

အုတ်ကြေးမြက်

အထောက်အကူလှအောင်

THE ADVENTURERS

(ပထမပိုင်း)

ပေါက်ကွဲမှုနှင့်စာကလေး

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၄၀၇၀၉၀၈

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၀၃၀၁၀၁၀

မျက်နှာဖုံး - m . s . o

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချို စာအုပ်တိုက်၊

၈၅၊ ၁၆၄ လမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊

ရန်ကင်း၊ ရန်ကုန်။

တတိယအကြိမ်

စောင်ရေ - ၅၀၀ (၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ)

တန်ဖိုး - ၇၀၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

- အတ်သိမ်းခန်းမှ အတ်လမ်းခြင်း
- စာအုပ် - (၁) - ပေါက်ကွဲမှုနှင့် အာဏာ
- စာအုပ် - (၂) - အာဏာနှင့် ငွေ
- စာအုပ် - (၃) - ငွေနှင့် လက်ထပ်ပင်လော
- စာအုပ် - (၄) - လက်ထပ်ပင်လောနှင့် ဖော်ရှင်
- စာအုပ် - (၅) - ဖော်ရှင်နှင့် နိုင်ငံရေး
- စာအုပ် - (၆) - နိုင်ငံရေးနှင့် ပေါက်ကွဲမှု
- အတ်သိမ်းခန်း၏ အတ်လမ်းပြီးသော် . . .

*

အော်တိုဒီပလိုမာ အော်တိုဒီပလိုမာ

သူ ကျဆုံးသွားရရာသည့် အကြမ်းဖက် ပုန်ကန်မှုကြီး ဖြစ်ပွားပြီးစီးခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုးပင် ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ။ ဤကမ္ဘာလောကတွင် သူ့ခေတ်သူ့အခါ သူ့အာဏာတို့သည်လည်း ကုန်ဆုံးလွန်မြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ယုတ်စွာအဆုံး သူ၏ရုပ်ခန္ဓာ နောက်ဆုံး လဲလျောင်းမှီခိုရာ သေးငယ်ကျဉ်းမြောင်းလှသည့် အုတ်ဂူခန်းဝါကလေးကိုပင် ဖြိုဖျက်ပြီးစီးကြလေပြီ။ ယခုဆိုလျှင် ပြုအပ် ပြုဖွယ်အသွယ်သွယ်တို့ ဆုံးခန်းတိုင် ရောက်ချေတော့မည်။ သူ၏ ရုပ်ကြွင်းသည်လည်း သူ့ဘဝ စတင်ရာ မူလဘူတဖြစ်သော မာဟာပထဝီမြေကြီးဆီသို့ ပြာမှုန် ဖုန်မှုန့်များအဖြစ်ဖြင့် ပြန်ပြောင်း သွားရပေတော့မည်။

သုသာန်ပတ်လည်၏ မြေတံတိုင်းများပေါ်ရှိ ဆေးအနက်ဖြင့် ရေးခြယ်ထားသော လက်ဝါးကပ်တိုင် ရုပ်ပုံများသည် အပူပိုင်းဒေသ၏ ချစ်ချစ်တောက်နေရောင်အောက်ဝယ် အပူငွေ့များ လွင့်ယုံနေကြလေသည်။ သုသာန်တွင်းသို့အဝင် သံချေးတက်နေသော သံတံခါးကြီးများရှေ့တွင် တက္ကစီတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည်။ ထိုကားပေါ်မှ အမေရိကန်သတင်းစာဆရာတစ်ဦး ဆင်းလာသည်။ ကားသမားကို ငါးပီဆိုတန် ငွေစက္ကူတစ်ရွက် ထုတ်ပေးသည်။ ကားသမားက “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု မပြောရသေးမီမှာပင် အဝေးသို့ သူ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ပန်းရောင်းသည့် ဈေးတန်းငယ်ကလေးသည် အလုပ်ရှုပ်နေနှင့်ချေပြီ။ အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားကြသော အမျိုးသမီးများသည် ပန်းစည်းငယ်များကို ဝယ်ယူနေကြ၏။ သူတို့၏ မျက်နှာဖုံးအနက်များသည် ပြင်ပမှ အပူဒဏ်နှင့် သူတို့ကိုယ်တွင်းမှ ပရိဒေဝသောကအပူဒဏ်များကို ကာကွယ်မှုပေးနေသယောင် ထင်မှတ်ရလေသည်။ သူတောင်းစားများကိုလည်း ထိုနေရာမှာ မြင်တွေ့ရသည်။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသည့် ကလေးငယ်များသည်လည်း မျက်တွင်း ဟောက်ပက်များနှင့် ရှိကြချေသည်။ သူတို့အနီးမှ အမေရိကန်သတင်းစာဆရာ ဖြတ်လျှောက်သွားသောအခါ ညစ်ပေနေသည့် လက်ကလေးများကို ဆန့်တန်းတောင်းရမ်းကြသည်။ သူကလည်း အမှတ်မထင်ပင် ငွေအကြွေများ ထည့်ပေးခဲ့သည်။

ဂိတ်ဝကို လွန်မြောက်ပြီး အတွင်းသို့ရောက်သောအခါ တစ်ပြင်ပီပီ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ ပဉ္စလက်ခလုတ်တစ်ခုကိုနှိပ်ပြီး ကမ္ဘာလောက၏ပြင်ပသို့ ရောက်လာသည်နှင့်ပင် တူသေးတော့သည်။ အကာအရံမရှိသော အစောင့်ရုံကလေးတစ်ခုအတွင်း၌ ယူနီဖောင်းဝတ်တစ်ဦး ထိုင်နေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ထိုအစောင့်ရုံရာသို့ သူ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ဗျာ၊ ဇနော့စ်ရဲ့အုတ်ဂူ ဘယ်နားလောက်မှာများ ရှိမလဲ”

သူ မေးသည်ကို ပြန်ဖြေသော အစောင့်၏မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ဩသည့် အရိပ်အယောင်ကလေးတစ်ခု ပေါ်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။

“လမ်းနံပါတ် ၆၊ အိမ်နံပါတ် ၅၀ မှာပါ”

အမေရိကန် သတင်းစာဆရာသည် ပြုံးပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ သေဆုံးပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင်လည်း သက်ရှိလူများ နေထိုင်ကြသကဲ့သို့ လမ်းနှင့်၊ အိမ်နှင့်၊ ခြံနံပါတ်နှင့် ဖြစ်ချေသည်။ လူသွားလမ်းကလေးများကို လမ်းကျယ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ထိုလမ်းကျယ်များ၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ အဆောက်အအုံများမှ အလောင်းထားရာ အုတ်နံရံများကို အိမ်ခန်းဟူ၍ လည်းကောင်း အမှတ်သညာ ပြုကြသည်။

အစောင့်၏မျက်နှာပေါ်တွင် မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် အံ့ဩသော အမူအရာ၏သဘောကို သူ စဉ်းစားနေမိသည်။

ဟိုတယ်သစ်၏ ဧည့်ခန်းတွင်းမှာ စောစောက သူထိုင်ရင်း ထိုတိုင်းပြည်ထုတ် သတင်းစာများကို တစ်ရွက်ချင်း လှန်လှောနေခဲ့မိသည်။ မြို့သစ်၊ ပြည်သစ်တစ်ခုခုသို့ ရောက်တိုင်း သူလုပ်နေကျအကျင့် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ တစ်ရွက်ချင်း လှန်လှောနေရင်းဖြင့် သူ ရှာနေသည့် ကြော်ငြာကလေးကို သွားတွေ့သည်။ သတင်းစာ၏ နောက်ပိုင်းစာမျက်နှာများရှိ ကြီးမားသော ကြော်ငြာကြီးများကြားတွင် သေးငယ်သည့် စာကြောင်းကလေး လေးကြောင်းမှာ ပျောက်ကွယ်မတတ် ရှိနေသည်။

ခမ်းနားထည်ဝါသော ကိုယ်ပိုင်အုတ်ဂူများကြားမှ လူသွားလမ်းအတိုင်း သူ လျှောက်လာသည်။ အုတ်ဂူများပေါ်ရှိ နာမည်များကိုလည်း စိတ်မှတ်မထင် ငေးမောလာခဲ့သည်။ ရာမီရာက်စ်၊ ဆန်တော့စ်၊ အိုဘရစ်၊ လိုပက်စ် . . . ။ နေပူသော်လည်း ဖြူဖွေးသည့် ကျောက်သလင်းမှ အအေးဓာတ်ကို သူ ခံစားလိုက်ရသည်။ အင်္ကျီကော်လာတွင် စိုနေသည့်ချွေးများက အေးလာသည်ကိုလည်း သူ သတိထားလိုက်မိသည်။

လူသွားလမ်းသည် ပို၍ ကျယ်လာ၏။ သူ၏လက်ဝဲဘက်တွင် အမိုးအကာမရှိသော ကွင်းပြင်ကြီးကို မြင်ရသည်။ သေးငယ်သည့် မြေပုံကလေးများနှင့် ပြည့်နေသည်။ သေးငယ်သော၊ ပြုပြင်မွမ်းမံခြင်းမရှိသော၊ ပေယျာလကန် ပြုလုပ်ထားသော မြေပုံငယ်များဖြစ်သည်။ ဆင်းရဲ နွမ်းပါးသူတို့၏ မြေပုံငယ်များ ဖြစ်ချေသည်။ လူသေအလောင်းကို ခေါင်းအတွင်းသို့ထည့်ပြီး တွင်းတူးမြှုပ်ကာ အမှတ်သညာမဲ့ စွန့်ပစ်ထားလိုက်ကြသည်။ သူ၏ လက်ယာဘက်တွင်မူကား အဆောက်အအုံများ၊ လူသေအလောင်းများကို စီတန်း သိုလှောင်ထားရာ အကန့် အကန့်များ။

ယင်းအဆောက်အအုံများကား အနီရောင်နှင့် အညိုရောင်အုတ်ကြွပ်များ မိုးထားသည့် ကြီးမားသော အဆောက်အအုံများဖြစ်သည်။ အမြင့် ပေနှစ်ဆယ်၊ အကျယ် ပေလေးဆယ်၊ အလျား ပေရှစ်ဆယ်မျှရှိသည်။ အုတ်နံရံတွင်

အဖြူရောင်အင်္ဂါတေဖြင့် အကန့်များ ပြုလုပ်ထားသည်။ တစ်ခန်းနှင့်တစ်ခန်းကြားတွင် နေရာလပ် သိပ်မထားသောကြောင့် နေရာများများ ပိုရနိုင်သည်။ ထိုအခန်းကလေးများတွင် ကွယ်လွန်သူ၏အမည်ကို ရေးထွင်းထားသည်။ အပေါ်တွင် လက်ဝါးကပ်တိုင်ပုံ၊ အောက်တွင် အမည်၊ ကွယ်လွန်သည့် ရက်စွဲ၊ ခုနှစ်များ အစဉ်လိုက်ရှိသည်။

ပထမဆုံးတွေ့ရသော အဆောက်အအုံကို သူ မော့ကြည့်သည်။ သတ္တုပြားကလေးတစ်ခု တွဲလောင်းချိတ်ထားသည်ကို မြင်ရသည်။ လမ်းနံပါတ် (၃)၊ အိမ်နံပါတ် (၁)။ အဝေးကြီး လျှောက်ရပေဦးမည်။ အရိပ်ကိုလွန်ပြီး နေရောင်အောက်သို့ရောက်လာပြန်သည်။ အင်္ကျီကော်လာကို ချောင်သွားအောင် ပြန်ပြင်ရင်း ခပ်သုတ်သုတ်ဆက်လျှောက်သည်။ သတ်မှတ်နှိုးဆော်ထားသော အချိန်ရောက်နေပြီ။ သတ်မှတ်ချိန်ထက် နောက်မကျချင်။

သူ့ရောက်လာသည့်နေရာ မှားနေပြီဟု ထင်လိုက်ပြန်သည်။ သည်နေရာတွင် မည်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှမရှိ။ အလုပ်သမားများကိုပင် မမြင်တွေ့ရချေ။ အဆောက်အအုံပေါ်ရှိ သတ္တုပြားမှ အမှတ်အသားများကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ပြီးတော့ လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။ အားလုံးမှန်ပါသည်။ ရက်စွဲများ မှားနေသလားဟူသော သံသယဖြင့် သတင်းစာကို ဖြန့်ကြည့်မိပြန်သည်။ သတိပေးနှိုးဆော်ချက်ကြော်ငြာမှ ရက်စွဲကလည်း မှန်နေသည်။ ထိုအခါကျမှပင် သက်ပြင်းချနိုင်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်ကာ မီးညှိဖွာရိုက်နိုင်တော့သည်။ ဤနေရာသည် လက်တင် အမေရိကနိုင်ငံဖြစ်သည်။ မိမိတို့တိုင်းပြည်မှာကဲ့သို့ အချိန်တိကျမှု မရှိနိုင်။

အဆောက်အအုံကြီး၏ ပတ်လည်တွင် ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ရင်း အုတ်ဂူအကန့်များပေါ်ရှိ နာမည်များကို လိုက်ဖတ်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူတွေ့ချင်နေသည့်အမည်ကို တွေ့ရပါချေပြီ။ အဆောက်အအုံ၏ အနောက်တောင်ထောင့်တစ်နေရာရှိ အရိပ်ထဲမှာ ပုန်းလှို့ကွယ်လှို့နှင့် ရှိနေသည်။ သို့ကလိုမြင်လိုက်ရသည်နှင့် ခေါင်းမှဦးထုပ်ကိုလည်း အလိုလို ချွတ်မိလျက်သား ဖြစ်နေလေတော့သည်။ ထွင်းထုထားသော အမည်စာလုံးများကို ဝေးကြည့်နေမိသည်။

ဒက်စ်စ်

မေ - ၁၀

၁၉၅၅

သူ့နောက်ဘက်မှ ကျောက်လမ်းပေါ်တွင် လှည်းတစ်စီးမောင်းလာသံကို ကြားရသည်။ အသံလာရာဘက်သို့ သူ လှည့်ကြည့်သည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည့် မြည်းတစ်ကောင်က အမိုးမပါသော လှည်းတစ်စီးကို ဆွဲလာသည်။ ပူပြင်းသောနေရောင်အောက်တွင် လှည်းဆွဲနေရသောကြောင့် မြည်းက ကန်တန်တန်လုပ်နေသည်။ နားရွက်များကိုထောင်ပြီး သူ့ခေါင်းနှင့် ပြန်ကပ်ထားသည်။ ထိုလှည်းကို အရောင်ပြယ်နေသည့် ကာကီဝတ်စုံဝတ်ထားသော အလုပ်သမား တစ်ယောက်က မောင်းလာသည်။ သူ့ဘေးတွင် ဝတ်စုံအနက်နှင့် ဦးထုပ်အနက် ဆောင်းထားသူတစ်ဦး ထိုင်လိုက်လာသည်။ သူ့အင်္ကျီကော်လာများသည် ဝါကြန့်ကြန့်ဖြစ်နေသည်။ လှည်းဘေးတွင်မူ ပခုံးပေါ်၌ ပေါက်ချွန်းတစ်ခုထမ်းထားသော အလုပ်သမားတစ်ဦး ခြေကျင်လျှောက် လိုက်လာသည်။

လှည်းရပ်လိုက်သောအခါ ဝတ်စုံနက်နှင့်လူက အောက်သို့ဆင်းလာ၏။ ကုတ်အင်္ကျီ အတွင်းအိတ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ထုတ်ယူပြီး တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် အုတ်နံရံပေါ်မှာ ထွင်းထားသော အမည်များကို လိုက်ကြည့်နေသည်။ ဤအုတ်ဂူသို့ လာရောက်ဖွင့်ကြသူများဖြစ်ကြောင်း မိမိအနီးသို့ မရောက်မီကပင် သတင်းစာဆရာက သဘောပေါက်လိုက်ပြီးဖြစ်သည်။

အကြီးအကဲလုပ်သူက မျက်ရိပ်ပြလိုက်သောအခါ ပေါက်ချွန်းထမ်းထားသည့် အလုပ်သမားက သူ့ဆီသို့လျှောက်လာပြီးနောက် အုတ်နံရံရှိ အကန့်ကလေးကို မော့ကြည့်နေသည်။ သူ့ပါးစပ်ကလည်း စပိန်ဘာသာဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို ခပ်တိုးတိုးရှေ့ရွတ်နေသည်။ လှည်းပေါ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော အလုပ်သမားက ပျင်းရိငြီးငွေ့သည့် အမူအရာမျိုးဖြင့် လှည်းပေါ်မှဆင်းပြီး သူ့နောက်ရှိ သစ်သားလှေကားငယ်တစ်ခုကို ဆွဲယူသည်။ ယင်းလှေကားကို အုတ်နံရံတွင်ထောင်ပြီး အပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ အုတ်နံရံအကန့်ကို အနီးကပ် သေချာစွာ ကြည့်ပြန်သည်။

“ဒက်ခ်စ်” ဟု သူက ပြောသည်။

သုသာန်၏ ဆိတ်ငြိမ်မှုကို သူ့အသံက ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်။

“ဒက်ခ်စ်”

အကြီးအကဲလုပ်သူကလည်း ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး ကျေနပ်သောလေသံမျိုးဖြင့် ထပ်မံရှေ့ရွတ်သည်။ ပေါက်ချွန်းထမ်းထားသည့် အလုပ်သမားကလည်း ခေါင်းညိတ်ပြုသည်။ သူကလည်း ‘ဒက်ခ်စ်’ဟု ဝမ်းမြောက်သည့်အသံမျိုးဖြင့်ပြောရင်း မြေကြီးပေါ်သို့ တံတွေးထွေးချလိုက်သည်။

“ပေါက်ချွန်း”

လှေကားပေါ်မှ အလုပ်သမားက သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ကမ်းပေးသည်။

အောက်ရှိ အလုပ်သမားက ပေါက်ချွန်းလှမ်းပေးသည်။ အင်္ဂတေနှင့် အသေပိတ်ထားသည့် အုတ်ဂူအကန့်ကလေးကို လှေကားပေါ်မှလူက ပေါက်ချွန်းဖြင့် ကျွမ်းကျင်စွာ ထွင်းဖောက်တော့သည်။ အင်္ဂတေပေါ်တွင် ရေးထိုးထားသည့် စာလုံးကလေးများသည် တစ်စစီဖြစ်ကာ ကြေမှု လွင့်စဉ်သွားကြသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် နေက အဆောက်အအုံ၏ထောင့်ကို ကျော်လာသောကြောင့် အလုပ်သမားပေါ်သို့ နေရောင်ထိုးကျလာသည်။ ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည့်နေရောင်ကို ကျိန်ဆဲရင်း

သူ့မျက်လုံးများပေါ်သို့ အရိပ်ဖုံးအောင် ဦးထုပ်ကိုဆွဲချသည်။ ထို့နောက် ပေါက်ချွန်းဖြင့် အင်္ဂုတေများကို ထွင်းဖောက်ပြန်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ အတွင်းမှ ကျောက်သားများကို ပေါက်မိပြီးဖြစ်သောကြောင့် အကျိုးအပွဲများ ကျလာသည်။

သတင်းစာဆရာက အကြီးအကဲလုပ်သူကို လှမ်းကြည့်သည်။ အကြီးအကဲလုပ်သူသည် အလုပ်သမားများကို ကြည့်နေ၏။ သို့သော်လည်း ထိုအလုပ်ထဲတွင် ဟုတ္တိပတ္တိ စိတ်ဝင်စားပုံမပေါ်။ သည်လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို သူ ငြီးငွေ့နေပုံရသည်။ အခြားတစ်ခုကို စိတ်ဝင်စားနေဟန်ရှိသည်။ သူ့အနားသို့ သတင်းစာဆရာ လျှောက်သွားသောအခါ လှည့်ကြည့်သည်။

“သူ့ဆွေမျိုးတွေ မလာကြဘူးလား” သတင်းစာဆရာက ထစ်ထစ်ငဲ့ငဲ့ စပိန်ဘာသာဖြင့် မေးသည်။

“ဘယ်သူမှ မရှိကြတော့ပါဘူးခင်ဗျာ” အကြီးအကဲလုပ်သူက သူ့ပခုံးများကို တွန့်ပြုရင်း စပိန်ဘာသာဖြင့်ပင် ပြန်ဖြေသည်။

“ဒါပေမဲ့ သတင်းစာထဲမှာ ...” သတင်းစာဆရာက စကားကို တစ်ပိုင်းတန်းလန်း ရပ်လိုက်သည်။ သည့်ထက်ပို၍ စပိန်ဘာသာကို သူ မပြောတတ်တော့ပြီ။

“အင်္ဂလိပ်စကားများ ပြောတတ်ပါသလားဗျာ” ဟု ဆက်မေးသည်။

“ပြောတတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ အလိုရှိရာ အမိန့်ရှိပါ”

ဟု သူက ဝင့်ကြားစွာပြုံးရင်း ပြန်ပြောသည်။

“သတိပေးနှိုးဆော်တဲ့ ကြော်ငြာကလေးကို သတင်းစာထဲမှာ တွေ့လိုက်လို့ တစ်ယောက်ယောက်တော့ ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်က ထင်နေမိတာ”

သတင်းစာဆရာက ပြန်ပြောသည်။ အင်္ဂလိပ်လို ပြောရသဖြင့် ယခုမှပင် စိတ်သက်သာရာ ရသွားတော့သည်။

“တခြား ဘယ်သူမှ မရှိတော့ပါဘူးခင်ဗျာ” အကြီးအကဲက ပြန်ဖြေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒီကြော်ငြာကို ဘယ်သူထည့်တာလဲ။ တစ်ယောက်ယောက်တော့ ရှိမှာ သေချာပါတယ်။ သူဟာ အင်မတန် နာမည်ကျော်ကြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပေပဲ”

“သုသာန်ကြီးကြပ်ထိန်းသိမ်းရေးဌာနက ကြောငြာတာပါခင်ဗျာ။ သူ့အလောင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လာပြီး တောင်းဆိုရမယ့်အချိန်ကျတာဟာ သိပ်ကိုကြာခဲ့ပါပြီ။ ဒီနေရာကလေးကို လိုချင်တဲ့ တခြားလူတွေကလည်း စောင့်နေကြတယ်။ မြို့ဟာ တဖြည်းဖြည်းကြီးလာတယ်၊ လူဦးရေကလည်း သိပ်ပြီး ထူထပ်စည်ကားလာတယ်။ လူကြီးမင်း တွေမှာပေါ့”

“တွေပါတယ်။ တခြားတစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူးလားဗျာ။ မိသားစုတို့၊ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတို့ပေါ့။ သူဟာ အင်မတန် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းပေါများတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်”

“သေတဲ့လူတွေဟာ အထီးကျန်ဖြစ်သွားကြပါပြီ” သုသာန်အကြီးအကဲလုပ်သူက မျက်လွှာချလိုက်ရင်း ပြန်ဖြေသည်။

လှေကားပေါ်မှလူ၏အသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ သူတို့အားလုံး မော့ကြည့်လိုက်ကြသည်။ အုတ်နံရံပေါ်ရှိ အကန့်ကလေးမှ အုတ်ဂူအဝ ပွင့်သွားပြီး ဖြစ်သည်။ ခြမစားနိုင်သော သစ်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် အရောင်ပျက်နေသောခေါင်းကို အတွင်းဘက်မှာ လှမ်းမြင်နေရသည်။ ကျန်နေသေးသည့် အင်္ဂတေစများကို ပေါက်ချွန်းအစွန်းဖြင့် ခွာထုတ်ပစ်နေသည်။ ပြီးတော့ အောက်မှာရှိသော အလုပ်သမားထံသို့ ပေါက်ချွန်းကိုပြန်ပေးကာ ကျန်ရှိနေသေးသည့် အင်္ဂတေအကျိုးအစများကို သူ့လက်ဖြင့် ဖယ်ထုတ်နေသည်။ တစ်ဆက်တည်း အတွင်းသို့လက်လှိုင်းပြီး ခေါင်းကို ဆွဲထုတ်ယူသည်။

“ဒီခေါင်းကို ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်ကြမှာလဲ”

သတင်းစာဆရာက အကြီးအကဲလုပ်သူဘက်ကို လှည့်မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ မီးသွားသင်္ဂြိုဟ်မှာပါ။ အင်မတန်မြန်ပါတယ်။ ဒီလောက်ကြာပြီဆိုတော့ အထဲမှာ အရိုးကလွဲပြီး ဘာမှမရှိတော့ပါဘူး”

“နောက်ပြီးတော့ရော”

“သူနဲ့ သက်ဆိုင်သူ ဘယ်သူမှ ရောက်မလာတဲ့အတွက် လှည်းပေါ်မှာရှိနေတဲ့ တခြားအရိုးပြာတွေနဲ့အတူတူ သူ့ကို ရောလိုက်မယ်။ ပြီးတော့ မြေရိုင်း ဗွက်အိုင်ကြီးတစ်ခုဆီကို ယူသွားပြီး အရိုးပြာတွေအားလုံး မြေဩဇာဖြစ်အောင် လုပ်မယ်”

အကြီးအကဲလုပ်သူက ပခုံးများကို တွန့်ရင်း ပြန်ဖြေသည်။

ခေါင်းသည် အဆောက်အအုံဘေးရှိ သမံတလင်းပေါ်သို့ ရောက်နေပြီ။ အကြီးအကဲလုပ်သူက ထိုနေရာသို့ လျှောက်သွားပြီး ငုံ့ကြည့်သည်။ ခေါင်းပေါ်ရှိ သတ္တုပြားကလေးကို သူ့လက်များနှင့် ပွတ်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူ့လက်ထဲရှိ စာရွက်နှင့် တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးကြည့်ပြန်သည်။

“မှန်တယ်” ဟု သူက ပြောသည်။

တစ်ဆက်တည်း ဆိုသလိုပင် သတင်းစာဆရာဆီသို့ လှည့်ကြည့်ပြီး “ကြည့်ချင်ပါသေးသလား ခင်ဗျာ” ဟု မေးသည်။

“မကြည့်တော့ပါဘူး” သူက ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် လူကြီးမင်းအနေနဲ့ စိတ်မရှိစေချင်ပါဘူးခင်ဗျာ။ သေသူနဲ့အတူရှိနေတဲ့ ပစ္စည်းကို ပြန်အပ်ရမယ့်မိသားစု မရှိဘူးဆိုရင် ကျွန်တော့်လူတွေအနေနဲ့ ...”

“နားလည်ပါတယ်ဗျာ” သတင်းစာဆရာက သူ့စကားမဆုံးမီ ခပ်မြန်မြန်ပြန်ဖြေရင်း မလှမ်းမကမ်းသို့ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ သုသာန်အလုပ်သမားများသည် ခေါင်းကို ဖွင့်နေကြပြီဖြစ်၏။ သူက စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်ယူပြီး မီးညှို့သောက်နေမိသည်။ ခေါင်းထဲမှတွေ့သော ပစ္စည်းများကို မည်သို့မည်ပုံ ခွဲဝေယူကြမည့်အကြောင်း သူတို့ချင်း တိုင်ပင်နေကြသံ ကြားရသည်။ ခဏကြာတော့ ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်ကျိန်ဆဲသံကို ကြားရပြီး ခေါင်းဖုံးကို သံပြန်ရိုက်ကာ ဖုံးနေကြသည်။

အကြီးအကဲလုပ်သူက သူ့ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

“ကျွန်တော့်လူတွေ တော်တော်စိတ်ပျက်သွားကြတယ်ခင်ဗျာ။ ရွှေသွားကလေးတစ်ချောင်း နှစ်ချောင်းနဲ့ ဒီလက်စွပ်ကလေးကလွဲပြီး ဘာမှ မတွေ့ကြဘူး” ဟု သူက ပြောသည်။

သတင်းစာဆရာက ထိုသူ၏လက်ထဲရှိ လက်စွပ်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။ လက်စွပ်သည် ချေးညော်များဖြင့် ပေကျံ ဖုံးအုပ်နေသည်။

“ကျွန်တော်က ဒီလက်စွပ်ကို ယူလိုက်သည်။ ရွှေသွားတွေကိုတော့ သူတို့ကို ဖြုတ်ယူခွင့် ပေးလိုက်တယ်။ လက်စွပ်က အဖိုးတန်ပါတယ်ခင်ဗျာနော်” ဟု ပြောရင်း သူ့အိတ်ထဲမှ ညစ်ထေးနေသော လက်ကိုင်ပဝါကိုထုတ်ယူပြီး လက်စွပ်ပေါ်မှ ချေးညှော်များကို ပြောင်စင်အောင် ပွတ်တိုက်နေသည်။ ပြီးတော့ သူ့လက်ဖဝါးပေါ်မှာ တင်ကြည့်နေသည်။

သတင်းစာဆရာကလည်း ငုံ့ကြည့်သည်။ ရွှေနှင့်ကွင်းထားသော ကြက်သွေးရောင် ကျောက်နီလက်စွပ် ဖြစ်သည်။ အကြီးအကဲလုပ်သူ၏ လက်ထဲမှလက်စွပ်ကို ကောက်ယူပြီး လက်စွပ်ပေါ်ရှိ သူမှတ်မိနေသေးသော စာတန်းကလေးများကို ဖတ်ကြည့်နေသည်။ ဟားဗတ်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများ၏ အတန်းတစ်ခုမှ အမှတ်တရလက်စွပ်ကလေးဖြစ်သည်။ (၁၉၃၉) ခုနှစ် အမှတ်အသားလည်း ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်။ အဖိုးတန်ပါတယ်” ဟု သူက ပြောသည်။

“အမေရိကန် ဆယ်ဒေါ်လာတန်ပွဲမလား” ဟု အကြီးအကဲလုပ်သူက မေးသည်။

သတင်းစာဆရာ သဘောပေါက်ချိန်မရလိုက်မီမှာပင် သူက လက်စွပ်ကို ရောင်းနေပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း အိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူများကို ဆွဲထုတ်သည်။

“အမေရိကန် ဆယ်ဒေါ်လာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

သတင်းစာဆရာက လက်စွပ်ကို အိတ်ထဲသို့ထည့်လိုက်သည်။ အလုပ်သမားများဘက်သို့ သူတို့လှည့်ကြည့်သောအခါ ခေါင်းကို လှည်းပေါ်သို့တင်ပြီးနေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ အကြီးအကဲလုပ်သူက သူ့ကို ပြန်ကြည့်သည်။

“လိုက်ခဲ့ပါခင်ဗျာ။ မီးသင်္ဂြိုဟ် ကျွန်တော်တို့ သွားကြရအောင်” ပြောပြောဆိုဆို လှည်းပေါ်သို့တက်ထိုင်ရင်း လွတ်နေသော သူ့ဘေးနေရာသို့လည်း မေးငဲ့ပြသည်။

သူ သုသာန်အတွင်းသို့ ဝင်လာစအချိန်ထက် ပိုပြီး နေရိန်ကပူပြင်းလာသည်။ လေကလည်း တိုက်သည်ဆိုရုံကလေး တိုက်နေသောကြောင့် အပူဒဏ်ကို လျော့ပါးစေနိုင်စွမ်း မရှိချေ။ သတင်းစာဆရာ၏ ရုပ်အင်္ကျီသည် ချွေးများဖြင့်ရွှံ့နစ်နေပြီ။

သူတို့အားလုံး တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် သုသာန်အတွင်း ဖြတ်လာကြသည်။ မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် လာမိသောအခါ မီးသင်္ဂြိုဟ်သည့်စက်ထားရာ ညိုပုပ်ပုပ်အဆောက်အအုံတစ်ခု၏ ရှေ့သို့ ရောက်လာကြသည်။

လှည်းပေါ်မှ သူ ဆင်းလိုက်သည်တွင် မီးခိုးနံ့ကို ရှူရှိုက်မိသည်။ ခေါင်းကို သယ်ယူသွားသည့် အလုပ်သမားများနောက်မှ တံခါးပေါက်ကျယ်ကြီးအတိုင်း သူလည်း ဝင်လိုက်သွားသည်။

အဆောက်အအုံအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ အမိုးလုံးဝမရှိသည်ကို မြင်တွေ့ရသောကြောင့် အံ့ဩမိသည်။ မိမိတို့၏ခေါင်းပေါ်တွင် မိုးကောင်းကင်နှင့် ပူပြင်းလှသော နေကိုသာမြင်ရသည်။ အဆောက်အအုံ၏ နံရံပတ်လည်တွင် ကျောက်မီးဖိုခြောက်လုံး ရှိသည်။ ကျောက်မီးဖိုများအားလုံးပေါ်တွင်လည်း အပူငွေ့များ အရှိန်တက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပြာမှုန်များဖုံးနေသည့် ကုတ်အင်္ကျီဝတ်ထားသူတစ်ယောက် သူတို့ဆီကို ထွက်လာသည်။

“သူ့အလောင်း မှန်ရဲ့လား” ဟု ထိုသူက မေးသည်။

“မှန်ပါတယ်” ဟု အကြီးအကဲလုပ်သူက ခေါင်းညိတ်ဖြေရင်း သူ့လက်ထဲမှ စာရွက်ကို လှမ်းပေးသည်။

“ဟုတ်ပြီ” ဟု ထိုသူက ပြန်ပြောသည်။ အလုပ်သမားများဆီသို့ လှမ်းကြည့်ပြီး “ဟောဟို နောက်ဆုံးဖိုပေါ်မှာတင်” ဟုလည်း တစ်ဆက်တည်း ပြောသည်။

အလုပ်သမားများက သူတို့အနီးရှိ ကျောက်မီးဖိုဆီသို့ ခေါင်းကို သယ်ယူသွားပြီး မီးဖိုတွင်းသို့ သွင်းလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ပြန်လှည့်ပြီး အဆောက်အအုံတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားကြသည်။

အကြီးအကဲလုပ်သူက သတင်းစာဆရာ၏လက်မောင်းကို ဆွဲပြီး မီးဖိုရှိရာသို့ ခေါ်သွားသည်။ မီးခိုးဖြင့် မည်းနက်နေသော သံတန်းများပေါ်တွင် ခေါင်းကိုတင်ထားသည်။ အောက်ဘက်ပိုင်းတွင် ပိုင်ယာကြိုးများ ယှက်လိမ်နေသည်။

“အရိုးပြာ ယူဦးမလားခင်ဗျာ”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ပြာမှုန့် ဗရပွနှင့်လူက အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ အကြီးအကဲက သတင်းစာဆရာ၏ အကျီစကို ကိုင်ပြန်သည်။

“ဒီလုပ်ငန်းအတွက် သူ့ကို ဆယ်ပီဆို ပေးရပါမယ်ခင်ဗျာ။ ဒါဟာ ထုံးစံပါပဲ”

သတင်းစာဆရာက အိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူတစ်ရွက် ထုတ်ပေးသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ” မီးသဂြိုဟ်သူ၏သွားများ ဝင်းလက်သွားသည်။

သူက ခေါင်းကိုသာညှိတ်ပြလိုက်သည်။ သူ့လက်မောင်းကို ညှစ်လိုက်ကြောင်း သိသဖြင့် တစ်ဖက်အုတ်နံရံဆီသို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ မီးသဂြိုဟ်သူသည် သူ့အလုပ်များကို သူ့စတင်လုပ်ကိုင်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ကျောက်မီးဖိုအတွင်းမှ တဖျစ်ဖျစ် မြည်သံများ ထွက်လာသည်။ တဖြည်းဖြည်း ပိုမို ကျယ်လောင်လာသည်။ သို့သော်လည်း မီးတောက်ပေါ်ထွက်လာသည်ကိုမူ မမြင်တွေ့ရသေး။ အပူရှိန်များအတွင်း၌ ခေါင်းလှုပ်နေသည်ကိုသာ မြင်တွေ့ရသည်။ ထိုသူက ခလုတ်တစ်ခုကို ဆွဲလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း မီးတောက်များ တက်လာသည်။

အပူရှိန်က သူတို့ကို လာဟပ်သည်။ သို့သော်လည်း ခဏကြာသောအခါ မီးတောက်များ ငြိမ်းသွားသည်။ ခေါင်းက အညိုရောင်သို့ပြောင်းသွားပြီး အောက်သို့ နိမ့်ကျသွားသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အပြင်ဘက်သွားပြီး ဆေးလိပ်သောက်ရင်းနဲ့ စောင့်ကြတာပေါ့ ခင်ဗျာ။ ဆေးလိပ်တစ်လိပ် မကုန်ခင် အရိုးပြာတွေကို သူ ယူလာပါလိမ့်မယ်” အကြီးအကဲလုပ်သူက လက်မောင်းကို တို့ရင်း ပြောသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်ခံစားရနေသည့် သောကအပူနှင့် နှိုင်းစာလျှင် အပြင်က နေအပူသည် အေးသယောင်ယောင် ထင်မှတ်ရသည်။ သူက ဆေးလိပ်တစ်လိပ် ကမ်းပေးသည်။ အကြီးအကဲက လှမ်းယူပြီး ပျာပျာသလဲဖြင့် သူ့ဆေးလိပ်ကို မီးညှိပေးသည်။ ပြီးမှ သူ့ဆေးလိပ်ကို သူ မီးညှိသည်။ တိတ်ဆိတ်စွာပင် ဆေးလိပ်သောက်ရင်း စောင့်နေကြသည်။

သူ့စကား မှန်ပါသည်။ သူတို့ ဆေးလိပ်တစ်လိပ်စီ မကုန်မီမှာပင် မီးသဂြိုဟ်သူ ထွက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ကြွေအိုးကလေးတစ်ခု ပါလာသည်။ ပြီးတော့ အကြီးအကဲလုပ်သူကို သူက လှမ်းကြည့်သည်။

“ကြွေအိုးကလေးက ငါးပီဆို ကျပါတယ်ခင်ဗျာ”

အကြီးအကဲလုပ်သူက အားတုံအားနာဖြင့် ပြောသည်။

သတင်းစာဆရာက ငါးပီဆိုတန် ဒဂီးတစ်ပြားကို ထုတ်ပေးပြန်သည်။ ထိုသူက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြောကြားပြီး အရိုးပြာထည့်ထားသည့် ကြွေအိုးကလေးကို အကြီးအကဲလုပ်သူအား ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့်ရင် လှည်းဆီကို ကျွန်တော်တို့ သွားကြစို့” ဟု အကြီးအကဲလုပ်သူက ပြောပြီး ရှေ့ကသွားနှင့်သည်။ သတင်းစာဆရာက သူ့နောက်မှ လိုက်လာသည်။ အဆောက်အအုံ၏ နောက်ဘက်သို့ရောက်သောအခါ လှည်းကို တွေ့ရသည်။ လှည်းတွင် တပ်ထားသည့် မြည်းက အိပ်ငိုက်နေသည်။ လှည်းပေါ်မှာ အညစ်အကြေးများ၊ အမှိုက်သရိုက်များဖြင့် ပြည့်နေပြီး ယင်ကောင်များကလည်း တသောသော ဝိုင်းအုံနေကြသည်ကို မြင်တွေ့ရလေသည်။

“အရိုးပြာတွေကို ဒီလှည်းပေါ်မှာပဲ ကျွန်တော်တို့ တင်ပေးလိုက်ကြရပါမယ်ခင်ဗျာ”

သတင်းစာဆရာက ထိုလှည်းငယ်ကို ငူတူဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် သူ့စိတ်ထဲမှာ ထိခိုက်လာသည်။

“တခြားနေရာ မရှိကြတော့ဘူးလားဗျာ”

အကြီးအကဲလုပ်သူက သူ့ကို ပြန်ငေးကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒီလမ်းကျော်သွားရင် ယာခင်းတစ်ခု ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ။ ယာခင်းပိုင်ရှင်ကို ငါးပီဆိုပေးလိုက်ရင် သူ့ယာခင်းထဲမှာ အရိုးပြာတွေကို ကြံခွင့်ပေးပါလိမ့်မယ်”

“အဲဒီနေရာကိုပဲ သွားကြရအောင်”

အကြီးအကဲလုပ်သူက ကွင်းတစ်ခုကိုဖြတ်ပြီး လျှောက်သွားသည်။ သတင်းစာဆရာလည်း နောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် လမ်းတစ်လမ်းကို ကျော်ဖြတ်ရသည်။ အာလူးခင်း တစ်ခုအတွင်းသို့ သူတို့ရောက်လာကြသည်။ စိုက်ပျိုးထားသော အပင်များကြားမှ ယာသမားတစ်ဦး ပေါ်လာသည်။ ငါးပီဆိုတန် ငွေဒင်္ဂါးတစ်ပြားကို ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်တည်း ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ် သွားတော့သည်။

“ဆရာကိုယ်တိုင် ကြဲမလား ခင်ဗျာ”

အကြီးအကဲက ကြွေအိုးကို သတင်းစာဆရာအား ကမ်းပေးသည်။

သတင်းစာဆရာက ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“သူ့ကို ဆရာ သိပါသလား”

“သိတယ်။ သူ့ကို ကျုပ် သိပါတယ်” ဟု သူက ပြန်ဖြေသည်။ အကြီးအကဲလုပ်သူသည် ကျွမ်းကျင်စွာဖြင့် ကြွေအိုးဖုံး လှည့်ဖွင့်ပြီး အတွင်းမှ အရိုးပြာများကို လေထဲသို့ လွှင့်မြှောက်ကြပစ်သည်။ အရိုးပြာများ လေနှင့်အတူ လွင့်ပါသွားသည်ကို သူတို့နှစ်ယောက် ဆိတ်ငြိမ်စွာ ဝေးကြည့်နေကြသည်။ ယာခင်းထဲမှာ အရိုးပြာများ ပြန့်ကျဲသွားသည်။

“မှားကုန်ပါပြီကွာ။ အားလုံး မှားကုန်ပြီ” သတင်းစာဆရာက ရုတ်တရက် ပြောချလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ ခင်ဗျာ”

“သူဟာ အင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်။ ဆင်သွားရင် လမ်းဖြစ်တယ်ဆိုတာကို သူ လုပ်ရင် ဘာမဆိုဖြစ်ခဲ့တယ်။ ယောက်ျားတွေက သူ့ကို ချစ်လည်းချစ်ကြတယ်။ ကြောက်လဲ ကြောက်ကြတယ်။ အမျိုးသမီးတွေက သူ့ကို စွဲမက်တမ်းတကြတယ်။ လူတွေဟာ သူ့ရဲ့ မျက်နှာသာပေးခြင်းကို ခံကြရဖို့ ကြိုးစားကြတယ်။ အခုတော့ ... သူ့ကို သတိရတဲ့လူ ဘယ်သူမှ ဒီနေရာမှာ မရှိကြတော့ဘူး။ ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်ဗျာ။ သေပြီးတဲ့လူတွေဟာ အထီးကျန် ဖြစ်သွားကြပါပြီ။ အဖော်မရှိတော့ဘူး”

သတင်းစာဆရာသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် နောက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

သုဘရာဇာတို့၏ အကြီးအကဲလုပ်သူက သူ့အကျိုးကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြန်သည်။ သူက နောက်သို့ပြန်လှည့်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် ကြည့်လိုက်သည်။

သူ အလွန်တရာ စိတ်ထိခိုက်သွားပြီ။ အလွန်တရာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သွားပြီ။ ဟိုတယ်အသစ်သို့ပြန်ပြီး ဘားခန်းထဲမှာ အအေးတစ်ခုခုကို သောက်လိုက်ချင်သည်။ သတိပေး နှိုးဆော်သည့် ကြော်ငြာကလေးကို စောစောက မတွေ့ခဲ့မိလျှင် အကောင်းသားဟု စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ စောစောက မတွေ့ခဲ့မိလျှင် အကောင်းသားဟု စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ စောစောက မတွေ့ခဲ့မိလျှင် သည်လောက် ပူပြင်းခြောက်သွေ့သော နေရောင်အောက်သို့ သူ ရောက်လာမည်မဟုတ်။ သည်မျှ စိတ်ထိခိုက် တုန်လှုပ်ဖွယ်ကောင်းသော အရပ်ဒေသမျိုးသို့ လာမိခဲ့မည်မဟုတ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာလည်း စွဲလမ်းတမ်းတစရာတွေ ကျန်ရှိတော့မည် မဟုတ်။

သုဘရာဇာ အကြီးအကဲလုပ်သူက နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသည့်လေသံဖြင့် သူ့ကို ပြန်ပြောသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ။ ကျွန်တော်ပြောခဲ့တာ မှားပါတယ်။ သူဟာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန် မဟုတ်ရှာပါဘူး။ ဒီနေရာမှာ သူနဲ့အတူတူ ဆရာရှိနေပြီ”

*

ပေါက်ကွဲမှုနှင့် အာဏာ

(၁)

အိမ်မုက်နာစာ ခြံအတွင်း နေပူကျဲကျဲအောက်တွက် ကျွန်တော် ဆော့ကစားနေခိုက် မြို့သို့သွားရာလမ်း ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ အော်ဟစ်သံ ခပ်သဲ့သဲ့ကို ပထမဆုံး ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော့်ခွေးကလေးသည်လည်း ထိုအော်သံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။ ပူပြင်းသောနေဒဏ်ကြောင့် ခြောက်သယောင်းနေသည့် ဖုန်များဖြင့် အိမ်သေးသေးကလေးဆောက်ရန် ကျွန်တော် ကြိုးစားနေသည်။ ကျွန်တော်၏ခွေးကလေးက ကျွန်တော့်ပတ်လည်မှာ လှည့်ပတ်ကစားနေသည်။ ကျွန်တော့်ကို သူ မော့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများ ဖြူဖွေးလာပြီး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။ အမြီးကုပ်သွားပြီး လှည့်ပတ်ပြေးနေရာမှ ချက်ချင်း ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်လုံးလည်း တုန်လှုပ်လာသည်။

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲကွ” ကျွန်တော်က မေးရင်း သူ့ကို နှစ်သိမ့်သည့်အနေဖြင့် လှမ်းကိုင်သည်။ သူ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကြောင်း သိပါသည်။ သို့သော်လည်း ဘာကြောင့် ဖြစ်သွားကြောင်း ကျွန်တော် မသိပါ။ ကြားလိုက်ရသောအော်သံသည် နာကျင်မှုကြောင့် စူးစူးဝါးဝါး အော်သံမျိုးဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် မကြောက်ပါ။ ကြောက်လန့်ရမည့် အဖြစ်အပျက်မျိုးကို ကျွန်တော် မကြုံတွေ့ဖူးသေးပါ။ ကျွန်တော့်အသက်သည် အလွန်ငယ်ပါသေးသည်။ ယခုမှ ခြောက်နှစ်သားပင် ရှိပါသေးသည်။

ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ သေနတ်သံများကို ကြားရပြန်သည်။ သို့သော်လည်း ချက်ချင်း ပျောက်သွားသည်။ ပြီးတော့ နောက်ထပ်အော်သံတစ်ခုကို ကြားရပြန်ပါသည်။ စောစောက ကြားခဲ့ရသော အော်သံထက် ယခုအော်သံက ပိုပြီးကျယ်လာသည်။ ပို၍လည်း ထိတ်လန့်တကြီး အော်သံမျိုးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ခွေးကလေးသည် ကြံခင်းများရှိရာသို့ တစ်ဟုတ်ထိုး ပြေးလေတော့သည်။ နားရွက်များလည်း ကုပ်သွားသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့နောက်သို့ အော်ခေါ်ရင်း ပြေးလိုက်သွားသည်။

“ပါရီ ... ပါရီ ပြန်လာခဲ့”

ကြံခင်းအစပ်သို့ ကျွန်တော်ရောက်သွားသောအခါ ကျွန်တော့်ခွေးကလေး ပါရှိသည် ကြံခင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားနှင့်ပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေမိသည်။ ကြံပင်များကို တိုးသွားသည့်အသံကို နားထောင်ရင်း မည်သည့်နေရာလောက်သို့ ရောက်သွားပြီကို မှန်းဆကြည့်နေမိသည်။

“ပါရီ” ကျွန်တော် အော်ခေါ်ပြန်သည်။

သူ ပြန်မလာပါ။ ပူနွေးသည့် လေပြည်အောက်တွင် ကြံပင်များ ခပ်သာသာ လှုပ်ယမ်းသည့်အသံကို ကြားနေရပါသည်။ ကြံပင်များမှ ပေါ်ထွက်လာသည့် ချိုမြသော မွှေးရနံ့တစ်မျိုးကိုလည်း ကျွန်တော် ရှုရှိုက်နေရပါသည်။ မနေ့ညက မိုးရွာပါသည်။ ကြံပင်များအားလုံး မိုးစိုကာ အလေးချိန်ကြောင့် ယိမ်းငိုက်နေကြပါသည်။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်ထီးတည်း ဖြစ်နေကြောင်း ရုတ်တရက် သတိထားလိုက်မိပါသည်။

အခုနကလေးပင် သည်နေရာတွင် ရှိနေခဲ့ကြသော အလုပ်သမားများလည်း ယခု မရှိကြတော့ပြီ။ ကျွန်တော့်ခွေးကလေးကဲ့သို့ပင် သူတို့လည်း ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ သူတို့ကို ဖေဖေ စိတ်ဆိုးတော့မည့်အကြောင်း ထိုနေရာတွင် ကျွန်တော်ရပ်ရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ ဖေဖေက အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို တစ်နာရီလျှင် ဆယ်ပြားနှုန်း အလုပ်လုပ်ခ ပေးသည်။ အလုပ်သမားတိုင်း ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် ကျေပွန်စွာ လုပ်ရန်ကိုလည်း ဖေဖေ လိုလားသည်။

“ဒက်ခ်စ် ...”

ခေါ်သံသည် ကျွန်တော့်နောက်တွင်ရှိသော အိမ်ဆီမှ ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အစ်မနှင့် အိမ်ဖော်မိန်းကလေးတစ်ယောက်တို့ အိမ်ရှေ့ဝရန်တာပေါ်မှာ ရပ်နေကြသည်။

“ဒက်ခ်စ် ... ဒက်ခ်စ် ...” ကျွန်တော့်အစ်မက အော်ဟစ်ခေါ်ရင်း လက်ယမ်းပြသည်။

“ကြံခင်းထဲကို ခွေးဝင်ပြေးလို့” ကျွန်တော်က မမကို လှမ်းအော်ပြောပြီး ကြံခင်းဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်နေမိသည်။

ခဏကြာတော့ ကျွန်တော့်နောက်မှ မမ၏ခြေသံကိုကြားရသည်။ ကျွန်တော် ပြန်လှည့်ကြည့်ချိန် မရလိုက်မီမှာပင် ကျွန်တော့်ကို ပွေချီပြီး အိမ်ဘက်ဆီသို့ ပြန်ပြေးသွားသည်။ မမ၏ အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းကို ကြားနေရသည်။ “ဘုရား ... ဘုရား ...” ဟု ကွဲအက်သောအသံဖြင့် ရေရွတ်နေသည်ကိုလည်း ကြားရသည်။

ဆင်ဝင်အောက်သို့ ကျွန်တော်တို့ မရောက်မီမှာပင် တံခါးဝသို့ မေမေ ရောက်လာသည်။

“မြန်မြန်လာ ... နောက်ဖေးက မြေတိုက်ထဲကို သွားကြ”

ဟုလည်း မေမေက အသံအစ်အစ်ဖြင့် ဆီးပြောသည်။

တံခါးပေါက်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ မေမေ့နောက်တွင် အင်ဒီးယန်းအမျိုးသမီး ထမင်းချက် လာပါလာ ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူသည် မိန်းမဝဝကြီးဖြစ်ပါသည်။ မမလက်ထဲမှ ကျွန်တော့်ကို သူက ဆီးကြိုပွေယူပြီး အိမ်တွင်းသို့ ဖြတ်ပြေးလာသည်။ အိမ်နောက်ဘက်ရှိ မီးဖိုချောင်ကိုကျော်ပြီး မြေတိုက်ခန်းရှိရာသို့ ဆက်လာသည်။ မြေတိုက်ခန်းသည် ဝိုင်အရက်စည်များ၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ သိမ်းသည့်အခန်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့နောက်မှာ ကျန်ခဲ့သည့် အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးကို မင်းတုပ်ထိုးပိတ်နေသံကိုလည်း ကြားရသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ လာပါလာ ... ဖေဖေရော ဘယ်မှာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးကြည့်သည်။

“ရှူး ... စကားမပြောနဲ့”

ကျွန်တော့်ကို သူ ရင်ခွင်တွင်းသို့ ပိုမိုတင်းကျပ်စွာ ဆွဲယူပွေဖက်ရင်း သူက ပြန်ပြောသည်။

စတုရန်းပြုလုပ်ရာ မြေတိုက်ခန်းတံခါးသည် အသင့် ပွင့်နှင့်နေသည်။ လှေကားထစ်များအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ဆင်းလာကြသည်။ အခြားအိမ်ဖော်မိန်းကလေးများအားလုံး ရောက်နှင့်နေကြသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။ ဝိုင်အရက်စည်ပေါ်တွင် ဖယောင်းတိုင်ထွန်းထားသည်။ သူတို့၏မျက်နှာများပေါ်ရှိ ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်နေကြသည့် အမူအရာများကို ထိုအလင်းရောင်ဖြင့် မြင်ရသည်။

လာပါလာက ကျွန်တော့်ကို ခုံတန်းရှည်ကလေးတစ်ခုပေါ်သို့ ချပေးသည်။

“ကဲ ... သည်မှာထိုင်နေ။ တိတ်တိတ်လည်း နေနေနော်”

သူ့ကို ကျွန်တော် မော့ကြည့်သည်။ ပျော်စရာကောင်းသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ ခြံထဲမှာ ကစားရသည်ထက် ပိုပြီးပျော်စရာကောင်းပါသည်။ ကစားနည်းအသစ်တစ်မျိုးလည်း ဖြစ်သည်။

အပေါ်ထပ်သို့ လာပါလာ ပြေးတက်သွားသည်။ အသံအုပ်အုပ်ဖြင့် အော်ပြောနေသည့် သူ့အသံကို ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ်လောက်ဆီမှ ကြားရသည်။ ခဏကြာတော့ မမ ပြေးဆင်းလာသည်။ သူ့ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်များ စီးကျနေသည်။ ကျွန်တော် ထိုင်နေသည့်နေရာသို့ သူပြေးလာပြီး ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို သိမ်းဖက်ကာ ကျွန်တော့်ခေါင်းကိုလည်း သူ့ရင်ဘတ်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းသည်။

ကျွန်တော်က ဒေါသတကြီးဖြင့် ရုန်းထွက်လိုက်သည်။ မမ၏ရင်ဘတ်နှင့်ထိ၍ ကျွန်တော့်မျက်နှာ နာသွားသည်။ သူ့ရင်ဘတ်မှာ အရိုးချည်း ရှိပါသည်။ လာပါလာ၏ ရင်ဘတ်လို အိစက်နူးညံ့ခြင်း မရှိပါ။

“ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော် နေမယ်” ဟုလည်း ပါးစပ်မှ ကျွန်တော် ပြောမိပါသည်။ လှေကားထစ်များအတိုင်း မေမေ ဆင်းလာသည်။ မေမေမျက်နှာသည် ချုံးကျပြီး သေးသွယ်နေသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။ မြေတိုက်တံခါးမကြီးပိတ်ပြီး မင်းတုပ်ထိုးသံကို ကြားရသည်။ ပြီးတော့ လာပါလာ ဝင်လာသည်။ ပြေးရလွှားရ ပိတ်ရဆိုရသောကြောင့် သူ့မျက်နှာ နီရဲနေသည်။ သူ့လက်ထဲမှာလည်း ကြက်သားခုတ်စားကြီးတစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားသည်။

မေမေက ကျွန်တော့်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“သား ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်”

“ မဖြစ်ပါဘူး မေမေ။ ဒါပေမဲ့ ပါရီ ထွက်ပြေးသွားတယ်။ ကြံခင်းထဲကို ဝင်ပြေးသွားတယ်။ သား ရှာလို့မတွေ့တော့ဘူး” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော် ပြန်ပြောသည်ကို မေမေ နားထောင်ပုံမရပေ။ အပြင်ဘက်မှ ဘာသံကြားရမည်နည်းဟု နားစွင့်နေပုံရပါသည်။ အလကား အချိန်ဖြုန်းနေခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤမျှဝေးသော မြေတိုက်ခန်းထဲသို့ မည်သည့်အသံမျှ ရောက်လာနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

အိမ်ဖော်မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ရုတ်ခြည်း ငိုချလိုက်သည်။

“တိတ်စမ်း ... တို့အသံကို ကြားသွားစေချင်လို့လား။ တို့အားလုံးကို သေကုန်စေချင်လို့လား” ဟု လာပါလာက လေသံဖြင့်ပြောရင်း သူ့လက်ထဲမှ ကြက်ခုတ်ဓားနှင့်လည်း ရွယ်လိုက်ပါသည်။

အိမ်ဖော်မကလေး အငိုတိတ်သွားသည်။ ထိုသို့ လာပါလာ ကြိမ်းမောင်းသည်ကို ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော့်အစ်မပါ အငိုတိတ်သွားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ မမ ငိုသည်ကို ကျွန်တော် မကြိုက်ပါ။ သူငိုလျှင် မျက်နှာများ နီလာပြီး အလွန် ရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်ပါသည်။

အသက်အောင့်ပြီး ကျွန်တော် နားစွင့်ကြည့်သည်။ ဘာသံကိုမှ ကျွန်တော် မကြားရပါ။

“မေမေ ...”

“ဒက်ခ်စ် တိတ်တိတ်နေ” မေမေက လေသံဖြင့် မာမာပြောသည်။

ကျွန်တော်မှာ မေးစရာတစ်ခု ရှိနေသည်။

“ဖေဖေ ဘယ်မှာလဲ”

ကျွန်တော် ထိုသို့ မေးသောအခါ မမ ငိုပြန်ပါသည်။

“အသံမထွက်နဲ့” မေမေက လေသံဖြင့်ကြိမ်းပြီး ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

“ခဏကြာရင် ဖေဖေ ရောက်လာလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ ပြန်ရောက်လာတဲ့အချိန်အထိ မေမေတို့ တိတ်တိတ်ကလေး နေကြရအောင်နော်။ သား နားလည်တယ်မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး မမဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။ မမသည် အသံမထွက်အောင် ကျိတ်ပြီး ရှိုက်နေသည်။ မမ အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်တော် မြင်တွေ့ရပါသည်။ သို့သော်လည်း ယခုလို ငိုဖို့အကြောင်းမရှိ။ ကျွန်တော်က မမ၏လက်ကို လှမ်းကိုင် ဆွဲယူလိုက်သည်။

“မကြောက်နဲ့ မမ။ ကျွန်တော် ရှိတယ်” ဟု ကျွန်တော်က လေသံကလေးဖြင့် ပြောသည်။

“မမရဲ့ သူရဲကောင်းလေး။ မမကို အကာအကွယ်ပေးမယ့် သူရဲကောင်းကလေး ...” ဟု မမကလည်း လေသံဖြင့်ပြန်ပြောရင်း ကျွန်တော့်အား ဆွဲယူပွေ့ဖက်ထားပါသည်။ မျက်ရည်များကြားမှ ပြုံးလိုက်သည်ကိုလည်း ကျွန်တော် မြင်တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းပေါ်မှ လေးလံသည့် ဖိနပ်သံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ ရုတ်တရက်ပင် သူတို့အားလုံး အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်လာကြဟန် တူပါသည်။

“လူဆိုးတွေ အများကြီးပဲ။ ကျွန်မတို့ကို သတ်တော့မယ်”

အိမ်ဖော်မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အထိတ်တလန့်ပြောရင်း ငိုပြန်ပါသည်။

“တိတ်”

ယခုအကြိမ်တွင်မူ လာပါလာသည် ပြောရုံမျှသာမဟုတ်တော့။ မီးရောင်မှိန်မှိန်အောက်တွင် သူ့လက်တစ်ဖက် မြှောက်သွားသည်ကို မြင်ရသည်။ ပြီးတော့ အိမ်ဖော်မိန်းကလေး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။ အသံမထွက်အောင် ကျိတ်ပြီးငိုနေသည်။ မီးဖိုချောင်ဆီသို့ ဦးတည်လာနေကြသည့် ဖိနပ်သံများကို ကြားရသည်။

“ဖယောင်းတိုင်” မေမေက ဆို့နှစ်သောလေသံဖြင့် ပြောသည်။ မီးရောင်မှိန်မှိန်ကလေး ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အမှောင်ထဲမှာ ထိုင်နေကြသည်။

“မေမေ ... သား ဘာမှ မမြင်ရတော့ဘူး” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။ လက်တစ်ဖက်က ကျွန်တော့်ပါးစပ်ကို လာပိတ်လိုက်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ အမှောင်ထဲမှာ မြင်ရအောင် ကျွန်တော်ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လည်း အခြားလူများ၏ အသက်ရှူသံများကိုသာ ကြားနေရသည်။ ခြေသံများ ကျွန်တော်တို့ခေါင်းပေါ်သို့ ရောက်လာကြပြီ။ သူတို့အားလုံး မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ရောက်လာကြဟန် တူသည်။

စားပွဲတစ်လုံးကို ဆွဲလှန်လိုက်သောကြောင့် ကျိုးပဲ့သည့်အသံများကို ကြားရသည်။ လူသံများကိုလည်း သဲ့သဲ့ကြားရသည်။ သူတို့၏ရယ်မောသံများဖြစ်သည်။ တံခါးကျိုးသွားသံကို ဆက်ကြားရသည်။ စတိုခန်းထဲသို့ သူတို့ရောက်လာကြပြီ။ မြေတိုက်တံခါးကိုလည်း တွန်းဖွင့်နေပြီ။ သူတို့အသံများကို သဲသဲကွဲကွဲ ကျွန်တော် ကြားရတော့သည်။

“ကြက်ကလေးတွေ ဒီအောက်ထဲမှာ ပုန်းနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်ကွ”

သူတို့ထဲမှ တစ်ယောက်က ပြောသည်။ တစ်ဆက်တည်း ရယ်သံပေါ်လာသည်။

“ဒီတံခါးက ပိတ်ထားတာကိုး”

တံခါးကို ခြေနှင့်ကန်နေကြပြီ။

အိမ်ဖော်မိန်းကလေးများ နံရံဘက်သို့ တိုးကပ်သွားကြသည်။ မမ၏ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်နေသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် သိလိုက်သည်။

“သူတို့ ကြက်လိုက်ရှာနေတာပဲ။ အိမ်နောက်ဘက်က ကြက်ခြံထဲမှာရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ” ဟု ကျွန်တော်က လေသံဖြင့် ပြောသည်။

မည်သူကမျှ အဖြေပြန်မပေးကြပေ။ ကျွန်တော် စကားဆက်ပြောသော်လည်း သူတို့ စိတ်ဆိုးကြတော့မည့်ပုံ မပေါ်တော့ချေ။ လာပါလာသည် ကျွန်တော့်ကိုတွန်းပြီး အမှောင်ထဲမှ ရှေ့သို့တိုးထွက်သွားကာ လှေကားခြေရင်းတွင်ရပ်ပြီး စောင့်နေသည်။

တံခါးကို တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ဆောင့်တွန်းလိုက်သည့်အသံကြောင့် မြေတိုက်ထဲမှာ တုန်ဟည်းသွားသည်။ နောက်ထပ် တွန်းထိုးသံတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာသောအခါ အိမ်ဖော်မိန်းကလေးတစ်ဦးသည် ဒူးထောက်လျက်ကျသွားပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် ဘုရားစာများကို ရွတ်ဆိုနေတော့သည်။ တံခါးလည်း ပွင့်ထွက်သွားသည်။ လာပါလာသည် အပေါက်ဝတွင် ကျောက်ရုပ်ကြီးလို မားမားကြီးရပ်နေသည်။ သူ့လက်ထဲမှ ကြက်ခုတ်စားမကြီးသည် မှန်သားလို တပြောင်ပြောင်လက်နေသည်။

လူတချို့အောက်သို့ ဆင်းလာကြသည်။ ဆင်းလာသူ သုံးယောက်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် မြင်ရသည်။ သူတို့နောက်မှာလည်း အခြားလူများ ရှိသေးသည်။ ကျွန်တော် လှမ်းမြင်နေရသည်မှာ သူတို့၏ခြေထောက်များသာ ဖြစ်သည်။

ရှေ့ဆုံးမှလူသည် လာပါလာ ရပ်နေသည်ကို မြင်သောအခါ တန့်သွားသည်။

“ကြက်အိုမ ၀၀ဖိင့်ဖိင့်ကြီးဟေ့။ ဒါကြီးကတော့ တန်ဖိုးမရှိပါဘူးကွာ” ဟု ထိုသူကပြောရင်း ဒူးအနည်းငယ်ညွတ်ကာ အတွင်းသို့ ငုံ့ကြည့်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ဟိုမှာ တခြားကြက်တွေရှိသေးတယ်။ ငယ်ငယ်နုနုကလေးတွေကွ။ ဒီကြက်အိုမကြီးက ဟိုငယ်ငယ်ကလေးတွေအတွက် စောင့်ပြီး အကာအကွယ်ပေးနေတာကိုး”

“ခွေးမျိုးတွေ” လာပါလာက အံ့ကြိတ်ရင်း ပြန်ဆဲသည်။

ထိုသူသည် ဂရုမစိုက်သလို ကိုယ်ကို မတ်မတ်ဆန့်လိုက်သည်။ သူ့လက်ထဲရှိ သေနတ်ပြောင်းတိုတိုမှ သေနတ်သံတစ်ချက် မြည်ဟည်းသွားသည်။

စူးရှသောယမ်းနံ့သည် ကျွန်တော့်နှာခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများ ကြည်လင်လာသောအခါ လာပါလာသည် လှေကားနှင့်ဆန့်ကျင်ရာ နံရံဘက်ဆီသို့ ပြုလဲကျသွားကြောင်း မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ နံရံကိုမှီလျက် ခဏရပ်နေသေးသည်။ ပြီးတော့မှ ကြမ်းပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း ပုံကျသွားသည်။

“လာပါလာ”

မေမေက အထိတ်တလန့်အော်ရင်း လာပါလာဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ ရပ်နေသူသည် လက်ထဲရှိသေနတ်ကို အသာအယာလှည့်၍ ပြောင်းပြန်ကိုင်ပြီး သူ့ရှေ့မှ ဖြတ်ပြေးလာသော မေမေ၏မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်ချလိုက်သည်။ မေမေသည် အရုပ်ကြီးပြတ်ဖြစ်ကာ လာပါလာ၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ကန့်လန့်ဖြတ် လဲကျသွားသည်။

“မေမေ”

မေမေဆီသို့ ကျွန်တော် ထပြေးသည်။ သို့သော်လည်း မမ၏လက်များက ကျွန်တော့်ကို ပြတ်တူနှင့်ညှပ်သလို ချုပ်ကိုင်ထားသောကြောင့် ကျွန်တော် မလှုပ်နိုင်တော့။

“မေမေ”

ကျွန်တော် ထပ်ပြီး အော်ပြန်သည်။

စောစောက ဘုရားစာများရွတ်နေသည့် မိန်းကလေး၏အသံ ပျောက်သွားသည်။ သတိလစ်ပြီး ကြမ်းပေါ်သို့ကျသွားသည်။ ရှေ့ဆုံးမှလူသည် နောက်ဆုံးလှေကားထစ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ လာပါလာနှင့် မေမေကိုယ်ကို ကျော်လိုက်သည်။ ကြမ်းပေါ်မှ အိမ်ဖော်မိန်းကလေးကို ခြေထောက်နှင့်တွန်း၍ဖယ်သည်။ နောက်မှ လူများသည် တွန်းထိုးဆင်းလိုက်လာကြသည်။ အားလုံးပေါင်း ဆယ့်တစ်ယောက် ရှိသည်။

ဝိုင်အရက်စည်ပေါ်မှ ဖယောင်းတိုင်ကို သူ မြင်သွားသည်။

“ဖယောင်းတိုင် တွန်းလိုက်” ဟု ပြောရင်း လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

သူတို့ထဲမှ တစ်ယောက်က မီးခြစ် ခြစ်လိုက်သည်။ အဝါရောင်မီးရောင်သည် အခန်းတွင်းသို့ ထိုးကျလာသည်။ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက ကျွန်တော်တို့ကို လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။

“အား ... အမ လေးကောင်၊ အထီးပေါက်စလေးက တစ်ကောင်ဟေ့”

ကျွန်တော့်နောက်ဘက်မှ မမ၏အသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ လူကြီးသံပေါက်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှ ပေါ်ထွက်လာသည့်အသံမျိုး ဖြစ်သည်။ ခါတိုင်း ကျွန်တော်ကြားနေကျအသံမျိုး မဟုတ်တော့ချေ။

“ရှင်တို့ ဘာလိုချင်လို့လဲ။ လိုချင်တာယူပြီး သွားကြတော့”

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက မမကို ခဏကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများ မည်းနက်နေကြသည်။ ကျောက်မီးသွေးတုံးကဲ့သို့လည်း အရောင်တောက်နေသည်။

“ဒီဟာကတော့ ငါ့ဖိုပဲဟေ့ ... ကဲ ... မင်းတို့လည်း ကြိုက်ရာရွေးကြ”

သူက အရေးမစိုက်သလို ပြောသည်။

စောစောက သတိလစ်သွားသော မိန်းကလေး သတိပြန်ရလာသည်။ ထိုသို့ သတိပြန်ရလာခိုက်မှာပင် ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသောကြောင့် ကြောက်လန့်တကြားအော်ပြီး လှေကားဆီသို့ ထပြေးသည်။ သို့သော်လည်း လူဆိုးတစ်ယောက်က သူ့ဆံပင်များကို ဖမ်းဆွဲလိုက်သောကြောင့် နောက်ပြန်လဲကျသွားသည်။ ဒူးထောက်ထိုင်နိုင်အောင် သူ ရုန်းကန်ကြိုးစားနေသည်။

လူဆိုးက ဆံပင်ကိုဆွဲထားလျက်မှပင် သူ့ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်ယူသည်။ မိန်းကလေး၏ပါးစပ်မှာ ပွင့်နေသည်။ အသက်ရှူနိုင်အောင် ကြိုးစားနေသည်။ လူဆိုးက အားနေသည့်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မိန်းကလေး၏ အဝတ်များကို ဆွဲဆုတ်သည်။ သို့သော်လည်း အဝတ်များက ခိုင်ခံ့လှသည်။

ထို့ကြောင့် ဒေါသတကြီးဖြင့် မိန်းကလေးကို လွှတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဓားကိုင်ထားသည့်လက်တစ်ဖက် မြှောက်လာသည်။ ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်များကို ဓားဖြင့်ခွဲချလိုက်သည်။ ပြောင်းဖူးပေါ်မှအခွံများကို ခွာချလိုက်သကဲ့သို့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အဝတ်များ ပုံကျသွားသည်။ မိန်းကလေး၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ဓားရာအသေးကလေး အစင်းလိုက်ပေါ်လာပြီး သွေးစီးကြောင်းများ ယိုဆင်းလာသည်။

မိန်းကလေးက ထိတ်လန့်တကြီးအော်ဟစ်ရင်း လူဆိုး၏လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်နေသည်။ သို့သော်လည်း လူဆိုးက တစ်ချက်ရယ်လိုက်ရင်း မိန်းကလေး၏ဆံပင်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

မိန်းကလေးကလည်း လက်ထဲမှလွတ်နိုင်ရန် ဆက်လက်ကြိုးစားပြန်သည်။ လူဆိုးက သူ့လက်ထဲရှိ ဓားကို ပြောင်းပြန်ကိုင်ပြီး ဓားရိုးဖြင့် ဆောင့်ထိုးလိုက်သည်။ နာကျင်မှုကြောင့် မိန်းကလေးက ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အခြားသော လူဆိုးသည်လည်း အတွင်းသို့ ရောက်လာကြရာ အိမ်ဖော်မိန်းကလေးများဆီသို့ အသီးသီး ချဉ်းကပ်နေကြပြီဖြစ်၏။

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူ ပြန်လှည့်လာသည်။ သူ၏ကြီးမားသော ခန္ဓာကိုယ်သည် အခန်းထဲမှာ ပြည့်နေသည်ဟုပင် ထင်မှတ်ရသည်။

“ဟိုကောင်စုတ်ကလေးကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်စမ်း။ ငါ သတ်မိတော့မယ်” ဟု သူက ပြောသည်။

မမက ကျွန်တော့်ကို ဘေးဘက်သို့ တွန်းထုတ်နေသည်။

မမ၏မျက်နှာကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်မိသည်။ ခံစားမှုမရှိတော့ဘဲ အရောင်တောက်နေသည်။ မျက်လုံးများသည် အသက်ရှိတော့သည့်ပုံမျိုးပင် မပေါ်တော့ချေ။

“မသွားဘူး ... မသွားဘူး”

“သေတ္တာတွေနောက်ဘက်ထောင့်ထဲမှာ သွားနေချေ။ ပြီးတော့ ဒီကိုမကြည့်နဲ့” ဟု ပြောသည်။ ထိုအသံသည် မမ၏အသံ မဟုတ်ချေ။ သူစိမ်းတရံဆံတစ်ယောက်၏ အသံမျိုးဖြစ်နေသည်။ အေးစက်မာကျောနေသည်။ သည်လိုအသံမျိုးကို မမထံမှ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြားခဲ့ဖူးချေ။

“မသွားဘူး”

ကျွန်တော်၏ပါးပြင်ပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက် ခပ်ပြင်းပြင်း ကျလာသည်။

“သွား ... ငါပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်”

ကျွန်တော့်ပါးပြင်ပေါ်တွင် နာကျင်ခြင်း လုံးဝမရှိ။ မမ၏အသံထဲတွင် အမိန့်ပေးသံ ပါနေသည်။ ကျွန်တော် စတင်ငိုကြွေးမိသည်။

“သွား”

ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကို ပွတ်လိုက်ပြီး တစ်ဖက်သို့ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ သေတ္တာများ၏နောက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ငိုနေဆဲပင်ဖြစ်ပါသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ကျွန်တော့်ဘောင်းဘီများ စိုရွဲသွားတော့သည်။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော် ချက်ချင်းသိနားလည်လိုက်ပါတော့သည်။

*

(၂)

စူးရှနာကျင်စွာ အော်လိုက်သော မမ၏အသံကြောင့် ကျွန်တော့်မျက်ရည်များ အကျရပ်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ရွံ့ရှာမှန်းတီးစိတ်များ လှိုင်းထလာသည်။ အသက်ကို ဝအောင်ရှူရင်း သေတ္တာများကိုကျော်ပြီး ကျွန်တော် ချောင်းကြည့်မိသည်။ မမနှင့် လူဆိုးခေါင်းဆောင်သည် သေတ္တာများ၏တစ်ဖက်စွန်းမှာ ထွေးလုံးရစ်ပတ် ဖြစ်နေကြသည်။ မမ၏ ခုခံကုတ်ခြစ်မှုများကြောင့် လူဆိုး၏မျက်နှာတွင်လည်း အစင်းရာများဖြင့် ခြင်းခြင်းနီနေသည်။ လူဆိုးက မမ၏ပါးပြင်ကို လက်နှင့် ဖြတ်ရိုက်လိုက်သည်။

မမ၏ပါးစပ် ပွင့်သွားပြီး အော်ဟစ်နေသည်။ သို့သော်လည်း အသံကမူ ထွက်မလာ။ မမ၏မျက်လုံးများသည်လည်း ကြမ်းတမ်းခက်ထန်ကာ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မျက်လုံးချင်းဆိုင်လိုက်ပါသေးသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်ကို မြင်ပုံမရ။

မမက သူ့လက်မှ လွတ်အောင်ရုန်းကန်မှုကို မရပ်။ လူဆိုးကလည်း မမကို ချုပ်ကိုင်ထားနိုင်အောင် ကြိုးစားနေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်တော့ မမ အရှုံးပေးလိုက်ရပါသည်။ မှန်းတီးရွံ့ရှာစိတ်သည် ကျွန်တော့်ကိုယ်တွင်းမှာ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ လူဆိုးကို ကျွန်တော် သတ်ချင်သည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တစ်စုံတစ်ခု ကျသွားသည့်အသံကို ကြားရသည်။ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ လူဆိုး၏ခါးတွင် ချိတ်ထားသည့်ခါး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြတ်ကျသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘာကိုမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ သေတ္တာပေါ်မှကျော်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှစားကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ သူ လှည့်လာသည်။

“ခွေးသားကြီး” ကျွန်တော်သည် အသံကုန်အော်ဟစ်ရင်း စားကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စုံကိုင်ကာ လူဆိုး၏လည်ပင်းဆီသို့ ချိန်ရွယ်ပြီး တအားထိုးစိုက်လိုက်သည်။

လူဆိုးက လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းရိုက်သည်။ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ ဓားသည် သူနှင့်ကျွန်တော့်အကြား ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွတ်ကျသွားသည်။ ကျွန်တော်က လက်သီးများဖြင့် သူ့ကိုထိုးရန် ကြိုးစားသည်။ လူဆိုးက ပျင်းရိငြီးငွေ့သည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို လက်ဝါးစောင်းခုတ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော် နောက်ပြန်လွင့်သွားပြီး နံရံအနီးရှိ အထုပ်များကြားထဲသို့ ကျသွားသည်။ နာကျင်ရကောင်းမှန်း ကျွန်တော် မသိတော့ပါ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ဘယ်တုန်းကမှ မပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးသည့် မုန်းတီးရွံရှာစိတ်များနှင့် လူဆိုးကို သတ်လိုသည့်စိတ်များသာ ပေါ်ပေါက်နေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ရဖြစ်ရ ကျွန်တော် မကြောက်တော့။ သူ့ကို အမှုန့်ခြေပစ်ဖို့သာ သိတော့သည်။

မမက ခေါင်းကိုလှည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများ ကြည်လင်သွားပြီ။

“ဒက်ခ်စ်” ဟု ကျွန်တော့်ကို လှမ်းအော်သည်။ ဓားကိုင်ထားသော လူဆိုး၏လက်ကို သူ့လက်များနှင့် ချုပ်ကိုင်ထားသည်။ လူဆိုးက ဒေါသတကြီးဖြင့် ရုန်းသည်။ မမကိုလည်း မလွှတ်။

“ဒက်ခ်စ် ... ပြေး ... ပြေးတော့” မမက အော်ပြန်သည်။

ကျွန်တော်သည် မှင်တက်မိသူလို ရပ်နေမိသည်။

လူဆိုးက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းဆွဲသည်။

“ပြေး ... ပြေးတော့ ဒက်ခ်စ်”

လူဆိုးက ကျွန်တော့်ကို ဓားနှင့်ဝှေ့ယမ်းရန် ကြိုးစားပြန်သည်။ မမက ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို လိမ်ယှက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဒူးနှစ်ဖက်ကိုဆောင့်ပြီး ကွေယူလိုက်သည်။ လူဆိုး၏ နာကျင်စွာ အော်ညည်းသံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရသည်။

“ဒက်ခ်စ် ... ပြေး ... ဖေဖေဆီကို ပြေး”

သည်စကားကို ကျွန်တော် နားလည်ပြီ။ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းနားလည်သွားပြီ။ လှေကားထစ်များရှိရာဆီသို့ ကျွန်တော် ပြေးလာခဲ့သည်။ နောက်ထပ် အော်ညည်းသံကို နောက်ဘက်မှ ကျွန်တော် ကြားရပြန်သည်။ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်သွားသည်။ လူဆိုး၏ ဗလုံးပထွေး အော်သံကို ကြားရပြန်သည်။

“ကောင်လေး ထွက်ပြေးသွားပြီ”

ကျွန်တော် အပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ တစ်ဆက်တည်း အိမ်ထဲသို့ ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် စူးရှသော နေရောင်အောက်သို့ ရောက်လာသည်။ ခဏကြာအောင် ကျွန်တော့်မျက်လုံးများ အကန်းလိုဖြစ်သွားသည်။ ဘာကိုမှ မမြင်တွေ့ရတော့။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ခွေးကလေး ပါရီ ဝင်ပြေးသွားရာ ကြံခင်းဆီသို့ ကျွန်တော် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလာခဲ့သည်။

“ဖေဖေ ... ဖေဖေ ...”

လမ်းမပေါ်သို့ လူတချို့ တက်လာသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။ မည်သူမည်ဝါတွေ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်မသိ။ သို့သော်လည်း သူတို့ဆီသို့ ဦးတည်ပြီး ကျွန်တော် ပြေးလာခဲ့သည်။ အိမ်ထဲမှ လူဆိုးတစ်ယောက် အိမ်ပြင်သို့ ထွက်မလာမီမှာပင် ခြံဝင်းအပြင်သို့ ကျွန်တော် ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ရင်း လမ်းမဆီသို့ ပြေးလာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် လမ်းမဆီမှ အော်ဟစ်ခေါ်သံကို ကြားရသည်။ ဖေဖေအသံ ဖြစ်ပါသည်။

“ဒက်ခ်ခ် ... ဒက်ခ်ခ် ... ဘုရား ... ဘုရား ...”

“ဖေဖေ” ကျွန်တော်က ပြန်အော်သည်။

ကျွန်တော်သည် ငိုကြွေးရင်း ဖေဖေ၏ရင်ခွင်တွင်းသို့ ပြေးဝင်လိုက်ပါသည်။

“ဖေဖေ ... ဖေဖေ ... ကျွန်တော် ကြောက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို သူတို့မရိုက်ပါစေနဲ့”

ဖေဖေ၏နက်မှောင်သော မျက်နှာသည် နေ့လယ်ခင်း၏အပူရောင်ထဲတွင် အရောင်တလက်လက် တောက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို တင်းကျပ်စွာ ပွေဖက်ထားသည်။

“မကြောက်နဲ့ သား ... သားကို ဘယ်သူမှ မရိုက်စေဘူး” ဟုလည်း လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“သူတို့ မေမေ့ကိုရိုက်တယ်။ မမကိုလဲ ရိုက်တယ်။ လာပါလာ သေသွားပြီ။ မမလဲ သွေးတွေထွက်နေပြီ” ကျွန်တော်က အရူးလို အော်ပြောသည်။

မည်းနက်သော ဖေဖေမျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားကြောင်း ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိပါသည်။

“ဒါဟာ ခင်ဗျားရဲ့စစ်တပ်ပဲ ခေါင်းဆောင်ကြီး။ ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ စစ်သားတွေဟာ မိန်းမသားများနဲ့ ကလေးတွေအပေါ်မှာ အနိုင်ယူစစ်ခင်းနေကြပါပေါ့လား” ဟု ဖေဖေက လှောင်ပြောင်သောလေသံဖြင့် နားကြည်းစွာ ပြောသံကိုလည်း ကျွန်တော် ကြားရသည်။

“ကျွန်တော့်လူတွေ အမှားတစ်စုံတစ်ခုကို ကျူးလွန်ကြမယ်ဆိုရင် အမှားကျူးလွန်တဲ့အတွက် သူတို့အသက် ဆုံးရှုံးကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ် လူကြီးမင်း ခင်ဗျာ”

ကိုယ်ဟန်သွယ်သွယ်ရှိသော ခေါင်းဆောင်ကြီးဆိုသူသည် အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ အိမ်ထဲမှထွက်ပြီး ကျွန်တော့်နောက်သို့ ပြေးလိုက်လာကြသော လူဆိုးများသည် ခေါင်းဆောင်ကြီးကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ရောက်ရာနေရာမှာ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေကြသည်။

ခြံအတွင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ ဝင်သွားကြသောအခါ သူတို့အားလုံး အုတ်နံရံဘက်သို့ တိုးကပ်သွားကြသည်။ တံခါးဝသို့ ရောက်သောအခါ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ မေးသည်။

“သူတို့ ဘယ်မှာလဲ”

“အိမ်နောက်က မြေတိုက်ခန်းထဲမှာ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည်။

ကျွန်တော့်အဖြေကို ကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ဖေဖေသည် ကျွန်တော့်ကို ပွေထားလျက်မှပင် ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ကျော်ဖြတ်ပြီး အိမ်နောက်ဘက်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလေတော့သည်။

မြေတိုက်ခန်းဝသို့ ရောက်သောအခါ ဖေဖေကရပ်ပြီး အဖြစ်ဆိုးကြီးကို ခဏကြာအောင် ငေးကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ဖြည်းညင်းစွာ ချပေးသည်။

“ဘုရား ... ဘုရား ... အဖြစ်ဆိုးလှချည်လား” ဖေဖေက လေသံနှင့် ပြောသည်။ မေမေအနားမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချပြီး မေမေ၏ခေါင်းကို မယူကာ သူ့ပေါင်ပေါ်မှာ တင်ထားသည်။

မေမေမျက်နှာသည် ဖြူဖွေးနေသည်။ လှုပ်ရှားခြင်းလည်း မရှိတော့။ ဇက်ကျိုးကျနေသည်ကိုလည်း မြင်ရသည်။ သေတ္တာပေါ်မှာ ကန့်လန့်ဖြတ်လဲကျနေသော မမကို မြင်ရသည်။ သူ့ဆီသို့ ကျွန်တော် ပြေးသွားသည်။

“မမရေ ... မကြောက်နဲ့တော့။ ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး။ ဒီမှာ ဖေဖေ ရောက်လာပြီ” ဟု ကျွန်တော် အော်ပြောသည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော် အော်ပြောသည်ကို မမ မကြားနိုင်တော့ပြီ။ ဘယ်သောအခါမှ မကြားနိုင်တော့ပြီ။ မမကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်တော် မယုံကြည်နိုင်ပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် အော်ဟစ်ငိုကြွေးလိုက်မိပါသည်။

ဘာဖြစ်ပြီဆိုသည်ကို ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ်နှင့် ကျွန်တော် သဘောပေါက် နားလည်လိုက်ပါပြီ။ သူတို့ သေဆုံးကုန်ကြပြီ။ ကျွန်တော် သံကုန်အော်ငိုလိုက်သည်။ ငိုပြီးရင်း ငိုရင်း ... ၊ ငိုပြီးရင်း ... ငိုရင်း ... ။

ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကိုပွေယူပြီး ထိုမြင်ကွင်းနှင့် ဝေးရာသို့ခေါ်လာခဲ့သည်။

ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းသို့ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့အိမ်ရှေ့ လသာဆောင်ပေါ်မှာ ရပ်နေကြသည်။ မြဲထဲမှာလည်း လူတွေအများကြီး ရောက်နေသည်။ စောစောက လူတွေထက် ပိုများသည်။ စုစုပေါင်း တစ်ရာကျော်လောက်ရှိမည်။ သူတို့အားလုံး မတ်တတ်ရပ်နေကြပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေကြသည်။

စောစောက လူဆိုးဆယ့်တစ်ယောက်ကိုမူ အခြားလူများနှင့် ရောမထားဘဲ သီးခြားခွဲထားသည်။ သူတို့အားလုံးကို ကြီးနှင့်တုပ်ထားသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တွဲပြီး တုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံး အုတ်နံရံကို ကျောခိုင်းကာ နေပူကျဲကျဲကြီးအောက်မှာ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေကြသည်။ သူတို့နှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များကို ပြန်ငေးကြည့်နေကြသည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် လသာဆောင်ပေါ်ရှိ စားပွဲဘေးမှ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်နေသည်။ ခြံထဲမှာရှိနေသော သူ့လူများကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ သူ စကားပြောသည်။ သူ့အသံသည် ခပ်တိုးတိုးပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အလွန်စူးရှပြီး ဟိုး ... အစွန်ဆုံးလူပင် ကြားနိုင်လောက်သည်။

“မင်းတို့ကြည့်ထား။ ပြီးတော့ အသည်းစွဲအောင်မှတ်ထား။ မင်းတို့အားလုံး လူဆိုး သူဆိုးမဟုတ်ကြောင်း တိုင်းသူပြည်သားတွေကို လွတ်မြောက်အောင် ကယ်တင်မယ့် လွတ်မြောက်ရေးတပ်သားတွေဖြစ်ကြောင်း မေ့လျော့သွားမယ်ဆိုရင် အခု သူတို့ခံရတော့မယ့် ပြစ်ဒဏ်မျိုးကို မင်းတို့အားလုံးလည်း ခံကြရမယ်။ တိုင်းသူပြည်သားတွေ လွတ်မြောက်ဖို့အတွက် မင်းတို့ တိုက်ပွဲဝင်နေကြတာဖြစ်တယ်။ မင်းတို့ ထင်ရာလုပ်နိုင်ဖို့ မင်းတို့ကိုယ်ကျိုးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်နေကြတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့အားလုံးဟာ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ရဲ့တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေကြတဲ့ စစ်သားကောင်းများဖြစ်တယ်။ လူဆိုးသူဆိုးတွေ မဟုတ်ဘူး။ မုဒိမ်းကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး။”

ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် ထိုင်ရာမှထပြီး သူ့လက်ထောက်တစ်ဦးဘက်သို့ လှည့်သည်။ သူ့လက်ထောက်က စက်သေနတ်ငယ်တစ်လက်ကို သူ့လက်သို့ ကမ်းပေးသည်။ သူက ဖေဖေဘက်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ လှည့်လာသည်။ လက်ထဲမှ စက်သေနတ်ကို ဖေဖေဆီသို့ ကမ်းပေးသည်။

ဖေဖေက စက်သေနတ်ကို ခဏကြာအောင် ငေးကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းဆောင်ကြီးကို မော့ကြည့်သည်။ လေးလေးပင်ပင် အသက်ရှူသည်။ အုတ်နံရံကို ကျောခိုင်းပြီး ရပ်နေကြသည့် လူဆိုးဆယ့်တစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။

“နေပါစေတော့ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်ဟာ တရားဥပဒေဘက်တော်သား ဖြစ်ပါတယ်။ သူတစ်ပါးအသက်ကိုသတ်တဲ့ ဖြတ်တဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကိစ္စကြောင့် အသည်းကြွေမတတ် ထိခိုက်တတ်တဲ့လူမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။” ဖေဖေက နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ပြောသည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြီး နေပူဒဏ်ကြောင့် မာကျောခြောက်သွေ့နေသည့် ခြံတွင်းရှိ မြေပြင်ပေါ်သို့ လှေကားထစ်များအတိုင်း ဆင်းသွားသည်။ လက်ထဲမှာ စက်သေနတ်ကို ခပ်လျော့လျော့ကိုင်ထားရင်း ကြိုးနှင့်တုပ်ထားသူ ဆယ့်တစ်ယောက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ထိပ်ဆုံးမှလူရှေ့တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်သည်။ ထိုသူသည် ကျွန်တော့်အစ်မကို မတော်မတရားပြုပြီး သတ်ဖြတ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

“ဂါစီယာ ... မင်းကို တပ်ကြပ်ကြီးရာထူးအထိ ငါ တိုးမြှင့်ပေးခဲ့တယ်။ တခြားလူတွေထက်ပိုပြီး မင်းမှာ အသိတရားရှိရမယ်” ခေါင်းဆောင်ကြီးက ခပ်တိုးတိုးပင် ပြောသည်။

ထိုသူက ဘာမှပြန်မပြော။ ခေါင်းဆောင်ကြီးကို မျက်လုံးချင်းဆိုင်ပြီး ပြန်ကြည့်နေသည်။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ပုံ လုံးဝမရှိ။ ခွင့်လွှတ်ညှာတာခြင်း လုံးဝရှိလိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်းကို သိနားလည်ပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘာကိုမှ သူ မမျှော်လင့်။

ခေါင်းဆောင်ကြီး၏လက်ထဲမှာ ဓားရောင်ဖွေးဖွေးလက်သွားသည်။ ထိုလူတန်းရှေ့မှဖြတ်၍ တစ်ဖက်စွန်းသို့ လျှောက်သွားသည်။ သူ လွန်သွားသောအခါကျမှ သူ ဘာလုပ်သွားသည်ကို ကျွန်တော်တို့ လှမ်းမြင်ကြရသည်။ ကြီးနှင့်တုပ်ထားသူများ၏ ခါးဆီလောက်သို့ ဓားနှင့် သိမ်းခြစ်သွားသောကြောင့် ထိုသူတို့ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဝတ်အစားများ ပြတ်ပြီး မြေပြင်ပေါ်သို့ ပုံပြီးကျသွားသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် သူတို့နှင့် ဆယ်လှမ်းခန့်အကွာသို့ ဖြည်းလေးစွာ ပြန်လျှောက်လာသည်။ လက်ထဲမှ သေနတ်ကို စတင် မြှောက်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဂါဗီယာဆိုသူကို မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်တော့်အစ်မကို သူ ထင်တိုင်းအနိုင်ကျင့်ခဲ့သည့် မြင်ကွင်းများ ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် အော်ဟစ်ပြီး လသာဆောင်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းသွားတော့သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီး ... ကျွန်တော် သတ်ပါရစေ။ သူ့ကို ကျွန်တော် သတ်ပါရစေ”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက အံ့ဩတကြီးဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒက်ခ်စ် ... ဒက်ခ်စ် ... ပြန်လာခဲ့ ...” ဖေဖေက နောက်မှ လှမ်းအော်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော် မကြား။ ခေါင်းဆောင်ကြီးဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ပြေးရင်း ပါးစပ်မှလည်း အော်မြဲ အော်သည်။

“ကျွန်တော် သတ်မယ်”

“ဒက်ခ်စ် ...” ဖေဖေက အော်ခေါ်ပြန်သည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးက လသာဆောင်ပေါ်သို့ ပြန်မော့ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“ဒါဟာ တရားမျှတပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ သူဟာ ကလေးပဲ။ တရားမျှတမှုဆိုတာကို သူ ဘယ်လိုလုပ် နားလည်နိုင်မှာလဲ” ဖေဖေက ပြန်ပြောသည်။

“သေခြင်းတရားအကြောင်းကို ဒီကနေ့ သူ သဘောပေါက်ပြီးပြီ။ မုန်းတီးရွံရှာရမယ့် အကြောင်းကိုလည်း သဘောပေါက် နားလည်ပြီးပြီ။ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ရတဲ့ အကြောင်းကိုလည်း သူ လက်တွေ့ သဘောပေါက် နားလည်ပြီးပြီ။ ဒါကြောင့် လူကို ဘယ်လိုသတ်ရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို သူ နားလည်းသဘောပေါက်ဖို့လိုတယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ဒီစိတ်ဝေဒနာဆိုးကြီးဟာ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သူ့ဝိညာဉ်ထဲမှာ ကင်ဆာရောဂါဆိုးလို စွဲကပ်သွားတော့မယ်”

ဟု ခေါင်းဆောင်ကြီးက ပြန်ရှင်းပြသည်။

ဖေဖေ ငြိမ်သွားတော့သည်။ နက်မှောင်သော ဖေဖေ၏မျက်နှာသည် ညိုပုပ်သွားသည်။ တစ်ဖက်သို့ ဖြည်းညင်းစွာဖြင့် လှည့်သွားသည်။

“ဒီကလေးရဲ့ သွေးထဲမှာကို အမြစ်တွယ် ပါလာပါပေါ့ကလား။ အောင်ပွဲခံရသူရဲ့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ စရိုက်အမွေဆိုးက မွေးကတည်းက ပါလာပါပေါ့ကလား” ဖေဖေက ဝမ်းနည်းပက်လက် ညည်းတွားရှားသည်။

ဖေဖေ ဘာဆိုလိုကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ ထိုအချိန်ကတည်းက ကျွန်တော် သိနားလည်းခဲ့ပါသည်။ ထိုသွေးသည် မေမေထံမှ ကျွန်တော် အမွေရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မေမေတို့မိသားစုသည် စစ်ဖက်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ကာ အောင်ပွဲခံရင်း စပိန်လူမျိုးများအဖြစ် ဂုဏ်ဒြပ်ကြီးစွာ ရပ်တည်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

“ကလေး ... ဒီကိုလာ” ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

သူ့ဆီသို့ ကျွန်တော် လျှောက်သွားသည်။ သေနတ်မောင်းကို သူ၏လက်မောင်းတစ်ဖက်ပေါ်တွင် တင်ထားသည်။ ကျွန်တော့်လက်များကို မောင်းတံရှိရာသို့ ညွှန်ပြသည်။

“ဒီမှာကြည့်၊ သေနတ်ပြောင်းအဆုံးကို လှမ်းကြည့်။ ဟိုကောင်တွေရဲ့ ခါးလောက်နဲ့ တည့်ပြီဆိုရင် ခလုတ်ကိုဆွဲ၊ ကျွန်တာကို ဘကြီး ဆက်လုပ်ပေးမယ်” ဟု သူက ပြောပြသည်။

သေနတ်ပြောင်းတစ်လျှောက်ဆီသို့ ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဂါစီယာကို တည့်တည့်ချိန်လိုက်သည်။ ဖြူဖွေးသော သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို သေနတ်ပြောင်းဝအဆုံးတွင် ကျွန်တော် မြင်ရပြီ။ ခလုတ်ကို ကျွန်တော် ဆွဲညှစ်လိုက်သည်။

စက်သေနတ်သံ မြည်ဟည်းသွားသည်။ ကျွန်တော့်နားထဲမှာ ပေါက်ကွဲသွားသလားဟု ထင်မှတ်ရသည်။ ဂါစီယာ၏ကိုယ်လုံးသည် အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကြေမှုသွားသယောင် မြင်ရသည်။ ကျွန်တော် သိလိုက်သည်။ အားလုံး ပုံလျက်သားကျသွားသည်။ ကျွန်တော့်လက်ညှိုးအောက်မှ သေနတ်ခလုတ်သည် ပူလာသည်ဟု ခံစားရသည်။ သို့သော် မီးလိုပူပြီး ကျွန်တော့်လက်ကို လောင်ကျွမ်းသွားစေဦးတော့ ကျွန်တော် လွှတ်တော့မည်မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ ခလုတ်သည် ရှုတ်တရက် ပျော့သွားသည်။ သေနတ်သံများလည်း တိတ်သွားသည်။ ကျွန်တော် ဒေါသဖြင့် ခေါင်းဆောင်ကြီးကို မော့ကြည့်သည်။

“ပြီးသွားပြီ ကလေး။ ကုန်သွားပြီ”

လူဆိုးများဆီသို့ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။ မြေပြင်ပေါ်မှာ မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း ဖြစ်နေကြသည်။ ကျဲကျဲတောက်ပူနေသည့် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ သူတို့ ကြည့်နေကြသည်။ သို့သော်လည်း ဘာကိုမှ မြင်တွေ့ဟန် မတူပေ။

ကျွန်တော် တုန်လှုပ်စပြုလာသည်။

“သူတို့ သေကုန်ကြပြီလား” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“သူတို့ သေကုန်ကြပြီ” ခေါင်းဆောင်ကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး အေးလာသည်။ နေ၏အပူဒဏ်သည် ရေခဲအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းသွားသည်ဟု ကျွန်တော် ခံစားရသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကျွန်တော် ငိုချလိုက်မိပါသည်။ ပြီးတော့ ဖေဖေဆီသို့ ကျွန်တော် ပြေးလာခဲ့မိသည်။ ငိုရင်းဖြင့်လည်း အော်မေးမိသည်။

“ဖေဖေ ... ဖေဖေ ... သူတို့အားလုံး သေကုန်ကြပြီ။ မေမေနဲ့မတို့ အခု အသက် ပြန်ရှင်လာကြဦးမှာလား ဟင်”

*

(၃)

ဒိုင်အိုဂျနက်စ် အလီဂျန်ဒရီ ဇနော့စ်။ ကလေးငယ်တစ်ယောက်အဖို့ အလွန်ရှည်လျားသည့်နာမည်ဖြစ်ပါသည်။ စောစောပိုင်းကတော့ မေမေက ကျွန်တော့်ကို 'ဒိုင်အို' ဟုခေါ်ပါသည်။ ထိုသို့ခေါ်သောအခါ ဖေဖေက အလွန်စိတ်ဆိုးပါသည်။ ဒိုင်အို ဟူသော အမည်သည် ဘုရားသခင်နှင့်စပ်ဆိုင်သော မြင့်မြတ်သည့် အမည်ဖြစ်သောကြောင့်ဟု ဆိုပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်ကို "ဒက်ခ်စ်" ဟု ခေါ်ကြဟန်တူပါသည်။ ကျွန်တော့်အထင်ကမူ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှ အိုးသူကြီး လာပါလာက စခေါ်သည်ဟု ထင်ပါသည်။ ဒိုင်အိုဂျနက်စ်သည် ဂရိအမည် ဖြစ်ပါသည်။ လာပါလာကဲ့သို့သော အင်ဒီးယန်းအမျိုးသမီးတစ်ယောက်အဖို့ ဂရိဘာသာစကားကို အသံထွက်မှန်အောင်ခေါ်ဖို့ မလွယ်ကူပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း လာပါလာက ဒိုင်အိုဂျနက်စ်ကို မပီမသခေါ်ရာမှ "ဒက်ခ်စ်" ဖြစ်လာသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ထားပါသည်။

ကျွန်တော့်ဖေဖေကို ဆိပ်ကမ်းမြို့ဖြစ်သော ကျူရေတူမြို့တွင် ဂရိသင်္ဘောသားနှင့် နီဂရိုးအမျိုးသမီးတို့က မွေးဖွားပါသည်။ ကျွန်တော့်အဘိုးအဘွားများသည် ဆိပ်ကမ်းကုန်ရုံများအနီးတွင် စားသောက်ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် ဖွင့်ပြီး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုကြပါသည်။ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောများ ဆိပ်ကမ်းပေါ်သို့ တက်ကြသောအခါ ကျွန်တော့်အဘိုးအဘွားများ၏ စားသောက်ဆိုင်လေးသို့ လာရောက်စားသောက်လေ့ရှိကြပါသည်။ တစ်ချိန်က ကျွန်တော့်အဘိုးအဘွားများ၏ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ဖေဖေထုတ်ပြသည်ကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေပါသေးသည်။

ဖေဖေထုတ်ပြသော ဓာတ်ပုံသည် ယခုခေတ်လို ပုံကူးစက္ကူပေါ်တွင် ကူးထားသော ဓာတ်ပုံမျိုးမဟုတ်ပါ။ ဓာတ်ပုံပေါ်ဦးစခေတ်တွင် ပြင်သစ်လူမျိုး ပန်းချီဆရာ ဓါဂွါဆိုသူ တီထွင်ထုတ်လုပ်ခဲ့သည့် သတ္တုပြားပေါ်တွင် ပုံကူးထားသော ဓာတ်ပုံမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

ဓာတ်ပုံထဲတွင် ကျွန်တော့်အဘွားက ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေသော်လည်း ထိုကုလားထိုင်ဘေးမှာ မတ်တတ်ရပ်နေသည့် ကျွန်တော့်အဘိုးထက် အရပ်ပိုရှည်ကြောင်း ထင်ထင်ရှားရှား သိသာနိုင်ပါသည်။ အဘွား၏မျက်နှာသည် အလွန်မည်းပါသည်။ ကင်မရာထဲသို့ စိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးများက စိတ်ဓာတ်ရင့်ကျက်ကြောင်း၊ မာနကြီးကြောင်း၊ မျှော်မှန်းချက်ကြီးမားကြောင်းများကို ဖော်ပြနေကြပါသည်။ ကျွန်တော့်အဘိုး၏ မျက်လုံးများကမူ ရိပ်မှိုင်းမှုန်ပြီး

ကဗျာဆရာ၏မျက်လုံးများနှင့် တူပါသည်။ အမှန်လည်း ပင်လယ်ပြင်ထွက်ပြီး သင်္ဘောသားအလုပ် မလုပ်ကိုင်မီက ကဗျာဆရာဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။

ကျွန်တော့်အဖေသည် သူ့အမေ၏အသားအရောင်ကို အမွေရခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဖေဖေအသားများ နက်မှောင်ပါသည်။ မျက်လုံးများကမူ သူ့အဖေ၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော မျက်လုံးများကို အမွေခံပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဖေဖေမျက်လုံးများသည် အမြဲတမ်း မေတ္တာအရိပ်အယောင်များ ကိန်းအောင်းနေတတ်ပါသည်။ ဖေဖေကို သူ့မိဘနှစ်ပါးစလုံးက အလွန်ချစ်မြတ်နိုးကြပါသည်။ သူ့မိခင်သည် ဘန်ကူးမင်းဆက်မှ ဆင်းသက်လာသည့် မင်းမျိုးမင်းနွယ်ဖြစ်ကြောင်း သူတို့ကို ကျေးကျွန်အလိုမှာ ဤအရပ်သို့ တင်ဆောင်လာခြင်းခံခဲ့ကြရကြောင်း၊ သူ့အမေ၏အဖေသည် ကျေးကျွန်ဘဝမှ သူ့လူမျိုးများ လွတ်မြောက်ရေးကို အသက်ထက်ဆုံး တိုက်ပွဲဝင်သွားကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သူ့အမေသည် ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စသာ သင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်းများကို ဖေဖေက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာဖြင့် ကျွန်တော့်အား ပြန်ပြောပြတတ်ပါသည်။

ဂျပန်မိဇုနော့စ် ဟူသည်မှာ ဖေဖေ၏အမည် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့မိခင်ဘက်မှ အဘိုး၏အမည်ကိုယူပြီး မှည့်ခေါ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အဘွားသည် သားတစ်ယောက်နှင့် မနိုင်မနင်းဖြစ်လာသောအခါ သူတို့၏ စားသောက်ဆိုင်ကလေးကို ကျွန်တော့်အဘိုးက ဦးစီးပြီး ဆက်လက်ဖွင့်လှစ်ကြပါသည်။ သို့သော်လည်း ဤလုပ်ငန်းသည် ကျွန်တော့်အဘိုးနှင့် လားလားမျှ မအပ်စပ်ပါ။ စားသောက်ဆိုင်ကလေးသည် ကျွန်တော့်အဘွား၏ ကြပ်မတ်ကွပ်ကဲမှုကြောင့် အောင်မြင်မှုရပြီး အထိုက်အလျောက် စုမိဆောင်းမိဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်အဖေ တစ်လသားအရွယ်သို့ရောက်သောအခါ သားတစ်ဖက်၊ ဆိုင်တစ်ဖက် ဖြစ်နေသောကြောင့် ကျွန်တော့်အဘိုးနှင့်အဘွားတို့က သူတို့၏ စားသောက်ဆိုင်ကလေးကို ရောင်ချပစ်လိုက်ကြပါသည်။

ကျွန်တော့်အဘိုးသည် လက်ရေးအလွန်လှအောင် ရေးသားနိုင်သူဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးထံတွင် စာရေးအလုပ်ကို ရပါသည်။ ထိုသို့ စာရေးအလုပ်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ဆိပ်ကမ်းနှင့် တစ်မိုင်ခွဲမျှဝေးကွာသော အိမ်ကလေးတစ်လုံးသို့ သူတို့ ပြောင်းရွှေ့လာကြသည်။ အိမ်တွင် ကြက်အနည်းငယ် မွေးမြူထားပါသည်။ သူတို့အိမ်ကလေးမှနေ၍ ကာရောဘီသန်ပင်လယ်ပြာကြီးကို လည်းကောင်း၊ ဆိပ်ကမ်းသို့ ဝင်ထွက်သွားလာနေကြသော သင်္ဘောကြီးငယ်များကို လည်းကောင်း လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုနိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အဘိုးနှင့် အဘွားတို့သည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများ မဟုတ်ကြပါ။ အဘိုးရသည့် လခကလည်း ပြောပလောက်အောင် မဟုတ်ပါ။ သို့သော်လည်း သူတို့မိသားစုကလေးသည် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော့်အဖေသည် သူတို့၏ တစ်ဦးတည်းသော ရင်သွေးဖြစ်လေရာ သည်သားကလေးအတွက် ကြီးမားသောရည်မှန်းချက်နှင့် အစီအစဉ်များ ရေးဆွဲကြလေသည်။ ကျွန်တော့်အဖေ (၆)နှစ်သားအရွယ်သို့ ရောက်သည်တွင် ကျွန်တော့်အဘိုးက စာရေး၊ စာဖတ် သင်ကြားပေးလေသည်။ ထိုမျှမကသေး၊ ခရိုင်ရာဇဝတ် တရားသူကြီး၏ စောင်မကြည့်ရှုမှုကြောင့် သာသနာပြုကျောင်းတွင်လည်း ပညာသင်ကြားခွင့် ရခဲ့လေသည်။ ထိုသာသနာပြုကျောင်းသည် မင်းစိုးရာဇာတို့၏ သားသမီးများနှင့် မြေပိုင်ရှင်ကြီးများ၏ သားသမီးများသာ တက်ရောက် ပညာသင်ကြားခွင့်ရသော ကျောင်းဖြစ်သည်။

သို့ကလို အထက်တန်းလွှာတို့၏ သားသမီးများသာ နေခွင့်ရသည့်ကျောင်းတွင် နေခွင့်ရသောကြောင့် ကျွန်တော်အဖေက ကျေးဇူးတုံ့ပြန်သည့်အနေဖြင့် ကျောင်းသန့်ရှင်းရေးများကို တာဝန်ယူခဲ့ရပါသည်။ နံနက်လေးနာရီခွဲမှစပြီး စာသင်ခန်းများ သန့်ရှင်းရေးကို ဖေဖေက ဆောင်ရွက်ပေးရသည်။ ကျောင်းတက်ချိန်ကျမှပင် သန့်ရှင်းရေးအလုပ်ရပ်ပြီး စာသင်ခန်းသို့ ဝင်ရသည်။ ညနေကျောင်းဆင်းပြီးသည့်အချိန်တွင်လည်း ဆရာ၊ ဆရာမများနှင့် ကျောင်းအမှုထမ်းများ ခိုင်းစေသည့် ဗဟိုရအလုပ်များကိုပါ ဆက်လက်လုပ်ကိုင် ပေးရပါသေးသည်။

သို့ဖြင့် ဖေဖေ ဆယ့်ခြောက်နှစ်သားရှိလာသည်။ ထိုကျောင်းတွင်လည်း အတန်းကုန်ပြီ။ ဖေဖေအရပ်ကလည်း သူ့အမေဘက်ကို နွယ်သောကြောင့် ခြောက်ပေမျှမြင့်နေပြီ။ စိတ်ဓာတ်ကမူ သူ့အဖေ၏ စိတ်ဓာတ်မျိုးဖြစ်ပြီး နူးညံ့သိမ်မွေ့သည်။ ထိုမျှသာမကသေး၊ သူတို့တစ်ကျောင်းလုံးတွင် ဖေဖေသည် စာအတော်ဆုံး၊ ဉာဏ်အထက်မြက်ဆုံးသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ချေသည်။ ထိုကျောင်းတွင် ဖေဖေ အတန်းဆုံးသောအခါ ထိုကျောင်း အုပ်ချုပ်သူ ဘုန်းကြီးများနှင့် ကျွန်တော်အဘိုးတို့ အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြရပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်အဖေကို တက္ကသိုလ်သို့ပို့ကာ ဥပဒေပညာရပ်များ သင်ယူစေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်အဘိုးရသည့် ရုံးစာရေးလခသည် သားတစ်ယောက်ကို တက္ကသိုလ်သို့ပို့ပြီး ပညာသင်ကြား ပေးနိုင်လောက်ခြင်းမရှိပါ။ ထို့ကြောင့် သာသနာပြုကျောင်းမှ ဘုန်းတော်ကြီးများက ကျောင်းရန်ပုံငွေဖြင့် ထောက်ပံ့ရန်စီစဉ်ကြသည်။ ကျောင်းက ထောက်ပံ့နိုင်သည့် ရန်ပုံငွေကလည်း ဖေဖေကျောင်းစရိတ် လုံလောက်နိုင်ခြင်း မရှိသေးပါ။ နောက်ဆုံးတွင် ခရိုင်ရာဇဝတ် တရားသူကြီးက လိုအပ်နေသေးသော ကျောင်းစရိတ်များကို သူက ကျခံပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဖေဖေ ဥပဒေဘွဲ့ ရလာပြီးသောအခါတွင် ခရိုင်ရာဇဝတ် တရားသူကြီး၏ရုံးတွင် ငါးနှစ်တာ အမှုထမ်းပြီး ပြန်လည်ပေးဆပ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း စည်းကမ်းချက်ထားပြီး သဘောတူလိုက်ကြပါသည်။

ထိုနည်းဖြင့် ဖေဖေ ဥပဒေဘွဲ့ရလာပြီးသောအခါတွင် တရားရုံးတွင် လစာမယူဘဲ တရားရေးတာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ရပါတော့သည်။ ထိုရုံးသည် ကျွန်တော်အဘိုး စာရေးအဖြစ် အလုပ်လုပ်နေသည့်ရုံးဖြစ်သည်။ အဘိုးက အပြင်ဘက်အခန်းလေးတွင်ထိုင်ပြီး အမှုတွဲများ၊ စီရင်ချက်များကို လက်ရေးဖြင့် ကူးပေးရသည်။ ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးထံ ဖေဖေ တင်ပြရမည့် အမှုတွဲများကိုလည်း ကျွန်တော်အဘိုးကပင် လက်ရေးလှလှဖြင့် ကူးပေးရသည်။

ကျောင်းစာရိတ်ကြေးကို ဖေဖေဆပ်၍ သုံးနှစ်မြောက်သောနှစ်၊ ဖေဖေအသက် (၂၃)နှစ်သား ရှိသောနှစ်တွင်ကျူးရေတူမြို့သို့ ပလိပ်ရောဂါဆိုးကြီး ဆိုက်ရောက်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော ရွက်ကြီးများလွှင့်ပြီး ဆိပ်ကမ်းသို့ တရွေ့ရွေ့ဝင်လာသည့် သင်္ဘောကိုတွေ့ရသည်။ ထိုသင်္ဘောပေါ်တွင် ပလိပ်ရောဂါပိုးမွှားများ ပါလာသည်ကို မည်သူမျှ မသိလိုက်ကြ။ ထိုပလိပ်ရောဂါဆိုးကြီးကြောင့် ကျူးရေတူမြို့လုံးကျွတ်သလောက်နီးပါး ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေး၊ လူကြီး သုံးထောင်ကျော်တို့ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရလေသည်။

ဆိပ်ကမ်းသို့ ထိုသဘောကပ်လာသည့်မနက်ပိုင်းက ကျွန်တော့်အဖေ၏ ရုံးခန်းထဲသို့ ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ဝင်လာပါသည်။ တရားသူကြီးသည် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေသည်။ ဖေဖေက တစ်စုံတစ်ရာ မေးမြန်းခြင်းမရှိ။ သူက လူကြီး၊ မိမိက လူငယ်ဖြစ်သောကြောင့် ဖေဖေသည် စားပွဲမှာ ကုန်းပြီး အလုပ်လုပ်ကာ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့ပါသည်။

တရားသူကြီးက ဖေဖေအနီးသို့လာပြီး ဖေဖေ ဘာလုပ်နေသည်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့မှ သူက ခေါ်သည်။

“ဂျယ်မီ”

ဖေဖေက မော့ကြည့်သည်။

“အမိန့်ရှိပါ ခင်ဗျာ”

“ဘင်ဒါယာကို ရောက်ဖူးသလား”

“မရောက်ဖူးသေးပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ဘင်ဒါယာမှာ ကိစ္စတစ်ခုပေါ်နေတယ်ကွာ။ မြေယာပိုင်ဆိုင်မှု ပြဿနာပါပဲ။ ငါနဲ့ အင်မတန်ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေ ရာဖေးကင်ပေါ့စ်ဟာ နယ်မြေအာဏာပိုင်တွေနဲ့ အငြင်းပွားပြီး တရားတပေါင် ဖြစ်နေတယ်” ဟု တရားသူကြီးက ပြောသည်။

ကျွန်တော့်အဖေက နားထောင်မြဲ နားထောင်နေသည်။

“ငါ့ကိုယ်တိုင် သွားဖို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာကလဲ အရေးကြီးတဲ့အလုပ်တွေက ပိနေတာဆိုတော့ ...” ထိုမျှနှင့် သူ့အသံ ရပ်သွားသည်။

ကျွန်တော့်အဖေက တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ပြောကြားခြင်းမပြု။ သည်ရုံးတွင် အရေးကြီးသည့်အလုပ်များ ဘာရှိသည်ကို ဖေဖေ သိပါသည်။ တကယ်တော့ ပြောပလောက်သော အရေးကြီးသည့်အလုပ် တစ်စုံတစ်ရာ မရှိပါချေ။ သို့သော်လည်း ဘင်ဒါယာသည်

မိမိတို့မြို့မှနေ၍ မိုင်ပေါင်းလေးရာနီးပါး ဝေးသည်။ တောင်ပေါ်ဒေသဖြစ်သည်။ ခရီးလမ်းပန်း ကြမ်းတမ်းသည်။ ထိုမျှသာမကသေး။ သူပုန်သူကန်များ ထကြွသောင်းကျန်းနေသည်ဟူသော ကောလာဟလ သတင်းများလည်း ဖြစ်ပွားနေသည်။

“ဒီကိစ္စတွေဟာ အင်မတန်လဲ အရေးကြီးနေတယ်။ ပြီးတော့ ရာဖေးကင်ပေါ့ဆိုတာက ငါနဲ့ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်။ ငါ့အနေနဲ့ ဘာမဆို ကူညီဖို့ ဝတ္တရားရှိနေတယ်”

တရားသူကြီးက စကားဖြတ်ပြီး ဖေဖေကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ သူ့စကားကို ဆက်ပြန်သည်။

“ဒါကြောင့် ဘင်ဒါယာကို မင်း သွားပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် အင်မတန် သင့်မြတ်ပေမှာပဲလို့ ငါ စဉ်းစားမိတယ်။ သွားမယ်ဆိုရင်လဲ ဒီနေ့မနက်ပဲ ခရီးထွက်ရလိမ့်မယ်။ ငါ့မြင်းဖောင်းထဲမှာရှိနေတဲ့ မြင်းတွေထဲက မြင်းတစ်ကောင်ကိုလဲ ငါ အသင့်စီစဉ်ထားတယ်”

ကျွန်တော့်အဖေက ထိုင်ရာမှထသည်။

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် အခုပဲ အိမ်ကိုပြန်ပြီး လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းကလေးတွေ ယူပါမယ်။ တစ်နာရီအတွင်းမှာပဲ ကျွန်တော် ခရီးထွက်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်ခင်ဗျာ”

“ကောင်းပါလေ့ မောင်ရယ်။ အမှုအကြောင်းကိုရော မောင် သိပါရဲ့လား”

“သိပါတယ်ခင်ဗျာ။ တရားသူကြီးမင်း စေခိုင်းလို့ ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အယူခံလွှာကို ကျွန်တော် ရေးခဲ့ရပါသေးတယ်။ နှစ်လလောက်တောင် ကြာသွားပါပြီ”

တရားသူကြီးက စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည့်အနေဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပေသားပဲ မောင်။ ကျုပ်ကလဲ မေ့တတ်ရန်ကော”

အမှန်တော့ သူ မမေ့ပါ။ သည်ကိစ္စကို အသေးစိတ် သူ ကောင်းစွာ သိထားပါသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်တုန်းကလည်း သည်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ စေခိုင်းသောကြောင့် ကျွန်တော့်အဖေပင် အယူခံလွှာရေးပြီး တင်သွင်းပေးခဲ့ရသေးသည်။

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မလာနိုင်တဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းကြောင်းကိုလဲ ရာဖေးကင်းပေါ့စ်ကို မောင်ကပဲ ကျုပ်ကိုယ်စား တောင်းပန်ပေးပါ”

“စိတ်ချပါ တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျာ”

ဖေဖေက တရားသူကြီး စိတ်ချအောင် ကတိပြန်ပေးပြီး အပြင်ဘက်ရှိ ရုံးခန်းရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုရုံးခန်းငယ်သည် ကျွန်တော့်အဘိုး၏ ရုံးခန်းဖြစ်သည်။

“ဘာများတုန်း ငါ့သား”

ကျွန်တော့်အဘိုးက ဆီးမေးသည်။

“တရားသူကြီးမင်း ခိုင်းတဲ့ကိစ္စအတွက် ကျွန်တော် ဘင်ဒါယာကို ခရီးထွက်ရမယ် ဖေဖေ”

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ ကျွန်တော့်အဘိုးက ပြုံးသည်။

“ဝမ်သာလိုက်တာ သားရယ်။ ရတောင့်ရခဲ အခွင့်အရေးကြီးပေပဲ။ ရာဖေးကင်းပေါ့စ်ဆိုတာ အင်မတန်ကြီးကျယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပေါ့။ သားအတွက် ဖေဖေ ဂုဏ်ယူပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖေဖေ။ ကျွန်တော် အခုပဲသွားရတော့မှာပါ။ ဖေဖေ့ကို နှုတ်ဆက်ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီကွယ်။ ဘုရားသခင်ရဲ့ စောင့်ရှောက်တော်မူခြင်းကို ခံယူရရှိနိုင်ပါစေ”

အဘိုးက နှုတ်ဆက်ပြီး စားပွဲပေါ်ရှိ သူ့အလုပ်ကို သူ ပြန်လုပ်နေသည်။

ကျွန်တော့်အဖေသည် တရားသူကြီး၏ မြင်းစောင်းထဲမှ မြင်းတစ်ကောင်ယူပြီး လိုအပ်သည့် အဝတ်အစားများယူရန် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ မြင်းနှင့်ဆိုတော့ တစ်မိုင်ကျော်ကျော် လမ်းအလျှောက်ရ သက်သာသွားမည်ဖြစ်သည်။

ဖေဖေ အိမ်ရောက်သွားသောအခါ ကျွန်တော့်အဘွားသည် လျှော်ပြီးသားအဝတ်များကို အိမ်ရှေ့တွင် နေလှန်းနေသည်။ ခြံစည်းရိုးတွင် ဖေဖေ မြင်းချည်နေသည်ကို အဘွားက လှမ်းကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ သူ ခရီးသွားရမည့်အကြောင်းများကို အဘွားအား ခပ်မြန်မြန် ရှင်းပြသည်။ သူ့အဖေကဲ့သို့ပင် သူ့အမေကလည်း သားဖြစ်သူ၏ ရတောင့်ရဲခဲ အခွင့်ထူးကြောင့် အလွန်တရာ ဝမ်းသာသွားသည်။ သားအတွက် လိုအပ်သည့်အဝတ်အစားများကို စိတ်အားထက်သန်စွာ ရွေးချယ်ပေးသည်။ ဖေဖေ၏ အကောင်းဆုံး ရုပ်အင်္ကျီနှစ်ထည်နှင့် အကောင်းဆုံး ဝတ်စုံတစ်စုံတို့ကို ခရီးဆောင်သေတ္တာ အဟောင်းတစ်လုံးထဲသို့ ဂရုတစိုက် ထည့်ပေးသည်။

သူတို့သားအိမ်နှစ်ယောက် ခြံထဲသို့ ဆင်းလာကြသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် အဖြူရောင်ရွက်များ လွင့်ထားသည့်သင်္ဘောသည် ဆိပ်ကမ်းဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ ဝင်ရောက်လာသည်ကို လှမ်းမြင်ကြရသည်။ အဘွားက ခဏရပ်ပြီး “ဟိုမှာ ကြည့်ပါဦး” ဟု ဖေဖေကို သင်္ဘောရှိရာသို့ လက်ညှိုး ညွှန်ပြသည်။

ဖေဖေက ပြုံးသည်။ ကျွန်တော့်အဘွားက ဖေဖေကို သင်္ဘောများအကြောင်း ပြောပြလေ့ရှိသည်။ အဘွားငယ်စဉ်က အဘွား၏အဖေက ပြောပြထားသည်မှာ ပင်လယ်ပြင်ကို အမြဲတမ်း လှမ်းကြည့်နေရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အဖြူရောင်ရွက်လွင့်ထားသည့် ဧရာမသင်္ဘောကြီး ဝင်လာပြီဆိုလျှင် ကျေးကျွန်အဖြစ်မှ မိမိတို့ လွတ်မြောက်ကြတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့တိုင်းပြည်တွင် မိမိတို့အားလုံး လွတ်လပ်ကြမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယောက်ျားများသည်လည်း ထမင်းကလေး တစ်လုပ်စားရပါမည့်အရေးအတွက် ကျွန်ပိုင်ရှင်များရှေ့တွင် ဒူးထောက်ကြရတော့မည် မဟုတ်ကြောင်းများဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းများကို အဘွားက ဖေဖေအား တစ်ဆင့်ပြန်ပြီး ပြောပြလေ့ရှိသည်။

အဘွား၏အဖေ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ။ သို့သော်လည်း အဘွားက ထိုဇာတ်လမ်းကလေးကို တသသ ပြန်လည်အောက်မေ့မြဲဖြစ်သည်။ ယခုမူ အဘွား၏ ယုံကြည်ချက်သည် ထိုသို့မဟုတ်တော့ပြီ။ အဘွားကို လွတ်မြောက်အောင် ကယ်တင်နိုင်မည့်သူသည် ကျွန်တော့်အဖေဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အဖေ၏ ခွန်အားဗလ၊ အသိဉာဏ်များဖြင့် လွတ်မြောက်အောင် ကယ်တင်နိုင်တော့မည်ဟု အဘွားက ယုံကြည်ထားသည်။

“ဘိုးဘိုးသာ ရှိသေးရင် ဒီသင်္ဘောကြီးကို ဘယ်လောက်များ သဘောကျလိုက်လေမလဲ” ဟု ကျွန်တော့်အဖေက ပြောသည်။

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ အဘွားက ရယ်သည်။ သူတို့သားအမိနှစ်ယောက် မြင်းလံထားရာဆီသို့ လျှောက်လာကြသည်။ ခြံစည်းရိုးတွင် လံထားခဲ့သည့်မြင်းသည် အနီးဝန်းကျင်ရှိ မြက်များကို စားနေသည်။

“ဒါပေါ့ကွယ် ... သားဟာ မေမေ့ကို ကယ်တင်မယ့် သဘောကြီးပါပဲ။ မေမေ့ကို ကယ်တင်မယ့် ရွက်ဖြူကြီးပါပဲ”

ဖေဖေသည် အဘွား၏ပါးနစ်ဖက်ကိုနမ်းကာ မြင်းပေါ်သို့တက်ပြီး အိမ်နောက်ဘက်မှ လမ်းအတိုင်း တောင်ပေါ်သို့တက်ခဲ့သည်။ တောင်ကုန်းအကွေ့လေးသို့ ရောက်သောအခါ မြင်းကို နောက်ပြန်လှည့်ပြီး သူ့အမေကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့အမေကလည်း ခြံထဲမှာရပ်ကာ သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေဆဲရှိသည်။ ဖေဖေက လက်လှမ်းပြသည်။ သူ့အမေကလည်း လက်ပြန်ပြသည်။ ဖြူဖွေးသော သူ့အမေ၏သွားများ ဝင်းလက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ လက်ပြန်ပြပြီး လမ်းအတိုင်း သူ ဆက်ထွက်ခဲ့တော့သည်။

တောင်ပေါ်မှနေ၍ ပင်လယ်ပြင်သို့ သူ လှမ်းကြည့်သောအခါ သဘောသားများသည် ရွက်ဖြူကြီးလွင့်ထားသည့် ရွက်တိုင်ပေါ်သို့ တက်နေကြသည်ကို မြင်ရသည်။ ပုရွက်ဆိတ်ကလေးများသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ ရွက်ဖြူကြီးကိုချပြီး ရွက်သေးကလေးကို သူတို့ တင်ကြလိမ့်မည်။

ထိုမှစ၍ နောက်နှစ်လအကြာတွင် ကျူရေတူမြို့သို့ သူ ပြန်လာသောအခါ ထိုသဘောသည် ကမ်းတွင်ကပ်နေဆဲပင်ရှိသည်။ လွန်ခဲ့သောနှစ်လ ဤဆိပ်ကမ်းသို့ဝင်လာစဉ်က ကြားကြားဝင့်ဝင့်ရှိခဲ့သော ရွက်တိုင်ကြီးသည် မီးသင့်လျက်ရှိပြီ။ ဤသဘောသည် သေမင်းတမန်များကို ဤကျူရေတူမြို့သို့ သယ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ သူ့အဖေနှင့် သူ့အမေ၏အလောင်းကို မြင်ရဖို့ နေနေသာသာ၊ မည်သည့်နေရာတွင် မြှုပ်နှံလိုက်ကြောင်းကိုပင် သဲလွန်စ ရှာ၍မရတော့။

+

လူစိမ်းတစ်ယောက် မြင်းစီးပြီး တောင်တန်းများဘက်ဆီမှ မိမိတို့အိမ်ကြီးဘက်ဆီသို့ လာနေကြောင်း အခိုင်းအစေတစ်ဦးက လာပြောသည်။ ထို့ကြောင့် ရာဖေးကင်ပေါ်က အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းကိုယူပြီး လသာဆောင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ မှန်ပြောင်းနှင့် လှမ်းကြည့်သောအခါ ဖုန်အလိမ်းလိမ်းကပ်နေသည့် မြို့ဝတ်မြို့စားနှင့် အသားမည်းမည်းလူတစ်ယောက်သည် တောင်ကြောလမ်းအတိုင်း သတိကြီးစွာနှင့် မြင်းစီးလာနေသည်ကို မြင်ရသည်။ ကျေနပ်နှစ်သက်စွာဖြင့် သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ အိမ်ရှိ အခိုင်းအစေအားလုံး သတိကောင်းကောင်းနှင့် ထထကြွကြွ ရှိနေကြသည်။ သောင်းကျန်းသူများ ထကြွဆူပူနေသည့် ယခုလိုအချိန်မျိုးတွင် တောင်တန်းများဆီမှ ဆင်းလာကာ မြင်မြင်သမျှ ဖျက်ဆီး လုယက်သွားနိုင်သည်။

ရာဖေးကင်ပေါ်သည် မှန်ပြောင်းဖြင့် တစ်ကြိမ်လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။ ခရီးသည် လူစိမ်းသည် မြင်းကို သတိထားပြီး စီးလာနေသည်။ လက်ထဲမှ မှန်ပြောင်းကိုချပြီး အိတ်ထဲမှ ရွှေနာရီကို ထုတ်ယူကြည့်သည်။ နံနက်(၁၀)နာရီခွဲပြီ။

မိမိအိမ်သို့ရောက်အောင် နောက်ထပ် တစ်နာရီခွဲခန့် လာရဦးမည်။ သူ ရောက်လာမည့်အချိန်သည် နေ့လယ်စာစားချိန် ဖြစ်သည်။
ခပ်ဆတ်ဆတ် လက်ခုပ်တီးလိုက်သည်။

“ဧည့်သည်တစ်ယောက်ပါ နေ့လယ်စာစားဖို့ နေရာထိုင်ခင်းပြင်ထားလိုက်” ရောက်လာသည့် အခိုင်းအစေတစ်ဦးကို ပြောပြီး
ရေမိုးသန့်စင်ရန်အတွက် အိမ်တွင်းသို့ သူ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

နောက်ထပ် နှစ်နာရီမျှကြာမှ ကျွန်တော့်အဖေသည် မြေပိုင်ရှင်ကြီး ဒွန်ရာဖေးကင်ပေါ့စ် အိမ်ကြီးသို့ ရောက်သွားသည်။
ဒွန်ရာဖေးကင်ပေါ့စ်သည် လသာဆောင်မှာ ထွက်ထိုင်နေသည်။ မြေပိုင်ရှင်ကြီးတို့ ဝတ်လှေဝတ်ထရိုသော
အထက်တန်းစားဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ စပိန်လူမျိုးတို့၏ နောက်ဆုံးပေါ်ဖက်ရှင်အတိုင်း နှုတ်ခမ်းမွေးကလည်း
သေးသေးသွယ်သွယ် ဖြစ်သည်။ ခေါင်းမှဆံပင်များနှင့် မျက်ခုံးမွေးတို့သည် အနည်းငယ် ဖြူစပြုပြီ။

ကျွန်တော့်အဖေ မြင်းပေါ်မှဆင်းလာသောအခါ ထိုင်ရာမှ သူ ထသည်။ ဖေဖေ၏ အဝတ်အစားများသည် သပ်ရပ်သန့်ရှင်းနေပြီး
ဖိနပ်ကလည်း ဖိတ်ဖိတ်တောက်အောင် ပြောင်လက်နေသည်ကို မြင်တွေ့ရသဖြင့် သူ များစွာ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သွားသည်။
ထိုအမှုအရာကို ဖေဖေကလည်း သတိထားလိုက်မိသည်။ ဖေဖေသည် အိမ်ကြီးရှင်ဆီသို့ မရောက်မီ စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုမှာ
နားပြီး သူ့ကိုယ်သူ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သည်။ ဖိနပ်ကို ပြောင်လက်အောင် တိုက်ခဲ့သည်။ တစ်ဖက်လူ
အမြင်ကောင်းစေရန်ဖြစ်သည်။ ယခု သူပြုလုပ်ခဲ့သည့်အတိုင်း တစ်ဖက်လူက သဘောကျသည်ကို မြင်တွေ့ရသဖြင့် ဖေဖေ
စိတ်ချသွားသည်။

အိမ်ဆီသို့ ဖေဖေ လျှောက်သွားသောအခါ ဒွန်ရာဖေးကင်ပေါ့စ်က လှေကားထိပ်မှနေ၍ ဆီးကြိုသည်။

“ကြွပါမောင်။ အိမ်ပေါ်ကို ကြွပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လူကြီးမင်းခင်ဗျာ။ သူဌေးကြီး ဒွန်ရာဖေးကင်ပေါ့စ်နဲ့များ စကားပြောခွင့် ရနိုင်ပါ့မလားခင်ဗျာ”

ဒွန်ရာဖေးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဖေဖေက ဦးခေါင်းညွတ်ပြီး အရိုအသေပေးသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ဂျယ်မီဇနော့စ် ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ သူဌေးမင်း အလိုရှိရာ ခိုင်းစေနိုင်ဖို့အတွက် ကျူရေတူ ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးက ကျွန်တော့်ကို စေလွှတ်တာဖြစ်ပါတယ်”

“ကြွပါမောင် ... ကြွပါ။ ကျုပ်အိမ်ကိုရောက်လာတဲ့ ရွှေဧည့်သည်အဖြစ် မောင့်ကို သဘောထားပါတယ်” ဒွန်ရာဇေးက ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် လက်ကမ်းပေးကာ ကြိုဆိုသည်။

“အင်မတန် ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူမိပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဒွန်ရာဇေးက လက်ခုပ်တစ်ချက်တီးလိုက်သည်။ အိမ်ဖော်တစ်ဦး အပြေးအလွှားရောက်လာသည်။

“ဧည့်သည်သုံးဆောင်ဖို့ အအေးတစ်ခုခုလုပ်ပါ။ ဧည့်သည်ရဲ့မြင်းကိုလဲ ကောင်းကောင်းကြည့်ထားလိုက်ပါ”

သူဌေးကြီးက ဦးဆောင်ပြီး ဖေဖေကို လသာဆောင်ဆီသို့ ခေါ်လာသည်။ အရိပ်အောက် ကုလားထိုင်များပေါ်မှာ ထိုင်ကြသည်။ သူဌေးကြီး၏ကုလားထိုင်ဘေးရှိ စားပွဲငယ်တစ်လုံးပေါ်တွင် ရိုင်ဖယ်သေနတ်တစ်လက်နှင့် ပစ္စတိုသေနတ်နှစ်လက်တို့ကို ဖေဖေက အမှတ်မထင် မြင်လိုက်သည်။

“ဒီလို တောင်ပေါ်ဒေသတွေမှာတော့ သတိဆိုတာ ပိုတယ်ရယ်လို့ မရှိပါဘူး” ဒွန်ရာဇေးက သေနတ်များဆီသို့ ဖေဖေမျက်စိ ရောက်သွားသည်ကို သတိထားလိုက်မိသဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

အိမ်ဖော်တစ်ဦးက အဖျော်ယမကာများ ယူလာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် ဆုတောင်းပြီး သောက်ကြသည်။ တရားသူကြီးမင်းကိုယ်တိုင် မလာနိုင်သည့်အတွက် ခွင့်လွှတ်ရန် တောင်းပန်စကားကို ဖေဖေက ပြောပြသည်။ သို့သော်လည်း အဘိုးကြီးသည် ဖေဖေပြောနေသည့် စကားများကို အပြည့်အစုံ ကြားပုံမပေါ်။ ဖေဖေနှင့်ပတ်သက်ပြီး အလွန်ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေသည်။ သူ ကြုံတွေ့နေရသည့် အမှုပြဿနာကြီးသည် လုံးဝ ပြီးပြေသွားတော့မည်ဟုလည်း စိတ်ချယုံကြည်နေပြီ ဖြစ်သည်။

နေ့လယ်စာ စားရန်အတွက် ဒွန်ရာဖေးက ဖေဖေကို အနားယူခိုင်းသည်။ အလုပ်ကိစ္စကို နောက်နေ့ကျမှ ဆွေးနွေးမည်။ ယနေ့တော့ ခရီးပန်းလာသည့် ဧည့်သည်ကို အနားပေးမည်။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာလို သဘောထားကာ အားမနာရန်ကိုလည်း မှာကြားသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ထိုနေ့ည ညစာစားသည့်အချိန်တိုင်အောင် ကျွန်တော့်အမေကို ကျွန်တော့်အဖေ မြင်တွေ့ခွင့် မရလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်လည်း မာရီယာအယ်လီဇဘက်ကင်ပေါ့စ်ကမူ မြင်းစီးပြီး ဝင်လာသည့် ဧည့်သည်ကို အိမ်အပေါ်ထပ်မှနေ၍ စောင့်ကြည့်အကဲခတ်နေခဲ့သည်။ မွန်းလွဲပိုင်းအချိန်သည် ဆူသံညံ့သံမရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်နေရာ ဧည့်သည်နှင့် သူ့အဖေတို့ စကားပြောနေကြသည်ကိုလည်း သူ ကောင်းစွာ ကြားနေရသည်။

“လူကတော့ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနဲ့ လူချောတစ်ယောက်ပဲ။ မဟုတ်ဘူးလား။”

မာရီယာအယ်လီဇဘက်ကင်ပေါ့စ်၏နောက်မှ မေးသံပေါ်လာသည်။ မာရီယာအယ်လီဇဘက်က နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့အဒေါ် ဒိုနာမာဂရက်သာ ဖြစ်သည်။ သူ့အမေ ဆုံးသည့်အချိန်မှစ၍ ဒိုနာမာဂရက်သာသည် သည်အိမ်ကြီး၏ အောက်ခြေသိမ်းတာဝန်တို့ကိုယူပြီး ခဲအိုကြီးနှင့် တူမလေးတို့ကို စောင့်ရှောက်နေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

အဒေါ်အသံကိုကြားရသောအခါ မာရီယာအယ်လီဇဘက်သည် ရှက်သွေးဖြန်းသွားသည်။

“ဒါပေမယ့် ... အသားက သိပ်မည်းတာပဲ”

“ဒါကတော့ နီဂရိုးကိုးကွလွယ်။ အသားမည်းတာက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ဟာ ခင်ပွန်းကောင်းတွေ၊ ချစ်သူကောင်းတွေ ဖြစ်တတ်ကြတယ်လို့ အဆိုရှိတာပဲ” အဒေါ်က မာရီယာကို ပြန်ပြောရင်း တံခါးကိုဖွင့်ကာ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။

“ကဲ ... ခရီးပန်းလာတာ အေးအေးဆေးဆေးနားပြီး အပန်းဖြေလိုက်ပါဦး” ဧည့်သည်ကို ညစာစားချိန်အထိ အနားယူရန် တိုက်တွန်းနေသော ဒွန်ရာဖေး၏စကားသံသည် သူတို့ တူဝရီးဆီသို့ လွင့်လာသည်။

ဒိုနာမာဂရက်သာသည် ပြတင်းပေါက်မှ ပြန်လှည့်လာပြီး သူတူမကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ငါ့တူမလဲ အိပ်ခန်းထဲသွားပြီး နားနေလိုက်ဦး။ တစ်နေ့လုံး ရာသီဥတု ဒါလောက်ပူပြင်းနေတာ။ ညကျတော့ မျက်နှာကြီးချောင်ကျနေတာ ဧည့်သည်တွေရင် မကောင်းဘူး”

မာရီယာအယ်လီဘောက်က ငြင်းပါသေးသည်။ နောက်ဆုံးတော့လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အသားမည်းဧည့်သည်ကို အထင်ကြီးမိပြီ။ ဧည့်သည်ရှေ့တွင် မိမိ အချောဆုံး အလှဆုံးဖြစ်သည်ကို ပြချင်စိတ် ပေါ်နေပြီ။

နောက်ဆုံးတော့ ပြတင်းပေါက်ခန်းဆီးများ ကျလာသည်။ အိပ်ရာပေါ်မှာ ခြေဆန့်လက်ဆန့် လှဲအိပ်လိုက်သည်။ အမှောင်ထဲမှာ အအေးဓာတ်ရလာသည်။ သို့သော် အိပ်၍မပျော်။ ဧည့်သည်ကြီးအကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိသည်။ သူက ရှေ့နေကြီးတဲ့ ... ။ ပြောနေသံများကို ကြားရသည်။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သူဖြစ်သည်။ မိမိတို့၏ တောင်ယာခြံမြေများပတ်လည်တွင် နေထိုင်ကြသည့် လယ်သမား၊ ယာသမားများ၏ သားသမီးများလို မဟုတ်။ သူတို့ကတော့ အလွန်အောက်တန်းစားနိုင်ကြသည်။ သူတို့ သေနတ်များအကြောင်းနှင့် သူတို့ မြင်းများအကြောင်းကလွဲပြီး တခြားအကြောင်းကို မသိကြ။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ရသည့်အကြောင်းကို စိတ်မဝင်စားကြ။

ယခုဆိုလျှင် မကြာမီအချိန်အတောအတွင်း မိမိ ဆုံးဖြတ်ချက်ချရပေတော့မည်။ မိမိအသက်မှာ (၁၇)နှစ်ကျော်လာပြီ။ ဖေဖေကလည်း နားပူလှပြီ။ နောက်တစ်နှစ်ဆိုလျှင် မိမိသည် အပျိုဟိုင်းကြီးဖြစ်တော့မည်။ မိမိအဒေါ် ဒိုနာမာဂရက်သာကဲ့သို့ တစ်သက်လုံး အပျိုကြီး လုပ်သွားရတော့မည်။ သို့သော်လည်း မိမိက တစ်ဦးတည်းသောသမီး ဖြစ်သည်။ မိမိ အပျိုကြီးလုပ်ပြီး စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းစရာ တူကလေး၊ တူမကလေးများ မရှိ။ ထို့ကြောင့် မိမိကိစ္စကတော့ တစ်မျိုးဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။

ရှေ့နေကြီးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ရသော် ကောင်းလေစွ၊ အသစ်အဆန်းများနှင့် ပြည့်နေသော မြို့ကြီးပြကြီးတွင် နေထိုင်ရလျှင် ကောင်းလေစွဟု စဉ်းစားရင်းမှာပင် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

ထိုည ညစာစားပွဲသို့ သွယ်သွယ်လျှလျ မိန်းမလှကလေးတစ်ယောက်သည် ညစာစားပွဲဝတ်စုံကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ပြီး ဆင်းလာသည်ကို ကျွန်တော့်အဖေ မြင်တွေ့ရသည်။ နက်မှောင်သော မျက်လုံးကြီးများက ဝိုင်းစက်သည်။ နှုတ်ခမ်းများက နီရဲသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က တင်းရင်းသည်။ ကျွန်တော့်အဖေ အများကြီး သဘောကျကာ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

မာရီယာအယ်လီဘောက်ကလည်း သူတို့ပြောနေကြသည့် စကားများကို မသိမသာ နားစွင့်ရင်း ညစာကို တိတ်ဆိတ်စွာ စားနေသည်။ ဧည့်သည်၏ လေယူလေသိမ်းသည် တောင်ပိုင်းသံဝဲနေသည်။ ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းဒေသများမှာ

နေထိုင်သူဖြစ်သောကြောင့်လည်း သူပြောသော စကားများသည် မိမိတို့ တောင်တန်းသူ၊ တောင်တန်းသားများ ပြောဆိုနေကြသည့် စကားများထက် ပို၍ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့နေသည်။

ညစာစားပြီးသောအခါ ယောက်ျားများက စာကြည့်ခန်းသို့သွားပြီး ဆေးလိပ်ဖွာရင်း ကော့ညက်အရက် သောက်ကြသည်။ ပြီးတော့ စန္ဒရားထားသည့်အခန်းထဲသို့ လာကြသည်။ မာရီယာအယ်လီဘောက်က စန္ဒရားတီးသည်။ ပထမပိုင်းတွင် နရီစည်း ခပ်လေးလေးကို တီးသည်။ နားဝင်ချိုအေးလှသည်။ နာရီဝက်မျှတီးပြီးသောအခါ စည်းပြောင်းသွားသည်။ မြူးကြွသောတေးသံများ ဖြစ်လာသည်။ အမှန်က ကျွန်တော့်အဖေ ပြီးငွေနေပြီအထင်ဖြင့် မာရီယာအယ်လီဘောက်က စည်းပြောင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖေဖေက ဂီတသံကို အာရုံစိုက်ပြီး နားထောင်သည်။ ဂီတသံက သူ့တစ်ကိုယ်လုံးအတွင်းသို့ စီးဝင်ပျံ့နှံ့သွားသည်။ ကြီးမားသော စန္ဒရားကြီးနှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် အလွန်တရာ အရပ်ပု သေးငယ်နေသော မိန်းကလေးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ စန္ဒရားသံ ပြီးဆုံးသွားသောအခါ ဖေဖေက လက်ခုပ်တီးကာ သြဘာပေးသည်။

ဒွန်ရာဖေးကလည်း လက်ခုပ်တီးကာ သြဘာပေးသည်။ သို့သော် စိတ်ပါလက်ပါ မရှိလှ။ ဝတ္တရားအရ သြဘာပေးခြင်းသာဖြစ်သည်။ ခေတ်ပေါ်တေးဂီတကို သူ မကြိုက်နှစ်သက်ချေ။ ဆူညံကျယ်လောင်၍ ဟီရိုသြတ္တပွဲလှသည်ဟု သူထင်သည်။ အေးငြိမ့်ညင်သာသော ခေတ်ဟောင်းသီချင်းများကိုသာ သူ ကြိုက်သည်။

မာရီယာအယ်လီဘောက်သည် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ အလွန်တရာ လှပနေသည်။

“ဒီနေရာက အိုက်ပါတယ်။ သမီး ပန်းခြံထဲကို ဆင်းလိုက်ဦးမှ ထင်တယ်” ဟု ယပ်တောင်ကလေးကို ဖြန့်ရင်း ပြောသည်။

ဖေဖေကလည်း ထိုင်ရာမှထသည်။ ဒွန်ရာဖေးကို ဦးညွတ်အရိုအသေပြုသည်။

“ကျွန်တော့်ကိုပါ လိုက်သွားခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျာ”

ဒွန်ရာဖေးက လှိုက်လှဲပျူငှာသော အမူအရာဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ကျွန်တော့်အဖေက အမျိုးသမီးထံသို့ လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။ မာရီယာကလည်း ဝမ်းပန်းတသာဖြင့် တွဲခိုလိုက်သည်။ ပန်းခြံထဲသို့ သူတို့နှစ်ယောက် ဆင်းလာကြသည်။ ဒိုနာမာဂရက်သာက သူတို့နှစ်ယောက်မမြင်အောင် မလှမ်းမကမ်းမှနေ၍ နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်သွားသည်။

“မင်း ... အင်မတန် စန္ဒရားတီးတော်တာပဲ” ဟု ကျွန်တော့်အဖေက ပြောသည်။

“ဒါလောက်ကြီးလဲ မတော်ပါဘူးရှင်။ လေ့ကျင့်ချိန်ကလဲ သိပ်ရတာမဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်မကို သင်ပေးမယ့်လူကလဲ မရှိဘူး” မာရီယာက ရယ်ရင်း ပြန်ပြောသည်။

“ကိုယ့်အမြင်ကတော့ မင်း ဘယ်သူ့ဆီကမှ သင်ဖို့တောင် မလိုတော့ဘူးထင်တယ်”

“ဂီတဆိုတာ သင်ယူလေ့လာလို့ ကုန်နိုင်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ ကြားဖူးတာကတော့ ဥပဒေပညာနဲ့ ဂီတပညာဟာ တစ်သဘောတည်းပဲလို့ ဆိုကြပါတယ်။ ဘယ်သူမဆို မပြတ်လေ့လာဆည်းပူးနေကြရမှာပါပဲ” မာရီယာအယ်လီဇဘက်က ကျွန်တော့်အဖေကို မော့ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“မှန်ပါတယ်။ ဥပဒေဆိုတာ မဆုံးနိုင်ပါဘူး။ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်တွေကလဲ အမြဲတမ်းရှိနေတယ်။ နည်းဥပဒေသစ်တွေ ဆိုတာကလဲ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ပေါ်ထွက်နေတယ်” ဖေဖေက ဝန်ခံစကား ပြောရတော့သည်။

မာရီယာအယ်လီဇဘက်က ဖေဖေကို အထင်ကြီးလေးစားသည့် အနေမျိုးဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဒါလောက်များပြားတာတွေကို ရှင့်ခေါင်းထဲမှာ ဘယ်လိုများ မှတ်ထားသလဲဆိုတာ ကျွန်မတော့ မတွေးတတ်တော့ပါဘူး”

မာရီယာ၏မျက်နှာကို ကျွန်တော့်အဖေက ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံတွင် အံ့ဩသည့် အမူအရာများကို မြင်တွေ့နေရသည်။ ထိုအမူအရာသည်ပင်လျှင် ကျွန်တော့်အဖေအား ရုန်းမထွက်နိုင်အောင် ညှို့့စားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့နောက် တစ်နှစ်မျှကြာမြင့်သောအခါ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်လိုက်ကြလေတော့သည်။

ကျွန်တော့်အဖေ ကျူရေတူသို့ ပြန်သွားသောအခါ ကျွန်တော့်အဘိုးနှင့် အဘွားတို့ ပလိပ်ရောဂါဆိုးဖြင့် ကွယ်လွန်ကုန်ကြပြီကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဘင်ဒါယာသို့ ပြန်လာသည်။ ကျွန်တော့်အမေဘက်က အဘိုး ဒွန်ရာဖေးကင်ပေါ့စ်က ဖေဖေကို ဘင်ဒါယာမှာနေပြီး အမှုလိုက်ရန် အကြံပေးသည်။ ဘင်ဒါယာတွင် ရှေ့နေနှစ်ယောက်သာရှိသည်။ တစ်ယောက်က အသက်ကြီးပြီ။ အလုပ်က အနားယူတော့မည်။ သို့ဖြင့် ဘင်ဒါယာမှာ ဖေဖေ အခြေချဖြစ်သွားသည်။ မေမေနှင့်လည်း အကြောင်းပါကြတော့သည်။

နောက်တစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်တော့်အစ်မကို မျက်နှာမြင်သည်။

ကျွန်တော့်အစ်မနှင့် ကျွန်တော့်ကြားတွင် ကလေးနှစ်ယောက်မွေးသေးသည်။ သို့သော်လည်း နှစ်ယောက်စလုံး အသေမွေးဖွားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော့်အဖေသည် ဂရိဘာသာကို လေ့လာရန် စိတ်ဝင်စားနေသည်။ သူ့အဖေက ဂရိဘာသာနှင့်ပတ်သက်သော စာအုပ်အတော်များကို စုဆောင်းထားရှိခဲ့သည်။ ထိုစာအုပ်များအားလုံးကို ကျူရေတူမြို့မှနေ၍ ဘင်ဒါယာသို့ သယ်ဆောင်လာခဲ့ပြီးလည်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် မွေးဖွားသည့်အကြောင်းကို ကျွန်တော့်ဘွားလေး ဒိုနာမာဂရက်သာထံမှ ကျွန်တော် ပြန်လည်ကြားသိရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာဝန်နှင့် သားဖွားဆရာမများ မီးနေခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး ဝမ်းသာစရာ သတင်းစကားများကို ကျွန်တော့်အဖေအား ပြောပြသောအခါ ကျွန်တော့်အဖေသည် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဘုရားသခင်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကို ချီးကျူးရှိခိုးလေတော့သည်။ ပထမအကြောင်းမှာ ကျွန်တော်သည် သားယောက်ျားကလေး ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ (ကျွန်တော့်အစ်မနှင့် ကျွန်တော့်ကြားတွင် အသေမွေးဖွားသည့် ကလေးနှစ်ယောက်စလုံးသည် မိန်းကလေးများ ဖြစ်ကြသည်။) ဒုတိယအကြောင်းမှာ ကျွန်တော်သည် ကျန်းမာသန်စွမ်းစွာ မွေးဖွားလာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော့်ကို နာမည်မှည့်ရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပြဿနာဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော့်အဘိုး ဒွန်ရာဖေးကင်ပေါ့စ်က သူ့အဖေ၏အမည်ကို ကျွန်တော့်အား ပေးလိုသည်။ ကျွန်တော့်အဖေကလည်း သူ့အဖေ၏အမည်ကိုပင် ကျွန်တော့်အား ကင်ပွန်းတပ်စေချင်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မည်သူကမျှ အလျှော့မပေးကြ။

သို့ကလို အငြင်းပွားပြီး မပြီးပြတ်နိုင်သော ပြဿနာကြီးကို ပြေလည်အောင် နောက်ဆုံးဖြေရှင်းပေးလိုက်သူမှာ ကျွန်တော်၏အမေ ဖြစ်သည်။

“ကုန်ဆုံးသွားပြီဖြစ်တဲ့ အတိတ်က နာမည်ဟောင်းတွေကို ပြန်မှည့်မနေချင်ပါနဲ့။ လာမယ့်အနာဂတ်ကို ဦးတည်တဲ့ သစ်ဆန်းတဲ့ နာမည်မှည့်ပါ။ ကျွန်မသားလေးရဲ့နာမည်ကို ကြားလိုက်ရသူတိုင်းဟာ ‘ငါတို့ရဲ့အနာဂတ် မျှော်လင့်ချက်တွေအတွက်ပါလား’ ဆိုတဲ့ အသိတရားမျိုး ရနိုင်မယ့်နာမည်မျိုးကို မှည့်ပါ” ဟု မေမေက တောင်းဆိုခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်အဖေက စိတ်ကူးယဉ်ဖွယ်ကောင်းသော၊ ပညာတတ်များနှင့်သာ သက်ဆိုင်သော အမည်ကိုပေးလိုသည့် အာသီသရိုသည်။ ကျွန်တော့်အဘိုးက မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ကို ထိန်းသိမ်းသည့် အမည်မှည့်လိုသော ဆန္ဒရှိသည်။ မေမေ၏ တောင်းဆိုချက်ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပြေလည်ကာ မေမေဆန္ဒကို လိုက်လျောကြတော့သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကင်ပွန်းတပ်ဖို့ အမည်ကို ဖေဖေက ရွေးချယ်ပေးသည်။

ဒိုင်အိုဂျက်စ် အလီဂျန်ဒရီ ဇနော့စ်။

ဒိုင်အိုဂျက်စ် ဟူသည်မှာ အမှန်တရားကို ရှာဖွေတည်ဆောက်ခြင်း။

အလီဂျန်ဒရီ ဟူသည်မှာ ကမ္ဘာလောကကြီးကို စိုးမိုးအောင်နိုင်ခြင်း။

ကျွန်တော့်အမည်နှင့် ပတ်သက်၍ အဓိပ္ပာယ်ပြန်ဆိုချက်မှာ အလွန်တရာ လွယ်ကူရှင်းလင်းပါသည်။ နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာ အခါတော်တုန်းက ကောင်းချီးပေးတော်မူသည့် ဘုန်းတော်ကြီး၏လက်သို့ ကျွန်တော့်ကိုပေးဆပ်ရင်း ကျွန်တော့်အဖေက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြွေးကြော်ခဲ့သည်ကား ...

"ဤသတို့သားငယ်သည် အမှန်တရားနှင့်အတူ ကမ္ဘာလောကကြီးကို စိုးမိုးအောင်နိုင်သူ မသွေမှချ ဖြစ်လိမ့်မည်သာတည်း"

*

(၄)

နံနက်ခင်း၏ ပထမဆုံးသော လင်းရောင်ခြည် အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ထိုးကျဝင်ရောက်လာသည့်အချိန်မှာပင် ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ နိုးလာပါသည်။ ခဏကြာအောင် အိပ်ရာထဲမှာ ငြိမ်သက်စွာဖြင့် လဲလျောင်းနေမိသည်။ ပြီးတော့မှ လူလဲထပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

အရှေ့ဘက်ရှိ တောင်ထိပ်စွန်းတွင် မေးတင်နေသော နေလုံးကို မြင်ရသည်။ အနောက်ဘက်ဆီမှ လေအေးကလေးသည် မသိမသာ တိုက်ခတ်ဝင်ရောက်လာသည်။ ညအိပ်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသော ကျွန်တော့်ကိုယ်လုံးသည် အေးစိမ့်သွားသည်။ ရုတ်ခြည်းပင် အပေါ့သွားလိုစိတ် ပေါ်လာသည်။

အိပ်ရာဆီသို့ ပြန်သွားပြီး ခုတင်အောက်မှ ဂန်ဖလားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သည်အိမ်တွင် ကျွန်တော်တို့သားအဖ နှစ်ယောက်သာ ကျန်တော့သည်။ ထို့ကြောင့် ပို၍ကြီးမားသော ဂန်ဖလားတစ်လုံးလောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို ဖေဖေ ပေးလိမ့်မည်ဟု တွေးနေမိသည်။ ကိစ္စပြီးသောအခါ ကျွန်တော့်ကိုယ်မှာ ပိုနွေးလာသည်။ ဂန်ဖလားငယ်ကို ခုတင်အောက်သို့ ပြန်တွန်းသွင်းထားခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာ လမ်း၏တစ်ဖက်ခြမ်းရှိ မီးဖိုငယ်ကလေးများမှ မီးခိုးများ တလူလူ တက်နေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ စစ်သားများသည် ညစ်ပတ်ပေရေသော စောင်များဖြင့် ကွေးကောင်းနေကြဆဲ ရှိသည်။ မီးခိုးတလူလူတက်နေသည့် မီးဖိုများသည် သူတို့ပတ်လည်မှ မီးဖိုများ ဖြစ်သည်။ သူတို့ဆီမှ ဘာသံမှလဲမကြားရ။ ဘာလှုပ်ရှားမှုမှလဲ မမြင်ရ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်ရှိ ညဝတ်အင်္ကျီများကို ချွတ်လိုက်ပြီး ဘောင်းဘီဝတ်ကာ ဖိနပ်စီးသည်။ အလွန်နွေးသော သိုးမွေးရုပ်အင်္ကျီကို ဝတ်သည်။ သည်အင်္ကျီသည် လာပါလာကိုယ်တိုင် သူတို့ အင်ဒီးယန်းများနည်းအတိုင်း ထိုးပြီး ကျွန်တော့်ကို မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေပြီ။ နံနက်စာ စားချိန်လည်း ဖြစ်သည်။

ဆာရာ မီးမွှေးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆာရာသည် လာပါလာ၏ လက်ထောက်စားဖိုမှူး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဝင်သွားသောအခါ သူက မော့ကြည့်သည်။ သူ၏ အင်ဒီးယန်းလူမျိုး မျက်နှာပေါက်သည် ခပ်ပြားပြားနှင့် မည်သည့်ခံစားချက်မျှ မရှိသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် ဆာတယ်။ အခုအချိန်ကစပြီး ခင်ဗျား စားဖိုမှူး လုပ်တော့မှာလားဟင်” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

ဆာရာက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ပါးစပ်က မပြော။ အမှန်တော့ အလွန်စကားနည်းသော အမျိုးသမီး ဖြစ်သည်။ စားပွဲရှိရာသို့ သွားပြီး ကျွန်တော် ထိုင်သည်။

“ဝက်ပေါင်ခြောက်နဲ့ ကြက်ဥစားမယ်”

ဆာရာက ခေါင်းညိတ်ပြပြန်သည်။ ပြီးတော့ မည်းကြုတ်နေသော ဒယ်အိုးကြီးတစ်လုံးကို လှမ်းယူကာ မီးဖိုပေါ်မှာတင်သည်။ ထောပတ်ဆီကို လက်နှစ်ချောင်းနှင့် ကော်ယူပြီး ပစ်ထည့်သည်။ အနီးတွင် ဆွဲချိတ်ထားသော ဝက်ပေါင်ခြောက်အတုံးမှ အတုံးငယ်ကလေးများ ဖြတ်ယူကာ ဒယ်အိုးထဲသို့ ထည့်သည်။ နောက်ထပ် ကြက်ဥသုံးလုံး ခွဲထည့်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်က သဘောကျစွာဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ဆာရာသည် လာပါလာထက် တော်သည်။ လာပါလာသည် ကျွန်တော့်ကို ဝက်ပေါင်ခြောက်နှင့် ကြက်ဥ ဘယ်တော့မှ မကျွေး။ နို့ထမင်းကိုသာ တွင်တွင်ကျွေးသည်။ ဆာရာကို ထပ်မံစမ်းသပ်ကြည့်လိုစိတ် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

“ကော်ဖီလဲ သောက်ချင်တယ်” ဟု ကျွန်တော်က လှမ်းပြောသည်။ လာပါလာနှင့် မေမေသည် ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တော့မှ ကော်ဖီမတိုက်။ ချော့ကလက်သာ တွင်တွင်ဖျော်တိုက်သည်။

ဆာရာသည် စကားတစ်လုံးမျှမပြောဘဲ ကျွန်တော့်ရှေ့သို့ ကော်ဖီပန်းကန် လာချပေးသည်။ ကျွန်တော်က သကြားသုံးဖွန်းမောက်မောက် ခပ်ယူကာ ကော်ဖီပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်မွှေပြီး အသံမြည်အောင် တစ်ဝိုက်သောက်ကြည့်သည်။ ကော်ဖီ၏အရသာဆိုးကို သကြားက ပြေပျောက်စေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘယ်တုန်းကမှ ကော်ဖီကို ကြိုက်နှစ်သက်ခြင်း မရှိခဲ့။ သို့သော်လည်း ယခုတော့ ကျွန်တော် လူကြီးဖြစ်လာပြီဟု ထင်မိသည်။

ဝက်ပေါင်ခြောက်နှင့် ကြက်ဥကြော်ပန်းကန်ကို ဆာရာက ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ လာချပေးသည်။ လာပါလာ လုပ်သကဲ့သို့ပင် အငွေများ တထောင်းထောင်း ထနေသည်။ အေးသွားအောင် ခဏစောင့်နေသည်။ အတန်ငယ် အေးလောက်သောအခါ လက်ဖြင့်ယူပြီး ကျွန်တော် စတင်စားတော့သည်။ မျက်လုံးကို ထောင့်ကပ်ပြီးတော့လည်း ဆာရာကို အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။

ပန်းကန်ဘေးမှာချထားသော စားနှင့်ခရင်းကို လုံးဝမသုံးဘဲ လက်နှင့်ကိုင်စားသည့်အတွက် ဆာရာက တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုခြင်းမရှိ။ သူ့နေရာမှာ သူရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ရုံသာ ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများကလည်း စူးစမ်းသည့် အမူအရာမျိုး ဖြစ်သည်။ စားပြီးသောအခါ ရေစင်ရှိရာသို့ သွားပြီး လက်နှင့်ပါးစပ်ကို ဆေးသည်။ အပေါ်မှာတွေ့သည့် မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ဆွဲယူကာ လက်နှင့်ပါးစပ်ကို သုတ်လိုက်သည်။

“စားလို့ သိပ်ကောင်းတယ်” ဟု ကျွန်တော်က သူ့လက်ရာကို အသိအမှတ်ပြုသည့်အနေမျိုးဖြင့် ပြောသည်။

မြေတိုက်ခန်းထဲသို့ လူဆိုးတွေဝင်လာပြီး သောင်းကျန်းကြတုန်းက အမူအရာမျိုးကိုပင် သူ့မျက်လုံးများပေါ်မှာ ကျွန်တော် မြင်ရပြန်သည်။ မည်သို့သော ခံစားချက်မျိုးမျှ မရှိသည့် မျက်လုံးများဖြစ်သည်။

သူ့ရှေ့သို့သွားပြီး သူ့ကိုယ်လုံးကို ကျွန်တော် စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည်။ ကုတ်ရာ၊ ခြစ်ရာမရှိ။ အစင်းကြောင်း မရှိ။ သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော် မော့ကြည့်သည်။

“သူတို့က နာအောင် လုပ်မသွားဘူးလား ဆာရာ” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

ဆာရာက ခေါင်းခါပြသည်။

“သူတို့ နာအောင်လုပ်မသွားတာ ဝမ်းသာတယ်”

ထိုအချိန်မှာပင် သူ့မျက်လုံးထောင့်များတွင် မျက်ရည်စများကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့လက်ကို ကျွန်တော် လှမ်းဆွဲသည်။

“မငိုပါနဲ့ ဆာရာ။ နောက်ဆိုရင် ခင်ဗျားကို နာကျင်အောင် ဘာမှမလုပ်စေဘူး။ လုပ်ရင် သူတို့ကို ကျွန်တော် သတ်ပစ်မယ်”

ရှုတ်တရက် ဆာရာက ကျွန်တော့်ကို သိုင်းဖက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေယူထားသည်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုလည်း သူ့ရင်ဘတ်မှာ အပ်ထားသည်။ ဆာရာ၏ ရင်ဘတ်သည် အိစက်နူးညံ့နေသည်။ ပြင်းထန်သော

နှလုံးခုန်သံကိုလည်း ကျွန်တော် ကြားနေရသည်။ သူသည် ရှိကြီးတင် ငိုကြွေးနေသည်။ သို့သော်လည်း အသံကား လုံးဝထွက်ပေါ်မလာ။

သူ့ရင်ခွင်တွင်းမှာ ကျွန်တော် ငြိမ်သက်စွာ နေလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် ပြောတတ်သမျှသော စကားများဖြင့်လည်း ပြောမိသည်။

“မငိုပါနဲ့ ဆာရာ ... မငိုပါနဲ့”

ခဏကြာတော့ ကျွန်တော့်ကို သူ ချပေးသည်။ ကြမ်းပေါ်သို့ ကျွန်တော် ရောက်သောအခါ မီးဖိုများရှိရာဘက်သို့ သူ ပြန်လှည့်သွားပြီး မီးဖိုထဲသို့ ထင်းစများထည့်နေသည်။ တခြား ဘာစကားမှလည်း ပြောစရာမရှိတော့။ သူ့ကို ကျောခိုင်းပြီး အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ထမင်းစားခန်းနှင့် ဧည့်ခန်းများကို ကျွန်တော် ဖြတ်လျှောက်သွားသောအချိန်တွင် တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်မှနေ၍ လသာဆောင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

လမ်း၏ ဟိုမှာဘက်တွင် လှုပ်ရှားမှုများကို တွေ့ရပြီ။ စစ်သားများ အိပ်ရာမှ နိုးကြပြီ။ နေရောင်ကလည်း စပါးကျီများကိုကျော်ပြီး ခြံထဲသို့ ထိုးကျစပြုနေပြီ။ လသာဆောင်၏တစ်ဖက်စွန်းဆီမှ ခပ်တိုးတိုးအသံတစ်ခုကို ကြားရသည်။ ထို့ကြောင့် အသံလာရာဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

ထိုအခြမ်းသည် အရိပ်ထဲမှာကျနေပြီး အနည်းငယ် မှောင်နေသေးသည်။ သို့သော်လည်း ဆေးပြင်းလိပ်မီးရောင်ကို မြင်ရသည်။ ဖေဖေ၏ကုလားထိုင်တွင် လူတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်ကိုလည်း မြင်ရသည်။ ထိုင်နေသူသည် ဖေဖေမဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော့်စိတ်က အလိုလိုသိပါသည်။ ဖေဖေသည် နံနက်စောစော ဆေးပြင်းလိပ် သောက်လေ့မရှိပါ။

အပြင်ဘက် နေရောင်ထဲသို့ ကျွန်တော်ထွက်ပြီး ရှေ့သို့ တိုးသွားသောအခါ သူ့မျက်နှာကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရတော့သည်။ အညှီရောင်ခပ်ဖျော့ဖျော့ မျက်လုံးများက ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်နေသည်။

“မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ ခေါင်းဆောင်ကြီး”

ကျွန်တော်က ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ နှုတ်ဆက်သည်။

“မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ ရဲဘော်လေး”

သူကလည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့ပင် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ပြန်လည် နှုတ်ခွန်းဆက်သည်။ ဖွာလက်စဆေးပြင်းလိုပဲတို့ကို နောက်တစ်ကြိမ်ဖွားပြီး စားပွဲစွန်းပေါ်သို့ ဂရုတစိုက်တင်သည်။

“ဒီနေ့မနက် နေရထိုင်ရတာ ကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် အိပ်ရာက အစောကြီးထတယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည်။

“သိပါတယ်။ အပေါ်ထပ်က ပြတင်းပေါက်မှာ ကလေးရပ်နေတဲ့အသံ ကြားရပါတယ်”

“ခေါင်းဆောင်ကြီးလဲ အိပ်ရာက စောစောထနေတာလား”

ကျွန်တော်က အံ့ဩတကြီး ပြန်မေးမိသည်။ မည်သူ၏အသံကိုမျှ ကျွန်တော် မကြားခဲ့ရ။ ပြုံးသည်ဆိုရုံကလေး ပြုံးလိုက်သောကြောင့် ဖြူဖွေးသည့် သူ့သွားများကို အနည်းငယ် မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“စစ်ဗိုလ်ချုပ်တွေဆိုတာလဲ ကလေးငယ်ကလေးတွေလိုပဲ အိပ်ရာက စောစောထကြရတယ်။ နေထွက်လာမယ့် တစ်နေ့တာဟာ သူတို့အတွက် ဘယ်လိုအသုံးကျမလဲဆိုတာ သိရအောင် စောစော ထရတယ်”

ကျွန်တော်က ဘာမှ ပြန်အဖြေမပေး။ လမ်း၏တစ်ဖက်ခြမ်းမှာရှိနေသော စစ်သားတို့၏ တဲစခန်းများကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

“သူတို့ကတော့ အခုအထိ အိပ်တုန်းပဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“အလကား တောသားတွေ။ သူတို့သိတာ ထမင်းစားဖို့လောက်ပဲ။ သူတို့အတွက် တစ်နေ့စာ ထမင်းစားရဖို့ သေချာတယ်ဆိုတာ သိတာနဲ့တစ်ပြိုင်တည်း အိပ်ဖို့ပဲ နားလည်တဲ့ အကောင်တွေ”

သူ့လေသံထဲတွင် စက်ဆုပ်ရွံရှာသည့်လေသံ မသိမသာ ပါလာသည်။

“ကလေးရော မနက်စာ စားပြီးပြီလား”

ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် စားပွဲစွန်းမှ ဆေးပြင်းလိပ်တိုကို ပြန်ကောက်ယူရင်း မေးသည်။

“ပြီးပါပြီခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို ဆာရာက ကျွေးလိုက်ပါတယ်။ ဆာရာ ငိုနေတယ်ခင်ဗျ”

“မိန်းမတွေဟာ အမြဲတမ်း ငိုနေကြတာပဲ။ နောက်တော့လဲ သူ မေ့သွားမှာပါ”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက အမှတ်မထင်သည့်အနေမျိုးဖြင့် ပြောသည်။ သူ့ဆေးပြင်းလိပ်တိုမှ မီးရဲလာသည်။

“ကျွန်တော်တော့ မငိုဘူး”

ကျွန်တော့်ကို အဖြေပြန်မပေးမီ သူက ခဏကြာအောင် ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဘယ်ငိုမလဲ။ မင်း ယောက်ျားပဲ။ ဖြစ်ပြီးသွားတဲ့ ကိစ္စတွေအတွက် ယောက်ျားတွေမှာ ငိုဖို့အချိန်မရှိဘူး”

“ဖေဖေ ငိုနေတယ်။ မနေ့က သုသာန်မှာ”

ကျွန်တော် ပြောရင်းဖြင့် မနေ့ကအဖြစ်ကို သတိပြန်ရလာပြီး ကျွန်တော့်လည်ချောင်းထဲမှာ တစ်ဆို့လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်နောက်ဘက် သုသာန်နေရာကလေးပေါ်သို့ ညနေစောင်း၏ ရှည်လျားသောအရိပ်များ ထိုးကျနေသည်။ သံချေးတက်နေသည့် သံတံခါးကြီးသည် ပျင်းရိဖွယ်ရာအသံကို မြည်နေသည်။ ခေါင်းများပေါ်သို့ မြေကြီးခဲများကျနေသည့် အသံကလည်း ခပ်တိုးတိုး ပေါ်ထွက်နေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး၏ ကျမ်းစာရွတ်ဖတ်သံကိုလည်း ကျွန်တော် ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိသည်။

“ကျွန်တော်လဲ ငိုတယ်ဗျ”

“ဒါက ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါတယ်။ ဘကြီးလဲ ငိုတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက မနေ့ကဖြစ်ခဲ့တာ။ ဟော ... ဒီကနေ့ကျတော့ ဘကြီးတို့ယောက်ျားတွေ ပြန်ဖြစ်လာကြပြန်ပြီ။ ဒါကြောင့် ငိုဖို့အချိန် မရှိတော့ဘူး” သူသည် လက်ထဲမှ ဆေးပြင်းလိပ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်တင်ရင်း ကျွန်တော့်ကို သူ့အနားသို့ ဆွဲယူကာ ပြောပြနေသည်။

ကျွန်တော်က တိတ်ဆိတ်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မင်းဟာ အလွန်သတ္တိကောင်းပြီး ရဲရင့်တဲ့ကလေးပဲ။ မင်းကိုမြင်ရတော့ ဘကြီးရဲ့ သားတွေကို သတိရမိတယ်”

ကျွန်တော် ဘာမှမပြော။

“တစ်ယောက်က မင်းထက် နည်းနည်းကြီးမယ်။ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ မင်းထက် တစ်နှစ်ငယ်တယ်။ ဘကြီးမှာ သမီးတစ်ယောက်လည်း ရှိသေးတယ်။ သူက လေးနှစ်သမီးလေး။ ဟိုးကတောင်ကြီးတွေပေါ်မှာ သူတို့နေကြတယ်” သူ့မျက်နှာ ပြုံးလာသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း သူ့ပေါင်ပေါ်သို့ ဆွဲတင်သည်။

ကျွန်တော့်ခေါင်းကိုကျော်ပြီး အဝေးကြီးမှာရှိသော တောင်တန်းများဆီသို့ သူ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်ပြန်သည်။

“သူတို့ကတော့ ဟိုမှာ လုံလုံခြုံခြုံရှိကြပါတယ်။ မင်းကရော သူတို့ဆီကို ခဏလောက် အလည်မလိုက်ချင်ဘူးလား။ တောင်တန်းတွေပေါ်မှာ ပျော်စရာတွေ အများကြီးရှိတယ်”

“ကျွန်တော့်ကို မြင်းလေးတစ်ကောင် ပေးမလား”

ကျွန်တော်က ခပ်တိုးတိုးပြန်မေးသည်။ ကျွန်တော့်ကို သူ ခပ်တွေ့တွေ့ ကြည့်နေသည်။

“အခုတော့ မပေးနိုင်သေးဘူး။ မင်း နည်းနည်းကြီးလာမှ ပေးလို့ဖြစ်မှာ။ ဒါပေမဲ့ တောင်ပေါ်မှာ ခြေမြဲမြဲနဲ့သွားနိုင်တဲ့ မြည်းတစ်ကောင်လောက်တော့ ပေးနိုင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် အပိုင်ရမှာလား။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ပိုင်မှာလား”

“ဒါပေါ့။ မင်းကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ စီးခွင့်မပေးဘူး” ဟု သူက ပြန်ဖြေသည်။

“ဒါဆို သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ ကျွန်တော် သိပ်ပျော်မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ...”

ကျွန်တော်သည် ဝမ်းသာအားရပြောပြီးမှ စကားကို ဖြတ်လိုက်သည်။ သူ့ပေါင်ပေါ်မှ အောက်သို့ဆင်းပြီး သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်နေမိသည်။

“ဒါပေမဲ့ ... ဖေဖေက ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဖေဖေမှာ အဖော်မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတော့တယ်”

“မင်းရဲ့ဖေဖေလဲ သဘောတူမှာပါကွယ်။ နောက်နှစ်လောက်ဆိုရင် မင်းဖေဖေလဲ အလုပ်တွေ သိပ်များနေတော့မယ်။ ဒီမှာနေဖို့ အချိန်ရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘကြီးနဲ့အတူတူ ရှိနေမှာ” ဟု သူက တိုးတိုးပြောသည်။

လသာဆောင်၏ ထောင့်စွန်းပေါ်သို့ နေရောင်ကျလာပြီ။ တစ်နေ့တာ၏ ပူအိုက်ခြင်းသည် စတင်လာပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့အောက်မှ ကုတ်ခြစ်သည့်အသံမျိုး ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ထိုင်နေသည့် ကြမ်းပြင်အောက်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက် ပုန်းအောင်းနေသည့် အသံမျိုး ချက်ချင်းပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော် လှုပ်ရှားချိန်မရလိုက်မီမှာပင် ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် ထိုင်ရာမှ မတ်တတ်ရပ်ပြီးသား ဖြစ်နေတော့သည်။ သူ့လက်ထဲသို့လည်း ပစ္စတိုတစ်လက် ရုတ်တရက် ရောက်လာသည်။

“ဘယ်သူလဲ” ဟုလည်း မေးလိုက်သည်။

ကုတ်ခြစ်သည့်အသံများ ပိုကြားလာရသည်။ ကျွန်တော် မှတ်မိသည့် လျှာနှင့်လျက်သံနှင့် ညည်းသံကိုလည်း ကြားရသည်။ လသာဆောင်မှအောက်သို့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို ကိုင်းပြီး ငုံ့ကြည့်သည်။ အေးစက်နေသော နှာခေါင်းနှင့်လျှာများသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာအနံ့အပြားသို့ လာလျက်နေသည်။

အောက်သို့ကုန်းပြီး နီညိုရောင်ခွေးကလေးကို ကျွန်တော်ဆွဲယူလိုက်သည်။ ကျွန်တော့် ရင်ခွင်ထဲမှာ သူ့ကို ဖွေပိုက်ထားရင်း ထိုင်ရာမှ ကျွန်တော် မတ်တတ်ထရပ်သည်။

ပြီးတော့ ဖျော်ဖြူးစွာ ကျွန်တော် အော်လိုက်မိပါသည်။

“ပါရီ ... ပါရီ ... ပါရီ ပြန်ရောက်လာပြီ”

*

(၅)

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရပ်လိုက်ကြရန် မာညူလိုက လက်ထောင်ပြသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာ လက်ချောင်းများဖြင့် သူ့ပါးစပ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ်လုပ်ပြသည်။ တိတ်တိတ်နေကြရန်ဖြစ်သည်။ မြင်းပုကလေးတစ်ကောင်ပေါ်တွင် ကားရားခွထိုင်လိုက်လာသော ကျွန်တော်သည် အသက်ပြင်းပြင်းရှူရမည်ကိုပင် ကြောက်လန့်သွားသည်။ ရိုဘာတိုကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်မိသည်။ သူလည်း ခပ်တောင့်တောင့် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ရိုဘာတိုသည် ခေါင်းဆောင်ကြီး ဒိုင်ယာဘလိုရိုဂျီ၏ အကြီးဆုံးသောသားဖြစ်သည်။ အသက် (၁၁)နှစ် ပြည့်တော့မည်။ ကျွန်တော့်ထက် နှစ်နှစ်ကြီးသည်။ ကျွန်တော့်အသက်မှာ ကိုးနှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်အရပ်က သူ့ထက် သုံးလက်မခန့်ပိုပြီး မြင့်နေသည်။ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်မှစပြီး ကျွန်တော့်အရပ်သည် အရှည်မြန်လာရာ သူ့ကို မိရုံသာမက သူ့ထက်ပင် ပိုပြီးမြင့်လာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်ကို သူ မနာလို ဖြစ်နေသည်။

ကျန်လူများအားလုံးလည်း သူတို့၏မြင်းများပေါ်မှာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့လည်း အသံကို နားစွင့်နေကြသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး နားစွင့်ကြည့်သည်။ သို့သော် တောထဲမှ သစ်ရွက်များကို လေတိုးသံမှတစ်ပါး ဘာသံကိုမှ ကျွန်တော် မကြားရချေ။

“သိပ်တော့ မဝေးဘူးကွ။ တို့ခြေသံလုံလုံနဲ့ တိုးတိုးတိတ်တိတ် သွားကြမှ”

မာညူလိုက လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဒီကောင်တွေ ဘယ်လောက်များတယ်ဆိုတာ သိရရင် ပိုကောင်းမယ်” ဟု ဂါတိုဂေါ်ဒိုကလည်း လေသံဖြင့်ပင် ပြန်ပြောသည်။

မာညုလိုက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဖက်ကက် (ကြောင်ကြီး)သည် အမြဲတမ်း စိတ်ကူးကောင်းတတ်သည်။ အတွေးသမားလည်းဖြစ်သည်။ စဉ်းစားချင့်ချိန်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ကြီးမားဝဖင့်သောကြောင့်လည်း အတွေးအခေါ်ဘက်သို့ ပိုသန်သွားခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အရေးပေါ်ပါက သူ့အနေဖြင့် ရုတ်တရက် ရှောင်တိမ်းရွေ့လျားရန် မလွယ်ကူသောကြောင့် ကြိုတင်တွက်ဆလေ့ရှိသည်။ ဂါတိုဂေါ်ဒိုကို သူတို့အားလုံးက ဖက်ကက် (ကြောင်ကြီး)ဟုသာ ခေါ်ကြသည်။

“ငါသွားပြီး ကင်းထောက်ကြည့်မယ်”

မာညုလိုက ပြောပြောဆိုဆို မြင်းပေါ်မှ အောက်သို့ ဆင်းလိုက်သည်။

“သွားလို့မဖြစ်ဘူး။ သစ်ရွက်တွေက ခြောက်နေတယ်။ မင်းခြေသံကို သူတို့ကြားပြီး တို့ဒီမှာရှိနေတာ သိသွားမှာပေါ့” ဟု ဂါတိုဂေါ်ဒိုက ခပ်မြန်မြန်ပြောသည်။

“တခြား ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သိနိုင်မလဲ”

ဂါတိုဂေါ်ဒိုက သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။

“သစ်ပင်တွေပေါ်ကနေ သွားရင်ဖြစ်မယ်။ မျောက်တွေလိုပေါ့။ ဒီကောင်တွေ သူတို့ခေါင်းပေါ်ကိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မော့ကြည့်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

“တို့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတွေကလဲ ပြန်ကြည့်ပါဦးကွာ။ တို့ကိုယ်အလေးချိန်ကို ဒီသစ်ကိုင်းတွေက ဘယ်ခံနိုင်ပါ့မလဲ။ သစ်ကိုင်းကျိုးကျတော့မှ ဟုတ်ပေ ဖြစ်သွားမယ်။ တစ်ခါတည်း ကိစ္စချောကုန်ရော” ဟု မာညုလိုက ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ သူတို့ ကိုယ်လုံးကလေးတွေကတော့ ပေါ့ပါးတယ်” ဂါတိုဂေါ်ဒိုက ရိဘာတိုနှင့် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“မဖြစ်ပါဘူးကွာ။ သူ့သား တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ခေါင်းဆောင်ကြီးက တို့ကို သတ်လိမ့်မယ်” မာညုလိုက လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

မာညူလိုက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ဇဝေဇဝါ အမူအရာများကို သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ မြင်နေရသည်။ ပြီးမှ သူက ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ငါတော့ မပြောတတ်တော့ဘူး”

သူတို့ နောက်ထပ် ဘာမှမပြောနိုင်ကြသေးမီမှာပင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ်မှာရှိနေသည့် သစ်ကိုင်းကို မြင်းပေါ်မှပင် လှမ်းဆွဲယူပြီး သစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ သစ်ပင်ပေါ်မှနေ၍ သူတို့ကို ငုံ့ကြည့်ရင်းလည်း လှမ်းပြောသည်။

“ကျွန်တော် သွားမယ်”

ရိုဘာတို မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို ကျွန်တော် မြင်ရသည်။ ကျွန်တော်က သွားခွင့်ရပြီး သူ သွားခွင့်မရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့အဖေသည် အလွန် တင်းကျပ်သည့် စည်းကမ်းကို ချမှတ်ထားသူဖြစ်သည်။ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူ၏အမိန့်ကို မည်သူမဆို အတိအကျ လိုက်နာရမည်ဖြစ်သည်။ ရိုဘာတိုသည် နေရာမှ မရွေ့။

“တိုးတိုးတိတ်တိတ်သွား။ လူအင်အား ဘယ်လောက်ရှိသလဲ။ ဘာလက်နက်တွေ ကိုင်ထားသလဲဆိုတာ ကြည့်ခွဲ။ ပြီးရင် သတင်းပြန်ပို့” မာညူလိုက သတိပေးရင်း လှမ်းပြောသည်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြကာ တစ်ဖက်သို့ပြန်လှည့်ပြီး သစ်ပင်ပေါ်သို့ ပိုမြင့်အောင် တက်လာခဲ့သည်။ အမြင့်ပေ ၁၅ ပေခန့်သို့ ရောက်လာသည်။ သစ်ကိုင်းများ သေးငယ်လာပြီး ကျွန်တော်၏ကိုယ်အလေးချိန်ကို မခံနိုင်တော့မည့် နေရာသို့ရောက်မှ ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သစ်ပင်တစ်ပင်မှ တစ်ပင်သို့ ကူးလာခဲ့သည်။

တစ်ပင်မှတစ်ပင်သို့ ကျွန်တော် ကူးလာခဲ့သည်မှာ အလွန်မြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အခြားယောက်ျားကလေးများကဲ့သို့ပင် သစ်ပင်များပေါ်မှာ အချိန်ဖြုန်းခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအလေ့အကျင့်ကြောင့်လည်း ရန်သူများ စခန်းချနေရာ စခန်းပေါ်သို့ တစ်နာရီမျှနှင့် ရောက်ရှိလာနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အကွာအဝေးအားဖြင့် နှစ်ဖာလုံခန့် ရှိမည်။ အောက်ဘက်မှ မိုးခိုးနံ့ကိုသာ ကျွန်တော် မရလျှင် သူတို့ခေါင်းပေါ်သို့ပင် ကျော်သွားမိချေမည်။

သစ်ကိုင်းတစ်ခုပေါ်မှာ ကျွန်တော် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်။ ကျွန်တော့်ရင် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။ သူတို့ချင်း စကားပြောနေကြသော်လည်း ကျွန်တော်၏ ရင်ခုန်သံကိုပင် သူတို့ ကြားနိုင်လောက်အောင် မြည်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း တစ်လက်မချင်း နောက်သို့ ကျွန်တော် ပြန်ဆုတ်ခဲ့သည်။ သစ်ကိုင်း၊ သစ်ခက်များ ရှုပ်ထွေးပြီး ပုန်း၍ကောင်းသည့် နေရာများဆီသို့ ရောက်မှ ကျွန်တော် ရပ်သည်။

ကျယ်လောင် ကျယ်လောင်နှင့် သူတို့ စကားပြောနေကြသည်ကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ကျွန်တော်တို့လူများ ရောက်ရှိနေသည်ကို သူတို့ မသိကြသည်မှာ သေချာသည်။ တစ်ယောက်ချင်း သေသေချာချာ ကျွန်တော် ရေတွက်ကြည့်သည်။ အားလုံးပေါင်း ၁၄ ယောက် ဖြစ်သည်။ သူတို့ဝတ်ဆင်ထားသည့် အနီနှင့်အပြာရောင် ယူနီဖောင်းများသည် ဖုန်မှုန့်များဖြင့် အရောင်ပျောက်မတတ် ဖြစ်နေကြသည်။ ညအတွက် မီးဖိုကို စတင် မွှေးနေပြီဖြစ်သည်။ သူတို့ထဲမှတစ်ယောက် မီးဖိုတွင်းသို့ ထင်းစများကို ပစ်ထည့်နေသည်။ သူတို့ဘာကြောင့် ညစာချက်ကြသနည်းဟု ကျွန်တော် တွေးနေမိသည်။ ထိုသို့ တွေးနေခိုက်မှာပင် အဖြေပေါ်လာသည်။

သူတို့စခန်းချနေရာ ကွင်းပြောင်ပြောင်ကလေးဆီသို့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ မီးဖိုအနီးတွင် လဲလျောင်းနေသည့် စစ်သားတစ်ဦးက ထိုင်ရာမှထပြီး အမျိုးသမီးကို စကားလှမ်းပြောသည်။ သူ့လက်မောင်းပေါ်မှ အမှတ်အသားကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ညနေ နေဝင်ရီတရောအချိန်တွင် သူ့အသံ ခပ်အုပ်အုပ် ပေါ်လာသည်။

“ဟိုမိန်းမတွေရော ...”

“လာနေကြပြီ” အမျိုးသမီးကလည်း ခပ်တိုးတိုး ပြန်ဖြေသည်။

ခဏကြာတော့ နောက်ထပ်အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ထွက်လာကြပြန်သည်။ အိုးကြီးတစ်လုံးကို သယ်လာကြသည်။ အသားဟင်းနဲ့သည် ကျွန်တော့်ဆီသို့ လွင့်ပျံ့လာသည်။ ဟင်းနဲ့ကြောင့် ကျွန်တော့်ပါးစပ်ထဲတွင် တံတွေးသီးချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က စစ်သားများအနီးတွင် အိုးကိုချပြီး ပန်းကန်များအတွင်းသို့ အလိုက်သင့်ထည့်ပြီး စစ်သားများကို ဝေပေးသည်။ ပြီးတော့မှ သူတို့အတွက် ထည့်ယူကာ တစ်နေရာမှာ ထိုင်စားကြသည်။

သူတို့ ညစာစားသည့်အလုပ်ဖြင့် အာရုံများနေကြသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပင် နောက်သို့ ကျွန်တော် ပြန်ဆုတ်လာခဲ့သည်။ သူတို့ စခန်းချနေသည့် မြေပြောင်ပြောင်ကလေး၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျွန်တော့် လှည့်ကြည့်သည်။ အမျိုးသမီးများ မည်သည့်နေရာတွင် ချက်ကြပြုတ်ကြသည်ကို ရှာဖွေကြည့်ရှုသည်။ သူတို့နှင့် ပေ ၂၀ ခန့်ဝေးသည့် နေရာတွင် မီးကြွင်းမီးကျန်နေသေးသော မီးဖိုတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ထိုမီးဖိုအနီးတွင်လည်း စောင်အချို့ကို တွေ့ရသည်။ ထိုနေရာတွင် အမျိုးသမီးများ အိပ်မည့်နေရာ ဖြစ်ပုံရသည်။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်လူများ ရှိရာဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ပြန်ရောက်လာသောအခါ နေလုံး ပျောက်ကွယ်သွားချေပြီ။ ကျွန်တော့်လူများ အားလုံးသည် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ထိုင်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်မှအသံများကို သတိကြီးစွာဖြင့် နားစွင့်နေကြသည်။ ကျွန်တော်သည် အသံတစ်စုံတစ်ရာမပြုဘဲ သူတို့ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်မှနေ၍ သူတို့အလယ်တည့်တည့်သို့ ခုန်ချလိုက်သည်။ သူတို့မျက်နှာများပေါ်တွင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော် အလွန် ဂုဏ်ယူကျေနပ်လိုက်မိပါသည်။

“အားလုံးပေါင်း ဆယ့်လေးယောက်။ တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်က ခေါင်းဆောင်တယ်။ သူတို့ ဒီနေရာမှာ ဒီနေ့ည စခန်းချကြလိမ့်မယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောပြသည်။

“ဘာလက်နက်တွေ ကိုင်ထားသလဲ” ဖက်ကက်က မေးသည်။

“ရိုင်ဖယ်သေနတ်တွေနဲ့ တော်မီဂန်းနှစ်လက် တွေတယ်”

“တော်မီ နှစ်လက်တည်းလား”

“ကျွန်တော်မြင်တာတော့ နှစ်လက်တည်းပဲ”

“ဒီကောင်တွေ ဒီနေရာမှာ ဘာများ လာလုပ်နေကြသလဲ မသိဘူးကွာ” ဟု ဖက်ကက်ကပင် ဆက်ပြောသည်။

“ပတ္တရောင်လှည့်တာ ဖြစ်ရမယ်။ တို့ ပုန်းနေတဲ့နေရာကိုတွေ့အောင် ဒီကောင်တွေ အမြဲတမ်း ပတ္တရောင်လှည့်နေကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါမှလဲ တို့ကို သူတို့ရှာမတွေ့ဘူး” မာညူလိုက် ရယ်ရင်း ပြောသည်။

“အင်း ... လူဆယ့်လေးယောက်နဲ့ စက်သေနတ်နှစ်လက်။ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ထည့်မတွက်ရင် တို့က ငါးယောက်တည်း။ ဒီကောင်တွေကို ရှောင်လိုက်တာပဲ ခပ်ကောင်းကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ထင်တယ်” ဖက်ကက်က စဉ်းစားနေရင်းဖြင့် တစ်လုံးချင်း ပြောနေသည်။

“သူတို့ကို ဒီအချိန်ဝင်တိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ အမျိုးသမီးတွေက သူတို့ကို ညှစ်ကျွေးနေတယ်။ စားတာသောက်တာနဲ့ သူတို့ အလုပ်ရှုပ်နေလို့ ကျွန်တော်တို့အသံကို သူတို့ ကြားမှာမဟုတ်ဘူး” ဟု ကျွန်တော်က စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောမိသည်။

“ဟ ... သူတို့နဲ့အတူတူ မိန်းမတွေပါ ပါသလား” မာညူလို၏အသံသည် အလွန်အံ့အားသင့်သွားသည့် အသံမျိုးဖြစ်သည်။

“ပါတယ် ...”

“ဘယ်လောက်များသလဲ”

“အားလုံး သုံးယောက်”

“တပ်ပြေးတွေ ဖြစ်ရမယ်။ ဒီကောင်တွေ သူတို့ မိန်းမတွေကိုပါခေါ်ပြီး တောထဲကို ထွက်ပြေးလာကြတာ ဖြစ်ရမယ်” ဖက်ကက်က ဝင်ပြောသည်။

“ဒီကောင်တွေ တပ်ပြေးသာ အမှန်ဖြစ်မယ်ဆိုရင်တော့ တို့ခေါင်းဆောင်ကြီးက အစိုးရတပ်တွေအပေါ်မှာ အောင်ပွဲဆင်နေပြီနဲ့တူတယ်။ ဒီအတိုင်း မှန်မယ်သာဆိုရင် တို့ ပြောက်ကျားတပ်တွေ မကြာခင် ရောက်လာကြတော့မှာပဲ” ဟု တစ်ယောက်က ဝင်ပြီး သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ပေးသည်။

“အစိုးရတပ်တွေဟာ ဆိပ်ကမ်းမြို့တွေမှာ ခြေကုပ်ယူထားနိုင်ကြတုန်းပဲ။ ကျူရေတူမြို့ကို တို့ခေါင်းဆောင်ကြီး မသိမ်းနိုင်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံး တို့အောင်ပွဲခံနိုင်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကမ်းရိုးတန်းဒေသတွေနဲ့ သူတို့ကို အဆက်ဖြတ်ပစ်လိုက်ရမယ်။ ဒါမှ သူတို့ကို အကူအညီပေးနေတဲ့ ယန်းကီးနယ်ချဲ့သမားတွေနဲ့ သူတို့ အဆက်ပြတ်သွားမယ်။ ယန်းကီးတွေဆီက အကူအညီကို သူတို့မရနိုင်တော့ဘူးဆိုရင် ဒီစစ်မှာ တို့နိုင်ပြီ။ တို့တော်လှန်ရေးကြီး အောင်ပွဲခံသွားပြီ” ဖက်ကက်က ပြန်ရှင်းပြသည်။

“တို့ တော်လှန်ရေးတပ်တွေဟာ ကျူရေတူကို ချီတက်နေကြပြီလို့ ငါ ကြားတယ်” မာညူလိုက ဝင်ပြောသည်။

“အခု ဒီစစ်သားတွေကိုစွဲ တို့ ဘယ်လိုရှင်းကြမလဲ” စကားလမ်းကြောင်း ဘေးချော်ထွက်နေကြပြီဖြစ်သောကြောင့် ဖက်ကက်က လက်ငင်းပြဿနာ၏အကြောင်းကို ပြန်ပြီး အစဖော်ပေးလိုက်သည်။

“ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘူး။ သူတို့လက်ထဲမှာ စက်သေနတ်က နှစ်လက်တောင် ရှိနေတယ်” မာညူလိုက ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြင့် ပြောသည်။

“ပြီးတော့ အမျိုးသမီးသုံးယောက်လဲ ရှိသေးတယ်လေကွာ” ဖက်ကက်က အဓိပ္ပာယ်ပါပါဖြင့် ပြောသည်။

“တပ်ပြေးဆိုတဲ့အကောင်တွေဟာ သတ္တိရှိတာမဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ တို့လဲ မိန်းမတွေနဲ့ ကင်းကွာလာကြတာ ကြာပြီဆိုတော့ ...” ဒိုင်ဂိုဂွန်ဇာလက်က ဝင်ပြောသည်။

ဖက်ကက်က သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ရှိဘာတိုဘက်သို့ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲ ပြလိုက်သောကြောင့် ဒိုင်ဂိုဂွန်ဇာလက်၏စကားသည် တစ်ပိုင်းတန်းလန်းဖြင့် ပြတ်သွားသည်။

“စက်သေနတ်တွေကို တို့ ရနိုင်တာပဲကွာ။ ဒါဆိုရင် ခေါင်းဆောင်ကြီးက တို့ကို ဆုပေးပါလိမ့်မယ်။ ဒီကောင်တွေ ကင်းချထားတာရော တွေ့သလား” ဖက်ကက်က ဝှန်ဇာလက်ကို မျက်ရိပ်ပြုပြီး ဆက်ပြောရင်း ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်မေးသည်။

“ချမထားဘူး။ မီးဖိုပတ်လည်မှာ ထမင်းစားနေကြတာပဲ။ ကင်းစောင့်နေတာ မတွေ့ဘူး။ သူတို့ဟင်းအိုးထဲကိုတောင် အပေါ်ကနေပြီး ကျွန်တော် သေသေချာချာ ကြည့်ခဲ့တာပဲ။ ဒါတောင် ဘယ်သူမှ မရိပ်မိကြဘူး” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် မာညူလိုက အဆုံးအဖြတ်ပေးလိုက်သည်။

“သူတို့ကို အငိုက်ဖမ်းပြီး ဝင်တိုက်မယ်။ မနက်အရုဏ်မတက်ခင် သူတို့ အိပ်မောကျနေတုန်း ဝင်တိုက်မယ်”

သည်လိုဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း စခန်းချပြီး အိပ်ကြသည်။ ညသည် အေးစိမ့်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို စောင့်နှင့် ထွေးပတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် အိပ်မပျော်ပါ။ ကျွန်တော့်ဘေးမှ ရှိဘာတို၏ လှုပ်ရှားသံကိုလည်း ကြားရသည်။

“မင်း နိုးနေသလား” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ငါ အိပ်လို့ မရဘူးကွာ”

“ငါလဲ အိပ်လို့မရဘူး” ဟု ရိုဘာတိုက ပြန်ပြောသည်။

“မင်း ကြောက်နေသလား”

“မကြောက်ဘူး။ တကယ့်ကို မကြောက်ဘူး”

ရိုဘာတိုက ထီမထင်သည့်လေသံမျိုးဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

“ငါလဲ မကြောက်ဘူး”

“ငါတော့ မနက်ရောက်အောင်တောင် မစောင့်နိုင်တော့ဘူးကွာ။ တစ်ကောင်လောက်တော့ ငါကိုယ်တိုင် သတ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်။ သူတို့အားလုံးကို တို့လူစုက သတ်ပစ်ရမယ်”

“မိန်းမတွေကိုရောလား” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“သူတို့ကိုတော့ မသတ်ပါဘူး” ရိုဘာတိုက အရေးမစိုက်သလိုပင် ဖြေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် သူတို့ကို ဘာလုပ်မလဲ”

“ငါတော့ မပြောတတ်ဘူး။ လူကြီးတွေက အနိုင်ကျင့်လိမ့်မယ်ထင်တယ်” သူက ခဏစဉ်းစားနေပြီးမှ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ပြန်ဖြေသည်။

“ဒီလိုလုပ်တာ ငါတော့ မကြိုက်ဘူးကွာ။ ငါ့အစ်မလဲ ဒီလို အနိုင်ကျင့်ခံခဲ့ရတယ်”

“ကဲ ... အိပ်တော့မယ်ကွာ” ရိုဘာတိုက စောင်ကို ခေါင်းခြီးချုံ့လိုက်ရင်း ပြန်ပြောသည်။ ကျွန်တော်သည် ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေမိသည်။ ကောင်းကင်မှာရှိသော ကြယ်ကလေးများကို ငေးမောကြည့်နေမိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကြယ်ပွင့်ကလေးများသည် အလွန်နိမ့်လာသည်ဟု ထင်ရသည်။ ကျွန်တော့်လက်နှင့် ဖမ်းဆွဲယူလိုက်လျှင်ပင် ရနိုင်လောက်သည်။ မည်သည့်ကြယ်ပွင့်ကလေးသည် မေမေ ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။ မေမေနှင့်မတူသည့် ကောင်းကင်ဘုံသို့ ရောက်သွားကာ ကြယ်ပွင့်ကလေးများ ဖြစ်နေကြသည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်တွေ့နိုင်ကြမည်လော။ နောက်ဆုံးတွင် မျက်လုံးများကို မှိတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

မာညူလို လာကိုင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ကျွန်တော် လန့်နိုးသွားသည်။ ချက်ချင်းပင် မတ်တတ်ရပ်ပြီးသား ဖြစ်နေသည်။

“အဆင်သင့်ပဲ။ သူတို့ ဘယ်နေရာမှာ စခန်းချနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် လိုက်ပြမယ်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“နေပစေ။ မင်း ဒီမှာ မြင်းတွေနဲ့အတူတူ နေရစ်ခဲ့။ မြင်းတွေကို တစ်ယောက်ယောက်တော့ စောင့်နေမှဖြစ်မှာ။ စောင့်မနေရင် ထွက်ပြေးကုန်လိမ့်မယ်” မာညူလိုက ခေါင်းယမ်းပြီး ပြန်ဖြေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ...”

မာညူလိုက ကျွန်တော့်ကို စကားအဆက်မခံဘဲ ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့အသံက ပြတ်သားသည်။

“မင်းနဲ့ ရိုဘာတို ဒီနေရာမှာ မြင်းတွေကို စောင့်နေခဲ့ကြရမယ်။ ဒါဟာ အမိန့်ပဲ”

ရိုဘာတိုကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။ သူက ကျွန်တော့်နှင့် မျက်လုံးချင်းမဆိုင်။ သူ့ကိုယ်သူ လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီဟု ကျွန်တော့်ကို သူ ပြောခဲ့ဖူးသော်လည်း အမှန်တော့ သူ လူကြီးမဖြစ်သေး။ အကယ်၍ သူ လူကြီးဖြစ်နေပြီဆိုလျှင် သူ့ကို ခေါ်မသွားဘဲ သည်နေရာတွင် ထားခဲ့မည်မဟုတ်။

“နောက်ကျနေလိမ့်မယ်” ဖက်ကက်က လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“တို့ ပြန်ရောက်လာတဲ့အချိန်အထိ မင်းတို့ ဒီနေရာမှာ နေရမယ်။ နေ့ခင်းအထိ တို့ ပြန်ရောက်မလာဘူးဆိုရင် မြင်းတွေကိုယူပြီး မင်းတို့နှစ်ယောက် အိမ်ကိုပြန်ကြတော့။ နားလည်ရဲ့လား” မာညူလိုက ကျွန်တော်တို့ကို သတိပေးရင်း ဆက်ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က တိတ်ဆိတ်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြုကြသည်။ တောတွင်းသို့ သူတို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်ကို ငေးကြည့်နေမိကြသည်။ သစ်ရွက်ခြောက်နှင့် သစ်ကိုင်းခြောက်များပေါ်တွင် သူတို့ နင်းသွားကြသည့် ခြေသံများကို ကျွန်တော်တို့ ကြားနေရသည်။ ခဏကြာတော့ အားလုံး ငြိမ်သက်သွားကြသည်။

ရိုဘာတိုက ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

“တို့ မြင်းတွေ သွားကြည့်ရင် ကောင်းမယ်”

မြင်းများ ချည်ထားသည့်နေရာသို့ သူနှင့်အတူတူ ကျွန်တော် လိုက်သွားသည်။ မြင်းအားလုံး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာက ဇောင်းထဲမှာလို တိတ်တိတ်ငြိမ်ငြိမ် စားမြုံ့ပြန်နေကြသည်။

“ပွဲကြီးပွဲကောင်းတစ်ခုနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လွဲရတယ် မသိဘူးကွာ။ မြင်းတွေအားလုံးကလဲ ဒီမှာ ကြိုးချည်ထားသားပဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“တို့ ဒီမှာနေရမယ်လို့ မာညူလိုက ပြောခဲ့တာပဲ”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ကြည့်လို မြင်လိုစိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်လာသည်။

“မင်း ဒီမှာနေချင်နေ။ ငါတော့ မနေဘူး” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“မာညူလို စိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်”

“ သူ ဘယ်လိုလုပ် သိမလဲ။ ငါ သစ်ပင်ပေါ်ကနေပြီး သူတို့ ကုန်းကြောင်းလျှောက်သွားတာထက် ပိုမြန်အောင် သွားနိုင်တယ်”

ကျွန်တော်သည် အနီးဆုံး သစ်ပင်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။ ထိုနောက် အနိမ့်ဆုံးသစ်ကိုင်းပေါ်မှာ ခဏရပ်ပြီး အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်သည်။

“ဘာတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာ မင်းကို အကုန်လုံး ငါ ပြန်ပြောပြမယ်”

ရိုဘာတိုသည် ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ သစ်ပင်ဆီသို့ ပြေးလာသည်။

“ခဏစောင့်ဦး။ ငါလဲ မင်းနဲ့အတူတူ လိုက်မယ်”

*

(၆)

ရန်သူစခန်းသို့ လာရသည်မှာ လမ်းသိထားပြီဖြစ်သောကြောင့် မနေ့ညက လာရသည်ထက် ပိုပြီး မြန်သွားသည်။ သစ်ကိုင်းများကြားမှာ ကျွန်တော်တို့ ပုန်းနေကြသည်။ ထိုအခိုက် ရိုဘာတိုက ကျွန်တော်တို့ကို လက်တို့ပြီး တစ်နေရာသို့ ညွှန်ပြသည်။ ကွင်းလယ်ကလေး၏အစပ်တွင် မာညူလိုနှင့် ဖက်ကက်တို့နှစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ချက်ချင်းပင် ခြံများအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

အိပ်စက်နေသည့် စစ်သားများကို ကျွန်တော်တို့လူများ ဝိုင်းနေကြသည်ကို ကျွန်တော်တို့နေရာမှ အတိုင်းသား မြင်နေရသည်။ စစ်သားများကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။ အားလုံးစောင်ခြုံပြီး ငြိမ်သက်စွာ အိပ်ပျော်နေကြသည်။ စစ်သား ဘယ်နှယောက်ရှိသည်ကို ရေကြည့်သည်။ သူတို့ပတ်လည်မှ မီးဖိုများသည်လည်း မီးငြိမ်းစပြုနေပြီ။

အလင်းရောင်မှုန်ဝါးဝါးအောက်တွင် ဆယ့်နှစ်ယောက်သာ ကျွန်တော် တွေ့သည်။ မျက်လုံးများကို အားစိုက်ပြီး အခြားနှစ်ယောက်ကို ရှာကြည့်ပြန်သည်။ သို့သော် မည်သည့်နေရာတွင်မျှ မတွေ့ရ။ သည်တော့မှ ကျွန်တော် နားလည်တော့သည်။ ပျောက်နေသောနှစ်ယောက်သည် မိန်းမများနှင့်အတူတူ ရှိနေကြပေလိမ့်မည်။ ထိုအချက်ကို မာညူလို သတိမှ ပြုမိပါလေစဟု တွေးနေမိသည်။

အရိပ်၏တစ်ဖက်စွန်းတွင် လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကွင်းငယ်ကလေး၏ တစ်ဖက်ခြမ်းဆီသို့ လက်လှမ်းပြုနေသော ဖက်ကက်ကိုတွေ့ရသည်။ ထိုဘက်သို့ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သောအခါ မာညူလိုထွက်လာသည်ကို မြင်ရသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ တပြောင်ပြောင် လက်နေသည့်ဓားကို တွေ့ရသည်။ သူ့ဘေးမှာလည်း ဒိုင်ဂိုဂွန်ဇာလက် ပါလာသည်။

ဖက်ကက်ဘေးတွင် ကျန်နှစ်ယောက်သည် ပျောက်ကွယ်နေဆဲဖြစ်သည်။ အားနည်းနေသည့် အလင်းရောင်အောက်တွင် ဓားရောင်တဖွေးဖွေး လက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ အိပ်နေသော စစ်သားများဆီသို့ သူတို့အားလုံး တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားကြသည်။

တိုက်ပွဲသည် အလွန်သေသပ်တိကျပါသည်။ အလွန်လည်း အောင်မြင်ပါသည်။ အိပ်ပျော်နေကြသော စစ်သားများသည် သူတို့ ဘာဖြစ်သွားသည်ကိုပင် သိလိုက်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ချေ။ တိုက်ပွဲသည် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင်ဖြစ်သည်။ စစ်သားနှစ်ယောက်သည် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာကြသည်။ ဘာဖြစ်ပြီကို သူတို့သိသည်။ လွတ်လမ်းမရှိတော့ပြီကို သူတို့ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် လက်နှစ်ဖက်ကို ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ သို့သော် သူတို့အတွက် ထောက်ထားညှာတာခြင်းကား မရရှိနိုင်ကြပါ။

ထိုသို့ ရှိနေဆဲမှာပင် စစ်သားတစ်ယောက်သည် လဲကျနေသူများကြားမှ ရုတ်တရက်ထကာ ချုံကွယ်များဆီသို့ ပြေးသည်။ ပစ္စတိုသေနတ်သံတစ်ချက် ပေါ်လာသည်။ ပြေးနေသောစစ်သား ပုံလျက်လဲကျသွားသည်။ သေနတ်သံကြောင့် တစ်တောလုံး မြည်ဟည်းကာ ငှက်များ အိပ်တန်းမှ လန့်ပျံပြေးကြသည်။

တစ်အောင့်မျှကြာသောအခါ ကျွန်တော်တို့ လူများအားလုံး အသက်ရှူချောင်သွားကြပြီဖြစ်သည်။ မာညူလိုက ကိုယ်ကို ဆန့်လိုက်သည်။

“အားလုံး ကုန်ပြီလား”

“ကုန်ပြီ” ဖက်ကက်က ပြန်ဖြေသည်။

“သေချာရဲ့လား။ အကုန် ကုန်ရဲ့လား” မာညူလိုက ပြန်မေးသည်။

သူတို့အားလုံးသည် တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ရန်သူအလောင်းများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေကြသည်။ ဒိုင်ဂိုဂွန်ဇာလက်သည် သူ စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေသည့် စစ်သားတစ်ယောက် အနီးမှနေ၍ ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။

“ဒီတစ်ကောင်ကတော့ အသက်ရှင်နေတုန်းနဲ့ တူတယ်”

“အသက်ရှင်နေရင် မင်းက ဘာလို့ စောင့်နေတာလဲ” ဟု မာညူလိုက လှမ်းပြောသည်။

ဒိုင်ဂိုသည် သူ့တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ပြီးသောအခါ မာညူလိုနှင့် ဖက်ကက်တို့အနားမှာ သွားရပ်နေသည်။

“ငါ ရေကြည့်တာတွေ ဆယ့်နှစ်ယောက်ပဲ တွေတယ်” ဟု ဖက်ကက်က ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ငါ ရေကြည့်တာလဲ ဆယ့်နှစ်ယောက်ပဲ။ ဒက်ခ်စ်ကပြောတော့ ဆယ့်လေးယောက်လို့ ပြောတယ်” မာညူလိုကလည်း ဖက်ကက်ပြောသည့်စကားကို အတည်ပြုပြီး ပြန်ပြောသည်။

“ပြီးတော့ မိန်းမသုံးယောက်လဲ ရှိသေးတယ်လို့ပြောတယ်” ဒိုင်ဂိုက သူတို့စကားကို ဆက်ပေးသည်။

“သူ အရေမှားတာဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ သူက ကလေးပဲရှိသေးတာပဲ” ဟု ဖက်ကက်က ပြောသည်။

“ငါတော့ မထင်ဘူး။ ကျန်နှစ်ယောက်က ကောင်မတွေနဲ့ အတူတူသွားနေတာ ဖြစ်နိုင်တယ်” မာညူလိုက အဖြေပေးသည်။

“ဒါဆိုရင်လဲ သိပ်အဝေးကြီးတော့ သွားနေမှာမဟုတ်ဘူး။ တို့ရှာကြည့်ရင် ကောင်းမလား”

“ မရှာနဲ့။ ဒီလောက်ဆိုရင် တို့အသံတွေကို သူတို့ကြားပြီး ထွက်ပြေးကုန်ကြရောပေါ့။ ဒီတော့ကြီးမျက်မည်းထဲမှာ တို့ ဘယ်လိုရှာလို့ရနိုင်ပါ့မလဲ။ သူတို့ လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်တွေကို စုသိမ်းလိုက်”

မာညူလိုက ပြောရင်း ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကိုထုတ်ကာ မီးညှိဖွာရှိက်ပြီး သစ်ပင်တစ်ပင်ကို မှီရပ်နေသည်။ လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို ကျန်လူများ စုစည်းသိမ်းဆည်းနေခိုက် ကျွန်တော်တို့ ပုန်းအောင်းနေသည့် အောက်ဘက်ဆီမှ လှုပ်ရှားသံတစ်ခုကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရသည်။ ငုံ့ကြည့်သောအခါ ရန်သူတပ်ကြပ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ တောမိဂန်းသေနတ် ကိုင်ထားသည်။ ထိုသေနတ်ဖြင့် ဖက်ကက်ကို ချိန်ထားကြောင်းလည်း ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိသည်။ ကျွန်တော် ဘာကိုမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ လှမ်းအော်မိသည်။

“ဂါတိုဂေါ်ဒို”

ဖက်ကက်၏ တုံ့ပြန်လှုပ်ရှားမှုသည် အလွန် လျင်မြန်တိကျလှပါသည်။ ကြောင်ဝကြီးဟူသော အမည်နှင့်လိုက်အောင် အလွန် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာဖြင့် သူ့အနီးရှိ ချုံတစ်ခုအတွင်းသို့ ခိုင်ခံ့ထိုးဝင်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ သို့သော်လည်း ခိုင်ဂိုဝွန်ဇာလက်ကား ထိုသို့မဟုတ်။ သူသည် အသံပေါ်ထွက်ရာ ကျွန်တော် ပုန်းအောင်းနေသည့် သစ်ပင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း အံ့အားသင့်သည့် အမူအရာပေါ်သွားသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကျည်ဆန်ပေါင်းများစွာတို့သည် သူ့ကိုယ်အတွင်းသို့ တန်းဝင်သွားပြီး မြေပြင်ပေါ်မှ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီး မြောက်သွားကာ မြေပြင်ပေါ်သို့ပင် တစ်ဖန် ပြန်ကျသွားသည်။

ရန်သူတပ်ကြပ်ကြီးသည် သူ့သေနတ်ကို ကျွန်တော်တို့ ပုန်းအောင်းနေရာဆီသို့ ထိုးချိန်လာပြန်သည်။

“နောက်ကို ပြေးတော့ ရိုဘာတို ... နောက်ကို ပြေးတော့”

ကျွန်တော်က ပါးစပ်မှလည်းအော်ရင်း အခြားသစ်ကိုင်းတစ်ခုသို့ ကူးလာခဲ့သည်။

သေနတ်သံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရသည်။ သို့သော်လည်း သေနတ်သံ တိတ်သွားသည်။ အောက်သို့ ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်သောအခါ ရန်သူသည် သေနတ်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သေနတ် ဂျမ်းဖြစ်သွားကြောင်း ကျွန်တော် သိသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် ဆက်ကြည့်မနေတော့။

ကျွန်တော့်နောက်ဘက်ရှိ ရိုဘာတို၏ အော်ဟစ်သံကို ကြားရသည်။ နောက်သို့ ကျွန်တော် ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ ရိုဘာတိုသည် ကျွန်တော့်ထက် အရပ်ပုသော်လည်း ကျွန်တော့်ထက် ကိုယ်အလေးချိန် ပိုများသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူနင်းထားသည့် သစ်ကိုင်းက ကျိုးကျသွားသည်။ သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ မြေပြင်ပေါ်သို့ လျှောကျသွားသည်။ ကျမည့်ကျတော့လည်း ရန်သူ၏ခြေထောက်အနီးသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် ကျသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ရန်သူသည် သူ့လက်ထဲမှ သေနတ်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး ရိုဘာတိုကို ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် မြေပြင်ပေါ်မှာ လိမ့်သွားပြီးနောက် မတ်တတ်ပြန်ရပ်လာသည်။ ရိုဘာတိုကို သူ့ရှေ့မှ ကွယ်ထားသည်။ လက်တစ်ဖက်က ဓားကိုကိုင်ပြီး ရိုဘာတို၏လည်ပင်းကို ထောက်ထားသည်။ ရိုဘာတို၏ ခေါင်းပေါ်မှကျော်၍ ကျွန်တော်တို့လူများကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူတို့ကလည်း ပြန်ကြည့်နေကြသည်။ မာညူလို၏လက်ထဲမှ သေနတ်သည် ရန်သူကို ချိန်ထားသည်။ ဖက်ကက်လည်း ဘေးမှာရပ်နေသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ဓားကို တွဲလောင်းကိုင်ထားသည်။ ကျန်နှစ်ယောက်က သူတို့နောက်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ရောက်လာကြသည်။

ရန်သူ ဘာလုပ်ထားပြီကို သူတို့အားလုံး မြင်တွေ့ပြီး ဖြစ်ကြလေသည်။

“မလှုပ်နဲ့။ လှုပ်ရင် ဒီကလေး သေပြီသာမှတ်”

မာညူလိုနှင့် ဖက်ကက်တို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကြံအစိုက်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သူတို့ရင်ထဲတွင် ဘာရှိနေသည်ကို မပြောဘဲနှင့် ကျွန်တော်သိသည်။ ရိုဘာတို တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်လျှင် သူတို့အဖို့ ပြန်လမ်းမရှိတော့။ ပြန်လျှင်လည်း ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ သေဒဏ်ပေးခြင်းကို မုချခံကြရမည်သာဖြစ်သည်။ သူတို့ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေကြသည်။

ပထမဦးဆုံး စကားစပြောသူမှာ ဖက်ကက်ဖြစ်သည်။ ဖက်ကက်က သူ့လက်ထဲမှ ဓားဦးကို မြေပြင်သို့ ထိုးပြရင်း သိမ်မွေ့စွာပြောသည်။

“ကလေးကို လွှတ်လိုက်ပါ။ မင်းကို တို့ လွတ်ငြိမ်းခွင့်ပေးမယ်။ တောထဲကို မင်း အေးအေးချမ်းချမ်း ပြန်သွားခွင့် ပေးမယ်”

ရန်သူတပ်ကြပ်ကြီးက လှောင်ပုံး ပြုံးရင်း တံတွေးတစ်ချက် ထွေးလိုက်သည်။

“ငါ့များ အရူးလို့ ထင်နေကြသလား။ ချမ်းသာပေးဖို့ တောင်းပန်နေတဲ့ ငါ့အကောင်တွေအပေါ်မှာ မင်းတို့ပေးတဲ့ ချမ်းသာခွင့်ကို ငါ တွေ့ပြီးပါပြီကွ”

“ဟိုဟာက တခြားပါ။ မင်းကိုတော့ ချမ်းသာခွင့် တကယ်ပေးမယ်” ဖက်ကက်က ပြန်ပြောပြန်သည်။ မာညူလိုသည် ဘေးတစ်ဖက်သို့ မသိမသာ ရွှေ့လိုက်သည်။ ရန်သူ၏ လက်ထဲမှ ဓားကလည်း အရောင်လက်သွားသည်။ ရိုဘာတို၏ ပါးပြင်ပေါ်တွင် ဓားစင်းရာပေါ်လာပြီး သွေးစီးကြောင်းကလေးကို မြင်လိုက်ရသည်။

“မလှုပ်နဲ့” ဟု ရန်သူက အော်သည်။

မာညူလို၏ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်သွားသည်။

“လက်နက်တွေ အောက်ပစ်ချ”

မာညူလိုက တံ့ဆိုင်းဆိုင်းအမူအရာဖြင့် ဖက်ကက်ကို ပြန်ကြည့်သည်။ ဖက်ကက်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ မာညူလို၏လက်ထဲမှ ရိုင်ဖယ်တစ်လက် မြေပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားသည်။

“ကျန်တဲ့အကောင်တွေ ...” ရန်သူက အမိန့်ပေးပြန်သည်။

ဖက်ကက်သည် သူ့လက်ထဲမှ ဓားကို မြေပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချသည်။ ကျန်လူနှစ်ယောက်ကလည်း ရိုင်ဖယ်သေနတ်များကို လွှတ်ချလိုက်ကြသည်။ ရန်သူတပ်ကြပ်ကြီးသည် လက်နက်များကို ခေတ္တငေးကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ထိုလက်နက်များကို ကောက်ယူမည့်အကြံကို လျှော့လိုက်ပုံမျိုးကို မြင်ရသည်။

“ဟင်္ဂါ ... မြန်မြန်လာစမ်း။ ဒီကို မြန်မြန်လာစမ်း” ရန်သူက အော်ခေါ်သည်။ သူ့အသံက တစ်တောလုံး ဟိန်းသွားသည်။ သို့သော်လည်း ဘာသံကိုမှ ပြန်မကြားရ။

“ဟင်္ဂါ ... ဒီကို မြန်မြန်လာခဲ့” ထပ်အော်ခေါ်ပြန်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင်လည်း ပြန်ထူးသံ မကြားရ။

“မင်း ရဲဘော် ထွက်ပြေးသွားပါပြီကွာ။ တို့ပြောတဲ့စကားကို နားထောင်ရင် မင်းအဖို့ အကောင်းဆုံးပဲ” ဖက်ကက်က နူးညံ့စွာ ဝင်ပြောသည်။

“နားမထောင်ဘူးကွ”

ရန်သူက ပြန်အော်ရင်း လက်နက်များရှိရာဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း ရွှေ့လာသည်။ ရိုဘာတိုကိုလည်း သူ့ရှေ့မှကွယ်ကာ သတိကြီးကြီးဖြင့် ချုပ်ကိုင်ထားသည်။

“နောက်ဆုတ် ... သေနတ်နဲ့ဝေးတဲ့နေရာကို ဆုတ်” ရန်သူက အော်ဟစ်အမိန့်ပေးပြန်သည်။

သူတို့အားလုံး ဖြည်းဖြည်းချင်း နောက်သို့ ဆုတ်သွားကြသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးကလည်း တစ်လက်မချင်း ရှေ့သို့ တိုးသွားသည်။ သူသည် ကျွန်တော်ပုန်းနေသည့် အောက်တည့်တည့်ကို ရောက်လာပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရတော့မည်ကို အလိုလို

ကျွန်တော် သိလာသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ကြီးမားသည့် ဒေါသစိတ်က အစိုင်အခဲဖြစ်လာသည်။ နတ်မိစ္ဆာဆိုးတစ်ဦးဦးက ကျွန်တော်၏ရင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်နေရာယူသွားပြီလားဟု ထင်မှတ်ရသည်။

ကျွန်တော်သည် မိမိကိုယ်မိမိ ဘာလုပ်နေသည်ကိုပင် သတိမထားမိတော့ဘဲ ခါးမှ ဓားကို ဆွဲဖြုတ်ယူမိသည်။ ပြီးတော့ လက်ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ကိုင်ထားသည်။ ဓားမြှောင်ထိပ်ဖျားသည် ရန်သူဆီသို့ ဦးတည်နေသည်။

ကျွန်တော်၏အောက်တည့်တည့်သို့ ရန်သူရောက်လာပြီဖြစ်သည်။ ကြောက်မက်ဖွယ်သော အော်ဟစ်ကြုံးဝါးသံသည် ကျွန်တော်၏လည်ချောင်းတွင်းမှ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ သစ်ပင်ပေါ်မှ တစ်ရှိန်ထိုး ခုန်ချလိုက်သည်။

“ခွေးမျိုး ... မင်းကို ငါ သတ်မယ်”

သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျွန်တော် ကျသွားသည့်အချိန်မှာပင် ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်နေသည့် သူ၏ ဖြူဖပ်ဖြူရော်မျက်နှာကို မြင်ရသည်။ ကျွန်တော့်လက်မောင်းတစ်ဖက်တွင် စစ်ကနဲဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံး ထွေးခနဲ မြေပြင်ပေါ်သို့ကျသွားသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် လက်နှစ်ဖက်က ကျွန်တော့်ကိုကိုင်ပြီး မြေပြင်ပေါ်သို့ လိုမ့်ပစ်လိုက်သည်ကိုလည်း ခံစားလိုက်ရသည်။ သုံးလေးပတ်ခန့် လိမ့်သွားပြီး ကျွန်တော့်ခြေထောက်ပေါ်သို့ ကျွန်တော် ကောင်းစွာ ပြန်ရပ်နိုင်သောအခါတွင် ရန်သူတပ်ကြပ်ကြီး၏ ကိုယ်ပေါ်မှာ ကားရားခွရပ်နေသာ ဖက်ကက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

ဖက်ကက်၏မျက်နှာပေါ်တွင် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့ဩနေသည့် အမူအရာမျိုးကို ကျွန်တော် မြင်ရသည်။ သူ့လက်ထဲမှာလည်း ဓားမြှောင်ကို အသင့်ကိုင်ထားသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို သူ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“တကယ့် ချာတိတ်ပဲကွာ။ မင်းလက်ချက်နဲ့ ရန်သူသေသွားပြီ”

ဖက်ကက်၏ပြောစကားအရ တပ်ကြပ်ကြီးကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။

ပြီးတော့ ရိုဘာတိုကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။ မြေပြင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းရင်း အသက်ရှူမှန်အောင် ကြိုးစားနေသည်ကို မြင်ရသည်။ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ သူ လှည့်ကြည့်သောအခါ သူပါးပြင်ပေါ်တွင် ဓားခြစ်ရာမှ သွေးများ စီးကျနေသည်ကိုလည်း မြင်ရပြန်သည်။

“မင်း ... ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

သူက စကားပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်ရုံသာ ညိတ်ပြသည်။ သူ့မျက်လုံးထဲတွင်လည်း ဒေါသဖြစ်နေသည့် အမူအရာများ ပေါ်နေသည်။

သူ့ဆီသို့ ကျွန်တော် လျှောက်သွားသည့်အချိန်မှာပင် နောက်ပိုင်းမှ အော်ဟစ်သံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော့်နောက်စီဘက်တွင်လည်း ရုတ်တရက် နာကျင်သွားသည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။ နောက်သို့ ကျွန်တော် ပြန်လှည့်ကြည့်သောအခါ ကျွန်တော့်ပါးပြင်များကို လက်သည်းနှင့် ကုတ်ခြစ်သည့်ဒဏ်ကိုပါ ခံစားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်လည်း မြေပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။

ခေါင်းကိုယမ်းပြီး ဘာဖြစ်သည်ကို သိနိုင်ရန် ကျွန်တော် မော့ကြည့်သည်။ ဖက်ကက်၏လက်ထဲတွင် ရုန်းကန်နေသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို မြင်ရသည်။

“နင် သူ့ကို သတ်ပစ်တယ်။ နင် ကလေးမဟုတ်ဘူး။ တိရစ္ဆာန်၊ ခွေးတိရစ္ဆာန်၊ ခွေးကမွေးလာတဲ့ တိရစ္ဆာန်မျိုး” ဟု သံကုန်အော်ဟစ်နေသော အမျိုးသမီး၏အသံကိုလည်း ကျွန်တော်ကြားရသည်။

ဖက်ကက်၏လက်ထဲမှ ဓားရိုးသည် ထိုမိန်းမ၏ခေါင်းပေါ်သို့ ကျသွားသည်။ ထိုအမျိုးသမီးလည်း တဖြည်းဖြည်းချင်း မြေပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။ ဖက်ကက်၏ ကျေနပ်စွာ အော်ပြောလိုက်သောအသံကိုလည်း ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရပြန်သည်။ ဖက်ကက်၏အော်သံကြောင့် ဘေးဘက်သို့ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် မာညူလို၏ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ပြောင်းဝထိပ်တွင် တခြားမိန်းမနှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။

“ကောင်မတွေအားလုံး တို့ ရလာပြီဟေ့” ဟုလည်း မာညူလိုက ကျန်လူများကို အော်ပြောသည်။

*

(၇)

ချုံပုတ်တစ်ခုမှ သစ်ရွက်များကို အင်ဒီးယန်းအမျိုးသားဖြစ်သူ စန်တီယာဂိုက ခူးယူပြီး လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်ခြေနေသည်။ ထို့နောက် စမ်းပေါက်တစ်ခုအနီးမှ ရွံ့များကို လက်ဖြင့်တူးယူကာ ကြေမွနေသည့် သစ်ရွက်များနှင့် ရောမွှေသည်။

“ ရော့ ... မင်းတို့မျက်နှာကို ဒါတွေလူးထားလိုက်။ အနာသက်သာသွားလိမ့်မယ် ” ဟု သူကပြောပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ပေးသည်။

ရိုဘာတိုနှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က သူပြောသည့်အတိုင်း သူ့လက်ထဲမှ သစ်ရွက်နှင့် ရွံ့များကိုယူပြီး မျက်နှာပေါ်သို့ လိမ်းကျံကြသည်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်မှ လက်သည်းနှင့် ခြစ်ရာများသည် ရွံ့အုံ့လိုက်သည့်အတွက် အအေးဓာတ်ကြောင့် သက်သာသလို ရှိသွားသည်။

“မစပ်ပါဘူးနော်” ကျွန်တော်က စန်တီယာဂိုကို မော့ကြည့်ပြီး လေးစားသည့်လေသံမျိုးဖြင့် မေးလိုက်မိသည်။

“သိပ်မစပ်ပါဘူး”

“တစ်ခါမှ ငါ ဒဏ်ရာမရဖူးဘူးကွာ” ဟု ကျွန်တော်က ရိုဘာတိုဘက်သို့ လှည့်ပြောသည်။

ရိုဘာတိုသည် ဂုဏ်ယူသည့် ဟန်အမူအရာမျိုးဖြင့် သူ့မျက်နှာပေါ်မှ ဓားနှင့်ခြစ်ရာကို လိုက်စမ်းကြည့်နေသည်။

“ငါ့မျက်နှာမှာ အနာရွတ်တော့ ထင်တော့မယ်ထင်တယ်။ မင်းမျက်နှာပေါ်မှာတော့ ထင်မှာမဟုတ်ဘူး။ လက်သည်းနဲ့ခြစ်ရာဟာ ဓားနဲ့ခြစ်ခံရတာလောက် ဒဏ်ရာမနက်ဘူး” ရိုဘာတိုက ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း အရေးမကြီးသည့်လေသံမျိုးဖြင့် ပြောသည်။

“အိုး ...” ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ မကျေမနပ်ဖြစ်မိသည်။ သူတို့သည် သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်မှာ စုဝေးရင်း အမျိုးသမီးသုံးယောက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၊ အချင်းချင်း တီးတိုးစကားပြောလိုက်ဖြင့် တွတ်ထိုးနေကြသည်။

“သူတို့ ဘာတွေများ ပြောနေကြတယ် မသိဘူးနော်” ဟု ကျွန်တော်က ရိုဘာတိုကို မေးသည်။

“ငါလဲ မသိဘူး။ ဟိုအမျိုးသမီးငယ်ငယ်ကတော့ မဆိုးဘူးကွ” ရိုဘာတိုက အမျိုးသမီးများဆီသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း ပြန်ပြောသည်။ မာညူလိုနှင့် ဖက်ကက်တို့ဘက်သို့ သူ လုံးဝမကြည့်ချေ။

“တို့နှစ်ယောက် ဒီလိုပြန်လာတာကို သူတို့များ စိတ်ဆိုးနေကြသလား မသိဘူး”

“ဘယ်သူလဲ။ ဖက်ကက်ကိုလား။ ငါတော့မထင်ဘူး။ တို့နှစ်ယောက်သာ ဒီလိုလိုက်လာပြီး သူတို့ကို အချိန်မီ သတိမပေးရင် သူတို့အားလုံး သေကုန်ကြတာ ကြာပြီ”

“ဟုတ်တယ်ကွ”

“ပြီးတော့ ဟိုရန်သူ တပ်ကြပ်ကြီးပေါ်ကို ငါ ခုန်ချလိုက်လို့ပေါ့”

ရိုဘာတို၏စကားကြောင့် သူ့ကို ကျွန်တော် မော့ကြည့်မိသည်။ သူ သစ်ကိုင်းကျိုးပြီး လိမ့်ကျသွားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

“မင်း တော်တော် သတ္တိကောင်းတာပဲ”

“မင်းလဲ သတ္တိကောင်းတာပါပဲကွာ။ သူတို့ စကားပြောနေကြတာ ရပ်ဖို့ကောင်းပြီ။ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြရအောင်” ရိုဘာတိုသည် ကျွန်တော့်ကို ပြောပြီး အမျိုးသမီးများဆီသို့ ပြန်လှည့်ကြည့်နေပြန်သည်။

မာညူလိုနှင့် ဖက်ကက်တို့ တီးတိုးလုပ်နေကြသည်မှာ ပြီးသွားပြီဖြစ်သည်။ ဖက်ကက်သည် မြေပြင်ပေါ်မှာ လဲနေသူများဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဒိုင်ဂိုဂွန်ဇာလက်၏ အလောင်းအနီးတွင် ရပ်သည်။ သူရပ်နေရာသို့ စန်တီယာဂိုပါ လျှောက်လာပြီး ဖက်ကက်ကိုပြောသည်။

“ဒိုင်ဂို သနားပါတယ်ကွာ”

သို့သော်လည်း သူ့ကိုပြန်ပြောသည့် ဖက်ကက်၏အသံမှာ ခံစားမှု လုံးဝမရှိသည့် အသံမျိုးဖြစ်နေသည်။

“နင့်အဘကြီး သနားစရာကောင်းရမှာလားကွ။ အင်မတန်မိုက်မဲတဲ့အကောင်။ အရေးဟဲ့ဆိုရင် မကြောင်နဲ့လို့ သူ့ကိုငါ ပြောတဲ့အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်တော့ဘူး။ ဒါလောက်တောင် တိုးတဲ့အကောင် ခံရတာပေါ့”

စန်တီယာဂိုက ပခုံးကို တွန့်ပြသည်။ ဖက်ကက်က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဆီသို့ လျှောက်လာပြီး မေးသည်။

“မင်းတို့ ကလေးနှစ်ယောက် ဘာမှမဖြစ်ကြဘူးနော်”

“မဖြစ်ပါဘူး” ရိုဘာတိုက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကိုယ်စား ပြန်ဖြေသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ပြန်သွားပြီး မြင်းတွေ ဒီကိုယူခဲ့ပါလား။ တို့မှာ သယ်စရာတွေ အများကြီးဖြစ်နေပြီ” ဟု ဖက်ကက်က ပြောသည်။

“ဟိုမိန်းမတွေကို ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်ကြမှာလဲ” ကျွန်တော် အဖြေပြန်မပေးနိုင်မီ ရိုဘာတိုက ဝင်မေးသည်။

“မင်းတို့ပြန်လာတဲ့အထိ တို့ စောင့်နေမှာပေါ့” ဖက်ကက်က သူ့ကိုပြန်ကြည့်ရင်း ဖြေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်လဲ ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူတူနေပြီး စောင့်နေမယ်။ ဒက်ခ်စ်နဲ့ အဖော်တစ်ယောက် ထည့်ပေးလိုက်ပါ”

ဖက်ကက်သည် ရိုဘာတိုကို ခဏကြည့်နေသေးသည်။ ထို့နောက် မာညူလိုဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး နှစ်ယောက်သား တီးတိုးတီးတိုး လုပ်ကြပြန်သည်။ တစ်ချို့တွင် ဖက်ကက်၏အသံက ကျယ်လာသည်။ မာညူလိုက တိုးတိုးပြောရန် အချက်ပြပြီး သူတို့နှစ်ယောက် တိုးတိုးပြောနေကြပြန်သည်။ ခဏကြာတော့ ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ ဖက်ကက် ပြန်လာသည်။

“မင်းကို ဒီမှာနေခွင့်ပေးရင် အိမ်ကို ဘာမှ ပြန်မပြောရဘူးနော်”

ရိုဘာတိုက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

သူ ဘာဆိုလိုသည်ကို ကျွန်တော် နားမလည်ပါ။ သို့သော်လည်း ရိုဘာတိုကို နေခွင့်ပေးမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်လည်း နေခဲ့ချင်သည်။

“ကျွန်တော်လဲ ဘာမှ ပြန်မပြောပါဘူး။ ကတိပေးပါတယ်”

ဖက်ကက်က ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော လေသံဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။

“မင်းလဲ ဒီမှာ နေရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မြင်းတွေသွားယူလာခိုင်းဖို့ထက် ပိုအရေးကြီးတဲ့အလုပ် မင်းကိုခိုင်းဖို့ ရှိနေတယ်။ မင်းက တို့ကို ကင်းစောင့်ပေး။ လွတ်သွားတဲ့ ရန်သူက တို့ဆီပြန်လာပြီး စောစောက တပ်ကြပ်ကြီး အလစ်ဝင်တိုက်သလို တိုက်တာမျိုး တို့ ခံနေရဦးမယ်။ ဟိုခပ်လှမ်းလှမ်းကို မင်း ပြန်သွားပြီး စောင့်နော်။ အလစ်မပေးနဲ့”

“ကျွန်တော်တော့ နားမလည်ဘူး” ကျွန်တော်က ထစ်အအဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ ရိုဘာတိုကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း သူက ဘာမှ မပြော။

“ရှေ့ ... ဒါယူသွား။ ရန်သူကိုတွေ့ရင် တို့ကို အချက်ပေးတဲ့အနေနဲ့ မိုးပေါ်ထောင်ဖောက်” ဖက်ကက်က သူ့ခါးတွင်ချိတ်ထားသည့် ပစ္စတိုသေနတ်ကို ဖြုတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပေးသည်။

ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အလွန် ယုံကြည်စိတ်ချသွားသည်။ တစ်ပါးသူက ကျွန်တော့်ကို ပစ္စတိုသေနတ် ပေးကိုင်ခြင်းမှာ ယခုအကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်သည်။

“သတိလဲထား။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လဲ ပြန်မှန်နေဦးမယ်”

“မမှန်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ စိတ်သာချ။ ဒီနားရောက်လာရင် ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကို သတိပေးမယ်”

ကျွန်တော်က အလေးအနက်ပုံစံမျိုးဖြင့် ပြန်ပြောပြီး ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများကို ကြည့်ကာ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

*

(၈)

နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစောပိုင်းအချိန်ရောက်သည့်တိုင် ကျွန်တော်တို့လူစုသည် ဘင်ဒါယာတောင်ကြားဒေသသို့ မရောက်နိုင်အောင်ဖြစ်နေကြသည်။ နံနက်ပိုင်း မြူတွေဆိုင်းနေချိန်တွင် တောင်ပေါ်မှနေ၍ ဘေးဘက်သို့ ကျွန်တော်တို့ ဖဲ့ဆင်းလာကြသည်။ နေလုံးသည် တိမ်တိုက်ထဲမှ ရုတ်တရက် ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့အောက်မှာ ကော်ဇောအစိမ်းကြီး ခင်းထားသလို လှပသော မြင်ကွင်းစိမ်းစိမ်းကြီးကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ မြင်းကုန်းနီးပေါ်မှာ ကိုယ်ကို စန့်စန့်ထိုင်ရင်း ကျွန်တော့်အိမ်ရှိသည့်အရပ်ကို ကျွန်တော် မှန်းဆကြည့်နေမိသည်။ သည်နေရာမှ ကျွန်တော် ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်မျှ ကြာခဲ့ပြီ။ သည်နေရာ၏မြင်ကွင်းကို ကျွန်တော် နောက်ဆုံးမြင်ခဲ့ရသည်မှာ နှစ်နှစ်ကြာခဲ့ပြီ။

သည်နေရာ သည်အရပ်မှ ကျွန်တော် ထွက်ခွာသွားရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့ကြသည့် နေ့တစ်နေ့၏ မွန်းလွဲပိုင်းအချိန်ကို ကျွန်တော် ပြန်လည် အမှတ်ရနေမိပါသည်။

ဖေဖေနှင့် ခေါင်းဆောင်ကြီးတို့သည် ကျွန်တော်တို့အိမ် လသာဆောင်ပေါ်မှာထိုင်ရင်း ခပ်တိုးတိုးတိုင်ပင်နေကြသည်။ ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို မကြာခဏ လှမ်းကြည့်သည်။ ကျွန်တော်က ခြံထဲမှာ ကျွန်တော့်ခွေးကလေး ပါရှိနှင့် ကစားနေသည်။ ပါရီကို အတတ်ပညာတစ်မျိုး ကျွန်တော် သင်ပေးနေသည်။ ကြံချောင်းတစ်ချောင်းကို ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးသည့်နေရာသို့ ပစ်ပေးသည်။ ပါရီက ဒေါသတကြီးဟောင်ရင်း ကြံချောင်းနောက်သို့ ပြေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ကြံချောင်းကိုကိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ဆီသို့ ပြန်ယူလာသည်။

“ဒက်ခ်စ်”

ကျွန်တော်က လသာဆောင်ပေါ်ရှိ ဖေဖေကို ပြန်မော့ကြည့်သည်။ လက်ထဲမှ ကြံချောင်းကို နောက်တစ်ကြိမ်ပစ်ရန် ရွယ်နေခိုက်ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဖေဖေ”

“အပေါ်ကို ခဏလာခဲ့ဦး”

လက်ထဲမှ ကြံချောင်းကို ပစ်ချခဲ့ပြီး လသာဆောင်ဘက်သို့ ကျွန်တော် လျှောက်လာသည်။ ပါရိုက ကျွန်တော် ချထားခဲ့သောကြံချောင်းကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကိုက်ယူရင်း ကျွန်တော်၏ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကြားသို့ဝင်ကာ ကန့်လန့်ကန့်လန့် လုပ်နေသည်။ သူ့ကို ကျောခိုင်းပြီး အိမ်ဘက်ဆီသို့ လျှောက်လာနေသဖြင့် ကျွန်တော့်ကို နားမလည်သလို မော့ကြည့်နေသည်။

မြေပြင်ပေါ်တွင် သူ ထိုင်ကျန်နေရစ်ခဲ့သည်ကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်တော် ရယ်မိပါသည်။ လသာဆောင်ပေါ်သို့ သူ တက်ခွင့် မရှိပေ။

“ငါ ပြန်အလာကို စောင့်နေနော်” ဟု သူ့ကို ပြောခဲ့သည်။

ပါရိုက မြေကြီးပေါ်တွင်ဝပ်ရင်း ကြံချောင်းကို အမဲရိုးကိုက်သကဲ့သို့ ကိုက်နေရစ်ခဲ့သည်။ အမြီးကိုလည်း တနန့်နန့် လုပ်နေသည်။

ဖေဖေတို့ ထိုင်နေရာသို့ ကျွန်တော် လျှောက်သွားရင်း ဖေဖေကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ဖေဖေမျက်နှာပေါ်တွင် ပါးရေနားရေတွန့်နေသည့် အရေးအကြောင်းများကို မြင်ရသည်။ ယခင်က ကျွန်တော် သတိမထားဖူးခဲ့ချေ။ နက်မှောင်သည့် သူ၏အသားအရေသည်လည်း အရောင်ဖျော့နေသည်။ ဖေဖေရှေ့မှာ ကျွန်တော် ရပ်သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဖေဖေကိုပြောတယ်။ တောင်ပေါ်မှာရှိတဲ့ သူတို့အိမ်ကို သားလိုက်သွားဖို့ သားကို သူ ပြောထားပြီးပြီတဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ”

“သားကရော လိုက်သွားချင်သလား”

“သားကို မြည်းလေးတစ်ကောင်ပေးမယ်လို့ သူက ပြောတယ်။ သား နည်းနည်းကြီးလာရင် မြင်းငယ်ငယ်တစ်ကောင်လဲ သားကို အပိုင်ပေးမယ်တဲ့”

ဖေဖေက ဘာမှ ပြန်မပြောချေ။

“ဖေဖေလဲ ခေါင်းဆောင်ကြီးနဲ့အတူတူ အဝေးကြီးကို သွားမယ်လို့ သားကို ပြောတယ်။ ဖေဖေ လိုက်သွားမှာလား။ သားကတော့ ဖေဖေနဲ့အတူတူ ဒီမှာပဲ နေချင်တယ်”

ဖေဖေနှင့် ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်အလှန် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“သားကိုတော့ ဖေဖေ မခွဲချင်ဘူးပေါ့ သားရယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက သွားမှဖြစ်မှာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ”

“ဒီကိစ္စက အရေးကြီးတယ်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးနဲ့ ဖေဖေတို့နှစ်ယောက် မဟာမိတ် လုပ်လိုက်ကြပြီ”

ဖေဖေပြောသည့်စကားကို ကျွန်တော် နားမလည်ပါ။ ဖေဖေက သူ့စကားကို ဆက်ပြောပြန်သည်။

“တိုင်းသူပြည်သားတွေ ကောင်းကျိုးအတွက် ဖေဖေတို့ လုပ်ကြရတော့မယ်။ ဖေဖေတို့ တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က ကူညီရတော့မယ်”

“သူတို့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုခေါ်မလာတာလဲ ဖေဖေ။ သူတို့အားလုံးအတွက် ကျွန်တော်တို့မှာ စားစရာတွေ အလုံအလောက်ရှိတာပဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်မေးသည်။

ဖေဖေနှင့် ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်အလှန် ကြည့်လိုက်ကြပြန်သည်။ ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို ဆွဲယူပြီး သူ့ပေါင်ပေါ်မှာ တင်ထားသည်။

“ဖေဖေတို့ ခေါ်မလာနိုင်ပါဘူး သားရယ်။ သူတို့က လူတွေအများကြီး” ဖေဖေက နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ရှင်းပြသည်။

ကျွန်တော်တို့ တောင်ကြားဒေသတွင်ရှိနေသည့် တောသူတောင်သားများကို ကျွန်တော် မြင်ဖူးပါသည်။ ဖေဖေ ပြောသလောက်လည်း မများပါ။ ထို့ကြောင့် အိမ်ကိုခေါ်လာရန် ကျွန်တော် ပြောလိုက်မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဖေဖေက ပြုံးပြန်သည်။

“ဟောဟို တောင်တန်းကြီးရဲ့ ဟိုဘက်မှာ တိုင်းသူပြည်သားတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်”

“ဘယ်လောက်များသလဲ ဖေဖေ။ နှစ်ဆလောက် ရှိသလား”

ကျွန်တော် မေးသောအခါ ဖေဖေက ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“အဲဒီထက် များတာပေါ့။ အဆပေါင်း တစ်ထောင်၊ နှစ်ထောင် မကဘူး။ သူတို့ အကုန်လုံး ဒီကိုလာမယ်ဆိုရင် ဖေဖေတို့မှာရှိနေတဲ့ နေရာတွေနဲ့ မလောက်နိုင်ဘူး။ အိပ်စရာနေရာတောင် ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အိုး ...” ဖေဖေပြောသည့်အတိုင်းသာ အမှန်ဖြစ်မည်ဆိုလျှင် မည်မျှ များပြားမည်နည်းဟု ကျွန်တော် စိတ်ကူးကြည့်နေမိသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် မှန်းဆ၍ မရနိုင်ပါ။ ကျွန်တော့်မှာ တခြား အတွေးတစ်ခု ပေါ်လာပြန်သည်။

“ဖေဖေက ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ အကျဉ်းသားဖြစ်သွားလို့ သူနဲ့အတူတူ လိုက်သွားရမှာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးနဲ့ ဖေဖေက မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေပါ။ တိုင်းသူပြည်သားတွေကို ဖေဖေတို့ အကူအညီပေးကြမှ ဖြစ်တော့မယ်လို့ ဖေဖေတို့ ယုံကြည်ထားတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ဖေဖေကလဲ သူ့လို လူဆိုးဗိုလ်ကြီး ဖြစ်သွားတော့မှာပေါ့နော်”

“ခေါင်းဆောင်ကြီးက လူဆိုးဗိုလ်ကြီး မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ သူ့လူတွေက လူဆိုးတွေပဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“သူတို့ လူဆိုးတွေ မဟုတ်ကြတော့ပါဘူး။ ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူ့စစ်တပ်ထဲကို အဝင်ခိုင်းလိုက်လို့ သူတို့က ပြောက်ကျားတပ်သားတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ” ဖေဖေကပင် ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြသည်။

“စစ်တပ်က အနီရောင်နဲ့အပြာရောင် ယူနီဖောင်းတွေဝတ်ကြတာပဲ။ သူတို့မှာတော့ ယူနီဖောင်းကောင်းကောင်းလဲ မရှိဘူး။ သားမျက်စိထဲမှာတော့ သူတို့ကို လူဆိုးတွေလို့ပဲ မြင်တယ်”

ထိုအခိုက် မြင်းခွာသံကြားရသည်။ လမ်းမဘက်သို့ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော့်အဘိုး ဒွန်ရာဖေးကင်ပေါ်စ် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဖေဖေပေါင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး လသာဆောင်လက်ရန်းဆီသို့ ပြေးသွားကာ လှမ်းအော်သည်။

“ဟိုမှာ ဘိုးဘိုး လာနေပြီ။ ဘိုးဘိုးရေ ... ဘိုးဘိုး”

အခါတိုင်းဆိုလျှင် ဘိုးဘိုး လာသည်ကိုတွေ့တိုင်း ကျွန်တော်သည် လသာဆောင် လက်ရန်းဆီမှနေ၍ အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်မြဲဖြစ်သည်။ ထိုသို့ နှုတ်ဆက်သည့်အခါတိုင်း ဘိုးဘိုးကလည်း ကျွန်တော့်ကို ပြန်လည် လက်ဝှေ့ယမ်းပြကာ နှုတ်ဆက်မြဲဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ ဘိုးဘိုးသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်အော်ဟစ် နှုတ်ဆက်ခြင်းမပြုဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

မြင်းပေါ်မှ ဘိုးဘိုး ဆင်းလာသောအခါ ဘိုးဘိုး စိတ်ဆိုးနေကြောင်း ကျွန်တော် သိသည်။ ဘိုးဘိုး၏ နှုတ်ခမ်းများသည် တင်းတင်းစေ့စေ့ကြသည်။ မျက်နှာသည်လည်း ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဘိုးဘိုး စိတ်ဆိုးနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

လှေကား မှ ဘိုးဘိုး တက်လာသောအခါ ဖေဖေက ထိုင်ရာမှထပြီး ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။ ဘိုးဘိုးသည် ဖေဖေကို ပြန်လည်နှုတ်ဆက်စကားဆိုခြင်း မပြု။ အေးစက်မာကျောသည့် မျက်လုံးများဖြင့်သာ ပြန်လည်စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ငါ့မြေးကို ခေါ်သွားဖို့ ငါလာတာ”

ကျွန်တော်သည် ဘိုးဘိုးဆီသို့ပြေးသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ဘိုးဘိုး၏လေသံက တစ်မျိုးဖြစ်နေသောကြောင့် ကျွန်တော် ရပ်နေလိုက်မိသည်။

ဖေဖေမျက်နှာသည် ပို၍ သွေးရောင်နည်းသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း လက်ဖြင့်လှမ်းဆွဲကာ သူ့ဘက်သို့ ဆွဲယူသည်။ ဖေဖေလက်များ တုန်ယင်နေကြောင်း ကျွန်တော် သတိထားမိသည်။

“ကျွန်တော် တခြားကိုထွက်သွားတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော့်သားလေး ဒီအရပ်မှာနေခဲ့မယ်ဆိုရင် သားအတွက် လုံခြုံမှုရှိလိမ့်မယ်လို့ မထင်ပါဘူးခင်ဗျာ”

“မင်း လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်နိုင်ဖို့အတွက် ငါ့မြေးအပေါ်မှာ မင်း သစ္စာဖောက်လိုက်တာပဲ။ မင်းဟာ မင်းကိုယ်မင်း သူ့အဖေအဖြစ်နဲ့တောင် မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘူး။ မင်းတို့ လူယုတ်မာချင်းဆိုတော့ သူတော်ချင်းချင်း ပေါင်းဖက်တွေကြတာပေါ့” ဘိုဘိုး၏လေသံများသည် သူ့မျက်လုံးများကဲ့သို့ပင် အေးစက်မာကျောနေသည်။

ကျွန်တော့်ကို ဖေဖေက ပို၍ တင်းတင်းကိုင်ထားလိုက်ကြောင်း သတိထားမိသည်။ သို့သော်လည်း ဖေဖေ၏ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပြောနေသော လေသံကမူ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိချေ။

“ဒါကလဲ မတော်တဆ ဖြစ်တာပါခင်ဗျာ။ ဒီအမှုအတွက်လဲ အပြစ်ရှိတဲ့လူတွေ သူတို့အပြစ်ဒဏ်ကို သူတို့ ခံသွားကြပါပြီ”

ဘိုဘိုး၏အသံသည် စောစောကထက်ပိုပြီး ကျယ်လောင်လာသည်။

“အဲဒီလို အပြစ်ဒဏ်ကို ခံရတဲ့အတွက် မင်းမိန်းမ ငါ့သမီး အသက်ပြန်ရှင်လာသလား။ မင်းသမီးရော အသက်ပြန်ရှင်လာသလား။ သူတို့အားလုံး အသက်ဆုံးခဲ့ကြပြီ မဟုတ်လား။ ဒါတင်မကသေးဘူး။ သူတို့လဲ အသက်ဆုံးရုံးပြီးရော နောက်တစ်နေ့ကျတော့ သူတို့ကို သတ်ပစ်သူတွေနဲ့အတူတူ မင်းက လိုက်သွားဦးမှာ မဟုတ်လား။ ဒီလူသတ်သမားတွေရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုအောက်ကို မင်းသားကို မင်းက ပို့ဦးမှာ မဟုတ်လား”

ဖေဖေက ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

“မင်း သားလေး လူသတ်သမား။ လူရမ်းကား၊ မုဒိမ်းသမား ဖြစ်လာတာတောင် မင်းစိတ်တိုင်းကျနိုင်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဘိုးဘိုးက ကျွန်တော့်ဆီသို့ တိုးလာသည်။ ဖေဖေက သူ့နောက်ကျောဘက်သို့ ကျွန်တော့်ကို တွန်းပို့ပြီး ကိုယ်လုံးနှင့် ကွယ်ထားသည်။ ပြီးတော့ တည်ငြိမ်သော လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“သူဟာ ကျွန်တော့်သား ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော် ဒီမှာ မထားခဲ့နိုင်ပါဘူး။ တကယ်လို့ အစိုးရစစ်တပ် ရောက်လာမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်သားလေးဟာ ကျွန်တော့်အတွက် စားစာခံဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။ သူ့ကို တောင်တန်းတွေပေါ်ပို့ထားရင် သူ့အတွက် ပိုပြီး လုံခြုံပါလိမ့်မယ်”

ဘိုးဘိုးက ဖေဖေကို တံတွေးဖြင့် လှမ်းထွေးသည်။

“နီဂရိုးစုတ်။ သပေါက်မသား၊ အင်မတန်အောက်တန်းစားကျတဲ့ သပေါက်မရဲ့သား။ မင်းလိုအကောင်မျိုးနဲ့ ငါ့သမီးကို ပေးစားခဲ့ဖို့ မကောင်းဘူး။ အခုမှ ငါ့မှားမှန်း သိတော့တယ်။ မင်းမိဘတွေ သူတို့အရှင်သခင်ရှေ့မှာ ငှားထောက်ကြသလို မင်းလဲ ဒီအကောင်တွေရှေ့မှာ ငှားထောက်တာ ဘာမှ အံ့ဩစရာ မရှိဘူး”

ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် နေရာမှ ရုတ်တရက်ထကာ အော်လိုက်သည်။

“ကဲ ... အဘိုးကြီး တော်တော့”

“လူဆိုး ... သူဆိုး ... လူသတ်ကောင် ...” ဘိုးဘိုးသည် ခေါင်းဆောင်ကြီးကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ပြန်အော်သည်။ ဘိုးဘိုးစကားပြောသည်ကို ကျွန်တော် ကြားဖူးသမျှအနက် ယခုတစ်ကြိမ်သာ အရင့်သီးဆုံး ပြောဆိုခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“အဘိုးကြီး ... ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားပစ္စည်းတွေကို ဘာမှမလုပ်ဘဲ ချမ်းသာခွင့်ပေးထားတာကို မကျေနပ်ဘူးထင်တယ်။ ဟုတ်လား။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးနေတာလား”

ဘိုးဘိုးသည် ခေါင်းဆောင်ကြီးကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်တော့။ ထိုနေရာတွင် ရှိနေသည်ဟုပင် သဘောမထားတော့ဘဲ ဖေဖေဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

“မင်း သားလေးကို မင်း တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် အချိန် သိပ်နောက်မကျသေးခင် ငါ့ကို ပေးခဲ့”

ဖေဖေက ခေါင်းယမ်းသည်။

“အဘိုးကြီး ... သွားတော့။ ကျုပ် ဒေါသမပေါက်ကွဲခင် သွားတော့။ ခင်းဗျားသမက်ရဲ့ မျက်နှာကြောင့် ဒါလောက် သည်းခံနေတာ”
ခေါင်းဆောင်ကြီးက အော်ပြန်သည်။

ဘိုးဘိုးက သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“မင်း သည်းခံတာကို ငါ မလိုချင်ဘူး။ မင်းမျက်နှာသာပေးတာကိုလဲ ငါ မလိုချင်ဘူး။ မင်းတို့ ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ငါ့မျက်စိနဲ့ မမြင်ချင်အဆုံးပါကွ။ မင်းတို့ တစ်နေ့ကျရင် ဘာတွေဖြစ်ကုန်မယ်ဆိုတာ မျက်စိဒေါက်ထောက်ပြီး ငါ ကြည့်နေဦးမှာပေါ့ကွာ”

ဘိုးဘိုးသည် နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ သူ့မြင်းချည်ထားရာဆီသို့ ဆင်းလျှောက်သွားသည်။ ရင်ကိုကော့ထားလိုက်သည်။ ဘိုးဘိုး၏ အဝတ်အစားများသည် တောင်ထိပ်ပေါ်မှာ ရေခဲဖြူဖြူများ အုပ်ဆိုင်းထားသလို ဖြူဖွေးနေသည်။ မြင်းပေါ်သို့တက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“အစိုးရစစ်တပ်တွေ ရောက်လာတဲ့အခါကျတော့မှ မင်းတို့သတ္တိ ဘယ်လောက်ကောင်းကြတယ်ဆိုတာ ကြည့်ရသေးတာပေါ့ကွာ”

ထိုသို့ပြောပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုပြောသော ဘိုးဘိုး၏လေသံသည် အလွန်တရာ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့သွားကာ ဝမ်းနည်းပက်လက်သံလည်း ရောစွက်နေသည်။

“သွားပေတော့ မြေးလေးရေ ... မြေးလေးအတွက်တော့ ဘိုးဘိုးအနေနဲ့ အပြီးပဲ အသည်းကွဲလိုက်ပါပြီကွယ်”

ဘိုးဘိုးသည် မြင်းကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်ပြီး အသားကျ မောင်းထွက်သွားတော့သည်။ မျက်စိတစ်ဆုံး ကျွန်တော် ကြည့်နေမိသည်။ မြင်းပြေးသွားသည့် လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဖုန်တထောင်းထောင်း ထသွားသည်ကို မြင်ရသည်။ မျက်စိတစ်ဆုံးတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသော အခါကျမှ ဖေဖေဘက်သို့ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်သည်။ ဖေဖေမျက်လုံးထဲတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲရိပ်များကို ကျွန်တော် မြင်ရသည်။ ဘိုးဘိုး၏မျက်လုံးထဲတွင် ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ရသည့် ဝမ်းနည်းရိပ်မျိုးပင် ဖြစ်သည်။ ဖေဖေသည် ရုတ်ခြည်းပင် ကျွန်တော့်ကိုပွေ့ကာ တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်ပြီး ပါးစပ်မှလည်း တိုးတိုးရေရွတ်သည်။

“ဖေဖေသားလေး ... ဖေဖေသားလေး ... သားလေးအတွက် မှန်ကန်တဲ့အလုပ်ကို ဖေဖေ လုပ်ကြောင်း ဘုရားသခင်ဆီမှာ တိုင်တည်ပါတယ် သားရယ်”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ခပ်ဆတ်ဆတ် လက်ခုပ်တစ်ချက်တီးလိုက်သည်။ လမ်းကိုဖြတ်ပြီး လူတစ်ယောက် ပြေးလာသည်။ ကျွန်တော် မြင်ဖူးခဲ့သမျှထဲတွင် အဝဆုံးလူကြီးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ သူပြေးလာပုံမှာ သူ့ကိုယ်လုံးနှင့်မလိုက်အောင် အရပ်ဆိုးစွာ လျင်မြန်လွန်းလှသည်။ တောင်ပေါ်တွင် ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခုမှနေ၍ အခြား ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခုဆီသို့ လျင်မြန် ဖျတ်လတ်စွာ ခုန်လွှားကျော်ဖြတ်ပြေးနေကြသည့် တောင်ဆိတ်ဝဝကြီးများနှင့်ပင် တူလှသေးတော့သည်။

“အမိန့်ရှိပါ ခေါင်းဆောင်ကြီး” သူ့ဦးထုပ်ကို သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည်။

“ဂါတိုဂေါ်ဒို ... မင်းလူတွေ ပစ္စည်းတွေနဲ့အတူ ဒီကလေးကိုခေါ်ပြီး တောင်ပေါ်ကိုပြန်။ ဒီကလေး တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ရင် မင်းတာဝန်လုံးလုံးပဲ”

“ကောင်းပါပြီ ခေါင်းဆောင်ကြီး” လူကြီးက အလေးပြုပြီး ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ “အခု ခရီးစထွက်ဖို့ ကလေးက အသင့်ဖြစ်နေပါပြီလား” ဟုလည်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာမေးသည်။

“အခု သွားရမှာလား” ဖေဖေက ခေါင်းဆောင်ကြီးဘက်သို့ လှည့်မေးသည်။

“အန္တရာယ်တွေက တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုများလာတယ်” ခေါင်းဆောင်ကြီးက ခေါင်းညိတ်ရင်း ပြန်ဖြေသည်။ ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို ဖြည်းညင်းစွာ ချပေးသည်။

“သား အိမ်ထဲကိုသွား။ သားအတွက် အဝတ်အစားတွေ ဆာရာကို ပြင်ခိုင်းလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ” ကျွန်တော်က ပြန်ပြောပြီး အခန်းဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

“ကလေးရေ ... မြန်မြန်လုပ်နော်။ မှောင်တဲ့အချိန်မှာ တောင်ပေါ်ကိုရောက်နေနှင့်ရင် ပိုကောင်းတယ်” ဟု လူကြီး ဂါတိုဂေါ်ဒိုက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းအော်ပြောသည်။

ထိုအချိန်က သူ့ကို စကားပြောရန် ကျွန်တော် အလွန်ရှက်နေမိသည်။ သို့သော်လည်း ထိုညက ကျွန်တော်တို့ တောင်ပေါ်တစ်နေရာတွင် မြေပြင်ပေါ်၌ အိပ်နေကြရသည်။ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံကြောင့် ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသည်။ တောင်ပေါ်ရာသီဥတုကလည်း အလွန်တရာ အေးမြလှသည်။ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် သူ့ဆီသို့ ကျွန်တော် တွားသွားသည်။

“ဂါတိုဂေါ်ဒို ... ကျွန်တော် ကြောက်တယ်” ဟု လေသံဖြင့် ကျွန်တော် တိုးတိုးပြောသည်။

ကျွန်တော့်ကို သူ ဖက်ထားသည်။

“ကလေးရေ ... လက်ကိုကိုင်ထား။ တောင်တန်းဒေသကို လုံလုံခြုံခြုံရောက်အောင် ငါ့သားကို လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်ကွယ်” ဟု သူက ကျွန်တော် အကြောက်ပြေအောင် နှစ်သိမ့်စကားပြောသည်။ နွေးထွေးသော သူ၏အပွေအဖက်ကြားမှာ ကျွန်တော် လုံခြုံမှုရသည်ဟု ထင်ပါသည်။ မျက်လုံးများကို မှိတ်လိုက်သည်နှင့် ပြန်အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

ထိုသို့ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်ပင် ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ ယခု နေကလည်း သာလှသည်။ တောင်ကြားဒေသတစ်ခုလုံးကို ကြည်ကြည်လင်လင် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖြင့် လှမ်းမြင်နေရသည်။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာ ကိုယ့်ရပ်ရွာသို့ ပြန်မရောက်သည်မှာ အချိန်ကာလ ကြာမြင့်ပါပြီ။ ကျွန်တော့်ကို ပြန်တွေ့ရလျှင် ဘိုးဘိုး အလွန် ဝမ်းသာပါလိမ့်မည်။

“မြေးလေးအတွက်တော့ ဘိုးဘိုးအနေနဲ့ အပြီးပဲ အသည်းကွဲလိုက်ပါပြီကွယ်” ဟူသော စကားအတိုင်း ဘိုးဘိုး အသည်းမကွဲရတော့ပါပြီ။

*

(၉)

တောင်ပေါ်လမ်းမှ အောက်ဘက်သို့ ကျွန်တော်တို့ ဖွဲ့ဆင်းလာပြီး မိနစ်အနည်းငယ်မျှ ကြာသည်တွင် မာညူလိုက သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ရုတ်တရက် မြှောက်ပြလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကိုယ့်မြင်းများကို ရပ်လိုက်ကြသည်။ မာညူလိုသည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းသွားပြီး မာကျောသောလမ်းပေါ်သို့ သူ့နားနှင့်ကပ်ပြီး နားထောင်နေသည်။ ခဏကြာအောင် အာရုံစူးစိုက်ပြီး သူ နားထောင်နေသည်။ ပြီးတော့ သူ ခေါင်းထောင်လာသည်။

“ဂါတိုဂေါ်ဒို ... လာနားထောင်စမ်းဟေ့” ဟုလည်း လှမ်းခေါ်သည်။

ဖက်ကက်လည်း သူ့ဆီသို့သွားပြီး မြေပြင်မှာ နားအပ်ကာ နားထောင်နေသည်။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် သူတို့နှစ်ယောက် ထိုနေရာမှထပြီး သူတို့မြင်းများပေါ်သို့ ပြန်တက်ကြသည်။

“တို့ လမ်းဘေးကိုဖွဲ့ဆင်းပြီး တစ်နေရာမှာ ပုန်းနေကြမှဖြစ်မယ်။ ဒီလမ်းအတိုင်း မြင်းတွေအများကြီး တက်လာတဲ့အသံ ကြားနေရတယ်” ဟု မာညူလိုက ပြောသည်။

“တောင်ကလဲ တောင်ကတုံးဖြစ်နေပြီ။ ပုန်းစရာ ကွယ်စရာနေရာလဲ မရှိဘူး” ဖက်ကက်က ပတ်လည်ကို လှည့်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“ဒီလိုဆိုရင်လဲ တို့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကြရအောင်” မာညူလိုက မြန်မြန်ပြောပြီး သူ့မြင်းကို လှည့်ကြည့်ရင်းပြောသည်။ သည်နေရာသည် ကျွန်တော် ကလေးဘဝကတည်းက အမြဲတမ်း ဆော့ကစားခဲ့သည့် နေရာဖြစ်သည်။

"ဒီလမ်းရဲ့ ဟောဟိုအောက်နားမှာ သစ်ပင်အုပ်ကလေးတစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီသစ်ပင်အုပ်ကလေး နောက်ဘက်မှာ ကျောက်ဂူတစ်ခုရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီထဲမှာ ပုန်းအောင်းနေရင် ရနိုင်တယ်"

"တို့မြင်းတွေကို ဖွတ်ထားလို့ ရနိုင်ပါ့မလား"

"အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ စစ်တပ်ကြီးတစ်တပ် ဝင်ပုန်းနေရင်တောင် ရတယ်လို့ ဖေဖေပြောတာ ကြားဖူးတယ်"

"ဒါဖြင့် မြန်မြန်သွား။ တို့ လိုက်ခဲ့မယ်" မာညူလိုက ပြောသည်။

မြင်းဇက်ကြီးကို ကျွန်တော် လျှော့ပေးပြီး လမ်းဘေးဆီသို့ ခပ်မှန်မှန် အသားကျ စီးလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော် မှတ်မိထားသည့်အတိုင်း တောအုပ်ကလေးကို တွေ့ရသည်။ လမ်းဘေးသို့ဆင်းပြီး ထိုတောအုပ်ကလေး၏ နောက်ကွယ်ရှိ ကျောက်ဂူအဝသို့ မြင်းကို မောင်းလာခဲ့သည်။

"ဒီနေရာပဲ" ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

မာညူလိုက မြင်းပေါ်မှဆင်းပြီး ကျွန်တော်တို့ကို အမိန့်ပေးသည်။

"မင်းနဲ့ ရိုဘာတို့က မြင်းတွေကိုယူပြီး ကျောက်ဂူထဲကို ဝင်။ ကျန်တဲ့လူတွေ ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့။ တို့ မြင်းခြေရာတွေကို ဖျက်ကြရမယ်"

ကျန်လူတို့၏ မြင်းများကို ရိုဘာတို့နှင့် ကျွန်တော်က ဇက်ကြီးများဆွဲယူပြီး ကျောက်ဂူအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ကျောက်ဂူထဲမှာ မှောင်နေသောကြောင့် ပထမတော့ မြင်းများက အနည်းငယ် ဟိကြသေးသည်။ ခဏကြာတော့ သူတို့အားလုံး ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခုတွင် မြင်းများကိုချည်ပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မြင်းခြေရာများကို သစ်ကိုင်းများဖြင့်ဖျက်ရင်း တောအုပ်ဘက်ဆီမှ ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ ပြန်လာနေသည့် မာညူလိုနှင့် စန်တီယာဂို(အငယ်)နှစ်ယောက်ကမူ စက်သေနတ်တွင် ဒေါက်များ တပ်ဆင်နေကြသည်။ ဒေါက်တပ်ပြီးသောအခါ စက်သေနတ်ကို မ,ယူပြီး ကျောက်ဂူဝသို့ ပြေးလာကြသည်။

ဖက်ကက်နှင့် စန်တီယာဂို(အကြီး)တို့ ခြေရာဖျက်ပြီးသောအခါ စစ်သေနတ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ကျေနပ်စွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်ကြသည်။
ဖက်ကက်က စက်သေနတ်နောက်သို့သွားကာ ချိန်သီးနှင့် ပစ်ကွင်းကို ကျေနပ်စွာ ချိန်ကြည့်နေသည်။

“မင်း သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး ကင်းစောင့်။ တစ်ခုခုကြုံပြီဆိုရင် တို့ကို အချက်ပေး” မာညူလိုက စန်တီယာဂို(အငယ်)ကို အမိန့်ပေးသည်။

အမိန့်စကားမှ မဆုံးသေးမီ စန်တီယာဂိုသည် သစ်ပင်ပေါ်သို့ စတက်နှင့်နေပြီ။ သစ်ရွက်များ လှုပ်နေသည်ကို မြင်ရပြီး ခဏကြာတော့ သူ ပျောက်သွားတော့သည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဂူထဲမှာ ပြန်နေ” မာညူလိုက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို လှမ်းပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်သေးမီမှာပင် ဖက်ကက်က လက်မြှောက်ပြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ငြိမ်သက်စွာရပ်ရင်း နားထောင်နေသည်။ မြင်းခွာသံများ ပိုမို ကျယ်လောင်လာသည်။

“နှစ်ဆယ်တော့ ကျော်မှာပဲ” ဟု ဖက်ကက်ကပြောရင်း ကျွန်တော်တို့အားလုံး မြေပြင်ပေါ်တွင် ဝပ်နေရန် လက်ဖြင့် အချက်ပြသည်။

မာညူလိုသည် လမ်းဘက်ဆီသို့ လေးဖက်ထောက်သွားသည်။ တောစပ်သို့ ရောက်သောအခါ သူ ပြားပြားဝပ်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့ကိုကျော်ပြီး လမ်းမကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း တောင်စွယ်လေးတစ်ခု ကွယ်နေသောကြောင့် ဘာကိုမှမမြင်ရ။

မြင်းခွာသံများ ပိုကျယ်လာသည်။ မာညူလို၏ခေါင်း ပျောက်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့တည့်တည့်လောက်ဆီမှာ မြင်းခွာသံများ ကြားရသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ကို လွန်သွားသည်။

မာညူလို ပြန်ပြေးလာသည်။

“မြင်းတပ်တစ်တပ်ပဲ။ အင်အားအပြည့်ပါတယ်။ ငါ ရေကြည့်လိုက်တာ အားလုံး မြင်း သုံးဆယ့်လေးကောင်”

မာညူလို၏စကားကို ကြားသောအခါ ဖက်ကက် ပါးစပ်ပွင့်သွားသည်။

“ဒီကောင်တွေ ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေကြတာလဲ။ ဘင်ဒါယာမှာ အစိုးရတပ်တွေ ရောက်နေတယ်ဆိုတဲ့သတင်း တို့ ရမထားပါဘူး”

“အခု ရောက်နေပြီပဲ” ဟု မာညူလိုက ပခုံးများကိုတွန့်ရင်း ပြန်ဖြေသည်။

ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ ဗျူကယ်မှုတ်သံ ကြားရသည်။ ခဏကြာတော့ အသံအားလုံး တိတ်သွားသည်။ မာညူလိုသည် ခဏစဉ်းစားနေကာ စက်သေနတ်၏ နောက်ဘက်တွင် ထိုင်ချရင်း ဆေးပြင်းလိပ်ထုတ်၍ မီးညှိနေသည်။ သူ့မျက်လုံးများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူ စဉ်းစားနေကြောင်း သိနိုင်သည်။

“ဟေ့ အငယ်ကောင်။ ဘာမြင်ရသလဲ” ဟု အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် လှမ်းအော်မေးသည်။

“မမြင်ဘူး။ လမ်းရှင်းနေပြီ” စန်တီယာဂို(အငယ်)၏အသံသည် သစ်ရွက်များကြားမှ ပေါ်လာသည်။

“လမ်းကို မေးနေတာမဟုတ်ဘူးကွ ခွေးမသား။ တောင်ကြားကို မေးနေတာ”

တစ်ဖက်က အသံတိတ်သွားသည်။ ပြီးမှ ပြန်ပေါ်လာသည်။

“တောင်ကြားဘက်က မီးခိုးလုံးတက်နေတာ တွေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်ဝေးလို့ ဘာကိုလောင်နေတယ်ဆိုတာ ပြောလို့ မရဘူး”

“တခြား ဘာမြင်သေးသလဲ”

“မမြင်ရဘူး။ ကျွန်တော် ပြန်ဆင်းခဲ့ရတော့မလား”

“အဲဒီမှာပဲ နေဦး”

“သစ်ကိုင်းပေါ်မှာ ကားရားခွထိုင်ရတာ ပေါင်တွေ ကွနေပြီကွ”

“သစ်ကိုင်းပေါ် ခွထိုင်ထားရလို့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ” ဖက်ကက်က ရယ်၍ ပြောရင်း မာညူလိုဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

“မင်း ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

“ငါလဲ မမှန်းတတ်တော့ဘူး။ ဒီတောင်ကြားဒေသကနေ မြင်းတပ် ဖြတ်သွားတာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်” မာညူလိုက စဉ်းစားရင်း ပြန်ဖြေသည်။

“ဒါဖြင့်ရင် တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ။ စခန်းကိုပဲ ပြန်ကြမလား”

“ရိက္ခာမပါဘဲ ရန်သူ့ဆီကရတဲ့ လက်နက်တွေချည်းယူပြီး ပြန်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ တောင်ကြားထဲမှာ အစိုးရတပ်တွေ ရောက်နှင့်ပြီပဲ”

“ဟိုမှာ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ တို့ သိသေးတာမှမဟုတ်ဘဲ။ မြင်းတပ် ချီတက်သွားတာတစ်ခုပဲ မြင်ရတာ” မာညူလိုက ဖက်ကက်ကို စကားအဆက်မခံဘဲ ဝင်ပြောသည်။

ဖက်ကက်က ဘာမှ ပြန်မပြော။ စန်တီယာဂို(အကြီး)သည် သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ လာထိုင်သည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

ရိုဘာတိုနှင့် ကျွန်တော်သည် ချုံကွယ်ရှိရာသို့သွားပြီး အပေါ့သွားသည်။ ပြန်လာသောအခါတွင်လည်း ဖက်ကက်တို့သုံးယောက်သည် စက်သေနတ်အနီးတွင် တိတ်ဆိတ်စွာ ဝိုင်းထိုင်နေကြဆဲဖြစ်သည်။ မာညူလိုက သူ့ဆေးလိပ်ကို မီးငြိမ်းပြီး အတိုကို အိတ်ထဲသို့ ဂရုတစိုက် ပြန်ထည့်နေသည်။

“ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိနိုင်ဖို့ တစ်နည်းပဲ ရှိတယ်ကွာ။ တို့ထဲက တစ်ယောက်တော့ သွားကြည့်မှဖြစ်မယ်” ဟု မာညူလိုက်ပြောသည်။

“ဟိုမှာ စစ်တပ်ရှိနေတယ်ဆိုရင် အန္တရာယ်ပိုကြီးမှာပေါ့”

“ဘာရိက္ခာမှမပါဘဲ တို့စခန်းကို ပြန်သွားရင် ပိုပြီး အန္တရာယ်ကြီးသေးတာပေါ့။ ဒီနေရာမှာ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာတောင်မှ တို့မသိဘဲ ပြန်သွားလို့ ဘာဖြစ်မလဲ”

“ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ။ လူကြီးတွေသဘောကျမှာ မဟုတ်ဘူး” ဖက်ကက်က ဝန်ခံသည်။

“ဒါလောက်နဲ့ ပြီးဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။ အားလုံး ရိက္ခာပြတ်ကုန်လိမ့်မယ်” စန်တီယာဂို(အကြီး)က ဝင်ပြောသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အံ့ဩသည့်အမူအရာဖြင့် စန်တီယာဂိုကို ပြန်မော့ကြည့်ကြသည်။ သူ စကားပြောသည်ကို ကြားရခဲ့သည်။

မာညူလိုက် ဖက်ကက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

“မင်းသွားကွာ”

“ငါသွားရမယ် ... ။ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့မှ ရွေးရတာလဲ” ဖက်ကက်က အံ့အားသင့်သွားသည်။

“မင်းက ဒီတောင်ကြားဒေသကို အရင်တစ်ခေါက် ရောက်ဖူးတယ်။ တို့ထဲက တခြားဘယ်သူမှ ရောက်ခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် မင်း သွားရမယ်”

“ငါက ဒီမှာ တစ်ရက်တည်း နေခဲ့ဖူးတာပဲ။ ပြီးတော့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူနဲ့အတူတူ ငါ့ကို နောက်တန်း ပြန်လွှတ်လိုက်တာ” ဖက်ကက်က ကန့်ကွက်ပြောဆိုရင်း ကျွန်တော့်ကို မေးငေါ့ပြသည်။

“မင်း ဒီနေရာတွေကို မှတ်မိပျံ့မလား” မာညူလိုက် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်မေးသည်။

“မှတ်မိပါတယ်”

“မင်းတို့ အိမ်ကိုရောက်ဖို့ ဒီကနေ ဘယ်လောက်ဝေးသေးသလဲ”

“မြင်းစီးသွားရင် တစ်နာခွဲလောက် သွားရဦးမယ်”

“ကုန်းကြောင်းသွားရင်ကော။ မြင်းနဲ့ဆိုရင် လူသိတယ်”

“သုံးလေးနာရီလောက်တော့ သွားရမှာပေါ့”

မာညူလိုက ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။

“မင်း ဒီကလေးကိုခေါ်သွား။ သူ လမ်းပြလိမ့်မယ်”

“အနည်းဆုံး မြင်းနဲ့တော့ သွားသင့်တာပေါ့ကွာ။ ငါ့ကိုယ်ခန္ဓာကြီးနဲ့ လမ်းလျှောက်ဖို့ ဘယ်လောက်ခက်တယ်ဆိုတာ မင်းလဲ အသိသားပဲ။ ပြီးတော့ ဒီခရီးဟာ သိပ်အန္တရာယ်ကြီးတယ်။ တို့ သေသွားနိုင်တယ်” ဖက်ကက်က မကျေနပ်သံဖြင့် ပြောသည်။

မာညူလိုက ထိုင်နေရာမှထပြီး ယတိပြတ်ပြောသည်။

“ဒီနေရာမှာတော့ မြင်းတွေ ယူသွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ကဲ ... သွားကြတော့”

ဖက်ကက်က ထိုင်ရာမှထပြီး ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ကောက်ယူသည်။

“အဲဒါလဲ ယူမသွားနဲ့။ မင်း ပစ္စတိုကိုလဲ အကျီထဲမှာ ဝှက်ထား။ လမ်းသွားလမ်းလာတွေနဲ့သာ တွေ့ရင် မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဆင်းရဲသား တောင်သူလယ်သမား သားအဖနှစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း အယောင်ဆောင်ရမယ်။ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကြီး လွယ်လာတာကိုတွေ့ရင် အလျင်ပစ်သတ်ပြီးမှ ‘မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ’ လို့ မေးလိမ့်မယ်။ မာညူလိုက ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောသည်။

ဖက်ကက် အလွန် စိတ်ညစ်သွားပုံရသည်။

“တို့ကို ဘယ်လောက်ကြာကြာ စောင့်ရမှာလဲ”

မာညူလိုက ဖက်ကက်ကို ကြည့်သည်။ စိတ်တွက် တွက်နေပုံရသည်။ ကောင်းကင်ပေါ်ရှိ နေလုံးကို လှမ်းကြည့်သေးသည်။ ပြီးမှ ဖက်ကက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

“အခု ရှစ်နာရီလောက်ရှိပြီ။ ကလေးက မင်းကို လမ်းမှန်မှန်ပြန်ရင် မွန်းလွဲပိုင်းလောက်မှာ မင်းတို့ ဘင်ဒါယာကို ရောက်သွားမယ်။ မိုးချုပ်တဲ့အထိ တို့ စောင့်မယ်။ အဲဒီအချိန်အထိ မင်းတို့ ပြန်ရောက်မလာရင် တို့ စခန်းကို ပြန်နှင့်တော့မယ်”

ဖက်ကက်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ မာညူလိုကို ကြည့်နေသည်။ သူတို့ ဘာတွေစဉ်းစားနေကြကြောင်း သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အပြန်အလှန် သိကြသည်။ မာညူလို၏နေရာတွင် ဖက်ကက်ရှိမည်ဆိုလျှင် ဤသို့ပင် ဆုံးဖြတ်မည်ဖြစ်သည်။ အသက်နှင့် အလွန်နီးသော အခြေအနေများဖြစ်သည်။

“ကလေးရေ ... လာဟေ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ။ တစ်မျိုးတော့လဲ မင်းကို ငါ အိမ်ပြန်ပို့ပေးတဲ့တာဝန် ယူရတဲ့သဘောပေါ့” ဖက်ကက်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြောသည်။

“ကျွန်တော့်ပေါင်တွေ သိပ်နာနေပြီဗျာ။ မခံနိုင်တော့ဘူး” သစ်ပင်ပေါ်မှ စန်တီယာဂို(အငယ်)၏ ညည်းညူသံကို ကြားရသည်။

“ဆိုးတာပေါ့ကွာ။ သက်သာသွားအောင် တို့နဲ့အတူတူ လမ်းလျှောက်လိုက်ချင်ရင် လိုက်ခဲ့လေ” ဖက်ကက်က အပေါ်သို့ လှမ်းအော်ပြောရင်း ပြုံးသည်။

+

ကြံခင်းထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ပုန်းအောင်းရင်း တစ်ဖက်ခြမ်းကို လှမ်း၍အကဲခတ်နေသည့်အချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ခေါင်းပေါ်မှာ နေမွန်းတည့်နေပြီဖြစ်သည်။ စပါးကျီနှင့် မီးဖိုဆောင်တို့ မီးလောင်ပြာကျနေကြသည်။ သစ်သားစများမှ မီးအရှိန်သည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို လာဟပ်နေသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ နာကျင်လာသည်။ ထိုင်ရာမှ ကျွန်တော် မတ်တတ်ထသည်။ ဖက်ကက်က ကျွန်တော့်လက်ကိုဆွဲပြီး ပြန်ထိုင်ခိုင်းသည်။

“ငြိမ်ငြိမ်နေ။ ဒီနားမှာ တစ်ယောက်ယောက် ရှိနေလိမ့်ဦးမယ်”

တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့သည့် လူစိမ်းတစ်ယောက်လို သူ့ကို ကျွန်တော် ပြန်ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ဟိုမှာ ... ကျွန်တော့်အိမ်ကို သူတို့ မီးရှို့ပစ်ကြတော့မယ်ဗျ”

သူက ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ ပြန်မဖြေသေးဘဲ လူသူကင်းရှင်းနေသည့်လမ်းကို ဟိုမှ သည်မှ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

“ဒါကြောင့် မင်းအဖေက မင်းကို တောင်ပေါ်က တို့စခန်းကို ပို့ထားတာပေါ့ ကလေးရယ်”

“ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ ဖေဖေ သိရင် ကျွန်တော့်ကို ဒီမှာထားခဲ့ဖို့ ကောင်းတာပေါ့ဗျ။ ဒီကောင်တွေ ကျွန်တော့်အိမ်ကို မီးရှို့တာ ကျွန်တော် ဘယ်ခံမလဲ”

“မင်းရှိနေမယ်ဆိုရင် အိမ်ကိုတင် မဟုတ်ဘူး။ မင်းကိုပါရောပြီး ရှို့ပစ်မှာပေါ့။ ကဲ ... လာ။ တို့ တစ်ခုခုတော့ သိရမှာပဲ” ဖက်ကက်က မသွယ်မပိုက် တဲ့တိုးပြောရင်း ထိုင်ရာမှထသည်။

လမ်းတစ်ဖက်သို့ သူ့နောက်မှ ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့သည်။ လမ်းမနှင့် အိမ်ကြားတစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ မြေပြင်ပေါ်တွင် လူတစ်ယောက် မှောက်လျက်လဲနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဖက်ကက်က ထိုသူကို ပက်လက်လှန်ကြည့်သည်။ “တောသားပဲ” ဟုလည်း အထင်သေးသည့်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

ထိုသူကို ကျွန်တော် မှတ်မိသည်။ ဆိုဒီစ် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ချ်အတွင်းရှိ ပန်းခြံကို ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းရသည့် ဥယျာဉ်မှူးဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းကို ဖက်ကက်အား ကျွန်တော် ပြောပြဖြစ်သည်။

“အလကားလူ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အလုပ်ထွက်ပြီး ပြေးပါတော့လား” သူက တံတွေးတစ်ချက် ထွေးရင်း ပြန်ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့ လသာဆောင်လည်း မီးလောင်သွားပြီ။ မြေတိုက်ခန်းလည်း မီးလောင်နေသည်။ မီးလောင်နေဆဲ သစ်သားစတစ်ခုကို ဖက်ကက်က ခြေထောက်နှင့် ကန်လိုက်သည်။ မြေတိုက်ခန်းအတွင်းသို့ ကျသွားသည်။ မီးတောက်များ တက်လာပြန်သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ပို၍ နာကြည်းလာသည်။ အိမ်နောက်ဘက်သို့ ကျွန်တော်တို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“မြေတိုက်ခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်တော့ ရှိနေဦးမယ် ထင်တယ်”

“ရှိနေရင်လဲ အခုလောက်ဆိုရင် မီးဖုတ်ပြီးသား ဖြစ်နေရောပေါ့” ဟု ဖက်ကက်က ပြန်ပြောသည်။

အိမ်နှင့် စပါးကျိုကြားရှိ သစ်ပင်တွင် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ကြိုးတုပ်ခံထားရသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျောချင်းကပ်ပြီး တုပ်ထားသည်။ သူတို့မျက်လုံးများသည် ဘာကိုမှ မြင်နိုင်တော့မည်မဟုတ်။ သူတို့ကိုယ်ပေါ်တွင် အဝတ်အစားမရှိ။ ခြောက်နေသည့် သွေးစသွေးနုများကို ပုရွက်ဆိတ်များ စားနေသည်။ တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် မှတ်မိသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ စားဖိုမှူး ဆာရာ ဖြစ်သည်။ အခြားတစ်ယောက်ကိုမူ မမြင်ဖူးချေ။

“ဟိုတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ထမင်းချက် ဆာရာ။ ခင်ဗျားနောက်ကို ကျွန်တော်လိုက်လာတုန်းက အဝတ်အစားထည့်ပေးတာ သူပေါ့”

“အင်ဒီးယန်းလား” ဖက်ကက်က လှမ်းကြည့်ရင်း မေးသည်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဆာရာအကြောင်းကို ကျွန်တော် ပြန်ပြီး စဉ်းစားနေမိသည်။ ကျွန်တော် တောင်ပေါ်စခန်းသို့ ဖက်ကက်နှင့် လိုက်သွားမည့် နောက်ဆုံးနေ့က ကျွန်တော့်ကို မနက်စာ ကြော်လှော်ကျွေးခဲ့သည်များကို ပြန်လည် မြင်ယောင်နေမိသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ”

“သတင်းတစ်ခုခု ပေးနိုင်မယ်ထင်လို့ပေါ့ကွာ။ ကဲ ... လာလာ။ ဘာမှလဲ မရှိတော့ဘူး။ တို့ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ကြစို့”
ဖက်ကက်က ကြံခင်းရှိရာဘက်သို့ ပြန်လျှောက်သွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ လမ်းပေါ်သို့ ရောက်သည့်အချိန်တွင် ဖက်ကက်က ကျွန်တော့်ကို လက်နှင့်တားပြီး လေသံဖြင့် ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“မင်းနာမည်က ဂျူအန်း။ ဘာစကားမှ မပြောနဲ့။ ပြောစရာရှိရင် ငါပဲ ပြောမယ်”

အနီနှင့်အပြာရောင် ယူနီဖောင်းများ ဝတ်ဆင်ထားကြသည့် စစ်သားခြောက်ယောက် ရုတ်တရက်ပေါ်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ကို
သေနတ်များဖြင့် ဝိုင်းဝန်းချိန်ထားသည့် အချိန်ကျတော့မှပင် ဖက်ကက်ဆိုလိုသည့်သဘောကို ကမန်တော် သဘောပေါက်
နားလည်ပါတော့သည်။

*

(၁၀)

“ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ဗိုလ်ကြီးတို့ရာ။ ဆင်းရဲသား တောင်သူလယ်သမားတွေပါ။ ကျွန်တော်တို့ သားအဖနှစ်ယောက် ဒီ ဘင်ဒါယာမြို့မှာ အလုပ်ရှာဖို့ တောက တက်လာကြတာပါခင်ဗျာ” ဖက်ကက်က သူ့ခေါင်းမှ ဦးထုပ်ကိုချွတ်ပြီး မျက်နှာကို အချိုသာဆုံး၊ အပြုံးရွှင်ဆုံး ပြုံးကာ ပြန်ပြောသည်။

“ဒီနေရာကိုမှရွေးပြီး ဘာဖြစ်လို့ မင်းတို့ လာကြည့်နေရတာလဲ” စစ်ဗိုလ်ငယ်က ဖက်ကက်ကို ပြန်ကြည့်ရင်း မေးသည်။

“မီးခိုးထွက်နေတာ တွေ့လို့ပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ထင်တာက ...”

“တစ်ခုခုတော့ ခိုးလို့ရမယ်လို့ မင်းထင်တာ” စစ်ဗိုလ်ငယ်က စကားဖြတ်ပြောသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ဗိုလ်ကြီးရယ်။ ကျွန်တော်တို့ အကူအညီပေးနိုင်မယ် ထင်မိလို့ပါ။ ဒီဥစ္စာဟာ စစ်ရေးစစ်ရာ ကိစ္စဆိုတာလဲ မသိရိုး အမှန်ပါ” ဖက်ကက်က ကြောက်ရွံ့သည့်လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ကလေးအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ” စစ်ဗိုလ်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး မေးသည်။

“ကျွန်တော့်သားလေး ဂျူအန်း အသက်(၁၂)နှစ် ရှိပါပြီခင်ဗျာ”

“ရှစ်နှစ်သားလေးတစ်ယောက်ကို တို့ ရှာနေတယ်။ သူပုန်ဗိုလ် ဇနော့စ်ရဲ့သား”

“သူ့ကို ကျွန်တော် မသိပါဘူးခင်ဗျာ” ဖက်ကက်က ခပ်သွက်သွက် ပြန်ဖြေသည်။

စစ်ဗိုလ်က ကျွန်တော့်ကို ပြန်ငေးကြည့်နေပြန်သည်။ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းလည်း ဖြစ်နေသည်။

“မင့်သားဆိုပြီးတော့ အသားက မည်းလှချည်လား”

“ဂျူအန်း ... မတ်မတ် ရပ်ပြလိုက်စမ်း။ ကြည့်ပါဦး ဗိုလ်ကြီးရယ်။ ကျွန်တော့်သားကလေး ဂျူအန်းဟာ ဘယ်လောက် အရပ်ရှည်သလဲလို့။ ရှစ်နှစ်သားဆိုရင် သူ့အရပ်အမောင်းလောက် ဘယ်ရှိနိုင်ပါ့မလဲ”

စစ်ဗိုလ်က ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ရုတ်တရက် လှမ်းမေးသည်။

“ဟေ့ ကလေး။ မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“၁၂ နှစ်ပါ ခင်ဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့ မင်းအသားက ဒီလောက်တောင် မည်းနေတာလဲ”

ကျွန်တော် ဖက်ကက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ စစ်ဗိုလ်မေးသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော် နားမလည်ချေ။

“သူ့အမေက ...”

“ကလေးကို မေးနေတာကွ” ဖက်ကက်၏စကားကို စစ်ဗိုလ်က အဆက်မခံဘဲ ဖြတ်အော်သည်။

“ကျွန်တော့်အမေက နီဂရိုးပါ ခင်ဗျာ” ကျွန်တော် အသက်ရှုမှားသွားသည်။ အလုံးကျသွားသည့် သက်ပြင်းချသံမျိုးကို ဖက်ကက်ထံမှ ကြားလိုက်ရသည်။ စစ်ဗိုလ်က ကျွန်တော့်ကို မေးပြန်သည်။

“မင်း ဘယ်မှာနေသလဲ”

“ဟိုးက တောင်ပေါ်မှာပါ ခင်ဗျာ” ကျွန်တော်က တောင်တန်းများဘက်သို့ ညွှန်ပြသည်။

“ဒီကောင် တောသားဆိုပြီး စကားတတ်လှချည်လား” စစ်ဗိုလ်က ဖက်ကက်ကို လှမ်းပြောသည်။

“ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြောင့်ပါ ဗိုလ်ကြီး။ သူ့အမေဟာ ဘုရားတရား အလွန်ကြည်ညိုပါတယ်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသွားတဲ့ဝတ်ကို မပျက်ရပါဘူး။ ကျွန်တော့်သားလေးဟာ သာသနာပြုဘုန်းကြီးတွေ ဖွင့်ထားတဲ့ကျောင်းကို တက်နေတဲ့ကလေးပါ ဗိုလ်ကြီး” ဖက်ကက်က မဆိုင်းမတွ ပြန်ပြောသည်။

စစ်ဗိုလ်က သူ့ကို ခဏ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဗိုလ်ကြီးရယ်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒီထက်ပိုပြီး သိစရာ မရှိတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ရွာကို ပြန်ပါရစေတော့” ဖက်ကက်က တောင်းပန်သည်။

“ကိစ္စပြီးရင် မင်းတို့ ပြန်နိုင်တယ်။ မသင်္ကာစရာ လူတွေကို ဗိုလ်မှူးကြီးက စစ်ဆေးချင်သေးတယ်။ ကဲ ... သွားကြ”
စစ်သားများက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ဝိုင်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်ခေါ်သွားမှာလဲ ခင်ဗျာ”

“မြေပိုင်ရှင်ကြီး ဒွန်ရာဖေးကင်ပေါ့စ်ရဲ့ အိမ်ကို။ ကဲ ... သွားကြ”

စစ်ဗိုလ်က လမ်းဘေးသို့ ဆင်းသွားသည်။ သူ့နောက်မှ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လိုက်သည်။ စစ်သားများက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်နောက်မှ လိုက်လာသည်။ ဖက်ကက်က ကျွန်တော့်ပခုံးကို လက်နှင့်ကိုင်ပြီး လေသံဖြင့်ပြောသည်။

“မင်းအဘိုးကို မှတ်မိတဲ့ဟန်မျိုး မပြန်နဲ့”

“သူက ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိရင်ကော” ကျွန်တော်ကလည်း လေသံဖြင့်ပင် ပြန်မေးသည်။

“ဖြစ်လာတော့ မီးစင်ကြည့်ကမယ်။ နှစ်တွေလဲ ကြာလှပြီ။ မင်းကလဲ သိပ်အထွားမြန်တယ်။ သူ မှတ်မိနိုင်စရာ အကြောင်းတော့ မရှိဘူး”

“တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ” စစ်ဗိုလ်က ကျွန်တော်တို့ကို လှမ်းမေးသည်။

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ဗိုလ်ကြီး။ ကျွန်တော်တို့ ခရီးပန်းပြီး ထမင်းဆာတဲ့အကြောင်း ပြောနေကြတာပါ’ ဖက်ကက်က ချက်ချင်း ပြန်ဖြေသည်။

မြင်းတပ်တစ်တပ်သည် လမ်းပေါ်မှဆင်းပြီး ကျွန်တော်တို့နောက်သို့ လိုက်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့က လမ်းဘေးဆင်းပြီး ဖယ်ပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ခေါ်လာသည့် စစ်ဗိုလ်က မြင်းတပ်ဗိုလ်ကို လှမ်းအော်မေးသည်။

“ဘာတွေခွဲသလဲ”

မြင်းတပ်ဗိုလ်က ဘာမှ မတွေ့ခဲ့ကြောင်း ခေါင်းခါပြပြီး သူတို့စခန်းရှိရာသို့ ဆက်လက် ချီတက်သွားကြသည်။

ကျွန်တော့်အဘိုး၏ အိမ်ပတ်လည်တွင် ယောက်ျားများ၊ မိန်းမများနှင့် ကလေးများ ထိုင်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို စိတ်မဝင်စားသလို လှမ်းကြည့်ကြသည်။ သူတို့အားလုံး ကိုယ့်ဒုက္ခနှင့်ကိုယ် ဖြစ်နေကြပုံရသည်။ ဖက်ကက်က ကျွန်တော့်ကို ဘေးဘက်သို့ ဆွဲခေါ်ပြီး လေသံဖြင့် မေးသည်။

“မင်းသိတဲ့လူများ ပါသလား”

“တစ်ယောက်မှ မမှတ်မိဘူး” ကျွန်တော်က ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“ကောင်းတယ်။ တစ်ခုခုစားရရင် ကောင်းမှာပဲကွာ။ သိပ်ဆာနေပြီ” သူက ပတ်လည်သို့လှည့်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။ နေကလည်း အလွန်ပူနေပြီ။ ကျွန်တော်လည်း ရေငတ်လာသည်။

“အိမ်နောက်မှာ ရေတွင်းရှိတယ်”

“မေ့ထားလိုက်။ ရေတွင်း ဘယ်နေရာမှာရှိတယ်ဆိုတာ မင်း သိကြောင်း သူတို့ သိသွားရင် ပေါ်ကုန်မှာပေါ့။ တို့နှစ်ယောက်လုံး ကိစ္စချောပြီသာမှတ်” သူက ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်က အမူအရာကို သူ မြင်သောအခါ သူ့ဘက်သို့ ကျွန်တော့်ကို ဆွဲယူပြီး နူးညံ့သောလေသံဖြင့် ပြောပြန်သည်။

“ကလေးရေ ... ဒီကိုလာ။ အရိပ်ကလေးတစ်ခုခုလောက်ရှာပြီး နားနေလိုက်ကြရအောင်”

ခြံရှေ့ဘက်ရှိ လှည်းနားတွင် အရိပ်ကလေးတစ်ခုကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့သည်။ ဖက်ကက်က လှည်းဘီးကြီးမှ ကြီးမားသော လှည်းပုံတောင်းကြီးများကို မှီပြီးထိုင်သည်။ ကျွန်တော်က အရိပ်အောက်သို့ဝင်ပြီး လှဲချလိုက်သည်။ ခဏချင်းမှာပင် ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

ကျွန်တော် မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ။ ဖက်ကက်က လှုပ်နှိုးတော့မှ လန့်နိုးသည်။

“ထတော့ ကလေး”

ကျွန်တော် ထထိုင်ရင်း မျက်လုံးများကို ပွတ်ကြည့်မိသည်။ နေလုံးသည် ကောင်းကင် အလယ်လောက်မှာပင် ရှိနေသေးသည်။ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားသည့်အချိန်မှာ နာရီဝက်ထက်ပို၍ မကြာနိုင်ချေ။

စစ်သားများသည် ခြံထဲမှာ ရှိနေသမျှလူတိုင်းကို ကျွန်တော့်အဘိုးအိမ်၏ လသာဆောင်ဘက်ဆီသို့ သွားခိုင်းသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ထိုင်ရာမှထပြီး တခြားလူများနှင့်အတူ ရောလိုက်သွားသည်။

လှေကားပေါ်သို့ စစ်သားတစ်ယောက် တက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ကို လှမ်းအော်ပြောသည်။

“နှစ်ယောက်တစ်တွဲ လျှောက်”

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်သည်။ ခြံထဲမှာ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ငါးဆယ်ခန့်ရှိမည်။ ကျွန်တော့်အရွယ် ယောက်ျားကလေးများလည်း တွေ့ရသည်။ သို့သော်လည်း အများစုက လူကြီးများဖြစ်သည်။ လူတန်း၏ရှေ့သို့ ကျွန်တော်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ဖက်ကက်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခွဲပြီး လူတန်းအလယ်နားလောက်ရှိ မိန်းမဝဝကြီးတစ်ယောက်နောက်သို့ ထိုးသွင်းသည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးပွင့်သွားပြီး စစ်သားနှစ်ယောက် ပေါ်လာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို တွဲလာသည်။ ကျွန်တော် အသက်ရှူ ရပ်သွားသည်။ ရှေ့သို့ထွက်ရန် ကျွန်တော် ဟန်ပြင်လိုက်မိပြန်သည်။ ဖက်ကက်၏လက်က ကျွန်တော့်လက်မောင်းပေါ်သို့ ပြုတ်တူနှင့် ညှပ်လိုက်သလို ရောက်လာသည်။

စစ်သားနှစ်ယောက်ကြားမှ အဘိုးကြီးသည် ကျွန်တော့်အဘိုး ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် မှတ်မိနေသော ဘိုးဘိုး မဟုတ်တော့။ အမြဲတမ်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိနေတတ်သည့် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ဖြူဖွေးသော ဝတ်စုံများသည် ကြေမ့်တွန့်လိပ်နေသည်။ သူ့ပါးစပ် အစွန်းနားမှလည်း သွေးများ စီးကျနေကာ အကျီကော်လာပေါ်သို့ ကျနေသည်။ နာကျင်သည့်ဝေဒနာကို ခံစားနေရကြောင်း သူ့မျက်လုံးများက ဖော်ပြနေကြသည်။ ကိုယ်ကို မတ်မတ်ရပ်နိုင်အောင်လည်း တုန်တုန်ချည့်ချည့်ဖြင့် မနည်းကြီး ကြိုးစားနေရပုံပေါ်သည်။

လသာဆောင်၏ လက်ရန်းဆီသို့ သူတို့ရောက်လာပြီး ရပ်သည့်အချိန်မှာပင် သူတို့နောက်မှ စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက် ပေါ်လာသည်။ သူ့ပခုံးပေါ်မှ အမှတ်အသားများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဗိုလ်မှူးကြီးဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။ သူက အပေါ်မှစီးပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဘိုးဘိုးကို လှည့်ကြည့်သည်။ စစ်ဗိုလ်သည် နှုတ်ခမ်းမွေးကို သေးသေးမျှင်မျှင်လေး ရိတ်ထားသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ပမာမခန့် အမူအရာများ ပေါ်နေသည်။

“ဒွန်ရာဖေး ... အဲဒီလူတွေဟာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဒီတောင်ကြားဒေသက တောင်သူလယ်သမားတွေ ဖြစ်ပါတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ဒါကြောင့် တစ်ယောက်ချင်းကို ခင်ဗျားကြည့်ပါ။ ခင်ဗျား မမှတ်မိတဲ့လူရှိရင် ကျုပ်တို့ကို ပြောပါ။ နားလည်သလား”

ဗိုလ်မှူးကြီး၏အသံသည် ခပ်သေးသေး ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်သည်။

“နားလည်တယ်။ အားလုံးကို ကျုပ်သိတယ်လို့ ပြောပြီးပြီမဟုတ်လား” ဘိုးဘိုးက ခေါင်းညိတ်ရင်း ပြန်ပြောသည်။ အလွန်တရာ ခက်ခဲစွာဖြင့် ကြိုးစားပြောနေရကြောင်း သိသာသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး၏လေသံသည် စိတ်မရှည်နိုင်တော့သည့် လေသံမျိုးဖြစ်လာသည်။ လှေကားပေါ်မှ စစ်သားဆီသို့လည်း လက်လှမ်းပြသည်။

“ကြည့်ရသေးတာပေါ့လေ။ သူတို့ကို ဒီရှေ့ဖြတ်ပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်ခိုင်း”

နှစ်ယောက်တစ်တွဲ လူတန်းကြီးသည် လသာဆောင်ရှေ့မှဖြတ်ပြီး လျှောက်လာကြသည်။ ဘိုးဘိုးက အပေါ်မှ ငုံ့ကြည့်နေသည်။ သို့သော်လည်း သူ မြင်ပုံမရ။ ဘိုးဘိုး၏ ရှေ့တည့်တည့်သို့ ကျွန်တော် ရောက်လာသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို လှမ်းအော်သည်။

“ဟိုကလေး တို့မြင်သာအောင် ရှေ့တိုးရပ်စမ်း”

မည်သူ့ကို ဆိုလိုကြောင်း ခဏကြာမှ ကျွန်တော်သိသည်။ ကျွန်တော် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြင့် ရပ်နေမိသည်။ ကျွန်တော့်နောက်ကျောကို အေးစက်မာကျောသည့် အရာတစ်ခုဖြင့် ဖိကပ်ပြီး ဖက်ကက်က ရှေ့သို့ တွန်းပို့သည်။ တန်းစီနေသည့်ရှေ့သို့ ကျွန်တော် ထွက်ပြီး အပေါ်သို့ မော့ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော့်နောက်ကျောတွင် အေးစက်မာကျောသည့် အရာတစ်ခုသည် ဖိကပ်ထားမြဲ ထားသည်။ မည်သည့်အရာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် တွေးနေမိသည်။

ဘိုးဘိုး၏မျက်လုံးများကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်သည်။ မှတ်မိသည့် အရိပ်အယောင်ကလေး ပေါ်လာကာ ချက်ချင်း ပြန်ပျောက်သွားသည်။ မျက်လုံးများကို မှိတ်သည်။ ခဏကြာတော့ မျက်လုံးများ ပြန်ဖွင့်သည်။ ထိုမျက်လုံးများသည် စောစောကကဲ့သို့ပင် မည်သည့်အရာကိုမျှ မမြင်တွေ့ရတော့သည့် မျက်လုံးမျိုး ပြန်ဖြစ်နေတော့သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို အနီးကပ် စိုက်ကြည့်ပြီး လေ့လာနေသည်။

“ကောင်းပြီ သွားတော့”

တန်းစီနေသော လူများသည် ရှေ့သို့ ဆက်လာခဲ့ကြပြန်သည်။ ကျွန်တော်နှင့်ဖက်ကက် ကိုယ်လုံးချင်း ခွာသွားသောအခါကျမှ ကျွန်တော့်ကျောပေါ်တွင် ဖိထားသည့် အေးစက်မာကျောသောအရာလည်း ပျောက်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ဖမ်းခေါ်လာသည့် စစ်ဗိုလ်ငယ်က ဗိုလ်မှူးကြီးနားသို့ကပ်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ပြောနေသည်ကို မြင်ရသည်။

“ရပ်စမ်း” ဗိုလ်မှူးကြီးက စစ်ဗိုလ်ငယ်ကို ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အော်လိုက်သည်။ လူများအားလုံး ရပ်သွားသည်။

“မင်း ရှေ့ကိုထွက်”

ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး အော်သည်။

ဖက်ကက်ကို ကျွန်တော် ပြန်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် မည်သည့်ခံစားမှုမျိုးမျှ မရှိသလိုဖြစ်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် အရောင်တောက်နေသည်။ သူ ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ဆွဲပြီး ရှေ့သို့ထွက်ကာ ဦးညွတ်အလေးပြုသည်။

“ကောင်းပါပြီ ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ဗျာ”

ဗိုလ်မှူးကြီးက ကျွန်တော့်အဘိုးဘက်သို့ လှည့်သွားသည်။

“ခင်ဗျားသမက်ရဲ့ အိမ်နားမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဖမ်းမိလာတယ်လို့ ကျုပ် စစ်ဗိုလ်က ပြောတယ်။ သူတို့ဟာ ဟိုတောင်ပေါ်ဒေသက တောင်သူလယ်သမားတွေ ဖြစ်တယ်တဲ့။ ဒီကို အလုပ်ရှာရအောင် လာတာတဲ့။ ခင်ဗျား သူတို့ကို သိသလား”

ဘိုးဘိုးက ကျွန်တော်တို့ကို ငုံ့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ အတိတ်ဆီသို့ ပြန်ပြောင်း စဉ်းစားနေဟန် ပေါ်လာသည်။

“သူတို့ကို အလျင်က မြင်ဖူးတယ်” သူ့အသံသည် အနိမ့်အမြင့် မရှိ။

ဖက်ကက်သည် ကျွန်တော့်နောက်သို့ ရောက်သွားပြန်သည်။ ကျွန်တော့်ကျောပေါ်သို့ အေးစက်မာကျောသည့်အရာ ရောက်လာပြန်သည်။ ကျွန်တော်က ပြန်လှည့်ကြည့်ရန် လုပ်သောအခါ သူက အားနေသည့်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ရှေ့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်စေသည်။

“သူတို့ ဘယ်သူတွေလဲ” ဗိုလ်မှူးကြီးက မေးသည်။

ဘိုးဘိုးသည် အဖြေပြန်ပေးရန် အချိန်အကြာကြီး ယူနေရပြီ။ နောက်ဆုံး သူ့နှုတ်ခမ်းများကို လျှာဖြင့် သပ်လိုက်ရင်း ပြန်ပြောသည်။

“ကျုပ်ဟာ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်ပြီး အိုမင်းမစွမ်း ရှိနေပါပြီ။ နာမည်တွေကို မမှတ်မိနိုင်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီတောင်ကြားဒေသမှာ လာပြီး အလုပ်လုပ်ကြတာကိုတော့ မကြာခဏ မြင်ဖူးတယ်”

“ဒီကလေးဟာ အသားမည်းတယ်။ ခင်ဗျားသမက်လဲ အသားမည်းတယ်” ဗိုလ်မှူးကြီးက ကျွန်တော့်ကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ကျုပ်တို့လူမျိုးတွေထဲမှာ နီဂရိုးသွေး နှောတဲ့လူတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဒီလို သွေးနှောနေတာဟာ ရာဇဝတ်မှုဖြစ်တယ်လို့ ဘယ်သူကမှ မပြောဖူးပါကလား” ဘိုးဘိုးက ခပ်တိုးတိုးပင် ပြန်ပြောသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးသည် တိတ်သွားပြန်၏။ ကျွန်တော့်အဘိုးကို ကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးတော့ သူ့ခါးမှ ပစ္စတိုကို ဆွဲထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းချိန်သည်။

“ကောင်းပြီ။ ဒီလိုဆိုရင် ဒီကလေးကို အသက်ရှင်စေချင်သလား။ သေစေချင်သလား”

ဘိုးဘိုး၏မျက်နှာပေါ်တွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲရိပ်များ ပေါ်လာပြန်သည်။ သို့သော်လည်း ဗိုလ်မှူးကြီးဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လိုက်သောအခါ ထိုအမူအရာများ ကွယ်ပျောက်သွားသည်။

“ဒါက ကျုပ်အတွက် အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး”

ဗိုလ်မှူးကြီးက မောင်းကို တစ်ထစ်ဆွဲလိုက်သည်။ ဘိုးဘိုးက တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလှည့်သွားသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ကျွန်တော့်ကို လုံးဝမကြည့်ဘဲ ဘိုးဘိုးကိုသာ မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်ရင်း အကဲခတ်နေသည်။

ဖက်ကက်က ကျွန်တော့်ကို ဘေးသို့တွန်းဖယ်လိုက်ရင်း အော်ပြောသည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ဗျား။ ကျွန်တော် ရှိခိုးတောင်းပန်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ကို သနားပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်သားကလေးကို ချမ်းသာပေးပါခင်ဗျာ။ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်အတိုင်း ချမ်းသာခွင့်ပေးပါ ခင်ဗျာ”

ဗိုလ်မှူးကြီးက ကျွန်တော့်ကိုချိန်ထားသည့် သေနတ်ကို ဖက်ကက်ဘက်သို့ လှည့်ချိန်ပြီး အေးတိအေးစက်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“သူ့ကိုယ်စား မင်း အသေခံမလား”

ဖက်ကက်က မြေပြင်ပေါ်သို့ လှဲချလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို သနားပါခင်ဗျာ။ ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ ဘုရား ...”

“ဒီနှစ်ကောင်စလုံးကို သတ်သာပစ်လိုက်စမ်းပါဗျာ။ ငြိဟ်မွေ့တဲ့နှစ်ကောင်ကို သတ်သာ ပစ်လိုက်စမ်းပါဗျာ” ဘိုးဘိုးက ဖက်ကက်ကိုယ်ပေါ်သို့ တံတွေးလှမ်းထွေးချရင်း စက်ဆုပ်ရွံရှာသည့် အသံမျိုးဖြင့် ပြောသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးက သူ့ကိုကြည့်ရင်း ပစ္စတိုမောင်းကို ပြန်လျှော့ကာ ခါးမှ အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ထားလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးကြီးပါပေတယ် ခင်ဗျာ။ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကောင်းချီးပေးတော်မူခြင်းကို အကြိမ် အသိန်းအသန်းမက ရနိုင်ပါစေခင်ဗျာ” ဖက်ကက်က မြေပြင်မှ လူးလဲထရင်း ပျာပျာသလဲ ပြောသည်။

“သွားတော့” ဗိုလ်မှူးကြီးက လက်ယမ်းပြသည်။

တန်းစီနေသည့် လူများကြားသို့ ဖက်ကက်က ကျွန်တော့်ကို ဆွဲသွင်းသွားသည်။ လူတန်းကြီးရွှေ့သည့်နောက်သို့ ကျွန်တော်တို့ လွန်လာသောအခါ ဘေးနားမှာ ကျွန်တော်တို့ ရပ်နေကြသည်။

“သူ ကျွန်တော့်ကို မသိဘူးဗျ” ကျွန်တော်က ဖက်ကက်ကို မော့ကြည့်ပြီး လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“မင်းကို သူ သိတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ...”

ဖက်ကက်က ကျွန်တော့်ပခုံးကို လက်ဖြင့်ညှစ်လိုက်သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးသည် လသာဆောင်ပေါ်မှဆင်းပြီး ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ လာရပ်သည်။

“မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“ဂျူအန်း”

“ငါနဲ့လိုက်ခဲ့” သူ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ထွက်သွားရာ ဖက်ကက်နှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သူ့နောက်မှနေ၍ လသာဆောင်ဆီသို့ လိုက်လာခဲ့ကြသည်။

“အဘိုးကြီးကို ခေါ်ခဲ့။ ကျန်တဲ့လူတွေအားလုံး ပြန်လွှတ်လိုက်တော့” ဗိုလ်မှူးကြီးက စစ်သားများကို အမိန့်ပေးသည်။

ဘိုးဘိုးကိုကိုင်ထားသည့် စစ်သားသည် ဘိုးဘိုးကိုတွဲပြီး အောက်သို့ ဆင်းလာသည်။ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာဖြင့် လှေကားထစ်များအတိုင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းလာသည်။ ကျွန်တော့်နောက်ဘက်မှ လူသံများ ကြားရသည်။ ကျွန်တော် ပြန်လှည့်ကြည့်သောအခါ လမ်းပေါ်မှ လူအုပ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။ ဘိုးဘိုးကို အောက်သို့ခေါ်လာသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် လူအုပ်ကြီးက ဒေါသဖြစ်နေကြသည်။

“ဟိုလူတွေ မောင်းထုတ်လိုက်။ မရရင် ပစ်” ဗိုလ်မှူးကြီးက အော်ပြောသည်။

“သွားကြ ... သွားကြ” စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးက ပစ္စတိုနှင့်ချိန်ရင်း အော်ပြောသည်။ လူအုပ်က သူ့ကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည်။ မိုးပေါ်သို့ထောင်ပြီး သေနတ်တစ်ချက် ဖောက်သည်။ လူအုပ်ကြီးက တဖြည်းဖြည်း ထွက်ခွာသွားသည်။ လမ်းပေါ်တွင် လူရှင်းသွားသောအခါ ဗိုလ်မှူးကြီးက ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်လာပြီး ပြောသည်။

“အဘိုးကြီးက မင်း သေတာ၊ ရှင်တာ သူ ဂရုမစိုက်ဘူးလို့ ပြောတယ်။ မင်းကကော ဒီသဘောမျိုး ထားနိုင်သလားဆိုတာ တို့ ကြည့်ကြရအောင်”

*

(၁၁)

ညနေ သုံးနာရီခန့်ရှိပြီ။ နေ၏အပူရှိန်သည် မြေပြင်ပေါ်သို့ မီးများကို ဖျန်းချနေသကဲ့သို့ ခံစားရသည်။ ကျွန်တော့်တို့ကိုယ်ပေါ်မှာ ချွေးများ မထွက်နိုင်တော့ဘဲ ရှိသည်။ ပါးစပ်ထဲမှာလည်း တံတွေးများ ချွေနေပြီ။ ထိုမျှ အပူရှိန်မြင့်နေသော်လည်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ အေးစက်နေသည်။ ဘိုးဘိုးကို အောက်သို့ခေါ်လာသည်ကို တွေ့ရသောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်ကို ကျွန်တော် မထိန်းသိမ်းနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“ဟိုလှည်းဆီကို ခေါ်သွား” ဗိုလ်မှူးကြီးက အမိန့်ပေးသည်။

“ငါ လျှောက်နိုင်တယ်”

ဘိုးဘိုးက သူတို့လက်မှလွတ်အောင်ရုန်းရင်း မာနသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

စစ်သားက ဗိုလ်မှူးကြီးကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြသောအခါ ဘိုးဘိုးကို သူ လွှတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး နောက်မှ လိုက်လာကြသည်။

လှည်းဆီသို့ ရောက်သောအခါ ဘိုးဘိုးက နောက်သို့ပြန်လှည့်ပြီး သူတို့အားလုံးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ စကားတော့မပြော။ ဗိုလ်မှူးကြီး၏အမိန့်ဖြင့် ဘိုးဘိုးကို လှည်းဘီးမှာကပ်ပြီး ကြိုးနှင့်ချည်ကြသည်။ ဘိုးဘိုးက မျက်လုံးကို မှိတ်ထားသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ဇရာ၏ အရေးအကြောင်း အတွန့်အလိပ်များက ပို၍ ထင်ရှားလာသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။

“ဒွန်ရာဖေး ... ခင်ဗျားမြေးကို ဘယ်မှာ ဝှက်ထားသလဲ”

“ကျုပ် မသိဘူးလို့ ပြောပြီးပါရောလား။ သူပုန်ဗိုလ် ခိုင်ယာဘလိုရီဂျီ ခေါ်သွားတယ်လို့ ကျုပ်ပြောပြီးပြီပဲ” ဘိုးဘိုးက မတုန်မလှုပ် ပြန်ပြောသည်။

“အင်မတန် ယုံဖို့ခက်တဲ့စကားပဲ” ဗိုလ်မှူးကြီးက လေသံပျော့ဖြင့် ပြောသည်။

“ဒါ အမှန်ပဲ”

“ခင်ဗျားသမက် ဂျယ်မီဇနော့စ်ဟာ သူပုန်တွေနဲ့ ပေါင်းသွားတယ်။ ခင်ဗျားသမီးကို သတ်တဲ့ သူပုန်တွေနဲ့ ပေါင်းသွားတာဖြစ်တယ်။ သူဟာ နိုင်ငံရေးလုပ်ဖို့ ဒီလို ပေါင်းသွားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့သိတယ်။ သူတို့အပေါ်မှာ ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ အကြင်နာတရား ထားနေရတာလဲ” ဗိုလ်မှူးကြီးက သူ့ခေါင်းကို ယမ်းခါပြီး ပြောသည်။

“ဒါကို ကျုပ်သိရင် ကျုပ်က လူမိုက်တစ်ယောက်လို ဒီအရပ်မှာ နေရစ်ခဲ့ပါ့မလား”

“ခင်ဗျားက အဘိုးအိုကြီးဖြစ်နေပြီဆိုတော့ အန္တရာယ်မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး နေခဲ့တာကိုး”

“ကျုပ် ဘယ်တုန်းကမှ သစ္စာဖောက် မဖြစ်ခဲ့ဘူး”

ဗိုလ်မှူးကြီးက ဘိုးဘိုးကို ကြည့်နေရာမှ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“မင်း ဘယ်မှာနေသလဲ”

“တောင်ပေါ်မှာ နေပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ဘိုးဘိုးကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်ကို သူ ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။

“အလုပ်ရှာဖို့ လာတာပါ ခင်ဗျာ”

“မင်းအိမ်မှာ အလုပ် မရှိဘူးလား”

“မရှိပါဘူးခင်ဗျာ။ မိုးခေါင် ...” ဖက်ကက်က ခပ်မြန်မြန် ဝင်ဖြေသည်။

“ကလေးကို မေးနေတာကွ” ဗိုလ်မှူးကြီးက ခပ်ထန်ထန် ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့မှာ စားစရာ မရှိတော့ပါဘူးခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်ပြောသည်မှာ အမှန်အတိုင်းဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးက စဉ်းစားနေပြန်သည်။ ဘိုးဘိုးကို လှမ်းကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

“ဒီအဘိုးကြီးကို မင်း သိသလား”

“သိပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဒွန်ရာဖေး။ မြေပိုင်ရှင်ကြီး”

“သူဟာ ဒွန်ရာဖေး။ သစ္စာဖောက်ကြီး” ဗိုလ်မှူးကြီးက အော်သည်။

ကျွန်တော်က ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

ဗိုလ်မှူးကြီးသည် သူ့ခါးမှ ပစ္စတိုကို ထုတ်ယူကာ ယမ်းတောင့်များကို ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံးတစ်တောင့်သာ ပြန်ထည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကမ်းပေးသည်။

“သူဟာ မင်းအဘိုး မဟုတ်ဘူးဆိုရင် မင်းကိုယ်တိုင် သူ့ကို ပစ်သတ်ပြရမယ်” ဟုလည်း ဒေါသဖြင့် အော်ပြောသည်။

လက်ထဲမှ ပစ္စတိုသေနတ်ကို ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်သည်။ အလွန်လေးသည်။ ဖက်ကက်၏ ပစ္စတိုထက် ပို၍လေးသည်။
ဗိုလ်မှူးကြီးကို ကျွန်တော် ပြန်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည်။

ဖက်ကက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် မည်သို့မျှ မထူးခြားသယောင် ဆောင်နေသည်။

ဘိုးဘိုးကို ကျွန်တော် ကြည့်သည်။ မေတ္တာပြည့်ဝသော အပြုံးရိပ်များကို ကျွန်တော် မြင်တွေ့ရပါသည်။

*

(၁၂)

ကျောက်ဂူအတွင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရောက်သည့်အချိန်သည် မိုးချုပ်ပြီးနောက် သုံးနာရီလောက်ပင် ကျော်နေချေပြီ။ ကျွန်တော်တို့လူများအားလုံး မရှိကြတော့ချေ။ နေ့ခင်းက အဖြစ်အပျက်များကို ကျွန်တော် ပြန်မြင်ပြီး မျက်ရည်များ မထိန်းနိုင်အောင် ဖြစ်ရတော့သည်။

“မေ့လိုက်ပါတော့ ကလေးရယ်။ အဘိုးအနေနဲ့လဲ လူမဆန်အောင် အနှိပ်စက်ခံနေရမယ့်အတူတူ သေလိုက်ရတာကမှ သူ့အဖို့ ဝဋ်ကျွတ်သွားသလို ရှိပါသေးတယ်။ ဒီလိုမှ မလုပ်ရင်လဲ တို့နှစ်ယောက်ပါ သေကြရမှာမဟုတ်လား” ဖက်ကက်က ကျွန်တော့်ကို နှစ်သိမ့်စကား ဆိုပါသည်။

ကျွန်တော် အလွန် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီ။ လူလည်း ပင်ပန်းသည်။ စိတ်လည်း ပင်ပန်းသည်။ မျက်လုံးများကိုပင် အနိုင်နိုင် ဖွင့်နေရသည်။ ကျောက်ဂူထဲသို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း မြေပြင်ပေါ်သို့ ကျွန်တော် အရပ်ကြိုးပြတ် ကျသွားတော့သည်။

“ကျွန်တော် ဆာတယ်ဗျာ”

“အောင့်ခံလိုက်ပါဦး။ ခဏကြာရင် နေသာသွားမှာပါ”

ဖက်ကက်သည် ဂူထဲသို့ လှည့်ပြီး ရှိသမျှ အလင်းရောင်ကလေးဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေနေသည်။

“ရေလဲ ငတ်လှပြီဗျာ”

ဖက်ကက်က ဘာမှ ပြန်မပြော။ တစ်အောင့်ကြာတော့ သူ ဘာရှာနေသည်ကို သိချင်လာသည်။

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဒီကောင်တွေထွက်သွားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲဆိုတာ သိရအောင် လုပ်နေတာ” သူက ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“အိုး ...”

သူ့ထံမှ အသံတစ်သံ ထွက်လာပြီး မြေပြင်ပေါ်သို့ နူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို လက်ဖြင့် ခပ်ယူပြီး ပြန်လွှင့်ပစ်သည်။

“ထဟေ့။ ဒီကောင်တွေထွက်သွားတာ တစ်နာရီလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ သူတို့ကို တို့ မိချင်မိနိုင်တယ်” ဟု သူက ရုတ်တရက် ပြောသည်။

ခြေထောက်များကို မသယ်ချင့် သယ်ချင်ဖြင့် ကျွန်တော် ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုသိသလဲ။ ဘာတွေလို့လဲ”

“မြင်းချေးလေကွာ။ အလယ်ပိုင်းက နွေးနေတုန်းပဲ ရှိသေးတယ်” ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဂူထဲမှ သူက စတင်ထွက်သည်။

သူ့ကိုမိအောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားပြီး လိုက်နေရသည်။ ဖက်ကက် ဤမျှ မြန်မြန်လျှောက်နိုင်လိမ့်မည်ဟု တစ်ခါမျှ မထင်ခဲ့မိ။ တောင်ခါးပန်းကလေးတစ်ခုပေါ်သို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာသောအခါ သူ့အသက်ရှူသံကို ကျွန်တော် အတိုင်းသားကြားနေရသည်။ လက အလွန်သာနေသည်။ ထို့ကြောင့် လမ်းကို နေ့ခင်းကဲ့သို့ပင် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့နေရသည်။ သူ့နောက်သို့ ကျွန်တော် ပြေးလိုက်လာရင်းဖြင့် ကျွန်တော့်သွားများ တဆတ်ဆတ် ရိုက်နေသည်ကို ငြိမ်အောင် ကြိုးစားထိန်းနေရသည်။

“ဘယ်လောက် လိုသေးလဲဗျာ”

“ဒီကောင်တွေ ဟိုတောင်စွယ်ရဲ့အကွယ်ကို မရောက်မချင်း ရပ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

ရှေ့သို့ ကျွန်တော် မျှော်ကြည့်သည်။ တောင်စွယ်အကွယ် ရောက်ဖို့ဆိုသည်မှာ နှစ်မိုင်လောက်တော့ အနည်းဆုံး လိုဦးမည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို လမ်းဘေးသို့ ပစ်လွှဲချလိုက်သည်။ အသက်ရှူမှန်အောင် ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နေသည်။ ဖက်ကက်က ရှေ့သို့ ဆက်သွားနေသေးသည်။ ကျွန်တော့်အသံကို မကြားရတော့မှ နောက်သို့ ပြန်အော်သည်။

“မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော် လမ်းဆက်မလျှောက်နိုင်တော့ဘူး။ ချမ်းလဲချမ်းတယ်။ ဆာလဲဆာတယ်”

ကျွန်တော် စတင် ငိုကြွေးတော့သည်။

ကျွန်တော့်ကို သူ ငုံ့ကြည့်နေသည်။

“မင်းကို ယောက်ျားလို့ ငါ ထင်တာကွာ”

“ကျုပ် လူကြီး မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျုပ် ချမ်းနေပြီ။ ဆာလဲ ဆာတယ်”

ကျွန်တော်ကလည်း ငိုရင်း ပြန်ပြောသည်။

“ကောင်းပြီလေ။ နားကြတာပေါ့”

သူက နူးညံ့သည့်လေသံဖြင့် ပြောရင်း ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ထိုင်သည်။ သူ့အိတ်ထဲမှ ဆေးပြင်းလိပ်တိုကို ထုတ်ပြီး လက်ခုပ်ဖြင့်လေကွယ်ကာ ဂရုတစိုက် မီးညှိနေသည်။ ဆေးပြင်းလိပ်ကို အားရပါးရဖွာသည်။ ကျွန်တော်က ခိုက်ခိုက်တုန်ရင်း သူ့ကို ကြည့်နေမိသည်။

“ရှော့ ... ဖွာလိုက်။ မင်း နွေးသွားလိမ့်မယ်”

သူပြောသည့်အတိုင်း ကျွန်တော် ယူဖွာသည်။ မီးခိုးသီးပြီး အခံရခက်လောက်အောင် ချောင်းဆိုးသွားသည်။ ချောင်းဆိုးရပ်တော့ အံ့ဩစရာကောင်းအောင် နွေးနေသည်ကို သတိထားမိသည်။ သူက သူ့အင်္ကျီကိုချွတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်သို့ ခြုံပေးကာ ကျွန်တော့်ကိုလည်း သူ့ဘက်သို့ ဆွဲပွေထားသည်။ သူ့ကိုယ်ငွေ့ကို ရသဖြင့် ကျွန်တော် အနေရအထိုင်ရ သက်သာလာသည်။ သူ့ကိုယ်မှ အနံ့တစ်မျိုးကိုလည်း ရသည်။ ထိုအနံ့ကြောင့် ဘေးအန္တရာယ်အပေါင်းတို့မှ ကျွန်တော် လုံခြုံမှုရနေပြီဟု ယုံကြည်စိတ်ချစိတ်များလည်း ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားကြောင်းကိုပင် သတိထားလိုက်မိသည်။

မနက် လင်းအရက်ကျင်းသောအခါ အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ ဘေးကိုလိုမ့်ပြီး သူ့ကိုလက်ဖြင့် စမ်းကြည့်မိသည်။ မြေကြီးကိုသာ စမ်းမိသည်။ ကျွန်တော် ထထိုင်သည်။ သူ မရှိတော့ပြီ။ ထိတ်လန့်တကြား ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။

“ဖက်ကက်”

ချုံထဲမှ အသံကြားသည်။ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်ခိုက်မှာပင် ဖက်ကက် ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ယုန်ကလေးတစ်ကောင်ကို တုတ်ဖြင့် လှိုယူလာသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

“မင်း နိုးနေပြီလား”

“ကျွန်တော် ထင်တာက ...”

“ငါလစ်သွားပြီလို့ မင်းထင်နေတာ မဟုတ်လား။ တို့နှစ်ယောက်အတွက် စားစရာ သွားရှာတာပါကွာ။ ကဲ ... ထ။ ဒီကောင်ကို ငါ အရေဆုတ်နေတုန်း မင်းက မီးမွှေးဖို့ ထင်းရှာ”

သူက ရယ်မောပြီး ပြန်ပြောသည်။

ယုန်ငယ်သည် ခပ်ပိန်ပိန် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဤမျှ အရသာထူးကဲသော အစားအစာမျိုးကို ကျွန်တော် စားခဲ့ဖူးသည်ဟုပင် မထင်မိချေ။ ကျွန်တော်တို့ စားပြီးသောအခါ အရိုးသာကျန်တော့သည်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာတွင် အဆီပြန်နေသည်များကို ကျွန်တော် သုတ်နေသည်။

“သိပ် စားကောင်းတာပဲဗျာ”

ဖက်ကက်က ထိုင်ရာမှထရင်း ပြုံးပြသည်။

“အရိုးတွေ လွင့်မပစ်နဲ့။ အိတ်ထဲထည့်ထား။ တစ်နေ့လုံး ခရီးဆက်ရင်း အရိုးစုပ်ရတာပေါ့ကွာ”

မီးဖိုကလေးကို ခြေထောက်ဖြင့်ကန်ပြီး ငြိမ်းနေသည်။ ခြေရာလက်ရာများကိုလည်း ဖျက်နေသည်။

“ကဲ ... သွားကြစို့”

နောက်ဆုံး အရိုးကလေးကို ကျွန်တော့်အိတ်ထဲသို့ ထည့်သိမ်းရင်း သူ့နောက်မှ ကျွန်တော် လိုက်လာခဲ့သည်။

“မနေ့ညက ဖြစ်တာ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ”

“မေ့ထားလိုက်စမ်းပါကွာ”

“ကျွန်တော့်ကြောင့်သာ မဟုတ်ရင် သူတို့ကို ခင်ဗျား မိမှာပဲ”

“တကယ်လို့ မင်းကြောင့်သာ မဟုတ်ရင် ငါ့အရိုးတွေလဲ မင်းတို့ရွာမှာ ဆွေးနေလောက်ရောပေါ့။ ဒီလိုဆိုရင်လဲ သူတို့ကို ဘယ်တော့မှ တို့ မိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဖက်ကက်၏လေသံသည် နူးညံ့သိမ်မွေ့လှသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ။ ကျွန်တော်တို့စခန်းကို ပြန်ရောက်အောင် ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ”

“လမ်းလျှောက်တာပေါ့ကွ။ လူတွေဟာ မြင်းစီးမတတ်သေးခင်မှာ အလျင်ဆုံး လမ်းလျှောက်ကြတာပဲ မဟုတ်လား”
သည်တစ်ခါတော့ သူ ရိုင်းရိုင်း ပြောပြန်သည်။

သူ့ကို ကျွန်တော် ဝေးကြည့်နေမိသည်။ ဖက်ကက်သည် လမ်းလျှောက်သည့်အလုပ်ကို မုန်းတီးသူဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ပုန်းအောင်းနေသည့် တောင်ပေါ်မှစခန်းနှင့် ဘင်ဒါယာခရီးသည် မြင်းနှင့်သွားလျှင်ပင် နှစ်ရက်ခွဲလုံးလုံး သွားရသောခရီး ဖြစ်သည်။ ယခုလို လမ်းလျှောက်နေရမည်ဆိုပါက တစ်ပတ်ကျော်ကျော်လောက် လျှောက်ကြရပေမည်။

“နားကို အမြဲစွင့်ထားနော်။ အသံတစ်ခုခုကြားရင် လမ်းဘေးကို ဆင်းပုန်းကြရမယ်။ တခြားနည်းလမ်းမရှိဘူး။ နားလည်လား”
ကျွန်တော့်အတွေးကို ဖက်ကက်က ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ ရဲဘော်ကြီး ခင်ဗျာ”

နောက်ဆုံးတွင် တောင်ထိပ်သို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာကြသည်။ တောင်အောက် အခြားတစ်ဖက် တစ်မိုင်ခန့်ဝေးသောနေရာတွင် စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုကိုလည်း လှမ်းမြင်ရသည်။

“တို့ အဲဒီနေရာမှာ နားကြမယ်”

စမ်းချောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ရေစပ်သို့ ပြေးဆင်းသွားပြီး ငတ်ငတ်ဖြင့် တအားသောက်နေမိသည်။ ဖက်ကက်က ကျွန်တော့်ကို နောက်ကျောမှ ဆွဲယူသည်။

“ဒါလောက်ပဲသောက်။ ခဏနားလိုက်။ ပြီးတော့မှ တစ်ခါထပ်သောက်”

သစ်ပင်တစ်ပင်ကိုမှီပြီး ကျွန်တော် မှိန်းနေမိသည်။ ကျွန်တော့်ခြေထောက်များ အလွန်နာကျင်နေသည်။ ဖိနပ်များကိုချွတ်ပြီး ခြေထောက်များကို ပွတ်သပ်နေမိသည်။ ထို့နောက် ရေစီးကြောင်းထဲသို့ ခြေထောက်များချပြီး နှစ်ထားလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်ပေါင်လယ်လောက်အထိ အအေးဓာတ် ရလာသည်။ အရသာ ရှိလှသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်ကိုယ် အပေါ်ပိုင်းက ချွေးစီးများဖြင့် အနေရခက်လှသည်။

“ကျွန်တော် ရေချိုးလို့ ဖြစ်မလား”

သူက ကျွန်တော့်ကို အရူးတစ်ယောက်လို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူတို့လို တောင်တန်းဒေသသားများသည် ရေကို အလုပ်တစ်ခုလုပ်ပြီး ချိုးကြသောသူများ မဟုတ်။

“ချိုးလေ။ ဒါပေမဲ့ အကြာကြီးမချိုးနဲ့။ မင်းကိုယ်ပေါ်မှာ ဖုံးပြီး အကာအကွယ်ဖြစ်နေတဲ့ ချေးညှော်တွေ စင်ကုန်ရင် မကောင်းဘူး”

ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်များကို ပုံထားခဲ့ပြီး စမ်းချောင်းထဲသို့ ဆင်းခဲ့သည်။ အေးမြနေသည့်ရေကြောင့် ကျွန်တော် လန်းလာသည်။ သဘောလည်း ကျလှသည်။ ပျော်မြူးစွာဖြင့် ရေပန်းကလေးများဖြစ်အောင် ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ဆော့နေမိသည်။ ထိုအခိုက် ငါးသေးသေးတစ်ကောင် ဖြတ်ကူးသွားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော် လိုက်ဖမ်းသည်။ လက်ကြားထဲမှ လျှောထွက်သွားသည်။ ရေပေါ်သို့ ခေါင်းပြန်ဖော်သောအခါ ကလေးမနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေကြသည်။ ဖက်ကက်ကိုမူ မမြင်ရ။ ကိုယ်ကို ရေထဲနှစ်ပြီး ကမန်းကတန်း ထိုင်ချလိုက်ရသည်။

အကြီးမက တစ်ဖက်သို့လှည့်ပြီး အော်ခေါ်သည်။

“ပါပါရေ ... ပါပါ မြန်မြန်လာပါ။ ဟောဒီစမ်းချောင်းထဲမှာ ကောင်လေးတစ်ကောင်”

ခဏကြာတော့ ချုံဖုတ်များအတွင်းမှ ယောက်ျားနှစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ သူတို့လက်ထဲမှ ရိုင်းဖယ်သေနတ်များဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ချိန်ထားကြသည်။

“မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ရေကူးနေတာဗျ”

“ကောင်းပြီ။ တက်ခဲ့”

ထိုင်ရာမှ ကျွန်တော် ထသည်။ ချက်ချင်း ကျွန်တော် ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်အဝတ်တွေ ပစ်ပေးဦး” အဝတ်ပုံကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

အသက်ကြီးကြီးလူက ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်လာသည်။

“ဟိုဘက် ကျောခိုင်းနေကြစမ်း” ဟု သူက ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို ပြောသည်။

ကမ်းပေါ်သို့ ကျွန်တော် ပြေးတက်ခဲ့သည်။

“မင်း တစ်ယောက်တည်းလား” အသက်ငယ်သူက မေးသည်။

“မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ လာတာ”

သူ ကမ်းပေးနေသည့် အဝတ်အစားများကို လှမ်းယူရင်း ပြန်ဖြေသည်။

“သူ ဘယ်မှာလဲ”

“မသိဘူးဗျ။ ခုနတုန်းကပဲ ဒီနားမှာ ရှိနေသေး ...”

“ဒီမှာ လာပြီလေ” ဖက်ကက်က ကျွန်တော့်စကားကို ဖြတ်လိုက်သည်။ ချုံဖုတ်ထဲမှ သူ ထွက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ပြုံးရွှင်နေသည်။ သူ့ခေါင်းမှ ဦးထုပ်ကိုချွတ်ပြီး ခါးညွတ် အရိုအသေပေးသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ဂျီစီယာနန်ဒက်စ်ပါ ခင်ဗျာ။ ဟိုဟာက ကျွန်တော့်သား ဂျူအန်း။ ရေကိုမြင်ရင် ဒီကောင် အရူးအမူးပဲ။ ဘယ်လိုမှ တားလို့ မရပါဘူး။”

သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ပြုံးနေဆဲပင် ရှိသည်။

အသက်ကြီးကြီးလူက သူ့ရိုင်းဖယ်ကို ဖက်ကက်ဘက်သို့ ပြောင်းချိန်သည်။

“မင်းတို့ ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ” မသင်္ကာလေသံဖြင့် မေးသည်။

ဖက်ကက်က သူ့ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ သူ့ကိုချိန်ထားသည့် ရိုင်းဖယ်သေနတ်ကို လုံးဝရမစိုက်သည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။

“ဟိုး တောင်ကြားဒေသနေပြီး ကျွန်တော်တို့သားအဖ ကိုယ့်အရပ်ကိုယ် ပြန်ကြတာပါဗျာ။ ဘင်ဒါယာမှာလဲ ဒုက္ခသုက္ခတွေ စုံနေတာပါပဲ။ စစ်တပ်တွေလဲ ခြေချင်းလိမ်နေလေရဲ့။ အလုပ်အကိုင်လေးများ ရမလားလို့ သွားကြတဲ့ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း နေချင်သူ ကျွန်တော်တို့သားအဖလို လူမျိုးအတွက် နေစရာ မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး။”

အသက်ကြီးကြီးလူ၏ ရိုင်းဖယ်သေနတ်သည် ဖက်ကက်၏ ဝမ်းဗိုက်သို့ ထိနေပြီ။

“မင်းတို့က ဘယ်မှာ နေတာလဲ”

“ဒီကနေဆိုရင် တစ်ပတ်လောက် သွားရပါတယ်။ ဆရာတို့ရော ဘယ်ကိုသွားမလို့ပါလဲ” ဖက်ကက်က အေးအေးပင် ပြန်မေးနေသည်။

“အက်စ်တန်ဇာ”

အက်စ်တန်ဇာသည် ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက်တွင် ဖြစ်သည်။ ဘင်ဒါယာမှ ရက်အနည်းငယ်သွားလျှင် ရောက်နိုင်သည်။ လမ်းက တောင်ဘက်သို့ ဦးတည်နေသည်။ တောင်ကြောကြီးနှစ်ခုကို ကျော်ရမည်။ ထိုနေရာရောက်မှ သူတို့ကိုခွဲပြီး အခြားလမ်းဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဆက်သွားကြရမည် ဖြစ်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့လဲ ခရီးကြုံ ဆရာတို့နဲ့အတူတူ လိုက်ပါရစေခင်ဗျာ။ ဒီလမ်းမှာ လူဆိုးတွေ သောင်းကျန်းနေတယ်လို့ ပြောသံကြားရလို့ပါ” ဖက်ကက်က ခါးကိုညွတ်ပြီး အရိုအသေပေးပြန်သည်။

လူစိမ်းနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဒါအမှန်ပဲ။ ဒီလမ်းမှာ လူဆိုးစားပြတွေ သိပ်များနေတဲ့အကြောင်း ဗိုလ်မှူးကြီး ဂစ်တာရက်စ်ကလဲ ပြောတယ်”
အသက်ငယ်ငယ်လူက အသက်ကြီးကြီးလူဘက်သို့ လှည့်ပြောသည်။ ပြီးမှ ဖက်ကက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာပြီး မေးသည်။
“ခင်ဗျားတို့ မြင်းတွေ ဘယ်မှာလဲ”

“မြင်းတွေ ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မြင်းရှိနိုင်ပါ့မလဲခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဆင်းရဲသားတွေပါ။ မြည်းကလေးတစ်ကောင်လောက် ဝယ်နိုင်ရင်တောင် ကံကောင်းလှပြီလို့ မှတ်ရမှာပါ” ဖက်ကက်က ရယ်ရင်း ပြောသည်။

“ကောင်းပြီ။ အက်စ်တန်ဇာအထိ တို့နဲ့အတူတူ လိုက်ခွဲ”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျာ ...” အသက်ငယ်သူက ကန့်ကွက်ပြောသေးသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဒိုင်ဂို။ လူတစ်ယောက်နဲ့ လူမမည်သားလေးတစ်ယောက်က ဘယ်လို အန္တရာယ်များ ပေးနိုင်မှာလဲ”
အသက်ကြီးသူက လေသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

*

(၁၃)

လှည်း၏နောက်ပိုင်းတွင် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်နှင့် ကျောချင်းခိုင်းပြီး ကျွန်တော်က ထိုင်လိုက်လာသည်။ ဖက်ကက်က လှည်းမောင်းသူနေရာတွင် မွန်ကာဒါနှင့်အတူ ထိုင်သည်။ ခိုင်ဂိုက လမ်းဘေးတစ်လျှောက်မှနေ၍ သူ့မြင်းနက်ကြီးကို စီးလိုက်လာသည်။ သူ့ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကြီးကို မြင်းကုန်းနီးပေါ်တွင် အမြဲတမ်း အသင့်တင်ထားသည်။ မွန်ကာဒါသည် လယ်ပိုင်ရှင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ အဘိုးအဘွားများထံ သွားရောက်လည်ပတ်နေကြသော သူ့သမီးနှစ်ယောက်ကို သွားပြန်ခေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် အိပ်ငိုက်နေသောကြောင့် လှည်းနောက်ပိုင်းမှ ကျ မကျန်ရစ်ခဲ့စေရန် လှည်းကက်အိမ်နှစ်ဖက်မှ လှည်းရံတိုင်များကို လက်နှစ်ဖက်ဆန့်ကားပြီး ထိုင်လိုက်လာရသည်။ ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်မိသည်။ မှောင်စပြုပြီ။ မကြာခင် ကျွန်တော်တို့ စခန်းချရပ်နားကြရတော့မည်။ အန္တရာယ်ထူပြောသော လမ်းဖြစ်သဖြင့် ညဘက်တွင် ခရီးသွား၍ မကောင်းပေ။

“ဒီတစ်ကွေ့ကျော်ရင် တောအုပ်ကလေးတစ်ခုကို တွေ့လိမ့်မယ်။ အဲဒီတောအုပ်ကလေးမှာ ကျွန်တော်တို့ ဒီည နားမယ်” ခိုင်ဂို လှမ်းအော်ပြောသည်ကို ကြားရသည်။

လမ်းဘေးရှိ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းကလေးပေါ်သို့ လှည်းမောင်းဆင်းလာခဲ့ပြီး ရပ်သည်။ လှည်းမရပ်မီမှာပင် ဖက်ကက်သည် လှည်းပေါ်မှဆင်းပြီးသား ဖြစ်နေပြီး လှည်းနောက်သို့ရောက်လာကာ လှည်းအောက်သို့ ကျွန်တော့်ကို ချပေးသည်။

“မြန်မြန်လုပ်ဟေ့။ မီးဖိုရအောင် ထင်းခွေကွာ။ ကလေးမကလေးတွေ သိပ်ချမ်းမနေခင် မီးဖိုထားရအောင်” ဟုလည်း ဖက်ကက်က ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။

ဖက်ကက်ကို ကျွန်တော် တအံ့တဩကြည့်မိသည်။ ဖက်ကက်သည် မည်သူ့အတွက်မျှ ပူပင်သောကရောက်တတ်သည့် လူစားမျိုး မဟုတ်ပေ။ သူ့ဖို့သာ သူ့ကြည့်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

“မြန်မြန်လုပ်ကွာ” ဟုလည်း ထပ်အော်လိုက်သေးသည်။

ထင်းခွေဖို့ ကျွန်တော် အသွားတွင် ဖက်ကက်သည် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို လှည်းပေါ်မှချီပြီး ချပေးနေသည်။ ထင်းခြောက်တစ်ပွေနှင့် ကျွန်တော်ပြန်လာချိန်တွင် မြင်းများကို ရေတိုက်၊ အစာကျွေးထားနှင့်သည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

“ဒီထင်းတွေ ဘယ်နားမှာ ပုံရမလဲ ခင်ဗျာ”

မွန်ကာဒါက သူ့ရှေ့တွင်ချရန် ညွှန်ပြသည်။ ကျွန်တော် ထင်းများပုံသည့်အခါ ဖက်ကက်က ဝင်တားသည်။

“ဒီနေရာက လမ်းနဲ့ နီးလွန်းပါတယ် ဆရာ။ မီးပုံကို အလွယ်ကလေးနဲ့ မြင်ရနိုင်ပါတယ်။ မလိုလားအပ်တဲ့ ဧည့်သည်တွေကို ကျွန်တော်တို့မီးပုံက ဖိတ်ခေါ်သလို ဖြစ်နေပါဦးမယ်” ဖက်ကက်က တောင်းပန်သည့်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

မွန်ကာဒါက ဒိုင်ဂိုကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဒိုင်ဂိုက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

တောအုပ်အတွင်းရှိ ကွက်လပ်ကလေးတစ်ခုဆီသို့ ဖက်ကက်က လျှောက်သွားသည်။

“ ဒီနေရာက ပိုကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

ဖက်ကက်ပြသည့်နေရာမှာ ထင်းများကို ကျွန်တော် ပုံပေးလိုက်သည်။ ထင်းတစ်ပွေဖြင့် ဒုတိယအခေါက် ကျွန်တော် ပြန်လာသောအခါ မီးဖိုတွင် မီးရှိန်ရနေပြီကို တွေ့ရသည်။ ထင်းများပုံပေးပြီး ဖက်ကက်ကို မော့ကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော် မောလှပြီ။

“ထပ်သယ်ဦး” သူက အမိန့်ပေးပြန်သည်။ အလျားရှည်သည့် ထင်းများကို အလောတော်ဖြတ်ပြီး မီးဖိုပေါ်တွင် သုံးချောင်းထောက် လုပ်နေသည်။ တတိယအခေါက် ကျွန်တော် ပြန်လာသောအခါ မီးဖိုပေါ်မှ သုံးချောင်းထောက်ထင်းချောင်းတွင် ကြီးမားသည့် သတ္တုအိုးကြီးတစ်လုံး ချိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ အိုးထဲမှထွက်နေသော အမဲသားဟင်းနံ့က လေထဲမှာ ပျံ့နေသည်။

“တော်ပြီလား”

ဖက်ကက်က မော့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် မီးရောင်တွင် အရောင်လက်နေသည်။

“လောလောဆယ်တော့ တော်ပြီး။ ဟောဟိုနားမှာ စမ်းချောင်းလေးရှိတယ်။ ရေတစ်အိုး သွားခပ်ချေ”

လှည်းဆီသို့ ကျွန်တော် လျှောက်လာသည်။ အငယ်မ၏အမည်သည် ဝီရာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ဝီရာက ရယ်သည်။ ကျွန်တော် အနေရ အထိုင်ရ ခက်သွားသည်။

“ဘာလိုချင်လို့လဲ” အကြီးမ မာတာက မေးသည်။

“ရေခပ်မလို့ အိုးတစ်လုံးပေးပါ”

ရယ်နေသော ဝီရာကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“နင် ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်တောင် အူမြူးနေရတာလဲ” ကျွန်တော် စိတ်တိုစ ပြုလာသည်။ အလွန်မိုက်မဲသည့် သတ္တဝါမလေး ဖြစ်သည်။

“နင့်ကိုမြင်ရတာ သိပ်ရယ်စရာကောင်းတာပဲ” သူ အရယ်ရပ်ရင်း ပြန်ပြောသည်။

ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်မိသည်။

“နင့်လို ဘုတ်ထိုင်းကြီးနဲ့စာရင် အများကြီး ကြည့်ကောင်းသေးတယ်”

ကျွန်တော်က မျက်နှာထားဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဒီမှာ ရေအိုး” မာတာက ဝင်ဖြတ်ပြောသည်။ ထိုအသံထဲတွင် စိတ်ဆိုးသည့်အသံကလေး ရောစွက်နေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” သူ့လက်မှ ရေအိုးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်” မာတာကလည်း ယဉ်ကျေးစွာ ပြန်ပြောသည်။

ဗီရာက တစ်ခပ်ရယ်ပြန်သည်။

“ဒီကောင်မလေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ” ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ရေအိုးရပြီလား” ကျွန်တော့်နောက်သို့ ခိုင်ဂို ရောက်လာပြီး မသင်္ကာသလို မေးသည်။

“ရပါပြီခင်ဗျာ”

“ရရင် ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ။ မင်းအဖေပြောသလို ရေသွားခပ်ချေပါလား”

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့သည်။ အဝေးသို့ လျှောက်လာခဲ့ရင်း ခိုင်ဂို၏အသံကို လှမ်းကြားလိုက်ရသည်။

“မင်းတို့ကို ဒီကောင် ဘာလာပြောနေတာလဲ”

“ဘာမှ မပြောပါဘူး” မာတာက ပြောသည်။

“ကောင်းပြီ။ သိပ်အရောမဝင်နဲ့”

ထို့ထက်ပို၍ ကျွန်တော် ဘာမှ ထပ်မကြားတော့ပေ။ စမ်းချောင်းဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ စမ်းချောင်းအစပ်တွင် ဖက်ကက် စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“မြန်မြန်လုပ်ဟေ့။ သူတို့ စောစောစားရင် စောစောအိပ်ကုန်လိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သူတို့မြင်းတွေကို ခိုးမယ်။ ဒါမှ နှစ်ရက်လောက်နဲ့ တို့စခန်းကို ပြန်ရောက်မယ်။ ပြီးတော့ ဟို မြင်းအနက်ကြီးကို ငါ မျက်စိကျနေတယ်ကွာ”

“သိပ်မလွယ်ဘူးနော်။ ဒိုင်ဂိုက ကျွန်တော်တို့ကို ယုံတာ မဟုတ်ဘူး”

ဖက်ကက်က ပြုံးသည်။

“ဒီကောင်ကို ငါ သတ်ပြပါ့မယ်”

ကျွန်တော်တို့နောက် ချုံထဲမှ အသံတစ်သံ ကြားရသည်။ ချုံထဲမှ ဒိုင်ဂို ထွက်လာသည့်အချိန်မှာပင် ဖက်ကက်သည် မတ်တတ်ရပ်ပြီးဖြစ်နေသည်။ ဒိုင်ဂိုလည်း မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ရိုင်ဖယ်သေနတ် ကိုင်ထားသည်။ သေနတ်ကို ဘယ်သောအခါတွင်မှ သူ့လက်က ချမည့်ပုံ မပေါ်။

“အခုပဲ ကျွန်တော် လက်ဆေးနေတာဗျာ” ဖက်ကက်က သူ့ဘောင်းဘီနှင့် လက်များကို သုတ်ရင်းပြောသည်။

+

အသံတစ်ခုကြောင့် ကျွန်တော် လန့်နိုးသွားသည်။ စောင်ခြုံထဲမှနေ၍ ဖက်ကက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ မွန်ကာဒါက ကျွန်တော်ခြုံဖို့ စောင်တစ်ထည် ငှားထားသည်။ ဖက်ကက်သည် အသာအယာဟောက်ရင်း ငြိမ်သက်စွာ အိပ်ပျော်နေသည်။ တစ်ဖက်သို့လှည့်ပြီး ဒိုင်ဂို အိပ်နေသည့်နေရာသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ဒိုင်ဂိုသည် သူ့နေရာတွင် မရှိတော့။

မွန်ကာဒါနှင့် သူ့သမီးနှစ်ယောက်အိပ်သည့် လှည်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်မိပြန်သည်။ ထိုနေရာမှလည်း ဘာသံမှ မကြားရ။

ကျွန်တော် ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ပြန်နေလိုက်သည်။ ဒိုင်ဂိုသည် ချုံတွင်းသို့ အလေးအခင်းသွားရန် ဝင်နေခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

မြင်းဟီသံကို ကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ လှည်းရှိရာသို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် သွားနေသော ဒိုင်ဂိုကို လှမ်းမြင်ရသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ရိုင်ဖယ်သေနတ် ကိုင်ထားသည်။

“ရွတ်”

ဖက်ကက်သည် ကြောင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ နိုးလာသည်။ ကျွန်တော်က လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ဖက်ကက်သည် ကျွန်တော့်အနားမှ ဝမ်းလျားမှောက်လိုက်သည်။

“ဟိုသားအဖတွေကို သူ သတ်မလို့နဲ့တူတယ်” ကျွန်တော်က လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“နေပေစေ။ တို့အတွက် အန္တရာယ်နည်းသွားတာပေါ့” ဖက်ကက်က မလှုပ်ဘဲ လေသံဖြင့်ပင် ပြန်ပြောသည်။

လှည်းပေါ်သို့ ဒိုင်ဂို တက်သွားသည်။ သူ့ကိုယ်ကိုမတ်လိုက်ပြီး ရိုင်ဖယ်ကို သူ့ပုခုံးတွင် ထောက်လိုက်သည်ကို မြင်ရသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် အော်သံတစ်ခု ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည်။

မွန်ကာဒါ လှည်းအတွင်းမှ ရုတ်တရက် ထွက်လာသည်။ ဒိုင်ဂိုက ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဖြင့် ပစ်မိပစ်ရာ စွတ်ပစ်သည်။ မွန်ကာဒါကို ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဖြင့် ရိုက်ရန်ကြိုးစားရင်း သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး လှည်းအောက်သို့ လုံးထွေးကျသွားသည်။ ဖက်ကက်သည် ရုတ်ခနဲထကာ သူတို့နှစ်ယောက်ဆီသို့ ပြေးသည်။

“ရိုင်ဖယ် ... ရိုင်ဖယ်ကောက်ထား” ဟုလည်း ကျွန်တော့်ကို ပြန်အော်ပြောသည်။

လုံးထွေးနေသည့် လူနှစ်ယောက်အနီးတွင် သူ ရပ်စောင့်နေသည်။ ဖက်ကက်၏ လက်ထဲမှ ဓားမြှောင်ကို လရောင်အောက်တွင် မြင်နေရသည်။ သူ ခဏစောင့်နေသည်။ ထို့နောက် ဓားကိုင်ထားသည့် သူ့လက် အောက်သို့ ထိုးစိုက်ကျသွားသည်။ ဖက်ကက်၏လည်ပင်းကို ညှစ်ရန် ကြိုးစားနေသော ဒိုင်ဂို၏လက်နှစ်ဖက်ကို မြင်ရသည်။ ဖက်ကက်က နောက်သို့ တစ်ချက် ခုန်ပြီး

ခဏစောင့်နေသည်။ ဓားကိုင်သော သူ့လက်သည် အောက်သို့ ကျသွားပြန်သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဖက်ကက်က နောက်ကျမ်းပစ်လိုက်သည်။

ဖက်ကက်က မတ်တတ်ရပ်လျက်သား ရှိနေသည်။ သူ့လက်ထဲမှာလည်း ဓားမြှောင်ကို အသင့်ကိုင်ထားသည်။ သူ မတ်တတ်ရပ်မိသည့်အချိန်မှာပင် သူ့နောက်ကျောနားသို့ မွန်ကာဒါ ရောက်နေသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ဘက်သို့ မွန်ကာဒါ ပြန်လှည့်လိုက်ချိန်တွင် မွန်ကာဒါ၏လက်ထဲမှာ ရှိင်ဖယ်သေနတ်ကို အသင့်ကိုင်ထားပြီးသား ရှိနေသည်ကို တွေ့ရတော့သည်။

ဓားကိုင်ထားသော ဖက်ကက်၏လက် အောက်သို့ ကျသွားသည်ကို တွေ့ရတော့သည်။

“ဆရာ ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်” ဟု မေးသည်။ သူ့အသံ တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။

မွန်ကာဒါက ဖက်ကက်ကို ကြည့်နေသေးသည်။ ပြီးတော့မှ မြေပြင်ပေါ်တွင် လဲနေသည့် ဒိုင်ဂိုကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“ဒီကောင် ငဲ့ကို သတ်မလို့”

“ကျွန်တော် အိပ်မပျော်ဘဲ နိုးနေတာ သိပ်ကောင်းသွားတာပေါ့ ဆရာ”

မွန်ကာဒါ၏မျက်နှာ ပြုံးလာသည်။

“မောင့်ကျေးဇူး ကြီးမားပါပေတယ်ဗျာ။ ကျုပ်အသက်ကို မောင် ကယ်ပေးလို့သာပေါ့”

ဖက်ကက်က မြေပြင်ပေါ်သို့ ငုံ့ကြည့်သည်။ သူ ဘာပြန်ပြောရမှန်း သိပုံမရ။ ခဏကြာမှ သူ ပြန်ပြောသည်။

“ဒီကိစ္စဟာ ဘယ်လောက်မှ မကြီးကျယ်ပါဘူး ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှာ ဆရာ ထောက်ထားညှာတာတာနဲ့စာရင် အသေးအဖွဲပါ”

ဖက်ကက်က ဒိုင်ဂိုဆီသို့သွားပြီး ခြေထောက်ဖြင့် တစ်ဖက်သို့ ထိုးလှန်လိုက်သည်။

“ကိစ္စချောသွားပါပြီ။ အဲဒီလိုလူမျိုးကို ဘယ်ကများ ဆရာ ငှားလာပါသလဲ”

“ဘင်ဒါယာက ငှားခဲ့တာ။ ဒီလမ်းမှာ လူဆိုးဓားပြတွေ သောင်းကျန်းနေတဲ့အတွက် သမီးလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ခရီးသွားလို့ မတော်ဘူးလို့ပြောကြတယ်။ သူ့ကို ဗိုလ်မှူးကြီးကစ်တာရက်စ်က ငှားခိုင်းလိုက်တာလေ။ အစိုးရတပ်တွေအတွက် သူက ရှေ့ပြေးကင်းထောက် လုပ်ပေးနေတဲ့လူ”

“အလကားကောင်ပါ။ လူဆိုး ဓားပြ။ ဆရာ့ကိုသတ်ပြီး ဆရာ့မြင်းတွေကို ခိုးပြေးမယ့်အကောင်။ ဆရာ့မြင်းနက်ကြီးကို ဒီကောင် သိပ်သဘောကျနေတာ”

“မြင်းနက်ကြီးလား။ အဲဒါက ကျုပ်မြင်းမဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင်ပိုင်တဲ့ မြင်းလေ”

မွန်ကာဒါက စိတ်မရှည်သလို ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“သူ့မြင်းလား” ဖက်ကက်၏ပခုံးများ အပေါ်ကွေးတက်လာသည်။

“တရားဥပဒေအရဆိုရင် အခု မောင့်မြင်း ဖြစ်သွားပြီပေါ့”

ဖက်ကက်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူပြုံးနေသည်။ တရားဥပဒေ၏အကျိုးကို သူ ခံစားလိုက်ရသည်မှာ ယခု ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သည်။ သူ့ခိုးလက်က သူ့ဂုဏ်လုသည့် သဘောမျိုးပင် ဖြစ်ချေသည်။

“ပါပါ ... ပါပါ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်” လှည်းတွင်းမှ ထိတ်လန့်နေသည့်အသံ ပေါ်လာသည်။

ကောင်မလေးများကို ကျွန်တော် မေ့နေခဲ့သည်။ လှည်းဆီသို့ လှည့်ကြည့်သောအခါ ဘေးမှထွက်ပြီး သတိနှင့်ကြည့်နေသော မာတာ၏မျက်နှာကို မြင်ရသည်။

“ပါပါတို့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး သမီးရယ်။ ဘုရားသခင်ရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကြောင့် ဟောဒီပုဂ္ဂိုလ်က သူ့အသက်ကိုစွန့်ပြီး ဝင်ကယ်လိုက်တယ်။ ပါပါတို့အားလုံးရဲ့ အသက်တွေကို သူက ကာကွယ်ပေးလိုက်တာလေ”

ခဏကြာတော့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက် လှည်းပေါ်မှ ဆင်းလာကြသည်။ သူတို့အဖေကို ပြေးဖက် နမ်းရှုပ်ရင်း ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဝင်ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မွန်ကာဒါက ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ပီတိဖြစ်မဆုံး ရှိနေသည်။

“ဒီကနေ့ညနေ မောင်တို့ကို တွေ့ရတာဟာ ကံအကောင်းဆုံးဖြစ်သွားတယ်။ မောင်တို့ကို ကျုပ်တို့နဲ့အတူတူ ခရီးကြိုခေါ်ဖို့ ဘာဖြစ်လို့ ခိုင်ဂို သဘောမတူတာလဲဆိုတာကို အခုမှ သဘောပေါက်တော့တယ်”

“ကျွန်တော်တို့အတွက်လဲ ကံကောင်းတယ်ဆိုရမှာပဲ ဆရာရယ်”

ဖက်ကက်က ပြန်ဖြေသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပစ္စည်းရှင်ကြီးတစ်ဦး၏ လေသံမျိုးဖြင့်လည်း ကျွန်တော့်ကို ပြောလိုက်သေးသည်။

“တို့မြင်းကြီးအစာမှ ကောင်းကောင်းစားရဲ့လား။ သွားပြီး သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ပါဦးကွာ”

*

(၁၄)

အမဲသားများ ထည့်ထားသည့် စည်အတွင်းသို့ နောက်ဆုံးဆားအိတ်ကို ကျွန်တော် ဖောက်ထည့်ပြီးစီးသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် စပါးကျီတွင်းရှိ ကျွန်တော့်ကို ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က စောင့်ကြည့်နေကြကြောင်း ရုတ်ခြည်းပင် သတိထားမိတော့သည်။ ကျွန်တော်က အမဲသားစည်၏ အဖုံးကိုယူပြီး သံများ ရိုက်နေသည်။

ခဏကြာတော့ မာတာက စကား စပြောသည်။

“မနက်ဖြန်ဆိုရင် မင်းတို့ ပြန်ကြတော့မှာ မဟုတ်လား”

အဖြေကိုသိပြီးဖြစ်သော မေးခွန်းမျိုးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဖြေစရာမလိုပါ။ သို့သော်လည်း ခေါင်းပြန်ညိတ်ပြလိုက်မိသည်။ သူတို့အိမ်သို့ ကျွန်တော်တို့ရောက်နေကြသည်မှာ ရက်သတ္တတစ်ပတ်ပင် ပြည့်သွားလေပြီ။ ကျွန်တော်တို့စခန်းဆီသို့ ဆက်လက်သွားရမည့် လမ်းခွဲရောက်သည့်အချိန်က ကျွန်တော်တို့လည်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ် သွားကြရန်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း မွန်ကာဒါက ကျန်သည့်ခရီးကို သူတို့ချည်း ဆက်မသွားလို။ ကျွန်တော်တို့ကိုပါ လိုက်စေချင်သေးသည်။

ဖက်ကက်ကလည်း သူတို့အရပ်သို့ရောက်အောင် အဖော်အဖြစ်လိုက်ပေးရန် သဘောတူလိုက်သည်။ မွန်ကာဒါသည် ကျွန်တော့်အဘိုးကဲ့သို့ပင် မြေပိုင်ရှင်ကြီးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ကျေးဇူးဆပ်သည့်အနေဖြင့် အမဲသားစည် လေးစည်ပေးမည်။ ထိုစည်များကို သယ်ယူသွားရန် လှည်းတစ်စီးလည်း ပေးလိုက်ဦးမည်ဟု ဆိုလေရာ ဖက်ကက်အနေဖြင့် ထိုအခွင့်အရေးမျိုးကို ကန့်ကွက်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိတော့ချေ။

လှည်းတစ်စီး ငှားလိုက်သည့်အတွက် အာမခံပစ္စည်းအဖြစ် မက်ကက်၏မြင်းနက်ကြီးကို မွန်ကာဒါထံတွင် အပ်ထားရမည်မှာ မှန်သည်။ သို့သော်လည်း လှည်းကိုပြန်ပို့ပေးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း မြင်းနက်ကြီးကို ပြန်ပေးမည်ဟု ကတိကဝတ် ထားကြသည်။ သို့ဖြင့် အက်စ်တန်ဇာသို့တိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့ လိုက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အက်စတန်ဇာသို့ ရောက်သည့်နေ့မှစ၍ နေ့ရောညပါ အမဲသားများကို ကျွန်တော်တို့ အချဉ်ထည့်ကြသည်။ ဆက်လက်သွားရဦးမည့် ခရီးလမ်းပန်းအတွက် ကျွန်တော်တို့ ပြင်ဆင်ကြသည်။ အမဲသားစည်အဖုံးမှ နောက်ထပ် သံချောင်းကို ကျွန်တော် ရိုက်ပြီးသောအခါ ပတ်လည်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ မနက်ဖြန် ပြန်တော့မယ်”

နောက်ဆုံးတော့ နှုတ်ကပင် ကျွန်တော် အဖြေပေးလိုက်ပါသည်။

“နင့်အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ” ဟု ဝီရာက ဝင်မေးသည်။

“ဆယ့်သုံးနှစ်” သူ့အသက် (၁၂)နှစ်ဖြစ်ကြောင်း သိသဖြင့် ထိုသို့ ပြန်ဖြေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ နင့်အဖေကပြောတာ ဆယ်နှစ်တဲ့”

မာတာက လှောင်သလို လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်အဖေ ...”

ရုတ်တရက် ကျွန်တော် မေ့သွားသည်။ အနားတွင် ဖက်ကက်မရှိ၍ တော်တော့သည်။ မီးဖိုဆောင်မှာ သူ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်နေသည်။

“ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေရော ရှိသေးသလား” ဝီရာက မေးပြန်သည်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းယမ်းပြသည်။ ကျွန်တော့်အလုပ်လည်း ပြီးပြီ။ စပါးကျီထဲတွင် အချိန်အကြာကြီး အလုပ်လုပ်နေရသောကြောင့် အနည်းငယ် အေးလာသည်။ ထို့ကြောင့် အနီးရှိ အင်္ကျီများကို ကောက်ယူဝတ်သည်။

စပါးကျီထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက်နှင့်ကျွန်တော် ဟန်ကျနေဆဲမှာပင် ဖက်ကက် ရောက်လာသည်။ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်လည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ပြန်ထွက်ပြေးသွားသည်။

“အိမ်ရှင်တွေရဲ့ ဧည့်ဝတ်ကျောပွန်မှုကို ကျေးဇူးပြန်ဆပ်နေတာကိုးကွ” ဟု ဖက်ကက်က ဒေါသသံဖြင့် ပြောသည်။

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ သူ့ကိုတစ်လှည့်၊ ထွက်ပြေးသွားသော ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ဆီသို့ တစ်လှည့်ကြည့်နေမိသည်။

“မင်းကတော့ တကယ့်ကောင်ပဲကွာ။ ကဲ ... လာ။ တို့ မနက်စောစော ခရီးထွက်ဖို့ လှည်းသွားပြင်ထားကြရအောင်”

ဖက်ကက်က ပြောပြောဆိုဆို စပါးကျီ တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ ထွက်သွားသည်။ ယခုပြောသည့်စကားကမူ ဒေါသသံ မပါချေ။ သဘောကျသည့်အလား ရယ်ပင် ရယ်လိုက်သေးသည်။ တံခါးဝရောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်မှ အံ့အားသင့်နေသည့် အမူအရာကို သူ မြင်သွားပုံရသည်။

“အံ့အားသင့်မနေပါနဲ့ကွာ။ မင်း လူလားမြောက်ဖို့ အချိန် သိပ်မလိုတော့ပါဘူးလို့ ငါ ပြောခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

*

(၁၅)

သေနတ်သံတစ်ချက် ပေါ်လာသည်။ တောထဲတွင် သေနတ်သံ၏ပဲ့တင်သံ မဆုံးသေးမီမှာပင် ကျွန်တော်သည် ဘေးသို့ လိုမ့်လိုက်ပြီး လှည်းပေါ်မှာ ပြားပြားဝပ်နေလိုက်သည်။ နောက်ထပ် သေနတ်သံတစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာသည့်အခါတွင်မူ ဖက်ကက်သည် လမ်းဘေးရှိ ရေမြောင်းထဲသို့ ဝမ်းလျားမှောက် ထိုးဆင်းသွားသည်။ ခဏကြာတော့ သူ မတ်တတ်ရပ်ပြီး သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပေကျံသွားသော ရွံ့ရေများကို လက်ဖြင့်ခါချနေရင်း လက်သီးကိုလည်း ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကာ တောင်စောင်းဘက်ဆီသို့ အသံကုန် လှမ်းအော်သည်။

“စန်တီယာဂို ... ခွေးမသား သောက်ကန်း။ အရမ်းကာရော လုပ်ရသလားကွ။ ငါ့ကို မင်း မမြင်ဘူးလား။ မင်းရဲဘော် ငါကွ”

ကျည်ဆန်တစ်တောင့် ကျလာပြန်သည်။ ဖက်ကက်နှင့် သုံးပေခန့်သာ ကွာလိမ့်မည်။ ဖက်ကက်သည် ရေမြောင်းထဲသို့ မှောက်ချလိုက်ပြန်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ သူ ပြန်မထတော့။ ရေထဲမှာ မှောက်လျက်နေရင်း ပါးစပ်ကလည်း သံကုန်အော်ဟစ်နေသည်။

“ဟေ့ကောင် ... အင်ဒီးယန်းစုတ်။ အရမ်းကာရော ပစ်နေရသလား။ ငါကွ။ ဖက်ကက် ... ဖက်ကက် ...”

“ဖက်ကက်လားဟေ့”

စန်တီယာဂို(အကြီး)၏အော်သံသည် တောင်ပေါ်မှ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဖက်ကက်ကွ။ လူတစ်ယောက်လုံးကို မမြင်ဘူးလား”

ချုံ့ဖုတ်များနောက်မှ တိုးဝှေ့သံကြားရသည်။ ရုတ်တရက် စန်တီယာဂို ထွက်လာသည်။ မြောင်းစွန်းမှာရပ်ပြီး မြောင်းထဲရှိ ဖက်ကက်ကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။

“ဖက်ကက် ... ဘာဖြစ်လို့ မင်းပါလို့ စောစောက မပြောတာလဲ” ဟု သူက အော်မေးနေပြန်သည်။

မြောင်းထဲမှ ဖက်ကက် ထလာသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ စောစောကထက် ပိုပြီး ပေကျံနေသည်။ သူ့ဦးထုပ်အဝိုင်းကြီးပေါ်မှ ရေပုပ်များက သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ တစ်စက်စက် ကျနေသည်။ သူ စကား ပြန်မပြောနိုင်သေးဘဲ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ရေပုပ်များကို ခါချနေသည်။

“ဖက်ကက် ... မင်း ဖက်ကက် အစစ်ပဲနော်။ မင်း မသေဘူးနော်” စန်တီယာဂိုသည် သူ့ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကြီးကို ပစ်ချကာ ဝမ်းသာအားရဖြင့် သူ့သူငယ်ချင်းကို ပြေးနှုတ်ဆက်သည်။

“မသေဘူးကွ ... သွား ... သွား ... သွား ... ငါ့လာမကိုင်နဲ့” ဖက်ကက်ကမူ စိတ်ဆိုးမပြေသေးဘဲ စန်တီယာဂို၏လက်မှ လွတ်အောင် ရုန်းထွက်နေသည်။

“မင်းသေပြီလို့ ထင်နေတာကွာ။ မင်းမသေဘဲကိုး။ မင်းကိုယ်ပေါ်မှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ကလေးတောင် မရှိပါလား” စန်တီယာဂိုက နောက်သို့ဆုတ်ပြီး ဖက်ကက်၏ကိုယ်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေသည်။

ဖက်ကက်က သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ငုံ့ကြည့်သည်။ မွန်ကာဒါ ပေးလိုက်သော သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ဝတ်ကောင်းစားလှများသည် ရွံများ ပေကျံနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

“မဲ့တစ်ပေါက်တောင် မစွန်းဘူးကွ” ဖက်ကက်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် စန်တီယာဂိုကို လက်သီးဖြင့် လှမ်းထိုးသည်။

စန်တီယာဂို၏ မျက်နှာကိုထိုးမိကာ လမ်းပေါ်သို့ နောက်ပြန်လဲကျသွားသည်။ နာကျင်သောမျက်နှာဖြင့် မော့ကြည့်နေသည်။

“ဖက်ကက်။ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို စိတ်ဆိုးရတာလဲ။ မင်းကို ငါ ဘာလုပ်မိလို့လဲကွာ”

“ဘာလုပ်မိလို့လဲ။ ဟုတ်လား။ ငါ့အကျီအသစ်ကို ကြည့်စမ်း။ ငါ့ဘောင်းဘီအသစ်ကို ကြည့်စမ်း။ အကုန်ပျက်စီးကုန်ပြီ။ မင်းလုပ်လိုက်တာ အဲဒါပဲ”

ဖက်ကက်က စန်တီယာဂို၏ခေါင်းကို ခြေဖြင့် လှမ်းကန်ပြန်သည်။ စန်တီယာဂိုက တစ်ဖက်သို့လိုမ့်ပြီး ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။ ဖက်ကက် အရှိန်လွန်သွားကာ သူ့ကိုယ်သူ မဟန်နိုင်တော့ဘဲ မြောင်းပုပ်ထဲသို့ နောက်ပြန် ကျသွားပြန်သည်။ မြောင်းထဲမှ ရုတ်တရက် ပြန်မထဘဲ အော်ဟစ်ဆဲဆိုနေသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်လားနေသောအသံကို ကြားရသည်။ လှမ်းကြည့်သောအခါ မာညူလို ဖြစ်နေသည်။ လမ်းပေါ်တွင် လဲနေသည့် စန်တီယာဂိုကို ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ မြောင်းစပ်သို့သွားပြီး ဖက်ကက်ကို ကြည့်သည်။

“ကလေးတွေ ကျနေတာပဲကွာ။ ကမြင်းကြောထလိုက်ကြတာ။ လှည်းထဲမှာ ဘာတွေပါသလဲဆိုတာ ပြောကြစမ်း” မာညူလို၏လေသံက မည်သို့သော ခံစားချက်မျှ မရှိသည့်အသံမျိုး ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ တော်လှန်ရေးစခန်းမှ ဘင်ဒါယာသို့ ထွက်ခွာသွားပြီး ယခုပြန်ရောက်လာတဲ့အထိ (၁၂)ရက်သာ ကြာမြင့်သေးသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်စိတ်ကမူ တစ်နှစ်တာမျှ ကြာမြင့်သွားသည်ဟု ခံစားနေမိသည်။ စခန်းတွင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ ဝင်သွားသောအခါ သူရဲကောင်းများ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည့်အလား သောင်းသောင်းဖြဖြ ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ကြသည်။

အမဲသားချည်ထည့်ထားသော စည်ပိုင်းကိုဖွင့်ပြီး အမျိုးသမီးကလေးများက ချက်ပြုတ်နေသည်ကိုပင် မစောင့်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရိက္ခာအရှာထွက်ကြသည့် တစ်ချိန်လုံး စခန်းမှာရှိနေခဲ့သူများသည် သစ်ဥ၊ ကြေးဥနှင့် မျှစ်များကိုသာ ရှာဖွေ စားသောက်နေကြရသည်။ မိုးကလည်း အလွန်ခေါင်နေသဖြင့် သစ်ဥ၊ ကြေးဥနှင့် မျှစ်များလည်း ရှားပါးသွားတော့သည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီး ဒိုင်ယာဘလိုရီဂျို ပုန်းအောင်းစခန်းချနေသော ဤဌာနချုပ်စခန်းကလေးတွင် ယောက်ျားရှစ်ယောက်၊ အမျိုးသမီးလေးယောက်နှင့် ကလေး လေးယောက်ရှိသည်။ အမျိုးသမီးသုံးယောက်သည် ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ ဇနီးများဖြစ်ပြီး ကလေးသုံးယောက်သည် သူ၏ သားသမီးများပင် ဖြစ်သည်။ အခြားမိန်းမတစ်ဦးနှင့် ကလေးတစ်ယောက်သည် မာညူလို၏ဇနီးနှင့် ကလေးဖြစ်သည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီး ခိုင်ယာဘလိုရီဂျီ၏ သားသမီးသုံးယောက်သည် သူ့ဇနီးတစ်ဦးစီမှ မွေးဖွားခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ရှိဘာတိုသည် သူ၏ သားအကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ အသားမည်းသည်။ အင်ဒီးယန်းသွေးပါသည်။ သူ့အမေသည် စန်တီယာဂိုတို့ ညီအစ်ကိုနှင့် ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သည်။

အက်ဒွီဒိုသည် သူ၏သားလတ်ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရည် အဆက်အပေါက်တို့မှာ အဖေနှင့်တူသည်။ တစ်ဦးတည်းသော သမီး အင်ပါရီသည် သားသမီးသုံးယောက်အနက် အငယ်ဆုံးဖြစ်သည်။ အသားဖြူသည်။ ရွှေရောင်ဆံပင်ရှိသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သေးသေးသွယ်သွယ် ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးများက အရောင်တောက်ပြီး အရည်ရွှန်းလဲ့နေကြသည်။ စိတ်အားထက်သန် တက်ကြွမှုကိုလည်း မျက်လုံးထဲတွင် အမြဲတမ်း မြင်နေရသည်။ အင်ပါရီတို့သားအမိသည် ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ အသည်းစွဲအချစ်တော်များ ဖြစ်ကြလေသည်။

အင်ပါရီ၏အမေသည် ငါးရဲ့ကိုယ်နှင့်၊ ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် အသားဖြူသူဖြစ်သည်။ အခြားမိန်းမနှစ်ယောက်က ဝဝဖိုဖို၊ ပုပုအိုင်အိုင်များ ဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် မိန်းမချောဖြစ်နေသော အင်ပါရီ၏အမေကို သူတို့ မနာလို မရုဆိတ်နိုင်ကြချေ။ သို့သော်လည်း မည်သူကမျှ မပြောရဲ။ အင်ပါရီ၏အမေသည် ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းမြို့တစ်မြို့မှ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ပြည့်တန်ဆာအိမ်တစ်အိမ်တွင်တွေ့ရာမှ ခေါင်းဆောင်ကြီးက လက်ထပ်ယူလာခြင်းဖြစ်သည် ဟုလည်း ပြောကြသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ စစ်ပြေးဒုက္ခသည် ဂျာမန်ဆွေကြီးမျိုးကြီး အထက်တန်းလွှာ မိဘများမှ ပေါက်ဖွားလာသူ ဖြစ်ပါသည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ အင်ပါရီ၏အမေသည် ပွဲတက်မယားဖြစ်သည်။ ကျန်မယားများ၏ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေး ပြုစုမှုမှန်သမျှကို အမြင့်သား ထိုင်စားနေသည်။ ကျန်မယားများသည် သူ့အတွက် အခိုင်းအစေများသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီး ခရီးသွားနေသည့်အချိန်များတွင် သမီးလေးအင်ပါရီနှင့်သာ အချိန်ဖြုန်းနေလေ့ရှိသည်။ အင်ပါရီကို အရုပ်ကလေးတစ်ခုသဖွယ် အဝတ်အစားလေးတစ်မျိုး ဝတ်ပေးလိုက်၊ ပြန်ချွတ်လိုက်၊ နောက်တစ်မျိုး ဝတ်ပေးလိုက်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေတတ်သည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးက အရေးပေးသည်ဆိုတော့ ကျန်လူများက အင်ပါရီကို ဝိုင်းဝန်းအလိုလိုက်ကြရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အင်ပါရီသည် ကလေးဆိုးလေး ဖြစ်လာသည်။ ဘာမဆို သူလိုချင်သည်ကို ရမှ၊ သူဖြစ်ချင်သည်ကို ဖြစ်မှ၊ သူလုပ်ချင်သည်ကို လုပ်ရမှ ကျေနပ်သောကလေး ဖြစ်သည်။ သူ့အသက်မှာ ခုနစ်နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ သို့သော်လည်း အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ဆိုးနှင့်နေချေပြီ။

အင်ပါရီသည် လှည်းနားမှာ လာရပ်နေသည်။ အဖြူရောင် အဝတ်အစားလှလှလေးများကို ဝတ်ထားသည်။ ကျွန်တော် လှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းသောအခါ မကျေနပ်သံဖြင့် သူက ဆီးပြောသည်။

“နင် သေသွားပြီလို့ သူတို့က ပြောကြတယ်”

“ဟုတ်လား။ ငါ မသေပါဘူး”

“နင့်အတွက် ငါ ဆုတောင်းတယ်သိလား။ မေမေကပြောတယ်။ နောက်တစ်ခါ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို သွားရင်တဲ့၊ နင့်အတွက် ဆုတောင်းပွဲတစ်ခု လုပ်ပေးမယ်တဲ့”

ကျွန်တော် သူ့ကို သေသေချာချာ ပြန်ကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အတူတူကြီးပြင်းခဲ့ကြရသည်။ သို့သော်လည်း ယခုအချိန်တွင် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ၌ စိတ်ကူးတစ်မျိုးပေါ်လာသည်။ သူ့ကို အသက်ကြီးမလာစေချင်၊ ကလေးဘဝနှင့်ပင် အမြဲတမ်း ရှိနေစေချင်သည်။

“ဟုတ်လား။ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ။ ငါ့အတွက် မင်း ဆုတောင်းပေးမယ်ဆိုတာများ သိထားရင် ငါ သေဖြစ်အောင် သေပစ်လိုက်တာပေါ့”

ကျွန်တော့်စကားကို ကြားရသောအခါ အင်ပါရီ၏မျက်နှာကလေးသည် အပြုံးပန်းဖြင့် တောက်ပဝင်းလက်သွားသည်။

“တကယ်ပြောတာလား ဒက်ခ်စ်။ ငါ ဆုတောင်းခွင့်ရအောင် တကယ် သေပေးမှာလား”

“တကယ်ပေါ့ကွ”

အင်ပါရီသည် ကျွန်တော့်ကို ပြေးဖက်ကာ ပါးပြင်ကိုနမ်းရင်း ဝမ်းသာအားရ အော်လေသည်။

“အိုး ...ဒက်ခ်စ်။ နင်ဟာ ငါ သဘောအကျဆုံးကောင်လေးပဲ။ နင်မသေတဲ့အတွက် ငါ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။ တကယ့်ကို ဝမ်းသာပါတယ်ဟယ် ...”

ကျွန်တော် သူ့ကို ဖြည်းညင်းစွာ တွန်းဖယ်လိုက်သည်။

သူက ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေကြပြန်ပြီ။

“ငါ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပြီ ဒက်ခ်စ်”

“ဘာများတုံးဟယ်”

“ငါကြီးရင် နင့်ကိုယူမယ်။ သွားတော့မယ်နော်။ ငါ ဒီလို ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့အကြောင်း မေမေ့ကို သွားပြောလိုက်ဦးမယ်” အင်ပါရီသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ထွက်သွားသည်။

အိမ်ထဲသို့ အင်ပါရီ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ကျွန်တော် ပြုံးနေမိသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရိက္ခာရှာ ခရီးမထွက်မီတုန်းက အင်ပါရီ ဒေါသတကြီးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ သူက မာညူလိုက် လက်ထပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီဟု ဆိုသည်။ မာညူလိုက်တွင် မိန်းမရှိပြီးသား ဖြစ်သောကြောင့် လက်ထပ်၍မဖြစ်ဟု သူ့အမေကပြောသည်။ ထိုသို့ပြောရမည်လားဆိုကာ ဒေါသပုန်ထခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုရက်များမတိုင်မီက ခေါင်းဆောင်ကြီးထံမှ စစ်သားတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်တွင် ဖြစ်ပွားနေသည့် နောက်ဆုံးသတင်းများကို လာပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ရိက္ခာရှာထွက်ခဲ့ကြသည်။ ယခု ပြန်လာတော့ ကျွန်တော့်ကိုယူဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဟု ဆိုပြန်သည်။ လှည်းဘက်သို့ ပြန်လှည့်ပြီး မြင်းများကို ကျွန်တော် ကြီးဖြုတ်နေလိုက်သည်။

လှည်း၏ အခြားတစ်ဖက်တွင် မြင်းနက်ကြီးအကြောင်း ပြောပြနေသည့် ဖက်ကက်၏အသံကို ကြားရသည်။ ထိုအခိုက် ရိုဘာတိုနှင့် အက်ဒွီဒိုတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ကျွန်တော့်အနီးသို့ ရောက်လာသည်။

ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်သောအခါ အက်ဒွီဒိုက သွက်သွက်လက်လက် ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ထက် လအနည်းငယ်သာ ငယ်သည်။ ရိုဘာတိုကမူ ကျွန်တော့်ကိုသာ ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာ ရောင်အန်းအန်း ဖြစ်နေသည်။ အသားအရေ ဖြူဖပ်ဖြူရောက် ဖြစ်နေသည်။ မျက်တွင်းဟောက်ပက်နှင့်ဖြစ်ပြီး ဖျားနေသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

“အက်ဒွီဒို” သူ့အမေက လှမ်းခေါ်သည်။

“သွားလိုက်ဦးမယ်ကွာ”

ကျွန်တော်သည် မြင်းဖက်ကြီးများကို ပြန်ဖြုတ်နေသည်။ ရိုဘာတိုကလည်း ဘာစကားမှမပြောဘဲ ကျွန်တော့်အနီးမှာပင် ရပ်ကြည့်နေသည်။

“မြင်းတွေ ဇောင်းထဲသွင်းရအောင်ကွာ။ ငါ့ကူစမ်းပါဦး”

သူနှင့်ကျွန်တော် မြင်းများကို ဇောင်းရှိရာသို့ ဆွဲယူလာပြီး တံခါးဖွင့်ကာ အတွင်းသို့ မောင်းသွင်းသည်။ ကျွန်တော်တို့ယူလာသည့် မြင်းနှစ်ကောင်က တစ်ဖက်နံရံဆီသို့ သွားကပ်သည်။ ဇောင်းတွင်းမှာ ရှိနေနှင့်ကြသော မြင်းများက အသစ်ဝင်လာသော မြင်းများကို မျက်လုံးထောင့်ကပ်ပြီး မသိမသာ ကြည့်နေကြသည်။

“ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း။ အိမ်ရှင်မြင်းတွေက မသိချင်ယောင်ဆောင်နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန်ကြရင် ဒီကောင်တွေ အပေါင်းအသင်းဖြစ်သွားပြီ။ မြင်းတွေလဲ လူလိုပဲကွ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

*

(၁၆)

ကင်းချထားသော စခန်းရှိရာသို့ သွားနေသည့် ဖက်ကက်နောက်မှ ကျွန်တော် လိုက်လာသည်။ ဖက်ကက်က ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အလိုမကျသလို သုန်သုန်မှုန်မှုန် ဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်တော် မြင်ရသည်။

“မင်းက ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ”

“လျှောက်ကြည့်တာပါပဲ” ကျွန်တော်က သူ့အကဲကို မသိသလို ပြန်ဖြေသည်။

“အေး ... ကြည့် ကြည့်။ ငါ နောက်ကိုပြန်လှည့်ကြည့်တိုင်း မင်းဟာ ငါ့နောက်မှာ အမြဲပါလာတယ်။ မင်း ဒီလိုပဲ အမြဲလိုက်နေတော့မှာလား။ တစ်နေ့တော့ ငါ့ကြောင့် မင်း ဒုက္ခရောက်မယ်”

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မဖြေချေ။ သူလည်း စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ရှေ့ဆက်သွားရင်း လမ်းပေါ်မှ ကျောက်ခဲများကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန်သွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူနှင့်ခွာပြီး မလှမ်းမကမ်းမှ ဆက်လိုက်ခဲ့သည်။ ယခုတစ်လော ဖက်ကက် အမူအရာပြောင်းနေသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း အနားကပ် သိပ်မခံ။ သူက သူ့မြင်းနက်ကြီးကို ပြန်ယူမည်ဟု ပြောသည်။ မာညူလိုက် ခွင့်မပြု။ ဌာနချုပ်စခန်းတွင် လူအင်အားနည်းနေသည်ကို အကြောင်းပြသည်။ ထိုသို့ မြင်းနက်ကြီး သွားယူခွင့်မရသည့် အချိန်မှစပြီး ဖက်ကက်က ကျွန်တော့်ကို အနားကပ်မခံခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ဌာနချုပ်စခန်းတွင် အစောင့်အင်အား ဆယ်ယောက်သာရှိသည်။ သို့သော်လည်း နှစ်ယောက်သေဆုံးခဲ့ပြီ။ တစ်ယောက်က တောတွင်း၌ အစိုးရဘက်မှ တပ်ကြပ်ကြီး၏ လက်ချက်ဖြင့်ကျဆုံးသည်။ ကျန်တစ်ယောက်က အရက်မူးလွန်ပြီး ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ ဇနီးတစ်ယောက်ကို ဗလက္ကာရလုပ်ရာမှ သေဆုံးသွားသည်။ ဗလက္ကာရ အလုပ်ခံရသူသည် အင်ပါရီ၏

အမေဖြစ်သည်ဟု ထင်သည်။ အော်သံနှင့် သေနတ်သံနှစ်ချက် ဆက်တိုက်ကြားသဖြင့် ကျွန်တော် သွားကြည့်သောအခါ ထိုရဲဘော် သေနတ်ပြိုကိုသာ တွေ့ရတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားသောအခါ ကင်းစခန်းတွင် စန်တီယာဂို(အငယ်)ကို တွေ့ရသည်။

“အတော်ပဲဗျာ။ ကင်းလဲချင်နေတာ။ ကျုပ် သိပ်ဆာနေပြီ”

“မင်းရောဂါ သက်သာအောင် အစာမစားဘဲ နေရတယ်ကွ”

ဖက်ကက်က မကျေမချမ်းဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ စန်တီယာဂိုက သူ့ကိုကြည့်နေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားလဲ ဒီရောဂါမျိုးရဖို့ ကောင်းတယ်။ ဒါမှ ခင်ဗျား ထမင်းမစားမှာ။ ဆက်စားနေရင် ခင်ဗျားရဲ့ ပြိတ္တာကိုယ်လုံးလောက်ကြီးကို ဘယ်မြင်းကမှ သယ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“သွားစမ်းပါကွာ။ ငါ့မြင်းနက်ကြီးက ငါ့ခန္ဓာ ငါးဆလောက်ကိုတောင် အသာကလေး သယ်နိုင်သေးတယ်”

“ခင်ဗျားမှာ မြင်းနက်ကြီးရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တော့ မယုံပေါင်ဗျာ” စန်တီယာဂိုက လမ်းဆီထွက်သွားရင်း ငေါ့တော့တော့ ပြောသွားသည်။

“မင်း ငါ့ကို မနာလိုဖြစ်နေတာပါကွာ။ ငါနဲ့အတူတူ ဒက်ခ်စ်ရှိတယ်။ ဒက်ခ်စ်လဲ မြင်တယ်။ မယုံရင် ဒက်ခ်စ်ကို မေးကြည့်။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ဒက်ခ်စ်” ဖက်ကက်က လှမ်းအော်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ် မြင်ပါတယ်ဗျ”

သို့သော်လည်း စန်တီယာဂိုသည် ကျွန်တော်တို့ မမြင်ရသည့်အကွယ်သို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်သည်။ ဖက်ကက်ဘက်သို့ ကျွန်တော် ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အက်စ်တန်ဇာမြို့ရှိသော တောင်တန်းများဆီသို့ သူ ငေးမျှော်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ငါ့မြင်းနက်ကြီးဟာ တကယ်ကောင်းတဲ့ မြင်းနက်ကြီးကွာ။ နော် ... ဒက်ခ်စ်”

“ဟုတ်တယ်။ တကယ်အံ့သြစရာပဲ”

ဖက်ကက်က ကျောက်တုံးကိုမှီထိုင်ရင်း ရိုင်းဖယ်သေနတ်ကို ပေါင်ပေါ်မှာ တင်ထားသည်။ သူ့မျက်နှာကမူ တောင်ဘက်သို့သာ ငေးကြည့်နေသည်။

“ဒီလို အင်မတန်ကောင်းတဲ့ မြင်းတစ်ကောင်ကို ပိုင်ရတာဟာ ဘယ်လိုအရသာမျိုး ရှိတယ်ဆိုတာကို မာညူလိုက နားလည်တာမဟုတ်ဘူးကွ။ သူ့ကိုယ်တိုင် ပိုင်ဖူးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူ ဘယ်ခံစားတတ်ပါ့မလဲ။ မဟုတ်ဘူးလား”

ကျွန်တော်က ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

“ငါ့မြင်း သွားယူဖို့ကိစ္စကိုများ တွန့်တိုနေလိုက်တာ။ သူ့မိန်းမကို ခဏငှားစမ်းပါလို့ ပြောမိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ‘မင်း ဌာနချုပ်စခန်းမှာပဲ နေရမယ်’တဲ့။ သူက ပြောတယ်။ ‘တို့မှာ လူနည်းနေတယ်’တဲ့”

ဖက်ကက်က ပခုံးများကို တွန့်လိုက်ပြန်သည်။

“တို့များပြန်မလာရင် ဒီကောင်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်မလဲ။ ငါလဲ ဒီလိုစိတ်ဒုက္ခရောက်နေရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒင်းတို့လဲ ယုန်ချေးတောင် စားစရာမရှိတော့လို့ ငတ်သေကုန်ပြီ”

ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မပြော။

“ဒါလောက် ငါလုပ်ပေးတာတောင် သူတို့က ငါ့ကို မနာလိုဖြစ်ကြသေးတယ်။ အင်မတန်လှတဲ့ မြင်းနက်ကြီးကို ငါပိုင်ပါတယ်ဆိုတာလဲ သူတို့မယုံချင်ကြဘူး။ သူတို့လုပ်နေပုံက သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေပြီကွ”

ကျွန်တော် ရှိသည် မရှိသည်ကိုလည်း ဖက်ကက် ဂရုစိုက်ပုံမပေါ်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ခံပြင်းနေသည်များကိုသာ တဖျစ်တောက်တောက် ပြောနေသည်။ ပေါင်ပေါ်မှ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုချပြီး ဆေးပြင်းလိပ်ညှိသောက်နေသည်။

မီးခိုးများ မှုတ်ထုတ်နေသည်ကို ကျွန်တော် ကြည့်နေမိသည်။ အဝေးသို့ လှမ်းမျှော်လိုက်သောအခါ တောင်တန်းတို့သည် တိတ်ငြိမ်စွာဖြင့် လှပနေသည်။ နေဝင်ရီတရော အချိန်ရောက်ပြီ။ မကြာမီ မှောင်ရိပ် ကြီးစိုးလာတော့မည်။

“ဂါတိုဂေါ်ဒို၊ ကျွန်တော် သွားတော့မယ်ဗျာ”

အောက်သို့ ကျွန်တော် ဆင်းလာခဲ့သည်။ သူ့ကို ပြန်ကြည့်သောအခါ ငြိမ်သက်စွာထိုင်ရင်း ဆေးပြင်းလိပ်မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်ကာ စဉ်းစားခန်းဝင်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းခုလတ်သို့ရောက်သောအခါ တောစပ်တစ်နေရာမှ တောကြက်ဆင်ရိုင်းတစ်ကောင်၏ အော်သံကို ကြားရသည်။ ကျွန်တော့်ပါးစပ်ထဲမှာ တံတွေးများစိုလာသည်။ တစ်ခါလာလည်း အမဲချည်၊ တစ်ခါလာလည်း အမဲချည်ဖြင့် အမဲချည်ကို ထည်လဲနှင့် စားနေရသည်မှာ ငြီးငွေ့နေပြီ။

ကျွန်တော်က ကြက်ဆင်အော်သံမျိုးဖြင့် ပြန်အော်သည်။ ကြက်ဆင်ကလည်း ပြန်အော်သည်။ ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှ အော်နေကြောင်း သတိပြုမိသည်။ ထို့ကြောင့် ဘယ်ဘက်ဘေး ချုံဖုတ်ထဲသို့ဝင်ရင်း ပြန်အော်ကြည့်သည်။ ကြက်ဆင်က သူ့အဖော်အထင်နှင့် ပြန်အော်နေသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်နှင့်ဝေးရာသို့ တဖြည်းဖြည်း ခွာသွားပုံရသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကြက်ဆင်အော်သလိုအော်ရင်း သူ့နောက်သို့ ဖြည်းဖြည်းလိုက်သည်။ အမှောင်ပျိုးစအချိန်ကလေးမှာ သူနှင့် ပက်ပင်းတိုးတော့သည်။

ချုံအကွယ် ကျွန်တော်၏ရှေ့တည့်တည့်တွင် ကြက်ဆင်၏ခေါင်း ပြုန်းခနဲပေါ်လာပြီး ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားသောအခါ ကြက်ဆင်နှင့်ကျွန်တော်သည် မည်သူက ပို၍ အံ့အားသင့်သွားသည်ကို ပြောရန်ပင် ခက်တော့သည်။

အံ့အားသင့်ပြီး ခဏကြာသော် အပြန်အလှန် စူးစိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။ ကြက်ဆင်ကြီးက ပထမဆုံး စတင်လှုပ်ရှားသည်။ သူ့ခေါင်းကို အပေါ်သို့ထောင်ကာ ကျွန်တော့်ကို ရန်ပြုရင်း အော်ရန်ကြိုးစားလိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်လောက် သူမမြန်ပါ။ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ ဓားသည် သူ့ဇက်ကိုဖြတ်ပြီး ဖြစ်သွားတော့သည်။

သူ့လည်ပင်းမှ သွေးများ ပန်းပြီး ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ရွှံ့သွားသည်။ ချုံထဲသို့ ကမူးရှူးထိုးတိုးနေသည်။ လုံးလားထွေးလားဖြင့် ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာတော့မှ သူ ငြိမ်သွားသည်။

လုံးဝမှောင်နေချေပြီ။ ဧရာမကြက်ဆင်ကြီးကို အတောင်နှင့်ခြေထောက်များမှ စုကိုင်ကာ ပခုံးပေါ်မှာထမ်းပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။

စခန်းသို့ ပြန်ရောက်သွားသောအခါ မြင်းဇောင်းနားမှာ မာညူလိုထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“မင်း ဘယ်လျှောက်သွားနေတာလဲ။ မိုးမချုပ်ခင် မင်း ပြန်လာရမယ်ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား”

ပခုံးပေါ်မှ ကြက်ဆင်ကြီးကို ရှေ့ဘက်သို့လွှဲပြီး သူ့ခြေထောက်အနီး မြေကြီးပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ သူ ငုံ့ကြည့်ပြီး တအံ့တဩ ထအော်လိုက်သည်။

“ဘုရားရေ ... မင်းက ဘယ်က သွားရလာတာလဲ”

“ကျွန်တော် ကင်းကပြန်အလာမှာ တောစပ်ကနေပြီး သူ အော်နေသံကြားလို့”

မာညူလိုက ကြက်ဆင်ကြီးကို ကောက်ကိုင်းပြီး လက်ဖြင့် ချိန်ဆကြည့်နေသည်။

“အနည်းဆုံး (၁၅)ကီလိုလောက်တော့ ရှိမယ်ကွ။ အက်စ်ထရယ်လာ ... ဒီမှာ လာကြည့်စမ်းဟေ့။ ဒက်စ်စ် မိလာတဲ့ အကောင်ကြီးကို။ မနက်ဖြန် ကြက်ဆင်သား စားမယ်ဟေ့”

သို့သော်လည်း မနက်ဖြန်တွင် ကျွန်တော်တို့ ကြက်ဆင်သား စားခွင့်မကြုံကြရတော့ပါ။ ထိုနေ့ညက ကျွန်တော်တို့စခန်းကို အစိုးရစစ်တပ်က ဝင်ရောက်စီးနင်း တိုက်ခိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

+

သေနတ်သံကို ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံး စတင်ကြားရသောအချိန်သည် အရက်မတက်မီ နာရီအနည်းငယ်ခန့် အလိုလောက်တွင်ဖြစ်သည်။ အိပ်ရာပေါ်မှ အောက်သို့ လိုမ့်ဆင်းလိုက်ပြီး ဖိနပ်ကောက်စီးသည်။ ဘင်ဒါယာမှ ပြန်လာသည့်အချိန်ကစ၍ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အဝတ်အစားအပြည့်နှင့် အိပ်ရာဝင်လေ့ရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်ကိုယ်တွင် ဝတ်စုံအပြည့်နှင့် ဖြစ်နေသည်။ ခေါင်းအုံးအောက်မှ ကျွန်တော့်ဓားမြှောင်ကို နှိုက်ယူသည်။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏အော်သံကို အိမ်တွင်းတစ်နေရာဆီမှ ကြားရသည်။ အခန်းအပြင်သို့ ကျွန်တော် မထွက်တော့ဘဲ ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အောက်သို့ လိုမ့်ချလိုက်သည်။ အဖိတစ်ခု၏အမိုးပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုမှ ဆက်လိုမ့်ချရာ အိမ်ကို မီးစတင်စွဲလောင်နေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

ယောက်ျားတို့၏အော်ဟစ်သံများ၊ သေနတ်သံများကို ကြားနေရသည်။ သေနတ်ပြောင်းဝများမှ တလက်လက်ပွင့်နေသည့် မီးရောင်များကိုလည်း မြင်ရသည်။ တောင်ကုန်းရှိရာဘက်သို့ ခြေကုန်သုတ်လာခဲ့ပြီး ခပ်နိမ့်နိမ့် ချုံဖုတ်ကလေးများကို ခုန်လွှားကာ ရေမြောင်းထဲ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ မြောင်းထဲမှာ အသက်ရှူမှန်အောင် ခဏငြိမ်နေပြီး သတိနှင့် ခေါင်းထောင်ကြည့်မိသည်။

အိမ်ကို စွဲလောင်နေသည့် မီးရောင်အောက်တွင် အနီနှင့်အပြာရောင် ယူနီဖောင်းဝတ် စစ်သားများကို တွေ့နေရသည်။ စခန်းတစ်ခုလုံး သူတို့နှင့်ပြည့်နေသည်။ မာညူလိုနှင့် စန်တီယာဂို(အကြီး)တို့နှစ်ယောက် ပြေးလာသည်ကိုလည်း မြင်ရသည်။ သူတို့လက်ထဲရှိ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ပြောင်းဝများမှ မီးပွင့်သွားသည်။ စစ်သားတစ်ယောက် လဲကျသွားသည်။ အခြားစစ်သားတစ်ယောက်က သူတို့ဆီသို့ တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် လှမ်းပေါက်သည်။ သူတို့ဆီသို့ လိုမ့်သွားသည်ကို မြင်ရသည်။

“မာညူလို ... နောက်ကိုကြည့်” ကျွန်တော် သံကုန်အော်လိုက်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်အော်သံကို မည်သူမျှ မကြားကြပါ။ သူ့ခြေထောက်အနီးမှာ ထပေါက်ကွဲပြီး သူလည်း လေထဲသို့ မြောက်သွားလေသည်။ စစ်သားနှစ်ယောက်က စန်တီယာဂိုနောက်သို့ လိုက်သည်။ စန်တီယာဂို၏သေနတ်ထဲတွင် ကျည်ဆန်ကုန်ပြီ။ ထို့ကြောင့် သေနတ်နှင့် ပြန်ရိုက်နေသည်။ သူလည်း ကျဆုံးသွားရရှာပါပြီ။

ရေမြောင်းထဲသို့ ခေါင်းပြန်ငုံ့ပြီး ရေမြောင်းအတိုင်း အိမ်အရှေ့ဘက်သို့ တွားလာခဲ့သည်။ ကင်းပုန်းချသည့်နေရာသို့ ရောက်လာသည်။ ချုံဖုတ်များအတွင်းမှ ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။ အနားမှအော်သံကို ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်ရာ အင်ပါရီ ပြေးလာသည်ကို မြင်ရသည်။ သူ၏ အဖြူရောင် ညဝတ်အင်္ကျီသည် လေထဲမှာလွင့်နေသည်။ အနားသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ကျွန်တော်က သူ့ကို မြေကြီးပေါ်သို့ ဆွဲလှဲချလိုက်သည်။ သူ အော်ချိန်မရမီ သူ့ပါးစပ်ကို လက်နှင့်ပိတ်ပြီး ရေမြောင်းထဲသို့ ဆွဲယူသည်။ ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးများဖြင့် ထိတ်လန့်ကြီးစွာ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်က သူ့မျက်နှာအနီးသို့ မျက်နှာကို ထိုးကပ်ပေးသည်။

“တိတ်တိတ်နေ။ ငါပါ ... ဒက်ခ်စ်” ဟုလည်း လေသံဖြင့် ပြောပြရသည်။

သူ့မျက်နှာပေါ်မှ ထိတ်လန့်သည့်အမူအရာများ ပျောက်သွားသည်။ နားလည်ကြောင်း ခေါင်းပြန်ညိတ်ပြသောကြောင့် သူ့ပါးစပ်အား ပိတ်ထားသည့်လက်ကို ပြန်ရုပ်လိုက်သည်။

“ငြိမ်ငြိမ်လေးနေ။ ငါ လှမ်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ချုံထဲမှ ခေါင်းထောင်ပြီး လှမ်းကြည့်သည်။ စန်တီယာဂို(အငယ်)သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် လေးပေလောက်အကွာတွင် လဲနေသည်။ သူ့မျက်လုံးများ မလှုပ်ရှားတော့ဘဲ ငြိမ်နေသည်။ စခန်းတစ်ခုလုံး ကျဆုံးသူများနှင့် ပွစာကျဲနေသည်။ ခဏကြာတော့ အမျိုးသမီးလေးယောက်ကို တန်းစီခေါ်ထုတ်လာကြသည်။ အက်ဒွီဒိုက သူ့အမေကို တကြော်ကြော်ခေါ်ရင် နောက်မှ လိုက်လာသည်။

သေနတ်သံများ တသောသောပေါ်လာပြန်သည်။ ကျည်ဆန်များကြားမှာ ကမ္ဘာပျက်သွားတော့သည်။ ကျွန်တော် လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ခေါင်းပြန်ငုံ့ထားသည်။

တစ်ကြိမ် ပြန်မော့ကြည့်သောအခါ ရိုဘာတိုကို ဓားတဝင့်ဝင့်နှင့် တွေ့ရသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ကြောက်ရွံ့သည့်အမူအရာ လုံးဝမရှိ။ သူ့လက်ချက်ဖြင့် စစ်သားတစ်ယောက် မြေပြင်ပေါ်သို့ ပုံကျသွားသည်။ ရိုဘာတို၏သတ္တိကို ခေါင်းဆောင်ကြီး မြင်စမ်းစေချင်သည်။ သူ့သား၏သတ္တိအတွက် အလွန်ဂုဏ်ယူပေလိမ့်မည်။ ရန်သူအများစုကြားတွင် သူလည်း ကျဆုံးရရှာသည်။

သေနတ်သံများ တိတ်သွားသည်။ အိမ်ကို မီးလောင်နေသဖြင့် တဖျစ်ဖျစ်မြည်နေသံကိုသာ ကြားရတော့သည်။ မီးရောင်အောက်တွင် အင်ပါရီ၏အမေ အပါအဝင် အမျိုးသမီးများကို စုထားပြီး စစ်သားများက ဝိုင်းစောင့်နေကြသည်။

အရာရှိတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော် ကြည့်ရန်မလိုပါ။ သူပြောသည့်အသံကို ကြားရုံဖြင့် သူ မည်သူဖြစ်ကြောင်း သိပါပြီ။ ကျွန်တော်သေသည့်တိုင် သူ့အသံကို မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

“ရန်သူအားလုံး ကုန်ပြီလား”

“အားလုံးကုန်ပါပြီ ဗိုလ်မှူးကြီး။ ဒီမိန်းမတွေပဲ ကျန်ပါတော့တယ်”

တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်က ပြန်ဖြေသည်။

“ကောင်းတယ်။ ဒီအမျိုးသမီးတွေကိုတော့ မင်းတို့သဘောအတိုင်းပဲ။ တို့စခန်းကခွာတဲ့အချိန်မှာ အားလုံးရှင်းပြီး ဖြစ်ပစေ။ ရန်သူမျိုးစေ့ ကျန်တာ ငါမကြိုက်ဘူး”

ဗိုလ်မှူးကြီးက ခေါင်းညိတ်ရင်း ပြန်အမိန့်ပေးသည်။

“ကောင်းပါပြီ ဗိုလ်မှူးကြီး”

ဗိုလ်မှူးကြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။ အမျိုးသမီးများအနီးတွင် စစ်သားများ တန်းစီနေကြသည်။ သည်မြင်ကွင်းကို အင်ပါရီ မမြင်အောင် သူ့ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ အင်ပါရီသည် ကလေးမျှသာ ရှိသေးသည်။ အင်ပါရီ၏လက်ကိုဆွဲပြီး ကင်းစခန်းသို့ ကျွန်တော် လာခဲ့သည်။ မည်သူမျှ မရှိတော့ချေ။ တာဝန်ယူစောင့်ရမည့် ဖက်ကက်လည်း ထိုနေရာတွင် မရှိတော့ပြီ။ ကင်းမစောင့်ဘဲ ဖက်ကက် မည်သည့်အရပ်သို့ ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ချက်ချင်း သဘောပေါက် နားလည်လိုက်ပါသည်။

သူ၏ မြင်းနက်ကြီးကိုယူရန် အက်စ်တန်ဇာသို့ သွားခြင်းပင် ဖြစ်ရပေမည်။

တောင်ဘက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်သောအခါ အမှောင်ထုကသာ ကြီးစိုးနေသည်။ မည်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ ရှိပုံမရ။ ကျွန်တော်တို့ အမြန်လိုက်နိုင်လျှင် သူ့ကို မီကောင်း မီလိမ့်မည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ညအမှောင်ထုလည်း ပါးလာသည်။ အရုဏ်တက်စပြုပြီ။ ပခုံးပေါ်မှကျော်ပြီး အလင်းရောင်ကို မြင်ရစပြုပြီ။ နံနက်ခင်း၏ အအေးဓာတ်ကိုလည်း ရလာသည်။

“ချမ်းတယ်”

အင်ပါရီသည် ပါးလွှာသော သူ၏ ညဝတ်အင်္ကျီကလေးဖြင့် ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဘာလုပ်ရမည်ကို ကျွန်တော် သိသည်။ ဖက်ကက်က သင်ပြပေးခဲ့ဖူးသည်။ ထူထဲသော ကျွန်တော်၏ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပြီး အင်ပါရီ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ခြုံပေးလိုက်သည်။ သူ့အရပ်နှင့်ဆိုလျှင် အင်္ကျီက ဒူးဆစ်လောက်အထိ ရောက်နေသည်။ ကျွန်တော်စီးထားသည့် ဖိနပ်ကိုလည်း ချွတ်ပြီး သူ့ကို စီးပေးလိုက်သည်။

“ကဲ ... တို့ လမ်းလျှောက်သွားကြစို့။ နေထွက်လာရင် နွေးသွားမှာပါ။ အဲဒီတော့ နားကြတာပေါ့။”

သူ့ကို အားပေးသည့်အနေဖြင့် အသံကို အတည်ငြိမ်နိုင်ဆုံးဖြစ်အောင် ထိန်းပြီး ပြောလိုက်သည်။

*

(၁၇)

တောင်တန်းများဆီသို့အသွား ခရီးလေးပုံတစ်ပုံခန့်အပေါက်တွင် နောက်ပိုင်းမှ လူသံများကြားရသည်။ အင်ပါရီ၏ လက်ကိုဆွဲပြီး လမ်းဘေးသို့ ဆင်းခဲ့သည်။ အထူထဲဆုံးသော ချုံဖုတ်အတွင်းသို့ ဝင်ပုန်းသည်။ အတွင်းသို့ ရောက်နိုင်သမျှရောက်အောင် တွားဝင်သည်။ ချုံလယ်သို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သည့်အချိန်မှာပင် စစ်သားများ ရောက်လာကြတော့သည်။

စစ်ဖိနပ်သံများ ပထမ ကြားရသည်။ နောက် စစ်သားလေးယောက် ကျွန်တော်တို့ တည့်တည့်သို့ လျှောက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့လက်ထဲတွင် ရိုင်ဖယ်သေနတ်များကို အသင့်အနေအထားဖြင့် ကိုင်ထားသည်။

“ရပ်ကြဦးစို့ကွာ။ ငါတော့ ဒီထက်ပို မလျှောက်နိုင်တော့ဘူး” တစ်ယောက်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှင့် ၁၂ ပေခန့်အကွာတွင် ထိုင်ချသည်။ ကျန်လူများက သူပတ်လည်မှာ ရပ်နေကြသည်။

“ထိုင်ပါဦးကွ။ မင်းတို့လဲ ငါ့လိုပဲ ပင်ပန်းနေကြတာပါ”

“ဒါပေမဲ့ ဒီလမ်းဆုံးအောင် လိုက်ကြည့်ရမယ်လို့ ဗိုလ်မှူးကြီးက အမိန့်ပေးထားတာ မဟုတ်လား” တစ်ယောက်က စိတ်မချသည့်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“မင်း ဗိုလ်မှူးကြီးက တို့နဲ့ လိုက်လာလို့လား။ တို့က ဒီမှာ ပင်ပန်းတကြီး ဒုက္ခခံနေရတဲ့အချိန်မှာ သူက ဟိုမှာ ဖိမ်ခံနေပါပြီကွာ။ ခေါက်ထားလိုက်စမ်းပါ” မြေပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်နှင့်သူက ပြန်ပြောသည်။

“ခဏတော့ နားဦးမယ်ကွာ။ ဘယ်သူသိမှာလိုက်လို့” နောက်တစ်ယောက်ကလည်း ပြောပြောဆိုဆို ဝင်ထိုင်သည်။

ခဏကြာတော့ သူတို့အားလုံး ထိုင်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဌာနချုပ်စခန်းကို ဝင်စီးသည့် အတွေ့အကြုံများ၊ စခန်းမှ ဖမ်းမိသည့် အမျိုးသမီးများအကြောင်းကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြသည်။

“ရေငတ်လိုက်တာကွာ။ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ဘာအရည်မှ မကျန်တော့တဲ့အတိုင်းပဲ” တစ်ယောက်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ခါးမှရေဘူးကိုဖြုတ်ပြီး မော့သောက်နေသည်။

“ငါလဲ ရေဆာတယ်” အင်ပါရီက လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ရှား”

“ခြင်တွေအများကြီးပဲ” အင်ပါရီက သူ့မျက်နှာကို လက်ဖြင့် သပ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော့်ကျောပြင်တွင်လည်း ခြင်များ သီးနေပြီဖြစ်ကြောင်းကို ယခုမှ သတိထားမိသည်။ အင်ပါရီ၏ ညဝတ်အင်္ကျီလေးကိုဆွဲပြီး သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ ဖုံးပေးလိုက်သည်။

“ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေ။ မင်းမျက်နှာကို ခြင်မကိုက်နိုင်တော့ဘူး” လေသံဖြင့် သူ့ကို ပြန်နှစ်သိမ့်ရသည်။ ချုံထဲမှ အသံမြည်သွားမည်စိုးသောကြောင့် သိပ်မလှုပ်ရဲဘဲ အတတ်နိုင်ဆုံး အသံလုံအောင် ကြိုးစားနေရသည်။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးကိုမူ ခြင်များ သဲကြီးမဲကြီး ဝိုင်းကိုက်နေသည်။ အပိန်ချွန်ချွန်နှင့် ထိုးဆွနေသလို ခံစားရသည်။ သို့သော်လည်း စစ်သားများ ရှိနေသမျှကာလပတ်လုံး မည်သို့မျှ တတ်နိုင်မည် မဟုတ်တော့ချေ။

“ဆက်သွားကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်” ဟု စစ်သားတစ်ယောက်၏ပြောသံကို ကြားရမှ ရင်ထဲတွင် ပေါ့သွားသည်။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ ဟိုဘက်မှာ ဘယ်သူမှလည်း မရှိပါဘူးကွ” ပထမဆုံး စတိုင်သည့် စစ်သားက ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ဖို့ ဗိုလ်မှူးကြီးက တို့ကို အမိန့်ပေးလိုက်တာ မဟုတ်လား”

“သူ့အမိန့်အတိုင်း လုပ်ရမယ်ဆိုရင် ဟိုတောင်ပေါ်ရောက်အောင် တို့ သွားရလိမ့်မယ်။ ညနေအထိ ဒီမှာ နားနေစမ်းပါကွာ။ ပြီးတော့မှ သတင်းပြန်ပို့တာပေါ့။ ဘယ်သူ သိမှာလဲ”

“မပြောတတ်တော့ပါဘူးကွာ”

“ဒီလိုဆိုရင် မင်း ဆက်သွားလေ။ တို့တော့ ဒီမှာပဲ နားနေရစ်ခဲ့တော့မယ်”

မတ်တတ်ရပ်နေသူက ငုံ့ကြည့်သည်။ သူနှင့် မည်သူမျှ လိုက်မည့်ပုံမပေါ်။ နောက်ဆုံးတော့ သူလည်း ပြန်ထိုင်ချလိုက်လေတော့သည်။

“မင်းပြောတာမှန်တယ်။ ဘယ်သူမှလဲ သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

စိတ်ပျက်စွာဖြင့် သူတို့ဘက်မှ မျက်လုံးများကို ခွာလိုက်သည်။ အင်ပါရီသည် သူ့ညဝတ်အင်္ကျီလေးအောက်မှာ မျက်နှာဝှက်ရင်း ငြိမ်နေသည်။ အသက်မှန်မှန် ရှူနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အိပ်ပျော်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ သူ မနိုးအောင် အင်္ကျီကို အသာမကြည့်သည်။ အမှန်ပင် အိပ်ပျော်နေပြီ။ ပြန်ဖုံးပေးထားလိုက်သည်။

စစ်သားများကို လှမ်းကြည့်သောအခါ အိပ်စက်အနားယူနေကြပြီကိုပင် တွေ့ရပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း အနားယူလိုက်လျှင်ကောင်းမည်ဟု ထင်မိသည်။ နေကလည်း အတော်မြင့်လာပြီ။ အပူဓာတ်ကို ရလာပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံးကို ကိုက်နေသော ခြင်များကလည်း အပ်နှင့်ဆွနေသလို ရှိသည်။ တစ်ရေးအိပ်လိုသော်လည်း အလစ်မပေးဘဲ စစ်သားများကို ကြည့်နေမှဟူသောအသိက ရှိနေပြန်သည်။ စဉ်းစားရင်းဖြင့်ပင် မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ရုတ်တရက် လူသံများကြားသောကြောင့် ကျွန်တော် လန့်နိုးသွားသည်။ စစ်သားများ မတ်တတ်ရပ်နေကြပြီကို တွေ့ရသည်။ တစ်ဖက်ဘေးသို့သွားကာ အလေးအပေါ့ စွန့်ကြသည်။

“ဒါဆို တော်တော် အချိန်နောက်ကျသွားပြီ။ တို့ ပြန်လှည့်ကြစို့”

သူတို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်ကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ အသံများ လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါကျမှ အင်ပါရီကို လှည့်ကြည့်မိသည်။ အိပ်ပျော်နေခဲ့ဖြစ်သည်။ သူ့ကို အသာအယာ နှိုးလိုက်သည်။

အင်ပါရီက ခေါင်းထောင်လာပြီး သူ့မျက်နှာပေါ်မှအင်္ကျီကို လက်ဖြင့် သိမ်းဖယ်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်နေသည့်ပုံပင် ဖြစ်သည်။

“ထမင်းဆာတယ်” မျက်လုံးများကို ပွတ်ရင်းပြောသည်။

“တို့ မကြာခင် စားရမှာပါ”

“အိမ်ပြန်ကြစို့။ မနေ့က နင်ဖမ်းလာတဲ့ ကြက်ဆင်သားနဲ့ ထမင်းကျွေးမယ်လို့ မေမေက ပြောထားတယ်”

“တို့ သွားလို့မဖြစ်ဘူး။ စစ်သားတွေ ရှိသေးတယ်”

အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်နေသည့် အမူအရာသည် အင်ပါရီ၏မျက်နှာပေါ်မှ ပျောက်သွားသည်။ အဖြစ်အပျက်များကို သူ ပြန်ပြီး သတိရလာဟန်ရှိသည်။ ချက်ချင်းပင် သူ ငိုလေတော့သည်။

“မေမေ ... မေမေ ... မေမေ”

“တိတ်စမ်း” ကျွန်တော် ငေါက်လိုက်သည်။

“နောက်ပြီးရင် မေမေနဲ့ တွေ့ရမှာလားဟင် ...”

“တွေ့ရမှာပေါ့”

သူ့အမေနှင့် မည်သို့မျှ ပြန်လည်တွေ့ဆုံနိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်းကို ကျွန်တော် မည်သို့ ပြောပြနိုင်မည်နည်း။

“အိမ်ထဲကနေပြီး မင်း ဘယ်လိုလုပ် လွတ်ထွက်လာတာလဲ”

“မေမေကို စစ်သားတွေ ဆွဲခေါ်နေတုန်း ခုတင်အောက်ကို ငါ ဝင်ပုန်းနေတယ်။ သူတို့လဲ အခန်းထဲကထွက်သွားရော ပြတင်းပေါက်က ခုန်ချပြီး ငါ တအားပြေးတော့တာပဲ။ ငါ မနားတမ်းပြေးတာ”

“ဒီလို လွတ်အောင်ပြေးနိုင်တာ သိပ်တော်တာပဲကွာ”

“ဟုတ်လား။ ငါတော်သလား” သူ့မျက်လုံးများ အရောင်တောက်လာကြသည်။

အင်ပါရီသည် အလွန်အမြောက်ကြိုက်သည့် မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝတွင် အမြောက်ခံရခြင်းကို ဘယ်သောအခါတွင်မှ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

“ငါ တော်တယ်နော် ... ဟုတ်တယ်နော် ...” ဟု ထပ်မေးပြန်သည်။

“သိပ်တော်တာပဲ”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထိုသို့ အပြောခံရသောကြောင့် စိတ်ကျေနပ်သွားဟန်တူသည်။ ပြီးတော့မှ ချုံအပြင်သို့ ချောင်းကြည့်သည်။

“သူတို့ သွားကုန်ကြပြီလား”

“သွားကုန်ကြပြီ။ တို့လဲ သွားကြဖို့ အချိန်တော်ပြီ”

ကျွန်တော်က မတ်တတ်ရပ်ရင်း ပြောသည်။

“ဘယ်ကို သွားမှာလဲ”

ကျွန်တော် ခဏစဉ်းစားနေမိသည်။ ယခုအတိုင်းဆိုလျှင် ဖက်ကက်ကို ကျွန်တော်တို့ မိနိုင်းစရာ အကြောင်းမရှိတော့။ သို့သော်လည်း သူ ဘယ်သွားသည်ကို ကျွန်တော် သိသည်။

“အက်စ်တန်ဇာကို သွားမယ်”

“အက်စ်တန်ဇာ ... အဲဒါက ဘယ်နားမှာလဲဟင်” ဟု သူက ပြန်မေးသည်။

“ဒီကနေပြီး အဝေးကြီးလိုသေးတယ်။ တို့ လမ်းလျှောက်သွားရမှာ”

“ငါလဲ လမ်းလျှောက်ချင်နေတာ”

“ဒါပေမဲ့ တို့ သိပ်သတိထားရမယ်။ ဘယ်သူမှ အတွေ့ခံလို့ မဖြစ်ဘူး။ တစ်ယောက်ယောက် လာသံကြားရင် တို့ ပုန်းနေရမယ်”

“စစ်သားတွေဖြစ်နိုင်တယ်နော် ...” သူကလည်း ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ပြန်ပြောသည်။

“စစ်သားမဟုတ်ရင်လဲ တို့ ပုန်းရမှာပဲ။ တို့ကို တွေ့ခဲ့အကြောင်း စစ်သားတွေကို ပြန်ပြောမှာ စိုးရတယ်”

“ငါ သတိထားပါ့မယ်။ ငါ ဆာလဲဆာတယ်။ ရေလဲ ငတ်တယ်ဟယ်”

“ဟိုရှေ့နားမှာ စမ်းချောင်းကလေး တစ်ခုရှိတယ်”

“ရှုရှုလဲ ပေါက်ချင်တယ်”

“ဟိုဘက်ချုံထဲကိုသွား” သည်ကိစ္စကတော့ သူ စောင့်နေနိုင်သေးသည့် ကိစ္စမဟုတ်ချေ။

အင်ပါရီသည် တစ်ဖက်ဘေးနားရှိ ချုံကွယ်သို့ သွားသည်။ ထိုင်ပြီးတော့မှ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းအော်ပြန်သည်။

“နင် အဲဒီနားမှာရပ်နေရင် ငါ ပေါက်လို့မရဘူး”

ကျွန်တော်ပြုံးရင်း တစ်ဖက်သို့ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ မိန်းကလေးများသည် အလွန်လည်း ရယ်စရာကောင်းကြသည်။

နောက် နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ စမ်းချောင်းကလေးသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာကြသည်။ မောနေတုန်း ရေကို အငမ်းမရမသောက်ရန် ဖက်ကက် သတိပေးဖူးသည်ကို ပြန်အမှတ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် အင်ပါရီကိုလည်း နားပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်းသောက်ရန် သတိပေးပြန်သည်။

ရေထဲသို့ ကျွန်တော် မျက်နှာနှစ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကျောပေါ်တွင် တောခြင်ရိုင်းများကိုက်ထားသည့် ဒဏ်ရာများမှ ယားလာသည်။ နေပူရှိန်ကပြင်းလေ ခြင်ကိုက်ဖုများက ယားလေ ဖြစ်လာသည်။ ကျောကို လှမ်းကုတ်သောအခါ အဖုများကို စမ်းမိသည်။ စမ်းချောင်းထဲမှရေဖြင့် ကျောကို ရေဆွတ်သည်။ အင်ပါရီက ကျွန်တော့်ကို ရပ်ကြည့်နေသည်။

“နင့်ကျောတစ်ပြင်လုံး ခြင်ကိုက်ရာတွေချည်းပဲ။ ငါ့ကို ခြင်ကိုက်ရင် မေမေက ပင်လယ်သစ်ရွက်ခူးပြီး လိမ်းပေးတယ်”

“ဘယ်လိုအရွက်မျိုးလဲ”

“ဟောဟိုမှာ အများကြီးပဲ” ချုံများထဲသို့ သူက လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

လက်တစ်ဆုပ်စာမျှခူးပြီး ကျောပေါ်ကိုပွတ်ရန် ကျွန်တော် ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လည်း နေရာတိုင်းသို့ လက်ကမမီ။

“နင် မလုပ်တတ်ပါဘူး။ ပေး ... ငါလုပ်ပေးမယ်”

သူ့ကို သစ်ရွက်များ ပေးလိုက်သည်။ သစ်ရွက်များကို ရေဖြင့် ဆွတ်သည်။

“ဟိုဘက်လှည့် ...”

တစ်ဖက်သို့ ကျွန်တော် လှည့်ပေးသည်။ သစ်ရွက်များနှင့် ရေများသည် ကျောပေါ်မှ စီးကျသွားကြသည်။ သူပြောသည်မှာ မှန်ပါသည်။ ခဏနေတော့ အယားသက်သာသွားသည်။ စမ်းချောင်းဘေးမှာထိုင်ရင်း ရေထဲသို့ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ငါးအုပ်တစ်အုပ် ကူးသွားသည်ကို ကြည့်လင်သည့်ရေထဲမှာ တွေ့ရသည်။

စန်တီယာဂို(အငယ်) ငါးဖမ်းသည့်နည်းကို ပြေးပြီး အမှတ်ရမိသည်။ ထို့ကြောင့် ပတ်လည်ရှိ ချုံများထဲမှာ ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့် သစ်ကိုင်းတစ်ခုကိုရှာပြီး အဖျားကို ဓားနှင့်ချွန်သည်။ အကိုင်းပေါ်မှ အရွက်များနှင့် အတက်များကို သင်ပစ်လိုက်သည်။ သစ်ကိုင်းချွန်ကိုရသောအခါ စမ်းချောင်းစပ်တွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချရင်း ငါးအုပ်ကို ချောင်းနေသည်။

ငါးအုပ် ပြန်လာပြန်သည်။ ငါးအုပ်ထဲသို့ တုတ်ချွန်ဖြင့် ထိုးသော်လည်း သူတို့က ပိုမြန်သည်။ လူသာ အရှိန်လွန်ပြီး ချောင်းထဲသို့ကျသွားသည်။ တတိယအကြိမ် ကြိုးစားသောအခါကျမှ မည်သို့လုပ်ရမည်ကို သဘောပေါက်လာသည်။ ငါးများသည် အရပ်ရပ်မျက်နှာသို့ ပြေးနေကြသည်။ မိမိဘက်သို့လာသည့် အကောင်ကို အနီးသို့ရောက်မှ ထိုးရမည်ဖြစ်သည်။

ငြိမ်ငြိမ်ကလေး စောင့်ကြည့်နေပြီး သူတို့ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ယဉ်လာသည်။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော့်အနီးသို့ကူးလာသည်။ ငါးတစ်ကောင်ကို လှမ်းထိုးသည်။ တုတ်ချွန်အဖျားတွင် ငါးတစ်ကောင် ပါလာတော့သည်။

“တို့ စားကြမယ်”

ကျွန်တော်က အောင်ပွဲခံလိုက်ရသူလို ပြောသော်လည်း အင်ပါရီ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ရွံသည့်အမူအရာ ပေါ်လာသည်။

“ဒီအတိုင်း စားရမှာလား။ ဘယ်လိုလုပ် ချက်မလဲ” ဟု သူက မေးသည်။

ကျွန်တော်သည် စိတ်ပျက်သွားသည်။ ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခုပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ နေပူဒဏ်ကြောင့် ချစ်ချစ်တောက်ပူနေသည့် ကျောက်တုံးကြောင့် အလန့်တကြားအော်ပြီး ခုန်ထမိသည်။ ကျွန်တော့်တင်ပါးကိုပင် ကျွမ်းမတတ် ပူနိုင်သော ကျောက်တုံးသည် ကျွန်တော် ဖမ်းမိထားသည့် ငါးကိုလည်း ကျက်အောင် လုပ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

*

(၁၈)

ငါးသည် အကျက်ကြီးမဟုတ်လှသော်လည်း စား၍မဆိုးလှပေ။ နောက်ထပ် နှစ်ကောင်မိသေးသည်။ ဓားဖြင့် အကြေးခွံများခွာကာ ကျောက်တုံးပေါ်သို့တင်ပြီး တတ်နိုင်သမျှ ကျက်အောင်ထားသည်။ ကျွန်တော်တို့ အသားစားကြရသည်မှာ ထိုနေ့ပင်ဖြစ်သည်။ နောက်နှစ်ရက်လုံးလုံး သစ်သီးများကိုသာ ရူးစားရတော့သည်။ တတိယနေ့နံနက်သို့ရောက်သောအခါ သရက်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်သို့ ရောက်လာကြသည်။ ဝမ်းသာအားရဖြင့် ဗိုက်ပြည့်အောင် စားကြသည်။ ထိုနေ့အဖို့ သရက်ပင်အောက်မှာပင် နားနေလိုက်ကြသည်။

ညမှောင်လာသောအခါ အင်ပါရီ ငိုလေတော့သည်။

“အိမ်ပြန်ချင်တယ်”

သူ့ကို တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေမိသည်။ မည်သည့်စကားကိုမျှလည်း မပြောနိုင်တော့။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်သာ ထိုင်ကြည့်နေမိတော့သည်။ ကိုးကွယ်ရာမဲ့သော ယောက်ျားသားတစ်ယောက်သည် မိန်းမတစ်ယောက်၏မျက်ရည်ကို မည်သို့တိတ်အောင် လုပ်နိုင်ပါမည်နည်း။ အာဟာရပြတ်သောကြောင့် သူ့မျက်နှာ ချောင်ကျနေပြီ ဖြစ်သည်။

“လည်ချောင်း နာတယ်” ဟု သူက ပြောသည်။

ကျွန်တော့်လည်ချောင်းများလည်း ထို့အတူဖြစ်ပါသည်။ သရက်သီးများကို အလွန်အကျွံ စားမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“အိပ်လိုက် မနက်ကျရင် သက်သာသွားလိမ့်မယ်”

အင်ပါရီက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ခြေကိုဆောင့်နေသည်။

“မအိပ်ဘူး။ မြေကြီးပေါ်မှာ အိပ်ရတာ မုန်းလှပြီ။ ကိုယ်တစ်ခြမ်းကလဲ အေးစက်နေသေးတယ်။ ပိုးကောင်တွေကလဲ ကိုယ်ပေါ်ကို အနံ့ လျှောက်တက်နေသေးတယ်။ အိမ်ပြန်ပြီး အိပ်ရာထဲမှာပဲ ငါ ပြန်အိပ်ချင်တယ်”

“မင်း ပြန်လို့မရဘူး”

“သွားမယ်” ဒေါသတကြီးဖြင့် ခြေဆောင့်နေတော့သည်။

သူ ဘာဆိုလိုသည်ကို ကျွန်တော် သိသည်။ သူ၏ နာမည်ကျော်လက်သုံးအကျင့်ဖြစ်သော စိတ်ကောက်ခြင်းဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ခုခံ တိုက်ခိုက်တော့မည်။ သည်အကျင့်ကို ကျွန်တော် အလွန်မုန်းပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ပါးတစ်ဖက်ကို ဖြတ်ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် သူ ကြောင်ပြီး ကြက်သေသေသွားသည်။ ခဏကြာတော့ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်များ ပြည့်လာသည်။

“နင် ငါ့ကို ရိုက်တယ်”

“ပါးစပ်ပိတ်ထားရင် ထပ်ရိုက်ဦးမယ်” ကျွန်တော်က ကြမ်းတမ်းရက်စက်စွာ ပြောသည်။

“နင့်ကို ငါ မုန်းတယ်”

ကျွန်တော်က ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

“ငါ တကယ်ပြောနေတာ။ နင်နဲ့ငါ လက်မထပ်တော့ဘူး”

မြက်ခင်းပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်အိပ်ရင်း မျက်လုံးများကို ကျွန်တော် မှိတ်ထားမိသည်။ ခဏကြာအောင် ငြိမ်နေကြသည်။ ဘာသံမှမကြားရ။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်အနားသို့ သူ ကပ်လာသည်ကို သတိထားမိသည်။ ကျွန်တော့်ဘေးသို့ အတင်း တိုးဝင်လာသည်။

“ခမ်းတယ် ... ဒက်ခ်စ်”

သူ့ကို ငုံ့ကြည့်သောအခါ ချမ်းလွန်းသဖြင့် နှုတ်ခမ်းများ ပြာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ လဟာပြင်ကြီးထဲတွင် မအိပ်သင့်ကြောင်း သဘောပေါက်လာသည်။ လေတဟူးဟူးတိုက်နေသည့် ယခုလို နေရာမျိုးထက် ပိုပြီးလေလုံမည့်နေရာကို ကြည့်မိသည်။

“ထ” ကျွန်တော်က သူ့ကို ဆွဲထူသည်။

“မှောင်နေတယ်။ ပြီးတော့ ငါ သိပ်မောနေပြီ။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ဘူး”

“လျှောက်မှဖြစ်မှာပေါ့။ ပိုပြီးနွေးတဲ့နေရာတစ်ခု ရှာပြီး အိပ်ကြရမယ်”

နှစ်ယောက်သား လျှောက်လာကြသည်။ ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်မိသည်။ မိုးသားများ သိပ်နိမ့်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျေနပ်စရာမကောင်းလှ။ လနှင့်ကြယ်များလည်း မိုးတိမ်များကြားမှာ ပျောက်ကွယ်နေကြပြီ။ လေကလည်း ပိုအေးလာသည်။ မကြာမီ မိုးရွာတော့မည်ကို သိသာနိုင်သည်။

ကွင်းပြင်၏တစ်ဖက်တွင် တောအုပ်ကလေးတစ်ခုရှိသည်ကို မနက်ပိုင်းတုန်းက သတိထားခဲ့မိသည်။ သရက်ပင်အောက်မှာသာ ကျွန်တော်တို့ အချိန်ဖြုန်းမနေခဲ့မိလျှင် ယခုအချိန်တွင် ထိုတောအုပ်ကလေးအတွင်းသို့ ရောက်နေလောက်ပြီ။ အမှောင်ထဲမှာ မျှော်ကြည့်သည်။ ဘာကိုမှ မမြင်ရ။ တောအုပ်ကလေးဆီသို့ မကြာမီ ရောက်လာနိုင်မည်ဟူသော မျှော်မှန်းချက်ဖြင့်သာ ဆက်လျှောက်နေရသည်။

မိုး စတင် ရွာလာသည်။ ရွာကတည်းက သဲသဲမဲမဲရွာခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ရွှဲနှစ်သွားသည်။ အင်ပါရီကိုဆွဲပြီး အမြန်ပြေးလာခဲ့သည်။ မြေပြင်လည်း မိုးရေကြောင့် ရွှံ့များဖြစ်နေပြီ။ မိုးစိုနေသည့် ကျွန်တော်တို့ အဝတ်များကလည်း ခြေထောက်ကို တုပ်ဆွဲထားသလို ဖြစ်နေသည်။

အင်ပါရီ ငိုပြန်သည်။ ပြေးရင်းဖြင့် သူ ချော်လဲသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆွဲထူကာ ဆက်ပြေးသည်။ ခဏကြာတော့ တောအုပ်အတွင်းသို့ ရောက်လာကြသည်။ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်သို့ သူ့ကို ဆွဲသွင်းလိုက်ရသည်။ သစ်ပင်က အလွန်ကြီးသောကြောင့် အရွက်များကို မိုးရေမထိုးဖောက်နိုင်ဘဲ အောက်ပိုင်းတွင် ခြောက်နေသည်။ သည်တော့မှပင် အသက်ရှူနိုင်ကြတော့သည်။

အင်ပါရီ၏ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့မျက်လုံးများလည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း တောက်ပြောင်နေသည်။

“ဒက်စ်စ် ... ငါ အသံတွေ ကြားနေတယ်”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ဆွဲယူပွေ့ကာ ကိုယ်ငွေ့ဖြင့် နွေးစေသည်။

“မဟုတ်ဘူး။ ငါ အသံတွေ ကြားနေရတယ်” သူ့အသံက တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။

သူ့နဖူးကို စမ်းကြည့်သောအခါ ကိုယ်ပူနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အဖျားကြောင့် ကယောင်ကတမ်းပြောသည်ဟု ထင်မိသည်။

“တိတ်တိတ်နေ။ ကဲ ... တို့ ဒီနေရာမှာ နားကြစို့”

“မဟုတ်ဘူး။ နားထောင်ကြည့်”

သူက ကျွန်တော့်ကို တွန်းပစ်လိုက်ပြီး ဒေါသသံဖြင့် ပြောသည်။

ပထမပိုင်းတွင် ဘာသံကိုမှမကြားရ။ ခဏကြာတော့မှ အသံများကို ကျွန်တော်လည်း ကြားလာသည်။ ကျွန်တော်တို့ နောက်ဘက်ပိုင်းမှ ကြားနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီနေရာကစောင့်နေ” ဟု လေသံဖြင့် ပြောခဲ့သည်။

သူက ခေါင်းညိတ်ပြချိန်မှာပင် တောတွင်းသို့ ကျွန်တော် ဝင်လာခဲ့သည်။ ကိုက် ငါးဆယ်ခန့် သွားမိသောအခါ သူတို့ကို မြင်ရတော့သည်။ လမ်းဘေးသစ်ပင်များအောက်တွင် လှည်းသုံးစီး ရပ်ထားသည်။ လှည်းတစ်စီးပေါ်တွင် လူသုံးယောက် ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့ ဖဲကစားနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အခြားလှည်းတစ်စီးပေါ်တွင် လူသုံးယောက် အိပ်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ အားလုံး အနီနှင့်အပြာရောင်ဝတ် စစ်သားများ ဖြစ်ကြသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ လှည်းဘေးတွင် ရိုင်ဖယ်သေနတ်များ ထောင်ထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

သူတို့အပြင် တခြားလူများ ရှိသေးသလားဟု စဉ်းစားမိသည်။ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့ အသံမကြားအောင် ဂရုတစိုက်တက်လာပြီး လှည်းများကို ကြည့်မိသည်။ အခြားမည်သူ့ကိုမျှ မမြင်ရ။ လှည်းတစ်စီးပေါ်တွင် စောင်ပုံကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ စောင်တစ်ထည်လောက်ခိုးလျှင် ရနိုင် မရနိုင်ကိုလည်း တွေးကြည့်နေမိသည်။

အင်ပါရီ ဖျားနေသည်ကို ချက်ချင်းပင် သတိရပြန်သည်။ သူသည် ကျွန်တော့်တာဝန်လုံးလုံး ဖြစ်ချေသည်။ သစ်ပင်ပေါ်မှ ဖြည်းညင်းစွာ ဆင်းလာခဲ့ပြီး စောင်များတင်ထားသည့် လှည်းဆီသို့ ကပ်လာခဲ့သည်။ စောင်တစ်ထည်ကို ခပ်မြန်မြန် လုံးထွေးယူလိုက်သည်။ အသုံးဝင်မည့်ပစ္စည်း အခြားဘာရှိဦးမည်နည်းဟု လှည့်ကြည့်သည်။ မီးခြစ်တစ်ဘူးတွေ့သဖြင့် ကောက်ပြီး အိတ်ထဲထည့်ထားလိုက်သည်။ ခြောက်နေသော ဝက်ခေါက်တုံးတစ်ခု ကျနေသည်ကိုပါ တွေ့သဖြင့် ကောက်ယူခဲ့သည်။

တောထဲသို့ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်လာသည်အထိ မိနစ်အနည်းငယ်မျှသာ ကြာပါသည်။ အင်ပါရီဆီသို့ ပြန်လာသည့်ခရီးမှာ ဘာမှ မခက်ခဲတော့။ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်သွားတော့ သူ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး လဲလျောင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဒက်ခ်စ်လား” လေသံဖြင့် သူကမေးသည်။ ချမ်းလွန်းသဖြင့် မေးချင်းရိုက်နေသည့် အသံကိုလည်း ကြားရသည်။

“ဟုတ်တယ်။ မြန်မြန်ထ။ အဝတ်အစားတွေ ချွတ်ပစ်လိုက်”

ကျွန်တော်ယူလာသည့် စောင့်ဖြင့် သူ့ကိုယ်ကို နွေးသွားအောင် ထွေးပေးထားလိုက်သည်။ ဓားထုတ်ယူပြီး ဝက်ခေါက်တုံးကို အတုံးသေးသေးကလေးများဖြစ်အောင် လှီးယူသည်။

“ရော့ ... ဒါကိုစုပ်နေ”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြီး သူ့ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ သူ့ဘေးမှာ ကျွန်တော် လှဲရင်း ဝက်ခေါက်တုံးကိုပါ ပါးစပ်ထဲထည့်ပြီး ဝါးကြည့်သည်။ သဲရှပ်ရှပ်နှင့် ငန်ငြိနေပြီဖြစ်သည်။ မည်သို့ဆိုစေ သက်သာရာတော့ ရသွားသည်။ အင်ပါရီ အချမ်းသက်သာသွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ခဏကြာတော့ သူ အိပ်ပျော်သွားလေပြီ။ အသက်ငယ်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနှင့်တော့ မဆိုးရှာပါပေ။

ငှက်အော်သံများကို ကြားရသည်။ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ သစ်ကိုင်းများအကြားမှ ကြည်လင်နေသော ကောင်းကင်ကို တွေ့ရသည်။ အလင်းရောင်လာပြီး။ ဘေးသို့ကြည့်သောအခါ အင်ပါရီသည် စောင်ခြုံထဲမှာသာ ကျကျနန အိပ်ပျော်နေသည်။

ညက သူ့ချွတ်ထားသည့် အဝတ်များကို ကြည့်သောအခါ သူ့ခြေရင်းနားမှာ တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ကောက်ယူပြီး ချုံတစ်ခုပေါ်သို့တင်ကာ နေလှန်းထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော် ပြန်လှည့်လာတော့ သူ နိုးနေပြီ။ တိတ်တိတ်နေရန် ပါးစပ်ပေါ်သို့ လက်ညှိုးကို တင်ပြလိုက်သည်။ သူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒီမှာ စောင့်နေ။ ငါပြန်လာခဲ့မယ်” ဝက်ခေါက်တုံးတစ်ခုကို ဓားနှင့် ဖြတ်ပေးခဲ့သည်။

ကွင်းပြင်ကလေးသို့ရောက်အောင် ခဏသာ လာရသည်။ လှည်းများ မရှိတော့ပြီ။ စစ်သားများ ဖိုသွားသည့် မီးဖိုတွင် မီးအနည်းငယ် ကျန်သေးသည်ကို တွေ့ရသည်။ သစ်ကိုင်းခြောက်များရှာပြီး မီးဖိုပေါ်သို့ ပစ်တင်ကာ အင်ပါရီရှိရာသို့ ပြန်လာခေါ်သည်။

တစ်ညလုံး အေးထားသောကြောင့် မီးလှုံ့ရသည်မှာ အရသာရှိလှသည်။ နေလုံးကို မော့ကြည့်သောအခါ ကိုးနာရီလောက် ရှိချေပြီ။ ခရီးဆက်ရပေဦးမည်။ စောင်ကိုလိပ်ပြီး ပခုံးပေါ်သို့တင်ကာ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုနေ့မနက်က သုံးကြိမ်လောက် ပုန်းကြရသေးသည်။ ပထမတစ်ကြိမ်က မြောက်မြားစွာသော ခြေကျင်ခရီးသည်များ၊ ဒုတိယအကြိမ်ကလည်း လှည်းတစ်စီးနှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ မိန်းမတစ်ယောက်။ ထိုလှည်းနောက်မှ ခဏကြာအောင် လိုက်ကြည့်မိသေးသည်။ မကြာခဏ လှည်းတွေတွေနေရသောကြောင့် အန္တရာယ်က များလှသည်။ မြို့ငယ်ကလေးတစ်ခု၏အနီးသို့ ရောက်လာပြီဟု ခန့်မှန်းရသည်။

အကွေလေးတစ်ခုကို လွန်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အိမ်များနှင့် မီးခိုးထွက်နေသည့် ခေါင်တိုင်များကို မြင်ရသည်။ အင်ပါရီ၏လက်ကို ဆွဲပြီး လမ်းဘေးသို့ဆင်းကာ တစ်ဖက်ကွင်းပြင်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့ရပြန်သည်။

“မြို့လေးတစ်ခုနားကို တို့ ရောက်လာပြီ”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထိုနေ့က ခရီးရှည်ကြီးကို သွားရသည်။ ည မိုးချုပ်လုနီးမှ ရွာကလေးတစ်ရွာဘေးသို့ ရောက်လာကြသည်။

“ဆာတယ်။ ဝက်ခေါက်က ဝိုက်မပြည့်ဘူး” အင်ပါရီက ပြောပြန်သည်။

“ဒီနေ့ညတော့ စားစရာတစ်ခုခု ရပါလိမ့်မယ်”

ကြက်ခြံနှစ်ခုကို ကျွန်တော် တွေထားသည်။ ထိုကြက်ခြံများနှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာတွင် စတည်းချရန် နေရာရှာသည်။ လုံခြုံသောနေရာကလေးတစ်ခုကို တွေ့ပါသည်။ ညမှောင်သောအခါ ထိုနေရာတွင် နေခဲ့ရန် ပြောသော်လည်း မရ။ အင်ပါရီက သူ့ပါ လိုက်မည်ဟုဆိုသည်။

ကြက်ခြံရှိရာသို့ လာခဲ့ကြသည်။ ကြက်ခြံနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ချုံဖုတ်ကလေးတစ်ခု တွေ့သောကြောင့် အင်ပါရီကို ထိုအထဲမှာ ထိုင်ခိုင်းခဲ့သည်။

“ဒီကစောင့်။ မလှုပ်နဲ့နော်”

သူ ဘာမှ ပြန်မဖြေသေးမီ ထွက်လာခဲ့သည်။ အနီးဆုံး ကြက်ခြံတွင်းသို့ ဝင်သောအခါ ကြက်များ ထအော်ကြသည်။ မိုင်ပေါင်းလေးဆယ်လောက်ကပင် ကြားနိုင်လောက်သည်ဟု ထင်ရသည်။ အနီရောင် ကြက်မကြီးတစ်ကောင် ပြေးလာသောကြောင့် ဓားဖြင့် ယမ်းလိုက်ရာ ခေါင်းပြတ်သွားသည်။ အဖြူရောင်တစ်ကောင် ပြေးလာသည်။ သူ့ကိုထိသည်နှင့် ဓားကို ဓားအိမ်ထဲပြန်သွင်းပြီး ကြက်နှစ်ကောင်ကို ခြေထောက်မှကိုင်ကာ နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်ပြေးခဲ့သည်။

ကြက်များက ကျွန်တော့်လက်ထဲတွင် မသေမရှင်ဖြင့် ရုန်းကန်နေကြသည်။ အင်ပါရီအနီးသို့ ရောက်သည့်အချိန်မှာပင် အိမ်ထဲမှ ယောက်ျားတစ်ယောက် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုင်ပြီး ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကြက်ခြံပွင့်နေသည်ကို တွေ့သောအခါ ပြေးပိတ်သည်။ ထို့နောက် ကွင်းအစပ် ကျွန်တော်တို့နှင့် မနီးမဝေးသို့ လျှောက်လာသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ” အိမ်ထဲမှ မိန်းမသံတစ်သံ ထွက်လာသည်။

“တောကြောင်ပေါ့ကွာ။ ကြက်ဝင်ဆွဲတာ။ တစ်ညတော့ ဒီကောင်ကို အသေဖမ်းပြမယ်”

သူ ခဏရပ်နေပြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်သွားသည်။

အင်ပါရီ၏လက်ကို တို့ပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပြန်ပြေးခဲ့ကြသည်။ နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ပြတ်ကျနေသာ ကြက်ခေါင်းနှစ်လုံးကိုတွေ့လျှင် တောကြောင်မဟုတ်ကြောင်း သူ သိလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့ ပုန်းအောင်းနေသည့် နေရာကလေးသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကြက်များကို မီးကင်ကြသည်။ အင်ပါရီက ပျော်လွန်းသဖြင့် ရယ်မဆုံး ဖြစ်နေသည်။

*

(၁၉)

နောက်ဆုံးတွင် တောင်တန်းများပေါ်မှနေ၍ သဲကန္တာရတစ်ခု၏အစပ်သို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာကြသည်။ နေ့များမှ ညများ၊ ညများမှ နေ့များဖြင့် လုံးလည်လိုက်ရင်း မည်သည့်ရက်၊ မည်သည့်နေ့သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ မှန်းဆ၍မရတော့ချေ။ စိတ်အထင်တော့ ရက်သတ္တပတ် သုံးပတ်လောက် ရှိနေလောက်ပြီ။

သဲကန္တာရအစပ်မှနေ၍ တစ်ဖက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ စိမ်းလန်းစိုပြည်သော တောင်ကြောလေးတစ်ခုကို မြင်ရသည်။ ကောက်ပဲသီးနှံဖွံ့ဖြိုးသော အက်စ်တန်ဇာပင် ဖြစ်ရပါမည်။ သွားလာနေကြသည့် လှည်းများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် နေ့အခါတွင် ကျွန်တော်တို့ မဖြတ်ရဲ။ ပုန်းစရာ ကွယ်စရာ မရှိ။ ဟင်းလင်းပြင် ဖြစ်သည်။

ခရီးအကွာအဝေးကို မှန်းဆကြည့်မိသည်။ ဖက်ကက်နှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လှည်းနှင့်ဖြတ်ရာ သုံးနာရီကြာမျှ ဖြတ်ရသည်။ မိုင်နှစ်ဆယ်ခန့် ရှိချေမည်။ တစ်ညလုံး လမ်းလျှောက်လျှင် ရောက်နိုင်လောက်သည်။ အင်ပါရီကို လှည့်ကြည့်မိသည်။

သူ့အသားများ နေလောင်ထားသဖြင့် ညိုနေပြီ။ ရွှေရောင်ဆံပင်လည်း ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေကြသည်။ မျက်နှာလည်း ချောင်ကျနေသည်။ အိတ်ထဲမှ ကြက်ရိုးတစ်ချောင်းကို ထုတ်ပေးသောအခါ ပါးစပ်ထဲသို့ထည့်ပြီး စုတ်ယူနေသည်။ သည်ရက်ပိုင်းများအတွင်း သူလည်း ဗဟုသုတများ စုံချေပြီ။

“ညကျမှ တို့ ဖြတ်လို့ဖြစ်မယ်။ အခု လောလောဆယ်တော့ တစ်နေရာမှာ ပုန်းနေကြဦးစို့”

သူကလည်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူ နားလည်ပါပြီ။ ရှင်းပြစရာ မလိုတော့။

“တို့မှာ စားစရာကျန်သေးသလား” အင်ပါရီက ကြက်ရိုးကိုစုပ်ရင်း မေးသည်။

“မကျန်တော့ဘူး”

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်သည်။ ဘာကောင်မှ မရှိနိုင်သော အရပ်ဒေသဖြစ်သည်။ ချုံပုတ်သေးသေးကလေးများ ခပ်ကျဲကျဲသာရှိသည်။ သဲကန္တာရဖြစ်သောကြောင့် ရေလည်း ရနိုင်ဖွယ်ရာ မရှိ။

“ဒါပေမဲ့ အက်စ်တန်ဇာကို တို့ ရောက်တော့မှာပဲ။ ဟိုမှာ ကြိုက်သလောက်စား။ ကြိုက်သလောက် သောက်”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူ ကြည့်နေရာသို့ လိုက်ကြည့်သောအခါ လှည်းများ မောင်းနှင်သွားလာနေကြသည်ကို မြင်ရသည်။

“သူတို့အားလုံးက တို့ကို မုန်းနေကြတာလား။ သူတို့အားလုံးက တို့ကို သတ်ပစ်ချင်ကြတာလား”

သူ့အမေးကြောင့် ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ငါလဲ မပြောတတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင် ဘာဖြစ်လို့ တို့ တစ်ချိန်လုံး ပုန်းနေရတာလဲ”

“သူတို့က တို့အပေါ် ဘယ်လို သဘောထားမှန်းမှ မသိတာ”

အင်ပါရီသည် ခဏငြိမ်နေ၏။

“မေမေ သေပြီ။ အားလုံး သေသွားပြီ။ ရိုဘာတိုရော၊ အက်ဒွီဒိုရော သေပြီ။ ဒါကြောင့် တို့အိမ်ကို ပြန်လို့မဖြစ်တာ မဟုတ်လား” ဟု သူက ရုတ်တရက် မေးချလိုက်သည်။

ကျွန်တော်က ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

“ငါ့ကိုပြောပြပါ။ ငါ မငိုပါဘူး” သူက အေးအေးပင် မေးသည်။

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ပါပေါ့ရော သေပြီလား” ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကို သူ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မသေပါဘူး”

သဲကန္တာရကြီးဆီသို့ သူ ပြန်ငေးနေပြန်သည်။ အတော်ကြာအောင် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

“တကယ်လို့များ ပါပါလဲ သေသွားတယ်ဆိုရင် နင် ငါ့ကို လက်ထပ်ပြီး စောင့်ရှောက်သွားမလား”

သူ့ကို ကျွန်တော် ပြန်ကြည့်နေမိသည်။ အရိုးပေါ် အရေတင်ဖြစ်နေရှာသည်။ ခိုကိုးရာမဲ့သူလို မရေမရာဖြင့် ရပ်နေသည်။ ကျွန်တော့်ခွေးကလေး ပါရီကို ပြေးသတိရမိသည်။ ကျွန်တော် အမဲရိုးကျွေးမည် မကျွေးမည် မသေချာသောအခါမျိုးတွင် ပါရီသည်လည်း ယခုလို အမူအရာမျိုး ဖြစ်နေတတ်သည်။ သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲယူလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ နွေးထွေးပြီး ယုံကြည်စိတ်များလည်း ရှိလာသည်။

“ငါ လက်ထပ်ယူပြီး စောင့်ရှောက်မယ်ဆိုတာ မင်း သိပါတယ်ကွာ။ ဒီကိစ္စကို တို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတာ ကြာပြီမဟုတ်လား”

သူ့မျက်နှာ ပြုံးသွားသည်။

“ကြက်ရိုး ကျန်သေးလားဟင်”

နောက်ဆုံး တစ်ချောင်းသာ ကျန်တော့သော ကြက်ရိုးကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ လာ ... အရိပ်တစ်ခုအောက်မှာ သွားပြီးနားရင်း အိပ်နေလိုက်ကြရအောင်”

+

ထိုနေ့ညက သဲကန္တာရအတွင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ စတင် ဖြတ်ကျော်ကြသည့်အချိန်တွင် အတန်ငယ် ညဉ့်နက်မှ လေအေးတိုက်လာသည်။ ချမ်းလွန်းသဖြင့် တုန်လာသည်။

“ဖြစ်တယ်နော်”

ကျွန်တော် လှည့်မေးသောအခါ သူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အင်္ကျီကို တင်းသွားအောင် စုခုံရင်း ခေါင်းကိုငုံထားသည်။

“ခဏနေဦး”

ကျွန်တော်က စောင်ကို ဓားဖြင့် ထက်ခြမ်းခွဲလိုက်သည်။ ယနေ့ညလွန်လျှင် မွန်ကာဒါတို့၏အိမ်သို့ ရောက်ပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် သည်စောင်ကို ထိန်းသိမ်းနေစရာ အကြောင်းမရှိတော့။

“ရော ... ဒါကို မျက်နှာဖုံးလိုလုပ်ပြီး ခေါင်းမြီးခုံထား”

ကျွန်တော်ပြောသည့်အတိုင်း သူက လုပ်သည်။ လေက ပိုပြီးပြင်းသည်ထက် ပြင်းလာသည်။ တစ်ချီတစ်ချီတွင် သဲများက မျက်နှာကို လာတိုးကြသည်။ အခံရခက်လှသည်။ မျက်နှာမှ အသားများ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ဖြစ်လာသည်။ အမာခံလမ်းပေါ်တွင်လည်း သဲများ ဖုံးနေပြီဖြစ်သောကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ လမ်းပျောက်သွားသည်။ ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်သောအခါ ကြယ်များကိုလည်း မမြင်ရ။

“ငါ မမြင်ရတော့ဘူး။ မျက်လုံးထဲကို သဲတွေ ဝင်ကုန်ပြီ”

အင်ပါရီက အော်ပြောသည်။

“မျက်နှာကို လုံအောင်ဖုံးပြီး မြင်ရရုံကလေး ဖွင့်ထား” သူ့ခေါင်းပေါ်မှ စောင်ပိုင်းကို အောက်သို့ဆွဲချပြီး လုံအောင်ခုံပေးသည်။

“သက်သာရဲ့လား”

“သက်သာတယ်”

ကျွန်တော်လည်း သူ့လိုလုပ်ပြီး ခက်ခဲစွာ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ လမ်းပေါ်မှ ကျွန်တော်တို့ ချော်ထွက်သွားကြပြန်သည်။ အမာခံလမ်းကြောင်းကို ပြန်တွေ့အောင် တစ်နာရီလောက် ကြာအောင် ပြန်ရှာနေရသည်။

“ဒက်စ်စ် ... ငါ လမ်းလျှောက်လို့မရတော့ဘူး။ ဖိနပ်ထဲမှာ သဲတွေ ပြည့်နေပြီ”

အင်ပါရီက ငိုသံဖြင့် ပြောသည်။

သူ့ကို ထိုင်ခိုင်းပြီး ဖိနပ်ထဲမှာ သဲများကို ထုတ်ပေးရပြန်သည်။

“ကဲ ... လာ။ လျှောက်လိုက်ကြဦးစို့”

လည်ချောင်းထဲမှာ ခြောက်လာသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ပူလာသည်။ ကောင်းကင်ကြီး လင်းလာသည်။ ခဏကြာတော့ ကျွန်တော်တို့နောက်ဘက်ရှိ တောင်ပေါ်မှ နေလုံး ထွက်လာသည်။ အနောက်ဘက်သို့ ဦးတည်ပြီး ကျွန်တော်တို့ လျှောက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုမှပင် သဘောပေါက်တော့သည်။ ညတုန်းက သဲမုန်တိုင်းထဲတွင် လမ်းပျောက်ရင်း လာလမ်းကို ပြန်လျှောက်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ဟိုမရောက် သည်မရောက်နှင့် သဲကန္တာရအလယ်တွင် ပုန်းခိုစရာမရှိအောင် ဖြစ်နေသည်။ အက်စ်တန်ဇာမြို့ကလေးဆီသို့ ကျွန်တော် လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသည်။ ခပ်ဝေးဝေးတွင် လှည်းတစ်စီး မောင်းလာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

အင်ပါရီ၏လက်ကိုဆွဲပြီး လမ်းဘေးသို့ ပြေးဆင်းခဲ့သည်။ အားလုံး လွင်တီးခေါင်ဖြစ်နေသည်။ ပုန်းကွယ်စရာ လုံးဝမရှိ။ နောက်ဆုံး သဲပြင်ပေါ်တွင် ပြားပြားဝပ်ကာ အိပ်နေရင်း အပေါ်မှ စောင်ပိုင်းကလေးများဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားလိုက်ရသည်။

လှည်းသံကို ကြားရသည်။ စောင်ထဲမှ ချောင်းကြည့်သောအခါ ထိုလှည်း လွန်သွားသည်ကို မြင်ရသည်။ ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်သည့်အချိန်မှာပင် နောက်ထပ် လှည်းတစ်စီးကို တွေ့သောကြောင့် ပြန်ဝပ်လိုက်ရပြန်သည်။

“ဘာလဲ ...”

“နောက်တစ်စီး လာပြန်ပြီ”

နေမြင့်လာပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ပတ်လည်မှ သဲများ ပူနွေးစပြုလာပြီ။

“တို့တော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ညရောက်အောင် ဒီအတိုင်း စောင့်ကြရတော့မှာပဲ။ လမ်းပေါ်မှာ လူတွေ အများကြီး ဖြစ်နေပြီ”

“ရေငတ်တယ်”

“ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေလိုက်။ ရေငတ်တာကို မစဉ်းစားနဲ့”

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ချွေးများ ရွဲလာသည်ကို သတိထားမိသည်။ နှုတ်ခမ်းများကို လျှာဖြင့် လျက်ကြည့်ရာ အားလုံးခြောက်ပြီး အငန်ဓာတ်သာ ရသည်။ စောင်ထဲမှ ချောင်းကြည့်သောအခါ တစ်လမ်းလုံး လူသူရှင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ရှင်းသွားပြီ။ ခဏလောက် လျှောက်ကြဦးစို့။ စောင်ကို ခြုံမြဲခြုံထား။ နေပူသက်သာတာပေါ့”

လမ်းပေါ်တွင် အပူငွေ့များ ပြန်နေသည်။ ကျွန်တော့်ခြေထောက်များလည်း လောင်ကျွမ်းကုန်ပြီဟု ထင်ရသည်။

“ရေငတ်တယ် ဒက်ခ်စ်”

“နည်းနည်းလေး လျှောက်လိုက်ကြဦးစို့နော် ... ။ ပြီးရင် တို့ ခဏရပ်ပြီး နားကြမယ်”

နာရီဝက်ခန့် ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ သဲများ အလွန်ပူလာပြီ။ သည်အပေါ်တွင် ရပ်နေ၍ ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းပင်မရှိတော့။ ကျွန်တော့်လျှာသည် ခြောက်ပြီး ရောင်လာသည်။ တံတွေးမျိုချသော်လည်း ခဏသာ သက်သာသည်။ ချက်ချင်း ပြန်ခြောက်သွားသည်။

“နာတယ် ဒက်ခ်စ်။ ငါ့ပါးစပ် သိပ်နာတယ်” အင်ပါရီ ငိုပြီ။

သူ တိုးတိုးကလေး ငိုနေသည်။ သူ့ပခုံးများ သိမ့်သိမ့်ခါနေသည်။ မည်သို့ဆိုစေ သူ့လျှာစိုသွားအောင် လုပ်ပေးနိုင်လျှင် သက်သာရာ ရနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိသည်။ ထို့ကြောင့် ဓားထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်လက်ညှိုးထိပ်ကို လှီးလိုက်သည်။ သွေးများ ထွက်လာသည်။

“သောက်”

“ဘာလုပ်တာလဲ” အင်ပါရီက မေးသည်။

ကျွန်တော်က လက်ကို မြှောက်ပြပြီး သူ့ဘက်သို့ တိုးပေးလိုက်သည်။

“ငါ့လက်ကို လှီးလိုက်တာ။ ရော့ ... ဒီလက်ကို စုပ်”

ကျွန်တော့်လက်ညှိုးကို သူ့ပါးစပ်ထဲသို့ထည့်ပြီး စုပ်နေသည်။ ခဏကြာတော့ မော့ကြည့်သည်။

“နာသလား” ဟုလည်း သူက မေးသည်။

ကျွန်တော့်လက်ကို ပြန်ကြည့်သည်။ ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ညှစ်ကြည့်သည်။ သွေးများ ပြန်ထွက်လာပြန်သည်။

“တစ်ခါ ထပ်စုပ်လိုက်ဦး”

သူ ထပ်စုပ်ပြန်သည်။ ဒီတစ်ကြိမ် ကြည့်လိုက်သောအခါ လက်ညှိုးထိပ်သည် ဖြူဖွေးနေတော့သည်။

“အခု ကောင်းသွားပါပြီ”

အင်ပါရီက စောင်ကိုမ,ပြီး အပြင်သို့ ကြည့်သည်။

“မှောင်စပြုပြီ”

သူပြောသည်မှာ မှန်ပါသည်။ မှောင်စပြုလာပြီ။ အပူလျော့သွားသည်ကို သတိထားမိသည်။ ဒူးထောက်ထိုင်ပြီး အက်စ်တန်အဆီသို့ မျှော်ကြည့်သည်။

“တို့ တစ်ညလုံး လမ်းလျှောက်သွားရင် မနက်ဆို ရောက်ပြီ”

“ရေလေးတစ်ပေါက်လောက် မသောက်ရဘူးလား” အင်ပါရီက မော့ကြည့်ရင်း မေးသည်။

“ဒီနေရာနဲ့ အက်စ်တန်အကြားမှာ ဘာမှမရှိဘူး”

လမ်းဘေးသို့ သူ ပြန်ဆင်းသွားပြီး ထိုင်နေသည်။

“မောတယ်” ဟုလည်း ပြောသည်။

“ငါသိပါတယ် အင်ပါရီ။ ခဏလောက် အိပ်လိုက်။ မနက်ဖြန်ဆိုရင် အားလုံး အဆင်ပြေတော့မှာပါ” ကျွန်တော့်စောင်ပိုင်းကလေးကို သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ခြုံပေးရင်း ပြောသည်။

သူ ပက်လက်လှန်လိုက်ရင်း မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားသည်။ ခဏကြာတော့ သူ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း အိပ်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေသောကြောင့် အိပ်၍ မပျော်ပေ။ ကျွန်တော် မည်မျှပင် ပင်ပန်းနေပြီဖြစ်သော်လည်း အိပ်မပျော်နိုင်ပေ။ အင်ပါရီကိုသာ နှစ်နာရီလောက် အိပ်ခွင့်ပေးလိုက်သည်။

+

မွန်ကာဒါ၏ခြံထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားသည့်အချိန်တွင် နေထွက်ပြီး တစ်နာရီအကြာတွင် ဖြစ်သည်။ အိမ်ရှေ့တွင် မြင်း အကောင်ပေါင်းများစွာတို့ အစာစားနေကြသည်။ သို့သော်လည်း လူတစ်ယောက်မျှ မတွေ့။ အိမ်နောက်ဘက်သို့လာရင်း အင်ပါရီကိုလည်း တိတ်တိတ်နေရန် ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် ပြရသည်။

မီးဖိုဆောင်ရှိ မီးခိုးခေါင်းတိုင်မှ မီးခိုးများ ထွက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဟင်းနဲ့ကျွေးနို့ကိုလည်း ရသောကြောင့် ဗိုက်ထဲမှာ တကြုတ်ကြုတ်မြည်လာသည်။ အိမ်နောက်ဘက်သို့လာပြီး မီးဖိုချောင်တံခါးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ အင်ပါရီ၏လက်ကိုလည်း တစ်ဖက်မှ ကျွန်တော် ဆွဲကိုင်ထားသည်။

အထဲမှာ မှောင်နေသည်။ မျက်စိအကျင့်မရသေးသောကြောင့် ဘာကိုမှ မမြင်ရ။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏အော်သံကို ကြားလိုက်ရသည့်အချိန်မှာပင် မြင်ကွင်းများ ရှင်းလာသည်။ ထမင်းချက်အမျိုးသမီးက မီးဖိုနားမှာ ရပ်နေသည်။ စားပွဲတစ်လုံးတွင် လူသုံးယောက် ထိုင်နေသည်။ နှစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ မျက်နှာမူထားပြီး တစ်ယောက်က ကျောခိုင်းထိုင်နေသည်။ သူတို့ဝတ်ထားသည့် အနီနှင့်အပြာရောင် ယူနီဖောင်းများကို သတိထားလိုက်မိသည်။

နောက်ကိုလှည့်ရင်း တံခါးအပြင်သို့ အင်ပါရီကို တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ပြေး ...”

နောက်ထပ်စစ်သားတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ဆီသို့ ပြေးလာသည်။ ခါးမှစားကို ဆွဲထုတ်ရင်း သူ့ကို ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများ ဝါးနေသည်။ အင်အားကုန်ခန်းခြင်း၊ ညပေါင်းများစွာ အိပ်ရေးပျက်ခဲ့ခြင်းတို့က ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကို မှုန်ဝါးအောင် ဖန်တီးနေကြချေပြီ။ တဖြည်းဖြည်း မျက်လုံးများ ကြည်လင်လာသည်။ မြင်ကွင်းများ ရှင်းလာသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ စစ်သား၏မျက်နှာကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရပြီ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် မုန်းတီးခြင်း၊ ရွံရှာခြင်း၊ ဒေါသပေါက်ကွဲခြင်းတို့မှတစ်ပါး အခြား ဘာမှ မကျန်တော့ပြီ။ သူ့ကို အသေသတ်ချင်သည့်စိတ်သာ ကျန်တော့သည်။

“ဖက်ကက် ...”

ကျွန်တော် အသံကုန်အော်ရင်း လက်ထဲမှစားကို သူ့လည်ပင်းတည့်တည့်ဆီသို့ ချိန်ရွယ်ကာ ရှေ့တိုးသွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ကို သူ ရောင်းစားသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့၏ လျှို့ဝှက်ဌာနချုပ်စခန်းကို စစ်တပ်က ဝင်စီးမိခြင်း ဖြစ်သည်။ လူပေါင်းများစွာ သေကြေကြရသည်။ သူ့မြင်းနက်တစ်ကောင်အတွက် အားလုံးကို ရောင်းစားသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့ကို ကျွန်တော် စားနှင့် လှမ်းအခုတ်တွင် အင်ပါရီ၏အော်သံကို ကြားရသည်။ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သောအခါ စစ်သားတစ်ယောက်က သူ့ကိုဖမ်းမိသွားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ဆီ ပြန်ဆွဲခေါ်လာနေသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ကန်ကျောက် အော်ဟစ်နေသည်။ မူးနောက်နောက် ဝေဒနာကို ကျွန်တော် ခံစားလိုက်ရပြန်သည်။

ဖက်ကက်ဘက်သို့ ကျွန်တော် ပြန်လှည့်သည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာ ဖြူနေသည်။

“ဒက်ခ်စ်”

“ဘာ ဒက်ခ်စ်လဲ။ တခြားလူတွေလို ငါမသေဘူးကွ။ မင်းကို ငါ သတ်မယ်။ မင်းကို အပိုင်းပိုင်းဖြတ်ပစ်မယ်” အရူးလို ကျွန်တော် အော်သည်။

“မဟုတ်ဘူး ဒက်ခ်စ်။ မဟုတ်ဘူး”

“သစ္စာဖောက် ...”

ကျွန်တော်က အော်ရင်း ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုးသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်ခြေထောက်အောက်က မြေကြီးသည် နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက် ဖြစ်နေသည်။ ဖေဖေနှင့် ကျူရေတူမြို့သို့ သင်္ဘောဖြင့်လိုက်သွားစဉ်က ကြုံရသော ပင်လယ်ပြင်လိုပင် ယခုမြေပြင်သည်လည်း မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေသည်။

“သစ္စာဖောက် ...” ကျွန်တော် အော်ပြန်သည်။

“ဒက်ခ်စ် ...”

ယခုတစ်ကြိမ် ခေါ်သောအသံသည် အခြားအသံဖြစ်သည်။ ဒီအသံကို ကျွန်တော် မကြားရသည်မှာ နှစ်နှစ်ကျော်လာခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မမေ့နိုင်သော အသံဖြစ်သည်။ ဖက်ကက်ကို ကျော်ပြီး မီးဖိုဆောင်တံခါးဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဖေဖေ ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့သော်လည်း တစ်ခုခုတော့ မှားကုန်ကြပြီ။ ကျွန်တော် ရူးသွားပြီဟု မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်ထင်မိသည်။ ဖေဖေလည်း စစ်တပ်ယူနီဖောင်းကို ဝတ်ထားသည်။

“ဖေဖေ ...”

ကျွန်တော် အော်ရင်း ရှေ့သို့ တိုးလိုက်သည်။ သို့သော် ချက်ချင်း ဖက်ကက်ကို သတိပြန်ရပြန်သည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှ ဒေါသစိတ်များ ပေါက်ကွဲလာကြပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ဘက်သို့ လှည့်ပြီး တအားအော်လိုက်မိသည်။

“မင်းကို ငါ သတ်မယ် ... မင်းကို ငါ သတ်မယ်”

သူ့လည်ပင်းကို ချိန်ရွယ်ပြီး ဓားဖြင့် ခုန်ထိုးလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း နေရောင်က မျက်လုံးကို ထိုးသောကြောင့် ဘာကိုမှမမြင်ရ။ ခဏကြာအောင် မျက်လုံးကို မှိတ်ချည်ဖွင့်ချည် လုပ်နေမိသေးသည်။ ရုတ်ခြည်းပင် အားလုံး မည်းမှောင်သွားတော့သည်။ လက်ထဲမှ ဓားလွတ်ကျသွားသည်။ မြေပြင်ပေါ်သို့ ယိုင်လဲကျသွားသည်ကိုလည်း သိသည်။ လက်နှစ်ဖက်က ဆီးကြို ပွေယူထားလိုက်ကြောင်းကိုလည်း ခံစားရသည်။

အမှောင်ထုကြီးအတွင်းမှ အသံတစ်သံပေါ်လာသည်။ ဖေဖေ၏အသံဖြစ်သည်။ ကြင်နာခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်း၊ နာကြည်းခြင်း၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းများ ပြည့်နေသော ဖေဖေ၏အသံ။

“ဖေဖေသားလေး။ ဖေဖေသားလေး။ သားလေးကို ဖေဖေ ဘာများလုပ်မိပါလိမ့်ကွယ်” ဟု နူးညံ့စွာ ပြောလေသည်။

ပြီးတော့ ညအမှောင်သည် ခွင့်လွှတ်စာနာသည့်အနေဖြင့် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖုံးလွှမ်းသွားပါလေတော့သည်။

*

(၂၀)

ဝတ်ရုံအနက်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဘုန်းတော်ကြီးသည် သူ့ကိုယ်ကို ကုလားထိုင်နောက်မှီပေါ်သို့ ပြန်မှီရင်း လက်ချောင်းကလေးများကိုလည်း ယုတ်ထားကာ ကျွန်တော်၏အဖြေကို စောင့်နေသည်။ မျက်မှန်အတွင်းမှာရှိသော သူ၏ မျက်လုံးများသည် အရောင်လက်နေကြသည်။

“အမှတ်ပိုကောင်းလာအောင် တပည့်တော် ကြိုးစားပါ့မယ်ဘုရား” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ကြိုးစားလိမ့်မယ်လို့လဲ ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒိုင်အိုဂျနက်စ်”

သူ့လေသံသည် ကျွန်တော့်လောက် ယုံကြည်မှုပြည့်ဝခြင်း မရှိလှပေ။

ကျောင်းနေရသည်ကို ကျွန်တော် စိတ်မပါလှပါ။ စာသင်ခန်းများထဲမှာ ထိုင်နေရခြင်းသည် ကျဉ်းကျပ်သည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်သဘောကျသည့် ဘာသာရပ်များတွင်မူ စာကောင်းကောင်းလိုက်နိုင်ပါသည်။ ဘာသာဗေဒဆိုင်ရာ သင်ခန်းစာများဖြစ်သည့် အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်၊ ဂျာမန် စသော ဘာသာရပ်များတွင် ကျွန်တော်ရသည့် အမှတ်များမှာ မဆိုးလှပါ။ သို့သော်လည်း လက်တင်ဘာသာရပ်ကိုမူ ကျွန်တော် သဘောမကျပေ။ ဝေါဟာရတိုးတက်မှု မရှိတော့သော ဘာသာရပ်ဖြစ်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးများသာလျှင် သူတို့၏ကျမ်းစာများတွင် အသုံးပြုကြတော့သည်။ ကျွန်တော် ကျောင်းတက်နေသည်မှာ နှစ်နှစ်ကျော်လာပြီ။ လက်တင်ဘာသာရပ်ကို ကျွန်တော် အောင်မြင်ရန်လိုသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျောင်း၏အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဘုန်းတော်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ယခုကဲ့သို့ ခေါ်ယူတွေ့ဆုံ မေးမြန်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

“မောင့်ရဲ့အဖေဟာ ဒီကျောင်းမှာ စာအတော်ဆုံးကျောင်းသား ဖြစ်ခဲ့တယ်။ လက်တင်ဘာသာမှာဆိုရင်လဲ သူ့ကိုယှဉ်တုနိုင်တဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်မှ မရှိခဲ့ဘူး။ မောင်ဟာ မောင့်အဖေရဲ့ ခြေရာကိုနင်းပြီး ဥပဒေပညာ

ဆက်လက်သင်ကြားချင်တယ်ဆိုရင် မောင်ကိုယ်တိုင်လဲ လက်တင်ဘာသာရပ်မှာ မောင့်အဖေလို တော်ဖို့လိုတယ်” ကျောင်းအုပ်ချုပ်ရေးမှူးက ဘုန်းတော်ကြီးတို့၏ သိက္ခာကြီးသောလေသံဖြင့် နူးညံ့စွာ ပြောသည်။

“တင်ပဲ့ဘုရား” ကျွန်တော် ပြန်လျှောက်သည်ကို လိုချင်ပုံရသောကြောင့် ပြန်လျှောက်ရပြန်သည်။

“တခြား ဘာသာရပ်တွေမှာလဲ အခုထက်ပိုပြီး အမှတ်ကောင်းလာအောင် ကြိုးစားဖို့ လိုသေးတယ်။ စာမေးပွဲအောင်မှတ်ရဖို့ ဘာသာတော်တော်များများမှာ လိုနေသေးတယ်။ သဒ္ဓါ၊ ဂန္ထဝင်စာပေ၊ သမိုင်း၊ ပထဝီ ...” သူ့စားပွဲပေါ်မှာရှိသည့် ပညာရည်အစီရင်ခံစာ ကတ်ပြားကို ဝှံ့ကြည့်ရင်း ဆက်ရွတ်နေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီး ဆက်ရွတ်နေခိုက် ပြတင်းပေါက်ကိုကျော်ပြီး အပြင်ဘက်သို့ ကျွန်တော် ဝေးကြည့်နေမိသည်။ ကျောင်းဝင်းအဝန်းတွင် ကျွန်တော့်ကိုစောင့်နေသည့် ဖက်ကက်ကို မြင်ရသည်။ တောက်ပြောင်သစ်လွင်သော အနီရောင်နှင့်အပြာရောင် ယူနီဖောင်းကို ဝတ်ဆင်ထားရာ သူ့ဟန်ပန်သည် ခွံညားထည်ဝါနေတော့သည်။ ကျောင်းကြိုလာကြသော ယောက်ျား၊ မိန်းမများ၊ ကလေးမိဘများ၏အလယ်တွင် ထုံးစံအတိုင်း သူရှိနေသည်။ သူ့ကို အထင်ကြီးပြီး လေးစားကြသောသူများ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ ယူနီဖောင်းဝတ်သည်ကို ယခုအချိန်အထိ ကျွန်တော်ကြည့်၍ မရသေး။ အထူးသဖြင့် ယခုဝတ်ထားသည့် ယူနီဖောင်းကို ပို၍ ကြည့်မရအောင် ဖြစ်နေသည်။ ယခု တပ်မတော်သည် ကျွန်တော်တို့၏တပ်မတော် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်၏ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဖြစ်လာသည်။

အင်ပါရီနှင့်ကျွန်တော် အက်စ်တန်ဇာသို့ ရောက်မလာမီ ရက်သတ္တပတ်သုံးပတ်ကြာကတည်းက ကျွန်တော်တို့၏တော်လှန်ရေးကြီး အောင်မြင်ပြီးဆုံးနှင့်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လျှို့ဝှက်ဌာနချုပ်စခန်းမှ ထွက်ပြေးလာကြရာ အက်စ်တန်ဇာသို့ ရက်သတ္တပတ်ကြာပြီးမှ ဆိုက်ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ထွက်ပြေးနေကြသည့် အချိန်ကာလအတောအတွင်း၌ မည်သူ့ကိုမျှ ကျွန်တော်တို့ အတွေ့မခံရခဲ့ကြ။ စကားမပြောဝံ့ခဲ့ကြ။

မွန်ကာဒါ၏အိမ်သို့ရောက်ပြီး ရက်ပေါင်းအတော်အကြာတွင် ကျွန်တော့်အိမ်ခန်းအတွင်းသို့ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဝင်လာသည်ကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေသေးသည်။ အချိန်ကာလ အကန့်အသတ်မရှိအောင် အိပ်ရာထဲမှာ ကျွန်တော် လဲနေသည်။ တောထဲတောင်ထဲတွင် ရက်သတ္တပတ် ငါးပတ်ကြာအောင် ဆင်းရဲဒုက္ခမျိုးစုံတို့နှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့်အတွက် ကျွန်တော် အားပြတ်ပြီး အပြင်းလည်းဖျားနေသည်။ အခန်းတံခါးဆီမှ ဖိနပ်သံကြားသောကြောင့် ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်သောအခါ ခေါင်းဆောင်ကြီးဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူသည် အရပ်ရှည်သူ မဟုတ်ပါ။ သို့သော်လည်း ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ် ယူနီဖောင်းဝတ်ထားသောကြောင့် သူ့အရပ် ပိုပြီး မြင့်လာသယောင် ထင်မှတ်ရလေသည်။

သူ့မျက်နှာသည် ခပ်သွယ်သွယ်ပင်ဖြစ်သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများသည် ပါးပါးလျားလျားနှင့် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ဟန် ပေါ်နေသည်။ မျက်လုံးများက အညိုရောင်ဖျော့ဖျော့ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ခုတင်နားသို့လာပြီး ငုံ့ကြည့်သည်။ အိပ်ရာခင်းအဖြူပေါ်မှာ သူ့လက်ကို သိမ်မွေ့စွာ ထောက်ထားသည်။

“စစ်သားကလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီး”

“သမီးလေးကို ဘကြီးဆီရောက်အောင် ပြန်ပို့ပေးတဲ့အတွက် မောင့်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောဖို့ ဘကြီး လာတာပါကွယ်” သူက သိမ်မွေ့စွာပင် ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်က ဘာမှပြန်မဖြေ။ အမှန်တော့ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ ကျေးဇူးတင်စရာမရှိပါ။ ကျွန်တော့်အသက် လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ကျွန်တော် ရုန်းကန်ရမည်သာဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ရုန်းကန်ရင်း ခရီးသွားဟန်လွှဲ အဖော်ပါလာသည့်သဘောထက် အနည်းငယ်ပိုခြင်းသာ ရှိသည်။

“ဟိုမှာ ဘာတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာ မောင် မြင်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား” သူက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းလေသံဖြင့် မေးသည်။

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အင်း ...ရိုဘာတို့နဲ့အက်ဒွါဒို ... သူတို့တောင်ပေါ် တစ်နေရာရာမှာများ ရှိနေနိုင်ကြသေးသလား။ သူတို့အလောင်းတွေကိုလဲ ဘကြီးတို့ ရှာလို့မတွေ့ဘူး။ အိမ်မီးလောင်တဲ့အထဲများ ပါသွားလေရော့သလား”

“သူတို့လဲ သေဆုံးကုန်ကြပါပြီ ဘကြီး။ သူတို့သေသွားတာကို ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ရပါတယ်ခင်ဗျာ” သူ့မျက်လုံးထဲတွင် စိတ်ထိခိုက်သည့်အမူအရာများ ချက်ချင်း ပေါ်လာသဖြင့် ကျွန်တော် မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

“သူတို့ ... သူတို့ ဝေဒနာများ ခံစားနေကြရသေးသလား”

သူ့စကားသည် ထစ်ငဲ့ထစ်ငဲ့ ဖြစ်လာပြန်သည်။

“မခံစားရပါဘူး ဘကြီး။ တိုက်ပွဲမှာ စစ်သားတွေ ကျဆုံးသွားသလို အင်မတန် မြန်ပါတယ်။ ရန်သူနှစ်ယောက်ကို ရိုဘာတို တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူလိုက်တာကိုလဲ ကျွန်တော့်မျက်စိနဲ့ သေသေချာချာ မြင်ခဲ့ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ခွေးမသား ဂစ်တာရက်စ်” ရုတ်တရက် ဒေါသကြောင့် သူ ပေါက်ကွဲသွားသည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီးဆိုတဲ့လူလား” သူ့ကို စူးစမ်းသလို လှမ်းကြည့်မိသည်။ အရောင်ဖျော့သည့် သူ့မျက်လုံးများ အရောင်တောက်လာကြသည်။

“ဂစ်တာရက်စ် ... ဘင်ဒါယာမြို့သားတွေကို သတ်ဖြတ်ညှင်းဆဲပစ်တဲ့အကောင်ပေါ့။ စစ်ရေးသဘောတူညီမှု ရပြီးတာကို တောင်ပေါ် သူမသွားခင်ကတည်းက သိထားပြီးသား”

“စစ်ရေးသဘောတူညီမှုဆိုတာ ဘာလဲ ဘကြီး”

“အပစ်အခတ်ရပ်စဲရေး သဘောတူညီမှုဆိုတာ အစိုးရဟောင်းရဲ့ စစ်တပ်တွေ ဘကြီးတို့ဆီမှာ လက်နက်ချဖို့ အစီအစဉ်တွေ လုပ်နေတုန်းမှ အပစ်အခတ် လုံးဝ ရပ်စဲထားဖို့ သဘောတူညီပြီးသား”

သူသည် ပြတင်ပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ပြတင်းပေါက်တွင်ရပ်ကာ ကျွန်တော့်ကို ကျောခိုင်းထားရင်း ဆက်ပြောသည်။

“လျှို့ဝှက်ဌာနချုပ်စခန်းကို သူ ဝင်တိုက်တဲ့အချိန်ဟာ လုံးဝ စစ်ပြီးသွားပြီ”

ကျွန်တော် မျက်လုံးများ မှိတ်ထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့လူများ အကြောင်းမဲ့ သေဆုံးကြရသည်။ ကျွန်တော့်အဘိုး အကြောင်းမဲ့ သေဆုံးရသည်။ ထိုသို့ အကြောင်းမဲ့ အသေဆိုးနှင့် သေဆုံးကြရခြင်းသည် ဗိုလ်မှူးကြီး ဂစ်တာရက်စ်ဆိုသူကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုသူကို မုန်းတီးစက်ဆုပ်သည့်စိတ်များ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ပြည့်ကျပ်လာသည်။

တံခါးဘက်မှ တစ်ယောက်ယောက် ဝင်လာသံကြားသဖြင့် မျက်စိဖွင့်ကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် နေ့လယ်စာများယူလာသည့် ဖက်ကက်ကိုတွေ့ရသည်။ သူ့လက်မောင်းပေါ်တွင် ပတ်တီးစည်းထားရဆဲဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အက်စ်တန်ဇာရီ မွန်ကာဒါ၏အိမ်သို့ ရောက်လာသည့်အချိန်က ကျွန်တော်၏လက်ချက်ဖြင့် ဓားဒဏ်ရာရခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟော ... တိုက်ကြက်ဖက်လေး။ နိုးနေမှကိုး ...”

သူ့စကားအဆုံးတွင် ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ဒေါသဖြင့် မေးသည့်အသံ ပေါ်လာပြန်သည်။

“ကင်းချထားတဲ့နေရာက ဘာဖြစ်တာလဲ။ ကင်းစောင့်နေတဲ့အကောင်က ရန်သူလာတာကို ကြိုမမြင်ဘူးလား။ တို့လူတွေ အချိန်မီရှောင်တိမ်းနိုင်အောင် သူက သတိမပေးဘူးလား။ ဘာဖြစ်တာလဲ ပြောစမ်းပါဦး” ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

ဖက်ကက်၏မျက်နှာ ရုတ်တရက် ဖြူသွားသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ချက်ချင်းပေါ်လာသည်ကိုလည်း မြင်ရသည်။ ကျွန်တော် မမြင်ဖူးသည့် အမူအရာမျိုးလည်း သူ့မျက်လုံးများပေါ်မှာ ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး သေဘေးနှင့် ကြုံရသည့်အခါမျိုးမှာပင် ဖက်ကက်သည် ဤကဲ့သို့သော အမူအရာမျိုး မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးချေ။

မျက်လုံးများကို ကျွန်တော် ပြန်မှိတ်ထားလိုက်မိပြန်သည်။ ဘာဖြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ ဘာကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ ဖက်ကက်သည် ကင်းမစောင့်ဘဲ ကင်းစခန်းမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရန်သူ၏ အလစ်ဝင်တိုက်ခြင်းကို ကျွန်တော်တို့ ခံခဲ့ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်သည် ကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်တော့။ အသက်ပင်ငယ်သော်လည်း ကြုံခဲ့ရသည့်အတွေ့အကြုံများက များပြားလှပြီ။ သည်ကိစ္စအတွက် ဖက်ကက်၏အသက်ကို အဆုံးစီရင်သော်လည်း သေဆုံးပြီးသွားသူများ အသက်ပြန်ရှင်လာနိုင်ကြတော့မည် မဟုတ်ချေ။ ထိုနေ့ညက ကင်းစခန်းတွင် ဖက်ကက် ရှိနေမည်ဆိုလျှင်လည်း ဘာမှ အကြောင်းထူးမည် မဟုတ်ချေ။ သေသူများထဲတွင် နောက်ထပ် အလောင်းတစ်လောင်း တိုးလာခြင်းသာလျှင် ထူးပေမည်။

ကျွန်တော် မျက်လုံးများ ပြန်ဖွင့်ပြီး ခေါင်းဆောင်ကြီးကို မော့ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်လဲ မသိပါဘူး ဘကြီး။ သေနတ်သံတွေကြားတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော် အိပ်ရာကနိုးလာတယ်။ ကျွန်တော် သတိထားမိတဲ့အချိန်မှာ အိမ်ကို မီးလောင်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ပြတင်းပေါက်က ခုန်ချပြီး ရေမြောင်းထဲမှာ သွားပုန်းနေခဲ့တယ်။ နောက် အင်ပါရီ ထွက်ပြေးလာတာမြင်လို့ သူ့ကိုဖမ်းဆွဲပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အတူ ထွက်ပြေးလာကြတာပါပဲ”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“အကောင်းဆုံးအလုပ်ကို မောင် လုပ်ခဲ့တာပါပဲကွယ်”

ကျွန်တော့်လက်ကို သူ လာကိုင်ပြန်သည်။ အလွန် သိမ်မွေ့နူးညံ့စွာဖြင့် သာသာယာယာကိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘကြီးသားတွေအားလုံး ဆုံးကုန်ကြပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့ဝိညာဉ်ဟာ မောင့်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို ရောက်နေပြီ။ အခုအချိန်ကစပြီး မောင့်ကို ဘကြီးရဲ့သားအရင်းအဖြစ်နဲ့ သဘောထားပါတော့မယ်”

အညှီရောင်ဖျော့ဖျော့ သူ၏ မျက်လုံးများထဲတွင် မျက်ရည်များ ပြည့်လာသည်။ ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးဟူသည်မှာ မငိုရ။ ယောက်ျားများသည် မငိုရ။ ကျွန်တော့်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပြောဖူးသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ကိုင်းထားသောကိုယ်ကို ပြန်မတ်ကာ အခန်းဝဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ အခန်းဝရောက်မှ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“နေ့လယ်စာ စားလိုက်ဦး”

သူ ထိုသို့ပြောမှ အင်ပါရီအကြောင်းကို သတိရမိသည်။

“အင်ပါရီ နေကောင်းရဲ့လား”

“နာလန်ထနေပါပြီ။ ကျူရေတူမြို့ကို ဘကြီးခေါ်သွားမယ်။ မောင် နေကောင်းသွားရင် ဟိုမှာ ဘကြီးတို့နဲ့ ပြန်ဆုံကြမှာပါ” ဟု ပြုံးပြီး ပြောသွားသည်။

အိပ်ခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွားသည့် သူ့ခြေသံကို ကြားနေရသည်။ ဖက်ကက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေဆဲပင်။ သို့သော်လည်း သူ ပြုံးနေပြီ။

“ငါ့ကို မင်း ကယ်လိုက်တာပါပဲကွာ” ဟု ပြောသည်။

ကျွန်တော် ချက်ချင်း ဒေါသပေါက်ကွဲသွားသည်။ ဘာကြောင့် ပေါက်ကွဲရသည်ကိုမူ ကျွန်တော် မသိလိုက်။

“ခင်ဗျား ခေါင်းဖြတ်ခံရမယ့် အန္တရာယ်ကနေ ကျုပ် ကယ်လိုက်တာဗျ။ နားလည်လား။ ဒါတွေ ပြန်ယူသွားတော့။ ကျုပ် မဆာဘူး” နေ့လယ်စာထည့်ထားသည့်ဗန်းကို ကျွန်တော် ပြန်တွန်းပစ်လိုက်သည်။

သူ တိတ်ဆိတ်စွာပင် ထွက်သွားသည်။ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ကျွန်တော် ပြန်ငေးကြည့်လိုက်သည်။ တောက်ပနေသည့် မိုးကောင်းကင်ကြီးကို ကျွန်တော် မမြင်။ ငှက်ကလေးများ၏ အော်မြည်သံကို ကျွန်တော် မကြား။ ကျွန်တော် မြင်ရသည်မှာ ဗိုလ်မှူးကြီးဂစ်တာရက်စ်၏ မျက်နှာ။ ကျွန်တော် ကြားနေရသည်မှာ ဗိုလ်မှူးကြီး ဂစ်တာရက်စ်၏ အသံ၊ မုန်းတီးစိတ်များ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ပျံ့နှံ့လာသည်။ သူ အသက်ရှင်နေဦးမည်ဆိုလျှင် တစ်နေ့သောအခါတွင် သူ့ကို မတွေ့တွေ့အောင်ရှာပြီး သတ်ဖြစ်အောင် သတ်ရပေဦးမည်။

နောက် ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ကျူရေတူမြို့တော်သို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာကြသည်။ ဖေဖေက သူ့မိဘများ နေထိုင်ခဲ့သည့်အိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ တောင်ကုန်းပေါ်မှ အိမ်တစ်လုံးကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။ တောင်ကုန်းပေါ်မှစီး၍ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ကျွန်တော်တို့ မြင်နေရသည်။

ကျူရေတူမြို့တော်သို့ ရောက်လာပြီး ရက်များမကြာမီမှာပင် ဖေဖေငယ်စဉ်က ပညာသင်ကြားခဲ့သည့် သာသနာပြုကျောင်းတွင် ကျွန်တော့်ကို အပ်နှံသည်။ ဖေဖေကို ကျောင်းလက်ခံခဲ့သည့် ကျောင်းအုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဘုန်းတော်ကြီးပင် ယခု ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ယူကာ ကျွန်တော် စာမေးပွဲအောင်အောင် ကြိုးစားဖို့၊ ညံ့နေသည့် ဘာသာရပ်များတွင် တော်လာအောင် ကြိုးစားဖို့ ပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်သည်။

အတိတ်က အကြောင်းများကို ပြန်စဉ်းစားနေရင်း ကျွန်တော်သည် စိတ်ပါဝင်စားမှု မရှိလှဘဲ ဘုန်းတော်ကြီးပြောနေသည့် စကားများကို ပြန်လည် နားစွင့်လိုက်သည်။

“အခု မောင်က ကြိုးစားပါမယ်လို့ ကတိပေးပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကတိပေးရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး။ မောင့်အတွက် မောင့်အဖေဟာ ဂုဏ်ယူနိုင်လောက်တဲ့အဆင့်ကို ရောက်လာအောင် မောင် အများကြီး ကြိုးစားရဦးမယ်”

“တပည့်တော် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါမယ် ဘုရား”

“ကောင်းပါလေ့ကွယ်။ ကဲ ... ကဲ ... စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ သွားပေတော့ ချစ်သား” ဘုန်းတော်ကြီးက ပြုံးရင်းပြောသည်။

“တင်ပါ့ဘုရား”

သူ့ရုံးခန်းကလေးအတွင်းမှထွက်ပြီး စင်္ကြံအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ အပြင်ဘက်တွင် နေက ကျဲကျဲတောက် ပူနေသောကြောင့် မျက်စိများ ကျိန်းစပ်လာသည်။ ဖက်ကက်သည် သူ့ကိုချီးကျူးထောမနာပြုနေကြသည့် လူအုပ်အတွင်းမှထွက်ပြီး ကျွန်တော့်ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

“ကား အဆင်သင့် စောင့်နေပါပြီ မင်းသားလေး”

အက်စ်တန်ဇာသို့ ရောက်သည့်အချိန်မှစပြီး ယခု ကျူးရေတူမြို့တော်သို့ ရောက်သည့်အချိန်တိုင်အောင် ဖက်ကက်သည် ကျွန်တော့်နာမည် မခေါ်တော့။ ကျွန်တော်သည် တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်နေသည့် အရေးပါအရာရောက်သော နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ဦး၏သား ဖြစ်သောကြောင့် အလိုလို ‘မင်းသားလေး’ ဖြစ်လာသည်။

ဖက်ကက် မပါဘဲနှင့်လည်း မည်သည့်နေရာသို့မျှ ကျွန်တော် သွားခွင့်မရှိ။ မည်သည့်အလုပ်ကိုမျှ လုပ်ခွင့်မရှိ။ သူ့ကို ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ရံတော်အဖြစ်နှင့် ခေါင်းဆောင်ကြီးနှင့် ကျွန်တော့်အဖေက ခန့်အပ်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း တစ်ခါတုန်းက သူပြောဖူးသည်။ ထိုစကားကြားရသောအခါ ရယ်မိသည်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော့်အတွက် ကိုယ်ရံတော်မလိုပါ။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းနိုင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း မရ။ ဖက်ကက်သည် အချိန်ပြည့် ကျွန်တော့်နားတွင် ရှိနေသည်။

အနက်ရောင် ဇိမ်ခံကားကြီးဆီသို့ လှမ်းကြည့်သောအခါ ဒရိုင်ဘာထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ လက်ထဲမှ စာအုပ်များကို ဖက်ကက်အား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ကားမစီးချင်ဘူးဗျာ။ လမ်းလျှောက်ချင်တယ်”

ပြောပြောဆိုဆို တောင်ကုန်းကလေးပေါ်မှနေ၍ မြို့ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ နောက်ဘက်မှ မော်တော်ကားစက်သံ ကြားရသည်။ လှည့်ကြည့်သောအခါ ကျွန်တော့်နောက်မှ တစ်ဘီးချင်းလိုမ့်ပြီး မောင်းလိုက်လာသောကားကို တွေ့ရသည်။ ဒရိုင်ဘာဘေးခုံတွင် ဖက်ကက် ထိုင်လိုက်လာသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်တည်းပြုံးမိသည်။ ဖက်ကက်သည် ဘာတစ်ခုမှမပြောင်းလဲ။ မြင်းစီးရလျှင် စီးရမှ၊ မစီးရလျှင် ကားစီးရမှ။ ဘယ်တော့မှ လမ်းလျှောက်ချင်သူ မဟုတ်ပေ။

ဆိပ်ကမ်းဆီသို့လာပြီး ဗောဃာပေါ်မှ သင်္ဘောကြိုးချည်သည့် တိုင်ငုတ်ပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း သင်္ဘောများကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ သင်္ဘောတစ်စီးသည် ကုန်များချပြီးသွားပြီ ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောသားအချင်းချင်း ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ဆဲဆိုနေကြသည်ကို ကြားရသည်။ ထိုစကားများကို ကျွန်တော် အားလုံးနားလည်ကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ပြင်သစ်ဘာသာသင်ပေးနေသည့် ဆရာသိလျှင် မည်မျှ အံ့ဩမည်နည်းဟုလည်း စဉ်းစားမိသည်။

သင်္ဘောပေါ်တွင် အနီ၊ အဖြူနှင့် အပြာရောင် ခြယ်ထားသော အလံသည် ပင်လယ်လေဖြင့် တလူလူ ဝင့်ကြားစွာ လွင့်နေသည်။ ကုန်ပစ္စည်းများ ချပြီးဖြစ်သောကြောင့် အခြားသင်္ဘော နှစ်စီးကိုလည်းမြင်ရသည်။ တစ်စီးက ပနားမားအလံ၊ တစ်စီးက ဂရိအလံများ လွင့်ထားကြသည်။

တော်လှန်ရေးမတိုင်ခင်တုန်းက ဤဆိပ်ကမ်းတွင် ဘယ်သောအခါတွင်မှ သင်္ဘောအစီးနှစ်ဆယ်ထက် မနည်းကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ပြောပြဖူးကြသည်။ ယခု ကျွန်တော်တို့အစိုးရ တက်လာသောအခါ သင်္ဘောများ နည်းသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့အစိုးရကို အသိအမှတ်မပြုခဲ့ကြသည့် နိုင်ငံများက ကျွန်တော်တို့နှင့် ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် မလုပ်ကြတော့သောကြောင့် သူတို့တိုင်းပြည်များမှ သင်္ဘောများ မလာတော့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။

ဆိပ်ကမ်းတွင် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံအတွက် ငှက်ပျောသီးပေါင်းများစွာတို့ ပြည်ပသို့ မပို့နိုင်သောကြောင့် ပုပ်သိုးကုန်ကြပြီ။ ကြံခင်းများမှာရှိသော ကြံပင်များကိုလည်း မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်နေရသည်။ ဆိပ်ကမ်းဂိုဒေါင်များအတွင်းမှာ သိုလှောင်ထားသော ကော်ဖီစေ့များသည်လည်း ဝယ်ယူမည့်နိုင်ငံ မရှိသောကြောင့် ပိုးထိုး ပျက်စီးနေကြချေပြီ။

နောက်က ခြေသံကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်ရာ ကလေးနှစ်ယောက် လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်များမှာ မြို့ထဲတွင် အမြဲတွေ့မြင်နေရသော အခြားကလေးပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့ကဲ့သို့ပင် ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြနေကြသည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ သူတို့ လာရပ်သည်။ တစ်ယောက်က သူ့ခေါင်းမှဦးထုပ်ကိုချွတ်ကာ လေးစားသောလေသံဖြင့်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို ပိုက်ဆံနည်းနည်းလောက် ပေးပါခင်ဗျာ။ ထမင်းဆာလွန်းလို့ပါ”

ထိုစကားကြားတော့ ကျွန်တော် ရှက်သွားသည်။ ကျွန်တော့်တွင် ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရှိ။ ကျွန်တော်လိုသမျှကို ဖက်ကက်က ဝယ်ပေးသည်ချည်းဖြစ်သည်။

“ငါ့မှာ တစ်ပြားမှ မရှိဘူးကွ” ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြန်ပြောရင်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အမူအရာပေါ်မလာအောင် ကြိုးစားဖုံးကွယ်ထားရသည်။

“တစ်ပြားလောက်ပဲ ပေးပါ ခင်ဗျာ”

ငုတ်တိုင်ပေါ်မှ အောက်သို့ ကျွန်တော် ဆင်းလိုက်သည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ။ ငါ့မှာ တစ်ပြားမှ မရှိပါဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက် အချင်းချင်း ပြန်ကြည့်ကြသည်။ မယုံကြည်သည့် အကြည့်မျိုး ဖြစ်သည်။ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်လာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကျွန်တော့်ထက်ပိုပြီး အသက်ကြီးပုံမရ။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ကျွန်တော့်ကို လမ်းပိတ်ပြီး သူတို့ ရပ်နေကြသည်။ ဗောဃာပေါ်တွင် ကြွက်လျှောက်တန်းသာသာမျှသာရှိရာ သွားစရာ အခြားလမ်းမရှိ။

“ကဲ ... ဖယ်ကြကွာ”

သူတို့အမူအရာ ပြောင်းသွားကြသည်။ နေရာက မရွေ့။

“မင်းတို့ ဘာလိုချင်တာလဲ။ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူးလို့ ပြောပြီးပြီမဟုတ်လား”

သူတို့က ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

“လမ်းဖယ်”

ကျွန်တော်က ထပ်ပြောသည်။ ဒေါသလည်းဖြစ်လာပြီး ပိုက်ဆံရှိလျက်နှင့် သူတို့ကို မပေးဟုများ သူတို့ထင်နေကြလေသလား မသိချေ။

“သူက လမ်းဖယ်ခိုင်းနေတယ်” အနည်းငယ်ကြီးသူက နောက်ပြောင်သည့်လေသံနှင့် ပြောသည်။ ကျန်တစ်ယောက်ကလည်း သူ့လေသံအတိုင်း လိုက်ပြောသည်။

သည့်ထက်ပိုပြီး ဘာမှ စောင့်ဆိုင်းနေစရာ မလိုတော့။ ရင်ထဲမှာ ဒေါသပေါက်ကွဲသွားသည်။ အငယ်ကောင်သည် ကြွက်လျှောက်တန်းပေါ်မှ ကျွမ်းပြန်ပြီး ရေထဲသို့ ကျသွားသည်။ အကြီးကောင်သည် ကျွန်တော့်ဖိနပ်ဦး၏ဒဏ်ကြောင့် သူ့ပေါင်ကြားကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ကိုင်ရင်း လေးဖက်ထောက်ကျသွားသည်။ နောက်ထပ် ကျွန်တော့်ဖိနပ်ဦးက သူ၏နံဘေးသို့ ဝင်သွားသောအခါတွင် အငယ်ကောင်ကဲ့သို့ပင် ရေထဲသို့ ကျွမ်းပြန်ကျသွားလေတော့သည်။

ရေထဲတွင် ဗောဃာဆီသို့ ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြင့် ပြန်ကူးလာနေကြသော သူတို့နှစ်ယောက်ကို ငုံ့ကြည့်နေခိုက် နောက်မှ ခြေသံကြားရသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟု ဖက်ကက်က မေးသည်။

“လမ်းဖယ်မပေးလို့”

“အလကား ငွေတွေ” ဖက်ကက်က တံတွေးတစ်ချက် ထွေးလိုက်သည်။

ကမ်းဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာကြသည်။ ဖိမ်ခံကားနက်ကြီးက အသင့် စောင့်နေသည်။ ကားတွင်းသို့ ဝင်မထိုင်မီ ဖက်ကက်ကို မေးကြည့်သည်။

“ဒီကောင်တွေ ဘာဖြစ်လို့ ပိုက်ဆံတောင်းတာလဲ”

“ဘယ်ကောင်တွေလဲ”

“ဟိုကောင်တွေပေါ့” ဗောဃာပေါ်သို့ ပြန်တက်လာကြသော ကောင်လေးနှစ်ယောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဒီကောင်တွေဟာ အမြဲတမ်း တောင်းစားနေကြတဲ့ ကောင်တွေပဲ”

သူ့ကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

“ပိုက်ဆံ အကြွေရှိသလား”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ကျွန်တော်က လက်ဖြန့်ခံသည်။

သူက အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံအကြွေအချို့ကို ထုတ်ယူပြီး ဖြန့်ထားသော ကျွန်တော့်လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးသည်။ ထိုပိုက်ဆံအကြွေများကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဆိပ်ကမ်းဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကလေးနှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော့်ကို စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့မျက်လုံးများသည် ကြောက်ရွံ့မှုများဖြင့် ဖုံးအုပ်နေသည်။ အသက်ကြီးကြီး ကောင်လေးသည် သူပေါင်ကြားကို လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲပင် ဖြစ်သည်။

အငယ်ကောင်က ကျွန်တော့်ခြေထောက်နားသို့ တံတွေး လှမ်းထွေးသည်။

“ဆင်းရဲသားတွေ ...”

လက်ထဲမှ အကြွေများကို သူတို့ဆီ ပစ်ပေးလိုက်ပြီး နောက်ကြောင်းပြန်လှည့် ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

*

(၂၁)

ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ အိမ်တော်သည် မြို့လယ်တည့်တည့်တွင်ဖြစ်သည်။ မြို့လယ်မှ အကွက်နှစ်ကွက်ကို နေရာယူထားပြီး ပတ်လည်တွင် (၁၈)ပေ အမြင့်ရှိသော အုတ်တံတိုင်းများ ကာရံထားသည်။ မြို့၏လမ်းများနှင့် အဆက်ဖြတ်ထားသည်။ အိမ်တော်ဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ပေါက် နှစ်ပေါက်ရှိသည်။ တစ်ပေါက်က မြို့၏တစ်ဖက်ခြမ်း တောင်တန်းများဆီသို့ ဦးတည်ဖောက်ထားသော မြောက်ဘက်ပေါက်နှင့် ကျန်တစ်ပေါက်က တောင်ဘက်ပင်လယ်ပြင်သို့ မျက်နှာပြုကာ ဖောက်ထားသည့်အပေါက် ဖြစ်သည်။ ဂိတ်ပေါက်များတွင် အစောင့်များ အပြည့်ရှိသည်။ အုတ်တံတိုင်းပေါ်တွင်လည်း အစောင့်များ အမြဲ စောင့်နေသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ဇိမ်ခံကားနက်ကြီး ဂိတ်ဝမှ ဖြတ်ဝင်သွားသောအခါ အစောင့်ရဲဘော်များက အလေးပြုသည်။ ကားနောက်ခုံမှာထိုင်ရင်း သူတို့ကို အမှတ်မထင်ပင် ငေးကြည့်နေမိသည်။ မော်တော်ကားက ညာဘက်သို့ကွေ့ပြီး အိမ်တော်ယင်း၏ အရှေ့တောင်ထောင့်တွင် သလင်းကျောက်ဖြူများနှင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် အိမ်ဆီသို့ မောင်းလာခဲ့သည်။ ထိုအိမ်သည် ခေါင်းဆောင်ကြီး နေထိုင်သည့်အိမ်တော်ပင် ဖြစ်ချေသည်။ မော်တော်ကားရပ်သောအခါ အစောင့်စစ်သားများက မည်သို့မျှ မထူးခြားသလို ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် အင်ပါရီဆီသို့ တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ လာရောက်လည်ပတ်လေ့ရှိသောကြောင့် သူတို့အဖို့ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ဖြစ်နေပြီ။

အင်ပါရီ နေထိုင်သည့်အဆောင်သည် လက်ယာခြမ်းဖြစ်သည်။ လက်ဝဲခြမ်းတွင် သူ့အဖေ ခေါင်းဆောင်ကြီး နေသည်။ အလယ်မှ ခန်းမသည် အများပြည်သူများနှင့် တွေ့ဆုံရာ ညီလာခံဆောင်ဖြစ်သည်။ အင်ပါရီ၏ဧည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော် ထိုင်စောင့်နေရသည်။ ထိပ်ထားသည် ဘယ်သောအခါတွင်မှ အချိန်မီ ရောက်လာလေ့မရှိပေ။ 'ထိပ်ထား' ဟူသည်မှာ အင်ပါရီကို အများက ခေါ်ကြသောအမည်ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း ထိပ်ထားကို စောင့်ရပေဦးတော့မည်။

ကျွန်တော် ပြတင်းပေါက်မှာရပ်နေခိုက် အင်ပါရီသည် သူ့အထိန်းတော် အမျိုးသမီးနှင့်အတူ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော့်ဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာသည်။ သေသပ်ကျနသော အဖြူရောင်အဝတ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ရှည်လျားသော ရွှေရောင်ဆံပင်တို့သည် ပခုံးပေါ်မှာ လျှောက်ကျနေသည်။

သူက လက်ကမ်းပေးသည်။ ကျွန်တော်က ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း သူ့လက်ကို နမ်းလိုက်သည်။

“အင်ပါရီ” ကျွန်တော်က အသံတည်တည်ထားပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

“ဒက်စ်စ် ... အခုလိုလာလည်တာ သိပ်ဟန်ကျတာပဲ” သူက ပြုံးသည်။

ကျွန်တော်သည် အပတ်စဉ်လာ၏။ လာတိုင်းလည်း သည်စကားများကိုပင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပြောကြသည်။ ထိုစကားများကို ကြားပြီးသောအခါ ထုံးစံအတိုင်းပင် အင်ပါရီ၏ အထိန်းတော်သည် ကျွန်တော်တို့ကို ခွာသွားမြဲ ဖြစ်သည်။

“ကလေးတွေ ကစားနေကြဦး”

အထိန်းတော်က ထိုသို့ပြောသောအခါ အင်ပါရီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထိုမိန်းမကြီး အခန်းအပြင် ထွက်သွားသည်အထိ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမပြောဘဲ စောင့်နေကြသည်။ တံခါးပိတ်ပြီး သူ ထွက်သွားသောအခါကျမှ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြန်ကြည့်ကာ ပြုံးမိကြသည်။ ခဏကြာတော့ ပြတင်းပေါက်သို့သွားပြီး အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်ကြသည်။

အလွန်သေချာပါသည်။ အထိန်းတော်သည် အဆောက်အအုံအပြင်သို့ ထွက်လာသည်။ ဖက်ကက်က ဦးထုပ်ကို လက်မှာပိုက်ရင်း စောင့်နေသည်။ အမှုထမ်းများနေထိုင်သည့် အဆောက်အအုံမှ အထိန်းတော်၏အခန်းရှိရာသို့ သူတို့နှစ်ယောက် တက်သုတ်နှင်သွားကြသည်။

အင်ပါရီက အားပါးတရ ရယ်ချလိုက်သည်။

“ရှင် အလည်လာမယ့်အချိန်ကို သူ့ခမျာ တစ်ပတ်လုံးလုံး စောင့်နေရတာ”

“ငါ့ကိုစောင့်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး” ကျွန်တော်က ခြောက်ကပ်စွာ ပြန်ဖြေသည်။

အင်ပါရီက ရယ်ပြန်သည်။ ရယ်ရင်း ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

“သူတို့ကို သွားကြည့်ကြဦးမလား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းယမ်းပြသည်။ အင်ပါရီ၏ အိပ်ခန်းထဲမှ လှမ်းကြည့်လျှင် ဖက်ကက်နှင့် အင်ပါရီ၏အထိန်းတော်တို့ ဘာလုပ်နေသည်ကို အကုန်မြင်ရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ငြီးငွေ့လာပြီ။ ဘေးကကြည့်ရသူပင် ငြီးငွေ့လာသော်လည်း ဖက်ကက် ဘာကြောင့် မငြီးငွေ့သေးသည်ကို ကျွန်တော် စဉ်းစား၍မရ ဖြစ်နေသည်။

“ဒါဆိုရင် ရှင် ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

“ငါလဲ မပြောတတ်ဘူး” ကျွန်တော်က ပြတင်းပေါက်နားမှာပင်ရပ်ရင်း အပြင်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။

“ရှင့်ကြည့်ရတာ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းလဲ မရှိဘူး”

ကျွန်တော် သူ့ကို ပြန်ကြည့်မိသည်။ အင်ပါရီ၏အသက် ကိုးနှစ်ရှိပြီ။ တစ်နေ့တခြား လှလာသည်ကိုလည်း သတိထားမိသည်။ သို့သော်လည်း သူ့မူမှာ အဖော်မရှိဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း ဖြစ်နေရှာသည်။ အိမ်တော်၏ အုတ်တံတိုင်းများ အပြင်သို့ ထွက်ခွင့်မရ။ ကျောင်းသို့ပင် သွားခွင့်မပြု။ စာသင်ပေးမည့် ဆရာများကို အိမ်တော်သို့ခေါ်ပြီး သင်ကြားစေသည်။

စိစစ်ရွေးချယ်ထားသော ကစားဖော်များကို ညနေတိုင်း အလှည့်ကျ လာရောက် လည်ပတ်ခွင့်ပြုသည်။ မြေပိုင်ရှင်ကြီး မွန်ကာဒါ၏ သမီးနှစ်ယောက်လည်း တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ သူတို့ အလှည့်ကျသောနေ့တွင် လာရောက်လည်ပတ်ရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည်လည်း ကျူးရေတူမြို့တော်သို့ ရောက်လာကြကာ အလွတ်ပညာသင်ကျောင်းတစ်ခုတွင် တက်ရောက် ပညာသင်ကြားနေကြသည်။ အခြား အလှည့်ကျလာရောက်ပြီး အင်ပါရီနှင့် ကစားခွင့်ရသော ကလေးများမှာ မင်းစိုးရာဇာတို့၏ သားသမီးများ၊ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်တို့၏ သားသမီးများသာ ဖြစ်ချေသည်။ တစ်လလျှင် တစ်ကြိမ်ကျ ဧည့်ခံပွဲပြုလုပ်ပြီးတော့လည်း သူတို့အားလုံးကို ဖိတ်ကြား ကျွေးမွေးရသည်။

ထိုသို့ ကစားဖော်များ လာရောက်လည်ပတ်သည့် အချိန်မှအပတွင် အင်ပါရီသည် လူကြီးများနှင့်သာ အချိန်ကုန်ရတော့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အင်ပါရီသည် ကျွန်တော့်ထက်ပင် အသက်ကြီးနေသယောင် ထင်မှတ်ရတော့သည်။ ကမ္ဘာလောက၏ အကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော့်ထက်ပင် ပိုသိနေတော့သည်။ လူအပေါင်းတို့အပေါ်တွင်လည်း သူ မုန်းတီးစက်ဆုပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ခုံဆီသို့သွားပြီး အင်ပါရီက ထိုင်သည်။

“ကျောင်းအုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဘုန်းတော်ကြီးက ဘာပြောသလဲ”

“ငါ့ခေါ်တွေ့တာကို မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ” ကျွန်တော် အံ့သြသွားမိသည်။

“ကျွန်မအထိန်းတော်ပြောတာ ကြားလို့ပါ။ ရှင့်အဖေ မျက်နှာသာမရှိရင် ရှင့်ကို စာမေးပွဲ ချပစ်လိုက်ပြီတဲ့” အင်ပါရီက ရယ်ရင်း ပြန်ဖြေသည်။

“သူ ဘယ်က ကြားလာတာတဲ့လဲ”

“ပါပုလက်ထောက်တစ်ယောက်ဆီက ကြားတာတဲ့။ ရှင့်ပညာရည်တိုးတက်မှု အစီရင်ခံစာတွေကို ပါပါ အမြဲတမ်း မေးနေတာ”

ခေါင်းဆောင်ကြီးတွင် ကျွန်တော့်စာမေးပွဲ အမှတ်များထက် ပို၍ အရေးကြီးသော အကြောင်းအရာပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင် ရှိချေမည်။ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဝင်စားနေရသနည်း။

“ပါပါက ရှင့်အကြောင်းကို မကြာခဏ စဉ်းစားနေတာ။ ပါပါက ပြောတယ်။ ကျွန်မ အစ်ကိုတွေသာရှိရင် သူတို့လဲ ရှင့်လို နေမှာပဲတဲ့။ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လဲလေ ... ကျွန်မ ယောက်ျားကလေး ဖြစ်လိုက်ချင်တယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ပါပါ သိပ်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေမှာ မဟုတ်ဘူး” အင်ပါရီက သူ့လက်ချောင်းကလေးများကို ပြန်ကြည့်နေရင်း ပြောသည်။

“မင်းရှိနေတဲ့အတွက် သူ ပိုပြီး စိတ်ချမ်းသာပါတယ်ကွာ”

“ရှင့်စိတ်ထဲမှာ တကယ်ထင်တာလား” သူ့မျက်နှာ ဝင်းလက်လာသည်။

“တကယ် ထင်တာပေါ့”

“ကျွန်မ သိပ်တော်လာတာကို ပါပါ တွေ့ရစေ့မယ်။ ယောက်ျားကလေးတွေ လုပ်နိုင်တဲ့ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးမဆို ကျွန်မ ဖြစ်အောင် လုပ်ပြမယ်”

“မင်း လုပ်နိုင်မယ်ဆိုတာ ကိုယ် ယုံကြည်ပါတယ်” သူ့အကြိုက်ကိုလိုက်ပြီး ပြောလိုက်ရသည်။ ထိုနည်းသာလျှင် သူနှင့်ကျွန်တော် အငြင်းမပွားနိုင်သည့်နည်း ဖြစ်သည်။ ထိုသို့မဟုတ်လျှင် ငြင်းကြရမည်။ ရန်ဖြစ်မည်။ သူက စိတ်ကောက်မည်။

“ရှင် ပါရီမြို့ကို ဘယ်တော့သွားမှာလဲ”

သည်တစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်တော် တကယ် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ပါရီမြို့ ...”

“ရှင်တို့ ပါရီမြို့ကို သွားရတော့မယ်။ ပါပြောနေတာ ကြားတယ်။ ကုန်သွယ်ရေး မစ်ရှင်အဖြစ်နဲ့ ရှင့်အဖေကို လွှတ်မှာ။ ကျွန်မတို့နဲ့ ကုန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ဖို့ကို လက်မခံသေးတဲ့ တိုင်းပြည်တွေရှိနေတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ ရပ်တည်နိုင်ရေးအတွက် ကျွန်မတို့ တိုင်းပြည်က ထွက်ကုန်တွေကို ရောင်းချဖို့ ဈေးကွက်ရှာရမယ်တဲ့။ ပြင်သစ်ကိုသွားတာ အကောင်းဆုံးပဲတဲ့”

“ငါ့ကို မခေါ်ဘဲ ဖေဖေ တစ်ယောက်တည်းသွားမှာနဲ့ တူပါတယ်”

အင်ပါရီက သူ့ခေါင်းကို ယမ်းခါပြသည်။

“မဟုတ်ဘူး။ သူ ဟိုမှာ နှစ်အကြာကြီးနေရမှာ။ ရှင့်ကို ဟိုမှာ ကျောင်းထားနိုင်ဖို့ အတွက် စီစဉ်မယ်ဆိုတာလဲ ပါပြောနေတာ ကြားရတယ်”

“ဖေဖေက ငါ့ကို ဘာမှမပြောတာ အတော်ရယ်စရာကောင်းတယ်”

“ဒီနေ့မနက်မှ သူတို့ ဆုံးဖြတ်ကြတာပါ။ မနက်စာ အတူတူစားကြရင်း သူတို့ပြောနေသံကို ကြားရတာ”

ဆိပ်ကမ်းတွင် မြင်ခဲ့ရသည့် ပြင်သစ်ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးကို ပြန်စဉ်းစားမိသည်။ ထိုသင်္ဘောကြီးနှင့် သွားရလျှင် မည်မျှ ကောင်းခြံမည်နည်းဟုလည်း တွေးနေမိသည်။ ပြတင်းပေါက်သို့ လျှောက်သွားပြီး ဆိပ်ကမ်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့ရွက်တိုင်ကိုပင် မမြင်ရတော့။ ဆိပ်ကမ်းမှ ခွာသွားပြီနှင့်တူသည်။

ကျွန်တော့်ဘေးသို့ အင်ပါရီ လာရပ်သည်။

“ကျွန်မတို့ အပြင်ထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်ကြရင် ကောင်းမလား”

“မင်းသဘောပဲ”

အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ အင်ပါရီ၏အခန်းကလေးမှ ထွက်လိုက်လျှင် ပန်းခြံထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ လမ်းလျှောက်လာခိုက်တွင် အစောင့်စစ်သားနှစ်ယောက်က မလှမ်းမကမ်းမှနေ၍ ထက်ကြပ်မကွာ စောင့်ရှောက်လိုက်ပါလာသည်။ ဂိတ်ဝမှထွက်ပြီး အုပ်ချုပ်ရေးရုံးရှိရာဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်သွားသောအခါ စစ်သားများက အလေးပြုကြသည်။

အိမ်တော်ကလေးရှေ့တွင် ကားတစ်စီးထိုးရပ်သည်။ ဧည့်သည်များ တည်းခိုသည့်အဆောင်ကို အိမ်တော်ကလေးဟု ခေါ်ကြသည်။ ကားထဲမှ လူတစ်ယောက်ဆင်းလာပြီး အိမ်တော်ကလေးအတွင်းသို့ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ဝင်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာကို မမြင်လိုက်ရချေ။

“ဘယ်ကလူလဲ”

“သူ့ကို တွေ့တဲ့အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတော့ဘူး။ လာကိုရာရဲ့ မန်နေဂျာနဲ့ တူတာပဲ” အင်ပါရီက ပခုံးများ တွန့်ပြုရင်း ပြန်ပြောသည်။

လာကိုရာကို ကျွန်တော် သိပါသည်။ အိမ်တော်ကလေးတွင် လာရောက်တည်းခိုလေ့ရှိကြသော အမျိုးသမီးများအနက် နောက်ဆုံး တည်းခိုနေသည့် အမျိုးသမီး ဖြစ်သည်။

“သူတို့လဲ ဒီမှာ ကြာကြာနေကြတော့မယ်လို့ မထင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လာကိုရာကို ပါပါ ပြီးငွေနေပြီလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ ဒီတစ်ပတ်လုံးလုံး ကျွန်မနဲ့ပဲ လာပြီး ပါပါ ညစာစားတယ်”
အင်ပါရီ၏လေသံထဲတွင် မလိုမုန်းထားသည့်အသံမျိုး မသိမသာ ပါနေသည်။

အိမ်တော်ကလေးသို့ အမျိုးသမီးများ လာရောက်တည်းခိုနေထိုင်ကြသည့် အကြောင်းကို ကျွန်တော် ကြားရဖူးသည်။
သို့သော်လည်း ရက်သတ္တပတ် ခြောက်ပတ်လောက်ထက်ပိုပြီး နေထိုင်ခွင့်မရကြချေ။ ပျောက်ကွယ်သွားကြလေ့ရှိသည်။
ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ အခြားအမျိုးသမီး ဧည့်သည်တစ်ဦးဦး ရောက်လာစမြဲဖြစ်သည်။ လာကိုရာသည်
အိမ်တော်ကလေးသို့ ရောက်နေသည်မှာ ကြာသင့်သည်ထက် ပိုကြာနေပြီ။ စုစုပေါင်း နှစ်လလောက်ရှိပြီ။

“သူ့ရုပ်က ဘယ်လိုနေသလဲ”

“သိပ်လဲ မချောပါဘူး” အင်ပါရီက မနှစ်မြို့သည့်အသံဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

“ငါကြားတော့ မိန်းမချောဆိုပဲ”

“ကျွန်မတော့ မထင်ဘူး။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကတော့ ဖွံ့ပါတယ်။ ဟောဒီလောက်ကြီး” အင်ပါရီက သူ့ရင်ဘတ်ရှေ့မှာ
လက်နှစ်ဖက်နှင့် လုပ်ပြသည်။

“ဟုတ်လား ... မဆိုးဘူးပေါ့”

အင်ပါရီသည် သူ့ရင်ဘတ်ကို သူ ပြန်ကြည့်နေ၏။

“ကျွန်မလဲ ကြီးမယ်ထင်တယ်။ သူ့ထက်တောင် ပိုကြီးမယ်ထင်တယ်”

“မင်းက ပိုကြီးမယ်ဆိုတာ ငါ ယုံပါတယ်”

“သူ့ကို ကြည့်ချင်သလား”

“ကောင်းသားပဲ”

အင်ပါရီက အိမ်တော်ကလေးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ အဝတွင် စောင့်နေသည့် စစ်သားက အလေးပြုပြီး တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားသောအခါ ဘဏ္ဍာစိုးက ဆီးကြိုသည်။

“လာကိုရာနဲ့ တွေ့ချင်လို့လာတာ” အင်ပါရီက ဘဏ္ဍာစိုးကို ပြောသည်။

ဘဏ္ဍာစိုးသည် ကြောင်အမ်းအမ်းနှင့်ရပ်နေသည်။ သူ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေပုံရသည်။ မည်သို့ဆိုစေ အင်ပါရီသည် သူ့လုပ်ချင်သည့်အလုပ်ကို လုပ်ရမှ ကျေနပ်သည့် မိန်းကလေးဖြစ်သည်။

“စောင့်နေရတဲ့အကျင့်မျိုး ကျွန်မမှာ မရှိဘူး”

ဘဏ္ဍာစိုးက ချက်ချင်း ကိုယ်ညွှတ်ပြီး အရိုအသေပေးသည်။

“ကောင်းပါပြီ ထိပ်ထား။ ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ကြပါ”

အဆောက်အအုံ၏ လက်ဝဲဘက်အခြမ်း အခန်းတစ်ခုဆီသို့ ခေါ်သွားပြီး တံခါးကို သာသာခေါက်သည်။ အတွင်းမှ စကားပြောသံများကို မသဲမကွဲ ကြားနေရသည်။

တံခါးခေါက်သံကြားသောအခါ အတွင်းမှအသံများ ရပ်သွားသည်။ ပြန်မေးသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏အသံကို ကြားရသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“ထပ်ထားကလေး ရောက်နေပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ထပ်ထားကလေး ...”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ မမနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါတဲ့”

ခပ်မြန်မြန် တီးတိုးပြောသံများကို ကြားရပြန်သည်။ တံခါးပွင့်လာသည်။ အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ မျက်လုံးနက်နက်၊ ဆံပင်နက်နက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက် တံခါးဝမှာ ရပ်လျက် ပေါ်လာသည်။ အင်ပါရီကိုကြည့်ပြီး နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်သည်။

“အခုလို အလည်ကြွလာတာ ဂုဏ်ယူပါတယ် ထပ်ထားရယ်”

အင်ပါရီသည် သူ့အိမ်သူရာကဲ့သို့ပင် ပိုင်စိုးပိုင်နင်းဖြင့် အတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။

“ကျွန်မတို့ ဒီမှာ လက်ဖက်ရည် အတူတူသောက်ရရင် ကောင်းမှာပဲလို့ ထင်တာနဲ့ ...” ဟုလည်း ပါးစပ်က ပြောသေးသည်။

အမျိုးသမီးက ပြတင်းဝမှ ယောက်ျားကို မသိမသာ လှမ်းကြည့်သည်။ ထိုယောက်ျားက အသာအယာခေါင်းပြန် ညိတ်ပြသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ခပ်သွယ်သွယ်ဖြစ်ပြီး မေးစေ့တွင် မုတ်ဆိတ်မွေးချွန်ချွန်နှင့် ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်လုံးများက မည်းနက်ပြီး တောက်ပြောင်နေသည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ထပ်ထားရယ်”

လာကိုရာက လက်ခုပ်တစ်ချက်တီးလိုက်သည်။ အခန်းဝသို့ ဘဏ္ဍာစိုး ရောက်လာသည်။

“ဂျူအန်းရေ ... ကျေးဇူးပြုပြီး လက်ဖက်ရည် လုပ်ပေးပါနော်”

“ကျွန်မ သူငယ်ချင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ သူက ခိုင်အိုဂျနက်စ် အလီဂျန်ဒရီဇနော့စ်”

“ဝမ်းသာပါတယ် မမ”

လာကိုရာက လေးစားဟန်ပြုသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“မမကလဲ မမ မန်နေဂျာနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ သူက ဆီညော်ဂတ်ဒတ်စ်”

မန်နေဂျာက ခါးကိုင်းလိုက်သည်။ သူ့ပုံစံသည် စစ်ဗိုလ်၊ စစ်သား၏ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ဆက်ပြီး လာကိုရာဘက်သို့ သူက စကားလှည့်ပြောသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးကိုယ်တိုင် တက်မှာပါ”

ဆီညော်ဂတ်ဒတ်စ်သည် တံခါးပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

“အရေးကြီးတဲ့အလုပ်ကလေးတွေ ရှိနေလို့ သွားလိုက်ပါဦးမယ်နော်”

အင်ပါရီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အခန်းအပြင်သို့ မထွက်မီတွင် ခါးကိုကိုင်းပြီး နှုတ်ဆက်ပြန်သည်။ တံခါးပိတ်ပြီး ထွက်သွားသည်အထိ သူ့ကို ကျွန်တော် ကြည့်နေမိသည်။ တစ်ချိန်တုန်းက စစ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရမည်မှာ သေချာသည်။ သူ လမ်းလျှောက်ပုံကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ပိုပြီး သိသာသည်။

လာကိုရာသည် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ လျော့တီလျော့ရဲ့ အဝတ်အစားများကို ဆွဲ၍တင်ရင်း ခေါင်းမှဆံပင်များကို လက်ဖြင့် သပ်နေသည်။

“ဒီကိုလာမယ်ဆိုတာကို စောစောကများသိရရင် ထိပ်ထားရယ်၊ အဝတ်အစားကလေးများ သပ်သပ်ရပ်ရပ် လဲမထားရပါကလား။ အခုတော့ ကပိုကရီနဲ့ စောင့်နိုင်ဦးမယ်ဆိုရင် မမ အဝတ်ကလေး လဲလိုက်ပါရစေလား”

“ဖြစ်ပါတယ်”

လာကိုရာ ထွက်သွားသောအခါ အင်ပါရီက ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

“သူ့ကိုယ်လုံး ဖွံ့တယ်နော်” ဟုလည်း လေသံဖြင့် ပြောသည်။

ပွင့်နေသည့် ပြတင်းပေါက်ဘက်မှ အသံတစ်ခုကြားလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်လာပြီး အပြင်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ မည်သူမျှ စကားပြောနေသည်ကို မမြင်ရ။ ပြတင်းပေါက်၏ အောက်တည့်တည့်တွင် ရောက်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အသံကို မှတ်မိနေသည်။

“ည (၁၂)နာရီ တိတိနော်”

“ဖြစ်ရပါစေမယ် ခင်ဗျာ” ပြန်ဖြေသည့်အသံကမူ ခပ်စိမ်းစိမ်း ဖြစ်သည်။

“မှားတာ ယွင်းတာ မလိုချင်ဘူး။ တိကျအောင်လုပ်”

ခဏတိတ်သွားကြပြီး ကျွန်တော့်မြင်ကွင်းထဲသို့ လူနှစ်ယောက်ရောက်လာသည်။ တစ်ယောက်က ဘဏ္ဍာစိုးဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ယောက်က ဆီညော်ဂတ်ဒက်စ် ဖြစ်သည်။ ဆီညော်ဂတ်ဒက်စ် ထွက်သွားသောအခါ ဘဏ္ဍာစိုးက အလေးပြုလိုက်သည်။ ထိုအသံကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေသည်။ အခုနကလေးတွင် ဤအခန်းထဲမှ ကြားခဲ့ရသောအသံ ဖြစ်သည်။ အင်ပါရီဘက်သို့ ပြန်လှည့်ခဲ့သည်။

အင်ပါရီသည် သူ့ကိုယ်သူ မှန်ထဲမှာ ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်မကြီးလာရင် လာကိုရာလို ဖြစ်မယ်ထင်သလား” ဟု သူက ဆီးမေးသည်။

“ထင်တာပဲ” ကျွန်တော်က စိတ်မပါသလို ပြန်ဖြေသည်။

“ဘာအထူးအဆန်းတွေနေလို့လဲ” ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မှန်ထဲတွင် သူ မြင်နေရသည်။

“ဒီကနေ့ည အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ ဖျော်ဖြေမှုကြီးတစ်ခုကို သူတို့ လုပ်ကြလိမ့်မယ်”

“ရှင် ဘယ်က ကြားလာတာလဲ”

“အခုပဲကြားတာ။ လာကိုရာရဲ့မန်နေဂျာက ဘဏ္ဍာစိုးကို ညွှန်ကြားနေတယ်။ ဒါကြောင့် ဘယ်လိုဖျော်ဖြေမှုမျိုးကိုများ သူတို့လုပ်ကြမှာလဲလို့ စဉ်းစားနေတာ”

တံခါးပေါက်ဆီမှ လာကိုရာ၏အသံ ပေါ်လာသည်။

“ညဉ့်ခံပွဲကလေးတစ်ခုပါကွယ်။ ရိုးရိုးနဲ့ ကျဉ်းကျဉ်းကလေးပါပဲ။ ခေါင်းဆောင်ကြီးရယ်၊ အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးတစ်ချို့ရယ်လောက်ပဲ တက်ကြမှာပါ။ မမတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးအဖြစ် အာဏာရလာတာ သုံးနှစ်ထဲကို ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာတဲ့အနေနဲ့ မမတို့က ဂုဏ်ပြုမှာပါ”

လာကိုရာက အင်ပါရိုကို လှမ်းကြည့်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဘဏ္ဍာစိုးက လက်ဖက်ရည်များကို ယူလာသည်။

“ကျွန်မ မသောက်တော့ဘူး။ အိမ်ကိုပြန်ပြီး လုပ်စရာရှိသေးတယ်ဆိုတာ အခုမှ သတိရတော့တယ်။ ဒက်ခ်စ် ... တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့မလား” အင်ပါရိုက ရုတ်တရက် ပြောပြီး ထိုင်ရာမှ ထထွက်သွားသည်။

ကျွန်တော်က လာကိုရာကို တောင်းပန်သည့် အကြည့်မျိုးနှင့်ကြည့်ပြီး အပြင်သို့ အူလျားဖားလျား ပြေးလိုက်ခဲ့ရသည်။ အင်ပါရိုသည် ခန်းမကြီး၏ဟိုဘက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားနှင့်ပြီ ဖြစ်သည်။ အရှေ့ခန်း တံခါးဝသို့ ရောက်တော့မှ သူ့ကိုမိသည်။

“မင်း ဘာလို့ ဒါလောက်တောင် ချက်ချင်း စိတ်ဆိုးသွားရတာလဲ” ကျွန်တော်က သူ့အတွက် တံခါးဖွင့်ပေးထားရင်း မေးသည်။

“ဟိုကောင်မကို မုန်းလို့”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကမူးရှူးထိုး ထွက်လာကြသောကြောင့် အစောင့်စစ်သားနှစ်ယောက် နောက်သို့ ယိုင်လဲကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သူက မင်းကို ဘာလုပ်လို့လဲ”

အင်ပါရီက ကျွန်တော့်ကို အေးတိအေးစက် အမူအရာဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“နင်လဲ တခြားယောက်ျားတွေနဲ့ အတူတူပဲ။ ဟိုကောင်မကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ငါကလွဲပြီး နင် ဘာကိုမှ မကြည့်ရဘူး။”

“ဒါကတော့ မမှန်ပါဘူးကွာ”

“ဘာလို့ မမှန်ရမှာလဲ။ ငါ သေသေချာချာ မြင်တယ်”

သူ့အခန်းတံခါးဝကို ရောက်သောအခါ အင်ပါရီက ရပ်လိုက်သည်။

“ငါ့ကျတော့ နင် ဘယ်တုန်းကမှ ဒီလို မကြည့်ဘူး”

“ငါ ကြည့်ပါ့မယ်။ မင်း ကြီးလာတဲ့အခါကျရင် ကြည့်ပါ့မယ်” ကျွန်တော်က ကတိပေးလိုက်သည်။

“နင်ဟာ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ဆိုရင် အခုကြည့်။ ငါ့ကို အခုကြည့်”

သူ့ကို ကျွန်တော် ကြည့်သည်။ ရင်ထဲမှာပေါ်လာသည့် ရယ်ချင်စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့သောကြောင့် ရယ်ချလိုက်မိသည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ကြည့်စရာမှ မရှိတာပဲကွာ”

သူ့လက်တစ်ဖက် မြောက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော့်ပါးပြင်ပေါ်သို့ ကျမလာမီ ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ရမ်းကားချင်တာလဲကွာ”

ဒေါသကြောင့် သူ့မျက်လုံးများ အရောင်တောက်နေကြသည်။

“နင့်ကို ငါ မုန်းတယ်”

ကျွန်တော် ဖမ်းကိုင်ထားသည့် သူ့လက်ကို ဆောင့်ရုန်းရင်း မောက်မာစေကားသည့် အမူအရာမျိုးနှင့် ရပ်နေသည်။

“နင့်မျက်နှာကို ငါ ဘယ်တော့မှ မကြည့်ချင်တော့ဘူး”

ကျွန်တော်က ပခုံးများကို တွန်းပြီး နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

“ဒက်ခ်စ်”

“ဗျာ”

အင်ပါရီသည် လက်တစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ ကမ်းပေးထားသည်။

“ပြန်ခါနီး ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မလက်ကို နမ်းပြီး နှုတ်ဆက်မသွားတာလဲ”

*

(၂၂)

ကျွန်တော့်ပန်းကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း လှုပ်ခါနေကြောင်း ခံစားသိရှိလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဘေးတစ်ဖက်သို့ လှိမ့်ပြီး စောင်အောက်မှာ တိုးဝင်လိုက်သည်။ စောင်များသည် နူးညံ့ပြီး နွေးထွေးနေသည်။ ကျောင်းတက်ချင်စိတ် မရှိတော့ပါ။ နေမကောင်းဟု အကြောင်းပြမည်။

“ဒက်ခ်စ် ထစမ်း” ဖက်ကက်၏အသံက အလောသုံးဆယ် ဖြစ်နေသည်။

သူ့အသံ၏အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော့်အသိစိတ်က အလိုလို သဘောပေါက်မိသည်။ သည်အသံမျိုးကို ကြားဖူးသည်။ တောထဲမှာ တောင်ပေါ်မှာ ဖြစ်သည်။ သည်အသံသည် အန္တရာယ်တစ်ခုခုနှင့် ရင်ဆိုင်ရပြီဟု ပြောပြသော အသံမျိုးဖြစ်သည်။ ခုတင်ပေါ်မှာ ကျွန်တော် ထထိုင်သည်။ အိပ်ချင်စိတ်များ ပြေသွားသည်။ ပြတင်းပေါက်၏အပြင်ဘက်မှာ ညမှောင်နေဆဲပင် ရှိသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မင်းအဖေက မင်းကို ချက်ချင်း တွေ့ချင်လို့” သူ့မျက်နှာ တင်းမာနေသည်။

ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ပြီး သူ့ဘက်သို့ ပြန်ကြည့်မိပြန်သည်။

“အခုလား”

“ချက်ချင်း”

အိပ်ရာပေါ်မှထပြီး အဝတ်အစားလဲသည်။ နာရီကိုလှမ်းကြည့်သည်။ သန်းခေါင်ကျော် နံနက်နှစ်နာရီထိုးပြီ။ အအေးဓာတ်က စိမ့်ဝင်လာသောကြောင့် အင်္ကျီကြယ်သီးများကို တပ်လိုက်သည်။

“ဖေဖေ ဒဏ်ရာရသွားပြီ။ အခု သတိလစ်နေပြီ” ဟု ကျွန်တော်က ရေရွတ်နေမိသည်။ ဖက်ကက်သည် ခပ်တောင့်တောင့်ရပ်ပြီး ငေးကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော့်ကို ကုတ်အင်္ကျီ လှမ်းပေးသောအခါ သူ့မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်မိသည်။

“ပုံးကွဲတာ မဟုတ်လား”

သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ဩရိပ်ပေါ်လာသည်။ သူ ဘာမှ မပြောနိုင်သေးမီ ကျွန်တော်က ဆက်ပြောသည်။

“ပုံးထကွဲတာ မဟုတ်လား။ လုပ်ကြံမှု မဟုတ်လား”

“မင်း သိထားပြီးသားလား” အခန်းအပြင်သို့ သူ ခပ်မြန်မြန်ထွက်သည်။ ကျွန်တော်က သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။

“ဖေဖေ အသက်ရှင်ရဲ့လား။ ပြောစမ်းပါ”

“အသက်ရှင်နေတုန်းပဲ။ တို့ မြန်မြန်သွားကြမု”

ကားပေါ်တွင် ဒရိုင်ဘာ အသင့်စောင့်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဝင်ထိုင်ပြီးသည်နှင့် တောက်လျှောက် မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ အိမ်တော်ဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်သောအခါ အစောင့်များက စစ်ဆေးမနေတော့ဘဲ လက်ပြ အဝင်ခိုင်းလိုက်သည်။

မော်တော်ကားအရပ်တွင် ဖက်ကက် မဆင်းသေးမီ အောက်သို့ ကျွန်တော် အလျင်ရောက်နှင့်သည်။ ခန်းမထဲမှာ လူတွေပြည့်နေသည်။ ထောင့်တစ်ထောင့်ရှိ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခေါင်းဆောင်ကြီး ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အပေါ်ပိုင်းတွင်

အကျိုးမရှိ။ ဆရာဝန်တစ်ဦးက သူ့ရင်ဘတ်ကို ပတ်တီးစည်းပေးနေသည်။ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ချောင်ကျကာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော့်အဖေ ဘယ်မှာလဲ”

“အိပ်ခန်းထဲမှာ” လာကိုရာ၏ အခန်းဘက်ဆီသို့ ညွှန်ပြသည်။

ဘာစကားမှ ပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ ကျွန်တော်ပြေးလာခဲ့သည်။ ပထမဆုံးတွေ့သော အခန်းသည် ဧည့်ခန်းဖြစ်သည်။ နေ့ခင်းတုန်းက အင်ပါရီနှင့် ကျွန်တော် ထိုင်နေခဲ့သေးသည်။ နံရံမှ အင်္ဂတေများနှင့် ဖုန်များ ပွစာကျနေသည်။ နံရံတစ်ခုသည် အတွင်းသို့လှိုက်ပြီး ကလိုင်ဖြစ်သွားသည်။ ထမင်းစားခန်းဆီသို့ ကျွန်တော် ပြေးလာခဲ့သည်။

ထိုအခန်းသည်လည်း လုံးဝ ပျက်စီးကြေမ့်နေသည်။ ပြတင်းပေါက်များသည် လုံးဝ ကြေမ့်သွားကာ အပြင်သို့ တိုးလှိုပေါက်မြင်နေရသည်။ စားပွဲကုလားထိုင်များ အပိုင်းပိုင်း အစိတ်စိတ်ဖြစ်နေသည်။ လူနှစ်ယောက် ကြမ်းပေါ်တွင် လဲနေသည်။ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး အချိန်ဖြုန်းမနေတော့။

အခန်းတွင်းသို့အရောက်တွင် ဗြန်းကနဲ ရပ်လိုက်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါး ရောက်နှင့်နေပြီ။ ခုတင်ဘေးတွင် ဘုရားမီးပူဇော်သည့် ဖယောင်းတိုင်တင်ခုံကလေး ရောက်နေပြီ။ နံရံတွင် လက်ဝါးကပ်တိုင်ပုံတော် ချိတ်ပြီး ဖြစ်နေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက လက်ဝါးကပ်တိုင်ပုံတော်ကို ကိုင်ရင်း ဖေဖေကိုယ်ပေါ်မှာ ကိုင်းနေသည်။ ခုတင်၏အခြားတစ်ဖက်တွင် ဆေးထိုးအပ်နှင့် ဆရာဝန် ရှိနေသည်။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်ခြေထောက်များကို ခဲဆွဲထားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ အနီးရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို လှမ်းကိုင်ထားလိုက်ရသည်။

“ဖေဖေ”

ခုတင်ဘေးသို့ ကပ်လိုက်သည်။ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ ဖေဖေမျက်နှာ ညိုပုပ်နေပြီ။ ဖေဖေကို ကုန်းနမ်းလိုက်သောအခါ ချွေးစီးများဖြင့် အေးစက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဖေဖေ လုံးဝ မလှုပ်။

“ဖေဖေ သေပြီ” ဆရာဝန်ကို ကျွန်တော် မော့ကြည့်သည်။

ဆရာဝန်က ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“ကျွန်တော့်ကို မညာနဲ့။ ဖေဖေ သေပြီ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်အော်သည်။

ဖေဖေပန်းကို မ၊ယူရန်အတွက် ဖုံးထားသည့် အဝတ်အောက်သို့ လက်ကို လျှိုသွင်းလိုက်သည်။ ဖေဖေက တစ်ချက်ညည်းသည်။ ဖေဖေ၏ လက်ဝဲဘက်ဘေးတွင် ဘာမှမရှိတော့သည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆရာဝန်ကို ကျွန်တော် မော့ကြည့်မိပြန်သည်။

“ဖေဖေလက် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

ဆရာဝန်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် မည်သို့သော အမူအရာကိုမျှ မမြင်ရ။

“ပုံးကွဲတဲ့အချိန်က ပြုတ်ထွက်သွားတယ်”

ခေါင်းပေါ်မှ မီးရောင် ထိုးကျနေသည်ဟု စိတ်ထဲက ထင်လာသောကြောင့် အပေါ်သို့ မော့ကြည့်သည်။ မျက်နှာကြက်ကို မှန်များနှင့်ပြုလုပ်ထားသည်။ ဖေဖေပတ်လည်တွင် ရပ်နေကြသော ကျွန်တော်တို့ ပုံသဏ္ဍာန်များသည် ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြင့် ထိုမှန်ထဲမှာ ပေါ်နေသည်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း အခန်းကို လှည့်ကြည့်မိသည်။ အခန်းနံရံများတွင် ညစ်ညမ်းသော ယောက်ျား၊ မိန်းမရုပ်များနှင့် ပြည့်နေသည်။

ဖေဖေ ညည်းပြန်သည်။ ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်သည်။ နဖူးပေါ်မှာ ချွေးများ သီးနေသည်။ ကျွန်တော် ကုလားထိုင်မှ ထသောအခါ ဆရာဝန်က ဖေဖေနဖူးပေါ်မှ ချွေးစီးများကို သုတ်ပေးနေသည်။

“ဖေဖေကို ဒီနေရာက တခြားကို ရွှေ့ပေးပါ”

“ရွှေ့လို့မဖြစ်ဘူး။ လှုပ်ရင် အန္တရာယ်ရှိကြီးတယ်” ဟု ဆရာဝန်က ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်ဘူး။ ဖေဖေ့ကို ဒီနေရာက ရွှေ့ပေးပါ။ ပြည့်တန်ဆာတစ်ယောက်ရဲ့ ဒီလိုအခန်းထဲမှာ ကျွန်တော့်အဖေသေတာ မခံနိုင်ဘူး” ကျွန်တော်က ပြန်အော်သည်။

ကျွန်တော်၏ပန်းနှစ်ဖက်ပေါ်သို့ ဘုန်းတော်ကြီး၏လက်များ ကျလာသည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။

“ချစ်သား ...”

ကျွန်တော်က အကိုင်မခံဘဲ ရုန်းသည်။

“ဖေဖေ့ကို ဒီနေရာက ရွှေ့ပေးပါ။ အယုတ်တမာမတစ်ယောက်ရဲ့ အိပ်ရာဟာ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် သေရမယ့်နေရာ မဟုတ်ဘူး”

ဆရာဝန်က စကားပြောရန် ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့နောက်မှ အသံတစ်သံ ပေါ်လာသောကြောင့် သူ မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်နေသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီး၏အသံ ဖြစ်သည်။ ပွင့်နေသည့် တံခါးဝမှာ သူရပ်နေသည်။ သူ၏ရင်ဘတ်တွင် ပတ်တီးစည်းလျက်သား ရှိသည်။

“ကလေးဆိုတာ လူကြီးတွေရဲ့အဖေ ဖြစ်တယ်။ ကလေးအမိန့်ပေးတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါ”

“ဒါပေမဲ့ ...” ဆရာဝန်က ကန့်ကွက်ရန် ဟန်ပြင်သည်။

“ဒီနေရာက ရွှေ့ပါ။ ခုတင်ပါ တစ်ခါတည်း မ,ယူသွားပါ။ အိမ်တော်က ငါ့အိပ်ခန်းထဲကို ရွှေ့သွားပါ”

ခေါင်းဆောင်ကြီး၏အမိန့်သည် နောက်ဆုံး အဆုံးအဖြတ်ဖြစ်တော့သည်။ သူ့နောက်မှာရှိနေသည့် စစ်သားများကို လှမ်းခေါ်သည်။ ဖေဖေ့ကိုယ်ပေါ်သို့ စောင်များ ထပ်ဖုံးကြသည်။ စစ်သား (၁၀)ယောက်တို့က ဖေဖေ့ကို ခုတင်ပါ ဝိုင်းသယ်ကြရသည်။ ဖက်ကက်နှင့် ကျွန်တော်သည် ဖေဖေ့နောက်က တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာဖြင့် လိုက်ပါသွားကြသည်။

နောက်တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် အခန်းတံခါးကို ခေါင်းဆောင်ကြီး လာဖွင့်သောအခါ အရုဏ်ဦး၏ လင်းရောင်ခြည်များ အခန်းထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော့်ကို သူ ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ခုတင်ပေါ်မှ ဖေဖေဆီသို့ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ ငြိမ်သက်စွာဖြင့် သူရပ်နေသည်ကို ကျွန်တော် ကြည့်နေမိသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် မည်သို့သော ခံစားမှုမျိုးကိုမျှ မမြင်တွေ့ရချေ။ ခဏကြာတော့ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

“ကလေး ... လာ ... မနက်စာစားဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ”

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြသည်။

“သူ့ကို ထားခဲ့လို့ ရပါတယ်။ သူ မသေပါဘူး”

သူ့မျက်လုံးများကို ကျွန်တော် မော့ကြည့်သည်။

“ဘကြီး လိမ်မပြောပါဘူးကွယ်။ သူ အသက်ရှင်မှာပါ”

သူက တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ပြောသည်။

သူ့ကို ကျွန်တော် ယုံပါသည်။ အခန်းအပြင်သို့ လျှောက်လာကြသောအခါ ကျွန်တော့်ပခုံးကို သူက လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သိမ်းဖက်ထားသည်။ အခန်းဝသို့ ရောက်သည်တွင် နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။ ဖေဖေ အိပ်နေပုံရသည်။ သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ဖုံးထားသောအဝတ်သည် နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ နံနက်စာ၏ အနံ့များကိုရသည်နှင့် ရင်ထဲမှ ဆာလာသည်။ ဝက်ပေါင်ခြောက်နှင့် ကြက်ဥကို စားပွဲထိုးက လာချပေးသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ရှေ့သို့မူ ကော်ဖီ သွားချပေးသည်။ နံနက်စာ စားလိုက်သောအခါ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသည်။

“အနေရ သက်သာသွားတယ် မဟုတ်လား” ဟု သူက မေးသည်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ စားပွဲထိုးက ကော်ဖီပန်းကန်ကို ကျွန်တော့်ရှေ့သို့ လာချပေးပြန်သည်။

“လာကိုရာ ဘာဖြစ်သွားသလဲ”

“ပြည့်တန်ဆာမ ထွက်ပြေးသွားတယ်” ခေါင်းဆောင်ကြီး မျက်လုံးများတွင် မီးတောက်လာသည်။

“ဘယ်လိုလုပ် ထွက်ပြေးသွားတာလဲ”

“ပုံးလဲပေါက်ခါနီးရော အခန်းထဲက သူ ထွက်သွားတာပဲ။ အလှပြင်ထားတာ ပျက်သွားတဲ့ မျက်နှာကို ပြင်လိုက်ဦးမယ်လို့ ပြောပြီးထွက်သွားတာ။ ဒါပေမဲ့ အောက်ဆင်းပြီး ကားအနက်တစ်စီးနဲ့ ထွက်ပြေးတာပဲ။ သူနဲ့ နောက်ထပ် ယောက်ျားတစ်ယောက် ပါသေးတယ်။ မုတ်ဆိတ်မွှေးချွန်ချွန်နဲ့အကောင်။ သူတို့နှစ်ယောက် နောက်ခုံမှာ ထိုင်တယ်။ သူ့ဘဏ္ဍာစိုးက ကားမောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို မိမှာပါပဲ။ မိရင် ...”

“ဂိတ်မှာရှိနေတဲ့ အစောင့်တွေက ကားကို မတားကြဘူးလား”

“မတားဘူး။ ဒီလို ပေါ့ဆတဲ့အကောင်တွေလဲ သူတို့အပြစ်ဒဏ် သူတို့ခံသွားကြရပါပြီ”

လာကိုရာ၏ ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ မနေ့က ကျွန်တော် ကြားခဲ့ရသည့် အကြောင်းများကို ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော် ပြောပြနေသည်များကို သူ ငြိမ်သက်စွာဖြင့် နားထောင်နေသည်။ ဇာတ်လမ်းဆုံးသောအခါ တံခါးခေါက်သံ ကြားရသည်။ သူက ခေါင်းညိတ်ပြသဖြင့် အစေခံတစ်ဦးက တံခါးသွားဖွင့်ပေးသည်။ စစ်တပ်မှ အရာရှိတစ်ဦး ဝင်လာသည်။ ဗိုလ်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။

“လာကိုရာနဲ့ သူ့ဘဏ္ဍာစိုးကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ပါပြီ ခေါင်းဆောင်ကြီး”

“ကောင်းတယ်။ ငါ့ကိုယ်တိုင် စစ်မယ်”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“သူတို့ သေနေကြပါပြီ ခေါင်းဆောင်ကြီး”

“အရှင် လိုချင်တယ်လို့ ငါပြောထားတယ် မဟုတ်လား” ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဒေါသတကြီး လှမ်းအော်သည်။

“ကျွန်တော်တို့တွေတော့ သေနေကြပါပြီ ခေါင်းဆောင်ကြီး။ သူတို့ ထွက်ပြေးသွားကြတဲ့ ကားအနက်ကြီးထဲမှာပဲ သေနတ်ဒဏ်ရာနဲ့ သေနေကြတာကို တွေ့ရပါတယ်”

“ကားကို ဘယ်မှာ တွေ့တာလဲ”

“ပါရီဒိုစ်လမ်းမှာပါ ခေါင်းဆောင်ကြီး”

ထိုလမ်းကို ကျွန်တော် သိပါသည်။ တောင်တန်းများဆီမှ သင်္ဘောဆိပ်သို့ သွားသည့်လမ်းဖြစ်သည်။

“အဲဒီလမ်းရဲ့ ဘယ်နားလောက်မှာလဲ”

“ပင်လယ်အော်ဘက်နားလောက်ကို ရောက်ပါတယ် ခေါင်းဆောင်ကြီး”

“မှတ်ဆိတ်မွေးနဲ့ လူရော”

“သူ့ သဲလွန်စကို မရသေးပါဘူး။ အဲဒီနေရာ တစ်ဝိုက်လုံးကိုရော သင်္ဘောဆိပ်ကိုရော ကျွန်တော်တို့ သေသေချာချာ ရှာပါတယ်။ သူ လုံးဝ ပျောက်နေပါတယ် ခေါင်းဆောင်ကြီး”

ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် ခဏကြာအောင် ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ထိုင်နေသည်။ ပြီးတော့မှ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ”

ထို့နောက် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

“ကဲ ... မင်း အနားယူလိုက်ဦး။ ဧည့်သည်အိပ်ခန်းတစ်ခုထဲမှာ မင်းအတွက် ဘကြီး အိပ်ရာပြင်ခိုင်းထားတယ်။ မင်းအဖေ လုံးဝ နေကောင်းသွားတဲ့အထိ မင်း ဘကြီးတို့နဲ့ အတူတူ ဒီမှာ လာနေရမယ်”

ကျွန်တော် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး အိပ်ပျော်သွားသည်။ အိပ်မက်တစ်ခုကိုလည်း မက်နေမိသည်။ ကျွန်တော့်အဘိုး၏ ခြံနောက်ပိုင်းထဲတွင် ဖြစ်သည်။ နေကလည်း ချစ်ချစ်တောက် ပူနေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်တော် မှတ်မိနေသည့် အသံတစ်သံကို ကြားရသည်။

"သူဟာ မင်းအဘိုး မဟုတ်ဘူးဆိုရင် မင်းကိုယ်တိုင် သူ့ကို ပစ်သတ်ပြရမယ်" ဟု ဒေါသဖြင့် အော်ပြောသည့်အသံ။

တစ်ဖက်သို့လိုမ့်ပြီး အိပ်ရာထဲမှ ထထိုင်လိုက်သည်။ မျက်လုံးများ ကျယ်နေသည်။ မွန်းလွဲပိုင်း ရောက်နေပြီကို တွေ့ရသည်။

အိပ်မက်ထဲမှ အသံကို ပြန်ကြားနေရသည်။ ထိုအသံကို ကျွန်တော် မည်သည့်နေရာတွင် ကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားသည်။

လာကိုလာ၏မန်နေဂျာ ဆီညော်ဂတ်ဒတ်စ်။ မုတ်ဆိတ်မွေးချွန်ချွန်နှင့်လူ။ သူကား ဗိုလ်မှူးကြီး ဂစ်တာရက်စ် ဖြစ်ချေသည်တကား။

ခုတင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး ချက်ချင်း အဝတ်အစားလဲသည်။ မည်သို့ လုပ်ရမည်ကိုတော့ မသိ။ သို့သော်လည်း ယခုတစ်ကြိမ်တွင် သူ့ကို တွေ့ရပေတော့မည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သူ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားနိုင်မည် မဟုတ်သေး။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အသေသတ်ကာ ကလဲ့စားချေရမည် ဖြစ်သောကြောင့်ပင်တည်း။

*

(၂၃)

ကျွန်တော် အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသောအခါ နောက်မှ ဖက်ကက် လိုက်လာသည်။ ခန်းမကိုဖြတ်ပြီး တစ်ဖက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ ဖေဖေအခန်းထဲသို့ ခေါင်းပြုပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

“ဖေဖေ ဘယ်လိုနေသေးသလဲ”

“အိပ်နေတုန်းပဲ” ဆရာဝန်က ပြန်ဖြေသည်။

အောက်ထပ်သို့ ဆင်းရာလှေကားဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာသည့် အင်ပါရီနှင့် လှေကားထိပ်မှာ ဆုံသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖမ်းဆွဲသည်။ သည်တစ်ကြိမ်တော့ ထိပ်ထားကလေး၏ အမူအကျင့်မျိုးကို မလုပ်တော့။

“ရှင့်ဖေဖေ သက်သာရဲ့လား”

“သက်သာပါတယ်။ အိပ်နေတယ်”

“ရှင်လဲ အိပ်နေတာပဲ။ ကျွန်မက ရှင်နဲ့ နေ့လယ်စာစားမလို့ စောင့်နေတာ”

“နောက်မှပဲ စားတော့မယ်။ ငါ့မှာ အလုပ်ရှိသေးတယ်”

ကျွန်တော်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အောက်သို့ဆင်းလာခဲ့သည်။ တံခါးမှ အပြင်သို့ထွက်ခဲ့ပြီး မော်တော်ကားကို လှမ်းခေါ်သည်။

“တို့ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ” ဖက်ကက်က မေးသည်။

“ဆိပ်ကမ်းကို”

ကားတံခါးဖွင့်ပေးသည်ကို မစောင့်တော့ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ဖွင့်ပြီး အတွင်းသို့ ခုန်ဝင်လိုက်သည်။ ဖက်ကက်လည်း ဒရိုင်ဘာဘေးမှာ သွားထိုင်သည်။ ထိုင်ပြီးမှ ကိုယ်ကိုလိမ်ကာ နောက်သို့ ပြန်ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“မှတ်ဆိတ်မွေးနဲ့လူကို ရှာမလို့။ လွတ်သွားတဲ့လူ”

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်တွေအောင် ရှာနိုင်ပါ့မလဲ။ ရဲအဖွဲ့နဲ့စစ်တပ်က တစ်မြို့လုံး ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာပြီးပြီ။ အရိပ်အယောင်ကလေးမှ မတွေ့တော့ဘူး”

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်တွေအောင် ရှာနိုင်ပါ့မလဲ။ ရဲအဖွဲ့နဲ့စစ်တပ်က တစ်မြို့လုံး ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာပြီးပြီ။ အရိပ်အယောင်ကလေးမှ မတွေ့တော့ဘူး”

ကျွန်တော်က ပခုံးများကို တွန့်ပြလိုက်ပြီး မနေ့က ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့သည့် ဗောဃာဆီသို့ ကားကို မောင်းခိုင်းလိုက်သည်။ ဆိပ်ကမ်းသို့ရောက်သောအခါ ဗောဃာဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ မနေ့က ကောင်လေးနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ဗောဃာဘေးတွင် ငါးများနေကြသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ”

သူတို့က ပြန်မော့ကြည့်သည်။ သူတို့မျက်နှာပေါ်တွင် ကြည်ဖြူသောအမူအရာ မရှိ။ သူတို့ချင်း ပြန်ကြည့်ပြီး ငါးများသည့်ဘက်ကိုသာ အာရုံပြန်စိုက်ထားကြသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ မနေ့တုန်းက မင်းတို့ ငါ့ဆီက တစ်ပြားနှစ်ပြားတောင်းတယ်။ ဒီကနေ့ မင်းတို့အတွက် ငါ ပီဆိုတစ်ရာ ယူလာခဲ့တယ်” ကျွန်တော်က ထပ်အော်ခေါ်ပြီး ပြောသည်။

သည်တစ်ခါတော့ သူတို့မျက်နှာ လွှဲမသွားတော့။ မယုံကြည်သလို ပြန်မော့ကြည့်နေကြသည်။

“အပေါ်တက်ခဲ့ပါ။ မင်းတို့ကို ငါ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး”

သူတို့ ကြော်ငအမ်းအမ်းဖြစ်နေကြသည်။ ပြီးတော့မှ ငါးများတံကလေးများကို ချပြီး အပေါ်သို့ တက်လာသည်။ အကြီးကောင်ကလေးက သူ့ဦးထုပ်ကိုချွတ်ပြီး မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ဆီက ဘာလိုချင်လို့ပါလဲ မင်းသားလေး”

“လူတစ်ယောက်ကို ရှာချင်လို့။ မနေ့ညက တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ ပျောက်သွားတာပဲ။ အခု ဒီလူ ဘယ်မှာရှိနေတယ်ဆိုတာကို ငါ သိချင်တယ်” ကျွန်တော်က ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို အကဲဖမ်းယူနိုင်အောင် ပြောပြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြန်ကြည့်ကြပြန်သည်။

“ဒီလိုလူမျိုးတစ်ယောက်ကို ရှာဖို့ဆိုတာ အင်မတန် ခက်ပါတယ် မင်းသား”

“ငွေတစ်ရာရအောင် ရှာဖို့ထက်ပဲ ဒီလူတစ်ယောက်ကိုရှာဖို့က ပိုခက်နေသလား” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ရဲအဖွဲ့ကလဲ အဲဒီလူကို လာရှာသွားပါပြီခင်ဗျာ။ သူတို့လဲ တွေ့မသွားကြပါဘူး” အကြီးကောင်က ပြန်ပြောသည်။

“သူတို့က သတင်းရဖို့ ငွေတစ်ရာမှ မပေးဘဲကိုးကွ” ကျွန်တော်က ထိုမျှပြောရင်း မော်တော်ကားဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။

“အာကာပိုင်တွေက ကျွန်တော်တို့ကို ဒုက္ခပေးမှာ ကြောက်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ထိုအသံကြောင့် နောက်သို့ ကျွန်တော် ပြန်လှည့်သည်။

“မင်းတို့ ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားကြည့်ပါ့မယ် ခင်ဗျာ”

“ကောင်းတယ်။ နှစ်နာရီအတွင်း ငါပြန်လာခဲ့မယ်။ ငါ့ကို မင်းတို့ သတင်းပေးနိုင်ရင် မင်းတို့ ငွေတစ်ရာပိုင်မယ်”

ကားဆီသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ဖက်ကက်က လေးစားသောအမူအရာမျိုးဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“သဲလွန်စတစ်ခုခုကို သူတို့ ရှာပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မင်း ထင်သလား”

“ခင်ဗျားပြောသလို သူတို့ဟာ အငတ်ဘေးနဲ့ ကြုံတွေ့နေရရိုးမှန်ရင် သူတို့ ရအောင် ရှာပေးလိမ့်မယ်။ ကဲ ... အိမ်ကိုမောင်း။ ငွေပြန်ယူမယ်”

ဖေဖေအခန်းထဲသို့ တန်းလာခဲ့သည်။ ဖေဖေ ငွေသိမ်းသည့်နေရာကို ကျွန်တော် သိသည်။ အံ့ဆွဲထဲမှသော့ယူကာ ငွေသေတ္တာကိုဖွင့်ပြီး ပီဆိုငွေတစ်ရာ ထုတ်ယူခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်တော့်ဗိုက်ထဲမှာ ဆာလာသည်။ ထို့ကြောင့် မီးဖိုဆောင်သို့ဆင်းလာပြီး စားစရာတစ်ခုခုပေးရန် ထမင်းချက်က ပြောခဲ့သည်။

ညနေ (၄)နာရီခွဲတွင် ဖက်ကက်နှင့်ကျွန်တော်သည် ကားထဲမှဆင်းကာ ဆိပ်ကမ်းဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“မင်းကို ငါပြောသားပဲ။ ဒီကောင်တွေ ဘာမှ ရှာပေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးလို့။ အခု သူတို့တောင် ဒီနေရာမှာ မရှိတော့ဘူး”

“သူတို့ လာမှာပါဗျာ”

ကားဆီသို့ ပြန်လာပြီး စောင့်နေသည်။ မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်အကြာတွင် သူတို့ ရောက်လာကြလေသည်။ လမ်း၏တစ်ဖက်ရှိ လမ်းတိုကလေးအဝှမ်းလုံး၌ လေချွန်ပြသည်။ လှမ်းကြည့်သောအခါ လက်ရိပ်ပြပြီး ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ လမ်းတစ်ဖက်သို့ ကျွန်တော် ကူးလိုက်သည်။ ဖက်ကက်လည်း နောက်မှ ကပ်ပါလာသည်။ လမ်းမပေါ်မှ မမြင်နိုင်အောင် လမ်းပြတ်ကလေးအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“ပိုက်ဆံပါသလား” အကြီးကောင်က မေးသည်။

ကျွန်တော်က အိတ်ထဲမှ ငွေတစ်ရာကို ထုတ်သည်။

“မင်းတို့ရော သတင်းရသလား”

“ကျွန်တော်တို့ကို ပိုက်ဆံပေးမယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မလဲခင်ဗျာ”

“မင်းတို့ ပိုက်ဆံရပြီးရင် သတင်းအမှန်ကို ပေးပို့မလားဆိုတာလဲ ငါက တွက်ရသေးတယ်ကွ”

သူတို့နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် ကြည့်နေကြသည်။

“တို့အချင်းချင်း အပြန်အလှန် ယုံကြည်မှုထားကြတာပေါ့ကွာ”

အကြီးကောင်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မနက်သုံးနာရီက မင်းသားပြောပြတဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ရှိတဲ့လူဟာ အမှတ် ၇ ဆိပ်ကမ်းမှာ ကပ်ထားတဲ့ သင်္ဘောပေါ်ကို တက်သွားပါတယ်။ ပနားမားအလံ လွှင့်ထားတဲ့သင်္ဘော ဖြစ်ပါတယ်”

“မင်း ငါ့ကိုလိမ်ရင် လိမ်တဲ့ဒဏ်ကို မင်း ကောင်းကောင်းခံရမယ်”

“ကျွန်တော်တို့ မလိမ်ပါဘူးခင်ဗျာ”

သူတို့ကို ပိုက်ဆံပေးပြီး လမ်းပြတ်ကလေးအတွင်းမှ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ဆိပ်ကမ်း အမှတ် ၇ သို့ ရောက်သောအခါ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး သူတို့ပြောသည့် သင်္ဘောကို ရှာကြည့်သည်။ ထို့နောက် ကုန်းပေါင်မှဆစ်ဆင့် ကူးခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ကုန်းပေါင်ထိပ်တွင် တာဝန်ကျနေသည့် သင်္ဘောသားက ကျွန်တော့်ကို ဆီးတားသည်။

“တစ်နာရီအတွင်း သင်္ဘောထွက်တော့မယ်။ ဧည့်သည်တက်ခွင့် မရှိတော့ဘူး” သူက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။

“လာဗျို့ ...” ဖက်ကက်ကို ပြန်အော်ရင်း ကုန်းပေါင်ပေါ်မှ နောက်သို့ ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။

ကားအရပ်ကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ ခုန်ဆင်းကာ အစောင့်များ၏နောက်သို့ကျော်ပြီး ခေါင်းဆောင်ကြီးရုံးဆီသို့ ပြေးလာခဲ့သည်။ သူ့စားပွဲမှာ ထိုင်နေရင်း ကျွန်တော့်ကို အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် မော့ကြည့်သည်။ သူ့ပတ်လည်မှာ လူပေါင်းများစွာ ရှိနေကြသည်။ သူတို့ကို ကျွန်တော် စကားပြောခွင့် မပေးတော့။

“ဗိုလ်မှူးကြီး ဂစ်တာရက်စ် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပြီ”

“ဒီအစည်းအဝေးကို အခုလို ဝင်နှောင့်ယှက်ရအောင် ဂဏ်တာရက်စ် ဘာကောင်မို့လဲ”

“ဆီညော်ဂတ်ဒတ်စ်ဆိုတာလဲ သူပဲ။ မုတ်ဆိတ်မွေးနဲ့လူ။ လွတ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတဲ့ လူ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် နည်းနည်းကလေးမျှ တုံ့ဆိုင်းနေခြင်းမရှိ။ စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဗိုလ်ကြီးဘိုဂျာကိုပြော။ လက်နက်ကိုင် တပ်တစ်တပ်နဲ့ ဂိတ်ဝမှာ အခုချက်ချင်း စောင့်နေ”

ထို့နောက် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်မေးသည်။

“ဘယ်မှာလဲ”

“နံပါတ် ၇ ဆိပ်ကမ်းမှာကပ်ထားတဲ့ ပန်းမားသင်္ဘောပေါ်မှာ။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မြန်လုပ်ကြမှ။ တစ်နာရီအတွင်း သင်္ဘောထွက်တော့မယ်”

ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် အခန်းတံခါးဝဆီသို့ ထွက်သွားသည်။

“ဒါပေမဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးခင်ဗျား။ သင်္ဘောထွက်ချိန် နှောင့်နှေးသွားအောင် ကျွန်တော်တို့ လုပ်လို့မဖြစ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ သဘောတူညီချက်ကို ချိုးဖောက်ရာ ကျပါလိမ့်မယ်” အခန်းထဲတွင် ရှိနေသူများအနက် တစ်ဦးက ကန့်ကွက်သည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ထိုသူဘက်သို့ ဒေါသတကြီး လှည့်အော်သည်။

“မင့်အမေလင် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ သဘောတူညီချက်လားကွ”

ပြီးတော့မှ သူ့မျက်နှာ ပြုံးလာသည်။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ နိုင်ငံအကြီးအကဲတစ်ဦးက အလည်အပတ်လာတယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူက ကန့်ကွက်ရဲမှာလဲ။ သူတို့အဖို့ ဂုဏ်ယူစရာတောင် ကောင်းပါသေးတယ်” သူက ကျွန်တော့်ပန်းပေါ်သို့ လက်တင်ပြီး အခန်းထဲမှ ကျွန်တော့်ကို အလျင်ထွက်စေသည်။

သင်္ဘောကပ္ပတိန်သည် အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသည်။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ခေါင်းဆောင်ကြီးခင်ဗျာ။ အခု ဒီရေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လွဲသွားရင် သတ်မှတ်ထားတဲ့အချိန်ထက် နှေးတစ်ဝက်လုံးလုံး ကျွန်တော်တို့ နောက်ကျသွားပါလိမ့်မယ် ခင်ဗျာ”

“ခင်ဗျားရဲ့ သဘောကို ကျွန်တော် ကြည့်ရှုလေ့လာခွင့် မရဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ အစိုးရက ပိုပြီး စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရပါလိမ့်မယ်။ ဒီသဘောဟာ ကျွန်တော် အင်မတန်သဘောကျတဲ့ သဘောဖြစ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ကြီးကျယ်တဲ့တိုင်းပြည်ကြီးမှာ အင်မတန်ကြီးမားပြီး အံ့ဩဖွယ်ကောင်းတဲ့ သဘောတွေရှိကြောင်း ကျွန်တော် ကြားဖူးပါတယ်” ခေါင်းဆောင်ကြီးက အလွန်တရာ ပြေပြစ်ချေငံစွာဖြင့် ပြန်လည်ပြောဆိုသည်။

“ဒါပေမဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးခင်ဗျာ ...”

ခေါင်းဆောင်ကြီး၏လေသံသည် ချက်ချင်း တင်းမာသွားတော့သည်။

“ကပ္ပတိန်၊ ခင်ဗျားသဘောကို ကျုပ် စစ်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရမယ်။ ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်ရဲ့ ဧည့်ဝတ်ကျောပွန်မှုကို အလွဲသုံးစားလုပ်ပြီး ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်ရဲ့ ရန်သူ၊ နိုင်ငံတော် လုပ်ကြံမှုကြီးကို ကျူးလွန်သူ ရာဇဝတ်ကောင်ကို ခိုလှုံခွင့် ပေးထားတဲ့အတွက် ခင်ဗျားသဘောကို ကျုပ် စစ်ဆေးရမယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ကျုပ်တို့ သိမ်းပိုက်ရမယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ခရီးသည်တစ်ယောက်မှ မတင်ပါဘူး ခေါင်းဆောင်ကြီးခင်ဗျာ။ သဘောသာတွေပဲ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်ကနေပြီး ခုတ်မောင်းလာတာ ရက်သတ္တ ၄ ပတ် ရှိသွားပါပြီခင်ဗျာ။ အဲဒီတုန်းကတည်းက ပါလာတဲ့ သဘောသားတွေပဲ ရှိပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် သဘောသားတွေအားလုံးကို စစ်ဆေးကြည့်ဖို့ တန်းစီခိုင်းပါ”

ကပ္ပတိန်သည် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေပြန်သည်။

“ခုချက်ချင်း တန်းစီခိုင်းပါ” ခေါင်းဆောင်ကြီးက အမိန့်ပေးသည်။

ကပ္ပတိန်က ပထမအရာရှိဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး အမိန့်ပေးသည်။

“သဘောသားတွေ ကုန်းပတ်ပေါ်မှာ တန်းစီဖို့ ပိုက်မှုတ်ပါ”

ခဏအကြာတွင် သဘောသားအားလုံး တန်းစီနေကြသည်။ အားလုံးပေါင်း သုံးဆယ့်နှစ်ယောက် ရှိသည်။ အတန်းနှစ်တန်း တန်းစီနေကြသည်။

“သတိ”

အားလုံး သတိအနေအထားတွင် ရပ်နေကြသည်။ ရှေ့တည့်တည့်သို့သာ စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

“ဒါ အကုန်ပဲလား” ခေါင်းဆောင်ကြီးက မေးသည်။

“မှန်ပါတယ် ခေါင်းဆောင်ကြီး” ကပ္ပတိန်က ဖြေသည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဗိုလ်ကြီးဘိုဂျာဘက်သို့ လှည့်ပြီး အမိန့်ပေးသည်။

“ရဲဘော်နှစ်ယောက် ခေါ်သွား။ သဘောတစ်စင်းလုံးရှာ။ ဘယ်သူမှ ပုန်းမနေစေနဲ့”

ဗိုလ်ကြီးဘိုဂျာက အလေးပြုပြီး ရဲဘော်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ထွက်သွားသည်။ ကျန်စစ်သားများက အသင့်အနေအထားဖြင့် ခေါင်းဆောင်ကြီးပတ်လည်မှာ စောင့်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

“ကဲ ... သူတို့မျက်နှာတွေကို ဘကြီးတို့ သေသေချာချာ ကြည့်ကြရအောင်။ မုတ်ဆိတ်မွေးနဲ့အကောင်ကို မုတ်မိဖိုက မခက်ပါဘူး”

သို့သော်လည်း ထိုကိစ္စသည် မလွယ်ကူချေ။ သူတို့ထဲတွင် မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့် လူတစ်ယောက်မျှ မရှိချေ။ တန်းစီနေသူများကို ဒုတိယအကြိမ်မြောက် စစ်ဆေးပြီးသည့်အချိန်တွင် ဗိုလ်ကြီးဘိုဂျာ ပြန်ရောက်လာသည်။ သဘောပေါ်တွင် အခြားမည်သူမျှ မရှိတော့ကြောင့် သတင်းပို့သည်။

“မင်း သူ့ကို မြင်လိုက်သလား” ဟု ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို မေးသည်။ သူ့အသံထဲတွင် စိုးရိမ်သံများ ပြည့်နေပြီ။

ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်၏ သတင်းပေးကောင်လေးနှစ်ယောက်သည် မဟုတ်သည်ကို အဟုတ်လုပ်ပြီး လုပ်ကြံ သတင်းပေးဖွယ်ရာတော့ အကြောင်းမရှိ။ သည်လောက်အထိ အကြံဉာဏ်သွားမည့်ကလေးများ မဟုတ်နိုင်။

သဘောကပွတ်နံက ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီး စိတ်ကျေနပ်မှု ရပြီလား ခင်ဗျာ”

သူ့လေသံသည် အောင်ပွဲခံလိုက်ရသည့် လေသံမျိုး ဖြစ်သည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ပြန်မဖြေ။ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်က မြန်မြန် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး ဘကြီး။ သူ ဒီမှာ ရှိကိုရှိရမယ်။ သူ့မှတ်ဆိတ်မွေးကို ရိတ်ပစ်ထားတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒီလိုဆိုရင် တွေအောင် ဘယ်လိုလုပ် ရှာကြမလဲ”

ကျွန်တော် မျက်ရိပ်ပြသောကြောင့် ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူ့ခါးကို ကိုင်းပေးသည်။ သူ့နားနားသို့ကပ်ပြီး ကျွန်တော်က တိုးတိုးပြောသည်။ သူ ပြုံးပြီးခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထို့နောက် တန်းစီနေသည့် သဘောသားများဆီသို့ ပြန်လှည့်သွားကာ ထိပ်ဆုံးမှ သဘောသားကို မေးသည်။

“မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“ဒိုင်ဂိုကာဒီနတ်စ်ပါ ခေါင်းဆောင်ကြီး” သဘောသားက သတိအနေအထားဖြင့် ကိုယ်ကို မတ်မတ်ရပ်ထားသည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးက နောက်တစ်ယောက်ဆီသို့ ကူးသွားသည်။

“မင်းနာမည်ရော”

“ဂျေဗာရီယာလူနာ ဖြစ်ပါတယ် ခေါင်းဆောင်ကြီး”

ခဏကြာတော့ သုံးပုံနှစ်ပုံလောက်သို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာကြသည်။ ညစ်ပတ်ပေရေနေသော ဆီထိုးသင်္ဘောသားဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသော ပိန်ပိန်ပါးပါးလူတစ်ယောက်ရှေ့တွင် ခေါင်းဆောင်ကြီးက ခဏရပ်နေသည်။ ထိုသူ၏မျက်နှာမှာ အမဲဆီများ ပေကျံနေသည်။ ဆံပင်များလည်း အမဲဆီများနှင့် ပေကျံနေသည်။

“မင်းနာမည် ပြောစမ်း”

ထိုသူက ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေသည်။ ထို့နောက် အသံခပ်မာမာဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

“ဂျူအန်းရီစာရီယို”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက နောက်လူတစ်ယောက်ဆီသို့ ဆက်သွားသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်က ထိုသူဆီသို့ ပြန်လှည့်လာပြီး ထပ်မေးသည်။

“ဂျူအန်းရီစာရီယို ပြီးတော့ နောက်ဆုံးက အဖေနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“ရီစာရီယိုပိုင်ဂတ် ...”

သူ့အသံ ချက်ချင်း ရပ်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ကိုခုန်အုပ်ပြီး ကျွန်တော့်လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဖမ်းကိုင်သည်။

“ခွေးမသား နီဂရီး။ မင်းကို ဆယ်ခါပြန် သတ်ပစ်ဖို့ကောင်းတယ်။ ဒီတစ်ခါ သေဖို့သာပြင်ပေတော့”

သူ့လက်မှလွတ်အောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားသည်။ အသက်ရှူရပ်သွားပြီး မျက်လုံးများ ကျွတ်ထွက်လာတော့မည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။ သူ့နောက်သို့ ဖက်ကက် ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော့်လည်ပင်းပေါ်မှ လက်များ ချက်ချင်း ပြေလျော့သွားသည်။

ကုန်းပတ်ကြမ်းခင်းပေါ်သို့ လဲကျနေသည့်လူကို ကြည့်ရင်း အသက်ရှူပြန်မှန်အောင် ကြိုးစားနေရသည်။ ထိုသူက တစ်ဖက်သို့လိုမ့်ရင်း ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ယခင်ကအတိုင်း ဖြစ်သည်။ အေးစက်သော၊

ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော မျက်လုံးများဖြစ်သည်။ သူ့ဆံပင်ကို အရောင်ပြောင်းဆိုးထားသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေးကို ရိတ်ထားသည်။ သူ့အသံကိုပင် ဖျက်ပြီး ပြန်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်လုံးများကိုမူ သူ ပြောင်းလဲနိုင်စွမ်း မရှိပါ။

အင်္ကျီကြယ်သီးဖြုတ်ပြီး ခါးကြားမှာဝှက်ထားသည့် ဓားမြှောင်ကို ကျွန်တော် ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ဓားသွားကို လက်နှင့်ခတ်ကြည့်ရင်း သူ့လည်ချောင်းကို ဖောက်ရန် ရှေ့သို့တိုးသွားသည်။ သို့သော်လည်း သူ့နားသို့ ကျွန်တော် မရောက်မီမှာပင် လက်နှစ်ဖက်က ဖမ်းဆွဲထားသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီး၏မျက်နှာကို ကျွန်တော် မော့ကြည့်သည်။

“သူ့ကို သားသတ်ဖို့ မလိုတော့ပါဘူးကွယ်။ သားဟာ အခု တောထဲမှာမှ မဟုတ်တော့ဘဲ” သူ့အသံသည် တည်ငြိမ်၏။ နူးညံ့သိမ်မွေ့၏။

နောက် သုံးလကြာသောအခါ ဆိပ်ကမ်းမှခွာလာသော အခြားသင်္ဘောတစ်စင်း၏ လက်တန်းပေါ်တွင် ကျွန်တော် မှီပြီးရပ်နေသည်။ ကမ်းပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မနားတမ်းခုန်ကာ လက်ကိုဝှေ့ယမ်းပြနေသော အင်ပါရီကို မြင်ရသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်ပြီး လက်ပြသည်။

“သွားတော့မယ် အင်ပါရီရေ ...”

သူကလည်း လက်ကိုဝှေ့ယမ်းရင်း တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်အော်ပြောသည်။ သို့သော် အခြားအသံများကြောင့် ကျွန်တော် မကြားရတော့ပါ။ သင်္ဘောက တဖြည်းဖြည်း ရေကြောင်းရှိရာသို့ ခုတ်မောင်းလာသည်။ ဆိပ်ကမ်းပေါ်မှ လူအုပ်ကြီးသည် သူ့သူငါငါ မကွဲတော့ဘဲ ဝါးသွားသည်။ သူတို့နောက်မှ ကျူရေတူမြို့တော်ကို မြင်ရသည်။ မြို့တော၏နောက်တွင် နေ့လယ်ပိုင်း နေရောင်အောက်၌ စိမ်းစိုနေသည့် တောင်တန်းများကို မြင်ရသည်။

ဖေဖေက ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက်တင်ရင်း သူ့ဘေးသို့ ဆွဲယူသည်။ ဖေဖေမျက်နှာကို မော့ကြည့်မိသည်။ ဖေဖေမျက်နှာသည် ချောင်နေတုန်းပင်ဖြစ်သည်။ လက်တစ်ချောင်းမရှိတော့သည့် ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှ အင်္ကျီလက်ကို သူ ကောင်းစွာထိန်းသိမ်း မထားတတ်သေး။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်လုံးများသည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ကျွန်တော် မမြင်ခဲ့ဖူးသေးသည့် နူးညံ့ခြင်း၊ ကြည်လင်ခြင်း၊ သန့်ရှင်းခြင်းများဖြင့် ပြည့်လျှမ်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“သား ... အခုဆိုရင် တခြားတစ်ကမ္ဘာတစ်ခုကို ဖေဖေတို့ သွားနေကြပြီ”

ဖေဖေက သူ့ဘေးသို့ ကျွန်တော့်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆွဲဖက်ထားရင်း ပြောသည်။ မျက်လုံးထောင့်တစ်နေရာမှနေ၍ ဖက်ကက်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်က ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် မြေပြင်ပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ဖေဖေက သူ့စကားကို ဆက်သည်။

“အစကတည်းက ရှိပြီးသားဖြစ်နေတဲ့ ကမ္ဘာဟာ ဖေဖေတို့အားလုံးအတွက်တော့ ကမ္ဘာသစ် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် သားကိုမွေးဖွားရာ တိုင်းပြည်၊ သားနေထိုင်ရာ တောင်တန်းတွေ၊ သားပိုင်ဆိုင်တဲ့ မြေပြင်တွေကို အမြဲတမ်း သတိရနေပါ။ သားရဲ့တိုင်းပြည်ကို သား ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါမှာ သားဟာ ကလေး မဟုတ်တော့ဘူး။ လူလားမြောက်ပြီးဖြစ်တဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတော့မယ်”

*

ပထမပိုင်း(ပြီး)

အုတ်ကြေးမြက်

အထောက်အကူအညီ

THE ADVENTURERS

(ဒုတိယပိုင်း)

ဖာလာနှင့်ငွေ

အာဏာနှင့်ငွေ

(၁)

ဆရာဝန်သည် ဆေးထိုးအပ်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ခုတင်ခြေရင်းတွင် ရပ်နေသည့် လူငယ်တစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒီဆေးကြောင့် သူ အိပ်ပျော်သွားလိမ့်မယ် ဒက်ခ်စ်။ အိပ်ပျော်တဲ့အတွက် သူ အားပြန်ရှိလာပါလိမ့်မယ်။ ဒီနေ့ည သက်သာသွားစရာ အကြောင်းရှိပါတယ်”

လူငယ်က ဘာမှ ပြန်မပြောသေးဘဲ ခုတင်၏တစ်ဖက်ခြမ်းသို့ လျှောက်သွားသည်။ သူ့အဖေ၏နဖူးပေါ်တွင်ရှိနေသည့် ချွေးသီးကလေးများကို အလွန်ယုယကြင်နာစွာဖြင့် သိမ်းဖယ်ပေးနေသည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတောင်ကိုတော့ ကျော်နိုင်မှာမဟုတ်တော့ပါဘူးဗျာ” သူက ဆရာဝန်ကို မော့မကြည့်ဘဲ တိုးတိုးသက်သာပင် ပြောသည်။

ဆရာဝန်က ခပ်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ်သူမှ အတပ် မပြောနိုင်သေးပါဘူး။ ရောဂါကိုလဲ စောစောပိုင်းက တွေ့အောင် မရှာနိုင်ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်အတိုင်း ဖြစ်ရမှာပါပဲလေ”

လူငယ်၏ မည်းနက်တောက်ပြောင်သော မျက်လုံးများကို သူ တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုမျက်လုံးများသည် သူ့ကိုယ်ထံသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သွားလေသလားဟုပင် ထင်မှတ်ရသည်။

“ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်က တောတောင်တွေထဲမှာနေတုန်းက ဆိုရိုးစကားတစ်ခု ရှိပါတယ်။ မိမိကံကြမ္မာကို ဘုရားသခင်ရဲ့လက်ထဲ ပုံအပ်ထားတဲ့လူတွေဟာ သစ်ပင်တွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်တဲ့။ သစ်ပင်တွေသာလျှင် ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်ကို ယုံကြည်ကြတယ်လို့ အဆိုရှိပါတယ်” ဟု ဒက်ခ်စ်က ပြန်ပြောသည်။

လူငယ်၏လေသံသည် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းနေသည်။ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော ထိုလေယူလေသိမ်းကိုလည်း ဆရာဝန်က ယခုတိုင်အောင် နားထောင်ကျင့်သားမရသေးချေ။ လွန်ခဲ့သည့် ခုနစ်နှစ်က ဤသူငယ်ကို ဆရာဝန် စတင်မြင်တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က ဤသူငယ်သည် ပြင်သစ်ဘာသာစကားကို အအထစ်ထစ်ဖြင့် ခက်ခက်ခဲခဲ ပြောဆိုနေခဲ့ရသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းလဲ မယုံကြည်ဘူးပေါ့” ဟု ဆရာဝန်က မေးသည်။

“မယုံပါဘူး ခင်ဗျာ။ ကံကိုပုံပြီး ယိုးမယ်ဖွဲ့ကြတဲ့အတွက် ဒုက္ခပေါင်းများစွာနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုးခဲ့ရတာတွေကို ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ရပေါင်း များလှပါပြီ”

ဒက်ခ်စ်သည် ဆရာဝန်ဘက်သို့ လျှောက်သွားပြီး သူ့အဖေကို ငုံ့ကြည့်ပြန်သည်။ ဂျယ်မီဇနော့စ်၏မျက်လုံးများ မှိန်နေကြသည်။ အနားယူနေဟန်တူသည်။ သို့သော်လည်း ပင်ပန်းကြီးစွာဖြင့် ခက်ခက်ခဲခဲ အသက်ရှူနေရသည်ကို တွေ့ရသည်။

“နောက်ဆုံး သရဏဂုံတင်ဖို့ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး သွားပင့်မယ်။ ပင့်စေချင်သလား ပြောပါ” ဆရာဝန်က ဒက်ခ်စ်ကို မေးသည်။

“ကျွန်တော် ပင့်စေချင်တာ၊ မပင့်စေချင်တာက အရေးမကြီးပါဘူး။ ကျွန်တော့်အဖေ ယုံကြည်သက်ဝင်တာက ပိုပြီး အရေးကြီးပါတယ်ဗျာ” ဒက်ခ်စ်က သူ့ပခုံးများကိုတွန့်ကာ ဆရာဝန်ကို ပြန်ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

ဆရာဝန်က သူ့ဆေးအိတ်ကို ပြန်ပိတ်သည်။

“ညစာစားပြီးရင် ပြန်လာခဲ့မယ်”

ဒက်ခ်စ်က ခုတင်ပေါ်ရှိ သူ့အဖေကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ ဆရာဝန်နှင့်အတူ အပြင်ခန်းဘက်သို့ ထွက်လိုက်သွားသည်။

ဆရာဝန် ထွက်သွားပြီးနောက် ကောင်စစ်ဝန်ရုံး၏ရှေ့ ဝင်ပေါက်တံခါးကြီး ပိတ်သွားသောအခါ ဒက်ခ်စ်သည် သူ့အဖေ၏ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။ ဖက်ကက်နှင့် မာစယ်ကင်ပီယန်တို့နှစ်ယောက်က ဘယ်လိုနေသလဲဟူသော အမူအရာမျိုးဖြင့် သူ့ဆီသို့ လျှောက်လာကြသည်။ မာစယ်ကင်ပီယန်သည် သူ့အဖေ၏ အတွင်းရေးမှူးနှင့် ဘာသာပြန် ပြင်သစ်အမျိုးသား ဖြစ်သည်။ ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းကိုယမ်းခါပြရင်း တိတ်ဆိတ်စွာပင် စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ အညှီရောင် အလုံးသေးသေး ဆေးပြင်းလိပ်ကလေးတစ်လိပ်ကို ဘူးထဲမှထုတ်ပြီး မီးညှိနေသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးဆီကို ခင်ဗျား ကြေးနန်းရိုက်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်။ ဖေဖေ မြောနေသည်၊ မည်သို့ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရမည်နည်းနဲ့ ရိုက်ပါ” ဒက်ခ်စ်က မာစယ်ကို လှမ်းပြောသည်။ သူ့အသံသည် ခပ်ပြတ်ပြတ် ဖြစ်သည်။ ထိန်းပြောနေမှန် သိသာသည်။

အတွင်းရေးမှူးက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အခန်းထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ တစ်ဖက်ခန်းမှ လက်နှိပ်စက်သံ ခပ်တိုးတိုးပေါ်ထွက်လာသည်ကို ကြားရသည်။

“ဒါလောက် ရွံစရာကောင်းတဲ့တိုင်းပြည်၊ ဒါလောက် ရာသီဥတုအေးတဲ့ တိုင်းပြည်မျိုးမှာလာပြီး ရေတိမ်နစ်ရတယ်လို့ကွာ” ဖက်ကက်က ဒေါသဖြင့် ကျိန်ဆဲနေသည်။

ဒက်ခ်စ်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားကာ အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေသည်။ အမှောင်ပျိုးစပြုပြီ။ မိုးလည်း စရွာလာသည်။ အောက်ဘက်က လမ်းပေါ်ရှိ ညစ်ပတ်နေသော အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ မိုးရေစက်များ ကျနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ပါရီမြို့သည် အမြဲတမ်း မိုးရွာနေလေ့ရှိသလားဟု ထင်မှတ်ရလေသည်။

လွန်ခဲ့သည့် ခုနစ်နှစ်တုန်းက ကော်တီဝွေးတိုင်းပြည်မှ သည်နေရာသို့ သူတို့ ပထမဦးဆုံးရောက်လာသည်။ ထိုသို့ ပထမဦးဆုံးရောက်လာသည့် ညတုန်းကလည်း ယခုကဲ့သို့ပင် မိုးတစွတ်စွတ်နှင့် ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်တုန်းက သူတို့ကိုမြင်ရသည်မှာ တောသားတစ်သိုက် မြို့ရောက်လာသည်နှင့်ပင် တူသေးတော့သည်။ ဖေဖော်ဝါရီမိုး၏ အအေးဒဏ်ကိုခံနိုင်ရန် သူတို့ အကျီကော်လာများကို ထောင်ထားကြသည်။ အငှားကားက သူတို့နှင့်အထုပ်အပိုးများကို ချပေးပြီး ထွက်သွားသည်။ တောင်ပုံရာပုံဖြစ်နေသည့် ပစ္စည်းပစ္စယ အထုပ်အပိုးများဘေးမှာ သူတို့သုံးယောက် ကိုးရီးကားယားရပ်နေကြသည်။

“အရေးထဲမှာ ခြံတံခါးကလဲ ပိတ်ထားရသေးတယ်။ အိမ်ထဲမှာလဲ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးနဲ့တူတယ်” ဟု ဖက်ကက်က သူတို့ကို ပြန်ပြောသည်။

“ခေါင်းလောင်း ထပ်နှိပ်ကြည့်လိုက်ပါဦး။ တစ်ယောက်ယောက်တော့ ရှိနေပါလိမ့်မယ်” ဒက်ခ်စ်၏အဖေက ပြောသည်။

ဖက်ကက်က ခေါင်းလောင်းကို ထပ်နှိပ်သည်။ ခေါင်းလောင်းသံသည် တစ်အိမ်မှ တစ်အိမ်သို့ ပဲ့တင်ရိုက်သွားသည်။ သို့သော်လည်း ဘာသံမှ မကြားရ။

“ခြံတံခါးကို ကျွန်တော်ဖွင့်ရင် ရပါတယ်”

“ရရင် ဖွင့်ပါလားကွာ။ မင်းက ဘာကို စောင့်နေတာလဲ”

ဖက်ကက်၏လှုပ်ရှားမှုသည် မျက်စိနှင့်လိုက်ကြည့်၍ပင် မမိနိုင်လောက်အောင် လျင်မြန်လွန်းလှသည်။ သူ့လက်ထဲက ပစ္စတိုသေနတ်ပြောင်းဝတွင် မီးခိုးငွေ့ကျန်ခဲ့သည်။ သေနတ်သံက မိုးချုန်းသလို ည၏အမှောင်ထုထဲသို့ ထွင်းဖောက် မြည်ဟည်းသွားသည်။

“ခွေးကောင်၊ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ။ ဒီသေနတ်သံကြောင့် ရဲတွေရောက်လာတော့မယ်။ ကိုယ့်သံရုံးထဲကိုတောင် ကိုယ်ပြန်ဝင်လို့မရတာ တစ်ကမ္ဘာလုံးက သိကုန်တော့မယ်။ တို့ကို တစ်ကမ္ဘာလုံးက ဝိုင်းလှောင်အောင် မင်းလုပ်လိုက်တာလား။ ပြီးတော့ မင်းတံခါး ဘယ်မှာပွင့်လို့လဲ” ဒက်ခ်စ်၏အဖေက ဒေါသတကြီးဖြင့် ဖက်ကက်ကို ငေါက်သည်။

“ပွင့်ပါတယ်ခင်ဗျာ” ဖက်ကက်က ပြန်ပြောရင်း ခြံတံခါးကို ခြေထောက်နှင့်တွန်းလိုက်သည်။ သံချေးတက်နေသောတံခါးသည် အသံမြည်ရင်း ပွင့်သွားသည်။ ဂျယ်မီနော့စ်က ဖက်ကက်ကို ခဏကြာမျှကြည့်နေပြီး ခြံတွင်သို့ဝင်သွားသည်။ ဖက်ကက်က သူ့ကို လက်ဖြင့် ဖမ်းထားသည်။

“ဒီအနေအထားကို ကျွန်တော် သိပ်မကြိုက်ဘူး။ အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိနေသလိုပဲ။ ကျွန်တော် အလျင်ဝင်မယ်”

“အမိပွယ်မရှိတာကွာ။ ဘာဖြစ်နိုင်မှာလို့လို့”

“မဟုတ်တာကွာ။ ဒါမျိုးကို ရာမီရာဇ် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး။ ငါ ထောက်ခံလို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူ့ကို ဒီရာထူးမှာ ပေးခဲ့တာပဲ”

ဇနောင်က ဘေးမှာရပ်နေသည်။ ဖက်ကက်က သူ့ကိုကျော်ပြီး လမ်းအတိုင်း အိမ်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ခြံထဲတွင် မြက်ပင် ပေါင်းပင်များ ရှည်လျားစွာ ပေါက်နေကြသည်။

“အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးကိုပါ သော့ခတ်ထားတယ်ထင်သလား” ဒက်ခ်စ်၏အသံသည် အလိုလို လေသံတိုးတိုးသို့ ပြောင်းသွားသည်။

“ကြည့်တာပေါ့” ဖက်ကက်က အဆောက်အအုံ၏ဘေးတွင် ကပ်နေရန် သူတို့ကို လက်ပြပြီး တံခါးမှလက်ကိုင်ကို သတိနှင့်လှည့်သည်။

တံခါးက အသာအယာပွင့်သွားသည်။ မှောင်ပိန်းနေသည့် အိမ်တွင်းသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ သို့သော် ဘာမှမမြင်ရ။ ဖက်ကက်က နောက်သို့ပြန်ကြည့်သည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ပစ္စတိုသေနတ် ရောက်နေပြန်သည်။

“ကျွန်တော် ဝင်ကြည့်မယ်” ဟု လေသံနှင့် ပြန်ပြောသည်။

အတွင်းသို့ သူဝင်သွားသည်။ သူ့ခြေသံကိုကြားနေရသည်။ ခဏကြာတော့ သူ့အသံနှင့်အတူ အိမ်တွင်းရှိ မီးများ လင်းလာသည်။

“တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး”

မျက်တောင်များကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း သူတို့ ရပ်နေကြသည်။ အခန်းများသည် လေမုန်တိုင်း အမွှေခံထားရသကဲ့သို့ ရှိသည်။ အကျိုးအပဲ့များ၊ စာရွက်စာတမ်းများ၊ စားပွဲကုလားထိုင်အကျိုးများ ပြန့်ကျဲနေသည်။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂနှင့်တူသော ပစ္စည်းဆို၍ မီးဖိုခန်းထဲမှာရှိနေသည့် စားပွဲတစ်လုံးတည်းသာ ရှိသည်။

“အလစ်သုတ်တဲ့အကောင်တွေ ဝင်မွှေသွားပြီထင်တယ်” ဟု ဖက်ကက်က ပြောသည်။

ဒက်ခ်စ်၏အဖေက ဖက်ကက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် နာကြည်းသည့်အမူအရာ ပေါ်နေသည်။ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်နေရသည်ကို ယုံရခက်သလို ဖြစ်နေပုံရသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ သူက ပြောသည်။

“အလစ်သုတ်တဲ့ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး။ သစ္စာဖောက်ကွ” သူ့လေသံတွင် ဝမ်းနည်းသံလည်း ပါနေသည်။

ဖက်ကက်က စီးကရက်တစ်လိပ် လိပ်နေသည်။ ဒက်ခ်စ်၏အဖေက ကြမ်းပေါ်မှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ကောက်ယူကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှားပြီးတော့များ ဝင်မိနေသလားမသိဘူး” ဒက်ခ်စ်၏အဖေက ခေါင်းကို ယမ်းခါပြသည်။

“မမှားပါဘူး။ ဒီအိမ် အမှန်ပဲ” ဟု ပြောရင်း သူ့လက်ထဲမှ စာရွက်ကို လှုပ်ပြသည်။ ကော်တီဝွေးတိုင်းပြည်နှင့် သက်ဆိုင်သော ရုံးစာရွက်တစ်ရွက် ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် ပင်ပန်းလှပြီ ဖေဖေ” ဒက်ခ်စ်က သူ့အဖေကို မော့ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

အဘိုးကြီးက ဒက်ခ်စ်ကို သူ့ဘက်သို့ ဆွဲယူဖက်ထားရင်း အိမ်ထဲသို့ ခဏကြာအောင် လှမ်းကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ ဒက်ခ်စ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

“တို့ ဒီမှာနေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီနေ့ည ဟိုတယ်တစ်ခုခုကိုသွားပြီး အိပ်ကြရလိမ့်မယ်။ ဒီကို တို့တက်လာကြတုန်းက ဟိုတောင်ခြေမှာ တည်းခိုခန်းတစ်ခုတော့ တွေ့ခဲ့တယ်။ ကဲ ... သွားကြစို့၊ အစားအသောက်မရပေမယ့် ဒီတစ်ညတော့ ကောင်းကောင်း နားစရာနေရာ ရနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း သပ်ရပ်စွာဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ သူက ယဉ်ကျေးစွာ နှုတ်ဆက်သည်။

“ကောင်းသောညနေခင်းပါ လူကြီးမင်းများရှင်”

ဒက်ခ်စ်၏အဖေသည် အဝင်ပေါက်ရှိ ခြေသုတ်ခုံတွင် သူ့ခြေထောက်များကို ဂရုတစိုက် သုတ်နေသည်။ ပြီးမှ အခန်းထဲသို့ဝင်သည်။ ခေါင်းမှဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်သည်။

“တစ်ညလောက် တည်းခိုဖို့ အခန်းသုံးခန်းလောက်များ မရနိုင်ဘူးလား ခင်ဗျာ”

အမျိုးသမီးမျက်နှာ တွေဝေသွားသည်။ ကောင်စစ်ဝန်၏နောက်တွင် ရပ်နေသော ဖက်ကက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဖက်ကက်၏လက်ထဲမှာ အထုပ်အပိုးများနှင့်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဒက်ခ်စ်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“စာရင်းသွင်းထားပြီးပါပြီလားရှင်” အမျိုးသမီးက ယဉ်ကျေးစွာ ပြန်မေးသည်။

ယခုတစ်ကြိမ် တွေဝေရှုပ်ထွေးသွားရသူမှာ ဒက်ခ်စ်တို့လူစု၏အလှည့်ဖြစ်သည်။ ဒက်ခ်စ်၏အဖေသည် သူတတ်သလောက် ပြင်သစ်စကားထဲမှ အတိကျဆုံးဖြစ်မည့်စကားကို ရွေးနေရသည်။

“ကျွန်တော်တို့အတွက် အခန်းချန်ထားဖို့ ကြိုတင်စီစဉ်ထားတာကို ဆိုလိုပါသလား”

အမျိုးသမီးသည် ထိုထက်ပိုပြီး သဘောပေါက်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိတော့ချေ။ ဧည့်ခန်းခပ်သေးသေးတစ်ခု၏တံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီအထဲမှာ ခဏထိုင်စောင့်ပါရှင်။ မဒမ်ဘလင်ရှေးကို ကျွန်မ သွားခေါ်ပေးပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဒက်ခ်စ်၏အဖေက ဖွင့်ပေးထားသည့်တံခါးမှ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။ အမျိုးသမီးက တံခါးပြန်ပိတ်ပေးသွားသည်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ရယ်သံ ခပ်တိုးတိုးကို ကြားနေကြရသည်။ ဧည့်ခန်းကို သပ်ရပ်လှပစွာ ပြင်ဆင်ထားသည်။ နူးညံ့ထူထဲသော ကော်ဖေးကြီးများကို ခန်းလုံးပြည့် ခင်းထားသည်။

ဆိုဖာများကလည်း အိစက်ညက်ညောနေသည်။ မီးဖိုထဲတွင် မီးများထည့်ထားသောကြောင့် တစ်ခန်းလုံး နွေးနေသည်။ နံရံရှိ စင်တစ်ခုပေါ်တွင် ဘရန်ဒီပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်များ တင်ထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

“ဟောဒါကတော့ အနိုင်ဆုံးပဲဗျို့” ဖက်ကက်ထံမှ ဝမ်းသာအားရပြောသံ ထွက်လာပြီး နံရံမှ စင်ကလေးရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဒက်ခ်စ်၏အဖေဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

“ဆရာ ဘရန်ဒီ ထည့်ပေးရမလား”

“ဟုတ်မှလုပ်ပါကွာ။ ဘယ်သူ့အတွက်ထားတဲ့ ဘရန်ဒီမှန်းလဲ မသိ”

“ဧည့်သည်တွေအတွက် ထားတာပါ။ မဟုတ်ရင် ဒီနေရာမှာလာပြီး ဘယ်ထားပါ့မလဲ”

ဖက်ကက်က သူ့ဆင်ခြေနှင့်သူ ဖြစ်နေသည်။ အဘိုးကြီးအတွက် တစ်ခွက်ထည့်ပေးပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ခွက်ထည့်သောက်နေသည်။ ပထမခွက်ကို မြန်မြန်သောက်ပြီး နောက်တစ်ခွက် ထပ်ထည့်ပြန်သည်။

ဒက်ခ်စ်သည် မီးဖိုရှေ့တည့်တည့်ရှိ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေသည်။ မီးငွေကြောင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး နွေးလာသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် မျက်လုံးများလည်း လေးလာကာ အိပ်ချင်စိတ်ကို မထိန်းနိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။

စောစောက အမျိုးသမီး ပြန်ဝင်လာသည်။ သူနှင့်အတူ အရွယ်လတ်ပိုင်း အမျိုးသမီးတစ်ဦးလည်း ပါလာသည်။ အပြစ်ပြောစရာမရှိလောက်အောင် လှပစွာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ အနက်ရောင်ကတ္တီပါဂါဝန်နှင့် လည်ပင်းပေါ်မှ ပုလဲသွယ်များမှာ ပန်ရနေသည်။ ရွှေကွင်းထားသည့် စိန်လက်စွပ်ကလည်း ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည်။

“ဂျယ်မီဇနော့စ်ပါ” ဒက်ခ်စ်၏အဖေက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

အမျိုးသမီးက ဖက်ကက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် ဒက်ခ်စ်ကို ကြည့်သည်။ ဖက်ကက် ဘရန်ဒီသောက်နေသည်ကို ကန့်ကွက်လိုသောအမူအရာ လုံးဝ မတွေ့ရပေ။

“မွန်ဖွာဇနော့စ်၊ လူကြီးမင်းတို့အတွက် ကျွန်မ ဘာများ ကူညီနိုင်ပါမလဲရှင်”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီတစ်ည တည်းခိုဖို့အခန်း လိုချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဟိုတောင်ကုန်းပေါ်မှာရှိတဲ့ ကော်တီဝွေး ကောင်စစ်ဝန်ရုံးက ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုများ လွဲချော်နေသလား မသိပါဘူးခင်ဗျာ။ ဟိုမှာလဲ လူတစ်ယောက်မှ မရှိတာနဲ့”

“လူကြီးမင်းတို့ရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကလေးတွေများ ကြည့်ခွင့်ပြုနိုင်ပါသလားရှင်။ ဒါက ထုံးတမ်းစဉ်လာမို့ပါနော်” အမျိုးသမီး၏အသံသည် ပို၍ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လာသည်။

“ကြည့်နိုင်ပါတယ်။ ကြည့်နိုင်ပါတယ်” ဒက်စ်စ်၏အဖေက အနီရောင်သားရေဖုံးနှင့် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်များကို ထုတ်ပြသည်။

မဒမ်ဘလင်ရှေးက နိုင်ငံကူးလက်မှတ်များကို ခဏကြည့်ပြီး ဒက်စ်စ်ဆီသို့ မေးဝေပြသည်။

“သားလား”

“မှန်ပါတယ်။ ဒါက ကျွန်တော့်ရဲ့ စစ်သံမှူးပါ”

သူ့ဂုဏ်ပုဒ် ကြီးမြင့်သွားသည့်အတွက် ဖက်ကက် အလွန် သဘောကျသွားသည်။ နောက်ထပ် ဘရန်ဒီတစ်ခွက် ထပ်ထည့်ပြန်သည်။

“လူကြီးမင်းက ကောင်စစ်ဝန် အသစ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မဒမ်”

မဒမ် ဘလင်ရှေးက နိုင်ငံကူးလက်မှတ်များကို ပြန်ပေးသည်။ ခဏကြာအောင် ခပ်ငေးငေးဖြစ်နေပြီးမှ စကားပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်မကို အချိန်ကလေး နည်းနည်းလောက်ပေးနိုင်ပါ့မလားရှင်။ အခန်းများ ရနိုင်ဦးမလားဆိုတာ သွားကြည့်ပါရစေ။ အချိန်ကလဲ နောက်ကျနေလို့ပါ။ ကျွန်မတို့မှာလဲ ဧည့်သည်တွေက များနေပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မဒမ်။ အခုလို ဂရုတစိုက် ကူညီတဲ့အတွက် ဝမ်းသာလို့ မဆုံးပါဘူး” ကောင်စစ်ဝန်က ခေါင်းကိုညွတ်ကာ ပြန်ပြော၏။

မဒမ်ဘလင်ရှေးသည် အခန်းတံခါးဖွင့် ထွက်သွားပြီး တစ်ဖက်က ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခဏရပ် စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးမှ သူ့ပန်းများကို တစ်ချက်တွန့်လိုက်ရင်း အခန်းကို ဖြတ်လျှောက်သွားကာ အခြားအခန်းတစ်ခု၏ တံခါးကို ဖွင့်ဝင်သွားသည်။ ထိုအခန်းကို ပို၍ ခမ်းနားကြီးကျယ်အောင် ပြင်ဆင် မွမ်းမံထားသည်။

အခန်းအလယ်ရှိ စားပွဲတွင် လူငါးယောက်ထိုင်ပြီး ဖဲကစားနေကြသည်။ သူတို့နောက်တွင် နောက်ဆုံးပေါ် ဖက်ရှင်အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည့် မိန်းကလေးပေါင်းများစွာတို့ ရပ်နေကြသည်။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ခုံရှည်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး စကားကောင်းနေကြသည်။ ထိုဝိုင်းထဲမှ တစ်ယောက်က မဒမ်ဘလင်ရှေးကို မော့ကြည့်သည်။

“ကစားချင်တဲ့လူများ ရောက်လာလို့လား”

“ကျွန်မလဲ မပြောတတ်ပါဘူး ဘေရွန်။ ကော်တီဂွေး ကောင်စစ်ဝန်အသစ်တဲ့” မဒမ်ဘလင်ရှေး ပြန်ပြောသည်။

“ဘာလိုချင်လို့တဲ့လဲ။ ဟို ခွေးမသား လူဆိုး ရာမီရက်ဖ်အကြောင်း သိချင်လို့တဲ့လား”

“ခင်ဗျားရဲ့ အရိပ်အခြည်ကို သိတယ်ထင်တယ်။ ကျွန်တော်ပြောသားပဲ။ ဒီကိစ္စဟာ အနေးနဲ့အမြန် တစ်နေ့တော့ ပေါ်လာလိမ့်မယ်လို့” ဝိုင်းထဲမှ အခြားတစ်ယောက်က ဝင်ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ကို မင်း မောင်းမထုတ်လိုက်တာလဲ” ဘေရွန်က ပြန်မေးသည်။

“ကျွန်မလဲ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိပါဘူးရှင်။ အခန်းမရှိဘူးလို့တော့ ပြောမလို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကလေးလေးကို မြင်တော့”

မဒမ်ဘလင်ရှေးက ဇဝေဇဝါဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“သူနဲ့အတူတူ သူ့သား ပါလာသလား” ဟု ဘေရွန်က မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မလဲ တခြားနည်း မတတ်နိုင်တော့ပါဘူးလေ” မဒမ်ဘလင်ရှေးက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် တံခါးဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွားသည်။

“ခဏနေဦး။ သူတို့ကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ကြည့်ချင်သေးတယ်”

ဘေရွန်ဒီကွိုင်းက လှမ်းတားရင်း ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ဘာလုပ်မှာလဲ ဘေရွန်။ ရာမီရက်ဖ်က ခင်းဗျားကို ဒီစားပွဲမှာ တွယ်သွားတာ မမှတ်သေးဘူးလား။ သူ့အပေါ်မှာ ခင်ဗျား တင်လိုက်တဲ့အကြွေးက ကျွန်တော်တို့အားလုံးအပေါ်မှာ တင်တာထက် ပိုများပါတယ်။ အနည်းဆုံး ဖရန့်ငွေတစ်သိန်းတော့ ရှိမယ်”

သူ့ ဘယ်ဘက်မှ ကစားသမားတစ်ဦးက လှမ်းပြောသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ။ ဒီငွေကို ကောင်စစ်ဝန်အသစ်ဆီက ပြန်ရမယ်လို့များ ထင်နေလို့လား။ ကျွန်တော်တို့ သိထားသလောက်တော့ ကော်တီဝွေးဟာ မွဲပြာကျနေတဲ့ တိုင်းပြည်ပါဗျာ”

စောစောကပြောသည့် ကစားသမားက ဝင်ပြောပြန်သည်။

ဘေရွန်ဒီကွိုင်းက သူ့မိတ်ဆွေများကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“ကိုယ့်လူတို့က ဘေးချော်တွေးပြီး အပြစ်ပြောဖို့လောက်သာ စဉ်းစားနေကြတာကိုး။ ဒီတစ်ခါ ကျုပ်တို့ဆီပို့လိုက်တဲ့ ကောင်စစ်ဝန်အသစ်ဟာ ဘယ်လိုများ နေလေသလဲလို့ မြင်ဖူးထားရုံလေး ကျုပ်က ကြည့်မှာပါဗျာ”

“အဲဒီလို မြင်ဖူးတော့ရော ဘာထူးမှာလဲဗျာ။ သူတို့အားလုံး အတူတူနဲ့ အနုနုချည်းပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ပိုက်ဆံတစ်ခုတည်းကိုသာ သူတို့ လိုချင်ကြတာပါ”

“သူနဲ့ တွေ့ချင်တာလားရှင်” မဒမ်ဘလင်ရှေးက မေးသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး။ လှမ်းကြည့်ရုံကလေးပါပဲ” ဘေရွန်က ခေါင်းယမ်းပြရင်း ပြန်ဖြေသည်။

မဒမ်ဘလင်ရေး ခေါ်ရာနောက်သို့ သူလိုက်သွားသည်။ အခန်းချင်းခြားထားသည့် နံရံတစ်ခုပေါ်ရှိ ခန်းဆီးများကို ဘလင်ရေးက ဆွဲဖယ်သည်။ မှန်ကလေးတစ်ချပ် ပေါ်လာသည်။

“ဒီကနေလှမ်းကြည့်ရင် မြင်ရပါတယ်။ သူတို့ဘက်ကကြည့်ရင်တော့ ဒီမှန်ဟာ ရိုးရိုးကြည့်မှန်ပဲ။ ဒီဘက်ကို တိုးယိုပေါက် မမြင်ရပါဘူး”

ဘေရွန်က ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး လှမ်းကြည့်သည်။ ပထမဆုံး သူမြင်ရသောအရာမှာ ခံရှည်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေသည့် ကလေးဖြစ်သည်။ မျက်နှာချောင်ကျပြီး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေဟန်ရှိသည်။

“ဒီကလေးဟာ ငှါသားနဲ့ အသက်တူတူလောက်ဖြစ်မယ်။ သူ့အမေ ဆုံးသွားပြီနဲ့တူတယ်။ မဆုံးရင် သူ့အဖေနဲ့ အတူတူ ဒီလိုပါလာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရာမီရက်စ် ဘယ်ရောက်သွားတယ်ဆိုတာ သိတဲ့လူများ ရှိသလား”

ဘေရွန်ဒီကွိုင်းက အိပ်နေသည့်ကလေးကို မြင်သောအခါ အံ့သြသံဖြင့်ပြောပြီး မဒမ်ဘလင်ရေးကို ပြန်မေးသည်။

“သူများပြောသံကြားရတာတော့ အီတလီနိုင်ငံကိုသွားပြီး ရီဗီးရားမြို့မှာ မြေတစ်နေရာ ဝယ်ထားတယ်လို့ ဆိုတာပဲ။ ဘယ်သူမှတော့ သေသေချာချာ မသိကြဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်ထဲတုန်းက ညတစ်ညမှာ ထရပ်ကားတစ်စင်းနဲ့ သံရုံးမှာရှိသမျှ ပစ္စည်းတွေအားလုံးကိုသယ်ပြီး ထွက်သွားတာပဲ”

ဘေရွန်၏နှုတ်ခမ်းများ တင်းတင်းစေ့သွားသည်။ ထိုအကြောင်းကြောင့် ယခုလိုဖြစ်လာပြီး တည်းခိုဖို့အခန်းတောင်းနေခြင်း ဖြစ်ရမည်။ သူကြည့်နေဆဲမှာပင် အရပ်မြင့်မြင့်နှင့်လူက ခုံတန်းဆီသို့လျှောက်သွားပြီး အိပ်ပျော်နေသည့် ကလေး၏ခေါင်းအောက်သို့ ခေါင်းအုံးတစ်လုံး ထိုးထည့်ပေးနေသည်။ မည်းနက်သော ထိုသူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် နူးညံ့သိမ်မွေ့သည့် အမူအရာကို မြင်တွေ့ရလေသည်။

ဘေရွန်က ခန်းဆီးကို ပြန်ချထားခဲ့သည်။ သူ စိတ်တိုင်းကြကြည့်ပြီးပြီ။ ပါရီမြို့တွင် ကော်တီဇွေးကောင်စစ်ဝန်အသစ် ရောက်လာပြီဆိုသည့်သတင်း ပြန့်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ထိုသူ မည်မျှ ဒုက္ခရောက်တော့မည်ကို သူ စဉ်းစားလိုက်မိပြီး ဖြစ်သည်။ ရာမီရက်စ်ထံမှ ရစရာရှိသော အကြွေးရှင်တို့သည် သူ သံရုံးတံခါးပေါက်သို့ စုပုံရောက်ရှိလာကြတော့မည်ကို မြင်ယောင်နေမိသည်။

“တတိယထပ်က ငှါအခန်း သူတို့ကိုပေးလိုက်။ ဒီတစ်ညတော့ ဇီဇီအခန်းထဲမှာ ငါ သွားအိပ်တော့မယ်”

*

(၂)

တံခါးခေါက်သံကို မာစယ်ကင်ပီယန် ကြားရသောအချိန်သည် သန်းခေါင်အချိန်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။ သို့သော်လည်း နံနက် ဆယ်နာရီထိုးနေပြီး။ တစ်ဖက်သို့စောင်းပြီး ခေါင်းအုံးကို ခေါင်းပေါ်သို့ တင်ဖိထားသော်လည်း သူ့အခန်းရှင် အမျိုးသမီး၏အသံကို ကြားနေရပြန်သည်။

“ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ။ နောက်မှပြန်လာခဲ့။ အဲဒီကျရင် ခင်ဗျား အိမ်လခတွေ အကုန်ရှင်းပေးမယ်။ စိတ်ချ” သူက ထထိုင်ရင်း ပြန်အော်ပြောသည်။

“ရှင့်အတွက် တယ်လီဖုန်းလာနေတယ်”

“ကျုပ်ကိုလား ...” မာစယ်၏မျက်လုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားသည်။ မိမိကို မည်သူများ တယ်လီဖုန်းဆက်လေသနည်းဟု စဉ်းစားကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ အိပ်ရာပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ခဏစောင့်ပါဦးလို့ ပြောလိုက်ပါ။ အခု ဆင်းလာခဲ့မယ်”

အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ရေစင်ရှိရာသို့သွားပြီး မျက်နှာသစ်သည်။ မျက်လုံးများ နီရဲနေသည်ကို မှန်ထဲမှာ မြင်ရသည်။ မနေ့ညက မိမိသောက်ခဲ့သည့် အရက်အကြောင်းကို သူ ပြန်စဉ်းစားနေသည်။ မည်သည့်အရက်မျိုးကို သောက်ခဲ့မိကြောင်း သတိမရတော့။ ဈေးတော့ အလွန်ပေါသည့် အပေါစားအရက် ဖြစ်သည်။

အောက်သို့ဆင်းသွားပြီး စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်သည်။ စားပွဲနောက်တွင် အိမ်ရှင်အမျိုးသမီး ရှိသည်။ မိမိပြောသည်ကို နားမထောင်ဟန်ဆောင်နေသည်။ သို့သော်လည်း သူ အာရုံစိုက် နားထောင်နေကြောင်း သိသာသည်။

“ဟဲလို”

“မွန်ဇာကင်ပီယန်လားရှင်” ကြည်လင်သောအမျိုးသမီးသံ ပေါ်လာသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ခဏကိုင်ပါဦးနော်။ ဘေရွန်ဒီကျွန်း စကားပြောချင်လို့ပါ”

မာစယ် အံ့အားသင့်ချိန် မရလိုက်မီမှာပင် ဘေရွန်ဒီကျွန်း၏အသံကို ကြားရသည်။

“ကော်တီဌေး ကောင်စစ်ဝန်ရုံးမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ ကင်ပီယန်ဆိုတာ မောင်ပဲလား”

“မှန်ပါတယ် လူကြီးမင်းခင်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အခု မလုပ်တော့ပါဘူး။ သံရုံးလဲ ပိတ်သွားပါပြီ” အလွန်လေးစားသည့် အသံမျိုးနှင့် သူက ပြန်ပြောသည်။

“ကျုပ်သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ကောင်စစ်ဝန်အသစ် ရောက်လာပြီ။ မောင် အလုပ်ပြန်ဝင်လိုက်ပါ” ဘေရွန်ပြောပုံက ပြတ်သားလှသည်။

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျာ။ အရင် ကောင်စစ်ဝန်အဟောင်းဆီမှာ ကျွန်တော် သုံးလခတောင် ရဖို့ ကျန်နေပါသေးတယ်”

“အလုပ်ပြန်ဝင်ပါ။ မောင့်လခအတွက် ကျုပ် တာဝန်ယူတယ်” ဘေရွန်သည် ထိုမျှသာပြောပြီး သူပြန်ပြောမည့်စကားကို လုံးဝ နားထောင်မနေတော့ဘဲ တယ်လီဖုန်း ပြန်ချသွားသံကို ကြားရသည်။

အသံတိတ်သွားသည့် လက်ထဲမှ တယ်လီဖုန်းကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ပြီးမှ ဖြည်ဖြည်းချင်း ပြန်ချထားလိုက်သည်။ အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးက သူ့ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ မျက်နှာကလည်း ပြုံးနေသည်။

“ရှင် အလုပ်ပြန်ဝင်တော့မှာပေါ့နော်”

မာစယ်က အမျိုးသမီးကို ပြန်ကြည့်နေမိသည်။ သူ အကုန်သိသည်။ ပြောနေသည့် စကားလုံးတိုင်းကို သူ ကြားသည်။ ထိုကြားထဲက စကားမရှိ လာမေးနေသေးသည်။

လှေကားဆီသို့ ပြန်လာရင်း စိတ်ထဲမှာ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်နေသည်။ ဘေရွန်ဒီကွိုင်းသည် ပြင်သစ်ပြည်ရှိ အချမ်းသာ အကြွယ်ဝဆုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်များထဲတွင် တစ်ယောက် အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ များမျိုးမတ်မျိုးဖြစ်သော ဘေရွန်ဘွဲ့ကို ချီးမြှင့်ခြင်းခံထားရသူလည်း ဖြစ်သည်။ အများစုက လေးစားကြရသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်သည်။ သူလို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးက ကော်တီဂွေးကဲ့သို့သော တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ကို မည်သည့်အတွက်ကြောင့် စိတ်ဝင်စားမှု ရှိနေရလေသနည်း။ ကော်တီဂွေးတိုင်းပြည် မည်သည့်နေရာလောက်တွင်ရှိကြောင်းကိုပင် လူအများစုက မသိကြ။

တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်း မြည်ပြန်သည်။ အမျိုးသမီးက ကောက်ကိုင် နားထောင်သည်။

“ရှင့်ကိုခေါ်တာပဲ” ဟု ပြောရင်း သူ့ကို လှမ်းပေးသည်။

“ဟယ်လို”

“ကင်ပီယန် ... သံရုံးကို မောင် အမြန်ဆုံးသွားပါ” ဘေရွန်၏ ပြတ်သားသောအသံကို ကြားရပြန်သည်။

+

တောင်ကုန်းကလေးပေါ်သို့ တက်လာရင်း လက်မှနာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ၁၁ နာရီ။ ဘေရွန်၏ ညွှန်ကြားချက်အရဆိုလျှင် ဤနေရာသို့ ယခုအချိန် ရောက်လာခြင်းသည် အမြန်နိုင်တကား အမြန်နိုင်ဆုံးပင် ဖြစ်သည်။

ကုန်စုံဆိုင်အတွင်းမှာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေသည့် ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်က သူ့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

“ဗျို့ မာစယ် ... ကောင်းသော မနက်ခင်းပါဗျာ။ ဒီဘက်ပိုင်းကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မျက်စိလည်လာတာလဲ”

“ကောင်းသော မနက်ခင်းပါဗျာ။ သံရုံးကို သွားမလို့”

“အလုပ်ပြန်ဝင်တော့မလို့လား။ ကောင်စစ်ဝန် ရာမီရာက်စ် ပြန်လာပြီလား။ သူ့ဆီမှာ ကျုပ် ရစရာအကြွေး ဖရန့် (၇၀၀၀)ကျော် ရှိတယ်” ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်က ရယ်ရယ်မောမော ပြန်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားအကြွေးက (၃၀၀၀)ကျော်ပါဗျ” မာစယ်ကလည်း အလိုလို ပြန်ဖြေမိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။ ကြွေးရှင်တို့သည် ဤသို့ပင် ကြွေးပိုမှတ်တတ်ကြသည့်အလေ့ကို သူ သတိရနေသည်။

“သုံးထောင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခုနစ်ထောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာများထူးဦးမှာမို့လဲဗျ။ ရာမီရာက်စ်လဲ ထွက်ပြေးသွားပြီ။ မထူးတော့ပါဘူး။ နေစမ်းပါဦး။ ခင်ဗျားက အပေါ်ကို ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ။ ကျုပ်ကိုလဲ ပြောပါဦးဗျ” ဟု ဆိုင်ရှင်က သူ့လက်ထဲမှ တံမြက်စည်းပေါ်တွင် ကိုယ်ကိုအားပြုရပ်ရင်း မေးသည်။

“ကျုပ်လဲ မပြောတတ်သေးဘူး။ ကောင်စစ်ဝန်အသစ် ရောက်လာပြီလို့ ခုပဲ ကြားခဲ့တယ်။ ကျုပ် အလုပ်ကလေးများ ပြန်ရမလားလို့ဗျာ” မာစယ်ကလည်း ရိုးသားစွာပင် ပြန်ဖြေသည်။

ဆိုင်ရှင်က စဉ်းစားနေသည်။

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျုပ်ငွေတွေ မဆုံးတန်သေးပါဘူး။ ကျုပ် အကြွေးရအောင် တောင်းပေးနိုင်ရင် ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ပေးမယ်။ ဖရန့်ငွေ (၁၅၀၀)ပေးမယ်” ဟု မာစယ်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“တစ်ဝက်ဆိုရင် (၃၅၀၀) ပေးရမယ်” မာစယ်က အလိုလို ပြန်ဖြေမိနေသည်။

ဆိုင်ရှင်က မာစယ်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ခဏကြာတော့ အလွန်ရွှင်လန်းသည့် အပြုံးတစ်ခု သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ မာစယ်၏ လက်မောင်းကိုလည်း လှမ်းပုတ်သည်။

“ဪ ... မာစယ် ... မာစယ် ... ခင်ဗျားကို နိုင်ချင်ရင် မအိပ်မနေလုပ်ကြမှလို့ ကျုပ် အမြဲတမ်း ပြောလေ့ရှိပါတယ်ဗျာ။ ကောင်းပြီ (၃၅၀၀)”

တောင်ကုန်းပေါ်သို့ သူ တက်လာခဲ့သည်။ ကောင်စစ်ဝန်ရုံးကို လှမ်းမြင်နေရပြီ။ ပထမဆုံး သတိထားမိသည့်အရာသည် ခြံဝင်းတံခါးပွင့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ခြံတံခါးမှ သော့ပျက်နေသည်ကိုလည်း မြင်ရသည်။ သူတို့ တံခါးကိုဖျက်ပြီး အတွင်းသို့ ဝင်ကြရပုံပေါ်သည်။ အိမ်ရှင်သိလျှင် ဘာများ ပြောလေဦးမည်နည်းဟု တွေးနေမိသည်။

ဒုတိယမြောက် သတိထားမိသောအရာသည် သံရုံးအရှေ့ရှိ မြက်ခင်းထဲမှ ပေါင်းပင်များကို ဓားတစ်လက်နှင့် ရှင်းနေသော လူငယ်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ရာသီဥတု အလွန်အေးနေသော်လည်း ထိုလူငယ်သည် အတွင်းခံအဝတ်အစားများကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဓားကို ယမ်းလိုက်သောအခါ လက်မောင်းပေါ်တွင် ကြွက်သားများ အမြှောင်းလိုက် ထသွားသည်ကိုလည်း မြင်ရသည်။ အလုပ်ထဲတွင် အာရုံစိုက်နေသော သူ့မျက်နှာထားသည် ခပ်တင်းတင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူ့လက်ထဲမှဓားကို မာစယ် ငေးကြည့်နေမိသည်။ သည်လိုဓားမျိုးကို တစ်ကြိမ်မျှ မမြင်ဖူးခဲ့ချေ။ ထို့နောက်မှ ယခင် ကောင်စစ်ဝန် ရာဇဝတ်ဗိုလ်ကြီးဖြစ်သည့် ဓာတ်ပုံများထဲတွင် ထိုဓားမျိုးကို မြင်ဖူးကြောင်း သတိရပြန်သည်။ ကော်တီဌေးလူမျိုးများ ကိုင်ဆောင်လေ့ရှိသည့်ဓား။ ရက်ရက်စက်စက် ကြမ်းကြမ်းကြုတ်ကြုတ် တိုက်ခိုက်ရာတွင် အသုံးပြုကြသောဓား။ မာစယ် ကြောက်စိတ်ဝင်လာသည်။

လူငယ်၏မျက်နှာကို မြင်အောင် ကြိုးစားကြည့်သည်။ သူသည် ပြင်သစ်လူမျိုး မဖြစ်နိုင်။ ပြင်သစ်လူမျိုးဆိုလျှင် ထိုဓားမျိုးကို ယခုလို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ကိုင်တွယ်အသုံးပြုတတ်မည် မဟုတ်။ ကောင်စစ်ဝန်အသစ်နှင့် ပါလာသော သူတို့တိုင်းပြည်မှ လူမျိုးတစ်ဦးပင် ဖြစ်နိုင်သည်။ ရုတ်တရက် ထိုလူငယ်က မော့ကြည့်ရာ သူ ငေးကြည့်နေသည်နှင့် သွားတိုးတော့သည်။

လူငယ်၏မျက်လုံးများသည် မည်းနက်နေပြီး သူ့ကို မကြောက်မရွံ့ ရင်ဆိုင်ကြည့်နေသည်။ လူငယ်က ထိုင်နေရာမှထပြီး ကိုယ်ကို မတ်မတ်ဆန့်လိုက်သည်။ ထိုဓားသည် မိမိ၏ လည်ပင်းကို တည့်တည့်ချိန်ရွယ်ထားပြီဟု မာစယ်၏စိတ်ထဲမှာ ခံစားလာရသည်။ လူငယ်က နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားကာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တော့မည့်ပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

မာစယ် ကြောက်လာသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း နောက်ကြောင်းကို အလိုလို ပြန်လှည့်မိလျက်သား ဖြစ်နေတော့သည်။ ကျောခိုင်းလာသော်လည်း လူငယ်က နောက်မှနေ၍ သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေလိမ့်မည်ကို သိနေသည်။

မလှမ်းမကမ်းရှိ စားသောက်ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်သွားပြီး ဘရန်ဒီ မှာသောက်သည်။ ပြီးတော့ ကော်ဖီမှာသည်။ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသည်။ ဘေရွန်ဒီကွိုင်းလို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကိုယ်တိုင်က တိုက်တွန်းခြင်းမရှိလျှင် ဤသို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသူများနှင့် အလုပ်ပြန်လာလုပ်ဖို့ ကြိုးစားမည်မဟုတ်ချေ။

လမ်းတစ်ဖက်ရှိ ကုန်စုံဆိုင်အတွင်းသို့ စောစောကလူငယ် ဝင်သွားသည်ကို မြင်ရသည်။ ဝင်သွားသောလူငယ်သည် ပေါင်မုန့်၊ ဒိန်ခဲနှင့် ဝက်အူချောင်းများ ရွေးနေသည်ကို အပြင်မှ လှမ်းမြင်ရသည်။ ခဏစဉ်းစားပြီး အတွင်းသို့ သူလည်း ဝင်လိုက်သွားသည်။

လူငယ်က ပတ်ဝန်းကျင်သို့ လှည့်ကြည့်ခြင်းမရှိသောကြောင့် သူ ဝင်သွားသည်ကို မမြင်။ ဝယ်ယူထားသည့် ပစ္စည်းများအား ဆိုင်ရှင်က ထုပ်ပိုးပေးနေသည်ကိုသာ အာရုံစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဖရန့် သုံးရာ ကျတယ်” ကုန်စုံဆိုင်ရှင်က ပြောသည်။

လူငယ်က သူ့လက်ထဲမှ ငွေများကို ပြန်ငုံ့ကြည့်သည်။ ငွေနှစ်ရာသာရှိကြောင်း မာစယ်က လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

“တချို့ကို ပြန်နုတ်ယူထားလိုက်ပါ” ခပ်ထစ်ထစ် ပြင်သစ်စကားဖြင့် လူငယ်က ပြန်ပြောသည်။

ဆိုင်ရှင်က လူငယ်ရှေ့ရှိ အထုပ်ကို လှမ်းဆွဲသည်။

“ကိုယ့်လူ ... အဲဒီလို မကောက်ကျစ်ပါနဲ့ဗျ။ ကော်တီဌေးကောင်စစ်ဝန်ရဲ့ အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံကို ခင်ဗျား ဒီလိုနည်းနဲ့ အချောင်နှိုက်နေတာလား” ဟု မာစယ်က ဆိုင်ရှင်ကို လှမ်းပြောသည်။

ကော်တီဌေး ကောင်စစ်ဝန်ဆိုသည့် စကားလောက်ကိုတော့ လူငယ်က နားလည်လိုက်ဟန်တူသည်။ သို့သော်လည်း ကျန်စကားလုံးများကိုမူ မြန်လွန်းသဖြင့် သူ နားလည်ဟန်မတူ။ လူငယ်က မော့ကြည့်သည်။ မာစယ်ကို မှတ်မိသွားသည်။

“ဒီကိစ္စ မောင်ရင်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး မာစယ်” ဆိုင်ရှင်က ပြန်ပြောသည်။ သို့သော်လည်း အထုပ်ကိုမူ ကလေးဘက်သို့ ပြန်တွန်းပေးလိုက်ကာ ငွေနှစ်ရာကို အိတ်ထဲသို့ ထည့်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” လူငယ်က ပြောပြီး အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

သူ့နောက်သို့ မာစယ် လိုက်သွားသည်။

“ဒီကောင်တွေကို ဘယ်တော့မှ အလစ်မပေးနဲ့။ မင်းကို နိုင်ငံခြားသားမှန်းသိရင် မျက်လုံးတောင် ဖောက်ပြီး ခိုးမယ့်အကောင်တွေ”

လူငယ်၏မျက်လုံးများသည် နက်မှောင်နေသည်။ တိရစ္ဆာန်ရုံထဲမှာတွေ့ဖူးသည့် ကျားတစ်ကောင်၏မျက်လုံးများကို မာစယ် ပြန်သတိရနေမိသည်။ ထိုမျက်လုံးမျိုးကဲ့သို့ပင် ရိုင်းစိုင်း၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော မျက်လုံးဖြစ်နေသည်။

“မင်းက ကောင်စစ်ဝန်အသစ်နဲ့ ပါလာတာလား”

“ကျုပ် သူ့သားပဲ။ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ” လူငယ်၏မျက်လုံးများသည် ပြောင်းလဲမသွား။

“မာစယ်ကင်ပီယန်၊ ဒီသံရုံးမှာပဲ ငါ အတွင်းရေးမှူးနဲ့ ဘာသာပြန်အဖြစ် အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ်”

ဒက်ခ်စ် အမှုအရာသည် ပြောင်းလဲမသွား။ သို့သော်လည်း သူ့လက် မသိမသာ လှုပ်ရှားသွားသည်ကို မြင်ရသည်။ သူ ကုတ်အင်္ကျီအောက်တွင် ဓား၏ပုံသဏ္ဍာန် ပေါ်လာသည်။

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ချောင်းနေတာလဲ”

“ကောင်စစ်ဝန်အသစ်က ငါ့ကို အသုံးချမလားလို့ ထင်မိလို့ပါ။ တကယ်လို့ မသုံးဘူးဆို ...”

သူ စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်နိုင်ချေ။ လူငယ်၏ကုတ်အင်္ကျီအောက်မှာ ဝှက်ထားသော ဓားက သူ့စိတ်ကို ချောက်ချားအောင် လှုပ်နေသည်။

“မသုံးဘူးဆိုရင် ဘာဖြစ်သလဲ”

“အလျင် ကောင်စစ်ဝန်အဟောင်းဆီမှာ သုံးလခ ငါ ရစရာရှိတယ်” မာစယ်က ခပ်မြန်မြန်ဖြေသည်။

“ရာမီရက်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ရာမီရက်လား။ နောက်အပတ်ထဲမှာ ငွေရောက်လာပါလိမ့်မယ်လို့ သူက ငါ့ကို ကတိပေးတယ်။ တစ်နေ့မှာ ငါရုံးတက်ရအောင်လာတော့ သံရုံးပိတ်ထားတာကို တွေ့ရတယ်”

လူငယ်က ခဏစဉ်းစားနေသည်။

“ခင်ဗျား ကျုပ်အဖေနဲ့ လိုက်ပြီးစကားပြောရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

မာစယ်က လူငယ်၏လက်ကို မသိမသာ လှမ်းအကဲခတ်သည်။ သို့သော်လည်း လက်ထဲတွင် ဘာမှမရှိတော့ချေ။ သူ့ရင်ထဲမှာ ပေါ့သွားသည်။ အနေရအထိုင်ရလည်း ချောင်သွားသည်။

“ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ”

သူတို့နှစ်ယောက် အတူလျှောက်လာကြသည်။

သံရုံးသို့ သူတို့ရောက်လာကြသောအခါ ကောင်စစ်ဝန်အသစ်သည် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ ဘာမှမရှိသော အိမ်ရှေ့ခန်းအတွင်းရှိ အဖျားရှူးရှူး သစ်သားစားပွဲတစ်လုံး၏နောက်တွင် ထိုင်နေသည်။ သူ့ရှေ့တွင် ဒေါသဖြစ်နေသည့် လူအုပ်ကြီးက သူ့ကို လက်ညှိုးထိုးကာ အော်ဟစ်နေကြသည်။

“ဂါတိုဂေါ်ဒို ...” လူငယ်သည် အော်ဟစ်ရင်း လူအုပ်အကြားမှနေ၍ သူ့အဖေဆီသို့ ခုန်ထွက်သွားသည်။

ခဏကြာတော့ လူဝကြီးတစ်ယောက် အခန်းပေါက်မှဝင်လာသည်။ ထိုလူဝကြီးက ဆွဲဖယ်လိုက်သောကြောင့် မာစယ်သည် ဘေးသို့ လွင့်သွားသည်။ သူ့ကိုယ်ကို သူ ပြန်ဟန်နိုင်သောအခါတွင် လူဝကြီးနှင့် လူငယ်တို့သည် လူအုပ်ကြီးကို ရင်ဆိုင်နေကြပြီး သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး၏ လက်ထဲတွင်လည်း ဓားကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်ချေသည်။

လူအုပ်ကြီးက နောက်သို့ပြိုသွားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးလည်း ချက်ချင်း တိတ်သွားသည်။ လူအုပ်ကြီး၏မျက်နှာပေါ်တွင် ထိတ်လန့်မှုများကို တွေ့ရသည်။ မိမိကိုယ်တိုင် မည်မျှ ကြောက်ရွံ့ခဲ့သည့်အကြောင်းကို ပြန်သဘောပေါက်မိသည်။ ဤနေရာသည် ပါရီမြို့ မဟုတ်တော့။ သေခြင်းတရားနှင့် အကြမ်းဖက်မှုများ ကြီးစိုးရာ ကမ္ဘာတစ်ခု ဖြစ်သွားတော့သည်။

အန္တရာယ်ကို သူတို့နှစ်ယောက် အတူတကွ လက်တွဲရင်ဆိုင်ခြင်းသည် ယခုအကြိမ်မှာ ပထမအကြိမ် မဟုတ်နိုင်ကြောင်းလည်း သိသာသည်။ သည်လို ပူးတွဲရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့် အကြိမ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာ ရှိနိုင်သည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားမပြောဘဲ အပြန်အလှန် အချက်ပြပုံများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သိသာနိုင်သည်။ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ် ဖြစ်နေပုံရသည်။

နောက်ဆုံးတွင်မှ လူအုပ်ထဲမှ တစ်ယောက်ကပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကတော့ ကျွန်တော်တို့ပိုက်ဆံ ပြန်လိုချင်တာပါပဲဗျာ”

မာစယ်က ကျိတ်ပြီး ပြုံးမိသည်။ ကြွေးရှင်တို့သည် ယခုလိုအဖြစ်မျိုးနှင့် ယခင်က အကြံဖူးခဲ့ကြ။ ကြွေးဆပ်ရန် ငြင်းဆန်သည့်နည်းတွင် ဤနည်းသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ အလွန်ထိရောက်သည်။ မိမိ၏ကြွေးရှင်များကိုလည်း ဤနည်းနှင့်ပင် ပြန်လည်တုံ့ပြန်ရလျှင် ကောင်းလေစွာဟု စိတ်ကူးမိသည်။

ကောင်စစ်ဝန်က ထိုင်နေရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထသည်။ မာစယ် အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူ ထင်ထားသည်ထက်ပိုပြီး အရပ်ရှည်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မျက်နှာက ချောင်ကျနေပြီး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံရသည်။

“ခင်ဗျားတို့ အပြင်က စောင့်ကြပါ။ ခင်ဗျားတို့ကြွေးကိစ္စကို တစ်ယောက်ချင်းနဲ့ ဆွေးနွေးပြီး ဖြေရှင်းပေးပါမယ်” ဟု မောပန်းသောအသံနှင့် ပြောသည်။

“မာစယ် ... တံခါးပိတ်လိုက်”

ထိုအသံသည် ကလေးတစ်ယောက်အသံမျိုး မဟုတ်။ စစ်မြေပြင်တွင် စစ်တိုက်နေသော စစ်သူကြီးတစ်ယောက်က သူ့အလေ့အကျင့်အတိုင်း အမိန့်ပေးလိုက်သည့် လေသံမျိုး ဖြစ်နေသည်။ မာစယ် တံခါးပိတ်ပြီး နောက်သို့ပြန်လှည့်လိုက်သောအခါ သူတို့လက်ထဲတွင် ဓားများ မရှိကြတော့ချေ။ လူငယ်သည် စားပွဲနောက်ရှိ သူ့အဖေဘေးသို့ ရောက်နေသည်။

“ဖေဖေ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်” သူ့အသံသည် အလွန်တရာ ယုယကြင်နာသည့်အသံ ဖြစ်သည်။ အဖေက သားကို အကြင်နာဆုံး၊ အယုယဆုံး မေးသည့်အသံမျိုး ဖြစ်သည်။ သားလုပ်သူက အဖေ ဖြစ်နေပြီး၊ အဖေဖြစ်သူက သားဖြစ်နေပါပေါ့ကလားဟုလည်း မာစယ် နားလည်လိုက်လေသည်။

*

(၃)

ရုံးခန်းသည် အလွန် အထက်တန်းကျပြီး အဖိုးတန်လှသော ရုံးသုံးပရိဘောဂများနှင့် ပြင်ဆင်မွမ်းမံထားသည်။ ကြီးမားသော စားပွဲကြီး၏နောက်မှာ ထိုင်နေသည့် ဘေရွန်က မာစယ် ပြောပြနေသည်များကို အာရုံစူးစိုက်ပြီး နားထောင်နေသည်။ မာစယ်ကလည်း သံရုံးသို့ သူ့ အလုပ်ပြန်ဝင်အပြီး တစ်ပတ်အတွင်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကို မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“ရာမီရက်စ် မဆပ်ဘဲ ထားခဲ့တဲ့အကြွေးက အားလုံးပေါင်း ဘယ်လောက်ရှိသလဲ” ဘေရွန်၏မေးသံကို ကြားသောအခါမှ မာစယ်လည်း သတိပြန်ရလာသည်။

“ဖရန့်ငွေ ဆယ်သန်းလောက် ရှိပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ ပီဆိုငွေနဲ့ဆိုရင် သန်းပေါင်း ရှစ်ဆယ်လောက် ရှိပါတယ်”

ဘေရွန်က သူ့ထုံးစံအတိုင်း ငွေများကို စိတ်တွက်ဖြင့် ဒေါ်လာနှင့် စတာလင်ပေါင်ငွေများအဖြစ် တွက်ကြည့်နေသည်။ ဒေါ်လာတစ်သိန်းခြောက်သောင်း၊ ပေါင်စတာလင် လေးသောင်း။

“ဒီအကြွေးတွေအားလုံးကို ကောင်စစ်ဝန်က သူပိုင်ငွေနဲ့စိုက်ပြီး ဆပ်လိုက်သလား”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဒါတွေဟာ သူ့တာဝန်ပဲလို့ သူ ယုံကြည်ပါတယ်။ ရာမီရက်စ်ကိုလဲ သူ့ထောက်ခံခဲ့တဲ့အတွက် ဒီရာထူးကိုခန့်ခွဲတာပါ။ ဒီကိစ္စကို တာဝန်ယူဖို့ကလဲ သူ့အစိုးက အလွန်ဆင်းရဲနေတဲ့အတွက် တာဝန်မကြီးစေချင်ဘူးလို့ ဆိုပါတယ်”

“ဒီလိုနဲ့ပဲ ဗင်တီမစ်ဂလီယာမှာရှိနေတဲ့ ရာဇိရက်ဖ်ကို သွားတွေ့ပြီး ရတတ်သမျှ တောင်းဖို့ ကောင်စစ်ဝန်က ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့လဲ ကောင်စစ်ဝန်ကြီးဟာ ငါးရက်လုံးလုံး ဒီကြွေးကိစ္စတွေကို ရှင်းနေရပါတယ်။ သံရုံးထဲမှာလဲ ပရိဘောဂဆိုလို့ ဘာမှ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မရှိဘူး။ အခန်းထဲမှာ နွေးနေအောင် အပူငွေ့ပေးစရာလဲ မရှိဘူး။ ခုတင်လဲမရှိဘူး။ သူတို့အားလုံး ဖြစ်သလိုပဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ စောင်ပါးလေးတစ်ထည်စီနဲ့ အိပ်ကြရပါတယ်။ ဒါကြောင့် တစ်မနက်မှာ ဖျားနေတာကို တွေ့ရပါတော့တယ်။ ဆရာဝန်က ချက်ချင်းပဲ ဆေးရုံတင်ပေးပါတယ်။ သူက ဆေးရုံမတက်ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ သတိမရတစ်ချက် ရတစ်ချက် ဖြစ်နေတုန်းမှာ သူ့ကို ဆေးရုံ ပို့လိုက်ရပါတယ်။ ဆေးရုံကိုလဲ ဆရာဝန်ရဲ့ကားနဲ့ပဲ ပို့ပေးလိုက်ပါတယ်”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးဟာ ဒါပဲ။ တစ်ချိန်တည်းမှာ အကောင်းဆုံးကိုလဲ ရင်ဆိုင်ဝံ့တယ်။ အဆိုးကိုလဲ ရင်ဆိုင်ဝံ့တယ်”
ဘေရွန်က ခေါင်းကို တဖြည်းဖြည်းယမ်းခါနေရင်းက ပြောသည်။

“ကောင်စစ်ဝန်ကြီးကို ကျွန်တော် သဘောပေါက် နားလည်နိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် တွေဖူးခဲ့သမျှတွေထဲမှာတော့ သူက အလွန်ရိုးသားပြီး ချင့်ချင်ချိန်ချိန် လုပ်ကိုင်တတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်တာကတော့ သူ့သားပါပဲ။ အဖေနဲ့ လုံးဝ မတူပါဘူး။ အဖေက ချင့်ချိန်တယ်။ ချင့်ချိန်မှုအတိုင်း တုံ့ပြန်တတ်တယ်။ သားက ပေါက်ကွဲတတ်တယ်။ ပေါက်ကွဲအတိုင်း တုံ့ပြန်တတ်တယ်။ အဖေက စိတ်လှုပ်ရှားနေတဲ့အခါမျိုးကျပြန်တော့ သားလုပ်တဲ့လူက အလွန် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနဲ့ ချုပ်တည်းနိုင်တဲ့လူ ဖြစ်နေပြန်ပါတယ်။ သူတွေ့ပုံ၊ သူလှုပ်ရှားပုံ၊ သူလုပ်ကိုင်ပုံတွေဟာ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အဖေအပေါ်မှာတော့ အလွန် သစ္စာရှိတဲ့သား ဖြစ်တယ်”

“ဒီလိုနဲ့ပဲ သူ့သားနဲ့ သူ့လက်ထောက်တို့ ဗင်တီမစ်ဂလီယာကို သွားကြရောလား”

မာစယ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အအေးလွန်ကဲနေသော သံရုံးသို့ ဆေးရုံမှ သူတို့ ပြန်လာခဲ့ကြစဉ်က အကြောင်းများကို သူ ပြန်သတိရနေသည်။ အခန်းထဲသို့ဝင်ကာ တံခါးပိတ်ပြီးသောအခါ ဒက်ခ်စ်၏မျက်နှာကို သူ လှမ်းကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း ဒက်ခ်စ်၏အမူအရာသည် အကဲအဖမ်းရခက်နေသည်။

“ဗင်တီမစ်ဂလီယာကို မင်းအဖေနဲ့ငါနဲ့သွားဖို့ ဝယ်ထားတဲ့လက်မှတ်တွေ ပြန်အပ်ပြီး ငွေပြန်ထုတ်ယူလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်” ဟု မာစယ်က ပြောသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့” ဒက်ခ်စ်က သံပြတ်နှင့်ပြောသည်။ ပြီးတော့ ဖက်ကက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူတို့ချင်း အမူအရာဖြင့် အချက်ပြစကားပြောကြပြန်သည်။ ဖက်ကက်က သဘောတူသည့် အမူအရာဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထိုအခါတွင် ဒက်ခ်စ်က မာစယ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

“ခင်ဗျား လက်မှတ်တစ်စောင် ထပ်ဝယ်ပါ။ ကျုပ်တို့သုံးယောက်စလုံး ကျုပ်တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေကြီး ရာမီရက်စ်ဆီကို အလည်အပတ်သွားကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ သွားသင့်တဲ့အချိန်တောင် တော်တော်လွန်လာပြီ”

ထို့နောက်ပိုင်းတွင် ရီဗီးရားမြို့သို့ သူတို့သုံးယောက် ရောက်သွားကြသည်။ တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်ရှိ နေရိပ်အောက်မှနေ၍ တောင်အောက်မှ အိမ်ကလေးတစ်ခုအတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ စားပွဲတစ်လုံးတွင် လူသုံးယောက် ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့ရှေ့မှာ အရက်ပုလင်းတစ်လုံး ရှိသည်။ သူတို့စကားပြောနေသံများ လေသင့်ရာတွင် ပါလာသော်လည်း သဲကွဲခြင်းကား မရှိ။

“ရာမီရက်စ်ဆိုတာ ဘယ်ဟာလဲ”

“အလယ်မှာထိုင်နေတဲ့ ခပ်ပိန်ပိန် ခပ်ကျစ်ကျစ်လူ” ဟု မာစယ်က ပြန်ဖြေသည်။

“ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်က ဘယ်သူတွေလဲ”

“သူ့ကိုယ်ရံတော်တွေ။ အမြဲတမ်း သူ့အနားမှာ ဒီလူတွေရှိတယ်”

“ဗလကောင်းကောင်းအကောင်ကို ငါသိတယ်။ စန်ချေးဆိုတဲ့အကောင်ပေါ့။ ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ ကိုယ်ရံတော်တပ်ထဲမှာ တာဝန်ယူခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီကောင်ဟာ သစ္စာဖောက်ပဲလို့ အစကတည်းက ငါထင်ခဲ့တာ” ဖက်ကက်က ဆဲဆိုရေရွတ်နေသည်။

အမျိုးသမီးတချို့ အစားအသောက်များနှင့် ဝင်လာကြသည်။ ရာမီရက်စ်က ရယ်မောရင်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို လက်နှင့်လှမ်းပုတ်သည်။

“ကောင်မတွေကရော ဘယ်သူတွေလဲ” ဒက်ခ်စ်က မေးသည်။

“သူတို့ကိုတော့ မသိဘူး။ ရာမီရက်ဖ်မှာက ကောင်မပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင် အမြဲတမ်းရှိနေတာ” မာစယ်က ပခုံးများကို တွန့်လိုက်ရင်း ပြန်ဖြေသည်။

ဒက်ခ်စ်က ပြုံးသည်။

“အင်း ... သူ့သက်တော်စောင့်တွေနဲ့အတူတူ မအိပ်ဘူးဆိုတာလောက်တော့ အနည်းဆုံး ကြိုသိထားရတာပေါ့ဗျာ။ ဒီနေ့ည သူတို့အိမ်ထဲကိုမဝင်ခင် သူ့အိပ်ခန်းဟာ ဘယ်အခန်းလဲဆိုတာ ကြိုပြီး ကြည့်ထားရအောင်”

“ဘယ်လိုလုပ်ဝင်မလဲ။ ခြံတခါးက သော့ခတ်ထားတာ” မာစယ်က ပြန်မေးသည်။

“ဒါက ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူးကွာ။ အုတ်နံရံ ကျော်တက်တာပေါ့” ဟု ဖက်ကက်က ဝင်ဖြေသည်။

“ဖောက်ထွင်းခိုးဝင်မှု ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့အားလုံး ထောင်ထဲတန်းရောက်ကုန်မှာပေါ့”

မာစယ် တုန်လှုပ်သွားသည်။

“ပိုက်ဆံတွေကို ရာမီရက်ဖ် ခိုးသွားတာကတော့ တရားဝင် ခိုးသွားတာလား” ဒက်ခ်စ်၏အသံသည် ခြောက်ကပ်ကပ်နိုင်လှသည်။ မုန်းတီးစက်ဆုပ်သည့် လေသံလည်း ပါနေသည်။

မာစယ်က ဘာမှ ပြန်မဖြေတော့။

ဖက်ကက်သည် သစ်ပင်ကိုမှီနေရင်း သဘောကျကျေနပ်စွာဖြင့် ခစ်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်သည်။ ထို့နောက် ဒက်ခ်စ်၏ဆံပင်များကို ချစ်ခင်ယုယစွာဖြင့် ပွတ်သပ်ပေးနေသည်။

“တို့တိုင်းပြည်တုန်းက တို့တစ်တွေ ကြုံခဲ့ကြရတာမျိုး ပြန်ကြုံရဦးတော့မှာပေါ့ကွာ။ တိုက်ပွဲကလေးတစ်ခုပေါ့”

“ဟောဟို ထောင့်ခန်းဖြစ်နိုင်တယ်။ လသာဆောင်ကလေးနဲ့ အခန်း” ဒက်ခ်စ်က ပြောသည်။

ထိုသို့ပြောနေဆဲမှာပင် လသာဆောင်တံခါးပွင့်လာပြီး ရာမီရက်စ် ထွက်လာသည်။ လက်တန်းကိုမိုပြီး ရပ်နေသည်။ သူ့လက်ထဲမှ စီးကရက်က မီးရဲသွားသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ပင်လယ်ပြင်သို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။ မကြာမီ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး သူ့အနားမှာ ရပ်သည်။ လက်ထဲမှ စီးကရက်တို့ကို တစ်ဖက်သို့ လှမ်းပစ်လိုက်သည်။ အမျိုးသမီး၏ ရယ်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။ ပြီးတော့ ရာမီရက်စ်နှင့် အမျိုးသမီးတို့ အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားကြသည်။ တံခါးကို ဖွင့်လျက်သားထားခဲ့သည်။

“အိမ်ရှင်ဝတ္တရားတော့ အတော်ကျေပွန်တဲ့ သစ္စာဖောက်။ ဒီလို တံခါးဖွင့်ပေးထားခဲ့တဲ့အတွက် တစ်အိမ်လုံးမွေ့နှောက်ပြီး သူ့အခန်း ဘယ်ဟာလဲဆိုတာ ပင်ပန်းတကြီး မရှာရတော့ဘူးပေါ့ကွာ” ဖက်ကက်က ပြောသည်။

မီးများ ငြိမ်းသွားသည်။ တစ်အိမ်လုံး မှောင်သွားသည်။ ဖက်ကက်က နေရာမှ ရွှေ့လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို လက်လှမ်းထားသည်။

“ဆယ်မိနစ်လောက်နေပေစေဦး။ နောက်ဆယ်မိနစ်ဆိုရင် မြင်းအကောင်တစ်ကောင် ပြေးလာရင်တောင် သူ့ကြားတော့မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ဒက်ခ်စ်က ပြောသည်။

အုတ်တံတိုင်းပေါ်သို့ ဒက်ခ်စ် အလျင်တက်သည်။ ပြီးတော့ ဖက်ကက် ရောက်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က မာစယ်ကို ဆွဲတင်ပေးသည်။ တစ်ဖက်သို့ ခြေသံမကြားအောင် ခုန်ချကြသည်။ မာစယ်၏ဒူးများ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ ဒက်ခ်စ်နှင့်ဖက်ကက်သည် အိမ်ဆီသို့ ပြေးသွားကြသည်။ ခြေသံကို လုံးဝမကြားရ။ မာစယ်လည်း သူတို့နှောက်သို့ ခပ်မြန်မြန်လိုက်ခဲ့သည်။

အိမ်ဘေးသို့ ရောက်လာကြသည်။ သူတို့အနီးသို့ မာစယ် မရောက်သေးမီမှာပင် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး လသာဆောင်ပေါ်သို့ ရောက်နှင့်နေကြတော့သည်။ မာစယ်ကို သူတို့က ဆွဲတင်ပေးကြသည်။ အိမ်ထဲမှာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“ကျုပ်တို့ အချက်မပြုမချင်း ခင်ဗျား ဒီမှာစောင့်။ တစ်ယောက်ယောက်ကိုတွေ့ရင် ကျုပ်တို့ကို သတိပေး” ဒက်ခ်စ်က မာစယ်၏နားနားသို့ ကပ်ပြောသည်။

မာစယ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ကြောက်စိတ်ကြောင့် တုန်နေသည်။ ဖက်ကက်ရှိရာသို့ ဒက်ခ်စ်က ကပ်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မျက်လုံးမှိတ်ထားကြသည်။ ဆုတောင်းနေကြသည်ဟု ထင်သည်။ ခဏကြာတော့မှ အမှောင်ထဲတွင် ကျင့်သားရအောင် မျက်လုံးများကို ခေတ္တမှိတ်ထားကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း မာစယ် သဘောပေါက်တော့သည်။ သူတို့လက်ထဲမှာ ဓားများပေါ်လာသည်။ မာစယ်က မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်မိသည်။ ကြောက်စိတ်ကြောင့် ဖျားချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။

မျက်လုံး ပြန်ဖွင့်လိုက်သောအခါ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မရှိကြတော့ချေ။ ဘာသံကိုမှ မကြားလိုက်ရ။ အာရုံစိုက်ပြီး နားထောင်သည်။ ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။ အခန်းထဲမှ ညည်းသံခပ်တိုးတိုးကြားရပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တစ်စုံတစ်ခု ကျသွားသည့်အသံကိုပါ ကြားရသည်။ နောက်ထပ် ဘာသံမှ မကြားတော့။

“မာစယ် ...” ဒက်ခ်စ်က လေသံဖြင့်ခေါ်သည်။

အထဲဝင်သွားသောအခါ အခန်းဝမှာပင် သူ ရပ်လိုက်မိသည်။ ရာမီရက်ဖ်နှင့် အမျိုးသမီးတို့သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လဲနေကြသည်။ ကိုယ်ပေါ်တွင် အဝတ်အစားလည်း မရှိကြ။

“သူတို့ သေကုန်ပြီလား” မာစယ်က တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်နှင့် မေးမိသည်။

“မသေပါဘူး။ သစ္စာဖောက်က အကြောက်လွန်ပြီး မေ့သွားတာ။ ဟိုမိန်းမကိုတော့ မေ့အောင်လုပ်လိုက်ရတယ်။ သူတို့ကို ချည်ထားဖို့ တစ်ခုခုရာပေးစမ်း” ဒက်ခ်စ်က ပြန်ပြောသည်။

“ဘာလဲ”

“ဗီရိုဆီသွား။ မိန်းမခြေအိတ်တွေ ရှိလိမ့်မယ်” ဖက်ကက်က လေသံပြင်းပြင်းနှင့် ပြောသည်။

အဝတ်အစားထည့်သည့် ဗီရိုဆီသို့ မာစယ်ရောက်လာသည်။ ချက်ချင်းပင် ခြေအိတ်များကို ရှာတွေ့သည်။ ဖက်ကက်က ခြေအိတ်များဖြင့် ပါးစပ်နှင့် ခြေများ၊ လက်များကို တုပ်လိုက်သည်။

“သူတို့ သတိပြန်ရအောင် ခဏတော့ စောင့်ရဦးမယ်။ အခု ဘာလုပ်ကြမလဲ” ဟု ဖက်ကက်က ဒက်ခ်စ်ကို လှမ်းမေးသည်။

“သတိရအောင် စောင့်ရမှာပဲ။ အဲဒီတော့မှ ပိုက်ဆံဘယ်မှာမှတ်ထားတယ်ဆိုတာ မေးရမယ်။ သိပ်ဝေးဝေးမှာတော့ ထားမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဒက်ခ်စ်က အေးဆေးစွာ ပြန်ပြောရင်း မာစယ်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“သူ ခိုးသွားတဲ့ငွေ ဘယ်လောက်ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော့်အဖေက ပြောဖူးသလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်အတွင်းမှာခိုးတာ ဖရန်ငွေ ခြောက်သန်းကျော်တယ်”

“ငွေအများစုတော့ ကျန်နေပါလိမ့်ဦးမယ်။ သူဖြုန်းပစ်ဖို့ အချိန်လဲ သိပ်ရသေးတာ မဟုတ်ပါဘူး” ဒက်ခ်စ်က ရာမီရက်စ်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

ခဏကြာတော့ ရာမီရက်စ် သတိပြန်ရလာသည်။ မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ ဒက်ခ်စ်က သူ့အပေါ်မှာ ကုန်းကြည့်နေသည်။ လည်ပင်းကို ဓားနှင့်ထောက်ထားသည်။ ရာမီရက်စ်၏ မျက်လုံးများ ဝိုင်းစက်သွားသည်။ ပြန်ပြီး သတိလစ်မလို ဖြစ်သွားသည်။

“သစ္စာဖောက်။ ကျုပ်အသံကို ကြားရဲ့လား”

ရာမီရက်စ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကြားရင် သေသေချာချာနားထောင်။ ပိုက်ဆံကိစ္စ ကျုပ်တို့လာတာ။ ငွေရရင် ဘာမှ မလုပ်ဘူး။ မပေးရင် ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပြန်လမ်း မရှိဘူး”

အသက်ရှူကျပ်သည့်အသံကို ကြားရသည်။

“ပါးစပ်ပိတ်ထားတာကို နည်းနည်းလျော့ပေးမယ်။ အော်မယ်ကြံရင် ပြန်လမ်းမရှိဘူး”

ဒက်ခ်စ်က ရာမီရက်ဖ်၏ပါးစပ်ကိုပိတ်ပြီး ချည်ထားသည့်ခြေအိတ်ကို အနည်းငယ် လျှော့ပေးသည်။

“ကဲ ... ဘယ်မှာလဲ ပိုက်ဆံ”

“မရှိတော့ဘူး။ ဖဲရုံးလို့ကုန်ပြီ” ရာမီရက်ဖ်က တိုးတိုးပြန်ဖြေသည်။

ဒက်ခ်စ်က အသံမထွက်အောင် ရယ်သည်။ သူ့လက်ထဲမှစားက အရေပြားပေါ်တွင် သွေးထွက်ရုံ အစင်းကြောင်းကလေးများဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်သည်။ ရာမီရက်ဖ်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ကြောက်လန့်ဟန် ပေါ်လာပြန်သည်။ ပြီးတော့ မေ့သွားပြန်သည်။

“အတော် သူရဲဘောကြောင်တဲ့ဟာကြီး။ မေ့သွားပြန်ပြီ။ တစ်ညလုံး ဒီလိုပဲ ဖြစ်နေတော့မလား မသိပါဘူးဗျာ”

ဒက်ခ်စ်က ရေစင်ဆီသို့ လျှောက်သွားကာ ရေခပ်လာခဲ့ပြီး ရာမီရက်ဖ်၏မျက်နှာကို ရေဖြင့်ပက်သည်။ သူ ပြန်သတိရလာသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အမျိုးသမီးဘက်မှ လှုပ်ရှားသံ ကြားရသည်။

“ဟိုကောင်မ ငြိမ်အောင်လုပ်ထား။ တစ်အိမ်လုံး ပွက်လောရိုက်သွားလိမ့်မယ်”

ဒက်ခ်စ်က လှမ်းပြီးအမိန့်ပေးသည်။ ဖက်ကက်က အမျိုးသမီးဆီသို့သွားပြီး မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်သည်။ အမျိုးသမီးက ဖက်ကက်ကို ခြေနှင့်ပြန်ကန်သည်။

“ဒီကောင်မကမှ ဟိုငတိထက် သတ္တိရှိသေးတယ်ကွာ” ဖက်ကက်က ပြောရင်းဖြင့် အမျိုးသမီး မလှုပ်နိုင်အောင် ချုပ်ထားလိုက်သည်။

“ဘယ်မှာလဲ ပိုက်ဆံ” ဒက်ခ်စ်က မေးပြန်သည်။

ရာမီရက်ဇ်က ပြန်မဖြေ။ ဖက်ကက်နှင့် အမျိုးသမီးကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ဒက်ခ်စ်က ဓားရိုးဖြင့် သူ့ခေါင်းကိုထုပြီး ပြန်လှည့်ခိုင်းသည်။

“ဖဲရုံးလို့ ကုန်ပြီလို့ ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား၊”

ဒက်ခ်စ်က စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် မျက်နှာကို ထပ်ရိုက်သည်။ သူ့လက်ထဲမှ ဓားကလည်း ပိုမို လှုပ်ရှားလာသည်။

“အိပ်ရာ ဟိုဘက်ဘေးက မီးခံသေတ္တာထဲမှာ”

“ဒီလိုမှပေါ့။ ဟဲ ... ဟဲ ... ဘယ်လိုလုပ်ဖွင့်ရမလဲ” ဒက်ခ်စ်က တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

“ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှာ သော့ရှိတယ်”

ကုလားထိုင်တစ်ခုပေါ်တွင် ပစ်စလက်ခတ် ပစ်တင်ထားသော ဘောင်းဘီကို ကောက်ပြီး သော့တွဲတစ်ခုကို ဒက်ခ်စ်က နှိုက်ယူသည်။

“ဒီသော့လား”

“နံရံပေါ်မှာချိတ်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံနောက်မှာ” ရာမီရက်ဇ်က ခေါင်းညိတ်ရင်း ပြန်ဖြေသည်။

ဒက်ခ်စ်က နံရံဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားပြီး ဓာတ်ပုံကို ဖယ်လိုက်သည်။ မီးခံသေတ္တာပေါ်လာသည်။ သော့ပေါက်ထဲသို့ သော့ထည့်သော်လည်း မဝင်။

“ဖွင့်လို့ မရပါလား” ဒက်ခ်စ်က ဒေါသဖြင့် ရာမီရက်ဇ်ထံသို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

“အဲဒါက ကားသော့။ နောက်တစ်ချောင်း”

“မာစယ်”

မာစယ်သည် ဖက်ကက်နှင့် အမျိုးသမီးကို ကြည့်နေရာမှ ဒက်ခ်စ်၏ခေါ်သံကြောင့် ပြန်လှည့်လာသည်။ မီးခံသေတ္တာ ပွင့်နေပြီ။ သပ်ရပ်စွာထုပ်ထားသော ငွေစက္ကူများကို တွေ့ရသည်။

“အဲဒီနားမှာ ကြောင်ကန်းကန်း ရပ်မနေနဲ့။ ခေါင်းအုံးစွပ် သွားယူခဲ့”

မာစယ်က ခေါင်းအုံးစွပ်တစ်လုံးသွားယူပြီး ပေးလိုက်သည်။ ဒက်ခ်စ်က ငွေများကို ထည့်ပြီး ခြေအိတ်တစ်ဖက်နှင့် ခေါင်းအုံးစွပ်အဝကို စုချည်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့လက်ထဲမှ သော့တွဲကို လွှင့်ပစ်မည်ပြုပြီးမှ မပစ်တော့ဘဲ မာစယ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ခင်ဗျား ကားမောင်းတတ်သလား”

မာစယ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကောင်းသပေါ့ဗျာ။ ဒီလိုအေးနေတဲ့ညမျိုးမှာ ကားမောင်းပြန်ကြရတာ သိပ်နိပ်မှာပဲ”

+

ဘေရွန်ဒီကွိုင်းက မာစယ် ပြောပြနေသည့် အဖြစ်အပျက်များကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည်။
ဇာတ်လမ်းဆုံးသွားသောအခါကျမှ သူ့ကိုယ်ကို စားပွဲဘက်သို့ ပြန်ကိုင်လာသည်။

“သူတို့ ငွေဘယ်လောက် ပြန်ရလိုက်ကြသလဲ”

“ဖရန့်ငွေ လေးသန်းခွဲ နီးပါးလောက်တော့ ပြန်ရလိုက်ပါတယ်”

“ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ”

ဘေရွန်က ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ ပြီးတော့ သူ့စားပွဲကိုငေးကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေသည်။

“ကလေးကတော့ တကယ့်ကလေးပေပဲ။ သူ့ကို ဘယ်ကျောင်းမှာ ထားမယ်ဆိုတာရော တိုင်ပင်ပြီးကြပြီလား” ဟု ဘေရွန်က ဆက်မေးသည်။

“ရိုးရိုးအရပ်ထဲ ကျောင်းမှာပဲထားမယ်လို့ ကောင်စစ်ဝန်ကြီး ပြောသံကြားဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီငွေတွေ ပြန်မရခင်က ပြောတာပါ”

“ဒီငွေ ပြန်ရပေမယ့်လဲ သိပ်တော့ မထူးပါဘူး။ ဒါက ရာမီရက်ဖိုးခိုးသွားတဲ့ ငွေထဲက တချို့တစ်ဝက် ပြန်ရတာပဲ။ သူ့အကြွေးတွေကို ကောင်စစ်ဝန်စိုက်ဆပ်လိုက်ရတာက ဆယ်သန်းကျော်သေးတယ် မဟုတ်လား။ ဒီရော်ကွေဗီးလ် ကျောင်းမှာအပ်ဖို့ တိုက်တွန်းလိုက်ပါ” ဘေရွန်က သူ့စားပွဲကို ခဲတံနှင့် တဆတ်ဆတ်ခေါက်နေရင်း ပြောသည်။

“အဲဒီကျောင်းက ပါရီမြို့မှာ စရိတ်အကြီးဆုံး၊ ကြေးအကြီးဆုံးကျောင်း ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အေးလေ ... အကောင်းလဲ အကောင်းဆုံးမဟုတ်လား။ ကျုပ်သားကိုလဲ ဒီကျောင်းမှာပဲ ထားတာပဲ။ ကောင်စစ်ဝန်သားကို ပညာသင်ဆုပေးမယ်”

ဘေရွန်၏ရုံးခန်းအတွင်းမှ ထွက်လာသောအခါ အိတ်ထဲသို့ရောက်နေပြီဖြစ်သည့် ဖရန့်ငွေ တစ်သောင်းအတွက် မာစယ် အလွန်ပီတိဖြစ်နေမိသည်။ သူ့မှာငွေရေး၊ ကြေးရေးအများကြီး ပြေလည်လာပြီ။ သူ၏ ငွေရပေါက်ရလမ်းများသည် ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်တစ်ဦးတည်းသာ မဟုတ်တော့။

သို့သော်လည်း သူ အဖြေရှာမရသေးသော ပြဿနာတစ်ခုရှိသည်။ ဘေရွန်ဒီကွိုင်းသည် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ကောင်စစ်ဝန်တို့သားအဖကို စိတ်ဝင်စားနေရသနည်း ဆိုသည့်အချက် ဖြစ်သည်။ သူ့ကို တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး သံရုံးသို့ အလုပ်ပြန်ဝင်ရန်ပြောသည့် မနက်ကတည်းက သည်ကိစ္စကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

*

(၄)

သူ့အဖေစားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းသံ မြည်လာသည်။ ဒက်ခ်စ်က ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်နေရာမှ ပြန်လှည့်လာပြီး ကောက်ကိုင်သည်။

“ဘာလဲ မာစယ်”

“မင်းသူငယ်ချင်း ရောဘတ် ရောက်နေတယ်” ရုံးတွင်းပြော တယ်လီဖုန်းနှင့် မာစယ်က ပြန်ပြောသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ။ အထဲကို လွှတ်လိုက်ပါဗျာ” ဒက်ခ်စ်က စကားပြောခွက်ကို ပြန်ချခဲ့ပြီး တံခါးပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ အခန်းကိုဖြတ်ပြီး ရောဘတ် လျှောက်လာသည်။ သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ ကမ်းပေးထားသည်။

“သတင်းကြားကြားချင်း ငါ ထလာခဲ့တာပဲ”

ဥရောပတိုက်သားများလို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်တွေတိုင်း ခွဲခွာတော့မည်ပြုတိုင်း သည်လိုပင် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လေ့ရှိကြသည်။ ယနေ့မနက်ပိုင်းကပင် ပိုလို ကစားရင်း သူတို့ တွေ့ခဲ့ကြသေးသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ။ မင်း ဘယ်လိုလုပ် ကြားလာတာလဲ”

“ကလပ်က အဘိုးကြီးပြောလိုက်တာ။ တယ်လီဖုန်း လှမ်းဆက်တဲ့အကြောင်း သူ ပြောပြတယ်”

ဒက်ခ်စ်က နှုတ်ခမ်းများကို တွန့်လိုက်သည်။ ပါရီမြို့တော်သည်လည်း သူတို့တိုင်းပြည်ရှိ မြို့ကလေးတစ်မြို့နှင့် ဘာမှမခြားကြောင်း စဉ်းစားမိသည်။ ယခုလောက်ဆိုလျှင် နေရာတကာသို့ သတင်းများ ပြန့်နှံ့နေလောက်ပြီ။ မကြာခင် သတင်းထောက်များ ရောက်လာကြပေဦးမည်။

“ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ”

“ဘယ်သူမှ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါဘူးကွာ။ တို့အားလုံး စောင့်ကြည့်ကြရုံပဲ ရှိတော့တယ်” ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းကို ယမ်းခါရင်း ပြောသည်။

“ဒီနေ့မနက် မင်းအိမ်က ထွက်သွားတုန်းက သူ ဖျားနေပြီလား”

“မဖျားသေးဘူး။ သူဖျားနေရင် ငါ ဘယ်လာပြီး ကစားပါ့မလဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့”

“မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဖေဖေက သိပ်ခံနိုင်ရည်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဥရောပကိုရောက်လာတဲ့ အချိန်ကစပြီး ဖေဖေဟာ အအေးဒဏ်ရဲ့သားကောင်လို ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အအေးမိပြီး နာလန်ထူမယ် မကြံသေးဘူး။ နောက်ထပ် အအေးမိပြန်တော့တာပဲ။ ရောဂါမဝင်အောင် ခံနိုင်ရည်အားကလဲ မရှိဘူး။ စားပွဲပေါ်မှာ မှောက်လျက်ကျနေတာ မာစယ်ကတွေ့တယ်။ မာစယ်နဲ့ ဖက်ကက်က သူ့ကိုအပေါ်ထပ်သယ်သွားပြီး ဆရာဝန် လှမ်းခေါ်ကြတာပဲ။ ဆရာဝန်က နှလုံးရောဂါလို့ ပြောတယ်တဲ့။ ဒီတော့မှ ငါ့ကို သူတို့ ဖုန်းဆက်ပြီးခေါ်တာ”

ရောဘတ်က ခေါင်းကို ယမ်းခါနေသည်။

“ဒီရာသီဥတုက မင်းအဖေနဲ့ မတော်ပါဘူးကွာ။ ရီဗီးရားမှာ သွားနေဖို့ကောင်းတယ်”

“တကယ်ကတော့ ဒီအရပ်ကို လုံးဝမလာသင့်ဘူး။ အာရုံစိုက်ရတာတွေကလဲ များတယ်။ သူ့လက်တစ်ဖက် ဆုံးသွားပြီးကတည်းက ခွန်အား ပြန်မရှိလာတော့ဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းတို့တိုင်းပြည်ကို ဘာဖြစ်လို့ မပြန်တာလဲ”

“တာဝန်နဲ့ပတ်သက်လာရင် ဖေဖေက အင်မတန် ယုံကြည်ချက်ပြင်းထန်တယ်။ သူ ဒီမှာရှိနေမှဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိလို့ သူ ဆက်နေတာ။ မင်းအဖေနဲ့ပေါင်းပြီး သူလုပ်နေတဲ့အတွက် မင်းအဖေရဲ့ ဘဏ်က ထုတ်ပေးထားတဲ့ငွေဟာ တို့တိုင်းပြည်အဖို့ အများကြီး အကျိုးရှိတယ်။ ချွတ်ခြံကျနေတဲ့ဘဝက လွတ်မြောက်လာခဲ့တယ်”

“ဒီလို အသက်ရှူပေါက် ရလာတဲ့နောက်မှာ သူ ပြန်သင့်တာပေါ့ကွာ”

“ငါ့အဖေအကြောင်းကို မသိသေးလို့ မင်း ဒီစကားပြောတာပါ။ ဒီလို အသက်ရှူချောင်တာဟာ အစပဲရှိသေးတယ်။ ဥရောပနိုင်ငံတွေအားလုံးနဲ့ အဆက်အသွယ်ရအောင် သူ ဆက်ကြိုးစားရဦးမယ်။ တို့တိုင်းပြည်ကို ဥရောပနိုင်ငံတွေက ဝိုင်းဝန်းကူညီထောက်ပံ့အောင် သူ လုပ်ရဦးမယ်။ ဒီလို မနားမနေကြိုးစားပေမယ့် ထင်သလို အောင်မြင်မှု ရမလာတဲ့အခါမှာ ဖေဖေ အများကြီး စိတ်ဓာတ်ကျသွားတာပဲ။ သူ့ကျန်းမာရေးလဲ ထိခိုက်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေကတော့ ဆက်ကြိုးစားနေတုန်းပဲ”

ဒက်ခ်စ်က စကားကိုရပ်ပြီး အညှီရောင် အလုံးသေးသေး ဆေးပြင်းလိုပဲကလေးတစ်လိပ်ထုတ်ပြီး မီးညှိဖွာနေသည်။ ပြီးတော့မှ စိတ်ပျက်သည့်လေသံနှင့် ဆက်ပြောသည်။

“တို့ ဒီကိုရောက်လာခါစ စောစောပိုင်းနှစ်တွေတုန်းကလဲ ဖေဖေ မသက်သာခဲ့ရပါဘူးကွာ။ တို့ အရင် ကောင်စစ်ဝန် ထင်တိုင်းရှုပ်သွားတဲ့ အရှုပ်အထွေးတွေကို ဖေဖေက ခိုင်ခံ့ပြီး ဖြေရှင်းပေးခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ဖေဖေလဲ မွဲပြာကျသွားတာပဲ။ တို့မှာ ရှိသမျှတွေရောင်းပြီး အဲဒီအကြွေးတွေ ဆပ်ရတာကို ငါသိတဲ့အကြောင်း ဒီကနေ့အထိ ဖေဖေ မသိသေးဘူး။ ကျူရေတူမြို့မှာရှိတဲ့ တို့အိမ်ကို ရောင်းလိုက်ရတယ်။ ဖေဖေ စုဆောင်းထားသမျှငွေတွေလဲ အားလုံး ကုန်တာပဲ။ သူ့ရှိသမျှတွေ ကုန်တာပါပဲ။ ဘင်ဒါယာမြို့မှာရှိတဲ့ တို့ခြံကြီးနဲ့ အိမ်ကြီးကိုပဲ သူ မတို့တာ။ ဒီတစ်ခုတော့ ငါ့ကို အမွေပေးခဲ့ချင်လို့” ဒက်ခ်စ်က ဆေးပြင်းလိပ်ကို အားပါးတရ ဖွာရှိုက်ရင်း မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်နေသည်။

“ဒါတွေ ငါတစ်ခု မကြားဖူးဘူး” ဟု ရောဘတ်က ပြန်ပြောသည်။

ဒက်ခ်စ်က နာကြည်းသလို ပြုံးလိုက်သည်။

“ပညာသင်ဆုသာ မရခဲ့ရင် ဒီရော်ကွေဗီးလ်ကျောင်းမှာ ငါနေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အရပ်ထဲက သာမန်ကျောင်းမှာပဲ နေရမှာ။ ဒီကျောင်းမှာ နေရပြန်တော့လဲကွာ အဝတ်အစားကျကျနန ဝတ်နိုင်အောင် အစစအရာရာ ချွေတာရပြန်တယ်။ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ အိမ်ပြန်ဖို့ ဖက်ကက်က ကားနဲ့လာခေါ်နိုင်အောင် ဓာတ်ဆီဖိုးကအစ ချွေတာရတယ်”

ရောဘတ်ဒီကွိုင်းသည် ဒက်ခ်စ်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူတို့ကျောင်းသူကျောင်းသားများက ထိုအချက်များကို ရိပ်စားမိခြင်း မရှိခဲ့ကြ။ မင်းဆွေမင်းမျိုးထဲမှာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူအချို့ ရှိပါသည်။ ထိုသူများကိုလည်း သူတို့သိခဲ့ကြသည်။ သို့သော်လည်း ဒက်ခ်စ်နှင့် ပတ်သက်၍မူ မည်သူကမျှ ဆင်းရဲနွမ်းပါးလိမ့်မည်ဟု မယူဆခဲ့ကြ။ ဒက်ခ်စ်သည် တောင်အမေရိကတိုက်သား ဖြစ်သည်။ များသောအားဖြင့် တောင်အမေရိကတိုက်သားများသည် လူချမ်းသာများ ဖြစ်ကြသည်။ သတ္တုတွင်းများ၊ ရေနံတွင်းများ၊ မွေးမြူရေးခြံကြီးများကို ပိုင်ဆိုင်ကြသူများသာ ဖြစ်သည်။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများ မဟုတ်ကြ။

ထိုအကြောင်းများကို စဉ်းစားနေရင်းဖြင့် သူတို့ကျောင်းသို့ ဒက်ခ်စ် စရောက်လာစဉ်က အကြောင်းများကို ပြန်ပြီး သတိရနေမိပြန်သည်။ ထိုအထဲမှ ထင်ရှားသော အချက်တစ်ခုကို ပိုပြီး အမှတ်ရနေသည်။

ကျောင်းသို့ ဒက်ခ်စ်ရောက်လာသည့် ပထမအပတ် ကြာသပတေးနေ့ညနေ နောက်ဆုံးစာသင်ချိန်အပြီး ညစာမစားမီ ကျောင်းသားများ အားလပ်နေသည့်အချိန် ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် အားကစားရုံ၏ နောက်ဘက်တစ်နေရာတွင် ကျောင်းသားတစ်ယောက်၏ ပတ်လည်မှာ ဝိုင်းရပ်နေကြသည်။

ကျောင်းသားသစ်က သူ၏ မည်းနက်နေသော မျက်လုံးများနှင့် သူတို့ကို မတုန်မလှုပ် ပြန်ကြည့်နေသည်။

“မင်းတို့ထဲက တစ်ယောက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ငါက ချရမှာလဲ” ဟုလည်း မေးသည်။

ဆာဂျီနစ်ကိုဗစ်က မနှစ်မြို့သည့် အမူအရာဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် နောက်အပတ်မှာ မင်း ဘယ်အခန်းမှာ ဘယ်သူနဲ့နေရမယ်ဆိုတာ တို့ ရွေးရတော့မယ်။ ဒါကြောင့်လဲ မင်းနဲ့ အခု ချမကြည့်ရင် မင်းကို လက်ခံရမလား၊ လက်မခံရဘူးလားဆိုတာ တို့ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်ပါ့မလဲ”

“ဘယ်သူ့အခန်းမှာ ဘယ်သူနဲ့နေချင်တယ်ဆိုတာကို ငါက ရွေးချယ်ခွင့်ရှိသလား”

“တို့အထဲက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ချလို့ မင်းနိုင်မှ ဒီအခွင့်အရေးကို မင်းရမယ်။ မင်းအခန်းဖော်ကို မင်းကြိုက်ရာ ရွေးနိုင်တယ်”

ကျောင်းသားသစ်က စဉ်းစားနေသည်။ ခဏကြာမှ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ပြန်ပြောသည်။

“တော်တော်အသုံးမကျတဲ့ အလုပ်မျိုးလို့ ငါထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိဘူး။ ချမယ်”

“ကောင်းတယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး တရားမျှတအောင် တို့လုပ်မယ်။ တို့ထဲက ဘယ်သူနဲ့ချင်တယ်ဆိုတာ မင်းရွေးပါ။ မင်းထက်ကြီးတဲ့အကောင်နဲ့ မချချင်ရင် မချဘဲနေနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းထက်ငယ်တဲ့အကောင်ကိုတော့ မင်း မရွေးရဘူး” ဟု ဆာဂျီက ပြောသည်။

“မင်းနဲ့ချမယ်”

ဆာဂျီ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့အားသင့်ဟန် ပေါ်သွားသည်။

“ငါက မင်းထက် ခေါင်းတစ်လုံး ပိုမြင့်နေတာပဲ။ ဒါကတော့ တရားမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါကြောင့် မင်းကို ငါရွေးတာ”

ဆာဂျီက ဘာမှမတတ်နိုင်တော့သည့် အမူအရာမျိုးဖြင့် ပခုံးများကို တွန့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အင်္ကျီချွတ်သည်။ သူ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်နေခိုက်မှာပင် ရောဘတ်ဒီကွိုင်းက ကျောင်းသားသစ်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

“မင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြန်ပြင်လိုက်ပါ။ သူနဲ့ချမယ့်အစား ငါနဲ့ချပါ။ မင်းနဲ့ငါက ရွယ်တူတယ်။ ဆာဂျီက မင်းထက်ကြီးတယ်။ နောက်ပြီးတော့ တို့အားလုံးထဲမှာ သူက အသတ်အပတ် အတော်ဆုံး” ဟု ရောဘတ်က ကျောင်းသားသစ်ကို ရိုးသားစွာ ပြောသည်။ ကျောင်းသားသစ်က သူ့ကို ပြန်ပြုံးပြသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ငါရွေးပြီးပြီ။ ကျောင်းသားချင်း ဒီလို သတ်ရပတ်ရတယ်ဆိုတာ တော်တော်မိုက်မဲတဲ့အလုပ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအစဉ်အလာဆိုးကြီးကို မင်းတို့ လက်ခံထားကြတာလဲ”

ရောဘတ်က သူ့ကို တအံ့တဩ လှမ်းကြည့်သည်။ သူလည်း ထိုအတိုင်း ယုံကြည်သည်။ မည်သူမျှ ထိုသို့ မပြောဝံ့ခဲ့ကြချေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ယခုထက်တိုင် ထိုအစဉ်အလာဆိုးကြီး တည်မြဲနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသားသစ်ကို အလိုလို သဘောကျလာမိသည်။

“မင်း ရုံးသည်ဖြစ်စေ၊ နိုင်သည်ဖြစ်စေ မင်းကို ငါ့အခန်းဖော်အဖြစ် ရွေးဖို့စဉ်းစားမယ်” ဟု ရောဘတ်က ပြောသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ” ကျောင်းသားသစ်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ပြန်ပြောသည်။

“အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား” ဟု ဆာဂျီက မေးသည်။

ကျောင်းသားအသစ်က အင်္ကျီကိုချွတ်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“လက်ဝှေ့နည်းရှိတယ်။ နပန်းနည်းရှိတယ်။ စည်းကမ်းမထားဘဲ ကြိုက်သလို သတ်ပုတ်နိုင်တဲ့နည်းရှိတယ်။ မင်းကြိုက်တဲ့နည်းကို ရွေးခွင့်ရှိတယ်” ဟု ဆာဂျီက ပြောသည်။

“ကြိုက်သလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် သတ်မယ်” ဟု ကျောင်းသားသစ်က ပြန်ပြောသည်။ အခြားနည်း နှစ်နည်းသည် မည်သို့သော သတ်ပုတ်နည်းများ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သူ နားမလည်ချေ။

“ကောင်းပြီ။ တစ်ယောက်က အရုံးပေးပြီဆိုရင် ပွဲပြီးပြီ”

အရုံးပေးပြီဟု မပြောရသေးမီမှာပင် ပွဲပြီးခဲ့ပါသည်။ ထိုမျှသာမကသေး ဒီရော်ကွေဗီးလ်ကျောင်းတွင်လည်း ထိုအစဉ်အလာကြီး အပြီးတိုင် ချုပ်ငြိမ်းခဲ့ရတော့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လိုများ သတ်ပုတ်ကြလေမည်နည်းဟု ကျောင်းသားများ ဝိုင်းကြည့်နေဆဲမှာပင် အလွန်လျက်မြန်စွာနှင့် ပွဲပြီးသွားခဲ့သည်။

ဆာဂျီက နပန်းသမားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ လက်များကိုဆန့်တန်းကာ ကျောင်းသားသစ်ကို ပတ်ပြီးချောင်းသည်။ ကျောင်းသားသစ်ကမူ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးမှာ လျော့ရိလျော့ရဲ ချထားသည်။ မသတ်ပုတ်တတ်သူလို အမူအရာမျိုးဖြစ်သည်။ ဆာဂျီက သူ့ကို ဖမ်းကိုင်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် လှုပ်ရှားလိုက်သော ကျောင်းသားသစ်၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ လျင်မြန်လွန်းသောကြောင့် မည်သို့ လှုပ်ရှားသွားသည်ကိုပင် မည်သူမျှ ပြန်မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်ကြရသည်။ ဆန့်တန်းထားသော ဆာဂျီ၏လက်တစ်ဖက်သည် တွဲလောင်း ပြုတ်ကျသွားသည်။

ကျောင်းသားသစ်က ဆာဂျီ၏နံဘေးသို့ လက်ဖြင့်ဖြတ်ရိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်း ဆာဂျီ၏ခေါင်းကို သူ့လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ထုချလိုက်သည်။ သူတို့ ကြည့်နေဆဲမှာပင် ဆာဂျီသည် မြေကြီးပေါ်သို့ ပုံကျသွားလေတော့သည်။

ကျောင်းသားသစ်က ငုံ့ကြည့်နေရာမှ ကျန်ကျောင်းသားများဘက်သို့ ပြန်ကြည့်သည်။ သူတို့ကလည်း မယုံကြည်နိုင်သလို ပြန်ငေးနေကြသည်။ ကျောင်းသားသစ်သည် ချွေးကလေးတစ်ချက်မစို့၊ အသက်ရှူ တစ်ချက်မမှား၊ မလှမ်းမကန်း မြေပြင်ပေါ်တွင် သပ်ရပ်စွာ ခေါက်ပြီးချထားသော သူ့အင်္ကျီများဆီသို့ ပြန်လျှောက်သွားသည်။ အင်္ကျီများကို ကောက်ယူပြီး တခြားဘက်သို့ ထွက်သွားမည်ပြုပြီးမှ နောက်သို့ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“ငါ့အခန်းဖော်အဖြစ် မင်းကို ရွေးလိုက်ပြီ” ဟု ရောဘတ်ကို လှမ်းပြောသည်။ ထို့နောက် မြေပြင်ပေါ်တွင် ငြိမ်သက်စွာ လဲနေသော ဆာဂျီကို လှမ်းကြည့်သည်။

“သူ့ကို မင်းတို့ ဝိုင်းထူပေးလိုက်ကြပါဦး” လက်တစ်ဖက်ကျိုးသွားတယ်။ သူ့ကို ငါ သတ်မပစ်ပါဘူး”

+

ရွှင်ရယ်ပဲလေ့စိုတယ်မှ တံခါးမှူးသည် ထင်ရှားသောမြင်ကွင်းတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ အရပ်အလွန်ရှည်သည်။ ခြောက်ပေနှင့် ခုနစ်လက်မရှိသည်။ ကော့ဆတ်လူမျိုးများ ဆောင့်လေ့ရှိသည့် ဦးထုပ်ကြီးကို ဆောင်းထားသောကြောင့်လည်း သူ့အရပ် ပိုရှည်သည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။ သူ ဝတ်ဆင်ထားသော ပန်းရောင်နှင့်အပြာရောင် ယူနီဖောင်း၊ သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ချိတ်ထားသည့် တံဆိပ်များကြောင့် သူသည် ဇာတ်ပွဲတစ်ခုက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟန်မျိုး ပေါက်နေသည်။

ဟိုတယ်ပေါက်ဝတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ခန့်ခန့်ကြီး ရပ်နေလေ့ရှိသည်။ တည်းခိုပြီး ခရီးဆက်ကြမည့် ဧည့်သည်များ၏ အထုပ်အပိုးများကိုလည်း သူ ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်ပေးသည်။ တက္ကစီကား ခေါ်မည်ဆိုလျှင်လည်း သူ၏အောင်မြင်သော အသံကြီးနှင့် အလွန်ဝေးသောအရပ်မှ တက္ကစီကားကိုပင် ကြားအောင် လှမ်းအော်ခေါ်နိုင်စွမ်းရှိသည်။

သူသည် တစ်ချိန်တုန်းက ရုရှားပြည်ရှိ ကော့ဆတ်လူမျိုးများ၏ စစ်တပ်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့်အထိ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးသည်ဟု အဆိုရှိသည်။ သို့သော်လည်း အတည်ပြုချက်ကား မရှိချေ။ ရုရှားပြည်တွင် မြို့စားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်ဟုလည်း အဆိုရှိပြန်သည်။ သို့သော်လည်း ဇာဘုရင် နန်းကျပြီး ဗောလ်ရီဗစ်များ အာဏာရသည့်အချိန်မှစ၍ သူတို့ ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်လာကြကာ ယခု ဤဟိုတယ်တွင် တံခါးမှူး လာလုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

ထိုတံခါးမှူး မြို့စားကြီးသည် ယခု သူ့သားကျောင်းမှ သူ့သား၏အခန်းထဲရှိ သူနှင့် မလိုက်ဖက်သော ကုလားထိုင်သေးသေးကလေးပေါ်မှာ ထိုင်နေသည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင်ရှိသော သူ့သားကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေသည်။ သားနှင့်ပတ်သက်၍ ဒေါသဖြစ်ခြင်းလည်း မရှိ။ သနားကြင်နာခြင်းလည်း မရှိ။ ဥပေက္ခာပြုသည့်သဘောမျိုး ပေါ်နေသည်။

“မင်းဟာ လူမိုက်ပဲ။ စည်းကမ်းကို နားမလည်တဲ့ပြိုင်ဘက်နဲ့ ဘယ်တော့မှ တုပြိုင်ပြီး မသတ်ပုတ်ရဘူး။ သေသွားနိုင်တယ်။ စည်းကမ်းဆိုတာ မင်းကို အကာအကွယ်ပေးနိုင်ဖို့၊ မင်းရဲ့ ရန်သူကိုလဲ အကာအကွယ်ပေးနိုင်ဖို့ သတ်မှတ်ရတာဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ဗောလ်ရီဗစ်တွေကို တို့ စစ်ရုံးခွဲရတာ ဖြစ်တယ်။ သူတို့ဟာ ဘယ်သူ့ဘက်က စည်းကမ်းကိုမှ နားမလည်တဲ့လူတွေ မဟုတ်ဘူး” ဟု တံခါးမှူးမြို့စားကြီးက သံပြတ်ဖြင့် သူ့သား ဆာဂျီကို ပြောနေသည်။

ဆာဂျီ အနေရအထိုင်ရ ခက်နေသည်။ ဒဏ်ရာက နာသည်ထက် အနေရအထိုင်ရ ခက်သည်က ပိုပြီး နာနေသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်၏ တစ်ဝက်သာသာမျှရှိသော ကောင်ကလေးက အလွန်လျင်မြန်သည့် အရှိန်အဟုန်ဖြင့် သူ့ကို တိုက်ခဲ့သည်။

“စည်းကမ်းတွေကို သူ မသိဘူးဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လဲ မသိဘူး ဖေဖေ”

“ဘယ်လို စည်းကမ်းတွေကို လိုက်နာရမယ်ဆိုတာ မင်းက သူ့ကို ရှင်းပြရမယ်။ ဒီလို စည်းကမ်းတွေနဲ့ ရှုပ်ထွေးနေမှ သူ့ကို မင်း အလွယ်တကူနိုင်အောင် တိုက်နိုင်မှာပေါ့” ဟု သူ့အဖေက ပြန်ပြောသည်။

ဆာဂျီက စဉ်းစားနေရင်းမှ ခေါင်းခါပြသည်။

“ကျွန်တော်တော့ မထင်ဘူး ဖေဖေ။ စည်းကမ်းတွေ ရှင်းပြရင်လဲ အဲဒါတွေကို တစ်ခုမှ သူ လိုက်နာမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်”

လူသံများ ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်လာသည်။ စာသင်ခန်းထဲမှ ကျောင်းသားများ ထွက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ မြို့စားကြီး နှစ်ကိုဗစ်က ထိုင်ရာမှထပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားကာ ကျောင်းသားများကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

“အဲဒီကလေးကို ဖေဖေ ကြည့်စမ်းချင်တယ်။ ဟိုကလေးတွေထဲမှာ သူပါလာနိုင်သလား” သူက စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် မေးသည်။

ဆာဂျီ ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟောဟိုဘက်က တစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားနေတဲ့ အသားမည်းမည်းနဲ့ ကျောင်းသား ... ဖေဖေ”

ကွင်းကိုဖြတ်ပြီး အခြားအဆောက်အအုံဆီသို့ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားနေသော ဒက်ခ်စ်ကို မြို့စားကြီးနှစ်ကိုဗစ်က လှမ်းကြည့်နေသည်။ ဒက်ခ်စ်သည် မည်သည့်ကျောင်းသားကိုမျှ အရေးစိုက်ကြည့်ရှုခြင်း မရှိ။ အဆောက်အအုံထဲသို့ သူ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည့်အခါ မြို့စားကြီးက သူ့သားဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

ပြီးတော့ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မင်းပြောတာ မှတ်တယ်လို့ ဖေဖေထင်တယ်။ ဒီကလေးဟာ သူလိုချင်တဲ့စည်းကမ်းကို သူ့ဟာသူ လုပ်ယူမယ့် ကလေး။ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေရမှာကိုလဲ နည်းနည်းမှ ကြောက်မယ့်ကလေး မဟုတ်ဘူး”

+

နောက်နှစ်တွင် ဒက်ခ်စ်နှင့် ရောဘတ်တို့သည် ပင်မအဆောင်သို့ ပြောင်းနေကြရသည်။ ဒီရော်ကွေဖီးလ်ကျောင်းတွင် သူတို့ အောင်မြင်ပြီးဆုံးကြသည်အထိ ဤအဆောင်တွင် အပေါ်ဆုံးထပ်မှစ၍ နေထိုင်ကြရမည်။ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် အောက်သို့ တစ်ထပ်စီပြောင်းပြီး နေကြရမည်။

ယခုအခါတွင် အခြားအဆောင်များတွင် နေထိုင်နေကြရသည့် ကျောင်းသားငယ်များနှင့်စာလျှင် သူတို့က ကျောင်းသားကြီးများ ဖြစ်နေကြချေပြီ။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့အခန်းသို့ ဆာဂျီ ရောက်လာရခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောင်းသားကြီးများသည် တစ်ခန်းလျှင် သုံးယောက်ကျစီ နေကြရသည်။

တစ်ခန်းတွင် သုံးယောက်နေရမည်ဆိုခြင်းသည် ဤကျောင်း၏စည်းကမ်း ဖြစ်သည်။ သုံးယောက်သည် နှစ်ယောက်တွဲ၊ လေးယောက်တွဲများထက် ပိုပြီး အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်။ တစ်ခန်းတွင် နှစ်ယောက်တည်းထားခြင်းအားဖြင့် ငွေကုန်ကြေးကျ ပိုများသည်။ လေးယောက်ထားပြန်လျှင် နှစ်ယောက် တစ်ဂိုဏ်းစီဖြစ်ပြီး ပြဿနာ ပွားများတတ်သည်။

ဒက်ခ်စ်နှင့် ရောဘတ်တို့ သူတို့ အထုပ်အပိုးများကို ဖြေနေကြစဉ်မှာပင် တံခါးခေါက်သံ ကြားရသည်။ ရောဘတ်က သွားဖွင့်သည်။ သေတ္တာကိုကိုင်ရင်း ရပ်နေသော ဆာဂျီကို တွေ့ရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် မည်သူကပိုပြီး အံ့အားသင့်သွားသည်ကိုပင် ပြောရခက်တော့သည်။ ဆာဂျီက သူ့လက်ထဲမှာရှိသော စာရွက်ကလေးပေါ်မှ အမှတ်အသားများနှင့် အခန်းကို တိုက်ဆိုင် စစ်ဆေးကြည့်သည်။ အခန်းနံပါတ်ကိုလည်း ကြည့်သည်။

“ဒီအခန်းပါပဲ။ မှန်ပါတယ်” ဟုလည်း ပြောသည်။

အခန်းအလယ်တွင် သူ့သေတ္တာကိုချသည်။ ဒက်ခ်စ်နှင့် ရောဘတ်က ငြိမ်သက်စွာ ရပ်ရင်း သူ့ကို ကြည့်နေကြသည်။

“ဒီအခန်းကို ငါတောင်းယူတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ငါ့အခန်းဖော် မရှိတော့လို့ အဆောင်မှူးက ငါ့ကို ဒီအခန်း ပို့လိုက်တာပါ” ဟု သူက ထပ်ပြောသည်။

သူတို့က ဘာမှပြန်မပြောပေ။ ဆာဂျီနှင့် ဒက်ခ်စ်တို့ အခန်းဖော်ရွေးပွဲ သတ်ပုတ်ပြီးကတည်းက သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သတိထား၍ ရှောင်ခဲ့ကြသည်။

ရုတ်တရက် ဆာဂျီက ပြုံးသည်။ သူ့အပြုံးသည် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရှိလှသည်။

“ဒီအခန်းထဲမှာ နေရဖို့အတွက်၊ နေရာရဖို့အတွက် တို့ နပန်းလုံးဖို့ မလိုကြတော့ဘူးနော်။ ချရဦးမယ်ဆိုရင်လဲ ငါ့အရိုးတွေ ခံနိုင်ရည်ရှိပါဦးမလားဆိုတာတောင် မပြောတတ်တော့ပါဘူးကွာ”

သူက စိတ်သက်သာရာရသည့် လေသံမျိုးနှင့် ပြောသည်။

ရောဘတ်နှင့် ဒက်ခ်စ်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြန်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သူတို့ နှုတ်ခမ်းများသည်လည်း ပြုံးလာကြလေသည်။

“စာပေ ဘာသာရပ်မှာ မင်း ဘယ်နှယ်နေသလဲ” ဟု ရောဘတ်က မေးသည်။

“သိပ်မနိပ်ဘူး” ဆာဂျီက ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“သင်္ချာ၊ ရူပဗေဒ၊ ဓာတုဗေဒရော”

စိတ်မသက်သာသော အမူအရာဖြင့် ဆာဂျီက ခေါင်းယမ်းပြပြန်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်ဘာသာမှာ မင်းတော်တာလဲ။ တို့အကူအညီလိုနေတာက အဲဒီ ဘာသာတွေပဲ” ဒက်ခ်စ်က ဆက်မေးသည်။

“ငါလဲ မပြောတတ်တော့ဘူးကွာ။ အဲဒီဘာသာတွေအားလုံး ငါလဲ ညံ့တာပဲ”

ဆာဂျီက ဝန်ခံသည်။

“သမိုင်း၊ ပထဝီနဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးဘာသာရော” ဒက်ခ်စ်က ဆက်မေးသည်။

“အဲဒီဘာသာတွေလဲ ငါ ညံ့တာပဲ”

ဒက်ခ်စ်က ရောဘတ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူတို့ချင်း မသိမသာ ပြုံးပြကြသည်။

“တို့ကို တစ်ခုခုသင်ပေးနိုင်တဲ့ အခန်းဖော်မျိုးကို တို့က လိုချင်နေတာ။ ဒီတိုင်းဆိုရင် မင်းက သိပ်အသုံးမဝင်သေးဘူးကွာ’ ဟု ဒက်ခ်စ်က ပြောသည်။

“ဒီလိုတော့လဲ မဟုတ်ပါဘူး” ဆာဂျီက ဝမ်းနည်းသံနှင့် ပြောသည်။

“တို့ကို မင်း သင်ပေးနိုင်တဲ့ပညာများ ရှိသလား”

ဆာဂျီက ခဏစဉ်းစားနေသည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်နှာ ကြည်လင်လာသည်။

“ယောက်ျားတို့တပ်အပ်တဲ့ ပညာတွေ ငါ သင်ပေးနိုင်တယ်”

ထိုစကားကိုကြားသောအခါ ဒက်ခ်စ်နှင့် ရောဘတ်တို့နှစ်ယောက်က သူတို့လက်များကို နဖူးပေါ်သို့တင်ပြီး ဆလံပေးလိုက်ကြသည်။

“မောင်မင်းကြီးသားကို ငါတို့ ကြိုဆိုပါတယ်ကွာ”

*

(၅)

ပိုလိုကစားကွင်း၏အစပင်သို့ စိုက်ထရိယင် ကားနက်ကြီး ထိုးဆိုက်လာပြီး ကားပေါ်မှ ဂျယ်မီဇနော့စ် ဆင်းလာသည်။ ထိုကွင်းထဲမှာရှိနေသော မြင်းစီးနေသူများနှင့် မြင်းများကို မျက်မှောင်ကုပ်ပြီး လမ်းကြည့်သည်။

“ဒက်ခ်စ်က ဘယ်သူလဲ”

“အနီနဲ့အဖြူရောင် ဦးထုပ်ဆောင်းထားတာ။ ကြည့် ... ဟောဟိုမှာ” ဟု ဖက်ကက်က ပြန်ပြောသည်။

မြင်းတစ်ကောင်သည် ရှုပ်ထွေးနေသည့်မြင်းအုပ်ကြားမှ ဘေးသို့ ဖဲ့ထွက်လာသည်။ ကိုယ်လုံးခပ်သွယ်သွယ် ယောက်ျားကလေးသည် မြေပြင်ပေါ်မှာရှိနေသော ဘောလုံးကို ပိုလိုရိုက်တံနှင့် ထိန်းယူလာသည်။ သူတုတ်ဖျားမှ ဘောလုံးကို နည်းနည်းကလေးမျှ အကွာမခံ။

တစ်ဖက်သင်းမှ ကစားသမားများက သူ့ဆီသို့ ထောင့်ဖြတ်ဝင်လာသည်။ ဒက်ခ်စ်က သူ့မြင်းကို တစ်ဖက်သို့ မြန်မြန်လှည့်လိုက်ပြီး သူ့အသင်းမှ အားကစားသမားတစ်ယောက်ဆီသို့ ဘောလုံးကို ရိုက်ပို့ပေးသည်။ ထို့နောက် တစ်ဖက်ရိုးပေါက်ဆီသို့ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းသွားသည်။ သူ့ရောက်သည့်အချိန်မှာပင် သူ့လူ ပို့ပေးလိုက်သော ဘောလုံးက သူ့ဆီသို့ အလောတော် ရောက်လာသည်။ သူ့အနားတွင် တစ်ဖက်အသင်းမှ မည်သူမျှ မရှိချေ။ ဒက်ခ်စ်က ဘောလုံးကို မနားတမ်း ရိုးတိုင်နှစ်တိုင်ကြားသို့ တောက်လျှောက် ရိုက်သွင်းလိုက်လေသည်။ ပြီးလျှင် သူ့မြင်းကို ပြန်လှည့်လာကာ ကွင်းလယ်မှ သူ့လူများဆီသို့ ပြန်မောင်းလာခဲ့သည်။

“မွန်ဖွာဇနော့စ် ဟုတ်ပါသလား ခင်ဗျား”

ဇနော့စ်က ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ အသံရှင်သည် ခပ်ပိန်ပိတ်လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်က ပိုလိုအားကစားနည်းပြဆရာ ဖာနန်ဒီအာနွေး ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ သံအမတ်ကြီးနဲ့ အခုလိုတွေ့ရတဲ့အတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ်”

“ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ” ဂျယ်မီဇနော့စ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အခုလို ကြွရောက်လာနိုင်တဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ် သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား။ သံအမတ်ကြီးရဲ့သား ကစားတာ မြင်ပြီးပါပြီလား”

“အခုပဲ မြင်ဖူးပါတယ်။ ဒီကစားခုန်စားအကြောင်းကို ကျွန်တော် နားမလည်ပါဘူး”

“နားလည်ဖို့လွယ်တဲ့ ကစားနည်းတစ်ခုဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ အလျင်နှစ်တွေတုန်းက ဒီကစားနည်းဟာ ကွယ်ပျောက်လုမတတ် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဟောဟို မော်တော်ကားတွေ ပေါ်လာတာဟာ ဒီကစားနည်းကို ပျောက်ကွယ်သွားစေတဲ့ အဓိကအကြောင်းပါပဲခင်ဗျာ” နည်းပြဆရာအာနွေးက မော်တော်ကားဆီသို့ ညွှန်ပြရင်း ဆက်ပြောသည်။

ဇနော့စ်က ယဉ်ကျေးစွာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“လူငယ်တွေ မြင်းစီးမသင်ကြတော့ဘူး။ ကားမောင်းသင်ဖို့ကိုပဲ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားနေကြပြီ။ အခုလို သံအမတ်ကြီးရဲ့သား ဒီအားကစားမှာပါပြီး ကစားနေတာဟာ သူ့ရဲ့ အစွမ်းအစကို ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်မယ့် အခွင့်ကောင်းလဲ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“သူ ကစားတာရော တော်ရဲ့လား”

အာနွေးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ပိုလိုအားကစားပွဲတွေ ထွန်းကားခဲ့တဲ့ ခေတ်ဟောင်းကိုများ ပြန်ရောက်သွားသလားလို့ ထင်မှတ်ရပါတယ်ခင်ဗျာ။ သူဟာ ဒီကစားနည်းမျိုးအတွက် လူဖြစ်လာပုံ ရပါတယ်။ မြင်းစီးတဲ့နေရာမှာလဲ လူ့လောကကြီးထဲကို မြင်းစီးပြီးတော့ ဝင်လာသလားလို့ ထင်ရပါတယ်”

“ဂုဏ်ယူစရာပေါ့ဗျာ”

ဒက်ခ်စ်၏အဖေက ကွင်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ နောက်တစ်ပွဲ စနေပြီး။ ရှေ့ဆုံးမှာ ဒက်ခ်စ်ကို တွေ့ရသည်။ ဘောလုံးကို ထိန်းထားနိုင်အောင် ကြိုးစားရင်း မြင်းကို ခူးနှစ်ဖက်နှင့် လိုရာသို့ သွားခိုင်းနေသည်။

“ဒီဘောလုံးကို သူ ထိန်းလို့မရတော့ဘူးဆိုတာ သူသိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဟိုတစ်ဖက်မှာရှိနေတဲ့ သူ့အသင်းသားဆီကို ဘောလုံးပို့ပေးလိုက်ပုံ ကြည့်ပါဦး ခင်ဗျာ”

ဒက်ခ်စ်သည် မြင်းကုန်းနီးပေါ်မှနေ၍ ကိုယ်ကို တစ်ဖက်သို့ ကိုင်းချရင်း ဘောလုံးကို နောက်ပြန် ရိုက်လွှတ်လိုက်သည်။ ဘောလုံးက သူ့မြင်း၏ခြေထောက်များကြားမှ ထွက်သွားသည်။ သူ့အသင်းသားက ဘောလုံးကို ထိန်းယူပြီး ပြိုင်းဘက်အသင်းသားများ၏ကြားမှ ထိုးဖောက်ပြေးနှင့်သော ဒက်ခ်စ်ဆီသို့ ပြန်ပို့ပေးလိုက်သည်။

“လုလိုက်တာ ခင်ဗျာ။ သံအမတ်ကြီးကို ကြွရောက်ကြည့်ရဖို့ ကျွန်တော် မေတ္တာရပ်ခံရတဲ့အကြောင်းကို သံအမတ်ကြီး သဘောပေါက်ပါတယ်နော်”

နည်းပြဆရာအာနွေးက ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း မေးသည်။ ဇနော့စ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“နောက်နှစ်ဆိုရင် သံအမတ်ကြီးရဲ့သားဟာ (၁၆)နှစ်ပြည့်ပြီ။ ကျောင်းပေါင်းစုံပြိုင်ပွဲတွေမှာ သူ ဝင်ပြီး ကစားခွင့်ရတော့မယ်”

“ကောင်းပါလေ့ဗျာ”

“ဒါပေမဲ့ ပါဝင်ကစားခွင့်ရဖို့အတွက် သူ့မှာ ကိုယ်ပိုင်မြင်း ရှိရမယ်။ ဒါဟာ မလိုက်နာရင် မဖြစ်တဲ့ စည်းကမ်းသတ်မှတ်ချက်ပါပဲ”

“တကယ်လို့ သူ့မှာ ကိုယ်ပိုင်မြင်း မရှိရင်ကော”

အာနွေးက သူ့ပခုံးများကို တွန့်ပြင်း ပြန်ဖြေသည်။

“သူ ကစားခွင့် မရပါဘူး။ ဘယ်လောက်ပဲ တော်တော်ပေါ့ခင်ဗျာ”

“မြင်း ဘယ်နှစ်ကောင်လောက်လိုမလဲ”

ဇနော့စ်က ကွင်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေရင်းက မေးသည်။

“အနည်းဆုံး နှစ်ကောင်လိုပါတယ်။ သုံးကောင် သို့မဟုတ် လေးကောင်ဆိုရင် ပိုကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ။ ပွဲငယ်တိုင်းမှာ မြင်းလဲပြီး ကစားနိုင်တာပေါ့”

ဇနော့စ်က နည်းပြဆရာကို ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ နေသည်။

“ဒီလိုမြင်းမျိုးတစ်ကောင်က ဘယ်ဈေးလောက်ရှိမလဲ”

“သုံးသောင်းကနေ လေးသောင်းအထိ ဈေးရှိပါတယ်”

“ဪ ...” ဇနော့စ်က စဉ်းစားနေမိသည်။

“သံအမတ်ကြီးအနေနဲ့ သင့်လျော်မည့်မြင်း ရအောင်ရှာဖို့ ခက်နေမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ကူညီနိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ” သူကလည်း လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

သူဆိုလိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်သောကြောင့် ဇနော့စ်က ပြုံးသည်။

“ဒီကစားနည်းဟာ တန်ဖိုးရှိတယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်ရင် ကျွန်တော့်သားမှာ ကိုယ်ပိုင်မြင်း ရှိရပါစေမယ်”

“သံအမတ်ကြီး ဒီလို အားပေးမယ်ဆိုတဲ့အတွက် အင်မတန် ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဒီလိုလုပ်မိတာ မှားပြီဆိုတာမျိုး မဖြစ်စေရပါဘူး။ သံအမတ်ကြီးရဲ့သားဟာ ကျွန်တော်တို့ခေတ်မှာ အတော်ဆုံး ပိုလိုအားကစားသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာ သေချာပါတယ်”

သူတို့ချင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ နည်းပြဆရာ ကွင်းထဲသို့ ဖြတ်ဆင်းသွားသည်ကို ဇနော့စ်က လှမ်းကြည့်နေသည်။ မိမိကဲ့သို့ပင် ဖက်ကက်လည်း စဉ်းစားနေကြောင်း ဇနော့စ် သိသည်။ မောပန်းစွာဖြင့် မော်တော်ကားဆီသို့ ပြန်လာထိုင်ရင်း ဒရိုင်ဘာနေရာမှာ ဖက်ကက် ဝင်ထိုင်ပြီးသည်အထိ စောင့်နေသည်။

“မင်း ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“ကစားပွဲ သက်သက်ပါပဲ” ဖက်ကက်က ပြန်ဖြေသည်။

“ဒီထက်တော့ ပိုပါတယ်။ ငွေကြေးပြည့်စုံပြီး တတ်နိုင်တဲ့လူတွေသာ ကစားနိုင်တဲ့ ကစားနည်းပဲ” ဒက်စ်စ်၏အဖေက ခေါင်းကို ခါယမ်းနေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင်လဲ ဒက်စ်စ်ကို မကစားစေနဲ့တော့ပေါ့”

“ဒီလိုတော့လဲ တို့ မလုပ်နိုင်ဘူး”

“ကစားဖို့လဲ ကျွန်တော်တို့ မတတ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ ပိုအရေးကြီးတဲ့နေရာတွေမှာလဲ ငွေကုန်ခံစရာတွေ ရှိနေသေးတယ်”

“တစ်နည်းပြန်တွက်ရရင်လဲ ဒက်စ်စ်က ဒီကစားနည်းနဲ့ တိုင်းပြည်ရဲ့ဂုဏ်ကို မြှင့်တင်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်။ ပြင်သစ်ကလဲ တို့ကို အကူအညီပေးနိုင်လာလိမ့်မယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် မြင်းဝယ်ရအောင် ငွေတစ်သိန်းခြောက်သောင်း ပို့ပေးဖို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ပြောမှပဲ”

ဒက်ခ်စ်၏အဖေက ဖက်ကက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်း သူ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဖက်ကက် ... မင်းဟာ လူတော်ပဲ”

ဘာကြောင့် သည်စကားပြောသည်ကို ဖက်ကက် နားမလည်လိုက်။ နောက်ကြည့်မှန်မှနေ၍ ဇနောင်ကိုကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေမိသည်။

“မြင်းဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံမှာရမှာ မဟုတ်ဘူးကွ။ မြင်းမှာရမယ်။ တို့တိုင်းပြည်က ကိုယ်လုံးသေးသေးနဲ့ တောင့်တင်းလှတဲ့မြင်းတွေဟာ ဒီကစားပွဲမျိုးအတွက် သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ တို့မြင်းတွေက တောင်ဆိတ်တွေလို အင်မတန် ခြေမြဲတယ် မဟုတ်လား။ ခေါင်းဆောင်ကြီးကလဲ ဝမ်းသာအားရ ပို့ပေးလိမ့်မယ်လို့ ငါ ယုံတယ်” ဟု ဇနောင်က ပြောသည်။

+

“မင်းအဖေနဲ့ အခုပဲ ငါ စကားပြောခဲ့ရတယ်။ နောက်နှစ်ကျရင် မင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်မြင်း ရှိရပါစေမယ်လို့ ငါ့ကို ကတိပေးသွားတယ်”

ကစားပွဲ ပြီးသွားပြီးနောက် အဝတ်အစားလဲသည့်အခန်းထဲမှ ထွက်လာသော ဒက်ခ်စ်ကို နည်းပြဆရာ အာနွေးက ဖမ်းဆွဲပြီး ပြောသည်။

“ဟုတ်လား”

အာနွေးက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒီကွင်းထဲမှာ သူရှိနေသေးသလား” ဒက်ခ်စ်က ကွင်းဘက်သို့ ပြန်ကြည့်ရင်း မေးသည်။

“ဟောဟို အစွန်းဆုံးက ဂိတ်အနားမှာ”

ထိုအချိန်မှာပင် ကားမောင်းဝင်လာသည်ကို ဒက်ခ်စ် မြင်လိုက်ရသည်။ ကားထဲမှ သူ့အဖေဆင်းလာပြီး သူ့ကို နှုတ်ဆက်သည်။

“ဖေဖေ ဒီပွဲလာကြည့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ပြောထားရော့ပေါ့” ဟု ဒက်ခ်စ်က ဆီးပြောသည်။

သူ့အဖေက ပြုံးသည်။ ဒက်ခ်စ်သည် အလွန်ထွားလာပြီ။ သူ့ပခုံးသို့ပင် မီလာပြီ။ နောက်တစ်နှစ်လောက်ဆိုလျှင် သူ့သားကို ငုံ့ကြည့်စရာ လိုမည် မဟုတ်တော့။

“ဖေဖေ လာနိုင်မယ်၊ မလာနိုင်ဘူး မသေချာတာနဲ့”

“ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ် ဖေဖေ” သူ့နေသည့်ကျောင်းသို့ သူ့အဖေ လိုက်လာခြင်းသည် ဤအကြိမ်မှာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဖြစ်သည်။

“ဖေဖေတို့ လက်ဖက်ရည်သွားသောက်နိုင်တဲ့ နေရာများ ရှိသလား”

“ရွာထဲမှာ ရှိပါတယ် ဖေဖေ”

သူတို့ ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်ကြသည်။

“နည်းပြဆရာက ပြောတယ်။ နောက်နှစ်ကျရင် ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင်မြင်း ရတော့မယ်တဲ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ပိုက်ဆံဘယ်က သွားရမှာလဲ ဖေဖေ။ ဒါလောက်ကြီးကို ကျွန်တော်တို့ မတတ်နိုင်ပါဘူး” ဟု ဒက်ခ်စ်က ပြန်မေးသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးက မြင်းလေးကောင် ဖေဖေတို့ကို ပို့ပေးပါလိမ့်မယ်”

သူ့အဖေက ပြုံးရင်း ပြန်ဖြေသည်။

ဒက်ခ်စ်က သူ့အဖေကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“သား သဘောမကျတာများ ရှိလို့လားကွယ်”

သူ့အဖေမျက်နှာပေါ်မှ အမူအရာကို သတိထားလိုက်မိသည်။ ပိုလိုကစားရန် မွေးမြူထားသည့် မြင်းများကိုပင်လျှင် နှစ်နှင့်ချီ၍ လေ့ကျင့်ရသည့်အကြောင်းကို ဒက်ခ်စ်က ပြောမပြတော့။ သူ့အဖေ စိတ်ထိခိုက်သွားဦးမည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အဖေ၏လက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

“သိပ်ကောင်းတာပဲ ဖေဖေ။ သိပ်ကောင်းတဲ့ မြင်းတွေပေါ့”

+

“အရူးမထချင်စမ်းပါနဲ့ကွာ။ ဒီနွေရာသီမှာ တို့နဲ့အတူတူ ကိန်းမြို့ကို လိုက်ခဲ့ပါ။ ဟိုမှာ ရောဘတ်အဖေရဲ့ အိမ်တစ်လုံးရှိတယ်။ မော်တော်တစ်စင်းလဲရှိတယ်” ဟု ဆာဂျီကပြောသည်။

“မဖြစ်ဘူး။ ကျောင်းပြန်ဖွင့်ရင် ကစားလို့ရအောင် ငါ့မြင်းတွေကို လေ့ကျင့်ပေးဖို့ အလုပ်ရှိနေတယ်”

“မင်း အလကား အချိန်ဖြုန်းနေတာပဲ။ မင်းရဲ့တောင်ဆိတ်လို အကောင်တွေက ဘယ်တော့မှ ပိုလိုကစားတဲ့မြင်း ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“နည်းပြဆရာကတော့ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ပြောတယ်”

“မင်းအဖေက ဘာဖြစ်လို့ ပိုလိုခြင်းမျိုးကို ဝယ်မပေးသလဲဆိုတာ ငါတော့ မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး။ မင်းတို့ တောင်အမေရိကတိုက်ကလူတွေဟာ ပိုက်ဆံနဲ့ပတ်သက်လာရင် သိပ်ကပ်စေးနဲ့တာ လူတိုင်း သိတယ်”

ဒက်ခ်စ်က တစ်ကိုယ်တည်း ကျိတ်ပြုံးမိသည်။ အဖြစ်မှန် ဘဝမှန်ကို ဆာဂျီ မသိရှာပါတကား။

“ဒီကောင်တွေသာ အသုံးချလို့ရတဲ့ မြင်းတွေဖြစ်လာမယ်ဆိုရင် ငါတိုင်းပြည်အတွက်လဲ အကျိုးတာပေါ့ကွာ။ ဒါတင် မကသေးဘူး။ ငါ့အဖေက အမြဲတမ်း ပြောလေ့ရှိသလိုပဲ။ တို့တစ်တွေဟာ ကော်ဖီပင်နဲ့ ငှက်ပျောပင် စိုက်တာကလွဲပြီး တခြားအလုပ်တွေလဲ လုပ်တတ်ကြောင်း မင်းတို့ ဥရောပတိုက်သားတွေ သိအောင် လုပ်ပြရတာပေါ့ကွာ”

ထိုင်ရာမှ ဆာဂျီ ထသည်။

“ငါ ရွာထဲကိုသွားဦးမယ်ကွာ။ ဟိုဆိုင်မှာ စားပွဲထိုးကောင်မလေး အသစ်တစ်ယောက် ရောက်နေတယ်။ လိုက်ဦးမလား”

“မလိုက်တော့ဘူးကွာ။ စာမေးပွဲအတွက် လိုတာလေးတွေ ပြင်လိုက်ဦးမယ်”

ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ ထိုဆိုင်သို့သွားလျှင် ငါးဖရန့် ကုန်ဦးမည်။ ထိုငွေကို အခြားနေရာတွင် ပိုပြီး အကျိုးရှိစွာ အသုံးပြုနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ဆာဂျီ ထွက်သွားသောအခါ စားပွဲမှာ တိတ်ဆိတ်စွာထိုင်နေမိသည်။ ပြင်သစ်ပြည်သို့ ရောက်နေသည်မှာ သုံးနှစ်ရှိသွားပြီ။ သူ့စိတ်များ မောနေသည်။ ပြတင်းပေါက်သို့ ထသွားပြီး အပြင်သို့ လှမ်းမျှော်ငေးနေမိသည်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် စိုက်ပျိုးပြုပြင်ထားသည့် မြက်ခင်းများ၊ ပန်းဥယျာဉ်များကို မြင်နေရသည်။

ကိုယ့်တိုင်းပြည်သို့ ပြန်လွမ်းသည့်စိတ်များ ဝင်လာသည်။ မပြုမပြင်ဘဲ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်နေသည့် တောင်တန်းကြီးများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်နေမိသည်။ သူ့အမြင်တွင် အလွန်လှပါသည်။ သို့သော်လည်း ဤအရပ်တွင် ရှိရှိသမျှတို့သည် အလွန်တရာ သပ်ရပ်ကြ၏။ ပြုပြင်ပြင်ရှိကြ၏။ နေရာတကာမှာ လမ်းများရှိသည်။ တောင်များပေါ်သို့ တက်သည့်လမ်း၊ တောင်များပေါ်မှ ဆင်းလာသည့်လမ်း စသည်ဖြင့် အရာရာသည် ပြုပြင်ပြီး ဖြစ်သည်။

အမှန်တော့ ယဉ်ကျေးသည့် ကမ္ဘာဖြစ်သည်။ စည်းကမ်းတွေ၊ ကလနားတွေနှင့် ဖြစ်သည်။ သူတို့သတ်မှတ်ထားသည့် စည်းကမ်းများ၊ ကလနားများကို မိမိတို့ လိုက်နာကြရသည်။ ဖေဖေသည်ပင်လျှင် ထိုစည်းကမ်း ကလနားများကြားမှာ နှစ်မွန်းနေရသည်။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ငြင်းပယ်မှုများကို ခံနေရသည်။ ထိုသို့ ခံလိုက်ရတိုင်း ဖေဖေကျန်းမာရေးက ပိုမို ထိခိုက်လာသည်ချည်း ဖြစ်သည်။ တကယ်ဆိုတော့ ရာမီရာဇ်၏ သစ္စာဖောက်မှုသည် နိဒါန်းပျိုးခြင်းမျှသာ ရှိသေးသည်။

နိုင်ငံရေးအရ လွတ်လပ်စွာ ရပ်တည်မည်ဆိုလျှင် လိုအပ်သောအကူအညီများကို ကော်တီဌေးတိုင်းပြည်အား ပေးပါမည်ဆိုသည့် ကတိစကားမျိုးကိုလည်း ကြားရသေးသည်။ ထိုသို့သော အဖြစ်အပျက်မျိုးနှင့် ကြုံလိုက်ရတိုင်း ဖေဖေမျက်နှာပေါ်မှာ အရေးအကြောင်းများ ပိုမို များပြားလာသည်သာ ဖြစ်သည်။ မိမိတို့ ပြင်သစ်သို့ ရောက်နေရသည့် ပထမသုံးနှစ်သည် မအောင်မြင်မှုများနှင့်သာ ဆက်တိုက် ရင်ဆိုင်နေရသည့် နှစ်ကာလများ ဖြစ်ချေသည်။

ထိုသို့ ကြုံတွေ့လာတိုင်း ဒက်ခ်စ်သည် အော်ဟစ်ငိုချင်သည်။ ဖေဖေကိုလည်း ပြောချင်သည်။ ဤနေရာသည် မိမိတို့ နေထိုင်သင့်သည့်အရပ် မဟုတ်။ မိမိတို့ကမ္ဘာ မဟုတ်။ မိမိတို့၏ ကမ္ဘာဖြစ်သော မိမိတိုင်းပြည်သို့ပြန်ကာ တောထဲတောင်ထဲမှာသာ ဖြစ်သလို ပြန်နေရန် ပူဆာလိုက်ချင်သည်။ မိမိအဘိုးများ ချန်ရစ်ခဲ့သည့် တောမှ ခြံကြီးနှင့်အိမ်ကြီးတွင် နားအေးပါးအေး ပြန်နေလိုက်ချင်သည်။ မိမိတို့နားလည်သော ကမ္ဘာသည် ထိုအရပ်သာလျှင် ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ထိုသို့ နားပူလျှင် ဖေဖေ လိုက်လျောမည်မဟုတ်ကြောင်း သူ သိသည်။ ဖေဖေက သူ့လုပ်ငန်းကို အောင်မြင်အောင်လုပ်မည်ဟု အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ခပ်သာသာ တံခါးခေါက်လိုက်သံကို ကြားရသည်။

“ဝင်ခဲ့ပါ”

တံခါးပွင့်သွားပြီး ဘေရွန်ဒီကွိုင်း ဝင်လာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ယခင်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ဆုံတွေ့ခဲ့ဖူးခြင်း မရှိ။

“ဦးက ရောဘတ်ရဲ့အဖေ ဖြစ်ပါတယ်။ မောင်ဟာ ဒက်ခ်စ် မဟုတ်လား” ဟု သူက မေးသည်။

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ရောဘတ် ဘယ်သွားသလဲ”

“အခုပဲ ပြန်လာပါတော့မယ် ခင်ဗျာ”

“ထိုင်မယ်နော်” သူ့အဖြေကို မစောင့်တော့ဘဲ ဘေရွန်က ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ပြီးတော့ အခန်းကို လှည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။

“ဦးတို့နေခဲ့တဲ့အချိန်တုန်းက အတိုင်းပါပဲ။ သိပ်ပြီး အပြောင်းအလဲ မရှိပါဘူး”

“မပြောင်းလဲဘူး ထင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဘေရွန်က ဒက်ခ်စ်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ဦးတို့က ဘယ်လောက်ပဲ ပြောင်းလဲချင်နေပေမဲ့ အရာဝတ္ထုတွေဟာ ပြောင်းလဲမှု ဖြစ်ခဲ့တယ်နဲ့ တူပါတယ်”

ဘေရွန် ဘာဆိုလိုသည်ကို ဒက်ခ်စ် ကောင်းစွာ နားမလည်။

“ကျွန်တော်လဲ မပြောတတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့လူတွေက ပြောင်းလဲချင်ရင် ပြောင်းလဲကြမှာပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်”

ဘေရွန်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ရောဘတ်ကပြောတယ်။ ဒီနေ့ရာသီမှာ ဦးတို့နဲ့အတူတူ မင်းလိုက်လာပြီး အနားယူလိမ့်မယ်လို့”

“ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဒီလို အဖိတ်ခံရတဲ့အတွက်လဲ ဂုဏ်ယူမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် လိုက်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော့်တိုင်းပြည်က ပို့လိုက်တဲ့ တောင်ပေါ်ကမြင်းတွေကို ပို့လိုမြင်းအဖြစ် လေ့ကျင့်ပေးဖို့ ရှိနေပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ကောင်းပါလေ့ကွယ်။ လေ့ကျင့်လို့ရ မရဆိုတာကို ဦးလဲ သိပ်သိချင်ပါတယ်။ တကယ်လို့ ကောင်းကောင်းလေ့ကျင့်လို့ ရတယ်ဆိုရင် မောင်တို့တိုင်းပြည်ရဲ့ တန်ဖိုးကို ပြနိုင်တာပေါ့။ ကော်တီဇွေးနိုင်ငံဟာ ကော်ဖီနဲ့ ငှက်ပျောပင်လောက်သာ စိုက်တတ်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း ပြင်သစ်နိုင်ငံကိုလဲ ပြလိုက်နိုင်တာပေါ့” အဘိုးကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ပြောနေသည်။

ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူ့စကားများသည် ဖေဖေပြောဖူးသည့် စကားများနှင့် တစ်ထပ်တည်းဖြစ်ကာ စကားလုံးလည်း အတူတူဖြစ်နေချေသည်။ သူ့စိတ်ကို တင်းလိုက်မိသည်။ ရောဘတ်၏အဖေကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကပင် ဤသို့ ခံစားရသည်ဆိုလျှင် အခြေအနေတို့သည် ဆိုးရွားလာနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ ဖေဖေ မျှော်မှန်းထားသည့် လုပ်ငန်းများအတွက် မျှော်လင့်ချက်ရှိနေပေသေးသည်။

*

(၆)

စားသောက်ပြီးစီးသွားသောအခါ ပန်းကန်များကို စီလီစီ လာရောက်သိမ်းဆည်းသည့်အချိန်မှာပင် ဒက်ခ်စ်က ထမင်းစားပွဲမှ ထသည်။ ခဏကြာသော် အပြင်ဘက်သို့ သူ ထွက်လာသည်။ အာနွေးနှင့် ဖက်ကက်တို့နှစ်ယောက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးစီနှင့် ထိုင်နေကြသည်။ ဖက်ကက်က စီးကရက်တစ်လိပ် လိပ်နေသည်။

အာနွေးကလည်း ဘာမှမပြောဘဲ သူ့ပါးစပ်မှာ ခဲထားသည့်ဆေးပြင်းလိပ်တိုကို ဖွာနေသည်။ ဖက်ကက် စီးကရက်မီးညှိပြီးသောအခါကျမှ သူက လှမ်းပြောသည်။

“ဒီကလေးလဲ အဖော်မရှိဘဲ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေပြီ။ သိပ်ပျင်းနေပြီနဲ့တူတယ်။ ပြုံးဖော်တောင် မရတော့ဘူး”

ဖက်ကက်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဆေးလိပ်ကိုသာ ဖွာနေသည်။

“အမှန်တော့ ခုလို နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်မှာ သူ ဒီမှာနေဖို့ မကောင်းဘူး။ သူ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လိုက်သွားဖို့ကောင်းတယ်” ဟု ပိုလိုနည်းပြဆရာက ဆက်ပြောပြန်သည်။

“မြင်းတွေကရော လေ့ကျင့်လို့ကောင်းရဲ့လား။ တိုးတက်မှုရော ရှိရဲ့လား” ဖက်ကက်က ပြန်မေးသည်။

“ထင်ထားတာထက်ကို အများကြီး ပိုကောင်းနေတယ်ဗျာ။ ဒီမြင်းမျိုးဟာ ပိုလိုမြင်းကစားဖို့သက်သက်များ ဖြစ်လာကြလား ထင်ရတယ်။ သားလုပ်တဲ့သူ သဘောကျတာကို သူ့အဖေ မြင်ရပါလိမ့်မယ်”

ဖက်ကက်က နှုတ်ခမ်းကြားမှ စီးကရက်တိုကိုဖြုတ်ပြီး ကြည့်နေသည်။ ဆေးအမျိုးအစား ကောင်းသည်ကိုလည်း သူ သတိထားမိသည်။

“ဒက်ခ်စ်ဟာ တခြားကလေးတွေနဲ့ တူတာမဟုတ်ဘူး။ တစ်နေ့ကျရင် သူဟာ ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်မှာ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်ရဲ့ သမ္မတကြီးတောင် ဖြစ်လာနိုင်တယ်”

ဖက်ကက်က တစ်လုံးချင်း ပြောနေသည်။

“နပိုလီယန်လဲ တစ်ချိန်တုန်းက ကလေးပဲ မဟုတ်လား။ သူ ကလေးဘဝကတည်းက သူ့ရည်မှန်းချက်ကို အပျောက်ခံခဲ့တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး”

“နပိုလီယန်ဟာ ရည်မှန်းချက်နဲ့ စစ်ဗိုလ်ချုပ် ဖြစ်လာတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အသက်(၆)နှစ်သားတုန်းကတော့ သူဟာ စစ်သား မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ဒက်ခ်စ်က အဲဒီအရွယ်ကတည်းက စစ်သား ဖြစ်ခဲ့လို့လား”

ဖက်ကက်က ပိုလိုနည်းပြဆရာကို ငေးကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒက်ခ်စ်ဟာ အသက်(၇)နှစ်မပြည့်မီ အရွယ်တုန်းက သူ့အမေနဲ့သူ့အစ်မကို သတ်တဲ့လူတွေကို သူ့ကိုယ်တိုင် သေနတ်နဲ့ပစ်ပြီး သတ်ခဲ့တယ်။ သေနတ်ကို ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကိုင်ပေးထားတယ်။ သူက ခလုတ်ကို ဆွဲတယ်”

ပိုလိုနည်းပြဆရာ အာနွေး ငြိမ်သွားသည်။ ပြီးမှ ပြန်ပြောသည်။

“အင်း ... ဒီလိုဆိုတော့လဲ သူ့မျက်နှာ အမြဲတမ်းတည်နေတာ အံ့ဩစရာမှ မဟုတ်ဘဲကိုး”

+

ညသည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အနောက်အရပ်မှ လေအေးများ စတင်တိုက်ခတ်စ ပြုပြီ။ မြင်းဖောင်းရှိရာသို့ ဒက်ခ်စ် လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ လျှောက်လာသံကို ကြားသောအခါ မြင်းများက ဟီပြီးနှုတ်ဆက်သည်။ သူ့အိတ်ထဲမှာ အမြဲတမ်းထည့်ထားလေ့ရှိသော သကြားခဲများကိုထုတ်ပြီး မြင်းများကို တစ်ခဲစီ ကျွေးသည်။ မြင်းများက ခပ်တိုးတိုး ဟီကြပြန်သည်။

“တို့အားလုံး ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကိုယ် ပြန်လွမ်းနေကြတာပါပဲကွာ” ဟု ဒက်ခ်စ်က ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ သည်လို ကျဉ်းမြောင်းသည့် ဇာတ်ကောင်တွင် သူတို့မနေလိုကြ။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်မှာတုန်းကတော့ အပြောကျယ်လှသည့် စားကျက်ကြီးများထဲမှာ သူတို့ စိတ်ထင်တိုင်း လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

“ဒက်ခ်စ်လား” မြင်းဖောင်းတံခါးပေါက်ဆီမှ စီလ်ဗီ၏အသံကို ကြားရသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ငါ ဒီမှာ ... မြင်းတွေနဲ့”

“ဘာလာလုပ်တာလဲ” စီလ်ဗီက မေးရင်း ဇာတ်ကောင်သို့ ဝင်လာသည်။

“ဒီကောင်တွေ သူတို့တိုင်းပြည် ပြန်လွမ်းနေကြတယ်လေ။ ဒါကြောင့် သူတို့အလွမ်းပြေအောင် ခဏ လာနေပေးတာ” ဒက်ခ်စ်က လက်တန်းများကို ကျော်ကြည့်ရင်း ပြန်ဖြေသည်။

“မင်းရော တစ်ကိုယ်တည်း ဖြစ်မနေဘူးလားဟင်”

စီလ်ဗီက လက်တန်းကိုမှီရင်း ပြန်မေးသည်။

ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို ပြန်ငေးကြည့်နေမိသည်။ မိမိကို ဤမေးခွန်းမျိုး မေးသူမှာ သည်မိန်းကလေးမှာ ပထမဦးဆုံးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“တစ်ခါတလေကျတော့လဲ အထီးကျန်တစ်ယောက်လို စိတ်ထဲမှာ ခံစားရသား”

“မင်းတိုင်းပြည်မှာ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းများ ရှိနေသလား”

ဒက်ခ်စ်က အင်ပါရီ၏အကြောင်းကို စဉ်းစားမိသည်။ အင်ပါရီနှင့် မတွေ့ရသည်မှာ သုံးနှစ်မျှကြာမြင့်ခဲ့ချေပြီ။ ယခုဆိုလျှင် အင်ပါရီ၏ရုပ်ရည်မှာ မည်သို့များ ရှိလေမည်နည်းဟုလည်း စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ သူက ခေါင်းကို အသာအယာ ယမ်းပြသည်။

“ရှိတယ်လို့တော့ မပြောနိုင်ပါဘူး။ ငါ ကိုးနှစ်သားအရွယ်တုန်းက ကလေးမလေးတစ်ယောက်က ငါ့ကို လက်ထပ်ယူမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုလောက်ဆိုရင် သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဖျက်လိုက်ရောပေါ့။ ငါ့ကို အဲဒီလိုပြောတုန်းက သူ့အသက်က ခုနစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတာ ကလေးလေးပဲ”

“ကိုယ့်မှာလဲ ရည်းစားတစ်ယောက် ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ရေတပ်ထဲမှာဆိုတော့ တပ်နဲ့ထွက်သွားတာ မြောက်လလောက်ကြာသွားပြီ။ နောက် မြောက်လလောက်ကြာမှ သူ ပြန်ရောက်လာလိမ့်မယ်” ဟု ပြန်ပြောသည်။

ဒက်ခ်စ်က စီလီဗီကို ကြည့်နေမိသည်။ သူသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါကလားဟု သည်တစ်ကြိမ်ပဲ အတွေးပေါက်လိုက်မိသေးသည်။ မြင်းများနှင့် အာရုံများနေသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်ချိန် မရခဲ့။ သူ့မှာလည်း ရည်းစားတစ်ယောက် ရှိပါသည်ဟု ယခုလို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုသောအခါကျမှပင် သူသည် မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကို အာရုံဝင်စားမိတော့သည်။

“ဟုတ်လား။ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ” ဟု သူက ပြန်ပြောသည်။ ဘာကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိကြောင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဂဏနာက မသိဘဲ ထိုသို့ ပြန်ပြောမိခြင်းဖြစ်သည်။ အမှန်တော့ မိမိကဲ့သို့ မိမိ၏မြင်းများကဲ့သို့ သူလည်း တစ်ကိုယ်ထီးတည်း ဖြစ်နေရသည်ကို မြင်သောကြောင့် ထိုသို့ပြောမိခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

မြင်းများက ဟီကြပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် သကြားခဲအချို့ကို စီလီဗီအား သူက လှမ်းပေးသည်။

“မင်းကျွေးတာကို သူတို့က စားချင်လို့တဲ့”

စီလီဗီက သကြားခဲများကိုယူရင်း လက်တန်းအောက်သို့ လှိုဝင်သည်။ မြင်းများကို သကြားခဲများကျွေးသည်။ မြင်းများက သူ့ကို နှုတ်သီးဖြင့် ပြန်ပွတ်သည်။ စီလီဗီက ရယ်ရင်း ကိုယ်ကို နောက်သို့ယှိလိုက်ရာ ဒက်ခ်စ်၏ရင်ခွင်ထဲသို့ သူ့ကိုယ်လုံး ရောက်လာသည်။ ဒက်ခ်စ်ကလည်း အမှတ်တမဲ့ ဆီး၍ ဖက်ထားလိုက်မိသည်။

စီလီဗီက ဒက်ခ်စ်ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။ ဒက်ခ်စ်ကလည်း သူ့မျက်လုံးများကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ နောက်မှ သူ့ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဒါလောက်ကျွေးရင် တော်လောက်ပါပြီ”

“ဟုတ်တယ်” ဟု စီလီဗီက ပြန်ပြောသည်။

ဒက်ခ်စ်သည် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ လက်တန်းများအောက်မှလိုကာ အပြင်သို့ ထွက်ရန် ဟန်ပြင်သည်။

“ဒက်ခ်စ်”

ဒက်ခ်စ်က အပြင်မထွက်သေးဘဲ နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“ကိုယ့်မှာလဲ အဖော်မရှိပါဘူး။ တစ်ယောက်တည်းပါ”

ဒက်ခ်စ်က မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသည်။ စီလီဗီက သူ့ခေါ်သို့လျှောက်လာပြီး သူ့အပေါ်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ လက်တင်ထားသည်။ ဒက်ခ်စ်၏ရင်ထဲမှာ ပူနွေးလာသည်။ ခဏကြာတော့ သူ့အခန်းသို့ပြန်လာသည်။ အခန်းထဲမှာ ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေသည်။ အခြား ခုတင်ပေါ်ရှိ ဖက်ကက်၏ ဖြည်းညင်းစွာ အသက်ရှူနေသံကို နားထောင်နေမိသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာလဲ”

အိပ်ပျော်နေသည်ဟုထင်သော ဖက်ကက်၏ အသံပေါ်လာသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“ငယ်ရာက ကြီးလာတာပဲကွာ။ တို့ သိတာပေါ့”

“သူ့အဖေပါ သိသွားသလား”

“မသိဘဲ နေပျံ့မလားကွာ။ သူ့မှာလဲ မျက်စိနဲ့ပဲ”

“ဖက်ကက်က ရယ်သည်။ ဒက်ခ်စ်က စဉ်းစားနေသည်။”

“ကျွန်တော့်ကိုများ စိတ်ဆိုးသွားသလားဗျာ”

“ဘာလို့ စိတ်ဆိုးရမှာလဲ။ သူ့သမီးက အရွယ်ရောက်နေပြီပဲ”

“ဟုတ်ရဲ့လား။ သူ့အသက်က ကျွန်တော့်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်လို့ ထင်တာ”

“ဘယ်ကမလဲ။ (၂၂)နှစ်ရှိပြီ။ ငါ့ကို သူ့အဖေက ပြောတာ”

(၂၂)နှစ်ဆိုလျှင် မိမိထက် ခုနစ်နှစ်လောက် ပိုကြီးကြောင်း ဒက်ခ်စ်က တွေးကြည့်နေမိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မိမိလို လူပျိုရိုင်းကလေးကို သူ အမိဖမ်းတတ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကိုပါ သဘောပေါက်လာသည်။

အိပ်ရာပေါ်မှ အောက်သို့ သူ ဆင်းလိုက်သည်။

“မင်း ... ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ”

ဒက်ခ်စ်က တံခါးပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားရင်း ရယ်မိသည်။

“သူ့ဆီပဲ ပြန်သွားဦးမလို့လေ”

*

(၇)

“သမီးက ဘာဖြစ်လို့များ ရေကူးကန်လိုချင်တာလဲ။ ဟိုမှာ မြေထဲပင်လယ်ကြီးတစ်ခုလုံး ရှိနေတာပဲ” အခန်းထဲသို့ဝင်လာသော ရောဘတ်က သူ့အဖေပြောသည့်အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

သူ့ညီမလေး ကာရိုလင်းက နှုတ်ခမ်းစုသည်။ သူ အလိုမကျလျှင် သည်နှုတ်ခမ်းကို အမြဲစုတတ်သည်။ သည်လို နှုတ်ခမ်းစုခြင်း၏ဒဏ်ကို သူ့အဖေပင်လျှင် ခံနိုင်ရည်မရှိချေ။

“လူရှုပ်တယ်။ လူတကာ ပင်လယ်ထဲ သွားကူးနေကြတာ” ဟု ကာရိုလင်းက နှုတ်ခမ်းစုထားရင်း ပြန်ပြောသည်။

“လူတကာ သွားတော့ရော ဘာများထူးသွားလို့လဲ သမီးရယ်”

“ဖေဖေနော် ...” ကာရိုလင်း၏အသံသည် ငိုတော့မည်ဖြစ်ကြောင်းကို ကြေညာလိုက်သကဲ့သို့ ရှိသည်။

ဘေရွန်က ကာရိုလင်းကို ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ရောဘတ်ကို မော့ကြည့်သည်။ ရောဘတ်ကပြုံးသည်။ ဖေဖေဘက်က ကူပြီးပြောပေးဖို့ မလိုကြောင်း သူ သိသည်။ သူ့ညီမသည် သူလိုချင်သည်ကို ရအောင်တောင်းတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဖေဖေဘက်ကဝင်ပြီး သူပအလိုကို ကန့်ကွက်လျှင်လည်း အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ကဲ ... ရပါစေ့မယ်။ ရပါစေ့မယ် ... သမီးလိုချင်တဲ့ရေကူးကန် တူးပေးပွါမယ်”

နောက်ဆုံးတော့လည်း သူ့အဖေက ထိုစကားကိုပင် ပြောရတော့သည်။

ကာရီလင်း ချက်ချင်းပြုံးလာသည်။ သူ့အဖေ၏ပါးကို ပြေးနှမ်းပြီး မနားတမ်းပင် အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားသည်။ အခန်းအပြင်မှဝင်လာသည့် ဘဏ္ဍာစိုးနှင့် တိုက်မိမလို ဖြစ်သွားသည်။

“မွန်ဖွာခရစ္စတိုပေါလော့စ်က တွေ့ချင်လို့ပါတဲ့ ခင်ဗျာ” ဟု ဘဏ္ဍာစိုးက ပြောသည်။

“ကျွန်တော်လဲ သွားလိုက်ဦးမယ် ဖေဖေ။ ဖေဖေ အလုပ်များနေမှန်း မသိလို့ပါ”

“ရပါတယ် သားရယ် ထိုင်ပါ။ အလုပ်များလှတယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဧည့်သည်နဲ့ စကားပြောတာလဲ ကြာမှာမဟုတ်ပါဘူး” ဘေရွန်က ပြုံးရင်း ပြောသည်။

ရောဘတ်က စာအုပ်ဖီရိုအနားရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်နေသည်။ အခန်းအတွင်းသို့ဝင်လာသည့် ဧည့်သည်ကို မသိမသာ လှမ်းကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေမိသည်။ ဧည့်သည်၏အမည်ကို ကြားဖူးသလိုလိုရှိသည်။ သို့သော်လည်း သူ စိတ်မဝင်စား။ ထို့ကြောင့် မဂ္ဂဇင်းများကို ကောက်ပြီး တောင်လှန် မြောက်လှန် လုပ်နေမိသည်။ ထိုအခိုက် သူ့အဖေ၏စကားကြောင့် သူတို့စကားဝိုင်းသို့ အာရုံစိုက်မိပြန်သည်။

“ကော်တီဌေးနဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့ကိစ္စ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား”

ရောဘတ်က မော့ကြည့်သည်။

“ကော်တီဌေးနိုင်ငံနဲ့ ခင်ဗျားသဘောတွေ အဆက်အသွယ်လုပ်တာဟာ ပနားမားနိုင်ငံနဲ့ ဆက်သွယ်နေတာထက် ပိုပြီး ခင်ဗျားအတွက် အကျိုးရှိမှာပါဗျာ”

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့ အကျိုးရှိမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တော့ သဘောမပေါက်သေးဘူး” ဧည့်သည်က ဂရိသံဝဲဝဲနှင့် ပြန်ပြောသည်။

ဂရိသံဝဲဝဲ စကားပြောသံကို ကြားရသောအခါကျမှ သူ မည်သူဖြစ်ကြောင်း ရောဘတ် သတိရတော့သည်။ ခရစ္စတိုပေါလော့စ်။ မှန်ပါသည်။ လောင်းကစားဝိုင်းကြီးများ၏ပိုင်ရှင် ဖြစ်သည်။ ဥရောပတစ်ခွင်တွင် သူပိုင်သည့် ကစားဝိုင်းများ အမြောက်အမြားရှိသည်။ သို့သော်လည်း ထိုသို့သော လောင်းကစားဝိုင်းများကို ပိုင်ဆိုင်ပြီး ကြီးပွားနေသူသည် သင်္ဘောများလည်း ပိုင်သည်ဆိုခြင်းကိုမူ ယခုမှ ရောဘတ် ကြားသိရခြင်းဖြစ်သည်။

“တကယ်လို့ စစ်ဖြစ်လာမယ်ဆိုရင် ပနားမားနိုင်ငံဟာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုဘက်က ရပ်တည်ရလိမ့်မယ်။ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ သူ့မှာ ဘယ်သူနဲ့မှ နောင်ကြီးမရှိဘူး။ အမေရိကန်နဲ့လဲ မရှိဘူး။ ဗြိတိသျှနဲ့လဲ မရှိဘူး။ တောင်အမေရိကနိုင်ငံတွေထဲမှာ ကြားနေနိုင်ခဲဆိုလို့ သူ့တစ်နိုင်ငံတည်းရှိတယ်။ ဒါကြောင့် တခြား တိုင်းပြည်တွေရဲ့ အကူအညီ ဆုံးရှုံးနိုင်စရာလဲ မရှိဘူး။ သူ့ကို ဘယ်တိုင်းပြည်ကမှလဲ အကူအညီ မပေးသေးဘူး”

“ဒါပေမဲ့ စစ်ဖြစ်လာရင် ကော်တီဂွေးနိုင်ငံကိုလဲ စစ်ထဲပါလာအောင် အကျပ်ကိုင်ကြမှာပါ။ ဒီလို အကျပ်ကိုင်တာကို သူ ဘယ်ကလာပြီး တင်းခံနိုင်ပါ့မလဲ”

ဘေရွန်က ပြုံးသည်။

“ကြားနေနိုင်ငံတွေရဲ့ ကုန်တင်သင်္ဘောတွေဟာ အမေရိကန်တိုင်းပြည်မှာ အခြေစိုက်ထားကြတယ်။ သူတို့တွေဟာ လွတ်လပ်စွာ သွားလာရုတ်မောင်းခွင့်ရှိတယ်။ ဘယ်သူမှ သူတို့ကို မတိုက်ရဘူး။ ဒီတန်ဖိုးဟာ နည်းတဲ့ တန်ဖိုးလား။ ဒါကြောင့် အခုကစပြီး ကြားနေဖို့ ကြိုးစားကြည့်ရလိမ့်မယ်”

ဂရိလူမျိုးက စဉ်းစားရင်း ခေါင်းညိတ်နေသည်။ သပ်ရပ်စွာ လှီးဖြတ်ထားသည့် သူ့ လက်သည်းများကိုလည်း ပြန်ကြည့်နေသည်။

“စရိတ်စကကတော့ နည်းမှာမဟုတ်ဘူး။ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်လုံးကို ပံ့ပိုးဖို့ဆိုတာကလဲ လွယ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“မှန်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒါကလွဲလို့ တခြား လုပ်စရာလဲ မရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား။ ဒီ စီမံကိန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ် ပါဝင်ပတ်သက်နေတာဟာလဲ ဒီအကြောင်းပေါ်မှာပဲ တည်ပါတယ်”

ဘေရွန်က အေးဆေးစွာ ပြန်ပြောရင်း ထိုင်ရာမှ ထသည်။ သူတို့ ဆွေးနွေးပွဲ ပြီးဆုံးသွားပြီ။ ခရစ္စတိုပေါလော့စ်ကလည်း ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ကျွန်တော့်လူတွေကို ပြန်ပြောပြပါမယ်။ အခုလို အဖိုးတန်တဲ့အချိန်ကို လာပြီး အသုံးချခွင့်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ စားပွဲပေါ်မှာ ဖဲချပ်တွေမရှိဘဲ အခုလို ဟိုဘက်ဒီဘက်ထိုင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရတာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီဗျာ” ဟု ဘေရွန်ကပြုံးရင်း ပြန်ပြောသည်။

ဂရီလူမျိုးကလည်း ပြုံးသည်။

“ဖဲချပ်တွေမရှိဘဲ အခုလို ထိုင်ရတော့ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားလက်ထဲမှာ ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားပါတယ်ဗျာ”

“ဒီနေ့ည ကစားပိုင်းကို ကျုပ် လာခဲ့မယ်လေ။ ခင်ဗျားမှာ ယုံကြည်ချက်တွေ ပြန်ရှိလာအောင် ကျွန်တော် လုပ်ပေးဖို့ရှိပါတယ် ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

ဘေရွန်ကလည်း အသံထွက်အောင် ရယ်နေသည်။ ခရစ္စတိုပေါလော့စ် ဆိုသူသည် ဧရာမလောင်းကစားသမားကြီး ဖြစ်ချေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြပြီးနောက် ဧည့်သည် ပြန်ထွက်သွားသည်။ တံခါးပိတ်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ဘေရွန်က ရောဘတ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ရောဘတ်က ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“စစ်ဖြစ်မယ်လို့ ဖေဖေ တကယ် ထင်တာလား”

“အမှန်တော့ စစ်ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာကို ဖေဖေ မတွေးချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ စစ်ကတော့ ဖြစ်တော့မှာပဲ။ ငါးနှစ်ခြောက်နှစ်အတွင်းမှာ ဖြစ်တော့မယ်။ ဂျာမနီကလဲ ကလဲ့စားချေချင်စိတ်တွေကို ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရဖြစ်နေပြီ။ ဟစ်တလာအဖို့လဲ အာဏာတည်မြဲချင်ရင် စစ်တိုက်ပြဖို့ လမ်းတစ်လမ်းပဲ ရှိတော့တယ်”

“ဒါပေမဲ့ စစ်ဖြစ်မယ့် ဘေးအန္တရာယ်ကို ကြိုပြီး တားနိုင်ရမှာပေါ့ ဖေဖေ။ အခု ဖေဖေတောင်မှ အချိန်ကာလ အများကြီးကို ကြိုပြီး ခန့်မှန်းတွက်ဆထားနိုင်သေးတယ်ဆိုရင် ...”

ရောဘတ်၏စကားကို အဆက်မခံဘဲ ဘေရွန်က ဖြတ်ပြောသည်။

“ဖေဖေကြိုတင်တွက်ဆချက်ကို ဘယ်သူမှ လက်မခံကြပါဘူး။ အခုဆိုရင် သားကို အမေရိကန်နိုင်ငံက ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းဆက်ထားဖို့ ဖေဖေ စာရင်းသွင်းထားပြီးပြီ။ သားရဲ့ညီမလေးအတွက်လဲ ဗက်ဆာတက္ကသိုလ်မှာ စာရင်းသွင်းထားပြီးပြီ။ ဖေဖေ ဘာကြောင့် ဒီလို လုပ်တယ်ထင်သလဲ”

ရောဘတ်က ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

“သားနဲ့ ပိုလိုကစားဖက် သူငယ်ချင်းရော ဘယ်လိုနေသလဲ”

“ဒက်ခ်စ်ကို မေးတာလား ဖေဖေ”

“သတင်းစာတွေ ရေးတဲ့အတိုင်းဆိုရင် သားရဲ့သူငယ်ချင်းဟာ ဥရောပတိုက်တစ်တိုက်လုံးမှာ နာမည်ကြီးနေပြီ” ဘေရွန်က ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ပြန်ပြောသည်။

“ဒက်ခ်စ်ဟာ တော်ပါတယ် ဖေဖေ။ နိုင်ငံတကာပြိုင်ပွဲမှာ ပြင်သစ်ပြည်အသင်းဘက်က ဝင်ကစားပေးဖို့ သူ့ကို ကမ်းလှမ်းထားတာရော ဖေဖေ ကြားပြီးပြီလား”

“ကြားပြီးပါပြီ။ ဒါကလဲ အရန်သဘောလောက်ပါ။ သားလဲ သိသားပဲ။ သူ့အသက်ဟာ သိပ်ငယ်သေးတယ် မဟုတ်လား”

“သူ့အသက် (၁၇)နှစ်ရှိပါပြီ ဖေဖေ။ သက်သက်မဲ့ သူ့အသက်ကို ရမယ်ရှာနေကြတာပါ။ သူ့ကို ကြောက်ကြတယ် မဟုတ်လား”

“ကြောက်တယ်ဆိုတာလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ မကြောက်ရင်လဲ သူ့ကို အရိုင်းဆိုတဲ့ဘွဲ့ပေးကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုစတာဆိုတဲ့ ကလေးဟာ အခုထက်ထိ ဆေးရုံကမဆင်းရသေးဘူး။ သူ ဝိုးသွင်းမယ်လုပ်နေတုန်း သားရဲ့သူငယ်ချင်းက မြင်းချင်းဝင်တိုက်ပစ်လိုက်လို့ ဒဏ်ရာရသွားတယ်လေ”

“ဒက်ခ်စ်ဟာ အနိုင်ရဖို့အတွက်ပဲ ကစားပါတယ် ဖေဖေ။ သူကလဲ ပြောလေ့ရှိပါတယ်။ ယှဉ်ပြိုင်ကစားတယ်ဆိုတာ အနိုင်ရဖို့ကလွဲပြီး တခြား ဘာမှမရှိဘူးတဲ့” ရောဘတ်က သူ့သူငယ်ချင်းဘက်မှနေ၍ ပြောဆိုသည်။

“လူကြီးလူကောင်းတွေထားအပ်တဲ့ အားကစားစိတ်ဓာတ်ဆိုတာက ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဒက်ခ်စ်ကတော့ ဒီလိုစိတ်ထားမျိုးမထားနိုင်ဘူး ဖေဖေ။ ပိုလိုကစားကွင်းဆိုတာဟာ သူ့အဖို့တော့ သူတို့တိုင်းပြည်က တောကြီးမျက်မည်းနဲ့ အတူတူပဲတဲ့။ သူတို့တောထဲမှာ ရှုံးပြီဆိုရင် အသက်သေရတာကလွဲပြီး တခြား ဘာမှမရှိဘူးတဲ့။ သူ့အဖေက ကော်တီဂွေးနိုင်ငံရဲ့ ကောင်စစ်ဝန်လေ။ ဖေဖေ သိတယ် မဟုတ်လား”

“ဖေဖေ ကြားဖူးတယ်။ သူ့အဖေရော ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲ”

“ဒက်ခ်စ်နဲ့တော့ သိပ်ကွာပါတယ် ဖေဖေ။ အင်မတန် နူးညံ့သိမ်မွေ့တယ်။ ဒက်ခ်စ်ထက်လဲ ပိုပြီး အသားမည်းတယ်။ သူ့မှာ လက်တစ်ဖက်ပဲရှိတယ်။ သူတို့ခေါင်းဆောင်ကြီးကို တခြားလူတွေ လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားကြတုန်းက ဗုံးကွဲပြီးပြတ်သွားတာလို့ ဒက်ခ်စ်က ပြောတယ်”

တစ်နေ့ကျမှ သူတို့သားအဖကို ဖိတ်ကြသေးတာပေါ့။ သူတို့တိုင်းပြည်အကြောင်းကို ဖေဖေ ပိုပြီး သိချင်သေးတယ်” ဘေရွန်က သာမန်လေသံမျိုးဖြင့် ပြောသည်။

+

“မွန်ဖွာခရစ္စတိုပေါလော့စ်က မင်းကို စောင့်နေတယ်” မဒမ်ဘလင်ရှေးက တံခါးဖွင့်ပေးရင်း ဆီးကြို ပြောသည်။

မာစယ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဤသို့ ဆီးကြိုပြောရမည်ဆိုသည်ကိုလည်း သူက မျှော်လင့်ထားပြီးသားဖြစ်သည်။ သည်တိုင်းပြည်တွင်ရှိနေသော လောင်းကစားဌာနကြီးများသည် သာမန်မျှသော လောင်းကစားဌာနများ သက်သက် မဟုတ်ကြတော့ပေ။ မဒမ်ဘလင်ရှေး ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ အသားညိုညို ပိန်ပိန်ပါးပါးလူက ထိုင်ရာမှထပြီး သူ့ကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။

“အခုလို တကူးတကလာတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မွန်ဇာကင်ပီယန်။ ထိုင်ပါခင်ဗျာ”

သူက လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန် လက်ကမ်းပေးခြင်းမရှိ။ မာစယ်ကလည်း မကြိုးစား။ ကိုယ့်အဆင့်အတန်းကိုလည်း ကိုယ်သိထားသည်။ ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ လောင်းကစားဌာနကြီးများ၏ ပိုင်ရှင်က မိမိကို ဘာကြောင့် တွေ့ချင်သည်ဟု အကြောင်းကြားရသည်ဟုလည်း တွေးနေမိသည်။ သူ ကြာကြာ မစောင့်ရပါ။

“ဖလော်ရီဒါပြည်နယ်မှာရှိနေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လောင်းကစားဌာနတွေကို ပိတ်ပစ်ရပါတော့မယ်။ ကျူးဘားနိုင်ငံနဲ့ ပနားမားနိုင်ငံတွေမှာသွားပြီး ဖွင့်လှစ်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ဝင်စားနေကြပါတယ်။ ဒါနဲ့ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ကော်တီဇွေးနိုင်ငံမှာပါ သွားပြီး ဖွင့်ရင် ကောင်းမလားလို့လဲ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ကူးရကြပါတယ်။ တရားမျှတမှုရှိတဲ့ စည်းကမ်းချက်တွေနဲ့ပေါ့ဗျာ”

မာစယ်က ခေါင်းညိတ်ရုံသာ ညိတ်ပြသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ပြောဆိုခြင်း မရှိ။ သူပြောနေသည့် စကားများကို အပေါ်ယံကြည့်မည်ဆိုလျှင် တရားဥပဒေနှင့် ညီညွတ်စွာ လုပ်ကိုင်မည့်သဘောမျိုး ပါနေသည်။ သို့သော်လည်း အပေါ်ယံရွှေမှုန်ကြဲ အထဲက နောက်ချေးခံသာဖြစ်ကြောင်း မာစယ်က သဘောပါက်လိုက်သည်။ ကော်တီဇွေးသည် အမေရိကန်တိုင်းပြည်မှ အလွန်ဝေးကွာသောအရပ်တွင် ရှိသည်။ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များကို အလွယ်တကူဆွဲဆောင်နိုင်မည့် တိုင်းပြည်လည်း မဟုတ်။ ကျူးဘားနိုင်ငံသည် ဖလော်ရီဒါကမ်းခြေမှ ကိုးမိုင်မျှသာ ကွာဝေးသည်။ သို့သော်လည်း သူပြောသည့်စကားများကို ယုံကြည်စေချင်သည့် သဘောထားများ ရှိနေမည်ဆိုပါက မာစယ်ကလည်း ချော်လဲရောထိုင်လိုက်ရန်သာ ရှိတော့သည်။

“အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနဲ့ ကော်တီဇွေးနိုင်ငံတို့ဟာ ဆက်ဆံရေး သိပ်မကောင်းကြဘူးဆိုတာကိုလဲ ကျွန်တော်တို့ သဘောပေါက် နားလည်ထားကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှေ့ရေးအတွက် ကျွန်တော်တို့က စဉ်းစားနေကြတာပါ။ အချိန်ဆိုတာ ဘာကိုမဆို ပြောင်းလဲပစ်နိုင်တာပဲ မဟုတ်လား။ အခုကနေပြီး နောက်ဆယ်နှစ်ဆိုရင် အခြေအနေတွေက တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်”

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ” ဟု မာစယ်က ဝန်ခံသည်။

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒီလိုပဲ အရှည်ကို မျှော်တွေးထားရပါတယ်။ ကော်တီဇွေးအစိုးကရော လက်ခံနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါသလား”

“ဒါကတော့ ပြောရခက်ပါတယ်ခင်ဗျာ” မာစယ်က တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းလုပ်နေပြီးမှ ပြန်ဖြေသည်။

“သူတို့တိုင်းပြည်ကလဲ ဆင်းရဲတယ်မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ခွဲဝေပေးမယ့် အကျိုးအမြတ်ကိုရနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးကြောင့် သူတို့အနေနဲ့ ဒီအခွင့်အရေးကို လက်ကမ်းကြိုဆိုလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်တို့က ထင်ထားပါတယ်”

မာစယ်က အသာအယာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဟာ ဒီကိစ္စရဲ့ အဓိကအကျဆုံးသော အခြေခံအချက်ပါပဲ။ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံဟာ လက်တွေ့ကူညီထောက်ပံ့မှုကို အခု လိုနေပါတယ်။ နောင်မှာ ကူညီပံ့ပိုးမယ်ဆိုတဲ့ ကတိစကားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။”

“အာကာပိုင်ပုဂ္ဂိုလ်တွေက သူတို့ရဲ့ ဩဇာကိုသုံးပြီး လုပ်မယ်ဆိုရင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အရင် ကောင်စစ်ဝန်အဟောင်း ရာမီရက်ဖ်နဲ့ တစ်ခါဆွေးနွေးခဲ့တာကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေပါသေးတယ်။ သူကတော့ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားခဲ့တာပဲ”

ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး လောင်းကစားဌာနမှ ငွေတစ်သိန်းကို တံစိုးလက်ဆောင်အဖြစ် ရာမီရက်ဖ် ယူခဲ့သည့်အကြောင်းကိုလည်း မာစယ် သိထားသည်။ အမှန်တော့ သည်ကိစ္စကို တကယ်စိတ်ဝင်စားနေသူမှာ ခရစ္စတိုပေါလော့စ်ပင် ဖြစ်ချေသည်။ သည်အကြောင်းကြောင့် မဟုတ်လျှင် သူ့ကို ယခုလို ခေါ်တွေ့မည် မဟုတ်။

“မွန်ဖွာဖော့စ်ကတော့ အရင်ကောင်စစ်ဝန်နဲ့ လုံးဝ မတူပါဘူး။”

“ငွေရေးကြေးရေး အကူအညီရမယ်ဆိုရင် သူလဲ စိတ်ဝင်စားမှာပဲလို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။ ကနေ့ထက်တိုင်အောင် အကြွေးပေါင်း မြောက်မြားစွာကို သူ ဆပ်နေရာကိုလဲ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်”

မာစယ်က ခေါင်းညိတ်ပြုပြန်သည်။

“ကြွေးဆပ်နေရတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မွန်ဖွာဖော့စ်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး အလွန်ရှားပါတယ်။ ရိုးသားတယ်။ ကောင်းမွန်မြင့်မြတ်တဲ့ လုပ်ငန်းကိုမှ လိုလားနှစ်သက်တယ်။ သူ့ကိုယ်ကျိုးအတွက် သူတိုင်းပြည်ကို ခုတုံးလုပ်ရတာမျိုးကိုလဲ အလွန် မုန်းတီးရွံရှာတဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့လဲ ဒီစီမံကိန်းက ဆင်းရဲနွမ်းပါးနေကြတဲ့ သူတိုင်းသူပြည်သားတွေရဲ့ အိတ်ထဲကငွေတွေကိုပဲ တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ နှိုက်ယူရမယ့် စီမံကိန်း ဖြစ်နေပါတယ်”

“သူတိုင်းသူပြည်သားတွေ ဝင်ပြီး မကစားရဘူးဆိုတဲ့ စည်းကမ်းချက်မျိုးကို ကျွန်တော်တို့ ချမှတ်ထားနိုင်သားပဲ။ တချို့ဒေသတွေမှာလဲ ကျွန်တော်တို့ ဒီလိုပဲ လုပ်လေ့လုပ်ထ ရှိခဲ့ပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုပြန်တော့လဲ ခင်ဗျားတို့ ရလာနိုင်မယ့် အကျိုးအမြတ်ဟာ ဘာမှ ပြောပလောက်အောင် ရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့လုပ်ငန်းအနေနဲ့ အောင်မြင်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူးဆိုတာကိုလဲ ကောင်စစ်ဝန်ကြီးက သဘောပေါက်နားလည်မှာပါပဲ”

လောင်းကစားဌာနပိုင်ရှင်ကြီးသည် ဘာမှ ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ငြိမ်သွားသည်။ ခဏကြာတော့မှ သူက ပြန်မေးသည်။

“ဘယ်လိုအကြံမျိုးပေးရင် ခင်ဗျားတို့ ကောင်စစ်ဝန်ကြီး စိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျားထင်ပါသလဲ”

“စက်မှုလုပ်ငန်းတို့၊ ကုန်သွယ်ရေးတို့၊ ငွေရင်းနှီးမြှုပ်နှံတာတို့ပေါ့ဗျာ။ ကော်တီဌေးတိုင်းပြည်က ထွက်ကုန်တွေကို သင်္ဘောနဲ့ တင်ပို့ပေးနိုင်အောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ ဘယ်လို ကိစ္စမျိုးကိုမဆို စိတ်ဝင်စားမှာ သေချာပါတယ်။ သူတို့တိုင်းပြည်ရဲ့ စီးပွားရေးဟာ သူတို့ရဲ့ လယ်ယာကောင်းကျွန်း ထွက်ကုန်တွေပေါ်မှာ အဓိက မှီခိုအားထားနေရတယ်” မာစယ်က မှန်တမ်းပြန်ဖြေသည်။

“ရေကြောင်းဆိုင်ရာ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးတွေဆိုရင် သူတို့ စိတ်ဝင်စားကြမှာပေါ့”

မာစယ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အင်မတန်မှ မှန်ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ လယ်ယာကောင်းကျွန်း ထွက်ကုန်တွေကို ဈေးနှုန်းသက်သက်သာသာနဲ့ တင်ပို့ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် သူတို့ သိပ်စိတ်ဝင်စားကြမှာပါ”

“မကာအိုမြို့မှာ ကျွန်တော့်တူတော်မောင်တစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ သူလဲ ဟိုမှာ လောင်းကစားဌာနတွေ ဖွင့်ထားတာပါပဲ။ သူ့မှာ ကိုယ်ပိုင်သင်္ဘောကုမ္ပဏီတစ်ခုလဲ ရှိပါတယ်။ ဂျပန်ပြည်မှာဆောက်တဲ့ ကုန်တင်သင်္ဘောကြီး လေးစီးရှိတယ်။ သူ့သင်္ဘောတွေကလဲ အလုပ်သိပ်မဖြစ်ဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း သူလဲ ဈေးကွက်သစ်ရှာနေတယ်။ ဒီကိစ္စမှာ သူ စိတ်ဝင်စားလာအောင် ကျွန်တော် ပြောပေးနိုင်ပါတယ်”

“အဲဒီနည်းဟာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သဘောလောင်းသာ သူတို့နဲ့ ဆက်မိသွားပြီဆိုရင်တော့ သူတို့တိုင်းပြည်ထဲကို ခြေတစ်ဖက် ချလိုက်မိတာနဲ့ အတူတူပဲ။ ဒါကိုသာ အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ရင် ခင်ဗျားရဲ့ အခြား အကြံပေးချက်တွေကိုလဲ ကောင်စစ်ဝန်ကြီးအနေနဲ့ စဉ်းစားပါလိမ့်မယ်”

ခရစ္စတိုပေါလော့စ်က မာစယ်ကို မော့ကြည့်သည်။

“ဒီလုပ်ငန်းအောင်မြင်သွားရင် ခင်ဗျားအတွက်လဲ အကျိုးကျေးဇူး ခံစားရပါစေမယ် ဆိုတာကိုပါ ခင်ဗျား သဘောပေါက် နားလည်ထားပြီးသား ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်နော်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သဒ္ဓါတရား အင်မတန် ကြီးမားပါတယ်ဗျာ”

+

“ခရစ္စတိုဖာက သူ့လောင်းကစားဝိုင်းတွေ ဖွင့်ချင်တဲ့အတွက် အလဲအလှယ်အနေနဲ့ သဘောလောင်း အဆက်အသွယ် ရှာပေးချင်တဲ့သဘောလို့ မောင်က ဆိုလိုချင်တာလား”

ဘေရွန်က မာစယ်ကို သူ့ရုံးခန်းသို့ ခေါ်မေးသည်။ မာစယ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကောင်စစ်ဝန်ကိုရော ဒီအကြောင်း ပြောပြပြီးပြီလား”

“မပြောရသေးပါဘူး ခင်ဗျာ။ ဆရာ့ကို အရင်ဆုံး လာပြောပြသင့်တယ် ထင်လို့ပါ”

“ကောင်းတယ်။ မောင် ဆုံးဖြတ်တာ မှန်ပါတယ်။ ကောင်စစ်ဝန်ကို ကျုပ် တွေဖို့ အချိန်ကျပြီလို့ ထင်တယ်”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ။ ကောင်စစ်ဝန်ကြီးနဲ့ ကျွန်တော် ချိန်းဆိုပေးဖို့ လိုပါသလား”

“မလိုပါဘူး မောင်။ ကျုပ်ရဲ့ ဘဏ်ခွဲတစ်ခုနဲ့ ကောင်စစ်ဝန်နဲ့တွေ့ဖို့ ချိန်းပြီးကြပါပြီ။ ဒီအခြေအနေတွေ ပေါ်လာပြီးမှ ကျုပ်တို့ချင်း တွေ့ကြတာ ကောင်းတယ်လို့ ထင်တယ်”

“ကောင်းပါတယ် ခင်ဗျာ။ ဆရာရဲ့ စိတ်အလိုအတိုင်း ကောင်းအောင်သာ ကြည့်ပြီး ဆောင်ရွက်ပါတော့”

*

(၈)

“ကာရိုလင်းဆိုတာ အလကားခွေးစုတ်မ”

စီလ်ဗီက ခုတင်ပေါ်မှ အောက်သို့ လှိမ့်ဆင်းလိုက်ရင်း ပြောသည်။ စားပွဲပေါ်ရှိ စီးကရက်ကိုယူပြီး မီးညှိနေသည်။ ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းအုံးကို သူ့ခေါင်းအောက်သို့ ပျင်းရိငြိုးငွေ့စွာ ထိုးထည့်နေသည်။

“မင်း ... မနာလိုဖြစ်နေတာပဲ”

“မနာလိုတာ မဟုတ်ဘူး။ ခွေးစုတ်မကို ကိုယ်မကြိုက်ဘူး။ ဒါပဲ” ဟု စီလ်ဗီက ပြန်အော်ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မကြိုက်တာလဲ”

“လောကကြီးမှာ သူလိုချင်တာမှန်သမျှကို သူ့အဖေငွေတွေနဲ့ဝယ်ရင် ရတယ်ချည်း သူထင်နေတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ပိုလိုကစားပွဲပြီးတော့ မင်းကို သူကြည့်နေတာ မြင်ပြီးပြီ။ မလိုင်ခွက်ကို ကြောင်တစ်ကောင်က ကြည့်နေတဲ့အတိုင်းပဲ”

“မင်း ... မနာလိုဖြစ်နေတာပါ။ ဘာကြောင့်ဖြစ်တာလဲ။ မင်းနဲ့ ဟင်နရီနဲ့ကျတော့ ကိုယ် မနာလို မဖြစ်မိပါဘူး”

“သူက ဒီမှာ ကြာကြာ လာပြီးနေရတာမှမဟုတ်ဘဲ။ မင်း မနာလိုဖြစ်ဖို့ အချိန်မရဘူး မဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ သူပြန်လာတုန်းက မင်းတို့ နေပုံထိုင်ပုံကြည့်ပါဦး။ ပြန်စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး။ ဒါတောင် ကိုယ်တော့ မနာလို မဖြစ်မိပေါင်ဗျာ”

“မင်းလဲ အလကားပဲ။ မင်းက ကိုယ့်ကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ။ ကိုယ့်ကို တကယ်ချစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မင်းအပေါ်မှာ ကိုယ်ချစ်ခဲ့တာတွေအားလုံး သဲထဲရေသွန် ဖြစ်ကုန်တာပဲ။ နေစမ်းပါဦး။ အခု ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ကိန်းမြို့မှာရှိတဲ့ သူတို့အနားယူစခန်းမှာ မင်း သွားပြီး သူတို့နဲ့အတူတူနားမှာ မဟုတ်လား။ မင်းတို့ ဘာဖြစ်ကြမယ်ဆိုတာ ကိုယ် သိပါတယ်”

“ဟုတ်လား။ ဘာတွေဖြစ်ကြမယ်ဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါဗျာ။ နားထောင်ရအောင်”

ဒက်ခ်စ်က ပြုံးလိုက်သည်။

ဒက်ခ်စ်၏အပြောကြောင့် စီလီဗီ၏ ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို ပြန်ချော့နေပြန်သည်။

+

ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားလာသည့်စိတ်ကို ဒက်ခ်စ်က အနိုင်နိုင်ကြိုးစားပြီး ထိန်းနေရသည်။ စီလီဗီပြောသည်မှာ မှန်သည်။ ကာရိုလင်းက သူ့ကိုကြည့်ပုံ၊ ဆက်ဆံပုံ၊ ညှို့ယူဖမ်းစားပုံများမှာ အခံရခက်လှသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကာရိုလင်းကို စိတ်ထဲမှ ကျိန်ဆဲနေမိသည်။ သူနှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်မိစေရန်လည်း ကန်စောင်းမှာ မှောက်လျက် အိပ်နေလိုက်မိသည်။

သို့သော် ကာရိုလင်း၏ ခပ်ထေ့ထေ့ရယ်သံက သူ့နားထဲသို့ တိုးဝင်လာပြန်သည်။ ကာရိုလင်းသည် ရေကူးကန်၏တစ်ဖက်စွန်းတွင် ဆာဂျီ၊ သူ့အစ်ကို ရောဘတ်တို့နှင့် ရပ်ပြီး စကားပြောနေသည်။ ထိုသို့ပြောနေရင်းက သူ့ကြားလောက်အောင် မထေ့တထေ့ရယ်နေသည်။ မျက်လုံးကို ထောင့်ကပ်ပြီးတော့လည်း သူ့ကို မသိမသာ ခိုးကြည့်နေသည်။

ဒက်ခ်စ်က ဒေါသဖြင့် သူတို့ကို ကျောခိုင်းလိုက်ပြန်သည်။ အလကား ကောင်မ။ သက်သက်လုပ်နေကြောင်း သိသည်။ စိတ်ကို သက်သက်ဆွနေကြောင်း သိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရေကူးကန်၏ ဟိုတစ်ဖက်ခြမ်း မြက်ခင်းပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး စကားပြောနေကြသော သူ့အဖေ၊ ဘေရွန်နှင့် ဘေရွန်၏ ဝမ်းကွဲညီအစ်ကိုတော်သူ အင်္ဂလိပ်တိုင်းရင်းသားတို့ဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေလိုက်သည်။

ဘေရွန်နှင့် သူ၏ ဝမ်းကွဲညီအစ်ကို အင်္ဂလိပ်တိုင်းရင်းသားတို့၏ ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်က ခေါင်းထဲသို့ ရောက်လာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဘိုးဘွားအတူတူမှ ဆင်းသက်လာကြသည်ဆိုခြင်းကို ယုံကြည်ဖို့ ခက်လှသည်။

ဝါဆောမြို့တွင် စစ်ဘေးစစ်ရန်များ ရှိနေသောကြောင့် ပိုလိုအမျိုးသား ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦးသည် ပိုလန်နိုင်ငံမှ ထွက်ပြေးလာခဲ့သည်။ စုဆောင်းထားသည့် စိတ်များကို အင်္ကျီအတွင်းဘက်၌ ဝှက်၍ချုပ်ကာ ရေခဲပြင်ကြီးပေါ်မှ ဖြတ်၍ ခြေကျင်ခရီးဖြင့် တစ်ညလုံး လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ၏ အမြော်အမြင်ကြီးပုံကလည်း အံ့ဩဖွယ်ရာပင် ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း တစ်ရာကျော်တုန်းက အဖြစ်အပျက် ဖြစ်သည်။ သူ့သားအကြီးကို အင်္ဂလန်သို့ သွားရောက် အခြေချစေသည်။ သားအငယ်ကို ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် အခြေစိုက်စေသည်။

ထို သားနှစ်ယောက်သည် ငွေချေးခြင်း၊ အပေါင်ခံခြင်း လုပ်ငန်းများဖြင့် ကြီးပွားချမ်းသာလာကြသည်။ ထိုသားများမှ အဆင့်ဆင့် ဆင်းသက်ပေါက်ပွားလာသည့် သားသမီးများသည် ဘဏ်လုပ်ငန်းများဖြင့် ဆက်လက် ကြီးပွားချမ်းသာကြသည်။ ယခုဆိုလျှင် ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် အခြေစိုက်ခဲ့သည့် သားငယ်၏ မျိုးဆက်များက ဒီကျိုင်းဘဏ်တိုက်ကြီးကို ပိုင်ဆိုင်သည်။ ဥရောပတစ်ခွင်လုံးတွင်လည်း သူတို့ ဘဏ်တိုက်ခွဲများရှိသည်။ အင်္ဂလန်တွင် အခြေစိုက်သည့် သားအကြီး၏ မျိုးဆက်များက ကျိုင်းဘဏ်လုပ်ငန်းလီမိတက် ဟူသောအမည်ဖြင့် ကြီးပွားချမ်းသာနေကြသည်။

သူတို့မိသားစုနှစ်စုစလုံးလည်း ဆိုင်ရာ အစိုးရများ၏ သူ့ကောင်းပြုခြင်းကို ခံကြရသည်။ ဘေရွန်၏ ဘိုးအကြီးကို နပိုလီယန်ဘုရင်က ဘေရွန်ဘွဲ့ဖြင့် ချီးမြှောက်သည်။ ဆာရောဘတ်ကျိုင်းကိုလည်း ပထမကမ္ဘာစစ်အတွင်းက သူ၏ ဆောင်ရွက်ချက်များကြောင့် အင်္ဂလန်ဘုရင်က သူ့ရဲကောင်းဘွဲ့ ချီးမြှင့်သည်။

သူတို့စကားပိုင်းတွင် ဘေရွန်က စကားပြောနေသည်။ ယခု သူ့စကား လက်စသတ်သွားပြီ။ ဆာရောဘတ်က ပြန်ဖြေနေသည်။ သူ့အရပ်က မြင့်သည်။ ငွေရောင်ဆံပင်များရှိသည်။ သူ၏အပြာရောင် မျက်လုံးများသည် အေးဆေးတည်ငြိမ်နေသည်။ အရပ်ပုသော အသားညိုသော၊ မျက်လုံးလည်းညိုသော သူ၏ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်သူကို အပေါ်မှ စီးကြည့်ကာ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဒက်ခ်စ်၏အဖေကမူ သူတို့ပြောနေသည့် စကားများကို နားထောင်နေရင်း စဉ်းစားနေပုံရသည်။ မည်သည့်အခြေအနေမျိုးသို့ ရောက်နေသနည်းဟု ဒက်ခ်စ်က တွေးနေမိသည်။

ထိုအစည်းအဝေးကလေး ဖြစ်လာနိုင်ဖို့အတွက် အများကြီး ကြိုးစားခဲ့ကြရသည်။ မိမိတို့ တိုင်းပြည်တွင်လည်း အရေးကြီးသည့် အခြေအနေဆိုးများနှင့် ရင်ဆိုင်နေကြရသည်။ တိုင်းသူပြည်သားများ အငတ်ဘေးနှင့် ကြုံတွေ့နေကြရသည်။ ထိုအငတ်ဘေးမှ လွတ်မြောက်နိုင်အောင် ငွေကြေးအထောက်အပံ့ကို အမြန်ဆုံး ပေးပို့နိုင်ခြင်း မရှိပါက ခေါင်းဆောင်ကြီးအနေဖြင့် တိုင်းပြည်ကို ထိန်းထားရန် မဖြစ်နိုင်တော့။ သူ့အာဏာ လက်လွတ်မသွားအောင် ကျားကန်ထားရန် မဖြစ်နိုင်တော့။

အသည်းခိုက်အောင် အေးစက်လှသော ရေခဲရည်များက ဒက်ခ်စ်၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျလာသည်။ ဒေါသတကြီးဖြင့် သူ ထထိုင်သည်။ အနားတွင်ရပ်ကာ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ရယ်နေသော ကာရိုလင်းကို တွေ့ရသည်။ ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို ဖမ်းဆွဲသောအခါ လွတ်အောင် ရှောင်ပြေးပြီး ရေကူးကန်ထဲသို့ ခိုင်မာထိုးချသွားသည်။ ရေကူးကန်ထဲမှရေသည် မိမိအကြိုက်ထက် ပိုအေးနေကြောင်းကိုပင် သတိမရနိုင်တော့ဘဲ ကာရိုလင်းကို ဖမ်းမိလိုစေဖြင့် သူလည်း ရေထဲသို့ ခုန်ချလိုက်မိသည်။

ကာရိုလင်းက သူ့ထက်ပိုပြီး ရေကူးကျွမ်းကျင်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အနားသို့ သူ မရောက်သေးမီမှာပင် ကာရိုလင်းသည် တစ်ဖက်သို့ကူးသွားကာ အပေါ်သို့ တက်ပြေးသည်။ ကန်ပေါင်ပေါ်မှနေပြီး ပြောင်ချော်ချော် ငုံ့ကြည့်နေသည်။

+

ထိုနေ့ ညဉ့်နက်ပိုင်းက ရေကူးကန်ဘေးရှိ အဝတ်အစားလဲသည့် ရုံကလေးအတွင်းမှာ ဒက်ခ်စ်နှင့် ကာရိုလင်းတို့နှစ်ယောက် ရှိနေကြသည်။ ရေကူးကန်ပတ်လည်တွင် လမ်းလျှောက်နေသည့် ခြေသံကိုလည်း ကြားနေရသည်။ ကာရိုလင်းသည် ခပ်တိုးတိုးရယ်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်ပြေး ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ဒက်ခ်စ် ဒေါသဖြစ်လာသည်။ ရေစင်သို့သွားကာ မျက်နှာသစ်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ ယခုလိုအချိန်တွင် ကိန်းမြို့သို့ လမ်းလျှောက်သွားရလျှင် ကောင်းမည်ဟု စိတ်ကူးပေါက်လာသည်။ ကိန်းမြို့သို့ မိုင်ဝက်မျှသာ ကွာဝေးသည်။ အမှောင်ထဲမှ လူရိပ်တစ်ခုပေါ်လာပြီး သူ့ဘေးသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ လှည့်မကြည့်ဘဲနှင့် မည်သူဖြစ်ကြောင်း သူ သိသည်။

“မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ခုန ဟိုနားကို လျှောက်လာတာ ခင်ဗျား မဟုတ်လား”

သူက ဒေါသတကြီး ပြန်မေးသည်။ ဖက်ကက်က ရယ်သည်။

“ဒါလောက်တော့ မင်းသိဖို့ကောင်းတာပေါ့ကွာ။ ငါလာတာဆိုရင် ငါ့အသံကို မင်းကြားအောင် လုပ်ပျံ့မလား”

“ဒါဖြင့်ရင် ဘယ်သူလဲ”

“မင်း အဖေ”

“ဖေဖေ ... ကျွန်တော် အထဲမှာရှိနေတာ သူ သိသွားသလား”

ဒက်ခ်စ် စိတ်ဆိုးပြေသွားသည်။

“သိတာပေါ့။ ဒါကြောင့် မင်းဆီကို ငါ အခုလာတာ။ မင်းကို အခုချက်ချင်း သူ တွေ့ချင်တယ်တဲ့”

ဒက်ခ်စ်သည် ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ဖက်ကက်၏နောက်မှ ငြိမ်သက်စွာ လိုက်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲသို့ သူဝင်သွားသောအခါ သူ့အဖေက မော့ကြည့်သည်။ ဒက်ခ်စ်က သူ့အဖေကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဖေဖေ ဤမျှ စိတ်ဆိုးသည်ကို အလွန် မြင်ရခဲ့သည်။

သူ့အဖေက ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ အရုပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“အကုန်လုံး ပျက်စီးကုန်တော့မယ်။ အကုန်လုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်တော့မယ်။ တို့ ဆွေးနွေးထားသမျှတွေအားလုံး ပျက်ပြားကုန်လိမ့်မယ်။ ချွေးတွေ သွေးတွေနဲ့ ရင်းနှီးကြိုးစားထားသမျှတွေအားလုံး သဲထဲရေသွန် ဖြစ်ကုန်တော့မယ်။ ဒါတွေအားလုံးဟာ မင်းရဲ့ မိုက်မဲမှု၊ မဆင်ခြင်မှုတွေကြောင့် ဖြစ်ရတော့မယ်”

ဒက်ခ်စ်က သူ့အဖေကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့အဖေ၏လက်များ တုန်ယင်နေကြကြောင်း ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ်နှင့် သတိထားလိုက်မိသည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုနှင့် အိုမင်းရင့်ရော်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ပါးရေနားရေတွန့်မှုများကို သူ့အဖေ၏မျက်နှာပေါ်တွင် မြင်တွေ့နေရသည်။

သူ့အဖေဆီသို့ သူ လျှောက်သွားသည်။

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး ဖေဖေ။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ စိတ်ထိခိုက်ရလောက်အောင် ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ခဲ့ပါဘူး ဖေဖေ” ဟု သူက ပျော့ပျောင်းသည့်လေသံနှင့် ပြောပြသည်။

သူ့အဖေ၏ ခက်ထန်နေသောစိတ်သည် ပျော့ကျသွားသည်။ သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်ကြားတွင် ရိုးသားမှုရှိသည်ဟု ယုံကြည်ပြီး ဖြစ်သည်။ သူ့ကို သူ့သားက လိမ်ညာပြောလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း သူ သိသည်။

“ဖေဖေ ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ မိုက်မဲပါတယ်။ မဆင်ခြင်တတ်တဲ့ အကောင်ပါ။ ဒါမျိုး နောက်ထပ် မဖြစ်စေရပါဘူး ဖေဖေ” ဟု သူက ဆက်ပြောသည်။

သူ့အဖေက သူ့ကို လှမ်းဆွဲယူသည်။

“အင်း ... ဒက်ခ်စ် ... ဒက်ခ်စ် ... ဖေဖေကြောင့် သား ဘယ်လိုနေရမယ်ဆိုတာကို သား လေ့လာစရာတွေ အများကြီး ကျန်နေပါသေးလားကွယ်” ဟုလည်း ပြောသည်။

မိမိကိုလာထိသည့် ဖေဖေ၏ အထိအတွေ့ကြောင့် ထိတ်ရွံ့စိုးရိမ်မှုများကို ကြီးမားစွာ ဖေဖေ ခံစားနေရကြောင်း ဒက်ခ်စ် သိလိုက်သည်။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် သူ ဝမ်းနည်းကြေကွဲသွားသည်။ သူ ဘယ်တုန်းကမျှ မခံစားခဲ့ဖူးဘူးသော ဖေဖေအပေါ် သဘောပေါက် နားလည်သည့်စိတ်လည်း သူ့ရင်ထဲမှာ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ သူ့ကိုယ်ကိုကိုင်ပြီး နူးညံ့သော ဖေဖေ၏ပါးပြင်ကို နမ်းလိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ဖေဖေသား ဖြစ်ပါတယ် ဖေဖေ။ ဖေဖေကမ္ဘာထဲမှာပဲ ကျွန်တော် နေချင်ပါတယ်”

သူ့အဖေသည် ဘဝလမ်းဆုံးသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ပထမဦးဆုံးအကြိမ် သူ သဘောပေါက် နားလည်လိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။

*

(၉)

ဂျပန်မိမိအောင်သည် သူ နေရတော့မည်မဟုတ်ကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ သိနေသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင် နာကျင်ခြင်း တစ်စုံတရာ မရှိ။ ဘုန်းတော်ကြီး၏ မျက်လုံးများကို သူ မော့ကြည့်သည်။ သူ ရှင်းပြချင်သည့်အကြောင်းတွေ အများကြီးရှိနေသည်။ သို့သော်လည်း စကားလုံးများသည် သူ၏ စိတ်အာရုံထဲမှာသာ ရှိနေသည်။ ပါးစပ်ဆီသို့ ရောက်မလာနိုင်။

သူ သိပ်မောနေသည်။ သူ့ဘဝတွင် ဤမျှလောက် မောပန်းသည့်ဝေဒနာကို မခံစားခဲ့ဖူးချေ။ ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ ခေါင်းတင်ပြီး မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီး၏ တရားစာရွတ်နေသံများ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ အနားယူပြီးလျှင် စကားပြောနိုင်လိမ့်မည်ဟု သူ ထင်နေသည်။ ကြောက်လန့်စိုးရိမ်ခြင်းကား သူ မဖြစ်ပါ။ ကြီးမားသော ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုကိုသာ ခံစားနေရသည်။ လုပ်စရာ အလုပ်တွေ အများကြီး ကျန်သေးသည်။ သူ လုပ်နိုင်သည့် အလုပ်တွေ အများကြီးကျန်သေးသည်။ သို့သော်လည်း ယခုတော့ အားလုံးကို လက်လျှော့လိုက်ရပါတော့မည်။ လမ်းဆုံးချိန်သို့ ရောက်လာပါပြီ။

ဒက်ခ်စ်။ ထိုစကားလုံးသည် သူ့စိတ်အာရုံထဲမှနေ၍ ပေါက်ကွဲလောင်ကျွမ်းကြီး ထွက်လာတော့မည်ကဲ့သို့ ရှိနေသည်။ ဒက်ခ်စ် အထီးကျန်ဖြစ်တော့မည်။ တစ်ကောင်ကြွက် ဖြစ်တော့မည်။ အသက်ကလည်း အလွန်ငယ်သေးသည်။ လူ့လောကတွင် အသက်ရှင်နေထိုင်ရမည့်အချိန်တွေ အများကြီးကျန်သေးသည်။ သူ့ကို သင်ပြပေးရသေးသည့် အကြောင်းအရာပေါင်း မြောက်မြားစွာ ကျန်နေသေးသည်။ ကလေးငယ်တစ်ယောက်အနေဖြင့် တတ်သိနားလည်ရမည့် အကြောင့်အရာတွေ မြောက်မြားစွာ ကျန်နေသေးသည်။ အသက်ငယ်ရွယ်သူတစ်ယောက်၏ ကျန်းမာသန်စွမ်းသော ခွန်အားဖြင့် ကမ္ဘာလောကကြီး၏ ပြဿနာတို့ကို ဖြေရှင်းနိုင်သည် မဟုတ်။ ထိုအကြောင်းများကိုလည်း ပြောပြခဲ့ချင်သည်။ သို့သော်လည်း ယခုတော့ သိပ်ကိုနောက်ကျသွားချေပြီ။ အလွန်တရာ နောက်ကျသွားချေပြီ။ သူ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

ဒက်ခ်စ်က ဆရာဝန်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“အိပ်ပျော်သွားပြီ။ ကောင်းတဲ့ လက္ခဏာပါပဲ” ဟု ဆရာဝန်က ပြောသည်။

အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည့် ဆရာဝန်နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲမှာ ဘုန်းတော်ကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အခန်းပြင် အဝန်းတွင် ဖက်ကက် စောင့်နေသည်။

“ဘယ်လိုနေသလဲ” ဟု ဆီးမေးသည်။

“မထူးခြားပါဘူးဗျာ။ ဘယ်တော့လောက် ...”

ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းကို ယမ်းပြသည်။ ထို့နောက် တစ်ဆက်တည်း ဆရာဝန်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီနေ့ည ဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်မယ်။ မနက်ဖြန်မနက် ဖြစ်ချင်လဲဖြစ်မယ်။ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး” ဆရာဝန်က ဒက်ခ်စ်၏စကားကို အဆုံးမခံတော့ဘဲ ကြားဖြတ်ပြီး ဝင်ဖြေသည်။

“မျှော်လင့်ချက်ကော မရှိတော့ဘူးလား”

“မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ အမြဲ ရှိပါတယ်” မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့သည်ကို သိသော်လည်း ဆရာဝန်က ထိုသို့ ပြန်ဖြေသည်။

အပေါ်ထပ်သို့ မာစယ် တက်လာသည်။

“သတင်းထောက်တစ်ယောက် တယ်လီဖုန်းဆက်နေတယ်”

“ဘာသတင်းမှ မရှိဘူးလို့ ပြောလိုက်ဗျာ”

“သတင်းလိုချင်လို့ ဆက်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလိုချင်လို့လဲ” ဒက်ခ်စ်က မာစယ်ကို ပြန်ကြည့်သည်။

“မင်း ပိုလို ဆက်ကစားဦးမှာလားဆိုတာ သိချင်လို့တဲ့”

မာစယ်က ဒက်ခ်စ်ကို မကြည့်ဘဲ ဖြေသည်။ ဒက်ခ်စ်၏မျက်နှာ အုံ့မှိုင်းသွားသည်။ လက်သီးကိုလည်း ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဒေါသတကြီး ဆုပ်လိုက်သည်။

“ဒီကောင်တွေ ဒါကိုပဲ အမြဲတမ်း စဉ်းစားနေကြသလား။ ဒီမှာ ကျုပ်အဖေက သေတော့မယ်။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ သောက်သုံးမကျတဲ့ ကစားပွဲအတွက်ပဲ သူတို့က စိတ်ပူနေကြသလား။”

သတင်းထောက်များက သူ့ကို ‘အရိုင်း’ ဟူသော အမည်ပေးစဉ်က အကြောင်းကို ပြန်သတိရမိသည်။ အီတလီအသင်းနှင့် ကစားပြီးခါစအချိန်ကဖြစ်သည်။ အီတလီကစားသမားနှစ်ယောက်ကို သူ မြင်းနှင့် တိုက်ပစ်ခဲ့သည်။ တစ်ယောက်က မြေပြင်ပေါ်သို့ ပုံလျက်သား ကျသွားသည်။ နောက်တစ်ယောက်မှာမူ ဒဏ်ရာ ပြင်းထန်သောကြောင့် ဆေးရုံသို့ တန်းတင်လိုက်ရသည်။

ထိုပြိုင်ပွဲပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း သူ့ကို သတင်းထောက်များ ဝိုင်းကြသည်။ မေးခွန်းပေါင်းစုံနှင့် ပစ်ခတ်မေးမြန်းကြသည်။

“ကစားသမားနှစ်ယောက် ဒဏ်ရာရသွားတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား ဘယ်လို ခံစားရပါသလဲ”

“ကံဆိုးတာပေါ့။ မြင်းပေါ်မှာ ဖင်မြဲအောင်မှ မထိုင်တတ်တဲ့လူတွေ ပိုလိုကစားဖို့ မကောင်းဘူး” သူကလည်း သာမန်ပင် ပြန်ဖြေသည်။

“ခင်ဗျားဖြေပုံက သူတို့ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတဲ့ ပုံမျိုးပဲ”

ဒက်ခ်စ်က ထိုသတင်းထောက်ကို ပြန်ကြည့်သည်။

“ကျုပ်က ဘာလို့ ဂရုမစိုက်ရမှာလဲ။ ကစားနေတဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်လဲ ဒီအဖြစ်မျိုးနဲ့ အမြဲကြုံနိုင်တာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ အခုဖြစ်တာက ခင်ဗျားမှမဟုတ်ဘဲ။ နောက်ပြီးတော့လဲ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးဟာ ခင်ဗျားနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ကစားတဲ့ တခြားအသင်းသားတွေပဲ ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်တတ်ကြတယ်”

“ခင်ဗျား ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ” ဒက်ခ်စ်၏အသံသည် အေးစက်မာကျောလာသည်။

“ဒီအဖြစ်က ထူးဆန်းနေလို့ပါ။ တခြားအသင်းက ဂိုးသွင်းတော့မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုးရတာချည်းပဲ။ ဒီလို ရင်ဆိုင်တိုးတိုင်းလဲ တစ်ဖက်သင်းမှာ ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်ရတာချည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

စောစောက သတင်းထောက်ကပင် ဆက်မေးသည်။

“သူတို့ ဒဏ်ရာရအောင် ကျုပ်က တမင် လိုက်တိုက်နေတယ်လို့ ခင်ဗျား ဆိုချင်သလား”

“ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ...” ထိုသတင်းထောက်သည် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေသည်။

“အနိုင်ရဖို့အတွက် ကျုပ် ကစားတယ်။ ဒါကြောင့် တခြားအသင်းက ကျုပ်ဘက်ကို ဂိုးသွင်းတော့မယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကာကွယ်နိုင်သလောက် ကာကွယ်မှာပဲ။ တခြားအသင်းသားတွေ မြင်းကောင်းကောင်း မစီးတတ်တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်မှာ ဘာတာဝန်မှ မရှိဘူး”

ဒက်ခ်စ်က ထိုသတင်းထောက်၏စကားကို အဆက်မခံတော့ဘဲ ကြားဖြတ်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“အားကစားစိတ်ဓာတ်ဆိုတာလဲ ရှိပါသေးတယ်”

“အားကစားစိတ်ဓာတ်ဆိုတာ ရှုံးတဲ့လူတွေအတွက်ပါ။ ကျုပ်ကတော့ နိုင်ဖို့ကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်”

“ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးထားပြီး ကစားတဲ့အတွက် တခြားတစ်ယောက် သေသွားရင်ကော”

“ကျုပ်နိုင်ဖို့အတွက် ကျုပ်အသက်ကိုတောင် အသေခံနိုင်တယ်”

ဒက်ခ်စ်ကလည်း ကဲကဲဆတ်မခံ။

“ဒါပေမဲ့ အခုဟာက အားကစားပြိုင်ပွဲဖြစ်ပါတယ်။ စစ်မြေပြင် မဟုတ်ပါဘူး။”

သတင်းထောက်က ထိတ်လန့်သောအသံမျိုးနှင့် ပြန်ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ။ ခင်ဗျား ပိုလိုကွင်းထဲဆင်းပြီး ကစားဖူးသလား။ ပေါင်တစ်ထောင်လောက် အလေးချိန်ရှိတဲ့ မြင်းတစ်ကောင်နဲ့ လူတစ်ယောက်က ခင်ဗျားကို ပြေးလာပြီးတိုက်တာကို ခင်ဗျား ခံရဖူးသလား။ တစ်ခါလောက် စမ်းကြည့်စမ်းပါ။ ခင်ဗျားရဲ့ အတွေးအမြင်တွေအားလုံး ပြောင်းသွားပါလိမ့်မယ်”

ထိုနေ့ညကပင် သူ ညစာစားနေခိုက် တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်း မြည်လာပြန်သည်ကို သူ ပြန်ပြီး သတိရနေမိပြန်သည်။ ဖုန်းဆက်သူမှာ ထိုနေ့ညနေက သူနှင့် စကားပြောခဲ့ကြသည့် သတင်းထောက်များအနက်မှ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

“အီတလီအသင်းက ကစားသမား စောစောကလေးက ဆေးရုံပေါ်မှာ ဆုံးသွားတာ ချင်ဗျား ကြားပြီးပါပြီလား”

“မကြားသေးဘူး”

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားပြောချင်တာ ဒါပဲလား။ ဝမ်းနည်းပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားလေးတစ်လုံးလောက်တောင် မပြောတော့ဘူးလား” ဟု သတင်းထောက်က မေးသည်။

ဒက်ခ်စ်သည် ရုတ်တရက် ဒေါသပေါက်ကွဲသွားသည်။

“ဘာထူးမှာလဲ။ ဝမ်းနည်းပါတယ်လို့ ကျုပ်က ပြောလိုက်ရင် သူ့အသက် ပြန်ရှင်လာမှာလား”

ဒက်ခ်စ်က ပြောပြောဆိုဆို တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ပစ်ချခဲ့သည်။

သူ့အဖေသည် လက်လွှတ်ရတော့မည့်အချိန်မျိုးသို့ ရောက်နေသည်။ ထိုသို့သော အချိန်မျိုးတွင် သူကြုံခဲ့ရသည်များကို တသိကြီး ပြန်ပြီးတွေးနေမိသည်။ အခြေအနေတို့သည် ဘာမှလဲ ပြောင်းလဲလာနိုင်တော့မည် မဟုတ်။ အင်္ဂလန်အသင်းနှင့် ပြင်သစ်အသင်းတို့ လန်ဒန်မြို့တွင် ယှဉ်ပြိုင်ကစားခဲ့ကြသည်။ ထိုပွဲအပြီးတွင် ပြင်သစ်သို့ သူပြန်လာခဲ့သည်။ မိမိတို့ တိုင်းပြည်နှင့် သဘောလိုင်း ကန်ထရိုက်စာချုပ် ချုပ်ဆိုနိုင်တော့မည့် သတင်းကိုလည်း သူ့အဖေအတွက် ယူဆောင်လာနိုင်ခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း နောက်ကျခဲ့ချေပြီ။

+

ကွင်းထဲမှာ လူများပြည့်နေသည်။ ထိုင်ခုံအားလုံးမှာ နောက်ပွဲအတွက်ပင် ရောင်းချထားပြီးဖြစ်၏။ ကွင်းထဲသို့ မြင်းစီးပြီး သူဝင်လာသောအခါတွင် ပရိသတ်သတ်ဘက်မှ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေသံများကို ကြားရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အံ့ဩတကြီးနှင့် သူ မော့ကြည့်မိသည်။ ပြီးတော့ သူ့ဘေးက ယှဉ်လျက်ပါလာသော ဆာဂျီကို လှည့်ကြည့်သည်။

“မင်းတော့ ပရိသတ်အသည်းစွဲ ဖြစ်သွားပြီ။ ဒီပရိသတ်အားလုံးဟာ မင်းကို ကြည့်ချင်လို့လာကြတာ” ဟု ဆာဂျီက ပြန်ပြုံးပြရင်း ပြောသည်။

ဒက်ခ်စ်က ပရိသတ်ကို ပြန်ကြည့်သည်။ အားလုံးက သူ့ကို ဩဘာပေးနေကြသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်မှုကို ခံစားလိုက်ရသည်။

“တစ်ယောက်ယောက်ကို ငါသတ်တာ ကြည့်ချင်လို့ လာကြတာ”

ဆာဂျီကလည်း ပရိသတ်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်သည်။ ထို့နောက် ဒက်ခ်စ်ကို ပြန်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ တင်းမာနေသည်။

“မင်းက မသတ်ရင်လဲ မင်း အသတ်ခံရတာကို ကြည့်ချင်လို့ လာကြတာ”

ထိုနေ့ပွဲကို စိတ်တိုင်းကျ ကစားနိုင်ခဲ့ကြသည်။ စတုတ္ထပွဲငယ် ပြီးဆုံးချိန်က ကွင်းလယ်မှာတန်းစီပြီး သူတို့ ရပ်နေကြသည်။ ဒက်ခ်စ်က အလယ်က ဖြစ်သည်။ ကျန်လူများ မြင်းပေါ်မှဆင်းပြီး ကွင်းပြင်သို့ ထွက်သွားကြသည်။ မြင်းပေါ်မှ ဒက်ခ်စ်

ဆင်းလိုက်သောအခါ ပရိသတ်ထံမှ ရေရွတ်သံများကို ကြားရသည်။ သူတို့ကို မော့ကြည့်ရင်း သူ့စိတ်ထဲမှာ ထိတ်လန့်သလို ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့မြင်းရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။

သူ့မြင်းသည် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ နံပါးနှစ်ဖက်မှာလည်း ဖားဖိုလို ဖိုလို့က်နေသည်။ ဒက်ခ်စ်က မြင်း၏ လည်ပင်းကို ညင်သာစွာပွတ်သပ်ပေးသည်။

“ဒီတစ်ချီတော့ သူတို့ကို တို့ အရူးလုပ်လိုက်ကြပါပြီကွာ” ဟု ဒက်ခ်စ်က သူ့မြင်းကို ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

ထို့နောက် ဖက်ကက်က မြင်းတစ်ကောင်ကိုဆွဲပြီး ကွင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ အမောဆိုနေသည့်မြင်းကို ယူသွားသည်။ မြင်းသစ်ပေါ်သို့ သူ တက်လိုက်သောအခါတွင် ပရိသတ်က သူ့ကို ဩဘာပေးကြပြန်သည်မှာ ကွင်းပွင့်သွားမတတ် ဖြစ်လေသည်။

“ငါတော့ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေပြီ” ဆာဂျီ၏အနီးသို့ကပ်သွားရင်း သူက ပြောသည်။

“လုပ်မနေနဲ့။ မင်းက သူ့ရဲကောင်းကြီး ဖြစ်နေပြီ”

သတင်းစာများကလည်း သူ့ကို ချီးကျူးရေးသားကြသည်။ ထိုနှစ်ကုန်သောအခါတွင် ပြင်သစ်အမျိုးသား လက်ရွေးစင်အသင်းတွင် သူ့ကို ထည့်သွင်းကစားရန် စီစဉ်ကြတော့သည်။ အသက်အငယ်ဆုံးနှင့် အတော်ဆုံး ပိုလိုကစားသမားလည်း ဖြစ်လာတော့သည်။ အမှန်တော့ သူ့အသက်(၁၈)နှစ်ပြည့်ရန် တစ်လလောက်ပင် လိုနေသေးသည်။

ယခုတော့လည်း သူ့အဖေ၏ နောက်ဆုံးအချိန်ကို သူ စောင့်နေရချေပြီ။ သည့်နောက်ပိုင်းတွင် အရာအားလုံးတို့သည် မည်သို့ ဖြစ်လာကြလေမည်နည်း။ တစ်ညတုန်းက ကျောင်းတွင် သူတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက် အခန်းထဲမှာ ထိုင်ပြီး စကားပြောနေကြသည့်အကြောင်းကိုလည်း သူ ပြန်စဉ်းစားနေမိသည်။

ဒက်ခ်စ်က ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်ရင်း စားပွဲပေါ်သို့ ခြေထောက်များ လှမ်းတင်ထားသည်။

“ဆာဂျီ ... မင်း စာမေးပွဲ ဖြေနိုင်ရဲ့လား”

“မပြောတတ်ပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ။ ပြီးခဲ့တဲ့စာမေးပွဲက ခက်လဲခက်တယ်” ဆာဂျီ၏မျက်နှာ ညှို့မှိုင်းသွားသည်။

ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းညှိတ်ပြရင်း ရောဘတ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ရောဘတ်ကိုတော့ မေးစရာမလိုချေ။ သုံးနှစ်လုံးလုံး ပညာအတူသင်ခဲ့ကြရာတွင် ရောဘတ်သည် စာအတော်ဆုံး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အတန်းကုန်ပြီဖြစ်သောကြောင့် သူ ကျောင်းထွက်ရတော့မည်ဖြစ်ရာ သူ့ စာအုပ်များကိုပင် ထုပ်ပိုးနေချေပြီ။

“မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေသလဲ ရောဘတ်”

“ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး ကျသွားသလို ခံစားရတာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်မကောင်းတော့ ဖြစ်တယ်။ ဒီနေရာကလေးကို ငါ ခွဲမသွားချင်ဘူး” ရောဘတ်က အခန်းကလေးကို လှည့်ကြည့်နေသည်။

“အလကားပါကွာ။ ငါကတော့ ဒီနေရာကို ခွဲရတော့မှာမို့ ပျော်တယ်” ဟု ဆာဂျီက အသံကျယ်ကျယ်နှင့် အော်ပြောသည်။

ဒက်ခ်စ်က ပြုံးနေသည်။

“မင်းအစီအစဉ်က ဘယ်လိုလဲ” ဟုလည်း ဆာဂျီကို မေးသည်။

“ဘာအစီအစဉ်ရမှာလဲ သူငယ်ချင်းရာ။ အလကားနေလို့ရတဲ့ကျောင်းလဲ ငါ့အဖို့ မရှိတော့ဘူး။ ထောက်ပံ့ကြေးလဲ မရတော့ဘူး။ တို့လို ကိုယ့်တိုင်းပြည်က ထွက်ပြေးလာရတဲ့ ရုရှားလူမျိုးတွေအတွက် ဘာမှ လုပ်ပေးကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် မင်း ဘာလုပ်မလဲ။ အလုပ်ထွက်လုပ်တော့မလား” ရောဘတ်ကမေးသည်။

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ငါလိုကောင်မျိုး ဘာအလုပ်ရမှာလဲ။ ငါ့အဖေလုပ်တဲ့ အလုပ်မျိုးလား။ ဟိုတယ်မှာ တံခါးစောင့် လုပ်ရမှာလား”

“မင်း တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမှာပေါ့” ဟု ရောဘတ်ကပင် ပြန်ပြောသည်။

“မင်းလို ဟားဗတ်တက္ကသိုလ် သွားတက်ရမှာပေါ့လေ။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လဲ ဒက်ခ်စ်နဲ့အတူတူ ဆင်ဒါဟတ်စ် စစ်တက္ကသိုလ် သွားတက်ရမလား။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူက ငါ့ကိုခန့်မှာလဲ။ ငါ့အဖေ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ခန့်နိုင်မှာတဲ့လား” ဆာဂျီက ငေါ့တော့တော့ ပြန်ပြောသည်။

ရောဘတ် ငြိမ်သွား၏။ ဆာဂျီက သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူ ပြောမိသည့် လေသံမာသွားသောကြောင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။

“မင်းကို ငါ ဘုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ” ဟုလည်း လှမ်းတောင်းပန်သည်။

“ရပါတယ်” ရောဘတ်က လေသံတိုးတိုးနှင့် ပြန်ပြောသည်။

“အမှန်တော့ ငါ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီကွာ”

“ဟုတ်လား”

“ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ အမေရိကန်မတစ်ယောက်လောက်ကို ရအောင်ယူမယ်ကွာ။ မင်းညီမင်းသားဆိုရင် သူတို့ သဘောကျကြတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ဒက်ခ်စ်က ရယ်သည်။

“မင်းက မင်းညီမင်းသားမှ မဟုတ်ဘဲ။ မင်းအဖေက မြို့စားပါကွာ”

“ဘာထူးမှာလဲကွ။ သူတို့က ဂုဏ်ထူးဘွဲ့ထူးပဲ လိုချင်ကြတာ မဟုတ်လား။ ဟိုတစ်ညက ဧည့်ခံပွဲလာတက်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို မင်းတို့ မှတ်မိသေးသလား။ ငါဟာ မင်းညီမင်းသားဖြစ်တဲ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်တော့ သူ သိပ်အံ့သြသွားတယ်ကွ။ ပြီးတော့ မင်းညီမင်းသားကို ကျွန်မ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူးတဲ့။ ငါက ပြန်မေးတယ်။ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်က ထူးခြားများနေလို့လားဗျာလို့ သူကပြောတယ်။ ထူးခြားတာပေါ့တဲ့။ ထူးခြားတာကို ကျွန်မ ချက်ချင်း မြင်လိုက်ရပါပြီတဲ့။ လက်ဖျားကလေးတွေဟာ မရမ်းနုရောင် ပြေးနေတာပဲတဲ့။ ဒါဟာ မင်းသွေးပဲတဲ့”

ထိုစကားကြောင့် သူတို့အားလုံး ဝိုင်းရယ်မောကြသည်။ ပြီးတော့ ရောဘတ်က ဒက်ခ်စ်ဘက်သို့ လှည့်လာပြန်သည်။

“မင်းရော ဘာလုပ်မလဲ”

“ငါကတော့ ဆင်းဒ်ဟတ်စ်စစ်တက္ကသိုလ် သွားတက်ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ခန့်စာလဲ ရပြီ။ ဖေဖေကလဲ သွားစေချင်တယ်”

“ငါကတော့ ရှက်စရာကောင်းတယ်လို့ထင်တယ်။ မင်းကို အဲဒီကျောင်း တက်ခွင့်ပေးတာဟာ သူတို့အတွက် ပိုလိုကစားပေးစေချင်လို့ပါကွာ” ရောဘတ်က စိတ်ဆိုးသည့်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဘာထူးမှာလဲကွာ။ ငါ့ကိုများ ဒီအခွင့်အရေးမျိုး ပေးလိုက်စမ်းစေချင်တယ်” ဟု ဆာဂျီက ဝင်ပြောသည်။

“ဒီကိစ္စက ငါ့ဦးလေး စီစဉ်နေတာပါကွာ။ မနှစ်က တို့ကစားတဲ့ပွဲတစ်ပွဲကို သူ လာကြည့်တယ်။ အဲဒီတုန်းက မင်းကစားပုံ ကစားနည်းတွေကို သူ သိပ်သဘောကျသွားတာ”

“သူတို့အတွက် ငါ ကစားပေးရင် အင်္ဂလန်နဲ့ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံ ဆက်ဆံရေး ပိုကောင်းလာလိမ့်မယ်လို့ ဖေဖေက ထင်တယ်။ ဆက်ဆံရေးကောင်းလာရင် တို့တိုင်းပြည်နဲ့ သင်္ဘောအဆက်အသွယ်တွေ ရလာလိမ့်မယ်”

“ဒီကိစ္စတွေဟာ ငါ့အဖေ ကုမ္ပဏီတစ်ခု ထောင်လိုက်ကတည်းက စီစဉ်ပြီးဖြစ်သွားပြီနဲ့ တူတယ်။ မင်းတို့တိုင်းပြည်ကို သင်္ဘောတွေ ပို့ပေးနိုင်ဖို့အတွက် ဒေါ်လာငါးသန်းကျော်လောက် ကုန်တယ်လို့ ပြောတယ်”

“အခုအထိ ဘာသင်္ဘောမှလဲ ရောက်မလာသေးပါဘူး။ ကော်တီဂွေးနဲ့ ကမ်းလှမ်းနေပါပြီဆိုတဲ့ စကားကို မကြားရခင်ကတည်းက ဟို ဂရိလူမျိုး လောင်းကစားသမားကြီးက ဗြိတိသျှကို သူ့သင်္ဘောတွေ ငှားလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် ရှုပ်ကုန်တာပဲ ဖြစ်တယ်”

“တစ်ယောက်ယောက်တော့ ကလိမ်အကျခံနေရပြီ”

“တခြားလူတွေ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မင်းအဖေနဲ့ ငါ့အဖေပဲ ကလိမ်အကျခံနေရတာ ဖြစ်ရမယ်။ အထူးသဖြင့် မင်းအဖေက ပိုပြီး ကလိမ်အကျခံရနိုင်စရာ အကြောင်းရှိတယ်။ မင်းအဖေ စိုက်ထားရတဲ့ ငွေငါးသန်းအတွက် သူ ဘာပြန်ရမှာလဲ။ သွင်းကုန်ထုတ်ကုန်

လိုင်စင်ပဲရမယ်။ ဒီလိုင်စင်ပေါ်က သူ့အတွက် ကော်မရှင် ငါးရာခိုင်နှုန်းပဲ ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုလို ဘာသဘော အဆက်အသွယ်မှမရှိတော့ အဲဒါတွေလဲ ဘာမှ တန်ဖိုး မရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား” ဟု ဒက်စ်စ်က ပြန်ပြောသည်။

သူတို့အားလုံး ငြိမ်သွားကြသည်။ သည်အကြောင်းကိုပင် သူတို့ စဉ်းစားမိခဲ့ကြသော်လည်း မည်သူမျှ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း မရှိခဲ့။

*

(၁၀)

“ရောက်နေပြီလား မာစယ်” ကောင်စစ်ဝန်ကြီးသည် ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဖြည်းညင်းစွာ ဝင်လာသည်။ ယခုဆိုလျှင် တောင်ဝေးအကူဖြင့် လမ်းလျှောက်နေရရှာသည်။

မာစယ်သည် သတင်းစာများကို သပ်ရပ်စွာ ခေါက်ပြီး ကောင်စစ်ဝန်ကြီး၏ စားပွဲပေါ်သို့ တင်ပေးနေရာမှ မော့ကြည့်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

“သူတို့ နိုင်ကြရဲ့လား”

ဂျယ်မီဇနော်စ်က စားပွဲပေါ်ရှိ သတင်းစာများကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း မေးသည်။

“နိုင်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ဒီပွဲမှာလဲ ဝိုင်းအများဆုံး သွင်းနိုင်သူဟာ ဒက်ခ်စ်ပါပဲ။ သူကတော့ တကယ့်ကို သူ့ရဲကောင်းဖြစ်နေပြီ။ ဒီလို နိုင်ကြတဲ့အတွက် သူတို့တစ်သင်းလုံး ရက်သတ္တတစ်ပတ်လောက်တော့ ဆက်ပြီး လည်ပတ်ခွင့်ရကြဦးမယ် ထင်ပါတယ်”

ကောင်စစ်ဝန်က ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ သတင်းစာများကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။ သူ့သားကို ချီးကျူးရေးသားထားသည့် အကြောင်းအရာများနှင့် ပြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ သူ့ခေါင်းကို ခါယမ်းနေသည်။

“ဒီအားကစားမျိုးကို ငါတော့ ကြိုက်ရကောင်းမှန်းလဲ မသိပါဘူးကွာ။ လူငယ်လေးတစ်ယောက်အတွက် ကောင်းတဲ့ကစားနည်းမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“ဒက်ခ်စ်ဟာ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ခင်ဗျာ။ ဒီကစားနည်းမှာတော့ သူဟာ တစ်ဖက်ကမ်းခပ်ပါပဲ”

“ငါလဲ ဒီလိုပဲ မျှော်လင့်ပါတယ်ကွာ။ ဒါထက် သင်္ဘောတွေကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မကာအိုမြို့က အကြောင်းပြန်စာများ ရပြီလား”
ကောင်စစ်ဝန်က စကားလမ်းကြောင်းကို ပြောင်းလိုက်သည်။

“မရသေးပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ဒီလိုဖြစ်နေတာ ငါတော့ သိပ်သဘောမကျဘူး။ ဗြိတိသျှကလဲ ခွင့်ပြုချင်နေတယ်လို့ ငါကြားရတယ်။ သင်္ဘောတွေက ဆိပ်ကမ်းမှာ
အလုပ်မရှိဘဲ ဒီအတိုင်း ကပ်ထားကြရတာ မဟုတ်လား။ ဒါတောင် သူတို့ဘက်က လှုပ်မလာဘူး”

“ဒီအလုပ်မျိုးက အချိန်ယူရတတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဘယ်လောက်တောင် အချိန်ယူကြမှာလဲ။ ဆာရောဘတ်က သူ လန်ဒန်မြို့ ပြန်ရောက်ရင် အမြန်ဆုံး ဆောင်ရွက်ပျံ့မယ်လို့
ကတိပေးသွားတာပဲ တစ်လကျော်လာပြီ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဗြိတိသျှက သူတို့ထင်တာ လုပ်နိုင်တာပဲ။ တို့မှာသာ ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘဲ
ဖြစ်နေကြရတာ”

“ကျွန်တော်တို့ဆီကို ဆာရောဘတ် နောက်ဆုံးရေးလိုက်တဲ့ စာထဲမှာတော့ သူ အစွမ်းကုန် လုပ်နိုင်ပါတယ်လို့ ပါပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ သူ့အဖို့လဲ အကျိုးကျေးဇူးရှိမှာပဲ မဟုတ်လား”

ကောင်စစ်ဝန် ပြန်မေးပုံက ပဟေဠိဆန်သလို ဖြစ်နေသည်။

“သင်္ဘော ကန်ထရိုက်စာချုပ်ရာမှာ ဘေရွန် ထည့်ထားတဲ့ ငွေအရင်းအနှီးထဲမှာ သူ့ငွေကလဲ တစ်ဝက် ပါပါတယ်”

“ဒေါ်လာနှစ်သန်းခွဲဆိုတာ နည်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူလဲ အရုံးခံနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“တို့သဘောတွေကို ဗြိတိသျှက မပိတ်ပင်နိုင်တော့ဘူးဆိုရင် သူ့ဆုံးရှုံးမှုက ပိုပြီး ကြီးကျယ်သွားတော့မှာပေါ့”

မာစယ်က ဘာမှ ပြန်မဖြေချေ။

ဒက်ခ်စ်၏အဖေသည် စိတ်ပင်ပန်းစွာဖြင့် ကုလားထိုင်နောက်မှီပေါ်သို့ ကိုယ်ကို မှီချလိုက်သည်။

“ငါဟာ ဒီလိုပင်ငန်းတွေနဲ့ သင့်လျော်တဲ့လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလို့ တစ်ခါတစ်ခါတော့လဲ စဉ်းစားမိတယ်ကွာ။ ဒီအလုပ်တွေဟာ ငါ့စိတ်သဘောထားနဲ့ လုံးဝ မကိုက်ညီတဲ့အလုပ်တွေပဲ။ အင်မတန် ကောက်ကျစ်တယ်။ ရိုးဖြောင့်မှု မရှိကြဘူး။ သူတို့စိတ်ထဲမှာ တကယ်ယုံကြည်နေတဲ့အတိုင်း ရိုးရိုးသားသား ပြောကြတဲ့လူကို မရှိဘူး”

“အခြေအနေတွေ ပိုကောင်းလာအောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့လူလဲ မရှိပါဘူးခင်ဗျာ။ အချိန်ကို စောင့်ကြည့်ရုံကလွဲလို့ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ ဒါလောက် အချိန်မရှိတော့ဘူး” ခြောက်ကပ်သည့် အပြုံးကလေးတစ်ခု ကောင်စစ်ဝန်၏မျက်နှာပေါ်မှာ ပေါ်လာသည်။

သူ ဘာကို ဆိုလိုကြောင်း မာစယ် သိပါသည်။ သူ့ကျန်းမာရေး အခြေအနေသည် တစ်နေ့တခြား ဆိုးရွားလာသည်။ တစ်ချိန်က အလွန်သန်မာထွေးကျိုင်းခဲ့သော သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် တဖြည်းဖြည်း ကြုံလှီသေးကွေးလာသည်။ ယခုဆိုလျှင် တောင်ငုေးမပါဘဲ လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့။ သံတမန်တစ်ယောက်၏ အင်္ဂါရုပ်မျိုးပင် မရှိတော့ပါဟု ကောင်စစ်ဝန်ကြီးက သူ့ကိုယ်သူ နောက်ပြောင်ပြီး မှတ်ချက်ချဖူးသည်။ အအေးမိသည့် ရောဂါဆိုးနှင့်လည်း သူ စာချုပ်ထားသလို ဖြစ်နေသည်။ အအေးမိပြန်ပြီဆိုလျှင်လည်း အိပ်ရာထဲတွင် အလူးအလဲ ခံစားရတော့သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးဆီကို စာတစ်စောင်ရေးပို့ကြဦးစို့ကွာ။ နောက်ဆုံး အခြေအနေတွေကို အစီအရင်ခံရအောင်၊ အင်္ဂလန်က ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ ဒက်ခ်စ်ကို တက်ခိုင်းဖို့ သူ စိတ်ပြောင်းလာပါလိမ့်မယ်”

+

အင်္ဂလန် ပိုလိုကစားကွင်းအတွင်းသို့ မြင်းစီးပြီး ဝင်လာရင်း ဒက်စ်စ်၏အတွေးများ ရောထွေးနေသည်။ ယခု သူ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ပြင်သစ်အသင်း၏ဝတ်စုံသည် နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဝတ်ဆင်ရသော ဝတ်စုံလည်း ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းရှိသည်။ နောက်နှစ်ဆိုလျှင် ဆင်းဒါဟတ်စ်စစ်တက္ကသိုလ်သို့ သူ ရောက်တော့မည်။ ထို့ကြောင့် ဗြိတိသျှအသင်းဘက်မှ သူ ပါဝင်ကစားရပေတော့မည်။ ပရိသတ်များရှိရာဘက်သို့ သူ လှမ်းကြည့်သည်။ ဆာရောဘတ်နှင့် သမီးနှစ်ယောက် ထိုင်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ သမီးနှစ်ယောက်က သူ့ကိုမြင်သောအခါ လက်လှမ်းပြသည်။ သူကလည်း လက်ပြန်ပြခဲ့သည်။

“မင်းနဲ့တော့ တွေ့နေပြန်ပြီ။ ဘယ်ကောင်မကို အရင်တွဲမှာလဲ” ဆာဂျီက သူ့နားသို့လာပြီး ပြုံးရယ်ရင်း မေးသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရာ။ ကာရိုလင်းကြောင့် ကြုံခဲ့ရတဲ့ ဒုက္ခက ကြီးလှပါပြီ။ ဒီတစ်ချိန်ဆိုရင်တော့ ဖေဖေက ငါ့ကို သတ်တော့မယ်” ဒက်စ်စ်ကလည်း ရယ်မောမိသည်။

ခရာတွတ်သံ ကြားရသည်။ ဗြိတိသျှအသင်းလည်း ကွင်းထဲသို့ ဆင်းလာပြီဖြစ်သည်။

“သွားစို့။ မင်းနဲ့ မကြာခင် အတူတူလက်တွဲပြီး တစ်သင်းတည်း ကစားကြရတော့မယ့် ကစားဖော်တွေကို သွားတွေ့ကြရအောင်။ ဘယ်လို ကစားရတယ်ဆိုတာလဲ သူတို့ကို သင်ပေးရသေးတာပေါ့ကွာ” ဆာဂျီက ကွင်းလယ်သို့ ထွက်သွားသည်။

ထိုနေ့ညက လန်ဒန်မြို့ရှိ ဆာရောဘတ်၏နေအိမ်တွင် ဧည့်ခံပွဲကျင်းပသည်။ ဗြိတိသျှအသင်းသည် အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်နှင့် ကစားနိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း သူတို့ ရုံးနိမ့်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် အားကစားသမားကောင်းများ ဖြစ်ကြကြောင်း ဒက်စ်စ်က ဝန်ခံပြောဆိုသည်။

ယခု ဧည့်ခံပွဲတွင် ဒက်စ်စ်သည် တံခါးပေါက်ကြီးအနားမှာ တစ်ဦးတည်း ရပ်နေသည်။ သူ့ရှေ့မှာ ပန်းခြံရှိသည်။ ခန်းမအတွင်း၌ ကနေကြသူများကို သူပြန်ကြည့်မိသည်။ ဆာဂျီသည် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် တွဲကနေရာမှ သူ့ကို မျက်ရိပ်လှမ်းပြသည်။ ဒက်စ်စ်ကလည်း ပြန်ပြုံးပြသည်။ ဆာဂျီသည် ယနေ့ညအဖို့ အတွဲတစ်ယောက် ရနေပြီဖြစ်ကြောင်းကို သူ သဘောပေါက်လိုက်သည်။

“အဆင်ပြေရဲ့လား မောင်”

ဒက်ခ်စ်က ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ ဆာရောဘတ် သူ့အနီးမှာ လာရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“သိပ်ကို အဆင်ပြေပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဒီအရပ်မှာ မောင် သဘောကျမှာပါပဲ။ ကျုပ်တို့က ပြင်သစ်လူမျိုးတွေလိုတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ။ သက်သက်သာသာနေလို့ရအောင် ကျုပ်တို့က ကြိုးစားတယ်”

အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများ၏ ဓလေ့စရိုက်ကို ဒက်ခ်စ်ကလည်း သဘောကျစပြုလာပြီဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူ လှည့်ကြည့်ပြန်သည်။ ဤမျှ ခမ်းနားကြီးကျယ်သည့် အိမ်မျိုးကို သူ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးဘူးသေးချေ။ ပါရီမြို့မှာရှိနေသည့် ဘေရွန်၏အိမ်နှင့်လည်း မနှိုင်းယှဉ်သာပေ။

“ဒီအိမ်မှာ လိုနေသေးတယ်လို့ ပြောရလောက်အောင် ဘာတစ်ခုမှ မမြင်မိပါဘူးခင်ဗျာ။ အားလုံးကို ပြည့်စုံနေတော့တာပါပဲ”

“မောင် ဆင်းဒ်ဟတ်စ်ကျောင်းကို လာတက်တဲ့အခါမှာ ဒီအိမ်ကို ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာလို သဘောထားပါ။ မောင့်အတွက် အခန်းတစ်ခု ပြင်ဆင်ထားပေးဖို့ ဒီအိမ်မှာရှိတဲ့ အခိုင်းအစေတွေအားလုံးကိုလဲ ကျုပ် မှာထားပြီးပါပြီ။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေကျရင်လဲ ကျုပ်တို့နဲ့ တောပိုင်းကို အလည်လိုက်တာပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်ဖြင့် ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကိုယ့်အိမ်လိုပဲ သဘောထားပါ။ မောင် ဘာမှ အားနာစရာ မလိုပါဘူး”

ဆာရောဘတ်က ပြန်ပြောရင်း ဒက်ခ်စ်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီနေ့မနက်က မောင့်အဖေဆီက စာတစ်စောင် ရောက်လာသေးတယ်”

“ဟုတ်ပါသလားခင်ဗျာ။ သူ့ကျန်းမာရေးအကြောင်းများ ထည့်ရေးလိုက်ပါသေးသလား”

“မောင့်အဖေဟာ သူ့အကြောင်းကို ဘယ်တော့မှ ပြောလေ့မရှိဘူး။ သူ့အလုပ်ကိစ္စကိုပဲ သူပြောတတ်တယ်။ သူ့ကျန်းမာရေးက ဘယ်လိုနေသလဲ”

“မကောင်းပါဘူးခင်ဗျာ။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ဖေဖေ့ကို ကျွန်တော် ခွဲထားခဲ့ချင်ဘူး။ ကျွန်တော် ဆင်းဒ်ဟတ်စ်မှာ ကျောင်းလာတက်ဖို့ထက် ဖေဖေအနားမှာနေပြီး ဖေဖေတာဝန်တွေကို တတ်နိုင်သမျှ ဝင်ယူပေးတာက ပိုကောင်းမလားလို့လဲ ထင်မိပါတယ်”

“မောင့်ရဲ့ ဘကြီးသားချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့များ မောင့်ကို စကားပြောလို့ရမလား” ဆာရောဘတ်က အနည်းငယ် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း အမူအရာဖြင့် ပြောသည်။

“ပြောပါ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် အများကြီး စိတ်ဝင်စားပါတယ်”

“ကျုပ်သာ မောင့်အဖေဖြစ်မယ်ဆိုရင် မောင် ဆင်းဒ်ဟတ်စ် ကျောင်းသွားတက်တဲ့အတွက် ကျုပ် သိပ်ဝမ်းသာမိမယ်။ မောင် ဒီမှာ ကျောင်းလာနေခြင်းအားဖြင့် မောင့်အဖေအတွက်ရော မောင့်တိုင်းပြည်အတွက်ပါ ပိုပြီးကောင်းအောင် ပိုပြီးအကျိုးရှိအောင် ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့နဲ့ အတူတူပါပဲ”

ဒက်ခ်စ်က ငြိမ်နေသည်။ ဤစကားများသည် ဖေဖေပြောသည့် စကားများအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ကူးမှားနေကြပါသည်။ သူ့အဖေ၏ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး စဉ်းစားစရာဖြစ်နေသည်။ သူ့အဖေသည် နောက်ထပ် အအေးမိပြီး မဖျားပါမှ။ မိမိတို့တိုင်းပြည်နှင့် သဘောအဆက်အသွယ်များလည်း ရပါမှ။ သည်လုပ်ငန်းများအပေါ်တွင် သူ့အဖေ အာရုံစူးစိုက်ထားခြင်းများ လျော့ပါးသက်သာမည်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါမျိုးကျမှသာလျှင် သူ့အဖေကို ခွဲထားခဲ့ရသည့်အတွက် သူလည်း စိတ်ကောင်းနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် မလွဲမသွေလုပ်ရမယ့်အလုပ်ဟာ ဒီအလုပ်ပဲ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ပါပြီ” ဒက်ခ်စ်က အသံကျယ်ကျယ် ပြန်ပြောသည်။

ထိုညည့်ခံပွဲအပြီး ထိုနေ့ည ညဉ့်နက်ပိုင်းတွင် ဖြစ်သည်။ ဒက်ခ်စ်က အိပ်ရာဘေးမှ မီးခလုတ်ဖွင့်ပြီး သူ့လက်မှနာရီကို ကြည့်မိသည်။ သုံးနာရီထိုးပြီ။ ယခုအချိန်အထိ သူ အိပ်မပျော်နိုင်သေး။ ခုတင်ပေါ်မှဆင်းပြီး ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ လာခဲ့သည်။ အပြင်တွင်

မော်တော်ယာဉ် အသွားအလာများ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေရင်း မည်သည့်အချိန်လောက်တွင် ဆာဂျီ ပြန်ရောက်လာမည်နည်းဟု တွေးနေမိသည်။

ဆာဂျီသည် ဧည့်ခံပွဲတွင် တွေ့သည့် အမျိုးသမီးကလေးကို အိမ်ပြန်ပို့ရန် ကားငှားပြီး ထွက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း နောက်တစ်နေ့မှ ပြန်ရောက်ချင် ရောက်လာနိုင်သည်။ ထိုသို့ စဉ်းစားနေခိုက်မှာပင် ခြံတွင်းသို့ဝင်လာသည့် ကားတစ်စီး၏မီးရောင်ကို မြင်ရသည်။ ခဏကြာတော့ အခန်းထဲသို့ သူ ဝင်လာသည်။

“ကိုယ့်လူ ဒီအချိန်ကြီးမှာ မအိပ်သေးဘဲ ဘာထလုပ်နေတာလဲ”

“အိပ်မပျော်လို့ကွာ”

“ငါလဲ ဟိုကောင်မ လိုက်ပို့နေရတာ သက်သက် အချိန်ကုန်တာပါပဲကွာ။ ဒါပေမဲ့ သူကပြောတယ်။ ဆာရောဘတ်က မင်း ကျောင်းလာတက်ရင် ဒီအခန်းကြီးပေးထားမယ်တဲ့။ ဟုတ်သလား” ဆာဂျီသည် သူ့ကုတ်အင်္ကျီကို ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်သို့ လှမ်းပစ်တင်ရင်း မေးသည်။

ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“သူ့သမီးနှစ်ယောက် ဟိုဘက်ခန်းမှာ အိပ်ကြတာရော မင်း သိသလား”

“အိပ်တော့ရော ဘာဖြစ်သလဲကွာ။ မင်းကလဲ ဒါပဲ စဉ်းစားနေတာပဲ”

“မင်း သူတို့ဆီကို သွားနိုင်တာပေါ့ကွာ။ သူတို့အဖေက ဟိုဘက်က အဆောင်မှာ နေတာ။ မင်းတို့ ဒီဘက်က ဘယ်လောက်အော်နေနေ ကြားရမှာလဲ မဟုတ်ဘူး”

“တော်စမ်းကွာ။ ကဲ ... သွားအိပ်တော့” ဒက်ခ်စ်က ရယ်ပြီး သူ့သူငယ်ချင်းကို ခုတင်ရှိရာသို့ တွန်းလွှတ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆာရောဘတ်သည် သူ့စာကြည့်ခန်းထဲမှာထိုင်ပြီး ကော်တီဂွေးနိုင်ငံ၏ အခြေအနေနှင့်ပတ်သက်သည့် နောက်ဆုံးအစီအရင်ခံစားများကို ဖတ်နေဆဲဖြစ်သည်။ မနက်ဖြန်ဆိုရင် ယခုအစီရင်ခံစာများကို သူ၏ တောပိုင်းမှအိမ်သို့ ယူသွားပြီး အခြားအစီရင်ခံစာများနှင့် အတူတူ သိမ်းဆည်းထားရမည်။ ဟိုမှာက ပိုပြီး လုံခြုံမှုရှိသည်။

သူ့နှုတ်ခမ်းများကို တင်းတင်းစေ့ထားသည်။ သူနှင့်ညီအစ်ကိုတော် ဘေရွန်၏အကြောင်းကိုလည်း စဉ်းစားနေမိသည်။

ဘေရွန်သည် စိတ်ပျော့သည်။ အညှာလွယ်သည်။ ကော်တီဂွေး ကောင်စစ်ဝန်သည် ရိုးသားဖြောင့်မတ်သူ ဖြစ်သည့်အကြောင်းကလေးတစ်ခုကြောင့် လိုက်လျောရတော့မည်လော။ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံသို့ သင်္ဘောများစေလွှတ်ပြီး သူတို့နိုင်ငံထွက် ပစ္စည်းများကို သယ်ယူမည့်လုပ်ငန်းအား ခေတ္တရပ်ဆိုင်းထားလိုက်နိုင်မည်ဆိုလျှင် အခြေအနေများ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲလာနိုင်သည်။ သူတို့အစိုးရသည်လည်း သက်ဆိုးရှည်မည် မဟုတ်။

ယခုဆိုလျှင် သူတို့နိုင်ငံတွင် သောင်းကျန်းသူများလည်း ထကြွနေပြီ။ သည်တစ်ကြိမ်တော့ မိမိတို့က အကူအညီပေးရတော့မည်။ တိုင်းသူပြည်သားများက သူတို့ခေါင်းဆောင်ကြီး ပြုတ်မကျရေးအတွက် မည်မျှကြာအောင် အငတ်ခံနိုင်ကြမည်နည်း။

သင်္ဘောများကို မစေလွှတ်ဘဲ ထားရမည်။ ဒေါ်လာနှစ်သန်းခွဲကို အဆုံးခံလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ဂရိသင်္ဘောကုမ္ပဏီနှင့် သူတို့အစိုးရ စာမချုပ်အောင် တားမြစ်ထားလိုက်ရာ ရောက်သည်။ လက်ရှိအစိုးရ ပြုတ်ကျသောအခါတွင် ထိုမျှမကသော ငွေကြေး မြတ်စွန်းအောင် မိမိလုပ်နိုင်ပြီ။

*

(၁၁)

နောက်တစ်နေ့ ညဦးပိုင်း (၇)နာရီကျော်ကျော်ကလေးတွင် တောပိုင်းမှာရှိသော ဆာရောဘတ်၏အိမ်သို့ အငှားကားတစ်စီးနှင့် ဒက်ခ်စ် ရောက်လာသည်။ ဘဏ္ဍာစိုးက တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။

“ကြွပါခင်ဗျား” ဘဏ္ဍာစိုးက သူ့လက်ထဲမှ ခရီးဆောင်လက်ဆွဲအိတ်ကို ဆီးယူသည်။ အိမ်အတွင်းသို့ သူ့နောက်မှ ဝင်လိုက်လာခဲ့သည်။ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“အိမ်သားတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ”

“ဆရာ အရင်ဆုံး ရောက်လာတာပါပဲ ခင်ဗျာ။ မိန်းကလေးတွေကတော့ ည(၁၀)နာရီကျမှ ရောက်ကြပါလိမ့်မယ်။ ဆာရောဘတ်က တခြားဧည့်သည်တွေနဲ့ မနက်ဖြန်မှ ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

ဘဏ္ဍာစိုးက ဒက်ခ်စ်အတွက် ပြင်ထားသော အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး လက်ဆွဲအိတ်ကို ချပေးသည်။

“အိတ်ကို ကျွန်တော် ဖွင့်ပြီး ပြင်ဆင်ပေးရမလား ခင်ဗျား”

“နေပါစေ။ ဘာမှလဲ များများစားစား မပါပါဘူး”

“ဘယ်အချိန်လောက်မှာ ညစာသုံးဆောင်လိုပါသလဲ”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဒက်ခ်စ်သည် အလိုလို ဆာလာသည်။ ထို့ကြောင့် လက်မှန်ရီကို မြှောက်ကြည့်မိသည်။

“ရေလေး ချိုးလိုက်ဦးမယ်။ ရှစ်နာရီလောက်ဆိုရင် စားတာပေါ့”

သူတစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်စွာထိုင်ပြီး ညစာစားနေသည်။ ကိုးနာရီထိုးရန် ဆယ့်ငါးမိနစ်အလိုလောက်တွင် စားပြီးသွားသည်။

“ဆရာကြီးရဲ့ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ရေဒီယိုရှိပါတယ်။ သတင်းစာတွေလဲ ရှိပါတယ်”

ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး ဆာရောဘတ်၏ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ လာသည်။ ရေဒီယိုဖွင့်ပြီး နူးညံ့သော သားရေဖုံးထားသည့် ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ခဏကြာတော့ စားပွဲပေါ်မှ သတင်းစာတစ်စောင်ကို လှမ်းဆွဲယူသည်။ သတင်းစာထဲမှ စာတစ်စောင် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ထွက်ကျသွားသည်။ သူက ကောက်ပြီး စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်တင်မည်အလုပ်တွင် စပိန်ဘာသာဖြင့် ရေးထားသည့်စာဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ စာရွက်က ပြန်နေသောကြောင့် သူ အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လိုက်မိသည်။ အောက်တွင်ထိုးထားသည့် လက်မှတ်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။

ရာမီရက်စ်။

ထိုနာမည်ကို တွေ့လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ထိုစာကို ဖတ်မိလေတော့သည်။

“ဂျပန်ကုန်တင်သင်္ဘော လေးစီးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရှေ့ရေးကို ကြိုတင်မြင်ကာ ထိုသင်္ဘောများ ကျွန်တော်တို့၏ ရန်သူများလက်တွင်သို့ ကျရောက်သွားမည့် ဘေးအန္တရာယ်မှ ကာကွယ်ပေးလိုက်နိုင်သည့်အတွက် လူကြီးမင်းကို ချီးကျူးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်တွင် ရှိနေသော ကျွန်တော်၏ရဲဘော်များထံမှလဲ သတင်းများကို ရရှိနေပါသည်။ တိုင်းသူပြည်သားများ အငတ်ဘေးနှင့် ကြုံတွေ့နေရသောကြောင့် လက်ရှိအစိုးရသည် အကျပ်အတည်းများနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်ဟု ထိုသတင်းများက ဖော်ပြပါသည်”

ရင်ထဲမှာ ဒေါသစိတ် ပေါက်ကွဲရမည့်အစား ဒက်ခ်စ်သည် အသည်းတလှုပ်လှုပ် အေးလာသည်။ ဆာရောဘတ်သည် မည်သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးနည်း။ လက်တစ်ဖက်က မိမိတို့ကို ကမ်းလှမ်းသည်။ မိတ်ဆွေအဖြစ် ကြိုဆိုသည်။ သူ့အိမ်တွင် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာအဖြစ်နှင့် သဘောထားပြီး ဘာမှ အားမနာရန် ပြောသည်။ ကျန်လက်တစ်ဖက်ကမူ မိမိတို့၏ ရန်သူဆီသို့

ကမ်းလှမ်းထားပြီး မိမိတို့ပျက်စီးအောင် ဆောင်ရွက်နေသည်။ မီးစတစ်ဖက် ရေမှုတ်တစ်ဖက် လူစားမျိုးဖြစ်သည်။ စာကို ဆက်ဖတ်ကြည့်ပြန်သည်။

"အံ့ကြွမှုများသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း အရှိန်ရစပြုနေပါပြီ။ သို့သော်လည်း လူကြီးမင်းသိရှိတော်မူသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့တွင် လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက် မပြည့်စုံသောကြောင့် များစွာ အတိအကျရောက်နေကြရပါသည်။ အိန်ဒိစ်တောင်တန်းကို ကျော်ဖြတ်၍ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံများမှ ခိုးသွင်းရန်မှာလည်း စရိတ်စက အလွန်ကြီးမြင့်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရန်ပုံငွေဖြည့်စွမ်းရန် လိုအပ်နေပါသည်။ သည်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ လူကြီးမင်းအား တာဝန်ပိသွားအောင်လည်း မပြုလုပ်လိုပါ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့၏ တော်လှန်ရေးအောင်မြင်ရန်အတွက် လူကြီးမင်းထံမှ ပေါင်စတာလင် ငွေတစ်သောင်းကို အလှူခံရမည့်ဘဝမျိုးသို့ ရောက်နေပါသည်။ အကယ်၍ ငွေတစ်သောင်းလျှုရန် အခက်အခဲရှိမည်ဆိုပါကလည်း ငွေငါးထောင်လောက် ကူညီနိုင်မည်ဆိုလျှင်ပင် ကျွန်တော်တို့အတွက် များစွာ အထောက်အကူ ရစေနိုင်ပါသည်"

ဒက်ခ်စ်သည် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့လိုက်သည်။ သူ့ရဲဘော်များထံ ထိုငွေ မရောက်မီ ရာမီရာဇ်သည် မည်မျှ ဖြတ်စားလျှပ်စား လုပ်လိုက်မည်ကိုလည်း သူ တွေးကြည့်လိုက်မိသည်။

ကျွန်တော်တို့ တော်လှန်ရေးလုပ်နေကြရာတွင် လူကြီးမင်း၏ စောစောပိုင်းက ကူညီထောက်ပံ့မှုများအတွက် ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော်၏တော်လှန်ရေးရဲဘော်များက လူကြီးမင်းအား ကျေးဇူးတင်မဆုံး ရှိကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ကျေးဇူးတင် ဝမ်းမြောက်ကြောင်းကို လက်ခံပါရန်လည်း ပန်ကြားအပ်ပါသည်။

ရာမီရာဇ်။ တကယ့်ကောင် ရာမီရာဇ်။ ဒက်ခ်စ်သည် အလွန်တရာ ဒေါသဖြစ်မနေမိလျှင် အော်ဟစ်ရယ်မောလိုက်မိပေလိမ့်မယ်။ သူခိုး၊ လူလိမ်၊ သူရဲဘောကြောင်သည့်အကောင်၊ သစ္စာဖောက်။ သူသည် ထိုသို့သော နာမည်ပေါင်းများစွာနှင့် ထိုက်တန်သူ ဖြစ်သည်။ ဒက်ခ်စ်က စာကို ငုံ့ကြည့်နေမိပြန်သည်။ သည်စာအကြောင်းကို သူ့အဖေ သိထားဖို့လိုသည်။ ပြီးတော့ ဘေရွန်လည်း သိထားဖို့ လိုသည်။

ရုတ်တရက် သူ့စိတ်ထဲမှာ အတွေးတစ်ခုပေါ်လာသည်။ သည်ကိစ္စကို ဘေရွန်သိထားပြီလော။ သူလည်း သည်စီမံကိန်းထဲမှာ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းအဖြစ် ပါဝင်ပတ်သက်နေသလော။ မည်သူ့ကို ယုံရမည်မှန်းပင် သူ မသိတော့။ စာကိုခေါက်ပြီး သူ့အကျိုးအိတ်ထဲမှာ ပြန်ထည့်ထားလိုက်သည်။ သူ့အဖေကိုတော့ သတိပေးရပေတော့မည်။

ဒေါသတကြီးဖြင့် အခန်းထဲမှ သူ ထွက်လာခဲ့သည်။ ပါရီမြို့သို့ ယနေ့ညပင် ပြန်တော့မည်။ သူရပ်ပြီး စဉ်းစားနေမိပြန်သည်။ ထိုသို့ပြန်သွားလျှင် မှားပေလိမ့်မည်။ မိမိ ရုတ်တရက် ပြန်သွားသည့်အတွက် ဆာရောဘတ်အနေဖြင့် စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာတော့မည်။ ထိုသို့ စဉ်းစားလျှင် သူ့စာကို သတိရလိမ့်မည်။ ရှာသောအခါ စာပျောက်နေသည်ကို သိသွားတော့မည်။ သည်တစ်ပတ်ကုန်အောင်တော့ သူ စောင့်နေသင့်သည်။ ထို့ထက်ပို၍ ကြာအောင် နေနိုင်လျှင်လည်း ကောင်းသည်။ ကုလားထိုင်သို့ ပြန်လာပြီး ထိုင်နေလိုက်သည်။ သတင်းစာကို တိတ်ဆိတ်စွာ ဖတ်နေခိုက် အမျိုးသမီးများ ရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း ဘဏ္ဍာစိုးက လာပြောသည်။

သူတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်သည် အမြွှာညီအစ်မများ မဟုတ်ကြသော်လည်း အမြွှာညီအစ်မများကဲ့သို့ပင် ချွတ်စွတ်တူကြသည်။ အကြီးမ အိန်စစ်က (၁၈)နှစ်၊ သူ့ညီမ မားဗစ်က (၁၇)နှစ် ဖြစ်သည်။

“တွေ့တယ် မဟုတ်လား။ ဒီနေ့ည သူလာမှာပါလို့ ပြောသားပဲ”

သူတို့ထဲမှ တစ်ယောက်က ပြောသည်။

“ဟဲ့လို အိန်စစ်” ဒက်စ်စ်က သူ့လက်ကို ဆွဲရင်း နှုတ်ဆက်သည်။

“ကျွန်မက မားဗစ်ပါ” မိန်းကလေးက ရယ်သည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကိုတော့ ခွဲလို့ကို မရတော့ဘူး” ဒက်စ်စ်ကလည်း ပြုံးမိသည်။

“မေမေနဲ့ဖေဖေ ရောက်နေကြပြီလား”

“မရောက်ကြသေးဘူး။ ဘဏ္ဍာစိုးကပြောတော့ သူတို့ မနက်ဖြန်မှ လာကြလိမ့်မယ်တဲ့” ဒက်စ်စ်က ခေါင်းယမ်းရင်း ပြန်ဖြေသည်။

“ကောင်းတယ်။ ဒီနေ့ညတော့ တစ်အိမ်လုံးမှာ ကျွန်မတို့ချည်းပဲပေါ့” ဟု အိန်စစ်က ပြောသည်။

“ပွဲကလေးတစ်ပွဲလောက် လုပ်ရအောင်။ ဘယ်သူ့ကို ဖိတ်ဦးမလဲ” မားဗစ်က သူ့အစ်မကို လှမ်းကြည့်ရင်း မေးသည်။

“ဘာလို့ ဒုက္ခခံနေမှာလဲ။ တို့သုံးယောက် ရှိနေပြီပဲ”

အိန်က ဒက်စ်စ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ပွဲတစ်ပွဲလား။ မင်းတို့လဲ ဒါပဲ စဉ်းစားနေကြတာပဲကိုး။ ကိုယ်တော့ ပင်ပန်းလှပြီကွာ။ ရေကလေး တစ်ပေါက်နှစ်ပေါက်လောက်ချိုးပြီး ပြေးအိပ်တော့မယ်”

“ရှင့်မှာ အမြဲတမ်း အရေးကြီးနေတာချည်းပဲလား။ တစ်ခါတလေများ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေဖို့ မစဉ်းစားတော့ဘူးလား”

“မနက်ဖြန်လောက်မှပဲ ပျော်တော့မယ်ကွာ”

+

ရေချိုးကြွေကန်ထဲတွင် ကိုယ်ကို တစ်ဖက်သို့မိုရင်း မျက်လုံးများကို သူ မှိတ်ထားသည်။ ရေနွေးက မျက်နှာကို လာတိုးသည်။ သူ အမောပြေသွားသည်။ ထိုအခိုက် ခပ်တိုးတိုး အသံတစ်သံကို ကြားစရသောကြောင့် မျက်လုံးများ ဖွင့်ကြည့်သည်။ သူ့အခန်းထဲမှ တံခါးဝဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ မည်သူမျှမရှိ။ လူသံကို ထပ်ကြားပြန်သည်။ သူ အံ့အားသင့်လာသည်။

ရေချိုးခန်းတံခါး ဖြုန်းခနဲ ပွင့်သွားသည်။ အပြင်ဘက်မှ လေအေးက အတွင်းသို့ စိမ့်ခနဲ ဝင်လာသည်။ တံခါးဝမှာ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ရပ်နေကြသည်။

အရက်ကျင်းသည့် အလင်းရောင်ကလေး အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည့်အချိန်တွင် ဒက်စ်စ်လည်း အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ သူ့ဘေးတွင် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ အိပ်ရာမှ ထထိုင်ပြီး စားပွဲပေါ်မှ လက်ပတ်နာရီကို ယူကြည့်သောအခါ ငါးနာရီထိုးနေပြီကို တွေ့ရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို လှုပ်နှိုးသည်။

“ဟေ့ ... မိုးလင်းနေပြီ။ ကိုယ့်အခန်း ကိုယ်ပြန်အိပ်ကြတော့”

မားဗစ်က မျက်လုံးများ ဖွင့်ကြည့်ရင်း ထထိုင်သည်။

“အိန်စ် နိုးပြီလား”

သို့သော်လည်း အိန်စ်က မျက်လုံးများကို မဖွင့်ဘဲနေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့နှစ်ယောက်က အိန်စ်ကိုသယ်ပြီး သူ့အခန်းသို့ ပြန်ပို့ပေးလိုက်ရသည်။ အိန်စ်ကို သူ့ခုတင်ပေါ်မှာ တင်ပေးပြီး ဒက်စ်စ် ပြန်လှည့်အတွက်တွင် မားဗစ်က လက်နှင့် လှမ်းတားထားသည်။

“နောက်ထပ်တွေ့ဦးမလား”

“တွေတာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ဒီအိန်စ်မှာ ဧည့်သည်တွေနဲ့ လူသိပ်ရှုပ်နေလိမ့်မယ်။ ကျောင်းတက်နေရတဲ့ရက်တွေမှာ ရှင်လဲ ဒီကိုလာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျောင်းနားမှာ ကျွန်မတို့ပိုင်တဲ့ အိမ်ခန်းတစ်ခန်းရှိတယ်။ အဲဒီမှာ တွေ့မယ်”

“ကောင်းတာပေါ့။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ခေါ်လာရင်ရော ရမလား”

“ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ...” မားဗစ်က သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ စိတ်ပူသည့်အမူအရာမျိုး ပေါ်လာသည်။

“စိတ်ချရပါတယ်။ အင်မတန် နှုတ်လုံတဲ့သူငယ်ချင်းပါ။ ဆာဂျီလေ ... မင်းသိပါတယ်။ ပြင်သစ် ပိုလိုအသင်းမှာ ကိုယ်နဲ့ အတူတူကစားတဲ့ ရုရှားလူမျိုးပေါ့”

“ဪ ... သိပြီ ... သိပြီ။ ခေါ်ခဲ့လေ။ ဒါဖြင့်ရင် ရှင်တို့ ဘယ်တော့လာမလဲ”

“တနင်္လာနေ့ည လာမယ်လေ။ မင်းတို့ အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင်ပေါ့”

ထိုနေ့မနက်ပိုင်းတွင် ဒက်ခ်စ်သည် ရွာထဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ တစ်နေရာရှိ တယ်လီဖုန်းဖြင့် လန်ဒန်မှ ဟိုတယ်တွင်ရှိနေသော ဆာဂျီကို လှမ်းဆက်သည်။ မိမိတို့ ပိုလိုပွဲတွင် အနိုင်ရထားသောကြောင့် ယင်းဟိုတယ်တွင် မိမိတို့ တစ်သင်းလုံးကို တည်းခိုခွင့်ပြုထားသည်။ ဆာဂျီကို သူ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်သည်။

*

(၁၂)

ဆာရောဘတ်သည် သူ့စားပွဲပေါ်ရှိ ဓာတ်ပုံများကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။ အပေါ်သို့ ပြန်မော့ကြည့်သောအခါတွင် သူ့မျက်နှာအမူအရာ ပြောင်းလဲခြင်း မရှိချေ။

“ဒီကိစ္စအတွက် မင်း ထောင်ထဲရောက်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ မင်း သိပါတယ်”

ဒက်ခ်စ်ကလည်း တုန်လှုပ်မှုကို မပြပေ။ တစ်စုံတရာ ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်းကား မပြု။ သူ့ကို ဆာရောဘတ်က ဖြီးနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူသိသည်။ အခန်းထဲမှာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အပြင်ခန်း ဘဏ်တိုက်ရုံးခန်းဆီမှ ဂဏန်းပေါင်းစက်များ၏ စက်ရိုက်သံ ခပ်တိုးတိုးကိုသာ ကြားနေရသည်။

သူ၏ ထိုအကြံအစည်ကို ပြောပြစဉ်က ဆာဂျီကလည်း သူ့ကို ဤအတိုင်းပင် ပြောခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော်လည်း ဒက်ခ်စ်က ရယ်ခဲ့သည်။

“ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ ထောင်ထဲရောက်ရမှာလဲ။ ဒီကိစ္စကို ဆာရောဘတ်က တိုင်းကျော်ပြည်ကျော် အဖြစ်ခံမယ်လို့ မင်း ထင်သလား။ ဒီကိစ္စမှာဝင်ပြီး ပတ်သက်နေတာဟာ သူ့သမီးတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာကို မမေ့ပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရယ်” ဟု သူက ဆာဂျီကို ပြန်ရှင်းပြခဲ့ရသည်။

“ဓာတ်ပုံတွေထဲမှာ ငါ့မျက်နှာကြီးတော့ မပေါ်စေနဲ့ကွာ” ဆာဂျီကလည်း သဘောတူလိုက်သည်။

“ငါ လိုချင်တာကလဲ မင်း မျက်နှာမဟုတ်ပါဘူးကွ။ ကဲ ... သွားကြစို့။ ကင်မရာနဲ့ ဖလင်လိပ်ဝယ်ဖို့ ရှိသေးတယ်” ဒက်ခ်စ်က ထိုင်ရာမှထသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ပုံကူးကိရိယာတွေလဲ လိုလိမ့်ဦးမယ်။ ဒီပုံမျိုးတွေကို ဆိုင်မှာ သွားကူးလို့ ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါထက် နေစမ်းပါဦး။ ကောင်းမလေးတွေက ဒီအကြံကို သဘောမတူရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“သူတို့ကို အရက်မူးအောင်တိုက်ပြီးရင် သူတို့ ဘာမဆိုလုပ်ကြမှာပါကွာ” ဟု ဒက်စ်စ်က ပြန်ဖြေသည်။ သူပြောသည်မှာ မှန်ပါသည်။

ဆာရောဘတ်သည် ဓာတ်ပုံများကို သူ့ရှေ့တွင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ထပ်ထားလိုက်သည်။

“ဒီပုံတွေအတွက် မင်း ငွေ ဘယ်လောက် လိုချင်သလဲ”

“မလိုချင်ပါဘူး။ အဲဒီပုံတွေ ခင်ဗျားကို အလကားပေးတာပါ” ဟု ဒက်စ်စ်က ပြန်ဖြေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် နဂ္ဂတစ်တွေရော”

ဆာရောဘတ်က သူ့ကို ပြန်မော့ကြည့်နေရင်းမှ မေးပြန်သည်။

“မကာအိုမြို့မှာ သင်္ဘောလေးစီး ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်က ထွက်ကုန်တွေကို သယ်ပေးပါမယ်လို့ ကျွန်တော့်အဖေကို ကတိပေးခဲ့တာ နှစ်နှစ်လောက် ကြာသွားပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ သယ်မပေးခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီသင်္ဘောတွေ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည် ကော်တီဂွေးကို ရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ နဂ္ဂတစ်တွေကို ခင်ဗျားဆီ စာတိုက်ကနေပြီး ပို့လိုက်ပါမယ်”

“ဒီပြဿနာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲကွ။ ဟိုသင်္ဘောတွေက ငါပိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ခင်ဗျား တတ်နိုင်တယ်လို့ ရာမီရာဇ်ကတော့ ထင်ထားတာပဲ”

“ဒါကြောင့် ဟိုစာပျောက်ရတာကိုး” ဆာရောဘတ်က သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဒက်ခ်စ်က ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

“မင်းရဲ့ ရိုးသားမှုဟာ ဒါပဲလား။ မင်းကို ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုဧည့်ခံတဲ့ အိမ်ရှင်အပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်လိုက်တာဟာ မင်းရဲ့ ရိုးသားမှုပဲလား” ဆာရောဘတ်က ဒေါသတကြီးဖြင့် မေးသည်။

ဒက်ခ်စ်၏ ရင်ထဲမှာလည်း ဒေါသစိတ်များ ရောက်လာပြီ။

“ကျုပ်ကို ဘုန်းကြီးစာချ အလုပ်မျိုး ခင်ဗျားလုပ်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ဒီလိုသစ္စာဖောက်မှုအပေါ်မှာ ခင်ဗျား ဘယ်လောက် အနိုင်ရအောင် လုပ်လိုက်နိုင်သလဲဆိုတာကလဲ ခင်ဗျားရဲ့ ရိုးသားမှု ဂုဏ်ပေါ်မှာ တည်ပါတယ်ဗျာ” ဒက်ခ်စ်၏ အသံသည်လည်း ဒေါသသံ ပါလာသည်။

ယခုတစ်ကြိမ် တိတ်ဆိတ်သွားသူမှာ ဆာရောဘတ် ဖြစ်သည်။ သူသည် စားပွဲပေါ်ရှိ ဓာတ်ပုံများကို ဝေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“အင်္ဂလန်နိုင်ငံအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်လို့ ထင်တာကို ငါ လုပ်ခဲ့တာပဲ”

ဒက်ခ်စ်က ထိုင်ရာမှထသည်။

“ဒီမှာ ဆာရောဘတ်၊ ခင်ဗျားဟာ လောဘရမ္မက်ကို မထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့အတွက် ဒီလိုလုပ်မိပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားမျိုးကို ယုံကြည်ရမှာထက် အခု ခင်ဗျားပြောတဲ့ ခင်ဗျားတိုင်းပြည်အတွက် အကောင်းဆုံးကို လုပ်တာပါဆိုတဲ့ စကားကို ပိုပြီး ယုံလိုက်ချင်ပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားအတွက်ရော ကျွန်တော့်အတွက်ရောပေါ့”

တံခါးပေါက်ဆီသို့ ဒက်ခ်စ်က ထွက်လာသည်။ နောက်ပိုင်းမှ ဆာရောဘတ်၏အသံက သူ့ခြေလှမ်းများကို ရပ်တန့်သွားစေသည်။

“ဒီကိစ္စကို ဆုံးဖြတ်နိုင်ဖို့ ငါ အချိန်ယူရလိမ့်မယ်”

“ဖတ်ပူမီးတိုက်လုပ်ဖို့ မလိုပါဘူး ဆာရောဘတ်။ ပါရီမြို့ကို ကျွန်တော် ဒီနေ့ ပြန်မယ်။ ဒီတစ်ပတ်ကုန်တဲ့အထိမှ မထူးခြားရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ မေတ္တာရပ်ခံချက်ကို ခင်ဗျား မလိုက်လျောဘူးလို့ နားလည်မယ်။ ခင်ဗျားဆီကို ရာမီရာဇ်ရေးတဲ့စာကို ခင်ဗျားအစ်ကိုနဲ့ ကျွန်တော့်အဖေကို ပြရမယ်။ နောက်ပြီးတော့ အဲဒီစားပွဲပေါ်က ဓာတ်ပုံတွေဟာလဲ ထောင်ပေါင်းများစွာ ပုံတွေပွားပြီး ဥရောပတစ်တိုက်လုံးမှာ ပလူယုံနေပြီလို့ မှတ်လိုက်ပါ”

ဆာရောဘတ်သည် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းကိုက်ထားသည်။ ဒက်ခ်စ်ကိုလည်း အေးစက်မာကျောသော မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မင်း ပြောတဲ့အတိုင်း ငါ လိုက်နာမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ။ မင်းနဲ့ တိုက်ရိုက် အဆက်အသွယ် လုပ်ရမှာလား”

“မလိုပါဘူး ဆာရောဘတ်။ ခင်ဗျား ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်ဆိုတာကို မကြာခင် ကျွန်တော့် အဖေဆီက သိရမှာပါပဲ”

“နောက်ပြီးတော့ ရာမီရာဇ်ကိစ္စကရော။ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ ငါ့အနေနဲ့ တစ်ခုခု လုပ်ပေးစေချင်သလား”

ဒက်ခ်စ်၏ နက်မှောင်သော မျက်လုံးများထဲတွင် အရောင်တစ်မျိုး လက်သွားသည်။ ထိုအမှုအရာကိုမြင်လိုက်ရသောအခါ ဆာရောဘတ်၏ရင်ထဲတွင် ကြောက်စိတ်များ ဝင်လာသည်။ ဒက်ခ်စ်၏အသံကလည်း ချက်ချင်းပင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့် လေသံမျိုးသို့ ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။

“မလိုပါဘူး ဆာရောဘတ်။ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်ဟာကျုပ် စီစဉ်ထားပြီးပါပြီ”

+

ဒက်ခ်စ်သည် နိုင်ငံတော်အလံ လွှမ်းခြုံထားသည့် အလောင်း၏နောက်မှ ကုန်းပေါင်အတိုင်း သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်လိုက်လာခဲ့သည်။ ဘင်ခရာတီးဝိုင်းမှအသံသည် သူ့နောက်ဘက်ရှိ ကမ်းပေါ်မှ ပေါ်ထွက်နေသည်။ ကော်တီဇွေးနိုင်ငံပိုင် ကုန်တင်သင်္ဘောပေါ်ရှိ ကော်တီဇွေးသင်္ဘောသားများသည် သူတို့ဝတ်ဆင်ထားကြသည့် ယူနီဖောင်းအသစ်များနှင့် ကျင့်သားမရကြသေးချေ။ သူတို့က အကြည့်ရဆိုးသောအမှုအရာ ဟန်ပန်မျိုးဖြင့် သတိအနေအထားမှာ ရပ်ပြီး အလေးပြုကြသည်။ ပြင်သစ်စစ်တပ် ဂုဏ်ပြုတပ်ဖွဲ့၏လက်မှ အလောင်းကို ကော်တီဇွေးသင်္ဘောသားများက လွှဲပြောင်းလက်ခံယူကြသည်။ ဒက်ခ်စ်က ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေမိသည်။

သဘောသားများက ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ အလောင်းကို သယ်ဆောင်သွားကြသောအခါ ပြင်သစ်ဂုဏ်ပြုတပ်ဖွဲ့က သတိအနေအထားဖြင့်ရပ်ပြီး အလေးပြုနေကြသည်။ ဒက်ခ်စ်ကလည်း နောက်မှ ဖြည်းညင်းစွာ လိုက်ပါသွားသည်။ သဘောအလယ်ရှိ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ အလောင်းကို သယ်ဆောင်သွားပြီး နေရာချထားနေကြသောအခါ ဒက်ခ်စ်က သူ့မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားမိသည်။

သူ့အဖေသည် သူ၏အမည်ကို ဂုဏ်ပြုမှည့်ခေါ်ထားသည့်သဘောဖြင့် မိမိတိုင်းပြည်သို့ ပြန်ရပြီဖြစ်ကြောင်း ဘယ်သောအခါတွင်မှ သိနိုင်တော့မည်မဟုတ်ဟု ဒက်ခ်စ်က စဉ်းစားနေမိသည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် သူ့အဖေအလောင်းကို ချထားစဉ်က ထိုအချက်ကို သတိပြုမိခဲ့သည်။ သဘော၏အမည်သည် ဂျယ်မီဇနော့စ်။ သဘောဘေးမှ ဆေးအနက်ရောင်ပေါ်တွင် ဆေးအဖြူနှင့် ရေးထားသည့် သဘောအမည်စာလုံးများမှာ အသစ်စက်စက်များဖြစ်ကြချေသည်။ အောက်ခံတွင်ရှိနေသော မူလအမည် ရှိရှိကာမာရူးသည်ပင် ကောင်းကောင်း မပျောက်ချင်သေး။ ဤသဘောသည် ပြင်သစ်နှင့် ကော်တီဂွေးနိုင်ငံကြားတွင် စတင်ပြေးဆွဲမည်ဖြစ်သော ပထမဦးဆုံး ကုန်သွယ်သဘောပင် ဖြစ်ချေသည်။

လွန်ခဲ့သော တစ်လကျော်က တစ်နေ့တွင် သူ့အဖေ၏ရုံးခန်းထဲမှာ သူ ထိုင်နေခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် အင်္ဂလန်မှပို့လိုက်သော ကြေးနန်းကို မာစယ်က ယူလာသည်။ ထိုကြေးနန်းကို ဖတ်ပြီး သူ့အဖေ ပြုံးလိုက်သည့် အပြုံးကို ယနေ့ထက်တိုင်အောင် သူ မှတ်မိနေသေးသည်။

“ဖေဖေတို့ မိတ်ဆွေကြီး ဆာရောဘတ်က ဖေဖေတို့သဘောတွေ ရအောင် ဆောင်ရွက်ပေးတော့မယ်”

သူ့အဖေ၏ မျက်လုံးအစုံအတွင်းမှာ ပေါ်လာသည့် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုကို မြင်သောအခါ ဒက်ခ်စ်ကလည်း ပြုံးမိသည်။

“ခုဆိုရင် ဖေဖေတို့ အချိန်ကျလို့ ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ်ပြန်တဲ့အခါ ဖေဖေတို့ပိုင်တဲ့ ကိုယ်ပိုင်သဘောနဲ့ ပြန်ရတော့မယ်”

ယခု ပြန်ချိန်ကျပါပြီ။ သို့သော်လည်း သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး ပြန်ကြရခြင်းကား မဟုတ်။ ထိုအကြောင်းကိုပင် ဒက်ခ်စ်က တွေးနေမိသည်။ ဖေဖေကတော့ ကိုယ့်တိုင်းပြည်သို့ ပြန်ချေပြီ။ သို့သော် မိမိ မပြန်ရသေး။ သည်အရပ်မှာ သူ နေခဲ့ရဦးမည်။ သူ့အိတ်ထဲမှာ ရှိနေသည့် ခေါင်းဆောင်ကြီးရိုက်လိုက်သော ကြေးနန်းက သူ့ကို သည်အရပ်မှာပင် ဆက်လက်နေခိုင်းနေသည်။

"မောင်၏ဖခင် ကွယ်လွန်သွားကြောင်း ကြားသိရသည့်အတွက် များစွာ ဝမ်းနည်းမိပါသည်။ မောင်ဖခင်သည် စစ်မှန်သော ပြည်ချစ်မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ မောင့်အား ကောင်စစ်ဝန်အဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်ကြောင်း ဤကြေးနန်းစာဖြင့်ပင် အကြောင်းကြားအပ်ပါသည်။ ထပ်မံ၍ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ မကြားမရှင်း ကောင်စစ်ဝန်၏ တာဝန်ဝတ္တရားများကို ဆက်လက် ထမ်းဆောင်နေရန် ဖြစ်ပါသည်"

ပင်လယ်ထဲတွင် လှိုင်းဒဏ်လေဒဏ်ကြောင့် အလောင်း မရွေ့လျားစေရန် ကြိုးများနှင့် တုပ်နှောင်နေကြသည်ကို သူ ဝေးကြည့်နေသည်။ ပြီးသောအခါ သင်္ဘောသားများသည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အလေးပြုကာ အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ယခုဆိုလျှင် အခန်းတွင်းမှာ ဖက်ကက်နှင့် သူသာလျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

ဖက်ကက်ဘက်သို့ သူ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဖက်ကက်က သူ့ကို လေသံဖြင့် ခပ်သွက်သွက် ပြောသည်။

"အပြင်က စောင့်နေမယ်"

သူ့အဖေ၏အလောင်းကို ဒက်ခ်စ်က ငုံ့ကြည့်သည်။ လင်းယုန်ငှက်ရုပ်ပါသော နိုင်ငံတော်အလံနှင့် လွှမ်းခြုံထားဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ထိုလင်းယုန်ငှက်၏အမည်ကို အကြောင်းပြု၍ သူတို့နိုင်ငံကို ကော်တီဝွေးနိုင်ငံဟု ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒက်ခ်စ်သည် တိတ်ဆိတ်စွာပင် ရှေ့သို့တိုးသွားပြီး ခေါင်းပေါ်သို့ သူ့လက်များကို ဖွဖွကလေး တင်သည်။

နှုတ်မှလည်း နူးညံ့ပျော့ပျောင်းစွာဖြင့် ပြောသည်။

"သွားပေဦးတော့ ဖေဖေရေ ... ဖေဖေကို သား ဘယ်လောက်ချစ်မြတ်နိုးကြောင်း ဖေဖေသိမှ သိနိုင်ပါစလို့ သား တွေးကြည့်နေမိပါတယ် ဖေဖေရယ်"

*

(၁၃)

အိပ်ရာမှ ဆာဂျီ နီးလာသောအခါ ဆယ့်တစ်နာရီပင် ထိုးချေတော့မည်။ အိပ်ချင်မှူးတူးဖြင့် သူ့အခန်းထဲမှ မီးဖိုခန်းဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ စားပွဲတွင် သူ့အဖေ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဖေဖေ ဟိုတယ်မှာ အလုပ်မလုပ်တော့ဘူး။ ဖေဖေတို့ ဂျာမနီကို သွားကြမယ်” မြို့စားကြီးက သူ့ကို မော့ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“ဘာသွားလုပ်မှာလဲ ဖေဖေ။ ဥရောပတစ်တိုက်လုံးမှာ ပါရီမြို့မှာရှိတဲ့ ဟိုတယ်တွေကသာ လခအများဆုံးပေးတာ မဟုတ်လား”

“ဒီလို အောက်တန်းကျတဲ့အလုပ်ကိုလဲ ဖေဖေ မလုပ်တော့ပါဘူး။ ဖေဖေဟာ စစ်သားပဲ။ ဒါကြောင့် ဖေဖေအလုပ်ကိုပဲ ဖေဖေ ပြန်လုပ်မှာပေါ့” သူ့အဖေကလည်း အေးချမ်းငြိမ်သက်စွာပင် ပြန်ဖြေသည်။

“ဘယ်စစ်တပ်မှာ ပြန်လုပ်မှာလဲ”

ဆာဂျီကလည်း ခပ်လှောင်လှောင်လေသံချိုးနှင့် ပြန်မေးသည်။ ရုရှားနီများ အာဏာသိမ်းပိုက်ပြီးသည့်နောက် ရုရှားဖြူများက စစ်တပ်တစ်တပ်ကို ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုစစ်တပ်ဖြင့် အာဏာပြန်ရအောင် တိုက်ခိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း သူ ကလေးဘဝကတည်းက ကြားခဲ့ရသည်။ သို့သော်လည်း ယနေ့ထက်တိုင်အောင် မည်သည့်စစ်တပ်ကိုမျှ ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်နိုင်ခြင်း မရှိသေးချေ။ ဘယ်သောအခါမှလဲ ဖွဲ့စည်းနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း သူတို့အားလုံး သိကြသည်။

“ဂျာမနီစစ်တပ်မှာ အလုပ်ဝင်မှာ။ သူတို့ ဖေဖေကို အရာရှိခန့်တယ်။ ဖေဖေကလဲ လက်ခံလိုက်ပြီ”

ဆာဂျီသည် ပန်းကန်ထဲသို့ လက်ဖက်ရည်ထည့်ရင်း ရယ်မိသည်။

“ဂျာမန်စစ်တပ်လား။ သစ်သားနဲ့လုပ်ထားတဲ့ ပုံစံသေနတ်တွေ၊ စက်မဲ့လေယာဉ်ပျံတွေနဲ့ သင်တန်းတွေ ဆင်းနေကြတဲ့ ဂျာမန်စစ်တပ်လား။ အလကားကောင်တွေပဲ ဖေဖေ”

“သစ်သားသေနတ်နဲ့ စက်မဲ့လေယာဉ်ပျံတွေကို အမြဲတမ်း ဘယ်သုံးနေပါ့မလဲ။ သူတို့ စက်ရုံတွေကလဲ အိပ်နေကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဖေဖေက ဘာဖြစ်လို့ သူတို့အတွက် တိုက်ပေးမှာလဲ” ဆာဂျီက သူ့အဖေကို နားမလည်သလို ကြည့်နေသည်။

“ရုရှားပြည်တွင်းကို သူတို့ ဝင်နိုင်ကြဖို့အတွက် ဖေဖေက အကူအညီပေးမှာ”

“ရုရှားလူမျိုးတွေကို တိုက်မယ့် နိုင်ငံခြားစစ်တပ်တစ်တပ်ကို ဖေဖေက လမ်းပြပြီး ခေါ်သွားမှာလား” ဆာဂျီက မယုံကြည်နိုင်သလို ဖြစ်နေသည်။

“ကွန်မြူနစ်ဆိုတဲ့ အကောင်တွေဟာ ရုရှားလူမျိုးတွေမှမဟုတ်တာဘဲ။ သူတို့ဟာ ဂျော်ဂျီယာပြည်နယ်သားတွေ၊ ယူကရိန်းပြည်နယ်သားတွေ၊ တာတာလူမျိုးတွေ၊ အဲဒါတွေကိုစုပြီး ဖွဲ့ထားတာ။ အမှန်တော့ ဂျူးလူမျိုးတွေက သူတို့ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်ဖို့အတွက် သူတို့ကို စုစည်းပေးထားတာ”

မြို့စားကြီး၏ လေသံထဲမှာလည်း ဒေါသဖြစ်သည့်လေသံများ ပါလာသည်။

ဆာဂျီက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ သည်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့အဖေနှင့် အငြင်းအခုံ မလုပ်ခြင်းသည်သာလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်ကြောင်း သူ သိသည်။ ထို့ကြောင့် လက်ဖက်ရည်ကိုသာ သောက်နေသည်။

“ဟစ်တလာမှာ မှန်ကန်တဲ့သဘောထားရှိတယ်ကွ။ ဂျူးတွေကို အပြတ် ရှင်းမစ်သမျှကာလပတ်လုံး ဒီကမ္ဘာကြီးဟာ လုံခြုံစိတ်ချရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဟစ်တလာက ရုရှားပြည်ကိုလဲ စစ်မှန်တဲ့ သူ့အစိုးရလက်ထဲကို ပြန်အပ်ပေးချင်တယ်တဲ့”

“ဖေဖေနဲ့အတူတူ လိုက်မယ့် လူတွေရော ရှိသလား”

“အခုတော့ မရှိသေးဘူးပေါ့ကွာ။ နောက်ကျရင် ဖေဖေတို့နဲ့ လာပေါင်းကြမှာပါ။ ကဲ ... အထုပ်အပိုးတွေ ပြင်ပေတော့”

ဆာဂျီက သူ့အဖေကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အဖေသည် လူတော်တစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်း သူ သိခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ ယခုကိစ္စတွင်လည်း တခြားလူများက အရိပ်အခြည်ကို စောင့်ကြည့်ကြဦးမည်။ သူ့အဖေလုပ်ကိုင်သည့် လုပ်ငန်းများ မအောင်မြင်သည့်အခါတွင် လှောင်ပြောင်ရယ်မောကြဦးမည်။ သို့သော်လည်း သူတို့အားလုံးအတွက် ကြိုးစားဆောင်ရွက်ပေးရသဖြင့် လျော်ကြေးကလေးပေးဖို့ကိုမူ ဘယ်သောအခါတွင်မှ သူတို့ စဉ်းစားကြမည် မဟုတ်။

ဆာဂျီက သက်ပြင်းချမိသည်။ သည်အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့အဖေကို ပြောပြနေ၍လည်း အကြောင်းထူးမည် မဟုတ်ကြောင်း သူ သိသည်။ သူ့အဖေသည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချမှတ်ပြီးပြီဆိုလျှင် ထိုအတိုင်းသာ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်လေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဆာဂျီက အမှတ်မထင် ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။

“ဖေဖေနဲ့ ကျွန်တော် မလိုက်ဘူး”

ယခုတစ်ကြိမ် အံ့အားသင့်သွားသူမှာ သူ့အဖေ ဖြစ်သည်။

+

ထိုရက်သတ္တတစ်ပတ်၏ နောက်ပိုင်းတစ်နေ့တွင် ဆာဂျီသည် ဒက်ခ်စ်၏အဖေ ရုံးခန်းအဖြစ် သုံးခဲ့သည့် အခန်းထဲမှာ ထိုင်နေသည်။ ဒက်ခ်စ်နှင့် တစ်နှစ်ပင် မပြည့်သေးသောအချိန်က စာသင်သားကလေးများအဖြစ် ကျောင်းအတူတူ တက်ခဲ့ကြသည့်အကြောင်းကိုပင် ပြန်လည်သဘောပေါက်နားလည်ရန် ခက်ခဲနေတော့သည်။ ဒက်ခ်စ်သည် သူ့အဖေ ကွယ်လွန်ပြီး လပိုင်းလေးမျှအကြာမှာပင် ပိုပြီး အသက်ကြီးလာသည်ဟု ထင်မှတ်ရတော့သည်။ ရင့်ကျက် တည်ငြိမ်မှုလည်း ပိုရှိလာသည်။

“အဲဒါပဲ သူငယ်ချင်း၊ ငါ့အနေနဲ့ အလုပ်တစ်ခုရှာရတော့မယ်” ဟု ဆာဂျီက ပြောသည်။

ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းညိတ်နေသည်။

“နောက်ပြီးတော့ ငါလုပ်နိုင်တဲ့အလုပ်လဲ လုံးဝ မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် အခုလို မင်းနဲ့လာတွေ့တာ။ ငါလုပ်နိုင်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုခုတော့ မင်း စဉ်းစားပေးနိုင်ကောင်းရဲ့လား ထင်မိတယ်ကွာ။ မင်း ဘယ်လောက် အလုပ်များတယ်ဆိုတာလဲ ငါ သိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရုတ်တရက် မလာဖြစ်ဘဲ ဆိုင်းနေတာ”

“မလိုပါဘူးကွာ”

မိမိတွင် ဟုတ္တိပတ္တိလည်း အလုပ်များလှသည်မဟုတ်ကြောင်းကို ဒက်ခ်စ်က သူ့ သူငယ်ချင်းအား ပြောမပြောတော့ချေ။ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံကို စိတ်ဝင်စားသူလည်း များများစားစား မရှိလှသေးချေ။ သူ၏ လူမှုဘဝသည်သာလျှင် ပြောင်းလဲသွားသည်။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် ဧည့်ခံပွဲပေါင်းများစွာတို့ကို သူတက်နေရသည်။ သူလို အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ကောင်စစ်ဝန်ဖြစ်လာရသူ၏ အရည်အချင်းသည် ပိုလိုကောင်းကောင်းကစားတတ်ခြင်း တစ်ခုသာရှိသဖြင့်လည်း ပြင်သစ်များအဖို့ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ဖြစ်နေသည်။

“မင်းအတွက် သင့်တော်တဲ့အလုပ်တစ်ခုခုတော့ တို့ တွေလာရမှာပေါ့ကွာ။ တို့ သံရုံးမှာပဲ မင်းအတွက် ယာယီအလုပ်ကလေးတစ်ခုလောက် ပေးထားချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါကလဲ နောက်လဆိုရင် ငါ့တိုင်းပြည်ကို ပြန်ရတော့မယ်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးကလဲ ကောင်စစ်ဝန်အသစ်တစ်ယောက် ခန့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ”

“ငါထင်တာက ...”

ဒက်ခ်စ်က ပြုံးသည်။

“ဒါက ယာယီအလုပ်ပါပဲ။ ကောင်စစ်ဝန်အသစ်ခန့်ရမယ့် လူစားတစ်ယောက်ကို ခေါင်းဆောင်ကြီး မတွေ့သေးခင်ကလေးပါ”

“မင်းကရော ဘာလုပ်ရမှာလဲ” ဆာဂျီသည် သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စထက် သူ့သူငယ်ချင်းကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားနေသည်။

“ငါလဲ မပြောတတ်ဘူး။ ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး စီစဉ်ထားတာတွေရှိကြောင်း ခေါင်းဆောင်ကြီးက စာရေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာတွေစီစဉ်ထားတယ်ဆိုတာ ငါလဲ မသိရသေးဘူး။ သူ စောစောက စီစဉ်ခဲ့ဖူးသလို ဆင်းဒ်ဟတ်စ်စစ်တက္ကသိုလ်ကို ပြန်တက်ရတာမျိုးလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တယ်။ ငါ့တိုင်းပြည်ကို ပြန်ရောက်သွားတော့မှပဲ အကျိုးအကြောင်း သိရတော့မှာပဲ”
လူငယ်နှစ်ယောက်သည် ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ ခဏကြာမှ ဒက်ခ်စ်က လှမ်းမေးသည်။

“ငါနဲ့အတူတူ ကော်တီဂွေးကိုများ လိုက်မလာချင်ဘူးလား”

ဆာဂျီက ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရာ။ မလိုက်ချင်သေးပါဘူး။ ကိုယ့်အရပ် ကိုယ့်ဒေသမဟုတ်တဲ့ နေရာမှာ ငါ မနေတတ်ဘူး။ ပါရီမှာပဲ ငါ ဆက်နေချင်တယ်”

ဒက်ခ်စ်ကလည်း ထပ်ပြီး မတိုက်တွန်းတော့ချေ။

“ငါ သဘောပေါက်ပါတယ်။ ငါလဲ အမြဲတမ်း စုံစမ်းနေပါ့မယ်။ သတင်းထူးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း မင်းကို အကြောင်းကြားပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူငယ်ချင်း” ဆာဂျီက ထိုင်ရာမှ ထသည်။ ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“မင်း အသုံးလိုမယ်ဆိုရင် ငါ့မှာ ငွေနည်းနည်းပါးပါး ရှိပါတယ်”

ဆာဂျီက ငုံ့ကြည့်သည်။ ဖရန့်ငွေ ငါးထောင်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့လက်များ ယားနေသည်။ သို့သော်လည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေသည်။

“မယူတော့ပါဘူး သူငယ်ချင်းရယ်။ ငါ့မှာ ငွေရှိပါသေးတယ်” ဆာဂျီက အမ်းတမ်းတမ်းဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

သို့သော်လည်း သံရုံးတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း သူ့ကိုယ်သူ ဒေါသဖြစ်၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိတော့သည်။ သူ့အိတ်ထဲမှာ ငွေတစ်ဆယ်မျှသာ ရှိသည်။ ထိုငွေလောက်နှင့် နောက်တစ်နေ့ရောက်အောင် အတော်ကြိုးစား နေရတော့မည်။ အိမ်ရှင်ကလည်း အိမ်လခ တောင်းလှပြီ။

သူသည် အမှတ်မထင်ပင် သူ့အဖေအလုပ်လုပ်ခဲ့သည့် ဟိုတယ်ရှိရာသို့ လျှောက်လာနေမိသည်။ အနားရောက်တော့မှ သူ မည်သည့်အရပ်သို့ လာရောက်နေမိကြောင်း သတိထားမိသည်။ ဟိုတယ်ကြီးကို မော့ကြည့်မိသည်။ သည်နေရာသို့ ဘာအတွက် သူလာခဲ့မိသနည်း။ သူ့အဖေသည် ဤဟိုတယ်တွင် တံခါးစောင့် မဟုတ်တော့။ ထုံးစံအတိုင်း မိမိတောင်းသည့် ပိုက်ဆံကိုလည်း ပေးနိုင်မည် မဟုတ်တော့။

ဟိုတယ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့လျှောက်လာပြီး အတွင်းဘက်ကျကျ စားပွဲတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။
ကော်ဖီတစ်ခွက်မှာပြီး သောက်နေသည်။ သူငယ်ချင်းများထဲက မည်သူများ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုခု လုပ်မည်နည်းဟုလည်း
တွေးနေမိသည်။ သို့မှသာလျှင် သူ့ဝမ်းရေးပြဿနာကို ယနေ့အတွက် ဖြေရှင်းနိုင်မည်။

“ဆာဂျီနစ်ကိုဗစ် မဟုတ်လား” သူ့အတွေးများကြားသို့ အသံတစ်သံ ဝင်လာသည်။

ထို့ကြောင့် သူ မော့ကြည့်သည်။ စားပွဲဘေးတွင် လာရပ်နေသူကို သူ မြင်ဖူးသလို ရှိသည်။ ထို့နောက်မှ သူ မှတ်မိတော့သည်။
သူ့အဖေလုပ်ခဲ့သည့် ဟိုတယ်မှ စားပွဲထိုးချုပ် ဖြစ်သည်။

“ဟယ်လို” သူကလည်း ထိုမျှသာ ပြန်ပြောနိုင်သည်။ နာမည်ကို သူ မသိ။

“မင်းအဖေဆီက ဘာသတင်းများ ကြားသေးသလဲ” ထိုသူ ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ့စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

ထိုသူ၏ အပြုအမူကြောင့် ဆာဂျီ၏စိတ်ထဲမှာ ခံပြင်းသွားသည်။ ထိုင်ရာမှထပြီး ထွက်သွားဖို့ပင် စိတ်ကူးလိုက်မိသည်။
ထိုသူလုပ်ပုံက ပိုင်းစိုးပိုင်နင်း ကျလွန်းသည်။ သို့သော်လည်း သူ့စိတ်ကို သူပြန်ပြင်လိုက်သည်။ သူ့တွင် အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ
မရှိဘဲနှင့်တော့ ဤသို့ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဝင်ထိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။

“ဘာသတင်းမှ မကြားပါဘူးဗျာ”

စားပွဲထိုးချုပ်က သူ့ခေါင်းကို ယမ်းခါနေသည်။

“ဂျာမန်တွေကို ငါ မယုံဘူးကွာ။ မသွားဖို့ မင်းအဖေကို ငါ အတန်တန်တားပါသေးတယ်”

ဆာဂျီက ဘာမှ ပြန်မဖြေ။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ ဘာမှ ဝင်ပြောလိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်း ဆာဂျီ သဘောပေါက်ပြီး ဖြစ်သည်။
သူပြောစုံလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ပြောလျှင် သူ့အဖေက အမှုန့်ခြေပစ်မည်မှာ သေချာသည်။

“ဘရန်ဒီ နှစ်ခွက်ပေး” စားပွဲထိုးလာသောအခါ သူက မှာသည်။ ထိုသူ မှာလိုက်ပုံမှာလည်း ခုံညားလွန်းလှသည်။ ပြီးတော့မှ
ဆာဂျီဘက်သို့ သူ ပြန်လှည့်လာသည်။

“မင်းအခြေအနေရော ဘယ်လိုနေသလဲ”

“ကောင်းပါတယ်”

“အလုပ်အကိုင်ရော ရှာလို့တွေ့ပြီလား”

ဆာဂျီသည် စိတ်ထဲမှ ထိုသူကို ကျိန်ဆဲနေမိသည်။ ဤမြို့တွင် ဘာတစ်ခုမှ လျှို့ဝှက်ထားလို့ မရပါကလားဟုလည်း အသိတိုးမိသည်။

“အလုပ်ပေးဖို့ ကမ်းလှမ်းတော့တွေ့တော့ အများကြီးပါပဲ။ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတုန်းပဲ”

“ဒီကနေပဲ မင်းအကြောင်းကို ငါ စဉ်းစားနေမိသေးတယ်ကွာ”

စားပွဲထိုးက ဘရန်ဒီနစ်ခွက်ကို လာချပေးသောကြောင့် ထိုသူက သူ့စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်သည်။

“ဆာဂျီနစ်ကိုဗစ်တစ်ယောက်များ အလုပ်တစ်ခုခု ဝင်လုပ်နေပြီလားလို့ တွေးနေမိသေးတယ်”

ဆာဂျီ ဘာမှမပြောဘဲ သူ့ကိုသာ ကြည့်နေသည်။

“သူသာ အလုပ်မလုပ်သေးဘူးဆိုရင် သူ့အတွက် တစ်ခုခုတော့ ငါ စီစဉ်ပေးနိုင်တယ်လို့ စဉ်းစားနေမိသေးတယ်။ အလုပ်ပေးမယ့်လူတွေကလဲ ပေါ်နေတယ်ဆိုရင်တော့ မင်း စဉ်းစားဖို့ပေါ့လေ”

ဆာဂျီက အရက်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ အမှန်ကတော့လည်း သူ့မှာ စဉ်းစားစရာမရှိ။ အလုပ်ပေးဖို့က ကမ်းလှမ်းသူမရှိ။ ဘရန်ဒီ ဝင်သွားသောအခါ ကိုယ်တွင်း၌ နွေးပြီး အနေရအထိုင်ရ သက်သာသလိုရှိသွားသည်။

“ခင်ဗျားက ဘာများ စိတ်ကူးထားလို့လဲ”

“မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဟိုတယ်ထဲမှာ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေ သိပ်များနေတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီအထဲမှာ တစ်ကိုယ်တည်းရောက်လာကြတဲ့ သူဌေးမတွေကလဲ အများကြီးပဲကွ။ သူတို့က အဖော်မပါတော့ ညဘက်မှာ တစ်ယောက်တည်းအပြင်သွားဖို့ ခက်နေကြတယ်” စားပွဲထိုးချုပ်က အသံကို နှိမ့်ချပြီး ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

“မတော်တရော်ကွာ။ အဲဒီအမျိုးသမီးတွေက မိန်းမထိန်းနဲ့တွဲတွဲ အစားတွေ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့က အဆင့်အတန်း အင်မတန်ခွဲခြားကြတာကလား။ သူတို့နဲ့ အဆင့်အတန်းမတူတဲ့ လူမျိုးကို ဘယ်တော့မှ တွဲတာ မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားက ဘာကို အကြံပေးနေတာလဲ”

“သူတို့ထဲက တချို့ အမျိုးသမီးတွေက လူကြီးလူကောင်းတွေနဲ့ တွေ့ချင်တယ်။ အထက်တန်းလွှာတွေထဲမှာ ဝင်ဆံ့ချင်တယ်။ ဒီလိုအသိုင်းအဝိုင်းထဲကိုရောက်အောင် ပို့ပေးနိုင်တဲ့လူကို ငွေ ဘယ်လောက်ပေးရပေးရ သူတို့က နှမြောတွန့်တိုကြတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါလေး လုပ်ပေးရုံပဲလား” ဆာဂျီက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကျန်တာတော့ မင်းအပေါ်မှာ တည်တာပေါ့ကွ” စားပွဲထိုးချုပ်က ပခုံးများကို တွန့်ပြုရင်း ပြန်ပြောသည်။

“ကျုပ်တော့ နားမလည်ဘူး။ ဒီကိစ္စမှာ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုပတ်သက်မှာလဲ”

“အမျိုးသမီးနဲ့ မင်းကို ငါက မိတ်ဆက်ပေးမယ်။ ဒီလိုလုပ်ပေးရတဲ့အတွက် မင်းရမယ့်ငွေအပေါ်က ရာခိုင်နှုန်းငါးဆယ် ငါ့ကို ပေးရမယ်”

ဆာဂျီက ဘရန်ဒီကို တစ်ဝိုင်းသောက်လိုက်သည်။ သို့ကလို မိတ်ဆက်ပေးသည့်အတွက် အမျိုးသမီးထံမှလည်း စားပွဲထိုးချုပ်အနေဖြင့် ငွေကြေးရဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း သူ ခန့်မှန်းမိသည်။

“နှစ်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်း ပေးမယ်ဗျာ”

“သဘောတူတယ်”

ချက်ချင်းပင် မိမိ၏ အပေးအကမ်းရက်ရောမှုကို ဆာဂျီ နောင်တပြန်ရသွားသည်။ စားပွဲထိုးချုပ်သည် ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းပေးလျှင်လည်း သဘောတူမည့် အစားထဲက ဖြစ်သည်။

“အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အခုရှိနေတယ်။ တို့ဟိုတယ်ကို ရောက်နေတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိသွားပြီ။ ဒီနေ့မနက် အမေရိကန်သတင်းစာတွေ ငါယူသွားပေးတော့ သူက သူ့အတွက် အဖော်ရနိုင် မရနိုင် ထပ်မေးသေးတယ်။ မင်းကို သူက စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင် အလုပ်ဖြစ်မှာပေါ့။ အခု သူ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရှိနေတယ်”

ဆာဂျီ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေသည်။ မိမိကို အမျိုးသမီး၏အနီးသို့ ခေါ်သွားမည်။ အမျိုးသမီးက မိမိကို ကြည့်ရှု အကဲခတ်ဦးမည်။ သူကြိုက်မှ လက်ခံမည်။ သူ ရုတ်တရက် ဒေါသ ဖြစ်သွားပြီး စားပွဲထိုးချုပ်ကို အော်လွှတ်လိုက်ရန် ကြံသေးသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် အိမ်ရှင်က အိမ်လခတောင်းနေသည့်အသံများ မိမိနားထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှထပြီး သူ့လည်ပင်းမှ လည်စည်းကို သပ်ရပ်သွားအောင် ပြင်လိုက်သည်။

“ကြည့်တာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကလဲ သူ့ကို သဘောကျဦးမှနော်”

“ဟောဟိုဟာပဲ။ ထောင့်က ကုလားထိုင်အနီပေါ်မှာ ထိုင်နေတာ ...”

ဟိုတယ်ဧည့်ခန်းထဲသို့ သူတို့ဝင်လာသောအခါ စားပွဲထိုးချုပ်က သူ့ကို ခပ်တိုးတိုး ကပ်ပြောသည်။

ဆာဂျီ လှည့်ကြည့်လိုက်သည့်အချိန်မှာပင် အမျိုးသမီးက သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အံ့သြစိတ်များနှင့် လွမ်းခြုံသွားသည်။

အမျိုးသမီး၏အသက်သည် မကြီးနိုင်သေး။ သုံးဆယ်တွင်းလောက်ရှိမည်။ အလွန်ဆုံး ဆုံးဆယ်ကျော်ရုံမျှသာ ရှိဦးမည်။ မိန်းမထိန်းကို အခကြေးငွေပေးပြီး ငှားရမ်းကြသည့် အမျိုးသမီးများသည် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သည့် အမျိုးသမီးကြီးများသာ ဖြစ်သည်ဟု ယခင်က သူ ထင်ထားခဲ့သည်။

အမျိုးသမီး၏မျက်လုံးများသည် အလွန်ပြာလှသည်။ ထိုမျက်လုံး အပြာရင့်များနှင့် သူ့ကို ခပ်မှန်မှန် ကြည့်ရှုအကဲခတ်နေသည်။ ဆာဂျီသည် တစ်ဖက်သို့ သူ ပြန်လှည့်လိုက်သောအခါ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ရှက်သွေးများ ဖျန်းနေလိမ့်မည်ဟု ထင်မိသည်။

“မင်း ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“ဘာများ ထူးဦးတော့မှာလဲဗျာ။ ကောင်းပြီလေ။ လုပ်ကြတာပေါ့” ဟု ဆာဂျီက ပြန်ပြောသည်။

“ဒါမှပေါ့။ အင်မတန်နိပ်ဝဲတဲ့ အမျိုးသမီးပါကွာ။ မင်း သဘောကျသွားမှာပါ”

“အပျိုလား။ အအိုလားဗျ”

စားပွဲထိုးချုပ်က သူ့ကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ပြန်ကြည့်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... ငါ့ကိုများ ဘယ်အစားထဲက ထင်လို့လဲ။ အပျိုစသ်ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ မင်းကို အချိန်ဖြုန်းခိုင်းလောက်အောင်များ ငါက မိုက်မဲပျံ့မလားကွာ”

+

သည်လိုဖြင့် ဆာဂျီ အလုပ်ဖြစ်သွားသည်။ ထိုလုပ်ငန်းအတွက် အမေရိကန်ဒေါ်လာ ငါးထောင် သူ ရလိုက်သည်။ ပါရီမြို့မှာ ဟန်မပျက် သူ ဆက်နေနိုင်သွားပြန်ပါပြီ။

*

(၁၄)

မစ္စက်ဟာပေးလတ်ကောင်းသည် ကလေးနှစ်ယောက်၏ မိခင်ဖြစ်သည်။ ကလေးများကို ကျောင်းတွင် ဘော်ဒါထားသည်။ သူမိဘများက ဒေါ်လာလေးသန်းလောက်ကိုလည်း အမွေထားခဲ့သည်။ ထိုနှစ် နွေရာသီက ပြည်ပ တစ်နေရာရာသို့ ခရီးသွားရန် စိတ်ကူးခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ခင်ပွန်းက ယခုလိုအချိန်မျိုးတွင် သူ့အလုပ်များကိုပစ်ပြီး မထားခဲ့ချင်။ အစိုးရက မကျေနပ်လျှင် သူ့လုပ်ငန်းများ ပျက်စီးသွားနိုင်သည်ဟု သူ သဘောပိုက်နေခဲ့သည်။

“ဒီနှစ်တော့ မသွားနိုင်ဘူးကွယ်။ အစိုးရက ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှလဲ သိနိုင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး” သူတို့ လင်မယားနှစ်ယောက် ထိုင်ရင်း ခရီးသွားရေးကို ဆွေးနွေးကြသည်။

“ကျွန်မတို့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ သူတို့ ဒုက္ခပေးချင်လဲ ပေးပေါ့။ ကျွန်မတို့မှာ ငွေကြေးအပြည့်အစုံ ရှိနေသားပဲ”

“စီးပွားပျက်ကပ်ဆိုက်နေတယ်။ ဒီအကြောင်းကို မင်း သဘောမပေါက်သေးပါဘူး” ဟု သူ့ယောက်ျားက ပြောနေသည်။

မစ္စက်ဟာပေးလတ်ကောင်းက ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေသည်။ သူမိဘများသည် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းများစွာက ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို တည်ထောင်ခဲ့ကြသည်။ ဟာပေးနှင့် သူ လက်ထပ်ပြီးသောအခါ ထိုကုမ္ပဏီမှာပင် ဟာပေးကို အလုပ်ခန့်ထားခဲ့သည်။ မိဘများ ကွယ်လွန်သွားသောအခါ သူသည် အစုရှယ်ယာများကို ပိုင်ဆိုင်လာပြီး ဟာပေးသည်လည်း ကုမ္ပဏီ၏ ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ သို့သော်လည်း ထိုအကြောင်းများကို သူတို့ မေ့ပျောက်ထားခဲ့ကြချေပြီ။

“ကိုယ်လဲ ရုံးကို သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ကျွန်မတော့ ပါရီမြို့ကိုသွားမယ်။ ရှင်မလိုက်ဘူးဆိုရင်လဲ တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားရမှာပဲ” သူက ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ ပြန်ပြောသည်။

အတူတူလိုက်ခဲ့မည်ဟု သူ့ယောက်ျားက ပြောနိုးထင်ပြီး စောင့်နေသေးသည်။ သို့သော်လည်း လုံးဝ မပြော။

“မင်းတစ်ယောက်တည်း အဖော်မပါဘဲ သွားရမှာဆိုတော့ ပျော်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဟိုမှာကလဲ မင်းအသိ တစ်ယောက်မှ ရှိတာမဟုတ်ဘူး” ဟုသာ ပြောသည်။

ယခု ပြင်သစ်ဟိုတယ်တစ်ခုသို့ သူ ရောက်နေသည်မှာ တစ်ပတ်လုံးလုံးရှိသွားပြီ။ သူ့မှာ အဖော်မရှိ။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ယောက်ျားပြောခဲ့သည့် စကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိသည်။ သည်လိုမြို့မျိုးတွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်တည်း အဖော်မပါဘဲ လာရောက်လည်ပတ်နေခြင်းမှာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိချေ။

ရေချိုးပြီးသောအခါ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ထဲမှာ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ကြည့်နေမိသည်။ သူ့အသက် (၃၈)နှစ် ရှိပြီး။ သို့သော်လည်း သူ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်သည် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မဖြစ်သေး။ အထိုက်အလျောက် တင်းမာမှုများ ကျန်ရှိနေသေးသည်။

အထူးခြားဆုံးမှာ အပြာရောင်ရောင် သူ့မျက်လုံးများဖြစ်သည်။ ထိုမျက်လုံးတို့သည် ယနေ့တိုင် တောက်ပြောင်နေသေးသည်။ လူတစ်ဖက်သားကို ဆွဲဆောင်နိုင်သည့် မျက်လုံးများ ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ကြည့်ရင်း အဖော်မရှိသည့်အဖြစ်ကို တွေးမိကာ ဝမ်းနည်းလာသည်။ ချက်ချင်းပင် မျက်ရည်များ ပြည့်လာသည်။ အနီးရှိ မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည်ကိုယူပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ပတ်လိုက်သည်။ အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည့်အချိန်မှာပင် တံခါးခေါက်သံ ကြားရသည်။

“ဝင်ခဲ့ပါ” စီးကရက်ကို လှမ်းယူရင်း ပြန်ပြောသည်။

“သတင်းစာတွေ လာပို့တာပါ မအိမ်” ဝင်လာသူမှာ စားပွဲထိုးချုပ် ဖြစ်သည်။ စီးကရက်ကို မီးညှိရန် သူ ကြိုးစားနေသည်ကို မြင်သောအခါ စားပွဲထိုးချုပ်က လျင်မြန်စွာဖြင့် မီးညှိပေးသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူ့မျက်တောင်များကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်လိုက်ရင်း ပြန်ပြောသည်။

သို့သော် သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ရှိနေသည့် မျက်ရည်စများကို စားပွဲထိုးချုပ် မြင်သွားလေသည်။

“ဒီနေ့ညနေအတွက် ကျွန်တော် မော်တော်ကား ငှားပေးရဦးမလား ခင်ဗျာ”

*

(၁၅)

“ကျွန်တော်တို့တော့ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကိုယ် မပြန်ကြရတော့ဘူး”

ဒက်ခ်စ်က စာကိုဖတ်ပြီး မော့ကြည့်ကာ ပြောသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ဒီမှာပဲ ဆက်နေကြရမှာလား” ဟု ဖက်ကက်က ပြန်မေးသည်။ ဒက်ခ်စ်က သူ့ခေါင်းကို ယမ်းခါပြသည်။

“ဖေဖေရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း ခေါင်းဆောင်ကြီးကလဲ ကျွန်တော့်ကို ကောလိပ်ကျောင်း ဆက်တက်စေချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆင်းဒ်ဟတ်စ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်တက်ရမယ်တဲ့”

ဖက်ကက်၏မျက်နှာပေါ်တွင် နားမလည်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှာ ရှိတယ်”

“အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုလား။ ခေါင်းဆောင်ကြီး စိတ်မှ မှန်သေးရဲ့လားကွာ။ အမေရိကန်ဆိုတာ တို့ကို မုန်းနေတဲ့လူတွေပဲ။ တို့နှစ်ယောက်ကိုတော့ အပြတ်ဖျောင်ပစ်ကြတော့မှာပဲ”

“ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူလုပ်တဲ့အလုပ်ကို သူ သိပါတယ်။ ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ အကောင်းဆုံး တက္ကသိုလ်တွေထဲမှာ တစ်ခု အပါအဝင်ပဲ”

“မင်းသူငယ်ချင်း ရောဘတ် တက်နေတဲ့ တက္ကသိုလ် မဟုတ်လား”

စားပွဲဘေးတွင် ရပ်နေသည့် မာစယ်က ဝင်မေးသည်။

ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဖက်ကက်က ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ငါတော့ မကြိုက်ဘူးကွာ။ လူဆိုးလူမိုက် ဂိုဏ်းပေါင်းစုံပြည့်နေတဲ့ တိုင်းပြည်ပဲ။ တို့အားလုံး အိပ်ရာထဲမှာတင် အသတ်ခံကြရမှာ သေချာတယ်။ သူတို့အကြောင်း ရုပ်ရှင်တွေ ငါ ကြည့်ဖူးနေတာပဲ”

“လူဝကြီးတစ်ယောက် ဒါကိုတော့ ကြောက်သွားပြီလားဗျ။ ဟား ... ဟား” ဒက်ခ်စ်က ရယ်မောရင်း လှမ်းမေးသည်။

“ဘယ်တော့မှ မကြောက်ဘူး။ အေး ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ငါ့ဓားကိုလဲ ငါ့ခေါင်းအုံးအောက်မှာ အမြဲထားရမယ်” ဖက်ကက်က ပြောရင်းဆိုရင်းပင် အခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

မာစယ်က တံခါးပိတ်သွားသည့်အထိ စောင့်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက်မှ ဒက်ခ်စ် ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

“ငါလဲ မင်းနဲ့ စကားပြောစရာရှိနေတာ” သူ တွန့်ဆုတ်ဆုတ်အမူအရာဖြင့် ပြောသည်။

“ဘာများလဲ”

“ငါ ဒီသံရုံးက အလုပ်ထွက်ဖို့ စီစဉ်ထားပြီးပြီ”

“ဟုတ်လား”

ထိုစကားကို ကြားရသော်လည်း ဒက်ခ်စ်က မအံ့သြချေ။ မိမိတို့ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံက ပေးနိုင်သည့် လခကလေးဖြင့် မာစယ် မည်မျှကြာအောင် ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေနိုင်မည်နည်းဟု သူ စဉ်းစားထားခဲ့သည်။ ယခုမျှ အချိန်ကြာမြင်အောင် ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေသည့်အတွက်ပင် သူတို့ ကံကောင်းသေးသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

“အမှန်တော့ ကောင်စစ်ဝန်အသစ် ရောက်လာအောင်စောင့်ပြီး ပုံမှန်အလုပ်တွေကို အသားကျသွားတဲ့အချိန်အထိ ငါ နေသင့်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်အနေနဲ့ သိပ်ကို ဝမ်းသာစရာပဲပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားမှာ အစီအစဉ်တွေ ရှိနေပြီလား”

မာစယ်က ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“ငါ့အသက် သုံးဆယ်ရှိပြီ။ လုပ်ငန်းအသစ်တစ်ခုရှာဖို့ အချိန်ကျနေပြီ။ ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာကိုတော့ တိတိကျကျ မသိသေးဘူးပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်လောက်ကမှ မကြိုးစားရင် အလုပ်ကောင်းအကိုင်ကောင်း ငါ ဘယ်တော့မှ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

တကယ်ဆိုမူ ထိုစကားသည် အမှန်ကို ပြောဆိုခြင်း မဟုတ်ပေ။ သူနှင့်ပတ်သက်သည့် သဘောတူညီချက်ကို ဘေရွန်နှင့် ခရစ္စတိုပေါလော့စ်တို့နှစ်ဦး ရယူပြီးဖြစ်ကြသည်။ မကာအိုမြို့မှာရှိနေသည့် ခရစ္စတိုပေါလော့စ်၏ တူတော်သူသည် သင်္ဘောလုပ်ငန်းများနှင့်ပတ်သက်ပြီး စိတ်ကုန်နေသည်။ လောင်းကစားဌာနများကိုသာ ဆက်လက် လုပ်ကိုင်ချင်နေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သင်္ဘောကုမ္ပဏီနှင့် တစ်နှစ်မျှ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်စေပြီးနောက် သူတို့ကို ပြင်သစ်သို့ ပြန်ခေါ်ရန် ခရစ္စတိုပေါလော့စ်က ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မာစယ်က သူ့ လုပ်ငန်းများကို လွှဲပြောင်းတာဝန်ယူရန် မကာအိုသို့ သွားရမည်။ လောင်းကစားဝိုင်းများကို ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲရန်ဟု အကြောင်းပြရမည်။ သို့သော်လည်း အမှန်က သင်္ဘောလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး လေ့လာရန်ဖြစ်သည်။ ကုန်တင်သင်္ဘောများကိုလည်း လက်လှမ်းမီသမျှ ဝယ်ယူရန် ဖြစ်သည်။

မာစယ်သည် ငွေအမြောက်အမြားကို စုဆောင်းမိထားပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုအကြောင်းကို မည်သူမျှမသိကြ။ ထိုငွေများကို အရင်းအနှီးအဖြစ် အသုံးချချင်သည်။ ခရစ္စတိုပေါလော့စ်တို့၏ ကုမ္ပဏီအဖို့လည်း ငွေပင်ငွေရင်း ပိုမိုတိုးပွားလာမည်။ ခရစ္စတိုပေါလော့စ်၏တူ လုပ်ကိုင်နေသည့်ကာလများအတွင်း ပေါ်ခဲ့သည့် အရုံးများကို ပြန်လည် ကာမိမည်။

မာစယ်သည် အတွေးလွန်နေမိသည်။ ဒက်စ်စ်၏အသံကြောင့် သူ သတိပြန်ရလာသည်။

“လူတစ်ယောက်ရှာပြီး ခင်ဗျားနေရာမှာ အစားခန့်ရမှာပေါ့။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဆာဂျီများ လုပ်ချင်မလား မသိဘူး။ အလုပ်တစ်ခုလောက်ရှာပေးဖို့ အရင် တစ်လလောက်တုန်းကတော့ ကျွန်တော့်ကို ပြောထားဖူးတယ်”

သို့သော်လည်း ဆာဂျီကို သူတို့ ရှာမတွေ့ကြ။ ဆာဂျီနေခဲ့သည့်နေရာသို့ သွားမေးပြန်တော့လည်း သူ့လိပ်စာကို မပြောနိုင်ကြ။ လွန်ခဲ့သည့် အပတ်အတွင်းက အထုပ်အပိုးများပြင်ပြီး ထွက်သွားသည်။ သူသွားမည့်နေရာကိုလည်း ပြောမသွားဟူသော အဖြေကိုသာ ရကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ သူငယ်ချင်းသည် သူ့ အဖေရှိရာ ဂျာမနီနိုင်ငံသို့ လိုက်သွားချေပြီဟု ဒက်ခ်စ်က နောက်ဆုံး မှတ်ချက်ချလိုက်ရတော့သည်။

+

ဆာဂျီ အလွန် ငြီးငွေ့နေပြီ။ ကစားပိုင်းများလောက် သူ့ဘဝကို ငြီးငွေ့စေသောအရာသည် မရှိနိုင်တော့။ ကစားပိုင်းအနားမှာ သူက ထိုင်နေရသည်။ သူ စောင့်ရှောက်လိုက်ပါလာရသည့် အဘွားကြီးက ကစားပိုင်းထဲမှာ စိတ်ဝင်စားနေသောကြောင့် အနားတွင် သူ့ရှိမှန်းကိုပင် သတိမရတော့။

ယခု အဘွားကြီးသည် စောစောက သူ တွေ့ခဲ့ရသည့် အမေရိကန်အမျိုးသမီးလို မဟုတ်။ အလွန် လိမ္မာပါးနပ်သည်။ အသက်လည်း အလွန်ကြီးပြီ။ အလွန်လည်း ချမ်းသာသည်။ ပြင်သစ်အမျိုးကြီးဖြစ်သည်။ သူ လိုချင်သည့် အရာတစ်မျိုးကိုသာ နားလည်သည်။ ယောက်ျား ငယ်ငယ်ချောချောလေးတစ်ယောက်ကို သူ့အဖော်အဖြစ် လိုချင်သည်ဟု ဆိုသည်။ ဆာဂျီနှင့် တွေ့သောအခါ သူ သဘောကျ လက်ခံလိုက်သည်။

အလုပ်သဘောကလည်း ရိုးရိုးလွယ်လွယ်ကလေးဖြစ်သည်။ ဆာဂျီသည် သူ၏အဖော်အဖြစ် လိုက်ရမည်။ တစ်နေ့လျှင် ဖရန်ဇွေ နှစ်ထောင် ပေးမည်။ အဝတ်အစားဖိုးပါမကျန် သူ၏စရိတ်အားလုံးကို အဘွားကြီးက ကျခံမည်။ သို့ဖြင့် နောက်နှစ်ရက်ကြာသောအခါ မွန်တီကာလိုမြို့သို့ သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေသည်။

ကစားပိုင်းကို တစ်နေ့လျှင် နှစ်ချိန်ခွဲပြီး ကျင်းပသည်။ အဘွားကြီးက ထိုနှစ်ချိန်စလုံးကို အလွတ်မခံဘဲ ကစားသည်။ ငွေအမြောက်အမြားကို အရုံးခံပြီး ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် ကစားနေသည့် အဘွားကြီးကိုကြည့်ပြီး ဆာဂျီ အံ့ဩမိသည်။ လောင်းကစားဖို့ ကိစ္စကလွဲပြီး ဘာကိုမှ သူ စိတ်မဝင်စား။ ထိုကဲ့သို့သော အဘွားကြီးတစ်ယောက်၏ဘေးမှာ အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိနှင့် အချိန်ပြည့် ထိုင်စောင့်နေရသော ဆာဂျီအဖို့ မငြီးငွေ့ဘဲလည်း မနေနိုင်တော့ပေ။

သည်လိုဖြင့် နေလာခဲ့သည်မှာ ရက်သတ္တနှစ်ပတ်ပင် ကျော်ခဲ့ပြီ။ ယခု သုံးပတ်မြောက်အတွင်းသို့ ချင်းနင်း ဝင်ရောက်လာပြီ။ နေပွဲများ စကြပြန်ပြီ။ ဆာဂျီသည် ကစားပိုင်းအနီးမှ မသိမသာထကာ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ပင်လယ်ဘက်ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ ဖြူဖွေးသော ရွက်လှေများကို တွေ့ရသည်။ ပြာလဲ့သော ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်တွင် အရောင်လက်နေကြသည်။ သူသည် ပန်းခြံအတွင်းသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်ဝင်သွားသည်။

ကစားဝိုင်းအနီးမှာသာ အချိန်ဖြုန်းခဲ့ရသဖြင့် အခန်းထဲမှ အနံ့များကိုသာ သူ ရှူရှိုက်နေခဲ့ရသည်။ ယခု ပန်းခြံအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ပန်းနံ့များကို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ရှူရှိုက်ရသောကြောင့် စိတ်ကြည်လင်လာသည်။ ပန်းခြံအစပ်တွင် ရပ်ကာ အပြင်သို့ လှမ်းငေးနေသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို အိတ်ထဲသို့ ထည့်ထားသည်။

“အင်မတန် သာယာတယ်နော် ...”

သူ့နောက်မှ အသံထွက်လာသည်။ သူ လှည့်ကြည့်ပြီး အံ့ဩသွားသည်။ ကစားဝိုင်းများရှိသည့်နယ်မြေတွင် မျက်နှာစိမ်းတစ်ယောက်ကို စကားမပြောရ ဟူသည်မှာ သူတို့ သတ်မှတ် နားလည်ထားကြသော စည်းကမ်းချက်ဖြစ်သည်။ ခုံတန်းပေါ်တွင် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ တုတ်ကောက်ထိပ်ရှိ ရွှေလက်ကိုင်ပေါ်တွင် သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်တင်ထားသည်။ ဖြူဖွေးသော ဆံပင်များကို သပ်ရပ်စွာ ညှပ်ထားသည်။ ထိုအဘိုးကြီးကို သူ မမြင်ဖူးဘူးပါ။ သို့သော်လည်း မည်သူဖြစ်ကြောင်း တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြောမပြရဘဲနှင့် အလိုလို သူ သိနေသည်။

ယခု ခြံကြီးအတွင်းမှာရှိနေသည့် ကစားဝိုင်းများအားလုံးကို သူပိုင်သည်။ ဆိပ်ကမ်းမှာ ကျောက်ချထားသည့် အကြီးဆုံး ဇိမ်ခံသင်္ဘောသည်လည်း သူပိုင် ဖြစ်သည်။ သူသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြီးအကျယ်ဆုံး လက်နက်အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်နေသူ ဖြစ်သည်ဟုလည်း ကောလာဟလသတင်းများက အဆိုရှိသည်။ သူကား ဆာပီတာဖော်ရီလော့ပ် ဖြစ်ချေသည်။

“အလွန်ကို သာယာပါတယ် ဆာပီတာ” ဆာဂျီကလည်း အလိုအလျောက် ရုရှားဘာသာဖြင့် ပြန်လည်ဖြေကြားမိသည်။

“မောင်ဟာ ဆာဂျီနစ်ကိုပစ် မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“မောင့်ဖခင် မြို့စားကြီး အိုင်ဗင်ဆီက ဘာသတင်းများ ကြားရသေးသလဲ”

“ဘာသတင်းမှ မကြားရပါဘူး ဆာပီတာ။ သူ ဘာလင်ကို ထွက်သွားစကပဲ စာတစ်စောင် ရခဲ့ဖူးပါတယ်”

အဘိုးကြီးက သူ့ကိုကျော်ပြီး ဆိပ်ကမ်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ဖြည်းဖြည်းချင်းလည်း ခေါင်းညိတ်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် အဝေးဆီသို့ မျှော်ကြည့်နေကြသည်။

“ဒီလို အပြင်ဘက်မှာ အလွန်သာယာလှပတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်တွေရှိနေလျက်သားနဲ့ ဟိုအထဲက လူမိုက်တွေဟာ ဘာဖြစ်လို့များ လောင်းကစားဝိုင်းတွေနားမှာပဲ အချိန်ဖြုန်းနေကြမှန်း မသိဘူး”

ဆာဂျီက ဘာမှ ပြန်မဖြေ။ အဘိုးကြီးက သူ့ဘက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“မောင့်အဖေလဲ သက်သက် အချိန်ဖြုန်းနေတာပဲ။ တို့ချစ်မြတ်နိုးလှတဲ့ တို့ရဲ့ အမိရုရှားပြည်ကြီးကို တို့ လက်လွတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီ။ ဘယ်တော့မှ တို့ ပြန်ရနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

အဘိုးကြီးက နူးညံ့သောလေသံဖြင့် ဆက်လက် ပြောဆိုနေသည်။

ဆာဂျီက ငြိမ်မြဲ ငြိမ်နေသည်။

“ဒါပေမဲ့ မောင့်အဖေဟာ ကော့ဆက်လူမျိုးဖြစ်တယ်။ ကော့ဆက်လူမျိုးဆိုတာ စစ်တိုက်နေဖို့ကလွဲပြီး ဘာမှ လုပ်စရာမရှိဘူး။ ယုတ်စွအဆုံး စစ်ပွဲရုံးသွားဦးတော့ စစ်ပဲ ဆက်တိုက်နေရမယ်”

ဆာဂျီက နားထောင်မြဲ နားထောင်နေသည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မောင့်အဖေဟာ သူလုပ်နေတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး အနည်းဆုံး ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းပြချက်တော့ ရှိဖို့ကောင်းတာပေါ့။ မင်းမှာရော ဘယ်လို ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေ ရှိသလဲ”

အဘိုးကြီး၏ နူးညံ့သောအသံများသည် ချက်ချင်း မာကျောလာသည်။ သူ့မျက်လုံးများလည်း တင်းမာလာသည်။ သူပြောချင်သည်များကို ပြောနေရာမှ မိမိကို မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည့်အတွက် ဆာဂျီ အလွန်အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိအောင်လည်း ကြောင်ကန်းကန်း ဖြစ်သွားသည်။

“မောင်လဲ မိုက်မဲတဲ့အဘွားကြီးနဲ့ ဒီကိုရောက်လာနေတယ်။ မိုက်မဲတဲ့အဘွားကြီးက ငွေတွေအများကြီးရှိနေပြီး ဒီငွေတွေကို ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင်ဖြစ်နေတယ်။ မောင်က တစ်နေ့ကို နေ့တွက် ဖရန့်ငွေနှစ်ထောင်ယူပြီး သူ့အနားမှာ ရုပ်သေးရုပ်လို အခိုင်းအစေဘဝနဲ့ ကပြ အသုံးတော်ခံနေရတယ်”

အဘိုးကြီး မသိသောအရာသည် ဘာမှ မရှိပါတကားဟု စဉ်းစားမိရင်း ပြန်ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ကျုပ်ကတော့ မောင့်အစားရှက်လှတယ် ဆာဂျီနစ်ကိုဗစ်”

အဘိုးကြီးက ဒေါသဖြင့် ပြောရင်း ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“မောင့်အစား ရှက်လှတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဒါကလွဲပြီး ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှာလဲ ခင်ဗျာ” ယခုမှပင် သူ ပြန်ပြီး စကားပြောနိုင်တော့သည်။

“မောင့်အဖေ စစ်တိုက်ထွက်နေသလို မောင်လဲ စစ်သွားတိုက်နေနိုင်တာပေါ့။ မောင့်အဖေဟာ ရိုးသားတဲ့ သူ့အလုပ်အတွက် အရှက်ရစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး”

အဘိုးကြီး နောက်သို့ပြန်လှည့်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း စောစောက မတွေ့ရသော လူနှစ်ယောက် ချက်ချင်း ပေါ်လာသည်။ အဘိုးကြီး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှနေ၍ ဝင်တွဲကြသည်။ ထိုသို့ လူနှစ်ယောက် ရုတ်တရက် ပေါ်လာသောကြောင့် ဆာဂျီ အံ့အားသင့်သွားသည်။ သို့သော်လည်း အဘိုးကြီးက အံ့အားသင့်ခြင်းမရှိ။ ဆာပီတာဗော်ရီလော့ဗ်၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သူ့ကိုယ်ရံတော်များ အမြဲ ရှိနေစမြဲ ဖြစ်သည်။

“မောင် ဒီနေ့ည ကျုပ်နဲ့ ညစာလာစားပါ။ (၇)နာရီတိတိ၊ အချိန် တိကျပါစေ။ ကျုပ်က အသက်ကြီးပြီဆိုတော့ ညစာကို စောစောစားတယ်”

အဘိုးကြီးက သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်ရင်း ပြန်ပြောသွားသည်။

+

မော်နာကို တောင်ပေါ်ရှိ အမြင့်ဆုံးနေရာတွင် အိမ်ဖြူကြီး ဆောက်လုပ်ထားသည်။ တောင်ကုန်းကို ပတ်တက်သွားသည့်နေရာများတွင် ကျောက်ဖြူများကို အဆင့်ဆင့် ခင်းထားသည်။ ထိုအိမ်ဆောက်ထားသည့်နေရာက မော်နာကိုဘုရင်၏ နန်းတော်ဆောက်လုပ်ထားသော နေရာထက်ပင် ပိုမို မြင့်မားသေးသည်။ နန်းတော်ထက် ပို၍ မြင့်သည့်နေရာတွင်လည်း သူ့ကို အိမ်ဆောက်လုပ်နေထိုင်ခွင့် ပြုခဲ့ကြရသည်။ သူပေးဆောင်နေသည့် အခွန်ငွေများ၏ မျက်နှာပင် ဖြစ်ချေသည်။

ဆာဂျီသည် ကြီးမားသော မဟော်ဂနီစားပွဲကြီးကို ကျော်ပြီး ဆာပီတာဗော်ရီလော့ဗ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် အသက်ငယ်ရွယ်လှသော သူ၏ ပြင်သစ်သူဇနီးကို လှည့်ကြည့်မိပြန်သည်။ အမျိုးသမီးက တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေသည်။ သူဝတ်ဆင်ထားသည့် ပုလဲနှင့်စိန်များသည် ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်တွင် တဖိတ်ဖိတ် ပြုံးပြက်နေကြသည်။ ထမင်းစားနေသည့်အချိန် တစ်လျှောက်လုံးတွင် သုံးခွန်းသောစကားမျှကိုသာ သူ ပြောခဲ့သည်။ အဘိုးကြီးက အသက်(၈၀)၊ သူဇနီးက (၂၈)နှစ်။

“ကျုပ်သားတွေအားလုံး ဆုံးကုန်ကြရာပြီ။ ဒါကြောင့် ကျုပ် ယုံကြည်စိတ်ချနိုင်လောက်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် လိုနေတယ်။ ကျုပ် မသွားနိုင်တဲ့နေရာတွေကို သွားနိုင်ဖို့ လိုတယ်။ အလုပ်ချိန်က များတယ်။ လုပ်ရမယ့်အလုပ်တွေက ပင်ပန်းမယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘေးအန္တရာယ်များမယ်။ လခကလဲ နည်းလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး လေ့လာသင်ကြားခွင့် ရမယ်။ ဒီလုပ်ငန်းမျိုးကို မောင်များ စိတ်ဝင်စားမလား” ဟု အဘိုးကြီးက မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ။ သိပ်ကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်”

“ကောင်းတယ်။ မဒမ်ဂိုယန်ကို အခုသွားပြောချေ။ သူနဲ့အတူတူ ပါရီမြို့ကို ပြန်မလိုက်တော့ဘူးလို့” အဘိုးကြီးက ကျေနပ်သွားပုံရသည်။

“မဒမ်ဂိုယန် ပြန်သွားနှင့်ပါပြီ ဆာပီတာ” ဆာဂျီက ပြန်ဖြေသောအခါ မသိမသာ အံ့အားသင့်သွားသည့် အမူအရာကို အဘိုးကြီး၏မျက်နှာပေါ်တွင် မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုနေ့ညနေက အဖြစ်အပျက်ကို သူ ပြန်သတိရနေသည်။ မဒမ်ဂိုယန်သည် သူ တစ်ယောက်တည်း ညစာ မစားလိုဟု ပြောသည်။ ထို့ကြောင့် အများစားကြသည့် ထမင်းစားခန်းတွင်းသို့ဆင်းပြီး စားသည်။ ဆာဂျီသည် သူနှင့်အတူပါလာသည့် အဖော်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ဟိုတယ်တစ်ခုလုံးတွင် တည်းခိုနေကြသူအားလုံး သိသည်။

အဘွားကြီး ပြန်သွားသည့်အကြောင်းကို ဆာဂျီ မသိလိုက်။ ဆာပီတာထံသို့ ညစာစားဖို့ ဆင်းအလာတွင် ဟိုတယ်လက်ထောက်မန်နေဂျာက ဆာဂျီကို ထောင့်တစ်ထောင့်သို့ ခေါ်သွားပြီး ငွေတောင်းခံလွှာများ ပေးသည်။ အဘွားကြီး ပြန်သွားသည့်အကြောင်းကိုလည်း ပြောပြသည်။

ဆာဂျီ၏နှုတ်ခမ်းများသည် ဒေါသကြောင့် တွန့်လိမ်သွားသည်။ အဘွားကြီးသည် သူ့ကို ဘာမှမပြော။ ပိုက်ဆံလည်း ပေးမသွား။ ဟိုတယ် အခန်းခများ၊ အစားအသောက်အတွက် ကုန်ကျထားသည့် အကြွေးစာရင်းများနှင့် သူ့ကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး လစ်ပြေးပြီကို သူ နားလည်လိုက်ပြီ။

“ကျသင့်တဲ့ငွေတွေ မနက်ဖြန် ရှင်းပေးမယ်”

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့ည ငွေရမှဖြစ်ပါမယ်” ဟု လက်ထောက်မန်နေဂျာက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ပြန်ပြောသည်။

သူ့မှာရှိနေသည့် ငွေများနှင့် အကြွေးများကို ဆပ်လိုက်သည်။ ကြွေးကျေသောအခါ သူ့လက်ထဲတွင် ငွေတစ်ပြားမှ မရှိတော့ချေ။ သူ့ဘဝသည် သုညမှ ပြန်ပြီး စရချေဦးတော့မည်။ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် ဤဟိုတယ်မှ ခွာရတော့မည်။ ဈေးပေါသည့် အခန်းလေးတစ်ခု ရှာရဦးမည်။ သည်ဘဝရောက်မှ ပါရီမြို့သို့ မပြန်တော့ရန်ကိုလည်း ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်မိလေတော့သည်။

“ကောင်းတယ်။ မနက်ဖြန်ကျရင် ဟိုတယ်မှာရှိနေတဲ့ မင်းပစ္စည်းတွေကိုယူပြီး ဒီကို ပြောင်းခဲ့တော့” ဟု ဆာပီတာက ပြောသည်။

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျား”

“ကျုပ် ပင်ပန်းသွားပြီ။ အိပ်တော့မယ်” ဆာပီတာက ထိုင်ရာမှ ထသည်။

ဆာဂျီကလည်း ထိုင်ရာမှ ထသည်။ သို့သော် ဆာပီတာက ပြန်ထိုင်ရန် လက်ဟန်ပြသည်။

“မထပါနဲ့ မောင်။ မောင် ဒီမှာနေရင် ဒီကိစ္စဟာလဲ ကျင့်သားရသွားပါလိမ့်မယ်။ ညစာစားပြီးပြီးချင်း ကျုပ် အိပ်ရာဝင်လေ့ရှိတယ်”

ဆာပီတာက သူ့ဇနီးဘက်လှည့်ကြည့်ပြီး နူးညံ့သိမ်မွေ့သောလေသံဖြင့် ပြောပြန်သည်။

“ဧည့်သည်နဲ့ နေလိုက်ပါဦးကွယ်။ ဒီကနေ့ညတော့ စောစောတက်လာဖို့ မလိုပါဘူး”

*

(၁၆)

ဆာဂျီသည် ရထားပြတင်းပေါက်မှာထိုင်ရင်း တရိပ်ရိပ် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် မြင်ကွင်းများကို ငေးကြည့်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြေထဲပင်လယ်ပြင်ကြီးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း တောင်နံရံများက ရထားလမ်း၏ နှစ်ဖက်စလုံးတွင် ကာဆီးပိတ်ဆို့နေကြသည်။

ပေါင်ပေါ်မှာတင်ထားသည့် သတင်းစာကို ငုံ့ကြည့်မိပြန်သည်။ သို့သော်လည်း သတင်းစာကို သူမမြင်၊ မှန်ကန်သော လုပ်ငန်းတစ်ခုကို သူလုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းကို သူသိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စိတ်ချမ်းသာမိသည်။

ဆာပီတာက ဖရန့်ငွေတစ်သိန်း ပေးလိုက်သည့်အတွက် စိတ်ချမ်းသာခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဆာပီတာကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည့်အခါက အဘိုးကြီး၏မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် ပေါ်လာသော ဝမ်းသာရိပ်များကိုမြင်ပြီး သူ စိတ်ချမ်းသာခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့ကို ပိုက်ဆံပေးပြီး အိမ်ပေါ်တင်ထားခြင်းသည် မဒမ်ဖော်ရီလော့ဗ်နှင့် အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိကြရန် သက်သက်မှုသာ မဟုတ်ပါ။ ထို့ထက်ပိုသော စီမံကိန်းများ ဆာပီတာမှာ ရှိပါသည်။ ယခု သူတို့ သားသမီး ရတော့မည်။

*

(၁၇)

“ကျွန်တော်တို့ ပထမဦးဆုံးလုပ်ရမယ့် အလုပ်ကတော့ ခင်ဗျားအတွက် အိမ်ရှင်မများ ရှာဖွေဝယ်ယူကြဖို့ပဲ” ပြောနေသော ဘာသာစကားသည် ပြင်သစ်ဘာသာစကားပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဂရိသံက အလွန်ဝဲနေသည်။

ခရစ္စတိုပေါလော့စ်၏တူသည် စောစောပိုင်းက မာစယ် မှန်းဆတွေးထင်ထားသကဲ့သို့သော ပုံစံမျိုး လုံးဝမဟုတ်ချေ။ အရပ်ပုသည်။ ကိုယ်လုံးသေးသွယ်သည်။ အသားညိုသည်။ သို့သော်လည်း ကြည့်ကောင်းသည်။ သူဝတ်ထားသည့် ဝတ်စုံသည် အလွန်ပုံကျလှသည်။ ဥရောပတစ်တိုက်လုံးတွင် မာစယ် မြင်ဖူးသမျှ ပုံပန်းကျလှပါသည်ဆိုသည့် ဝတ်စုံများ လိုက်မမီအောင် ပုံကျလှသည်။

အယ်လီက ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ထွက်ပြေးလာတဲ့ တရုတ်ဖြူတွေနဲ့တော့ ကင်းရှင်းအောင်နေပါ။ ခင်ဗျားကို ဒုက္ခမျိုးစုံ ပေးတာကလွဲပြီး ဘာမှအသုံးမဝင်ဘူး။ ခင်ဗျား ခုတင်ပေါ်တက်မယ်မကြံသေးခင် ပုလိပ်ဝိုင်းပြီး ပြဿနာတွေရှင်းမရအောင် ရှုပ်ကုန်လိမ့်မယ်။ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုတော့ ရှုပ်စမြဲပဲ”

“ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ဖို့ အိမ်ရှင်မ ရှာရမှာလဲ။ သူတို့မရှိဘဲ ကျွန်တော့်ဟာကျွန်တော် နေလို့ရသားပဲ” ဟု မာစယ်က ပြန်ပြောသည်။

“ဒါက ခင်ဗျားထင်တာကိုး။ ဒီက အမျိုးသမီးတွေဟာ ကျွန်တော်တို့တွေဖူးတဲ့ ဘယ်အရပ်က အမျိုးသမီးတွေနဲ့မှ မတူဘူး။ ပြီးတော့ သူတို့ယဉ်ကျေးမှုကလဲ တစ်မျိုးပဲ။ သူတို့လူမျိုးကို ခင်ဗျားက လက်မခံသေးရင် သူတို့ကလဲ ခင်ဗျားကို လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

အယ်လီက စီးကရက်ကို မီးညှိဖွာသဖြင့် စကားပြတ်သွားသည်။

“အိမ်ရှင်မကို ဝယ်ယူတာက သူတို့လူမျိုးကို လက်ခံတယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား”

“ဟုတ်တယ်။ ဒီထက်တောင် ပိုသေးတယ်။ အိမ်ရှင်မအဖြစ် ထားခြင်းအားဖြင့် ခင်ဗျား ဒီအရပ်မှာပဲ အရိုးထုတ်တော့မယ်လို့ ကြေညာလိုက်တဲ့သဘောလဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ခင်ဗျား တစ်သက်လုံးနေတာ မနေတာကတော့ အကြောင်းမဟုတ်ဘူးပေါ့။ သူတို့အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ ခင်ဗျား တစ်နယ်တစ်ကျေးကို ပြောင်းသွားဦးတော့ သူ့အတွက် ခင်ဗျား ဆက်ပြီး တာဝန်ယူနေရတော့ ခင်ဗျားဟာ ဒီမှာပဲ အမြဲရှိနေတယ်။ သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား”

မာစယ်က ခေါင်းညှိတ်သည်။ ထူးတော့ ထူးဆန်းသည်။ သို့သော်လည်း သူ သဘောပေါက်ပါသည်။

“နောက်တစ်ချက်က သပ်သပ်ရပ်ရပ် သားသားနားနားရှိတဲ့ အဝတ်အစားတချို့ ချုပ်ဖို့ပဲ”

“ကျုပ်အဝတ်တွေက ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ။ ကျွန်တော် အခု ပါရီက ထွက်မလာခင်လေးတင် ချုပ်ခဲ့တာတွေ၊ အသစ်တွေပဲ”

“ခင်ဗျား အဝတ်အစားတွေက သိပ်ကို ဥရောပဆန်လွန်းတယ်။ ဒီတိုင်းပြည်မှာ အဲဒါမျိုးကို စစ်ပြေးတွေပဲ ဝတ်ကြတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ပြင်သစ်အပ်ချုပ်သမားတွေဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အညံ့ဆုံး။ အင်မတန်တော်တဲ့ အပ်ချုပ်သမားဟာ ဟောင်ကောင်မှာမှ ရှိပါတယ်”

“အောင်မလေး ... တော်ပါပြီဗျာ။ ဟောင်ကောင်ကိုတော့ ပြန်မသွားပါရစေနဲ့တော့”

မာစယ်က ထိတ်လန့်တကြား ညည်းမိသည်။ ခေတ် အလွန်နောက်ကျနေပြီဖြစ်သော သင်္ဘောနှင့် တစ်ညလုံး ပင်ပန်းတကြီးစီးကာ ဟောင်ကောင်မှ မကာအိုသို့ လာခဲ့ရသည့်ခရီးကို သူ ကြောက်သွားပြီ။ ပါရီမှ ထွက်လာကတည်းက ထိုခရီးသည် အဆိုးရွားဆုံးသောခရီး ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျား ပြန်သွားဖို့ မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော်ရဲ့ အပ်ချုပ်သမား ဒီကိုလာပြီး အတိုင်းယူပါလိမ့်မယ်” ဟု အယ်လီက ပြုံးရင်း ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ဝယ်လာခဲ့တဲ့ ဒီအဝတ်အစားအသစ်တွေကို ဘာလုပ်ပစ်ရမလဲ”

“ပေးပစ်လိုက်ပေါ့ဗျာ။ အေး ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ တချို့ တရုတ်တွေကတော့ တစ်ခုခုနဲ့ လဲယူပါလိမ့်မယ်။ အိမ်မှာခိုင်းဖို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ တန်ဖိုးကြီးကြီးတော့ ခင်ဗျား ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကဲ ... သွားကြစို့။ ကျွန်တော်နေတဲ့နေရာက ဒီကစားပိုင်းတွေရှိတဲ့ အဆောက်အအုံရဲ့နောက်ဘက်မှာ” အယ်လီက ပြောရင်းဆိုရင်း ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ကျုပ် ဒီအထဲကို အရင် လှည့်ကြည့်လိုက်ချင်သေးတယ်”

“ခင်ဗျားဝတ်သင့်ဝတ်ထိုက်တဲ့ အဝတ်အစားတွေ မရောက်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ဒီထဲကို ဝင်မကြည့်ပါနဲ့။ ကစားပိုင်းတွေကြားထဲမှာ ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ထိအောင် အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ ဘုရားသခင်မှပဲ သိပါလိမ့်မယ်” အယ်လီက ခေါင်းမာမာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားအတွက် အဝတ်အစားတွေ မရမချင်း အိမ်ရှင်မအရာထွက်လို့လဲ မဖြစ်သေးဘူး။ ခင်ဗျားလို ပုံပျက်ပန်းပျက် ဝတ်စားထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူကမှ သူတို့သမီးကို ရောင်းမှာမဟုတ်ဘူး”

+

မိန်းကလေး၏အမည်သည် ရှိတ်လိုးတပ်စ် ဖြစ်သည်။ အသက် (၁၄)နှစ်ရှိပြီ။ အသားအရောင်က ဆင်စွယ်နှစ်ရောင် ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးများက မည်းနက်ပြီး လှပသည်။ မျက်နှာပေါက်က ဝန်းလျားလျားဖြစ်သည်။ သူ့ခြေထောက်များသည် အခြားသော ခြေသေးအမျိုးသမီးများလို မဟုတ်။ သူငယ်စဉ်က သူ့ခြေထောက်များကို ထုပ်ထား။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း အခြားအမျိုးသမီးများနှင့် မတူကြောင်း မာစယ်က အကဲခတ်လိုက်မိသည်။

မိန်းကလေး၏အဖေကို သူက လှမ်းကြည့်သည်။ အဘိုးကြီးက လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ကျိုက်ချင်း သောက်နေသည်။ မာစယ်က အယ်လီဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ သူလည်း တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့နည်းတူ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို သောက်နေလိုက်မိသည်။

ခဏကြာတော့ အယ်လီက စကားစပြောသည်။ သူပြောသော ဘာသာမှာ ကန်တုန် တရုတ်ဘာသာဖြစ်သောကြောင့် မာစယ် နားလည်နိုင်စွမ်း မရှိချေ။

“လေးစားအပ်တဲ့ တာအို ခင်ဗျာ။ လူကြီးမင်းရဲ့ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကတော့ ပန်းပေါင်းတစ်ထောင်ခတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ အလွန်တရာမှကို မွေးကြိုင်လှပါပေတယ်”

“မွေးကြိုင်တာတော့ မှန်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အရသာက နည်းနည်းညံ့နေတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ရဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ ဧည့်သည်တော်ကြီးများကို အားနာလှပါတယ်”

“တကယ်လို့ လူကြီးမင်းခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ပြင်သစ်ဘာသာနဲ့ စကားပြောလိုပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူပါလာတဲ့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေက ပြင်သစ်စကားပဲ တတ်ကျွမ်းပါတယ်”

“ကောင်းပါလေဗျာ။ ပြင်သစ်ဘာသာစကားဟာ ကျွန်တော် အလွန်သဘောကျတဲ့ ဘာသာစကားပေပဲပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ဘာသာလိုပဲ သံစဉ်တွေက ဂီတဆန်ပြီး နားဝင်ချိုလှပါတယ်” အဘိုးကြီးက မာစယ်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ဒီလို လိုက်လျောတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ” ဟု မာစယ်က ယဉ်ကျေးစွာ ပြန်ပြောသည်။

အဘိုးကြီးက စားပွဲပေါ်ရှိ လက်ခတ်ကလေးကို ရိုက်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် စားပွဲပေါ်ရှိ လက်ဖက်ရည်အိုးများ၊ ပန်းကန်များကို တစ်ယောက်က လာသိမ်းသွားသည်။ ပြောင်းရှည်ကြီးထိပ်တွင် ဆေးတံအိုးလို ဆေးအိုးရှိသည့်အရာတစ်မျိုးကို လာချပေးသွားသည်။ အဘိုးကြီးက ထိုဆေးအိုးထဲသို့ တစ်စုံတစ်ရာကိုထည့်ပြီး မီးညှိဖွာရိုက်နေသည်။ စိမ်းရွှေရွှေအနံ့ ထွက်လာသည်။

မာစယ်က သူ့ကို စိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့်နေသည်။ သူသည် စောစောပိုင်းကတည်းက အိမ်ရှင်မလုပ်ရန် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို သွားရောက် ဝယ်ယူခဲ့ဖူးပြီ။ သို့သော်လည်း သူတို့၏ဖခင်များသည် ယခု တာအိုလို မဟုတ်ကြ။ သာမန်အတန်းအစားများ ဖြစ်ကြသည်။ အပြောအဆို ရိုင်းစိုင်းသည်။

“အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့မျိုးရိုးက ပေါက်ဖွားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် လိုသေးတယ်။ လိမ္မာရေးခြားရှိပြီး ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ မိန်းကလေးကိုသာ ခင်ဗျားရဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီးမယားကြီးအဖြစ် အရာမြှောက်ရမယ်။ သူက ခင်ဗျားမိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေကို ဧည့်ဝတ်ပြုမယ်။ အိမ်ထောင်မှုကို ဦးစီးဦးရွက်လုပ်ပြီး ထိန်းသိမ်းမယ်။ မျက်နှာကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုလဲ သူက ပိုပြီး မြင့်မားလာအောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးလိမ့်မယ်” ဟူသော အယ်လီပြောသည့်စကားများကို သူ ပြန်ကြားယောင်နေမိသည်။

“ဒါဖြင့်လဲ လိုက်ရှာကြစို့လေဗျာ” အယ်လီ အချိန်ဆွဲနေသည်ကို မာစယ်အနေဖြင့် စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။ ပထမတုန်းက အဝတ်ကောင်းအစားကောင်းများ ချုပ်ရမည်။ နောက်တစ်ခါ အိမ်ရှင်မများဝယ်ယူရမည်။ သည်လိုဖြင့်ပင် အချိန်ဆွဲနေရင်း လောင်းကစားဝိုင်းများရှိသည့်နေရာသို့ ယခုအချိန်တိုင်အောင် သူ့ကို ဝင်ရောက်ခွင့် မပြုသေးဘဲ ထားနေသည်။

“ဒါလောက်လွယ်လွယ်ကူကူလဲ မဖြစ်သေးဘူးလေ။ ဒီလို အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ အမျိုးသမီးဆိုတာက ပေါပေါများများလဲရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့လူမျိုးတွေကလဲ သူတို့အတွက် လိုချင်ကြသေးတယ် မဟုတ်လား” ဟု အယ်လီက ပြန်ပြောသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမလဲ။ မတွေ့မချင်း ထိုင်စောင့်နေရမှာလား”

“အရင်မလိုချင်စမ်းပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရယ်။ ဒါဟာ အရှေ့ဖျားတိုင်းပြည်ဗျ။ ပြင်သစ်နိုင်ငံ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်မှာလို ဖုတ်ပူမီးတိုက် လုပ်လို့ရတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အားမလျှော့လိုက်ပါနဲ့ဦး။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုတော့ ကျုပ် ကြားထားပြီးပါပြီ။ လိုအပ်တဲ့ အရည်အချင်းတွေလဲ ပြည့်စုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ...”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ။ သူ့ကိုပဲ သွားပြီး ဝယ်လိုက်ကြတာပေါ့ဗျာ”

မာစယ်က သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် သူ့စကားကို ဖြတ်ပြီး ဝင်ပြောသည်။

“ဒါလောက်လဲ မြန်မြန်လုပ်ဖို့ မလိုသေးဘူးလေ။ သူဟာ အသက်ကြီးနေပြီ။ အခုအချိန်အထိ သူ့ကို ရွေးချယ်တဲ့လူ မရှိသေးဘူး။ ဒါကြောင့် ဘာများ ချွတ်ယွင်းချက်ရှိနေသလဲဆိုတာ သိရအောင် ကျုပ်ရဲ့ကိုယ်စားလှယ်တွေကို စုံစမ်းခိုင်းထားတယ်”

“အသက်ကြီးပြီ ... ဘယ်အရွယ်ရှိနေလို့လဲ”

“ဆယ့်လေးနှစ် ကျော်သွားပြီ”

“ဗျာ ... ဒါကို အသက်ကြီးပြီလို့ ခေါ်ကြသလားဗျာ” မာစယ်က သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ဒီတိုင်းပြည်မှာတော့ ဒီအသက်အရွယ်ဟာ လက်ထပ်ဖို့ထက် ပိုကြီးသွားပြီလို့ သတ်မှတ်ကြတယ်”

နောက်ဆုံးတွင် အယ်လီ၏ကိုယ်စားလှယ်များက သူတို့စုံစမ်းသိရှိရသမျှများကို ပြန်လည် အစီရင်ခံသည်။

ဂျိတ်လိုးတပ်စ်သည် အလွန်လှပချောမောကြောင်း၊ ပညာကောင်းစွာ တတ်ကြောင်း၊ အိမ်မှုကိစ္စအဝဝအတွက်လည်း ကောင်းစွာ လေ့ကျင့်သင်ကြားထားပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ သာယာသော အသံလည်း ရှိကြောင်း၊ သီချင်းဆိုကောင်းကြောင်း၊ တူရိယာပစ္စည်းများကိုလည်း ကောင်းစွာ တီးမှုတ်တတ်ကြောင်း၊ ထိုသို့သော အရည်အချင်းများပြည့်စုံပါလျက် သည်မိန်းကလေးသည် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ယခုအချိန်တိုင်အောင် ကြင်ဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်ခြင်း မခံရသေးသနည်း။

ထိုအကြောင်းကိုလည်း အယ်လီ၏ကိုယ်စားလှယ်များက စုံစမ်းလေ့လာပြီး ဖြစ်ကြလေသည်။ ဂျိတ်လိုးတပ်စ်သည် အနောက်တိုင်းသူများကဲ့သို့ လမ်းလျှောက်တတ်ကြောင်း၊ ထိုသို့ လမ်းလျှောက်နိုင်သည်မှာ ငယ်စဉ်က သူ၏ခြေထောက်များကို မစည်းခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့ဖခင်က ကျွမ်းကျင်သော ဆေးပညာရှင်များကိုပင့်ပြီး သမီး၏ခြေထောက်ကို စည်းရန် ကြိုးစားခဲ့သေးကြောင်း၊ သို့သော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ကြောင်း ထိုအကြောင်းများကြောင့် အခြားခြေသေးမများကဲ့သို့ သက်တမ်းစေ့တွင် အိမ်ထောင်ရက်သား မကျနိုင်ရှာဘဲ အိမ်ထဲမှာသာ နေထိုင်နေရကြောင်းများ ဖြစ်လေသည်။

ထိုသို့သော အစီရင်ခံချက်များကို ရရှိပြီးကြသောအခါကျမှ သူတို့နှစ်ယောက် ယခုလို သည်အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေဟာ ဒီအရပ်မှာ အိုးအိမ်ထူထောင်ပြီး အခြေစိုက်ဖို့ ရောက်လာတာ ဖြစ်ပါတယ်” နောက်ဆုံးတွင် အယ်လီက စတင်၍ အလုပ်စကားကို ပြောလေသည်။

“ဘုရားသခင်က စောင်မကြည့်ရပါစေဗျာ” အဘိုးကြီးက ခေါင်းညိတ်ရင်း ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေဟာ အနောက်နိုင်ငံလောကမှာတော့ ကြီးကျယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပါပဲ”

“ဒီလိုကြီးကျယ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ကျုပ်အိမ်ကို ကြွလာတဲ့အတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ်”

“သူဟာ နံပါတ်တစ် အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်ရဖို့ ရှာဖွေနေပါတယ်။ သူနဲ့ ရိုးမြေကျပေါင်းဖက်ပြီး ကောင်းတူဆိုးဖက် နေသွားနိုင်မယ့် အမျိုးသမီးကို ရှာနေတာ ဖြစ်ပါတယ်”

“အနောက်တိုင်းသားအများစုဟာ ဒီလိုပဲ ပြောကြာတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အချိန်ကျလာတဲ့အခါ သူတို့တိုင်းပြည်ကို သူတို့ ပြန်ကြတယ်။ ဒီမှာတော့ အခွံချည်းကျန်တော့တဲ့အိမ်နဲ့ အသည်းကွဲကျန်ရစ်ခဲ့ကြရတဲ့ အမျိုးသမီးတွေပဲ အဖတ်တင်တယ်”

မာစာယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် အယ်လီကို လှမ်းကြည့်သည်။ အယ်လီကတော့ ပေးစရာအဖြေ အသင့်ပင် ဖြစ်သည်။

“အဲဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုရင်လဲ မနစ်နာစေရအောင် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေက အာမခံကြေး တင်ထားပို့မယ်။ ဒါကလဲ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သူ သိပေမဲ့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် စိတ်ကျေနပ်မှုရအောင်လို့ပါ”

“ကျုပ်ဟာ ဒီသမီးကလေးအပေါ်မှာပဲ မှီခိုရပ်တည်နေရတာပါ။ ကျုပ်သမီးတွေအားလုံးထဲမှာလဲ သူဟာ အထက်မြက်ဆုံး၊ ရုပ်ရည်အချောဆုံးလဲ ဖြစ်ပါတယ်”

“နောက်ပြီးတော့ သူဟာ အကြီးဆုံးသမီးလဲ ဖြစ်ပါတယ်။ လက်ထပ်သင့်တဲ့အရွယ်ထက်လဲ အသက်က ပိုကြီးနေပါပြီ”

အယ်လီကလည်း အားကျမခံ ပြန်ပြောသည်။

“ထို့အတွက် ထိုက်တန်တဲ့အိမ်ထောင်ဖက်ကို ကျုပ် ရွေးချယ်နေတာမှာလဲ အကြောင်းရှိပါတယ်။ အလွန်အမျိုးကောင်းတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်ဟာ သူ့ရဲ့ထိုက်တန်တဲ့ အမျိုးကောင်းတဲ့ ပန်းခြံမှာပဲ ပွင့်သင့်ပါတယ်”

“ဂရုအစိုက်လွန်၊ ဆင်ခြင်မှုတရား လွန်မိတဲ့အတွက် တောင်ကုန်းရဲ့ ဟိုဘက်ခြမ်းမှာရှိတဲ့ ပန်းခြံထဲမှာ သွားပွင့်ကြရရှာတဲ့ ပန်းပွင့်ကလေးပေါင်းလဲ မြောက်မြားစွာရှိပါတယ်” ဟု အယ်လီက ပြန်ပြောသည်။

ထိုစကားသည် ဘာကိုဆိုလိုကြောင်း သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သိကြသည်။ အသက်ကြီးလာသော မိန်းကလေးများကို တောင်ကုန်း၏တစ်ဖက်ခြမ်းမှ ဆိပ်ကမ်းဒေသရှိ ပြည့်တန်ဆာအိမ်များသို့ ရောင်းစားလိုက်ကြရသည့်အဖြစ်ကို ပြောဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစကားကို ကြားသော်လည်း တာအို၏မျက်နှာအမူအရာသည် ပြောင်းလဲသွားခြင်း မရှိ။ မာစာယ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“သတို့သမီးရဲ့မိဘမှာ သမီးဖြစ်သူကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရတဲ့အတွက် မောင့်မိတ်ဆွေက ဘယ်လောက်များ ပေးမယ်လို့ ခန့်မှန်းထားပါသလဲ”

“သူ့ရဲ့ စာနာထောက်ထားမှုကို ပြတဲ့အနေနဲ့ ဟောင်ကောင်ဒေါ်လာ ငွေတစ်ထောင် တင်ဖို့ ရည်စူးထားပါတယ်”

“ဂျိတ်လိုးတပ်စ်ကို အိမ်မှာထားရတာနဲ့စာရင် ဒီငွေဟာ ဘာမှ ပြောပလောက်တဲ့ငွေ မဟုတ်ပါလား”

အဘိုးကြီး၏စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း အယ်လီက ထိုင်ရာမှထသည်။ မာစယ်က အံ့သြတကြီးနှင့် လှမ်းကြည့်မိသည်။

“လေးစားအပ်တဲ့ တာအိုဟာ ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှာ အလွန် ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်မဆုံး ရှိပါတယ်။ လူကြီးမင်းရဲ့ အဖိုးတန်တဲ့အချိန်တွေကို အခုလို လာရောက်အသုံးချရတဲ့အတွက်လဲ ခွင့်လွှတ်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

စေ့စပ်ဆွေးနွေးပွဲ ချက်ချင်း ပျက်ပြားသွားရသည့်အတွက် အဘိုးကြီးသည် တုန်လှုပ်သွားပုံရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကမန်းကတန်း လှမ်းတားသည်။

“ခဏနေပါဦး ... ခဏနေပါဦး ... မောင်တို့ အနောက်တိုင်းသားတွေဟာ ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်တောင် ရေးကြီးသုတ်ယူ နိုင်တတ်ကြတာလဲ”

အိမ်အတွင်းခန်းမှနေ၍ စောင့်ကြည့်အကဲခတ်နေသော ဂျိတ်လိုးတပ်စ်က အယ်လီပြန်ထိုင်ပြီး ဆက်လက်စေ့စပ်နေကြသည်ကို မြင်ရသောအခါ ပြုံးမိသည်။ ထိုင်ရာမှ အယ်လီထသော်လည်း သူနှင့်လက်ထပ်ရအောင်လာသည့် လူကမူ မထဘဲ ထိုင်မြဲထိုင်နေသည်ကိုလည်း သူ သတိထားမိသည်။

+

နောက်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ထွားကျိုင်းသော ပေါ်တူဂီရဲအရာရှိတစ်ဦးသည် အယ်လီ၏စားပွဲတွင် အယ်လီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေသည်။ အိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါကိုထုတ်ပြီး သူ့မျက်နှာကိုသုတ်နေသည်။ ထို့နောက် မာစယ်ဘက်သို့ မျက်လုံးတစ်ချက်ဝှေ့လိုက်ရင်း သူကပင် စကား စပြောသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေဟာ အိမ်ရှင်မ လေးယောက်တောင် ဝယ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့သတင်း ကျွန်တော်တို့ ရထားပါတယ်။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို ဥပဒေကခွင့်မပြုဘဲ တားမြစ်ထားတယ်ဆိုတာ မစ္စတာအယ်လီ သိပါတယ်နော်”

အယ်လီက ပြုံးသည်။

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ သူ့အိမ်မှာ အိမ်မှုကိစ္စတွေခိုင်းဖို့ အိမ်ဖော်အမျိုးသမီး ရှာငှားတယ်ဆိုရင်ကော ခင်ဗျားပြောတဲ့ ဥပဒေနဲ့ ဆန့်ကျင်နေပါသလား”

ရဲအရာရှိလုပ်သူက ပြုံးသည်။ မာစယ်ကိုလည်း မသိမသာ အကဲခတ်ပြန်သည်။

“ဒါဆိုရင်တော့ ဥပဒေကို ဆန့်ကျင်ရာ မကျပါဘူးခင်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ မစ္စတာအယ်လီရဲ့ မိတ်ဆွေနဲ့ တွေ့ရတာဟာ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အခွင့်အရေးကောင်းတစ်ခုပဲလို့ ယုံကြည်ထားပါတယ်”

အယ်လီက သူတို့နှစ်ယောက်ကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“သူက စုံထောက်အရာရှိ ဂိုအာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ အခက်အခဲနဲ့မကြုံရအောင် ကျုပ်တို့ကို အမြဲစောင့်ကြည့်ပေးနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပေါ့”

မာစယ်နှင့် ဂိုအာတို့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။

“နောက်ပြီးတော့ လစဉ်လတိုင်း ဟောင်ကောင်ဒေါ်လာတစ်သောင်းပါတဲ့ စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ဂိုအာ အမြဲရလေ့ရှိပါတယ်။ ဒီငွေတွေ ဘယ်ကရောက်လာနေတယ်ဆိုတာကို ဒီကနေ့အထိ ဘယ်သူမှ မသိကြသေးပါဘူး” ဟု အယ်လီက ဆက်ပြောပြသည်။

“ညစဉ်ညတိုင်းလဲ အပြင်ဘက်မှာ အစောင့်နှစ်ယောက်ကို အပိုချထားပြီး စောင့်ရှောက်ခိုင်းထားပါတယ်” ဂိုအာက ပြုံးရင်း ပြောသည်။

“အန္တရာယ်ရော ကြုံခဲ့ဖူးသလား” မာစယ်က အယ်လီကို လှမ်းမေးသည်။

“ကျုပ် ဒီကိုရောက်နေတဲ့နှစ်တွေမှာတော့ တစ်ခါမှ မကြုံဖူးသေးပါဘူး” အယ်လီက ခေါင်းခါပြရင်း ပြန်ဖြေသည်။

မာစယ်က ရဲအရာရှိဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ အပြင်ဘက်မှာ ရဲသားတစ်ယောက်လောက်ကိုပဲ စောင့်ခိုင်းရင် လုံလောက်ပါပြီ ထင်တယ်။ ဒါမှလဲ ခင်ဗျားရဲ့ ငွေစာရင်းကို တစ်ဝက်လျှော့ချလိုက်လို့ရမှာ မဟုတ်လား” ဟု မာစယ်က ပြုံးရင်း လှမ်းပြောသည်။

ရဲအရာရှိက သဘောကျစွာဖြင့် အသံကျယ်ကျယ် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားမိတ်ဆွေနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့တော့ လက်တွဲသွားကြရတော့မယ်နဲ့ တူပါတယ်ဗျာ။ အဘိုးကြီးတာအိုရဲ့သမီး ဂျိတ်လိုးတစ်စုံကို သူ့အိမ်ဖော်အဖြစ် ငှားသွားတာကိုလဲ ကျွန်တော် ကြားပါတယ်။ သူ ကံကောင်းသွားတာပေါ့။ ကျုပ်ကလဲ ဒီကလေးမကို စောင့်ကြည့်နေတာ။ ကျုပ်တတ်နိုင်တဲ့ဈေးအထိ ကျလာအောင် စောင့်နေတာဗျာ”

+

“ပိုင်ရှင်အသစ်က” ကစားဝိုင်းများကြားသို့ မာစယ်နှင့် အယ်လီတို့ လျှောက်သွားသောအခါ တစ်ချပ်မှောက်ဝိုင်းမှ လူများက မော့ကြည့်ရင်း တစ်ယောက်က ပြောသည်။

“သူ့ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်အစားများကို ကြည့်တာနဲ့ သူဟာ အင်မတန်ချမ်းသာတဲ့လူဆိုတာကို ပြောနိုင်တယ်ကွ။ ရုပ်ကလဲ အင်္ဂလိပ်ဆန်တယ်” တစ်ဦးက ဝင်ပြောသည်။

အင်္ဂလိပ်ဆန်သည်ဟုပြောခြင်းမှာ မာစယ်၏အသားဖြူခြင်းနှင့် ဆံပင်ညိုခြင်းကို ကြည့်ပြီး ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ အသားညိုသော အယ်လီနှင့် နိုင်းယုဉ်ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။

“သူဌေးမို့လို့လဲ တစ်ပတ်အတွင်းမှာ မယားလေးယောက်ဝယ်ပြီး အိမ်တစ်ဆောင် မီးတပြောင်နဲ့ အိုးအိမ်သစ်ထူထောင်နိုင်တာပေါ့ကွာ” တတိယကစားသမားက ဝင်ပြောသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ကွ။ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်က တာအိုရဲ့သမီး ဂျိတ်လိုးတပ်စ်လေ။ အဲဒီကောင်မလေးက သူ့ရဲ့နံပါတ်တစ်မယား။ မင်းတို့လဲ အဘိုးကြီးတာအိုအကြောင်းကို သိကြသားပဲ။ အနောက်နိုင်ငံသားကို အဘိုးကြီး အချဉ်ဖမ်းလိုက်တာကွ။ ကောင်မလေးက ခြေသေးမဟုတ်တော့ မနိပ်ဘူးမဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ အဘိုးကြီး ငွေတွေ အများကြီးရအောင် ယူလိုက်နိုင်တယ်ဆိုတာ မင်းတို့နဲ့ လောင်းရဲတယ်” ပထမစပြောသော ကစားသမားက ဆက်ပြောသည်။

“ကဲ ... ကဲ ပွဲစကြရအောင်။ အနောက်နိုင်ငံသားတွေ ဒီကိစ္စမျိုးကျရင် ဘယ်လောက်အူတယ်ဆိုတာ မင်းတို့လဲ သိကြသားနဲ့ကွာ”

ဖဲဝိုင်းရပ်နေသဖြင့် တစ်ယောက်က စိတ်မရှည်နိုင်တော့သလို ထအော်ပြောသည်။

*

(၁၈)

လမ်းကျဉ်းကလေးတစ်ခုအတွင်းသို့ မာစယ် ချိုးဝင်လိုက်သည်။ မြို့ဟောင်းကြီး၏ အနံ့အသက်များက အလွန်တရာ ဆိုးရွားနေသည်။ ထိုသို့ ဆိုးရွားနေသော အနံ့အသက်များကို လွတ်အောင်ရှောင်၍လည်း ရနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဆောက်ထားသည့် အဆောက်အအုံများက ပြတ်သိပ်နေသောကြောင့် လမ်းပေါ်သို့ နေရောင်မထိုးနိုင်ဘဲ ရှိသည်။ လမ်းကလည်း ကျဉ်းလွန်းလှသည်။ လန်ခြားတစ်စင်းစာပင်လျှင် ခက်ခက်ခဲခဲ ဝင်ရသည်။ မော်တော်ကားအတွက်မူ ဆိုဖွယ်ရာ မရှိပြီ။

မာစယ်က လမ်းတစ်လျှောက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဟိုဘက်အစွန်သည် သင်္ဘောဆိပ်ဖြစ်သည်။ ငါးသည်များ၏ အော်ဟစ်ဈေးရောင်းနေသည့် အသံကို ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားရသည်။ မရောင်းရသဖြင့် စွန့်ပစ်ထားသော ငါးပုပ်များ၏အနံ့ဆိုးဆိုးကလည်း နေရာတကာမှ ပေါ်ထွက်လာနေသည်။ သူတောင်းစားတွေလည်း ခြေချင်းလိမ်နေသည်။

မာစယ်သည် အိမ်ခန်းတစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်ပြီး တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်သည်။ စိမ်းရွှေရွှေအနံ့က သူ့ကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။ ထိုအနံ့နှင့် ကျင့်သားမရသေးမီ တရုတ်အမျိုးသားငယ်ငယ်တစ်ဦး ထွက်လာသည်။ အိမ်အပြင်ဘက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ကလေးက သူ့ကို ဆဲရေးတိုင်းထွာနေသံကိုပါ ကြားရသည်။

"ဒီခေတ်ကာလ ကလေးတွေဟာ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ကြမုန်းကို မသိတော့ပါဘူးခင်ဗျာ။ လူကြီးသူကြီးကို ရိုသေကိုင်းရှိုင်းရကောင်းမှန်း မသိတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော် အများကြီး တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ" ထိုလူငယ်က မျက်နှာကို တည်တည်ထားရင်း တောင်းပန်စကား ဆီးကြိုပြောသည်။

"ကိစ္စမရှိပါဘူး ကူမင်း။ မြေကြီးပေါ်ကို ကြွကျသွားပြီဖြစ်တဲ့ သစ်သီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သစ်ပင်မှာ ဘာတာဝန်မှ မရှိတော့ပါဘူး" မာစယ်ကလည်း ပြုံးလျက်ပင် ပြန်ဖြေသည်။

ကူမင်းက ခါးကိုညွတ်ပြီး လေးလေးစားစား နှုတ်ဆက်သည်။

“လူကြီးမင်းဟာ အလွန်သဘောပေါက်နားလည်တတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့် အဖေနဲ့ ဦးလေးတွေ အပေါ်ထပ်မှာ အသင့်စောင့်နေကြပါပြီ”

ခနော်ခနဲ့ နိုင်လှသော လှေကားထစ်များအတိုင်း အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ ဤနေရာသို့ မာစယ် ရောက်ဖူးခဲ့သည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်ရှိပြီ။ သို့သော်လည်း ရောက်လာသည့် အချိန်တိုင်းမှာပင် အခန်းအပြင်အဆင်များက တစ်မျိုးစီ ဖြစ်နေသောကြောင့် ဟိုအထပ် တက်ရကောင်းနိုး၊ သည်အခန်း ဝင်ရကောင်းနိုးဖြင့် အမြဲတမ်း ဇဝေဇဝါဖြစ်လေ့ရှိသည်။ ကူမင်းက တံခါးတစ်ခုကိုဖွင့်ပြီး သူ ဝင်သာအောင် ဘေးသို့ ကိုယ်ကို တိမ်းပေးသည်။

ရိုးရာအဝတ်အစားကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် အမျိုးသမီးချောချောကလေးတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ မာစယ်အနီးတွင် ခူးထောက်ထိုင်ချပြီး ရှူးဖိနပ်ကို ချွတ်ပေးသည်။ ထို့နောက် သူတို့စီးနေကျ ခြေညှပ်ဖိနပ်ကို စီးပေးကာ ပြန်လည်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ မာစယ်က လူငယ်နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။

စားပွဲ ခပ်သေးသေးတစ်လုံးတွင် ထိုင်နေကြသည့် လူလေးယောက်က ထိုင်ရာမှထကြပြီး ကိုယ်ကိုညွတ်၍ အရိုအသေပေး နှုတ်ဆက်ကြသည်။ သူကလည်း သူတို့နည်းတူ ပြန်လည် နှုတ်ဆက်သည်။ ထို့နောက် ကူမင်း၏အဖေ ညွှန်ပြသော ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ရေခဲခဲကြမ်းများ ထည့်ပေးသည်။

ဧည့်သည် နေသားတကျရှိလာသည်အထိ အိမ်ရှင်လေးယောက်တို့က ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာဖြင့် တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။ ထို့နောက် ကူမင်း၏အဖေက စတင် စကားပြောသည်။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာများ၊ ကျန်းမာရေးအခြေအနေများ၊ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း အခြေအနေများ၊ အိမ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည့် အမျိုးသမီးတို့၏အကြောင်းများကိုသာ အပြန်အလှန် မေးမြန်း ပြောဆိုကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုသို့သော ပဋိသန္ဓာရ စကားများကို ပြောဆိုပြီးကြသောအခါကျမှ အလုပ်ကိစ္စကို ဆက်လက်ပြောဆိုကြသည်။

“လက်နက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့အတွက် သတင်းကောင်းများ ကြားရပြီလား ခင်ဗျာ”

ကူမင်း၏အဖေက စတင် မေးမြန်းသည်။

“ကြားထားပါပြီ” မာစယ်က အေးဆေးစွာပင် ပြန်ဖြေသည်။

အဘိုးကြီးက ကျန်လူများကို လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့မှ မာစယ်ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

“ကောင်းပါလေ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့မှာလဲ ဘိန်းတွေ အမြောက်အမြား ရှိနေပါတယ်”

မာစယ်က စိတ်မကောင်းဖြစ်သည့် အမူအရာမျိုးသို့ ပြောင်းလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စကို ပြောပြရမှာတောင် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဝန်လေးနေပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့် ဖောက်သည်ကလဲ သင်္ဘောကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်။ ဘိန်းကိုတော့ စိတ်မဝင်စားဘူး။ လက်နက်ပို့ပေးမယ်။ အဲဒီအတွက် ကျသင့်တဲ့ငွေကို သင်္ဘောပေးဖို့ပါပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား အမြဲတမ်း ဘိန်းနဲ့ပဲ လဲလာတာမဟုတ်လား” ကူမင်း၏အဖေသည် အသက်ရှူမှားသလိုပင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဘိန်းဈေးတွေ သိပ်ကို ကျနေတယ်လို့ပဲ ကျွန်တော် ကြားရပါတယ်။ ဘိန်းဈေးကျသည်ဖြစ်စေ၊ တက်သည်ဖြစ်စေ ကျွန်တော့်ဖောက်သည်ကလဲ သင်္ဘောကိုပဲ လိုချင်နေပါတယ်”

သူတို့ချင်း ပြန်ပြီး ဆွေးနွေးကြသည်။ မာစယ် ကြိုးစားပြီး နားထောင်သော်လည်း သူ နားမလည်။ သူတတ်ထားသလောက် တရုတ်စကားနှင့်ဆိုလျှင် သူတို့ချင်း ပြောနေကြသည်များက မြန်လွန်းသဖြင့် အကဲဖမ်း၍မရ၊ နောက်တစ်ခုကလည်း သူတို့ ဘာပြောနေကြသည်ကို မာစယ်အနေဖြင့် သိနားလည်ရန် မလိုပါ။ မိမိလိုချင်သည်မှာ ဘာဖြစ်သည်ကို မိမိ သိထားပြီးဖြစ်သည်။

မကာအိုမြို့သို့ သူရောက်လာပြီး ဤလုပ်ငန်းကို ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်မှာ ယခုဆိုလျှင် တစ်နှစ်ပင် ကျော်လာချေပြီ။ ထိုသို့သော တစ်နှစ်တာမျှ အချိန်ကာလအတွင်း၌ သူ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်မက်ခဲ့သည်ထက် ပို၍ပင် ချမ်းသာကြွယ်ဝလာပြီဖြစ်သည်။ သူတို့နှင့် စတင် လုပ်ကိုင်ကြကတည်းက လက်နက်ရောင်းသည့်လုပ်ငန်းကို လုပ်ခဲ့သည်။ စကတည်းကလည်း အမြတ်အစွန်းကို ရခဲ့သည်။ သူတို့မှာ ဘိန်းရှိသည်။ သူတို့လိုချင်သည်က လက်နက် ဖြစ်သည်။ သူတို့လိုချင်သော လက်နက်ပေးလျှင် သူတို့က ဘိန်း ပြန်ပေးမည်။

အမှန်တော့ မာစယ် လိုချင်နေသည်မှာ သင်္ဘောဖြစ်သည်။ ဂျပန်များထံမှ သူ့အနေနှင့် တိုက်ရိုက်ဝယ်မည်ဆိုလျှင် ဈေးကြီးပေးရစရာ အကြောင်းရှိသည်။ ကုန်တင်သင်္ဘောများကို မိမိ အငမ်းမရ လိုချင်နေကြောင်း ဂျပန်များက

သိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း မတန်တဆ ဈေးဆိုတော့မည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တစ်ဖက်လှည့်ဖြင့် လက်နက်လိုချင်သူများထံမှ သင်္ဘောရအောင် တောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

သည်လုပ်ငန်းအတွင်းသို့ သူ ရောက်လာသည်မှာ ဆိပ်ကမ်းတစ်ဝိုက်တွင် အလောင်းတစ်လောင်း၊ ပေါလောမျောနေရာက စခဲ့သည်။ ထိုအလောင်းပေါ်ပြီး မကြာမီ မာစယ်ထံသို့ ရဲအရာရှိ ဝိုအား ရောက်လာသည်။

“အခု အလောင်းပေါ်လာတဲ့ လူသတ်မှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အမှုဖော်လို့ ရမှာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ အသတ်ခံရတဲ့လူက ဖော်ရီလော့ဗ်ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်” ဟု ဝိုအားက ခေါင်းကိုယမ်းခါရင်း ပြောသည်။

“ဆာပီတာဖော်ရီလော့ဗ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ သူ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို ဒီမှာ အကြီးအကျယ်ချနေတာ” ရဲအရာရှိက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ပြန်ပြောသည်။

“ဒီမှာ လက်နက်ရောင်းတာဟာ ဥပဒေကို ချိုးဖောက်ရာ ကျတယ်မဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲဗျာ”

ရဲအရာရှိ ထွက်သွားပြီး မကြာမီမှာပင် မာစယ်သည် ဟောင်ကောင်သို့သွားသည့် ညနေခေါက် သင်္ဘောပေါ်သို့ ရောက်နေတော့သည်။ မကာအိုမှနေ၍ သူ ကြေးနန်းမရိုက်ရဲ၊ ရိုက်သမျှ ကြေးနန်းမိတ္တူသည် ရဲလက်ထဲသို့ ရောက်မည်သာ ဖြစ်သည်။

မွန်တီကာလိုရှိ ဆာပီတာဖော်ရီလော့ဗ်ထံသို့ သူ ပေးပို့လိုက်သည့် ကြေးနန်းမှာ ...

မကာအိုတွင်ရှိသော လူကြီးမင်း၏ကိုယ်စားလှယ် အသတ်ခံသွားရပါသည်။ ခရစ္စတိုပေါ့လော့ဗ်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ထိုတာဝန်ကို ကျွန်တော့်အား ဆက်လက်ထမ်းဆောင်ခွင့်ပြုပါရန် မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။ အကြောင်းပြန်ကြားချက်ကို ဟောင်ကောင်မြို့ရှိ ကျွန်းဆွယ်ဟိုတယ်မှနေ၍ ၂၄ နာရီပတ်လုံး စောင့်နေပါမည်

ဟူသော ကြေးနန်းဖြစ်သည်။ ၁၂ နာရီမပြည့်မီမှာပင် သူ့လက်ထဲသို့ အကြောင်းပြန်ကြားချက် ရောက်လာသည်။

“ထမ်းဆောင်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ဖော်ရီလော့ဗ်” ဟူသော ပြန်ကြားချက်ဖြစ်သည်။

ထိုပြန်ကြားချက် ရရှိပြီးနောက် နှစ်ရက်အကြာမှာ သူ့ရုံးခန်းသို့ ကူမင်း ရောက်လာသည်။ အခြားလူများလည်း ရောက်လာသည်။ ဘိန်းနှင့်လက်နက် လဲကြမည့်သူများချည်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုလုပ်ငန်းစဉ်ပြီး ရက်သတ္တပတ် မပြည့်သေးမီမှာပင် ဆာပီတာဖော်ရီလော့ဗ် ပေးပို့လိုက်သော လက်နက်များသည် ခေတ်မမီတော့သည့် လက်နက်များဖြစ်ကြောင်း၊ အခြားဈေးကွက်တွင် ရောင်း၍မရသည့် လက်နက်များဖြစ်ကြောင်း၊ လက်နက်ဝယ်သူများထံမှ ရသည့်ဘိန်းသည် နိုင်ငံတကာဈေးကွက်သို့ တင်ပို့ရောင်းချသောအခါ ပေးရသည့်တန်ဖိုးထက် ငါးဆပို၍ ဈေးရနေကြောင်းများကို သူ မြင်တွေ့သိရှိ သဘောပေါက်လာလေတော့သည်။ အရောင်းအဝယ် ဖြစ်လိုက်တိုင်း နှစ်ဖက်နှစ်လမ်းမှ အသွားအပြန် အမြတ်ရနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်လိုဖြင့် နောက်တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံရှိ ဘဏ်တိုက်မှ ငွေစာရင်းရှင်းတမ်း ရောက်လာသည်။ ထိုရှင်းတမ်းတွင် ဖော်ပြထားသည့် ကိန်းဂဏန်းများကို မြင်ရသောအခါ သူ များစွာ အံ့အားသင့်မိတော့သည်။ ငွေမာဖြစ်သော ရွှေနှင့်လဲလှယ်ထားပြီး ဒေါ်လာပေါင်း သုံးသန်းကျော်ကို သူ ပိုင်ဆိုင်နေပြီ ဖြစ်ချေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မာစယ်သည် သူ၏မူလရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်သော သင်္ဘောများ ဝယ်ယူရေးကို ပြန်ကိုင်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဂျပန်များထံမှ သူ တိုက်ရိုက် မဝယ်ရ။ သူ ဝယ်လျှင် အငမ်းမရ လိုချင်နေမှန်းသိသောကြောင့် ဈေးတင်တော့မည်။ ထို့ကြောင့် ဈေးသက်သက်သာသာနှင့် ရနိုင်မည့်နည်းလမ်းသည် သူ လက်နက်ရောင်းပေးနေသော တရုတ်များကို ဝယ်ခိုင်းခြင်းသာလျှင် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်း ဖြစ်ချေသည်။

ယခု ကူမင်း၏အဖေက သူ့သားဘက်သို့လှည့်ပြီး ခပ်သွက်သွက်ပြောသည်။ သူ့စကားဆုံးသောအခါ ကူမင်းက မာစယ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

“သူတို့ကပြောပါတယ် ခင်ဗျာ။ သင်္ဘောဝယ်ဖို့တော့ သူတို့မှာ ပိုက်ဆံမရှိပါဘူးတဲ့။ သူတို့မှာ ဘိန်းပဲ ရှိပါတယ်တဲ့”

မာစယ်က သူတို့ပြောသည့်စကားကို စဉ်းစားနေသယောင် ဆောင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ပြန်မေးသည်။

“ဘယ်လိုသဘောမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ ရနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်သလား”

သူတို့ချင်း ခပ်မြန်မြန် တိုင်ပင်ကြပြန်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ အဘိုးကြီးက မာစယ်ဘက်သို့လှည့်ပြီး သူကိုယ်တိုင် တိုက်ရိုက် ပြောသည်။

“အနည်းဆုံး သဘောအဟောင်း ဆယ်စီးလောက်ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ဝယ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဈေးက သိပ်ကြီးတယ်။ တန်ရာတန်ကြေးထက်ကို ပိုပြီး ဈေးကြီးနေနိုင်စရာ အကြောင်းရှိပါတယ်”

“ကုန်ကျစရိတ်က ဘယ်လောက်တောင် ကြီးနေမှာလဲ” မာစယ်က သူ၏မျက်နှာ အမူအရာကို မပြောင်းစေဘဲ ထိန်းထားရင်း ပြန်မေးသည်။

“ဒါကလဲ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ခက်တာက ကျွန်တော်တို့မှာ ပိုက်ဆံကို မရှိဘူး” ဟု အဘိုးကြီးက ပြောသည်။

မာစယ်က စဉ်းစားရင်းဖြင့် အတွေးထဲမှာ နစ်မြုပ်သွားသည့်ဟန်မျိုးဖြင့် ငြိမ်နေပြန်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ဘိန်းတွေကို ရောင်းပေးဖို့ တခြားဈေးကွက်တစ်ခု ကျွန်တော် ရှာရင်ရော ဖြစ်နိုင်မလား”

“ဒါဆိုရင် အများကြီး အထောက်အကူပြုတာပေါ့ဗျာ” အဘိုးကြီးက ခေါင်းညိတ်ရင်း ဖြေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် စုံစမ်းကြည့်ပါဦးမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဈေးကောင်းကောင်းတော့ ရလိမ့်မယ် မထင်ဘူး”

“မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ခင်ဗျားအကြွေးနဲ့ ဘယ်တော့မှ ကင်းနိုင်ကြတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကောင်းပါပြီ။ တစ်ခုခုထူးခြားတာနဲ့တစ်ပြိုင်တည်း ခင်ဗျားတို့ကို ချက်ချင်း အကြောင်းကြားပါ့မယ်”

မာစယ်က ထိုင်ရာမှထရင်း ပြောသည်။ သူတို့အားလုံး ထိုင်ရာမှ ထကြပြီး ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း နှုတ်ဆက်ကြသည်။ မာစယ်၏ခြေသံ ဝေးကွာပြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း သူတို့ချင်း ဆွေးနွေးကြတော့သည်။

“ဒီကောင်တွေအားလုံး အတူတူပဲ။ အနွေးနဲ့အမြန်ဆိုသလိုပဲ သူတို့ရဲ့လောဘကို မသတ်နိုင်တဲ့ ဇာတိရုပ်တွေ ပေါ်လာကြတာချည်းပဲ” ဟု တစ်ယောက်က ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဒီကောင်ဟာ ဆာပီတာဖော်ရီလော့ဗ်ဆီကရော တို့ဆီကပါ နှစ်ဖက်ခွဲတုတ်နေတာကို အားမရနိုင်သေးဘူး။ ယခုဆိုရင် သူလိုချင်နေတဲ့ သဘောတွေကို တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ တို့ကို ဝယ်ခိုင်းတဲ့အထိ အစီအမံတွေ လုပ်လာပြီ” ဟု နောက်တစ်ယောက်က ဝင်ပြောသည်။

“သူ့အရင်တစ်ကောင်လိုပဲ သူ့အလောင်းကို ဆိပ်ကမ်းမှာ မျှောလိုက်ကြဖို့ အချိန်တန်ပြီ ထင်တယ်” တတိယတစ်ယောက်က ပြောသည်။

မာစယ်ကို အပြင်သို့ လိုက်ပို့သည့် ကူမင်း အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သူ့အဖေက လက်မြှောက်ပြပြီး တားသည်။

“မလုပ်ကြနဲ့ဦး ငါ့ညီတို့။ အချိန်မကျသေးဘူး။ ဆာပီတာဖော်ရီလော့ဗ်က လူစားရှာပြီး မခန့်နိုင်သေးခင်မှာ တို့တစ်တွေ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ငြိမ်နေနိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုး မရှိသေးဘူး”

“ဒီကောင် ကျွန်တော်တို့ဆီက ဓားပြတိုက်နေတာကို ဒီအတိုင်း ဆက်ခံနေရမှာလား”

“တို့ကို ဒီလို အရမ်းကာရော ဓားပြတိုက်လို့လဲ ဘယ်ရမလဲ။ တို့ရဲ့ဘိန်းတွေကို သူ ဘယ်ဈေးပေးသလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။ ပေါက်ဈေးထက် ဘယ်လောက် လျော့ပေးသလဲ။ အဲဒီလို လျော့ပေးတာကို နှစ်ဆတိုးပြီး သူလိုချင်နေတဲ့ ကုန်တင်သင်္ဘောတွေပေါ်မှာ တို့ကလဲ ဈေးထပ်တင်လိုက်တာပေါ့ကွာ”

အဘိုးကြီးက ကျန်လူများကို တည်ငြိမ်စွာ ပြောပြလိုက်သည်။

+

“ဒီကောင် သိပ်ကို ချမ်းသာနေပြီ။ တစ်နှစ်မပြည့်သေးဘူး။ ဆွစ်ဇာလန်ဘဏ်မှာ ဒေါ်လာသုံးသန်းကျော် အပ်ပြီးပြီ။ ဟော ... အခုကြည့်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် ဝယ်ပေးသလိုလိုနဲ့ သူပိုင်တဲ့သင်္ဘောချည်း အစီး နှစ်ဆယ်ရှိနေပြီ။ ပြီးတော့ သူ့သင်္ဘောတွေကို ကျွန်တော်တို့ကို ငှားမယ်လို့ ပြောနေသေးတယ်” ခရစ္စတိုပေါလော့ဗ်က ဒေါသတကြီးနှင့် ပြောပြနေသည်။

“မောင့်သဘောက ကျုပ်အနေအနဲ့ ဘာလုပ်ပေးစေချင်တာလဲ” ဆာပီတာဖော်ရီလော့ပင်က သူ့ကို ခပ်မှန်မှန် ပြန်ကြည့်ရင်း မေးသည်။

“ဒီငွေတွေကို သူ တစ်နေရာရာက ရနေတာဖြစ်မှာပေါ့။ ကျွန်တော့်လောင်းကစားခိုင်တွေက စာရင်းဇယားတွေကလဲ မှန်တယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားငွေတွေကို ဒီကောင် ခိုးနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဆာပီတာက ပြုံးသည်။

“ကျုပ်ဆီက ခိုးနေတာ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး မောင်ရာ။ စာရင်းတွေကို ကျုပ် သေသေချချာ စစ်ဆေးနေတာပဲ။ ကျုပ်ပို့ပေးလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေအတွက် သူ ပြန်ချေတဲ့ငွေဟာ အားလုံး မှန်မှန်ကန်ကန်ချည်းပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားဖောက်သည်တွေကို သူ ဈေးပိုပြုပြီး အချောင်ယူနေတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒါကတော့ သူတို့ထိုက်နဲ့ သူတို့ကံပေါ့ မောင်ရယ်။ ကျုပ်ပစ္စည်းတွေအတွက် ကျုပ် သတ်မှတ်ထားတဲ့ဈေးကိုက ကျုပ် စိတ်တိုင်းကျမြှင့်ပြီး သတ်မှတ်ထားပြီပဲ။ ဒီဈေးထက်ကို သူတို့က ပိုပြီး ပေးချင်တယ်ဆိုရင် ပေးကြပစေပေါ့။ ကျုပ်က နေသာသပ လေညာကပါပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် ဒီကောင်ကို ခင်ဗျား မတားနိုင်တော့ဘူးပေါ့”

“ကျုပ်အနေနဲ့ သူ့ကို တားစရာအကြောင်းမရှိပါဘူး။ သူ့ကို မောင်ကပဲ တားဖို့ လိုပါတယ်။ မောင်ပဲ တားနိုင်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

“သူ့သင်္ဘောတွေကို မောင် မငှားနဲ့ပေါ့။ ဒီလိုမငှားရင် တင်စရာကုန်ပစ္စည်းမရှိဘဲနဲ့ သင်္ဘောအစီးနှစ်ဆယ်နဲ့ သူ ဘာလုပ်မလဲ။ တစ်လအတွင်းမှာ သူ ကုန်းကောက်စရာမရှိအောင် ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ဒီလိုဆိုရင် ဂျပန်တွေက သင်္ဘောတွေကို ပြန်ပိုင်သွားပြီး ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဒုက္ခရောက်သွားမှာပေါ့ ခင်ဗျာ”

“ဒါလဲ မောင့်ထိုက်နဲ့ မောင့်ကံပေါ့ မောင်ရာ။ ကဲ ... ကျုပ်လဲ အပေါ်ထပ်ကို တက်လိုက်ဦးမှ။ ကျုပ်သားလေး အိပ်ချိန်ရောက်နေပြီ။ ကျုပ်လဲ ဟိုကို မကြာခဏ သွားဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် အသက်အရွယ်နဲ့ဆိုတော့ ဒါလောက်ဝေးတဲ့ ပင်လယ်ရပ်ခြားတိုင်းပြည်ကို သွားဖို့ဆိုတာ မလွယ်တော့ဘူးမဟုတ်လား။ အသက်အရွယ်ကလဲ ကြီးလာပြီဆိုတော့ သိပ်လဲ လုပ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဆာပီတာသည် ခရစ္စတိုပေါလော့စ်ကို တံခါးရှိရာသို့ ပို့ပေးသည်။ တံခါးဝသို့ ရောက်သောအခါ သူက ပြောပြန်သည်။

“ခရစ္စတိုပေါလော့စ် ... မောင်လဲ သိပါတယ်။ ဘယ်အရာမှာမဆို လောဘကို တတ်နိုင်သလောက်ထိန်း၊ ကျုပ်ဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာအောင် ကျုပ်အလုပ်ကိုပဲ စောက်ချပြီး လုပ်နေခဲ့တယ်။ ကျုပ် မကျွမ်းကျင်တဲ့အလုပ်ကို ပြောင်းမလုပ်ဘူး။ ဒါကြောင့် မောင်လဲ မောင်ကျွမ်းကျင်တဲ့ လောင်းကစားကိစ္စကိုပဲ ဆက်လုပ်နေသင့်တယ်”

သူတို့ တူဝရီး မော်တော်ကားပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ အယ်လီက ခရစ္စတိုပေါလော့စ်ကို မော့ကြည့်သည်။

“အဘိုးကြီးက ဘာပြောသလဲ”

ခရစ္စတိုပေါလော့စ်ကမူ ကျိန်ဆဲနေသည်။

“သူ ဘာမှ မလုပ်ပေးနိုင်ဘူးတဲ့လား”

“လုပ်မပေးနိုင်ဘူးတဲ့။ သူ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ ငွေတွေကို မှန်မှန်ကန်ကန် ရနေတယ်တဲ့။ သူက ငါ့ကို လှောင်နေတယ်ကွာ။ ဒါအတွက်တော့ အခံရခက်တယ်” နာကြည်းသည့်လေသံဖြင့် ပြောနေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မိနစ်အနည်းငယ်ကြာအောင် စကားမပြောဘဲ ကားပေါ်တွင် ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ပါလာကြသည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဦးလေး ဘာလုပ်မလဲ”

“အလကား ခွေးမသားကွာ။ ဒီကောင်ကို မယုံကြည်တဲ့အကြောင်း ဘေရွန်ကို ငါ ပြောဖူးပါတယ်။ ခုနေ့များ ငါ့အနားမှာ ဒီကောင်ရှိနေရင် ငါ အမှုန့်ခြေပစ်လိုက်ပါတယ်”

“ဒီအတွက်များ ဘာဖြစ်လို့ ဒုက္ခခံချင်ရတာလဲ ဦးလေးရယ်။ ဒီတာဝန်ကို ဦးလေးကိုယ်စား ပျော်ပျော်ပါးပါး ထမ်းဆောင်ပေးချင်တဲ့လူတွေ မကာအိုမှာ ရှိနေပါတယ်” ဟု အယ်လီက အေးဆေးစွာပင် ပြန်ပြောသည်။

ခရစ္စတိုပေါလော့စ်က သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။

“သူဟာ ဦးလေးကိုလဲ ကလိမ်ကျမနေဘူး။ ဆာပီတာကိုလဲ ကလိမ်ကျမနေဘူးဆိုရင် တစ်ယောက်ယောက်ကိုတော့ သူ ကလိမ်ကျနေတာဖြစ်ရမှာပေါ့။ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ငွေတွေကို ဒီကောင် အချောင်နှိုက်နေတာ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ ဒါကြောင့် သူ အချောင်နှိုက်နေတာကို ခံနေရတဲ့ လူဟာ သူနဲ့အတူတူတို့ပြီး အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့ တရုတ်တွေပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“သူတို့ကို မင်း သိသလား”

“မကာအိုမှာ သူတို့ကို မသိတဲ့လူ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး။ ဒီကိစ္စလောက်တော့ ကျွန်တော် စာကလေးတစ်စောင်လောက် ရေးလိုက်ရုံနဲ့ ကိစ္စပြီးသွားနိုင်ပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်တွေ ဒါလောက်တော့ နုလပိန်းတုံး မကျတန်ရာပါဘူး။ ဒီကောင် ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို မင်း စာရေးပြီး မပြောရင်လဲ သူတို့ သိကြမှာပါပဲ။ ဒီလို ကလိမ်ကျတဲ့အကောင်ကို ကလိမ်မကျခင်ကတည်းက ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ သတ်မပစ်ကြတာလဲကွာ”

အယ်လီက သူ့ဦးလေးကို မော့ကြည့်သည်။

“တရုတ်တွေက ကျွန်တော်တို့နဲ့တူတာ မဟုတ်ဘူး ဦးလေး။ သူတို့ အရှေ့တိုင်းသားတွေက တစ်မျိုး၊ မျက်နှာပျက်မခံဘူးလို့ သူတို့ပြောလေ့ရှိတယ်။ ဒီကောင် ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ သူတို့သိပေမဲ့လဲ သူတို့ မျက်နှာမပျက်သေးဘူးဆိုရင် အရေးမကြီးဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့လိုချင်တာကို ရနေကြသေးတာကိုး။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ သူတို့အိတ်ထဲကလဲ ဒီကောင် အချောင်နှိုက်နေတယ်။ ဒါအတွက်လဲ သူတို့ မျက်နှာပျက်ရပြီဆိုရင်တော့ ဒီကောင်ကို ဘယ်မှာ အရှင်ထားတော့မှာလဲ”

ခရစ္စတိုပေါလော့စ်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဒေါသကြောင့် ရှုံ့တွနေသည်။

“ငါ့ကို တစ်လလောက်တော့ အချိန်ပေးပါဦးကွာ။ ဂျပန်တွေနဲ့ လိုအပ်တဲ့ အစီအစဉ်တွေကို ပြီးပြတ်အောင် လုပ်ထားလိုက်ဦးမယ်။ အဲဒါတွေ လုပ်ပြီးတော့မှ မင်းမိတ်ဆွေတွေဆီကို စာရေးလိုက်ပါ”

*

(၁၉)

မာစယ်သည် သူ့ရုံးခန်းမှ စားပွဲတွင်ထိုင်ရင်း ရှေ့မှာရှိနေသည့် အမေရိကန်လူမျိုးကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ ဧည့်သည်သည် အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ မျက်နှာနီနီ၊ မျက်လုံးပြာပြာဖြစ်သည်။ စားပွဲပေါ်မှာရှိနေသည့် လိပ်စာကတ်ပြားကို ပြန်ကြည့်မိသည်။

ဂျွန်ဟက်ဒ်လေ၊ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ

အမေရိကန် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး သင်္ဘောကုမ္ပဏီ

မာစယ်က ထိုသူကို မော့ကြည့်ပြန်သည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုအကူအညီ ပေးနိုင်ပါသလဲ မစ္စတာဟက်ဒ်လေ”

“သင်္ဘောလိုချင်လို့ လာတာပါပဲ။ ခင်ဗျားမှာလဲ ကျွန်တော်တို့လိုချင်တဲ့ သင်္ဘောတွေ အားလုံး ရှိနေတယ်မဟုတ်လား” အမေရိကန်ကလည်း သွယ်ဝိုက်မနေဘဲ အလုပ်ကိစ္စကို တည့်တည့်ပြောသည်။

“ဒါလောက်လဲ မရှိပါဘူးဗျာ” မာစယ်က အလေးမထားသော အမူအရာမျိုးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ အလုပ်လုပ်လို့ရတဲ့ သင်္ဘောတွေ ခင်ဗျားမှာ ရှိနေသားပဲ။ အဲဒီသင်္ဘောတွေ ကျွန်တော်တို့ကို ရောင်းနိုင်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား အမြတ်ကောင်းကောင်း ရရပါစေ့မယ်”

မစ္စတာဟက်ဒ်လေက ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်ပြီး ပြောပြန်သည်။

“ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ရောင်းဖို့ ကျွန်တော့်မှာ အစီအစဉ် မရှိသေးပါဘူး” ဟု ပြောရင်း မာစယ်က ပြုံးသည်။

“ဒီသင်္ဘောတွေကို ခင်ဗျား ဘာလုပ်မှာလဲ။ အခုအထိလဲ ငှားတဲ့လူ မပေါ်သေးဘူး မဟုတ်လား။ ဒါတွေကို ဒီအတိုင်းထားပြီး ကိုက်စားနေမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ပေါ့တီးပေါ့ဆ ပြောနေ၍ ဖြစ်တော့မည်မဟုတ်ကြောင်း မာစယ် သဘောပေါက်လာသည်။ အမေရိကန်သည် အကြောင်းအရာ အလုံးစုံကို သိထားပြီး ဖြစ်နေသည်။

“ကျုပ် သင်္ဘောတွေကို သူတို့ ငှားကြမှာပါ”

“သူတို့ မငှားဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် ကြားထားပြီးပါပြီ။ သူတို့ ဂျပန်နဲ့ အဆက်အသွယ် လုပ်နေကြတယ်။ ခင်ဗျား ဗိုက်မှောက်နေရတဲ့ ဘဝမျိုးကိုရောက်အောင် သူတို့လုပ်ပြီးရင် ဂျပန်သင်္ဘောတွေကို သူတို့ ဝယ်ကြလိမ့်မယ်”

မာစယ်က ဟက်ဒ်လေကို ကြည့်သည်။ ယခုမှပင် သဘောပေါက်လာတော့သည်။ မိမိသင်္ဘောများကို ငှားရန် သူတို့ အချိန်ဆွဲနေကြခြင်းသည် ဤအကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ကျုပ် ဗိုက်မှောက်နေရအောင် သူတို့ မလုပ်နိုင်ပါဘူးဗျာ။ ကုန်တင်သင်္ဘောတွေ ရှာပြီး အလုပ်ဆက်လုပ်မှာပေါ့” မာစယ်ကလည်း ယုံယုံကြည်ကြည် ပြန်ပြောသည်။

“ဘယ်လိုလဲ။ ဒီမကာအိုမှာ လုပ်မှာလား” ဟု အမေရိကန်က မေးသည်။

သူ မေးသည်မှာလည်း မေးလောက်ပါပေသည်။ မကာအိုဆိပ်ကမ်းသည် သေးသေးကလေးဖြစ်၏။ သင်္ဘောသေးသေးကလေးများသာ ဝင်နိုင် ထွက်နိုင်၏။ ကြီးမားသည့် ပင်လယ်ကူး ကုန်တင်သင်္ဘောကြီးများသည် အခြားဆိပ်ကမ်းများသို့သာ ကပ်ကြလေ့ရှိသည်။ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်နေရသည့် မှောင်ခိုလုပ်ငန်းများတွင် သင်္ဘောကြီးများကို မည်သူ သဘောကျမည်နည်းဟုလည်း ပြောစမှတ်ရှိကြသည်။ မာစယ်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဟောင်ကောင်မှာ ကျုပ် ကိုယ်စားလှယ်ရှိပါတယ်”

“ခင်ဗျားမှာ မရှိပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားသဘောတွေကို ဂရိတွေက ငှားရင်ငှား၊ မငှားရင် ခင်ဗျားသွားပြီ။ ဂျပန်တွေက နှစ်လအတွင်း ဒီသဘောတွေကို ပြန်ပိုင်သွားလိမ့်မယ်” ဟက်ဒ်လေကလည်း သွယ်ဝိုက်မနေဘဲ တိုက်ရိုက်သာ ပြောချနေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ဂျပန်တွေဆီကို ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့မသွားဘဲ ဒီကိုလာနေရတာလဲ”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့က သေချာပေါက် သဘောရချင်လို့ပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားနဲ့ အရင်စေ့စပ်မယ်။ ခင်ဗျားဆီက မရတော့ဘူးဆိုမှ သူတို့ဆီ တစ်ခါ ကူးရဦးမှာပေါ့”

“ခင်ဗျား ပြောပုံဆိုပုံတွေက ပွင့်လင်းလှချည်လား”

“စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို လုပ်တဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဒီလိုပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုလုပ်ကိုင်တတ်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဥက္ကဋ္ဌကလဲ တောင်ကွေ့ မြောက်ကွေ့ ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် လုပ်နေတာမျိုးကို မကြိုက်ဘူး။ သူလိုချင်တာကို သူ လုပ်တယ်။ သူပြောချင်တာကို တည့်တည့်ပြောတယ်”

မာစယ်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ဝန်ခံလိုက်ရသည်။ အမေရိကန်သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး သဘောကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်၏ ဂုဏ်ပုဒ်များကို သူ ကြားဖူးခဲ့ပေါင်းများပြီ။ သူသည် ဘော့စ်တွန်မြို့တွင်မွေးသည့် အိုင်းရစ်လူမျိုးဖြစ်သည်။ သဘောကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကိုသာ စောက်ချလုပ်ကိုင်လာရင်းဖြင့် ကြီးပွားချမ်းသာလာသူ ဖြစ်သည်။ သဘောကုမ္ပဏီပေါင်းများစွာကိုလည်း ချုပ်ကိုင်ထားနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ တောင်အမေရိကနိုင်ငံများနှင့် ဆက်သွယ်ကူးသန်းနေသည်။

ထိုကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ရိုမ်းစ်ဟက်ဒ်လေ၏အကြောင်း သူ ကြားဖူးထားသည်များကိုလည်း ပြန်သတိရလာသည်။ သူသည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းထက် နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်းများကို ပိုမို စိတ်ဝင်စားကာ စောက်ချလုပ်ကိုင်လာကြောင်း၊ သမ္မတရုစဗွဲ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်အရွေးခံရအောင် သူတို့ ဝိုင်းဝန်းကြိုးစားပေးကြကြောင်း သမ္မတကလည်း သူ့ကို သံအမတ်ကြီးအဖြစ်နှင့် ခန့်အပ်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်းများ ဖြစ်သည်။ သူသည် စီးပွားရေးအရ များစွာ ချမ်းသာကြွယ်ဝလာသောအခါတွင် တန်ခိုးအာဏာ ရှိချင်လာသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်သို့ ကူးပြောင်းသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သားသမီးအမြောက်အမြားနှင့် ဘော့စ်တွန်မြို့မှာ ရှိနေသည်။ သားနှစ်ယောက် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်တွင် တက်နေသည်။

ထိုအကြောင်းများ စဉ်းစားရင်းနှင့် ဂျိမ်းစ်ဟက်ဒ်လေနှင့် ယခု သူ့ရှေ့တွင်ရှိနေသော ဂျွန်ဟက်ဒ်လေ အမည်များကို သတိရလိုက်မိသည်။ ထို့ကြောင့် စားပွဲပေါ်မှာရှိနေသော လိပ်စာကတ်ပြားကို ကောက်ယူကြည့်မိသည်။

“ခင်ဗျားတို့က သွေးချင်းတော်သလား”

“တစ်ဝမ်းကွဲ တော်ပါတယ်” အမေရိကန်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဪ ...”

ဒက်ဒ်လေက မာစယ် စကားဆက်ပြောဦးမည်အထင်နှင့် စောင့်နေသေးသည်။ မပြောတော့မှ သူ ပြောသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားသဘောတော့ကို မရောင်းတော့ဖို့ ခင်ဗျား ဆုံးဖြတ်ထားပြီပေါ့”

မာစယ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားကို ကျုပ် အကြံတစ်ခုပေးချင်သေးတယ်။ ကျုပ်တို့မှာ အမေရိကန်အလံလွှင့်ပြီး ပြေးဆွဲနေတဲ့ သဘောအစီးပေါင်း ငါးဆယ်ရှိတယ်။ ဒီသဘောတော့ကို နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီတွေနဲ့ မှတ်ပုံတင်ချင်တယ်။ အမြတ်တော်ကြေးရှောင်တဲ့ သဘောပေါ့ဗျာ။ အဲဒီလို မှတ်ပုံတင်ချင်တဲ့ တိုင်းပြည်က ကြားနေနိုင်လဲ ဖြစ်ရမယ်။ နှစ်ဦးအကျိုးတူ ဖက်စပ်လုပ်ငန်းလုပ်မယ့် သဘောပါပဲ။ ကြားနေနိုင်လဲဖြစ်တဲ့အတွက် ကျုပ်တို့ သဘောတော့ဟာ ပင်လယ်ပြင်မှာလဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာခတ်မောင်းနိုင်မယ်”

မာစယ်က ခေါင်းယမ်းသည်။

“ဒါလဲ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါတွေဟာ ခင်ဗျားတို့ပိုင်တဲ့ သဘောတော့ဖြစ်ကြောင်း သိကြမှာပါပဲ”

ဟက်ဒ်လေက အကင်းပါးသော အကြည့်မျိုးဖြင့် မာစယ်ကို ကြည့်နေသည်။

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ကရောင်းလိုက်ရင် ဘယ်သူက ကျုပ်တို့ပိုင်တာပါလို့ ပြောဦးမှာလဲ။ ကျုပ်တို့အတွက် အတိုးရင်းပွားကို ဆွစ်ဇာလန်ကုမ္ပဏီတစ်ခုခုမှာ ထည့်ထားလိုက်ရင် ရနိုင်တာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ဘယ်တိုင်းပြည်မှာ ကျုပ်တို့က မှတ်ပုံတင်မလဲ။ ဆွစ်ဇာလန်ကလဲ ဒါမျိုးလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ပါရီမြို့မှာရှိတဲ့ ကော်တီဂွေးသံရုံးမှာ ခင်ဗျား နှစ်ပေါင်းများစွာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

မာစယ်က သူ့ကို ပြန်ကြည့်မိပြန်သည်။ သူ ထင်ထားသည်ထက်ပင် ပိုပြီး လူလည်ကျနေသည်ကို တွေ့ရတော့သည်။

“ဒါပေမဲ့ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံက ဒီကျွန်းနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး အလုပ်လုပ်နေကြပြီပဲ”

“ဒီကျွန်းနဲ့လုပ်တော့ရော သူတို့အဖို့ ဘာဖြစ်လောက်လို့လဲ။ သင်္ဘောကလေးက လေးစီးထဲရယ်။ အစီးနှစ်ဆယ်နဲ့တောင် မလောက်တာဘဲ”

“အခုအထိ သူတို့ သင်္ဘောတူစာချုပ် ချုပ်ထားတာနော်”

“အကျိုးရှိနိုင်မယ့်နည်းလမ်းကို သူတို့ခေါင်းဆောင်ကြီး သင်္ဘောပေါက်အောင် ကျုပ်တို့က ထောက်ပြနိုင်ရင် ဒီသင်္ဘောတူစာချုပ်ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာလဲဗျာ။ ကျုပ်တို့နဲ့ လုပ်ရင် ပိုအကျိုးရှိမယ်ဆိုတာ ရှင်းပြရမှာပေါ့။ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိသမျှ နိုင်ငံရေးသမားတွေဟာ အတူတူချည်းပါပဲ”

ထိုစကားကိုကြားသောအခါ ကွယ်လွန်သူ ကောင်စစ်ဝန်ကြီး ဂျယ်မီဇနော့စ်ကို မာစယ် သတိရမိသည်။ သူ့ကို မေ့နေခဲ့သည်မှာလည်း ကြာပြီ။ ဂျယ်မီဇနော့စ်သည်လည်း အခုလိုပင် သူတို့တိုင်းပြည်အတွက် ပိုမိုအကျိုးရှိမည့်လုပ်ငန်းကို လိုလားသူ ဖြစ်သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးနားပေါက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ပြောလို့ရမလဲ။ သူတို့သံရုံးမှာ အလုပ်လုပ်တုန်းက ကျွန်တော်က စာရေးရာထူးကလေးပဲ။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကျုပ် သြဇာမညောင်းနိုင်ဘူး”

“ဒီကိစ္စအတွက် မပူပါနဲ့။ ကျုပ်တို့တာဝန်ထား။ ကျုပ်တို့လိုချင်တာက အခြေခံမူကို ခင်ဗျား သဘောတူဖို့ပဲ။ အခုညနေ သဘောခေါက်နဲ့ ကျုပ် ဟောင်ကောင်ကိုပြန်မယ်။ ခင်ဗျား ပြန်စဉ်းစားပါဦး။ ကျွန်းဆွယ်ဟိုတယ်မှာ သုံးလေးရက် ကျွန်တော် ရှိနေဦးမယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ဆက်သွယ်ချင်ရင် အဲဒီမှာ ဆက်သွယ်ပါ”

ဟက်ဒီလေက ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ကျွန်တော် စဉ်းစားပါ့မယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ ဟက်ဒီလေ ထွက်သွားသောအခါ မာစယ်က ထိုင်စဉ်းစားနေမိသည်။ ဟောင်ကောင်တွင် သူ ဘာကြောင့် ဆက်နေဦးမည်ဆိုသည်ကို မာစယ် သိသည်။ သဘောကိစ္စကိုပင် ဂျပန်များနှင့် ဆက်လက်ဆွေးနွေးရန် ဖြစ်သည်။

မာစယ်သည် ရုတ်တရက် ဒေါသဖြစ်လာသည်။ တစ်နေရာရာမှာ တစ်ခုခုတော့ အမြဲတမ်း အမှားအယွင်း ဖြစ်နေတတ်သည်။ ခရစ္စတိုပေါလော့စ်တို့ကို သူ ယုံစားခဲ့မိသည်။ ယခုတော့ သူတို့က တစ်ဖက်လှည့်ဖြင့် ဂျပန်နှင့် ဆက်သွယ်လုပ်ကိုင်ရန် ကြိုးစားနေကြပြီ။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့သဘောများကို မငှားသေးဘဲ အချို့သတ်ထားကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း ယခုမှ သူ ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်တော့သည်။ သူ့နောက်ကျောကို ဓားနှင့်ထိုးရန် ကြိုးစားနေကြခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

+

ထိုနေ့ည သူ အိမ်ပြန်လာတော့ အခါတိုင်းလိုပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ သူ စီးလာသည့်ဖိနပ်များကို ဆီးချွတ်ပေးသည့် ဂျိတ်လိုးတပ်စ်သည်လည်း ခါတိုင်းထက် ပိုပြီး စကားနည်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့နောက် ညနေတိုင်း ထမင်းမစားမီ သူ့သောက်နေကျ ဝိုင်အရက် ထည့်ပေးသည်။

“မင်း နေကောင်းရဲ့လား”

မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူက မေးသော်လည်း ပြန်မဖြေ။ နောက်မှ ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် သူ မေးမိသည်ကို သတိရသည်။ ဂျိတ်လိုးတပ်စ်သည် တရုတ်စကားမှလွဲ၍ အခြားဘာသာစကား မတတ်။ မည်သို့ဆိုစေ သူ့မှာရှိနေသည့် ဇနီးများအနက် သည်ကလေးမကို သူ အမြတ်နိုးဆုံး ဖြစ်ချေသည်။

ဝိုင်အရက်ကို သူ့သောက်နေခိုက်တွင် ဂျိတ်လိုးတပ်စ်သည် သူ့ဘေးမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်မြဲရပ်နေသည်။

“ညစာစားပြီးရင် လောင်းကစားဝိုင်းတွေဆီကို ပြန်သွားရဦးမယ်။ အလုပ်ရှိသေးတယ်”

သူ့ဇနီးက ခေါင်းညိတ်ရုံညိတ်ပြီး ဘာမှမပြောဘဲ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ မီးဖိုဘက်ဆီမှ ငိုသံကို ကြားရသည်။ ဒေါသတကြီး ပြောနေသည့် စကားသံများကိုလည်း ကြားရသည်။ မီးဖိုခန်းဆီသို့ သူ လျှောက်အလာ အခန်းဝသို့ အရောက်တွင် ဂျိတ်လိုးတပ်စ် ထွက်လာသည်။

သူ့မျက်နှာ ပို၍ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေပြီး မျက်ရည်စများကိုလည်း တွေ့ရသည်။

“ကျွန်မ နှောင့်ယှက်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

“မင်းတို့ ဘာဖြစ်နေကြသလဲ”

သူက ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

“ကောင်းပြီ။ မင်းမပြောရင် ငါ့ဟာငါ ရအောင်စစ်မယ်”

ထိုစကားဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း သူ့ဇနီးများအားလုံး အခန်းထဲသို့ ရောက်လာကြသည်။ သူတို့အားလုံး ငိုနေကြသည်။ ဂျိတ်လိုးတပ်စ်က သူတို့ကို တစ်ယောက်ချင်း လှည့်ကြည့်နေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သူလည်း မချုပ်တည်းနိုင်တော့ဘဲ ငိုချလိုက်လေတော့သည်။

မာစယ်က သူတို့လေးယောက်စလုံးကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဒေါသလည်း ဖြစ်လာသည်။

“ကဲ ... ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ မင်းတို့အထဲက ဘယ်သူပြောမလဲ”

ထိုသို့ မေးမိကာမှ အခြားဇနီးများသည် ပို၍ အသံကျယ်ကျယ် ဝိုကြဲပြန်သည်။ ဂျိတ်လိုးတပ်စ်ကသာ သူ၏ခြေထောက်နားတွင် နူးထောက် ထိုင်ချသည်။

“ဒီနေ့ည လောင်းကစားဝိုင်းကို မသွားပါနဲ့တော့။ အိမ်ကနေပြီး ဘယ်ကိုမှ မသွားပါနဲ့တော့”

“ဘာဖြစ်လို့ မသွားရမှာလဲ။ မင်းတို့အားလုံး ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ” ဟု မာစယ်က ဒေါသဖြင့် မေးသည်။

“ရှင့်ကို သတ်တော့မယ်လို့ တောင်မင်းက အကြောင်းကြားထားပြီးပြီ”

“ဘာကွ ... မင်း ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ” မာစယ်က မယုံကြည်နိုင်သလို ပြန်မေးသည်။

“ဒီဥစ္စာ ပို့လိုက်ပါတယ်”

ဂျိတ်လိုးတပ်စ်က နူးထောက် ထိုင်နေရာမှထပြီး ဗီရိုထဲမှ သေတ္တာတစ်ခုကိုယူကာ ဖွင့်ပြသည်။ အထဲတွင် အဖြူရောင် ပိုးအင်္ကျီများနှင့် ပြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဒါက ဘာလဲ”

“မှဆိုးမ လေးယောက်ဝတ်ဖို့ ပိုးစတွေပါ။ ဒါဟာ တောင်မင်းတို့လုပ်နေကျ အစဉ်အလာပါပဲ။ ဒီလိုပိုးပေးထားတဲ့အတွက် ဇနီးဖြစ်သူတွေဟာ ဘာမှ မပြင်ဆင်လိုက်နိုင်ဘဲ မှဆိုးမ ဖြစ်မသွားကြဘူးပေါ့”

“ဒါတွေ ဘယ်တုန်းက ရတာလဲ”

“ဒီနေ့ညနေပဲ။ ကူမင်း လွှတ်လိုက်တဲ့လူတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ တံခါးနားမှာ ဒါတွေ ထားသွားတယ်”

“ရဲသွားတိုင်မယ်”

“ဘာအကြောင်းထူးတော့မှာလဲ။ ရဲစခန်းကို မရောက်ခင် အသတ်ခံရမှာပေါ့။ သူတို့ လူတွေကလဲ အိမ်ကို စောင့်ကြည့်နေကြပြီ”

“ငါဝင်လာတုန်းက အိမ်အပြင်မှာ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ပါဘူး”

“သူတို့ ပုန်းနေကြတာပါ။ လာ ... ကျွန်မ ပြမယ်”

ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဂျိတ်လိုးတပ်စ်က ခန်းဆီးကို အသာမပြုသည်။ လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းတွင် လူတစ်ယောက်ရှိနေသည်။ ခန်းဆီးကို ပြန်ချထားခဲ့သည်။

“ရဲကိုလှမ်းပြီး တယ်လီဖုန်းနဲ့ အကြောင်းကြားမယ်။ ရဲ့ ငါ့ကို လာခေါ်သွားပါလိမ့်မယ်”

သို့သော်လည်း တယ်လီဖုန်းက ဘာသံမှမမြည်တော့။ တယ်လီဖုန်းကြိုးများကိုလည်း သူတို့ ဖြတ်တောက်ပြီးကြပြီ ဖြစ်သည်။ မာစယ် မကျေမနပ်ဖြစ်လာသည်။ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စဉ်းစားကြည့်မိသည်။

“မဟုတ်သေးဘူး ထင်ပါတယ်ကွာ။ ဒီအိမ်ကို ငါပြန်လာတဲ့အချိန်တုန်းကတော့ သူတို့ ဘာဖြစ်လို့ မသတ်ကြတာလဲ”

“ရှင့်မိန်းမတွေကို နှုတ်ဆက်ဖို့ အခွင့်အရေးပေးတာပါ။ စောင့်ထိန်းအပ်တဲ့ ဒီလို ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူတို့က ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း မလုပ်ကြပါဘူး” ဂျိတ်လိုးတပ်စ်၏အသံသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသည်။ မာစယ်လည်း ချောက်ချားလာပြီ။

“ဒီအိမ်ထဲကနေ ထွက်သွားလို့ရနိုင်တဲ့လမ်း တစ်လမ်းတော့ ရှိမှာပေါ့”

သို့သော်လည်း မည်သူမျှ အဖြေပြန်မပေးကြ။ ဒေါသတကြီးဖြင့် အခန်းတွင်းသို့ သူဝင်သွားသည်။ အံ့ဆွဲထဲမှာရှိနေသော ခြောက်လုံးပြူးကို ထုတ်သည်။ သေနတ်ကိုကိုင်မိသောအခါ အတန်ငယ် လုံခြုံမှုရသွားသလို ခံစားရသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ သေနတ်ပစ်ဖူးသူ မဟုတ်ချေ။

အခန်းတွင်းသို့ သူ့ဇနီးများ ဝင်လိုက်လာကြသည်။ ဂျိတ်လိုးတပ်စ်က သူတို့ကို တစ်စုံတစ်ရာ တီးတိုးပြောသည်။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ခေါင်းညိတ်ပြုကာ အပြင်သို့ ထွက်သွားကြသည်။ ထို့နောက်မှ ဂျိတ်လိုးတပ်စ်က သူ့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

“နည်းလမ်းတစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“စောစောက မင်း ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာလဲကွ” သူက ထိတ်လန့်တကြီးဖြင့် ပြန်ကြည့်နေရင်း အော်မေးသည်။

“ရှင်ဟာ လူတစ်ယောက်ကိုသတ်ရတဲ့ လူသတ်သမားဘဝကို ရောက်သွားမှာ ကျွန်မတို့ မလိုလားလို့ပါ။ တောင်မင်းက ပြောပါတယ်။ ရှင်ဟာ သူခိုးတဲ့။ ဒီလို အပြောခံရတာပဲ လွန်လှပါပြီ။ ဒါလောက်နဲ့မရပ်ဘဲ ရှင်ဟာ လူသတ်သမားပါလို့ ထပ်ပြောတာကို ကျွန်မတို့ မခံနိုင်လို့ပါ”

ဂျိတ်လိုးတပ်စ်က ရိုးရိုးကလေးပင် ပြောနေသည်။

မာစယ်က သူ့ဇနီး၏မျက်လုံးများကိုကြည့်ပြီး အကဲခတ်သည်။ သို့သော်လည်း မည်သို့သော အဓိပ္ပာယ်ဆောင်သည်ကို သူ နားမလည်။

“ဘာကြောင့် ဒီကောင်တွေက ဒီလို ပြောနိုင်တာတဲ့လဲ”

“ဒီလောင်းကစားဝိုင်းတွေကို ရှင့်အရင် အုပ်ချုပ်သွားတဲ့ လူဆီက စာတစ်စောင် လာတယ်တဲ့။ သူတို့ဘိန်းတွေကို ရှင် ရောင်းပေးလို့ရတဲ့ ဈေးအတိုင်း သူတို့ကို မပေးကြောင်း။ ဈေးနှိမ်ပြောပြီး ရှင်က ဖြတ်စားလျှပ်စား လုပ်ထားကြောင်း အဲဒီစာထဲမှာ ရေးထားတယ်တဲ့”

ယခုမှပင် ဇာတ်လမ်းအားလုံး ရှင်းပေတော့သည်။ ခရစ္စတိုပေါလော့စ်တို့ လူသိုက်သည် အခြားတစ်နေရာမှ သူတို့လိုချင်သည့် သင်္ဘောများရဖို့ သေချာနေသည်မှာ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း ယခုမှ သဘောပေါက်ပေတော့သည်။ မိမိ သေသွားသည့်အတွက် ပေးရန်ရှိသော ငွေများကိုလည်း သူတို့ ပေးရတော့မည် မဟုတ်။

“ငါလွတ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ထွက်ရမလဲ” မာစယ်သည် လုံးဝ အရှုံးပေး အညံ့ခံလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

“ညဆယ်နာရီမထိုးခင် ကျွန်မတို့အားလုံး ဒီအိမ်က ထွက်သွားဖို့ကိုလဲ သူတို့က ညွှန်ကြားထားပါတယ်။ ကျွန်မတို့ထဲက တစ်ယောက် ဒီအိမ်ထဲမှာ နေခဲ့မယ်။ ရှင်က သူ့အဝတ်အစားတွေကိုဝတ်ပြီး ရှင့်ရဲ့ မယားလေးယောက်စလုံး ဒီအိမ်ထဲက ထွက်သွားတဲ့အနေနဲ့ ကျန်တဲ့ သုံးယောက်နဲ့အတူတူ ထွက်လိုက်သွားပါ”

“မင်းတို့ထဲက ဘယ်သူ နေခဲ့မှာလဲ”

“ကျွန်မ နေခဲ့မယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မဟာ နံပါတ်တစ်မယားကြီး ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒါဟာ ကျွန်မရဲ့ တာဝန်ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်တစ်ကြောင်းကလဲ ရှင်နဲ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ချင်း အနီးစပ်ဆုံးက ကျွန်မပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မခြေထောက်တွေကလဲ ကျန်တဲ့မယားတွေလို ခြေသေးမဟုတ်တော့ ရှင် လမ်းလျှောက်သလို လမ်းလျှောက်နိုင်သူဟာလဲ ကျွန်မပဲ ရှိပါတယ်”

မာစယ်သည် ဂျိတ်လိုးတပ်စ်ကို ငေးကြည့်နေသည်။

“ဒါပေမဲ့ မင်း ဒုက္ခတွေ့တော့မှာပေါ့ကွာ။ ဒီအိမ်ထဲမှာ မင်းတစ်ယောက်တည်း ကျန်နေရစ်ခဲ့တာကို တွေ့ရင် သူတို့ ဘာလုပ်မလဲ”

“ကျွန်မ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး” ဟု သူက တည်ငြိမ်စွာပင် ပြောသည်။

ထိုနေ့ညက ပေါ်တူဂီ မှောင်ခိုသင်္ဘောကလေးဖြင့် ဟောင်ကောင်ဘက်သို့ သူ တိတ်တဆိတ် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ဂျိတ်လိုးတပ်စ်၏အကြောင်းကို သူ မစဉ်းစားရဲအောင် ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် မစဉ်းစားမိအောင် ကြိုးစားနေမိသည်။ ကျန်အနီးသုံးယောက်နှင့်အတူ သူ ထွက်လာခဲ့သောအခါတွင် မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့် အိမ်တံခါးမှာရပ်၍ သူ့ကိုကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့သော ဂျိတ်လိုးတပ်စ်၏ မျက်နှာအပေါ်မှ အမူအရာကိုလည်း သူ ပြန်ပြီး မတွေ့ရဲတော့ချေ။

ဟောင်ကောင်ရှိ ကျွန်းဆွယ်ဟိုတယ်တွင် ဟက်ဒီလေနှင့်တွေ့ပြီး သူ ဆွေးနွေးခဲ့သည်။ ထိုနေ့၏ နောက်တစ်ညတွင် ဆူညံသော သင်္ဘောစက်သံများကြောင့် သူ အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ သူသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ ခုတ်မောင်းသွားနေသော အမေရိကန်သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး သင်္ဘောကုမ္ပဏီပိုင် သင်္ဘောကြီးတစ်စီး၏ အိပ်ခန်းထဲမှာ ရှိနေသည်။

“ဂျိတ်လိုးတပ်စ် ...”

အမှောင်ထဲမှာ သူ အော်ဟစ်ငိုမိသည်။ ဂျိတ်လိုးတပ်စ်၏မျက်နှာပေါ်မှ ချောက်ချားနေသော အမူအရာကို သူ ပြန်မြင်လာသည်။ အမှန်တော့ သူ့ကိုယ်စား သေစေရန် ဂျိတ်လိုးတပ်စ်ကို သူ ထားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာကြာသောအခါ သူ အလွန်တရာ ချမ်းသာကြွယ်ဝလာသောအခါ အမျိုးသမီးပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့နှင့်လည်း သူ တွေ့ဆုံ ကြုံကြိုက်ဖူးပြီးသောအခါ ဂျိတ်လိုးတပ်စ်ဆိုသည်မှာ သူ ဝယ်ယူခဲ့သည့် ဇနီးလေးယောက်တို့အထဲတွင် အချောမော အလှပဆုံးသော ချစ်မြတ်နိုးဖွယ် ဇနီးငယ်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါချေကလားဟုသာ သူ သဘောထားလေတော့သည်။

သို့သော်လည်း ထိုညကတော့ ဂျိတ်လိုးတပ်စ်၏အမည်ကို တမ်းတရင်း သူ အော်ဟစ် ငိုကြွေးမိခဲ့လေသည်။

ပြီးတော့လည်း မိမိက ကိုယ်လွတ်ရုန်းကာ အပြစ်မဲ့သော ဇနီးကို မိမိကိုယ်စား စတေးခဲ့မိသည့် သူ၏ သူရဲဘောကြောင်မှုအတွက်လည်း အော်ဟစ် ငိုကြွေးမိလေသည်။

နောက်ပြီးတော့လည်း သူ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ရသည့် ဇနီးအလှကလေး ဂျိတ်လိုးတပ်စ်၏ ဘဝအတွက်လည်း အော်ဟစ်ငိုကြွေးမိခဲ့လေတော့သည်။

*

(၂၀)

“ဒက်ခ်စ် အိမ်ရှာမရသေးခင်တော့ တို့နဲ့အတူတူ ဒီ ဘော့စတွန်မြို့က အိမ်မှာပဲ လာပြီး ပေါင်းနေစေချင်တယ်”

နံနက်စာစားရန် သူ့ညီမ ဆင်းလာသောအခါ ရောဘတ်က ဆီးပြောသည်။ ကာရိုလင်းက ရုတ်တရက် ပြန်မပြောဘဲ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် သူ့လူပါ အတူတူလာနေမှာလား။ သူနဲ့အတူတူ အမြဲတမ်း ရှိနေတဲ့လူလေ”

“ဟုတ်တယ် ... ဖက်ကက်” ရောဘတ်က ခေါင်းညိတ်ဖြေသည်။

“အဲဒီလူပေါ့။ သူ့ကိုမြင်ရတာ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ။ ဒက်ခ်စ်ကို မျက်စိအောက်က အပျောက်ခံတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး”

ရောဘတ်က ရယ်သည်။

“ဒါက သူ့အလုပ်ကိုးကွ။ ဒက်ခ်စ် ကလေးဘဝကတည်းက သူနဲ့ အတူတူနေခဲ့ရတာ သူတို့ တောထဲတောင်ထဲမှာ နေကြရတုန်းက ဒက်ခ်စ်ရဲ့ ကိုယ်ရံတော်အဖြစ်နဲ့ သူတို့ခေါင်းဆောင်ကြီးက ခန့်ပေးခဲ့တာ”

“သူတို့ အခု တောထဲတောင်ထဲမှာ နေကြရတော့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အခုအချိန်အထိ ဘာဖြစ်လို့ သူ တွဲလောင်းတွဲလောင်းနဲ့ နေရာတကာ ပါနေရတာလဲ။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ အစေအပါးမှ မဟုတ်ဘဲ”

“သူလဲ အိမ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီလေ။ သူ့အဖေ ကွယ်လွန်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ ဒက်ခ်စ်မှာလဲ အဖော်ရှိတော့တာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဆွေမျိုး သူ့အိမ်သားအဖြစ်နဲ့ ဒီလူနဲ့ပဲ နေနေရတာ မဟုတ်လား”

ကာရိုလင်းက ကော်ဖီပန်းကန်ကို ကောက်သောက်သည်။ ချက်ချင်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ဒုက္ခပဲ။ အင်မတန်အဝင်ဆိုးတဲ့ ကော်ဖီ၊ ကော်ဖီ ကောင်းကောင်းလေး ဖျော်တတ်တဲ့ ထမင်းချက်တစ်ယောက်လောက်တော့ ဘယ်တော့မှ ရမှာမဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

ရောဘတ်က ရယ်ပြန်သည်။

“မနက်တိုင်း ဒီစကားကိုပဲ မင်း အမြဲပြောနေတာပဲ။ တို့ရောက်နေတာ အမေရိကတိုင်းပြည်ဆိုတာ မင်း မေ့နေပြီထင်တယ်။ သူတို့ ကော်ဖီမှုန့်တွေက တို့ ပြင်သစ်ကော်ဖီလို မဟုတ်ဘူး”

“ထမင်းချက် ကောင်းကောင်းတစ်ယောက်လောက် ပို့ပေးဖို့ ဖေဖေဆီ စာရေးဦးမှပါပဲ”

“ကောင်းတယ်”

ရောဘတ် ပြောနေဆဲမှာပင် တံခါးဆီမှ အသံကြားသဖြင့် ရောဘတ်က မော့ကြည့်သည်။ အခန်းတွင်းသို့ ကာရိုလင်း၏ဧည့်သည် ဝင်လာသည်နှင့် သူလည်း ထိုင်ရာမှ ထခဲ့သည်။

“ငွတ်မောနင်း ရောဘတ်။ ငွတ်မောနင်း ကာရိုလင်း” သူ့အသံထဲတွင် တောင်ပိုင်းသူတို့၏ လေသံဝဲဝဲကလေး မသိမသာ ပါနေသည်။

စူအန်း ထိုင်ပြီးသည်အထိ ရောဘတ်က ထိုနေရာမှာ မတ်တတ်ရပ်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

“ဒါဖြင့်ရင် တို့နဲ့အတူတူ ဒက်ခ်စ် လာနေလို့ ဖြစ်ပါတယ်နော်” ဟု သူ့ညီမကို လှမ်းမေးသည်။

ကာရိုလင်းက ပခုံးများကို တွန့်လိုက်သည်။

“ဘာကြောင့် မဖြစ်ရမှာလဲ။ အိမ်က အကျယ်ကြီးပဲ”

“မနက်ဖြန် နယူးယောက်ကို သူ ရောက်လိမ့်မယ်။ နယူးယောက်ကို သွားပြီး သူ့ကို ကြိုရရင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားနေတယ်”

ရောဘတ် ထွက်သွားသောအခါ စုအန်းက ကာရိုလင်းကို စူးစမ်းသည့်အကြည့်မျိုးဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒီနာမည်မျိုး ကြားဖူးသလိုလိုပဲ။ တစ်နေရာရာမှာ ကြားခဲ့ဖူးတယ် ထင်တယ်” ဟု စုအန်းက ပြောသည်။

“ဒက်စ်စ်က အစ်ကိုရဲ့ သူငယ်ချင်းလေ။ ပြင်သစ်မှာတုန်းက သူတို့နှစ်ယောက် ကျောင်းနေဖက်”

စုအန်းက ကော်ဖီပန်းကန်ကို ကောက်ပြီး မော့သည်။

“ကော်ဖီက သိပ်အရသာ ရှိတာပဲ။ ဒါထက် နေစမ်းပါဦး။ ပိုလိုကစားတဲ့လူ မဟုတ်လား။ သူ့အဖေ ဆုံးသွားပြီးတဲ့နောက်မှာ သံအမတ်ကြီး ဖြစ်လာတာလေ”

“ဟုတ်တယ် စုအန်း။ သံအမတ်ကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကောင်စစ်ဝန်ပါ”

“ဘာများထူးလို့လဲ။ သိပ်အထင်ကြီးစရာ ကောင်းတဲ့လူလို့ ပြောသံလဲ ကြားဖူးပါတယ်”

“သိပ်အထင်ကြီးစရာ” ဟူသော စကားကို ကြားရသဖြင့် ကာရိုလင်းက စုအန်းကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့သူငယ်ချင်းကို သူ နားမလည်နိုင်သလို ဖြစ်လာသည်။ စုအန်းသည် သူနှင့်ဆုံသည့် ယောက်ျားတိုင်းကို ‘သိပ်အထင်ကြီးစရာကောင်းတဲ့လူ’ ဟူသော အသုံးအနှုန်းဖြင့် အမြဲတမ်း ပြောတတ်သည်။ ရက်သတ္တတစ်ပတ်လျှင် ထိုစကားကို တစ်ကြိမ်တော့ အနည်းဆုံး ကြားရလေ့ရှိသည်။

+

ရောဘတ်နှင့်အတူ အိမ်ထဲသို့ ဒက်ခ်စ် ဝင်လာသည်ကို မြင်ရသောအခါ ဒက်ခ်စ်သည် ပြောင်းလဲသွားပြီဟု ကာရိုလင်း ထင်မိသည်။ အံ့လည်း အံ့သြနေမိသည်။ သူ လူလားမြောက်နေပြီး။ လူငယ်ကလေး မဟုတ်တော့။ လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။ တစ်နှစ်အတွင်းမှာ ဤမျှ ပြောင်းလဲသွားသည်ကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ သူ့ကို ကာရိုလင်း နောက်ဆုံး မြင်ခဲ့သည်မှာ သူ့အဖေ မကွယ်လွန်မီက ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် သူက အမေရိကန်သို့ သူ့အစ်ကို ရောဘတ်ထက် လပေါင်းများစွာ စောပြီး ရောက်လာခဲ့သည်။

ကာရိုလင်း ပြုံးနေသည်ကို ဒက်ခ်စ် တွေ့ရသည်။ ကာရိုလင်း ပြင်သစ်ယဉ်ကျေးမှုအတိုင်း သူ့ပါးကို ထိုးပေးသည်။

“အခုလို ပြန်တွေ့ကြရတာ ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းသလဲ ကာရိုလင်း”

သူ့အသံသည်လည်း လူကြီးသံဖြင့် တည်ငြိမ်လေးနက်နေပြီ။ သူနှင့် ယှဉ်ကြည့်လိုက်လျှင် ရောဘတ်သည် ကျောင်းသားကလေးလို ဖြစ်နေတော့သည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။

“အခုလို ဆီးကြိုရတာ ကျွန်မလဲ သိပ်ဝမ်းသာပါတယ် ဒက်ခ်စ်။ လမ်းခရီးမှာ ချောချောမောမောပဲ မဟုတ်ပါလား”

“မြေပြင်ကို လေယာဉ်ပျံမဆင်းမီအထိတော့ ချောချောမောမောပါပဲ။ မြေပြင်ပေါ်ကိုလဲရောက်ရော သတင်းထောက်တွေက အလွတ်မပေးတော့ဘူး”

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ တို့အိမ်ပေါ်ကို နာမည်ကျော်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီ” ဟု ရောဘတ်က ပြောသည်။

ထိုသို့ မပြောစေလိုသည့်အမှုအရာမျိုးဖြင့် ဒက်ခ်စ်က ရောဘတ်ကို ပြုံးကြည့်သည်။

“သတင်းထောက်ဆိုတာကတော့ ဘယ်အရပ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် အတူတူပါပဲ။ သတင်း မရှိဘူးဆိုရင်လဲ သတင်းဖြစ်အောင်တော့ သူတို့လုပ်ကြတော့တာပဲ” ဟု ဒက်ခ်စ်က အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြန်ပြောသည်။

ကာရိုလင်း၏ရင်ထဲမှာ စိုးရွံ့သလိုလို ဖြစ်လာမိသည်။ ဒက်ခ်စ်သည် ရေကူးကန်အနီးရှိ အဝတ်အစားလဲသည့် ရုံကလေးအတွင်းမှာ သူ နောက်ပြောင်ခဲ့သည့် လူငယ်ကလေး မဟုတ်တော့။ ထိုအပြုအမူမျိုးကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်လုပ်ရန်လည်း စိုးရိမ်နေမိတော့သည်။

ဒက်ခ်စ်က သူ့ခေါင်းကိုမော့ပြီး လှေကားဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ကာရိုလင်းက လှည့်မကြည့်ဘဲ မည်သူဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ပါသည်။ အပေါ်ထပ်မှ စူအန်း ဆင်းလာခြင်းဖြစ်ရမည်။ ထိုအသိကြောင့်လည်း ရင်ထဲမှာ မနာလိုစိတ်ကလေး မသိမသာ ပေါ်လာသည်။ သည်ကောင်မသည် တစ်မနက်စာလုံး မှန်ရှေ့မှမခွာဘဲ အလှပြင်နေခဲ့သည်။

သူတို့အနားသို့ ရောက်လာတော့မှ ကာရိုလင်းက စူအန်းကို လှည့်ကြည့်သည်။ ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့်၊ အသားခပ်ညိုညိုနှင့် မိန်းမချောကလေးကို မြင်ရသည်။ ကာရိုလင်းက စိတ်ထဲမှာကျိတ်ပြီး ကျိန်ဆဲလိုက်မိသည်။ အမေရိကန်အမျိုးသမီးတို့သည် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ဤမျှ အရပ်ရှည်နေကြလေသနည်း။ ဒက်ခ်စ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်မသူငယ်ချင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ စူအန်းဒါလေ ဖြစ်ပါတယ်။ စူအန်း ... သူက ဒက်ခ်စ်ဇနော့စ်”

“ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ” ဒက်ခ်စ်က ကမ်းပေးလာသည့် စူအန်း၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်နှုတ်ဆက်ခြင်း မပြုဘဲ ပြင်သစ်ဟန်ဖြင့် ဆွဲယူ နမ်းသည်။

စူအန်း၏မျက်နှာပေါ်မှာ ရှက်သွေးဖြာသွားသည်။ ထို့နောက် ဒက်ခ်စ်ကို မော့ကြည့်သည်။

“အခုလိုတွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မစ္စတာဇနော့စ်။ ရှင့်အကြောင်းတွေကို ကျွန်မ အများကြီး ကြားပြီးပါပြီ”

စူအန်းနှင့် တွေ့ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ သို့သော်လည်း သည်တစ်ကြိမ်လောက် တောင်ပိုင်းသူအသံဝဲဝဲနှင့် စကားပြောသည်ကို ကာရိုလင်း တစ်ခါမျှ မကြားခဲ့ရဖူးသေးချေ။

ဒက်ခ်စ်က ကာရိုလင်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ကာရိုလင်း ဘာစဉ်းစားနေသည်ကို သူသိသည်။ စိတ်ထဲကကျိတ်ပြီး ပြုံးလိုက်မိသည်။ တွေးချင်ရာ တွေးပေစေတော့။

“အမေရိကန်ပြည်မှာ အင်မတန် ချောမောလှပတဲ့ အမျိုးသမီးတွေရှိတဲ့အကြောင်းကို ဘာဖြစ်လို့များ ကိုယ့်ဆီကို စာရေးပြီး အကြောင်းမကြားတာလဲ ကာရိုလင်းရယ်။ စောစောကများသိရင် ဒါလောက်ကြာအောင် အချိန်တွေ ဆွဲမနေခဲ့ပါဘူး။”

“အမျိုးသမီးတွေ” ဟူသော စကားလုံးကို သူသုံးသည်။ “ကောင်မကလေးများ” ဟူသော စကားလုံးကို သူမသုံး။ ထိုအချက်ကိုလည်း ကာရိုလင်းက ချက်ချင်း သတိထားလိုက်မိသည်။ သူသည် လူလားမြောက်ပါပေါ့လားဟုလည်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း အမေကျော် ဒွေးဒေါ်လွမ်းလာသည့်အတွက် သူ့ရင်ထဲမှာ ဒေါသဖြစ်လာသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရှင် သိပ်အလုပ်များနေမှာပဲထင်လို့ မရေးဖြစ်ခဲ့တာပါ” ကာရိုလင်းက သူ့စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရသည်များကို အပြုံးဖြင့် ဖုံးကွယ်ရင်း ပြန်ပြောသည်။၏

ဒက်ခ်စ်က စူအန်းကို လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။

“စောစောကသာ သိထားမယ်ဆိုရင် ဒါလောက် အလုပ်တွေများတဲ့ဘဝထဲကို ရောက်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

+

အောက်ထပ်သို့ ညစာဆင်းစားရန် ဒက်ခ်စ် အဝတ်အစားလဲနေသည့်အခိုက်တွင် အခန်းထဲသို့ ဖက်ကက်ဝင်လာသည်။ သူသည် ခဏကြာအောင် ရပ်နေပြီးမှ ဘေးမှာဝင်ထိုင်သည်။

“ဒီတိုင်းပြည်က ငါထင်ထားခဲ့သလို မဟုတ်ဘူးကွာ”

“အင်ဒီးယန်းတွေ မရှိဘူး။ လူမိုက်ဂိုဏ်းတွေမရှိဘူးလို့ ပြောမလို့လား” ဒက်ခ်စ်က ပြုံးရင်း ပြန်မေးသည်။

“အဲဒါတွေကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ သိပ်ပူတယ်ကွာ။ တစ်ယောက်ချွေးနဲ့ကို တစ်ယောက်က ရှူရိုက်နေရတာပဲ” ဖက်ကက်က ခေါင်းကို ယမ်းခါရင်း ပြောသည်။

“ခင်ဗျားကတော့ အပြစ်ရှာဖို့လောက်ပဲ အမြဲတမ်း စဉ်းစားနေတဲ့ လူကိုးဗျ။ ပြင်သစ်တုန်းကလဲ အေးလွန်းသတဲ့။ စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ။ ဆောင်းရာသီရောက်လာရင် ခင်ဗျားတစ်ကိုယ်လုံး နှင်းဖုံးနေပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ အေးရောပေါ့”

“တို့ ဒီအိမ်မှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဆက်နေရဦးမှာလဲ” ဖက်ကက်က သူ့ကို မော့ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟို ပြင်သစ်ကောင်မကွာ။ မင်းသူငယ်ချင်း ညီမလေးဟာ။ သူက ငါ့ကို နှစ်မြို့ပုံ မပေါ်ဘူးကွ”

ဒက်ခ်စ်က ဘာမှ ပြန်မပြောချေ။ ဖက်ကက်အနေဖြင့် ထိုအချက်ကို အလိုလို သိနေကြောင်း သူသိသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အိမ် မရမချင်းတော့ နေကြရဦးမှာပဲ”

“မြန်မြန်ရရင် ကောင်းမှာပဲနော်”

ဒက်ခ်စ်သည် မှန်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ပြီး လည်စည်းကို သပ်ရပ်အောင် ပြုပြင်တပ်ဆင်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီစကားပြောတာလဲ”

“ဟို အမေရိကန်မကလဲ မင်းကိုကြည့်နေတာများ လူတစ်ကောင်လုံး မျိုချလိုက်တော့မယ့်အတိုင်းပဲ။ ဟိုပြင်သစ်မက မင်းကို ကြည့်နေတာကျတော့ တစ်မျိုး။ မင်းက အမျိုခံလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း မင်းကို အသေသတ်တော့မယ့်အတိုင်းပဲ”

“သူ မနာလိုဖြစ်နေတယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလား”

ဖက်ကက်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မနာလိုစိတ်ထက် ဆယ်ဆသာတာပေါ့ကွာ။ သူကလဲ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ သူလိုချင်တာဆိုရင် ဘာမဆို အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်းနဲ့ ရခဲ့တာ မဟုတ်လား”

အဝတ်အစားလဲပြီးသောအခါ အောက်ထပ်သို့ ဒက်ခ်စ် ဆင်းလာခဲ့သည်။ စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ရောဘတ် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ကောင်မလေးတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ”

“ဘယ်ရောက်ရမှာလဲကွ။ အလှပြင်ကြတုန်းပေါ့။ ဝတ်ကြဆင်ကြတုန်းပေါ့။ လာ ... မင်းဖို့ ဝိုင်ထည့်ထားတယ်” ဟု ရောဘတ်က ပြန်ပြောသည်။

“အမေရိကန်ပြည်အကြောင်း ငါ့ကို ပြောပြစမ်းပါဦး သူငယ်ချင်းရဲ့” ဒက်ခ်စ်က ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“အမေရိကန်ဆိုတာကတော့ တစ်မျိုးပဲကွ။ ငါတွေ့ရတာတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုစိုက်နေကြတဲ့လူမျိုး မဟုတ်ဘူး။ သူတို့လုပ်ချင်တာ လုပ်နေကြတာပဲ။ အခု ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်မှာ ငါတွေ့နေရတဲ့လူတွေကတော့ တို့နဲ့ ဘာမှ မထူးကြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စာသင်ခန်းအပြင်ရောက်သွားကြပြန်တော့ သူတို့က တစ်မျိုးဖြစ်နေပြန်ရော။ သူတို့တိုင်းပြည်ရဲ့ အပြင်မှာ ဘာတွေပဲဖြစ်နေနေ ဂရုစိုက်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ သမုဒ္ဒရာကြီးနှစ်ခုကလဲ သူတို့ကို ကမ္ဘာကြီးနဲ့ အဆက်ပြတ်အောင် လုပ်ထားသလို ဖြစ်နေတယ်”

“အမြဲတမ်းတော့ သူတို့ ဒီလို မနေနိုင်ကြပါဘူး”

“ကျောင်းကရော ဘယ်လိုနေသလဲ။ စာတွေ ခက်သလား”

“ဒါလောက်လဲ မခက်လှပါဘူး။ တခြားကျောင်းတွေနဲ့ အတူတူပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အားကစားကို သူတို့ စိတ်ဝင်စားပုံမျိုးကတော့ နားလည်ရအခက်သား။ အားကစားထူးချွန်တဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဟာ စာထူးချွန်တဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ထက်ပိုပြီး အရေးပေးခံရတာကို တွေ့ရတယ်”

“ဒါလဲ တို့ဆီနဲ့ မထူးဘူး ထင်ပါတယ်ကွာ။ ငါ ပိုလိုကစားတော်လို့ ငါ့ကို ဝိုင်းပြီး ချီးကျူးကြသလိုပေါ့။ ဒါထက် သူတို့ဆီမှာ ပိုလိုကစားတဲ့အသင်း မရှိဘူးလား”

“ရှိမယ် မထင်ဘူး။ မဲဒိုးဘရွတ်မှာတော့ ပိုလိုပြိုင်ပွဲတစ်ခုရှိတယ်။ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေက လှမ်းဖိတ်နေတယ်”

“မဲဒိုးဘရွတ်ဆိုတာ ဟစ်ချ်ကော့ ကစားတဲ့ နေရာလား။ သူ့အသင်းလား”

“ငါလဲ ထင်တာပဲရှိတယ်။ သေသေချာချာ မသိသေးဘူး”

“တစ်ပွဲလောက်တော့ သွားကြည့်ချင်တယ်ကွာ။ တစ်ချ်ကော့ ကစားတာ တစ်ခါမှ မကြည့်ဖူးသေးဘူး”

“ကျွန်းရှည်ပေါ်မှာ ရှိတယ်။ တို့ နယူးယောက်ကို ရထားနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ လေယာဉ်ပျံနဲ့ဖြစ်ဖြစ် သွားကြတာပေါ့။ သူတို့ဆီ အလည်လာဖို့လဲ ဖိတ်နေတယ်”

“ဒါပေမဲ့ သူတို့က ငါ့ကိုမှ မသိဘဲ”

“ဒါဟာ အမေရိကန်လူမျိုးတွေရဲ့ စရိုက်ပဲကွ။ မင်းနဲ့ မသိပေမဲ့ မင်းကို သူတို့ သိနေကြတယ်။ မင်းလိုလူမျိုး သူတို့အိမ်ပေါ်တက်နေလို့တော့ တစ်လကိုးသီတင်းနေ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး” ဟု ရောဘတ်က ပြောသည်။

“အင်း ... လူမျိုးကတော့ အထူးအဆန်းပဲ”

“ဖိတ်ရုံတင် မဟုတ်သေးဘူး။ မင်း ဒီကိုရောက်လာတဲ့ အချိန်ကစပြီး သူတို့ တယ်လီဖုန်းဆက်နေတာ အကြိမ်နှစ်ဆယ်လောက် ရှိနေပြီ။ မင်း ဒါလောက် နာမည်ကြီးနေတာကို ငါ မသိခဲ့ဘူး သူငယ်ချင်းရယ်”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွာ။ ငါ့အတွက်နဲ့ မင်းမှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေပြီ။ ဟိုတယ်ကို ငါတို့ ပြောင်းနေရရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ ပြင်သစ်က ထွက်လာတဲ့အချိန်ကစပြီး ငါ့မှာ စကားပြောစရာ အဖော်ဆိုလို့ မင်း လာမှပဲ ရတော့တာပါ။ တို့ ငယ်ငယ်က ကျောင်းမှာ နေခဲ့ကြတဲ့အတိုင်းပေါ့။ ဟိုတုန်းက တို့သုံးယောက် အတူနေခဲ့ကြသလိုပေါ့။ ဟိုရုရှားကောင်ကြီး မရှိတော့တာ တစ်ခုပဲ ကွာပါတယ်”

“ဆာဂျီ ... ဟုတ်တာပေါ့။ ဒီကောင်ကြီး ဘယ်ရောက်နေသလဲလို့ ငါတွေ့နေတာ။ ငါ ဒီကိုမလာခင် ဒီကောင်ကြီးကိုတွေ့ဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားသေးတယ်။ သူနေတဲ့နေရာ သွားကြည့်တော့လဲ မရှိတော့ဘူး။ သူ ပြောင်းသွားတဲ့ နောက်နေရာရဲ့ လိပ်စာလဲ ပေးမသွားဘူးတဲ့။ ဒီကောင်ကြီး ဂျာမနီမှာရှိတဲ့ သူ့အဖေဖော်ကို လိုက်သွားပြီ ထင်တယ်”

“မဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင် ဆွစ်ဇာလန်မှာ ရှိတယ်။ ကာရိုလင်းရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဆွစ်ဇာလန်မှာ သူ့ကိုမြင်လိုက်ကြောင်း ကာရိုလင်းဆီ စာရေးတယ်။ ဒီကောင်ကြီး ပွပေါက်တိုးနေပုံလဲ ရတယ်တဲ့။ မာစီဒီးကားအနီကြီးတစ်စီးကို မောင်းလိုတဲ့။ အမြဲတမ်းလဲ သူဌေးမတစ်ယောက်ယောက်တော့ သူနဲ့ တွဲလျက်ပါ ဆိုပဲ”

ဒက်ခ်စ်၏ မျက်လုံးများ မြင့်တက်သွားသည်။

“တို့ သူငယ်ချင်းကတော့ တို့ထင်တာထက်ပိုပြီး အတည်ပေါက် ကြံနေပြီထင်တယ်။ ချမ်းသာတဲ့ အမေရိကန်မတစ်ယောက်ကို သူ လက်ထပ်မယ်လို့ တို့ကို ပြောခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား။ တို့ကတော့ သူ့စကားကို ပေါ့ပေါ့တွေးခဲ့ကြတာ”

ရောဘတ်က ရယ်သည်။

“ဒီကောင်ကြီး ဒီမှာဆိုရင် ပိုပြီး အဆင်ပြေမယ်။ မင်း ကာရိုလင်းရဲ့ သူငယ်ချင်းကို သိတယ် မဟုတ်လား”

“စူအန်းလား”

“ဟုတ်တယ်။ သူက သူ့အဘိုးတစ်ယောက်တည်းဆီက အမွေရတာတောင် အနည်းဆုံး ဒေါ်လာသန်းပေါင်းငါးဆယ်ကျော်လောက် ရှိတယ်။ အတ္တလန်တာမြို့မှာ တစ်ပြားလျှော့ စတိုးဆိုင်ကြီးကို စထောင်ခဲ့တာ သူ့အဘိုးပေါ့ကွ။ သူ့မိဘတွေသေရင်လဲ အမွေတွေအများကြီး ရဦးမယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါလေတစ်ပြားလျှော့ စတိုးဆိုင်။ အင်္ဂလန်မှာလဲ သူတို့ဆိုင်တွေ အများကြီး မြင်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဝင်တော့ မဝယ်ဖူးဘူး”

“ဒီမှာ ဆိုင်တွေ ပိုတောင် များသေးတယ်။ ဒီလို ကောင်မမျိုးလေးနဲ့များတွေ့လိုက်ရင် ဆာဂျီဆိုတဲ့အကောင်ကြီး ဘာဖြစ်သွားမယ် ထင်သလဲ” ရောဘတ်က သူ့အရက်ခွက်ကို လှမ်းယူရင်း ရုတ်တရက် ပြုံးကာ မေးသည်။

“သူ အရင်တစ်ခါ တို့ကိုပြောတာ ဘာကွ၊ ထီးသွေးနန်းသွေးပါတဲ့ မရန်းနုရောင် လက်ချောင်းလေးတွေ ဆိုလား၊ ဒီကောင်မလေးနဲ့သာတွေ့ရင်တော့ မင်းအကောင်ကြီး ထီးသွေးနန်းသွေးပါတဲ့ မရန်းနုရောင် အရူးကြီး ဖြစ်သွားတော့မှာပေါ့”

ဒက်ခ်စ်၏စကားကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်မိကြသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကာရိုလင်းနှင့် စူအန်းတို့လည်း ညစာစားရန် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာကြလေသည်။

*

(၂၁)

“ကျွန်မထက် ချစ်ရသူများ မောင့်မှာ ရှိသေးလားဟင်”

စူအန်းက ဒက်ခ်စ်၏နှုတ်ခမ်းကြားမှ စီးကရက်ကို ယူဖွာရင်း မေးနေသည်။

“မရှိပါဘူးဗျာ။ အမိကိုသာ ကျုပ် အချစ်ဆုံးပါ”

“ဝမ်းသာပါတယ် မောင်ရယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတော့ မောင့်ကို လွမ်းနေရတော့မှာပါ”

ထိုစကားကြောင့် ဒက်ခ်စ် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“လွမ်းနေရမယ် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မကို ဆွစ်ဇာလန်ပို့ပြီး ကျောင်းထားဖို့ ဖေဖေက ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး မကြာခင်မှာ ကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်တော့မယ်လို့လဲ ဖေဖေက ပြောတယ်။ ဒါကြောင့် မေမေက ကျွန်မကို ချက်ချင်း ကျောင်းသွားနေခိုင်းတာ။ ကျွန်မလဲ ကျောင်းက ဘွဲ့ရ၊ ကမ္ဘာစစ်ကြီးလဲဖြစ်ဆိုတော့ အိမ်ကို တန်းပြန်လာရုံပဲလို့ မေမေက ပြောတယ်”

“ဘယ်တော့ သွားမှာလဲ”

“မနက်ဖြန်”

“ဟောဗျာ ... မြန်လှချည်လား။ စောစောက ကိုယ့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ပြောမထားတာလဲ”

“စောစောက ကြိုပြောထားတော့ရော ဘာထူးမှာလဲ”

စူအန်းက ဒက်ခ်စ်ကို ပြန်ကြည့်ရင်း မေးသည်။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင် စူအန်းသည် မှန်ရှေ့မှာထိုင်ပြီး အလှပြင်နေသည်။ ဆံပင်များကို သပ်ရပ်သွားအောင် ရှင်းနေသည်။

“ကျွန်မကိုရော မောင် လွမ်းနေမှာလား”

“လွမ်းနေမှာပေါ့။ မင်းလောက် ချစ်ရတဲ့လူမှ မရှိတာ”

“ဝမ်းသာပါတယ် မောင်ရယ်”

စူအန်းက ခုတင်နားသို့ ပြန်လာပြီး သူ့ပါးပြင်များကို နမ်းသည်။

“မင်းသွားမယ်ဆိုတာ ဘယ်တိုင်းပြည် ... ဆွစ်ဇာလန် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဟိုမှာ ရှိနေလိမ့်မယ်။ ဆာဂျီနစ်ကိုပစ်တဲ့။ အချိန်ရရင် သူနဲ့တွေ့လိုက်ပါဦးကွာ။ မြို့စားကြီး နစ်ကိုပစ်။ မှတ်လဲ ထားဦး”

စူအန်း၏မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားသည်။

“မြို့စား အစစ်လား”

“အစစ်ပေါ့။ ရုရှားလူမျိုး။ ကွန်မြူနစ်တွေ အာဏာရလို့ သူတို့တစ်မိသားစုလုံး ထွက်ပြေးလာကြတာ”

“တွေ့လိုက်မယ်လေ ...”

စူအန်းက ထိုမျှပြောပြီး ခဏကြာအောင် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်နေပြန်သည်။ ပြီးတော့မှ ဆက်ပြောသည်။

“ရုပ်ချောရဲ့လား”

“သိပ်ကိုချောတာပေါ့ဗျာ။ ကိုယ့်ထက်တောင် အရပ်မြင့်သေးတယ်။ ခြောက်ပေ သုံးလက်မရှိတယ်။ သူ့အဖေက ကော့ဆက်စစ်တပ်တုန်းက ဗိုလ်မှူးကြီး”

စူအန်း ထွက်သွားသောအခါ ဒက်ခ်စ်သည် ခုတင်ပေါ်တွင် ပြန်၍လဲနေရင်း စူအန်းအကြောင်းကို စဉ်းစားနေသည်။ သည်ကလေးမသည် အတွဲကလေးတစ်ယောက်ယောက်တော့ အမြဲရှိနေမှဖြစ်မည့် ကလေးမ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဆာဂျီလိုလူမျိုးနှင့် တွဲမိထားဖို့လိုသည်။

ခုတင်ဘေးရှိ စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းသံ မြည်လာသည်။ ခဏကြာတော့ တစ်ဖက်ခန်းရှိ ဖက်ကက်က လိုင်းခွဲဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ကြောင်း ကြားရသည်။ နောက်ထပ် စီးကရက်တစ်လိပ်ယူပြီး မီးညှို့နေခိုက်မှာပင် တံခါးဖွင့်ပြီး ဖက်ကက် ဝင်လာသည်။

“အမေရိကန်မလေး ဒီမှာနေတဲ့အခါတိုင်း ပြင်သစ်မကလဲ မင်းဆီကို တယ်လီဖုန်း တဝှမ်းဝှမ်းဆက်နေတော့တာပဲ။ ကြားက ငါ့မှာ ဖာရထေးရနဲ့” ဟု ဖက်ကက်က ပြောသည်။

“ဘယ်သူလဲဗျ။ ကာရိုလင်းလား”

“တခြား ဘယ်ပြင်သစ်မ ရှိသေးလို့လဲ။ မင်း နေကောင်းပါတယ်နော်။ မင်းတော့ ဒီနှစ်ယောက်ကြားမှာ သေမှာပဲ” ဒက်ခ်စ်က တဟားဟား ရယ်နေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ... မင်း စကားပြောမှာလား”

“ပြောတာပေါ့ဗျာ”

ဒက်ခ်ခ်က စားပွဲပေါ်ရှိ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ကာရိုလင်းလား”

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နာရီလောက်ကစပြီး ရှင့်ကို ဖုန်းဆက်နေတာ သုံးခါတောင် ရှိသွားပြီ။ ဆက်လိုက်တိုင်း ဟိုသတ္တဝါကြီးနဲ့ချည်း တိုးတိုးနေတယ်။ မေးလိုက်တိုင်းလဲ ရှင် အိပ်နေတယ်ချည်းပဲ ပြန်ဖြေတယ်။” ကာရိုလင်း၏ စိတ်မကျေနပ်သည့် လေသံကို ကြားရသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ ခုတင်ပေါ်မှာ သေသေချာချာကို အိပ်နေတာပေါ့”

“ဒီလို နေ့လယ်ကြီးမှာလဲ အိပ်တာပဲလား” ကာရိုလင်းက အံ့အားသင့်သွားပုံရသည်။

“တို့လို တောင်အမေရိကတိုက်သားတွေအကြောင်း မင်း သိပါတယ်ကွာ။ နေ့လယ်နေ့ခင်း တစ်ရေးတမောလောက် အိပ်ရတာကို တို့ အလွန်မြတ်နိုးတာ မဟုတ်လား။ နောက်ပြီးတော့ တခြားလုပ်စရာအလုပ်လဲ ဘာမှ မရှိဘူးလေ”

“ရောဘတ် ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး ကျောင်းမှာ အတန်းတွေ အချိန်ပြည့်ရှိနေတယ်။ မနက်ဖြန်ကျရင် ကမ်းခြေက ဟက်ဒီလေတို့ဆီ သွားမလို့တဲ့။ ဒါကြောင့် ရှင် လိုက်မလားလို့ ရောဘတ်က မေးခိုင်းလို့”

“လိုက်တာပေါ့ဗျာ”

“မနက်ဖြန်မနက် ကိုးနာရီတိတိမှာ ရှင့်ကို ဝင်ခေါ်မယ်” ကာရိုလင်းကို စချင်သည့်စိတ် ပေါက်လာပြန်သည်။

“စူအန်းကရော တို့နဲ့ အတူတူလိုက်မှာလား”

“မလိုက်ဘူး”

ကာရိုလင်း၏အသံသည် ချက်ချင်း ပြတ်တောင်းမာကျောသွားသည်။ ပြီးတော့မှ ပြန်လည်ပျော့ပျောင်းလာကာ အလွန်စိတ်ချမ်းသာသည့်လေသံမျိုးနှင့် ဆက်ပြောသည်။

“ရှင် မကြားသေးဘူးလား။ စူအန်း တခြားကို သွားတော့မယ်လေ”

“တခြားကို သွားမယ် ... ဘယ်ကိုများ သွားမှာတဲ့လဲ”

ဒက်ခ်စ်က မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အံ့အားသင့်သွားသလို ပြန်မေးသည်။

“ဥရောပကို သွားမှာ။ သူ့မိဘတွေက ဟိုကိုပို့ပြီး ကျောင်းထားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်လေ”

ဒက်ခ်စ်သည် တယ်လီဖုန်းပြန်ချရင်း တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးလိုက်မိလေတော့သည်။

+

“ဒက်ခ်စ် ... ဒက်ခ်စ် ...”

ကမ်းဘက်မှ အော်ခေါ်နေသံကြားသောကြောင့် ပျင်းရိပြီးငွေ့စွာဖြင့် ကမ်းဆီသို့ ပြန်ကူးလာခဲ့သည်။ ဆိပ်ခံဗောတံတားသို့ သူ ပြန်အရောက်တွင် လူငယ်များ အပြည့်ပါသည့် အမြန်မောင်း မော်တော်ဘုတ်ငယ်တစ်စီး စက်ကုန်ဖွင့်ပြီး ကမ်းမှ မောင်းထွက်သွားသည်။ မော်တော်ဘုတ်မှ လှိုင်းရိုက်လိုက်သဖြင့် ဆိပ်ခံဗောကို မကိုင်မိမီ ဘေးသို့ လွင့်မျောသွားသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ကို လက်လှမ်းဆွဲသည်။ သူ မော့ကြည့်သောအခါ ဂျိမ်းစ်ဂျူနီယာ(ဂျင်မ်)ကို တွေ့ရသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ။ မောင်ရင့် ညီတော်မောင်ကတော့ မော်တော်ဘုတ်တစ်စီးနဲ့ သိပ်သဘောကျနေပြီ” ဒက်ခ်စ်က ပင်လယ်ပြင်သို့ မောင်းထွက်သွားသည့် မော်တော်ဘုတ်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဒီကောင် သဘောအမောင်းကျင့်နေတာလေ။ တက္ကသိုလ်ကို ဒီနှစ် သူ့စရောက်တဲ့အတွက် ဖေဖေက သူ့ကို မော်တော်ဘုတ်မောင်းခွင့် ပြုလိုက်ပြီ။ သူ့အသက် အခုမှ ဆယ်ရှစ်နှစ်ပဲရှိသေးတယ်။ ကဲ ... လာ။ ကမ်းပေါ်ပြန်တက်ကြစို့။ မောင်ရင့်ဖို့ ဘီယာလုပ်ထားတယ်”

ဂျင်မိက ပင်လယ်ပြင် ခပ်ဝေးဝေးဆီတွင် ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သော မော်တော်ဘုတ်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“ကောင်းတယ်ကွာ”

သူတို့နှစ်ယောက် အရိပ်အောက်မှာထိုင်ပြီး ဘီယာသောက်နေကြသည်။ အပြင်တွင် နေရောင်ကလည်း ကျဲကျဲတောက်လင်းနေသည်။

“ဒီမှာနေရတာ ဘယ်လိုနေသလဲ”

“အလွန်ကောင်းပေါ့ သူငယ်ချင်းရာ။ ငါ့ကို ဒီမေးခွန်းမျိုးမေးတာ မင်း ပထမဆုံးပဲ”

“ဒီနေရာတစ်ခုတည်းကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ တို့ အမေရိကန်ပြည်မှာ နေရတာကို မေးတာပါ။ ဘော့စတွန်တို့၊ ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်တို့ပေါ့ကွာ”

ဒက်ခ်စ်က ဂျင်မိကို မော့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် အလေးအနက်မေးနေသည့် အမူအရာဖြစ်သည်။

“ဒါဆိုရင်တော့ မပြောတတ်သေးဘူး။ ငါ ဒီရောက်တာလဲ မကြာသေးဘူးမဟုတ်လား။ အခုမှ ခြောက်ပတ်ပဲ ရှိသေးတယ်”

ဂျင်မိက ခေါင်းညိတ်ရင်း ပြုံးနေသည်။ သူ့အပြုံးထဲတွင် အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးမျိုး ပါနေသလိုရှိသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့လေ။ နောက်ပြီးတော့ စုအန်းဒါလေနဲ့လဲ မင်းတွေ့ခဲ့ရသေးတာ မဟုတ်လား။ ဒီအမျိုးသမီးနဲ့ တွေ့လိုက်ပြီဆိုရင်တော့ မင်းကို တခြားစာတွေ လေ့လာခွင့်ရအောင် အချိန်ပေးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဒက်ခ်စ် အံ့အားသင့်သွားသည်။ သည်ကိစ္စသည် အများသိကြသည့်ကိစ္စဖြစ်သည်ဟု ဒက်ခ်စ် မထင်မိခဲ့။

“စူအန်းကို မင်း သိသလား”

“သိတာပေါ့ကွာ။ မနှစ် ကျောင်းပိတ်ရက်တုန်းက ငါနဲ့အတူတူ သူ ဒီကို ရောက်လာသေးတာပဲ။ တစ်လလောက်ကြာသွားတယ်။ အတော်မလွယ်တဲ့ အမျိုးသမီးပါကွာ”

သူတို့နှစ်ယောက် ပြိုင်တူရယ်ကြသည်။ ခဏကြာတော့ ဂျင်မံ၏မျက်နှာသည် ပြန်တည်သွားပြန်သည်။

“မင်းအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး တို့ အများကြီး ကြားဖူးပါတယ်”

“ကိုယ်လဲ မင်းတို့အကြောင်းတွေ ကြားဖူးပါတယ်”

“မင်းကြားဖူးတာက ကိုယ့်အကြောင်းထက် ကိုယ့်အဖေအကြောင်း ကြားဖူးတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ဒက်ခ်စ်က ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

“ကိုယ့်အဖေက မင်းအကြောင်းကို သိပ်သိချင်နေတာ။ မင်းအဖေ ကွယ်လွန်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ မင်းဟာ အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ အလုပ်တွေကို အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်လို့ သူက ယုံကြည်နေတယ်”

“ဒါလောက်လဲ မဟုတ်သေးပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ။ သူ့အလိုအလျောက် ဖြစ်သွားကြတာပါပဲ”

“ဖေဖေက အမြဲပြောလေ့ရှိတယ်။ အလုပ်တစ်ခုကို ခြောက်လလုံးလုံး အမှားအယွင်း လုံးဝမရှိအောင် လုပ်နိုင်တဲ့လူဟာ ပါရဂူပဲတဲ့”

“ကိုယ့်ကို ဒီလိုမျိုး ချီးကျူးတဲ့အတွက် မင်းအဖေကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်က သိပ်များများစားစားရှိတာ မဟုတ်တော့ ဘယ်မှားနိုင်ပါ့မလဲ။ နောက်ပြီးတော့ တို့တိုင်းပြည်နဲ့ ဆက်သွယ်ခတ်မောင်းနေတဲ့ သင်္ဘောကလဲ လေးစီးတည်းပဲ ရှိတာပါ”

ဂျင်မိက ဒက်ခ်စ်ကို အကဲခတ်ရင်း ကြည့်နေသည်။

“မင်းတို့တိုင်းပြည်နဲ့ ရေကြောင်းအဆက်အသွယ် ကိုယ့်အဘိုးကြီးမလုပ်တာဟာ မှားတယ်လို့ ထင်နေမိသလား”

“ဒါက မင်းအဖေပြောတဲ့စကားကို မင်း ပြန်ပြောတာထင်တယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ကိုယ့်အဖေပြောဖူးတဲ့စကားကိုလဲ ကိုယ်ပြန်ပြောပါရစေဦး။ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံကို သပိတ်မှောက်ပြီး ရေကြောင်း အဆက်အသွယ်မလုပ်တာဟာ စီးပွားရေးအရ ရန်ပြုတာတစ်ခုတည်းမဟုတ်ဘူးတဲ့။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တာဆိုရင်လဲ ဟုတ်တယ်တဲ့။ တို့လို တိုင်းပြည်ငယ်ငယ်လေးမှာနေတဲ့ ပြည်သူတွေ အငတ်ဘေးနဲ့ ရင်ဆိုင်ကုန်ကြရအောင် တမင်လုပ်တဲ့သဘောမျိုးဆိုရင်လဲ မှန်တယ်တဲ့”

ဂျင်မိသည် ချက်ချင်း စကားပြန်မပြောသေးဘဲ ခဏကြာအောင် ငြိမ်ငြိမ်းစဉ်းစားနေသည်။

“ကိုယ့်အဖေကို မင်း သိပ်သဘောမကျဘူး ထင်တယ်”

ဒက်ခ်စ်က သူ့မျက်လုံးများကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူတို့လူမျိုးနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ သဘောပေါက်နားလည်ထားသည်မှာ ဤအချက်ပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့ ထင်သလို ကလိမ်ကျမည်။ ပြီးတော့ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးနှင့် ရောထွေးပစ်မည်။ သူတို့အပြုအမူများကို လက်ခံမိပြီဆိုလျှင် သူတို့ လက်ခုပ်ထဲကရေ ဖြစ်တော့မည်။

“ဒီမေးခွန်းနဲ့ပတ်သက်လို့ကတော့ စောစောက မင်း ပထမဦးဆုံးမေးတဲ့ မေးခွန်းကို ပြန်ဖြေသလို ဖြေရမှာပဲ။ ကိုယ် ဘာမှမသိသေးပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းအဖေနဲ့မှ ကိုယ်မတွေ့ဖူးသေးဘဲ”

“တကယ့်လူပဲကွာ။ မင်းဟာ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ရိုးသားပါကလား” ဟု ဂျင်မိက ပြောသည်။

ဒက်ခ်စ်က ပြုံးသည်။

“ကိုယ့်အဖေပြောဖူးတဲ့ စကားတစ်လုံးကို ပြန်ပြောပါရစေဦး။ မိမိအတွက် အမှန်တရားတွေ ဖြစ်လာတော့မယ့်အချိန်မျိုးမှာ လိမ်ညာတဲ့စကားကို ဘယ်တော့မှ မပြောလေနဲ့တဲ့”

ရုပ်မိသည် ဒက်ခ်စ်ကို အတန်ကြာအောင် ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ အားပါးတရ ပြုံးလိုက်သည်။

“နောက်ထပ် ဘီယာတစ်ခွက်လောက် သောက်ပါဦးလာလို့ မင်းကိုပြောမယ်ဆိုရင် ဒီစကားဟာ အနှောင့်အသွားမှ လွတ်ပျံ့မလားဆိုတာတောင် ကိုယ်စဉ်းစားနေမိတယ် သူငယ်ချင်းရာ”

“ဟုတ်လား။ အနှောင့်အသွား လွတ် မလွတ်ဆိုတာ တကယ်မေးကြည့်မှ သိတော့မှာပေါ့ သူငယ်ချင်းရယ်”

*

(၂၂)

စာသင်ခန်းထဲမှ သူတို့ထွက်အလာကို ရောဘတ် စောင့်နေသည်။ သူနှင့်အတူ သတင်းစာတစ်စောင်လည်း ပါလာသည်။ သူ့မျက်လုံးအမူအရာသည်လည်း အလွန်တည်ကြည်နေသည်။

“နောက်ဆုံးသတင်း ဖတ်ပြီးပြီလား” ဟု ရောဘတ်က သူတို့ကို ဆီးမေးသည်။

ဂျင်မိက ခေါင်းယမ်းပြသည်။ ရောဘတ်က သတင်းစာမျက်နှာဖုံးမှ ခေါင်းစဉ်စာလုံးမည်းကြီးများကို ထိုးပြသည်။

မက်ဒရစ်မြို့ကို ဝိုင်းထားခြင်း

“အို ... ဒါဆိုရင်တော့ မကြာခင် ကျတော့မှာပဲ” ဟု ဂျင်မိက ပြောသည်။ ရောဘတ်က သတင်းစာတွင် ဖော်ပြပါရှိသည့် သတင်းသားများကို အားလုံးကြားလောက်အောင် ခပ်ကျယ်ကျယ် ဖတ်ပြသည်။

မြို့သိမ်းတိုက်ပွဲသည် မကြာမီ ပြီးစီးသွားတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း မြို့သိမ်းတပ်ဖွဲ့များ၏ တပ်မှူး ဗိုလ်ချုပ်မိုလာက ထုတ်ဖော်ပြောဆိုသည်။ မြို့ကို ဝိုင်းထားသည့် တပ်များကို စစ်ကြောင်းလေးကြောင်း ခွဲထားကြောင်း၊ ထိုစစ်ကြောင်းများ အောင်ပွဲခံနိုင်ရေးအတွက် မြို့တွင်းမှာရှိနေသည့် ပစ္စည်းတပ်သားများက အကူအညီ ပေးနေကြောင်းဖြင့်လည်း ဗိုလ်ချုပ်မိုလာက ဆက်လက် ပြောဆိုသည်။

“ပစ္စည်းတပ်သား၊ အင်း ... ဒါက သူလျှို့ဝှက်နေဲ့ သစ္စာဖောက်တွေကို ခေါ်တဲ့စကားလုံးအသစ်ပဲ” ဟု ဂျင်မိက ပြောသည်။

“ဟေး ... ဂျင်မ်” ခေါ်သံကြားသဖြင့် သူတို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူတို့ဆီသို့ ဂျရယ်မီဟက်ဒ်လေ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့ကြသည်။

“ဘာလဲ ညီလေး”

“အစ်ကိုကား ကျွန်တော် ဒီနေ့ည သုံးလို့ရမလား။ ကျွန်တော် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားလို့ဗျာ”

“ရပါတယ်။ တိုက်သာ မပစ်လိုက်နဲ့။ ဒီကားရဖို့ တစ်နှစ်လုံးလုံး ဖေဖေကို အလုပ်ကူလုပ်ပေးထားရတာ” ဂျင်မ်က အိတ်ထဲမှ ကားသော့ကို နှိုက်ပေးသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

“ကိုယ့်အခန်းလိုက်ပြီး ဘီယာသောက်ကြပါလား” ဟု ဒက်ခ်စ်က ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ရော လိုက်လို့ရမလား” ဂျရယ်မီက ဒက်ခ်စ်ကို မော့ကြည့်ရင်း မေးသည်။

“မင်းကိုပါ ဖိတ်တာပေါ့။ မောင်သစ်လွင်တစ်ယောက်ကို ဘယ်သူကမှ မကန့်ကွက်ပါဘူးကွာ”

ဒက်ခ်စ်က ပြုံးရင်း ပြန်ပြောသည်။ ဂျရယ်မီက သူ့အစ်ကို၏မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို မော့ကြည့်ပြန်သည်။

“လိုက်ခဲ့ပါ။ မင်းအသက် (၁၈)နှစ်ပြည့်ပြီပဲ။ ဖေဖေက ဘာမှပြောတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

လမ်းတစ်ဖက်သို့ သူတို့ ကူးလာခဲ့ကြသည်။ ဂျင်မ်နှင့် ဂျရယ်မီတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ယှဉ်ပြီး လမ်းလျှောက်လာကြသည်။ ကိုကြည့်ရင်း ဒက်ခ်စ်က သူတို့မိသားစုအကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိသည်။ သူတို့ညီအစ်ကို မောင်နှမများအတွက် သူတို့အဖေက စီမံကိန်းများ ချထားသည်မှာလည်း အံ့ဩစရာတော့ မဟုတ်။

ဂျိမ်းစ်ဂျူနီယာ(ဂျင်မ်)သည် သားအကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ ဘွဲ့ရပြီးလျှင် ဥပဒေဘွဲ့ ဆက်ယူမည်။ အောင်ပြီးလျှင် နိုင်ငံရေးနယ်ထဲသို့ ဝင်မည်။ သူ့အောက်တွင် သမီးတစ်ယောက် ရှိသည်။ ထိုသမီးအောက်က သားသည် ဂျရယ်မီ ဖြစ်သည်။ သူလည်း သူ့အစ်ကိုကဲ့သို့ပင် ဥပဒေဘွဲ့ယူမည်။ သို့သော် နိုင်ငံရေးနယ်ထဲသို့မဝင်ဘဲ ဥပဒေလောကမှာပင် နေမည်။ ဂျရယ်မီ၏အောက်တွင် သမီးနှစ်ယောက်ရှိသည်။ ထိုသမီးနှစ်ယောက်ပြီးတော့ သောမတ်စ်အမည်ရှိ သားတစ်ယောက်မွေးသည်။ သောမတ်စ်သည် အသက်(၁၂)နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ သူက ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးဘွဲ့ ယူရမည်။ ဘွဲ့ရပြီးလျှင် စီးပွားရေးလောကသို့ဝင်ကာ မိဘ၏ လက်ငုတ်လက်ရင်းများကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်း လုပ်ကိုင်သွားရမည်။ သောမတ်စ်၏အောက်တွင် သမီးတစ်ယောက်ရှိသေးသည်။ ထိုသမီးအောက် အငယ်ဆုံးမှာ သားလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ထိုသားအငယ်ဆုံးသည် ဆရာဝန်ဖြစ်ရမည်။ ယခုကတည်းကပင် ထိုသားအငယ်ကို ဒေါက်တာဟု သူတို့မိသားစုက ခေါ်နေကြချေပြီ။

အိုင်းရစ်လူမျိုးတို့၏ မိသားစုစီမံကိန်းအကြောင်းကို ဒက်ခ်စ် စဉ်းစားနေမိသည်။

“အိမ်ခန်းကတော့ နိပ်သဗျာ။ ကျွန်တော်လဲ ဒါမျိုးတစ်ခန်းလောက် လိုချင်တယ်။ ဖေဖေကို ပြောပါ အစ်ကိုရာ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး တက္ကသိုလ်ရောက်နေကြပြီပဲ။ ညတိုင်း အိမ်ပြန်နေကြရတာ မနိပ်ပါဘူး။ ဒီလိုအခန်းတစ်ခုလောက် ဝယ်ပြီး နေကြရအောင်ပါ”

ဂျရယ်မီက ဒက်ခ်စ်၏အခန်းကို လှည့်ကြည့်ပြီး သဘောကျနေသည်။

“သူခိုး သေဖော်ညှိမနေပါနဲ့ကွာ။ မင်းဟာမင်း ကောင်မတွေနဲ့ ရှုပ်ချင်လို့ ဒီလိုအခန်းမျိုး နေချင်တာ မဟုတ်လား”

“ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရာ။ ဒီလိုအခန်းမျိုးမှာဆိုတော့ စာကောင်းကောင်း ကျက်နိုင်တာပေါ့”

“မထင်နဲ့ ကိုယ့်လူ။ မင်း ဒီအခန်းကို စောင့်ကြည့်စမ်း။ ဒက်ခ်စ်ဆီကို ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် လုပ်နေကြတဲ့ အမျိုးသမီးတွေ ခြေချင်းလိမ်နေတာ စစ်တပ်ကြီးတစ်တပ် ချီတက်အလေးပြုနေသလား အောက်မေ့ရတယ်” ဟု ရောဘတ်က ဝင်ပြောသည်။

“နာမည် မဖျက်ပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရာ။ ဒါလောက်တောင်လဲ မဟုတ်ရပါဘူး” ဒက်ခ်စ်ကလည်း ရယ်နေသည်။

“အေးဗျာ။ အခုမှပဲ သဘောပေါက်တော့တယ်။ အတွဲလေးတစ်ယောက်လောက်တွေရင် မော်တော်ကားကြီးနဲ့ လျှောက်မောင်းနေရတာ နိပ်ကို မနိပ်ပါဘူးဗျာ။ ဒီလို အခန်းတစ်ခန်းလောက်ရထားရင် မြို့လုံးပတ်လည် လျှောက်မောင်းနေတဲ့ ဒုက္ခကတော့ လွတ်တာပေါ့”

“ဒီအလုပ်တွေနဲ့ရှုပ်ပြီး မင်း စာမေးပွဲကျတော့မှ ဖေဖေနဲ့ ကောင်းကောင်းတွေမယ်”

“ကဲ ... တော်ပါပြီဗျာ။ ဒါထက်နေစမ်းပါဦး။ ကျွန်တော်ရောက်လာတော့ ခင်ဗျားတို့မျက်နှာကြီးတွေ အတည်ပေါက်နဲ့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

ဂျရယ်မီက စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းကာ ရောဘတ်ဘက်သို့ လှည့်မေးသည်။ ရောဘတ်က သတင်းစာတွင်ပါသည့် သတင်းကို ပြသည်။

“ဪ ... ဒါလား။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပြင်သစ်ပြည်မှာ စစ်ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ ဖင်လန်နိုင်ငံကို ဂျာမနီနဲ့ အီတလီက ဖြောင်အကူအညီ ပေးနေကြပြီလေ။ ဒီစစ်ထဲမှာ တို့မပါအောင် ဘယ်လောက်ကြာကြာ ရှောင်နေနိုင်မှာလဲ”

ဂျရယ်မီ၏မျက်နှာလည်း တည်သွားသည်။ ပြီးတော့မှ သူ့အစ်ကိုဘက်သို့ လှည့်မေးသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့။ ကျွန်တော် ဒါကို မစဉ်းစားမိဘူး။ ဘာဖြစ်မယ်လို့ ထင်သလဲ အစ်ကို”

“ငါလဲ မပြောတတ်ဘူး။ ဖေဖေကပြောတာတော့ လောလောဆယ် စစ်မဖြစ်နိုင်သေးပါဘူးလို့ ပြောတယ်”

“အခုဖွဲ့နေတဲ့ နိုင်ငံတကာတပ်ဖွဲ့မှာ ဝင်ခွင့်ရဖို့ လူငယ်တွေ တောင်းဆိုနေကြတဲ့ အသံတော့ကြားတယ်။ အရန်ဗိုလ်လောင်းသင်တန်း တက်နေတဲ့ ဗိုလ်လောင်းတွေကလဲ တပ်ထဲကို ဝင်ခွင့်ရဖို့ အရေးဆိုနေကြတယ်။ ဒါမှ စစ်ဖြစ်လာတဲ့အချိန်မှာ သူတို့ ရာထူးကောင်းကောင်း ရနေကြမှာ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်အထင်ပြောရရင် သူတို့ စစ်ထဲကို ခပ်မြန်မြန် ဝင်လိုက်တာလဲ ကောင်းပါတယ်”

“ဒီကိစ္စတွေဟာ မင်းနဲ့ မဆိုင်ပါဘူးကွာ” ဟု ဂျင်မီက သံပြတ်ဖြင့် ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို”

“မင်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ သူတို့ဟာ သူတို့ ကြိုက်ရာလုပ်ကြပစေ။ တို့ကိစ္စနဲ့ တို့တောင် လက်မလည်ရတဲ့ ကြားထဲမှာ”

ထိုအချိန်တွင် တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းသံ မြည်လာသောကြောင့် ဒက်ခ်စ်က ကောက်ကိုင်သည်။

“အိုး ... ဟယ်လို ... အချစ်ရေ”

“ကဲ ... စောစောက ငါပြောတယ်မဟုတ်လား။ ကောင်မတစ်ကောင် လာပြီ” ဟု ရောဘတ်က လှမ်းပြောသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်အမျိုးသမီးမှ မရှိပါဘူး။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေ လာလည်နေကြတာပါ။ ယောက်ျားတွေပါ အချစ်ရယ်”

ဒက်ခ်စ်က တယ်လီဖုန်းထဲသို့ ပြောရင်း ...

“ကိုယ့်လူတို့ ... မင်းတို့ပါးစပ်တွေ ခဏလောက် ပိတ်ထားကြစမ်း” ဟုလည်း သူသူငယ်ချင်းများကို လှမ်းပြောသည်။

“သွားပါပြီကွာ ... တယ်လီဖုန်း ပြန်ချတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး” ရောဘတ်ကပင် ဆက်ပြောသည်။

+

“မိတ်ဆွေများအောင် ပေါင်းသင်းပါ။ အတတ်နိုင်ဆုံး လူများများနှင့် တွေ့ဆုံပါ။ သို့မှသာ နိုင်ငံခြားသားများက ကော်တီဇွေးနိုင်ငံသို့လာပြီး ငွေရင်းငွေနှီး မြှုပ်နှံလိုစိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာနိုင်စရာ အကြောင်းရှိသည်။ သူတို့နှင့် အဆက်အသွယ်ပြုလုပ်ရာတွင်လည်း လွယ်ကူမည်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ မိတ်ဆွေများများရအောင် ရှာဖွေရေးသည် မောင်၊ ပညာသင်ကြားရေးထက်ပင် ပိုမို အရေးကြီးပါသည်။ ထိုနည်းဖြင့် မိမိချစ်သော ကော်တီဇွေးနိုင်ငံအကျိုး ဖြစ်ထွန်းရေးကို ဆောင်ရွက်ပါ”

အစရှိသဖြင့် ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ စာတစ်စောင်ထဲတွင် ထည့်သွင်းရေးသားထားသည်ကို ဒက်ခ်စ် ဖတ်ရှုခဲ့ရသည်။

ဂျိမ်းစ်ဟက်ဒ်လေနှင့် တွေ့ဆုံပြီး နေ့လယ်စာ အတူစားရန် ထွက်လာခဲ့ရင်း ဒက်ခ်စ်သည် တစ်လမ်းလုံး စဉ်းစားလာခဲ့သည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ မှာကြားချက်အတိုင်း သူ အစွမ်းကုန် ဆောင်ရွက်လျက်ရှိပါသည်။ ဟက်ဒ်လေနှင့် တွေ့ဆုံခြင်းသည်လည်း ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ မှာကြားချက်အတိုင်း တွေ့ဆုံခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အမှန်တော့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ ဒက်ခ်စ် ရောက်ရှိလာသည့်အချိန်မှစ၍ သူ နာမည်ကျော်ကြားခဲ့သည်။ သူတိုင်းပြည်သည် လူရိုင်းတို့နေထိုင်ကြသည့် တိုင်းပြည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယဉ်ကျေးမှုအဆင့်အတန်း နိမ့်နေသေးကြောင်း၊ စီးပွားရေးတိုးတက်မှုလည်း မရှိကြောင်း၊ လူတစ်ယောက်၏အသက်ကိုလည်း လုံးဝ တန်ဖိုးမထားဘဲ အလွယ်တကူ သတ်ဖြတ်နေကြကြောင်း စသည်ဖြင့် အမေရိကန်လူမျိုး အများစုတို့က နားလည်ထားကြသည်။ ထိုကဲ့သို့သော တိုင်းပြည်မှရောက်ရှိလာသည့် ဒက်ခ်စ်သည် မည်ကဲ့သို့သော လူစားမျိုးဖြစ်သည်ကို သူတို့ ကြည့်မြင်စူးစမ်းလိုကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဒက်ခ်စ်က လူအများကို လိုက်လံ တွေ့ဆုံရသည်ထက် လူအများက လာရောက်တွေ့ဆုံခြင်းကိုသာ သူ လက်ခံခဲ့ရသည်က များသည်။

အထူးသဖြင့် အမေရိကန်အမျိုးသမီးများက အကဲဆုံးဖြစ်သည်။ ယဉ်ကျေးမှုအဆင့်အတန်း နိမ့်နေသေးသည့် ရှေးခေတ်လူသားတစ်ယောက်နှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်းသည် မည်သို့ရှိလေမည်နည်းဟု စူးစမ်းလိုကြသည့်သဘောမျိုးဖြင့် သူနှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ရရန် အငမ်းမရ ကြိုးစားနေသည်။

သည်လိုဖြင့်ပင် စာမေးပွဲတွင်ရရှိသည့် ဒက်ခ်စ်၏အမှတ်များသည် စာမေးပွဲအောင်ရုံလောက်သာလျှင် ရှိတော့သည်။

အမေရိကန်ပြည်သို့ သူရောက်ရှိပြီး တစ်နှစ်ကျော်အကြာတွင် မဲဒီးဘရွတ် ပိုလိုအသင်းမှာ သူ ဝင်ကစားသည်။ ထိုနည်းဖြင့်လည်း သူ နာမည် ကျော်ကြားလာပြန်သည်။ သူတို့တိုင်းပြည်၏ ပိုလိုချန်ပီယံ တော်မီဟစ်ချ်ကော့ကပင်လျှင် ဒက်ခ်စ်ကို ချီးကျူးရသည့် အခြေအနေသို့ ရောက်လာသည်။

“ကောင်မတွေနဲ့ အတွဲလျှော့လိုက်ရင် မင်းဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ မယှဉ်နိုင်တဲ့ ပိုလိုကစားသမား ဖြစ်လာမှာ သေချာတယ်” ဟု ဟစ်ချ်ကော့က သူ့ကို ပြောဖူးသည်။

ဒက်ခ်စ် စီးလာသည့် တက္ကစီကား မြို့ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် နှင်းပွင့်များ ဖွေးဖွေးလှုပ်အောင် ကျနေသည်ကို ရင်ဆိုင်တိုးကြရသည်။

“ဆောင်းဝင်ပြီ။ ဒီနေ့ဟာ ဆောင်းရာသီထဲကို စဝင်တဲ့နေ့ပဲ” ဟု ကားမောင်းသူက ဒက်ခ်စ်ကို လှည့်ပြောသည်။

ဒက်ခ်စ်က ပြုံးရုံပြုံးပြလိုက်သည်။ ယနေ့မှစပြီး ဖက်ကက် အိမ်တွင်းအောင်းတော့မည်ကိုလည်း သူသိသည်။ ပူတော့လည်း ပူပြန်ပြီ။ ဆောင်းရာသီ ရောက်ပြန်တော့လည်း အေးပြန်ပြီနှင့် သူ အလိုကျနိုင်သည့် ရာသီဥတုပင် မရှိနိုင်တော့။

ဟိုတယ်ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ဒက်ခ်စ်သည် အဝတ်အစားများကို တင်းတင်းရင်းရင်းဖြစ်အောင် ပြင်ရင်း ကားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။ အမေရိကန်လူမျိုးတို့သည် တစ်နည်းအားဖြင့် ထူးဆန်းသည့် လူမျိုးတစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ အလုပ်အကိုင်အကြောင်းများကို စားရင်းသောက်ရင်း ပြောဆိုဆွေးနွေးလေ့ရှိကြသည်။

“ဖေဖေက မင်းနဲ့တွေ့ချင်နေတာ ကြာပြီ။ မနက်ဖြန် သူနဲ့ နေ့လယ်စာအတူတူ လာစားလို့ ဖိတ်နေတယ်” ဟု ဂျင်မ် ပြောခဲ့သည့်အကြောင်းကိုလည်း သူ ပြန်သတိရမိသည်။

ဟိုတယ်တွင်းသို့ သူဝင်လာသောအခါ အညိုရောင်ယူနီဖောင်းဝတ်ဆင်ထားသည့် ဟိုတယ်အမှုထမ်းတစ်ယောက်က သူ့ကို ဆီးကြိုသည်။

“မစ္စတာဇနော့စ်လား ခင်ဗျာ”

ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မစ္စတာဟက်ဒ်လေ သူ့စားပွဲမှာ စောင့်နေပါတယ်။ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်”

ကျယ်လွင့်သော ထမင်းစားခန်းကြီးအတွင်း သူတို့ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့သည်။

အခန်းထဲတွင် ဤပြည်နယ်နှင့် ဤမြို့၏ နာမည်ကြီးပုဂ္ဂိုလ် အများအပြားကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဟောင်း ယခု မြို့တော်ဝန် ပြန်ဖြစ်နေသည့် ဂျင်မကာလေသည် စားပွဲတစ်လုံးမှာ ထိုင်နေသည်။ နာမည်ကြီး နိုင်ငံရေးသမား ဂျိမ်းစ်ဖစ်ဂျရယ်နှင့် ဘောစတွန်မြို့၏ ထိပ်သီးစီးပွားရေးသမားကြီး ဂျိုးဇက်ကနေဒီတို့ကိုလည်း မြင်ရသည်။

ဂျင်မကာ ထိုင်ရာမှထပြီး သူ့ကို နှုတ်ဆက်သည်။

“ဒက်စ်စ်၊ ကိုယ့်အဖေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ”

“ဝမ်းသာပါတယ်” ဒက်စ်စ်သည် လက်တစ်ဖက်ကို အလိုအလျောက် ကမ်းပေးမိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။

သို့သော်လည်း သူ့မျက်လုံးများသည် ဂျိမ်းစ်ဟက်ဒ်လေဆီသို့ မရောက်။ ထိုစားပွဲမှာပင် ထိုင်နေသည့် လူတစ်ယောက်ကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ထိုသူကား မာစယ်ကင်ပီယန်ပင် ဖြစ်ချေသည်။

*

(၂၃)

“ကဲ ... ကျုပ်လဲ ရုံးကို ပြန်လိုက်ဦးမှပဲ”

ဂျိမ်းစ်ဟက်ဒ်လေက ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှထသည်။ ဒက်ခ်စ်ကလည်း ထိုင်ရာမှ ထပြီး နှုတ်ဆက်မည်ပြုသောအခါ သူက လက်ပြန်ပြသည်။

“ထိုင်ပါ မောင်။ ထိုင်ပါ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အေးအေးဆေးဆေး ဆက်စကားပြောကြဦးပေါ့။ အခု ကျုပ်တို့ ဆွေးနွေးခဲ့ကြတဲ့ အလုပ်အကိုင်အကြောင်းအပြင် မောင်နဲ့ မစ္စတာကင်ပီယန်တို့နှစ်ယောက်မှာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအကြောင်းတွေ ပြောစရာ ရှိနေကြဦးမှာပေါ့”

“ကိုယ်လဲ လစ်မှပဲ။ အတန်းရှိနေသေးတယ်” ဂျင်မ်ကလည်း ထိုင်ရာမှ ထသည်။

သူတို့ သားအဖနှစ်ယောက် ထွက်ခွာသွားပြီးသောအခါတွင် ဒက်ခ်စ်နှင့် မာစယ်သည် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြသည်။ ဒက်ခ်စ်က မာစယ်ကိုကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေမိသည်။ မာစယ်၏ အသွင်အပြင်အားလုံး ပြောင်းလဲနေပြီဟု သူ ထင်သည်။ အဝတ်အစားများကလည်း အဖိုးတန်ပြီး အဆင့်အတန်းမြင့်ကာ သပ်ရပ်နေသည်။ သူသည် ယခင်ကလို မိမိတို့သံရုံးမှ ရိုးရိုးစာရေးကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်တော့။ မာစယ်၏မျက်လုံးများကို ကြည့်ရသောအခါတွင်လည်း သူ့ကိုယ်သူ အလွန်ယုံကြည်စိတ်ချထားသည့်ပုံမျိုး ပေါက်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“တို့နှစ်ယောက် ကွဲသွားကြတာ အတော်ကြာပြီပဲ ဒက်ခ်စ်။ နှစ်နှစ်တောင် ရှိသွားပြီ”

မာစယ်က ပထမဦးဆုံး စပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်”

“သူ့ကို မင်း ဘယ်လိုထင်သလဲ” ထွက်သွားပြီဖြစ်သည့် ဂျိမ်းဒ်ဟက်ဒ်လေကို ရည်ညွှန်းပြီး မေးသည်။

“ကျွန်တော် ကြားဖူးထားတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ပိုတောင်ပိုပါသေးတယ်” ဒက်ခ်စ်က ရိုးရိုးသားသား ပြန်ပြောသည်။ မာစယ်က ပြင်သစ်ဘာသာနှင့်ပြောသဖြင့် သူကလည်း ပြင်သစ်ဘာသာနှင့်ပင် ပြန်ဖြေနေမိသည်။

“သူပြောသွားတာ မင်း သိတယ် မဟုတ်လား။ ဟောဟိုမှာထိုင်နေတဲ့ မြို့တော်ဝန်ကာလေဟာ တစ်နေ့ကျရင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရဲ့ သမ္မတကြီးဖြစ်လာရမယ်တဲ့။ တစ်နေ့ကျရင် ကက်သလစ်ဘာသာဝင်ထဲက သမ္မတဖြစ်ရမယ်လို့ သူတို့ ယုံကြည်ချက်ထားကြတယ်” မာစယ်က ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်ကာ အခြားသူ မကြားစေလိုသည့်လေသံမျိုးဖြင့် ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တော့် မယုံပါဘူးဗျာ”

“မယုံမရှိနဲ့။ ဒါကြောင့်မို့လို့ သူ့သားအတွက် စီမံကိန်းတွေ သူချနေတာနဲ့တူတယ်”

“ဂျင်မဲလား”

“ဟုတ်တယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာကြိုတင်ပြီး စီမံကိန်းချနေတာ။ အခုဆိုရင် ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီထဲမှာ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးမြှုပ်ပြီး စိတ်ရောကိုယ်ပါ လုပ်နေတာကြည့်။ ဒါဟာ နိုင်ငံရေးနယ်ထဲကို သူ့သားဝင်လာတဲ့အခါမှာ လမ်းသာနေအောင်လို့ ကြိုတင်ပြီး လမ်းဖောက်ပေးနေတာ”

ဒက်ခ်စ်က မာစယ်ကိုကြည့်ရင်း တွေးမိနေသည်။ ယနေ့ နေ့လယ်စာစားပွဲတွင် ကြားနေရသည့် အကြောင်းအရာများအားလုံးကို ယုံကြည်ရမည်ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

“ခင်ဗျားက သူနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆက်မိလာတာလဲ”

“ရိုးရိုးလေးပါကွာ။ သူက သူ့မှာရှိတဲ့ သင်္ဘောတွေကို ရောင်းချင်တယ်။ ငါက သင်္ဘောတွေကို ဝယ်ချင်တယ်”

“သင်္ဘောလုပ်ငန်းကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားလာတာလဲ။ မကာအိုကို ခင်ဗျားသွားတာ လောင်းကစားဝိုင်းတွေကို အုပ်ချုပ်ဖို့လို့ ကျုပ်က ထင်နေတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီသင်္ဘောလုပ်ငန်းကို ငါ စိတ်ဝင်စားလာတာ မကြာသေးဘူး”

“ဒီကျွန်းတောင်မှ သူ့ဆီက ဝယ်လို့မရခဲ့တာ။ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ် ရနိုင်မှာလဲ”

“ဒီကျွန်းဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးက အရူးပါကွာ။ သူ့သင်္ဘောလုပ်ငန်းတွေ အကုန်လုံးကို သူနဲ့ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်တဲ့ အင်္ဂလိပ်ကြီးကို ပေးပစ်လိုက်ပြီ ဟုတ်ကလဲ တို့ကို နှောင့်ယှက်ဖို့ပဲ ကြံနေတာပါ”

မာစယ်က ဒက်စ်စ်ဘက်သို့ တိုးလာပြီး အသံကို ပို၍ တိုးလိုက်ပြန်သည်။

“ဒီအကြောင်းတွေကိုသိတော့ မင်းအဖေ သင်္ဘောတွေလိုချင်ကြောင်း ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို ငါ သွားသတိရတယ်။ ငါနဲ့ရင်းနှီးတဲ့ တရုတ်မိတ်ဆွေတွေဆီကလဲ ငါ ပိုက်ဆံချေးထားတယ်။ သင်္ဘောအစီးနှစ်ဆယ်လောက်တော့ ဝယ်နိုင်တယ်။ ဒီငွေရလာတဲ့အခါမှာ သင်္ဘောစီးရေ များများလိုချင်လာပြန်တယ်။ ဟက်ဒ်လေမှာလဲ ရောင်းဖို့ အစီးငါးဆယ် ရှိနေတယ်။ ဒီတော့ သူနဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်ရတော့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဘိုးကြီးက လူလည်ကြီးကွ။ ငါ့အကြံအစည်ကို သူ ချက်ချင်းရိပ်မိသွားတယ်။ မြိတိသူ့သင်္ဘောကုမ္ပဏီတွေနဲ့ အတူတူရောပြီး မင်းတို့တိုင်းပြည်ကို သပိတ်မှောက်ဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာဟာ အချိန် သိပ်စောသွားပြီဆိုပြီး သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်”

“ငွေတွေ ရှုံးသွားတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းတာကို ဆိုလိုတာလား”

“နောက်ဆုံးမှာတော့ ဒီသဘောပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့သဘောတွေကိုတော့ ငါ့ကို ရောင်းချင်နေတာ အမှန်ပဲ။ စည်းကမ်းချက်တွေ ရှိတာပေါ့ကွာ။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိနေတဲ့ သူတို့ကိုယ်စားလှယ်တွေနဲ့တော့ အဆက်အသွယ် မဖြတ်ရဘူးတဲ့။ ဒီသဘောတွေကို ဝယ်မယ်ဆိုရင် မင်းတို့တိုင်းပြည်နဲ့ ငါ အဆက်အသွယ် ရဖို့လိုတယ်။ ဒီလိုမှမရရင် သဘောတွေ ပိုင်တာပဲရှိတယ်။ ဘာမှတော့ လုပ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ကျုပ်တို့ခေါင်းဆောင်ကြီးက အမေရိကန်လူမျိုးတွေနဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို အတူတူ လုပ်ချင်သလား၊ မလုပ်ချင်ဘူးလားဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လဲ မသိဘူး”

“မင်းတို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးကလဲ လက်တွေ့သမားပါကွာ။ ဒီကွိုင်တို့ဆီက အခုထက်ပိုပြီး ဘာမှ မျှော်လင့်လို့ မရတော့ဘူးဆိုတာကို အခုလောက်ဆိုရင် သူ သဘောပေါက်နေရောပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ သဘောလိုင်းဖွင့်ခွင့်အတွက် ဒေါ်လာငါးသန်း ယူထားတာနော်။ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်တောင် ခွင့်ပြုနေရဦးမှာ”

မာစယ်က ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကိုထုတ်ပြီး မီးညှိနေသည်။ ဆေးလိပ် မီးမညီသေးသဖြင့် ဒက်ခ်စ်ကို ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ဆေးလိပ်ကိုသာ ဖွာနေသည်။

“ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းအဖေလဲ မှားခဲ့ပါပြီကွာ။ ဒီအမှားမျိုးကို မင်းကပါ ထပ်ပြီး မလုပ်ပါနဲ့တော့။ မင်းတို့ခေါင်းဆောင်ကြီးဟာ မင်းအဖေလို ရိုးသားဖြောင့်မတ်တဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကွိုင်းတို့ကပေးတဲ့ ဒေါ်လာငါးသန်းဟာ ဘာဖြစ်သွားမလဲ မင်း သိသလား။ မင်းတို့တိုင်းပြည်ရဲ့ ဘဏ္ဍာတော် ငွေစာရင်းထဲကို ရောက်သွားတယ်လို့များ မင်း ထင်သလား”

ဒက်ခ်စ်က ဘာမှ ပြန်မဖြေချေ။

“ဒီငွေငါးသန်းဟာ မင်းတို့ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ နာမည်နဲ့ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံက ဘဏ်တိုက်ထဲကို ဝင်သွားပြီ”

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ ဒက်ခ်စ် တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ ဤကိစ္စကို မာစယ် သိလျှင် ဖေဖေလည်း သိရမည်ဟု သူ တွေးမိသည်။

“ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော့်အဖေ သိသွားသလား”

“သိတာပေါ့”

“ဒါဖြင့်ရင် ဘာဖြစ်လို့ သူက ...”

မာစယ်က ဒက်ခ်စ်၏စကားမဆုံးမီ ဝင်ပြောသည်။

“သူ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ သူ အလုပ်ပြုတ်ခံလို့ဖြစ်မလား။ ဒီသင်္ဘောတွေအပေါ်က ရတဲ့ငွေဟာ ကော်တီဌေးတိုင်းပြည်အတွက် မဖြစ်ရင်လဲ နေပေစေတော့။ နောက်ထပ် သင်္ဘောတွေ ထပ်ရှာမယ်။ အဲဒီလို သင်္ဘောတွေ ထပ်ရလာတဲ့အခါကျရင်တော့ သူတိုင်းပြည်အတွက် ငွေတွေရပါလိမ့်မယ်လို့ သူယုံကြည်ခဲ့တယ်။ ဒီယုံကြည်ချက်ကြောင့် သူ ရေငုံနေခဲ့တယ်။ အဲဒီ စိတ်ဝေဒနာကြောင့် သူ အသေစောသွားတယ်လို့ ငါ ထင်တယ်”

ဒက်ခ်စ်သည် စိတ်မသက်မသာဖြင့် ခေါင်းကို ယမ်းခါနေမိသည်။ သနားစရာကောင်းသော ဖေဖေ။ စောစောကသာ ထိုကိစ္စကို သိခဲ့မည်ဆိုလျှင် ... ။ သို့သော်လည်း ဘာမှ တတ်နိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်းကို တစ်ပါတည်း သူ စဉ်းစားမိတော့သည်။

“တကယ်လို့ တို့သင်္ဘောတွေကို မင်းတို့တိုင်းပြည်နဲ့ ပြေးဆွဲခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် နောက်ထပ် ဒေါ်လာငါးသန်း ထပ်ပေးမယ်။ မင်း ဘယ်လိုသဘောရသလဲ။ မင်းတို့ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဒီငွေကို လက်ခံမှာ သေချာပါတယ်။ ဒက်ခ်စ် ... မင်းဟာ ကလေး မဟုတ်တော့ဘူးနော်။ မင်းဟာ လူလားမြောက်ပြီး တကယ့်ဘဝထဲကို ထိုးဖောက်ရင်ဆိုင်နေရပြီ။ တကယ်လို့ ဒီကိစ္စကို သဘောတူညီပြီး လက်ခံရင် မင်းအတွက်လဲ အကျိုးကျေးဇူးရှိရပါစေမယ်။ မင်းအတွက်လဲ မင်းစဉ်းစားဖို့ အချိန်တော်ပြီ။ အရာရာမှာ ကိုယ်ကျိုးစွန့်ပြီး အဆင်းရဲခံနေတော့မှာလား။ သူခိုးတွေ ထင်တိုင်းလုပ်သွားတဲ့ အကြွေးတွေကို မင်းက ကုန်းဆပ်နေမှာလား”

“ကျွန်တော်လဲ မပြောတတ်တော့ပါဘူးဗျာ။ ဒီကိစ္စဟာ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ယုံကြည်ဖို့ခက် ...”

မာစယ်က စကား ဖြတ်ပြောပြန်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ယုံကြည်ဖို့ခက်ရမှာလဲ။ မင်းတို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဘာဖြစ်လို့ မင်းကို ဒီလို လွှတ်ထားတာလဲ။ ဒါအတွက်ပဲ မဟုတ်လား။ အမေရိကန်နဲ့ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံ ပြန်လည်သင့်မြတ်ဖို့အတွက်ပဲ မဟုတ်လား။ သူ မျှော်လင့်ခဲ့တဲ့ အကူအညီတွေကို ဥရောပက သူ ရခဲ့ဖူးလို့လား”

ဒက်ခ်စ်က ငြိမ်နေသည်။

“ကော်တီဂွေးနိုင်ငံသားအဖြစ် ငါ ခံယူချင်တယ်ဆိုရင်ရော ဘယ်လိုသဘောထားမလဲ”

“ခင်ဗျားက ပြင်သစ်နိုင်ငံသားဘဝကို စွန့်လွှတ်ပြီး ကော်တီဂွေးနိုင်ငံမှာ သွားနေမှာလား”

ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေရင်း မေးသည်။

“ဘယ်ကလာ ကော်တီဂွေး သွားနေမှာလဲကွ။ မင်းတို့နိုင်ငံသားအဖြစ်ပဲ ခံယူမှာပါ။ အမေရိကန်ပြည်ကိုပဲ ငါသဘောကျတယ်။ အထူးသဖြင့် နယူးယောက်မြို့ကို ပိုပြီးသဘောကျတယ်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း လုပ်ချင်တဲ့နေရာက မင်းတို့တိုင်းပြည်။ ငါနေချင်တဲ့နေရာက ဒီတိုင်းပြည်မှာပဲ”

ထိုနေ့ညက ခေါင်းဆောင်ကြီးနှင့်သူ တယ်လီဖုန်းအဆက်အသွယ် လုပ်ကြသည်။ အကျိုးအကြောင်းအားလုံးကို ရှင်းပြသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးကလည်း သဘောတူသည်။ သို့သော် ဒေါ်လာငါးသန်း မဟုတ်။ ဆယ်သန်းပေးရမည်။ မိမိတို့တိုင်းပြည်ကို သပိတ်မှောက်ခဲ့သည့်အတွက် လျော်ကြေးအဖြစ် ငါးသန်း ထပ်ပိုပေးရမည်ဟု တောင်းဆိုသည်။

ဤတိုင်းပြည်တွင် သူထမ်းဆောင်ရမည့်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ပြီးမြောက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း တယ်လီဖုန်း ပြန်ချလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း သူ သဘောပေါက်နားလည်လိုက်သည်။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို ကိုယ်ပြန်ရတော့မည့်အချိန်လည်း ကျရောက်လာပြီ ဖြစ်ချေ၏။

+

ဒက်ခ်စ်က စားပွဲပတ်လည်မှာ ရှိနေကြသူများကို လှည့်ကြည့်သည်။ ရောဘတ်နှင့် ကာရိုလင်း၊ ဂျင်မီနှင့် ဂျယ်ရယ်မီဟက်ဒ်လေ၊ ပြီးတော့ သူတို့၏ ညီမနှစ်ယောက်။

ယနေ့ညသည် ဒက်ခ်စ်အဖို့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် နောက်ဆုံးညအဖြစ် နေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ မနက်ဖြန် သူတိုင်းပြည်သို့ ပြန်တော့မည်။ ထို့ကြောင့် သူငယ်ချင်းများက သူ့အတွက် နှုတ်ဆက်ညစာ တည်ခင်းဧည့်ခံကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အမေရိကန်ပြည်သူများ၏ကြားတွင် နာမည်ကျော်ကြား ရေပန်းစားခဲ့သည့် ဒက်ခ်စ်သည် သူ့ကို နှုတ်ဆက်တည်ခင်းသည့် ညစာစားပွဲတွင် တစ်ကိုယ်တည်း အဖော်မဲ့ ထိုင်နေသည်ကိုတွေ့လျှင် လူအများက မည်သို့ ကောက်ချက်ချကြလေမည်နည်းဟု ဒက်ခ်စ် တွေးနေမိသည်။ ထိုအတွေးကြောင့်လည်း သူ ပြုံးမိသည်။

စားပွဲထိုးက ကော်ဖီ လာချပေးသည်။ ဂျင်မ်က လည်ချောင်းရှင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် စားပွဲတွင်ရှိနေသူများကို လှည့်ကြည့်သည်။ အားလုံးက ခေါင်းညိတ်ပြုကြသည်။ ဂျင်မ်က ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ဒက်ခ်စ်၊ မင်းရဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ ကိုယ်တို့အားလုံးဟာ မင်းနဲ့ အခုလိုခွဲကြာရတော့မယ်ဆိုတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းဟာ တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးရဲ့ တာဝန်တွေကို ပိုပြီး ထမ်းဆောင်နိုင်ဖို့အတွက် ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ်ပြန်မှာဖြစ်ကြောင်း သိရတဲ့အတွက်လဲ သူငယ်ချင်းကို လေးစားမိကြပါတယ်”

ဂျင်မ်က ထုံးစံအတိုင်း အေးဆေးတည်ငြိမ်သော လေသံနှင့် ပြောနေသည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် တို့တွေအားလုံးကို အမှတ်ရစရာကလေးတစ်ခု ပါမသွားဘဲနဲ့တော့ သူငယ်ချင်းကို ကိုယ်တို့ မခွဲလိုက်နိုင်ဘူး။ သူငယ်ချင်းဟာ ကိုယ်တို့အားလုံးနဲ့ ဝေးကွာတဲ့အရပ်မှာပဲ ရှိနေနေ၊ နီးတဲ့အရပ်မှာပဲ ရှိနေနေ သူငယ်ချင်းဟာ ကိုယ်တို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းပါလား ဆိုတာလေးကို အမြဲတမ်း အမှတ်ရနေစေမယ့် ပစ္စည်းတစ်ခုခုတော့ ပါသွားဖို့ လိုနေပါတယ်။ နောက်တစ်ကြောင်းကလဲ ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်မှာ တက်ရောက်ပညာသင်ကြားခဲ့ဖူးတဲ့လူဟာ ဘယ်ဘဝပဲရောက်ရောက် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်ကို မမေ့ဘဲ ‘ငါဟာ ဟားဗတ်တက္ကသိုလ် ကျောင်းထွက်ကွ’ လို့ အမြဲတမ်းသတိရနေဖို့လဲ လိုပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလို အမှတ်ရနေစေဖို့ ကိုယ်တို့ရဲ့ အမှတ်တရ လက်ဆောင်ကလေးကို သူငယ်ချင်း အမြဲတမ်း ဆင်မြန်းထားလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်တို့ ယုံကြည်ပါတယ်”

သားရေဘူးငယ်ငယ်ကလေးကို ဒက်ခ်စ်က ဖွင့်သည်။ ကြက်သွေးရောင်ကျောက်ကို ရွှေဖြင့်ကွပ်ထားသည့် လက်စွပ်ကလေးတစ်ကွင်း အရောင်လက်လာသည်။ မြင်လျှင်မြင်ချင်း ဤလက်စွပ်သည် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ် သူတို့အတန်း၏ အထိမ်းအမှတ်လက်စွပ်ဖြစ်ကြောင်း သူ သိလိုက်သည်။ (၁၉၃၉)ခုနှစ် သက္ကရာဇ် ထိုးထားသည်။

ဒက်ခ်စ်က သူငယ်ချင်းများကို ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ ဤလက်စွပ်ကို သူတို့ အလွယ်တကူ မရနိုင်။ ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးစားယူခဲ့ရကြောင်း မပြောဘဲနှင့် သူသိသည်။ အမှန်တော့ နောက်ဆုံးနှစ်ရောက်အောင် ကျောင်းတက်ဖူးမှသာလျှင်

ဤလက်စွပ်မျိုးကို ထုတ်ပေးသည်။ ယခု ဒက်ခ်စ် ကျောင်းတက်ခဲ့ရသည်မှာ နှစ်နှစ်မျှသာရှိသေးသည်။ နောက်ထပ် အနည်းဆုံး နှစ်နှစ် နေရဦးမည်။ သို့မှ လက်စွပ်ရခွင့် ရှိမည်။

လက်စွပ်ကလေးကို အသာအယာ လက်မှာ လျှိုသွင်းလိုက်သည်။ အလောတော်ပင် ဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်းများကို သူ ပြန်ကြည့်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကိုယ်သေတဲ့အထိ ကိုယ့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဒီလက်စွပ်ကို မချွတ်တမ်း ဝတ်ထားပါ့မယ်” ဒက်ခ်စ်ကလည်း ရိုးရိုးကလေးပင် ပြန်ပြောသည်။

ထို့နောက် ထိုင်ရာမှ သူ ထသည်။ သူ့ဘေးမှာရှိနေသည့် ကာရိုလင်း၏ပါးကို နမ်းရန် သူ့ကိုယ်ကို ကိုင်းလိုက်သည်။ သူ အလွန် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ကာရိုလင်းသည် မျက်ရည်ဖြိုဖြိုကျကာ ငိုကြွေးနေပါပေကလား။

+

ဒက်ခ်စ်သည် ဖက်ကက်နှင့်အတူ သဘောလက်တန်းကိုမှီပြီး ရပ်နေသည်။ ကျူရေတူမြို့တော်၏ နောက်ဘက်ရှိ ကော်တီဝွေးတောင်တန်းကြီးများသည် နံနက်ခင်း နေရောင်အောက်တွင် မြူတွေဆိုင်းလျက် ပေါ်လာသည်။

“တို့တိုင်းပြည် ... ဒက်ခ်စ် ... ကြည့်စမ်းပါဦး။ တို့တိုင်းပြည်ကို ပြန်ရောက်ပြီ”

ဖက်ကက်သည် ဒက်ခ်စ်၏ ပခုံးကိုဖက်ကာ စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့် ပြောနေသည်။

သဘောက တရွေ့ရွေ့ဝင်လာသည်။ တောင်တန်းကြီးများသည် ပို၍ ပို၍ မြင့်မားလာကြသည်။ စိမ်းညိုနေသည်ကို မြင်ရသည်။ ကော်တီဝွေးတိုင်းပြည် ဆောင်းရာသီ၏ အလွန်တရာ လှပသော စိမ်းညိုနေသည့်အရောင်။

ဒက်ခ်စ်သည် သူ့အဖေ၏အသံကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာသည်။ ယခုပင်လျှင် မိမိအနားတွင်ရပ်ပြီး ပြောပြနေသကဲ့သို့သော အသံမျိုးကို ပြန်လည် ကြားယောင်နေမိသည်။

"သားရဲ့တိုင်းပြည်ကို သား ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါမှာ သားဟာ ကလေး မဟုတ်တော့ဘူး။ လူလားမြောက်ပြီးဖြစ်တဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတော့မယ်"

မျက်စိရှေ့မှာရှိနေသည့် မြင်ကွင်းတို့ ဝါးသွားသည်။ မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်များ ပြည့်လျှံလာသည်။ ပြီးတော့ ကန်ပေါင်ကျိုးကျသလို ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးဆင်းသွားတော့သည်။

"မှန်ပါတယ် ဖေဖေ"

လေသံကလေးနှင့် သူ ပြန်ဖြေလိုက်မိသည်။

သို့သော်လည်း ထိုသို့ လူလားမြောက်ပြီး လူကြီးဖြစ်လာခြင်းသည် နာကြည်းမှုနှင့် အထီးကျန်ဘဝသို့ ကျရောက်ဖို့ ဖြစ်ကြောင်းကိုကား သူတို့ သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး မျှော်မှန်းထားခဲ့ကြခြင်းကား မရှိပါချေ။

*

ဒုတိယပိုင်း(ပြီး)

အုတ်ကြေးမြက်

အထောက်အကူလှအောင်

THE ADVENTURERS

(တစ်ပုဒ်)

ဂျော့ဇ်လက်ထပ်ဗင်္ဂါ

ငွေနှင့် လက်ထပ်မင်္ဂလာ

(၁)

ဆာဂျီသည် ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ၏ ရုံးခန်းတွင်းရှိ သားရေဖုံးထားသော ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း တစ်ကမ္ဘာလုံးရှိ ဘဏ်တိုက်အားလုံးတို့၏ အနံ့အသက်သည် အတူတူပဲဖြစ်ကြသည်ဟု တွေးနေမိသည်။ ထိုအထဲတွင် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံရှိ ဘဏ်တိုက်တို့၏ အနံ့အသက်သည် ပို၍ပင် ဆိုးချေသေးတော့သည်။ အိုမင်းဟောင်းနွမ်းသော အနံ့အသက်များ။ ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင်များက ငွေကြေးကို တန်ဖိုးထားလေးစားကြသည့် သဘောလက္ခဏာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ တစ်နည်းဆိုရသော် သူတို့ ကိုင်တွယ်ကွပ်ကဲနေရသော ငွေကြေးတို့သည် ငွေကြေးသက်တမ်းပို၍ပင် ကြီးမားသည့်သဘောကို ဆောင်သည်ဟုလည်း ယူဆနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိသည်။

ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင်ကြီးနှစ်ဦးတို့သည် ကြီးမားသော စားပွဲကြီး၏နောက်ဘက်တွင် ထိုင်နေကြသည်။ ဆာဂျီကလည်း သူတို့ကို အမှတ်မထင်ပင် ပြန်ငေးကြည့်နေသည်။ သူတို့က စတင်စကားပြောခြင်းကို သူ စောင့်နေသည်။ သူ့အနေဖြင့် များများစားစား ပြောစရာလည်းအကြောင်းမရှိ။ ထို့ကြောင့်လည်း ငြိမ်သက်စွာပင် ထိုင်နေလိုက်တော့သည်။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ခပ်သေးသေးလူက ဂျာမနီသံ အလွန်ဝဲနေသည့် ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် စတင် ပြောဆိုသည်။

“ကျုပ်နာမည်က မွန်ဇာဘန်းစတိန်း။ ဟောဒါက ကျုပ်ရဲ့တွဲဖက် မွန်ဇာကက်စတယ်လီ”

လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်မည့် အမူအရာကို သူတို့ဘက်က မပြု။ ထို့ကြောင့် ဆာဂျီကလည်း ခေါင်းညိတ်ရုံသာ ညိတ်ပြပြီး ထိုင်မြဲ ထိုင်နေသည်။

“မောင်ဟာ မင်းညီမင်းသားအစစ်မှ မဟုတ်ဘဲ”

ဘန်းစတိန်းက သူ့ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်ရင်း စတင်တိုက်ခိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများကလည်း ပြစ်တင်ရှုတ်ချသည့် အမူအရာကို ဖော်ပြနေကြသည်။

“မဟုတ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ။ ဒီအကြောင်းကို သူ သိထားပြီးပြီပဲ”

ဆာဂျီက ပြုံးရုံပြုံးကာ ပခုံးများကို တွန့်ပြရင်း ပြန်ပြောသည်။

“ဒီအကြောင်းကို သူ သိထားပြီးပြီလား”

ဘန်းစတိန်း၏ မျက်လုံးများသည် ချက်ချင်း အမူအရာပြောင်းသွားသည်။ သဘောပေါက်နားလည်ခြင်း မရှိသလိုလည်း ပြန်မေးလေသည်။

“မောင်ဟာ မြို့စားလဲမဟုတ်ဘူး။ မောင့်အဖေသာ မြို့စား။ အခု သူ ဂျာမန်စစ်တပ်ထဲမှာ” ကတ်စတယ်လီက ဝင်ပြောပြန်သည်။ သူ့လေသံကလည်း မနှစ်မြို့သည့်လေသံ ဖြစ်သည်။

သူတို့၏စကားများကို ကြားသောအခါ ဆာဂျီ စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“အခုလို ကျွန်တော်တို့တွေ့ကြတာဟာ ကျွန်တော့်မိသားစုအကြောင်းကို ဆွေးနွေးဖို့ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ ဒီမိန်းကလေးကို လက်ထပ်ယူရေး မယူရေးကိုလဲ ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ မိန်းကလေးကသာ ကျွန်တော်နဲ့ လက်ထပ်ချင်နေတာပါ”

ဆာဂျီသည် ထိုမျှသာပြောပြီး ရုံးခန်းပေါက်ဆီသို့ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ဘန်းစတိန်းသည် အံ့ဩတကြီးဖြင့် လျင်မြန် ပေါ့ပါးစွာ ထိုင်ရာမှ ထလာသည်။ တံခါးကို ဆာဂျီ မဖွင့်သေးမီ သူက လှမ်းဆွဲထားသည်။

“ခဏနေပါဦး မွန်ဖွန်ကိုပစ်”

ထိုသူ၏နဖူးပေါ်တွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ သီးနေပြီကို သူ သတိထားလိုက်မိသည်။

“ကျုပ်တို့မှာ ရန်ထောင်ချင်တဲ့သဘောထားမျိုး မရှိပါဘူး မြို့စားကြီး နစ်ကိုဗစ်”

ဆာဂျီက သူ့ကို စက်ဆုပ်သည့်အကြည့်မျိုးဖြင့် ပြန်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ဘာမှ ပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ တံခါးကိုဖွင့်သည်။ ထိုအခါတွင် ကတ်စတယ်လီလည်း လက်မြောက်အရုံးပေးပြီ။ ထိုင်ရာမှထပြီ။ သူ့အရပ်က ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဖြစ်သည်။

“ဒါမှန်ပါတယ် ကိုယ်တော်လေး။ ရန်ထောင်ချင်တဲ့သဘောမျိုးနဲ့ ပြောနေကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျေးဇူးပြုပြီး ပြန်ထိုင်ပါဦး။ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး လူကြီးလူကောင်းများလို အေးအေးဆေးဆေး ကျုပ်တို့ ဆွေးနွေးနိုင်ပါတယ်”

ဆာဂျီသည် သူ့ကုလားထိုင်သို့ ပြန်လာထိုင်သည်။ အပေါ်စီးရလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်းလည်း သူ့နားလည်ပြီ။ စုအန်းထံမှ စကားတစ်လုံး သူ့အဖေထံ ရောက်သွားမည်ဆိုလျှင် သူတို့ဘဏ်တိုက်သည် ဖောက်သည်တစ်ယောက် ဆုံးရှုံးချေတော့မည်။ ဒါလေ၏ ငွေစာရင်းများသည် သူတို့ ဘဏ်တိုက်မှ အခြားဘဏ်တိုက်သို့ ရောက်သွားပေလိမ့်မည်။

ဘန်းစတိန်းလည်း သူ့ကုလားထိုင်မှာ ပြန်ထိုင်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်သက်သာရာ ရသွားပုံပေါက်သည်။ ဘန်းစတိန်းက ကြိုးစားပြုံးသည်။

“မွန်ဖွာဒါလေနဲ့ ကျုပ်တို့ အဆက်အသွယ်ရပြီးပါပြီ။ သူ့သမီးနဲ့ မောင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို သူက မကန့်ကွက်ကြောင်းလဲ မောင့်ကို ဝမ်းသာစရာ သတင်းပြောပါရစေ”

ဆာဂျီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။

“မစ္စဒါလေရဲ့ အကျိုးစီးပွားတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး လိုအပ်တဲ့ အကာအကွယ်များလုပ်ပေးဖို့ ကျုပ်တို့ကိုလဲ ညွှန်ကြားထားပါတယ်။ သူတို့မိသားစုရဲ့ အနာဂတ်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေနဲ့ ဆက်နွယ်နေတဲ့ အကျိုးစီးပွားပေါင်း မြောက်မြားစွာကို မစ္စဒါလေ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မောင်လဲ သိပါတယ်။ ဒါကြောင့် အခုကိစ္စမှာ ပတ်သက်လာသူအားလုံးအတွက် လိုအပ်တဲ့ ကာကွယ်မှုတွေကို ကျုပ်တို့လုပ်ကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်”

ဆာဂျီက ငြိမ်မြဲ ငြိမ်နေသည်။

“မောင့်ရဲ့ အကျိုးစီးပွားကိုလဲ ကာကွယ်ပေးမှာ ဖြစ်ပါတယ်”

ကတ်စတယ်လီက စကားဝင်ဆက်ပေးသည်။

“ပေးရမှာပေါ့ဗျာ”

ဆာဂျီက မပြောချင် ပြောချင်ဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

“မောင့်ရဲ့ ဇနီး ဖြစ်လာတော့မယ့် စူအန်းဒါလေအတွက်လဲ ရပိုင်ခွင့်တွေ လုပ်ပေးဖို့လိုပါတယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မွန်ဇာဒါလေက ကျုပ်တို့ကို လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေ ပေးထားပါတယ်။ မောင်တို့လက်ထပ်တဲ့အချိန်မှာ မိန်းကလေးဘက်က ခန်းဝင်ပစ္စည်းအဖြစ်နဲ့ ဒေါ်လာ နှစ်သောင်းခွဲ ပေးပါမယ်။ မောင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ စားဝတ်နေရေးတွေအားလုံးကို တာဝန်ယူမယ်။ ငွေအနေနဲ့ တစ်လကို ဒေါ်လာငါးရာ ပေးမယ်။ ဒါတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ မောင့်ဘက်က ဘာမှ ပြန်လုပ်ပေးဖို့ မလိုပါဘူး။ မွန်ဇာဒါလေက မောင့်ကို စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာ ရှိစေချင်ပါတယ်။ ဒါမှသာလျှင် သူ့သမီးလဲ စိတ်ချမ်းသာမှုရလိမ့်မယ်လို့ သူက ယုံကြည်ပါတယ်” ဘန်းစတိန်း၏လေသံသည် ပို၍ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းလာသည်။

ဆာဂျီက သူတို့ကို ပြန်ကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေသည်။

“ဒါလောက်တောင် ကပ်စေးနဲ့ ကော်တရာကျတဲ့ အစီအစဉ်လောက်နဲ့တော့ သူ့သမီး စိတ်ချမ်းသာအောင် ကျွန်တော် လုပ်ပေးနိုင်လိမ့်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ မစ္စတာဒါလေကလဲ ဒါကို သဘောပေါက်ပြီးဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်”

“မောင်က ဘယ်လောက် ရသင့်တယ်ထင်လို့လဲ” ကတ်စတယ်လီက သူ့ကို အကဲခတ်နေရင်း မေးသည်။

“ဘယ်သူ သိနိုင်မှာလဲဗျာ။ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့မိန်းမက ဒေါ်လာသန်းပေါင်းငါးဆယ်လောက် အမွေရထားတယ်။ သူ့ယောက်ျားကတော့ အိတ်ထဲမှာ နှစ်ပြားတစ်ပဲထည့်ပြီး လမ်းလျှောက်နေရတယ်ဆိုတာမျိုးဟာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုး ရောက်သွားမလဲ”

“လက်ထပ်ချိန်မှာ ဒေါ်လာ ငါးသောင်းပေးပြီး လစဉ် တစ်ထောင်ဆိုရင်ကော အဆင်ပြေနိုင်ပါ့မလား”

“တော်သေးတယ် ဆိုရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒါလဲ ပြည့်စုံလုံလောက်တဲ့ အဆင့်အတန်း မဟုတ်သေးပါဘူး”

ဆာဂျီသည် စူအန်းက လက်ဆောင်ပေးထားသော ရွှေစီးကရက်ဘူးကို ထုတ်သည်။ စီးကရက်တစ်လိပ်ယူပြီး မီးညှို့နေသည်။ ပြီးတော့ အရေးမစိုက်သလို စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားသည်။

“မောင်က ဘယ်လောက်ရမှ ဖြစ်မယ်လို့ ထင်နေသလဲ”

“ကျုပ်အဖို့ကတော့ လွယ်ပါတယ်ဗျာ။ အမှန်ကတော့ ဒီကိစ္စဟာ ကျုပ်ရဲ့ သဘောထား မဟုတ်ပါဘူး။ မစ္စဒါလေရဲ့ သဘောထားသာ ဖြစ်ပါတယ်”

“မစ္စဒါလေရဲ့ သဘောထားဆိုတာက မောင်ပြောလို့သာ ကြားရတာကိုး” ဘန်းစတီန်းက မဆိုင်းမတွ ပြန်ပြောသည်။

“မစ္စဒါလေရဲ့ စကားလုံးတွေကို ခင်ဗျားတို့ မြင်ရပါလိမ့်မယ်ဗျာ။ အဲဒီအပေါ်မှာ ထိုးထားတဲ့ စာလုံးတွေကို ဖတ်ကြည့်ပါ” ဆာဂျီက ရွှေစီးကရက်ဘူးအဖုံးကိုဖွင့်ပြီး သူတို့ရှေ့သို့ ထိုးပေးလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ဖတ်ကြသည်။ သူတို့ အရုံးပေးလိုက်ကြပြီဖြစ်ကြောင်း သူတို့မျက်နှာများကို မကြည့်ဘဲနှင့် ဆာဂျီ သိသည်။

ချစ်သော ဆာဂျီသို့ ...

ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြီးအမြတ်ဆုံး ချစ်ရသူအတွက် အချစ်မကလေး၏ ချစ်သက်လက်ဆောင်။

မောင်ရဲ့ ရာသက်ပန်ချစ်မကလေး

စူအန်း

နောက်ဆုံးတော့ သဘောတူညီမှုကို သူတို့ရကြသည်။ မိန်းကလေးဘက်က ဒေါ်လာတစ်သိန်း တင်မည်။ တစ်လလျှင် နှစ်ထောင်ငါးရာ ပေးမည်။ အကယ်၍ စုအန်းက ကွာရှင်း ပြတ်စဲလိုသည်ဆိုလျှင် ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ တစ်နှစ်လျှင် ဒေါ်လာငါးသောင်းနှုန်းဖြင့် ငါးနှစ်အတွက် နှစ်သိန်းငါးသောင်းကို ဆာဂျီအား ပေးရမည်။

+

ထိုသို့သော အကြောင်းများဖြစ်ပေါ်စေရန် ဖန်တီးလာသည်မှာ လွန်ခဲ့သည့် သုံးလကျော် ဇန်နဝါရီလကုန်ခန့်က ဖြစ်သည်။ ဆာဂျီသည် စိန်မိုးရဲဖိမြို့ကလေးတွင် ရှိနေသည်။ ကြည့်လေရာတိုင်းတွင် မြူတွေဆိုင်းနေသည်။ နှင်းပွင့်များလည်း တသောသောကျနေရာ တောင်တို့သည် ရေခဲတို့ဖြင့် ဖုံးအုပ်နေကြသည်။ ရာသီဥတုဆိုးဝါးနေသောကြောင့် မြို့သူမြို့သားတို့သည် အိမ်ပြင်သို့ မထွက်ကြဘဲ အိမ်ထဲမှာသာ တံခါးများ အလုံပိတ်ပြီး နေကြသည်။

ထိုမြို့ကလေးတွင် အိမ်ကလေးတစ်လုံးကို ဆာဂျီ ငှားနေသည်။ တစ်နေ့ညနေ လေးနာရီလောက်တွင် အိမ်တံခါး လာခေါက်သံကြားရသည်။ ဤမျှ ရာသီဥတုဆိုးဝါးနေချိန်တွင် မည်သို့သောဧည့်သည် လာလေသနည်းဟု ကျိန်ဆဲရင်း အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးကြီးကို တံခါးသွားဖွင့်ပေးရန် အော်ပြောသည်။ သို့သော်လည်း အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးကြီးကို ရက်အားပေးထားကြောင်း သတိရသဖြင့် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် သွားဖွင့်ပေးရတော့သည်။

“ဪ ... ခင်ဗျားကိုး။ ဒါလောက်တောင်ဆိုးရွားနေတဲ့ ရာသီဥတုထဲမှာ ဒီတောင်ပေါ်ကို ခင်ဗျားလိုလူမိုက်တစ်ယောက်သာ တက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျုပ် စောစောကသိထားဖို့ ကောင်းသဗျာ”

အိမ်ဝတွင် ရပ်နေသူသည် ရေခဲပြင်လျှောစီးသင်တန်းဆရာ ကတ်ဝီဟယ်လ်မာ ဖြစ်လေသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ နှင်းပွင့်များကို ခါချရင်း အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်လာသည်။

“မောင်ရင် တစ်ယောက်တည်းလား”

“တစ်ယောက်တည်းပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားက ဘယ်သူများရှိနေမယ် ထင်လို့လဲ။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီး ဂရက်တိုဂါဘို ရှိနေတယ် ထင်လို့လား”

“ဒါမျိုးတွေလဲ မအံ့ဩပါဘူးကွာ။ အင်း ... အိမ်ထဲမှာက အပြင်ထက် အများကြီး နေသာတာပဲ။ တစ်ခုခုသောက်စရာများ ရှိသလား”

“ဟောဟိုမှာ ဟေ့ဒ်ကာ တစ်ပုလင်းရှိတယ်” ဆာဂျီက ခုံရှည်ပေါ်မှာ ပြန်ထိုင်သည်။ အဘိုးကြီး အရက်ထည့်သောက်နေသည်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ဒီတစ်ချီတော့ မောင်ရင် ပွပေါက်တိုးမယ့် အနိပ်စားလေးတစ်ယောက် ငါတွေထားပြီ”

“လုပ်ပြန်ပြီလား။ ဟို နောက်ဆုံးတစ်ယောက်လိုပဲလား။ ခင်ဗျား အပြောကောင်းတာနဲ့ ကျုပ် ဒုက္ခဖြစ်ပြီးပြီလေ။ သူကလဲ ဘူကောင်မ၊ ဘူ ဘူချင်း တွေလိုက်ကြတာ နောက်ဆုံးတော့ နှစ်ယောက်စလုံး လမ်းပေါ် လျှောက်နေကြတာပဲ မဟုတ်လား”

“မှားတဲ့အခါလဲ မှားမှာပေါ့ကွာ။ ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်ပါ။ ငါ သေသေချာချာ လေ့လာပြီးပါပြီ”

“အခြေအနေ ပြောပါဦး”

“အဲဒီအမျိုးသမီးက ဒီတောင်ပေါ်စခန်းမြို့ကို သူ့သူငယ်ချင်း မိန်းကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ရောက်လာတယ်ကွာ။ ဟိုတယ်မှာ အိပ်ခန်းသုံးခန်းတွဲပါတဲ့ အခန်းကြီးကို ငှားနေကြတယ်။ အခန်းငှားပေးတာက ခရက်ဒစ်စီဘဏ်က ငှားပေးတယ်။ ခရက်ဒစ်စီဘဏ်အကြောင်း မင်းလဲ သိသားပဲ။ သူတို့က နှစ်ပြားတစ်ပဲလောက်ရှိတဲ့လူတွေအတွက် တာဝန်ယူပြီး လုပ်ပေးကြတာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ့်သန်းကြွယ်သူဌေးတွေကိုမှ တာဝန်ယူတာ မောင်”

“သူနဲ့ပါလာတဲ့ ကောင်မနှစ်ကောင်ဆိုတာက သူ့အချစ်တော်တွေ ဖြစ်နေမှာပါဗျာ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ အဲဒီ အဖော်အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို ငါ့ချာတိတ်တွေနဲ့ တွဲပေးလိုက်တယ်။ သူတို့တွေ ဟိုတယ်ထဲမှာ ဆယ်မိနစ်လောက်တောင် နေချိန် မရကြသေးဘူး။ ဒီအမျိုးသမီးကို မင်းအတွက် ငါက လမ်းရှင်းထားတာ။ ဟိုတယ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်နေတယ်။ ရွှေရောင်ဆံပင်နဲ့ကွ”

“ရွှေရောင်ဆံပင်နဲ့ ... ဘယ်လို ရုပ်မျိုးလဲဗျ”

“မိန်းမချောပါကွာ။ ခြေတံရှည်တယ်။ ရင်သားကြီးတယ်။ မိတ်ကပ်အများကြီး လိမ်းတယ်။ အမေရိကန်အမျိုးသမီးတွေ အတိုင်းပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သိပ်အဆိုးကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး။ မင်းတွေရင် ခန့်မှန်းမိပါလိမ့်မယ်ကွာ”

“အမေရိကန်အမျိုးသမီးလို့ ခင်ဗျား ပြောလိုက်တယ်ထင်တယ်။ တခြားနှစ်ယောက်ကကော”

ဆာဂျီက ပြန်မော့ကြည့်ရင်း မေးသည်။

“အမေရိကန်ပဲ”

“နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“စူအန်းဒါလေ”

“စူအန်းဒါလေ ... ။ အင်း ... စဉ်းစားစမ်းပါဦး”

ဆာဂျီ၏စိတ်ထဲတွင် သိသလိုလို ရှိနေသည်။

ကတ်ဝီဟယ်လ်မာသည် အရက်ထားသည့် စင်ရိုရာသို့ ထသွားပြီး အရက်ထပ်ထည့်နေသည်။ ဆာဂျီက ထိုနာမည်ကို စဉ်းစားနေသည်။ ထို့နောက် စာရေးစားပွဲရိုရာသို့ လျှောက်သွားပြီး အံ့ဆွဲဖွင့်သည်။ စာရွက်ထပ်များကို ထုတ်ယူပြီး ထိုအထဲမှ စာတစ်စောင်ကို ရွေးယူသည်။

“ဒီနာမည်ကို ကျုပ် ကြားဖူးထားတာဗျ”

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

အဘိုးကြီးက သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒီမှာ အဘိုးကြီး၊ ဒီတစ်ချီတော့ ခင်ဗျား တကယ့်ကို အနိပ်စားနဲ့ တွေ့နေပြီ”

“မောင်ရင်က ဒီအမျိုးသမီးကို သိလို့လား”

ကတ်က ပြုံးသည်။

“အမျိုးသမီး ဆွစ်ဇာလန်ကို လာစတုန်းက ကျုပ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က စာလှမ်းရေးတယ်။ တစ်နှစ်လောက် ရှိသွားပြီ။ ကျုပ်ကလဲ အလုပ်များနေလို့ သူ့ကိုရှာပြီး မတွေ့ဖြစ်ခဲ့ဘူးဗျာ”

ဆာဂျီသည် စာရေးစားပွဲဆီသို့ ပြန်လျှောက်သွားပြန်သည်။ စာရွက်အချို့ကို ထုတ်ယူသည်။ ထိုစာရွက်များ၏ခေါင်းစီးတွင် မင်းသားကြီး ဆာဂျီနစ်ကိုဗစ် ဟူသော စာလုံးများကို ပုံနှိပ် ထားသည်။ စာတစ်ရွက်ပေါ်တိုင် တစ်စုံတစ်ရာကို ခပ်မြန်မြန်ရေးသည်။ ထို့နောက် စာအိတ်တစ်လုံးထဲသို့ ခေါက်ထည့်သည်။ စာအိတ်ပေါ်တွင် **စူအန်းဒါလေ** အမည်ကို စာလုံးကြီးများဖြင့် ပီသ ထင်ရှားအောင် ရေးသည်။ ပြီးတော့ ကတ်ပီဟယ်လ်မာထံသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။

“ဒီမှာ ဒီစာကို နှင်းဆီပန်း ဆယ့်နှစ်ပွင့်နဲ့အတူတူ သူ့အခန်းကို ပို့ပေးလိုက်။ သူနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို ညစာကျွေးဖို့ ဒီနေ့ည ကိုးနာရီမှာ ကျွန်တော် သွားခေါ်မယ်။ နောက်ပြီးတော့ အယ်မလီကိုလဲ အထူး ထမင်းစားစားပွဲတစ်ခု ထောင်ခန်းမှာ ပြင်ပေးထားဖို့ ပြောလိုက်ပါ။ စားပွဲပေါ်မှာ ပန်းအိုးထိုးထားပါလို့။ ဖယောင်းတိုင်လဲ ထွန်းထားပါလို့ ပြော”

အဘိုးကြီးက သူ့ကို မော့ကြည့်နေသည်။ ထိုအမျိုးသမီးများ ညစာလာပြီး မစားမည်ကို သူ မပူ။ သို့သော်လည်း သူ့စိတ်ထဲမှာ ဇဝေဇဝါဖြစ်နေသည့် အခြားအကြောင်းတစ်ခု ရှိနေသည်။

“ငါ ပို့ပေးရမယ့် နှင်းဆီပန်းတွေအတွက် ပိုက်ဆံကို ဘယ်သူက ပေးမှာလဲ”

ဆာဂျီက ရယ်သည်။

“ဆေးရိုးသည်က ကန့်လန့်ကန့်လန့်ဗျာ။ ထားလိုက်စမ်းပါ။ အောင်မြင်ရင် ကျုပ်ရမယ့် ပိုက်ဆံထဲက ခင်ဗျား နှစ်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်း ရမယ့်ဟာ။ ဒါလောက်မှ အကုန်မခံနိုင်ဘူးလား။”

*

(၂)

စုအန်းသည် ချောကလက်တစ်ခဲကို ပါးစပ်ထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်ရင်း ထိုင်ရာမှထသည်။ အခန်း၏တစ်ဖက်ခြမ်းသို့ ဖြတ်လျှောက်သွားပြီး ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ရှေ့မှာ ရပ်သည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်များကိုဖယ်ပြီး သူ့ကိုယ်လုံးကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည်။

“ဒုက္ခပါပဲ ... ငါ ဆွစ်ဇာလန်ကိုရောက်လာမှ ဆယ့်ငါးပေါင်လောက် အလေးချိန် ပိုလာပြီနဲ့တူတယ်” ဟုလည်း စိတ်မချမ်းသာသည့် လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဒါလောက်ကြီးလဲ အကြည့်ရ မဆိုးသေးပါဘူး”

မက်ဂီက လှမ်းပြောသည်။

“ချောကလက်တွေ ဒါလောက်စားနေလို့ဖြစ်တာ။ အဆီတွေများပြီး ပိုဝလာတော့တာပေါ့” ဟု ဂျူးကလည်း ဝင်ပြောသည်။

ခံရှည်တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်နေကြသည့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို စုအန်းက ပြန်ကြည့်သည်။

“မင်းတို့ကျတော့ကော ... မင်းတို့ ဒီကိုရောက်နေတာ နှစ်နှစ်တောင် ရှိနေပြီပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ကိုယ်လုံးတွေတော့ မဝပါလား”

“ပထမဆုံး ရောက်စနစ်ကတော့ ကိုယ်တို့လဲ ဒီအတိုင်းပါပဲ။ နောက်နှစ်ကျတော့မှ နေတတ်လာတာ”

ဂျိုးက ပြန်ဖြေသည်။

“အကား ကျောင်းစုတ်ကွာ။ ထောင်ထဲမှာ နေရတဲ့အတိုင်းပဲ။ စားဖို့ကလွဲပြီး ဘာမှ လုပ်စရာမရှိဘူး။ ကိုယ်တော့ ကျောင်းပိတ်ရက်ရောက်အောင်တောင် မစောင့်နိုင်တော့ဘူး”

“ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ကိုယ်တို့ အခုရောက်နေကြပြီ မဟုတ်လား”

“ဒီနေ့ည ထမင်းစားပွဲအတွက် ဘာဝတ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး” စူအန်းက စိတ်ပျက်သလို ပြောသည်။

“ဘာမှမဝတ်ဘဲ ကိုယ်တုံးလုံးသွားပေါ့။ အချိန်ကုန်တောင် သက်သာသေးတယ်”

မက်ဂီက ပြုံးရင်း ပြန်ပြောသည်။

“မလုပ်ဝံ့ဘူးမထင်နဲ့နော်။ တကယ် ကိုယ်တုံးလုံးသွားပစ်လိုက်လို့ အားလုံး ကိုယ်ကျိုးတွေ နည်းကုန်ကြလိမ့်မယ်။ ငါလက်ကို သူနမ်းပြီး နှုတ်ဆက်တဲ့အခါမှာ ဒုက္ခဖြစ်ပြီသာမှတ်”

စူအန်းက ချောကလက်တစ်ခဲကို ကောက်ယူကာ ပါးစပ်ထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်ပြန်သည်။

+

“ထမင်းစား စားပွဲကို ပြင်ထားတာ စိတ်တိုင်းကျပါရဲ့လား ကိုယ်တော်ကြီး”

အယ်မလီက ရိုသေလေးစားစွာ မေးသည်။

“ပြောစရာအပြစ်ကို မမြင်ပါဘူး အယ်မလီ။ ပါရီမြို့ကို ခင်ဗျား သွားပြီး ဟိုတယ် ဖွင့်သင့်တယ်လို့ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်တော် တွေးမိတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ပြောင်မြောက်တဲ့ အတတ်ပညာဟာ ဟိုမှာမှ ထင်ပေါ်သွားမှာ”

ဆာဂျီက အယ်မလီကို မော့ကြည့်ရင်း ပြန်ပြောသည်။

“စိတ်စေတနာကောင်း အလွန်ရှိတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုယ်တော်ကြီး ထုံးစံအတိုင်း ဝိုင် သုံးဆောင်မလားရှင်”

အယ်မလီက ဦးညွှတ်ပြီး အရိုအသေပေးသည်။

ဆာဂျီ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သောအခါ သူ ပြန်ထွက်သွားသည်။ အခြားစားပွဲတွင်ရှိနေသူများကို သူ လှည့်ကြည့်နေမိသည်။ ဟိုတယ်တွင်းသို့ သူ ဝင်လာစဉ်က အားလုံးက သူ့ကို စူးစမ်းသည့်အကြည့်မျိုးဖြင့် ဝိုင်းကြည့်နေခဲ့ကြသည်။ သူ့အရပ်က ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ သူဝတ်စားထားသည့် အဝတ်အစားများက အဖိုးတန်၊ သူ့ရုပ်ရည်က ချောမောခံညားခြင်း စသည်တို့ကြောင့် သူသည် အများထဲမှာ ထင်ရှားနေသည်။ သူကလည်း သူ သိသူများကို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာဖြင့် ပြန်လည် နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။

စားပွဲထိုး လာချပေးသည့် ဝိုင်အရက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း သောက်နေမိသည်။ သူ့ဧည့်သည်များ ရောက်လာကြချေတော့မည်။ ဟိုတယ်တွင်းသို့ သူဝင်လာစဉ်က မိမိ အသင့်ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ဧည့်သည်များကို အကြောင်းကြားခိုင်းခဲ့သည်။

အမျိုးသမီးသုံးယောက် သူ့စားပွဲဆီသို့ လျှောက်လာသောအခါ သူက မော့ကြည့်သည်။ ထိုင်ရာမှထကာ ဆီးကြိုရင်းလည်း သူ အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ သူ့ဧည့်သည်အမျိုးသမီးသည် အတွင်းခံ ဘာမှ ဝတ်ဆင်ထားခြင်း မရှိပါတကား။

စုအန်း၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်သည် အတန်ငယ် ဝနေသည်။ သို့သော်လည်း အရပ်မြင့်သူဖြစ်သောကြောင့် ဝမှန်း မသိသာလှ။ ဆာဂျီ၏ရှေ့မှာလာရပ်ပြီး လက်တစ်ဖက်ကို ကမ်းပေးသည်။

“ရှင့်အကြောင်းကို ဒက်ခ်စ်က မကြာခဏ ပြောပြတတ်ပါတယ်”

ဆာဂျီက ပြုံးသည်။ စုအန်း၏လက်ကို မယူပြီး နှုတ်ခမ်းနှင့် ဖိကပ်နမ်းသည်။ ကျန်မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က ခစ်ခနဲ ရယ်ကြသည်။ သို့သော် စုအန်းကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်။

“ပြီးတော့ ကျွန်မတို့က ရှင့်ကို ဘယ်လိုခေါ်ကြမှာလဲ။ တစ်ညလုံး ကိုယ်တော်ကြီး ကိုယ်တော်ကြီးနဲ့ လုပ်နေရမယ်ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးကြီးပဲနော်” ဟု စူအန်းက မေးသည်။

“ဆာဂျီလို့ပဲ ခေါ်ပါဗျာ။ နောက်ပြီးတော့ ကိုယ်ကလဲ မင်းညီမင်းသားအစစ် မဟုတ်ပါဘူး။ သိတယ်မဟုတ်လား။ ကိုယ့်အဖေက ရိုးရိုးမြို့စားပါ”

သူတို့အားလုံး ကုလားထိုင်များမှာ ဝင်ထိုင်ကြသည်။

“အခုလို ဆောင်းရာသီမှာ လျှောစီးရတာ သဘောကျတယ် မဟုတ်လား”

ခဏကြာတော့ ဆာဂျီက ယဉ်ကျေးစွာ မေးသည်။

“အို ... သိပ်ပျော်စရာ ကောင်းတာပဲ”

ကျန် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က ပြိုင်တူ ပြန်ဖြေကြသည်။

“ကျွန်မတော့ သဘောမကျဘူး။ ကျွန်မက တောင်ပိုင်းကလာတာ မဟုတ်လား။ နှင်းပွင့်နဲ့ အအေးဒဏ်ကို မုန်းတယ်”

စူအန်းက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ပြောသည်။

“ဒါဖြင့်ရင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီတောင်ပေါ်ဒေသကို လာလည်ရတာလဲ”

ဆာဂျီက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ကိုယ် ဝါသနာပါတာလေးများ လုပ်ရမလားလို့။ ကျွန်မက အကဝါသနာပါတယ်”

“အက ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မတို့နေရတဲ့ မိန်းကလေးကျောင်းမှာ ဒါမျိုးတွေ မရှိဘူးလေ”

“အင်း ... သဘောပေါက်ပါတယ်။ ရေခဲပြင်မှာ လျှောစီးနေရတာလဲ အချိန်ဖြုန်းနေတာနဲ့ အတူတူပဲလို့ ကိုယ် ထင်တယ်”

ဆာဂျီက ပြုံးရင်း ပြန်ပြောသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သံစုံတီးခိုင်းက တေးသီချင်းများကို စတင် တီးမှုတ်တော့သည်။ စုအန်း၏ မျက်နှာလည်း ပြုံးလာသည်။

“အို ... ကျွန်မ ကချင်ပြီ”

သူတို့နှစ်ယောက် ကသည့်နေရာသို့ လျှောက်သွားကြကာ အတူ တွဲကကြတော့သည်။

ထိုညက သူတို့လေးယောက် စုအန်းတည်းနေသည့် ဟိုတယ်တွင် အချိန်ဖြုန်းကြသည်။

နံနက်မလင်းမီတွင် မက်ဂီနှင့် ဂျိုးတို့နှစ်ယောက်ကို ထိုဟိုတယ်မှာပင် ထားခဲ့ပြီး စုအန်းနှင့် ဆာဂျီက ဆာဂျီ ငှားထားသည့် အိမ်ကလေးသို့ ထွက်လာကြသည်။

“ဟိုမှာ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်တည်းရှိတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့။ နောက်ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ထက်ပိုပြီး ကိုယ်သဘောကျတဲ့သူကလဲ မင်းပဲ မဟုတ်လား” ဟု ဆာဂျီက ပြောသည်။

*

(၃)

မတ်လ၏ နေပူရှိန်သည် နင်းပွင့်များ၊ ရေခဲပြင်များကို စတင်၍ အရည်ပျော်စေပြီ ဖြစ်၏။ နေရောင်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ထိုင်နေသည့် အခန်းတွင်းသို့ ပြတင်းပေါက်မှ ကျော်၍ ထိုးဝင်နေသည်။

“ကျွန်မကို ရှင် လက်ထပ်မှဖြစ်တော့မယ် ထင်တယ်”

ဆာဂျီက လိမ္မော်ရည်တစ်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်ရင်း ပြန်ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ ကျွန်မ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ”

ဆာဂျီက ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေသည်။

“ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ရှင် မတွေးခဲ့ဘူး မဟုတ်လား”

“တွေးတော့ တွေးမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်း သတိထားလိမ့်မယ် ကိုယ်က ထင်နေတာ”

“သတိထားဖို့ရော ဘယ်မှာ အချိန်ရှိလို့လဲ။ ရှင် စိတ်ထိခိုက်သွားသလား”

ဆာဂျီက ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ရှင် ဘာကို စဉ်းစားနေတာလဲ”

“ကိုယ်သိတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရှိတယ်။ သိပ်တော်တယ်”

ယခုတစ်ကြိမ် စကားမပြောနိုင်တော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်သွားသူသည် စုအန်းဖြစ်လေသည်။

ခဏကြာတော့ သူ့မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ မျက်ရည်များ ပိုင်းနေတော့သည်။ သူ စကားပြောသောအခါတွင်လည်း သူ့အသံသည် မာဆတ်ဆတ် ဖြစ်နေတော့၏။

“ကောင်းပြီလေ ... ရှင်က ဒါမျိုးပဲ လုပ်ချင်တယ်ဆိုရင်လဲ ကောင်းပါပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်က ဖျက်ပစ်ချင်တဲ့သဘော မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းမိဘတွေက ဘယ်လိုသဘောထားမလဲ”

ဆာဂျီက ခပ်မြန်မြန် ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရတာဟာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ကိုယ်ဆိုလိုတာက အဲဒီသဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းညီမင်းသားဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ မင်း တွဲရုံတွဲနေတာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်လိုလူမျိုးနဲ့ လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် တစ်မျိုးဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ မင်းကို လှောင်စရာကြီး ဖြစ်နေတော့မှာပေါ့”

“ကျွန်မအဘိုးက ကျွန်မအတွက် ဒေါ်လာသန်းပေါင်းငါးဆယ် အမွေထားခဲ့တယ်။ ကျွန်မအသက် (၂၅)နှစ်ပြည့်ရင်၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မလက်ထပ်ရင် ဒီငွေတွေအကုန်လုံး ကျွန်မရမယ်။ အသက် (၂၅)နှစ် မပြည့်သေးဘဲ လက်ထပ်မယ်ဆိုရင်လဲ ရမှာပဲ။ ဒါလောက်ငွေ ရှိနေမှတော့ လှောင်လား ပြောင်လား လုပ်လာရင် မျက်နှာ တံတွေးနဲ့ ထွေးပစ်လိုက်ရုံပေါ့”

ဆာဂျီက သူ့ကို ငေးကြည့်နေပြန်သည်။

“ကိုယ်ဆိုလိုတာက အဲဒါပါပဲ။ ဒီလိုဖြစ်လာမယ်ဆိုရင် မကောင်းဘူးပေါ့ကွာ”

စူအန်း ဒေါသပေါက်ကွဲလေတော့၏။

“ရှင်ဟာ ဘာမှ အသုံးမကျဘူး။ အခကြေးငွေယူစားနေတဲ့ မိန်းမထိန်းပဲ။ ဒီလိုဘဝမျိုးမှာ ကျွန်မပိုက်ဆံက ရှင့်အတွက် တန်ဖိုးမရှိဘူးလား။ မွန်တီကာလိုက အဘိုးကြီးရဲ့ ပိုက်ဆံကမှ ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိတာလား။ ရှင့်ကို ငွေတွေ လှမ်းပို့ပေးနေတဲ့ ပါရီမြို့က အဘွားကြီးရဲ့ ငွေကမှ တန်ဖိုးရှိတာလား”

“ဒီအကြောင်းတွေ မင်း သိသလား”

“အပ်ကျတာကအစ သိတယ်။ ကျွန်မ ကျောင်းပြန်မတက်တော့ဘဲ ရှင်နဲ့အတူတူ ဒီမှာလာပြီး လပေါင်းများစွာကြာအောင် နေနေတာမဟုတ်လား။ ကျွန်မအဖေရဲ့ ငွေစာရင်းဖွင့်ထားတဲ့ ဘဏ်တိုက်ကလူတွေက ကျွန်မကို ဒီအတိုင်းကြည့်နေကြမှာတဲ့လား။ ရှင့်အကြောင်း တစ်ခုမကျန် သူတို့က ကျွန်မကို ပြောပြပြီးပြီ”

ဆာဂျီသည် ခဏကြာအောင် ဘာစကားကိုမှမပြောနိုင်ဘဲ ငြိမ်ကျသွားပြန်သည်။

“ကိုယ့်ဘဝအမှန်ကို သိနေတာတောင် မင်းက ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ချင်တုန်းပဲလား”

“ကျွန်မမှာ အကြောင်းလဲ ရှိလို့ပေါ့”

“ချစ်လို့ မဟုတ်ဘူးလား”

“ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ အပြန်အလှန် နားလည်မှုရှိကြတယ်ဆိုရင် ချစ်တာတွေ၊ မချစ်တာတွေ ဘာစဉ်းစားနေဖို့ လိုသေးသလဲ”

ဆာဂျီသည် စူအန်းကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ကြည့်ရင်းကလည်း ဝမ်းနည်းလာသည်။ သည်မိန်းကလေး၏ သဘောထားကိုလည်း သူ နားလည်လာသည်။

“ကောင်းပြီလေ။ ကိုယ်တို့ လက်ထပ်မယ်”

+

စိန်မိုးရမ်းမြို့ပြင်ရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကလေးတွင် သူတို့၏ မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲကလေးကို ရိုးရိုးကျဉ်းကျဉ်းပင် ပြုလုပ်ကြသည်။ သို့သော်လည်း ဒါလေသည် ကြွယ်ဝချမ်းသာသူ ဖြစ်လေရာ သူတို့ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်မလာတော့။ လူရွေးပြီး ဖိတ်ထားသည့် ဧည့်သည်တစ်ရာလောက်အပြင် မြောက်မြားစွာသော သတင်းထောက်များကလည်း အနံ့ရရှိဖြင့် ရောက်လာကြတော့သည်။

“မင်းကိုကြည့်ရတာ ပျော်ပုံလဲ မရပါလား” ဟု ရောဘတ်က မေးသည်။

ဆာဂျီသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာရင်း လူအုပ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ပျော်စရာ အကြောင်းလဲ ရှာလို့ မတွေ့ပါဘူး သူငယ်ချင်းရယ် ...”

“ခဏကြာရင် မင်းပျော်သွားမှာပါကွာ” ရောဘတ်က ရယ်ရင်း ပြန်ဖြေသည်။

“ဒါကိုတော့ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ကိုယ်က ဒါကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါတွေ ပြီးသွားတဲ့နောက်မှာ ဘာတွေဖြစ်ဦးမယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူး”

ရောဘတ်က ဘာမှပြန်မပြောတော့။ သူ့ရင်ထဲမှာလည်း သံသယစိတ်တွေ ကိန်းအောင်းနေသည်။ ဆာဂျီက တံခါးပေါက်ဘက်သို့ ပြန်ကြည့်ပြန်သည်။

“ဒက်စ်ရီနေရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲကွာ။ အင်မတန် ပျော်စရာကောင်းမယ်။ ငါပို့တဲ့ဖိတ်စာ သူမှ ရရဲ့လား မပြောတတ်ဘူး။ သူ့သတင်းရော မင်း ဘာကြားသေးသလဲ”

“ဘာမှမကြားဘူးကွာ။ ကင်းဘရစ်ချ်က သူထွက်သွားကတည်းက ဘာသတင်းမှ မကြားတော့ဘဲ တစ်နှစ်ကျော်သွားပြီ။ ငါစာရေးတာလဲ အကြိမ်ပေါင်း မရေနိုင်တော့ဘူး။ စာတစ်စောင်မှ မပြန်ဘူး”

“သူတို့တိုင်းပြည်ကလဲ ခပ်ရိုင်းရိုင်းမဟုတ်လား။ သူတော့ ဘာမှ မဖြစ်တန်ကောင်းဘူးလို့ တွက်ရမှာပဲ”

“သူ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဖြစ်မှာက တို့သာ ဖြစ်မှာ”

ရောဘတ်၏ စကားကြောင့် ဆာဂျီက သူ့ကို ပြန်ကြည့်သည်။

“ကမ္ဘာစစ်ဖြစ်မယ်လို့ မင်း ထင်နေလို့လား”

“စစ်မဖြစ်အောင် သူတို့ တားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ငါမထင်ဘူး။ စပိန်မှာ ဖြစ်နေတဲ့စစ်က ပြီးတော့မယ်။ ဂျာမန်တွေဟာ သူတို့ရဲ့ သွေးပူလှေကျင့်ခန်း ပြီးဆုံးတော့မယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ ဒီအကြောင်းတွေကို မင်းအဖေ စာရေးပြောလို့ မင်းလဲ သိပြီးရောပေါ့။ အခုဆိုရင် နန်းရင်းဝန် ချိန်ဘာလိန်က မြူးနစ်မြို့ကို သွားပြီးတော့ အရူးကြီး ဟစ်တလာနဲ့ စေ့စပ်ဆွေးနွေးဦးမယ်။ အလကားသက်သက် အချိန်တွေဖြုန်းနေကြတာ။ ဒီလိုဆွေးနွေးတဲ့အတွက် ဘာအကျိုးကျေးဇူးမှ ဖြစ်ထွန်းလာမှာလဲ မဟုတ်ဘူး” ဟု ရောဘတ်က ရှင်းပြနေသည်။

“မင်းအဘိုးကြီးကရော ဘာပြောသေးသလဲ”

“သူတတ်နိုင်သမျှဟာတွေကို အမေရိကန်ပြည်ကို ပြောင်းပို့ပေးနေတာပဲ။ ကာရိုလင်းနဲ့ ငါ့ကိုလဲ အမေရိကန်ကို ပြန်သွားစေချင်တယ်”

“မင်းကကော ပြန်သွားမှာလား”

ရောဘတ်က ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အရေးကြီးတဲ့ အကြောင်းနှစ်ခုရှိတယ်ကွာ။ တစ်ကြောင်းက ငါဟာ ဂျူးလူမျိုးဖြစ်နေတယ်။ နောက်တစ်ကြောင်းက ငါဟာ ပြင်သစ်နိုင်ငံသား”

“မင်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲကွာ။ မင်းကိုယ်တိုင်က စစ်သားတစ်ယောက်မှ မဟုတ်ဘဲ”

“တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်လာမှာပေါ့ သူငယ်ချင်းရယ်။ အနည်းဆုံး ငါ့တိုင်းပြည်ထဲမှာ ငါနေပြီး သူတို့ကိုတော့ ပြန်တိုက်နိုင်ရမှာပေါ့။ အခုတော့ ဘာမှမဖြစ်သေးခင် တို့လူမျိုးတွေက ထွက်ပြေးနေကြတာ မဟုတ်လား” ဟု ရောဘတ်က ပြန်ဖြေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တီးဝိုင်းက တေးဂီတများကို စတင်တီးမှုတ်တော့သည်။ သတို့သားနှင့် သတို့သမီးနှစ်ယောက် ဘုန်းတော်ကြီး၏ရှေ့တွင် ခူးထောက်ထိုင်ကြချိန်တွင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းပတ်လည်၌ သတင်းထောက်တွေ ပြည့်နေကြပြီ။ သူတို့ အချင်းချင်းလည်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေကြသည်။

“မင်းတို့ ကြည့်နေကြ။ စောစောတုန်းက သတို့သားဟာ ဘာကောင်မှ မဟုတ်ဘူး။ လမ်းပေါ်လျှောက်နေတဲ့ အကောင်။ ဟော ... နောက်ဆယ်မိနစ်လောက်ဆိုရင် သန်းငါးဆယ်ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးကြီး ဖြစ်သွားတော့မယ်” ဟု အမေရိကန်သတင်းထောက်တစ်ယောက်က ပြောသည်။

“မင်း မနာလိုဖြစ်ပြီ”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ကွာ။ အမျိုးသမီးက အမေရိကန်သူ၊ ဒီလို အခွင့်အရေးမျိုးကို အမေရိကန် တိုင်းရင်းသားတစ်ယောက်ကိုပဲ ရစေချင်တာပေါ့ကွာ”

*

(၄)

သစ်ရွက်ကြွေကျသံများကြောင့် သူ လန့်နိုးလာသည်။ သူ့ဘေးရှိ စောင်ပေါ်တွင် အသင့်ချထားသော ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ကောက်ကိုင်သည်။ ဘေးမှာအိပ်နေသော ဖက်ကက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်ကိုလည်း မြင်လိုက်ရသည်။ ဖက်ကက်သည် ခြေသံမကြားရအောင် ထိန်းရင်း သစ်ပင်များကြားသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ အသံမမြည်အောင် စောင်နှင့်အုပ်ပြီး သေနတ်ပြောင်းတွင်းသို့ ကျည်ထည့်ကာ မောင်းတင်ထားလိုက်သည်။

အားလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်သည်။ လက်ပတ်နာရီကို မကြည့်ဘဲနှင့် နံနက်ငါးနာရီခန့် ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း သူသိသည်။ မြေပြင်ကို နားအပ်ပြီး နားထောင်နေပြန်သည်။

ခြေသံများ ရပ်သွားသည်။ ဖက်ကက်က ဖမ်းထားပြီဖြစ်ကြောင်း သူသိသည်။ သူ ငြိမ်နေသည်။ စကားပြောသံ ခပ်တိုးတိုး ကြားရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ စိတ်ချသွားသည်။ အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနိုင်သည်ဆိုလျှင် စကားပြောသံကို ကြားရတော့မည်မဟုတ်။ သေမင်းတမန်၏ အသံများကိုသာ ကြားရမည်ဖြစ်သည်။

ခြေသံများ ပေါ်လာပြန်သည်။ သူ လဲလျောင်းနေသည့် ကျောက်ဂူကလေးအတွင်းမှာ သူ ခေါင်းထောင်ထသည်။ မလိုသော်ရှိ၊ လိုသော်ရှိ ကြိုတင်ကာကွယ်သည့်အနေဖြင့်လည်း ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို မြှောက်ပြီး အသံကြားရာဘက်သို့ ချိန်ထားလိုက်သည်။

တောက်ပြောင်သော အနီရောင်နှင့် အပြာရောင် ယူနီဖောင်းဝတ် စစ်သားတစ်ယောက်ကို ပထမဆုံး စတင် မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့နောက်မှ ကပ်လျက်ပါလာသူသည် ဖက်ကက်ဖြစ်သည်။ လက်ထဲမှာ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို အသင့်ကိုင်ထားသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ကာကီရောင်ဝတ်စုံသည် အရောင်များ ပြယ်လွင့်နေကြချေပြီ။ မိမိအနီးသို့ သူတို့ရောက်လာသည်အထိ ဒက်ခ်စ်က ငြိမ်သက်စွာ စောင့်နေသည်။ အနီးသို့ရောက်ကာမှ ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်သည်။

စစ်သားသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။ စောစောက ဖက်ကက်ကို ရုတ်တရက်တွေ့ထားသောကြောင့် သွေးဆုတ်နေသည့် သူ့မျက်နှာသည် ယခုလိုဖြစ်သောအခါ ပိုပြီး ဖြူသွားသည်။ ပြီးတော့မှ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ထိန်းကာ ချက်ချင်း အလေးပြုသည်။

“ကျွန်တော် တပ်ကြပ်အောတစ် ဖြစ်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး။ ခေါင်းဆောင်ကြီး စာပို့ခိုင်းလို့ လာပို့ပါတယ်” တပ်ကြပ်က သတိအနေအထားဖြင့် ရပ်ပြီး ပြောသည်။

“ကဲ ... ဒါဖြင့်လဲ ထိုင်ကွာ။ တို့ ဒီနေရာမှာ ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း အခမ်းအနားကျင်းပနေဖို့ မလိုပါဘူး။ နောက်ပြီးတော့ မင်း အဲဒီယူနီဖောင်းကြီး ဝတ်ထားလို့များတော့ကွာ ... ဒီနေရာမှာ တစ်ကယ့်ပစ်ကွင်းကြီးပေါ့”

ဒက်ခ်စ်က ပြောရင်း သူ အလျင် စထိုင်သည်။

တပ်ကြပ်ကလည်း စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည့်အနေဖြင့် သက်ပြင်းချရင်း မြေပြင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချသည်။

“ဗိုလ်ကြီးတို့ကိုတွေ့ဖို့ ကျွန်တော် လိုက်ရှာနေတာ တစ်လရှိသွားပြီ”

“မင်း အခု ကံကောင်းသွားတာပေါ့။ တစ်နာရီလောက် နောက်ကျသွားရင် တို့ ဒီနေရာမှာ မရှိတော့ဘူး။ ဖက်ကက်ရာ ... ကော်ဖီလေးများ သောက်ရရင် မကောင်းဘူးလားဗျာ”

ဒက်ခ်စ်က တစ်ဆက်တည်း ဖက်ကက်သို့ လှမ်းပြောသည်။

ဖက်ကက်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး မီးဖိုသေးသေးကလေးတစ်ခုကို မွှေးနေသည်။ လေတိုက်နေသောကြောင့် မီးခိုးများသည် ကောင်းကင်သို့ မရောက်မီမှာပင် ပြန့်ထွက်သွားမည်ဖြစ်သည်။ တပ်ကြပ်က သူ့အိတ်ကိုဖွင့်ပြီး အထဲမှ စာများ ထုတ်ပေးသည်။

ဒက်ခ်စ်က ကျောက်ဆောင်တစ်ခုကို ကျောမိုလိုက်ပြီး စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ဖောက်သည်။ အထဲမှ ကပ်ပြားတစ်ခု ထွက်လာသည်။ ကတ်ပြားကို စိုက်ကြည့်နေပြီးနောက် လေတစ်ချက်ချွန်လိုက်သည်။ ကတ်ပြားကို ဖက်ကက်မြင်သာအောင် ထောင်ပြရင်းလည်း ပြောသည်။

“မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာဗျာ”

ဖက်ကက်က လှမ်းကြည့်သည်။

“မကောင်းပါဘူးကွာ။ အစားအသောက်ကောင်းကောင်း၊ တေးသီချင်းကောင်းကောင်းနဲ့ မိန်းကလေးချောချောလေးတွေလောက် ကိုယ်သဘောကျတာ မရှိတော့ဘူး။ နေစမ်းပါဦး။ ဘယ်သူ မင်္ဂလာဆောင်တာလဲ”

“ဆာဂျီလေ။ စူအန်းဒါလေနဲ့”

“ဟို ဆံပင်ရွှေရောင်နဲ့ ကောင်မလေးလား”

ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အင်း ... ဒီကောင်မနဲ့ဆိုရင် ဟိုကောင်တော့ သေတော့မှာပဲ။ သူ့ကို သတိပေးဖို့ အချိန်များ ရဦးမလား”

“ဒီနေ့ ဘယ်နှရက် ရှိပြီလဲကွ” ဒက်ခ်စ်က တပ်ကြပ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီးမေးသည်။

“ဧပြီလ (၁၂)ရက်နေ့ပါ ဗိုလ်ကြီး”

“သိပ်နောက်ကျသွားပြီဗျာ။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးသွားတာ နှစ်ရက်ရှိသွားပြီ ဆွစ်ဇာလန်မှာ ဆောင်ကြတာ”

“ဆိုတာပေါ့ကွာ”

ဖက်ကက်က ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြင့် ခေါင်းယမ်းပြီး ပြောသည်။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်နေပြီး ပြိုင်တူ ရယ်ချလိုက်ကြသည်။

တပ်ကြပ်အောတင်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို အံ့ဩတကြီးဖြင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဒီကိစ္စကလေးကြောင့် သူတို့ကို တွေ့အောင်ရှာရန် မိမိကို တာဝန်ပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသလော။ အန္တရာယ်တွေများပြားလှသည့် ဒီတောထဲတွင် သူ့အသက်ကို ဖက်နှင့်ထုပ်ပြီး လာခဲ့ရသည်။ သူတို့လည်း မသွားနိုင်မည့် မင်္ဂလာဆောင်အတွက် ဖိတ်စာကလေးပေးရန် ဖြစ်သည်။ သူ့လိုသာမန်စစ်သားကလေးတစ်ယောက်၏ အသက်မှာ ဘာမှ တန်ဖိုးမရှိကြောင်းကိုလည်း သူ တွေးနေမိသည်။

ဒက်ခ်စ်သည် ကျန်သော စာအိတ်များကို လျင်မြန်စွာ ဖောက်ဖတ်နေသည်။ အထဲမှ ထွက်လာသည့်စာများသည် ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ ရုံးတံဆိပ်ခတ်နှိပ်ထားသော စာများဖြစ်သည်။ တစ်စောင်ဖတ်ပြီးတိုင်း မီးဖိုထဲသို့ထည့်ကာ မီးရှို့ပစ်နေသည်။ နောက်ဆုံးတစ်စောင်ကို ဖတ်ပြီးသောအခါမှ သူ ခေါင်းပြန်မော့လာသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာကြရမယ်တဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အငွေတထောင်းထောင်း ထနေသည့် ကော်ဖီများကို ပန်းကန်များအတွင်းသို့ ထည့်ရင်း ဖက်ကက်က ပြန်မေးသည်။

“ဘာကြောင့်ရယ်လို့တော့ မပြောဘူး။ မင်းသိလား”

ဒက်ခ်စ်က တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အောတင်ကို လှည့်မေးသည်။

“ကျွန်တော် မသိပါဘူး ဗိုလ်ကြီး။ ကျွန်တော်က ရိုးရိုးဆက်သားပါပဲ။ ဘာမှမသိပါဘူး” အောတင်က ခပ်သွက်သွက် ပြန်ဖြေသည်။

“တော်တော်အသုံးမကျတာဘဲကွာ။ သုံးလလုံးလုံး တောထဲတောင်ထဲမှာ တိရစ္ဆာန်တွေလို နေခဲ့ရတယ်။ ခိုင်းတဲ့အလုပ်လဲ ပြီးခါနီးရော ပြန်လာခဲ့တဲ့။ မင်း တို့ကိုမတွေ့ဘဲ နှစ်ရက်လောက်မှ ဘာဖြစ်လို့ မအောင့်နိုင်ရတာလဲဟင် ... နှစ်ရက်ကလေးတောင်မှ မစောင့်နိုင်ရတာလဲ”

ဖက်ကက်က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ကြုံးဝါးသည်။ တပ်ကြပ်ကိုလည်း လှည့်မေးသည်။ ဖက်ကက်၏ဒေါသသံကြောင့် တပ်ကြပ် တုန်လှုပ်သွားသည်။

“ကျွန်တော် ...”

“ကိုစွမရှိပါဘူး။ တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်တော့ ဒီတောထဲတောင်ထဲမှာ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ မင်း တို့ကို ရှာမတွေ့သေးဘူးလို့ လုပ်နိုင်တာပဲ။ (၁၄)ရက်နေ့ကျမှ တို့ကို မင်းတွေ့တယ်ပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

ဒက်ခ်စ်က တပ်ကြပ်ပြောမည့်စကားကို အပြောမခံတော့ဘဲ ဖြတ်ပြောသည်။

တပ်ကြပ်အောတင်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်လှည့်စီ ပြန်ကြည့်နေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အနက် မည်သူက ပိုပြီး ရူးနေသည်ကို သူ အကဲခတ်ရန် ခက်သွားတော့သည်။ သို့သော်လည်း အကြောင်းတစ်ခုခုကိုတော့ သူသိသည်။ မိမိသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို (၁၄)ရက်နေ့ရောက်မှ ရှာတွေ့သည်ဟု ပြောရမည်။ ဤတောထဲတွင် နှစ်ရက်ဆိုသည်မှာ ဘာမှ အကြောင်းမဟုတ်။ အသက်စွန့်လာရသည့်ခရီးဖြစ်သောကြောင့် သူကြိုက်ရာကို ဆုံးဖြတ်နိုင်သည်။

“ကောင်းပါပြီ ဗိုလ်ကြီး။ ဗိုလ်ကြီးတို့ကို (၁၄)ရက်နေ့ကျမှ ကျွန်တော် ရှာတွေ့ပါတယ်” သူက လည်ချောင်းရှင်းရှင်း ပြန်ပြောသည်။

ဒက်ခ်စ်က ပြုံးရင်း ထိုင်ရာမှထသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် တို့ဆက်ပြီး ချီတက်ကြဦးစို့။ သူပုန်ဗိုလ်ကြီး အယ်လ်ကွန်ဒိုနဲ့ တွေ့မယ့်နေရာရောက်အောင် ခရီးပြင်းနှင်ကြရဦးမယ်”

‘အယ်လ်ကွန်ဒို’ ဟူသော စကားလုံးကို ကြားလိုက်ရသောအခါ အောတင် ကျောစိမ့်သွားသည်။ ဒီအကြောင်းကြောင့် သူတို့လာကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း ယခုမှ သိတော့သည်။ ဒီတောထဲ တောင်ထဲတွင် သူပုန်များ ထကြွသောင်းကျန်းနေကြသည်မှာ ငါးနှစ်ခန့် ရှိသွားပြီ။ သူတို့လက်တွင်းသို့ ကျရောက်လာသည့် ယူနီဖောင်းဝတ်စစ်သား မှန်သမျှကို အသက်ချမ်းသာခွင့် လုံးဝမပေးခဲ့။

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် နောက်ကြောင်းလှည့်ပြန်တာဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး”

“ပြန်ဖို့ မလိုပါဘူးကွာ။ တို့နဲ့အတူတူ ရှိနေရင် မင်း ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး” ဟု ဒက်ခ်စ်က ပြန်ဖြေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ မင်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ မင်း ယူနီဖောင်းကြီးကိုတော့ ချွတ်ရမှာပေါ့ကွာ။ ဒါကြီးနဲ့ တောထဲမှာ လှည့်သွားနေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး” ဖက်ကက်ကလည်း ဝင်ပြောလေသည်။

“သူ့ဖို့ အရပ်ဝတ်အရပ်စား တစ်စုံလောက်များ ရနိုင်မလား”

“ငါ့မှာ အပိုတစ်စုံ ပါသေးတယ်။ သူနဲ့ဆိုရင် နည်းနည်းတော့ ပွမှာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့”

“ချောင်ချောင်ချိချိ ရှိတာပေါ့ဗျာ”

အောတင်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်သေးမီမှာပင် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ တပ်မတော်ယူနီဖောင်းများကို ချွတ်ပြီး ဖက်ကက်ပေးသည့် အရပ်ဝတ်အရပ်စားကို လဲလှယ်နေမိတော့သည်။

“ဟိုမှာ မြင်တယ် မဟုတ်လား”

ဒက်ခ်စ်က တောင်ကြားဆီသို့လှမ်းကြည့်ရင်း လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။ ဖက်ကက်နှင့် အောတင်ကလည်း သူ ညွှန်ပြသည့်နေရာသို့ ကြည့်ကြသည်။ တောင်ကြား၏ ထောင့်တစ်နေရာမှာ မသိမသာ မီးခိုးတလူလူ ထွက်နေသည်ကို မြင်ကြရသည်။

“သူတို့ စောင့်နေကြပြီ။ အယ်လ်ကွန်ဒို ကတိပေးထားတဲ့အတိုင်း စောင့်နေနှင့်ကြပြီ”

ဒက်ခ်စ်က ကျေနပ်သည့်လေသံနှင့် ပြောသည်။

“ဘယ်လိုအဖြေမျိုးကို သူ ပေးမယ်ထင်သလဲ”

“ဘုရားသခင်မှပဲ သိတော့မှာပါဗျာ”

ဒက်ခ်စ်ကလည်း ပခုံးများကို တွန့်ပြုရင်း ပြန်ဖြေသည်။

“ဘာအဖြေကို ပြောတာလဲ ခင်ဗျာ”

အောတဇ်က နားမလည်သလို ပြန်မေးလိုက်သည်။

“သူပုန်တွေနဲ့ဆွေးနွေးဖို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက တို့ကို လွှတ်လိုက်တာကွာ။ သူတို့ကို လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးမယ်။ သူတို့ လက်နက်ချပြီး ကျူးရေတူမြို့တော်ကို လာမယ်ဆိုရင် သူတို့လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေအားလုံးကို ခွင့်လွှတ်မယ်”

ဖက်ကက်က တပ်ကြပ်ကို ပြန်ရှင်းပြသည်။

“သူပုန်ဗိုလ်ကြီး အယ်လ်ကွန်ဒိုကို လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပေးမယ် ဟုတ်လား။ ဗိုလ်ကြီးတို့ကို သူ ယုံမယ်လို့များ ထင်သလား”

အောတဇ်က ပြန်မေးသည်။

“ငါ့အဖေအကြောင်းကို သူ ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ငါဟာ အမှန်တရားကလွဲပြီး ဘာကိုမှ မလုပ်ဘူးဆိုတာကိုလဲ သူသိတယ်။ သူနဲ့တွေ့နိုင်အောင် တို့ ကြိုးစားခဲ့ကြတာဟာလဲ ဒီအတွက်ပဲ။ ခုနစ်ရက်အတွင်း သူအဖြေပေးမယ်လို့ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်တုန်းက သူပြောတယ်။ ဒါကြောင့် တို့ ဒီမှာ တစ်ညအိပ်ပြီး စောင့်မယ်။ မနက်ကျရင် သူတို့နဲ့ သွားတွေ့မယ်” ဟု ဒက်ခ်စ်က ပြောသည်။

“သူပုန်ဗိုလ်ကြီး အယ်လ်ကွန်ဒိုက လက်ခံမယ်လို့ ထင်သလား” ဖက်ကက်ကို စောင့်များကူခင်းပေးရင်း အောတဇ်က တိုးတိုး ကပ်မေးသည်။

“မနက်ဖြန်ညကျမှပဲ ငါလဲ အဖြေပေးနိုင်တော့မှာပဲ။ အဲဒီအချိန်အထိ တို့ အသက်ရှင်နေဦးမယ်ဆိုရင်ပေါ့ကွာ”

ဖက်ကက်က သူ့ကို ပြန်ဖြေသည်။

ဒက်ခ်စ်သည် စောင်များပေါ်တွင် ဝမ်းလျားမှောက်အိပ်ရင်း လက်ပေါ်မှာ မေးတင်ထားသည်။ တောင်ကြားဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။ နေ့ကာလသည် တဖြည်းဖြည်း ကုန်ဆုံးသွားသည်။ ညအမှောင်သို့ ရောက်လာသည်။ မီးခိုးတလူတက်နေသည့် သူပုန်စခန်းသည်လည်း ည၏အမှောင်အောက်မှာ ကွယ်ပျောက်သွားသည်။ သူလည်း ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေသည်။ အရာရာတို့သည် သူ မျှော်လင့်ထားခဲ့သည်နှင့် မတူညီဘဲ ကွဲပြားနေတော့သည်။

သူတိုင်းပြည်သို့ သူ ပြန်ရောက်လာသောအခါကျမှပင် အရာရာတို့သည် ဘာမှ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိကြောင်း သူ သဘောပေါက်တော့သည်။ သူ့အဖေ မျှော်မှန်းခဲ့သည့်အရာများသည် ဘာမှဖြစ်ပေါ်မလာ။ ကလေးသူငယ်များ စာပေသင်ကြားရန်အတွက် လုံလောက်သည့် ကျောင်းများမရှိသေး။ အရာရှိကြီးငယ်တို့၏ သားသမီးများ ပညာသင်ကြားရေးအတွက်သာလျှင် ကျောင်းများကို တည်ထောင်နေကြသည်။ ထိုသို့ တည်ထောင်ရာတွင်လည်း ကျူရေတူမြို့တော် တစ်ခုတည်းမှာသာ ဖြစ်သည်။ ကျေးရွာများနှင့် တောပိုင်းဒေသများတွင်မူ မည်သည့်စာသင်ကျောင်းမျှ မရှိချေ။

မြို့တော်တစ်ဝိုက်မှာသာ လမ်းကောင်းများကို ဖောက်လုပ်ကြသည်။ ထိုလမ်းကလည်း မည်သည့်အရပ်သို့မျှ သွား၍မရ။ မြို့ပြင် မလှမ်းမကမ်းဆီသို့သာ သွားနိုင်သည်။ ထိုလမ်းများဆုံးရာ တောနှင့်တောင်တန်းများအတွင်းတွင် သောင်းကျန်းသူများက နေရာယူထားကြသည်။

ဒက်ခ်စ်သည် ကော်တီဇွေးနိုင်ငံသို့ ပြန်ရောက်လာစ ရက်များတုန်းက ထိုအဖြစ်အပျက်များကို မြင်တွေ့ရသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်မိသည်။ သို့သော်လည်း သည်အဖြစ်အပျက်များကို သူ့အဖေ မြင်တွေ့မသွားရသည့်အတွက် တစ်နည်းအားဖြင့် သူ ဝမ်းသာမိပြန်သည်။ သူ့အဖေသည် သည်ကိစ္စအတွက် သူ့ဘဝကိုမြှုပ်နှံပြီး တော်လှန်ရေးလုပ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်။

သည်တိုင်းပြည်သို့ သူ ပြန်ရောက်လာစက ဆိပ်ကမ်းသို့ သူသွားကြည့်သည်။ သဘောအဝင်အထွက်များကို လည်းကောင်း၊ ပင်လယ်ပြင်တွင် ငါးဖမ်းပြီး ပြန်လာကြသော တံငါသည်များကို လည်းကောင်း ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဈေးထဲသို့ လျှောက်လာကြည့်သည်။ ဈေးသည်တို့၏ အော်ဟစ်ဈေးရောင်းနေသံများကို နားထောင်ကြည့်သည်။

လမ်းဆုံလမ်းမ လမ်းလေးခွတိုင်းတွင် လည်းကောင်း၊ အဆောက်အအုံသစ်များတွင် လည်းကောင်း၊ ဆိပ်ကမ်းတွင် လည်းကောင်း ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ ပုံတူအရုပ်များကိုသာ မြင်တွေ့နေရသည်။ အချို့ ဓာတ်ပုံ၊ အချို့ ကျောက်ရုပ်ဖြင့် ထုလုပ်ထားကြသည်။

သူသွားလေရာတွင်လည်း အနီရောင်နှင့် အပြာရောင် ယူနီဖောင်းဝတ်စစ်သားများကိုသာ သူ တွေ့နေရသည်။ စောစောပိုင်းကတော့ သူ သတိမထားမိသေး။ နောက်မှသာ သူ သဘောပေါက်သည်။ ထိုစစ်သားများသည် သူ့နောက်သို့ နောက်ယောင်ခံပြီး တကောက်ကောက် လိုက်နေကြသူများ ဖြစ်သည်။

လမ်းပေါ်တွင် သူတွေ့မြင်သမျှသော မြို့သူမြို့သားများကလည်း သူ့ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်ကြသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဝတ်အစားများသည် သူတို့နှင့်မတူ တစ်မူခြားနေသည်။ အဝတ်အစားချုပ်ပုံကစပြီး ကွဲပြားနေသည်။ သူပြောသည့် စကားကလည်း သူတို့နှင့် လေယူလေသိမ်းမချင်း မတူတော့။ သူသည် အခြားကမ္ဘာတစ်ခုမှ ရောက်လာသလို ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် အထီးကျန်တစ်ယောက်လို ခံစားလာရသည်။ သည်မြို့သည် သူနေထိုင်ခဲ့သည့်မြို့ ဖြစ်သည်။ သည်တိုင်းပြည်သည် သူ့ကို မွေးဖွားရာ တိုင်းပြည်ဖြစ်သည်။ သည်လူမျိုးသည် သူ့လူမျိုး ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ယခုတော့ သူတို့အားလုံးကြားတွင် သူသည် သူစိမ်းပြင်ပြင်လို ဖြစ်နေသည်။ သည်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သူနေ၍ မဖြစ်တော့။

သို့ဖြင့် သူ့ကိုမွေးဖွားရာ တောအရပ်ရှိ ဥယျာဉ်ခံကြီးအတွင်းမှ သူ့အိမ်သို့ သူ ပြန်လာခဲ့သည်။

သည်နေရာတွင် မိုးကောင်းကင်ကလည်း ပို၍ ကျယ်လွင့်သည်။ တောင်တန်းများကလည်း ပို၍ လှပသည်။ နေရောင်၊ လရောင်၊ ကြယ်ရောင်များကလည်း ပို၍ ထွန်းပသည်။

သူ လက်လွတ်ဆုံးရှုံးခဲ့သည့် လွတ်လပ်မှုကို သည်နေရာမှာ သူ ပြန်လည်ရရှိသည်။ အမှန်တော့ လွတ်လပ်မှုအတွက် သူ လူဖြစ်လာခြင်းပင်။

*

(၅)

သည်တောရွာရှိ သူ ချက်မြုပ်ရာ အိမ်သို့ သူရောက်လာခဲ့သည်မှာ ရက်သတ္တပတ်ပေါင်း အတန်ကြာသွားချေပြီ။ တစ်ညနေခင်းတွင် အိမ်ရှေ့ရှိ မြေကွက်လပ်ကလေးပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း တောင်တန်းကြီးများဆီသို့ ငေးမျှော်ကြည့်နေမိသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဖက်ကက်ထွက်လာပြီး သူ့ဘေးမှာ လာထိုင်သည်။

“အရင်နဲ့ မတူတော့ဘူးနော်”

“အင်း ...” ဒက်ခ်စ်က ခံစားချက်မရှိသလို ပြန်ဖြေသည်။ ဆေးပြင်းလိပ်သေးသေးကလေး တစ်လိပ်ကိုယူပြီး မီးညှိုနေသည်။

“အရာဝတ္ထုတွေ၊ အဖြစ်အပျက်တွေဆိုတာ ဘယ်တော့မှ တူမနေနိုင်ဘူး။ ဒါကိုလဲ မင်း သိရမှာပေါ့” ဖက်ကက်က ဒက်ခ်စ်ကို အကဲခတ်ကြည့်နေရင်းမှ ပြောသည်။

“ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“ခေါင်းဆောင်ကြီး အနေနဲ့ကွာ ...” ဖက်ကက်၏လေသံထဲတွင် နာကြည်းသည့် လေသံပါလာသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဘာဖြစ်သလဲ”

“မင်းကို တာဝန်တစ်ခုခုတော့ ပေးဖို့ ကောင်းတာပေါ့ကွ” ဖက်ကက်၏လေသံက ပို၍ ဒေါသသံပါလာသည်။

“ဘယ်လို တာဝန်မျိုးလဲ” ဒက်စ်စ်က ပြုံးရင်း ပြန်မေးသည်။

ဖက်ကက်က ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ ငြိမ်နေသည်။

“ကျွန်တော့်ကိစ္စထက် အရေးကြီးတာတွေ တစ်ပုံကြီးကို ခေါင်းဆောင်ကြီး အမြဲတမ်း စဉ်းစားနေရတာပါဗျာ”

ဖက်ကက်သည် တောင်တန်းများဆီသို့ ငေးကြည့်နေပြန်သည်။

“မြင်းနဲ့ လူတချို့ လာနေကြတယ်။ စစ်သားတွေပဲ ...” ဖက်ကက်က ခဏစောင့် နားထောင်နေပြီး ခံစပ်ဆင်ခြင်လျှောက်လေးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ သူ ဘာကိုမှ မမြင်မကြားရ။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“ခြေသံညီညီ ကျနိုင်တာ စစ်တပ်က မြင်းတွေပဲ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ မင်းဆီကို ဘယ်သူလာဖို့များ ရှိနေသလဲ”

ဒက်စ်စ်က ခေါင်းယမ်းပြသည်။ ယခုမှပင် မြင်းခွာသံသဲ့သဲ့ကို သူ ကြားရတော့သည်။ ဖက်ကက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်သောအခါ ခြောက်လုံးပြူးထဲမှ ကျည်ဆန်များ စစ်ဆေးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“စစ်သားတွေဆိုဗျ”

“စစ်သားတွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အရာရာမှာ သတိမလစ်တာဟာ ကိုယ့်အသက် ကိုယ်မွေးတဲ့နေရာမှာ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းပဲ” ဖက်ကက်က ခြောက်လုံးပြူးကို သူ့ခါးပြန်ချိတ်ရင်း ပြောသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ထိုနေရာမှ ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ အနီနှင့် အပြာရောင်ယူနီဖောင်း ဝတ်ထားသော စစ်သားများကို လှမ်းမြင်ရသောအခါကျမှ ဖက်ကက်က သူ့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

“ဒီကောင်တွေ ခရီးပန်းလာကြလိမ့်မယ်။ ရေလဲ ငတ်လာကြလိမ့်မယ်။ သူတို့အတွက် လိုတာကလေးတွေ သွားပြင်ထားလိုက်ဦးမယ်ကွာ”

ဒက်ခ်စ်က စစ်သားများကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ မြင်းတပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ အင်အားအပြည့်ဖြစ်သည်။ အားလုံးပေါင်း ဆယ့်လေးယောက်ရှိသည်။ စစ်မြင်းများကို ကိုယ်စီ စီးနင်းလိုက်ပါလာကြသည်။ ခေါင်းဆောင်လာသူမှာ ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သူ၏ယူနီဖောင်းကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သိသာနိုင်သည်။ နောက်ထပ် အရာရှိတစ်ယောက်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သေးသေးသွယ်သွယ်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ယူနီဖောင်းပေါ်တွင် အမှတ်အသားတစ်စုံတစ်ရာ မပါသောကြောင့် မည်သည့်အဆင့်ဖြစ်ကြောင်း မသိနိုင်ချေ။ ခြံဝသို့ ရောက်သောအခါ ဗိုလ်ကြီးက လက်မြှောက်ပြပြီး သူတပ်ကို ရပ်မိန့်ပေးသည်။

အရာရှိနှစ်ယောက်သည် မြင်းပေါ်မှဆင်းပြီး အိမ်ဆီသို့ လျှောက်လာကြသည်။ ထိုအခါကျမှပင် အရာရှိငယ်ကို သူ မှတ်မိတော့သည်။ သူ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်သည် သွယ်သွယ်လျလျဖြစ်သော်လည်း ယူနီဖောင်းကျပ်ကျပ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ ကိုယ်ခန္ဓာတွင် ရှိအပ်သော ကောက်ကြောင်းများကို မြင်နေရသည်။ အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း အပြုံးပန်းတစ်ပွင့် ချက်ချင်းပွင့်လာကာ သူ့ဆီကို ဦးတည်ပြေးလာသည်။

ဒက်ခ်စ်ကလည်း သူ့ဆီကို ခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွားသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသောအခါ အမျိုးသမီးက တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်သည်။ သူ့ကိုပြန်ပြီး ငေးကြည့်နေသည်။ သူသည် မိန်းကလေးငယ်ငယ်လို ပြန်ဖြစ်သွားသည်။ သူ့အစ်ကိုသည် မည်မျှ ထွားကျိုင်းလာပြီဖြစ်ကြောင်း မြင်တွေ့ရပြီး အံ့အားသင့်နေသည်။

“ဒက်ခ်စ် ...” ကွဲအက်သည့်လေသံဖြင့် အသက်မရှူနိုင်ဘဲ ခေါ်သည်။

“အင်ပါရီ ...”

မိန်းမပျိုသည် ရပ်မြဲရပ်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများကို စူးစိုက်ကြည့်မြဲ ကြည့်နေသည်။ သူ စကားပြောချင်ပုံရသည်။ သို့သော် မည်သည့်စကားကို စတင်ပြောရမှန်း မသိသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဒက်ခ်စ်ကပင် စတင် ပြောသည်။

“ဦးထုပ်ကြီး ချွတ်လိုက်ပါဦးကွယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဒီတော့မှ မင်းကို နမ်းရမှာလား၊ အလေးပြုရမှာလားဆိုတာ ဝေခွဲလို့ ရတော့မှာပေါ့” ဒက်ခ်စ်က ပြုံးရင်း ပြောသည်။

အင်ပါရီ၏မျက်လုံးများသည် အရောင်လက်သွားကြသည်။ ခေါင်းပေါ်မှဦးထုပ်ကို ချွတ်ပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ရွှေရောင်ဆံပင်တို့သည် သူ့ပခုံးပေါ်သို့ ဝဲကျလာသည်။

“ဒက်ခ်စ် ... ဒက်ခ်စ်၊ ကျွန်မမျက်စိကိုတောင် ကျွန်မ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားတယ်။ ရှင် သိပ်ကို ... သိပ်ကို လူကြီးဖြစ်နေပြီပဲ” အင်ပါရီသည် ထိုမျှပြောပြီး သူ့ရင်ခွင်တွင်းသို့ ပြေးဝင်လာတော့သည်။

ဒက်ခ်စ်ကလည်း သူ့ကို ပြန်ပြီး တင်းကျပ်စွာ ဖွေဖက်ထားမိလေသည်။

“ထိပ်ထားလေးရယ်။ မင်းလဲ အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေပါပေါ့လားကွယ်”

အင်ပါရီက ဒက်ခ်စ်ကို မော့ကြည့်သည်။

“ကျွန်မတို့မတွေ့ဘဲ ကျူရေတူက ဘာဖြစ်လို့ ထွက်သွားရတာလဲ ဟင်”

“အဲဒီတုန်းက မင်းက ပနားမားတိုင်းပြည်ရောက်နေတာ မဟုတ်လား။ မင်း ဘယ်တော့ပြန်လာမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ သိကြတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဖေဖေ သိပါတယ်”

ဒက်ခ်စ်၏မျက်နှာ ညိုမှိုင်းသွားသည်။

“သူနဲ့ကိုယ် တစ်ခါပဲ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဒါလဲ ခဏလေးပါ။ သူ သိပ်အလုပ်များနေတယ်”

“ဖေဖေကတော့ အမြဲတမ်း အလုပ်များနေတာပဲ မဟုတ်လား”

ဗိုလ်ကြီး၏ လည်ချောင်းရှင်းသည့်အသံကို နောက်ပိုင်းမှ ကြားလိုက်ရသည်။ အင်ပါရီက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။

“ဗိုလ်ကြီး ဒီအော်တီဂါ၊ ဒါက ဆီညော်ဇနော့စ်”

စစ်ဗိုလ်က အလေးပြုသည်။ ထို့နောက် ရှေ့သို့တိုးလာကာ အသင့်ကမ်းပေးထားသော ဒက်ခ်စ်၏လက်ကို ဆွဲယူနှုတ်ဆက်သည်။

“လေးစားပါတယ် သံအမတ်ကြီး”

“ဗိုလ်ကြီးဒီအော်တီဂါ။ ခင်ဗျားတို့ကို ကြိုဆိုပါတယ်ဗျာ။ အိမ်ထဲကို ကြွကြပါ”

လသာဆောင်ဘက်မှ ခြေသံကြားရသည်။ အင်ပါရီက ခြေသံကြားရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး ဝမ်းသာအားရ အော်ပြောလိုက်သည်။

“ဖက်ကက် ...၊ ရှင် ဘာမှ မပြောင်းလဲပါလား။ အရင်အတိုင်းပါပဲလား”

+

ညစာစားကြသောအခါ အင်ပါရီသည် အဖြူရောင်ဂါဝန်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ စိန်နှင့်မြတို့ကိုရောပြီး ပြုလုပ်ထားသည့် လည်ဆွဲရတနာသည် သူ့လည်ပင်းပေါ်မှာ ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်ဖြင့် ဝင်းလက်နေကြသည်။ တောက်ပနေသည့် နားကပ်များ၊ ရွှေရောင်ဆံပင်များနှင့် ပန်တင့်နေလေသည်။

ဒက်ခ်စ်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ဆီကိုလာတဲ့ ဧည့်သည်ထဲမှာဆိုရင် မင်းဟာ ပထမဦးဆုံးဧည့်သည်ပဲ။ လေးငါးဆယ်ရက်လောက်တော့ နေပါဦးနော်။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ကွဲနေကြတာ ကြာတော့ ပြောစရာတွေ အများကြီးပဲ”

“ကျွန်မလဲ သိပ်နေချင်တာပဲ” ထိုမျှပြောပြီး အင်ပါရိုသည် စကားရပ်သွားကာ ဗိုလ်ကြီးဒီအော်တီဂါကို လှည့်ကြည့်ရင်း တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်တော်တို့ မနက်ဖြန် ပြန်လာခဲ့ပါမယ်လို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ကတိပေးထားခဲ့ပါတယ်”

“ဒက်ခ်စ်က စစ်ဗိုလ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ အင်ပါရိုကိုကြည့်နေသည့် သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် မည်သို့သော အမူအရာမျှ မရှိချေ။

“ဗိုလ်ကြီးပြောတာလဲ ဟုတ်တာပဲ” အင်ပါရိုက စိတ်မပါသလို ပြန်ပြောသည်။

ဒက်ခ်စ်က ထပ်မံ တိုက်တွန်းခြင်း မပြုတော့ချေ။

“ကဲ ... လာ။ လသာဆောင်မှာ သွားထိုင်ကြရအောင်”

စစ်ဗိုလ်က ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ကျွန်တော့်ရဲဘော်တွေကို သွားပြီး စစ်ဆေးကြည့်ပါရစေ သံအမတ်ကြီးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုနိုင်မယ်ဆိုရင် အစီအစဉ်တွေ လုပ်ပါရစေ။ ကျွန်တော်တို့ မနက်ဖြန် ခပ်စောစော ထွက်ကြမှာ ဖြစ်ပါမယ်”

“ကောင်းပါပြီ ဗိုလ်ကြီး” ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ပြန်ပြောသည်။

စစ်ဗိုလ် ထွက်သွားသောအခါ ဒက်ခ်စ်က အင်ပါရီကို လှည့်ကြည့်သည်။ မိနစ်အတန်ကြာအောင် သူတို့နှစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေကြသည်။ ဒက်ခ်စ်က ဆေးပြင်းလိပ် သေးသေးကလေးတစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူသည်။

“ကျွန်မဖို့ စီးကရက်များ မရှိဘူးလား”

“ရပါတယ်ကွယ်” ဒက်ခ်စ်က စီးကရက်ဘူးကို တွန်းပေးပြီး မီးညှိပေးသည်။

အင်ပါရီက စီးကရက်ကို အားပါးတရ ဖွာရှိုက်ပြီး နောက်ဘက်သို့ မှီထိုင်နေသည်။

ဒက်ခ်စ်က ဆေးပြင်းလိပ်သောက်ရင်း ခဏကြာအောင် စဉ်းစားနေသည်။ ထို့နောက် ဆေးပြင်းလိပ်ကို စိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။

“ပြောင်းလဲသွားတဲ့ အရာဝတ္ထုတွေဟာ အများကြီးပါပဲကွာ။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ကွဲသွားကြတာလဲ ကြာလှပြီ”

“အမှန်တော့ ဆယ်နှစ်ဆိုတာ သိပ်တော့လဲ မကြာသေးပါဘူး။ ကျွန်မတော့ ဘာမှ မပြောင်းလဲဘူး။ ရှင်ကော ပြောင်းလဲသွားပြီလား” အင်ပါရီ၏မျက်လုံးများ တည်တည်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းလိုက်သည်။

“မင်းလဲ ပြောင်းသွားပြီ။ ကိုယ်လဲ ပြောင်းလဲသွားတာပါပဲ။ အရာဝတ္ထုအားလုံး ပြောင်းလဲကုန်ကြပြီ”

“တချို့ကတော့ မပြောင်းဘဲ ကျန်ပါသေးတယ်”

ညအမှောင်တွင်းသို့ သူတို့ ငေးကြည့်နေကြသည်။ ကြယ်ပွင့်များသည် အပြာရောင်မိုးကောင်းကင်ကြီးပေါ်မှာ ဝင်းလက်နေကြသည်။ လမ်း၏ တစ်ဖက်ခြမ်းမှာရှိနေသော စစ်သားများဖိုထားသည့် မီးဖိုများမှ မီးပွားကလေးများ လွင့်တက်နေကြသည်ကိုလည်း မြင်ရသည်။

“စစ်သားအစောင့်တွေနဲ့ အမြဲတမ်း သွားနေရသလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ” အင်ပါရီကို သူ ပြန်ကြည့်မိသည်။

“ဖေဖေက ခွင့်မပြုဘူးလေ။ သူ့ခိုးစားပြတော့ ရှိတယ်။ သူပုန်သူကန်တွေ ရှိတယ်”

“အခုထိပဲလား” ဒက်ခ်စ်က ပြုံးမိသည်။

“ဖေဖေကို ဆန့်ကျင်နေတဲ့ လူတချို့ရှိနေသေးတယ်။ အကောင်းကို မလိုချင်ကြတဲ့ လူတွေပေါ့။ ရှင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။ အားလုံး ပြောင်းလဲသွားရမယ်လို့ ရှင် မျှော်လင့်ထားခဲ့တာ မဟုတ်လား” ဒက်ခ်စ် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်ကို သတိထားမိသောကြောင့် အင်ပါရီက ဆက်မေးသည်။

“ကိုယ်တို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့အတိုင်း အပြောင်းအလဲ ဖြစ်ရလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် မျှော်လင့်ထားခဲ့မိတယ်ကွာ”

“ဒါလောက်လဲ မလွယ်ဘူး။ ရှင် ဘယ်လိုခံစားနေရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ မက်ဆီကိုတက္ကသိုလ်မှာ ငါးနှစ်တက်ပြီး ကျွန်မ ပြန်လာတုန်းကလဲ ဒီလိုပဲ ခံစားရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ထဲမှာ နေသားကျလာတဲ့ အခါကျတော့ ဒါတွေကို သဘောပေါက် နားလည်စပြုလာတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ရှင်က ဒီတိုင်းပြည်နဲ့ ခွဲခွာနေရတာ ကျွန်မထက်ပိုပြီး ကြာတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ တိုင်းသူပြည်သားတွေအကြောင်း မေ့ကုန်ရောပေါ့။ အပြောင်းအလဲကို သူတို့လိုချင်ကြတယ်။ သူတို့လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ရချင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့လိုချင်တာတွေ ရဖို့အတွက်တော့ အလုပ်မလုပ်ချင်ကြဘူး။ ယုတ်စွအဆုံး သူတို့ သားသမီးတွေကို ကျောင်းပို့ပြီး စာသင်ခိုင်းရတာတောင် လွယ်တဲ့အလုပ် မဟုတ်ဘူး”

“ဒါကတော့လဲကွာ ကျောင်းတွေမှာ သူတို့သားသမီးတွေအတွက် နေရာမရှိလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အရာရှိအရာခံတွေရဲ့ သားသမီးတွေနဲ့ပဲ ပြည့်နေတာ မဟုတ်လား”

“အစက ဒါလောက် မဆိုးပါဘူး။ နောက်တော့ သူတို့ကကို သူတို့သားသမီးတွေကို ကျောင်းမလွှတ်ကြတော့တာ”

ဒက်ခ်စ်က ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ ငြိမ်နေသည်။

“အခုအချိန်မှာ ဖေဖေရဲ့ အကြီးမားဆုံး ကြိုးပမ်းချက်ကတော့ စစ်အတွက် ပြင်နေတာပဲ”

ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို နားမလည်နိုင်သလို ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ရှင်လဲ နိုင်ငံခြားမှာ နေခဲ့တာပဲ။ စစ်ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ ရှင် သိပါတယ်”

“ဒီစစ်နဲ့ တို့နဲ့က ဘာဆိုင်လို့လဲကွာ။ ကော်တီဌေးတိုင်းပြည်က သူတို့နဲ့မှ မပတ်သက်ဘဲ တို့က အနေသာကြီးပါ”

“တိုက်ရိုက်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ကျွန်မတို့တိုင်းပြည်ဟာ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်မှာ ကိုယ်ရပ်နိုင်ဖို့အတွက် အကောင်းဆုံး အခွင့်အရေးကြီးပဲလို့ ဖေဖေက ပြောတယ်။ တိုင်းပြည်တစ်ခုခုကတော့ စားနပ်ရိက္ခာ လိုလာမှာပဲတဲ့”

“ကမ္ဘာ့စစ်ကြီးဖြစ်ရတာဟာ တို့တိုင်းပြည်ကထွက်တဲ့ ငှက်ပျောသီးနဲ့ ကော်ဖီမှုန့်ကို လိုချင်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ဒါကိုလဲ ဖေဖေ သိပါတယ်။ အာဂျင်တီးနားက နွားမွေးမြူရေးသမားတွေနဲ့ ဖေဖေ အဆက်အသွယ်လုပ်နေတာ သုံးနှစ်လောက်ရှိသွားပြီ။ ဒီတိုင်းပြည်ထဲမှာ သူတို့ နွားမွေးမြူရေးတွေ လုပ်နိုင်အောင် ဖေဖေက အထူးအခွင့်အရေးတွေ ပေးခဲ့တယ်။ နောက်နှစ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ အမဲသားပေါင်ချိန် တစ်သန်းလောက် နိုင်ငံခြားကို တင်ပို့ ရောင်းချနိုင်တော့မယ်”

နိုင်ငံခြားသားများကို ခေါင်းဆောင်ကြီးပေးသည့် အထူးအခွင့်အရေးအကြောင်း သူသိပါသည်။ ထိုသို့သော အထူးအခွင့်အရေးပေးခြင်းအတွက် သူ့အိတ်ထဲသို့ ငွေပေါင်း မည်မျှ များများဝင်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သူ စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။

“တို့တိုင်းပြည်သားတွေ စားဖို့အတွက်ရော အမဲသား ဘယ်လောက် ရနိုင်မလဲ”

“ရှင်က ကိုယ့်တိုင်းပြည်နဲ့ကင်းကွာပြီး နိုင်ငံခြားရောက်နေတာ ကြာပြီကိုး။ ကျွန်မတို့ နိုင်ငံသားတွေ အမဲသားမစားကြတာကို မေ့သွားပြီလား။ သူတို့စားနေကျကိုပဲ သူတို့စားတတ်ကြတာပဲ။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တို့၊ ကြက်သား ဝက်သားတို့လေ”

“အမဲသားဈေးက သိပ်ကြီးနေလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ကွာ”

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ အင်ပါရီ ဒေါသ ပေါက်ကွဲလေတော့သည်။

“ဖေဖေပြောတာ သိပ်မှန်တာပဲ။ ရှင်ဟာ ရှင့်အဖေနဲ့ တထေရာတည်းပဲတဲ့”

“ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဒီအတိုင်းပြောသလား” ဒက်ခ်စ်က အင်ပါရီကို ကြည့်နေသည်။

အင်ပါရီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဒက်ခ်စ်က ချက်ချင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“သူပြောဖူးသမျှ စကားတွေထဲမှာ ဒီစကားဟာ အကောင်းဆုံးစကားပါပဲကွာ”

“ဒက်ခ်စ် ... ဒက်ခ်စ် ... ကျွန်မ ဒီကိုလာတာ ရှင်နဲ့ စကားများပြီး ရန်ဖြစ်ရအောင် လာတာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်” အင်ပါရီက ဒက်ခ်စ်၏လက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်ရင်း ပြောသည်။

“ကိုယ်တို့ ရန်မဖြစ်ပါဘူးကွာ။ ကိုယ် ကတိပေးပါတယ်”

“ရှင် ဘာအလုပ်လုပ်မှာလဲ။ ဒီတောင်တန်းတွေကြားထဲမှာ ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ ရှင် မနေနိုင်ပါဘူး”

ပါးစပ်မှ ဆေးပြင်းလိပ်တို့ကို သူက ဖြုတ်ယူပြီး ခဏငေးကြည့်နေမိသည်။ ပြီးတော့ ဆင်ခြေလျှောက်လေးဆီသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ မီးပွားကလေးများ လက်သွားသည်ကို လိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကိုယ်လဲ ဒီအကြောင်းကို စဉ်းစားခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် လုပ်စရာအလုပ် ဘာမှ မရှိဘူး။ ကျူရေတူမှာ ယောင်လည်လည်နဲ့ ကိုယ် သုံးပတ်လောက်ကြာအောင် နေခဲ့ရသေးတယ်။ ဘယ်သူကမှလဲ ကိုယ့်ကို တာဝန်မပေးကြဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ဒီနေရာကို ထွက်လာခဲ့တာ”

သူက အေးဆေးစွာဖြင့် ပြောပြနေသည်။

“ရှင် ဒီကို ထွက်မလာခင် လာမတွေ့တဲ့အတွက် ဖေဖေ သိပ်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်”

“သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ် တွေ့နိုင်ပါ့မလဲကွာ။ သူ့ကို တွေ့ခွင့်တောင်းလိုက်တိုင်း အမြဲတမ်း သူ အလုပ်များနေတာပဲ”

“ရှင် ဒီကိုထွက်လာဖို့ အစီအစဉ်ရှိတယ်ဆိုတာကို သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်ပါ့မလဲ”

“ဘာထူးမှာလဲ။ ဒီကိုထွက်မလာလို့ကော ကိုယ် ဘာလုပ်နေမှာလဲ။ အမဲရိုးကို ခွေးမျှော်သလို မသေမချာ မရေမရာနဲ့ ယောင်လည်လည် ဖြစ်နေမှာလား”

“ကျူရေတူကို ကျွန်မနဲ့ ပြန်လိုက်လာပြီး ဖေဖေနဲ့ တွေ့လိုက်ပါ”

“ဒါဟာ မင်းရဲ့ အကြံအစည်လား၊ မင်းအဖေရဲ့ အကြံအစည်လား” ဒက်ခ်စ်က အင်ပါရိုကို ပြန်ကြည့်နေသည်။ အင်ပါရိုသည် ခဏကြာအောင် တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မ အကြံအစည်ပါ။ သူဟာ စိတ်ထိခိုက်နေကြောင်း၊ ရှင့်ကို သူ တွေ့ချင်နေကြောင်း ဘယ်တော့မှ ဝန်ခံပြောမှာ မဟုတ်ဘူး” ဒက်ခ်စ်က အင်ပါရိုကို ငေးကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ ခေါင်းကို ယမ်းခါပြသည်။

“ပြန်မလိုက်သေးပါဘူးကွာ။ ကိုယ် ဒီမှာနေဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ မင်းအဖေက ကိုယ်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ကို သူ ခေါ်ပါလိမ့်မယ်”

+

ထိုသို့ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်မျှ ကြာမြင့်ခဲ့ချေပြီ။ တောရွာမှ သူ့အိမ်ကြီးတွင် သူ နေထိုင်ပြီး ကိုးလခန့်ကြာသောအခါကျမှ ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူ့ကို ခေါ်တွေ့သည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ရုံးခန်းထဲသို့ သူဝင်သွားသောအခါ သူတို့နှစ်ယောက် မနေ့ကပင် တွေ့ဆုံခဲ့ကြသေးသည့် ပုံစံမျိုးဖြင့် ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူ့ကို ဆီးကြိုဆက်ဆံသည်။

“မောင့်အဖေရဲ့ အကြီးမားဆုံး ရည်မှန်းချက်ဟာ တိုင်းသူပြည်သားတွေ စည်းစည်းလုံးလုံး ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ အစိုးရတစ်ဖွဲ့တည်းရဲ့အောက်မှာ တန်းတူအခွင့်အရေးတွေ ရကြဖို့ပဲ။ ဒီရည်မှန်းချက်ကလဲ ပြည့်စုံသလောက် ဖြစ်နေပါပြီ။ သို့သော်လည်း အခုထိ ပုန်ကန်နေသေးတဲ့ သောင်းကျန်းသူ နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရှိနေသေးတယ်။ သူပုန်ခေါင်းဆောင် အယ်လ်ကွန်ဒိုက မောင့်အဖေကို သိတယ်။ လေးလဲ လေးစားတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ကို လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးမယ့် အကြောင်းပြောပြီး သူတို့နဲ့မောင် စေ့စပ်ရင် သူ နားထောင်ပါလိမ့်မယ်။ ဘကြီးတို့ အစိုးရအဖွဲ့နဲ့ ပူးပေါင်းလုပ်ကိုင်သွားကြမယ်ဆိုရင် သူတို့အပေါ်မှာ ဘာအာဏာတမှ မထားပါဘူး။”

*

(၆)

“ကျုပ်ဟာ နိုင်ငံရေးသမားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်ပြောရရင်တော့ ရိုးရိုး လူသတ်သမားတစ်ယောက်ပါပဲ။ ဒါကြောင့် အခု မောင်ပြောပြနေတာတွေကို ကျုပ် နားမလည်ဘူး။ သို့သော်လည်း ကျုပ်သိတာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ကျုပ်သားကို ကျောင်းထားချင်တယ်။ မောင်တို့လို ပညာတတ်စေချင်တယ်။ စာဖတ်တတ်စေချင်တယ်။ စာရေးတတ်စေချင်တယ်။ ဟောဒီ တောထဲတောင်ထဲမှာ သူ့အသက်ကလေးတစ်ချောင်း ရှင်သန်နိုင်ရေးအတွက် ပင်ပန်းတကြီး ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရတာမျိုးကို မဖြစ်စေချင်ဘူး” သူပုန်ခေါင်းဆောင် အဘိုးကြီး အယ်လ်ကွန်ဒိုက ပြောပြနေသည်။

အလယ်တွင်ဖိုထားသည့် မီးပုံကိုကျော်ပြီး ဒက်ခ်စ်က အဘိုးကြီးကိုကြည့်သည်။ သူပုန်ခေါင်းဆောင် အဘိုးကြီးသည် မြေကြီးပေါ် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်နေသည်။ ဆေးပေါ့လိပ်တိုကို ပါးစပ်တွင် ခဲထားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှိနေသူများကို ဒက်ခ်စ်က လှည့်ကြည့်ပြန်သည်။ အဘိုးကြီး၏လက်ထောက် သူပုန်ခေါင်းဆောင်များသည် စိတ်ခံစားချက်အမူအရာ တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ မပြဘဲ သူ့ကို ပြန်ငေးကြည့်နေကြသည်။ သူတို့လက်ထဲမှ သေနတ်နှင့် ဓားများသည် နံနက်ခင်းနေရောင်ခြည်တွင် အရောင်လက်နေကြသည်။ အဘိုးကြီး၏ နောက်တည့်တည့်တွင် ရပ်နေသူမှာ သူ ကျောင်းနေစေချင်သည်ဆိုသော သူ့သား ဖြစ်လေသည်။

ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ် တောင့်တောင့်တင်းတင်း ရှိသည်။ အသက် (၁၄)နှစ်ခန့် ရှိမည်။ ဒက်ခ်စ်ကို ပြန်ကြည့်နေသည့် သူ့မျက်လုံးများသည် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို အလစ်မပေးသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ သူသည်လည်း အခြားသူများကဲ့သို့ပင် ဓားနှင့် ခြောက်လုံးပြူးကို ခါးတွင် ချိတ်ထားသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို ဦးကြီး လက်ခံမှာလား” ဒက်ခ်စ်က အယ်လ်ကွန်ဒိုဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာပြီး မေးသည်။

“ကျုပ်က အိုမင်းမစွမ်း ရှိပါပြီ မောင်။ သေရမယ်ဆိုရင်လဲ ကျုပ်အတွက်က အကြောင်းမထူးတော့ဘူး။ သို့သော်လည်း ကျုပ်သားကိုတော့ ကျုပ်နဲ့အတူတူ အသေမခံနိုင်ဘူး”

“ဘယ်သူမှ ဘာမှ မဖြစ်စေရပါဘူး။ ဒါဟာ ခေါင်းဆောင်ကြီးကိုယ်တိုင်က ပေးထားတဲ့ ကတိပါ”

“အက်စီရင်တိုပြည်နယ်ရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ရာထူးကိုလဲ ကျုပ် လက်မခံလိုဘူး။ အစိုးရလုပ်ငန်းကို ကျုပ် ဘာသိတာ မှတ်လို့။ ကျုပ်သားလေး အသက် မသေရေးကိုဘဲ ကျုပ် အဓိကထားတယ်”

ဒက်ခ်စ်ပြောသည့် စကားကို မကြားသည့်အနေဖြင့် အဘိုးကြီးက ဆက်ပြောနေသည်။ ထိုနေရာအရောက်တွင် သူ့ပါးစပ်မှ ဆေးပေါ့လိပ်တိုကို ဖြုတ်သည်။ ထိပ်တွင်ရှိနေသည့် ပြာများကို ခြွေပြီး မီးဖိုထဲက မီးစယူကာ ညှိပြန်သည်။

“ကျုပ်မှာ သား (၈)ယောက်နဲ့ သမီး (၃)ယောက် ထွန်းကားခဲ့တယ်။ အခုကျန်တဲ့ သားတစ်ယောက်ကလွဲပြီး အားလုံး ပျက်စီးကုန်ကြပြီ”

“ဘယ်သူမှ အသက်မဆုံးရှုံးစေရပါဘူး။ ခေါင်းဆောင်ကြီးကိုယ်တိုင် ကတိပေးပါတယ်” ဒက်ခ်စ်က ထပ်ပြောပြန်သည်။

အဘိုးကြီးက လက်ထဲမှ မီးစကို မီးဖိုထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

“မောင်တို့ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဒိုင်ယာဘလိုရိုဂျီ အလကားလူပါ မောင်ရယ် ...။ ဂစ်တာရက်စ်က ကျုပ်တို့ကို သတ်မှာပါ”

ဒက်ခ်စ်က အဘိုးကြီးကိုကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေပြန်သည်။ အဘိုးကြီး၏မျက်နှာပေါ်တွင် တုန်လှုပ်မှု မရှိ။ ဂစ်တာရက်စ်တို့၏ ခေတ်ကာလသည် ကုန်ဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း မည်သို့ မည်ပုံ ရှင်းပြရပါမည်နည်းဟု ဒက်ခ်စ်က စဉ်းစားနေသည်။ ဂစ်တာရက်စ်တို့၏ အစိုးရ ပြုတ်ကျခဲ့ပြီ။ ယခင် အစိုးရဟောင်းလက်ထက်က စစ်တပ်၏ ယူနီဖောင်းများကိုပင် ယခု ဆက်လက် ဝတ်ဆင်နေကြသော်လည်း ယခု အုပ်ချုပ်နေသူသည် အစိုးရသစ်ဖြစ်သည်။ ယခု ခေါင်းဆောင်ကြီး ဒိုင်ယာဘလိုရိုဂျီက ယခင် ခေါင်းဆောင်ဟောင်း ဒီကော်ဒိုဘာ၏ အစိုးရကို ဖြုတ်ချခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

ထိုမျှသာ မကသေး။ အဘိုးကြီးပြောပြနေသည့် ဂစ်တာရက်စ်သည်လည်း မရှိတော့။ ဂစ်တာရက်စ်ကို မိမိကိုယ်တိုင် ပနားမားသင်္ဘောပေါ်တွင် ဖမ်းဆီးပေးခဲ့သည်။ နိုင်ငံတော်လုပ်ငြံမှုကြီးအတွက် သူ့ကို ကြိုးပေးရန် ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်မှာလည်း မိမိအမြင်ပင်။ ထိုအကြောင်းများကို အဘိုးကြီး နားလည်သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြရန် စကားလုံး ရွေးချယ်နေဆဲမှာပင် အဘိုးကြီးက သူ့စကားကို ဆက်ပြန်သည်။

“ကျုပ်သားလေး အသက် မသေစေရပါဘူးလို့ မောင်ကိုယ်တိုင် အာမခံချက် ပေးရမယ်။ မောင့်အဖေဟာ သူတော်ကောင်းကြီးဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ... ကျုပ်တို့အားလုံးက မောင့်အဖေကို ချစ်ခင်လေးစားခဲ့ကြတယ်။ ကြည်ညိုခဲ့ကြတယ်။ ဒါကြောင့် မောင့်အဖေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို လေးစားသောအားဖြင့် မောင့်အဖေကိုယ်စား မောင်ကိုယ်တိုင် သစ္စာဆိုရမယ်။ ဒီလိုသစ္စာဆိုမယ်ဆိုရင် မောင်တို့ခေါင်းဆောင် ခိုင်ယာဘလိုရီဂျီရဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံဖို့ ကျုပ်တို့ပြင်ဆင်မယ်”

“ကျွန်တော် သစ္စာဆိုပါတယ် ဦးကြီး”

“သာဓုကွယ် ... သာဓု ... သာဓု”

အဘိုးကြီး၏လေသံသည် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသွားတော့သည်။ ထိုင်ရာမှလည်း တောင့်တောင့်တင်းတင်း ထရပ်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ခိုင်ယာဘလိုရီဂျီကို ပြန်ပြောပေတော့။ ဒီလရဲ့ နောက်ဆုံးရက်ကျရင် အက်စီရင်တိုပြည်နယ်မြို့တော်မှာ သူ့ကို ကျုပ်တွေ့မယ်။ ကျုပ်တို့ စစ်မက်ဖက်ပြိုင် တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုတော့ဘူး”

+

ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး အတွင်းဝန် ထွက်သွားသည်အထိ စကားမပြောသေးဘဲ စောင့်နေသည်။ ပြီးမှ သူက ပြောသည်။

“တောင်ပေါ်ဒေသမှာ မောင်ထမ်းဆောင်ခဲ့တာတွေဟာ အင်မတန် အောင်မြင်ပါပေတယ်”

အက်ခ်စ်က ဘာမှပြန်မဖြေဘဲနေသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးကိုသာ သူ ကြည့်နေသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် ဘာတစ်ခုမှ ပြောင်းလဲပုံမရ။ သူ့ကို ပထမဆုံး စတင်တွေ့ဖူးသည့်အချိန်က ပုံစံမျိုးပင် ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးယူနီဖောင်းကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သို့သော်လည်း တပ်အမှတ်အသား ရာထူးအဆင့်တံဆိပ်များ တပ်ဆင်ထားခြင်းကား မရှိ။ ထိုသို့ ဝတ်ဆင်ထားခြင်းကြောင့် သူသည် သာမန်ပြည်သူထဲက ပြည်သူတစ်ယောက်သာဖြစ်ကြောင်း ပြည်သူတွေ ယုံကြည်စေသည်ဟု ခေါင်းဆောင်ကြီးက ထင်မှတ်ထားချေသည်။

“အခုဆိုရင် ဘကြီးတို့တိုင်းပြည် ငြိမ်းချမ်းရေးရတော့မယ်။ အယ်လ်ကီနီဒိုရဲ့ သူပုန်တပ်ဖွဲ့ဟာ နောက်ဆုံးကျန်နေတဲ့ အရေးအကြီးဆုံးတပ်ဖွဲ့ပဲ။ ကျန်တဲ့ သောင်းကျန်းသူတွေဟာ အရေးစိုက်စရာမရှိဘူး။ အလွယ်တကူနဲ့ နှိမ်နင်းပစ်လို့ရတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျန်တဲ့အဖွဲ့တွေနဲ့ ဘာမှ မစီစဉ်တော့ဘူးလား။ အယ်လ်ကွန်ဒိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ငြိမ်းချမ်းရေးရသလို ကျန်တဲ့တပ်ဖွဲ့တွေကလဲ စေ့စပ်ဆွေးနွေးပြီး ငြိမ်းချမ်းကြမှာပါပဲ”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက လက်ကာပြသည်။

“ကျန်တဲ့အကောင်တွေက ဒါလောက်ဒုက္ခခံပြီး စေ့စပ်ရလောက်အောင် တန်ဖိုးမရှိပါဘူး။ ဘကြီးတို့ နိုင်အောင် ထိန်းထားနိုင်ပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဒီကိစ္စတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့လဲ မောင် ဆက်ပြီး တာဝန်ယူဖို့ မလိုတော့ဘူး။ မောင့်ကို သံအမတ်ကြီးအဖြစ်နဲ့ ဘကြီး ခန့်လိုက်ပြီ။ ဥရောပကို မောင် ပြန်သွားရမယ်” ခေါင်းဆောင်ကြီးက စားပွဲကို လက်ဖြင့် ခေါက်ရင်း ပြောသည်။

“ဥရောပကို ဘာလုပ်မှာလဲခင်ဗျာ” ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို ပြန်ငေးကြည့်နေမိသည်။

“စပိန်မှာဖြစ်နေတဲ့ စစ်ပွဲဟာ မကြာခင် ပြီးတော့မယ်။ ဒီအချိန်ဟာ ဖရန်စစ္စကို ဖရန်ကိုရဲ့ အစိုးရသစ်နဲ့ အဆက်အသွယ်ရအောင် စပြီး လုပ်ရတော့မယ့်အချိန် ဖြစ်တယ်”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မိုလာကို ဘယ်သွားထားမလဲ။ သူ သမ္မတဖြစ်လာမယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်နေတာ”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ခေါင်းယမ်းသည်။

“မိုလာဟာ အပြောကြီးလွန်းတယ်။ မက်ဒရစ်မြို့ကို သူတို့ ဝိုင်းထားတုန်းက သူပြောတဲ့စကားတွေ ကြားရကတည်းက ဒီအကြောင်းကို ဘကြီးက စဉ်းစားနေတာ။ မြို့တွင်းထဲမှာရှိနေတဲ့ ပဉ္စမတပ်သားတွေရဲ့ အကူအညီနဲ့ မကြာခင် မက်ဒရစ်မြို့ ကျတော့မယ်လို့ သူ ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ပြောသလို လွယ်လွယ်နဲ့ သိမ်းလို့မရခဲ့ဘူး။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး သူ့ဩဇာအာဏာတွေ ကျဆင်းခဲ့ရတာပဲ။ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ရဲ့ အရေးကြီးဆုံးတာဝန်ဟာ နှုတ်စောင့်စည်းဖို့ပဲ။ သူ ဘာတွေစိတ်ကူးနေတယ်။ ဘာတွေပြင်ဆင်နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်မပြောရဘူး။ မိတ်ဆွေကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရန်သူကိုပဲဖြစ်ဖြစ် မပြောရဘူး”

ဒက်ခ်စ်သည် ထိုစကားကြောင့် ငြိမ်သွားတော့သည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ နှုတ်စောင့်စည်းမှုကြောင့် ဖေဖေအပါအဝင် အလိမ်ခံရသူပေါင်း မည်မျှ များပြားနေပြီနည်းဟု သူ တွေးကြည့်နေမိသည်။ ထိုအတွေးကို သူ ချက်ချင်း ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

“စပိန်ပြည်မှာ ကျွန်တော့်ကို ဘာတာဝန်ပေးချင်တာလဲ”

“စပိန်ပြည်ဟာ စားနပ်ရိက္ခာလိုလိမ့်မယ်။ ဘကြီးတို့မှာလဲ ရောင်းစရာရှိနေတယ်။ သူတို့တိုင်းပြည်ကို ပြန်လည်ထူထောင်ဖို့လဲ လိုနေတယ်။ နိုင်ငံခြားသားတွေက အကူအညီပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် စပိန်က လိုနေတဲ့အကူအညီတွေကို ဘကြီးတို့က တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ရှာပေးနိုင်တယ်”

ဒက်ခ်စ်က အဘိုးကြီးကိုကြည့်ရင်း ပို၍ လေးစား အထင်ကြီးလာမိသည်။ မိမိတို့တိုင်းပြည်တွင် အစိုးရကို ထောင်လွှားခြားနားခဲ့သည့် သူပုန်အဖွဲ့အစည်းပေါင်းများစွာ ပေါ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုသို့သော အဖွဲ့အစည်းများထဲမှ သူ့အဖွဲ့တစ်ခုတည်းသာ တော်လှန်ရေးအောင်မြင်ပြီး ဘာကြောင့် သူ အာဏာရလာသည်ကိုလည်း ယခုမှ သဘောပေါက်တော့သည်။ ထိုမျှမကသေး မိမိ၏အဖေကို မည်သည့်အတွက်ကြောင့် သူ ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းနိုင်ခဲ့ကြောင်းကိုလည်း ယခုမှ သူသိတော့သည်။ မှားသည်ဖြစ်စေ၊ မှန်သည်ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့်သည်ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်ကျိုးကြည့်သည်ဖြစ်စေ ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် ကွက်ကျော်မြင်ပြီး ကြိုတင်စီမံကိန်း ချထားတတ်သော လူစားမျိုး ဖြစ်သည်။ ရရှိလာသည့် အကျိုးအမြတ်များသည် သူ့အိတ်ထဲသို့ မည်မျှပင် ဝင်ရောက်သွားခဲ့စေကာမူ ကော်တီဂွေးတိုင်ပြည်အနေနှင့်ကား အထိုက်အလျောက် အကျိုးကျေးဇူး ရှိခဲ့လေသည်။

“ဒါကြောင့် ဖရန်ကိုနဲ့ မောင် သွားတွေပါ။ သူနဲ့ သဘောတူညီမှုရအောင် မောင် ကြိုးစားပါ။ ကမ္ဘာ့ဈေးကွက်မှာ စပိန်ပြည်က လိုချင်နေတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဘကြီးတို့တိုင်းပြည်က ကိုယ်စားလှယ်အနေနဲ့ရအောင် ရှာဖွေပေးနိုင်မယ့် နည်းလမ်းကို ရအောင်လုပ်ပါ”

“သူက စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုရင်ကော”

“မပူပါနဲ့ကွယ်။ သူ စိတ်ဝင်စားမှာပါ။ သူ့အကြောင်းကို ဘကြီး သိပါတယ်။ သူဟာ ဘကြီးလို လူစားမျိုး။ လက်တွေ့သမား။ သူတို့တိုင်းပြည်မှာ စစ်ပြီးသွားတာနဲ့တစ်ပြိုင်တည်း ဂျာမနီနဲ့ အီတလီကို သူ အားကိုးလို့မရတော့ဘူးဆိုတာ သူသိတယ်။ ဂျာမနီနဲ့ အီတလီကလဲ မကြာခင် ကမ္ဘာ့စစ်ဖြစ်အောင် တိုက်ကြတော့မှာ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ဘာမှ စိုးရိမ်မနေနဲ့။ ဖရန်ကို လက်ခံလိမ့်မယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် ဘယ်တော့လောက် သွားရမလဲ”

“နောက်လ သုံးရက်နေ့မှာ ပြင်သစ်ကိုထွက်မယ့် သင်္ဘောတစ်စင်းရှိတယ်။ အဲဒီသင်္ဘောနဲ့ မောင် လိုက်ရလိမ့်မယ်”

ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် ထိုနေရာတွင် စကားဖြတ်ပြီး ထိုင်ရာမှထကာ စားပွဲကို ပတ်ပြီး ဒက်ခ်စ် ထိုင်နေသည့်ဘက်သို့ လျှောက်လာသည်။

“နောက်ထပ် ကိစ္စတစ်ခုပဲ ကျန်တော့တယ်”

“ဘာများလဲ ခင်ဗျာ” ဒက်ခ်စ်က ပြုံးသည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ချက်ချင်း ပြန်မဖြေ။ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ဒက်ခ်စ်အနီးသို့ ဆွဲယူပြီးထိုင်သည်။ သူ၏လေသံကလည်း ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက မောင့်ကို ဘကြီးရဲ့ သားအရင်းခေါက်ခေါက်လို သဘောထားခဲ့တာ မောင်သိပါတယ်။ ဘကြီးရဲ့ သားနှစ်ယောက် ဆုံးသွားပြီးတဲ့နောက် အင်ပါရီနဲ့ မောင်နဲ့ လျှို့ဝှက်စခန်းကနေထွက်ပြေးပြီး ဘကြီးတို့ဆီကို ပြန်ရောက်လာတာတွေလဲ ဘကြီး အမြဲသတိရနေတယ်။ အင်ပါရီနဲ့ မောင့်အကြောင်းကိုလဲ မကြာခဏ စဉ်းစားမိတယ်”

သူ ဘာပြောတော့မည်ကို ဒက်ခ်စ်က ချက်ချင်း သိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် အဘိုးကြီး စကားမဆက်အောင် သူ့လက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။

“အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ကလေးတွေပဲ ရှိပါသေးတယ် ဘကြီး”

သို့သော်လည်း ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူ့စကားကို သူ ဆက်သည်။

“မောင်တို့နှစ်ယောက် ဘယ်လောက်အတွဲညီကြောင်း စဉ်းစားမိတာတွေကိုလဲ ဘကြီး သတိရနေသေးတယ်။ အင်ပါရိုက အသားဖြူတယ်။ မောင်က အသားမည်းတယ်။ မိမိကိုယ်မိမိ ကာကွယ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့် တစ်နေ့ကျရင် မောင်တို့နှစ်ယောက်ကို လက်ဆက်ပေးရမယ်လို့ မောင့်အဖေကိုလဲ ဘကြီး ပြောခဲ့တယ်”

“မဖြစ်သေးပါဘူး ဘကြီးရယ် ... မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဒီအကြောင်းတွေပြောဖို့ အချိန်အများကြီး စောသေးတယ် ထင်ပါတယ်” ဒက်ခ်စ်က ထိုင်ရာမှ ထသည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူ့ကို မော့ကြည့်နေသည်။

“အချိန်စောသေးသလား။ ဘကြီးရဲ့ အရိုက်အရာကို ဆက်ခံနိုင်မယ့် သားတစ်ယောက်လိုနေတာဟာ အချိန်စောသေးသလား။ ဘကြီးလဲ အသက်အရွယ်ကြီးပြီ။ မကြာခင်မှာပဲ ဒီတာဝန်အကုန်လုံး မောင့်လက်ထဲကို ပြောင်းအပ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး အနားယူချင်ပြီ”

ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ အမူအရာသည် ရိုးသားစွာပြောနေသည့် အမူအရာဖြစ်သည်။ သူ့မျက်လုံးများကလည်း စိတ်အားထက်သန်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ အမှန်တကယ် စေတနာဖြင့် ရိုးသားစွာ ပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဒက်ခ်စ်က ယုံကြည်လိုက်မိသည်။ သို့သော်လည်း နောက်ထပ် သူ ဆက်ပြောသည့်စကားများက ထိုယုံကြည်ချက်ကို လုံးဝ ချေဖျက်လိုက်လေတော့သည်။

“မောင်တို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်တာဟာ ဒီတိုင်းပြည်ရဲ့ညီညွတ်ရေးကို ရရှိစေနိုင်မယ့် နည်းလမ်းဖြစ်တယ်။ တောင်ပေါ်ဒေသတွေမှာရှိနေကြတဲ့ တိုင်းသူပြည်သားတွေဟာ မောင့်အဖေကို ကြည်ညိုလေးစားကြတယ်။ သူတို့ ကြည်ညိုလေးစားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ရဲ့သားနဲ့ ဘကြီးသမီးနဲ့ လက်ထပ်တယ်ဆိုရင် သူတို့အားလုံးကလဲ ဘကြီးကိုပါ ယုံကြည်လာလိမ့်မယ်။ ကြည်ညိုလာကြလိမ့်မယ်။ ဘကြီးတို့ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေကြတာတွေဟာ သူတို့အတွက် ရိုးရိုးသားသား ဆောင်ရွက်ပေးနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူတို့စိတ်ထဲမှာ ခံစားလာရလိမ့်မယ်”

ဒက်ခ်စ်က ဘာမှ ပြန်မပြော။ ထိုသို့ ပြန်မပြောသည့်အတွက် ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူ့စကားကို ဆက်ပြန်သည်။

“အင်ပါရီဟာ အံ့ဩစရာကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ မိန်းကလေးပဲဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် လုပ်နိုင်သလောက်ပဲ သူလဲ လုပ်နိုင်တယ်။ ဘကြီးလိုချင်နေတာက သားတစ်ယောက်၊ မောင်လို သားတစ်ယောက်၊ ဒီလိုသားဟာ ဘကြီးရဲ့ညာလက်ရုံးဖြစ်ရမယ်”

ဒက်ခ်စ်က ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

“အင်ပါရီကို ဘကြီး ဒီအကြောင်း ပြောပြီးပြီလား”

“ဘာကိစ္စ ပြောရမှာလဲ” ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ အမူအရာသည် အံ့ဩသွားပုံရသည်။

“ကျွန်တော့်ကို သူ ကြိုက်ချင်မှ ကြိုက်မှာ”

“ဘကြီး ဖြစ်စေချင်တာကို အင်ပါရီ လုပ်ရမယ်။ ကော်တီဌေးတိုင်းပြည်အတွက် အကောင်းဆုံးအလုပ်ကို သူ လုပ်ရမယ်”

“သူ့အိမ်ထောင်ဖက်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်သင့်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်”

“မှန်ပါတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် သူ့ကို မောင်ကိုယ်တိုင် မေးမလား”

ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ နောက်နှစ် သူ နိုင်ငံခြားမှ ပြန်လာချိန်တွင် သည်အကြောင်းကို မေးရချေမည်။ ထိုအချိန်လောက်ဆိုလျှင် အပြောင်းအလဲများ ဖြစ်နေနိုင်သည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ စိတ်သဘောထားသည်ပင်လျှင် ပြောင်းလဲနေနိုင်သည်။

“ကောင်းတယ်” ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် စားပွဲနောက်ရှိ သူ့ကုလားထိုင်သို့ ပြန်သွားထိုင်သည်။ သူတို့ ဆွေးနွေးပွဲ ပြီးသွားပြီ။

“တခြား ဘာကိစ္စ ကျန်သေးသလဲ ဘကြီး” ဒက်ခ်စ်ကလည်း ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“အင်း ... မောင် အခု ဒီက ပြန်သွားသွားချင်း အင်ပါရီရဲ့ သဘောထားကို သွားမေးစေချင်တယ်” အဘိုးကြီး၏ မျက်လုံးများသည် ပြုံးရယ်နေကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒါလောက်တောင် ဖုတ်ပူမီးတိုက် လုပ်ဖို့လိုနေသလား ခင်ဗျာ” ဒက်ခ်စ်၏ စိတ်ထဲတွင် အနည်းငယ် မသင်္ကာသလို ဖြစ်လာမိသည်။

“အို ... လိုတာပေါ့ သားရယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မောင်တို့နှစ်ယောက် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးစီးကြောင်း သတင်းကို ဘကြီး ထုတ်ပြန်ပေးလိုက်ပြီးပြီလေ။ မနက်ဖြန်မနက် ထွက်မယ့် သတင်းစာတွေအားလုံးထဲမှာ ပါလာတော့မယ်”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ပြုံးရင်း ပြန်ဖြေသည်။

*

(၇)

“မင်းငိုနေတာလား”

အင်ပါရီ၏ မျက်လုံးများထဲတွင် မျက်ရည်စများကို မြင်နေရသည်ဟု ဒက်ခ်စ်က ထင်နေသည်။

“ဖေဖေနဲ့ အခု တွေ့ခဲ့တာ မဟုတ်လား” အင်ပါရီက ဒက်ခ်စ်၏ခေါင်းကို မော့ကြည့်ရင်းမှ ပြန်မေးသည်။

“မင်းကို ဝမ်းသာစရာစကား ပြောရအောင် လာတာ။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးသွားပြီလေ”

အင်ပါရီက သူ့ကို ခဏကြာအောင် ကြည့်နေသေးသည်။ ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်လာပြီး အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေသည်။ သူ စကားပြောသောအခါ သူ့အသံက အလွန်တိမ်နေသည်။ မနည်း နားစိုက်ထောင်မှ ကြားရသည်။

“ဒီလိုမလုပ်ဖို့ ဖေဖေကို ကျွန်မ ပြောခဲ့ပါတယ်”

ဒက်ခ်စ်က ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

“ရှင်လဲ ဒီလိုပဲ သဘောရတယ်မဟုတ်လား။ ဒီလိုတော့ မလုပ်သင့်ဘူး မဟုတ်လား”

အင်ပါရီက သူ့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ဖေဖေဟာ ဒီလိုချည်းပဲ။ သူက နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ကြီးဆိုတော့ သူလုပ်ချင်တာကိုပဲ စွတ်လုပ်လေ့ရှိတယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှင်ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ခွင့် ပေးသင့်ပါတယ်လို့ သူ့ကို ကျွန်မ ပြောခဲ့တယ်”

“မင်းကရော ဘယ်လိုလဲ။ မင်းကရော ကိုယ်နဲ့ လက်ထပ်ချင်ရဲ့လား။ ဒီကိစ္စမှာ သက်ဆိုင်နေတာက ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးလေ”

အင်ပါရီက ရုတ်တရက် ပြန်မဖြေဘဲ သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် မသိမသာ ပြုံးလာသည်။

“ရှင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ ကြာပြီပဲ။ ဒါတွေကို ရှင် မေ့သွားပြီထင်တယ်”

“ကိုယ် မမေ့ပါဘူး။ မင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဖျက်ပစ်လိုက်ပြီထင်လို့” ဒက်ခ်စ်က အားပါးတရ ရယ်သည်။

“ငယ်ငယ်က ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ ပျက်သွားပြီလို့ ကျွန်မလဲ ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ တောင်ပေါ်က ရှင်မြဲထဲက အိမ်ကို ကျွန်မ လိုက်လာပြီး ရှင်နဲ့တွေ့တော့မှ ကျွန်မရင်ထဲက ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ ကိန်းအောင်းနေဆဲပါကလားလို့ သဘောပေါက်တော့တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီတုန်းက ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကို ပြောမပြတာလဲ”

“ဩ ... ရှင်ကတော့ ဘာဖြစ်လို့ စ၊မပြောတာလဲ။ ဒီအလုပ်မျိုးကို မိန်းကလေးတွေက လုပ်ရမှာလား။ ရှင့်ကို ကြိုက်လှချည်ရဲ့၊ ကျွန်မကို လက်ထပ်ပါတော့လို့ ကျွန်မက ပြောရမှာလား။ အဲဒီအချိန်က ကျွန်မ ဘယ်လိုခံစားနေရတယ်၊ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေတယ်ဆိုတာ ရှင် မမြင်ဘူးလား။ ကန်းများနေလား”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွာ။ ဒီအကြောင်းကို ကိုယ် လုံးဝ မစဉ်းစားမိခဲ့ဘူး”

အင်ပါရီသည် ချက်ချင်း ငယ်ငယ်ကအကျင့်သို့ ပြန်ရောက်သွားတော့သည်။ ချက်ချင်း ဒေါသပေါက်ကွဲလေတော့သည်။

“အို ... ထွက်သွား။ နင်လဲ တခြားအကောင်တွေနဲ့ အတူတူပဲ”

“အင်ပါရီ ...” ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို လှမ်းဆွဲသည်။ အင်ပါရီက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ရုန်းထွက်သွားသည်။

“နင် ငါ့ကို မယူရဘူး။ ဘယ်ယောက်ျားမှ ငါ့ကို မယူရဘူး။ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ငါ နူးထောက်ပြီး အသနားခံနေစရာ မလိုဘူး”

အင်ပါရီသည် အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားသည်။ ဒက်ခ်စ်က မတုန်မလှုပ်ရပ်ရင်း လှေကားအတိုင်း ပြေးတက်သွားသည့် အင်ပါရီ၏ ခြေသံများကို နားထောင်နေသည်။ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်ရန် သူ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည့်အချိန်မှာပင် အခန်းတွင်းသို့ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဝင်လာသည်။

အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာ ပြုံးနေသည်။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ။ စိတ်ကောက်ကြပြန်ပြီလား”

+

အင်ပါရီက မျက်နှာကို မိတ်ကပ်လိမ်းခြယ်နေသည်။ ပြီးလောက်သည့်အချိန်တွင် တံခါးခေါက်သံ ကြားရသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“ဖေဖေပါ”

တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ဖွင့်ပေးသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် တံခါး ပြန်ပိတ်ပြီး အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်လာသည်။ အင်ပါရီကို သူ ကြည့်နေသည်။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒုက္ခရောက်အောင်တော့ သမီး မလုပ်ဘူးလို့ ဖေဖေ ထင်တယ်”

အင်ပါရီက ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“ဒက်စ်စ်ကို ဘာမှ ပြောမပြလိုက်ဘူး မဟုတ်လား”

အင်ပါရီက ခေါင်းကို ယမ်းပြပြန်သည်။

“ကောင်းတယ်။ ဒီအော်တီဂါလဲ သွားပါပြီ။ ဖေဖေတို့ကို ဘာဒုက္ခမှ သူ မပေးနိုင်တော့ပါဘူး” အဘိုးကြီးက စိတ်အေးသွားသည့်လေသံနှင့် ပြောသည်။

“သူ့ကိုတော့ ဖေဖေတို့ ဒုက္ခမပေးပါဘူးနော်” အင်ပါရီက မေးသည်။ စိတ်မကောင်းဟန်လည်း ပေါ်နေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး။ တောင်ပိုင်းက စခန်းတစ်ခုကို တာဝန် ပြောင်းရွှေ့ပေးလိုက်တယ်”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက လိမ်ပြောသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့လည်း ဗိုလ်ကြီးဒီအော်တီဂါ၏ ဦးနှောက်ထဲသို့ ကျည်ဆန်ဝင်သွားခြင်းအားဖြင့် သူ ဒုက္ခရောက်မှန်းကိုပင် သိနားလည်လိုက်စရာ အကြောင်းမရှိတော့။

“အမှန်ကတော့ ဒါဟာ သူ့အမှား မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ”

“သူ့အမှားမဟုတ်ရင် ဘယ်သူ့အမှားလဲ။ သမီးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ဖေဖေ တာဝန်ပေးထားတယ်။ သူ့တာဝန်ဟာ သမီးကို အကာအကွယ်ပေးရမယ့်တာဝန်။ သမီးကို မတရား ကျင့်ရမယ့်တာဝန် မဟုတ်ဘူး” အဘိုးကြီး ရင်ထဲမှာ ဒေါသစိတ် ဝင်လာသည်။

“သမီးကို သူ မတရားကျင့်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒါ ပိုဆိုးတာပေါ့။ သမီးကို ဖေဖေ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး။ မက်ဆီကို ပိုပြီး ကျောင်းထားတာဟာ သမီး ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်လာဖို့၊ လေးစားလောက်တဲ့ မိန်းမကောင်း မိန်းမမြတ်ဖြစ်လာဖို့၊ ဈေးပေါ်တဲ့ မိန်းမရွှင်တစ်ယောက်ဖြစ်လာဖို့ လွှတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ကို အကာအကွယ်ပေးမယ့် သက်တော်စောင့်နဲ့ တွေ့တွေ့ချင်း အပျော်ကြူးကြဖို့ လွှတ်တာ မဟုတ်ဘူး”

အင်ပါရီက ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

“ကောင်းပြီ။ အားလုံး ပြီးသွားလို့ ဘုရားသခင်ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးတော့မယ်။ ဒက်ခ်စ်ဟာ မင်းရဲ့ခင်ပွန်းကောင်း ဖြစ်မယ်။ သားသမီးတွေ မွေးရမယ်။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ ဘာမှ ဆက်မလုပ်နဲ့တော့”

အင်ပါရီက သူ့အဖေ၏မျက်နှာကို တည့်တည့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဒက်ခ်စ်နဲ့ ကျွန်မ လက်မထပ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မထပ်ရမှာလဲ”

“ကျွန်မမှာ ဒီအော်တီဂါနဲ့ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ”

“သေချာရဲ့လား” အဘိုးကြီးသည် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ပွင့်သွားသည်။

“သုံးလရှိသွားပြီ။ ကျွန်မ သူ့ကို လက်မထပ်ဘူး။ ဖုံးထားလို့ဖြစ်တာလဲ မဟုတ်ဘူး။ သူ ချက်ချင်း သိသွားမှာပဲ” အင်ပါရီက စားပွဲပေါ်ရှိ စီးကရက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် ထိုနေရာတွင် ခဏကြာအောင် လေဖြတ်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။ ချက်ချင်းလည်း ပေါက်ကွဲလေတော့သည်။ အင်ပါရီ၏ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့် ဖြတ်ရိုက်ချလိုက်သည်။ ခုတင်ပေါ်သို့ အင်ပါရီ နောက်ပြန် လဲကျသွားသည်။

“မိန်းမပျက်၊ ရန်သူတွေဝိုင်းပြီး တိုက်နေတာကို ဒါလောက်မှ ငါ့ကို ဘာကွယ်ခွင့် မရဘူးလား။ ငါ့သမီးအရင်းက ငါ့ကို ပြန်ပြီး သစ္စာဖောက်တာကိုပါ ငါ ခံရဦးမှာလား”

+

“ခေါင်းဆောင်ကြီး ခင်ဗျာ။ ကျေးဇူးပြုပြီး နောက်တစ်ပုံ ရိုက်ခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျာ”

သူတို့ထံသို့ ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်တစ်ယောက် ရောက်လာပြန်သည်။

“ရပါတယ် မောင် ... ရပါတယ် မောင်” ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် သတို့သမီးတစ်ယောက်၏ ဖခင်အနေဖြင့် အလွန်ဂုဏ်တက်နေပုံပေါက်သည်။ အင်ပါရီ၏အနီးသို့ တိုးကပ်သွားပြီး ခြေဖျားထောက်၍ ရပ်သည်။ သို့မှသာ သူ့သမီးထက် ပို၍ အရပ်မြင့်သယောင် ထင်မှတ်ရမည်။ သို့သော်လည်း အင်ပါရီ၏ တစ်ဖက်တွင်ရှိသော ဒက်ခ်စ်လောက်တော့ သူ့အရပ်မမြင့်နိုင်။ အမြင်ရ မဆိုးရုံလောက်သဘော ဖြစ်သည်။

ကင်မရာမှ လျှပ်တစ်ပြက် မီးပွင့်သွားသည်။ ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်က ဦးညွတ် အရိုအသေပေးပြီး တစ်ဖက်သို့ ထွက်သွားသည်။

ဒက်ခ်စ်က အင်ပါရီကို လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေပြီး ချောင်ကျနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“မင်း နေကောင်းရဲ့လား”

“ပင်ပန်းသွားတာပါ”

“လုပ်တာကိုင်တာတွေကလဲ သိပ်များလွန်း သိပ်မြန်လွန်းတယ်ကွာ။ မနေ့ကပဲ တို့စေ့စပ်တယ်။ ဒီနေ့ အခု အခမ်းအနား လုပ်နေတယ်”

ဒက်ခ်စ်က ခန်းမကြီးဘက်သို့ မေးတိုးပြသည်။ အိမ်တော်ရှိ ခန်းမကြီးသည် ဧည့်သည်များနှင့် ပြည့်နေသည်။ သည်တိုင်းပြည်မှ သူ ထွက်ခွာသွားပြီး ပြန်ရောက်လာသည့် အချိန်အထိ ဧည့်ပေါင်းစုံကို တွေ့ရခြင်းသည် ယခု ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဖြစ်သည်။ ယခု မြင်နေရသည့် လူသစ်များသည် ဤတိုင်းပြည်၏အာဏာကို ရယူထားကြသူများပင် ဖြစ်လေသည်။

“ရက်အားယူပြီး နားနေလိုက်ဖို့ ကောင်းတယ် အင်ပါရီ”

“ကျွန်မ နေကောင်းသွားမှာပါ ဒက်ခ်စ်”

“မင်းအဖေရဲ့ နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ အစည်းအရုံးတို့၊ ကလေးသူငယ်စောင့်ရှောက်ရေးအသင်းတို့ ... ၊ သိပ်ကို များလွန်းတယ်ကွယ်”

“ဒီအလုပ်တွေကို တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ လုပ်နေရမှာပဲလေ”

“ဒါပေမဲ့ အကုန်လုံးကို လုပ်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်မလဲ။ မင်း တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လုပ်နိုင်မလဲ။ ဒါတွေကို မင်း လုပ်နိုင်တယ်လို့ ထင်နေတာ မင်းအဖေ မတရားဘူး”

“ဖေဖေ မတတ်နိုင်တာတွေကို ကျွန်မက တာဝန်ယူပြီး လုပ်နေတာပါ။ ဒီလိုမှမလုပ်ရင် ပြည်သူတွေရဲ့ ထောက်ခံမှုကို ဖေဖေ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရမယ် ထင်သလဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မလုပ်မှဖြစ်မှာ။ တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်တယ်ဆိုတာ ဒါတွေအားလုံးအတွက်လဲ တာဝန်ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“မင်းအဖေ အာဏာတည်မြဲရေးအတွက် ယူနေရတဲ့ တာဝန်တွေပါကွာ”

“ကျွန်မအနေနဲ့ တာဝန်ယူရမှာပဲလေ။ တချို့ကိစ္စတွေကျတော့ ဖေဖေကို သူတို့ဘက်က တိုက်ရိုက် တင်မပြရဲတာတွေ ရှိတယ်။ အဲဒါမျိုးတွေကျတော့ ကျွန်မဆီကနေတစ်ဆင့် တင်ရတော့တာပေါ့”

ဒက်ခ်စ်က ခန်းမထဲသို့ လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် ယောက်ျားတစ်သိုက်နှင့် စကားပြောနေသည်။ သို့သော်လည်း သည်အခန်းထဲတွင် အင်ပါရီမှ ရှိသေးရဲ့လားဟူသော အကြည့်မျိုးဖြင့် မကြာခဏ လှမ်းကြည့်လေ့ရှိသည်။ မိမိတို့ လက်ထပ်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် အဘိုးကြီး မည်သို့များ စခန်းသွားလေမည်နည်းဟု သူ စဉ်းစားနေမိသည်။ အင်ပါရီသည် သူ့ဇနီး ဖြစ်တော့မည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ နိုင်ငံရေးလက်ထောက် မဖြစ်နိုင်တော့။

အင်ပါရီဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း အင်ပါရီသည် အမျိုးသမီးအချို့နှင့် စကားလက်ဆုံကျနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျန်းမာရေးလုပ်ငန်းများ မြှင့်တင်ရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပြောဆိုနေကြသည်ကို တစ်စွန်းတစ်စ ကြားရသည်။ ကျန်အမျိုးသမီးများက အင်ပါရီ ပြောပြနေသည်များကို လေးလေးစားစား နားစိုက်ထောင်နေကြသည်။

ဒက်ခ်စ်သည် ဆေးပြင်းလိပ်အသေးလေးတစ်ခုကို ထုတ်ယူပြီး မီးညှို့နေသည်။ အရာဝတ္ထုပေါင်းများစွာတို့သည် ပြောင်းလဲခဲ့ကြချေပြီ။ ယခင်ကအတိုင်း မပြောင်းလဲသောအရာသည် မရှိတော့။

သူတို့ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားကြသည်များကိုလည်း သတိထားမိသည်။ သူ ကျင်လည်ခဲ့ရသည့် ဥရောပတိုက်နှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရှိ အမျိုးသမီးများ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိရင်း စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်၍ ပြုံးမိသည်။ ကော်တီဝွေးလူမျိုးတို့သည် တောက်ပသောအရောင်ကို နှစ်သက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့ အဝတ်အစားအရောင်များသည် အလွန်တရာ တောက်ပပြောင်လက်နေလေသည်။ မည်သို့ဆိုစေ မိမိ၏လူမျိုး ဖြစ်သည်ကို သိရှိရသည့်အတွက် သူတို့အပေါ် သနားကြင်နာခြင်းနှင့် ဂုဏ်ယူခြင်းများကိုလည်း သူ့စိတ်ထဲတွင် ခံစားနေရသည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီး၏စကားပိုင်းသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့ပတ်လည်မှာရှိနေသည့် အမျိုးသားများသည် ဘာမှ မပြောင်းလဲ။

အာဏာ လက်ဝယ်ရှိနေသူကို လေးစားခြင်း၊ မျက်နှာလုပ်ခြင်း၊ အကြိုက်ပေးခြင်း၊ အာဏာရှိသူကသာ နှစ်သက်မည်ဆိုလျှင် အခြား မည်သူကိုမဆို မည်သို့ပင် ပြုရ ပြုရ လက်ရဲဇက်ရဲ ရှိခြင်းများသာလျှင် ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ကျိုးကို ကြည့်နေကြသူများသာ ဖြစ်သည်။ အထက်ပင့် အောက်ဖိကာ မြင့်သည့်နေရာသို့ ရောက်လာလျှင် နိမ့်သူများကို ဖိထောင်းကြသူများသာ ဖြစ်သည်။

ဥရောပသို့ မိမိ ပြန်သွားရမည့်အတွက် ချက်ချင်းပင် သူ ဝမ်းသာလိုက်မိတော့သည်။ သည်မှာ နေရသည်ထက်တော့ ပိုပြီး နေသာထိုင်သာ ရှိမည်။ ဥရောပမှာသာ မဟုတ်။ အခြား မည်သည့်တိုင်းပြည်မှာမဆို မိမိတိုင်းပြည်တွင် နေရသည်ထက်တော့

အဓိပ္ပာယ် ပိုရှိမည်။ ရှေးဆန်လှသေးသည့် ကော်တီဇွေး ပြည်သူများကြားတွင် သူ မဝင်ဆံ့နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ သည်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အခြား ကမ္ဘာတစ်ခုမှ ရောက်လာရသူကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

သူ့ဆီသို့ အင်ပါရီ လျှောက်လာသည်။

“ရှင့်မျက်နှာ အမူအရာက ထူးဆန်းနေသလိုပဲ”

“ကိုယ် စဉ်းစားနေတာ”

“ဘာကို စဉ်းစားနေတာလဲ”

“မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း တောင်ပေါ်မှာရှိတဲ့ ကိုယ့်ခြံထဲကအိမ်ကို သွားနေကြရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲလို့ စဉ်းစားနေတာ။ ဘယ်သူမှမပါဘဲ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်တည်းလေ”

“ဖေဖေက သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူက ကျွန်မကို သူ့အနားမှာ နေစေချင်တာ”

အင်ပါရီက ဒက်ခ်စ်ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။

“မင်းအဖေဟာ ကိုယ်တို့နဲ့အတူတူ အလုပ်လုပ်ခဲ့ပြီးပါပြီကွာ။ အနေနဲ့အမြန် သူ့ကျင့်သားရသွားမှာပါ။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ပြီတာနဲ့တစ်ပြိုင်တည်း သူ့အနားမှာ မင်း နေနိုင်တော့မှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

အင်ပါရီသည် သူ့အဖေအကြောင်းကို သူ့သိသည်။ ထိုအဖြစ်မျိုးကိုလည်း ဖေဖေ လက်ခံမည်မဟုတ်။ လက်ထပ်ခြင်းအားဖြင့် မည်သို့မျှ ပြောင်းလဲလာမည် မဟုတ်။ ယခု အခြေအနေထက် ပို၍သာ ဆိုးလာမည်။ ဒက်ခ်စ်ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့အနားတွင် ရံရွေ့တော်တစ်ယောက် ဖြစ်လာပေးဦးတော့မည်။

“ဒီနေ့ည ဧည့်သည်တွေ ပြန်သွားတဲ့အခါမှာ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်တည်း တိတ်တိတ်ကလေး သွားကြမလား။ ကိုယ်တို့ပျောက်သွားတာ ဘယ်သူမှလဲ သိလိုက်မှာမဟုတ်ဘူး” အင်ပါရီက ငြိမ်နေသောကြောင့် ဒက်ခ်စ်က ရုတ်တရက် ပြောချလိုက်သည်။

အင်ပါရီသည် ဒက်ခ်စ်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ အခြားလူများ ခေတ်နောက်ကျနေသလောက်၊ တုံးကြ အကြသလောက် သူက ခေတ်ရှေ့ပြေးပြီး လူရည်လည်လွန်းလှလေသည်။ သို့သော် အာဏာအကြောင်းကို သူ မသိပါချေတကား။ ဖေဖေသည် သူပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှိနေသူများအပေါ် မည်မျှ သြဇာသက်ရောက်ကြောင်းကို ဒက်ခ်စ် မသိပါချေတကား။ ထိုသူတို့၏ အသက်အိုအိမ်စည်းစိမ်ကို ဖေဖေက လုံးဝ ချုပ်ကိုင်ထားသည့်အကြောင်းကို သူ နားမလည်ပါတကား။ တစ်နေ့မှာတော့ သည်အကြောင်းများကို ဒက်ခ်စ် နားလည် သဘောပေါက်လာလိမ့်မည်ဟု တွက်ဆရသည်။ သို့သော်လည်း ယခုအချိန်ကလေးမှာတော့ သူ့စိတ်ကူးယဉ်ချက်ကလေးနှင့်သူ ရှိစေတော့ဟု အင်ပါရီက စိတ်နှလုံး တုံးတုံးချလိုက်မိတော့သည်။

“သိပ်ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးပဲကွယ်။ ဒီနေ့ည ဧည့်ခံပွဲအပြီးမှာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တိတ်တိတ်ကလေး သွားကြမယ်နော်”

*

(၈)

ဒက်ခ်စ်သည် လသာဆောင်မှာ ထိုင်နေသည်။ ထုံးစံအတိုင်း သူ့နှုတ်ခမ်းကြားတွင် ဆေးပြင်းလိပ်သေးသေးကလေး ရှိနေသည်။ အိမ်ခန်းထဲမှထွက်လာသော အင်ပါရီကို သူက မော့ကြည့်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ... အိပ်လို့ကောင်းရဲ့လား”

“သိပ်ကောင်းတာပဲ။ ဒီမှာက သိပ်တိတ်ဆိတ်တာပဲနော်။ တောင်တန်းတွေကို ဖြတ်တိုက်နေတဲ့လေက ချော့သိပ်နေသလား အောက်မေ့ရတယ်”

အင်ပါရီက တောင်တန်းများကို လှမ်းငေးကြည့်နေသည်။

ဒက်ခ်စ်က အင်ပါရီကို ကျေနပ်နှစ်သက်စွာ ကြည့်နေမိသည်။ တောင်ပေါ်ရှိ သူ့ခြံထဲရှိ သည်အိမ်သို့ သူတို့ရောက်လာကြသည်မှာ နှစ်ရက်နှင့် နှစ်ညသာလျှင် ရှိသေးသည်။ ထိုမျှသော အချိန်လောက်နှင့်ပင် အင်ပါရီ၏မျက်နှာပေါ်မှ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သည့် အရိပ်အယောင်များ လွင့်စဉ်ပျောက်ကွယ်ကုန်ကြပြီ ဖြစ်သည်။ ယခင်က သူ့မျက်လုံးများအောက်တွင် အရစ်ကြောင်းများ ရှိခဲ့သည်။ ယခု ထိုအရစ်ကြောင်းများလည်း ပျောက်ကွယ်ကုန်ကြပြီ။ ပါးပြင်နှစ်ဖက်ပေါ်တွင်လည်း သွေးရောင်များ ပြန့်လွှမ်းလာသည်။ အာရုံစိုက်ခြင်းများ၊ စိတ်သောက ရောက်ခြင်းများ မရှိတော့သည့် လက္ခဏာပင် ဖြစ်လေသည်။

“ကိုယ်ပြောတယ် မဟုတ်လား။ ဒီမှာနေရတာ သိပ်ကောင်းတယ်လို့”

“အမြဲတမ်း ဒီလို ဆက်နေသွားနိုင်မှ ကောင်းမှာပါ”

အင်ပါရီက သူ့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာပြီး ပြောသည်။ ဒက်ခ်စ်က ဘာမှ ပြန်မပြော။

အင်ပါရီက မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ဖက်ကက်က ကော်ဖီအိုးကို ဗန်းနှင့်တင်ပြီး ယူလာကာ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားရှိ စားပွဲပေါ်မှာ တင်ပေးသွားသည်။

“ကော်ဖီ သောက်လိုက်ဦးမလား” ဟု အင်ပါရီက မေးသည်။

“တော်ပြီကွာ။ ကိုယ် သောက်ပြီးပြီ”

အင်ပါရီက ကော်ဖီကို တစ်ကျိုက်သောက်သည်။ ကော်ဖီက ပူပြီး ပြင်းနေသည်။ ထိုအပူကြောင့် သူ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသည်။

“ကျွန်မတို့ စကားပြောဖို့ အချိန်ရောက်ပြီနော်”

“ဟုတ်တယ်”

“ရှင် နိုင်ငံခြားကို နှစ်ပေါင်းအကြာကြီး သွားနေရတယ်။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်လဲ ပြန်ရောက်လာရော ပြုန်းပြုန်းခိုင်းခိုင်းနဲ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းလိုက်ရတယ်ဆိုတော့ ရင့်အဖို့တော့ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေတော့မှာပဲ”

အင်ပါရီက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းလုပ်နေသည်။ သူ ဘာပြန်ဖြေမည်နည်းဟု စောင့်နေသည်။ ဘာမှ ပြန်မဖြေသည့်အတွက် သူကပင် စကားဆက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအဖို့တော့ အထူးအဆန်းမဖြစ်တော့ဘူး။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိထားခဲ့တယ်။ ကျွန်မ လက်ထပ်ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မသဘောနဲ့ကျွန်မ လက်ထပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ လက်ထပ်ချင်တဲ့အချိန်မှာ လက်ထပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဖေဖေ သဘောကျတဲ့အတိုင်း လုပ်ရမှာပဲ။ သူ သဘောကျတဲ့အချိန်မှာ သူ သဘောတူတဲ့လူနဲ့ လက်ထပ်ရမှာပဲ”

“ဒီလိုဖြစ်ရတဲ့အတွက် မင်း ဝမ်းမနည်းဘူးလား”

“မနည်းပါဘူး။ တာဝန်ဝတ္တရားကို ထမ်းဆောင်တယ်ဆိုတဲ့ အသိစိတ်ကြီးက ကျွန်မကို ဝါးမျိုနေပြီလေ။ ကျွန်မ ကလေးဘဝကတည်းက ဒီအသိစိတ်ကြီးကို ခံစားခဲ့ရတယ်။ ရှင့်အဖို့တော့ ကိုယ်ကြိုက်တာကို ကိုယ်လုပ်ခွင့် ရစေချင်ပါတယ်။ ဒါမှပဲ ဖေဖေရဲ့အကူအညီမပါဘဲ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်နိုင်ကြမှာ မဟုတ်လား။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ငယ်ငယ်တုန်းက လျှို့ဝှက်စခန်းကနေပြီး ထွက်ပြေးကြသလိုပေါ့”

ဒက်ခ်စ်က သူ့ပါးစပ်မှ ဆေးပြင်းလိပ်တိုကိုယူပြီး ငေးကြည့်နေသည်။

“အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ပိုလို့ကောင်းတာပေါ့ကွာ။ အခုအထိတော့ ...”

“ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရသလိုပဲ ရှင်လဲ ခံစားရတာပဲလား” အင်ပါရီ၏ စိတ်ထဲတွင် အံ့ဩသလို ဖြစ်နေမိသည်။

“အမှန်ဝန်ခံရရင်တော့ ကိုယ်လဲ မပြောတတ်ဘူး။ သို့သော်လည်း မင်းနဲ့ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းရတော့မယ်လို့ မင်းအဖေက ပြောတဲ့အချိန်မှာတော့ ကိုယ် မတုန်လှုပ်မိခဲ့တာ အမှန်ပဲ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကိုယ်က ချစ်ရေးကြိုက်ရေးကိစ္စမှာ သိပ်ကို စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ခံစားတတ်တဲ့လူတော့ မဟုတ်ဘူး”

ဒက်ခ်စ်က ပြောရင်း ပြုံးနေသည်။

“ကျွန်မလဲ ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်နဲ့ လက်ထပ်ရမယ်ဆိုတော့ ကျွန်မ ဝမ်းသာမိတယ်” အင်ပါရီက သူ့ကို ပြန်ပြုံးပြရင်း ချက်ချင်း ရှက်ကုံးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားသည်။

ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ်နှင့် ဒက်ခ်စ် အင်ပါရီကို လှမ်းဆွဲယူသည်။ အင်ပါရီက ခဏကြာအောင် သူ့ကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်ကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို နမ်းသည်။ ညင်သာသော အနမ်း။ နူးညံ့သော အနမ်း။ ကြင်နာသော အနမ်း။ ထိုအနမ်းထဲတွင် ပျိုမျစ်နုနယ် စင်ကြယ်ခြင်းများလည်း ပါသည်။

ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် အင်ပါရီ၏ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲလာသည်။ နာကြည်း ဆွေးမြည့်လာသည်။ မျက်လုံးအစုံတို့သည်လည်း မျက်ရည်များနှင့် ပြည့်လာသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

အင်ပါရီက ခေါင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ယမ်းခါပြသည်။ သူ့မျက်ရည်များကို သူ ထိန်း၍ မရတော့။ ထို့ကြောင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်ပြီး အိမ်ခန်းတွင်းသို့ ပြေးဝင်မိတော့သည်။

ခဏကြာတော့ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာသည်။

“ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဒက်ခ်စ်ရယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ”

“ကျွန်မကို ပြန်ပို့ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို နားမလည်သလို ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်မ ဒီကို လိုက်မလာသင့်ဘူး။ လူတွေက တောပြော တောင်ပြော ပြောကြလိမ့်မယ်”

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ။ ဒါကြောင့်တော့ မင်းပြန်ချင်တာ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး”

“အကြောင်း ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ်။ ကျွန်မ အိမ်ပြန်ချင်တယ်။ ရှင် ပြန်ပို့ပေးမလား။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ပြန်ရမလား”

အင်ပါရီက ပြောရင်း ဒေါသကြီးလာတော့သည်။ ဒက်ခ်စ်က ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်”

အပြန်လမ်းတွင် သူတို့နှစ်ယောက် စကားမပြောမိကြသလောက် ဖြစ်နေသည်။

“မင်းမှာ ဘယ်လိုဒုက္ခတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတယ်ဆိုတာ အနှေးနဲ့အမြန်တော့ ကိုယ့်ကို မင်း ပြောပြရမှာပါပဲ။ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာကို အမြန်ဆုံး ပြောပြနိုင်တာနဲ့အမျှ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်လာမှာပါပဲ” ဒက်ခ်စ်ကလည်း ထိုစကားလောက်သာ ပြောသည်။

အင်ပါရီက မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် မည်သည့်အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရ။ မိမိ၏ဒုက္ခကို သူ ရိပ်မိပုံ မပေါ်။ မည်သို့ဆိုစေ အင်ပါရီက သူ့ကို ပြောမပြရက်။ ယခုအချိန်တွင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ပြော၍ မထွက်နိုင်ပေ။

+

အက်စီယင်တိုပြည်နယ်၏ မြို့တော်ကလေးသည် ဖျော်ပွဲရွှင်ပွဲများနှင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသည်။ လမ်းများ၊ အဆောက်အအုံများတွင် အစိမ်းနှင့်အပြာရောင် ခြယ်ထားသော ကော်တီဂွေးနိုင်ငံတော်အလံများကို လွှင့်ထူထားကြသည်။ အဆောက်အအုံတို့၏ ပြတင်းပေါက်များတွင်လည်း ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ ဓာတ်ပုံများကို ချိတ်ဆွဲထားကြသည်။

ဟိုတယ် ခပ်သေးသေးတစ်ခု၏ ရှေ့ခန်းတွင် ဒက်ခ်စ်က မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ ဆိုက်ရောက်လာတော့မည့် ခေါင်းဆောင်ကြီးကို လမ်းတစ်လျှောက်မှ တန်းစီပြီး စောင့်ဆိုင်းကြိုနေကြသည့် လူထုကြီးကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ကလေးတို့သည် ဖျော်လွန်းသဖြင့် ဟိုမှ သည်မှ ပြေးလွှား ဝင်ထွက်နေကြသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးအလာကို စောင့်ကြိုနေကြသူတိုင်း၏ လက်ထဲတွင် နိုင်ငံတော်အလံငယ်ကလေးများကို ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။ လမ်းချိုးတွင် ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ ရှေ့ပြေး ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့ ပေါ်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း လူထုကြီးထံမှ ကြွေးကြော်သံကြီး ပွင့်အန်ထွက်လာသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ ချီတက်လာသည့် တပ်ဖွဲ့မှာ ကိုယ်ရံတော် မြင်းစီးတပ်ဖွဲ့ ဖြစ်သည်။ မြင်း ၄စီး ရင်ပေါင်တန်းပြီး စည်းကမ်းစနစ်ကျစွာဖြင့် ချီတက်လာသည်။ မြင်းစီးစစ်သည်များ၏ ကိုယ်ပေါ်မှ အနီနှင့်အပြာရောင် ယူနီဖောင်းများသည် နံနက်ခင်း နေရောင်ခြည်တွင် တောက်ပ ဝင်းလက်ကာ မြူးကြွနေကြသည်။

ထိုမြင်းစီးတပ်ဖွဲ့၏နောက်မှ ခေါင်းဆောင်ကြီး စီးနင်းလိုက်ပါသည့် မော်တော်ကားက ကပ်ပါလာသည်။ ရှေ့ခုံတွင် ကိုယ်ရံတော်တပ်သားနှစ်ယောက် ထိုင်ပြီး တစ်ယောက်က ကားမောင်းသည်။ နောက်ခုံတွင် ကိုယ်ရံတော်အရာရှိနှစ်ယောက်

ထိုင်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ကြားတွင် ထိုင်နေသူက ခေါင်းဆောင်ကြီး ဖြစ်သည်။ ကာကီရောင် ယူနီဖောင်းကို ရိုးရိုးလေး ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ထို ယူနီဖောင်းကြောင့်လည်း အခြားသူများနှင့် အလွယ်တကူ ခွဲခြားသိသာနိုင်သည်။ စောင့်ကြိုနေကြသည့် လူအုပ်ကြီးက ကြွေးကြော်သံများကို စတင် ကြွေးကြော်ကြသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီး ကျန်းမာပါစေ”

“ခေါင်းဆောင်ကြီးကို လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုပါတယ်”

ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ခေါင်း ထောင်လာသည်။ သူ့အပြုံးကြောင့် ဖြူဖွေးသော သွားများသည် ဝင်းလက်နေသည်။ ခေါင်းပေါ်မှ ဦးထုပ်ကိုချွတ်ပြီး လူအုပ်ဆီသို့ ဝှေ့ယမ်းပြသည်။ လူအုပ်ကြီးက ကြွေးကြော်သံများကို မိုးချိုန်းသလို အော်ဟစ်ကြပြန်သည်။

ထိုကား၏နောက်မှ ဒုတိယကားတစ်စီး ကပ်ပါလာသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ ကိုယ်ရံတော် တပ်သားနှစ်ယောက်က ရှေ့ခုံမှာပင် ထိုင်ကြသည်။ တစ်ယောက်က ကားမောင်းသူပင် ဖြစ်သည်။ နောက်ခုံတွင် ကိုယ်ရံတော်အရာရှိနှစ်ဦး ထိုင်သည်။ သူတို့အကြားတွင်ကား နေရောင်အောက်မှာ ရွှေရောင်ဆံပင်များ ဝင်းတောက်နေသည့် အင်ပါရီ။ သူ့မျက်နှာ ရအင်လန်းနေသည်။ ကြိုဆိုနေသူများအား ပြန်ပြုံးပြသည့် သူ့အပြုံးသည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ အပြုံး ဖြစ်သည်။ လူအုပ်ကြီးက ကြွေးကြော်သံများကို သံပြိုင် အော်ဟစ်ကြပြန်သည်။ ရင်ထဲ အသည်းထဲက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကြွေးကြော်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ထိပ်ထားလေးကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကြိုဆိုပါတယ်”

“ထိပ်ထားကလေး ကျန်းမာပါစေ”

“ပတ္တမြားခဲကလေး ကျန်းမာပါစေ”

ဒက်ခ်စ်က သူ့ဘေးရှိ ဖက်ကက်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“တကယ့် အခမ်းအနားပဲနော်”

နေရောင်ထိုးနေသောကြောင့် ဖက်ကက်က သူ့မျက်လုံးများကို မှေးထားသည်။

“ငါ မကြိုက်ဘူး။ စစ်သားတွေ များလွန်းတယ်”

“ခေါင်းဆောင်ကြီးဟာ သူတစ်ယောက်တည်း လာရမယ်လို့တော့ ခင်ဗျား မျှော်လင့်ထားပုံ မရပါဘူးနော်”

“တစ်ယောက်တည်း လာရမယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ ရှိသမျှ စစ်တပ်ကြီး တစ်ခုလုံးကိုတော့ အခုလို ခေါ်လာဖို့ မလိုပါဘူးကွာ”

ကားတန်းကြီးက ပန်းခြံရှေ့တွင် ရပ်သည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ကြိုဆိုရန် မြို့တော်ခန်းမပေါ်မှ မြို့တော်ဝန် ဆင်းလာသည်။ ကိုယ်ရံတော် မြင်းစီးတပ်ဖွဲ့သည် စနစ်တကျ တန်းစီကာ သတိအနေအထားတွင် ရှိနေကြသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကားပေါ်မှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းပြီး အင်ပါရီကို ခေါ်ယူရန် နောက်ဘက်မှ ကားဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ထို့နောက် သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်သည် တန်းစီပြီး စောင့်နေကြသည့် စစ်ဘက်နယ်ဘက် အရာရှိကြီးများရှိရာသို့ လျှောက်လာကြသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးနဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ ချစ်သမီးတို့ အခုလို ကြွရောက်လာတာကို ကြိုဆိုခွင့်ရတဲ့အတွက် အက်စီယံတိုပြည်နယ် မြို့တော်သားအားလုံးက လှိုက်လှဲဝမ်းမြောက်စွာနဲ့ ဂုဏ်ယူလို့မဆုံးရှိကြောင်း အစီရင်ခံအပ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

အောင်မြင် ခွံညားသော မြို့တော်ဝန်၏အသံသည် ပန်းခြံတစ်ခုလုံးကို ဖုံးလွှမ်းသွားလေသည်။ ဒက်စ်စ် ဖက်ကက်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“လာဗျာ။ အထဲဝင်ပြီး တစ်ခုခု သောက်ရအောင်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဟိုတယ်တွင်းရှိ အမှောင်ပိုင်း ခပ်ကျကျနေရာတွင် ဘီယာခွက်ကိုယ်စီနှင့် ထိုင်သောက်နေကြသည်။

“သူပုန်ခေါင်းဆောင် အယ်လ်ကွန်ဒို လာမယ်လို့ ငါတော့ မထင်ဘူး”

ဖက်ကက်က မမျှော်လင့်ဘဲ ပြောချလိုက်သည်။

“အယ်လ်ကွန်ဒိုဟာ ငတုံးကြီး မဟုတ်ဘူးကွ။ ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူနဲ့အတူတူ စစ်တပ်ကြီးတစ်ခုလုံး မလာတာကို အခုလောက်ဆိုရင် အယ်လ်ကွန်ဒို သိနေလောက်ပြီ”

“အဘိုးကြီးဟာ အင်မတန် စကားတည်တဲ့လူ။ သူ့ကတိကို ဘယ်တော့မှ မဖျက်ဘူး သူ လာမှာဗျ”

ဖက်ကက်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ သူ့ဘီယာကိုသာ တိတ်ဆိတ်စွာ ဆက်သောက်နေသည်။

“ခင်ဗျားအမူအရာကိုကြည့်ရတာ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ကလဲ အယ်လ်ကွန်ဒိုကို မလာစေချင်သလိုပဲ”

“သူဟာ တကယ်ပါးနပ်တဲ့ လူတော်တစ်ယောက်ဆိုရင် မလာဘူး။ မင်း ငါ့စကားကို မြဲမြတ်ထား။ သူလာရင် သွေးထွက်သံယိုမှုကြီး ဖြစ်မယ်”

ဖက်ကက်က ဘီယာခွက်ကို ကောက်ကိုင်ကာ စိုက်ကြည့်နေရာမှ ပြန်ပြောသည်။

နောက်ဘက်မှ ခြေသံကြားသဖြင့် သူတို့ လှည့်ကြည့်ကြသည်။ တောထဲတွင် သူတို့ တွေ့ခဲ့ရသော တပ်ကြပ်အော်တင် ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ အောတင်က အလေးပြုသည်။

“သံအမတ်ကြီး ခင်ဗျား”

“ဆိုစမ်း အောတင်”

“ပန်းခြံထဲမှာရှိနေတဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူနဲ့ ထပ်ထားဆီကို သံအမတ်ကြီး ကြွလာဖို့ အမိန့်ရှိလိုက်ပါတယ် ခင်ဗျား”

ဒက်ခ်စ်က ခွက်ထဲမှ ဘီယာလက်ကျန်ကို ရှင်းပြီး ထိုင်ရာမှ ထသည်။ ထို့နောက် ဖက်ကက်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျား လိုက်ဦးမလား”

ဖက်ကက်က ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“မလိုက်တော့ပါဘူး။ ဒီမှာပဲ နေခဲ့တော့မယ်။ ဘီယာက ပိုအေးတယ်”

+

“ရောက်လာရမယ့်အချိန် ကျနေပြီ” ဒက်ခ်စ်က လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်သည်။ ထို့နောက် သူ့ဘေးတွင် ထိုင်နေသည့် အင်ပါရီကို လှမ်းပြောသည်။

“လေးနာရီ ထိုးပြီလား” အင်ပါရီက သူ့ကို ပြန်ကြည့်သည်။

ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူ မော့ကြည့်သောအခါ စားပွဲတွင် ဝိုင်းထိုင်နေကြသူများ မတ်တတ်ရပ်နေကြလေပြီ။ ခေါင်းဆောင်ကြီးလည်း ထိုင်ရာမှ ထသည်။ မြို့တော်ဝန်က ပန်းခြံကိုဖြတ်ပြီး၊ မြို့တော်ခန်းမ၏ လသာဆောင်အောက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးနှင့် ကျန်လူများလည်း သူ့နောက်က လိုက်ကြသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးက အင်ပါရီကို မျက်ရိပ်လှမ်းပြသည်။ အင်ပါရီကလည်း သူနှင့် ယှဉ်ရပ်သည်။

“သား ... မင်းပါ လိုက်ခဲ့ပါ”

ဒက်ခ်စ်သည် အင်ပါရီ၏ဘေးတွင် နေရာယူသည်။ မြို့တော်ခန်းမ အဆောက်အအုံရှေ့တွင် ရှိနေကြသော စစ်သားများသည် မြို့တော်ခန်းမသို့ဝင်ရာ လမ်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် တန်းစီပြီး နေရာယူကြသည်။ စစ်သားများ၏ နောက်ဘက်တွင်ရှိနေသော လူအုပ်ကြီးက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ ပန်းခြံ၏ တစ်ဖက်ခြမ်းမှာရှိသော ဟိုတယ်အသေးကလေးအတွင်းမှ ဖက်ကက် ထွက်လာသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

“သူတို့ လာကြပြီ။ လာနေကြပြီ” ကလေးငယ်တစ်ယောက်၏ အားရဝမ်းသာ အော်ဟစ်သံကို ကြားရသည်။

လူအုပ်ကြီးက ပန်းခြံ၏တစ်ဖက်ဆီသို့ စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် မျှော်ကြည့်ကြသည်။ ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းဆောင်ကြီး၏မျက်နှာကို လှမ်းအကဲခတ်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် တည်တည်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ မည်သည့်အမူအရာမျှ မရှိ။ ထို့နောက် အများကြည့်နေသည့်ဘက်ကို သူလည်း လှမ်းမျှော်ကြည့်နေလိုက်မိသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ ပေါ်လာသူသည် သူပုန်ခေါင်းဆောင် အယ်လ်ကွန်နို ဖြစ်သည်။ အလွန်ကြီးမားသည့် မြင်းကြီးကို တိတ်ဆိတ်စွာ စီးလာသည်။ လက်ဝဲလက်ယာကို ငဲ့စောင်းကြည့်ခြင်း မရှိ။ ကြီးမားသော ဦးထုပ်အပိုင်းကြီးက သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ အရိပ်ထိုးကျနေလေရာ သူ့မျက်လုံးများသည်လည်း ဦးထုပ်၏အရိပ်ထဲတွင် ပျောက်ကွယ်နေသည်။ သူ့နောက်တွင် သူ၏လက်ထောက်များ မြင်းကိုယ်စီနှင့် ပါလာကြသည်။ ထိုအထဲတွင် သူ့သားလည်း ပါသည်။ သူ့သားသည် မည်သူ့ကိုမျှ အရေးမထားသည့်ပုံမျိုးဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်လည်စူးစမ်းလေ့လာ အကဲခတ်ရင်း တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်လာသည်။

တန်းစီနေသည့် စစ်သားများ၏အကြားမှ မြင်းစီးပြီး ဝင်လာသည်။ လူအုပ်ကြီးထံမှ မည်သည့်အသံမျှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိချေ။ အားလုံး တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ငေးကြည့်နေကြသည်။

မြို့တော်ခန်းမအောက်ရှိ ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ သူပုန်ဗိုလ်ကြီးက သူ့မြင်းကို ဇက်သတ်ပြီး လက်တစ်ဖက်ထောင်ပြသည်။ သူ့နောက်မှ စနစ်တကျ လိုက်ပါလာကြသူများအားလုံးကလည်း သူတို့မြင်းများကို တစ်ပြိုင်တည်း ဇက်သတ်လိုက်ကြသည်။

အယ်လ်ကွန်နိုက သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ဦးထုပ်ကြီးကို ချွတ်သည်။ မည်းနက်သန်စွမ်းသော ဆံပင်များသည် သူ့ပခုံးပေါ်သို့တိုင်အောင် လျှောကျလာကြသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးကို မော့ကြည့်သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးခင်ဗျား။ ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ မေတ္တာရပ်ခံချက်ကို တုံ့ပြန်တဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော် ရောက်လာပါသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးကမ်းလှမ်းတဲ့ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကိုလဲ ကျွန်တော် လက်ခံလိုက်ပါပြီ။ အခုအချိန်ကစပြီး အစိုးရနဲ့ ကျွန်တော်တို့ စစ်မက် ဖက်ပြိုင် တိုက်ခိုက်နေတဲ့ ပြည်တွင်းစစ်ကြီးကို ရပ်စဲလိုက်ပါပြီ။ အခုအချိန်ကစပြီး အစိုးရနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကြားမှာ ငြိမ်းချမ်းရေးကို တည်ဆောက်လိုက်ပါပြီ”

သူပုန်ခေါင်းဆောင်ကြီး အယ်လ်ကွန်နို၏အသံသည် ကျယ်လောင်အောင်မြင်ပြီး တည်ငြိမ်ခုံညား ပီသ ကြည်လင်လှပေသည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူ့ကို ခဏကြာအောင် ပြန်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူ့ရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ အယ်လ်ကွန်ဒိုက သူ့မြင်းကြီးပေါ်မှ တောင့်တောင့်ကြီး ဆင်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ တိုင်းပြည်ရဲ့ ကိုယ်စား လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းရင်းသားမိသားစုတွေ မှီတင်းနေထိုင်ကြတဲ့ အိမ်ထောင်စုကြီးဟာ နှစ်ခြမ်းနှစ်ပကွ ကွဲနေခဲ့ရတဲ့ အချိန်ဟာလဲ ကြာမြင့်လှပါပြီ”

ဟု ခေါင်းဆောင်ကြီးက ပြန်ပြောသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် ရှေ့သို့ တိုးသွားပြီး အယ်လ်ကွန်ဒိုကို ဝမ်းပန်းတသာ ပွေဖက် ကြိုဆိုသည်။

လူအုပ်ကြီးထံမှ ဩဘာသံကြီး ပေါက်ကွဲ မြည်ဟည်းလာသည်။ ယင်း ဩဘာသံကြီးသည် သူတို့၏ အသည်းနှလုံးထဲမှ ရုန်းကန်တိုးထွက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကြောက်မက်ဖွယ် ဘေးအန္တရာယ်ဆိုးတို့ ကုန်ဆုံး လွတ်မြောက်သွားသည့်သဘော ဖြစ်သည်။ အိမ်ပပျော်ခဲ့ရသော ညပေါင်းများစွာတို့ နိဂုံးကမ္မတ် အဆုံးသတ်သွားသည့် လက္ခဏာကို ဆောင်သည်။ မိမိတို့ ချစ်မြတ်နိုးကြသည့် ကိုယ့်တိုင်းကိုယ့်ပြည်၊ ကိုယ့်မြို့၊ ကိုယ့်ရွာ၊ ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်တို့သည် စစ်မြေပြင် စစ်တလင်းဖြစ်ရသည့် ဘဝဆိုးကြီးမှ လွတ်မြောက်သွားရသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်သည်။ ယခု အားလုံး ပြီးဆုံးသွားပါပြီ။

ဒက်ခ်စ်သည် လူအုပ်ကြီးနှင့် မြင်းများအပေါ်မှာ ကျော်၍ လှမ်းကြည့်သည်။ ဖက်ကက်ကို သူ ရှာသည်။ သို့သော် မတွေ့တော့။ ဘာထဲသို့ ပြန်ရောက်သွားပေလိမ့်မည်။ သွေးထွက်သံယိုမှုကြီး ဖြစ်ရမည်ဟု သူထုတ်ခဲ့သည့် ဟောကိန်း မမှန်တော့သောကြောင့် စိတ်ပျက်သွားပုံရသည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူပုန်ဗိုလ် အဘိုးကြီးကို စင်မြင့်ရှိရာသို့ ပြန်ခေါ်လာသည်။ သတင်းထောက်များက အပြေးအလွှား လိုက်လာကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်တွဲပြီး ဓာတ်ပုံ အရိုက်ခံသည်။ ဒက်ခ်စ်က အင်ပါရိုကို လှည့်ကြည့်သည်။

“မင်းအဖေကတော့ သိပ်ကို ဂုဏ်ယူနေမှာပဲ။ သူ့ရဲ့ ဆောင်ရွက်ချက်ဟာ သိပ်ကို အံ့ဩစရာကောင်းတာပဲ”

အင်ပါရို၏မျက်နှာပေါ်တွင် ထူးဆန်းသည့်အမူအရာ ပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် မေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သူ့လက်မောင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လာကိုင်သည်။ မေးချိန်မရတော့ဘဲ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ သူပုန်ဗိုလ်ကြီး အယ်လ်ကွန်ဒို ဖြစ်ချေသည်။

“မောင့်ကို ဦးကြီးပေးခဲ့တဲ့ ကတိအတိုင်း ဦးကြီး ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီ။ ဦးကြီးရဲ့သားကိုလဲ တစ်ပါတည်း ခေါ်လာခဲ့ပြီ။ မောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နိုင်ဖို့အတွက် မောင့်လက်ထဲကို အပ်ပါတယ်။ မောင် ကတိပေးခဲ့တဲ့အတိုင်း သူ့ကို ကျောင်းထားပေးမယ် မဟုတ်လား” ဟု အဘိုးကြီးက မေးသည်။

“ကျွန်တော်ပေးခဲ့တဲ့ ကတိအတိုင်းဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပါမယ် ဦးကြီး”

အဘိုးကြီးက နောက်သို့လှည့်ပြီး မျက်ရိပ်ပြသည်။ သူ့သားငယ်က ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။

“သားဟာ သံအမတ်ကြီး ဆီညော်ဇနော့စ်နဲ့အတူတူ လိုက်သွားရလိမ့်မယ်။ ဖေဖေစကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်ခဲ့သလို အခုအချိန်ကစပြီး ဆီညော်ဇနော့စ်ရဲ့ စကားကိုလဲ မြေဝယ်မကျ သား နားထောင်ရတော့မယ်”

လူငယ်ကလေးက တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“သားဟာ လိမ်လိမ်မာမာနေရမယ်။ သားဟာ တစ်နေ့သောအခါမှာ အတတ်ပညာ စုံစုံလင်လင်နဲ့ ဒီတောင်ပေါ်ဒေသကို ပြန်လာရမယ်။ သားတို့ရဲ့ လွတ်လပ်ရေးကို ထာဝရ ထိန်းသိမ်းပေးနိုင်မယ့် အတတ်ပညာမျိုး ဖြစ်ရမယ်။ ဖေဖေပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်မလာဘူးဆိုရင် ဖေဖေ အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်အောင် သား လုပ်တာနဲ့ အတူတူပဲ ဖြစ်မယ်”

အဘိုးကြီးက သူ့သား၏ ပါးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်ပြီး ပြောသည်။

ထို့နောက် သူ့သားကို ဒက်ခံစ်ဘက်သို့ တွန်းပို့လိုက်သည်။

“သူ့နာမည်က ဂျီစီ လို့ခေါ်တယ်။ မောင့်ပြောစကားကိုများ မနာခံဘူးဆိုရင် ရိုက်နှက် ဆုံးမနိုင်ပါတယ်”

ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် အယ်လ်ကွန်ဒို အနီးသို့ လာရပ်သည်။

“ကိုင်း ... အထဲကို ဝင်ကြဦးစို့။ ဝိုင်အရက်ကလေးသောက်ရင်း စကားပြောကြသေးတာပေါ့”

ခေါင်းဆောင်ကြီး၏စကားကို ကြားသောအခါ အဘိုးကြီးက အားရပါးရ ရယ်သည်။

“အင်း ... ‘ဝိုင်အရက်သောက်ရင်း စကားပြောခြင်း ...’ နှစ်တွေ ဒါလောက် ကြာလာတာတောင် ခင်ဗျား ဘာမှ မပြောင်းလဲသေးဘူးနော်”

*

(၉)

“ကျူရေတူမြို့ကို အရောက်ပြန်မယ်ဆိုရင် တစ်ညလုံး ခရီးသွားနေရလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်ခြံနဲ့ အိမ်ကိုဆိုရင် နှစ်နာရီ သုံးနာရီ သွားရင်ရောက်မယ်။ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ဒီနေ့ည နားလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား။ မနက်ကျမှ ခရီးဆက်ကြတာပေါ့” ဟု ဒက်ခ်စ်က ပြောသည်။

အင်ပါရိုက သူ့အဖေကို မော့ကြည့်ပြီး အကဲခတ်သည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒီအကြံ မဆိုးပါဘူး။ သားနဲ့သမီးတို့ သက်သောင့်သက်သာ နားနေနိုင်ကြတာပေါ့။ မနက်ဖြန်ကျမှပဲ ကျူရေတူမြို့မှာ သားတို့နဲ့ ပြန်ဆိုကြမယ်လေ”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ဖက်ကက်ကို သွားရှာလိုက်ဦးမယ်”

သို့သော်လည်း ဖက်ကက်ကို သူ ရှာမတွေ့။ အယ်လ်ကွန်ဒိုတို့ အဖွဲ့ရောက်ပြီး ခဏအကြာမှာပင် ဖက်ကက်သည် အောတင်နှင့်အတူ ထွက်သွားကြောင်း၊ ထို့နောက် အောတင် ပြန်လာကြောင်း၊ ဖက်ကက်ကား ပြန်ပါမလာတော့ကြောင်းဖြင့် အရက်ဆိုင်မှ လူက ပြောပြသည်။

ဒက်ခ်စ် လှမ်းကြည့်သောအခါ စားပွဲပေါ်တွင် ခေါင်းတင်ပြီး အိပ်ပျော်နေသည့် တပ်ကြပ်အောတင်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုနှိုးပြီး မေးကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် အရက်ခိုးများ ပျံနေသည်။ မည်သည့်နေရာတွင် ဖက်ကက် ကျန်ခဲ့ကြောင်းကိုလည်း သူ မမှတ်မိတော့။ ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်သို့ သူတို့ ရောက်သွားကြသည်။ အမျိုးသမီးများလည်း ရှိသည်။

အားလုံးသီချင်းဆိုပြီး ကခုန်နေကြသည်။ ထိုဆိုင်ကလေးမှ ပြန်ထွက်လာပြီးသည့်နောက်တွင် ဖက်ကက်နှင့်သူ မည်သို့မည်ပုံ လူချင်းကွဲသွားကြောင်း သူ မမှတ်မိတော့ဟု ဆိုသည်။

ထိုသတင်းကို ကြားရသောအခါ ဒက်ခ်စ်က ပန်းများကို တွန့်လိုက်မိသည်။ ဖက်ကက်သည် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ယောက်ကို တွေ့သွားပုံရသည်။ ထိုအမျိုးသမီးနှင့် ယနေ့တစ်ညလုံး အချိန်ဖြုန်းတော့မည်။ မနက်ကျမှ ပြန်လာလိမ့်မည်။ ဒက်ခ်စ် တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးမိသည်။ ဘယ်သောအခါတွင်မှ ပြောင်းလဲမည်မဟုတ်သော အရာများလည်း ကျန်နေပါသေးကလား။

အင်ပါရီသည် ကားတစ်စင်းထဲမှ ထိုင်စောင့်နေသည်။ စစ်သားနှစ်ယောက်ကလည်း ရှေ့ရုံတွင် အသင့်နေရာယူထားကြသည်။

“ဒီကားနဲ့ သွားလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ တောင်ပေါ်လမ်းက ကျဉ်းကျဉ်းကလေးတွေ ကားငယ်ငယ်နဲ့ သွားမှဖြစ်မှာ။ ဒီကားနဲ့ သွားမယ်ဆိုရင် ကျူးရေတူဘက်ကို ခရီးတစ်ဝက်လောက် ပြန်သွားနေရလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့မှ ဖြတ်လမ်းက ပြန်ဆင်းရမယ်”

အင်ပါရီက ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေသည်။

“မင်းလဲ ပြောင်းလဲသွားပြီကိုး။ ဟိုတုန်းကတော့ မြင်းကိုတွေ့ရင် မင်း အငမ်းမရဘဲ ကိုယ် မှတ်မိနေသေးတယ်” ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို ပြုံးပြပြီး ပြောသည်။

အင်ပါရီက ကားထဲမှ ထွက်လာသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မအတွက် မြင်းတစ်ကောင် ယူပေးပါ။ ဒီအဝတ်အစားတွေ လဲပြီးတာနဲ့တစ်ပြိုင်တည်း ကျွန်မ အဆင်သင့်ဖြစ်နေမယ်” အင်ပါရီ၏အသံသည် ဒေါသသံ ဖြစ်နေသည်။

ဒက်ခ်စ်သည် ဟိုတယ်နောက်ဘက်သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး ဖက်ကက်မြင်းနှင့် သူ့မြင်းကို ဖြုတ်ယူသည်။ တစ်ကိုယ်တည်းလည်း ပြုံးမိသည်။ ဖက်ကက်တော့ စိတ်ဆိုးပေတော့မည်။ သို့သော်လည်း သူ့အပြစ်နှင့် သူ ဖြစ်လေသည်။

မြင်းနှစ်ကောင်ကိုဆွဲပြီး ဟိုတယ်ရှေ့ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် မှောင်ရီသန်းလာချေပြီ။ ဟိုတယ်ရှေ့တွင် မြင်းတစ်ကောင်နှင့် အသင့်စောင့်နေသော ဂျီစီကို တွေ့ရသည်။ သူ့ကို ဒက်ခ်စ် မေ့နေမိသည်။ ယခု မြင်တော့မှ သတိရသည်။

“ကျွန်တော်တို့ သွားကြတော့မလား အစ်ကိုကြီး”

လူငယ်လေးက ရှေ့တိုးလာရင်း မေးသည်။ သူ့အသံသည် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းလှချေ၏။

“သွားကြမယ်”

မြို့တော်ဝန်၏ အိမ်ရှေ့မှာ သူတို့နှစ်ယောက် ရပ်နေကြသည်။ ဒက်ခ်စ်က လူငယ်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“မင်းအဖေကို နှုတ်ဆက်ချင်သေးသလား”

“ကျွန်တော် ဖေဖေကို အပြီးနှုတ်ဆက်ခဲ့ပါပြီ အစ်ကိုကြီး” ဂျိုစီ၏ မည်းနက်သော မျက်လုံးများတွင် မည်သည့်အမူအရာမျှ မရှိချေ။

ညသည် ကြည်လင်ဝင်းပနေသည်။ ထိန်ထိန်သာနေသည့် လရောင်ကြောင့် နေ့ဘက်အလား သူတို့သွားကြရသည့်လမ်းကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့နေရသည်။ သူတို့သည် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် တန်းပြီး မြင်းစီးလာကြသည်။ ဒက်ခ်စ်က ရှေ့ဆုံးမှာ အင်ပါရီက အလယ်မှာ ဂျိုစီက နောက်ဆုံးမှာ ဖြစ်သည်။

တောင်တန်း၏ လခြမ်းကွေ့နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဒက်ခ်စ်က ရပ်ပြီး နောက်သို့လှည့်ကာ မြို့ကို ငုံ့ကြည့်သည်။ အဆောက်အအုံတို့သည် မီးများဖြင့် ထိန်ထိန်လင်းနေကြသည်။ တစ်ချက် တစ်ချက်တွင် လေနှင့်အတူ လွင့်မျောပါလာသည့် တေးဂီတသံများကိုလည်း ကြားရသည်။

“ဒီနေ့ညတော့ သူတို့ အိပ်ကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်မတော့ မထင်ဘူး”

မြို့၏ မြောက်ဘက်ဖျားမှ မီးပုံများကိုလည်း သူ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

“ဟို မီးပုံတွေက ဘာလဲ။ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ”

အင်ပါရီက ဘာမှ ပြန်မဖြေချေ။

“စစ်သားတွေ စခန်းချနေတဲ့နေရာက မီးပုံတွေပါ အစ်ကိုကြီး” ဂျီစီက ဝင်ဖြေသည်။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ” ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို ပြန်ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ မြို့ထဲကို ဝင်လာကြတုန်းက မြင်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဖေဖေက သူ့လူတွေ တော်တော်များများကို တောင်ပေါ် ပြန်လွှတ်လိုက်တယ် ခင်ဗျာ”

ဒက်ခ်စ်က လူငယ်ကို အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက်မှ အင်ပါရီဘက်သို့ လှည့်မေးသည်။

“ဒါက ဘာသဘောလဲ”

“သူ့ ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့ မပါဘဲ ဖေဖေက ဘယ်နေရာကိုမှ မသွားဘူး” အင်ပါရီက ပခုံးများကို တွန့်ပြုရင်း ဝေလည်ကြောင်ပတ် ဖြေသည်။

“သူ့ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့တွေဟာ သူနဲ့အတူတူ မြို့ထဲကို ဝင်လိုက်လာကြတာ မဟုတ်လား”

“သူတို့ဟာ ဂစ်တာရက်စ်ရဲ့ ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့တွေလို့ ကျွန်တော့်အဖေက ပြောပါတယ် အစ်ကိုကြီး”

ဒက်ခ်စ်က တစ်ဖက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

“ကျွန်မ သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ။ ဒီနေရာမှာ တစ်ညလုံးထိုင်ပြီး စကားပြောနေကြတော့မှာလား”

အင်ပါရီက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ့မြင်းကို ဆက်မောင်းလာသည်။

ဒက်ခ်စ်က အက်စီရင်တိုပြည်နယ် မြို့တော်ဆီသို့ ပြန်ဝေးကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ဂျီစီကို ပြန်ကြည့်သည်။ ဂျီစီကလည်း သူ့ကို မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် ပြန်ဝေးကြည့်နေသည်။

“ကဲ ... သွားကြစို့ကွာ”

ဂျီစီကလည်း သူတို့နှောက်မှ တိတ်ဆိတ်စွာပင် လိုက်လာသည်။ အင်ပါရီနောက်မှ သူတို့ ခရီးဆက်လာကြသည်။ သူ့အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ သန်းခေါင်အချိန် ဖြစ်နေချေပြီ။ ထိုအပြန်လမ်းတွင် စကားတစ်လုံးနှစ်လုံးထက် ပို၍ မပြောမိကြ။

ဒက်ခ်စ်က အင်ပါရီကို သူ့အိမ်ခန်းဆီသို့ လိုက်ပို့ပေးသည်။ အင်ပါရီ၏မျက်နှာမှာ အလွန်တရာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ပြီး ချောင်ကျနေသည်။ သူ့အတွက် ဒက်ခ်စ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ဦး၏သမီး ဖြစ်ရသည့်အလုပ်မှာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် မလွယ်ဆုံးသော အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။

ဂျီစီကို သူငယ်စဉ် ကလေးဘဝက အိပ်ခဲ့သည့်အိမ်ခန်းထဲမှာ နေရာချထားပေးပြီး အောက်ထပ်သို့ သူ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဆေးပြင်းလိပ် သေးသေးကလေးကို မီးညှို့ပြီး သူ ဖွာရှိုက်နေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် မတင်မကျဖြစ်နေသည့် အကြောင်းအရာများ ရှိနေသည်။ ထိုပြဿနာများကို အင်ပါရီ ဖြေရှင်းပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း သူ ထင်သည်။ သို့သော်လည်း ယနေ့ညအဖို့ အချိန်မရှိတော့။ မနက်ကျမှပင် သူ မရှင်းသေးသည့် ပြဿနာများ၏ အဖြေကို မေးရတော့မည်။ ယနေ့တစ်ရက်တော့ ကုန်ဆုံးသွားပြီဟု သူ ထင်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့အထင် မှားသွားလေတော့သည်။

သူ အိပ်ပျော်သွားပြီး မကြာမီမှာပင် မြင်းခွာသံများကြောင့် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသည်။ ခဏတော့ အိပ်ရာထဲမှာပင် ငြိမ်သက်စွာနေရင်း သူ စဉ်းစားနေမိသည်။ ဖက်ကက် ပြန်လာခြင်း ဖြစ်ရမည်။ သို့သော်လည်း ဖက်ကက်သည် ဤမျှ ဆူညံသည့်အသံများကို အကြောင်းမဲ့ ပြုလုပ်လိမ့်မည် မဟုတ်။

ခုတင်ပေါ်မှ သူ ခန့်ဆင်းခဲ့သည်။ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ပြေးသွားပြီး အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ခြံတွင်းသို့ မြင်းနှစ်ကောင် ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ မြင်းတစ်ကောင်ပေါ်မှ ကိုယ်လုံးခပ်ကြီးကြီးသည် ဖက်ကက်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ သို့သော်လည်း ဒုတိယမြင်းပေါ်မှလူကို သူ အကဲဖမ်း၍ မရနိုင်။ ကုန်းနီးပေါ်တွင် ပုံကျနေသည်။ မြင်းပေါ်မှ အောက်သို့ ကျမသွားအောင် ကုန်းနီးထိပ်ရှိ ဘုကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထိန်းထားသည်။

ဒက်ခ်စ်က အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားသည်။ ဖက်ကက်က သူ့မြင်းပေါ်မှ ဆင်းနေသည်။ ကျန်မြင်းပေါ်မှ လူက ဒက်ခ်စ်ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လာသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် အံ့ဩမှုများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။ သွေးများ ပေကျံပြီး ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်ကာ မျက်နှာချောင်ကျနေသည့် သူပုန်ဗိုလ်ကြီး အယ်လ်ကွန်ဒို၏ မျက်နှာကို မယုံကြည်နိုင်သလို ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ငါနဲ့ ကူပြီး သူ့ကို အိမ်ထဲသွင်းပေးစမ်းပါ။ စစ်သားတွေ တို့နောက်က ကပ်လိုက်လာတယ်”

ဖက်ကက်က ဒေါသသံဖြင့် လှမ်းပြောသည်။

ဒက်ခ်စ်သည် အဘိုးကြီးကို ပြေးပွေ့ယူလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်လုံးသည် ပေါ့ပေါ့ကလေး ဖြစ်နေသည်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“စစ်သားတွေ သိပ်များလွန်းတယ်လို့ မင်းကို ငါပြောတယ် မဟုတ်လား။ ဒီမြို့မှာ ပိုပြီးတော့တောင် များသေးတယ်” ဟု ဖက်ကက်က ပြန်ဖြေသည်။

လှေကားအနီးရှိ ခုတင်ပေါ်သို့ အဘိုးကြီးကို တင်ပေးသောအခါ အဘိုးကြီးက ချောင်းဆိုးသည်။ ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများ ထွက်ကျလာသည်။ တစ်အိမ်လုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြင့် နိုးလာကြသည်။ မီးဖိုဆောင်နောက်ဘက်ရှိ အခန်းများမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

“ရေနဲ့ မျက်နှာသုတ်ပဝါ ပေးစမ်း” ဒက်ခ်စ်က လှမ်းပြီး အမိန့်ပေးသည်။ ထို့နောက် ဖက်ကက်ကိုကြည့်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်လူတစ်ယောက်ကို ဆရာဝန် သွားခေါ်ခိုင်းပါ”

ဖက်ကက်သည် အိမ်အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားသည်။

အယ်လ်ကွန်ဒို ချောင်းဆိုးပြန်၏။ သွေးများ ထွက်ကျလာပြန်၏။ စကားပြောရန် ကြိုးစားသဖြင့် နာကျင်သွားသောကြောင့် သူ့မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးတစ်ဦး ယူလာသည့် မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် ရေဆွတ်ပြီး အဘိုးကြီး၏မျက်နှာကို ဒက်ခ်စ်က သန့်ရှင်းပေးသည်။

“ဦးကြီး စကားမပြောနဲ့။ ဆရာဝန် ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပြီ”

အဘိုးကြီးမျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားပြန်သည်။ ပြီးတော့ လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် ပြောသည်။

“ဘာလုပ်မှာလဲ မောင်ရယ်။ ဦးကြီးဟာ အစကတည်းက သေလူပါပဲ”

“ဦးကြီး မသေစေရဘူး”

“ဂစ်တာရက်ဖ်က ဦးကြီးတို့ကို သတ်လိမ့်မယ်လို့ မောင့်ကို သတိပေးခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

“အခုဟာ ဂစ်တာရက်ဖ် မဟုတ်ပါဘူး ဦးကြီး”

“ဂစ်တာရက်ဖ်ပေါ့ကွ။ တို့တွေ ဘယ်လောက်မှိုက်မဲပြီး အသိဉာဏ်တုံးသလဲ။ ဦးကြီးပြောတာ မှန်တယ်။ အခု ဒီကောင်ဟာ ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ လျှို့ဝှက်ပုလိပ်အဖွဲ့မှာ အကြီးအကဲ ဖြစ်နေတယ်”

တံခါးပေါက်ဆီမှ ဖက်ကက်၏အသံ ပေါ်လာသည်။

ဒက်ခ်စ်က ဖက်ကက်ကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသည့် ခြေသံများကို ကြားရသည်။ လှည့်ကြည့်သောအခါ အင်ပါရီ ဆင်းလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူလည်း မျက်နှာပျက်နေသည်။ လှေကားထစ်များအတိုင်း တိတ်ဆိတ်စွာ ဆင်းလာသည်။ သူ့နောက်တွင် ဂျီစီ၏မျက်နှာ လှစ်ခနဲပေါ်လာပြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ဦးကြီးရဲ့ တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ အခန်းအနားပြီးလို့ မြို့ထဲကထွက်ပြီး တောင်ပေါ်အပြန်မှာ လမ်းကနေပြီး ချုံခိုတိုက်ကြတာပဲ” ဟု ဖက်ကက်က ရှင်းပြသည်။

ဒက်ခ်စ်သည် ဖက်ကက်ဘက်မှ အင်ပါရီဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စကို အစကတည်းက မင်း သိထားတယ်”

အင်ပါရီ ဘာမှ ပြန်မဖြေ။ ဒက်ခ်စ်ကို တွေ့၍ လျှောက်လာပြီး အဘိုးကြီးကို ငုံ့ကြည့်သည်။ အင်ပါရီ၏မျက်လုံးများထဲတွင် မည်သည့်အမူအရာနှင့် မည်သည့်ခံစားချက်မျိုးကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

“သူ သေသွားပြီလား”

ဒက်ခ်ခ်က အဘိုးကြီးကို ပြန်ငုံကြည့်သည်။ မေးရိုးက ပွင့်ထွက်နေသည်။ မျက်လုံးများက လှုပ်ရှားခြင်း မရှိတော့။

“သေသွားပြီ”

လှေကားဆီမှ အော်သံကြားလိုက်ရသည်။ ဂျူစီသည် ဓားလွတ်ကိုကိုင်ရင်း အင်ပါရီဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလာသည်။ ဒက်ခ်ခ်က အင်ပါရီကို တစ်ဖက်သို့ တွန်းပစ်လိုက်သည်။ ဂျူစီကိုလည်း ကိုယ်လုံးနှင့် ဝင်ခံလိုက်သည်။ သူ့လက်ထဲမှ ဓားလွတ်ကျသွားသည်။ ဒက်ခ်ခ် ဒူးထောက်လျက် ကျနေရာမှ ဓားကို ခြေတစ်ဖက်ဖြင့် ခတ်ထုတ်လိုက်ရင်း မတ်တတ်ပြန်ရပ်သည်။

ဂျူစီသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လေးဖက်ထောက်လျက် ကျနေသည်။ ပြီးတော့ ဒက်ခ်ခ်ကို မော့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် မျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်နေသည်။

“ခင်ဗျား လိမ်တယ်။ လူလိမ်ကြီး၊ ခင်ဗျား အကုန်လုံး သိထားတယ်”

“ကိုယ် မသိရပါဘူး ညီလေးရယ်။ ယုံပါ။ ကိုယ် မသိရပါဘူး” ဒက်ခ်ခ်က ပြောရင်း ဂျူစီကို လဲနေရာမှ ထူပေးရန် ရှေ့သို့ တိုးသွားသည်။

ဂျူစီက ရှိုက်ကြီးတင် ငိုရင်း သူ့လက်များကို ပုတ်လွှတ်သည်။

“ကျုပ်ကို မထိနဲ့။ လူလိမ်ကြီး။ သစ္စာဖောက်ကြီး ...”

ဂျူစီသည် လေးဖက်ထောက် လဲကျနေရာမှ ထပြီး တံခါးပေါက်ဆီသို့ ပြေးသွားသည်။

“တစ်နေ့ကျရင် ခင်ဗျားကို သတ်ပြီး ကလဲ့စားချေပြမယ်”

ဒက်ခ်စ်ကို ကြည့်၍ အော်ရင်း အမှောင်ထဲသို့ ထွက်ပြေး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ ခြံထဲမှ ထွက်ခွာသွားသည့် မြင်းခွာသံများကို ကြားရလေတော့သည်။

ဖက်ကက်က သူ့နောက်သို့ လိုက်ကြည့်သည်။

“ဒီကလေးတော့ ဟိုတောင်ပေါ်ကို ပြန်သွားလိမ့်မယ်”

“သွားပါစေတော့ဗျာ ...”

ဒက်ခ်စ်က ထိုမျှသာပြောပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်လဲနေသည့် အင်ပါရီရိုရာသို့ လျှောက်လာသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်ကို ကိုင်းလိုက်သည်။

“လာ ... ကိုယ် ထူပေးမယ်”

“ကျွန်မကို မထိနဲ့။ ဒီမှာ သွေးတွေသွန်နေတာ ရှင် မမြင်ဘူးလား” အင်ပါရီ ပြန်အော်သည်။

ဒက်ခ်စ်က ငုံ့ကြည့်သည်။ အင်ပါရီ၏ ကိုယ်အောက်ပိုင်းမှ အဝတ်အစားများသည် သွေးများနှင့် နစ်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ...”

အင်ပါရီက ဒက်ခ်စ်ကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ဒေါသဖြစ်ခြင်း ကြော့ကွဲဝမ်းနည်းခြင်းများဖြင့် ပြည့်နေသည်။

“ရှင် ဒါလောက်တောင် တုံးရသလား။ ဒါလောက်ဖြစ်နေတာကို မမြင်ဘူးလား။ ကျွန်မ ကလေးပျက်ကျသွားပြီ”

သူသည် ကိုယ်ကို ပြန်ပြီး မတ်လိုက်၏။ နာကြည်းစိတ်များသည် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားတော့သည်။ သူ၏ အတတ်ပညာ ဗဟုသုတအားလုံး၊ သူ၏ အလေ့အကျင့် အတွေ့အကြုံအားလုံး၊ သည်တိုင်းပြည်၏ ပြင်ပကမာတွင် သူ သင်ယူတတ်ကျွမ်းခဲ့သမျှ အားလုံးတို့ကို သူတို့အားလုံးက အသုံးပြုခဲ့ကြပါသကော။ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ သူ့ကို ထင်တိုင်း အသုံးပြုခဲ့ကြပါပြီကော။ သူသည် မည်မျှ မိုက်တွင်းနက်လိုက်ပါသနည်း။ သူ့ကို မလိမ်သူ၊ မညာသူသည် တစ်ယောက်မျှ မရှိတော့။ အင်ပါရီသည်ပင်လျှင် သူ့ကို လိမ်ညာခဲ့ချေပြီ။ သူ့ကို အသုံးပြုခဲ့ချေပြီ။ မိမိသည် မည်မျှ မိုက်တွင်းနက်လိုက်ပါသနည်းဟု သူ့ကိုယ်သူ ထပ်ခါထပ်ခါ စဉ်းစားနေမိသည်။ ထပ်ခါထပ်ခါ အပြစ်တင်နေမိသည်။ မြင်းခွာသံ အမြောက်အမြားကို အပြင်ဘက်မှ ကြားရသည်။ တစ်ဆက်တည်း အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာသည့် စစ်ဖိနပ်သံများကိုပါ ကြားရသည်။ အပေါက်ဝသို့ သူ လှည့်ကြည့်သောအခါ စစ်သားများ တရကြမ်း ဝင်လာကြသည်ကို မြင်ရသည်။ အခန်း၏ ဝင်ပေါက်တွင် အနီရောင်နှင့် အပြာရောင် ယူနီဖောင်းဝတ်စစ်သားများနှင့် ပြည့်နေသည်။

ခဏကြာတော့ သူတို့ကြားထဲမှ တိုးဝှေ့ပြီး လူတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ သူကား ဂစ်တာရက်ဇ် ဖြစ်ချေသည်။ ငွေရောင်ဘွဲ့တံဆိပ်များသည် သူ့ယူနီဖောင်းပေါ်တွင် အရောင်တောက်နေကြသည်။ ဒေါသဖြင့် အရောင်တောက်နေကြသည့် သူ့မျက်လုံးများက ဒက်ခ်စ်ကိုကျော်ပြီး လှစ်ခနဲ ကြည့်သည်။ အယ်လ်ကွန်ဒိုကို သူမြင်သည်။ ကြမ်းပြင် သွေးအိုင်ထဲတွင် လဲနေသော အင်ပါရီကို မြင်သည်။ အဘိုးကြီး အသက်ကုန်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သူ့ကို ပြောပြစရာ မလိုတော့ချေ။ သူ့နှုတ်ခမ်းများကို တင်းတင်းစေ့စေ့ထားသည်။ ဒက်ခ်စ်ကို သူ လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟိုကောင်လေး ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

“ထွက်ပြေးသွားပြီ”

“မင်းကို ငါ မယုံဘူး”

ဂစ်တာရက်ဇ်က သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ဖက်ကက်ကို သူ မြင်သွားသည်။

“ဟိုကောင်ကိုဖမ်း”

“မဖမ်းနဲ့” ဒက်ခ်စ်၏အော်သံကြောင့် စစ်သားများ ငြိမ်သွားကြသည်။

ဂစ်တာရက်ဇ်၏ မျက်လုံးထဲတွင် အရောင်လက်သွားသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးက သဘောကျမှာ မဟုတ်ဘူး ကိုယ့်လူ။ သူပုန်တွေ လွတ်ထွက်သွားအောင် ဒီကောင် ကူညီလိုက်တာ”

“ခေါင်းဆောင်ကြီး သဘောကျတာ မကျတာ ကျုပ် သောက်ဂရုမစိုက်ဘူး”

“မင်းပြောလိုက်တဲ့ စကားလုံးတွေကကို နိုင်ငံတော်သစ္စာဖောက်မှုကြီးကို ကျူးလွန်ရာ ရောက်နေပြီ”

ဂစ်တာရက်ဖ်၏မျက်နှာပေါ်တွင် အေးစက်မာကျောသည့် အပြုံးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ ခါးတွင် ချိတ်ထားသည့် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဒက်ခဲစ်ကို ချိန်ထားလိုက်သည်။

“နှစ်ကောင်စလုံး ဖမ်း”

စစ်သားများက ဒက်ခဲစ်ဆီသို့ တိုးလာကြသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့အနားသို့ မရောက်မီမှာပင် ဒက်ခဲစ်က ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် စောစောကကျနေသည့် ဂျီစီ၏ဓားကို ကောက်ကိုင်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ဂစ်တာရက်ဖ်က သူ့နောက်ဘက်ရှိ နံရံသို့ ခုန်ကပ်လိုက်သည်။ ဒက်ခဲစ်၏ မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မင်းနဲ့ ဒီလိုတွေရမယ့်အချိန်ကို ငါ စောင့်ခဲ့ရတာ ကြာပါပြီကွာ” သူက ပျော့ပျောင်းစွာ ပြောသည်။ လက်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူးကို မြှောက်ကိုင်လိုက်သည့်အချိန်တွင် သူ့နှုတ်ခမ်းများသည် အပြုံးတစ်ချက် သန်းသွားသည်။

“ကျုပ်ကလဲ စောင့်ခဲ့ရတာ ကြာပါပြီဗျာ”

ဒက်ခဲစ်၏ လက်တစ်ဖက်သည် လျှပ်ပြက်သလို လျှပ်ရှားသွားသည်။ ဂစ်တာရက်ဖ်၏ မျက်နှာပေါ်မှအပြုံးသည် မယုံကြည်နိုင်လောက်သော အံ့ဩခြင်းနှင့်အတူ အမှဲဘဝသို့ ပြောင်းသွားသည်။ ဒက်ခဲစ်၏လက်ထဲမှ ဓားမြှောင်သည် သူ့လည်ပင်း အလယ်တည့်တည့်အတွင်းသို့ လှစ်ခနဲ ဝင်သွားသည်။ လက်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူး လွတ်ကျသွားသည်။ သူ့လက်များကို မြှောက်သည်။ သို့သော်လည်း လမ်းခုလတ်အရောက်မှာပင် သူ့ကိုယ်လုံးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အရပ်ကြိုးပြတ် ကျသွားလေတော့သည်။

စစ်သားများက သူ့ကို ဖမ်းချုပ်လိုက်ကြကြောင်း ဒက်ခ်စ် သိလိုက်သည်။ သူက ရုန်းသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းဖြင့် သူ့ကို နောက်ဘက်သို့ ဆွဲယူကြသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ လွှတ်လိုက်”

ခေါင်းဆောင်ကြီး၏အသံသည် တံခါးဝဆီမှ စူးစူးရှရှ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲပြိုနေကြသူများကို လုံးဝ လှည့်ကြည့်ခြင်းမရှိဘဲ အခန်းတွင်းသို့ တရကြမ်း ဝင်လာသည်။ သူ့သမီး၏ဘေးတွင် ဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူတို့သားအဖနှစ်ယောက် လေသံတိုးတိုးနှင့် အပြန်အလှန် ခပ်သွက်သွက် ပြောကြသည်။ မြန်လွန်း တိုးလွန်းသဖြင့် ဘာပြောသည်ကို ဒက်ခ်စ်ပင်လျှင် မကြားလိုက်ရချေ။ ထို့နောက် ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် ထိုင်ရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထသည်။ ဒက်ခ်စ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလာသည်။

“ငါ့သား၊ အကောင်းဆုံးအလုပ်ကို မောင် ထမ်းဆောင်လိုက်ပြန်ပြီ။ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် အမိန့်ကို ပျက်ပြားအောင် ချိုးဖောက်တဲ့အတွက် ဂစ်တာရက်ဇ်ကို ဘကြီးကိုယ်တိုင် သတ်ဖို့ လိုက်လာခဲ့တာ”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ပြောသည်။ သူ၏ အပြာရောင်ဖျော့ဖျော့ မျက်လုံးများထဲတွင် မည်သို့သော ခံစားချက်မျှ မရှိပါချေ။

*

(၁၀)

ဟက်ဒ်လေ သင်္ဘောကုမ္ပဏီ၏ရုံးသည် နယူးယောက်မြို့၊ စီးပွားရေးရပ်ကွက် အစွန်နားလောက်တွင် တည်ရှိသည်။ ဘက်ထရီပန်းခြံကို အပေါ်မှ စီးမြင်နေရသည်။ အဆောက်အအုံ ခပ်ဟောင်းဟောင်း၏ ဆယ့်ကိုးထပ်မြောက်တွင် အခန်းကျယ်ကြီး ငါးခန်းကို ယူထားခြင်းဖြစ်သည်။ မစ္စတာဟက်ဒ်လေ၏ ကိုယ်ပိုင်ရုံးခန်းကိုလည်း ထိုအထပ်မှာပင် ဖွင့်ထားသည်။ ပတ်လည်တွင် မှန်များ ကာရံထားသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်မြင်ကွင်းအားလုံးကို မြင်တွေ့နေရသည်။ တောင်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လျှင် အင်ပါယာအဆောက်အအုံ၊ ရော့ကယ်ဖဲလားအဆောက်အအုံ၊ မကြာခင်ကလေးကမှ ဆောက်လုပ်ပြီးစီးသွားခဲ့သော ရေစူလာအဆောက်အအုံတို့ မိုးထိုးနေသည်ကို မြင်တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ အခြားအခန်းများသည် အစည်းအဝေးခန်းများ၊ ရုံးအဖွဲ့အခန်းများ ဖြစ်သည်။ ထိုအခန်းများအားလုံးသည် သီးခြားထမင်းစားခန်းများ၊ မီးဖိုခန်းများ၊ အိပ်ခန်းများလည်း တွဲလျက် ပါရှိသည်။

ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဟက်ဒ်လေ ဝင်လာသောကြောင့် မာစယ်က အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေရာမှ နောက်သို့ ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။

“မောင် အကြာကြီး စောင့်နေရတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ။ ဒါရိုက်တာအစည်းအဝေးက ကျုပ် ထင်ထားတာထက် ပိုပြီး အချိန်ကြာသွားတယ်” မစ္စတာဟက်ဒ်လေက တောင်းပန်စကားပြောသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မစ္စတာဟက်ဒ်လေ။ ပတ်ဝန်းကျင်က ရှုမျှော်ခင်းတွေကို လှည့်ကြည့်ဖို့ ကျွန်တော့်မှာ အချိန်တောင် ရပါသေးတယ်”

“အင်မတန် သာယာပါတယ်” ဟက်ဒ်လေသည် စိတ်မပါသလို ပြန်ပြောရင်း စားပွဲနောက်ရှိ သူ့ကုလားထိုင်ဆီသို့ သွားပြီးထိုင်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အချိန်ဖြုန်းမနေတော့ဘဲ လိုရင်းကို တောက်လျှောက်ပြောတော့သည်။

“ကျုပ်ဆီကို ရောက်လာတဲ့ ဥရောပတိုက်က သတင်းတွေအရဆိုရင် လပိုင်းလောက်အတွင်းမှာ ကမ္ဘာစစ်ဖြစ်တော့မယ်။ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်လောက်အတွင်းမှာ ဖြစ်လာနိုင်စရာတောင် အကြောင်းရှိတယ်”

မာစယ်ကလည်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူ့အနေဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ဝင်ရောက်ပြောဆိုစရာလည်း အကြောင်းမရှိသေး။

“ဥရောပနဲ့ပတ်သက်ပြီး အမေရိကန်ရဲ့ ရပ်တည်ချက်ဟာလဲ အခက်အခဲနဲ့ ကြုံတွေ့လာရစရာ အကြောင်းရှိတယ်။ အထူးသဖြင့် ကျုပ်တို့ သမ္မတက အင်္ဂလိပ်နဲ့ ပြင်သစ်ကို စစ်ထဲဝင်ဖြစ်သွားအောင် တွန်းပို့လိုက်တဲ့အချိန်ကစပြီး ဒီလိုအခြေအနေတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတာပဲ။ စစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး လိုအပ်နေတာတွေကို အကူအညီပေးမယ်လို့ ကျုပ်တို့ သမ္မတက သူတို့ကို ကတိပေးလိုက်ပြီ။ ဒီကတိကြောင့် အင်္ဂလိပ်နဲ့ ပြင်သစ်နိုင်ငံက လိုအပ်နေတဲ့ ပစ္စည်းတွေလဲ ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်မှာ အခက်အခဲဖြစ်လာမှာပဲ။ သူတို့ကို ကျုပ်တို့က ခွဲဝေပေးနေရတော့မှာကိုး”

မာစယ်က ခေါင်းညိတ်ပြပြန်သည်။ မည်သည့်စကားမျိုး ဆက်ကြားရတော့မည်ဆိုသည်ကိုလည်း သူက အလိုလို သိပြီး ဖြစ်နေတော့သည်။

“ကျုပ်တို့ သဘောတွေထဲက သကြားသယ်နေတဲ့ သဘော ဘယ်နှစီး ရှိသလဲ” ဟက်ဒ်လေက ကောက်ကာငင်ကာ မေးချလိုက်သည်။

မာစယ်က စိတ်တွက် တွက်နေသည်။ ပင်လယ်ထဲတွင် ကုန်များ တန်းလန်းနှင့် ခုတ်မောင်းနေသည့် သဘောကိုးစင်း ရှိသည်။ လေးစီးက ဘရွက်ကလင်ရှိ မိမိ၏ ကုန်လှောင်ရုံများဆီသို့ ခုတ်မောင်းလာနေကြဆဲ ဖြစ်သည်။

“အားလုံး ငါးစီးရှိတယ် ခင်ဗျ။ ဒီလကုန်ရင် အားလုံး နယူးယောက်ကို ရောက်လာကြပါလိမ့်မယ်”

“ကောင်းတယ်။ ကုန်တွေချပြီးတာနဲ့တစ်ပြိုင်တည်း သဘောအားလုံး ကော်တီဇွေးနိုင်ငံကို ပို့ရမယ်။ စစ်ဖြစ်လာပြီဆိုရင် အမေရိကန်မှာရှိနေတဲ့ သဘောတွေဟာ ဥရောပနဲ့ဆက်သွယ်ဖို့ ခက်ခဲသွားလိမ့်မယ်။ ဂျာမန် ရေငုပ်သဘောတွေရဲ့ အန္တရာယ်ရှိတယ်။ ဒက်ခ်စ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ကော နောက်ဆုံး ဘာကြားသေးသလဲ” ဟက်ဒ်လေက စားပွဲပေါ်ရှိ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ကောက်ကြည့်ရင်း မေးသည်။

“သူ စပိန်ပြည်မှာပဲ ရှိနေသေးတယ်လို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ပြောပါတယ်။ ဖရန်ကိုနဲ့ စာချုပ်ချုပ်ဖို့ဟာ ပြီးသလောက် ရှိနေပြီလို့ ဆိုပါတယ်”

“သဘောတူစာချုပ်တွေကို မြန်နိုင်သမျှ အမြန်ချုပ်ဖို့ သူ့ကို အကြောင်းကြားရမယ်။ စစ်ဖြစ်လာရင် ဥရောပမှာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်နဲ့ သူ့ကို ခန့်ဖို့ ကျုပ် ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“ဒက်ခ်စ်က လုပ်ပေးပါ့မယ်လို့ ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မှာလဲ။ သူက ကျွန်တော်တို့အတွက် အလုပ်လုပ်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ” မာစယ်က သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ဒါကို ကျုပ်သိပါတယ်။ ဒါဟာ လက်တွေ့လုပ်ငန်းပဲ။ ဒက်ခ်စ်က ကြားနေနိုင်စေရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဥရောပမှာ ဘယ်လိုပဲ စစ်ဖြစ်နေနေ သူတို့အဖို့ ဘာပြဿနာမှ မရှိနိုင်ဘူး။ သူ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာလုပ်ကိုင်နိုင်တယ်” သူ့မျက်နှာတွင် စိတ်ရှုပ်သည့် အမူအရာပေါ်သွားသည်။

မာစယ်က ငြိမ်နေသည်။ အမေရိကန်လူမျိုးတို့၏ အကြောင်းကို သူ နားလည်စပြုလာပြီ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကြီးမားသည့် လုပ်ငန်းကြီးများကို သူတို့ ဟန်မပျက် အခြေတည်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ စစ်ဖြစ်ဖြစ် မဖြစ်ဖြစ် သူတို့၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကိုကား အထိခံကြမည် မဟုတ်။

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခေါင်းဆောင်ကြီးကိုကော ပြောပြီးပါပြီလား”

“မပြောရသေးဘူး။ ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး မောင်ပဲ ပြောပါ။ သူက မောင်နဲ့ စီးပွားဖက်ပဲ။ ကျုပ်နဲ့က ဘာမှ မဆိုင်ဘူးလေ”

ဟက်ဒ်လေ၏ ရုံးခန်းမှ ထွက်လာသောအခါ မာစယ်က နာရီကို ကြည့်မိသည်။ မွန်းလွဲ တစ်နာရီတွင် နေ့လယ်စာစားရန် အချိန်အချက်တစ်ခု ရှိသည်။ အချိန် အများကြီးကျန်သေးသည်။ ဘရွက်ကလင်ရှိ ကုန်ရုံများကို သွားကြည့်ချိန်ရသေးသည်။ ထို့ကြောင့် တက္ကစီကားတစ်စီး ခေါ်ပြီး ကုန်ရုံများရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ပြေးနေသည့်ကားပေါ်မှနေ၍ ဘရွက်ကလင် တံတားကြီးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေမိသည်။ အမေရိကန်လူမျိုးနှင့် ဥရောပတိုက်သားများသည် ကွာခြားလွန်းလှချေသည်။ သူတို့သည် သမုဒ္ဒရာကြီးနှစ်စင်း၏ နောက်ကွယ်တွင် လုံခြုံလျက်ရှိသည်။ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်လျှင်လည်း သူတို့ဆီသို့ ရောက်လာနိုင်မည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဥရောပတိုက်တွင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေချိန်၌ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင်မူ အသွားမပျက် အလာမပျက် အစည်ကား မပျက်ပေ။

ကုန်ရုံများရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ မာစယ်က တက္ကစီကို စောင့်ခိုင်းခဲ့သည်။ ကားသမားက စောင့်ရမည်ဆိုသဖြင့် ကျေနပ်ပုံမရ။ စောင့်နေရခြင်းသည် မောင်းနေရသည်ထက် အခကြေးငွေလျော့နည်းရသည်။ သို့သော်လည်း မာစယ်က မသိချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့သည်။

ဂိုဒေါင်စောင့်က စားပွဲတစ်လုံးတွင်ထိုင်ရင် သတင်းစာဖတ်နေသည်။ မာစယ် ဝင်သွားသောအခါ မော့ကြည့်သည်။

“ကောင်းသောနံနက်ပါ မစ္စတာကင်ပီယန်”

“ကောင်းသောနံနက်ပါ ဖရင့်။ အားလုံး ချောချောမောမောပဲ မဟုတ်လား”

“ချောမောပါတယ် ခင်ဗျာ” အစောင့်က ပြန်ဖြေရင်း ထိုင်ရာမှထသည်။ မာစယ်သည် အချိန်မရွေး ရောက်လာတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အချိန်မတော်လည်း ရောက်လာတတ်၏။ ထိုသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာတတ်သည်များကို သူ ကျင့်သားရနေပြီ။

မာစယ်သည် ကုန်ရုံအဝမှနေ၍ အတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ကုန်များနှင့် ပြည့်နေသည်။ သင်္ဘောလေးစီးစာ ကုန်များကို လှောင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ စက်တင်ဘာလကုန်လျှင် နောက်ကုန်ရုံတစ်ရုံလည်း ကုန်များနှင့် အပြည့်ရှိနေတော့မည်။ သူ့အနေဖြင့် အချိန်ကို စောင့်ရန်သာ ရှိတော့သည်။ ဥရောပတွင် ကမ္ဘာစစ်ဖြစ်ပြီဆိုလျှင် သူ့စီမံကိန်းများအားလုံး ပြီးမြောက်အောင်မြင်ပြီ။

သူငယ်စဉ်က ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်သည့်အချိန်ကို သူ ပြန်သတိရခဲ့သည်။ သကြားနှင့် ဆပ်ပြာသည် လူတိုင်းအတွက် ပြဿနာဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့မိသားစုသည် မတန်တဆ ဈေးကြီးပေးပြီး ဝယ်ရသည့် သကြားနှင့် ဖြစ်သလို အသက်ရှင်ခဲ့ကြရသည်။

ထိုအကြောင်းကို ပြန်သတိရသောကြောင့်လည်း ယခုစီမံကိန်းကို သူ ချမှတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သကြားသည် အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကြီးတွင် သကြားမရှိလျှင် မဖြစ်။ ကိုကာကိုလာ၊ အဖျော်ယမကာ၊ ချောကလက်၊ သကြားလုံး စသည့် အစားအစာမှန်သမျှတွင် သကြားမပါလျှင် မဖြစ်သော တိုင်းပြည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စစ်မဖြစ်လျှင်လည်း အကြောင်းမဟုတ်။ သူ လှောင်ထားသည့် သကြားများသည် အလဟဿ မဖြစ်နိုင်။

ယခုလို သကြားများလှောင်ရမည့် စီမံကိန်းအတွက် ဒေါ်လာရှစ်သန်းလောက် ငွေရင်းလိုခဲ့သည်။ ထိုမျှတော့လည်း သူ မတတ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် အေမော့စ်အဘိုင်ဒီဂျန်ထံမှ သူ ချေးငှားခဲ့သည်။ အေမော့စ်အဘိုင်ဒီဂျန်ကလည်း လွယ်လင့်တကူ ချေးငှားခဲ့သည်။ အမှန်တော့ သူထံမှ သင်္ဘောများကို ငှားချင်သောကြောင့်မဟုတ်။ သူနှင့် စီးပွားဖက်လုပ်ပြီး အကျိုးအမြတ် ရယူလိုကြောင့်လည်း

မဟုတ်။ တစ်ခုတည်းသော သူတို့၏ ရည်ရွယ်ချက်သည် မာစယ်နှင့် သူ၏ သမီးအကြီးဆုံးတို့ အကြောင်းဖက် လက်ဆက်နိုင်ရေးအတွက်ပင် ဖြစ်သည်။

အေမော့စ်အဘိုင်ဒီဂျစ်တွင် သမီးငါးယောက် ရှိသည်။ အကြီးဆုံး အင်နာမှတစ်ပါး အားလုံး အိမ်ထောင်ရက်သား ကျသွားကြပြီ။ သို့သော်လည်း အင်နာကိုယူမည့်ယောက်ျား မပေါ်ခဲ့။ မိန်းကလေးဘက်က ခန်းဝင်ပစ္စည်း မည်မျှပင် တင်မည်ဟု ပြောဆိုစေကာမူ အင်နာကို စိတ်ဝင်စားသူ မပေါ်ခဲ့။

ထိုသို့ဖြစ်ရသည်မှာ သူ၏ ဘဝကံနည်းပြီး ရုပ်ဆိုးခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ အရပ်ပုသည်၊ အသားမည်းသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေး ရှိသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က တစ်ဖြောင့်တည်း ဖြစ်သည်။ သူ့ညီမများသည် အနည်းဆုံး ရွက်ကြမ်းရေကျီလောက်တော့ ရှိကြသည်။ သို့သော်လည်း သည်မိသားစုထဲတွင် သူတစ်ယောက်တည်း ထူးထူးခြားခြား အရပ်ဆိုးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ အိမ်ထောင်မကျနိုင်တော့သည့် အဆုံးတွင် သူ့အဖေ၏လုပ်ငန်းများကို ဝင်ရောက်ကူညီ လုပ်ကိုင်ရင်းဖြင့် သူ့အဖေ၏ လက်ထောက်တစ်ယောက်သဖွယ် အားကိုးအားထား ပြုလာရတော့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မာစယ်နှင့် တွေ့ကြုံခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် အေမော့စ်အဘိုင်ဒီဂျစ်နှင့် ချိန်းထားသောကြောင့် သူ့ရုံးသို့ မာစယ်ရောက်လာသည်။ အေမော့စ် ရောက်မလာသေးသောကြောင့် အပြင်ရုံးခန်းတွင် မာစယ် ထိုင်စောင့်နေသည်။ ခဏကြာတော့ အင်နာ ဝင်လာသည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး မစ္စတာကင်ပီယန်။ ဖေဖေ နည်းနည်းလေး နောက်ကျပါလိမ့်မယ်”

အင်နာက ယောက်ျားသံနှင့်တူသော သူ၏ အသံကွဲကွဲဖြင့် ပြောသည်။

မာစယ်ကလည်း ထိုင်ရာမှထပြီး ပြင်သစ်တို့၏ ယဉ်ကျေးမှုထုံးစံအတိုင်း အင်နာ၏ လက်ကို နမ်းရှုပ်နှုတ်ဆက်သည်။ သို့သော်လည်း အင်နာသည် ယောက်ျားသားများ၏ အရေးတယူ နှုတ်ဆက်ခြင်းကို မခံစဖူး။ အထူးသဖြင့် သူ့လက်ကို ဆွဲကိုင်နမ်းရှုပ်ခြင်းကို လုံးဝ မခံစားစဖူး။ ထိုသို့ အတွေ့အကြုံ နည်းပါးမှုကြောင့် ယခု မာစယ်က သူ့ကို နှုတ်ဆက်ခြင်းသည် မိမိကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီဟု အင်နာက ကောက်ချက်ချလိုက်မိလေတော့သည်။

ထိုအချိန်ကစပြီး သူတို့မိသားစုအတွင်းသို့ မာစယ် ရွှေလမ်းငွေလမ်း ပေါက်တော့သည်။ နေ့လယ်စာ စားပွဲများ၊ ညစာ စားပွဲများ အဆက်မပြတ်တော့။ ရုံးအားရက်များဆိုလျှင် တောဘက်ရှိ သူတို့၏ အနားယူအိမ်ကလေးသို့ သွားရောက်အနားယူကြရာတွင်လည်း မာစယ် ပါသည်။ သည်လို တပူးတွဲတွဲ နေလာကြသည်မှာ နှစ်နှစ်ပင် ကျော်လွန်လာချေပြီ။ မာစယ်ကား ချစ်ကြောင်း ကြိုက်ကြောင်း တစ်ခွန်းမျှ မဟာသေး။

သကြားများလှောင်ရန် စီမံကိန်းချပြီးသောအခါ မာစယ်သည် ငွေရင်း လိုလာသည်။ ဂျိမ်းစ်ဟက်ဒ်လေထံမှ ချေးရမည်လောဟု သူ စဉ်းစားမိသေးသည်။ သို့သော် ဟက်ဒ်လေသည် အလွယ်တကူနှင့် ငွေထုတ်တတ်သည့် လူစားမျိုး မဟုတ်။ ထို့ကြောင့်လည်း အေမော့စ်အဘိုင်ဒီဂျန်ထံမှ ချေးငှားရန် သူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် ဒေါ်လာလေးသန်းလောက် လိုနေတယ်ဗျာ။ ဒီငွေရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် နှစ်ဆဖြစ်အောင် ...” မာစယ်က ထိုမျှသာ ပြောရသေးသည်။ အေမော့စ်အဘိုင်ဒီဂျန်သည် သူ့စကားကို အဆက်မခံတော့။

“တော်ပါပြီ မောင်။ ဒီထက် ပိုမပြောပါနဲ့တော့” အေမော့စ်က ထိုမျှသာပြောပြီး ချက်စာအုပ်ကို ထုတ်ယူသည်။ မာစယ်က အံ့သြတကြီးဖြင့် သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ကျွန်တော် ဘာအတွက် လိုတယ်ဆိုတာ ဘာမှ မသိချင်တော့ဘူးလား”

“သိဖို့ မလိုပါဘူး မောင်။ မောင်နဲ့ ကျုပ်တို့ဟာ မိသားစုလို ဖြစ်နေကြပြီမဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဒါဟာလဲ မိသားစုသဘောပေါ့”

မာစယ် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ပွင့်သွားသည်။ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိအောင် ကြောင်သွားသည်။ ခဏကြာမှ သူ ဆက်ပြောနိုင်တော့သည်။

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျာ၊ မကြာခင်မှာပဲ ကျွန်တော် ငွေထပ်လိုချင် လိုနေဦးမှာ”

“လိုသေးတယ်ဆိုရင်လဲ လိုသလောက် လာပြောတာပေါ့ မောင်ရယ်” အေမော့စ်သည် ချက်လက်မှတ်ကို ရက်ရက်ရောရော ပေးလွှတ်လိုက်လေတော့သည်။

မာစယ်သည် နောက်ထပ် နှစ်ကြိမ် သွားပြောသေးသည်။ ပြောသည့်အခါတိုင်းတွင် မဆိုင်းမတွ ချက်လက်မှတ်ကို သူ လက်မှတ်ထိုးကာ လှမ်းပေးပြီး ဖြစ်နေတော့သည်။ မည်သည့် မေးခွန်းကိုမျှ မမေး။

သို့သော်လည်း ယခုအချိန်တွင် ထပ်မံတောင်းရန် အကြောင်းမရှိတော့။ မာစယ် လိုသည့်ငွေကြေးများ ပြည့်စုံသွားပြီ။ အချိန်နည်းနည်းလောက် စောင့်လိုက်လျှင် သူ့ငွေများ အားလုံးကို ပြန်လည် ပေးဆပ်နိုင်ပေတော့မည်။

*

(၁၁)

အေမော့စ်အဘိုင်ဒီဂျစ်တို့နှင့် ညစာ အတူစားခြင်းသည် အလွန်ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။ အချိန်ဆွဲပြီး တဖြည်းဖြည်း လုပ်နေတတ်ကြသောကြောင့် မာစယ်က စိတ်ပျက်မိသည်။ ညစာ စားပြီးသောအခါ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ သူတို့နှစ်ယောက် ဝင်လာကြသည်။ မာစယ်က ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ဖတ်ဖတ်ကို စားနှင့် ညှို့နေသည်။ အေမော့စ်သည် ဆေးပြင်းလိပ်ကောင်းများကိုသာ သောက်လေ့ရှိသည်။ ယခု ဆေးပြင်းလိပ်သည် ဟာဗနာမှလာသော ဆေးပြင်းလိပ်ဖြစ်သည်။ ခြောက်လွန်းခြင်း မရှိ။ စိုလွန်းခြင်း မရှိ။

အေမော့စ်က သူ၏ သားရေဖုံးကုလားထိုင်ကြီးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း မာစယ်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ဘေရွန်ဒီကျိုင်းနဲ့ မောင်နဲ့ ရင်းနှီးတယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား”

“ကျွန်တော် သူနဲ့ အလုပ်အတူတူ လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်” မာစယ်က ခေါင်းညိတ်ရင်း ပြန်ဖြေသည်။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် မေးသည်ကို သိလိုသော်လည်း ပြန်မမေးဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

အေမော့စ်က ခဏစဉ်းစားနေပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျုပ်ကို မောင် ကူညီနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခု ရှိတယ်။ ကျုပ်တို့ ပေးနိုင်တဲ့ဈေးကိုလဲ ကမ်းလှမ်းပြီးပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဈေးကစားပြီး တဖြည်းဖြည်း တိုးတောင်းတာကို ခံနေရတယ်”

“သူတို့ဟာ လောဘသတ်နိုင်ကြတဲ့ လူစားမျိုးတွေ မဟုတ်ကြပါဘူး ခင်ဗျာ”

ဘေရွန်ဒီကွိုင်းသည် သူ၏ စီးပွားရေး အခြေအမြစ်များကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ တဖြည်းဖြည်း ရွှေ့ပြောင်းနေကြောင်းကို သူကြားပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အမေရိကန် စီးပွားရေးနယ်ပယ်တွင် တက်တက်ကြွကြွ လုပ်ကိုင်လာသည်ကိုမူ သူ မသိသေးချေ။

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုများ အကူအညီပေးနိုင်မှာလဲ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် တတ်နိုင်တာကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

“ဒီကွိုင်းနဲ့ ကျုပ်နဲ့ သဘောတူညီမှုကလေးတစ်ခုလုပ်ဖို့ လိုနေတယ်။ ကျုပ်တို့ချင်း သဘောတူညီချက် မရှိရင် ကျုပ်တို့ဝယ်ချင်တဲ့ ကုမ္ပဏီက နင်းကန်ပြီး ဈေးခေါ်နေလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ဘယ်သူပဲ ဝယ်ဖြစ်ဖြစ် ဘာအကျိုးကျေးဇူးမှ ခံစားရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဘေရွန်ဒီကွိုင်းကလဲ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကို သဘောကျမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျုပ်လဲ ဒီလိုပဲ တွက်မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ အဆက်အသွယ်ရအောင် လုပ်လို့ကို မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်။ ဒီမှာ ရှိနေတဲ့ သူ့ရှေ့နေတွေကလဲ သူနဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်ပေးဖို့ကို ငြင်းနေကြတယ်”

“ကျွန်တော် နည်းလမ်းရှာပါမယ်။ တွေ့ရင် ပြောပါမယ်”

“ကောင်းပါပြီ မောင်”

အေမော့စ်သည် ထိုင်ရာမှထပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေသည်။ ခဏကြာတော့ သူ့လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“သူ နောက်ကျနေပြီ”

“ဘယ်သူ နောက်ကျနေတာလဲ ခင်ဗျာ” မာစယ်က နားမလည်သလို မေးသည်။

“ကြယ်ပျံသင်္ဘောလေ။ ကိုးနာရီမိနစ်နှစ်ဆယ်မှ ဒီနေရာကို ဖြတ်ရမယ်”

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ မာစယ်သည် သူ့ကို အံ့သြခြင်းဖြင့် ဝေးကြည့်နေတော့သည်။ အေမော့စ်အဘိုင်ဒီဂျစ်သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြီးဆုံးသော သင်္ဘောကုမ္ပဏီကြီးများအနက် တစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးက သူပိုင်သည့်သင်္ဘောများ ဘယ်အစီးသည် ဘယ်အချိန်တွင် ဘယ်နေရာသို့ ရောက်ရမည်ကိုပင် အသေးစိတ် သိနေပါကလားဟု သဘောပေါက်လာသည်။

“ခဏလောက် စောင့်ကြည့်ပါဦးလားခင်ဗျာ။ အခုမှ ကိုးနာရီခွဲပဲ ရှိပါသေးတယ်”

အေမော့စ်သည် ပြတင်းပေါက်မှ ပြန်လှည့်လာပြီး ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ကျုပ် အနားယူဖို့ မကြာခဏ စဉ်းစားမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် တာဝန်ယူနေရတဲ့ လူတွေအကြောင်း စဉ်းစားမိပြန်တော့လဲ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အနားယူရမှန်း မသိတော့ဘူး။ ကျုပ်အဘိုးကြီး ဖြစ်နေပြီ”

“ဒါလောက်လဲ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်လို လူငယ်တောင်မှ ဦးမှာရှိနေတဲ့ ခွန်အားဗလမျိုးများ ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲလို့ မကြာခဏ တွေးမိပါတယ်”

“မဟုတ်သေးပါဘူး ...။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ မောင်က လူငယ်ပါ။ ဒါကြောင့် ဒီစကားမျိုး ပြောနိုင်တာပေါ့။ ကျုပ်အကြောင်းကို ကျုပ်သိပါတယ်။ ကျုပ်မှာ သားယောက်ျားကလေးတွေများ ရှိမယ်ဆိုရင်၊ အများကြီးမဟုတ်တောင် တစ်ယောက်လောက် ရှိမယ်ဆိုရင် ကျုပ်မပူပါဘူး။ သမီးတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ ဘာမှပြဿနာမပေါ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ မိန်းကလေးတွေ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် အားကိုးရတာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်မှာ သားယောက်ျားလေးသာ ရှိမယ်ဆိုရင် ဒီစီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးကို သူ့ကို လွှဲအပ်လိုက်တော့မယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကျုပ် အေးအေးဆေးဆေး အနားယူနိုင်ပြီပေါ့”

“သမီးငါးယောက်တောင် မွေးထားတာပဲ ဦးရယ်။ မြေးယောက်ျားလေးတွေ အများကြီး ရနိုင်ပါတယ်” မာစယ်က ပြုံးသည်။

“အခုနေ့များ မောင်လိုလူမျိုး သားယောက်ျားကလေးတစ်ယောက် ရမယ်ဆိုရင် သူ့လက်ထဲကို လုပ်ငန်းတွေအားလုံး ကျုပ် လွှဲအပ်နိုင်ပြီ” အေမော့စ်က မာစယ်ပြောသည့်စကားကို မကြားသလိုဖြင့် သူပြောချင်ရာကို ဆက်ပြောသည်။

သူပြောသည့်စကားကို မာစယ် မယုံကြည်ပါ။ သူ့အကြောင်းကို မာစယ် ကောင်းကောင်း သိပါသည်။ အေမော့စ်သည် ဘာတစ်ခုမှ လွှဲအပ်မည်မဟုတ်။ အားလုံးကို သူ ချုပ်ကိုင်ထားမည်သာ ဖြစ်သည်။ သူသေသည့်နေ့အထိ လက်မလွှတ်ဘဲ ကိုင်ထားမည့် လူစားမျိုးဖြစ်သည်။ ထိုအခိုက် အင်နာ၏အသံကြောင့် မာစယ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည် ဖြေကြားရမည့်ဒုက္ခမှ သက်သာရာ ရသွားတော့သည်။

“ဖေဖေ ... ကြယ်ပျံသင်္ဘော ဝင်လာနေပြီ” အခန်းထဲမှ အင်နာ၏ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွစွာ အော်ပြောလိုက်သောအသံကို ကြားရသည်။

အေမော့စ်အဘိုင်ဒီဂျန်က ထိုင်ရာမှထရင်း ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ပင်လယ်ပြင်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ် ကြယ်ပျံသင်္ဘော။ ဆယ့်ငါးမိနစ်နောက်ကျနေတယ်။ သမီး ... မနက်ကျရင် ဖေဖေကို သတိပေးစမ်း။ သင်္ဘောကပ္ပတိန်ကို သတိပေးစာပို့ရမယ်။ ဖေဖေတို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အဝင်အထွက် အချိန်ဇယားအတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း ကိုက်အောင် သူတို့ လိုက်နာရမယ်”

ထိုနေ့ည ဆယ်နာရီကျော်ကျော်တွင် သူတို့အိမ်မှ မာစယ် ပြန်ခဲ့သည်။ ခေါင်းအနည်းငယ် ကိုက်နေပါသည်ဟု အကြောင်းပြရသည်။ အင်နာက သူ့ကို အိမ်ဝအထိ လိုက်ပို့သည်။

“အနားယူလိုက်ပါဦး။ ရှင့်ကြည့်ရတာ သိပ်ကို ပင်ပန်းနေသလိုပဲ” အင်နာက စိုးရိမ်ပူပန်သည့် လေသံမျိုးနှင့် ပြောသည်။

အမှန်တော့ ပင်ပန်းခြင်းမဟုတ်။ အင်နာတို့သားအဖနှင့် ညစာ အတူစားခြင်း၊ စကားအတူ ထိုင်ပြောခြင်းများကို ငြီးငွေ့သွားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းကို ဖွင့်ပြော၍ မဖြစ်သဖြင့် ကြည့်ကောင်းအောင်သာ ပြောရတော့သည်။

“တစ်ညလောက် ကောင်းကောင်းအိပ်လိုက်ရရင် နေကောင်းသွားမှာပါ”

“ဟုတ်တယ်။ အိမ်တန်းပြန်ပြီး အိပ်လိုက်နော်”

မာစယ်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး နှုတ်ဆက်ထွက်လာခဲ့သည်။ အပြင်ရောက်လာသောအခါ မြစ်ပြင်ကိုဖြတ်ပြီး တိုက်ခတ်လာသည့်လေက လတ်ဆတ်ပြီး အေးနေသည်။ သို့သော်လည်း မြို့ထဲဘက်သို့ သူ လျှောက်လာသောအခါ ပူအိုက်လာပြန်သည်။ ပထမ ရိပ်သာလမ်းထောင့်တွင်ရပ်ပြီး တက္ကစီကား စောင့်နေသည်။ လိုချင်ကာမှ အငှားကားက ထုံးစံအတိုင်း တစ်စီးမျှ ပေါ်မလာ။ နောက်ဆုံးဈေးပေါသည့် အငှားကား ခပ်ညှည့်တစ်စီးကိုသာရသည်။ အယ်လ်မိုရိုကိုဟိုတယ်သို့ သွားပြီး ရှမ်းပိန်ကလေး သောက်ချင်စိတ်ပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဟိုတယ်သို့ မောင်းခိုင်းလိုက်သည်။

“မွန်ဇာကင်ပီယန် တစ်ယောက်တည်းပါလား” စားပွဲထိုးချုပ်က သူ့ကို ဦးညွတ်ရင်း ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။

“တစ်ထောင့်ထောင့်မှာ စားပွဲသေးသေးတစ်လုံးလောက်များ မအားဘူးလား” မာစယ်က သူ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြန်ဖြေရင်း အခန်းတွင်းမှာ အသိများရှိနေသလားဟု လှည့်ကြည့်သည်။

“စိတ်ချပါ မွန်ဇာကင်ပီယန်” စားပွဲထိုးချုပ်၏နောက်သို့ သူ လိုက်လာသည်။ ထောင့်တစ်ခုမှ စားပွဲငယ်တစ်လုံးရသည်။ နေရာကောင်းဖြစ်သည်။ စားပွဲထိုးချုပ်သည် မာစယ်ပေးသည့် ဘောက်ဆူးငွေကို သူ့အိတ်ထဲ ကျိတ်ထည့်လိုက်သည်။

မာစယ်က ရှမ်းပိန်အသေးတစ်ပုလင်း မှာသည်။ ခဏကြာတော့ ရှမ်းပိန် ရောက်လာသည်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း ရှမ်းပိန်ကို သောက်နေမိသည်။ ဘားခန်းတွင်းသို့ သူသိသည့် လူအချို့ ဝင်လာကြသည်။ သူက ခေါင်းညိတ်ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

“မာစယ်” သူ့နောက်မှ မိန်းမပျိုတစ်ဦး၏ အသံကို ကြားရသည်။

“ကာရိုလင်းဒီကွိုင်း”

အသံကြားရုံဖြင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မနေတော့ဘဲ ထိုင်ရာမှထပြီး အလိုလို ပြန်လည်နှုတ်ဆက်မိလျက်သား ဖြစ်နေတော့သည်။

“ရှင်နဲ့တွေ့ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲလို့ စိတ်ကူးနေမိတာ” ကာရိုလင်းက လက်ကမ်းပေးသည်။ မာစယ်က ယူနမ်းသည်။

“ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ။ ထိုင်ဦးလေ” သူတို့သည် ပြင်သစ်ဘာသာနှင့် ပြောဆိုနေမိသည်ကို ခဏကြာမှ သတိထားမိသည်။

“ခဏပါပဲ။ ကျွန်မ တခြား သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လာတာ”

မာစယ်က ကုလားထိုင်တစ်လုံး ထိုးပေးသည်။ စားပွဲထိုးက ဖန်ခွက်တစ်လုံး ချက်ချင်း လာချပေးသည်။

“မင်းတို့ အဖေရော နေကောင်းရဲ့လား”

“နေကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့တိုင်းပြည်မှာက သိပ်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် မရှိဘူးလေ”

“ကိုယ်သိတယ်”

“ဒီတိုင်းပြည်မှာတော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုပဲနော်” ကာရိုလင်းက ဟိုတယ်တွင်းသို့ လှည့်ကြည့်ရင်း ပြန်ပြောသည်။

“သူတို့လူမျိုးကတော့ ကံကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ဘယ်လောက်ကံကောင်းတယ်ဆိုတာကို သူတို့ သဘောမပေါက်နိုင်ကြဘူး။ ဒါထက် မင်းအဖေလဲ ဒီကိုပြောင်းလာဖို့ စီစဉ်နေတယ်လို့ကြားမိတယ်”

“ကျွန်မတော့ မသိဘူး။ အခြေအနေအားလုံးက ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်နေကြတာ မဟုတ်လား။ ကျွန်မလဲ မနက်ဖြန် ပြန်မယ်”

“ကိုယ်က မေးကြောင်း မင်းအဖေကို ပြောပြပါကွာ။ ပြီးတော့ အမေရိကန်တိုင်းပြည်မှာ ကိုယ့်ကို ခိုင်းစရာရှိရင် အချိန်မရွေး ခိုင်းပါလို့ ပြောပြလိုက်ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ စကားမစပ် မေးရဦးမယ်။ ဒက်ခ်စ် ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာများ ရှင် သိလား။ သူ့အကြောင်းကို ကျွန်မ စုံစမ်းနေတာ ကြာလှပြီ။ ဘာသတင်းမှ မကြားရဘူး”

အမှန်တော့ ကာရိုလင်းသည် မိမိနှင့် တွေ့ဆုံချင်သောကြောင့် မိမိစားပွဲသို့ လာခြင်းမဟုတ်ကြောင်း စောစောကတည်းက သိထားဖို့ကောင်းသည်ဟု စိတ်ထဲမှာ သူ စဉ်းစားနေမိသည်။ ကာရိုလင်းအနေဖြင့် မိမိကို စာရေးကလေးအဖြစ်သာ

သဘောထားသည်။ ထိုအကြောင်းကို တွေးမိသောကြောင့် စိတ်မချမ်းမသာသည့် အမူအရာကို မပေါ်အောင် ကုန်ဆွဲဆည်လိုက်ရသည်။

“ဒက်ခ်စ် ဥရောပကို ရောက်နေတယ်လေ။ မင်း မသိသေးဘူးလား”

“မသိသေးဘူး” ကာရိုလင်းက ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“သူ ဟိုရောက်နေတာ တစ်နှစ်လောက်တောင် ရှိသွားပြီ”

“သူ့ဆီက ကျွန်မတို့ ဘာမှ မကြားရဘူး။ ကျွန်မတို့ကို အဆက်အသွယ်ကလေးတောင် လုပ်ဖော်မရဘူး” ကာရိုလင်း၏မျက်နှာပေါ်တွင် မကျေနပ်သည့် အမူအရာ ပေါ်လာသည်။ ထိုအမူအရာကို မြင်သောအခါ မာစယ်က သနားသွားသည်။

“သံအမတ်ကြီးအဖြစ်နဲ့ စပိန်ပြည်မှာ သူ ရောက်နေတယ်”

“အို ... သူ ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်။ သူ တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေသလားလို့” စိုးရိမ်သည့်အမူအရာ ပေါ်လာပြန်သည်။

“မဖြစ်ပါဘူး။ သူ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ကိုယ်ကြားတဲ့ သတင်းအရဆိုရင်တော့ မကြာခင် ပြင်သစ်ကို သူ ရောက်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါကျရင် မင်းတို့ကို သူ လာတွေ့ပါလိမ့်မယ်”

“ကြုံရင် သူ့ကို တစ်ခုလောက်များ ပြောမပေးနိုင်ဘူးလား။ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စပါ။ ဖေဖေက သူနဲ့ သိပ်စကားပြောချင်နေတယ်”

“ကိုယ် ကြိုးစားပါ့မယ်”

ယခုမှပင် သူ သဘောပေါက်စပြုတော့သည်။ ထိုအကြောင်းကြောင့် ဟက်ဒီလေက ဒက်ခ်စ်ကို ပြင်သစ်ပြည်သို့ သွားစေလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ သူပြောပြသည့် အကြောင်းကိစ္စများအတွက် မဟုတ်။ ဘေရွန်ဒီကွိုင်းထံမှ သူတို့ တစ်ခုခု ကြားထားပုံရသည်။

အဘိုင်ဒီဂျန်၏ပြဿနာကို ဟက်ဒီလေက ဒီကွိုင်းအား ပြောပြလိုသည့်အတွက်ကြောင့်သာ ဖြစ်ရမည်။ ထိုအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဒီကွိုင်း၏ ရှေ့နေများသည် ဘာမှ မသိကြ။ ထိုအကြောင်းများ မှန်၊ မမှန်ကို မနက်ဖြန်ကျမှ စုံစမ်းရပေတော့မည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“သူနဲ့ အဆက်အသွယ်ရအောင် ကြိုးစားပေးစမ်းပါနော်။ ကျွန်မ သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကာရိုလင်းက စားပွဲမှထရင်း လက်ကမ်းပေးသည်။

“ဒီလို အကူအညီပေးခွင့်ရတဲ့အတွက် သိပ်ကို ဝမ်းသာမိပါတယ်ကွယ်”

မာစယ်က ကာရိုလင်း၏လက်ကို ယူနမ်းရင်း ပြန်ပြောသည်။

သူ့စားပွဲဆီသို့ ပြန်သွားသော ကာရိုလင်းကို ကြည့်နေမိသည်။ ကာရိုလင်းက သူ့ညာဘက်ဘေးရှိ လူတစ်ယောက်ကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြောနေသည်။ ထိုသူက လှည့်ကြည့်သည်။ မျက်လုံးချင်း မဆိုင်မိလိုက်အောင် မာစယ်က အချိန်မီ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ သူတို့မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးရိပ်များကို မြင်တွေ့နေရသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ နာကြည်းလာသည်။

ဇာတ်လမ်းဟောင်းသည် ဇာတ်လမ်းဟောင်းပဲဖြစ်သည်။ အကျင့်သည် အကျင့်ပဲ ဖြစ်သည်။ ပြင်သစ်သည် ပြင်သစ်ပဲ ဖြစ်သည်။ ဒီအကြောင်းများကို သူ မေ့နေခဲ့မိသည်။ မိမိသည် ကာရိုလင်းတို့၏ အတန်းအစား မဟုတ်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ဧည့်သည်များနှင့် မိတ်ဆက်မပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

မာစယ်က ကျသင့်ငွေများပေးပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

*

(၁၂)

နံနက်စာစားရန် အောက်ထပ်သို့ ရောဘတ်ဒီကျိုင်း ဆင်းလာသောအခါတွင် သူ့အဖေသည် ထမင်းစား စားပွဲမှာ အသင့်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့ပန်းကန်အနီးတွင်လည်း အိတ်ဖွင့်ပြီးသား ကြေးနန်းတစ်စောင် ချထားသည်။ သူ့အဖေက တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ ထိုကြေးနန်းကို ရောဘတ်အား လှမ်းပေးသည်။

မာစတာကုမ္ပဏီကို ဝယ်ယူနိုင်ရန်အတွက် အဘိုင်ဒီဂျန်က ဆယ့်နှစ်သန်းအထိ ဈေးတိုးပေးနေသည်။ ကျွန်တော်တို့က မည်မျှအထိ ဈေးတိုးပေးရမည်နည်း။

ဟက်ဒီလေ

ရောဘတ်က ကြေးနန်းစာရွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် မကျေနပ်သည့် အမူအရာ ပေါ်နေသည်။

“ကျွန်တော်တော့ သိပ်မကြိုက်ဘူး ဖေဖေ။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က တဖြည်းဖြည်း တိုးပြီးပေးလာအောင် သူတို့ တမင်ဆွဲနေကြတာ”

“ဖေဖေတို့ရော ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ အမေရိကန်မှာ ဖေဖေတို့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း အခြေစိုက်တော့မယ်ဆိုရင် ဒီကုမ္ပဏီကိုရမှ ဖြစ်မှာ။ ဖေဖေတို့လုပ်ငန်းရဲ့ အဓိကပဲ”

“ကျွန်တော့်အထင်တော့ ဟက်ဒီလေဟာ လူလည်ပဲ။ ဒီအကြောင်းကို အဘိုင်ဒီဂျန်က ဘာလို့ ကြားသွားရတာလဲ”

“ဒီအခြေအနေရောက်နေမှတော့ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ဖေဖေတို့က ဆယ့်ငါးသန်းအထိ တိုးပေးရတော့မယ်”

“ဒီကုမ္ပဏီရဲ့ တန်ဖိုးထက် သုံးဆတောင် ဖြစ်နေပြီ”

“ဝက်ဖြစ်မှတော့ မစင် မကြောက်နိုင်ဘူး သားရေ။ အမေရိကန်စီပွားရေးလောကထဲကို ဝင်ချင်ရင် ဒါမျိုးနဲ့ ကြံကြရတော့မှာပဲ”
ဘေရွန်က ပြုံးသည်။

ကော်ဖီပန်းကန်ကို ရောဘတ်က ကောက်ကိုင်လိုက်သည့်အချိန်တွင် အခန်းတွင်းသို့ ဘဏ္ဍာစိုး ဝင်လာသည်။

“မွန်ဇွာကင်ပီယန်ဆိုတဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက်က ဆရာကြီးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါတဲ့ခင်ဗျာ”

“မာစယ်ကင်ပီယန်လား” ရောဘတ်က အံ့ဩသည့်လေသံဖြင့် မေးသည်။

“အဲဒီနာမည်ပဲ ဖြစ်မယ်လို့ ထင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“မာစယ်ဟာ နယူးယောက်မှာ ရှိနေတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်နေတာ” ရောဘတ်က သူ့အဖေကို မော့ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“စာကြည့်ခန်းထဲမှာ စောင့်ခိုင်းထားလိုက်။ ငါ မနက်စာ စားပြီးရင် လာခဲ့မယ်” ဘေရွန်ဒီကွိုင်းက ဘဏ္ဍာစိုးကို လှမ်းပြောသည်။

နောက်နာရီဝက်အကြာ သူတို့သားအဖ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသောအခါ မာစယ်သည် ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ပြီး ငိုနေသည်။
သူက ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ နယူးယောက်ကနေပြီး တောက်လျှောက် လေယာဉ်ပျံစီးလာခဲ့တာ အခုပဲ ကျွန်တော်
ရောက်လာလို့ပါ”

“ကောင်းပါပြီ” ဘေရွန်က ထိုမျှသာ ပြန်ဖြေသည်။ သို့သော် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန် လက်ကမ်းပေးခြင်းမရှိ။ သူ့စားပွဲ၏နောက်သို့
လျှောက်သွားပြီး ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ကျုပ်သား ရောဘတ်ကို မောင် သိတယ် မဟုတ်လား”

“မွန်ဇွာရောဘတ်” မာစယ်က ကိုယ်ကို ကိုင်းလိုက်သည်။

“မာစယ်” ရောဘတ်ကလည်း သာမန်အမူအရာမျိုးဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

မိမိကို ထိုင်ခိုင်းလေမည်လားဟု မာစယ်က စောင့်နေသည်။ သို့သော်လည်း ထိုင်ခိုင်းမည့်အစား ဘေရွန်၏ အပေါ်စီးဆန်လှသော မေးခွန်းနှင့်သာ ရင်ဆိုင်ရသည်။

“ကြိုတင်ပြီး တွေ့ခွင့်မတောင်းဘဲ အခုလိုရောက်လာတာ ဘာကိစ္စများရှိသလဲ”

ခရီးရှည်ကြီးကို လေယာဉ်ပျံစီးလာရသောကြောင့် မာစယ်သည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည်။ အခုတစ်ဖန် ထိုသို့သော မေးခွန်းမျိုးကို ကြားရသောအခါ ဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားသည်။ စားပွဲရှေ့မှာပင် ကြောင်တောင်တောင် ရပ်နေမိသည်။

“ကိုင်း ... ပြောစမ်းပါဦး။ မောင့်မှာ ဘာကိစ္စရှိနေသလဲ။ ကျုပ်မှာ တစ်နေကုန် လုပ်စရာ အလုပ်တွေ အများကြီးရှိသေးတယ်” ဘေရွန်သည် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေပုံရသည်။

မာစယ် ဝမ်းနည်းလာသည်။ အရာရာတို့သည် ဘာမှ မပြောင်းလဲသေး။ ဘယ်သောအခါတွင်မှလဲ ပြောင်းလဲတော့မည်မဟုတ်။ သည်လူတန်းစားသည် လူတိုင်းကို သူတို့ရှေ့မှောက်တွင် ခူးထောက်နေစေလိုသည့် လူတန်းစား ဖြစ်သည်။ အမေရိကန်နှင့်တော့ ကွာချင်တိုင်း ကွာခြားလေသည်။ ဟိုမှာက ဘာအဆင့်အတန်းမှ မခွဲခြား။ မည်သည့်မိသားစုက လာသနည်း။ ဘာကိုမှ မကြည့်။ တန်းတူရည်တူ ဆက်ဆံပေါင်းသင်းကြသည်။

ဤနေရာတွင် မိမိ ဘာလုပ်နေသနည်း။ ဘေရွန်၏အကူအညီကို မိမိ ယူစရာမလိုတော့။ သူ့ငွေကိုလည်း မလိုတော့။ သူနှင့် အလုပ်တူ ပူးပေါင်းလုပ်ကိုင်ဖို့လည်း မလိုတော့။ အမေရိကန်တွင် သူ့ကို သူ၏ပင်ကိုအရှိတိုင်း လက်ခံထားကြပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အဘိုးကြီးကို ဘာမှ အကူအညီပေးနေစရာ မလိုတော့။ သူ့ထိုက်နဲ့ သူ့ကံ သူ့လမ်းကိုသာ သူ လျှောက်ပေတော့။ မိမိအနေဖြင့် ဘာမှ ကျောပိုးပြီး အစီးခံနေစရာ မလိုတော့ဟု သူ စဉ်းစားနေမိသည်။ ချက်ချင်းပင် သူပြောရမည့်စကားစကို ရှာတွေ့တော့သည်။

“ဆရာကြီးနဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်ဖို့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ အဘိုင်ဒီဂျန်က ကျွန်တော့်ကို တိုက်တွန်းပါတယ်ခင်ဗျား။ ဆရာကြီးနဲ့ အဘိုင်ဒီဂျန်တို့ဝယ်ဖို့ စိတ်ဝင်စားနေကြတဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုကိုပဲ ပတ်သက်ပါတယ်”

ဘေရွန်က ရောဘတ်ကို လှစ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟုတ်သလား”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဆရာကြီးတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး လုပ်နိုင်ကြပါတယ်။ ဒီလို လုပ်မယ်ဆိုရင် ဆရာကြီးတို့ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် ငွေကုန်ကြေးကျ အများကြီး သက်သာသွားစရာ အကြောင်းရှိနေပါတယ်”

“မောင်က ဒီအထဲမှာ ဘယ်လိုပတ်သက်လာတာလဲ” ဘေရွန်က သူ့ကို အကဲခတ် ကြည့်နေသည်။

မာစယ်က ရုတ်တရက် ရယ်ချလိုက်သည်။ သူ ဘာပြောရတော့မည်ကို ယခုမှပင် ကောင်းစွာ သဘောပေါက်လေတော့သည်။

“ကျွန်တော်က ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ။ လမ်းကြုံလို့ ဝင်လာရင်းနဲ့ ဒီအကြောင်းကလေး ပြောပြတာပါ”

ထိုသို့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောခဲ့မိသည်ကို ဘယ်သောအခါတွင်မှ သူ ဝမ်းနည်းမိလိမ့်မည် မဟုတ်။ အေမော့စ်အဘိုင်ဒီဂျန်၏ ရုံးခန်းထဲမှာ သူ ရပ်နေသည့်အချိန်အထိ သူ ဝမ်းနည်းခြင်း မဖြစ်မိတော့။ ကုန်းကောက်စရာ မရှိတော့သည့် အခြေမျိုးသို့ ရောက်လာသောကြောင့် အေမော့စ်ထံမှ သူ ဒေါ်လာလေးသန်း လာချေးသည်။ ထိုနေ့သည် ဟစ်တလာက ပိုလန်နိုင်ငံတွင်းသို့ စတင်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ပြီး နှစ်ရက်မြောက်နေ့တွင် ဖြစ်သည်။

သူ့ကို ဒုက္ခပေးသည်မှာ သကြားပင် ဖြစ်သည်။ သည်လုပ်ငန်း ချောချောမောမော အောင်မြင်မည်ဆိုလျှင် သူ မျှော်မှန်းထားခဲ့သည်ထက်ပင် ပိုပြီး ချမ်းသာတော့မည်။ သို့သော်လည်း ဥရောပမှာ စစ်ဖြစ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း သမ္မတရုစဗဲက သကြားဈေးကို ကန့်သတ်လေတော့သည်။ ပေါင်တစ်ရာလျှင် လေးဒေါ်လာနှင့် ခြောက်ဆယ့်ငါးဆင့်သာလျှင် အမြင့်ဆုံးဈေးဖြစ်ရမည်ဟု ကြေညာလိုက်သည်။ သူ ဝယ်ထားသည်မှာ လေးဒေါ်လာနှင့် ရှစ်ဆယ့်ငါးဆင့် ကျသည်။ ပေါင်တစ်ရာရောင်းလျှင် ဆင့်နှစ်ဆယ် ရှုံးနေသည်။ သူ လှောင်ထားသည့် သကြားများနှင့် တွက်ကြည့်လျှင် ဒေါ်လာလေးသန်း ရှုံးတော့မည်။ သကြားရောင်းသူများကလည်း သူတို့ငွေကို ပြန်လိုချင်နေကြပြီ။ မာစယ်ကလည်း တတ်နိုင်သမျှ အောင့်ပြီး အချိန်စောင့်ချင်သည်။ သို့သော် ငွေတောင်းသူက ပြန်ပေးမှ ဖြစ်တော့မည်။

အေမော့စ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောကြားခြင်းမရှိဘဲ ချက်လက်မှတ်ပေါ်တွင် သူ လိုသည့် ဂဏန်းများကို ရေးနေသည်။ ထို့နောက် သူ့ကို လှမ်းပေးရင်း မော့ကြည့်သည်။

“စိတ်ကူးနဲ့မှန်းပြီး လုပ်တာမျိုးဟာ အလွန်အန္တရာယ်ကြီးတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ဖြစ်တယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးတုန်းက ကျုပ် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ဖူးပြီ”

မာစယ်က သူ့ကို အံ့ဩတကြီးနှင့် လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သကြားအကြောင်းကို သူ သိနေခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အကြံအစည်တွေဟာ အခုထိ ကောင်းနေပါသေးတယ်” ဟု လည်း သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်သည့်အနေဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကုန်ရုံတွေကို အစိုးရကမသိမ်းခင် မောင့်သကြားတွေကို နေရာရွှေ့ထားလိုက်နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ မောင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်”

“ကုန်ရုံတွေကို အစိုးရက သိမ်းမယ်လို့ ထင်ပါသလား”

“သိမ်းရမှာပေါ့။ မဟာမိတ်နိုင်ငံတွေကို လိုတဲ့အထောက်အပံ့တွေကို ပေးဖို့ သမ္မတရုစဉ်က ကတိပေးပြီးပြီပဲ။ ဆိပ်ကမ်းတိုင်းမှာ ရှိနေသမျှ ကုန်ရုံတိုင်းကို သိမ်းရမှာပေါ့”

“ဒါလောက်များတဲ့ သကြားတွေကို လှောင်လို့ရတဲ့ ကုန်လှောင်ရုံမျိုးကို ကျွန်တော် ဘယ်မှာသွားပြီး ရှာလို့ တွေ့နိုင်တော့မှာလဲဗျာ”

ထိုစကားကြောင့် အေမော့စ်အဘိုင်ဒီဂျန်က ရယ်သည်။

“မောင်ဟာ အင်မတန် ကြံ့ရည်ဖန်ရည်ကောင်းပြီး ထက်မြက်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်တာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင် လေ့လာစရာတွေ အများကြီးကျန်သေးတယ်။ တစ်နေရာတည်းမှာ စုပြီး လှောင်ထားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ လူသိကုန်မှာပေါ့။ မောင်လုပ်ရမယ့်အလုပ်က ဒီသကြားတွေကို နေရာဖြန့်ထားလိုက်။ လူမသိအောင် ပုဂံထားလိုက်။ သူတို့ မထင်နိုင်တဲ့ နေရာမျိုးမှာ သွားထားရမယ်။ ပြီးတော့ လိုင်စင်မရှိဘဲ အရက်ခိုးချက်ပြီး ရောင်းတဲ့လူလို နည်းနည်းချင်း ထုတ်ရောင်းရမယ်”

“ဒါတွေကို လှောင်နိုင်လောက်အောင် အချိန်မီ နေရာရှာဖို့ မလွယ်ပါဘူးခင်ဗျာ”

“မပူပါနဲ့။ မောင် ရ ရပါစေမယ်။ အရက်ခိုးချက်နေတဲ့ ကျုပ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ သူ့ကိုလဲ ကျုပ် ပြောထားပြီးပါပြီ။ မောင့်သကြားတွေကို သူ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်နေရာတွေမှာ ထားပေးပါလိမ့်မယ်”

မာစယ်က သူ့ကို ပြန်ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ကျွန်တော့်ဘဝကို ဦး ကယ်တင်လိုက်တာပါပဲ ခင်ဗျာ”

“ကျုပ်အခက်အခဲကို မောင် ကယ်တင်ခဲ့တာနဲ့စာရင် ဒါက ဘယ်လောက်မှ မပြောပလောက်သေးပါဘူး မောင်”

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုများ ကယ်တင်ခဲ့ဖူးလို့လဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်လောက်က ကျုပ် စာတစ်စောင်ရတယ်။ ဘေရွန်ဒီကျွန်းဆီကပဲ။ မောင်က သူ့ဆီသွားပြီး ကျုပ်အခက်အခဲကို ပြောပြခဲ့တယ်လို့ သူ့စာထဲမှာ ပါတယ်”

“ဪ ... ဒါလား။ ဒါက မပြောပလောက်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ဒါဟာ မပြောပလောက်ဘူးလား။ ကျုပ်ကို ဘာများ အကူအညီပေးနိုင်မလဲလို့ မောင့်ကို မေးမိရုံကလေးနဲ့ အချိန်မရွေး ပျက်ကျသွားနိုင်တဲ့ လေယာဉ်ပျံအစုတ်အပွဲကို စီးပြီး ပြင်သစ်ပြည်ကို မောင် သွားတာဟာ အသေးအဖွဲကိစ္စလား။ ဒါကို မောင်က ဘာမှမဟုတ်လောက်ပါဘူးလို့ ပြောဦးမလို့လား။ ကျုပ်အဖေအရင်းရဲ့ ကိစ္စ ဖြစ်မယ်ဆိုရင်တောင် ဒါလောက် အန္တရာယ်များတဲ့ ခရီးရှည်ကြီးကို ကျုပ် မသွားဘူး”

အေမော့စ်အဘိုင်ဂျန်သည် မာစယ်ကို ကျယ်လောင် ကျယ်လောင်နှင့် အော်ဟစ် ပြောဆိုနေသည်။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှထပြီး စားပွဲကို ပတ်ကာ ရှေ့သို့ လျှောက်လာသည်။

“မာစတာ ကုန်ပစ္စည်းထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီကို ဘေရွန်ဒီကျွန်းနဲ့ ကျုပ်တို့ ဒေါ်လာသုံးသန်းပေးပြီး ဝယ်လိုက်ကြပြီ။ ကျုပ် ပေးဖို့ကမ်းလှမ်းထားတဲ့ ဈေးထက်တောင် အများကြီး နည်းသွားသေးတယ်”

မာစယ်က အေမော့စ်ကို ငေးကြည့်သည်။ ဘေရွန်နှင့်တွေ့စဉ်က မာမာထန်ထန် ရှိခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ဤကုမ္ပဏီအကြောင်း ပြောလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း သူ၏ မောက်မာမှုများ လျော့ပါးသွားတော့သည်။ ငွေဟူသည်မှာ အဆင့်အတန်းကို တူညီသွားအောင် ညှိပေးနိုင်သည့် အကြီးဆုံး လက်နက်ကြီးပါကလားဟု သူ သဘောပေါက်လိုက်လေတော့သည်။

အေမော့စ်က သူ့ပန်းပေါ်သို့ လက်လာတင်သည်။

“ကဲ ... စီးပွားရေးအကြောင်း ဒါလောက်ပြောရရင် တော်လောက်ပါပြီ။ ပိုပြီး အရေးကြီးတဲ့အကြောင်းကို ပြောကြရအောင်။ အောက်တိုဘာလဟာ လက်ထပ်ဖို့ အကောင်းဆုံးလပဲလို့ ဦး ထင်တယ်။ မောင်ကော ဘယ်လိုထင်သလဲ”

*

(၁၃)

“ဖေဖေက ကျွန်မတို့ကို အမေရိကကို ပြန်လာစေချင်ပြီတဲ့”

စူအန်းက တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချထားခဲ့ပြီး ပြောသည်။

“သမီးလေးက ဆေးရုံက ဆင်းလို့မှ မဖြစ်သေးတာကွာ။ မင်းလဲ အသိသားနဲ့”

ဆာဂျီက သတင်းစာဖတ်နေရာမှ မော့ကြည့်သည်။

ဆူအန်းက ဒေါသဖြင့် ထိုင်ရာမှထသည်။ သူ ခပ်မြန်မြန် လှုပ်ရှားလေ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာသည် ပိုပြီး ကြီးမားနေကြောင်း သိသာလေ ဖြစ်နေသည်။ သမီးကလေး မျက်နှာမြင်ပြီးကတည်းက သူ့ကိုယ်အလေးချိန် တိုးလာသည်ကို သူ ဂရုမစိုက်တော့။ လေ့ကျင့်ခန်းလည်း မယူတော့။ စားချင်သလိုစား၊ အိပ်ချင်သလို အိပ်ခဲ့တော့သည်။ မပြောင်းလဲသည်မှာ သူ၏စိတ်ဓာတ်နှင့် ခံစားချက်ပင် ဖြစ်သည်။

“ဒါကို ကျွန်မ သိတာပေါ့။ ကျွန်မတို့ အမေရိကကို ပြန်လာတာဟာ သူနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ သူ့ကို ဒီမှာ လုပ်ပေးနေသလိုလဲ ကျွန်မတို့ ဟိုရောက်ရင် လုပ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ကို ဒီမှာထားခဲ့ရုံပဲ။ သူ့သိနေတာကလဲ ဆေးရုံက ဆရာမတွေပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ သူဟာ တို့သမီးကလေးပါကွာ။ သူ့ကို ဒီအတိုင်း ပစ်ထားခဲ့ပြီး တို့ ထွက်သွားလို့ မဖြစ်ပါဘူး”

စူအန်းက သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။ မျက်နှာထားတည်တည်ဖြစ်နေသောကြောင့် သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အရေးအကြောင်းများ ထင်းနေသည်။

“အခုထက်ထိ ရှင် စိတ်မလျော့သေးဘူးလား။ ဒီကလေးဟာ ဘာမှ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဘူးဆိုတာကို အခုထက်ထိ ရှင် လက်မခံသေးဘူးလား။ တစ်သက်လုံး ဒီအတိုင်း ဖြစ်သွားတော့မယ်ဆိုတာကို ရှင် မယုံသေးဘူးလား”

“ဆရာဝန်တွေကတော့ မျှော်လင့်ချက် ရှိပါသေးတယ်လို့ ပြောတာပဲ”

“ဆရာဝန်တွေကတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ပြောမှာပေါ့။ သူတို့ပါးစပ်ထဲရှိတာ ဘာမဆို ပြောမှာပဲ။ သူတို့ ပိုက်ဆံရနေတော့ သူတို့ကတော့ သဘောကျမှာပေါ့”

ဆာဂျီက ဘာမှ ပြန်မဖြေတော့ဘဲ တံခါးပေါက်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဒါက ဘယ်ကိုသွားဦးမလို့လဲ”

“ဆေးရုံကို သွားလိုက်ဦးမယ်ကွာ။ မင်းရော လိုက်ခဲ့ပါဦးလား”

သူက သမင်လည်ပြန်ကြည့်ရင်း ဖြေသည်။

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ဘေးနားမှာရပ်ပြီး ဒီကလေးကို ငုံ့ကြည့်နေဖို့ပဲလား”

ဆာဂျီက ပခုံးများကို တွန့်လိုက်သည်။ စူအန်းက အရက်စင်ရှိရာသို့သွားပြီး ဝီစကီပုလင်းကို ယူသည်။

“နောက်အပတ်ထဲမှာ အမေရိကကို ပြန်ဖို့ သင်္ဘောလက်မှတ် ယူပြီးပြီ”

“ဒါဆိုရင်လဲ မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ သွားပေါ့”

ဆာဂျီကလည်း အေးဆေးစွာ ပြန်ပြောသည်။

စုအန်းက ဖန်ခွက်ထဲသို့ ရေခဲထည့်ပြီး ဝီစကီကို လောင်းထည့်သည်။ ရေခဲ အရည်ပျော်သွားအောင် ဖန်ခွက်ကို လှုပ်ခါနေသည်။
ပြီးတော့ သူ့ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လာသည်။

“ရှင်က ကောင်မတစ်ကောင် ရှိနေပြီကိုး။ ဆေးရုံက သူ့နာပြုဆရာမလေ။ ဟိုအင်္ဂလိပ်မလေ”

“မရှူးစမ်းပါနဲ့ကွာ”

“ကျုပ် သူငယ်ချင်းတွေက ရှင့်ကားထဲမှာ ဟိုကောင်မ ပါသွားတာကို မြင်ပြီးသား”

“သူ့တာဝန်ချိန်ကုန်တဲ့အချိန်မှာ လမ်းကြုံလို့ သူ့အိမ် ပြန်ပို့ပေးတာပါကွာ”

“ဪ ... ဒီလိုလား။ ကျုပ်သူငယ်ချင်းတွေက ပြောပြတာတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးတော်”

စုအန်းက မယုံ။

“မင်း သူငယ်ချင်းတွေက ဘာပြောသလဲ”

“ဆေးရုံကနေ ရှင့်ကား မောင်းထွက်သွားတယ်တဲ့။ ကားထဲမှာ ရှင်တို့နှစ်ယောက် မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း ဖြစ်နေကြတယ်တဲ့”

“နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီးမှာလား။ မင်းကလဲ ယုံလိုက်တာပဲလား”

ဆာဂျီက ပြန်လှောင်သည်။

“ဘာမှ မယုံစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ ရှင့်အကြောင်းကို ကျုပ် အသိဆုံး။ မိန်းမတစ်ယောက်ယောက်ကတော့ ရှင့်အနားမှာထိုင်ပြီး တစ်ခုခုလုပ်ပေးနေမှ ရှင် နေတတ်တာ။ ကြပ်ကြပ်လုပ် တစ်နေ့ ကားတိုက်ပြီး သေမယ်”

ဆာဂျီက ရယ်သည်။

“ဘာမှမလုပ်ရဘဲ ဒီအတိုင်းသေသွားရတာမျိုးနဲ့စာရင် အဲဒီလို တစ်ခုခုလုပ်နေရင်း သေသွားရတာက ပိုပြီး ကောင်းသေးတာပေါ့ကွာ”

“ရှင် ဒီလို ပြောင်ချော်ချော်နဲ့ စကားပြောင်းပစ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့။ ကျုပ်ဟာ ရှင်နဲ့ လက်ထပ်စတုန်းကလို မလည်မဝယ် ကောင်မလေး မဟုတ်တော့ဘူး။ ရှင့်အကြောင်းဆိုရင် နောကျေနေပြီ”

“ဟုတ်လား။ ကိုယ့်အကြောင်း နောကျေနေပြီလား။ ဒီလိုဆိုရင် ကိုယ်ကလဲ မင်းကို တစ်ခုတော့ ပြောပြရဦးမယ်ကွာ။ မင်းဟာ အခုလို မတော်မတရားတွေကို မိုက်မိုက်မဲမဲ စွပ်စွဲနေတဲ့အခါမျိုးမှာ အင်မတန် မြတ်နိုးစရာကောင်းတာပဲ” ဆာဂျီက ပြန်ဧပြီသည်။

တံခါးပိတ်ပြီး သူ ထွက်သွားသည့်နောက် စူအန်းသည် ခပ်ကြောင်ကြောင် ရပ်ကျန်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် လက်ထဲမှ ဖန်ခွက်နှင့် တံခါးကို တအား ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ ဖန်ခွက်က အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာကွဲသွားသည်။ ပါးစပ်ကလည်း အော်လိုက်သေးသည်။

“သေခြင်းဆိုးကြီး သေဟဲ့”

ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သူ ပြေးသွားသည်။ ပြတင်းပေါက်ကို ဒေါသတကြီး ဖွင့်သည်။ ခြံထဲသို့ ဝင်ကြည့်သည်။ ဆာဂျီသည် ကားတွင်းသို့ ဝင်ထိုင်နေပြီးဖြစ်သည်။ စူအန်းက လှမ်းအော်ဆဲသည်။

“ဟဲ့ ... သေခြင်းဆိုးကြီး၊ ဟဲ့ ... ကလနာကြီး၊ ဟဲ့ ... တဂျာရူးကြီး”

မော်တော်ကား ခြံတွင်းမှ မောင်းထွက်သွားသည်။ စူအန်းကား လမ်းပေါ်မှ မိန်းမကြမ်းတစ်ယောက်လို မကြားစုံ မနာသာများကို အော်ဟစ်ဆဲဆိုရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

+

မော်တော်ကားလက်ကိုင်ကို တင်းတင်းဆုပ်ထားရင်း ဆာဂျီ စဉ်းစားနေမိသည်။ တစ်နေ့တွင် ဤသို့ ဖြစ်လာတော့မည်ကို သူသိသည်။ သို့သော်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့။

စူအန်းနှင့် သူ့တွင် တူညီသော အချက်ပေါင်းများစွာ ရှိသည်။ ထိုနည်းတူ ကွဲပြားသည့် အချက်ပေါင်းလည်း များစွာရှိသည်။ ယခုတော့ ဇာတ်သိမ်းခန်းသို့ ရောက်ကြပါပြီ။ ဘယ်တော့အခါတွင်မှ ဇာတ်မသိမ်းနိုင်မည့် အကြောင်းတစ်ခုကလည်း ရှိနေပြန်သေးသည်။ ထိုအကြောင်းကား သမီးကလေး အနာစတားရှားပင် ဖြစ်ချေသည်။

အနာစတားရှားသည် အမြဲတမ်း ကလေးလေးဖြစ်နေလိမ့်မည်။ သူ့အသက် ဘယ်လောက်ပင်ကြီးကြီး၊ သူသည် ကလေးလေးပဲ ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ ထိုသို့ အသက်ကြီးသော်လည်း လူကောင်မကြီးသည့် ကလေးလေးသည် အမြဲတမ်း သူ့သမီးကလေးပဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထိုအကြောင်းများကား မည်သည့်အခါတွင်မျှ ဇာတ်မသိမ်းနိုင်မည့်အကြောင်းများ ဖြစ်ချေသည်။

“ကလေးကတော့ သက်ကြီးပုကလေး ဖြစ်တော့မှာပဲ” ဟု ဆရာဝန်က ပြောသည့်စကားသံကို သူ ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိသည်။ ဆရာဝန်၏လေသံကမူ မည်သို့သော ခံစားချက်မျှ မရှိ။ သူတို့၏ တာဝန်ဝတ္တရားအရ စမ်းသပ်တွေ့ရှိခြင်းကို ပြန်လည်ပြောပြသည့် သဘောသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့အဖို့ကား ထိုသို့မဟုတ်။ သူသည် ကလေး၏ အဖေဖြစ်နေပြီ။ မိဘတို့၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာစိတ်ကို သူ ခံစားနေရသည်။

ထိုသို့ ဆရာဝန်ပြောသည့်အချိန်က စူအန်းကိုလည်း သူ လှမ်းကြည့်မိသည်။ သို့သော်လည်း စူအန်း၏မျက်နှာပေါ်တွင် မည်သို့သော ခံစားချက်ကိုမျှ မမြင်တွေ့ခဲ့ရချေ။ ဆရာဝန်ပြောသည်မှာ ပြင်သစ်ဘာသာနှင့် ပြောသောကြောင့် သူ နားမလည်သဖြင့် ထိုသို့ဖြစ်လေသလားဟု တွေးခဲ့မိသေးသည်။ ထိုအတွေးကြောင့် ဆရာဝန်ပြောသည့် စကားများကို သူက အင်္ဂလိပ်လို ပြန်ပြောပြသည်။

“ကလေးဟာ ကြီးထွားနှုန်း သိပ်နှေးလိမ့်မယ်တဲ့”

“ကြားပါတယ်။ သူ့ကိုမွေးတဲ့ အချိန်ကတည်းက တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ ကျွန်မထင်နေတာ။ ကလေးက ငိုမှ မငိုတာ” စူအန်းက သူ့ကို အေးတိအေးစက် ပြန်ကြည့်နေသည်။ သူ့အသံသည်လည်း လှုပ်ရှားမှု မရှိ။

ပုခက်တွင်းရှိ အနာစတားရှားကလေးကို ဆာဂျီက ငုံ့ကြည့်သည်။ ကလေးငါး ငြိမ်သက်နေသည်။ မျက်လုံးများကို ဖွင့်ထားသော်လည်း ဘာကိုမှ မြင်တွေ့ပုံမရ။ ထိုအချိန်က ကလေးသည် သုံးလသမီး ဖြစ်နေပြီ။ သို့သော်လည်း မည်သို့သော

ထူးခြားပြောင်းလဲချက်ကိုမျှ မမြင်တွေ့ခဲ့ရ။ မွေးစကလေးအတိုင်းသာ ဖြစ်နေသည်။ ဆာဂျီ၏ရင်ထဲမှာ နာကျင်လာသည်။
ထို့ကြောင့်လည်း ဆရာဝန်ကို အားကိုးတကြီးဖြင့် မော့ကြည့်သည်။

“သူ့ကို ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်တော့ဘူးလားဗျာ။ ခွဲစိတ်ကုသလိုကော မရနိုင်တော့ဘူးလား”

“ဒီအချိန်မှာတော့ မရနိုင်တော့ဘူး။ အသက်ကြီးလာတဲ့အခါမှာတော့ ရနိုင်စရာ အကြောင်းရှိပါတယ်။ တချို့ကျတော့လဲ
သူ့အလိုလို ပျောက်ချင် ပျောက်သွားတတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ အခု ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲ။ ကလေးဟာ ဒီအတိုင်းပဲ သေးသေးကလေး ဖြစ်နေတာဗျာ။ သိပ်ကို
သနားစရာကောင်းနေပြီ” ဆာဂျီက တုန်လှုပ် ချောက်ချားစွာ မေးသည်။

စူအန်းသည် ဘာမှ ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားကာ အပြင်သို့ ငေးနေသည်။ အခန်းထဲတွင်
ဘာတွေဖြစ်နေသည်ကို မမြင်လို၊ မကြားလိုတော့သည့် သဘောဖြစ်သည်။

“ကလေးကို ဒီဆေးရုံမှာပဲ ထားပါ။ အင်မတန် ဂရုစိုက်နိုင်မှ တော်ကာကျမယ်။ သိပ်ကို နနယ်နေသေးတယ် မဟုတ်လား။
လောလောဆယ် ကျွန်တော်တို့ လုပ်ပေးနိုင်တာတော့ ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိပါတယ်”

“သတ်ပစ်လိုက်။ ရှင်တို့လုပ်နိုင်တဲ့အလုပ်ဟာ သတ်ပစ်တဲ့အလုပ်ပဲ ရှိတယ်။ သွေးဆိုးတဲ့ ကလေး။ ဒါကြောင့် ဖေဖေက ရှင်တို့
ဥရောပတိုက်သားတွေကို သတိထားဖို့ အမြဲတမ်း သတိပေးတာ။ ဒီကလေးဟာလဲ အတုံး အအလေး ဖြစ်နေမှာပဲ”
ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်နေသော စူအန်းက ပြန်အော်ပြောသည်။ ထိုစကားကြောင့် ဆရာဝတ် တုန်လှုပ်သွားသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး မဒမ်။ ဒီကလေးဟာ အတုံး အအလေး မဖြစ်နိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ကြီးထွားနှုန်း နှေးကွေးနေတာ ရိုးရိုးပါပဲ။
ကြီးထွားတာတော့ နှေးကွေးပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အလွန် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကလေးလေး ဖြစ်မှာပါ ခင်ဗျာ”

စူအန်းက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပြန်ပြီး ကြည့်နေသေးသည်။ ထို့နောက် တံခါးကို ဆောင်ပိတ်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့သည်။
ခဏကြာတော့ ပုခက်တွင်းရှိ ကလေးက ငိုသည်။ ဆရာဝန်က ငုံ့ကြည့်သည်။

“ဟော ... တွေတယ်မဟုတ်လား။ သူ့ဘက်က တုံ့ပြန်လာတယ်။ ကျွန်တော် ပြောခဲ့သလိုပဲ တဖြည်းဖြည်းတော့ ဖြစ်လာမှာပါ။ သူတို့ပြန်မှုကို ပြစပြုလာပါပြီ။ သူ့ကို ကောင်းကောင်း ဂရုစိုက်ဖို့ လိုတယ်။ ချစ်ခင်ယုယဖို့ လိုတယ်”

ဆာဂျီက ဆရာဝန်ကို ကြည့်နေသည်။ ဆရာဝန်ကလည်း ဆာဂျီ၏စိတ်ထဲတွင် မည်သည့်အကြောင်းများကို စဉ်းစားနေကြောင်း သူ၏ အတွေ့အကြုံများအရ ခန့်မှန်းလိုက်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ဆာဂျီဆီသို့ လျှောက်လာပြီး ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ဇနီးစိတ်က ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်သွားတာပါ။ ဒီကိစ္စဟာ ခင်ဗျားရဲ့ အမှားမဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်နေတဲ့အချိန်မှာ တစ်ခုခုမှားရင်လဲ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ကလေးက မိခင်ဗိုက်ထဲမှာ အနေအထားပြောင်းသွားတတ်တယ်။ ဒီလို အနေအထားပြောင်းတော့ ကလေးက ချက်ကြီးထဲမှာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အောက်ဆီရင် မပေးခင်မှာ သူ့ဦးနှောက်ဟာ တစ်စုံတစ်ရာ ချွတ်ယွင်းသွားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါဟာလဲ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဟုတ်ပါဘူး။ များသောအားဖြင့် ဒါမျိုးတွေဟာ အချိန်တန်ရင် သူ့အလိုလို ပျောက်ကင်းသွားတတ်ကြပါတယ်”

ဆာဂျီက မတုန်မလှုပ်ပင် ရပ်နေသည်။

“ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်ပြီး အပြစ်တင်နေဖို့ မလိုပါဘူးဗျာ”

ဆရာဝန်က သိမ်မွေ့စွာ ပြောသည်။ သို့သော်လည်း ဆာဂျီကမူ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်မဆုံးတော့ပေ။

+

ဆေးရုံရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီး ကလေးငယ်များထားသည့် အဆောင်သို့ တိုက်ရိုက်ဝင်လာခဲ့သည်။ ကလေး၏အိပ်ရာမှ အဝတ်များကို လဲပေးနေသော သူနာပြုဆရာမက သူ့ကို မော့ကြည့်ရင်း ပြုံးပြသည်။

“သမီးလေး ပန်းခြံထဲမှာ ဆရာမတစ်ယောက်နဲ့ ရှိနေပါတယ်ရှင်”

ပန်းခြံထဲသို့ ဆာဂျီ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ခုံတန်းရှည်ကလေးတစ်ခုပေါ်တွင် သူနာပြုဆရာမ ထိုင်နေသည်။ သူ့ရှေ့တွင် သမီးကလေးကိုထည့်ထားသည့် လက်တွန်းလှည်းကလေး ရှိသည်။ ဆာဂျီ ကပ်သွားသောအခါ သူက မော့ကြည့်သည်။

ဆာဂျီက လက်တွန်းလှည်းအတွင်းသို့ ငုံ့ကြည့်သည်။ သမီးကလေး နိုးနေသည်။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်လုံးလေးများသည် ကြက်မျက်ကန်းသင့်သူလို ငေးငိုင်နေသည်။

“ဒီနေ့မနက် သူ ဘယ်လိုနေသေးသလဲ”

“ကောင်းပါတယ်။ ဒီကနေ့ အပြင်မှာ နွေးတာနဲ့ သူ့ကို လေစိမ်းကလေး နည်းနည်း ရှူခိုင်းရအောင် ကျွန်မ ခေါ်လာခဲ့တာ”

“ကောင်းတယ်။ ဒါထက် မနေ့ညက မင်း ဘယ်သွားနေတာလဲ။ ကိုယ် တည်းခိုခန်းကနေပြီး ကိုးနာရီထိုးတဲ့အထိ စောင့်နေသေးတယ်” ဆာဂျီက စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်ပြီး မီးညှိရင်း မေးသည်။

“ဂျူတီ ဆက်ကျနေတယ်။ သူနာပြုဆရာမချုပ်က ရုံးခန်းထဲမှာ သန်းခေါင်ကျော်တဲ့အထိ ထိုင်ခိုင်းထားတယ်။ ဒါကြောင့် ပြန်ချိန်မရှိတော့တာနဲ့ ဒီဆေးရုံမှာပဲ အိပ်လိုက်တော့တယ်”

ဆာဂျီက ဆရာမကို ငုံ့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာ မကောင်းသည်ကို မြင်ရသည်။

“ဘာတွေများ ဖြစ်ကုန်လို့လဲ”

“ညကလဲ ကျွန်မ ကောင်းကောင်း မအိပ်ရဘူး။ မေထရွန်က ကျွန်မကို အလုပ်ထုတ်စာ ပေးလိုက်ပြီ”

“အလုပ်ထုတ်စာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ။ လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းအပေါ်မှာ မကျေနပ်စရာမှ မရှိတာဘဲ” ဆာဂျီက မယုံကြည်နိုင်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“ရှိတယ်။ တိုင်စာရတယ်လို့ မေထရွန်က ပြောတယ်” ဆရာမက သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ သူ့အသံထဲမှာ အနည်းငယ် နာကြည်းသံပါနေသည်။

“ဘယ်သူက တိုင်တယ်ဆိုတာကော ပြောသလား” ဆာဂျီက မယုံသင်္ကာဖြစ်လာသည်။

ဆရာမက သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ အညိုရောင်မျက်လုံးများသည် ကြည်လင်နေကြသည်။

“အို ... မေထရွန်ကတော့ ဘယ်သူတိုင်တယ်ဆိုတာ ဘယ်ပြောပါ့မလဲ။ ဒါပေမဲ့ တိုင်ပုံတိုင်နည်းကို ကြည့်ရင် ဘယ်သူတိုင်တယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ရတာပေါ့”

“ကိုယ့်မိန်းမလား”

ဆရာမက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“သူ ဒါမျိုး မလုပ်သင့်ဘူး။ မင်းဟာ သမီးလေး အနာစတားရှားအတွက် ဘယ်လောက် အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ သူ သိဖို့ကောင်းတယ်”

“ဒါကိုလဲ သူ သိပါတယ်။ အခုတိုင်တာက ကျွန်မရဲ့လုပ်ငန်းတာဝန်ထမ်းဆောင်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မရဲ့ အနေအထိုင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တိုင်တာ”

“မေထရွန်နဲ့ သွားတွေမယ်” ဆာဂျီက ဒေါသတကြီး ပြောရင်း ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“သွားမတွေ့ပါနဲ့။ ရှိပါစေတော့။ အခြေအနေတွေ ပိုပြီး ဆိုးကုန်လိမ့်မယ်”

ဆရာမက တားသည်။

“မင်း ဘာလုပ်မှာလဲ။ ဘာလုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားသလဲ”

ဆရာမက ခေါင်းခါသည်။

“ဒီအရပ်မှာလဲ နောက်ထပ် အလုပ်တစ်ခုခုရအောင် ရှာရမှာပဲ။ အင်္ဂလန်ကိုလဲ ပြန်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ပြင်သစ်ကို ဂျာမနီက သိမ်းလိုက်ပြီးပြီ။ ဟော ... မိုးလေးတောင် နည်းနည်းအုံ့လာပြီ”

ဆရာမက ပြောနေရင်းမှ ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်သည်။

အဆောင်အတွင်းသို့ ကလေးကို ဆရာမက ပြန်သွင်းသွားသည်။

ဆာဂျီကလည်း သူတို့နောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။ ပုခက်ကလေးအတွင်းသို့ အနာစတားရှားကို ပြန်ထည့်ပေးသည်။ ကလေးက ဝိုခြင်း၊ ရုန်းကန်ခြင်းလည်း မပြု။ ဆရာမ၏ အကိုင်အတွယ်ကလည်း နူးညံ့သိမ်မွေ့လှသည်။ စူအန်းကို မြင်စေချင်သည်။ ဤကလေးသည် ဆရာမ၏ အပြုစု အယုယကို မည်မျှလိုအပ်ကြောင်း သူ့ကိုယ်တိုင်မြင်မှ သဘောပေါက်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

“တကယ့်ကို လိမ္မာတဲ့ကလေးပါ” ဆရာမက ပြောလေသည်။

ဆာဂျီက ပုခက်ဆီသို့ တိုးသွားပြီး ငုံ့ကြည့်ရင်း နှုတ်ဆက်သည်။

“မင်္ဂလာမနက်ခင်းပါ အနာစတားရှား”

ကလေးက သူ့ကို ခဏကြာအောင် မော့ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် မျက်လုံးများနှင့် နှုတ်ခမ်းကလေး တွန့်သွားကာ ပြန်ပြုံးပြသည်။

“ဟော ... သူ ပြုံးပြတယ်။ သမီးလေး ... သမီးလေး ... ကိုယ့်ကို သူ မှတ်မိသွားပြီ” ဆာဂျီက ဆရာမဘက်သို့ လှည့်ပြောသည်။

“ကျွန်မပြောတယ်မဟုတ်လား။ သူ့အခြေအနေ အများကြီး တိုးတက်လာပြီလို့။ နောက် သုံးလေးလလောက်ဆိုရင် သူ့ကိုတောင် ရှင် မှတ်မိတော့မှာမဟုတ်ဘူး” ဆရာမက သူ့ကို ကြင်နာသည့် အပြုံးမျိုး ပြန်ပြုံးပြသည်။

ဆာဂျီက ကလေးကို ပြန်ငုံ့ကြည့်သည်။

“အနာစတားရှား။ သမီးလေးရဲ့ ဖေဖေလေ။ သမီးလေးကိုချစ်တဲ့ သမီးရဲ့ဖေဖေလေ” ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြန်ပြောသည်။

ကလေးငယ်၏အပြုံးသည် ပြန်လည် ပျောက်ကွယ်သွားပြန်သည်။ မည်သည့်အရာကိုမျှ မမြင်မတွေ့ရသော မျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကို ပြန်လည် ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

*

(၁၄)

စူအန်းသည် ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်သွားမိသည်။ မိမိအတွက်ရော ဆာဂျီအတွက်ပါ ဝမ်းနည်းရခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံပေါင်းသင်းခြင်းသည် ဇာတ်သိမ်းသွားပြီဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သူ နားလည်လိုက်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခုအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံကြိုက်စေရန် လွန်ခဲ့သည့် အချိန်ပေါင်းများစွာကတည်းက စတင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အကယ်၍ သူသာ ကိုယ်ဝန်မရှိခဲ့လျှင် ...

အကယ်၍ ထိုကိုယ်ဝန်ကိုဖျက်ချပစ်ဖို့ သူ မကြောက်လန့်ခဲ့လျှင် ...

အကယ်၍ ကြိုတင်ကာကွယ်မှုများကို သူ ပြုလုပ်ထားခဲ့မိမည်ဆိုလျှင် ...

သည်အခြေအနေမျိုးသို့ ဆိုက်ရောက်လာနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ ယခုတော့ 'အကယ်၍'ပေါင်းများစွာတို့ကို မပြုလုပ်မိခဲ့သောကြောင့် သည်အဖြစ်မျိုးနှင့် လာရောက်ကြုံကြိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သမီးကလေးအတွက်လည်း သူ များစွာ စိတ်ထိခိုက်ရပါသည်။

ကလေးကို သူ ချစ်ချင်သည်။ ကလေးကို တယုတယမွေးမြူလိုသည်။ ကလေးနှင့် ဆော့ကစားလိုသည်။ သို့သော်လည်း ကလေးကို မြင်လိုက်ရသောအခါတွင် သူ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်လာသည်။ ကလေးသည် မည်သို့သော ခံစားချက်မျိုးမျှ မရှိ။ လှုပ်ရှားမှုကလေးကိုပင် မပြု။ မျက်နှာသည်လည်း သွေးရောင်နည်းကာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လွန်းနေသည်။ ကလေးကို မကြည့်ရက်တော့သည့်အဆုံးတွင် အသာအယာ တွန်းဖယ်လိုက်မိသည်။ ဆရာမက ကောက်ချီသွားပြီး သူ့နေရာသို့ ပြန်ပို့ပေးသည်။

ခုတင်ခေါင်းရင်းကိုမှီရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းများစွာက အကြောင်းများကို ပြန်လည် စဉ်းစားနေမိသည်။ သူငယ်စဉ် အပျိုဖော်ဝင်စအချိန်တွင် အရွယ်ရောက်စ မိန်းကလေးဘဝ သူ၏အပြုအမူများနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့မိခင် ပြောခဲ့ဖူးသည့် စကားများကို ပြန်လည် ကြားယောင်နေမိသည်။

“အဲဒါမျိုး ကြပ်ကြပ်လုပ်။ ညည်းမွေးမယ့် ကလေးတွေဟာ အတုံး အအကလေးတွေ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်” ဟူသော စကား။

ထိုစဉ်က သူ့အမေသည် သူ့ကို နှုတ်ဖြင့် ပြောဆိုရုံသာမဟုတ်။ ရိုက်နှက် ဆုံးမခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအကြောင်းများကိုလည်း သူ မေ့နေပြီ။ သမီးကလေးကို မွေးဖွားတော့မည့်ညက ဆေးရုံ မွေးခန်းထဲ ရောက်သည်အထိလည်း သူ မေ့နေသည်။ ကလေးကို မွေးဖွားပြီးသည့် အချိန်အထိလည်း သူ မေ့နေသည်။

ဆရာဝန်နှင့် ဆရာမနှစ်ယောက်တို့သည် ဘေးနားရှိ စားပွဲပေါ်တွင် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ သူတို့ ဘာလုပ်နေကြသနည်းဟု သူတွေးမိသည်။ ချက်ချင်း ကလေးအကြောင်းကို စဉ်းစားမိလာသည်။

“ကျွန်မကလေး ...” ဟု ပါးစပ်ကအော်ရင်း မွေးခုတင်ပေါ်တွင် ထထိုင်နိုင်ရန် သူ ကြိုးစားသည်။ ဆရာဝန်က သူ့နာပြုဆရာမတစ်ယောက်ကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြောသည်။ ဆရာမက သူ့ဆီသို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

“ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲပြီး အနားယူနေပါ”

“ကျွန်မကလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ နားနေလိုက်ပါ။ အားလုံးကောင်းသွားမှာပါ”

“ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မကလေး ဘာဖြစ်သလဲ”

စူအန်းက အော်မေးရင်း ထထိုင်နိုင်ရန် ကြိုးစားပြန်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် သူ့နာပြုဆရာမက သူ့ကို ဖေးမပေးသည်။ ခဏကြာတော့ ဆရာဝန် ရောက်လာသည်။

“ကျွန်မကလေး သေပြီလား”

“မဟုတ်တာဘဲဗျာ။ ကလေး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်စရာအလုပ်လေး နည်းနည်းရှိနေလို့ပါ”

“ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးလဲ”

“ချက်ကြိုးက ကလေးခေါင်းမှာ ပတ်နေတယ်”

ကလေးတင်ထားသည့် စားပွဲဘေးမှ သူနာပြုဆရာမက နေရာရွှေ့လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် စောစောက သူနှင့်ကွယ်နေသည့် ကလေးကို ယခုမှ စုအန်း လှမ်းမြင်ရသည်။ ကလေး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အောက်ဆီဂျင်ပေးထားသည့် မျက်နှာဖုံး စွပ်ထားသည်ကို မြင်ရသည်။

“ကျွန်မကလေးကို သူတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

“အောက်ဆီဂျင်ပေးနေတာပါ။ ကဲ ... အေးအေးသက်သာ အနားယူလိုက်ဦးနော်”

သူ့ကို ခုတင်ပေါ်သို့ ပြန်အိပ်ခိုင်းသည့် ဆရာဝန်၏ လက်ကို တွန်းပစ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အောက်ဆီဂျင်ပေးတာလဲ”

“ကလေးမှာ နည်းနည်းပါးပါး အထိအခိုက် ရှိတယ်။ ဒီလိုဟာမျိုးမှာ အောက်ဆီဂျင်က အများကြီးအထောက်အကူ ပေးပါတယ်။ ဒါကြောင့်ပါပဲ”

စုအန်း ချက်ချင်း နားလည်သွားတော့သည်။

“ကလေးဟာ အင်္ဂါမစုံဘူး မဟုတ်လား။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဦးနှောက်ကို ထိခိုက်မိလို့ ဖြစ်ရမယ်။ ဦးနှောက်ကို ထိခိုက်သွားတာ မဟုတ်လား”

ဆရာဝန်က သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ စိတ်မပါသလို ပြန်ဖြေသည်။

“ဒါမျိုးကို ဘယ်လိုလူမှ မသိနိုင်ပါဘူး”

စူအန်းသည် ဆရာဝန်ကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည်။ သည်လိုကိစ္စမျိုးတွင် သူတို့ မသိကြ။ သို့သော်လည်း အလိုလို သူ သိနေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သူငယ်ငယ် အပျိုဖော်ဝင်စ သူ့အဖေပြောခဲ့သည့် စကားများကို သူ ပြန်လည် ကြားယောင်လာတော့သည်။

“အဲဒါမျိုး ကြပ်ကြပ်လုပ်။ ညည်းမွေးမယ့် ကလေးတွေဟာ အတုံး အအကလေးတွေ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်” ဟူသော စကား။

စိတ်ထိခိုက်လွန်းသဖြင့် မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်မိသည်။ မေမေပြောသည်မှာ မှန်ကြောင်း သူ တွေးနေမိသည်။ မေမေသည် အမြဲတမ်း မှန်တတ်ပါကလား။

“ဒေါက်တာ”

“ပြောပါခင်ဗျာ”

“ဒေါက်တာ။ ကျွန်မ နောက်ထပ် ကလေးမလိုချင်တော့ဘူး။ ကလေးမရတော့အောင် လုပ်ပေးနိုင်မလား”

ဆရာဝန်က သူ့ကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ယောက်ျားကို ခင်ဗျား အရင် ပြောပြသင့်တယ် မဟုတ်လား”

“မလိုဘူး”

“အခုကိစ္စက မတော်တဆဖြစ်တာပါ။ နောက်ကလေးတွေ ဒီလိုမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကလေးမရအောင် လုပ်လိုက်ရင် နောင်ကျမှ ကလေးလိုချင်လှချင်ရဲ့ဆိုတဲ့ အခါမှာ ဘယ်လိုမှ ပြန်ပြီး မရနိုင်တော့ဘူးနော်”

“ကိစ္စမရှိဘူး။ ကျွန်မ မွေးစားယူမယ်”

ဆရာဝန်က သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ နောက်တော့ ဆရာမများကို လှမ်းပြီး အချက်ပြသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ အုပ်ဆောင်တစ်ခု ကျလာသည်။ မျက်လုံးများကို မှိတ်လိုက်သည့်အချိန်တွင် မျက်ရည်များ အိုင်ထွန်းနေပြီဖြစ်ကြောင်း သူ သတိထားမိသည်။ နာကျင်သောဝေဒနာများကို ခံစားရသည်။

သူ အိပ်ရာမှ ပြန်နိုးလာသောအခါတွင်လည်း သူ ငိုနေကြောင်းကို သတိထားမိပြန်သည်။

ဘာကြောင့်လဲ။ မေမေသည် ဘာကြောင့် အမြဲတမ်း မှန်နေသလဲ။

*

(၁၅)

အလုပ်သမားများက အထုပ်အပိုးများကို သယ်သွားပြီး မော်တော်ကားနောက်ပိုင်း အံ့ထဲမှာ ထည့်ကြသည်။ စုအန်းက သူ့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

“ကျွန်မ ကွာတော့ မကွာရှင်းချင်ဘူး”

ဆာဂျီက ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

“ပို့နေကျအတိုင်း ဘဏ်တိုက်က လစဉ် ငွေပို့ပေးနေလိမ့်မယ်။ ကလေးအတွက် ကုန်ကျစရိတ်တွေကိုလဲ ပို့ပေးနေလိမ့်မယ်”

“မပို့ပါနဲ့ကွာ။ သမီးအတွက် ကိုယ် တတ်နိုင်ပါတယ်”

ဆာဂျီက ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။

“ကျွန်မ ပေးချင်တယ်”

သူ ငြိမ်သွားပြန်သည်။

“ကျွန်မ ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို ခဏလေး ပြန်ချင်လို့ပါ။ ကျွန်မ နေကောင်းသွားပြီဆိုရင် ပြန်လာပါ့မယ်”

“ကောင်းပါတယ်” သို့သော်လည်း မည်သည့်အခါတွင်မျှ စုအန်း ပြန်လာတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သိကြသည်။ သည်လိုပဲ ဖြစ်ကြရပါလိမ့်မည်။

“ဒီမှာနေရတာက အားလုံး တစ်မျိုးချည်းပဲ။ ဘာသာစကားရော၊ လူတွေရော၊ တစ်ခါမှ စိတ်တိုင်းကျတယ်ကို မရှိဘူး”

“သိပါတယ်ကွာ။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ကြမှာပေါ့။ ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်တိုင်းပြည်မှာ နေရတာသာ စိတ်တိုင်းကျတာ မဟုတ်လား”

နောက်ဆုံး သေတ္တာတစ်လုံးကို ကားပေါ်သို့ တင်ပြီးသောအခါ စုအန်းက သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ... ခပ်ကြောင်ကြောင် ပြောသည်။

“ကဲ ... သွားတော့မယ်နော်”

“သွားပေးဦးတော့ စုအန်းရေ ... ဝွတ်ဒ်ဘိုင် ...”

ဆာဂျီက ပြင်သစ်ယဉ်ကျေးမှုအတိုင်း စုအန်း၏ ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို နမ်းပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ စုအန်းက သူ့ကို မော့ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်လုံးထဲတွင် မျက်ရည်များ ပြည့်လာသည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်” ဟု လေသံကလေးနှင့်ပြောပြီး ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

ဆာဂျီက တံခါးကို ဖြည်းညင်းစွာ ပိတ်ခဲ့ပြီး အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။ စိစကီအနည်းငယ်ထည့်ပြီး ဘာမှမရောတော့ဘဲ သည်အတိုင်း သောက်နေမိသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး နုံးခွေသွားတော့သည်။ “ဝွတ်ဒ်ဘိုင်” ဟုပြောကာ သူ နှုတ်ဆက်ခွဲခွာခဲ့ရသည့် အမျိုးသမီးပေါင်း မြောက်မြားစွာရှိသည်။ သို့သော်လည်း ယခုလိုမဟုတ်။ ထိုအမျိုးသမီးအားလုံးတို့သည် စုအန်းကဲ့သို့ သူ၏ တရားဝင်ဇနီးများ မဟုတ်ခဲ့ကြ။

သည်လို ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ယခင်က သူ မျှော်လင့်မထားခဲ့။ ဆေးရုံမှ စူအန်း ပြန်ဆင်းလာသည်အထိ တစ်ခါမှ မျှော်လင့်မထားခဲ့။ သို့သော် ဆေးရုံမှ စူအန်း ပြန်ဆင်းလာသောအခါတွင် နောက်ထပ် သားသမီး မရနိုင်တော့သည့်အကြောင်း စူအန်းက ပြောပြသည်။

“မင်းရှားသွားပြီလား။ ငတုံး ငအတွေ့သာ ဒါမျိုး လုပ်ကြတာ” ဟု ဆာဂျီက စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် ပြန်အော်သည်။

“နောက်ထပ် ကလေး မလိုချင်ဘူး။ အခုလို ကလေးကို တစ်ခါမွေးလိုက်ရတာနဲ့ စိတ်ကုန်သွားပြီ” စူအန်းက ခေါင်းမာစွာ ပြန်ပြောသည်။

“နောက်မွေးမယ့် ကလေးတွေက ဒီလို မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မစွန့်စားချင်တော့ဘူး။ ရှင်တို့ ဥရောပတိုက်သားတွေထဲမှာလဲ ဒါမျိုးမွေးတတ်တယ်လို့ ကျွန်မ ကြားဖူးတယ်”

“ကိုယ့်မိသားစုထဲမှာတော့ ဒါမျိုး မရှိဖူးဘူး။ အခုဟာကလဲ တကယ့်ကို မတော်တဆပါကွာ”

“ကျွန်မတို့ မိသားစုထဲမှာလဲ ဒါမျိုး မရှိဖူးဘူး။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတော့ နောက်ထပ်ကလေး မလိုချင်တော့ဘူး”

ထိုအချိန်ကစပြီး သူတို့နှစ်ယောက်၏ လမ်းဆုံးသည် မကြာခင် ရောက်လာတော့မည်ဟု နှစ်ယောက်စလုံး မျှော်မှန်းခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်။

ဥရောပတွင် စစ်ကလည်း ဖြစ်နေပြီ။ သူတို့တွင် သွားလာလည်ပတ်စရာ နေရာလည်း များများစားစားမရှိ။ စစ်ဖြစ်နေသည့်အတွက် မည်သည့်တိုင်းပြည်ကိုမျှ သွား၍ မရနိုင်တော့ဘဲ အချိန်ရှိသမျှ ဆွစ်ဇာလန်တိုင်းပြည်ထဲမှာသာ သူတို့ ခြေချုပ်မိသလို ဖြစ်နေကြသည်။

ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံတွင် လာရောက်နေထိုင်ကြသည့် နိုင်ငံခြားသားများကလည်း အလှူ၊ အလှူဖြင့် သက်ဆိုင်ရာ တိုင်းပြည်များသို့ ပြန်ကြပြီ။ သို့သော်လည်း အများစုက ဆွစ်ဇာလန်ဘဏ်တိုက်များတွင် အပ်နှံထားကြသည့် ငွေများကိုမူ စာရင်းပိတ်သွားခြင်း

မရှိကြ။ ဆွစ်ဇာလန်ဘဏ်များကပေးသော အတိုးက အခြားတိုင်းပြည်များရှိ ဘဏ်များထက် ပိုများသောကြောင့် ထိုသို့ စာရင်းမပိတ်ဘဲ ထားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာ့စစ် ဖြစ်လာသည့်အတွက် သူတို့၏ ငွေစာရင်းများကို အမွေစားအမွေခံအဖြစ် မည်သူ့အား လွှဲအပ်ပေးစေလိုကြောင်းလည်း အများစုက အဆိုမပြုခဲ့ကြ။ ထိုကိစ္စကို အကြောင်းပြုပြီး လွန်ခဲ့သည့် လအတန်ကြာက ဘဏ်တိုက်သို့ သူ ရောက်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“မောင့်အဖေဟာ ဂျာမနီစစ်တပ်ထဲမှာ ဗိုလ်မှူးကြီး ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

ဘဏ်သူဌေးကြီး ဘန်းစတိန်းက သူ့ကိုကြည့်ပြီး မေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ” ထိုအကြောင်းကို သူတို့သိပြီးဖြစ်သည်။ ထိုကြားထဲက ယခုလို မေးသည့်အတွက် ဆာဂျီက နားမလည်သလို ဖြစ်နေမိသည်။

“ကျုပ်တို့ဘဏ်မှာ ငွေစာရင်းဖွင့်ထားတဲ့ ဖောက်သည်တွေနဲ့ အဆက်အသွယ်ရဖို့ ကျုပ်တို့ နည်းမျိုးစုံ သုံးခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မအောင်မြင်ဘူး”

“သူတို့ရှိတဲ့နေရာကို လိုက်သွားပါလား။ ခင်ဗျားတို့က ဆွစ်ဇာလန်လူမျိုးတွေပဲ။ ခင်ဗျားတို့မှာ ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိနိုင်ပါဘူး” ဟု ဆာဂျီက သူတို့ကို ပြန်လည် အကြံပေးသည်။

“ဒီလို လိုက်သွားလို့လဲ မဖြစ်ဘူး။ ဆွစ်ဇာလန်အစိုးရက ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး။ ဂျာမနီအစိုးရက ချမှတ်ထားတဲ့ဥပဒေကို ချိုးဖောက်ရာ ရောက်သွားလိမ့်မယ်” ဟု ကတ်စတယ်လီက ဝင်ပြောသည်။

ဆာဂျီက သူတို့ကို ပြန်ကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ ချက်ချင်း သူ သဘောပေါက်သွားတော့သည်။ သူတို့ဘဏ်တိုက်၏ ဖောက်သည်များသည် ဂျူးလူမျိုးများ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူက ဘာမှ ပြန်မပြော။

“မောင့်အဖေက မောင့်ကို လာခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ဆွစ်ဇာလန်အစိုးရဆီက နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ရအောင် ကျုပ်တို့ စီစဉ်ပေးနိုင်ပါတယ်”
ကတ်စတယ်လီက ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံသား ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ဆိုလိုတာလား”

ဆာဂျီကလည်း အလွန် စိတ်ဝင်စားလာပြီ။

“ဒီကိစ္စကိုလဲ စီစဉ်ပေးနိုင်ပါတယ်”

ဘက်သူဌေးနှစ်ယောက်က အချင်းချင်း ပြန်ကြည့်ကြသည်။

ဆာဂျီက စဉ်းစားနေမိသည်။ သူသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံသားလည်း မဟုတ်။ ရုရှားနိုင်ငံသားလည်း မဟုတ်။ ဥရောပတိုက်တွင် ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ကတည်းက လူပေါင်းများစွာတို့သည် ဟိုတိုင်းပြည် သည်တိုင်းပြည်၊ နီးစပ်ရာတိုင်းပြည်များသို့ ပြေးကြသည်။ စစ်ပြီးသောအခါ အခြေအနေများကလည်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲကုန်သောကြောင့် မိမိတို့၏ တိုင်းပြည်များသို့ မပြန်နိုင်တော့သူများက နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များတွင် သောင်တင်နေခဲ့ကြသည်။ သူတို့ကို နိုင်ငံမဲ့များအဖြစ် သတ်မှတ်သည်။ သို့သော်လည်း သောင်တင်နေသည့် တိုင်းပြည်များတွင်မူ နေထိုင်ခွင့်ပေးခဲ့သည်။ မိမိလည်း အသိအမှတ်ပြုမည်ဆိုလျှင် တစ်နေ့တွင် အသုံးဝင်ပေလိမ့်မည်ဟု တွေးမိသည်။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ကျုပ်တို့ ဖောက်သည်တွေကို တွေ့အောင်ရှာပေးပါ။ ကျုပ်တို့ဘက်မှာအပ်ထားတဲ့ သူတို့ငွေတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာလုပ်စေချင်သလဲဆိုတာ ညွှန်ကြားချက် တောင်းပေးပါ”

“တကယ်လို့ ရှာလို့ မတွေ့ရင်ကော”

“သူတို့ အသက်ရှင်ရက် ရှိနေသေးသလားဆိုတာကို အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ။ သူတို့ ရှင်နေသေးတယ်၊ မရှင်တော့ဘူးဆိုတာကို သိရမှ သူတို့အပ်ထားတဲ့ ငွေတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်တို့ အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်မယ်”

မိမိ ကြားဖူးထားသည်မှာ မှန်ကန်ကြောင်း ယခုမှ သူ သဘောပေါက်တော့သည်။ ဘဏ်တိုက်တွင် ငွေအပ်ထားသူသည် ကွယ်လွန်သွားသောအခါ သူ၏ငွေများကို မည်သူမည်ဝါအား လွှဲပြောင်းပေးအပ်ရန် အဆိုပြုရမည်။ ထိုသို့ အဆိုပြုခြင်းမရှိသော သေဆုံးသွားသူများ၏ ငွေများကို ဘဏ်တိုက်နှင့် ဆွစ်ဇာလန်အစိုးရတို့က တစ်ဝက်စီ အညီအမျှ ခွဲဝေယူကြသည်။ ယခု ထိုအချက်မှန်ကြောင်း သူ သိပြီ။

“ဒီလို လုပ်ပေးရတဲ့အတွက် ကျွန်တော့် အကျိုးခံစားခွင့်က ဘယ်လိုရှိမလဲ”

“တရားသဖြင့် ဖြစ်အောင် ကျုပ်တို့ စီစဉ်ပေးပါမယ်။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ မတရားသဖြင့် ကျုပ်တို့ မလုပ်ခဲ့ကြဖူးပါဘူး”

ဆာဂျီကလည်း သူ့အဖေထံသို့ စာရေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိ မည်သို့ စီစဉ်နိုင်သည်ကို အကြောင်းပြန်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကာ ဘဏ်တိုက်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ထိုသို့ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ လအတန်ကြာခဲ့ပြီ။ နောက်ဆုံးတွင် သူ့အဖေထံမှ ပြန်ကြားစာ ရောက်လာသည်။ ထိုစာရောက်သည့်နေ့သည်ကား စူအန်း ထွက်ခွာသွားသောနေ့ပင် ဖြစ်လေသည်။

သူ့အဖေသည် ပြင်သစ်ပြည်သို့ ရောက်နေသည်။ ယခင် သူ တံခါးစောင့်အဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့သည့် ဟိုတယ်ကြီးကိုသိမ်းပြီး သူတို့၏ ဌာနချုပ်အဖြစ် ဖွင့်လှစ်ထားသည်။ မိမိကို ပြန်လည်တွေ့ဆုံရသောကြောင့် သူ့အဖေ ဝမ်းသာလိမ့်မည်ဟုလည်း သူ ယုံကြည်ပြီး ဖြစ်သည်။

ဆာဂျီသည် ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့တင်ရင်း ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်သည်။ ညနေကျလျှင် ဘဏ်တိုက်သို့သွားရောက်ပြီး သူတို့၏ ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံကြောင်း ပြောမည်။ ယခု လောလောဆယ်တွင် သူ့မှာ လုပ်စရာတစ်ခု ရှိသေးသည်။ ထို့ကြောင့် တယ်လီဖုန်း ကောက်ကိုင်ပြီး ဆက်သည်။ အော်ပရေတာကို လိုသည့်နံပါတ် ပြောပြသည်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ပြန်ဖြေသည်။

“ပက်ဂီလား။ ဆာဂျီပါကွ”

“ဟုတ်ပါတယ်” အင်္ဂလိပ် သူနာပြုဆရာမ၏အသံ ပေါ်လာသည်။

“စူအန်းတော့ အမေရိကန်ကို ပြန်သွားပြီ။ သမီးကို ဘယ်အချိန်မှာ လာကြည့်လို့ရမလဲ”

“သမီးက မနက်ကတည်းက အဆင်သင့်ဖြစ်နေတာ။ ရှင် တယ်လီဖုန်းဆက်မလားလို့ ကျွန်မ တစ်ချိန်လုံး စောင့်နေတာ”

ပက်ဂီ၏လေသံထဲတွင် စိတ်ချမ်းသာသွားသည့် အရိပ်အယောင်များ ပါနေသည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။

“ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာရင် ကိုယ် ရောက်လာမယ်”

*

(၁၆)

ပစ္စမမြောက် ဂျော့ချီရိပ်သာလမ်း တစ်လျှောက်လုံးတွင် သူ့ခြေသံမှတစ်ပါး လုံးဝ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဒက်ခ်စ်က ချမ်းအီလိုက်ဖီ အဆောက်အအုံကြီးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ မြင်ကွင်းအားလုံးက မြင်နေကျ မဟုတ်တော့သောကြောင့် သူ့စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်နေသည်။ ပါရီမြို့၏ ညသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေသည်။

လမ်းများအားလုံး လူသူ ကင်းမဲ့နေသည်။ ပြင်သစ်အိမ်တို့သည်လည်း တံခါးများ ပိတ်ထားကြသည်။ ဟိုတယ်များ၊ စားသောက်ဆိုင်များ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များ အားလုံးလည်း ပိတ်ထားကြသည်။ ယခင်တုန်းက ဝယ်ချင်စရာပစ္စည်းမျိုးစုံနှင့် ခမ်းကြီးနားကြီးရှိခဲ့ကြသော ဆိုင်များအားလုံးသည်လည်း တံခါးများ ပိတ်ကာ လူသူကင်းရှင်းနေသည်။ ပါရီမြို့၏ လမ်းမများသည် ချစ်သူအတွဲများနှင့် ပြည့်နှက်နေခဲ့ဖူး၏။ လက်ချင်းတွဲကာ သွားလာလှုပ်ရှားနေတတ်ကြ၏။ သစ်အယ်ပင်များ၏ အရိပ်အောက်တွင်လည်း ခေတ္တ ရပ်တန့်ကာ အနမ်းမိုးများ စွေခဲ့ကြဖူး၏။ ယခု ထိုချစ်သူစုံတွဲတို့ကိုလည်း မမြင်ရတော့ပြီ။

ဒက်ခ်စ်သည် ဆေးပြင်းလိပ် သေးသေးကလေးတစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူပြီး မီးညှိသည်။ မီးခြစ်လိုက်သည့်အချိန်တွင် ခြေသံကြားသောကြောင့် လှည့်ကြည့်သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အဆောက်အအုံတစ်ခု၏ တံခါးပေါက်အရိပ်အောက်မှ ထွက်လာသည်။ မီးရောင်ဖြင့် မိန်းကလေး၏မျက်နှာကို သူ မြင်ရသည်။ ပိန်သည်။ အရိုးပေါ်အရေတင် ဖြစ်သည်။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေပုံရသည်။

“တစ်ညတာ အဖော်များ လိုပါသလားရှင်” လေသံဖြင့် တိုးတိုးကလေး မေးသည်။ သူ ပြောသည့် ဂျာမန်စကားသည် ပီသခြင်း မရှိချေ။

ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းခါပြုပြီး ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ အဖြေပြန်ပေးခဲ့သည်။ မိန်းကလေးသည် စောစောက သူထွက်လာသည့် အမှောင်ရိပ်အောက်သို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဒက်ခ်စ်လည်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ပြည့်တန်ဆာများသည်ပင်လျှင် စစ်ရှုံးနေကြပါပေကော။

သို့သော်လည်း ယခုပင် သူ ကျောခိုင်းပြီး ထွက်ခွာလာခဲ့သည့် ဧည့်ခံပွဲမှာတော့ ထိုသို့မဟုတ်။ ဧည့်ခံပွဲကျင်းပရာ အခန်းထဲတွင် မီးများ ထိန်းထိန်းလင်းနေသည်။ ခန်းဆီးများကိုလည်း လုံခြုံအောင် အပြည့်ချထားသည်။ တေးဂီတသံများ၊ ရယ်မောသံများ၊ ရှမ်းပိန်အရက်များ၊ တပ်မက်ဖွယ် မိန်းမချောများနှင့် ဧည့်ခံပွဲတွင် ပြည့်နေသည်။ ထိုဧည့်ခံပွဲတွင် တက်ရောက်နေကြသူများကား ဂျာမန်များနှင့် ပြင်သစ်လူမျိုးများ။ ခဏကြာတော့ ဧည့်ခံပွဲသည် ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ကောင်းလာသည်။ ပြင်သစ်လူမျိုးများက ဆာလောင်မွတ်သိပ်လာကြသည်။ ဂျာမန်လူမျိုးများက စောင့်စည်းနှိမ့်ချလာကြသည်။ ရယ်မောသံများကလည်း တမင်လုပ်ပြီး ရယ်မောသံများ ဖြစ်လာကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ထိနေရာကို ကျောခိုင်းတော့ရန် သူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ဂျီစယ်လီကို သူ ရှာကြည့်ပါသေးသည်။

ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ဂျာမန်အမျိုးသားများနှင့် စကားပြောနေသည့် ဂျီစယ်လီကို သူ တွေ့သည်။ သူ၏ ပြင်သစ်လူမျိုး မန်နေဂျာက သူ့ကို မကြာခဏ လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့ပတ်လည်တွင် သူ့ကို အထင်ကြီးလေးစားကြသည့် ယောက်ျားသားများ ပတ်လည်ဝိုင်းနေသည်ကို တွေ့သောအခါ သူ့မျက်လုံးများသည် ကျေနပ်မှုဖြင့် အရောင်တောက်နေကြသည်။ ဂျီစယ်လီကား ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်လေသည်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ယခုလို ပရိသတ်ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေခြင်းကို သူ အလွန်တရာ နှစ်သက်သဘောကျလေသည်။

ဒက်ခ်စ်က တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးမိသည်။ ယခုလိုအချိန်မျိုးတွင် သူ့ကို ပြန်ရန် ဝင်ခေါ်၍ မဖြစ်နိုင်တော့။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်သူ ကျေနပ်နှစ်သက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဧည့်ခံပွဲအတွင်းမှ တစ်ယောက်တည်း တိတ်တဆိတ် ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မနက်ဖြန်မနက်ဆိုလျှင် မိမိကို သူ တယ်လီဖုန်းဆက်လိမ့်မည်။ သူ့အသံသည် အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်နေသည့်အသံမျိုး ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ ထိုသို့သော အသံကို ကြားရသဖြင့် ယခုလို စောစောစီးစီး အချိန်ကြီးတွင် မိမိကိုနှိုးရန် သူ့အိမ်ဖော်ကို မှာထားခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို မိမိကလည်း သိလိမ့်မည်။

“ကျွန်မ မပါဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်တည်း ပြန်သွားရတာလဲ” ဟု မိမိကို အပြစ်တင်လိမ့်မည်။

“မင်း လူတွေနဲ့ မင်း စိတ်ချမ်းသာနေလို့ပါကွာ” ဟု မိမိကလည်း ပြန်ပြောမိလိမ့်မည်။

“ဘယ်က စိတ်ချမ်းသာရမှာလဲ။ ဂျာမန်ဆိုတဲ့အကောင်တွေဟာ အင်မတန် ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီး လုပ်တတ်ကြတဲ့အကောင်တွေ။ မတတ်သာလွန်းလို့။ ဂျော့က လုပ်ငန်းသဘောအရ လုပ်ပါဦးဆိုလို့ အောင့်ပြီး သည်းခံနေရတာ” ဟု သူက ပြန်ပြောလိမ့်မည်။

ဂျော့သည် ထိုစကားမျိုးကို အမြဲတမ်းပြောသည်။ ဒက်ခ်စ်ကိုလည်း သူ သဘောမကျ။ ဒက်ခ်စ်သည် သူ ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖြစ်အောင် ဘာမှ လုပ်ပေးနိုင်သူမဟုတ်။ ရိုက်ခွင့်ရအောင် လုပ်ပေးနိုင်သူလည်း မဟုတ်။ ဂျီစယ်လီ၏ စိတ်အာရုံများ ယုံလွှင့်အောင်သာ လုပ်ပေးနိုင်သူဖြစ်သည်။ ဂျော့၏ ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွင် ဂျီစယ်လီသည် အခရာဖြစ်သည်။ ဂျီစယ်လီ မရှိလျှင် သူသည် ဘာမှ မဖြစ်နိုင်တော့။ ထိုအကြောင်းများကိုလည်း ဒက်ခ်စ်က သိထားသည်။

“မောင် နေ့လယ်စာ လာစားမလား” ဟု ဂျီစယ်လီက ဆက်ပြီး မေးလိမ့်မည်။

“ကြိုးစားမယ်လေ” ဟု သူက ပြန်ဖြေလိမ့်မည်။

“အဲဒီတော့မှ တွေ့ကြမယ်နော်” ဟု ဂျီစယ်လီက အိပ်ချင်မူးတူးအသံဖြင့် ပြောလိမ့်မည်။

ဒက်ခ်စ်သည် ထိုအကြောင်းများကို တသီကြီး စဉ်းစားနေမိသည်။ ယခုလို ဧည့်ခံပွဲမျိုးသို့ တက်သည့်အခါတိုင်းတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် သည်အတိုင်းဖြစ်ကြသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း သည်သို့သော စကားမျိုးကိုပင် ပြောဆိုခဲ့ကြစမြဲ ဖြစ်သည်။ ထိုသို့သော စကားမျိုးကို ပြောဆိုပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဂျီစယ်လီသည် အိပ်ရာတွင်းသို့ တန်းဝင်ကာ ပြန်အိပ်သွားမြဲ ဖြစ်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တွဲခဲ့ကြသည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်သွားပြီ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဖြစ်မြဲအကြောင်းများကို ဒက်ခ်စ်က အသေးစိတ် သိနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ကို ပထမဦးဆုံး ဒက်ခ်စ် စတင် တွေ့ဆုံခဲ့သည်မှာ ဘာစီလိုနာ မီးရထားဘူတာရုံတွင် ဖြစ်သည်။ ဧရာမ လူအုပ်ကြီးက ဘူတာရုံဝင်ပေါက်တွင် ပြတ်သိပ်ခဲ့ တိုးဝေနေကြသည်။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ” ဟု သူ့မိတ်ဆွေဖြစ်သူ စပိန်ကုန်ပစ္စည်းဝယ်ယူရေး ကော်မရှင် အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးကို မေးကြည့်သည်။

“ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဂျီစယ်လီအာစီလေဗျာ။ အခုပဲ ဟောလီးဝုဒ်က သူ ပြန်ရောက်လာတာ။ ပါရီမြို့ကို ပြန်မလို့”

နာမည်ကို ကြားရတုန်းကတော့ သူ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့။ သို့သော်လည်း သူတို့အနားမှ ဖြတ်ပြီး လူအုပ်ကြီးကြားထဲသို့ လျှောက်သွားသောအခါတွင် သူ့စိတ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို အလိုလို သိလာသည်။ အလွန်ကြီးမားသည့် သူ၏

ကြော်ငြာဓာတ်ပုံကြီးများသည် ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်မှာ ရှိပါသည်။ သို့သော်လည်း ယခု လူကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ရသောအခါ သူ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်လာသည်။

ဓာတ်ပုံများသည် သူ၏ ပင်ကိုယ်အလှများကို ဖော်ပြနိုင်စွမ်း မရှိကြ။ သူ့ရင်သားများသည် ဓာတ်ပုံထဲတွင် မြင်တွေ့ရသလောက် မတန်တဆ ကြီးမားခြင်း မရှိ။ တင်သားများသည် ဓာတ်ပုံထဲမှာလို ကြီးမားခြင်း မရှိ။ ခြေတံများသည် ဓာတ်ပုံထဲမှာလို ရှည်လျားခြင်း မရှိ။ ဓာတ်ပုံများက ဖော်ပြနိုင်စွမ်းမရှိသော အချက်များလည်း ကျန်နေသေးသည်။ ယင်းကား သူ၏ ပျော်မြူးဖွယ်သော လှပသည့်လမ်းလျှောက်ဟန်။

ဒက်ခ်စ်သည် သူ့ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ချက်ချင်း ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်လာသည်။ သည်လို အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို သူ အလိုရှိခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီ။ သို့သော်လည်း သည်လို စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသည့် အမျိုးသမီးမျိုးနှင့် သူ ဆုံတွေ့ဖူးခြင်း မရှိခဲ့သေး။ သူ အမှန်တကယ် နှစ်သက်သဘောကျသည်မှာ ဂျီစယ်လီလို အမျိုးသမီး ဖြစ်သည်။ ဂျီစယ်လီသာလျှင် ဖြစ်ရမည်။ သူ့ကို မိမိ ရ ရမည် စသည်ဖြင့် သူ့စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရသည်။

လူအုပ်ကြီးကိုကျော်ပြီး ဂျီစယ်လီက လှမ်းအကြည့်တွင် သူနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြသည်။ ဒက်ခ်စ်၏မျက်လုံးဒဏ်ကို မခံနိုင်သောကြောင့် အလိုလို မျက်နှာလွှဲသွားသည်။ သို့သော်လည်း ဒက်ခ်စ်၏မျက်လုံးထဲတွင် သံလိုက်ဓာတ် ရှိသည်ထင်။ ဂျီစယ်လီ၏မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းပင် ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားပြီး သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် မကြည့်ရဲတော့ဘဲ လူအုပ်ထဲသို့ တိုးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ ဒက်ခ်စ်ကလည်း ဘူတာရုံအတွင်းသို့ ဝင်ပေါက်အတိုင်း အေးဆေးစွာ ဝင်လိုက်သွားသည်။

ဘူတာရုံမှ ရထားထွက်ပြီး နာရီဝက်ခန့်ကြာအောင် ဒက်ခ်စ် စောင့်နေသည်။ ထို့နောက် တစ်တွဲပြီးတစ်တွဲ ကူးကာ ရှာဖွေသည်။ တွေ့ပါပြီ။ သူ့အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်ထီးတည်း ထိုင်နေသော ဂျီစယ်လီကို တွေ့ပါသည်။ သူမန်နေဂျာ ဂျော့သည် ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်နေခိုက် ဖြစ်သည်။ မဂ္ဂဇင်းဖတ်နေရာမှ သူက မော့ကြည့်သည်။ သူတံခါးကို လာဖွင့်နေသည့် ဒက်ခ်စ်အား မှန်များကိုထိုးဖောက်၍ မြင်ရသည်။ အခန်းတံခါးကို နောက်ပြန်ပိတ်ပြီး ထိုနေရာမှာပင် ရပ်နေသေးသည်။ ပြီးတော့ အသက်ကိုဝအောင် ရှူလိုက်သည်။

“မင်းနဲ့ကိုယ် တွေ့ရမှ ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မ သိပါတယ်” ဂျီစယ်လီက အညှို့ခံရသူလို ပြန်ပြောသည်။

ဒက်ခ်စ်က သူ့လက်များကို ဆွဲယူသည်။ လက်များ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေကြောင်း မြင်တွေ့ရသည်။

“ကျွန်မတို့ချင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးကြပေမဲ့ ရှင့်ကို ကျွန်မ အလိုလို သိနေတယ်” ဂျီစယ်လီက လေသံကလေးနှင့် ပြောသည်။

“ဘယ်တုန်းကမှ တွေ့ဖူးခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခု တို့တွေ့ကြပြီ။ ဒီနေ့ ဒီအချိန် ဒီနေရာမှာ ကိုယ်တို့ တွေ့ကြပြီလေ”

ထိုအချိန်တွင် ဂျော့ ပြန်ရောက်လာသည်။ တံခါးကို အတွင်းမှ သော့ခတ်ပြီး အခန်းဆီးများကိုပါ ချထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် တံခါးခေါက်သည်။

“ဂျီစယ်လီ ... ဂျီစယ်လီ ... မင်း ဘာများ ဖြစ်နေသလဲ”

“လာမရှုပ်နဲ့။ ထွက်သွား” ဂျီစယ်လီက လည်ချောင်းသံဖြင့် ပြန်အော်သည်။ ရထားတွဲ၏ အိပ်ခန်းဝမှာ ဂျော့သည် ခဏကြာအောင် ရပ်ပြီး ဝိုင်နေမိသည်။ သည်အသံကို သူ သိပါသည်။ သည်လိုအသံမျိုးကို ယခင်ကလည်း ကြားဖူးပါသည်။ သည်လိုအသံမျိုး ဖြစ်လာပြီဆိုလျှင် ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ဘယ်အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်းလည်း သူ့အတွေ့အကြုံများအရ သိပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စားသောက်တွဲသို့လာပြီး အရက်မှာသောက်ရင်း တရိပ်ရိပ် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် မြင်ကွင်းများကို ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းငေးနေမိသည်။

ယခုအချိန်မှာတော့ ဂျီစယ်လီကို မည်သို့မျှ တားဆီး၍ ရနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း မနက်ဖြန် ပါရီမြို့သို့ ပြန်ရောက်သောအခါတွင်မူ မိမိဒ် အုပ်ထိန်းမှုအောက်သို့ပင် ပြန်ရောက်လာပေလိမ့်မည်။

ထိုသို့ ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်သွားပြီ။ ထိုတစ်နှစ်အတွင်းမှာ အဖြစ်အပျက်မျိုးစုံနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။ ဥရောပတိုက်ကို ဂျာမန်များက သိမ်းပိုက်လိုက်သည်။ ပြင်သစ်ပြည်သည် ဖက်ဆစ်နာဇီတို့၏ သံဖနောင့်အောင်သို့ ကျရောက်ခဲ့ရသည်။ ဗင်ဂျီမြို့တွင် အစိုးရအဖွဲ့သစ် ဖွဲ့စည်းသည်။

ထိုသို့သော အခြေအနေမျိုးတွင် ဂျော့အနေဖြင့် အလုပ်လုပ်ရသည်မှာလည်း လွယ်ကူခြင်းမရှိချေ။ အရာရာတို့သည် ဂျာမန်တို့အပေါ်မှာသာ တည်သည်။ သူတို့ ဆုံးဖြတ်သည့်အတိုင်းသာ လိုက်နာနေကြရသည်။ ယခုဆိုလျှင် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီများကို ရုပ်ရှင် ပြန်လည်ရိုက်ကူးစေလိုသည့် သဘောထားများကို မြင်တွေ့လာရပြန်သည်။ ထိုသို့ ရိုက်ကူးခွင့်ပြုမည်ဆိုလျှင် ဂျော့ကလည်း ဦးဦးဖျားဖျား ရိုက်ကူးထုတ်လုပ်ချင်သည်။ ထို့ကြောင့် လိုအပ်သည့် လူများကို သူ မွေးတော့သည်။ ဂျာမန်များနှင့် ဂျာမန်အလိုတော်ရိများထံသို့ ချဉ်းကပ်တော့သည်။ သူတို့ကလည်း ဂျီစယ်လီကို နှစ်သက်သဘောကျသူများ ဖြစ်သည်။ ဂျီစယ်လီသည် ပရိသတ် လက်ခံသည့် မင်းသမီးလည်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုသို့ အရာရာ အဆင်ပြေတော့မည့် အချိန်မျိုးတွင် သူ့ကို အနှောင့်အယှက်ပြုနေသည့် အကြောင်းတစ်ခု ရှိသည်။ ယင်းကား ဂျီစယ်လီနှင့် ဒက်ခ်စ်တို့ ငြိစွန်းနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ ထင်ထားသည်ထက် အချိန်ပိုကြာမြင့်အောင် သူတို့ တပူးပူး တတွဲတွဲ လုပ်နေကြသည်။ မူလကတော့ မကြာခင် ငြီးငွေ့သွားကြလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ ယခု ထိုသို့မဟုတ်တော့။ သူနားမလည်တော့အောင် ဖြစ်လာသည်။ ဒက်ခ်စ်သည် ဂျီစယ်လီကို ဘာတစ်ခုမှ လုပ်ကိုင်ပေးနိုင်သူ မဟုတ်။ တစ်စုံတစ်ရာသော ကတိကိုလည်း မပေး။ လက်ထပ်ခွင့်ကိုလည်း မတောင်း။ ထိုကြားထဲက ဂျီစယ်လီက ဒက်ခ်စ်ကို လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ ဆက်သလိုက်ရသည်မှာလည်း အမော။ တော်တော်ကြာ ငွေ၊ တော်တော်ကြာ ရွှေ၊ တော်တော်ကြာ စိန်ဖြင့် ဒက်ခ်စ်ကို ပံ့ပိုး၍ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

ထိုသို့ဖြစ်သောအခါ ဂျော့သည် မယုံကြည်နိုင်ရုံသာမကတော့ဘဲ အံ့အားသင့်မဆုံးလည်း ဖြစ်လာသည်။ လောကကြီးသည် မဖြစ်စဖူး ထူးကဲစွာဖြင့် ပြောင်းတိပြောင်းပြန်တွေ ဖြစ်ကုန်တော့သည်။ ရုပ်ရှင်မင်းသား မင်းသမီးများကိုသာ သူတို့ပရိသတ်က လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ ဆက်သရခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ဂျီစယ်လီလို ကမ္ဘာကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ယောက်က ပြန်လည် ပံ့ပိုးနေသည်ဆိုတော့ ဘာကိုမှ သူ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားတော့သည်။

တစ်ခါကလည်း ဂျီစယ်လီထံသို့ သူသွားသည်။ အရေးကြီးသော ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်က လက်ထပ်ခွင့်တောင်းသောကြောင့် နားသွားချခြင်းဖြစ်သည်။ ဂျီစယ်လီက အားပါးတရ ရယ်မောပြီး သူ့ကို မောင်ထုတ်သည်။

“ဒါပေမဲ့ကွာ သူက တို့ကို အကူအညီပေးနိုင်တဲ့ စစ်ဗိုလ်ကြီးပါ”

“ရှင့်ကိုသာ အကူအညီပေးမှာ။ ရှင်သာ အဲဒီလို အကူအညီမျိုးကို ယူချင်နေတာ။ ကျွန်မ ကိုယ်ကြိုက်တာ ကိုယ်လုပ်နေရတာ ပျော်တယ်” သူက ချက်ကောင်းကို ပြန်တွယ်သည်။

“မင်း ရုပ်ရှင် ပြန်မရိုက်ချင်တော့ဘူးလား”

“ရိုက်ချင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဂျာမန်ရဲ့ အကူအညီကိုယူပြီး ရိုက်ရတာဟာ မှန်တယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး။ ကိုယ့်အမျိုးကို သစ္စာဖောက်ပြီး သူတို့ရဲ့ အလိုတော်ရိလုပ်နေကြတဲ့ လူတွေအကြောင်းကို လူထုက ပြောမဆုံးအောင် ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်မလည်း အလိုတော်ရိလုပ်ပြီး ကိုယ့်လူမျိုးကိုတော့ သစ္စာမဖောက်နိုင်ဘူး”

“အလကား အရူးတွေပါကွာ။ စစ်ပြီးသွားပါပြီ။ တို့လဲ စစ်ရှုံးသွားပြီပဲ။ ဘာလုပ်ဖို့ လိုတော့လို့လဲ”

“ပြင်သစ် မျိုးချစ်တပ်တွေဟာ ကျူးကျော်သူကို နိုင်ငံခြားကနေပြီး အခုထိ ခုခံတိုက်ခိုက်နေတုန်းပဲ မဟုတ်လား”

“ပြင်သစ်နဲ့ ဂျာမန်ဆိုတာ တစ်လှည့်စီပါ။ ၁၈၇၀ ခုနှစ်တုန်းက တို့က စစ်နိုင်ခဲ့တယ်။ အခု ဂျာမန်တွေက စစ်နိုင်တယ်။ တို့အလှည့် မဟုတ်သေးဘူး။ နောက်တစ်ကြိမ်ကျမှ တို့နိုင်မယ့်အလှည့်”

ဂျိုးစယ်လီက သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။ ဂျော့သည် မည်မျှ ရုပ်ရှင် ပြန်လည်ရိုက်ကူးလိုနေကြောင်း သူ သိသည်။ ရုပ်ရှင် မရိုက်ရလျှင် သူသည် ဘာမှမဟုတ်တော့။ ထို့ကြောင့်လည်း မဖြစ်မနေ ရုပ်ရှင်ရိုက်လိုခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီစစ်ပွဲမှာ ကျွန်မတို့ မနိုင်ရင် နောက်ဘယ်တော့မှ ပြန်ပြီး နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု သူက အေးဆေးသက်သာစွာပင် ပြန်ပြောခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ဂျော့ တိုက်တွန်းချက်ကို လက်ခံကာ ဧည့်ခံပွဲများ၊ ပါတီများသို့ကား သူသွားပါသည်။ တစ်ယောက်ထီးတည်း သွားခြင်းကား မဟုတ်။ ဒက်ခ်စ်နှင့်အတူ သွားခြင်းဖြစ်သည်။ မည်သည့် ဂျာမန်လူမျိုး၊ မည်သည့် ပြင်သစ်လူမျိုးနှင့်မျှ တွဲ၍မသွား။ မိမိသည် ကျူးကျော်သူများ၏ အလိုတော်ရိဖြစ်သည်ဟု အပြောမခံရအောင် နေမည်ဟုလည်း အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

သူ၏အမူအရာ အနေအထိုင်တို့သည်လည်း ပုံမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ မည်သူနှင့်မျှ ထွေးရောယှက်တင် နေထိုင်ခြင်းမရှိ။ အထူးသဖြင့် နိုင်ငံရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကင်းရှင်းအောင်နေသည်။ အမျိုးသမီးဖောက်ဖျက်မှုကို ပြည်သူက ရွံမုန်းနေသည့်အချိန်တွင် ဂျိုးစယ်လီကို တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံးက ချစ်ကြသည်။ သူနှင့် တွေ့သူတိုင်းက ချစ်ခင်လေးစားစွာ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့အဖို့ ရုပ်ရှင်ရိုက်ရသည်ဖြစ်စေ၊ မရိုက်ရသည်ဖြစ်စေ သူသည် ပြည်သူတို့၏ အသည်းစွဲမင်းသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေဆဲပင်။

တစ်ခါက သူ့အခန်းတွင် ဒက်ခ်စ်နှင့် သူ နှစ်ယောက်တည်း နေ့လယ်စာ စားနေကြသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် စစ်သားများ ချီတက်လာသံကိုကြားရသည်။ ဂျိုးစယ်လီက ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ထသွားပြီး အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်သည်။ ဂျာမန်စစ်သားများ ချီတက်သွားကြသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။ အခန်းတွင်းသို့ သူ ပြန်ဝင်လာသည်။

“သူတို့ ဒီတိုင်းပြည်က ထွက်သွားဦးမယ်လို့ ထင်သလား မောင်”

“တိုက်မထုတ်သမျှ ထွက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီလိုကော တိုက်ထုတ်ကြဦးမှာတဲ့လား”

ဒက်ခ်စ်က ထိုင်ရာမှထပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သွားသည်။ ထို့နောက် ပြန်လာပြီး စားပွဲမှာထိုင်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည် ဖြေကြားခြင်းကိုကား မပြု။ ထိုအမှုအရာကြောင့် ဂျီစယ်လီ ဒေါသပေါက်ကွဲလေတော့သည်။

“ရှင်ကတော့ ဘယ်ဂရုစိုက်ပါ့မလဲ။ ရှင်က ပြင်သစ်မှမဟုတ်ဘဲ။ ကျွန်မတို့နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်တဲ့ နိုင်ငံခြားသားကိုး။ နောက်ပြီးတော့ သူတို့နဲ့လဲ အတူတူ အလုပ်လုပ်နေတာ မဟုတ်လား။ ရှင်ဟာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းသာ လုပ်ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လို ဖက်ဆစ်မျိုး၊ သစ္စာဖောက်မျိုးနဲ့မဆို ပူးပေါင်းပြီးလုပ်နိုင်တဲ့ လူစားမျိုး”

ဒက်ခ်စ်က ပါးစပ်မှ ဆေးပြင်းလိပ်ကိုဖြုတ်ပြီး ပြာခွက်ထဲသို့ ဂရုတစိုက် ထည့်သည်။ ထို့နောက် လှုပ်ရှားခြင်းကင်းမဲ့သည့် တည်ငြိမ်သောလေသံဖြင့် အေးဆေးစွာ ပြန်ပြောသည်။

“ကိုယ် ဂရုစိုက်ပါတယ်။ အလေးလဲ ထားပါတယ်။ ကိုယ့်မှာ ပြင်သစ်လူမျိုး မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေရော ဂျူးလူမျိုး မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေရော ရှိပါတယ်။ ကိုယ့်မိဘ သူငယ်ချင်းတွေ ဒီလို အတိဒုက္ခရောက်နေတာကို ကိုယ်လဲ မမြင်ရက်၊ မကြည့်ရက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စမှာ ကိုယ်ဝင်ပြီး မစွက်ဖက်ရဲဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုယ်ဟာ ကိုယ့်အစိုးရရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ရဲ့ သံအမတ်ဖြစ်တယ်”

ဂျီစယ်လီသည် ဒက်ခ်စ်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ စစ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဒက်ခ်စ်သည် သူ့သဘောထားကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂျီစယ်လီ အနေဖြင့်လည်း ပထမဦးဆုံးအကြိမ် နားနှင့် ဆတ်ဆတ်ကြားရခြင်းဖြစ်သည်။ အေးချမ်းတည်ငြိမ်စွာ ပြောနေသော်လည်း ထိုလေသံထဲတွင် မကျေနပ်မှု၊ ဒေါသဖြစ်မှုများ ပါဝင်နေကြောင်း ဂျီစယ်လီ သတိပြုမိသည်။ သည်လိုလူမျိုးကို နေစိမ့်ရပါမည်လားဟု ရန်ထောင်မိသည့်အတွက် သူ နောင်တရသွားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ပါးချင်းအပ်ထားလိုက်မိတော့သည်။

“စိတ်မကောင်းလိုက်တာ မောင်ရယ်။ မောင့်အကြောင်းကို ကျွန်မ သိထားဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်မ ပြောမိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ မောင့်ဘဝဟာ ဘာမှလဲ မလွယ်ပါလားနော်”

ဒက်ခ်စ်က ပြန်မော့ကြည့်သည်။

“မင်းတို့လို ပြင်သစ်လူမျိုးတွေနဲ့စာရင်တော့ ကိုယ့်ဘဝက အများကြီး တော်သေးတာပေါ့လေ”

*

(၁၇)

“မင်းနဲ့တွေ့ဖို့ ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်တွေ ရုံးထဲမှာ စောင့်နေကြတယ်”

သံရုံးသို့ သူ ရောက်သွားသောအခါ ဖက်ကက်က ဆီးပြောသည်။

“အိုး ... ဘယ်သူတွေလဲ”

“ငါလဲ မသိဘူး။ စစ်ဗိုလ်နှစ်ယောက်ပဲ”

“တွေ့လိုက်မယ်လေ”

“ငါ အခန်းဝမှာ စောင့်နေမယ်။ မတော်တဆ တစ်ခုခု ဖြစ်ခဲ့ရင်ပေါ့ကွာ”

ဖက်ကက်က တံခါးဝမှ ရပ်ပြီး ပြောသည်။

“ဘာများ ဖြစ်နိုင်မှာလဲဗျာ။ သူတို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေတွေပဲ” ဒက်ခ်စ်က ပြုံးသည်။ သူ့လေသံက လှောင်ပြောင်သည့် လေသံမျိုးလည်း ဖြစ်သည်။

“ဒီကောင်တေဟာ ဘယ်သူရဲ့ မိတ်ဆွေမှ မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

ဒက်ခ်စ်သည် တံခါးဖွင့်ပြီး ရုံးခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်နှစ်ယောက်က ထိုင်ရာမှထပြီး အလေးပြုသည်။

“လူကြီးမင်းများ။ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ ဆုံဖူးတယ်လို့ မထင်မိပါဘူး” ဒက်ခ်စ်က စားပွဲကိုပတ်၍ လျှောက်သွားပြီး ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ပြောသည်။

အသက်ကြီးကြီး စစ်ဗိုလ်က ကိုယ်ကို မတ်မတ်ရပ်ပြီး ပြန်ဖြေသည်။

“သံအမတ်ကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ အမည်များကို ထုတ်ဖော်ပြောခွင့်ပြုပါ။ ကျွန်တော်က ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ရိစ် ဖြစ်ပါတယ်။ သူကတော့ ကျွန်တော့်လက်ထောက် ဗိုလ်ကရွန်ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းညိတ်ရုံညိတ်ပြုပြီး စားပွဲပေါ်တွင် အသင့်ရှိနေသော ဆေးလိပ်ဘူးထဲမှ ဆေးပြင်းလိပ် အသေးကလေးတစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူကာ မီးညှို့နေသည်။ ဧည့်သည်များအား ဆေးလိပ်တည်ခြင်းကိုကား မပြု။

“အချိန်လဲ သိပ်မရှိတော့ဘူး။ ကျုပ်လဲ ပင်ပန်းနေတယ်။ ဗိုလ်မှူးတို့ ရောက်လာရတဲ့ကိစ္စကို ပြောပါ”

ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်နှစ်ယောက်သည် အချင်းချင်း ပြန်ကြည့်ကြသည်။ ယခုလို ပြန်လည်ဆက်ဆံပုံမျိုးကို သူတို့ ကျင့်သားရပုံ မရှိ။ မည်သည့်နေရာသို့သွားသွား သူတို့ကို လူတိုင်းက ပျာပျာသလဲ အရေးတယူပြုခြင်းကိုသာ ခံကြရစေခဲ့ဖြစ်သည်။ သူတို့ကို မြင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း လူတိုင်း၏ ကြောက်ရွံ့ခြင်းကို သူတို့ ခံယူကြရစေခဲ့ဖြစ်သည်။ သူတို့ယူနီဖောင်းပေါ်ရှိ စကြာတံဆိပ်ကိုလည်း ဒက်ခ်စ်က သတိပြုမိသည်။ သူတို့အမူအရာများကိုလည်း အကဲခတ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျိတ်ပြီး ပြုံးလိုက်မိသည်။ ‘မင်းတို့စိတ်ထဲမှာ ကြိုက်သလို ခံစားကြစမ်း၊ မင်းတို့ အကူအညီကို ငါက ယူရမှာထက် ငါ့အကူအညီကိုသာ မင်းတို့ အငမ်းမရလိုချင်နေကြတာ မဟုတ်လား’ ဟုလည်း စိတ်ထဲမှ ကျိတ်တွေးမိသည်။

အမှန်တော့ ကော်တီဌေးနိုင်ငံမှ အမဲသားများကို ဂျာမန်တို့ ဝယ်ယူရေးနှင့်ပတ်သက်၍ သဘောတူညီချက်တစ်စုံတစ်ရာ မရရှိသေး။ စေ့စပ် ဆွေးနွေးနေကြဆဲပင် ရှိသေးသည်။ မည်သို့ဆိုစေ တစ်နေ့သောအခါတွင်တော့ မိမိတို့၏ အကူအညီကို သူတို့

ယူရမည်သာဖြစ်သည်။ စပိန်နိုင်ငံသည် ကော်တီဌေးနိုင်ငံမှ ရရှိနေသည့် စားနပ်ရိက္ခာများကို ဂျာမန်များအား ပို့ပေးနေကြောင်းကို သူသိသည်။ ဂျာမန်က စပိန်ကို ကူညီခဲ့ဖူးသည်။ ထိုကူညီမှုအတွက် ကျေးဇူးပြန်ဆပ်နေရသည့် သဘောဖြစ်သည်။

ဒုဗိုလ်မှူးကြီးက သူ့ယူနီဖောင်းအိတ်အတွင်းမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကိုထုတ်ပြီး ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ပြောသည်။

“ရောဘတ်ဒီကွိုင်း ဆိုတဲ့လူနဲ့ သံအမတ်ကြီးနဲ့ သိကျွမ်းကြတယ်ဆိုတာ မှန်ပါသလား”

“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်တို့ ကျောင်းနေဖက်ပဲ။ ပြီးတော့ ကျုပ်သူငယ်ချင်းလဲဖြစ်တယ်”

“သူဟာ ဂျူးလူမျိုးဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုကော သံအမတ်ကြီး သိပါသလား” ဒုဗိုလ်မှူးကြီး၏ လေသံထဲတွင် ရွံ့မှန်းစက်ဆုပ်သည့် လေသံများပါလာသည်။

“ကျုပ်သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ဂျာမန်လူမျိုးတွေလဲ ရှိတယ်” ဒက်ခ်စ်ကလည်း သူ၏လေသံအတိုင်း ရွံ့မှန်းစက်ဆုပ်သည့် အနေမျိုးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ သို့သော် သူ့အမူအရာကို ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်က မသိချင်ယောင်ဆောင်လိုက်သည်။

“သူ့ကို မကြာခင်တုန်းကရော သံအမတ်ကြီး တွေ့မိပါသေးသလား”

“မတွေ့ဘူး”

“ညတုန်းက သံအမတ်ကြီး ဘယ်မှာရှိနေခဲ့ပါသလဲ” အရာရှိငယ်က ရုတ်တရက် ဝင်မေးသည်။

ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို ပြန်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မောင်ရင့်အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး”

“သံအမတ်ကြီးကို တစ်ခု သတိပေးပါရစေ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဂျာမနီအမိန့်ငံတော်ကြီးရဲ့ အရေးကိစ္စအတွက် သံအမတ်ကြီးဆီကို ရောက်လာကြတာ ဖြစ်ပါတယ်” ဒုဗိုလ်မှူးကြီးက လေသံပြတ်ပြတ်ဖြင့် ပြောသည်။

“ကျုပ်ကလဲ ဗိုလ်မှူးတို့ကို တစ်ခု သတိပေးပါရစေ။ ဗိုလ်မှူးတို့ဟာ ကော်တီဝွေးသံရုံးထဲကို အခု ရောက်နေကြတာဖြစ်တယ်။ ကဲ ... ခင်ဗျားတို့ ထွက်သွားကြတော့” ဒက်ခ်စ်က ထိုင်ရာမှထပြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ပြောသည်။

မျက်လှည့်ပြလိုက်သကဲ့သို့ သူတို့နောက်မှ တံခါးသည် ရုတ်တရက် ပွင့်သွားသည်။ ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်နှစ်ယောက်သည် ကြောင်တိကြောင်ကန်းဖြင့် ရပ်နေကြသည်။

“လူကြီးမင်းများခင်ဗျာ။ ဒီသံရုံးဝင်းအတွင်းက အခုချက်ချင်း ထွက်သွားကြပါ”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖိုအဲလ်ဒါက သဘောကျလိမ့်မယ် မဟုတ်ပါဘူး” အရာရှိငယ်က ပြန်ပြောသည်။ ဒက်ခ်စ်၏လေသံသည် အေးစက်မာကျောနေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အကြီးအကဲကို သတင်းပြန်ပို့ပါ။ တကယ်လို့ ကျုပ်နဲ့ တွေ့ချင်သပဆိုရင် သံတမန်စည်းကမ်းချက်တွေအတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ပါ။ ဒီလို တွေ့ခွင့်ရဖို့အတွက် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ နိုင်ငံခြားရေးဌာနက စီစဉ်လိမ့်မယ်”

သူတို့ အခန်းထဲမှ ထွက်သည့်အချိန်မှာပင် သူက ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ သူ့နောက်ဘက်သို့ ဖက်ကက် ရောက်လာသည်။

“သူတို့က ဘာသိချင်လို့တဲ့လဲ”

“ခင်ဗျား အကုန်ကြားပြီးသားပါဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့များ မေးနေသေးလဲ။ သော့ပေါက်က ချောင်းပြီးနားထောင်တဲ့ အကျင့်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် မကုန်းနိုင်လောက်အောင် ခင်ဗျား သိပ်ဝနေပြီလား” ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို ပြန်ပြောသည်။

“ရောဘတ် သတင်း မင်း ဘာကြားသလဲ”

“မကြားဘူး။ ကာရိုလင်း တယ်လီဖုန်းမဆက်တာလဲ နှစ်ပတ် သုံးပတ် ရှိသွားပြီ”

ဒက်ခ်စ်သည် ချက်ချင်း စိုးရိမ်ပူပန်သွားတော့သည်။ ဒီလိုအဖြစ်အပျက်မျိုး မကြာခင် ဖြစ်လာတော့မည်ကို မတွေးမိရကောင်းလားဟုလည်း သူ့ကိုယ်သူ မကျေမနပ်ဖြစ်မိသည်။ ကာရိုလင်းနှင့် သူသည် တစ်ပတ်လျှင် အနည်းဆုံးတစ်ကြိမ်ကျတော့ တယ်လီဖုန်းဖြင့် စကားပြောဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ကာရိုလင်းကို သူ့အိမ်သို့သွားပြီး ဒက်ခ်စ် တွေ့ခဲ့ဖူးသေးသည်။ အကြိမ်များများစားစားတော့ မဟုတ်။ ကာရိုလင်းသည် အိမ်ထဲမှအိမ်ပြင်သို့ မထွက်။ ပြင်သစ်နိုင်ငံကို ဂျာမန်များ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြသည့် အချိန်မှစပြီး ကာရိုလင်းသည် သူ့အဖေနှင့် အမေရိကန်သို့ လိုက်သွားပြီဟု သူ ထင်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ထင်သလိုမဟုတ်။ ကာရိုလင်းသည်လည်း သူ့အစ်ကို ရောဘတ်၏ စိတ်ထားမျိုးဖြစ်သည်။ စစ်ကိုကြောက်၍ ထွက်ပြေးသည့်အလုပ်ကို ယုံကြည်သူမဟုတ်ပေ။

“ကာရိုလင်းကို ဖုန်းဆက်ကြည့်ဦးမှပဲ”

ဒက်ခ်စ်က ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး နံပါတ်များကို လှည့်နေသည်။ မည်သူမျှ ပြန်မထူး။ မိနစ်အတော်ကြာအောင် ထပ်ဆက်နေသည်။ မည်သို့မျှ မထူးခြား။

တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချပြီးသောအခါ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ စိုးရိမ်ပူပန်ရိပ်များ ပေါ်လာသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကတော့ တယ်လီဖုန်း ပြန်ထူးရမည်။ အိမ်မှာ ကာရိုလင်း မရှိသည့်တိုင်အောင် အိမ်ဖော် အများအပြားရှိနေမြဲ ဖြစ်သည်။ အနည်းဆုံး နှစ်ယောက်တော့ ရှိတတ်သည်။

“ပြန်မထူးဘူးလား”

ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းခါပြသည်။

“မင်း ဘယ်လိုထင်သလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေ ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြပြီနဲ့တူတယ်” ဒက်ခ်စ်က စိတ်မသက်မသာဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

+

ကာရိုလင်းသည် ကုလားထိုင်အစွန်းမှာထိုင်ရင်း ခေါင်းလောင်းမြည်နေသည့် တယ်လီဖုန်းကို ငေးကြည့်နေသည်။ ဂျာမန်တစ်ယောက် သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်နေသည်။ ရိုးရိုး အရပ်ဝတ်အရပ်စားကိုပင် ဝတ်ဆင်ထားသည်။

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ တယ်လီဖုန်း ပြန်မထူးတာလဲ။ ခင်ဗျားအစ်ကို ဖြစ်နေနိုင်တာပဲ။ သူ ဒက်ရာရပြီး အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်ချင် ရောက်နေနိုင်တာပေါ့” ဟု ဂျာမန်ကပြောသည်။

ကာရိုလင်းက ခေါင်းလောင်းသံမြည်နေသည့် တယ်လီဖုန်းကို မကြည့်တော့ဘဲ မျက်နှာလွှဲနေလိုက်သည်။ ထိုသို့ နေရသည်ကမှ စိတ်သက်သာရာ ရသေးသည်။

“အစ်ကို့သတင်းကို ကျွန်မ မကြားတာ လပေါင်း တော်တော်ကြာနေပြီ။ အခုအချိန်ကျမှ ဘာဖြစ်လို့ သူ ဖုန်းဆက်ရမှာလဲ”

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြောပါရောလား။ ဆိပ်ကမ်းမှာ အုံကြွမှုတစ်ခုဖြစ်ခဲ့တယ်။ အားလုံးကို ကျွန်တော်တို့ သတ်ပစ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ဒက်ရာနဲ့လွတ်သွားသူဟာ ခင်ဗျားအစ်ကို ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ယုံကြည်ထားတယ်” ဂျာမန်အရာရှိက စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် ပြောပြနေသည်။

“ရှင်တို့မှာ ဘာအထောက်အထားရှိလို့လဲ” ဟု ကာရိုလင်းက ပြန်မေးသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းသံ ရပ်သွားသည်။ သူလည်း စိတ်သက်သာရာ ရသည့်အနေဖြင့် သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

“သူ လွတ်သွားတယ်။ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ပြောပြီးပြီမဟုတ်လား။ သူ လွတ်သွားတယ်။ နောက်ပြီးတော့ လွတ်သွားသူဟာ ခင်ဗျားအစ်ကိုဖြစ်ကြောင်း ကျုပ်တို့ကို အာခံသူတစ်ဦးဟာ မသေခင် ပြောပြသွားတယ်” ဂျာမန်သည် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် စိတ်မရှည်တော့သလို ပြန်အော်သည်။

“ဒီလို ဖြောင့်ချက်ပေးတာမျိုးတွေကို ကြားဖူးပေါင်း များလှပါပြီရှင်” ကာရိုလင်းကလည်း မုန်းတီးစွာ ပြန်ပြောသည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လွတ်သွားတာဟာ ခင်ဗျားအစ်ကိုပဲ။ သူဟာ ဒဏ်ရာနဲ့ ဟောဒီ ပါရီမြို့ထဲက တစ်နေရာရာမှာ ရှိနေတယ်။ ဒီအိမ်နဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့နေရာမှာ ရှိနေရမယ်။ သွေးထွက်လွန်ပြီး မေ့နေတာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ သူ့ကို ကျုပ်တို့လက်အပ်ရင် သူ့အသက် ချမ်းသာဖို့ရှိတယ်” ဂျာမန်၏အသံက ပို၍ မာကျောလာသည်။

“ဘယ်သူက ချမ်းသာခွင့်ပေးမှာလဲ။ ဘာအတွက် ချမ်းသာခွင့်ပေးမှာလဲ။ အုတ်နံရံကို ကျောမိုးပြီး ပစ်အသတ်ခံရဖို့အတွက်လား” ကာရိုလင်းက ပြန်ငေါ့သည်။

“ကျုပ်တို့ ဒါလောက်လဲ မဆိုးပါဘူး။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ရန်သူတွေက ဝါဒဖြန့်နေတာကို မယုံပါနဲ့”

ကာရိုလင်းက ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ စားပွဲပေါ်ရှိ စီးကရက်ဘူးထဲမှ တစ်လိပ် နှိုက်ယူသည်။ ဂျာမန်က ခပ်သွက်သွက် မီးခြစ်ခြစ်ပြီး ကိုယ်ကိုကိုင်းကာ မီးညှိပေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျား ဒါလောက်တောင် နားဝေးပြီး ခေါင်းမာနေတာလဲ။ ခင်ဗျား သဘောပေါက်ဖို့ကောင်းပါတယ်။ ခင်ဗျားလဲ ဂျာမန်တိုင်းရင်းသားကနေ ဆင်းသက်လာတာပဲ။ အနည်းဆုံး ခင်ဗျားရဲ့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်တွေဟာ ဂျာမနီနိုင်ငံမှာ နေခဲ့ကြတာပဲ။ နောက်မှ ဒီကို ပြောင်းလာကြတာ မဟုတ်လား”

ကာရိုလင်းက စီးကရက်ကို အားရအောင် ရှိုက်ဖွာလိုက်သည်။

“ဒါဟာ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာလောက် ရှိသွားပါပြီ။ ဂျာမနီနိုင်ငံက ထွက်လာရတာဟာလဲ ကျွန်မတို့က ဂျူးလူမျိုးတွေ ဖြစ်နေလို့ ထွက်လာရတာပါ။ ကျွန်မတို့က ဒါတွေကို မေ့သွားပြီဖြစ်ပေမဲ့ အခြေအနေတွေက ဘာမှ မပြောင်းလဲသေးဘူး”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဂျာမန် အမိနိုင်ငံတော်ကြီးဟာ အကြောင်းမဲ့တွေကို မလုပ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ ခင်ဗျား ကြားဖူးမှာပေါ့။ တစ်ခါတုန်းက ဂျာမနီနိုင်ငံသား ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့လူဟာ အမြဲတမ်း ဂျာမန်လူမျိုး ဖြစ်နေမှာပဲ။ ခင်ဗျား ဂျူးလူမျိုးဆိုတာကိုတောင်မှ ကျုပ်တို့ မေ့နေခဲ့ပါပြီ”

“ရှင်တို့ကတော့ မေ့နိုင်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ကတော့ မမေ့နိုင်ဘူး”

ကာရိုလင်းက သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်းမှ ပြောလိုက်သည်။ ဂျာမန်သည် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စေ့ပစ်လိုက်သည်။ ကာရိုလင်း၏ပါးစပ်ထဲမှ စီးကရက်ကို ဆွဲယူ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ စောစောက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှုများအားလုံး ရုတ်ခြည်း ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

“ဂျူးစုတ်မ။ နောက်တစ်ခါ တယ်လီဖုန်းလာရင် မင်း ပြန်ထူးရမယ်”

“ပြန်မထူးရင်ကော”

ချက်ချင်း သူ လှုပ်ရှားသွားသည်။ ကာရိုလင်း၏မျက်နှာကို လက်ပြန်ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ကုထားထိုင်ပေါ်မှ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကာရိုလင်း ကျသွားသည်။ ဂျာမန်ကို ပြန်ငေးကြည့်နေသည်။ ဂျာမန်ကလည်း သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ရပ်ပြီး မုန်းတီးစက်ဆုပ်သည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“မထူးရင် အကြောင်းသိရမှာပေါ့ကွာ”

+

လမ်းတစ်ဖက်ရှိ တံခါးပေါက်သို့ ရောဘတ် ချဉ်းကပ်လာသည်။ ဒဏ်ရာရထားသည့် ပခုံးစွန်းကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ကိုင်ထားသည်။ သူ့လက်ချောင်းများကြားမှ သွေးများ ယိုစီးကျနေသည်။ အိမ်ပေါ်သို့ သူ မော့ကြည့်သည်။

အချိန်မှာ မိုးစင်စင်လင်းတော့မည်ဖြစ်သော်လည်း စာကြည့်ခန်းထဲမှ မီးရောင်ထွက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ခန်းဆီးများကိုလည်း အပြည့်ချထားသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် ဂျာမန်စစ်ကားတစ်စီးနှင့် စစ်သားနှစ်ယောက် စောင့်နေကြသည်ကို မြင်ရသည်။

ရုတ်တရက် အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီး ပွင့်လာသည်။ စစ်သားနှစ်ယောက်က ကားပေါ်မှဆင်းပြီး သတိအနေအထားဖြင့် ရပ်နေကြသည်။ ကာရိုလင်းနှင့် လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ ထိုသူသည် အညှိုးရောင် အရပ်ဝတ်အရပ်စားကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ စစ်သားတစ်ယောက်က ကားတံခါးဖွင့်ပေးသည်။ ကာရိုလင်း ဝင်ထိုင်သည်။ အရပ်ဝတ်နှင့်လူက စစ်သားကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြောပြသည်။

နံနက်ခင်း လေသင့်သဖြင့် သူတို့လေသံများ လွင့်မျောလာသည်။ သို့သော်လည်း ဘာသံကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲ မကြားရ။ အရပ်ဝတ်နှင့်လူက ကားတွင်းသို့ဝင်ပြီး ကာရိုလင်းဘေးမှာ ထိုင်သည်။ ကားမောင်းထွက်သွားသည်။ စစ်သားတစ်ယောက် ခဏ ရပ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ အိမ်တွင်းသို့ လှည့်ဝင်သွားသည်။

တံခါးပိတ်သွားသည်အထိ ရောဘတ်က စောင့်နေသည်။ ပြီးတော့ သူ ပုန်းကွယ်နေသည့်နေရာမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းပေါ်တွင် သူတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သည်။ ကာရိုလင်းကို ဖမ်းမိသွားခြင်းသည် မိမိအင်္ဂါရာရနေသည်ထက် ပိုမို အရေးကြီးသည်။ သူတို့၏အကျဉ်းသား ဖြစ်သွားပြီဆိုလျှင် မည်သို့သော အတွေ့အကြုံများနှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့မည်ကို သူ သိသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လာသည်။ သူတို့လက်မှ ကာရိုလင်း လွတ်မြောက်ရေးကို ဆောင်ရွက်ရတော့မည်။

မိမိ အဖမ်းခံလိုက်ရလျှင် ကောင်းမည်လားဟု တွေးမိသေးသည်။ သို့သော်လည်း အကြောင်းထူးမည်မဟုတ်ကြောင်း စဉ်းစားမိသောကြောင့် ထိုအကြံအစည်ကို လက်လျှော့လိုက်သည်။ ထိုသို့ အဖမ်းခံလိုက်ရလျှင် နာဇီတို့သည် မိမိတို့နှစ်ယောက်ကို အလွယ်တကူနှင့် ဖမ်းမိလိုက်ခြင်းမှတစ်ပါး အခြား ဘာမှ ထူးခြားလာမည်မဟုတ်။ သူပုန်းခွန်းက နာလာသည်။ ပြေးခဲ့လွှားခဲ့ရသောကြောင့် သွေး ပိုထွက်လာသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း အားအင် ကုန်ခန်းနေပြီ။ လမ်းတစ်ဖက်မှ စစ်ဖိနပ်သံများ ကြားရသည်။ ပြန်လှည့်ကြည့်နေစရာ မလိုပါ။ မူလက ပုန်းနေသည့် အကွယ်ကလေးအောက်သို့ ပြန်ဝင်နေလိုက်မိသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခြေသံများ ဝေးကာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

အလင်းရောင် မပွင့်တပွင့်အချိန်မှာ သူသည် ဦးတည်ရာမရှိဘဲ လျှောက်နေမိသည်။ သွားစရာနေရာလည်း မရှိတော့။ အားလုံးလည်း အသတ်ခံကုန်ကြပြီ။ တစ်နေရာသွားလျှင် ဂျာမန်များ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အင်္ဂါရာမှ သွေးပိုထွက်လာသဖြင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင် အားအင်ကုန်ခန်းသည်ထက် ကုန်ခန်းလာသည်။ ပုန်းခိုရမည့်နေရာကို အမြန်ဆုံးတွေ့လျှင်တွေ့ မတွေ့လျှင် လမ်းပေါ်တွင် လဲနေသည့်သူ့ကို ဂျာမန်များ တွေ့သွားကြပေတော့မည်။

*

(၁၈)

“မွန်ဇာနော့စ်။ မဒမ်ဘလင်ရှေး စကားပြောနေတယ်။ မှတ်မိရဲ့လား”

တယ်လီဖုန်းထဲတွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏အသံ ပေါ်လာသည်။ သတိထားပြီး လေသံသာသာနှင့် ပြောနေသည့်အသံမျိုး ဖြစ်သည်။

“မှတ်မိပါတယ်ဗျာ။ နေကောင်းရဲ့လား မဒမ်ဘလင်ရှေး”

ပါရီမြို့သို့ ဒက်ခ်စ် ပြန်ရောက်လာသည့်အချိန်မှစ၍ မဒမ်ဘလင်ရှေး၏ အိမ်ရှေ့မှ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းလိုလို သူ ဖြတ်လျှောက်ခဲ့သည်။

“နေကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်တော့ မကောင်းလှဘူးပေါ့ကွယ်။ ပါရီမြို့ကို မင်းပြန်ရောက်လာတဲ့အချိန်ကစပြီး တို့ဆီကို အလည်အပတ်ကလေးတောင် တစ်ခေါက်တလေမှ မလာဘူး”

ဒက်ခ်စ်သည် နားမလည်သလို ဖြစ်သွား၏။ သူသည် မဒမ်ဘလင်ရှေး၏ ဖောက်သည်တစ်ယောက် မဟုတ်။ မည်သို့မျှလည်း မသက်ဆိုင်။ သို့သော်လည်း သူ ချက်ချင်း ပြန်သတိရသည်။ မဒမ်ဘလင်ရှေးသည် ဘေရွန်ဒီကွိုင်းနှင့် ပတ်သက်နေသူ ဖြစ်သည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် အလုပ်များနေလို့ပါ”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ချမ်းသာမှုကလေးအတွက်မှ အချိန်မပေးနိုင်လောက်အောင်တော့ အလုပ်မများနိုင်ဘူး ထင်ပါရဲ့ကွယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ သူ့အလုပ်ကို အကောင်းဆုံးလုပ်နိုင်အောင် တစ်ခါတစ်ရံတော့ စိတ်ချမ်းသာမှုကလေးတွေ လုပ်သင့်တာပေါ့”

သူက အပြစ်ဆိုနေပြန်သည်။

“ကျွန်တော် ထပ်ပြီး တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ” ဒက်ခ်စ်က ရယ်သည်။

“ဒီနေ့ည အလည်အပတ်တော့ လာနိုင်လိမ့်မယ်ထင်ပြီး တယ်လီဖုန်းဆက်တာပါကွယ်။ ဧည့်ခံပွဲလေးတစ်ခု စီစဉ်ထားပါတယ်။ အထူးဧည့်ခံပွဲလေးပေါ့။ အင်မတန် ပျော်စရာကောင်းမှာပါ။ ငါ့တူကြီး စိတ်ချမ်းသာသွားရပါစေမယ်”

“ကျွန်တော့်မှာ တခြား အချိန်းအချက်တစ်ခုရှိ ...”

ဒက်ခ်စ်က သူ့ရှေ့မှ ပြက္ခဒိန်ကို ကြည့်ပြီး ပြောပြသည်။

“မင်း မလာဘူးဆိုရင်တော့ တို့ သိပ်ကို စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်မှာဘဲ မွန်ဖွာနေစွမ်း။ နောက်ပြီးတော့ ဒီဧည့်ခံပွဲကလဲ မင်းကို အကြောင်းပြုပြီး လုပ်တာလို့ပဲ ဆိုပါတော့ကွယ်” မဒမ်ဘလင်ရှေးက သူ့စကားကို အဆက်မခံဘဲ ဖြတ်ပြောသည်။ ထိုလေသံထဲတွင် ဇွတ်အကျပ်ကိုင်သလိုဖြစ်ပြီး ထူးဆန်းနေသည့်ဟုလည်း ဒက်ခ်စ် အကဲခတ်မိသည်။

“ကောင်းပြီလေ။ ကျွန်တော် လာခဲ့ပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် နောက်ကျမယ်”

“ဘယ်လောက်တောင် ကျမလဲ”

“သန်းခေါင်ကျော် တစ်နာရီ”

“ဒါဆိုရင် ကျေနပ်လောက်ပါတယ်။ ဒီအချိန်မတိုင်ခင်တော့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဘာမှ ဖြစ်နိုင်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး”
အဘွားကြီးသည် စိတ်သက်သာရာ ရသွားပုံရသည်။

တယ်လီဖုန်း ပြန်ချထားလိုက်သည့်အချိန်တွင် ဖက်ကက် ဝင်လာသည်။

“ကဲ ... ခင်ဗျား ဘာတွေ တွေ့လာခဲ့သလဲ”

“ကောင်မလေးပါသွားတာ သေချာပါပြီ။ အိမ်ဖော်တွေကိုမေးတာ တစ်ယောက်ကမှ မဖြေဘူး။ စစ်သားနှစ်ယောက်ကလဲ
အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ စောင့်နေကြတယ်”

“အိမ်နီးနားချင်းတွေကိုရော မေးကြည့်မိသေးသလား”

“မေးတယ်။ ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ ဒါမှမဟုတ် မပြောရဲကြတာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ အားလုံး ဒီအတိုင်းချည်းပဲ”

ဒက်ခ်စ်က စဉ်းစားနေသည်။

“အခုလေးပဲ မဒမ်ဘလင်ရှေးက ကျွန်တော့်ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖုန်းလှမ်းဆက်တယ်။ ဒီအဘွားကြီးဟာ ဘေရန်ရဲ့ မိတ်ဆွေပဲ။
အဲဒီမှာများ ကာရိုလင်း ပုန်းနေလေသလား။ မဒမ်ဘလင်ရှေးပြောပုံကတော့ ဒီနေ့ည သူတို့ဆီကို ကျွန်တော်မလာရင်
မဖြစ်တဲ့ပုံမျိုးပဲ”

ဒက်ခ်စ်က ဆေးပြင်းလိပ်ကို လှမ်းယူသည်။ တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်း မြည်လာပြန်သည်။ ဒက်ခ်စ်က ကောက်ကိုင်သည်။
ဂျီစယ်လီဒီအာစီ၏အသံကို ကြားရသည်။ ထုံးစံအတိုင်း အိပ်ချင်မူးတူးသံပင်။

“မောင်ရေ ... ကောင်းသော မနက်ပါနော်။ မနေ့ညက ဧည့်ခံပွဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ပြီး
ပြန်သွားရတာလဲ”

ဒက်ခ်စ်က လက်မှနာရီကို ကြည့်သည်။ မွန်းတည့်နေပြီ။

“မင်း စိတ်ချမ်းသာနေတာကို တွေ့ရလို့ပါကွာ”

“မောင်ကလဲကွယ်။ ဧည့်ခံပွဲထဲမှာ မောင် ရှိနေလို့ စိတ်ချမ်းသာနေတာပါ”

“မင်း ပတ်လည်မှာလဲ ယောက်ျားခြောက်ယောက် ဝိုင်းလို့။ မင်း အနားကိုတောင် ကိုယ်ကပ်လို့မရဘူး”

“ဒါပေမဲ့ အခုလေ အချစ်တစ်ယောက်တည်းရယ်။ မောင် နေ့လယ်စာ လာစားနိုင်မလား”

ဂျီစယ်လီ မည်သို့ရှိမည်ကို ဒက်ခ်စ်၏မျက်စိထဲတွင် အလိုလို မြင်ယောင်နေမိသည်။ ညအိပ်ဝတ်ရုံကို ဝတ်ထားရင်း ခုတင်ပေါ်မှာ မှောက်လျက် နေလိမ့်မည်။ ခုတင်နားမှာရှိသော တယ်လီဖုန်းကို ကိုင်ပြီး ပြောနေလိမ့်မည်။ အလိုလို သူ မြင်ယောင်နေမိသည်။

“လာတော့ စားချင်တယ်ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အို ... မောင်ရယ်။ အချစ် စိတ်ဆိုးလိုက်တာ”

ဂျီစယ်လီ၏ တကယ့်စိတ်ဆိုးသံကြောင့် ဒက်ခ်စ်က အားပါးတရ ရယ်မောမိသည်။ ဂျီစယ်လီသည် တကယ့်ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်သည်။ စိတ်ပါသည်ဖြစ်စေ၊ မပါသည်ဖြစ်စေ သူ ဖြစ်ချင်သည့်အသံမျိုးကို ဖြစ်အောင် ပြောနိုင်သည်။ သူဖြစ်ချင်သည့် အမူအရာမျိုးကို ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်သည်။

“လုပ်မနေစမ်းနဲ့ကွယ်။ မင်း စိတ်မဆိုးပါဘူး။ အခု မောင်နဲ့ တယ်လီဖုန်းစကားပြောပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း မင်း ပြန်အိပ်တော့မှာပါ။ မောင် မသိတာမှတ်လို့။ မင်း အစီအစဉ်ဟာ အမြဲတမ်း ဒီအတိုင်းချည်းပဲ မဟုတ်လား” ဒက်ခ်စ်က ရယ်မောရင်းဖြင့် ပြန်ပြောလေသည်။

ထိုအခါကြမှပင် ဂျီစယ်လီကလည်း ပြန်ရယ်သည်။ သူ့နားထဲသို့ လျှောက်လှဲသည့်ရယ်သံ တိုးဝင်လာသည်။

“ဒါဖြင့်ရင် ဒီည ညစာ လာစားမလား မောင်”

“ဒါပေမဲ့ ညသန်းခေါင်ကျရင် ပြန်မယ်နော်။ မောင့်မှာ ချိန်းထားတာတစ်ခု ရှိသေးတယ်”

“ညသန်းခေါင်ကြီးမှာ ...”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ”

“ဘယ်ကောင်မနဲ့ ချိန်းထားသလဲ” မနာလိုသံပေါ်လာသည်။ ယခုတစ်ကြိမ် မနာလိုသံသည် ဟန်လုပ်ပြောခြင်း မဟုတ်ပါ။

“ဟော ... လုပ်ပြီ။ တခြားကောင်မတစ်ကောင် ရှာချိန်ရအောင်များ ကိုယ့်ကို မင်း အချိန်ပေးဖူးလို့လား”

“ရွတ်တီးရွတ်နောက် လုပ်မနေနဲ့။ ကျွန်မ ဒါမျိုး မရဘူး။ အင်မတန် သဘောထားသေးတာ သိတယ်မဟုတ်လား”

“ကောင်းပါလေ့ကွယ်။ မောင့်အပေါ်မှာ သဘောထားသေးတာ အကောင်းဆုံးပဲပေါ့”

+

ဆာဂျီသည် ရွှေနန်းတော်ပုဂံတယ်ရှေ့မှာ ရပ်နေသည်။ အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုလုံးကို ဂျာမန်များက သိမ်းပိုက်ထားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ယခင်က အပြင်အဆင် အနံ့အသက်မျိုး မရှိတော့။ ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ သူ ဝင်လာခဲ့သည်။ နံရံများပေါ်မှာ ဆေးများ ကွာကျနေသည်ကိုလည်း သတိထားမိခဲ့သည်။

ဂျာမန်တပ်ကြပ်က သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ အဖိုးတန် အဝတ်အစားများကိုကြည့်ပြီး လေးလေးစားစားဖြင့် ဆီးမေးသည်။

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်ပါသလဲ ခင်ဗျာ”

“ဗိုလ်မှူးကြီး မြို့စားကြီး နစ်ကိုဗစ်”

“ချိန်းထားပြီးပါပြီလား ခင်ဗျာ။ ဗိုလ်မှူးကြီး သိပ်အလုပ်များနေပါတယ်”

“သူ့ လက်ခံတွေမှာပါ။ ဒီမှာ သူ့သား ရောက်နေတယ်လို့ သတင်းပို့ပေးပါ”

တပ်ကြပ်က တယ်လီဖုန်း ကောက်ကိုင်သည်။ ခဏကြာတော့ စစ်သားတစ်ယောက်က ဆာဂျီကို ဒုတိယထပ်သို့ လိုက်ပို့ပေးသည်။ အခန်းတစ်ခုအတွင်း ခေတ္တရပ်သည်။ တံခါးပေါ်တွင် သူ့အဖေ၏အမည်ဆိုင်းဘုတ် ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပြီးတော့ အခန်းတံခါး ဖွင့်ဝင်သွားသည်။ အဖေ့ကို တွေ့သောအခါ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ရပ်နေမိသေးသည်။ သူ့အဖေနှင့်တွေ့တိုင်း သူ့လုပ်နေကျအကျင့် ဖြစ်သည်။ သူ့အဖေက ထိုင်နေရာမှထလာပြီး သူ့ကို သိမ်းကျုံးဖက်ထားသည်။

“ဆာဂျီ ... ဆာဂျီ ... ဖေဖေသားလေး ဆာဂျီ”

အဘိုးကြီးက သူ့နာမည်ကို ထပ်ခါထပ်ခါ ရွတ်နေသည်။ မျက်လုံးထဲတွင်လည်း မျက်ရည်များပြည့်လာသည်။ ဆာဂျီ မော့ကြည့်သည်။ ယခင်ကထက် ပါးရေနှားရေများ တွန့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆံပင်လည်း တိုသွားသည်။ ပို၍လည်း ဖြူလာသည်။

“ဖေဖေ နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ်ကွယ်”

အဘိုးကြီးက လျှိုက်လှဲသောလေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ ထို့နောက် စားပွဲနောက်သို့ ပြန်လှည့်သွားပြီး ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ရှုရှားစီးကရက်အရှည်ကြီးတစ်လိပ်ကို မီးညှို့နေသည်။

“သားကို ကြည့်ရတာလဲ ဟန်ကျနေပုံရပါတယ်။ မောင့်ဇနီးကော နေကောင်းရဲ့လား”

“သူ အမေရိကန်ကို ပြန်သွားပြီ ဖေဖေ”

အဘိုးကြီးက သူ့ကိုကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။

“အနာစတားရှားလေးကို ခေါ်သွားသလား”

“မခေါ်ပါဘူး ဖေဖေ။ အနာစတားရှားက ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူပါ”

ဆာဂျီက ခေါင်းခါပြသည်။

“မြေးမလေး နေကောင်းရဲ့လား”

“အခြေအနေ အများကြီး ကောင်းလာပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အချိန် အတော်ကြာကြာတော့ စောင့်ရဦးမယ်”

“သားရဲ့မိန်းမက ပြန်လာမှာလား” အဘိုးကြီးက တည့်တည့်ပင် မေးသည်။

“ကျွန်တော်တော့ မထင်ဘူး ဖေဖေ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တိတ်ဆိတ်သွားကြ၏။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားမပြောဘဲ ငြိမ်နေကြသည်။ ဆာဂျီက ရုံးခန်းကို လှည့်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်သည်။

“ရုံးခန်းကတော့ အနိပ်စားပဲ”

“အမှန်ကတော့ ဖေဖေက ဒီမှာ တာဝန်ယူဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပါရီမြို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွမ်းကျင်တယ်လို့ စစ်ဦးစီးဌာနက ဆုံးဖြတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဖေဖေ ဒီကိုရောက်နေတာ”

ထိုစကား ကြားသောအခါ ဆာဂျီက ရယ်သည်။

“ဖေဖေ ပြင်သစ်ပြည်က ထွက်သွားတုန်းကတော့ ဂျာမန်တွေက ဖေဖေကို ရုရှားပြည် ပြန်ပို့ပေးလိမ့်မယ်ထင်ပြီး ထွက်သွားတာ မဟုတ်လား”

“စစ်တပ်ဆိုတာ အတူတူချည်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေတို့ ရုရှားပြည်ကို စစ်ထိုးတော့မယ်” အဘိုးကြီးက မပြုံးမရယ်ဘဲ ပြန်ပြောသည်။

“စတာလင်နဲ့ မကျူးကျော်ရေးစာချုပ် ချုပ်ထားတယ် မဟုတ်လား”

“အာဏာရှင် ဟစ်တလာဟာ သဘောတူစာချုပ်တွေ အများကြီးချုပ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်စာချုပ်ကိုမှ သူ မစောင့်စည်းခဲ့ဘူး။ သူဟာ စစ်မျက်နှာတစ်ခု မပြီးသေးခင် နောက်ထပ် စစ်မျက်နှာအသစ်တစ်ခုကို ထပ်ဖွင့်ပြီး နှစ်ခုစလုံးကို တစ်ပြိုင်တည်းတိုက်တဲ့နေရာမှာ သိပ်တော်တယ်။ အင်္ဂလိပ်နဲ့ စစ်မျက်နှာဖွင့်ပြီးတဲ့အခါမှာ ဘာတွေဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ သား စောင့်သာကြည့်”

မြို့စားကြီးက လေသံကိုနိမ့်ပြီး ပြောသည်။

“ဖေဖေ တကယ် ယုံကြည်နေတာလား”

အဘိုးကြီးက ဆာဂျီကို ပြန်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။ လက်ထဲမှ ဆေးလိပ်ကို ပြာခွက်ထဲသို့ ထည့်ခြေသည်။

“လူဆိုတာ တစ်ခုခုကိုတော့ ယုံကြည်မှုထားရမယ်။ ဖေဖေတို့ ရုရှားပြည်က ထွက်လာတဲ့အချိန်ကစပြီး ဖေဖေတို့မှာ ယုံကြည်စရာမရှိအောင် ဖြစ်ခဲ့ကြရတယ်။ ဖေဖေတို့ရဲ့ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးဟာ တစ်ညတည်းနဲ့ ပျက်စီးသွားရတယ်။ ဖော်လီနီဗစ်တွေရဲ့ ခြေထောက်အောက်မှာ ပြားပြားဝပ်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်”

“ဖေဖေတို့ရဲ့ ကမ္ဘာကြီး ပြန်လည် ထူထောင်ခွင့်ကို ဟစ်တလာက ပေးမယ်လို့ ဖေဖေ ထင်သလား။ ဒီလိုဆိုရင် သူက တိုင်းပြည်တစ်ခုတည်းနဲ့ အားမရနိုင်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ နောက်ထပ် နိုင်ငံတွေကို သူဝင်တိုက်နေတာလဲ။ ကျွန်တော်တော့ မထင်ဘူး ဖေဖေ။ သူဟာ ဇာဘုရင်တွေထက် ပိုပြီး အာဏာမက်တဲ့လူ။ အာဏာကြီးတဲ့လူပါ။ ဒီလိုလူမျိုးက သူ့လက်ထဲရောက်လာတဲ့ တိုင်းပြည်ကို သူများလက်ထဲ ဘယ်ပြန်ပေးပါ့မလဲ”

ဆာဂျီသည် ထိုင်ရာမှထပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားကာ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်နေသည်။ သူ့အဖေက ဘာမှပြန်မပြော။ ခဏကြာတော့ သူလည်း ထိုင်ရာမှထပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်လာကာ ဆာဂျီ၏ဘေးမှာ ဝင်ရပ်သည်။ သားအဖနှစ်ယောက် ငြိမ်သက်စွာဖြင့် အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေကြသည်။

“ဖေဖေ ငယ်ငယ်တုန်းက အဘိုးနဲ့အတူတူ ပါရီမြို့ကို တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် အလည်လာကြတယ်။ ဖေဖေတို့လို မြို့စားနယ်စားတွေအဖို့ တစ်နှစ်ကို တကြိမ်လာဖို့လဲ လိုအပ်တယ်လို့ အဘိုးက ပြောလေ့ရှိတယ်။ ပါရီမြို့မှာ လူ့ဘဝအတွက် လေ့လာစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ လူ့လောကမှာ နေနည်း ထိုင်နည်းတွေလဲ လေ့လာစရာရှိတယ်။ ဟောဒီ ဟိုတယ်မှာပဲ ဖေဖေတို့ မြေးအဘိုး တည်းခိုလေ့ရှိကြတယ်။ အခုလိုပဲ ဖေဖေတို့မြေးအဘိုးဟာ ဟိုတယ်ပြတင်းပေါက်ကနေပြီး အောက်ကို ငုံ့ကြည့်နေတတ်ကြတယ်။ လမ်းပေါ်မှာ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြတဲ့ မိန်းမချောကလေးတွေ အလွန်လှပတဲ့ မြင်းတွေ ကထားတဲ့ ရထားလုံးတွေကို မြင်ရတယ်။ ညဘက်ဆိုရင်လဲ ဧည့်ခံပွဲတွေ ပွဲလမ်းသဘင်နဲ့ စည်ကားနေခဲ့တယ်”

အဘိုးကြီးက ခဏကြာအောင် စကားဖြတ်ထားပြီးမှ ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဖေဖေတို့တိုင်းပြည်မှာ တော်လှန်ရေးကြီးဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် ဒီကိုပဲ ဖေဖေ ပြန်ရောက်လာတယ်။ ဒီဟိုတယ်ကြီးကိုပိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဖေဖေကို ခင်မင်ရင်းစွဲရှိတာနဲ့ အလုပ်ပေးထားတယ်။ သူပေးထားတဲ့အလုပ်ကတော့ သားသိတဲ့အတိုင်း တံခါးမှူးပေါ့ကွာ။ ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်တွေကို ဖေဖေနဲ့ ပြောလေ့ရှိတယ်။ ဖေဖေကလဲ ဖေဖေ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတဲ့ နေရာကနေပြီး ဒီဟိုတယ်ကြီးအပေါ်ထပ်ကို မော့ကြည့်မိတယ်။ ဟိုအရင် အဘိုးနဲ့ အလည်လာတုန်းကကို ဒီဟိုတယ်ကြီးထဲမှာ ဘယ်တော့များမှ ပြန်နေခွင့် ကြုံရပါမလဲလို့ မကြာခဏ ဖေဖေ စဉ်းစားကြည့်မိတယ်။ တံခါးမှူးတာဝန်ယူပြီး ဖေဖေနေရတဲ့နေရာမှာ မိုးဒဏ်လေဒဏ် နှင်းဒဏ်တွေကို ခံနေရတယ်။ လုံခြုံမှုမရှိဘူး။ လုံလုံခြုံခြုံရှိတဲ့ ဒီဟိုတယ်ကြီးထဲမှာ ဟိုတုန်းကလို ဘယ်တော့များမှ ပြန်နေခွင့်ရမလဲလို့ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ရတယ်။ အခု အားလုံး တစ်ပတ်ပြန်လည်လာပြီ။ ဒီဟိုတယ်ကြီးထဲမှာ မိုးလုံလေလုံနဲ့ ဖေဖေ ပြန်ပြီး နေခွင့်ရပြီလေ”

“ဒါပေမဲ့ အားလုံးက ပြောင်းလဲကုန်ပြီ ဖေဖေ။ တူမှ မတူတော့တာ”

“ဘာကို ပြောတာလဲ”

“ဖေဖေ ငယ်ငယ်တုန်းက တွေ့ခဲ့ရတဲ့လူတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။ အမျိုးသမီး လှလှကလေးတွေ လမ်းပေါ်မှာ ရှိသေးရဲ့လား။ လှပတဲ့ မြင်းတွေ ကထားတဲ့ ရထားလုံးတွေ ရှိသေးရဲ့လား။ ရယ်သံမောသံတွေ ရှိသေးရဲ့လား။ ပါရီမြို့ကြီးဟာ ဟိုတုန်းက ပါရီမြို့ကြီးမှ မဟုတ်တော့ဘဲ။ ဟောဒီ ဟိုတယ်ကြီးတောင်မှ အရင်တုန်းကနဲ့ မတူတော့ဘူးလေ။ အလွန်ခမ်းနားထည်ဝါတဲ့

အခန်းကြီးတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။ ဖေဖေ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ပြီးတော့ ဒီဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ကော ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ။ သူလဲ ဂျူးလူမျိုးပဲ မဟုတ်လား”

အဘိုးကြီးက ဘာမှ ပြန်မဖြေ။ သူ့စားပွဲဆီသို့ ပြန်သွားကာ ကုလားထိုင်မှာ ပြန်ထိုင်သည်။

“ဒါကတော့ ဖေဖေ မသိဘူး။ ဖေဖေဟာ နိုင်ငံရေးသမားမဟုတ်ဘူး။ စစ်သားပဲ။ ဖေဖေနဲ့မဆိုင်တဲ့ ကိစ္စထဲမှာ ဖေဖေ ဝင်မပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ အလုပ်ရဖို့ အကူအညီလိုနေတဲ့အချိန်တုန်းက ဒီဟိုတယ်ပိုင်ရှင်က ဖေဖေကို အလုပ်ပေးခဲ့တယ်လို့ ဖေဖေပဲ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“မင်းကိုယ်တိုင်ကလဲ ဂျူးတွေအတွက် မချီတင်ကဲ ဖြစ်နေသလား”

မြို့စားကြီးက ဆာဂျီကို မော့ကြည့်သည်။

“မဆိုင်ပါဘူး ဖေဖေ။ ကျွန်တော်ပြောနေတာက ပါရီမြို့အကြောင်းပါ။ ရယ်သံမောသံတွေ၊ ပျော်ရွှင်စရာကောင်းတဲ့ မြင်ကွင်းတွေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်တွေအားလုံး ပျောက်ကွယ်သွားကုန်ပြီ။ ဒါတွေအားလုံးကို ဂျူးတွေက သူတို့နဲ့တစ်ပါတည်း သယ်သွားတာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့လေ”

အဘိုးကြီးက ဆာဂျီကို စိုက်ကြည့်သည်။

“မင်း ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်တော် အလုပ်ကိစ္စနဲ့ လာတာပါ ဖေဖေ။ ကျွန်တော်ဟာ ခရက်ဒစ်စီဘဏ်တိုက်ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်ပါ။ သူတို့ရဲ့ ငွေစာရင်းရှင်တွေနဲ့ အဆက်အသွယ်ရဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားနေပါတယ်”

“ဂျူးတွေလား”

“တချို့က ဂျူးတွေပါ”

“အင်း ... ဒီလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာကို ဖေဖေ ကြိုတင်မြင်ထားဖို့ကောင်းတယ်။ လေးစားလောက်တဲ့ အလုပ်အကိုင်တစ်ခုကို မင်းဘဝမှာ ဒါဟာ ပထမဦးဆုံး ရဖူးခြင်းပဲ။ ဒါတင်မကသေးဘူး၊ မဟုတ်တဲ့လူတွေနဲ့လဲ မင်း ပေါင်းမိနေပြီကိုး”

အဘိုးကြီးက စိတ်လေးသည့်အသံမျိုးနှင့် ပြန်ပြောသည်။

+

ကာရိုလင်းသည် အလွန်ချမ်းနေသည်။ သူ့ဘဝတွင် ဤမျှလောက်ဆိုးရွားသည့် အအေးဒဏ်ကို တစ်ခါမျှ မခံစားခဲ့ရဖူးဘူးချေ။ သူ့ကို ချုပ်နှောင်ထားသည့် အချုပ်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေး၏ အပေါက်ဝသို့ သူ လျှောက်လာသည်။ သံတိုင်များကိုကိုင်ပြီး အပြင်ကိုကြည့်သည်။ အဝတွင် ထိုင်နေသော အမျိုးသမီးထောင်မှူးက သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

“ကျွန်မ အဝတ်အစားတွေ သူတို့ ဘယ်တော့ပြန်ပေးမှာလဲ။ ကျွန်မ သိပ်ချမ်းနေပြီ”

အမျိုးသမီးထောင်မှူးက သူ့ကို မော့ကြည့်မြဲ ကြည့်နေသည်။ ပြင်သစ်စကား တတ်မည်မဟုတ်ကြောင်း စဉ်းစားမိသောကြောင့် သူတတ်သလောက် ဂျာမန်ဘာသာဖြင့် ထပ်မေးသည်။

“မသိဘူး”

စကြိုဘက်ဆီမှ ခြေသံကြားရသည်။ ထောင်မှူးက ထိုင်ရာမှထပြီး အလေးပြုသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏အသံ ကြားရသည်။ သို့သော်လည်း ကွယ်နေသဖြင့် လှမ်းမမြင်ရ။

“ကာရိုလင်းဒီကွိုင်း ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီအခန်းထဲမှာပါ”

“တံခါးဖွင့်စမ်း”

အမျိုးသမီးထောင်မှူးက တံခါး လာဖွင့်သည်။ လူတစ်ယောက်ဝင်သာအောင် ထောင်မှူးက ကိုယ်ကို ဘေးသို့ တိမ်းဖယ်ပေးသည်။ ကာရိုလင်းက ကျဉ်းမြောင်းသော အချုပ်ခန်းကလေး၏ တစ်ဖက်ထောင့်သို့ ဝင်ကပ်သည်။

ဝင်လာသူသည် တံခါးပေါက်က နိမ့်လွန်းသောကြောင့် ခေါင်းငုံ့ပြီးဝင်ရသည်။ အခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ သူ့ကိုယ်ကို မတ်မတ်ရပ်သည်။ နောက်မှာ ကျန်ခဲ့သည့် တံခါးကိုလည်း ခြေထောက်နှင့် နောက်ပြန်ကန်ပြီး စေ့သည်။ ကာရိုလင်းကို မြင်သောအခါ သူက မသိမသာ ပြုံးသည်။

“မရှက်ပါနဲ့။ ကျုပ်ကို မင်းရဲ့ ဆရာဝန်အဖြစ် သဘောထားပါ”

“ရှင် ဘယ်သူလဲ”

သူက ပြုံးပြန်သည်။ ကာရိုလင်း၏အသံထဲတွင် ကြောက်ရွံ့သည့်အသံ ပါသွားသည်ကို သူ သတိထားမိပုံရသည်။

“ဒီလိုမှမဟုတ်ရင်လဲ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးအဖြစ်နဲ့ ကျုပ်ကိုယူဆပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေအားလုံး ကျုပ်ကို ပြောပြရမယ်လေ။ မင်းရဲ့အပြစ်တွေအားလုံး ကျုပ်ရှေ့မှာ ဝန်ခံပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမပြုဖူးသေးတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကလေးတွေကစပြီး ကျုပ်ကို အားလုံးပြောပြပါ” ထိုသူက ချိုသာစွာဖြင့် ပြောနေသည်။

ကာရိုလင်း၏တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်လာသည်။ သို့သော်လည်း ယခုတစ်ကြိမ် အေးခြင်းသည် ရာသီဥတုကြောင့်မဟုတ်။ ကြောက်စိတ်များဝင်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မမှာ လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှမရှိပါဘူး။ အမှန်အတိုင်းပဲ ကျွန်မ ပြောခဲ့တာပါ။ ကျွန်မအစ်ကိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာအကြောင်းကိုမှ ကျွန်မ မသိရပါဘူး” လေသံဖြင့် သူပြန်ပြောသည်။

ထိုသူက မယုံကြည်နိုင်သလို ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ယမ်းခါနေသည်။

“ယုံပါရင် ... ကျွန်မကို ယုံပါ”

ကာရိုလင်းက သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ငုံ့ကြည့်မိသည်။ အလွန်တရာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးမိတော့သည်။

“ဘုရား ... ဘုရား၊ ရှင်တို့ယုံအောင် ကျွန်မ ဘာလုပ်ရတော့မှာလဲရှင် ...”

မျက်နှာကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ မှောက်ထားလိုက်မိသည်။

အရောင်တောက်နေသည့် ရှူးဖိနပ်များသည် မိမိအနီးသို့ ရွေ့လျားလာကြောင်း လက်ချောင်းကလေးများကြားမှ မြင်တွေ့ရသည်။

“မှန်တာကို ပြော”

“မှန်တာကို ကျွန်မ ...”

ကာရိုလင်းက ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် မော့ကြည့်မိသည်။ သည်အချုပ်ခန်း ကျဉ်းကျဉ်းကလေးအတွင်းမှာ မိမိ၏ဘဝ ရေတိမ်နစ်ရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သူ နားလည်လိုက်လေတော့သည်။

*

(၁၉)

“မောင် လုပ်နေပုံတွေဟာ သိပ်ကို အသိရခက်နေပြီ။ မောင် ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

စားပွဲတွင်ထိုင်နေရာမှ ဒက်ခ်စ် ထလိုက်သောအခါ ဂျီစယ်လီက မေးသည်။

ဒက်ခ်စ်က မှန်ရှေ့တွင်ရပ်ပြီး လည်စည်းကို နေသားတကျ သပ်ရပ်သွားအောင် ပြင်နေသည်။ ထို့နောက် သူ့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာရင်း ပြုံးပြသည်။

“မင်း ယုံမှာမဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ကိုယ့်မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ယောက်နဲ့ သွားတွေမလို့ပါ”

“မိတ်ဆွေဟောင်း ... ။ အခုလို သန်းခေါင်ကျော်အချိန်ကြီးမှာ သွားတွေမှာလား။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ အိမ်ဖွင့်ပေးတာ ဖာအိမ်ပဲ ရှိတော့တယ်”

“ဒါက မင်းအထင်ပါကွာ”

“ဖာအိမ်ကို သွားမှာလား။ ရှင်ပြောနေတာတွေကို ကျွန်မ ယုံမယ်လို့များ ရှင် ထင်နေသလား ဟင် ...” သူ စိတ်ဆိုးစပြုလာပြီ။

“ကိုယ်ပြောပြရင် မင်း ယုံမှာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြောထားပြီးပြီပဲကွာ”

“အခု ရှင် မိတ်ဆွေဟောင်းဆီကို သွားပြီးတွေ့မယ်။ အဲဒီယောက်ျားနဲ့ စကားပြောမယ်။ ဒါလောက်ပဲလား။”

“ယောက်ျားမဟုတ်ဘူး။ အမျိုးသမီး။”

“ကျွန်မကို ရှင် အမှန်အတိုင်းပြောနေတာလို့ ယုံမိရင် ရှင့်ကို ကျွန်မ သတ်ပြီးပြီ။”

ဂျီစယ်လီ ထိုင်နေသည့် စားပွဲဆီသို့ သူ ပြန်လျှောက်သွားသည်။ မော့ထားသော ပါးကို နမ်းသည်။ နှုတ်ခမ်းကို နမ်းရန် ကြိုးစားသော်လည်း ဂျီစယ်လီက တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားသည်။ ဒက်ခ်စ်က ရယ်သည်။

“မင်းဟာ အခုလို မနာလိုစိတ်တွေ မွန်နေတဲ့အခါမှာ သိပ်ကို လှတာပဲ။ မင်း သတိထားမိရဲ့လား။”

“သွား ... သွား။ ရှင့်ဟာရှင် ဖာအိမ်ကိုသွား ရောဂါတွေရလာပါစေတော် ...” ဒေါသတကြီးနှင့် ကျိန်ဆဲနေသည်။

ဒက်ခ်စ်က ပြုံးပြီး တံခါးဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ တံခါးဖွင့်လိုက်သည့်အချိန်မှာပင် နောက်က လှမ်းပြောသောကြောင့် သူ ရပ်နေရပြန်သည်။

“ရှင့်အလုပ်ပြီးရင် ဒီကို ပြန်လာမှာလား။”

“သိပ်နောက်ကျနေလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ တစ်ညလုံး အချိန်ကုန်သွားနိုင်တယ်။”

“ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ဘယ်လောက်နောက်ကျကျ သံရုံးကို မပြန်နဲ့။ ဒီပြန်လာ။”

ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို ခဏ ငေးကြည့်နေသေးသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ပြီးတော့ ဒက်ခ်စ်၊ အရာရာမှာ သတိထားပါ မောင်ရယ်နော် ...”

“စိတ်ချပါ” သူက ပြုံးသည်။

လှေကားအတိုင်း အောက်ထပ်သို့ သူဆင်းခဲ့သည်။ အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်နေသည့် အစောင့်က သူ့ကို အပြင်တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ လမ်းပေါ်တွင် ဖက်ကက် စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ခင်ဗျားက ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

ဖက်ကက်က ပြုံးသည်။

“မဒမ်ဘလင်ရှေးအိမ်ကို မင်းတစ်ယောက်တည်း သွားတာများ ငါက ကြည့်နေမယ်ထင်လို့လား။ ပါရီမြို့ရဲ့ အချောဆုံးမိန်းကလေးတွေ သူတို့ဆီမှာ ရှိတာ ငါ သိပါတယ်ကွာ။ တစ်ခါတလေတော့လဲ ပိုက်ဆံမကုန်ရအောင် မင်းနဲ့ ကပ်ပြီး လိုက်စမ်းပါရစေ”

+

အိမ်ဖော်တစ်ယောက်က တံခါး လာဖွင့်ပေးသောအခါတွင် သူတို့ကို မဒမ်ဘလင်ရှေးကိုယ်တိုင် ဆီးကြိုသည်။ ဦးထုပ်များ၊ အပေါ်ရုံအင်္ကျီများကို ဆီးကြိုယူသည်။

“မွန်ဖွာဇနော့စ်၊ အခုလိုကြွလာတာ ဘယ်လောက် စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းလိုက်သလဲကွယ်။ မတွေ့ကြရတာ ကြာပြီပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ မတွေ့ကြရတာ ကြာပြီ”

“ကဲ ... လာ၊ အခန်းထဲကို လိုက်ခဲ့ကြ။ ဒီနေ့ညအတွက် အထူးအစီအစဉ်တွေ လုပ်ထားတယ်။ ဒီကိုမလာမိရင် မှားလိုက်လေခြင်းဆိုပြီး မင်း နောင်တရသွားမယ်”

မဒမ်ဘလင်ရှေးက ဒက်ခ်စ်၏လက်မောင်းကို ကိုင်ရင်း ဧည့်ခံပွဲအခန်းရှိရာသို့ ဆွဲခေါ်လာသည်။
လမ်းတစ်ဝက်လောက်ရောက်သောအခါ သူ့အသံကို နှိမ်ချပြီး နှစ်ယောက်ကြားသာရုံ တိုးတိုးဆက်ပြောသည်။

“ဧည့်ခံပွဲပြီးရင် ဂျာဗားလူမျိုးကပြား အမျိုးသမီးလေးတစ်ယောက်နဲ့ လိုက်သွားနော်။ တခြား ဘယ်သူနဲ့မှ လိုက်မသွားနဲ့”

ထိုစကား ပြောပြီးသောအခါ သံမှန်လေသံနှင့် ပြန်ပြောသည်။

“ငါတူကြီးက ချောလို့ လှလို့ပါပဲကွယ်”

ဒက်ခ်စ်က ပြုံးသည်။

“မဒမ်လဲ အတူတူပါပဲခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ပါရီမြို့ကို ပထမဆုံးရောက်လာတဲ့ ညတုန်းကထက်တောင် ပိုပြီး လှလာတယ်”

အခန်းထဲသို့ သူတို့ ရောက်လာသည်။ ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ် ထိုင်နေကြသည့် ဧည့်သည်များကို တွေ့ရသည်။ သူဝင်လာသောအခါ စကားပြောနေသံများရပ်သွားပြီး မျက်လုံးပေါင်းများစွာတို့ မိမိကို လှမ်းကြည့်နေကြကြောင်းကိုလည်း သတိထားမိသည်။ ယောက်ျားပေါင်း နှစ်ဆယ်လောက်ရှိသည်။ ၎င်းတို့အနက် ဂျာမန်လူမျိုးက ဆယ်ငါးယောက်ခန့်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ယူနိုဖောင်းဝတ်ထားခြင်းမရှိကြ။ မဒမ်ဘလင်ရှေးက ဆိုဖာတစ်လုံးဆီသို့ ခေါ်လာသည်။ သူတို့ထိုင်ပြီးသောအခါ စားပွဲထိုးက ရှမ်းပိန်အရက်များ လာထည့်ပေးသည်။

“ဂျာမန်တွေ များလှချည်လား။ ဒါပေမဲ့ ယူနိုဖောင်းတော့ ဝတ်မထားကြဘူး”

ဒက်ခ်စ်က ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

“ယူနိုဖောင်းနဲ့ လာခွင့်မပေးဘူး။ သူတို့ဟာသူတို့ အပြင်မှာ ဘယ်လောက်ပဲ စစ်ဖြစ်နေနေ ဒီအိမ်ထဲမှာတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း ရှိရမယ်”

အမျိုးသမီးလေးများ ဝင်လာကြသည်။ ဂျာမန်များက နီးရာ အမျိုးသမီးများကို ဆွဲယူ နှုတ်ဆက်နေကြသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့ အမူအရာများသည် နာဖိစစ်သားများဖြစ်သည့်အတိုင်း မာရေကျောရေနိုင်လှသည်။ စစ်နိုင်ထားကြသူများဖြစ်သောကြောင့် အပေါ်စီးယူနေကြသည်။

သူတို့စားပွဲသို့ အမျိုးသမီးကလေးတစ်ယောက် ရောက်လာသောကြောင့် ဒက်ခ်စ်က ထိုင်ရာမှထပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ အမျိုးသမီးသည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သေးသေးသွယ်သွယ်ပင် ဖြစ်သည်။ ဂျာမားလူမျိုးကပြား ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် အထိတ်တလန့်ပ ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ ဆံပင်များက နက်မှောင်ပြီး ရှည်လျားသည်။ အသားရောင်က ဆယ်စွယ်နှစ်ရောင် ဖြစ်သည်။

“သူက ဒယ်နီစွန်ဒီ၊ ဒါက မွန်ဖွာဖေ့ခွစ်”

မိန်းကလေးက လက်ကမ်းပေးသဖြင့် နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ထို့နောက် ဒက်ခ်စ်၏ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ မဒမ်ဘလင်ရှေးက လက်ခုပ်တစ်ချက် တီးလိုက်သည်။ မီးများ မှိန်သွားသည်။ မှိန်သွားရာမှ လုံးဝ မှောင်သွားတော့သည်။ အခန်းထဲမှာ အသံမျိုးစုံကို ကြားနေရသည်။ ခဏနေတော့ မီးများ ပြန်လင်းလာပြန်သည်။ ထိုသို့ လင်းလိုက်၊ မှိတ်လိုက်၊ ပြန်လင်းလိုက်၊ ပြန်မှိတ်လိုက်ဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်နေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ မဒမ်ဘလင်ရှေးက ထိုင်ရာမှထသည်။

“လူကြီးမင်းများရှင်၊ ကျွန်မရဲ့ ဧည့်ခံပွဲလေးကို သဘောကျကြလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ အခုအချိန်ကစပြီး လူကြီးမင်းများ ပျော်ရွှင်နိုင်ကြပါစေ”

ထိုမျှပြောပြီး အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ အခန်းတံခါး ပြန်ပိတ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း စကားပြောသံများ ပြန်ပေါ်လာသည်။

ဒက်ခ်စ်က ဒယ်နီစွန်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“အချိန်ကျပြီလား”

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဒက်ခ်စ်က ထိုင်ရာမှထသည်။ မိန်းကလေးသည် သူ့လက်ကိုကိုင်တွဲပြီး လိုက်လာသည်။ အခန်းထဲမှ သူတို့ ထွက်မည်ပြုသောအခါ နောက်မှ ခေါ်သံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟားဇနော့စ် ...”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖိုအဲလ်ဒါ ...”

“ဒီနေရာကို သံအမတ်ကြီး သိနေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်မိဘူးဗျာ”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ပြုံးသည်။

“ကျွန်တော်မသိဘဲ နေပါ့မလားဗျာ။ ကျွန်တော်တို့သံရုံးနဲ့ ဘာဝေးတာမှတ်လို့။ ဖွင့်ထားတာလဲ နှစ်နဲ့ချီပြီး ကြာနေပြီမဟုတ်လား” ဒက်ခ်စ်ကလည်း သူ့ကို ပြန်ပြုံးပြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းမှာ ဝင်ပြီး သောက်ပါဦးလား ခင်ဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ မသောက်တော့ပါဘူး။ နောက်များမှပဲ”

“အား ... သံအမတ်ကြီးတို့လို တောင်အမေရိကတိုက်သားတွေဟာ ဒါမျိုးဆို အချိန်မစောင့်ချင်တတ်ကြဘူးနော်”

ဒက်ခ်စ်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်းမပြုဘဲ နေသည်။

“စကားမစပ် ခင်ဗျာ။ ဟိုရက်ပိုင်းတုန်းက ကျွန်တော်တို့ဆီက အရာရှိတချို့ သံအမတ်ကြီးကို လာပြီး နှောင့်ယှက်တာနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ သံအမတ်ကြီး သိတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ လူငယ်တွေဟာ အလွန်အကျွံတွေ လုပ်ချင်တတ်ကြတယ်။ သူတို့ကိုလဲ ကျွန်တော် ချက်ချင်း အရေးယူလိုက်ပါတယ်”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဒီလိုပဲ အရေးယူလိမ့်မယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် ခန့်မှန်းမိပါတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို ကျွန်တော် အနှောင့်အယှက်မပေးတော့တာပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလဲ အလုပ်များနေကြောင်း ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“ကိစ္စကလဲ ပြီးသွားပါပြီလေ” ဟု ပြောရင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖိုအဲလ်ဒက ဒက်ခ်စ်၏ဘေးမှ အမျိုးသမီးကို လှမ်းကြည့်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ တစ်နေရာမှ မဒမ်ဘလင်ရှေးက သူတို့ကို ချောင်းကြည့်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ထို့နောက် သူတို့ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ဒေါသပေါက်ကွဲနေသည့် အမူအရာကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ်နှင့် ဒက်ခ်စ် မြင်တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

“နာဇီခွေးမျိုးတွေ၊ ပြင်သစ်တွေလဲ ပျက်စီးကုန်ပြီ။ ဂျာမန်တွေ ရောက်မလာခင်တုန်းက ဒါမျိုးကိုလဲ ဒီနေရာမှာ မလုပ်ခဲ့ဖူးပါဘူး”
ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို နားမလည်သလို ပြန်ကြည့်နေသည်။

“အမှန်တော့ ဒီလုပ်ငန်းကို ဖွင့်ထားဖို့မလိုဘူး ထင်ပါတယ်။ မဒမ်လဲ ငွေလိုတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဒီအဆောက်အအုံမျိုးကို အခုလို ဖွင့်ထားရင် ဘယ်တော့မှ ပြန်ဖွင့်ခွင့် ရတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဂျာမန်တွေက ဒီတိုင်းပြည်မှာ အမြဲနေနိုင်ကြမှာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူတို့လဲ သွားရော ဒီအဆောက်အအုံလဲ ပျက်ကရော။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီလုပ်ငန်းကို ဖွတ်လုပ်နေရတာ”

မိန်းကလေးခေါ်သည့်အတိုင်း ဒုတိယထပ်သို့ တက်လိုက်လာခဲ့သည်။ အခန်းတစ်ခု ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ သော့ထုတ်သည်။ စင်္ကြံတွင်း၌ တစ်စုံတစ်ယောက်များ ရှိနေလေမည်လားဟူသော အကြည့်မျိုးဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။ လူမရှိသောအခါကျမှ တံခါးကို ခပ်မြန်မြန်ဖွင့်ပြီး ဒက်ခ်စ်ကို အတွင်းသို့ တွန်းသွင်းလိုက်သည်။ တံခါး သော့ခတ်ပြီးသောအခါ မီးဖွင့်သည်။ ဒက်ခ်စ်က အခန်းကိုလှည့်ကြည့်သည်။ သပ်ရပ်စွာပြုပြင်ထားသော အခန်းဖြစ်သည်။ ပြတင်းပေါက်များကို ခန်းဆီးများချပြီး ပိတ်ထားသည်။

“ကျွန်မနောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါ”

ဗီရိုကလေးတစ်ခုရှိရာအနီးသို့ ခေါ်သွားသည်။ အုတ်နံရံပေါ်သို့ လက်နှင့် လျှောက်စမ်းနေသည်။ ခဏကြာတော့ တံခါးငယ်တစ်ခုက ဘေးသို့ ရွေ့သွားသည်။ သူတို့သည် ပြတင်းပေါက်မရှိသော အခန်းငယ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်လာကြတော့သည်။ အတွင်းသို့ သူတို့ ရောက်သောအခါ နောက်ဘက်မှ နံရံပိတ်သွားသည်။ ထိုအခါကျမှ မိန်းကလေးက မီးဖွင့်သည်။ ရုတ်တရက် အလင်းရောင်ထဲမှာ ကျင့်သားမရသေးသောကြောင့် မြင်ကွင်းများ ဝါးသွားသည်။ ခဏကြာတော့မှ ဆေးသုတ်ထားခြင်းမရှိသည့် နံရံဘေးမှခုတ်သေးသေးတစ်လုံးပေါ်တွင် ယောက်ျားတစ်ယောက် လဲလျောင်းနေကြောင်း သတိထားမိတော့သည်။

“ဒယ်နီစွန်ဒီလား”

ဒက်ခ်စ်သည် ခတင်ဘေးသို့ ချက်ချင်း ရောက်သွားသည်။ ခုတ်သေးမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချသည်။

“ရောဘတ်”

ရောဘတ်က ကိုယ်ကို အနည်းငယ်ရွှေ့ပြီး နာကျင်စွာ ညည်းသည်။ သူ့ပခုံးတွင် ဒဏ်ရာရနေကြောင်း တွေ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့နောက်မှာ ရပ်နေသည့် မိန်းကလေးကို သူ မော့ကြည့်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ဒီကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူ ရောက်လာတာလဲ”

“တစ်ချိန်တုန်းက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဟာ သမီးရည်းစားပါ။ အခုတော့ မိတ်ဆွေပါပဲ။ သူ သွားစရာနေရာလဲ မရှိတော့ဘူးလေ”

မိန်းကလေး၏မျက်နှာက တည်ငြိမ်နေသည်။ သူ့အသံကို ကြားသောကြောင့် ရောဘတ်က မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ လေသံကလေးနှင့် ပြောသည်။

“ဒယ်နီစွန်ဒီ၊ ဒက်ခ်စ်ကို ခေါ်ပေးပါ။ ကာရိုလင်းကို တို့ ကယ်ရမယ်”

“ရောဘတ်၊ ကိုယ် ဒီမှာ ရောက်နေပြီလေ”

ရောဘတ်က ပတ်လည်ကို ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများထဲတွင် ကြောက်ရွံ့သည့် အမူအရာများ ရှိနေကြောင်း မြင်ရသည်။

“ရောဘတ်၊ ကိုယ်ပါ။ ဒက်ခ်စ်ပါကွ”

သို့သော်လည်း ဒက်ခ်စ်ကို သူ မြင်ပုံမရ။ ဒက်ခ်စ် ပြောနေသည်ကိုလည်း သူ ကြားပုံမရ။ ထပ်ပြီး ညည်းညူလိုက်ပြန်သည်။

“ဒယ်နီစွန်ဒီ၊ ကာရိုလင်းကို ဖမ်းသွားတာ ငါ မြင်လိုက်တယ်။ ဒက်ခ်စ်ကို ခေါ်ပေးပါ”

*

(၂၀)

“ရောဘတ်အတွက်ကတော့ ကိုယ်တို့တာဝန်ထား။ ကာရိုလင်းကိစ္စကိုပဲ မင်း တာဝန်ယူပြီး ကူညီပေးပါ” ဟု မဒမ်ဘလင်ရှေးက ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ရောဘတ်ကို ဆရာဝန်နဲ့ပြုမှ ဖြစ်မယ်”

“ဒီမှာရှိနေတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ဆရာဝန်က မနက်တိုင်းလာပြီး ဆေးစစ်တယ်။ ဆေးစစ်ရင်းနဲ့ ရောဘတ်ကိုပါ ကြည့်ပေးသွားတယ်။ သူ ကောင်းသွားမှာပါ။ သူ နေကောင်းသွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း သူ့ကို အင်္ဂလန်ပို့ ပေးလိုက်မယ်”

ဒက်ခ်စ်က မဒမ်ဘလင်ရှေး၏နောက်တွင် ရပ်နေသော ဖက်ကက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် ခုတင်ဘေးတွင် နူးထောက်ထိုင်နေသည့် ဒယ်နီစွန်ဒီကို ကြည့်သည်။ သူတို့ရောက်နေသည့် အခန်းကလေးသည် အလွန် ကျဉ်းလွန်းလှသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့လူစုနှင့် ကျပ်ပြီး လှည့်ပင် မလှည့်သာပေ။

“ကျွန်တော်တို့ အပြင်ထွက်ပေးကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

မဒမ်ဘလင်ရှေးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူတို့ အပြင်ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ အတွင်း၌ ရောဘတ်နှင့် ဒယ်နီစွန်ဒီ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“မဒမ်ကို ကျွန်တော် တောင်းပန်ရဦးတော့မှာပဲ ခင်ဗျာ”

မဒမ်ဘလင်ရှေးက ပြုံးသည်။

“အခု ကာရိုလင်းဒီကွိုင်းကိစ္စက အရေးကြီးနေပြီ။ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုများ အကူအညီ ပေးနိုင်မလဲ ခင်ဗျာ”

“ဒီအကြောင်းကို တို့ကလဲ နည်းနည်းပဲ သိထားသေးတယ်။ နောက်ပြီးတော့ သူတို့ အကူအညီပေးမယ် မပေးဘူးဆိုတာလဲ မသိနိုင်ဘူး။ ကာရိုလင်းကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဖိုအဲလ်ဒါရဲ့ တပ်က ဖမ်းသွားတယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ဌာနချုပ်မှာပဲ ကာရိုလင်းကို ချုပ်ထားတာ ဖြစ်မယ်လို့ ခန့်မှန်းရတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့ ဌာနချုပ်ကို ရွှေ့နန်းတော်ဟိုတယ်မှာ ဖွင့်ထားတာ မဟုတ်လား။ အဲဒီမှာ အချုပ်ခန်း ရှိနိုင်ပါ့မလား”

“ဟုတ်တယ်။ ဒုတိယထပ်ကို သူတို့ အချုပ်ခန်းတွေ လုပ်ထားတယ်။ အဲဒီမှာ ရှိ မရှိ မင်း ရအောင် စုံစမ်းကြည့်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချုပ်ခန်းထဲကနေ သူ့ကို ထုတ်ယူဖို့တော့ နည်းလမ်း မမြင်ဘူး”

“သူ့ကို ချုပ်ထားနိုင်တဲ့ တခြားနေရာများ ရှိနိုင်သေးသလား”

“လျှို့ဝှက်ပုလိပ်အဖွဲ့ရဲ့ အကျဉ်းထောင်မှာလဲ ချုပ်ထားစရာ အကြောင်းရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တော့ မထင်ဘူး။ ဟင်းမလားနဲ့ ဖိုအဲလ်ဒါနဲ့ အပြန်အလှန် အဆင်ပြေနေကြပေမယ့် ပြင်သစ်မှာတော့ အားလုံးဟာ ဖိုအဲလ်ဒါရဲ့ ကွပ်ကွဲမှုအောက်မှာပဲ ရှိနေတယ်။ မနက်ဖြန်လောက်ဆိုရင်တော့ ပိုပြီး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိနိုင်စရာအကြောင်းရှိပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖိုအဲလ်ဒါက ဒီမှာ တစ်ညလုံး အချိန်ဖြုန်းလိမ့်မယ်လေ”

ဒက်စ်စ်က ခဏကြာအောင် စဉ်းစားနေသည်။

“ဒါလောက် အချိန်ကြာအောင် ကျွန်တော်တို့ စောင့်မနေသင့်ကြဘူးထင်တယ်။ ဟိုအခန်းထဲက ထွက်လာတုန်းက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနဲ့ စကားပြောခဲ့ရသေးတယ်။ ဒီကိစ္စပြီးသွားပါပြီလို့ ကျွန်တော့်ကို သူက ပြောပြလိုက်သေးတယ်။ ရောဘတ်ကို သူတို့ မမိဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့လက်ထဲမှာ ကာရိုလင်း ရောက်နေတာကို ပြောတာ ဖြစ်ရမယ်”

“သိပ်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ မောင်ရယ်”

“ကျွန်တော်တို့ လုပ်နိုင်စရာ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိပါလိမ့်မယ်”

ထိုအချိန်မှာပင် ဖက်ကက်က ရုတ်တရက် ဝင်ပြောသည်။

“မင်းကို ပြောပြရမှာ တစ်ခု မေ့နေတယ်။ ဒီနေ့ညနေတုန်းက မင်းသူငယ်ချင်း ဆာဂျီ တယ်လီဖုန်းဆက်တယ်။ သူ့အဖေ ရုံးကနေ ဆက်နေတာတဲ့။ မနက်ကျရင် သူ ပြန်ဆက်ဦးမယ်လို့ ပြောတယ်”

ဒက်ခ်စ်က ဖက်ကက်ကို ပြန်ငေးကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ ဆာဂျီ၏အဖေသည် ရွှေနန်းတော်ဟိုတယ်တွင် ရုံးထိုင်သည်။ သူတို့ အဆောက်အအုံတွင် ကာရိုလင်း ရှိနေသည့်အကြောင်းကို သူ သိရမည်။ အကယ်၍ မိမိကို သူ ပြောမပြသော်လည်း သူ့သားဖြစ်သူ ဆာဂျီကိုတော့ ပြောပြပေလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း ဆာဂျီက မိမိတို့ကို ကူညီလိုစိတ် ရှိပါမည်လား။

+

“မင်း ရုပ်ကတော့ ပြောင်းသွားပြီ” ဆာဂျီက ဒက်ခ်စ်ကို ကြည့်နေရင်းမှ ပြောသည်။

“မင်းလဲ ပြောင်းသွားတာပါပဲ။ လောကကြီးမှာ မပြောင်းလဲဘဲ တည်မြဲနေတာကတော့ကွာ သေခြင်းတရားတစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်” ဒက်ခ်စ်က အလုံးသေးပြီး ရှည်လျားသော သူ့ဆေးပြင်းလိပ်ကလေးကို ထုတ်ယူသည်။ မီးမညှိမီ ဆာဂျီကို တစ်လိပ် လှမ်းပေးသည်။ ဆာဂျီက ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“စူအန်းအကြောင်း ကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး သူငယ်ချင်းရယ်”

“မင်း သိပြီးပြီလား” ဆာဂျီက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“စူအန်းကို ငါ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က လစွာသွန်းမြို့မှာ တွေ့ခဲ့တယ်။ စူအန်းက အမေရိကန်ကို အပြန်”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်း စိတ်ထိခိုက်သွားသလား”

“မထိခိုက်ပါဘူးကွာ။ ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ အစောကြီးကတည်းက ကြိုသိခဲ့တာပဲ။ သမီးလေး မွေးပြီးကတည်းက ဆိုပါတော့”

“ကလေးကလဲ မင်းနဲ့ ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်။ ငါ့သူငယ်ချင်းက ကလေးကို စုအန်းနဲ့အတူတူ မတွေ့ခဲ့ရဘူးလို့ ပြောတယ်”

ဆာဂျီက ပြုံးသည်။ သို့သော်လည်း သဘောကျသဖြင့် ပြုံးသည့်ပုံစံမျိုး မဟုတ်။

“ကလေးက မသန်ဘူး။ ချည့်နေတယ်။ ကိုယ့်ကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာလို့ စုအန်းက ထင်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ကလေးကတော့ကွာ အချိန်တန်ရင် ကောင်းသွားပါလိမ့်မယ်”

ဒက်ခ်စ်က ခဏကြာအောင် ပြိမ်နေသည်။

“တစ်နည်းအားဖြင့်တော့လဲ မင်းတို့နှစ်ယောက် ကွဲသွားကြတာ ကောင်းတယ်လို့ဆိုရမှာပဲ။ စိတ်သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်သူနှစ်ယောက် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ကြရတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်ပြီး ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်နေကြသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“မင်းကော ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ။ မင်း ကော်တီဇွေး ပြန်ရောက်နေတုန်းက ခေါင်းဆောင်ကြီးသမီးနဲ့ မင်းနဲ့ လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတွေ ကြားနေခဲ့ရတယ်။ အခုတော့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဂျီစယ်လီဒအာစီနဲ့ မင်းနဲ့ တွဲနေကြတဲ့အကြောင်းကို ပြောနေကြပြန်ပြီ”

“ပြောကြပါစေကွာ။ လူတွေဆိုတာက ပြောစရာကလေးတစ်ခုခုလောက် ရှိနေမှ နေတတ်ကြတာတွေ မဟုတ်လား” ဒက်ခ်စ်က ပြုံးသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဒါထက် တို့ ဒီစကားတွေ ပြောနေကြတာကလွဲပြီး ငါ့ဆီက မင်း ဘာမှ အကူအညီ မတောင်းသေးပါလား”

ဒက်ခ်စ်က ဆေးပြင်းလိပ်ကလေးကို ပြာခံခွက်ထဲသို့ ဂရုတစိုက် ပြန်ထည့်နေသည်။

“ပြောပါ့မယ်။ တစ်နေ့တုန်းက ကာရိုလင်းဒီကွိုင်းကို ဂျာမန်တွေ ဖမ်းသွားကြတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖိုအဲလ်ဒါက အကျဉ်းထောင်လုပ်ထားတဲ့ ရွှေနန်းတော်ဟိုတယ်မှာ ချုပ်ထားသလားလို့ ငါ သံသယဖြစ်နေတယ်။ သူ့ကို အပြင်ထုတ်ယူဖို့ ငါ စိတ်ကူးထားတယ်”

ဆာဂျီက လေတစ်ချက် ချွန်လိုက်သည်။

“မင်းတောင်းတဲ့ အကူအညီကလဲ ဘာမှမဟုတ်ပါလား။ ငါက ဘယ်လိုအကူအညီ ပေးနိုင်မယ် ထင်သလဲ”

ဒက်ခ်စ်သည် အများကြီး စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ စောစောကချထားသည့် ဆေးပြင်းလိပ်တို့ကို ပြန်ကောက်ယူသည်။

“မင်းအဖေကလဲ အဲဒီအဆောက်အအုံမှာပဲ ရုံးထိုင်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ကာရိုလင်းကို ဘယ်နေရာမှာ ချုပ်ထားတယ်ဆိုတာ အတိအကျသိချင်တယ်။ ဒီလို နေရာအတိအကျ သိပြီးမှပဲ သူ့ကို အပြင်ရောက်အောင် ငါ လုပ်လို့ရမယ်”

“တကယ်လို့ ငဲ့အဖေက မသိဘူးဆိုရင်ကော။ သိသည့်တိုင်အောင် ငါ့ကို ပြောမပြရင်ကော”

“ဒီလိုဆိုရင်လဲ တခြားနည်းလမ်း ရှာရဦးမှာပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ။ ငါ ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲဆိုတာ ကြည့်ဦးမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲကွာ”

ဆာဂျီက ထိုင်ရာမှ ထရင်း ပြုံးပြသည်။

“ငါ့ကို ကျေးဇူးမတင်ပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရာ။ ဒီကွိုင်းတို့မိသားစုဟာလဲ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေပဲ မဟုတ်လား”

နောက်နှစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါ ဒက်ခ်စ်၏သံရုံးသို့ ဆာဂျီ ပြန်ရောက်လာသည်။

“ရောဘတ် ပါနေတဲ့ အာခံမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကာရိုလင်းကို မသင်္ကာလို့ ဖမ်းထားတဲ့အကြောင်း စောစောက ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာလဲ”

“ဒီအကြောင်းကို ငါမသိဘူး”

ဒက်ခ်စ် သူ့ကို ကြည့်နေသည်။ ဆာဂျီကလည်း ဒက်ခ်စ်ကို ပြန်ငေးကြည့်နေသည်။

“ကိစ္စက သိပ်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ဖြစ်နေတယ်ကွာ”

“သူတို့မှာ သက်သေအထောက်အထား ရှိသလား”

“မရှိဘူး။ ကာရိုလင်းကို စစ်နေတုန်းပဲ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ပြီးသွားပါပြီကွာ။ သူတို့ တစ်ပတ်လောက် စစ်ပြီးပြီဆိုရင် မီးရှို့ခံရဖို့ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။ ကာရိုလင်းကို ဘယ်နေရာမှာ ချုပ်ထားတယ်ဆိုတာကိုလဲ မင်းအဖေက ပြောမပြလိုက်တော့ဘူးပေါ့” ဒက်ခ်စ်သည် အရပ်ကျိုးပြတ် ကျသွားသည်။

“ချုပ်ထားတဲ့နေရာ အတိအကျကို ငါ့အဖေက ပြောပြလိုက်တယ်။ ဒီအမှုကို ဘယ်သူကိုင်နေတယ်ဆိုတာကိုလဲ ပြောပြလိုက်တယ်။ သူ့ကို ဘယ်နည်းနဲ့ တို့ အပြင်ထုတ်ယူရင် ရမယ်ဆိုတာကိုလဲ နည်းပေးလိုက်တယ်”

“ငါတော့ နားမလည်တော့ဘူးကွာ။ မင်းအဖေက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုကူညီလိုက်တာလဲ” ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို ပြန်ငေးကြည့်နေရင်း မေးသည်။

“ရွှေနန်းတော်ဟိုတယ်ကို ဘယ်သူပိုင်တယ်ဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား”

ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းခါပြသည်။

“ဘေရွန်ဒီကွိုင်းလေကွာ။ ဖေဖေ ရုရှားပြည်က ထွက်ပြေးလာပြီး ပါရီမြို့ကို ရောက်လာတဲ့အခါမှာ အလုပ်ရှာလို့မရဘူး။ ဒီလိုအချိန်မှာ ဘေရွန်ဒီကွိုင်းက ဖေဖေကို အလုပ်ပေးခဲ့တယ်လေ”

ဒက်ခ်စ်က ငြိမ်နေပြန်သည်။ လက်ထဲမှ ဆေးပြင်းလိပ်တိုကို ပြာခွက်ထဲသို့ ဂရုတစိုက် ပြန်ထည့်ပြန်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အပြင်ထုတ်မလဲ”

“အင်မတန်လွယ်ပါတယ် ဆရာကြီးရယ်။ ကာရိုလင်းကို အချုပ်ကလွတ်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့လူဟာ မင်းပဲပေါ့”

“ငါ ...” ဒက်ခ်စ်က နားမလည်နိုင်တော့။

“ဂျာမန်တွေဟာ မင်းတို့တိုင်းပြည်က အမဲသားဝယ်ခွင့်ရရေးအတွက် သိပ်ကို စိတ်အားထက်သန်နေကြတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းအပေါ်မှာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံဖို့ မင်းနဲ့ ထိပ်တိုက်မတိုးမိအောင် ရှောင်ကြဖို့ သူတို့လူတွေအားလုံးကို အမိန့်ထုတ်ထားတာ မောင်”

“အခုအချိန်အထိ ငါ သဘောမပေါက်သေးဘူးကွာ”

ဆာဂျီက သူ့အိတ်ထဲမှ စာအိတ်တစ်လုံးကိုထုတ်ပြီး ဒက်ခ်စ်၏စားပွဲပေါ်သို့ တင်ပေးသည်။

“ဟောဒီစာအိတ်ထဲမှာ ကာရိုလင်းကို သွားတွေခွင့် လက်မှတ်လေးစောင် ပါတယ်။ မင်းလုပ်ရမှာက ဘုန်းကြီးတစ်ပါးရယ်။ သက်သေနှစ်ယောက်ရယ်ခေါ်ပြီး ကာရိုလင်းရဲ့အချုပ်ခန်းထဲကို သွား။ အဲဒီအချုပ်ခန်းထဲမှာပဲ ကာရိုလင်းနဲ့ မင်းနဲ့ လက်ထပ်ကြ။ ပြီးရင် အပေါ်ထပ်ကိုတက်။ ငဲ့အဖေကိုသွားတွေ။ မင်းရဲ့ဇနီးကို အချုပ်က လွှတ်ပေးဖို့ တောင်းဆို။ ငဲ့အဖေက မင်းဇနီး ကာရိုလင်းကို အချုပ်က လွှတ်လိုက်ကြောင်း လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်လိမ့်မယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖိုအဲလ်ဒါကို ဘယ်သွားထားမလဲ။ သူက လက်ခံပါ့မလား”

“ဖိုအဲလ်ဒါ ဒီနေ့မနက်ပဲ ဘာလင်ကို ပြန်သွားတယ်။ ဟင်းမလားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိစ္စတစ်ခုပေါ်နေတယ်။ အဲဒီအတွက် သူ ခဏပြန်သွားတာ။ ဒီကို သူ ပြန်မလာမချင်း ငါ့အဖေက စစ်ဦးစီးတာဝန် ယူနေရမယ်”

“ငါ သက်သေနှစ်ယောက်လိုမယ်။ ဖက်ကက်တစ်ယောက် ရမယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ယောက်က ဘယ်သူ့ကို ခေါ်ရမလဲ”

ဒက်ခ်စ်က ဆာဂျီကိုကြည့်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။ ဆာဂျီက ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ငါ့ကို လာမကြည့်နဲ့ သူငယ်ချင်း။ ဒါလောက်တော့ မင်း နားလည်နိုင်ပါတယ်”

ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သည်ကိစ္စထဲတွင် သူ့ကိုဆွဲထည့်၍ မဖြစ်။ သူ့အဖေနှင့်ပတ်သက်နေရာ ကွင်းဆက်များ ပေါ်သွားနိုင်သည်။

“မင်းကို ငါ ထည့်မတွက်ပါဘူးကွာ”

“တစ်ယောက်ယောက်တော့ မင်း ရှာလို့တွေ့မှာပါ။ ပြင်သစ်လူမျိုးတွေဟာ မင်္ဂလာဆောင် အခမ်းအနားတက်ဖို့ အင်မတန် ဝါသနာပါကြတာ မင်းလဲ အသိသားပဲ။ ကဲ ... သူငယ်ချင်း မင်း အိမ်ထောင်ရက်သား ကျတော့မှာဖြစ်တဲ့အတွက် ဝမ်းသာစကားကလေးတော့ ပြောခဲ့ပါရစေကွာ”

ဆာဂျီ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်ကလေး ပေါ်လာလေသည်။

+

“ငရဲပြည်ကိုသွား။ သချိုင်းကုန်းကိုသွား” ဂျီစလယ်လီက အသံကုန်အော်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အခန်း၏တစ်ဖက်ခြမ်းသို့ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ ဒက်ခ်စ်က ကျောက်ရုပ်လို မလှုပ်ရှားဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေသည်။

“ရှင်ဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲဟင်။ ပြောစမ်းပါဦး။ ရှင့်မှာ အသည်းနှလုံးရှိသေးရဲ့လား။ ရှင် မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေရာမှာ သက်သေအဖြစ် လိုက်ပေးဖို့ ကျုပ်ကိုလာခေါ်တာများ အံ့ပါရဲ့ရှင်။ လူကြားလို့ ကောင်းနိုင်သေးရဲ့လား။ ကြား မကြားဖူးပေါင်တော်။ ကျုပ်ရင်ထဲမှာရှိတဲ့ အသည်းနှလုံးတွေ ဘာဖြစ်ကုန်မယ်ဆိုတာများ ရှင် မစဉ်းစားမိဘူးလား” ဂျီစလယ်လီက သံကုန်အော်နေသည်။

“ဒါကို စဉ်းစားမိမယ်ဆိုရင် မင်းကို မခေါ်ပါဘူးကွာ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ဖွင့်ပြောရဲတဲ့လူဟာ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်”

“အောင်မယ် ... တယ်ဟုတ်လိုက်ပါလား။ ကျုပ် မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေရာမှာ သက်သေအဖြစ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလို့ ရှင့်ကိုခေါ်ရင် ရှင့်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားရမလဲ။ ကဲ ... ပြောစမ်း”

ဂျီစလယ်လီက သူ့ကို လှောင်သည်။ ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို ငေးကြည့်နေသည်။

“ဒီလိုကျပြန်တော့လဲ ကိုယ် စိတ်ချမ်းသာမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့အကူအညီကို အခု ကိုယ်တောင်းနေတဲ့သဘောက တစ်မျိုးပါ။ မင်းအသည်းကိုခွဲနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်ပေးဖို့ အကူအညီတောင်းနေတာပါကွယ်”

“ဆယ်ခါပြန် သေသေပေါ့။ ကျုပ်က ဘာဂရုစိုက်နေမှာလဲ။ သူက ကျုပ်နဲ့ ဘာများ ပတ်သက်နေလို့လဲ။ သူ့ကိုတောင်မှ ကျုပ် သိဖူးတာ မဟုတ်ဘူး”

“သူဟာ ပြင်သစ်နိုင်ငံသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်ကွယ်။ သူ့ကို ဂျာမန်တွေက ဖမ်းထားတယ်။ ဒါလောက်ဆိုရင် မလုံလောက်သေးဘူးလား”

ဂျီစလယ်လီက ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

“ဒါမှမဟုတ်ရင် မင်း ဂျာမန်တွေဘက်ပါသွားအောင် ဂျော့က မင်းကို စည်းရုံးသွားပြီလား” ဂျီစယ်လီက သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

“ဒက်ခ်စ် ... ရှင့်ကို ကျွန်မ ချစ်တယ်။ ဒါကို ရှင်သိရဲ့လား”

ဒက်ခ်စ်က ပါးစပ်ဖြင့်မဖြေဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ လက်ထပ်ချင်နေတယ်ဆိုတာ ရှင် မတွေ့မိဘူးလား။ ကျွန်မကို လက်ထပ်ခွင့် ရှင် ဘာဖြစ်လို့ မတောင်းခဲ့တာလဲ ဟင်။ ဒက်ခ်စ်”

ဒက်ခ်စ်က သူ့ကိုပြန်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ပြောသည်။

“ကိုယ်လဲ မပြောတတ်တော့ပါဘူးကွယ်။ ကိုယ်တို့မှာ အချိန်တွေအများကြီး ရှိနေသေးတယ်လို့ ကိုယ်ထင်ခဲ့မိပါတယ်။ လောလောဆယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေနိုင်ကြသေးတယ်။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေးမှ လက်ထပ်ကြရင် ဖြစ်တယ်လို့ ကိုယ် ထင်ခဲ့ပါတယ်”

ဂျီစယ်လီ၏မျက်လုံးများထဲမှာ မျက်ရည်များ ပြည့်လာသည်။

“မောင် တကယ်ပြောနေတာလားဟင်။ အချစ်ကို တကယ်ပြောနေတာလား”

ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“မင်းကို ဘယ်တုံးကမှ မမှန်တာကို မပြောခဲ့ဖူးပါဘူး။ နောက်ကိုလဲ မမှန်တာ မပြောပါဘူးကွယ်။ ယုံပါ”

ဂျီစယ်လီသည် ဒက်ခ်စ်၏ရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်နှာကို အပ်ထားလိုက်မိတော့သည်။

“ဒက်ခ်စ် ... ဒက်ခ်စ်၊ ကျွန်မတို့ အခု ဘာဖြစ်ကြရတော့မှာလဲ။ ကျွန်မတို့ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတော့မှာလဲ” ဂျီစယ်လီက ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးလေတော့၏။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ အခုကိစ္စကလဲ မကြာခင် ပြီးသွားမယ့်ကိစ္စပါ။ ဒါတွေပြီးသွားရင် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အရင်ကလိုပဲ ပြန်နေနိုင်မှာပါ”

ဒက်ခ်စ်က ဂျီစယ်လီ၏ ဆံပင်များကို ယုယစွာ ပွတ်သပ်ပေးနေသည်။

“မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး မောင်ရယ်။ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ မောင် ပြန်လာရင်လဲ အခုလို အခြေအနေမျိုးတွေ ပြန်ဖြစ်လာတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဂျီစယ်လီက လေသံတိုးတိုးကလေးဖြင့် ပြောသည်။

+

သူတို့ ထိုင်စောင့်နေကြသည့် အခန်းကျဉ်းကလေးအတွင်းသို့ အမျိုးသမီးထောင်မှူးက ကာရိုလင်းကို ခေါ်ယူလာသောအခါတွင် သူတို့အားလုံးက ထိုင်နေရာမှ ထကြသည်။

“ရှင်တို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်ပဲ အချိန်ရမယ်”

ကာရိုလင်းသည် သူတို့ရှေ့မှာ ရပ်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ မျက်တောင်ကိုလည်း ခပ်သွက်သွက် ခတ်နေသည်။

“ကျွန်မ ဘာကိုမှ မသိပါဘူး။ ကျွန်မ ညာပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မကို မရိုက်ကြပါနဲ့တော့။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို မနှိပ်စက်ကြပါနဲ့တော့”

ဒက်ခ်စ်က သူ့လူများကို ပြန်ကြည့်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ဖက်ကက်က ကာရိုလင်းကို ကြည့်နေကြသည်။ သို့သော်လည်း ဂျီစယ်လီကမူ သူ့ကိုသာ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ဒက်ခ်စ်က ကာရိုလင်းဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး လှမ်းကိုင်သည်။ သို့သော်လည်း ကာရိုလင်းက ရုန်းသည်။

“ကာရိုလင်း ... ကိုယ်ပါ။ ဒက်ခ်စ်လေ။ မင်းကို ကိုယ် ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး”

ကာရိုလင်းက သူ့ခေါင်းကို သွက်သွက်ကြီးခါပြသည်။ မြင်ကွင်းများ ကြည်လင်လာအောင်လည်း ကြိုးစားပြီး ကြည့်နေသည်။

“ရှင့်ကို ကျွန်မ မယုံဘူး။ ရှင်တို့ ကျွန်မကို မဟုတ်တာတွေ လှည့်စားပြီး ပြောနေကြတာ”

ကာရိုလင်းက ဝိုသည်။ ဒက်စ်စ်က သူ့ပခုံးများကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲယူပြီး မျက်နှာကို မော့စေသည်။

“ကာရိုလင်း၊ လှည့်စားနေတာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

ကာရိုလင်း၏ရုပ်ရည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ သူ တုန်လှုပ်သွားတော့သည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး အညိုအမည်းစွဲနေသည်။ ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားများသည် ချောင်ကျပြီး လျော့ရိလျော့ရဲ ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကိုယ်လုံးကို ငုံ့ကြည့်သောအခါ ရင်သား၏ အပေါ်ခြမ်းတွင်လည်း ဒက်ရာဒက်ချက်များကို တွေ့ရသည်။ သူသည် စကားမပြောနိုင်တော့ဘဲ ကာရိုလင်းကို ရင်ခွင်တွင်းသို့ ဆွဲယူ ပွေဖက်ထားမိသည်။ ကာရိုလင်းက ဝိုကြွေးနေရင်းဖြင့် သူ့ရင်ခွင်တွင်းမှာ မျက်နှာဝက်ထားသည်။ သူ့မျက်နှာကို မော့လာစေရန် ဆွဲမသည်။ သို့သော်လည်း သူက မျက်နှာကို မမော့။

“ကျွန်မကို မကြည့်ပါနဲ့။ ကျွန်မကို သူတို့ မတော်မတရားတွေ လုပ်ထားကြတယ်”

“ကာရိုလင်း၊ မင်းကိုလက်ထပ်ယူဖို့ ကိုယ်လာတာဖြစ်ပါတယ်။ မင်း ဒီနေရာကလွတ်အောင် ကိုယ်လုပ်ပေးနိုင်တာ ဒီတစ်နည်းပဲရှိပါတယ်။ ကိုယ်ပြောတာ နားလည်တယ်မဟုတ်လား”

ဒက်စ်စ်က တဖြည်းဖြည်းပြောပြနေသည်။ ကာရိုလင်းက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ခေါင်းကို ယမ်းခါနေသည်။

“ရှင့်ကို ကျွန်မ လက်မထပ်နိုင်ဘူး။ သူတို့ ကျွန်မကို မတော်မတရားတွေလုပ်ထားကြတဲ့အတွက် ရှင့်ကို ကျွန်မ လက်မထပ်နိုင်ပါဘူး။ သူတို့ အဓမ္မအကျပ်ကိုင်ပြီး ခိုင်းလို့ ကျွန်မကလဲ သူတို့ကို မတော်မတရားတွေ ပြန်လုပ်ပေးခဲ့ရပါပြီ။ ဒါကြောင့် ရှင့်ကို ကျွန်မ လက်မထပ်ပါရစေနဲ့” ကာရိုလင်းသည် သူ့ကုတ်အင်္ကျီတွင် မျက်နှာအပ်ပြီး ပြောနေသောကြောင့် အသံကို တိုးတိုးပဲ ကြားရသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်။ ဒါတွေဟာ ဘာမှ အရေးမကြီးပါဘူး။ ကိုယ်ပြောတဲ့စကားကို နားထောင်ပါ”

ကာရိုလင်းက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ရှန်းထွက်ကာ အခန်းတံခါးဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်မိအောင်လည်း မျက်နှာကို လွှဲထားသည်။

“နားမထောင်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မကို သူတို့ ဘာတွေလုပ်ထားတယ်ဆိုတာ ရှင်သီရင် ကျွန်မကို ရှင် လက်ထပ်ချင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ နှိပ်စက်တာကို မခံနိုင်လွန်းလို့ အနာမှ သက်သာပါစေတော့ဆိုပြီး သူတို့ ခိုင်းတဲ့အတွက် ကျွန်မ သူတို့ကို ဘာတွေလုပ်ပေးခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ရှင်သီရင် ကျွန်မကို ရှင် သတိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့က ကျွန်မကို ...”

“တော်တော့ ...”

ဂျီစယ်လီ၏အသံသည် အခန်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် မြည်ဟည်းသွားသည်။

ကာရိုလင်း၏စကား ရပ်သွားသည်။ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ်နှင့် သူ့မျက်နှာ မော့လာသည်။ ဂျီစယ်လီက အခန်းကိုဖြတ်ပြီး သူ့ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ထို့နောက် သူ့ဆက်ပြောသည့် အသံများကလည်း ပြတ်သားမာကျောလှသည်။

“မင်းအတွက် မင်းပြန်ပြီး ဝမ်းနည်းနေတာတွေ ရပ်ပစ်လိုက်ပါတော့။ အခုအချိန်ထိ မင်း အသက်ရှင်နေသေးတယ်။ အသက်ရှင်နေဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်”

ဂျီစယ်လီက ကာရိုလင်း၏ပခုံးများကို ကိုင်ကာ ဒက်ခ်စ်ဘက်သို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း တွန်းလွှတ်လိုက်သည်။

“ဘာမှ ဆက်မပြောနဲ့တော့။ တို့အားလုံး အသတ်မခံရခင်အချိန်မှာ ဒက်ခ်စ်ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်”

ဂျီစယ်လီက ကာရိုလင်း၏ခေါင်းပေါ်မှ ကျော်ပြီး ဒက်ခ်စ်မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ဘုန်းတော်ကြီးဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွားသည်။

“အခမ်းအနား စ လိုက်ကြရအောင်”

ဘုန်းတော်ကြီးက စာအုပ်အနက်ကလေးကို ဖွင့်သည်။ သူ့ရှေ့တွင် ရပ်ရန် အချက်ပြသည်။ ဒက်ခ်စ်နှင့် ကာရိုလင်းက သူ့ရှေ့မှာ ရပ်သည်။ ဂျီစယ်လီနှင့် ဖက်ကက်က သူတို့နောက်မှ ခပ်မြန်မြန် နေရာယူကြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး၏အသံသည် နူးညံ့ သိမ်မွေ့နေသည်။

“ဤသတို့သားနှင့် ဤသတို့သမီးတို့၏ ကောင်းမြတ်သော လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်းအတွက် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးသည် ဘုရားသခင်ရဲ့ မျက်မှောက်တော်တွင် ရိုးသားသည့် ယခု မင်္ဂလာအခမ်းအနားလေးကို ကျင်းပကာ ...”

လက်ထပ်မင်္ဂလာ အခမ်းအနားကလေးသည် ခဏအကြာတွင် အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွားလေတော့သည်။ ကာရိုလင်းကမူ ဒက်ခ်စ်၏ ရင်ဘတ်အတွင်းမှာ မျက်နှာကို ဝှက်ထားဆဲပင်ဖြစ်သည်။ ဂျီစယ်လီက သူ့ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။ ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် ဂျီစယ်လီ၏ မျက်လုံးများသည် မျက်ရည်များနှင့် ပြည့်လှုံသွားတော့သည်။ သူ့ကိုယ်ကို ကိုင်းပြီး ဒက်ခ်စ်၏ပါးတစ်ဖက်ကို နမ်းသည်။ ပြီးတော့ ကျန်ပါးတစ်ဖက်ကို နမ်းသည်။ ထို့နောက် ကာရိုလင်းကို ယုယညင်သာစွာ ဆွဲယူပြီး သူ့ကိုယ်နားမှာ ကပ်ထားလိုက်သည်။

“လာ ... ညီမလေး။ မမမှာ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးဆေး ပါလာတယ်။ သတို့သမီးဆိုတာ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့မှာ ဒီလိုမနေရဘူး။ လှလှပပ နေရတယ်” ဟု သိမ်မွေ့စွာ ပြောသည်။

ဒက်ခ်စ်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ထိုသို့ ဒက်ခ်စ် ကြည့်နေကြောင်းကို ဂျီစယ်လီက သတိထားမိသွားသည်။

“စိတ်မရှိပါနဲ့နော်။ မင်္ဂလာဆောင် အခမ်းအနားတွေမှာ ကျွန်မ အမြဲတမ်း ငိုလေ့ရှိလို့ပါရှင်” ဟု ဂျီစယ်လီက လှမ်းတောင်းပန်သည်။

*

အုတ်ကြေးမြက်

အထောက်အကူအညီ THE ADVENTURERS

(စတုတ္ထပိုင်း)

လက်ထပ်မင်္ဂလာနှင့် ဖက်ရှင်

လက်ထပ်မင်္ဂလာနှင့်ဖက်ရှင်

(၁)

မီးရောင်မှိုန်မှိုန်ကလေးလင်းနေသည့် ဘာခန်းထဲမှာ မီးခိုးများ ပြည့်နေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းထောင့်ရှိ တီးဝိုင်းဆီမှ တေးသံများ ပေါ်ထွက်နေသည်။ လူများပြည့်နေကြသည့် စားပွဲများကြားမှာ လျှောက်လာနေသော ဒယ်နီစွန်ဒီကို ရောဘတ် လှမ်းမြင်ရသည်။ သူ့စားပွဲနားသို့ လာရပ်သော်လည်း ရောဘတ်က ထိုင်ရာမှမထ။ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး စားပွဲပေါ်ရှိ ဝိုင်အရက်ခွက်ကိုသာ ပြန်ငုံကြည့်နေသည်။

“ရောဘတ်”

သူက မော့မကြည့်ဘဲ ငုံ့မြဲငုံ့နေသည်။

“လာလေ။ အိမ်ပြန်ကြစို့”

“အိမ်မှာ တစ်ညလုံး ပြန်နေမှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အခုမှ နှစ်နာရီပဲ ရှိသေးတာပဲ”

ရောဘတ်က သူ့လက်မှ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ဒီနေ့ည အလုပ် သိပ်မဖြစ်ဘူး”

ရောဘတ်က ယခုမှ မော့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ စားသောက်ခန်းထဲတွင်ရှိနေသော သူများကို မေးဝေါ်ပြသည်။

“ဟိုမှာ အလုပ်ဖြစ်နေကြတဲ့ လူတွေ အများကြီး မဟုတ်လား”

“အပြင်မှာ မဖြစ်ဘူး။ လမ်းပေါ်မှာ လူရှင်းနေပြီ”

စားပွဲစွန်းမှာ တင်ထားသော ဒယ်နီစွန်ဒီ၏အိတ်ကို သူက လှမ်းဆွဲယူသည်။ အိတ်ကို ဖွင့်ပြီး အထဲတွင် ရှိသမျှများကို စားပွဲပေါ်သို့ သွန်ချသည်။ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး၊ မှန်သေးသေးလေးတစ်ချပ်နှင့် ငွေစက္ကူအချို့ ထွက်ကျလာသည်။ ငွေစက္ကူများကို ကောက်ပြီး သူက ရေတွက်ကြည့်နေသည်။

“အားလုံးမှ ဖရန့်ခြောက်ရာတည်းလား”

“ကျွန်မ ပြောတယ်မဟုတ်လား။ အလုပ် သိပ်မဖြစ်ပါဘူးလို့”

ရောဘတ်က ငွေစက္ကူများကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်ပစ်တင်သည်။

“ဒီနေရာမှာ မင်းကို ထိုင်စောင့်နေရင်း ငါ သုံးပစ်နေရတာက ဒီလောက်မကဘူး”

“ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ရောဘတ်က ပိုက်ဆံများကို ကောက်ယူပြီး သူ့အိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်သည်။ ကျန်ပစ္စည်းများကို ဒယ်နီစွန်ဒီဘက်သို့ ပြန်တွန်းပေးသည်။

“ငါ မပြန်သေးဘူး”

ဒယ်နီစွန်ဒီက သူ့ပစ္စည်းကလေးများကို လက်ကိုင်အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ရင်း သူ့ကို ငေးကြည့်နေသည်။

“ကျွန်မ ထိုင်ရမလား။ သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ” ဟုလည်း ရိုရိုသေသေ မေးသည်။

“မထိုင်နဲ့။ တခြားသွားထိုင်။ နင့်ကိုငါ မလိုချင်ဘူး” ရောဘတ်က မော့မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။

ဒယ်နီစွန်ဒီသည် ခဏကြာအောင် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ တစ်ဖက်သို့လှည့်ပြီး ဘားကောင်တာဆီသို့သွားကာ ခွေးခြေတစ်လုံးပေါ် တက်ထိုင်သည်။ အရက်ရောင်းသူက ဝိုင်အရက်တစ်ခွက် ထည့်ပေးသည်။

“သူ ဆေးပြန်ကြောင်နေပြန်ပြီလား”

ဒယ်နီစွန်ဒီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“သူ တစ်ညလုံး အဲဒီနေရာမှာ အခုအတိုင်း ထိုင်နေတာပဲ။ ဘယ်သူနဲ့မှလဲ စကားမပြောဘူး”

ဒယ်နီစွန်ဒီက ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

“ဒီလူအတွက် မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်တောင် ဒုက္ခခံနေတယ်ဆိုတာ ငါတော့ နားကိုမလည်နိုင်တော့ဘူး။ မင်းလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ကွာ ယောက်ျားကောင်းကောင်းတစ်ယောက်တော့ ရနိုင်ပါတယ်။ မင်းအလုပ်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက် မင်း အလွယ်နဲ့ ရနိုင်ပါတယ်။ မင်းအတွက် ဖောက်သည်တွေ ရှာပေးမယ်။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဘယ်သူနဲ့များ အလုပ်ဖြစ်ပါ့မလဲလို့ တမျှော်မျှော်လုပ်နေဖို့ မလိုပါဘူး” ဟု အရက်ရောင်းသူက ပြောသည်။

“သူဟာ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါရှင့်”

“ဒါ လူကြီးလူကောင်းလားကွာ။ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်၊ ပျက်စီးချင်တိုင်း ပျက်စီးနေတာ လူကြီးလူကောင်းတဲ့လားကွာ”

ထိုအခိုက် စားပွဲတစ်လုံးမှ အရက် လှမ်းမှာသောကြောင့် သူ ထွက်သွားပြီး အရက်ဖြည့်ပေးသည်။ ထို့နောက် ပြန်လာပြီး ဒယ်နီစွန်ဒီဘက်သို့ ကိုယ်ကိုကိုင်းကာ ပြောသည်။

“မင်းဟာ သက်သက် အချိန်တွေဖြုန်းနေတာပဲ။ သူ့ကို ပ,ထုတ်လိုက်ပါ။ မင်းအတွက် အဆင်ပြေအောင် ကိုယ် စီစဉ်ပေးမယ်။ တကယ့်နေရာကောင်းပါ။ အရိုးကွဲလောက်အောင် အေးနေတဲ့လမ်းပေါ်မှာ လျှောက်ပြီး ဖောက်သည် ရှာနေစရာ မလိုဘူး”

“အဲဒီလို အိမ်တစ်ခုခုမှာ ဝင်ပြီး အလုပ်မလုပ်ချင်ဘူး။ ကျွန်မဟာကျွန်မ လမ်းပေါ်မှာပဲ အဆင်ပြေသလို လုပ်ချင်တယ်” ဒယ်နီစွန်ဒီက ရယ်ပြီး ပြန်ပြောသည်။

“အိမ်ဝင်ဖို့ မဟုတ်ဘူးကွ။ သူဌေးတစ်ယောက်တွေထားတယ်။ အမျိုးသမီးချောချောကလေးတွေ ရှာပေးဖို့ ငါ့ကို ပြောထားတယ်။ သူ ပြောပြောချင်း မင်းကို ငါ သတိရတာပဲ။ တကယ်ပါ။ သူနဲ့ကတော့ မင်းလို အမျိုးသမီးမှ တော်မှာ”

သူ ဘာမှ ပြန်မဖြေနိုင်သေးမီ အရက်ရောင်းသူသည် စားပွဲတစ်လုံးဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး အရက်ဖြည့်ပေးပြန်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် တီးဝိုင်းမှအသံများ တိတ်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ ဘားကောင်တာရှိရာသို့ တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင် ရောက်လာသည်။

“ဟယ်လို ... ဒယ်နီစွန်ဒီ”

“ဟယ်လို ... ဂျင်းကလော်ဒီ”

“ဒီနေ့တစ်ညလုံး ရောဘတ် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘူး” ဂျင်းကလော်ဒီက အခန်းထဲသို့ လှမ်းမြင်သာအောင် သူ့ကိုယ်ကို ပြင်ထိုင်ရင်း ပြောသည်။

“ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါဘူးနော်” ဟု သူက စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ပြန်မေးသည်။

“မဖြစ်ပါဘူး။ တို့လဲ သူ့အကြောင်း သိလာလို့ အကျင့်ရနေပါပြီ။ လူတွေကတော့ သူနဲ့ ခပ်ဝေးဝေးကနေပြီး ရှောင်ကွင်းသွားကြတယ်”

“ကောင်းပါလေရဲ့ ရှင်။ ကျွန်မကလဲ သူ့ကို အိမ်ပြန်စေချင်တယ်။ သူ ဆေးကြောင်နေပြီ”

ပြောရင်း ရောဘတ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ရောဘတ်သည် စားပွဲပေါ်ရှိ အရက်ခွက်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“ကျွန်မ သိတာပေါ့။ ဒီနေ့ည ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အိမ်က ထွက်ထွက်ချင်း သူ ဆေးကြောင်နေပြီဆိုတာကို သိတယ်။ သူ့အတွက် စိတ်ပူနေရတာနဲ့ ဒီနေ့ည ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ အစောကြီး ပြန်လာတာ”

“မင်းကတော့ သူ့အတွက် တကယ့်ကို အနွံအတာခံနေတော့တာပဲနော်”

“သူဟာ အထီးကျန်ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။ သူ့အနားမှာ တစ်ယောက်ယောက်တော့ ရှိနေဖို့လိုတယ်” ဒယ်နီစွန်ဒီက ဂျင်းကလော်ဒီကို မော့ကြည့်ရင်း ပြန်ပြောသည်။

“ကိုယ်သိထားသလောက် ဆိုရင်တော့ သူဟာ အထီးကျန် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဘာသိထားလို့လဲ”

“ဟိုလူ ညတုန်းက ပြန်လာပြန်တယ်လေ။ မင်းသိတယ် မဟုတ်လား။ ရောဘတ်အကြောင်းကို လိုက်စုံစမ်းနေတဲ့လူလေ”

“ရောဘတ်က သူ့ကို စကားပြန်ပြောရဲ့လား”

“မပြောဘူး။ ထုံးစံအတိုင်း မောင်းထုတ်လိုက်တာပဲ။ အဲဒီလိုလဲ ဖြစ်ပြီးရော ရောဘတ်လဲ အပြင်ကို ထွက်သွားတော့တာပဲ။ မင်း ဝင်မလာခင်ကလေးမှ သူ ပြန်ရောက်လာတာ။ ရောဘတ်အဖေက သူ့ကို အိမ်ပြန်လာဖို့ ခေါ်နေတယ်လို့ ဟိုလူ ပြောနေသံ ကြားရတာပဲ”

ဒယ်နီစွန်ဒီက ဘာမှ ပြန်မဖြေချေ။

“ဒီငတိတော့ တကယ့်ကို ရူးတဲ့ကောင်ပါပဲကွာ။ အလကားသက်သက် ဒီလို ထိုင်ပြီး အချိန်ဖြုန်းနေဖို့မကောင်းဘူး”

“ကမ္ဘာစစ်ကြီးကြောင့် လူတချို့ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်ကုန်ရတာပါရှင်”

“ငါလဲ စစ်ထဲပါခဲ့တာပဲကွာ။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ငါဟာ အစကလဲ ဒီအတိုင်းပဲ”

“ရှင် ကံကောင်းတာပေါ့” ဒယ်နီစွန်ဒီက သူ့ကို မသိမသာ မျက်စိစွေကြည့်ရင်းပြောသည်။ ထိုအခိုက် အရက်ရောင်းသူ ပြန်လာပြီး တိုးတိုးပြောသည်။

“ဒယ်နီစွန်ဒီ၊ မင်းဖို့ ငါ ဖောက်သည်ကောင်းတစ်ယောက် ရှာထားတယ်။ ဟောဟို ကောင်တာအစွန်ဆုံးကလူပဲ”

ဒယ်နီစွန်ဒီက လှမ်းကြည့်သည်။ အညှိရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူခပ်သေးသေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ထိုသူက ပြန်အကြည့်နှင့် ဆုံနေသောကြောင့် အရက်ရောင်းသူဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“မဖြစ်ပါဘူးရှင်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ဖောက်သည်တစ်ယောက်ယောက်ကို တွေ့ပြီးအပြင်ထွက်သွားတာမျိုးကို ရောဘတ်က မကြိုက်ဘူး”

“မကြောင်စမ်းပါနဲ့ကွာ။ မင်းကို အပြင်ကစောင့်ပြီး သူ တွေ့မှာပေါ့။ ရောဘတ် ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ။ ဖရန့်ငါးထောင် ပေးမယ်တဲ့”

“နေပါစေတော့ရှင်”

သူ့နောက်မှ ဂျင်းကလော်ဒီအသံ ပေါ်လာသည်။

“ခုန ငါပြောတဲ့လူဟာ အဲဒီလူပဲ။ ရောဘတ်က စကားလက်ခံမပြောဘဲ မောင်းထုတ်လိုက်တယ်ဆိုတာလေ။ သူ အခု ပြန်ဝင်လာပြန်တာနဲ့ တူတယ်”

ဒယ်နီစွန်ဒီက ထိုသူကို လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။ ချက်ချင်း သူ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ လက်ခံပြီဖြစ်ကြောင်း အရက်ရောင်းသူကိုလည်း လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ကောင်တာပေါ်မှ လက်ကိုင်အိတ်ကို လှမ်းယူရင်း ရောဘတ်ကို ပြန်ကြည့်သည်။ သူ အရက်ခွက်ကို ကြည့်နေဆဲပင် ရှိသေးသည်။ ခုံပေါ်မှ ဆင်းပြီး ဟိုတယ်အပြင်သို့ သူ ထွက်လာခဲ့သည်။

အပြင်မှာ အေးနေသောကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်သွားသည်။ ကုတ်အင်္ကျီကို လုံအောင်ဆွဲစေ့ရင်း လမ်းထောင့်ဆီသို့ လျှောက်သည်။ ခဏကြာတော့ ထိုသူထွက်လာပြီး သူ စောင့်နေသည့် နေရာသို့ ရောက်လာသည်။

“ကျွန်မ ဒီမှာ” ဟု သူက လေသံနှင့် လှမ်းခေါ်သည်။

ထိုသူက သူ့ဘက်သို့ လှည့်လာပြီး ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ နှုတ်ဆက်သည်။

“ငွေငါးထောင်ပေးမယ်လို့ အရက်ရောင်းတဲ့လူက ကျွန်မကို ပြောတယ်”

ထိုသူက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူများကို နှိုက်ပေးသည်။ ဒယ်နီစွန်ဒီက သူ့လက်ကိုင်အိတ်ထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်သည်။

“ရှင့်နေရာကို လိုက်ရမှာလား။ ကျွန်မနေရာကို သွားရမှာလား”

“မင်းနေရာကိုသွားမယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မနောက် လိုက်ခဲ့ပါ။ ဟောဟို ထောင့်ချိုးလေးနားတင်ပါ”

သူတို့နှစ်ယောက် အတူလျှောက်လာကြသည်။ အခန်းရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ဒယ်နီစွန်ဒီက တံခါးသော့ဖွင့်သည်။ အတွင်းဝင်ပြီး မီးဖွင့်သည်။ သူက လက်ကိုင်အိတ်ကို ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်သို့ ပစ်တင်သည်။

“အိပ်ခန်းက ဟောဟိုမှာ” အိပ်ခန်းရှိရာသို့ ညွှန်ပြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အရင်လိုနေတာလဲ။ မင်းကို ပေါက်ဈေးရဲ့ ငါးဆတောင် ပေးထားပြီ မဟုတ်လား။ စကား အရင်ပြောကြရအောင်”

“ကောင်းပြီလေ။ စကားပြောချင်သပဆိုရင်လဲ ပြောတာပေါ့ရှင်”

ဒယ်နီစွန်ဒီက ပခုံးများကို တွန့်ပြလိုက်ရင်း ခုတင်စွန်းမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ထိုသူက ကုတ်အင်္ကျီကိုချွတ်ပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ တင်သည်။ ထို့နောက် စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်သည်။

“ကျုပ် စီးကရက်သောက်မယ်နော်”

ဒယ်နီစွန်ဒီက ပခုံးများကို တွန့်ပြလိုက်ပြန်သည်။ ထိုသူက စီးကရက် မီးညှိနေသည်။ ခဏကြာတော့မှ သူက စပြောသည်။

“သူ့အဖေက သူ့ကို အိမ်ပြန်လာစေချင်တယ်”

“ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ လာပြောတာလဲ။ ရောဘတ်ကို သွားပြောပါလား”

“သူက နားမထောင်ဘူး”

“သူ့ကို အကျဉ်းစားတစ်ယောက်လို ကျွန်မ ဒီမှာ ဖမ်းချုပ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး။ ရောဘတ်ဟာ သူ သွားချင်တယ်ဆိုရင် အချိန်မရွေး သွားနိုင်တယ်”

“သူ့ကို အိမ်ပြန်ရောက်အောင် ပို့ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် သူ့အဖေက မင်းကို ဖရန့်ငွေ တစ်သိန်းပေးမယ်”

“သူ့အဖေက ကျွန်မကို ဘာမှ ပေးစရာမလိုပါဘူး။ ရောဘတ်က ပြန်ချင်တယ်ဆိုရင် သူ ပြန်နိုင်တာပဲ”

“မင်းဟာ အတော်ညံ့သေးတာပဲ။ ငွေတစ်သိန်းဆိုတာ နည်းတဲ့ငွေ မဟုတ်ဘူး။ မင်းအခုလိုလဲ နေစရာမလိုတော့ဘူး။ မင်း လုပ်ချင်တာ ဘာမဆို လုပ်လို့ရနိုင်တဲ့ငွေ”

“အခုလဲ ကျွန်မ လုပ်ချင်တာ ဘာမဆို လုပ်နိုင်တာပဲ။ ရောဘတ်အပေါ်မှာ ကျွန်မ သံယောဇဉ်ထားသလောက် သူက ကျွန်မအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ပြန်ထားတာလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အဖေကို ပြောလိုက်ပါ။ တကယ်ပဲ သူ့ကို အိမ်ပြန်လာစေချင်တယ်ဆိုရင် ရောဘတ်ကို ကိုယ်တိုင် လာခေါ်ပါလို့” သူက ပြောရင်း ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“သူ့အဖေက မာနကြီးတယ်။ လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါက သူတို့ကိစ္စပဲ။ ရောဘတ်ဟာ သူ့သားပဲ။ ဒီကြားထဲမှာ ကျွန်မ လုပ်ပေးနိုင်တာ ဘာမှမရှိဘူး”

ထိုသူက ထိုနေရာမှာပင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်။ စီးကရက်ကိုသာ ဖွာရှိုက်နေသည်။

“ဘေရွန်ဟာ သူ့ကို ရန်ပြုလာမယ်ဆိုရင် အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းပြီး အန္တရာယ်ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်”

“ဘေရွန်ဟာ အသိဉာဏ်မဲ့ပြီး မိုက်မဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ ရောဘတ်ဟာ ကျွန်မနဲ့ နေနေတဲ့အတွက် အစစအရာရာ လုံခြုံမှုရနေတယ်။ သူ့အတွက် ကျွန်မ လုပ်ပေးနေတာဟာ သူ့လုံခြုံရေးအတွက်ပဲ”

ထိုသူက ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

“ကဲ ... တခြား ဘာကိစ္စရှိသေးသလဲ”

ဒယ်နီစွန်ဒီက သူ့ကို ပြန်နှင်ထုတ်သည့်လေသံမျိုးဖြင့် ပြောသည်။

“ရှိပါသေးတယ်ကွာ။ ငွေငါးထောင်ဆိုတာ စကားပြောရုံလောက်ကလေးအတွက်တော့ အလွန်များတဲ့ ငွေတွေပါ” ဟု ပြောရင်း ထိုင်ရာမှ ထလာသည်။

+

ဒယ်နီစွန်ဒီ ပြန်လာသောအခါ ရောဘတ်သည် ဘားခန်းထဲရှိ စောစောက စားပွဲမှာပင် ထိုင်နေဆဲဖြစ်သည်။ သူ့စားပွဲဘေးမှာ သွားရပ်ပြီး စကားတစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ ငွေစက္ကူများကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်ပေးသည်။ ရောဘတ်က လုံးဝ မော့မကြည့်ဘဲ ငွေစက္ကူများကို ကောက်ယူကာ အိတ်ထဲသို့ ထည့်သည်။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ကဲ ... လာ အိမ်ပြန်ကြစို့”

ဒယ်နီစွန်ဒီက သူ့နောက်မှာ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာသည်။ အခန်းသို့ ရောက်သောအခါ သော့ဖွင့်ဝင်သည်။ ဒယ်နီစွန်ဒီက တံခါးကို ပြန်ပိတ်နေသည်။ ရောဘတ်က အိပ်ခန်းထဲသို့ တန်းဝင်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ အိပ်ခန်းအပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာပြီး ဒယ်နီစွန်ဒီ၏ မျက်နှာကို လက်နှင့်ဖြတ်ရိုက်သည်။ ဒယ်နီစွန်ဒီသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။ သူ့ကို အံ့အားသင့်သည့် အမူအရာနှင့် ပြန်မော့ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ဒေါသကြောင့် တွန့်လိမ်နေသည်။

“အိပ်ရာခင်းကို အသစ်ပြန်လဲထားပါလို့ နင့်ကို ငါ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောပြောနေရမှာတုံး”

*

(၂)

ရောဘတ်သည် ဓားထက်ထက်ဖြင့် အထိုးခံလိုက်ရသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အိပ်ပျော်နရင်းမှ နာကျင်စွာ ညည်းတွားသည်။ အသံက ပျော့ပျော့ပဲဖြစ်သည်။ မိမိ၏ပါးပြင်ကို နူးညံ့သည့်လက်ဝါးဖြင့် ပွတ်သပ်ပေးနေသည်ဟုလည်း ခံစားရပြန်သည်။

“ဒယ်နီစွန်ဒီ” ဟု လေသံနှင့်ခေါ်ရင်း အားလုံး မှောင်ကျသွားပြန်သည်။ အပြင်ဘက်မှ အော်ဟစ်သံများကို ကြားနေရသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် စစ်ဖိနပ်သံများကိုလည်း ကြားလာရပြန်သည်။ အိပ်နေရင်းမှ သူညည်းပြန်သည်။ ရုတ်တရက် ထထိုင်သည်။ ဘေးကို စမ်းကြည့်သည်။ အိပ်ရာထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ရှိနေကြောင်း တွေ့ရသည်။

“ဒယ်နီစွန်ဒီ” ဟု အော်ခေါ်ပြန်သည်။ ကြောက်စိတ်များကို သူ မထိန်းနိုင်တော့။

“ဒယ်နီစွန်ဒီ”

အိပ်ခန်းတံခါး ပွင့်သွားသည်။

“ရောဘတ် ကျွန်မ ဒီမှာပါ။ ရော့ ... ဒါလေးသောက်လိုက်”

သူ့ကို ဖန်ခွက်တစ်လုံး ထိုးပေးသည်။ ဖန်ခွက်ထဲမှ အရည်က နွေးနေသည်။ ချိုမြိန်ဖြင့် သက်သာရာရသွားသည်။

“မင်း အပြင်သွားနေတယ် ထင်လို့” ဟုလည်း အက်ကွဲစွာ ပြောသည်။

“ရှင် နေမကောင်းတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မ ဘယ်သွားမှာလဲ။ ကဲ ... ပြန်အိပ်လိုက်ဦးနော်”

သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းလာသည်။ ဒယ်နီစွန်ဒီ၏ လက်ချောင်းကလေးများကို သူ ကိုင်ကြည့်နေသည်။ အိပ်ရာပေါ်မှာ ပြန်လှဲနေသည်။

“မင်းမရှိရင် ကိုယ် ဘယ်လို အသက်ရှင်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး”

ဒယ်နီစွန်ဒီက သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ သူ အိပ်ပျော်သွားသောအခါ အိပ်ခန်းထဲမှ အပြင်ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မီးဖိုပေါ်မှ ကော်ဖီက နွေးနေပြီဖြစ်သောကြောင့် တစ်ခွက်ထည့်ပြီး စားပွဲမှာ သွားထိုင်နေသည်။ ပျင်းရိပြီးငွေ့စွာဖြင့် နာရီကို လှမ်းကြည့်သည်။ မွန့်တည့်ချိန်ရောက်နေပြီ။ တယ်လီဖုန်းကောက်ကိုင်ပြီး နံပါတ်များကို လှည့်သည်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ပြန်ထူးသည်။

“ယက်ဖ်တီ”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်း အဝတ်အစား လဲထားပြီးသားလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကိုယ် ချိန်းထားတာ တစ်ခု မသွားနိုင်တော့ဘူး”

“ဘယ်လောက်ရမှာလဲ”

“နှစ်ထောင့်ငါးရာ”

“မဖြစ်လောက်ပါဘူးကွာ။ မင်းကို တစ်ဝက်ပေးရဦးမယ်ဆိုတော့ ကိုယ့်အတွက် ဘာမှကျန်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ယက်ဖိတီက ခပ်သွက်သွက် ပြန်ဖြေသည်။

“ကိုယ့်ကို တစ်ဝက် မပေးနဲ့တော့လေ။ ကိုယ် ငါးရာပဲ ယူပါ့မယ်”

“ဒါဆိုရင်လဲ သဘောတူပြီ။ သူ့ကို ဘယ်မှာ သွားတွေ့ရမှာလဲ။ သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာကော ကိုယ် ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မလဲ”

ဒယ်နီစွန်ဒီက အကျိုးအကြောင်းပြောပြကာ တယ်လီဖုန်းပြန်ချရင်း ငေးကြည့်နေမိသည်။ သည်လို အဖြစ်အပျက်မျိုးတွေ များလှပြီ။ ဖောက်သည်တွေနှင့် မိတ်ပျက်ရသည်မှာလည်း အကြိမ်ပေါင်းများလှပြီ။ သို့သော်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်။ ရောဘတ် နေမကောင်းနေသည့်အချိန်များတွင် အလုပ်ထွက်လုပ်၍ မဖြစ်နိုင်။

သူက အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်စဉ်းစားနေရင်း ကော်ဖီကို ဖြည်းညင်းစွာ သောက်နေသည်။ ထို့နောက် စီးကရက်တစ်လိပ်ညှိပြီး ဖွာရိုက်နေသည်။ ယောက်ျားများသည် အံ့ဩစရာတော့လည်း ကောင်းသည်။ သူတို့က ဒါဆိုဒါမှ လူစားမျိုးများဖြစ်ကြသည်။ သို့သော်လည်း ရောဘတ်က မကြာခင် နေမကောင်းသောကြောင့် ချိန်းဆိုထားပြီးသားများကို ဖျက်လိုက်ရသည်မှာ မြောက်မြားလှပြီ။ သို့ဖြင့် ရောဘတ်နှင့်သူ အတူနေကြသည့် နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ ဖောက်သည်ပေါင်းများစွာနှင့် မိတ်ပျက်ခဲ့ရသည်။

စားဝတ်နေရေးကလည်း ကျပ်တည်းလာသည်။ ထို့ကြောင့် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်လခန့်ကစပြီး လမ်းပေါ်သို့ သူ ပြန်ရောက်သွားသည်။ တတ်နိုင်သလောက် စရိတ်ကာမိစေရန် ကြိုးစားရတော့သည်။ လမ်းပေါ်တွင် အလုပ်လုပ်ရသည်မှာ အန္တရာယ်ကြီးလှသည်။ နှစ်ကြိမ်တိုင်းတိုင် ပုလိပ်ဖမ်းခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။ သို့သော်လည်း ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ပြန်လွတ်လာခဲ့သည်။

အခန်းတံခါးကို သူ ငေးကြည့်နေမိသည်။ မကြာခင်မှာပင် တစ်စုံတစ်ရာကိုလုပ်မှ ဖြစ်ချေတော့မည်။ မိမိတို့၏ဘဝသည် မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်နေရသည်ကို သူ မသိ။ အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို သိသူမှာ ရောဘတ်သာဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ကြာက နေ့တစ်နေ့တွင် ရောဘတ်သည် သူ့တံခါးပေါက်သို့ ရောက်လာသည်။ ထိုနေ့က ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သည်ကိုလည်း ယခုအချိန်အထိ ဒယ်နီစွန်ဒီ မသိသေး။

ကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးသွားသည်မှာ တစ်နှစ်ခန့်ရှိသွားပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက် အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားကြသည်မှာလည်း မကြာလှသေးပေ။ သူ့အဖေသည် အမေရိကန်မှ ပြန်ရောက်လာသည်။ ရောဘတ်ကလည်း သူ့အဖေဆီသို့ပြန်သွားပြီး ဘဏ်တိုက်မှာ အလုပ်ပြန်ဝင်လုပ်နေသည်။ တစ်နေ့တွင် ရောဘတ်က သူ့ကို လာတွေ့သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ခေါ်သွားသည်။ ထိုထက်မပို။

ချောင်ကျနေသော ရောဘတ်၏မျက်နှာကို သူက ကြည့်နေသည်။

“ရှင် ဆေးကြောင်တုန်းပဲလား”

“တစ်ခါတစ်ခါတော့ ဖြစ်သေးတယ်။ အချိန်တန်ရင် ပျောက်သွားမှာပါလို့တော့ ဆရာဝန်က ပြောတယ်”

“ရှင့်ညီမလဲ အဆင်ပြေသွားပြီ မဟုတ်လား။ တောင်အမေရိကတိုက်က လူတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်သွားတယ်လို့ ကျွန်မ ကြားမိတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ဒက်စ်နဲ့ လက်ထပ်တာ။ အခု သူတို့နှစ်ယောက် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှာပဲ အတူတူ ရှိနေကြတယ်”

“ရှင့်ညီမ စိတ်ချမ်းသာနေမယ်လို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်”

အဖြစ်အပျက်ဟောင်းများကို ပြန်စဉ်းစားမိရင်း ဒယ်နီစွန်ဒီက ပြောသည်။

ရောဘတ်က သူ့မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ပြောနိုင်တာလဲ”

“ကျွန်မ မသိဘူး”

“ကမ္ဘာ့စစ်ကြီးဟာ တို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို အများကြီး ပြောင်းလဲပစ်လိုက်တယ်။ ဒီဘဝမှာတော့ တို့မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး ဘယ်တော့မှ ပြန်ပြီး ပျော်နိုင် ရွှင်နိုင်ကြတော့မယ်လို့ မထင်တော့ဘူး”

“ရှင် ပြန်ပြီး စိတ်ချမ်းသာလာမှာပါ။ ကမ္ဘာ့စစ်ကြီးလဲ ပြီးသွားပြီ မဟုတ်လား။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြန်ကြည့်ပါဦး။ လူတွေဟာ စစ်အကြောင်းကို တဖြည်းဖြည်း မေ့စပြုလာကြပါပြီ။ ရှင်လဲ တဖြည်းဖြည်းနဲ့တော့ မေ့သွားမှာပေါ့”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်းမှာ ရှိနေသောလူများကို ရောဘတ်က လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများ တင်းတင်းစေ့သွားသည်။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှထရင်း လက်ဖက်ရည်ဖိုး ကျသင့်ငွေများကို စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်သည်။

“လာကွာ ... တို့ ဒီနေရာက ထွက်သွားကြရအောင်”

သူတို့နှစ်ယောက် လမ်းပေါ်မှာ လျှောက်လာကြသည်။ ခဏကြာတော့ ရောဘတ်က သူ့ကို ပြန်ကြည့်သည်။

“မင်းအိမ်အထိ ကိုယ် လမ်းလျှောက်ပြီး လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ရှင့်ကို အနှောင့်အယှက်မပေးချင်ပါဘူး။ ရှင်က သိပ်အလုပ်များတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ငါ့အဖေက ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလုပ်အများဆုံး။ လက်တိုလက်တောင်းလုပ်တဲ့ အကောင်တစ်ကောင်ကို ရှာထားတယ်လေ။ အဲဒါ ငါပေါ့” သူ့နှုတ်ခမ်းများ မှဲ့သွားသည်။

“ရှင့်အတွက် တခြားအစီအစဉ်တွေလဲ သူ စီစဉ်ထားမှာပေါ့”

“သူ့မှာ ရှိနေမယ်ဆိုရင်လဲ အဲဒါတွေအားလုံးကို လျှို့ဝှက်ထားတာ။ ကဲ ... လာပါကွာ။ သွားကြစို့” ရောဘတ်က သူ့လက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်ရင်း ပြောသည်။

“ရှင် စိတ်ဆိုးသွားတယ် ထင်တယ်။ ကျွန်မ စကားပြောမှားသွားသလား”

“မဆိုးပါဘူး။ မင်းအမှား မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်ပါ”

“အိမ်ပေါ် လိုက်ဦးမလား”

ရောဘတ်က ခေါင်းခါပြသည်။ ဒယ်နီစွန်ဒီက သူ့ကို ခဏငေးကြည့်နေပြီးမှ လက်ကမ်းပေးသည်။

“လက်ဖက်ရည်တိုက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သိပ်ကောင်းတဲ့ လက်ဖက်ရည်ပဲ” ဟု ဣန္ဒြေကြီးနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒယ်နီစွန်ဒီ” သူက လက်ကို ပြန်ကိုင်ရင်း ခေါ်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် စိတ်မချမ်းသာသည့် အရိပ်အယောင်များ ပြည့်နေသည်။

“ပြောပါ ရောဘတ်”

“မင်း လိုချင်တာ ဘာရှိသလဲ။ မင်းအတွက် ကိုယ်လုပ်ပေးနိုင်တာ ဘာရှိသလဲ”

“ဘာမှ မလိုပါဘူးရှင်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မလိုတာတွေအားလုံး ပြည့်စုံနေတာပဲ။ ကျွန်မဟာနဲ့ကျွန်မ ဖြစ်ပါတယ်”
ဒယ်နီစွန်ဒီက ရယ်မောရင်း ခေါင်းကို ခါပြသည်။

“မင်းကတော့ ပြောနိုင်တာပေါ့လေ”

“ရောဘတ် ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“မဖြစ်ပါဘူး။ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခုတော့ မှားနေတယ်နဲ့တူတယ်။ ကိုယ် ဘာကိုမှ ကောင်းကောင်း လုပ်လို့မရဘူး”
သူ့လေသံသည် နာကြည်းသံပေါက်သည်။ ကိုင်ထားသည့် ဒယ်နီစွန်ဒီ၏လက်ကိုလည်း လွှတ်ချလိုက်သည်။

အိမ်ပေါ်သို့ တက်မလာမီ လမ်းချိုးမှ ပျောက်ကွယ်သွားသော ရောဘတ်ကို သူ ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။ မိမိထံသို့ သူ ပြန်လာတော့မည်ဟု အလိုလို သိလိုက်သည်။ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနှင့် ဘယ်အချိန်တွင် ပြန်လာမည်နည်း ဆိုသည်ကိုတော့ မသေချာ။ သို့သော်လည်း သူ မှချ ပြန်လာရမည်။ ထိုသို့ ပြန်လာခြင်းသည် မိမိတို့ နှစ်ဦးစလုံးအတွက် အကောင်းမဖြစ်နိုင်ဟုလည်း အလိုလို သိနေသည်။ ပြီးတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်းပင် သူ ဝမ်းနည်းမိတော့သည်။

+

ထိုနေ့ညနေပိုင်းတွင် ရောဘတ်သည် သူ့စားပွဲတွင် ထိုင်ရင်း စားပွဲပေါ်ရှိ စာရွက်စာတမ်းများကို လေ့လာနေသည်။ အပေါ်ဆုံးရှိ စာရွက်ပေါ်မှ ခေါင်းစဉ်စာလုံးများက သူ့မျက်လုံးများကို ဖမ်းယူထားလိုက်သည်။

ဒါကပ်ပင် ဖာဘင်ဂျီစယ်ရှပ်ဖတ်

ထိုစာရွက်၏အောက်တွင် အခြားစာမျက်နှာပေါင်း ငါးဆယ်ခန့်ရှိသည်။ ထိုစာရွက်များသည် ဂျာမနီနိုင်ငံအတွင်းရှိ စက်ရုံကြီးပေါင်းများစွာတို့နှင့် ပတ်သက်သော ငွေစာရင်းများ ဖြစ်သည်။ ထိုစက်ရုံကြီးများသည် ဂျာမန်များအဖို့ စစ်လက်နက်ပစ္စည်းများ ထုတ်လုပ်ပေးရာ စက်ရုံကြီးများ ဖြစ်ကြသည့်အတွက် မဟာမိတ်ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံတို့၏ အဓိကပစ်မှတ်လည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ ထိုစက်ရုံအားလုံး၊ ထိုကုမ္ပဏီအားလုံးတို့သည် စာရွက်ကလေးများအဖြစ်နှင့် သူ့စားပွဲပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေကြချေပြီ။

ထိုစာရွက်များကို လွန်ခဲ့သည့် ရက်ပေါင်းများစွာက သူ့အဖေ၏အတွင်းရေးမှူးက သူ့ဆီသို့ ယူလာပေးခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အဖေ၏လက်ရေးနှင့် စာရွက်ကလေးတစ်ရွက် ပူးတွဲပါလာသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ပူးတွဲပါ စာရွက်များကို လေ့လာထားပါ။ ပြီးလျှင် သောကြာနေ့မနက် ဖေဖေနှင့်တွေ့ပါ။

စာရွက်များကို လေ့လာကြည့်သောအခါတွင် ကပ်ပင်ကုမ္ပဏီများကို သူ့အဖေ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် စိတ်ဝင်စားနေကြောင်းကို သူ တွေးနေမိသည်။ ထိုကုမ္ပဏီများကို ဖျက်သိမ်းရန်အတွက် မဟာမိတ်နိုင်ငံများက ကော်မရှင်တစ်ဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ ထိုသတင်းကို လွန်ခဲ့သည့် တစ်ပတ်လောက်က သတင်းစာများတွင် သူ ဖတ်ခဲ့ရသည်။ ကပ်ပင်ကုမ္ပဏီနှင့် စက်ရုံများသည် ဂျာမန်တို့အတွက် စစ်လက်နက်ပစ္စည်းများကို နောက်ပိုင်းမှ ထုတ်ပေးနေခဲ့ကြောင်း သူတို့ သိသည်။

ထိုသတင်းကို ပြန်စဉ်းစားမိသောအခါ သူ့ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာသည်။ ထိုကော်မရှင်တွင် ပြင်သစ်ပြည်၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် သူ့အဖေကို ခန့်အပ်နေခြင်းဖြစ်လိမ့်မည် ဟူသောအတွေးဖြစ်သည်။ ထိုအတွေးကြောင့် သူ ပြုံးမိသည်။ ထိုကုမ္ပဏီ ဖျက်သိမ်းပစ်ရေးစီမံကိန်းတွင် မိမိတို့ ပါဝင်ရမည်ဆိုခြင်းမှာ ပျော်စရာကောင်းသော အလုပ် ဖြစ်လေသည်။ ကပ်ပင်ကုမ္ပဏီကို သူ မုန်းတီးစက်ဆုပ်ခဲ့သည်။ အဖျက်လုပ်ငန်းများလုပ်ကိုင်ရန် ဂျာမနီပြည်တွင်းမှ ထွက်လာသည့် စက်ယန္တရားများသည် ကပ်ပင်ကုမ္ပဏီနှင့် ပတ်သက်နေသည့် စက်ယန္တရားများချည်း ဖြစ်သည်။ လေယာဉ်ပျံများ ရေငုတ်သင်္ဘောများ၊ အင်္ဂလန်ပြည်ကို ဗုံးမိုးရွာခဲ့သည့် ကပ်ပင်-၄ ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံကြီးများ၊ နာဇီစစ်တပ် ကိုင်တွယ်အသုံးပြုခဲ့သည့် အကောင်းဆုံးနှင့် ခေတ်အမီဆုံးသော ကပ်ပင်ရိုင်ဖယ်သေနတ်များကို သူ့မျက်စိထဲတွင် တရေးရေး မြင်လာသည်။ ထိုသို့သော ကုမ္ပဏီမျိုးကို အပိုင်းပိုင်းအစိတ်စိတ် ခြေမွှပ်ရမည်မှာ အလွန်ပျော်စရာကောင်းသည့်အတွက် ဖြစ်လေသည်။

စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်း မြည်လာသည်။ ကောက်ကိုင်သောအခါ သူ့အဖေ၏ အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်နေသည်။

“ဆရာနဲ့တွေ့ဖို့ ဘေရွန် အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ”

“အခုလာခဲ့မယ်”

ရောဘတ် ဝင်သွားသောအခါ သူ့အဖေက မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်ရန် အချက်ပြသည်။

“အစီရင်ခံစာတွေ ဖတ်ပြီးပြီလား”

“ဖတ်ပြီးပါပြီ ဖေဖေ”

“စစ်ရာဇဝတ်မှုတွေ ကျူးလွန်မှုနဲ့ ဘေရွန်ဗွန်ကပ်ပင်ကို လွန်ခဲ့တဲ့ လတုန်းက ထောင်ဒဏ် ငါးနှစ် အပြစ်ပေးလိုက်တာကိုကော သတိထားမိရဲ့လား”

ရောဘတ် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“သူပိုင်တဲ့ကုမ္ပဏီတွေကို ဖျက်သိမ်းပစ်ဖို့ ကော်မရှင်တစ်ဖွဲ့ကို လွန်ခဲ့တဲ့ အပတ်ထဲက ဖွဲ့ပေးလိုက်တာကော သိတယ် မဟုတ်လား”

“ဒီအလုပ်ကိုလုပ်ရမှာ ကြာလှပြီ ဖေဖေ။ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပြီးသွားကတည်းက ဖျက်ပစ်ခဲ့ကြရမှာ။ အဲဒီတုန်းကသာ ဖျက်ပစ်ခဲ့ကြရင် နာဇီတွေဟာ အခုလို နောက်ထပ် ကမ္ဘာစစ်ကြီးတစ်ခုကို တိုက်နိုင်ကြမှာမဟုတ်ဘူး” ရောဘတ်က ဒေါသဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

ဘေရွန်က ရောဘတ်ကို အေးချမ်းတည်ငြိမ်စွာ ပြန်ကြည့်သည်။

“ဒီကိစ္စအတွက် အဲဒီ အစီရင်ခံစာတွေကို ဖေဖေက လေ့လာခိုင်းတယ်လို့ ထင်သလား”

“တခြားအကြောင်း ဘာရှိနိုင်မှာလဲ ဖေဖေ။ ဖေဖေ့ရဲ့ အကြံပေးချက်ကို လိုချင်လို့ ကော်မရှင်က ဖေဖေ့ကို မေတ္တာရပ်ခံထားတာပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့”

အဘိုးကြီးက သူ့ကို ခဏကြာအောင် ငေးကြည့်နေသည်။

“မင်းဟာ လူတုံး လူအ ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် ပကတိ ရိုးသားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲလား။ ဘယ်ဟာက ပိုဆိုးသလဲဆိုတာတောင် ဖေဖေ မသိတော့ဘူး”

“ဖေဖေ ဘာကိုပြောတာလဲ။ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး” ရောဘတ် နားထွေးသွားသည်။

“အခုငွေတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး စစ်တမ်းထုတ်ထားတာကိုလဲ မင်းဖတ်ပြီးပြီလို့ ဖေဖေ ထင်တယ်”

ရောဘတ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဗွန်ကပ်ပင် မိသားစုဟာ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံမှာရှိနေတဲ့ ခရက်ဒစ်ဇူးရစ် အင်တာနေရှင်နယ်ဘဏ်ရဲ့ အစုရှယ်ယာအများဆုံးကို ပိုင်ထားတယ်ဆိုတာကိုလဲ မင်း သတိပြုမိလိမ့်မယ်လို့ ဖေဖေ ထင်တယ်”

“သတိထားမိပါတယ်။ သူတို့ ရာခိုင်နှုန်းသုံးဆယ် ပိုင်ပါတယ်။ စီ၊ ဇက်၊ ဒိုင် မဟုတ်လား” ထိုအမည်သည် သူခေါင်းထဲသို့ ချက်ချင်း ရောက်လာသည်။

“ဟုတ်တယ်။ စီ၊ ဇက်၊ ဒိုင်၊ ခရက်ဒစ်ဇူးရစ် အင်တာနေရှင်နယ်၊ ဆွစ်ဇာလန်မှာရှိတဲ့ ဖေဖေတို့ရဲ့ ဘဏ်တိုက်” သူ့အဖေက ခြောက်ကပ်ကပ် ပြန်ပြောသည်။

“ဒါလဲ အကြောင်းမဟုတ်သေးပါဘူး ဖေဖေ။ ဒါဟာ ကပ်ပင်ဖာဘင်ကုမ္ပဏီမှာ ကျွန်တော်တို့ပိုင်တဲ့အစုဟာ ရာခိုင်နှုန်း သုံးဆယ် ရှိတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပဲ ရှိသေးတာပဲ”

“ဒါမှန်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကုမ္ပဏီတွေကို ဖျက်ပစ်တာ ဖေဖေတို့ မခံနိုင်ဘူး”

ဘေရွန်ဒီကွိုင်းက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ပြန်ပြောသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ကိုယ် ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပြီး စစ်တိုက်ခဲ့ကြတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ကိုယ် ကျွန်တော်တို့ စစ်ပြန်တိုက်နေကြတဲ့ အချိန်မှာပဲ တစ်ဖက်က ကျွန်တော်တို့ အမြတ်အစွန်းရအောင် လုပ်နေခဲ့ကြတာပေါ့”

“မတုံးနဲ့လို့ မင်းကို ဖေဖေ ပြောထားပြီးပြီ။ စစ်ဖြစ်တဲ့အတွက် ဖေဖေက ဘာတွေ စိတ်ကူးနေတာလဲ”

“ဘေရွန်ဗွန်ကပ်ဘင်ဟာ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ နာဇီတွေ ထုတ်ပြန်ပေးခဲ့တဲ့ အမိန့်စာချွန်တော်ကို သူ အသိအမှတ်မပြုခဲ့ပါဘူးဆိုတာကို ဖေဖေက သက်သေထွက်ပေးဖို့ သူက ဖေဖေကို တာဝန်ပေးတယ်။ ဒီလို သက်သေထွက်ပေးတဲ့အတွက် သူဟာ ကျေးဇူးကန်းတတ်တဲ့လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“ဪ ... ဒီလိုလား။ ကော်မရှင်က သူ့ကုမ္ပဏီကို ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက်တဲ့အတွက် ရာခိုင်နှုန်းခုနစ်ဆယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ရာခိုင်နှုန်း တစ်ရာထက်ပိုပြီး သူ ဆုံးရှုံးသွားပါစေ ဖေဖေ။ ဘာဖြစ်ရဦးမှာလဲ”

“မင်းဟာ ကလေးစကားတွေ ပြောနေပါလား”

“ကျွန်တော်က ကလေးစကား ပြောသလား ဖေဖေ။ ဖေဖေ မေ့သွားပြီထင်တယ်။ သူတို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ကို ဒီကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်ကနေပြီး အပြတ်ရှင်းဖို့ လုပ်ခဲ့တဲ့လူတွေလေ။ သူတို့ဟာ ဖေဖေသမီးကို ထောင်ထဲထည့်ပြီးတော့ မုဒိမ်းကျင့် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခဲ့တဲ့ လူတွေလေ။ ကျွန်တော်တို့လူမျိုးတွေအပေါ်မှာ ကျွန်တော် ပြန်ပြီး သစ္စာဖောက်အောင် ကျွန်တော့်ကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခဲ့တာဟာလဲ ဒီလူတွေပဲမဟုတ်လား ဖေဖေ။ ဒါတွေအားလုံးကို ဖေဖေ မေ့သွားပြီလား။”

“ဖေဖေ မမေ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် ဖေဖေက ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ အခု စစ်ပြီးသွားပြီပဲ” အဘိုးကြီး၏ အမူအရာသည် မှန်မှန်ပင် ဖြစ်နေသည်။

“ဒါလား ဖေဖေ ...”

ရောဘတ်သည် ဒေါသတကြီးဖြင့် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ကုတ်အင်္ကျီကိုချွတ်သည်။ ထို့နောက် ရှုပ်အင်္ကျီကို လက်မောင်းပေါ်သို့ ပင့်တင်သည်။

“စစ်ပြီးသွားပြီလား ဖေဖေ။ ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ကြည့်ပါဦး။ ပြီးတော့ စစ်ပြီးသွားပြီလို့ ဖေဖေ ထင်သလား။ ကျွန်တော့်ကို ပြောပါဦး”

“ဖေဖေ နားမလည်ဘူး” ဘေရွန်က ရောဘတ်၏လက်မောင်းကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ရှင်းပြတာပေါ့ ဖေဖေရယ် ... ဟောဒီမှာ အပေါက်သေးသေးကလေးတွေကို ဖေဖေ မြင်တယ်မဟုတ်လား။ ဒါတွေဟာ အပ်ရာတွေလေ။ ဒီအပ်ရာတွေအတွက် ဖေဖေရဲ့ နာဖိမိတ်ဆွေတွေကို ဖေဖေ ကျေးဇူးတင်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဆီက သတင်းကို သူတို့တခြားနည်းနဲ့ စစ်ဆေးယူလို့မရတော့ဘူး။ ဒီအခါမှာ ကျွန်တော့်ကို မူးယစ်ဆေးဝါးစွဲသူဖြစ်အောင် သူတို့ လုပ်လိုက်ကြတာလေ။ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ကျွန်တော့်ကို ဘိန်းဖြူတွေ ထိုးပေးခဲ့တာလေ။ ဒီအခါမှာ ကျွန်တော် ဘယ်လိုခံစားရမယ်ဆိုတာ ဖေဖေ စဉ်းစားမိသလား ဖေဖေ။ အဲဒီလို ဖြစ်ခဲ့တာကို စစ်ပြီးသွားပြီလို့ ဖေဖေက ပြောဦးမှာလား”

“ရောဘတ် ... ဒီကိစ္စကို ဖေဖေ မသိခဲ့ဘူး။ ဖေဖေတို့ ဆရာဝန်ခေါ်မယ်။ ဖေဖေတို့ ပျောက်အောင် ကုနိုင်ပါတယ်” ဘေရွန်၏အသံသည် တုန်လှုပ်လာသည်။

“ကျွန်တော် ကြိုးစားခဲ့ပြီးပါပြီ ဖေဖေရယ်။ မပျောက်ပါဘူး။ ဘာမှ အကြောင်းမထူးပါဘူး။ ဆေးကုတဲ့အတွက်လဲ ကျွန်တော် ဒုက္ခမျိုးစုံ ခံစားခဲ့ရပါပြီ။ ဒီထက်ပိုပြီး ကျွန်တော် မခံနိုင်တော့ပါဘူး” ရောဘတ်သည် ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်နေတော့သည်။

“သား တခြားကို သွားပြီး အနားယူနိုင်ပါတယ်ကွယ်။ သားကို ကူညီနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခုခုတော့ ဖေဖေတို့ ရှာလို့တွေ့မှာပေါ့။ ကပ်ပင်ဗာဘင်ကုမ္ပဏီကို ဖေဖေ တခြားနည်းနဲ့ ဖြေရှင်းလိုက်ပါမယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့တော့ ဖေဖေ။ သွားပါစေတော့။ ကျွန်တော်တို့ မလိုချင်တော့ပါဘူး။ ကုမ္ပဏီတွေကို ကော်မရှင်က ဖျက်ပစ်လိုက်ပါစေတော့”

အဘိုးကြီးက သူ့ကို ကြည့်နေသည်။

“ဖေဖေ မလုပ်နိုင်ဘူး။ တခြားလူတွေလဲ ရှိသေးတယ်။ အင်္ဂလန်နဲ့ အမေရိကမှာ ဖေဖေတို့အမျိုးတွေ ရှိနေကြသေးတယ်။ သူတို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖေဖေမှာ တာဝန်ရှိတယ်”

“ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လို စိတ်ဒုက္ခရောက်ရပါတယ်ဆိုတာကို ပြောပြလိုက်ပါ ဖေဖေ။ သူတို့လဲ ကျွန်တော်တို့ကို နားလည်ပြီး သဘောတူကြမှာပါ”

သူ့အဖေက နှုတ်ဆိတ်နေသည်။

ရောဘတ်သည် ထိုင်ရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထသည်။ ရှုပ်အင်္ကျီလက်ကို ပြန်ချသည်။ ကုတ်အင်္ကျီကို ကောက်ကိုင်သည်။ တံခါးပေါက်ဆီသို့ သူ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ် ဖေဖေ”

ဘေရွန်က သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

“မင်း ဘယ်ကို သွားမလို့လဲ”

“ကျွန်တော် တခြားကို သွားတော့မယ် ဖေဖေ။ တခြားကို ကျွန်တော် သွားရမယ်လို့ စောစောကပဲ ဖေဖေ ပြောခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား”

*

(၃)

အခန်းတံခါး လာခေါက်သံ ကြားရသည်။ ထို့ကြောင့် စားပွဲတွင် ထိုင်ပြီး စဉ်းစားနေသော ဒယ်နီစွန်ဒီက ထိုင်ရာမှထပြီး တံခါးသွားဖွင့်ပေးသည်။

“အို ... ဘေရွန်”

ဘေရွန်ဒီကွိုင်းသည် သူ့ကိုကြည့်ပြီး တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသည်။

“ကျုပ်သား ဒီမှာ ရှိနေသလား”

“ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ အိပ်နေပါတယ်ရှင်”

“အို ...” ဘေရွန်သည် တံခါးအပြင်ဘက်မှာ ခပ်ကြောင်ကြောင် ရပ်နေသည်။

“ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါရှင်။ ကျွန်မ အံ့ဩသွားလို့ ရိုင်းသွားပါတယ်။ အိမ်ထဲကြွပါရှင်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဘေရွန်က အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်လာသည်။

အဘိုးကြီး အခန်းအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ သူက တံခါးပြန်ပိတ်ခဲ့သည်။ အဘိုးကြီးသည် များစွာ အိုမင်းသွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ မျက်နှာပေါ်တွင် ပါးရေနှားရေများ အလွန်တွန့်ကုန်ကြပြီ။ ဆံပင်ကလည်း ပါးပါးသာကျန်ကာ ဖြူဖွေးနေသည်။

“ကျွန်မကို မမှတ်မိဘူး ထင်ပါတယ်”

ဘေရွန်က ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“စစ်မဖြစ်ခင်တုန်းက ကျွန်မတို့ တစ်ခါဆုံခဲ့ဖူးပါတယ်။ မအိမ်ဘလင်ရှေးရဲ့ အိမ်မှာ ဖြစ်ပါတယ်ရှင်”

“အို ... ဟုတ်တာပေါ့။ အဲဒီအချိန်တုန်းက မင်း ကလေးလေးပဲ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”

သူ မမှတ်မိကြောင်း ဒယ်နီစွန်ဒီက ချက်ချင်း သိလိုက်သည်။ သူနှင့်ပင် အတူတူ အိပ်ခဲ့သေးသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ပြုံးမိသည်။

“ကျွန်မ ကော်ဖီတစ်ခွက် ဖျော်ပေးပါရစေရှင်။ ပြီးတော့ ရောဘတ်နီးနေပြီလားလို့ ကျွန်မ သွားကြည့်ပေးပါမယ်”

ကော်ဖီပန်းကန် ယူလာပြီး ချပေးသောအခါ ဘေရွန်က သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

“တကယ်လို့ သူ အိပ်ပျော်နေတယ်ဆိုရင် သူ့ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့။ ကျုပ် စောင့်နိုင်ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

အခန်းထဲ ဝင်သွားသောအခါ ရောဘတ် နီးပြီး ခုတင်စွန်းမှာ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့ကိုလည်း မသင်္ကာသလို ဆီးမေးသည်။

“အပြင်က ဘယ်သူလဲ။ အိမ်မှာ ငါရှိနေတုန်း ဖောက်သည်တွေ လက်မခံပါနဲ့လို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

“ရှင့်အဖေပါ”

ရောဘတ်က သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေရင်း ခဏကြာအောင် ငြိမ်နေသည်။

“ထွက်သွားလို့ ပြောလိုက်။ သူ့ကို ငါ မတွေ့ချင်ဘူး”

ဒယ်နီစွန်ဒီက မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသည်။

“ပြောနေတာ မကြားဘူးလား” ရောဘတ်က အော်သည်။ စိတ်လည်း ဆိုးလာပြီ။

ဒယ်နီစွန်ဒီက လုံးဝ လှုပ်ရှားခြင်း မပြု။

ရောဘတ်ကလည်း သူ့ကို ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြန်ငေးကြည့်နေသည်။ နောက်ဆုံးကျတော့ သူကပင် အရှုံးပေးလိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီ။ သူ့ကို ငါတွေ့မယ်။ ငါ့ကို အဝတ်အစား ဝတ်ပေးစမ်း”

+

တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သောအခါ ဘေရွန်သည် ရွှေဘူးကလေးထဲမှ ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူ မီးညှို့ပြီး ဖွာရှိုက်နေသည်။ ဒယ်နီစွန်ဒီ ချပေးသွားသည့် ကော်ဖီကို တဖြည်းဖြည်းသောက်နေရင်း အခန်းထဲကို လှည့်ကြည့်မိသည်။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ များများစားစား မရှိလှ။ ရှိနေသည့် ပစ္စည်းများကလည်း မည်ကာမတ္တများသာ ဖြစ်သည်။ စစ်ဖြစ်သည့်အချိန်မှစ၍ အားလုံးပျက်စီးခဲ့ကြရသည်။ သူငယ်စဉ်တုန်းက သူ့အဖေ၏ရုံးတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသည်။ အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်အောင် လေ့လာခဲ့ရသည်။ ယခုခေတ်လူငယ်များကား ထိုသို့ မဟုတ်ကြတော့။ မည်သည့်အလုပ်ကိုမဆို စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် လေ့လာလိုခြင်း မရှိကြတော့။ မြန်မြန်သင်ပြီး မြန်မြန်တတ်ချင်ကြသည်။ ထို့နောက် မြန်မြန် အလုပ်လုပ်ချင်ကြသည်။ ကိုယ့်ထက် ပညာပိုတော်သူများ၊ ကိုယ့်ထက် ရာထူးဌာနန္တရ ကြီးမြင့်သူများကိုလည်း ရိုသေကိုင်းရှိုင်းရကောင်းမှန်း မသိကြတော့။ နေရာတကာမှာ သူတို့ တတ်သည်။ သူတို့ နားလည်သည်ဟု ထင်မှတ်နေကြသည်။

အခြားလူများကို မဆိုထားဘိ။ သူ့သားနှင့် သူ့သမီးပင်လျှင် ထိုသို့ဖြစ်နေကြသည်။ စစ်ဖြစ်လာသောအခါ သားနှင့်သမီးကို သူနှင့်အတူတူ အမေရိကသို့ လိုက်ခဲ့စေချင်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့စကားကို နှစ်ယောက်စလုံးက နားမထောင်ခဲ့ကြ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဒုက္ခမျိုးစုံနှင့် သူတို့ ကြုံတွေ့ခဲ့ကြရသည်။

အိပ်ခန်းဆီမှ စကားပြောသံများကို သူ ကြားရသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် သူ့လက်ထဲမှ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ပါးစပ်မှာတပ်ပြီး တစ်ပတ်ချင်း လှည့်နေမိသည်။ ပြာခံခွက်ကို ရှာကြည့်သည်။ မတွေ့သဖြင့် ကော်ဖီပန်းကန်၏ အောက်ခံပန်းကန်ပြားထဲသို့ ပြာခြွေချသည်။ ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ထသွားပြီး အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ လမ်းပေါ်တွင် လူအချို့ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည်။ ညကလပ်များ၏ မီးများလည်း စတင် လင်းလာကြလေပြီ။

သူကြည့်နေဆဲမှာပင် ပစ်ဂယ်လီ အဆောက်အအုံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ အဆောက်အအုံတစ်ခုအောက်တွင် ယောက်ျားငယ်ငယ်တစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပေါ်လာသည်။ အမျိုးသမီးကပြုံးပြီး သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်၍ ငွေအချို့ နှိုက်ယူကာ ယောက်ျားကို ပေးသည်။ ထို့နောက် ယောက်ျား၏ပါးကို နမ်းရှုပ်နှုတ်ဆက်ပြီး ပစ်ဂယ်လီ အဆောက်အအုံဘက်သို့ ပုံမှန်ခြေလှမ်းများဖြင့် တစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်လာသည်။ ထိုယောက်ျားသည် သူ့သား ရောဘတ်ဖြစ်သည်ဟု သူ့မျက်စိထဲမှာ အလိုလို မြင်ယောင်လာသည်။ ရောဘတ်သည် လူကောင်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်တော့။ သူ့ဘဝကို သူ ပြန်ပြီး ဖျက်ဆီးနေပြီ။ လူ့လောကတွင် မည်သို့နေထိုင်ရမည်ကိုလည်း သူ သိရှိနားလည်ခြင်း မရှိတော့။ ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်ရသောအခါတွင် ရောဘတ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး သူကြားခဲ့ရသည့် အကြောင်းများကို ပြန်သတိရနေသည်။

တစ်ခါတုန်းက မဒမ်ဘလင်ရှေးက သူ့ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး သားက ကျွန်မဆီက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်သွားတယ်”

“ဟုတ်လား။ လူငယ်တွေဟာ ဒီအတိုင်းပါပဲ။ မပူပါနဲ့။ ဒီမိန်းကလေး သူ့နောက်ကို လိုက်သွားတဲ့အချိန်တွေအတွက် မင်း နှစ်နာတာကို ကျုပ် ပေးပါ့မယ်” ဟု ဘေရွန်က ရယ်မောရင်း ပြန်ပြောခဲ့သည်။

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုကြီး။ ကျွန်မပြောတာကို အစ်ကိုကြီး နားမလည်ဘူးထင်တယ်။ ကောင်မလေးက အစ်ကိုကြီးသား နောက်ကို အပြီးလိုက်သွားတာ။ သူတို့ ပစ်ဂယ်လီ အဆောက်အအုံနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ အခန်းငှားနေကြတယ်။ ကောင်မလေးက သူ့ဟာသူပဲ အလုပ်လုပ်တော့မယ်တဲ့”

“ဒီလိုဆိုရင် ရောဘတ်က ဘာလုပ်မှာလဲ”

ထိုအချိန်အထိ ဘေရွန် သဘောပေါက် နားမလည်သေး။ မဒမ်ဘလင်ရှေးက ဘာမှ ပြန်မဖြေချေ။ ဘေရွန်က ချက်ချင်း ဒေါသဖြစ်လာသည်။

“အရှုံးလားကွ။ ကောင်မလေးက ဒါလောက်မှ နားမလည်ဘူးလား။ ကျုပ်ဆီက သူ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါကိုလဲ ကောင်မလေးက သဘောပေါက်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် ဘာကြောင့် ကျုပ်သားနဲ့ သူက လိုက်သွားရတာလဲ”

ဘေရွန်က နားမလည်နိုင်တော့ဘဲ မေးသည်။

“အစ်ကိုကြီးသားနဲ့ သူတို့ ချစ်နေကြတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တာပဲ”

“ပြည့်တန်ဆာက ချစ်တတ်သလား” သူက ခပ်ရိုင်းရိုင်းပင် ပြန်မေးသည်။

“ဒီကလေးမဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး။ မိန်းမတိုင်းဟာ ချစ်တတ်ကြပါတယ်ရှင်” မဒမ်ဘလင်ရှေးက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ပြန်ပြောသည်။

ဘေရွန်၏လက်ထဲမှ တယ်လီဖုန်းသည် အသံတိတ်သွားတော့၏။ ဒေါသတကြီးဖြင့် သူ ပြန်တင်ခဲ့သည်။ ထိုစကားလုံးများကို သူ့ခေါင်းထဲမှ ထုတ်ပယ်ပစ်ရန် သူ ကြိုးစားခဲ့သည်။ ရောဘတ် ပြန်လာလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်ထားခဲ့သည်။ သူ့တွင် ပိုက်ဆံ မရှိတော့သောအခါ ပြန်လာလိမ့်မည်။ ထိုအချိန်တိုင်အောင် စောင့်ရပေလိမ့်မည်။

သို့သော်လည်း တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက်သာ ကုန်ဆုံးသွားသည်။ ရက်သတ္တပတ်ပေါင်း များစွာ ကုန်ဆုံးခဲ့သည်။ ရောဘတ်ကား ပြန်ရောက်မလာ။ တစ်နေ့တွင် သူ့အခန်းတွင်းသို့ သူ့အတွင်းရေးမှူး ဝင်လာသည်။

“ရဲအဖွဲ့က အရာရှိတစ်ယောက်က တွေ့ချင်လို့ပါတဲ့ရှင်။ ရဲအုပ် လီဘော့ခ်လို့ ပြောပါတယ်”

“ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စလို့ပဲ ပြောပါတယ်”

ဘေရွန်သည် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွားသည်။

“အထဲဝင်ခိုင်းလိုက်”

ရဲအရာရှိသည် ခပ်ပုပု ဖြစ်သည်။ အညှိရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည်။ မျက်နှာချိုသွေးပြီး ဝင်လာသည်။

“ကျုပ်ကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ မောင်လား”

ဘေရွန်ကလည်း ပြတ်ပြတ်တောင်းတောင်း ဆီးမေးသည်။ အတင့်ရဲတတ်သည့် ရဲအဖွဲ့ဝင်များနှင့် မည်သို့ ဆက်ဆံရမည်ကို သူ ကောင်းကောင်း သိထားသည်။

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ မနေ့ညက ကျွန်တော်တို့ စစ်ဆေးရေးတစ်ခု လုပ်ပါတယ်။ ပြည့်တန်ဆာတချို့နဲ့ သူတို့အတွဲတွေကို မိပါတယ်။ အဲဒီထဲက တစ်ယောက်ဟာ ဆရာကြီးရဲ့သားလို့ သိရပါတယ်။ သူပါပဲ” ရဲအုပ်လီဘော့ခ်က တောင်းပန်တိုးလျှိုးသည့် လေသံမျိုးဖြင့်ပြောရင်း ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ဘေရွန်အား ထုတ်ပေးသည်။

ဘေရွန်က ဓာတ်ပုံကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ရောဘတ်သည် ဂရုမစိုက်သည့် မျက်နှာထားမျိုးဖြင့် ကင်မရာကို ပြန်ကြည့်နေသည်။ မျက်နှာက အလွန်တရာ ချောင်ကျနေသည်။ အစားကောင်းကောင်း မစားရသောကြောင့် ဖြစ်မည်ဟု ဘေရွန်က တွေးလိုက်မိသည်။ ထို့နောက် ရဲအရာရှိကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဆရာကြီးရဲ့သား ဟုတ်ပါသလား ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်။ သူ့ကို ဘယ်လို အပြစ်ပေးမှာလဲ”

ဘေရွန်က ဓာတ်ပုံကို တစ်ခါပြန်ကြည့်ရင်း မေးသည်။

“ပြည့်တန်ဆာတွေနဲ့အတူ မနေနိုင်အောင် လုပ်မှာပါ ခင်ဗျာ”

“သူ ဘာဖြစ်နိုင်သလဲ” ဘေရွန်သည် အလွန်တရာ အိုမင်းမစွမ်း ရှိသွားပြီဟု သူ့ကိုယ်သူ ထင်လိုက်သည်။

“ဒဏ်ငွေကို မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် ထောင်ထဲမှာ သွားနေရပါမယ်ခင်ဗျာ။ သူ့မှာလဲ ငွေမရှိဘူးလို့ ပြောပါတယ်”

“သူက မောင့်ကို ကျုပ်ဆီ လွှတ်လိုက်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ဆရာကြီးရဲ့ နာမည်ကိုတောင်မှ သူ ထုတ်ဖော်ပြီး မပြောပါဘူး။ ဆရာကြီးရဲ့သား ဟုတ် မဟုတ်ဆိုတာကို သိရအောင် ကျွန်တော် လာပြီး အတည်ပြုချက်ယူတာပါ။ ကျွန်တော့်ကို အခုလို အကူအညီပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ” ရဲအရာရှိက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဓာတ်ပုံကို ပြန်ယူရင်း ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ဒဏ်ငွေက ဘယ်လောက်ဆောင်ရမှာလဲ။ သူ့အတွက် ကျုပ် ပေးမယ်”

ဘေရွန်က သူ့ကိုမော့ကြည့်ရင်း မေးသည်။ ရဲအရာရှိက သူ့ခေါင်းကို ယမ်းပြပြီး ဘေရွန်ကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက်မှ သူက ပြောသည်။

“ဒီအမှုကိစ္စထဲမှာ ကျွန်တော် ပါဝင်ပတ်သက်ခွင့် မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ။ သို့သော် ကျွန်တော့်အစ်ကိုတစ်ယောက်ကတော့ အလွတ်စုံထောက်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ရှေ့နေတစ်ယောက်လဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ အင်မတန် ပါးနပ် လိမ္မာတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆရာကြီးကို သူ ကူညီပြီး ဖြေရှင်းပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ လူသိရှင်ကြားလဲ မဖြစ်စေရပါဘူး။”

“ကျုပ်နဲ့လာပြီး မောင့်အစ်ကို တွေနိုင်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် မောင့်ကို ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူး”

“မိန်းကလေး ဆောင်ရမယ့် ဒဏ်ငွေကိုလဲ ပေးဖို့ လိုပါလိမ့်မယ် ဆရာကြီး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်က အမှုတွဲတစ်တွဲတည်း ဖြစ်နေကြပါတယ်”

“ကျုပ် နားလည်ပါတယ်”

ထိုနေ့ညနေပိုင်းတွင် ရဲအရာရှိ၏အစ်ကို ရောက်လာသည်။ ရဲအရာရှိနှင့် တစ်ပုံတည်းဖြစ်သည်။ လိုအပ်သည်များအားလုံးကို ပြင်ဆင်ပေးသွားသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ရောဘတ်နှင့် အမျိုးသမီးတို့တွင် တစ်စုံတစ်ရာသော အန္တရာယ်ကို ထပ်မံ ကြုံတွေ့နိုင်ရစရာ အကြောင်းမရှိတော့ချေ။ သူ့ညီကလည်း ထိုအမှုများကို ကိုင်တွယ်ရသည့် ရဲအရာရှိဖြစ်သောကြောင့် အားလုံးစီစဉ်ပြီး ဖြစ်သွားတော့သည်။

ထိုသို့ ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်ခန့် ကြာခဲ့ပြီ။ ထိုအချိန်မှစ၍ အလွတ်စုံထောက်သည် ဘေရွန်၏ရုံးသို့ အပတ်စဉ် လာရောက်ကာ ရောဘတ်နှင့်ပတ်သက်သော သတင်းများကိုပေးသည်။ ဘေရွန်၏ရုံးမှ ပြန်ထွက်သွားသောအခါတွင် သူ့အိတ်ထဲမှာ ငွေစက္ကူများ ပါသွားစမြဲလည်း ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သည့် သုံးပတ်ခန့်က ရောဘတ် ဖျားနေကြောင်း အစီရင်ခံစာရသည်။ ဆေးရုံတင်ထားရကြောင်းလည်း ပါသည်။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ မလုပ်ဆောင်ရသေးမီမှာပင် ရောဘတ်သည် သူ့သဘောနှင့်သူ ဆေးရုံမှ ဆင်းပြေးလေတော့သည်။ ရောဘတ်၏ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်သည့် အစီရင်ခံစာများ ဘေရွန်၏စားပွဲပေါ်သို့

ရောက်လာသည်တွင် ရောဘတ်သည် သူ့ကိုယ်သူ ဖျက်ဆီးနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရတော့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သည်ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်မှဖြစ်တော့မည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အိပ်ခန်းတံခါး ပွင့်လာသည်။ ဘေရွန်၏ရင်ထဲမှာ နာကျင်လာသည်။ ရောဘတ်သည် အခန်းတံခါးဝမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေသည်။ ရောဘတ်ကို ကြိုးစားပြီး သူ မော့ကြည့်သည်။

အလွန် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားသည်။ အသက်ရှူပင် ရပ်တော့မလောက် ဖြစ်သွားသည်။ ရပ်နေသူမှာ ရောဘတ်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ယခင်က ရောဘတ် မဟုတ်တော့။ အရိုးပေါ်အရေတင် ဖြစ်နေသည်။ မေးရိုးများ၊ ပါးရိုးများ ငေါထွက်နေသည်။ မျက်တွင်းဟောက်ပက် ဖြစ်နေသည်။ ဤသူသည် မိမိ၏သားမှ ဟုတ်ပါလေစ။

“ရောဘတ်”

ရောဘတ်သည် တံခါးဝမှာ ရပ်မြဲရပ်နေသည်။ လှုပ်ရှားခြင်း မပြု။ သူ့အသံသည် မကြားဖူးသည့်အသံမျိုး ဖြစ်နေသည်။ နားကြား ဆန်းနေသည်။

“ကျွန်တော်မှာလိုက်တာ ဘယ်သူမှ ပြန်မပြောကြဘူးလား။ ဖေဖေကို ကျွန်တော် မတွေ့ချင်ဘူးလို့ ဖေဖေလူတွေကို ကျွန်တော် ပြောလိုက်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက မင်းကို တွေ့ချင်တယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ ဖေဖေ။ ကျွန်တော် ကူညီပေးဖို့ တခြားနာဖီတွေ ထပ်တွေ့နေပြန်ပြီလား” ရောဘတ်က ခါးခါးသီးသီး မေးသည်။

“ရောဘတ် မင်း အိမ်ပြန်လာပါ”

ရောဘတ်က ပြုံးသည်။ သူ့မျက်နှာသည် အလွန်တည်နေသောကြောင့် အပြုံးမည်ကာမထွ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် အိမ်နဲ့ရာနဲ့ နေတာပဲ”

“ဖေဖေ ဆိုလိုတာက မင်း နေမကောင်းဘူး။ ရောဘတ် ... ၊ မင်း ဆေးကုဖို့လိုတယ်။ မင်းကို ကောင်းကောင်းပြုစုဖို့ လိုတယ်။ အခုအတိုင်း နေနေမယ်ဆိုရင် မင်း သေမှာပဲ”

“ကျွန်တော့်ဘဝနဲ့ ကျွန်တော်ပါ ဖေဖေ။ အရေးမကြီးပါဘူး။ အမှန်က စစ်ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်ကတည်းက ကျွန်တော် သေဖို့ကောင်းခဲ့တာပဲ” ရောဘတ်က လုံးဝ ဂရုမစိုက်သည့် အနေမျိုးဖြင့်ပင် ပြောနေသည်။ ဘေရွန်သည် စိတ်ဆိုးစ ပြုလာပြီ။

“ဒါပေမဲ့ မင်း မသေခဲ့ဘူးမဟုတ်လား။ အခုလို နည်းမျိုးနဲ့ မင်းကိုမင်း ပြန်သတ်နေတာဟာ အလကားသက်သက် အချိန်ဖြုန်းနေတာပဲ။ ဘာမှနားမလည်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အတွေးအမြင်မျိုးတွေ မင်းမှာ ဝင်နေပြီ။ ဒီလိုနည်းနဲ့ မင်း ငါ့ကို ပြစ်ဒဏ်ခတ်နေတာလား။ မင်းရဲ့မြေပုံဘေးမှာ ငါ ငိုရအောင် လုပ်နေတာလား”

ရောဘတ်က စကားပြန်ပြောရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လည်း ဘေရွန်က ပြောခွင့်မပေးဘဲ ဆက်ပြောသည်။

“ငါ ငိုမှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်းအတွက် ငိုမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့သားအတွက် ငါ ငိုမှာ။ ငါ့သားတစ်ယောက်ဟာ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာကို မဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် ငါ ငိုမှာ။ လောကမှာ မင်းလုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ လောကမှာ မင်း ယုံကြည်စရာတွေ အများကြီး လိုပါသေးတယ်။ ဒါတွေကို ဘာမှ ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ မင်းဘဝတစ်ခုလုံးကို မင်း ရေစုန်မျှောပစ်လိုက်တော့မှာလား။ မင်း လုပ်နေတာတွေဟာ တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး။ မင်းကြိုက်တာကို မင်းအဖေက လုပ်ခွင့်မပေးတဲ့အတွက် မင်းက ကလေးတစ်ယောက်လို အစာငတ်ခံနေတာမျိုးပဲ”

ဘေရွန် ရောဘတ်၏ မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ငါလုပ်နေတာတွေကို မင်း သဘောတူညီမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ ယုံကြည်တာကို ငါ လုပ်ချင်နေတာဖြစ်တယ်။ ငါဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်မလာရင်၊ ငါ လုပ်သလို ဖြစ်မလာရင်၊ ငါဟာ အရှုံးပေးပြီး ထွက်ပြေးတတ်တဲ့ လူစား မဟုတ်ဘူး”

ဘေရွန်သည် တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ တံခါးလက်ကိုင်ကိုကိုင်ပြီး ဖွင့်ရန်ပြင်သည်။

“ငါ့သားအတွက်ပဲ ငါ ပူပင်သောကရောက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်ကစပြီး ဘာမှ သောကရောက်နေစရာ မလိုတော့ဘူး။ ငါ့မှာ သား မရှိတော့ဘူး။ သူ့ရဲ့ဘောကြောင်တဲ့ သားမျိုး ငါ့မှာ မရှိတော့ဘူး”

အေးစက်မာကျောသည့် အသံနှင့်ပြောသည်။ ရောဘတ်က တံခါးကို ပြေးပိတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“ဖေဖေ”

ဘေရွန်က အခန်းတွင်းသို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“တံခါးပိတ်လိုက်ပါ ဖေဖေ။ ကျွန်တော် လုပ်ချင်တဲ့အလုပ် ဖေဖေ့ကို ပြောပြစရာ ရှိနေပါသေးတယ်”

ဘေရွန်က တံခါးလက်ကိုင်ဘက်သို့ ကိုယ်ကို ကိုင်းလိုက်သည်။ သူ့ခြေထောက်များ အားအင်ကုန်ခန်းကာ ပျော့ခွေသွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။ ရောဘတ်ကိုလည်း တိတ်ဆိတ်စွာ ပြန်ငေးကြည့်နေသည်။

“အစ္စရေးလ်ကို ကျွန်တော် သွားချင်တယ် ဖေဖေ။ ဟိုကိုရောက်မှပဲ ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာမယ်လို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပြန်ရှိလာပြီး အသုံးဝင်တဲ့လူတစ်ယောက် ပြန်ဖြစ်လာမယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ် ဖေဖေ”

ဘေရွန်က ပါးစပ်နှင့်မဖြေဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒါပေမဲ့ ပထမဦးဆုံး ကျွန်တော်လုပ်မယ့် အလုပ်တစ်ခု ရှိသေးတယ်”

ရောဘတ်က မိန်းကလေးဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွားသည်။

“ဒယ်နီစွန်ဒီ ... မင်း ကိုယ့်ကို လက်ထပ်မလား”

မိန်းကလေးက ရောဘတ်ကို ပြန်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။ ခဏကြာတော့မှ ကြည်လင်ပြီး တည်ငြိမ်သည့်လေသံနှင့် အဖြေပြန်ပေးသည်။

“မလုပ်နိုင်ဘူး”

ဘေရွန်က ပြုံးလိုက်သည်။ သူ့သား အိမ်ပြန်ရောက်လာတော့မည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းသို့လည်း ခွန်အားများ ပြန်လည် ပြည့်ဖြိုးလာသည်။

“အလကားပြောနေတာပါ သားရယ်။ သားကို သူ လက်ထပ်ပါလိမ့်မယ်”

*

(၄)

ဒက်ခ်စ်သည် ပင်လယ်လှိုင်းလုံးများအတွင်းမှ တက်ခဲ့ပြီး တဲကလေးရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဖလော်ရီဒါပြည်နယ်၏ နေပူရှိန်ကြောင့် သောင်ပြင်ပေါ်ရှိ သဲများမှာ ပူနွေးစပြုနေပြီ။ ကမ်းခြေတစ်လျှောက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဟက်ဒလေတို့ မိသားစုပိုင်သည့် ပင်လယ်ကမ်းခြေမှ အနားယူအိမ်ကြီးကိုလည်း မျှော်ကြည့်မိပြန်သည်။

မနက်ပိုင်းသည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ တဲအနီးရှိ စားပွဲပေါ်မှ လက်ပတ်နာရီကို ကောက်ယူသည်။ နံနက်ကိုးနာရီ ထိုးပြီ။ စိတ်ချမ်းသာမှုဖြင့် သူ သက်ပြင်းချမိသည်။ နောက်ထပ် နှစ်နာရီမျှကြာအောင် မိမိတစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခွင့်ရဦးမည်။ ဟက်ဒလေတို့အိမ်ထဲတွင် အနားယူနေကြသူများသည် ဆယ့်တစ်နာရီ မထိုးမချင်း ထွက်လာကြဦးမည်မဟုတ်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါယူကာ တဲတွင်းသို့ သူ ဝင်ခဲ့သည်။

တဲအဝမှာ သူ ရပ်နေမိသည်။ တဲအတွင်း၌ အလင်းရောင်နည်းနေသည်။ နေရောင်ထဲမှ ဝင်လာရသူဖြစ်သောကြောင့် ရုတ်တရက် အမှောင်တွင်းသို့ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ ထို့နောက်မှ ခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသူကို သူ သတိထားမိသည်။ ရွှေရောင်ဆံပင်ပျော့ပျော့ကို ပထမဆုံး သတိထားမိသည်။ သူ ကြည့်နေဆဲမှာပင် လဲလျောင်းနေသူက ထထိုင်သည်။

“ဒက်ခ်စ်၊ ကျွန်မ ရှင် ကုန်းပေါ်ကို တစ်သက်လုံး ပြန်တက်မလာတော့ဘူးလို့ ထင်နေတာ”

ဒက်ခ်စ်က တန်းပေါ်မှ မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည်ကို ဆွဲယူပြီး လှမ်းပစ်ပေးသည်။

“စူအန်း ... ရူးပေါပေါ လုပ်မနေစမ်းနဲ့”

စူအန်းက မျက်နှာသုတ်ပဝါကို မယူသဖြင့် ခုတင်အောက်သို့ လျှောက်ကျသွားသည်။

“အားလုံး အိပ်နေကြတုန်းပဲ” ဟု ဂရုမစိုက်သလို ပြန်ပြောသည်။

ဒက်ခ်စ်သည် တန်းပေါ်မှ မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည်ကို ဆွဲယူပြီး အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ခဏကြာတော့ သဲသောင်ပြင်ပေါ်တွင် လျှောက်လာသည့်ခြေသံကို ကြားရသည်။ မျက်လုံးများကိုဖွင့်ပြီး မော့ကြည့်သည်။ စူအန်းသည် အဖြူရောင် ရေကူးဝတ်စုံကို ဝတ်လာသည်။

“ရှင် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ ကာရိုလင်းအကြောင်း မပြောနဲ့။ ကျွန်မ အကုန်သိတယ်။ မာဒီရုနေဒါနဲ့ ရှင့်အကြောင်းကို နယူးယောက်တစ်မြို့လုံး ပြောနေကြတာ”

ဒက်ခ်စ်က ဘာမှ ပြန်မဖြေ။ စူအန်း၏ ခြေထောက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး သဲပြင်ပေါ်သို့ လှဲချလိုက်သည်။

“ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ” ဟု စူအန်းက ပြန်ပြောရင်း ဒက်ခ်စ်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ဖြူဖွေးသည့် သွားများပေါ်အောင်ပြုံးသည့် ဒက်ခ်စ်၏မျက်နှာကို မြင်ရသောအခါ တဖြည်းဖြည်း ဒက်ခ်စ်ဘက်သို့ သူ တိုးသွားသည်။ သို့သော်လည်း ဒက်ခ်စ်က သူနှင့် ဝေးရာသို့ ကိုယ်ကို လှိမ့်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာကား ပြုံးနေဆဲ။

“ကိုယ့်ကို ဘာမှ ပြန်မလုပ်ခင် အိမ်ပေါ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ဦး။ ဒုတိယထပ်ထောင့်ခန်းက ပြတင်းပေါက်နားကို ကြည့်”

စူအန်းက သဲပြင်ပေါ်မှာ ဝမ်းလျားမှောက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ငြိမ်သက်စွာဖြင့် အိမ်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ပြတင်းပေါက်တွင် အရောင်လက်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဒက်ခ်စ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒါ ဂျိမ်းဟက်ဒ်လေရဲ့ အခန်းပဲ။ ကျွန်မတို့ကို လှမ်းကြည့်နေတာ”

“ဟုတ်တယ်။ မှန်ပြောင်းနဲ့ လှမ်းကြည့်နေတာ။ မင်း စောစောကပြောတော့ အားလုံး အိပ်နေကြတုန်းပဲဆို။ အခု တွေ့ပြီ မဟုတ်လား”

“အလကား ခွေးသူခိုးကြီး” စုအန်းက တစ်ခပ်တစ်ဖြင့် ရယ်နေသည်။

“ပူလာပြီကွာ။ ရေထဲ ပြန်ဆင်းလိုက်ဦးမယ်” ဒက်ခ်စ်သည် အိပ်နေရာမှ ထပြီး ပင်လယ်လှိုင်းလုံးများ ပြေးရိုက်နေသည့် ကမ်းစပ်ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ ရေထဲသို့ သူ ရောက်သောအခါ စုအန်းလည်း လိုက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

+

သူတို့နှစ်ယောက်ကို စောင့်ကြည့်နေသည်မှာ ဂျိမ်းစ်ဟက်ဒလေတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ချေ။ ကာရိုလင်းကလည်း အခြားအခန်းတစ်ခုထဲမှ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ဒက်ခ်စ်နှင့်စုအန်းတို့နှစ်ယောက် ကမ်းပေါ်သို့ ပြန်တက်လာကြသောအခါကျမှ သူလည်း ပြတင်းပေါက်မှ ခွာလာခဲ့သည်။ ရေထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက် ဘာဖြစ်ခဲ့သည်ကို သူ သိနေသည်။ ဓာတ်သိချင်းမို့ သူ သဘောပေါက်လိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲနေမိသည်။ ရာသီဥတု ပူနွေးနေသော်လည်း စောင်တစ်ထည်ကို ဆွဲယူချုံ့ထားလိုက်သည်။ မိမိစိတ်ထဲတွင် မည်သို့ ခံစားနေရကြောင်း ပြန်စဉ်းစားနေမိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဘာဖြစ်ခဲ့ကြသည်ကို သိသော်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင် မနာလိုစိတ် နည်းနည်းကလေးမျှ ပေါ်မလာ။

ခပ်သာသာ လျှောက်လာသည့် ခြေသံကို ကြားရသည်။ ထို့နောက် တံခါးဖိင့်သံကိုပါ ဆက်ကြားရသည်။ ကာရိုလင်းက မျက်လုံးများကိုမှိတ်ပြီး အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။ အိပ်ရာဘေးသို့ ဒက်ခ်စ် ရောက်လာသည့်အခါကျမှ ယခုပင် အိပ်ရာမှ နိုးလာသကဲ့သို့ မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်သည်။

“နိုးနေပြီလား” ဟု ဒက်ခ်စ်က ငုံ့ကြည့်ရင်း မေးသည်။

“ဘယ်နှနာရီ ရှိပြီလဲ” ကာရိုလင်းက ကြိုးစား ပြုံးသည်။

“ဆယ်နာရီထိုးပြီးရုံကလေး ရှိသေးတယ်။ မင်း နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“နေကောင်းပါတယ်။ ပင်ပန်းနေတာ တစ်ခုပါပဲ။ အပြင်ဘက်မှာ ဘယ်လိုနေသလဲ”

ကာရိုလင်းက အိပ်နေရာမှ ထလိုက်သည်။

“သိပ်လှတာပဲ။ ကိုယ် ရေကူးနေတာ။ နွေးလဲနွေးတယ်။ ဪ ... စုအန်းလဲ ကမ်းခြေကို ရောက်လာတယ်” ဒက်ခ်စ် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ရေကူးဘောင်းဘီနှင့် အဝတ်အစားလဲရင်း နောက်ဆုံးမှ စုအန်းအကြောင်းကို သတိရသည့်ပုံမျိုးဖြင့် ပြောသည်။ ထို့နောက် လက်ပတ်နာရီကိုဖြုတ်ပြီး ခုတင်ဘေးသို့ လှည့်ပြန်လာသည်။

“ဟောလီးဝုဒ်ကိုသွားရရင် ကောင်းမလာလို့ စဉ်းစားနေတယ်။ စပိုက်ဒယ်က ကိုယ့်ကို လှမ်းဖိတ်နေတယ်။ ပိုလိုလဲ ဝင်ကစားခိုင်းနေတယ်”

“ဂျီစယ်လီရော ဟိုမှာ ရှိနေမလား”

“ရှိမယ်ထင်တယ်။ သူ ရုပ်ရှင်တစ်ကား ရိုက်နေတယ်”

စပိုက်ဒယ်သည် စတူဒီယိုကြီးတစ်ခု၏ အကြီးအကဲဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်သူ တစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။ ပိုလိုဝါသနာပါသောကြောင့် ပိုလိုသင်း တစ်သင်းကိုလည်း ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ထားသည်။

“မင်း လိုက်မယ် မဟုတ်လား”

“ဘာများ ထူးထူးခြားခြား ရှိနိုင်သလဲ။ အို ... လိုက်ခဲ့မယ်လေ”

ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဒက်ခ်စ် ဝင်သွားသည်။ အခန်းတံခါးပိတ်သွားပြီးနောက် ရေပန်းမှ ရေကျနေသံကို ကြားရသည်။ ကာရိုလင်းက ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ သောင်ပြင်ပေါ်တွင် စုအန်းတစ်ယောက် အိပ်နေတုန်းပဲ ဖြစ်သည်။

တိရစ္ဆာန်၊ ဒက်ခ်စ်သည် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ဖြစ်သည်ဟု သူ မှတ်ချက်ချမိသည်။

အလွန် အံ့ဩစရာကောင်းသော တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ပါကလား ... ။

*

(၅)

သူတို့နှစ်ယောက် စတင် အကြောင်းပါကြစဉ်ကတော့ ကာရိုလင်းသည် ဒက်ခ်စ်အပေါ်တွင် ထိုသို့သောအမြင်မျိုးကို မမြင်နိုင်ခဲ့သေးချေ။ မိမိ၏အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့သည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်မဆုံးလည်း ရှိခဲ့ရသည်။ သူနှင့် အတူနေရသည့်အတွက် အစစအရာရာ လုံခြုံမှုလည်းရသည်ဟု ခံစားခဲ့ရသည်။ ဂျာမန်များ သိမ်းပိုက်ထားဆဲဖြစ်သည့် ပါရီမြို့တွင် နေထိုင်ရင်း သူ့အတွက် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို စောင့်နေရသည့်တိုင်အောင် သူ့မှာ လုံခြုံမှုအပြည့်အဝ ရနေသည်ဟု နားလည်ခဲ့သည်။

ကာရိုလင်းသည် ပါရီမြို့ရှိ ကော်တီဂွေးသံရုံးအတွင်းမှာ ရက်သတ္တပေါင်းများစွာ ရှိနေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ၏နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို ဂျာမန်များက ထုတ်ပေးရတော့သည်။ ဂျာမန်တို့သည် ကော်တီဂွေးနိုင်ငံမှ အမဲသားများ ရရှိရေးအတွက် အရေးကြီးနေလေရာ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံနှင့် ဆက်ဆံရေး ပျက်ပြားသွားမည်ကို မလိုလားကြ။

နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ရပြီးသောအခါ ဒက်ခ်စ်နှင့်အတူ လစွာဘွန်းမြို့သို့ ရထားနှင့် လာခဲ့ကြသည်။ စစ်အတွင်းကာလမို့ ရထားကလည်း ဟောင်းနွမ်းနေကာ စီးရသည်မှာ သက်သောင့်သက်သာ မရှိလှ။ လစွာဘွန်းမြို့မှနေပြီး ကော်တီဂွေးသင်္ဘောကို သူတို့ စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။ ထိုသင်္ဘောဖြင့် အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာကိုဖြတ်ပြီး အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ သူတို့ သွားကြမည်ဖြစ်သည်။

လုံခြုံသည့်ဘဝသို့ရောက်ပြီဟု နားလည်လိုက်သည့်အချိန်မှစ၍ ကာရိုလင်း၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေလည်း ပိုမို တိုးတက်ကောင်းမွန်လာခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်အလေးချိန်လည်း အတော်ကလေး ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ နိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခံရသည့် အကြောင်းများကိုသာ စောစောပိုင်းက အိပ်မက်များ မက်ခဲ့ရသည်။ ယခု ထိုအိပ်မက်ဆိုးလည်း ပျောက်ကွယ်ပြယ်လွင့်စပြုလေပြီ။

သို့သော်လည်း တစ်ညတွင် ဟိုတယ်၌ ဒက်ခ်စ်နှင့် သူ ညစာစားနေကြသည်။ ထိုအခိုက် ဂျာမန်တစ်ယောက်ကို ကာရိုလင်းက လှမ်းမြင်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှ အပြောင်းအလဲကို မြင်လိုက်သည့် ဒက်ခ်စ်သည် ပါးစပ်ထဲသို့ ခက်ရင်း သွင်းတော့မည့်ဆဲဆဲ ရပ်တန့်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုလူ ... သူ ... ကျွန်မကို ဖမ်းမလို့ လာနေပြီ” ကာရိုလင်းက ကြောက်လန့်တကြားလေသံဖြင့် ပြောသည်။

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ။ မင်းကို ဘယ်လိုလူကမှ ဖမ်းလို့မရဘူး” ဒက်ခ်စ်က ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်မကို သူ ဖမ်းနိုင်တယ်။ ကျွန်မနောက်ကို သူ လိုက်နေတာ။ ကျွန်မကို သူ ကြိုက်တာတွေ အကုန်ခိုင်းလို့ရကြောင်း သူသိတယ်” ကာရိုလင်းသည် အလွန် စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့နေပြီ ဖြစ်သည်။

ဒက်ခ်စ်က နောက်သို့လှည့်ကြည့်သည်။ ထိုသူသည် အညိုရောင် အရပ်ဝတ်အရပ်စားကိုပင် ဝတ်ဆင်ထားသည်။ မိမိတို့ကို လှမ်းကြည့်နေခြင်းလည်း မရှိ။ သူ့ညစာကိုသာ သူ ကုန်းစားနေသည်။

“ကျွန်မကို အပေါ်ထပ် ပြန်ပို့ပေးပါ ဒက်ခ်စ်။ ကျွန်မကို ပြန်ပို့ပေးပါ”

ကာရိုလင်း၏စကားကြောင့် ဒက်ခ်စ်က ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ သူ သိပ်ပြီး ကြောက်လန့်နေကြောင်း သိရသဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ကဲ ... လာ” ဟုပြောရင်း ကာရိုလင်း၏လက်မောင်းကို ဖေးကိုင်ပေးသည်။

ထိုဂျာမန်အိမ်မှ ဖြတ်လျှောက်လာကြသောအခါတွင် ကာရိုလင်းတစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်နေကြောင်းကိုလည်း သူ သတိထားမိသည်။ သူတို့အခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ကာရိုလင်းသည် ပြင်းထန်သော စိတ်ဝေဒနာကြောင့် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ် ကျလေတော့သည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ကွယ်။ မင်းကို သူ ဘာမှ မလုပ်စေရပါဘူး”

ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို ဖက်ထားရင်း တိုးတိုးပြောသည်။

“ကျွန်မကို မတော်မတရားတွေ လုပ်ခဲ့တာ သူပဲ။ သူတို့ခိုင်းသမျှကို ကျွန်မ လုပ်ပေးနေခဲ့ရတဲ့အချိန်မျိုးမှာ သူဟာ ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး တဟားဟား ရယ်နေခဲ့တဲ့လူ”

ကာရိုင်းက ရှိုက်ကြီးတင် ငိုသည်။

“ဒီအကြောင်းတွေ မစဉ်းစားပါနဲ့တော့ကွာ။ မေ့ပစ်လိုက်ပါ။ မင်းကို ထပ်ပြီး သူ ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခပေးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ် ကတိပေးပါတယ်”

ဒက်ခ်စ်၏ လေသံသည် ပို၍ တင်းမာလာသည်။

မည်မျှပင် ကတိပေးသော်လည်း ကာရိုလင်းသည် တည်ငြိမ်လာခြင်း မရှိတော့ချေ။ ဆရာဝန်ညွှန်ကြားထားသည့် ဆေးလုံးသုံးလုံးတိတိ ဆက်တိုက်ကျွေးရတော့သည်။ ထိုအခါကျမှ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို ငုံ့ကြည့်နေမိသည်။ မျက်နှာပေါ်မှာ ကြောက်သွေးဖြာနေသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ စောင်တစ်ထည်ကို ညင်သာစွာ ခြုံပေးခဲ့သည်။ ထို့နောက် အခန်းအပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ အခန်းတံခါးကို အပြင်မှ ဖြည်းညင်းစွာ ပိတ်ပြီး သော့ခတ်ထားခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကာရိုလင်း အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ သို့သော်လည်း ဆေးအများကြီး သောက်ထားရသောကြောင့် ကြည်ကြည်လင်လင်တော့ မရှိလှ။ ခုတင်ပေါ်မှဆင်းပြီး အခြားအခန်းသို့ ကူးခဲ့သည်။ ဒက်ခ်စ်သည် စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ ကော်ဖီသောက်နေသည်။ သူ့လက်ထဲမှာလည်း သူ့သောက်နေကျ ဆေးပြင်းလိပ်သေးသေးကလေး ရှိနေသည်။ ကာရိုလင်း ဝင်သွားတော့ သူက မော့ကြည့်သည်။

“ကော်ဖီ သောက်လိုက်ဦး”

ကာရိုလင်းက ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်ရင်း ကော်ဖီပန်းကန်ဘေးရှိ သတင်းစာကို လှမ်းကြည့်သည်။ မနေ့က ဟိုတယ်စားသောက်ခန်းထဲတွင် တွေ့ခဲ့ရသည့် ဂျာမန်လူမျိုး၏ ဓာတ်ပုံသည် သတင်းစာထဲမှ ခုန်ထိက်လာတော့မည်လားဟု ထင်မှတ်မိသည်။ မျက်နှာဖုံးတွင် သူ့ဓာတ်ပုံပါကာ ခေါင်းစီးစာလုံး မည်းမည်းများကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ဂျာမန်အရာရှိ အသတ်ခံရခြင်း

ကာရိုလင်းက ဒက်ခ်စ်ကို မော့ကြည့်သည်။

“သူ သေသွားပြီ”

“ဟုတ်တယ်။ မင်းကို သူ ဘယ်တော့မှ ထပ်ပြီး ဒုက္ခပေးနိုင်တော့ပါဘူးလို့ ကိုယ် ကတိပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ဆေးပြင်းလိပ်မီးခိုးများက သူ့မျက်လုံးများကို ဖုံးကွယ်နေကြသောကြောင့် သူ့အမူအရာကို အကဲဖမ်း၍ မရနိုင်ချေ။ ထိုသတင်းကို ဖတ်ရသည့်အခါတွင် ကာရိုလင်း အနေဖြင့် ပို၍ လုံခြုံမှုကို ရရပေမည်။ သို့သော်လည်း သူ့ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးသော ကြောက်စိတ်များ အမြစ်တွယ်လာပြန်သည်။ ဒက်ခ်စ်ကိုလည်း သူ တစ်မျိုး မြင်လာသည်။

ထိုအချိန်မှစပြီး သူ၏ အိပ်မက်ဆိုးများကို ပြန်လည် မက်လာပြန်သည်။ နယူးယောက်မြို့သို့ သူတို့ ရောက်ပြီးနောက် ရက်သတ္တပတ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ ကြာသောအခါကျမှ ထိုအိပ်မက်များ ပြယ်လွင့်ခဲ့လေတော့သည်။

ထို့နောက်တွင် သူ့စိတ်ထဲမှာ ခံစားချက်တစ်မျိုး ပေါ်လာပြန်သည်။ ယင်းခံစားချက်သည် ဒက်ခ်စ်ကို ချစ်ခင်မှုဖြစ်သည်။ ဂျာမန်တို့၏ ဖမ်းဆီးခြင်းမခံရမီက ယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်ကို တစ်နေ့နေ့တွင် ချစ်မိလိမ့်မည်ဟု သူ မျှော်လင့်ခဲ့မိသည်။ သို့သော် ယခု ခံစားရသည်မှာ ထိုချစ်ခြင်းမေတ္တာမျိုးလည်း မဟုတ်ချေ။ မိမိကို အကူအညီပေးသည့် မိမိကို အကာအကွယ်ပေးသည့် မိမိအစ်ကို ရောဘတ်ကိုချစ်သည့်စိတ်မျိုးနှင့်လည်း ခပ်ဆင်ဆင် တူသည်။ မိမိကို အစစ အရာရာ စောင့်ရှောက်ခဲ့သည့် ဖခင်အပေါ် ချစ်ခင်မြတ်နိုးသည့် စိတ်မျိုးနှင့်လည်း ခပ်ဆင်ဆင် တူသည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ သူတို့နှစ်ယောက် ရောက်လာကြသောအခါ ဘေရွန်က သင်္ဘောဆိပ်မှ လာကြိုသည်။
အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုဆိုင်ရာ ကော်တီဌေးကောင်စစ်ဝန်လည်း လာရောက်ကြိုဆိုသည်။ သူတို့နှင့်အတူ
သတင်းထောက်များလည်း လာရောက်စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဆိပ်ကမ်းမှ ထွက်လာကြသောအခါ ကာရိုလင်းသည် သူ့အဖေ၏ကားနှင့် လိုက်ပါလာရသည်။ ဒက်စ်က
ကော်တီဌေးကောင်စစ်ဝန်၏ကားနှင့် လိုက်ပါသွားသည်။ သို့သော်လည်း ယနေ့ညဘက်တွင် ညစာစားအမိ ပြန်လာမည်ဟု
ဆိုသည်။

ဘေရွန်သည် သူ့သမီးကို သေချာစွာကြည့်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးနေပုံရသည်။

“သမီးကို ဘယ်လိုမြင်သလဲ ဖေဖေ”

ဘေရွန်၏ မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် မျက်ရည်များ ရောက်လာသည်။

“သမီးလေး၊ ဖေဖေသမီးလေး”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ကာရိုလင်းသည် ငိုချင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ စတင်ငိုကြွေးမိတော့သည်။ ဖေဖေစကားကို
ကြားရသဖြင့် မိမိသည် မည်သည့်အခါတွင်မျှ ဖေဖေ၏ သမီးငယ်လေး ပြန်မဖြစ်နိုင်တော့သည်ကို စဉ်းစားမိသောကြောင့်
ငိုကြွေးခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“ရောဘတ်အကြောင်းလဲ ဖေဖေတို့ ဘာသတင်းမှ မကြားရဘူး။ ဂျာမန်တွေက သူ့ကို ဖမ်းမိသွားပြီနဲ့တူပါတယ်ကွယ်” ဘေရွန်က
လက်ကိုင်ပဝါထုတ်ပြီး သူ့မျက်ရည်စများကို သုတ်နေသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဖေဖေ။ ရောဘတ် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“သမီး သိသလား။ ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ။ အခု သူ ဘယ်မှာလဲ”

ဘေရွန်က ကာရိုလင်းကို လှည့်ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်မတော့ မသိဘူး ဖေဖေ။ သူ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးလို့ ဒက်ခ်စ်က ပြောတယ်”

ဘေရွန်၏မျက်နှာပေါ်တွင် အမူအရာတစ်မျိုး ပေါ်လာသည်။ စိတ်မကောင်းသည့်အတွက် မျက်နှာပျက်သွားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကာရိုလင်းက နားလည်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း သူ ထင်သလို မဟုတ်ကြောင်း သူ့အဖေ၏ ခံစားချက်ကင်းမဲ့သောအသံကို ကြားရသောအခါကျမှ သဘောပေါက်တော့သည်။

“သူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာတဲ့လဲ”

“ဒက်ခ်စ်ပြောရင် မှန်တတ်ပါတယ် ဖေဖေ။ မမှားပါဘူး”

ကာရိုလင်းက ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ပြန်ဖြေသည်။

ထိုအချိန်ကလေးမှာပင် ဘေရွန်က ဒက်ခ်စ်အကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။ ဒက်ခ်စ် ကလေးဘဝတုန်းက မဒမ်ဘလင်ရှေး၏ ဟိုတယ်ဧည့်ခန်းထဲတွင် သူ့အဖေ၏ရင်ခွင်တွင်း၌ အိပ်ပျော်နေသည့်မြင်ကွင်းကို ပြန်ပြီး မြင်ယောင်နေမိသည်။

“သမီးယောက်ျား ... သူက သမီးကို ချစ်ရဲ့လား” ဟု ဘေရွန်က ရုတ်တရက်မေးသည်။

ကာရိုလင်းက အံ့သြသည့်အမူအရာဖြင့် ပြန်ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဒက်ခ်စ်အပေါ်တွင် သူ ချစ်သည် မချစ်သည်ကို ယခုမှပင် စဉ်းစားမိတော့သည်။

“ချစ်တာပေါ့ ဖေဖေ”

ထိုစကားကြောင့် ဘေရွန် တိတ်သွားသည်။ ခဏကြာတော့မှ လေသံတိုးတိုးနှင့် ပြန်ပြောသည်။

“သူဟာ အင်မတန် ယောက်ျားပီသတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ သမီးက ...”

“အင်မတန် ကြင်နာတတ်တဲ့လူပါ ဖေဖေ။ ပြီးတော့ လူတစ်ဖက်သားအပေါ်မှာ အလွန်လဲ နားလည်တတ်ပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ သမီးဟာ ကျန်းမာရေး သိပ်ကို ချို့တဲ့နေသေးတယ်။ ဖေဖေ ဆိုလိုတာက”

“ဒါလဲ အရေးမကြီးပါဘူး ဖေဖေ။ ဒက်ခ်စ် နားလည်ပါတယ်။ ဒီအတိုင်းလဲ ကျွန်မ မနေနိုင်ပါဘူး။ အခု ဖေဖေနဲ့ ကျွန်မ ပြန်လာနေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မ ပြန်နေကောင်းလာမှာပဲ။ အားအင်တွေ ပြန်ပြည့်လာမှာပဲ။ ဖေဖေ ကြည့်ပါ။ နောက်ပြီးတော့ ဖေဖေ အဖော်ရအောင် ဖေဖေအတွက် မြေးကလေးတွေမွေး ...”

“မမွေးရဘူး။ သားသမီးတစ်ယောက်မှ မမွေးရဘူး”

ဘေရွန်က ဖြတ်၍ ပြောသောကြောင့် ကာရိုလင်း၏စကားသည် တစ်ပိုင်းတန်းလန်း ပြတ်သွားလေတော့သည်။

“ဖေဖေ ...”

“မင်း နားမလည်ဘူးလား။ မွေးလာမယ့် ကလေးတွေဟာ အသားမည်းမည်းကလေးတွေ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်။ မင်း ကလေးမမွေးရဘူး”

ဘေရွန်က ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပြောလေသည်။

+

“တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီနဲ့တူတယ်။ ကိုယ့်အခန်းက ဟိုဘက်ပိုင်း ရောက်နေပါလား”

မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားပြီး ကာရိုလင်း နိုးလာသည့်အချိန်တွင် အခန်းတွင်းသို့ ဒက်ခ်စ် ဝင်လာပြီး သူ့ကို ပြောသည်။

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် လောလောဆယ် အခုလိုနေကြရင် ကောင်းမယ်လို့ ဖေဖေက ပြောတယ်။ ကျွန်မ အင်အား ပြန်ပြည့်လာတဲ့ အချိန်အထိလောက်ပေါ့”

ကာရိုလင်းက သူနှင့် မျက်လုံးချင်း မဆိုင်မိအောင် ကြိုးစားပြီး ရှောင်နေသည်။

“မင်းကလဲ ဒီလိုပဲ နေချင်တာလား”

“ကျွန်မလဲ မပြောတတ်တော့ပါဘူးရှင်”

ဒက်ခ်စ်က ကာရိုလင်းကို စကားဆက် အပြောမခံဘဲ ဖြတ်ပြောသည်။

“တစ်ညကလေးအတွက်တော့ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ပြန်လာရင်တော့ ဒီလိုဖြစ်နေရင် မကောင်းဘူး။ အဲဒီအချိန်ကျရင် မင်း ဘာဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာကို သဘောပေါက်နေလောက်ကောင်းရဲ့လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

ဒက်ခ်စ်သည် ဒေါသဖြင့် ပြောရင်း တံခါးဆီသို့ ပြန်လျှောက်သွားသည်။

“ဒက်ခ်စ်။ ဘယ်ကို သွားမလို့လဲ”

ကာရိုလင်းက ကြောက်လန့်တကြား လှမ်းအော်မေးသည်။

ဒက်ခ်စ်က အခန်းဝမှာ ရပ်ပြီး ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“မနက်ဖြန် ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို ကိုယ် ပြန်ရမယ်။ အကြောင်းကြားစာ ကောင်စစ်ဝန်ရုံးမှာ ရောက်နေတယ်။ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံကနေတစ်ဆင့် ဥရောပကို သွားရမယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ ဒီကို ဒီကနေ့မှ ရောက်လာတာပဲ မဟုတ်လား။ ရှင် သွားဖို့ မကောင်းပါဘူး”

“သွားဖို့ မကောင်းဘူးလား။ မင်းအဖေက ဒီအတိုင်းပဲ ပြောသလား”

ဒက်ခ်စ်၏မျက်နှာပေါ်တွင် တင်းမာသည့် အပြုံးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

အခန်းအပြင်သို့ ဒက်ခ်စ် ထွက်သွားသည်။ တံခါးပိတ်လျက် ကျန်ခဲ့သည်။ ကာရိုလင်းက တံခါးကို လှမ်းငေးကြည့်နေမိသည်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ ယခုလို ဖြစ်ရသည်မှာ မမှန်ပါ။ မည်သို့သောအကြောင်းနှင့်မျှ မမှန်နိုင်ပါ။ စစ်မဖြစ်မီတုန်းက သူ ခံစားခဲ့ရသည့် ခံစားချက်အတိုင်း ယခုလည်း ခံစားရဦးမယ်ဆိုလျှင် မည်မျှ ကောင်းချိမ့်မည်နည်းဟု စဉ်းစားနေမိသည်။

+

ဒက်ခ်စ်သည် ညဝတ်အင်္ကျီများကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး စာရေးစားပွဲငယ်တစ်လုံးမှာ ထိုင်နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ ကာရိုလင်း ဝင်လာသည်။ ဒက်ခ်စ်၏ ရှေ့ရှိ စားပွဲပေါ်မှာ စာရွက်စာတမ်းများ ပြည့်နေသည်။ ဒက်ခ်စ်က ကာရိုလင်းကို မော့ကြည့်ပြီး လက်ပတ်နာရီကို ပြန်ကြည့်သည်။

“သန်းခေါင်းကျော် တစ်နာရီပဲ ထိုးနေပြီ။ မင်း အိပ်ဖို့ကောင်းပြီ”

“ကျွန်မ အိပ်လို့ မပျော်ဘူး”

ကာရိုလင်းသည် တံခါးဝတွင် တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မ ဝင်လာခဲ့ပါရစေနော်”

ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကာရိုလင်းက ခုတင်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

“အစီရင်ခံစာတွေ ဖတ်နေတာပါကွာ။ ကိုယ့်အလုပ်တွေနဲ့ ကင်းကွာနေတာလဲ ကြာလှပြီ”

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ ကာရိုလင်းက အံ့အားသင့်သွားပြန်သည်။ ဒက်ခ်စ်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့ကြပြီဖြစ်သော်လည်း ဒက်ခ်စ်၏ လုပ်ငန်းကိုငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ သူ သတိမထားမိခဲ့။ သာမန် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် လုပ်ငန်းကလေးများကိုပင် သတိမထားမိခဲ့။ သူ့အလုပ်အကြောင်းကို သဘောလောက်တော့ သိထားဖို့ကောင်းသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ရှက်ရွံ့သလိုလို ဖြစ်လာမိသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့။ ကျွန်မလဲ သဘောမပေါက်မိဘူး။ ကျွန်မ လာပြီး နှောင့်ယှက်သလို ဖြစ်နေပြီ ထင်တယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ။ မင်းရောက်လာတဲ့အတွက် အပြောင်းအလဲကလေး ဖြစ်သွားတာပေါ့”

ဒက်ခ်စ်က စီးကရက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။

“ရှင် ဥရောပကို ပြန်သွားမှာပဲလား” ကာရိုလင်းက သူ့ကို မော့ကြည့်နေသည်။

ဒက်ခ်စ်က ပြုံးသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီး သွားခိုင်းတဲ့နေရာကို သွားရမှာပဲ။ ဒါဟာ ကိုယ့်ဘဝပဲ”

“ဒါပေမဲ့ စစ်ဖြစ်နေတော့ အန္တရာယ်ရှိမှာပဲ”

“ကိုယ့်နိုင်ငံက ကြားနေနိုင်ငံပါ။ ကိုယ်ကလဲ ကြားနေပုဂ္ဂိုလ်ပဲ”

“ဘယ်လောက်ကြာကြာ ကြားနေနိုင်မှာလဲ။ အမေရိကန်ကလဲ အနေနဲ့အမြန် စစ်ထဲကို ဝင်တော့မှာပဲ။ သူ စစ်ထဲဝင်ပြီဆိုရင် တောင်အမေရိကတိုင်းပြည်တွေလဲ စစ်ထဲဝင်ကြရတော့မှာပေါ့။ ရှင်တို့ တိုင်းပြည်လဲ စစ်ထဲဝင်ရတော့မှာပေါ့”

“အဲဒီအခြေအနေမျိုး ရောက်လာရင်လဲ ကိုယ် ဒီကို ပြန်လာခဲ့မှာပါ”

“နာဇီတွေက ရှင်ကို ပြန်လာခွင့် ပေးမှာတဲ့လား”

ကာရိုလင်းသည် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်လာသည်။

“ဒီကိစ္စမျိုးတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး နိုင်ငံတကာဥပဒေတွေ ရှိပါတယ်”

“ကျွန်မကို ကလေးလေးတစ်ယောက်လို့များ အောက်မေ့နေသလား။ နိုင်ငံတကာဥပဒေတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နာဖီတွေက ဘယ်လိုသဘောထားမျိုး ထားတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်”

“ဒါဟာ ကိုယ့်အလုပ်ဖြစ်နေတယ်။ တခြားနည်းလမ်း ရွေးစရာ မရှိဘူး”

“အလုပ်ထွက်ပစ်လိုက်နိုင်တာပဲ”

“ထွက်ပြီး ကိုယ်က ဘာလုပ်စားရမှာလဲ” ဒက်ခ်စ်က ရယ်သည်။

“ဖေဖေက ရှင့်ကို သူ့ဘဏ်တိုက်မှာ အလုပ်ပေးချင်နေပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဘဏ်လုပ်ငန်းကို ကိုယ် လုပ်တတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါမျိုးကိုလဲ ကိုယ် ဝါသနာမပါဘူး”

“ရှင် လုပ်နိုင်တဲ့ တခြား အလုပ်တစ်ခုခုတော့ ရှိမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ ပိုလိုအသင်းတစ်သင်းသင်းမှာ ကြေးစားဝင်ကစားတာပေါ့။ ပိုက်ဆံတော့ များများစားစား ရနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

ဒက်ခ်စ်က ပြောရင်း ပြုံးမိသည်။ ကာရိုလင်း စိတ်ကောက်သွားသည်။

“ရှင် ကျွန်မကို ကလေးတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံပြန်ပြီ။ ကျွန်မ ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး”

“ကိုယ် သိပါတယ်”

သူက စိုက်ကြည့်နေသောကြောင့် မျက်နှာပေါ်တွင် ရှက်သွေးဖြန်းသွားသည်ကို ကာရိုလင်း ခံစားလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မျက်လွှာချပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ငုံ့ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်မဟာ ရှင့်ရဲ့ မယားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်လောက်မှ အရာမရောက်ခဲ့ဘူးနော်”

“မင်း ကြုံခဲ့ရတဲ့ ဒုက္ခတွေကလဲ နည်းတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ပုံမှန်အခြေအနေကို ပြန်ရောက်လာဖို့အတွက် အချိန်ယူရဦးမှာပေါ့”

“ကျွန်မ ရှင့်ရဲ့ မယားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တာတွေအတွက် ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူး”

ကာရိုလင်းက ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ငုံ့ကြည့်နေမြဲပင် ဖြစ်သည်။

ဒက်ခ်စ်က စီးကရက်ကို ပြာခံခွက်ထဲသို့ထည့်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး။ မင်းကို ကိုယ် လက်ထပ်ချင်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ ချစ်မိခဲ့ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဂျီစယ်လီဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရှင်မှာ ရှိနေတာပဲ”

“ကိုယ်ဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ ယောက်ျားဆိုရင် အမြဲတမ်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်တော့ ရှိနေရမှာပေါ့” ဒက်ခ်စ်က ရိုးသားစွာပင် ပြန်ပြောသည်။

“ဂျီစယ်လီဟာ ရှင့်အဖို့ ရိုးရိုးအမျိုးသမီးမှ မဟုတ်ဘဲ။ ရှင်တို့နှစ်ယောက် ချစ်နေကြတာပဲ။ ဒါလောက်တော့ ကျွန်မ သိပါတယ်”

“ချစ်နေကြတော့ရော ဘာဖြစ်သလဲကွာ။ ကိုယ်လက်ထပ်ယူထားတဲ့ မယားဟာ မင်းပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို ရှင် လက်ထပ်ရတာလဲ။ နာဇီတွေလက်ထဲက လွတ်အောင် ထုတ်ယူဖို့ တခြားနည်းလမ်း မရှိတော့လို့ ကျွန်မကို လက်ထပ်လိုက်တာ မဟုတ်လား”

ဒက်ခ်စ် ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ နေသည်။

“ကျွန်မနဲ့ ကွာရှင်းပြတ်စဲချင်သလား”

ဒက်ခ်စ် သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“မကွာရှင်းချင်ပါဘူး။ မင်းကကော ...”

“ကျွန်မကလဲ မကွာရှင်းချင်ပါဘူး။ ကျွန်မ စီးကရက်တစ်လိပ်လောက် သောက်လို့ရမလား”

ဒက်ခ်စ်က စီးကရက်ဘူးကိုပေးပြီး ဆေးလိပ်ကိုပါ မီးညှို့ပေးသည်။

“ရှင့်ကို ကျွန်မ လက်ထပ်ချင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ...”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ”

ကာရိုလင်း၏မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်များ ပြည့်လာသည်။ သူက မျက်ရည်မကျအောင် ကြိုးစားထိန်းနေသည်။

“ထောင်ထဲတုန်းကလေ ကျွန်မ ဘာတွေဖြစ်ပြီး ဘယ်လိုခံစားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ရှင် မသိပါဘူး။ ကျွန်မဟာ မသန့်ရှင်းတော့ပါဘူး။ သူတို့ ထင်သလို လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ဒီတစ်သက်မှာ ပြန်ပြီး သန့်ရှင်းနိုင်ပါဦးတော့မလားလို့ တွေးမိနေတယ်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သန့်ရှင်းတယ်လို့ စိတ်တုံးတုံးချနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ကာရိုလင်း ငိုလေပြီ။ သူ့ကိုယ်သူလည်း မထိန်းနိုင်တော့ပြီ။ ဒက်ခ်စ်က လှမ်းဆွဲယူပြီး ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာဖြင့် ပြောသည်။

“မငိုပါနဲ့ကွာ။ တိတ်ပါတော့။ မင်းကိုယ်မင်း ပြန်ပြီး အပြစ်တင်နေတာတွေ ရပ်ဖို့ ကောင်းပြီ။ ဒီလို ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ အတွေ့အကြုံမျိုး တွေရတဲ့အခါမှာ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘာတွေလုပ်ရတတ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်။ ကိုယ်ငယ်ငယ် ကလေးဘဝတုန်းက ကိုယ့်အဘိုး အရင်းခေါက်ခေါက်ရဲ့ အသည်းနှလုံးထဲကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် သေနတ်ကျည်ဆန် ပစ်ထည့်ခဲ့ရဖူးတယ်။ ကိုယ့်အသက် အသတ်မခံနိုင်တဲ့အတွက် လုပ်ခဲ့ရတယ်။”

ကာရိုလင်းက ဒက်ခ်စ်ကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ယခင်က သတိမထားမိခဲ့သည့် အရေးအကြောင်းများကို မြင်တွေ့နေရသည်။ နာကြည်းခြင်း၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းတို့ကို ခံစားနေရသည့် လက္ခဏာ အမှတ်အသားများ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်။ ကျွန်မဟာ အရူးတစ်ယောက်လို ကိုယ့်အကြောင်းကိုပဲ ကိုယ် စဉ်းစားနေမိတယ်။”

ကာရိုလင်းက ဒက်ခ်စ်၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူနမ်းရင်း လေသံကလေးဖြင့် တိုးတိုးပြောသည်။

“ကဲ ... လာ။ မင်းအခန်းကို ပြန်ပြီး အိပ်တော့နော်” ဒက်ခ်စ်၏မျက်လုံးထဲမှာ နာကျင်သည့် အရိပ်အယောင်များကို မြင်တွေ့နေရသည်။ ကာရိုလင်းက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ငြိမ်မြဲငြိမ်နေသည်။

“ကျွန်မ ဒီတစ်ညတော့ ရှင်နဲ့ အတူတူ အိပ်ချင်တယ်။”

ဒက်ခ်စ်၏ မျက်လုံးများက သူ့ကို စူးစမ်းသလို ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ရှင် ... တခြားကို မသွားအောင် ကျွန်မလဲ မတတ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်မှာတော့ ကျွန်မဟာ ရှင်ရဲ့ မယားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ ပြခွင့်ပေးပါ”

သို့သော် ...

ကာရိုလင်းသည် စိတ်ဓာတ်သာရှိသည်။ ခန္ဓာကိုယ်အနေနှင့် ကောင်းစွာ ကျန်းမာသူ မဟုတ်သေး။ ထိုမျှမက ဒက်ခ်စ်နှင့် အတူနေသည့် တိုတောင်းလှသော အချိန် အခိုက်အတန့်ကလေးအတွင်းမှာပင် ထောင်ထဲတုန်းက အတွေ့အကြုံများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်ရင်း ဆောက်တည်ရာမရအောင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မိလေတော့သည်။

ထိုနေ့မနက် အိပ်ရာမှ ကာရိုလင်း နိုးလာသောအခါ ဒက်ခ်စ် မရှိတော့ပေ။

ခရီးထွက်သွားနှင့်ချေပြီ။

*

(၆)

သူပြောခဲ့သည့် စကားလုံးများသည် ကာရိုလင်း၏ခေါင်းထဲသို့ ပြန်ရောက်လာပြန်သည်။

“ကိုယ်ဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ ယောက်ျားဆိုရင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် မဟုတ် တစ်ယောက်တော့ အမြဲတမ်း ရှိနေမှာပေါ့”

စစ်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် အပြောင်းအလဲပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ဒက်စ်စ် ပြောခဲ့သည့် စကားများက ပြောင်းလဲခြင်းမရှိခဲ့။ ဒက်စ်စ်၏ ဇာတ်လမ်းပေါင်းများစွာတို့သည် နေရာပေါင်းများစွာမှ နည်းလမ်းပေါင်းများစွာနှင့် ကာရိုလင်းထံသို့ ပြန်ရောက်လာလေ့ရှိသည်။ ဒက်စ်စ် ရောက်လေရာ နေရာတိုင်းတွင် သူ့ပတ်လည်၌ အမျိုးသမီးများ ပိုင်းပိုင်းလည်နေကြသည့်အကြောင်း။

စစ်ပြီးခါနီး အချိန်ကလေးမှာပင် တစ်နေ့တွင် သူ့အဖေသည် သတင်းစာများကိုင်ရင်း ကာရိုလင်းဆီသို့ ရောက်လာသည်။ ဖေဖေလည်း အလွန် စိတ်ဆိုးနေသည်။ သတင်းစာများကို လှုပ်ယမ်းပြရင်း သူ့ကို အော်မေးသည်။

“ဒီကိစ္စကို မင်း ဘယ်လို ဖြေရှင်းမလဲ”

ကာရိုလင်းက သူ့လက်ထဲမှ သတင်းစာကို လှမ်းယူပြီးကြည့်သည်။ နယူးယောက်မြို့ထုတ် သတင်းစာများတွင် ခေါင်းစီးစာလုံးမည်းများကို တွေ့ရသည်။

ကမ္ဘာကျော် ပျိုတို့အချစ်တော် သံအမတ်အား ကြာကုရီဖြင့် စွပ်စွဲလိုက်ခြင်း

ဒက်ခ်စ်သည် ရောမမြို့သို့ အထူးသံအမတ်ကြီးတာဝန်ဖြင့် ရောက်ရှိနေကြောင်း၊ ထိုသို့ ရောက်ရှိနေခိုက်တွင် အီတလီမြို့စားကြီးတစ်ဦး၏ဇနီးနှင့် ဖောက်ပြားနေသည်ဟု စွပ်စွဲခြင်း ခံရကြောင်းဖြင့် သတင်းစာများက ရေးသားဖော်ပြထားသည်။ ကာရိုလင်းက သတင်းစာများကို သူ့အဖေလက်ထဲသို့ ပြန်ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဒက်ခ်စ်ကတော့ သဘောကျမှာပါ။ အနည်းဆုံး သူ့ကို သံအမတ်ကြီးအဖြစ်နဲ့တော့ ဖော်ပြကြသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်း ပြောစရာရှိတာ ဒါပဲလား”

ဘေရွန်ဒီကိုင်က ကာရိုလင်းကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဒါထက်ပိုပြီး ဘာများ ပြောစရာ ရှိသေးလို့လဲ ဖေဖေ”

“သူဟာ သက်သက်မဲ့ မင်းကို အရှူးလုပ်နေတာ။ ငါ့ကို အရှူးလုပ်နေတာ။ တို့တစ်မိသားစုလုံး တို့တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံးကို အရှူးလုပ်နေတာ။ တစ်ကမ္ဘာလုံးက လှောင်ကြတော့မယ်။ သူများတံတွေးခွက်မှာ တို့ ပက်လက်ပျော့တော့မယ်”

“သူဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ ဖေဖေ။ သားမယားနဲ့ ကင်းကွာနေတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ မိန်းမတွေနဲ့ ရှုပ်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ အရှူးကပဲ မျှော်လင့်ချက်ထားမှာပေါ့”

“ဒီကောင်ဟာ ယောက်ျားမဟုတ်ဘူး။ လူ မဟုတ်ဘူး။ တိရစ္ဆာန်”

ဘေရွန်က ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြန်အော်သည်။

“ဖေဖေ ... ကျွန်မတောင်မှ ဘာမှမဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ ဖေဖေက ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်တောင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရတာလဲ။ သူဟာ ကျွန်မ ယောက်ျားပါ ဖေဖေ”

“ဒီလိုလူတွေ အော့ကြောလန်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်မျိုးကို မင်းက သဘောကျနေသလား”

“သဘောမကျပါဘူး ဖေဖေ။ ဒါပေမဲ့ သတင်းစာမှာ ဒီလိုပါလာတာကို ကျွန်မက ဘာသွားလုပ်လို့ ရတော့မှာလဲ။ ဖေဖေက ကျွန်မအနေနဲ့ ဘာလုပ်စေချင်သလဲ”

“ဒီကောင်နဲ့ ကွာပစ်လိုက်”

“မကွာနိုင်ဘူး”

ဘေရွန်က သူ့သမီးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မင်းကို ဖေဖေ နားမလည်တော့ဘူး”

“မှန်ပါတယ် ဖေဖေ။ သမီးကို ဖေဖေ နားမလည်ပါဘူး။ ဒက်ခ်စ်ကိုလဲ ဖေဖေ နားမလည်ပါဘူး”

“မင်းကတော့ နားလည်တယ်ပေါ့”

“ဆိုပါတော့ ဖေဖေ။ မိန်းမတိုင်းဟာ ကိုယ် လက်ထပ်ထားတဲ့ယောက်ျားကိုတော့ နားလည်ထားကြရမှာပဲ။ ဖေဖေပြောသလိုပဲ ဒက်ခ်စ်ဟာ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်တယ် ဆိုကြပါစို့။ ခလုတ်နှိပ်ရင် နှိပ်လိုက်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်တတ်တဲ့ သတ္တဝါပါ။ ဒါတွေကိုလဲ ကျွန်မ မြင်ခဲ့ရပါတယ်။ သူဟာ မုန်းတတ်တယ်။ ဒေါသဖြစ်တတ်တယ်။ ဒေါသကြောင့် ပေါက်ကွဲတတ်တယ်။ အကြမ်းဖက်တတ်တယ်။ ချစ်တတ်တယ်။ ကြင်နာတတ်တယ်။ တစ်ဖက်သားအပေါ်မှာ နားလည်တတ်တယ်။ ပြီးတော့ ဖေဖေ ... ကျွန်မဟာ သူ့အပေါ်မှာ မိန်းမပီပီသသနဲ့ မတုံ့ပြန်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ သို့သော်လည်း မယားတစ်ယောက်ကိုတော့ သူဟာ လင်ယောက်ျားပီပီသသနဲ့ တုံ့ပြန်နိုင်တဲ့ လူစားမျိုးပါ”

ကာရိုလင်းက သူ့အဖေကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးသည့်အနေမျိုးဖြင့် ရှင်းပြနေသည်။

ဘေရွန်က အတော်ကြာအောင် ငြိမ်နေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် မင်း ဘာမှ မလုပ်တော့ဘူးပေါ့”

“မှန်ပါတယ် ဖေဖေ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ဖေဖေသိတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ဒီအကြောင်းတွေကို အားလုံးသိထားတဲ့ကြားက ကျွန်မကို ဒက်ခ်စ် လက်ထပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ကျွန်မအသက်ကို ကယ်တင်နိုင်ဖို့အတွက်ပဲ။ ကျွန်မကို ကူညီနိုင်ဖို့အတွက်ပဲ။ ဒီအကြောင်းတစ်ခုတည်းနဲ့ကို သူနဲ့ မကွာနိုင်ဘူး။ ကျွန်မကို ကွာပေးဖို့ သူ့ကို မပြောရက်တော့ဘူး။ မိန်းမတစ်ယောက်ယောက်ကို သူ လိုချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မ မကန့်ကွက်ဘူး။ သူက ကျွန်မနဲ့ ကွာရှင်းပြတ်စဲချင်တယ်ဆိုရင်လဲ ကျွန်မ မကန့်ကွက်ဘူး။ ဒီလို မတောင်းဆိုသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ကျွန်မ ဒီအတိုင်းပဲ နေမှာပဲ”

သို့သော်လည်း အချိန်များ ကြာလာသည်နှင့်အမျှ အခြေအနေတို့သည် ပိုမိုဆိုးရွားလာတော့သည်။ ဒက်ခ်စ်၏ တုံ့ပြန်မှုကလည်း ကာရိုလင်းအနေဖြင့် လက်ခံရန် ခက်ခဲသည့် တုံ့ပြန်မှုမျိုး ဖြစ်လာသည်။ မိုင်ပေါင်းသုံးထောင်ကျော် ကွာဝေးသည့်နေရာတွင် ဒက်ခ်စ်က ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်နေသည်။ ကာရိုလင်းက ထိုသတင်းများကို အဝေးမှ ထိုင်နားထောင်နေရသည်။ မည်သို့သော လူသားတစ်ယောက်သည် ဤအတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေနိုင်မည်နည်း။

မကြာသေးခင်ကလည်း နယူးယောက်မြို့တွင် မိန်းမမှု အရှုပ်အတွေး ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သေးသည်။ မာဒီရူနေဒါနှင့် ဒက်ခ်စ်တို့အကြောင်းကို လူတိုင်းက ပြောနေကြသည်။ မာဒီရူနေဒါက သူ့ယောက်ျားအိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး ဟိုတယ်တွင် အခန်းတစ်ခု သွားငှားနေသည်။ သူသည် ဒက်ခ်စ်နှင့် လက်ထပ်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သူ့မိတ်ဆွေများအားလုံးကို ပြောပြနေသည်။ သတင်းစာများကလည်း ထိုအကြောင်းကို ရေးသားနေကြသည်။

တစ်နေ့တွင် ဒက်ခ်စ်နှင့် ကာရိုလင်းတို့အိမ်သို့ သတင်းထောက်တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း ပမ်းဘီချ်သို့ အနားယူ သွားတော့မည့်ဆဲဆဲဖြစ်သည်။ အထုပ်အပိုးတွေကလည်း အသင့် ဖြစ်နေသည်။

ထိုအဖြစ်ကိုမြင်တော့ သတင်းထောက်သည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားသည်။ သူ့အသံကို သူ ထိန်းပြီး မေးခွန်းများမေးသည်။ ဒက်ခ်စ်က ဘာမှမဖြစ်သလို ပြုံးပြီး ကာရိုလင်းကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ သတင်းမှာတွေ့ ရနေကြတာပါဗျာ။ မစွက်ရှုနေဒါနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ဟာ ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါပဲ။ ဒီထက်မပိုပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် အခု ဒီမှာ ကြည့်လေ။ ကျွန်တော့်ဇနီးနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ပမ်းဘီချ်မှာရှိတဲ့ မိတ်ဆွေတွေဆီကို အခု အလည်သွားကြတော့မလို့။ အားလုံးတောင် အသင့်ဖြစ်နေပြီပဲ”

သတင်းထောက်လည်း ထွက်သွားသည်။ သူတို့လည်း ကားဆီသို့လာခဲ့ကြသည်။ လေယာဉ်ပျံကွင်းသို့လာရင်း လမ်းခုလတ်ရောက်သောအခါ ဒက်ခ်စ်က ကာရိုလင်းကို ပြောသည်။

“ကိုယ် စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ။ ဒါမျိုးတွေနဲ့ ကြုံနေရတော့ မင်း စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေမှာပဲ”

“ကျွန်မကို တောင်းပန်စကား ပြောမနေပါနဲ့တော့။ ကျွန်မလဲ ဒါမျိုးတွေကို ကြုံရပေါင်းများတော့ ကျင့်သားရနေပါပြီ”

ဒက်ခ်စ်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်ပြီး မီးညှို့နေသည်။ လေယာဉ်ပျံကွင်းသို့ ရောက်ခါနီးမှ သူ့အိတ်ထဲမှ စာတစ်စောင်ကို သူ သတိရတော့သည်။

“မင်းအတွက် ဟောဒီ စာတစ်စောင် မနက်တုန်းက ရောက်နေတယ်။ မင်းကိုပေးဖို့ ကိုယ် မေ့သွားတယ်ကွာ”

ကာရိုလင်းကလည်း တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ပြောကြားခြင်းမရှိဘဲ စာကို လှမ်းယူသည်။ ထိုစာသည် သူ့အစ်ကိုထံမှစာ ဖြစ်သည်။ စာကိုဖတ်ကြည့်တော့မှ သူ့အစ်ကို အိမ်ထောင်ကျပြီဖြစ်သည့်အကြောင်းကို သူ သိရတော့သည်။

“ရောဘတ် လက်ထပ်လိုက်ပြီတဲ့”

“ကိုယ် သိပါတယ်”

“ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို မပြောတာလဲ”

ကာရိုလင်းက အံ့သြနေသည်။

“သံရုံးကိုလာတဲ့ ကြေးနန်းထဲမှာ ပါလာတယ်။ ပါရီမြို့ကပို့တာ။ ရောဘတ်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်ဖြစ်၊ မင်းအဖေက ဖြစ်ဖြစ် ပြောတာကို မင်း ကြားစေချင်လို့”

“အမျိုးသမီး ဘယ်သူလဲ။ နာမည်က မသဲကွဲဘူး”

“ဒယ်နီစွန်ဒီ၊ ရောဘတ်အတွက်တော့ အင်မတန်တော်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါကွာ”

“သူ့ကို ရှင် သိလား”

“ရောဘတ်နဲ့အတူတူ မြေအောက်မှာပုန်းခဲ့ကြတဲ့ မိန်းကလေး။ ရောဘတ်အသက်ကို ကယ်လိုက်တဲ့ မိန်းကလေးပေါ့”

“အိုး ... ဒီလိုဆိုရင် ရောဘတ်နဲ့ အတူတူနေခဲ့တဲ့ မိန်းမပဲပေါ့”

အက်ခ်စ်က ကာရိုလင်းကိုကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။ ထိုမိန်းကလေးအကြောင်းကို သူ သိပြီးဖြစ်နေသည်မှာ သေချာသည်။

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီ မိန်းကလေးပဲ”

ရုတ်တရက် ကာရိုလင်း၏မျက်လုံးများသည် မျက်ရည်များနှင့် ပြည့်လာသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲလိုက်သည်။ ဖေဖေသည် အလွန်သနားစရာကောင်းသည်ဟု သူ တွေးနေမိသည်။ သားဖြစ်သူကလည်း သူ့ကို ဟုတ္တီပတ္တီ အကျိုးကျေးဇူး မပြု။ သမီးဖြစ်သူကလည်း သူ ဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်မလာပါတကား။

ခြံထဲသို့ ကာရိုလင်း ဆင်းလာသည့်အချိန်တွင် ကုန်းလျှောက်ကလေးရှိ စားပွဲ၌ ဂျိမ်းစ်ဟက်ဒ်လေ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဟက်ဒ်လေက ထိုင်ရာမှထပြီး ကာရိုလင်းကို ကုလားထိုင်တစ်လုံး ထိုးပေးသည်။

“မင်္ဂလာပါ”

“မင်္ဂလာပါ မွန်ဇာဟက်ဒလေ။ ကျွန်မ သိပ်နောက်ကျသွားပြီလား”

ကာရီလင်းက ပြန်ပြုံးပြသည်။

“နောက်မကျပါဘူး။ ကျန်တဲ့လူတွေအားလုံးက သိပ်ပြီး စောစော ထနေကြလို့ပါ”

ဟက်ဒလေက စားပွဲထိုးကို အချက်လှမ်းပြသည်။

“ကျွန်မ ကော်ဖီလောက်ပဲ သောက်တော့မယ်”

“မင်းတို့လို အမျိုးသမီးငယ်ငယ်တွေအဖို့ ဘယ်လို မနက်စာမျိုး စားရမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်နော်။ မင်း အစားများများ စားဖို့ လိုတယ်”

ကာရီလင်းက ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“နေပါစေတော့ရှင်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မနက်ပိုင်းမှာ ကျွန်မ ဒါလောက်ပဲ စားနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ပြင်သစ်လူမျိုးတွေက အမေရိကန်လူမျိုးတွေလောက် မနက်စာ များများ မစားကြဘူး”

“ထောပတ်နဲ့ တစ်ခုခုလောက်တော့ အနည်းဆုံး စားဖို့ကောင်းတယ်”

“ရှင် ဒီလိုပြောနေတာတွေကြားရတော့ ဖေဖေကို သတိရတယ်။ ဖေဖေကလဲ ဒီအတိုင်းပဲ။ ကျွန်မ အစားများများစားဖို့ကိုပဲ အမြဲတမ်း ပြောပြောနေတာ” ကာရီလင်းက ပြောရင်း ရယ်သည်။

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးက မင်းအပေါ်မှာ စေတနာထားကြတာကိုး”

ကာရီလင်းက ဂျိမ်းစ်ဟက်ဒ်လေကို မော့ကြည့်သည်။ သာမန် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှုထက် ပိုကဲနေသလားဟု စဉ်းစားလိုက်မိသည်။ မိမိကို ပြန်ပြီး စိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးများနှင့် သွားတိုးသည်။ ရှက်သွေးများ ဖြန်းသွားမိသည်။

“ကော်ဖီလောက်ပဲ သောက်ပါရစေတော့ရှင်”

ဒက်ဒ်လေက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ စာပွဲထိုး ပြန်ထွက်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး စကားမပြောကြဘဲ ငြိမ်နေသည်။ စားပွဲထိုးပြန်ရောက်လာပြီး ကော်ဖီချပေးသွားသည်။ ကာရီလင်းက ကော်ဖီကို တစ်ကျိုက်သောက်ပြီး ကမ်းခြေဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။

“ကျန်တဲ့လူတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ကြပြီလဲ”

ဟက်ဒ်လေက ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်သည်။ ပြီးတော့ သူပြောသည့်လေသံကလည်း တစ်မျိုး ထူးဆန်းနေသလို ရှိသည်။

“အားလုံး ရွက်သွားတိုက်နေကြတယ်လေ။ သူတို့ဟာ ကလေးတွေလိုပဲ။ တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ကိုပဲ အမြဲတမ်း အကြောင်းရှာနေကြတာ။ ခဏလေးတောင် ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေတတ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး”

“အို ... ဟုတ်တာပေါ့။ ဒီနေ့ဟာ ရွက်တိုက်လို့ သိပ်ကောင်းမယ့်နေ့မျိုးပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မရှိတာကို ကိုယ်က သဘောကျနေတယ်။ သူတို့ မရှိတုန်း သောင်ပြင်ပေါ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး လှဲနေရတာ ကောင်းတယ်။ ဒီလို လူသူကင်းကင်းရှင်းရှင်းနဲ့ နေရတဲ့ရက်မျိုး ကြုံခဲ့တယ်”

ကာရီလင်းက ပြုံးသည်။

“ကျွန်မကတော့ ပမ်းဘီချိုကိုသွားပြီး ဈေးဝယ်ရရင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားနေတယ်”

ဟက်ဒီလေက စားပွဲပေါ်ရှိ ကာရိုလင်း၏လက်ကို လှမ်းကိုင်ပြီး ပွတ်သပ်နေသည်။

“ဈေးဝယ်တာပဲကွာ ဘယ်နေ့သွားဝယ်ဝယ် ဝယ်လို့ရပါတယ်။ အခုလို လူသူ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး နေခွင့်ရတဲ့နေ့မျိုးမှာ ဒီမှာပဲ အချိန်ဖြုန်းပါဦးလား”

ကာရိုလင်းက ငုံ့ကြည့်သည်။ ဟက်ဒီလေ၏လက်သည် နေလောင်ထားသဖြင့် ညိုညက်နေသည်။ လူငယ်တစ်ယောက်လို သန်မာကြောင်းလည်း တွေ့ရသည်။ အလိုလို ရှက်သွေးမွှန်လာသည်။ သို့သော်လည်း သူ့လက်ကိုမူ ပြန်ရုပ်ခြင်း မပြု။

“ကျွန်မရှိနေရင် ရှင်အဖို့များ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေမလားလို့”

+

“မင်းဟာ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲ”

တဲထဲမှ ကာရိုလင်း ထွက်လာသောအခါ ဟက်ဒီလေက ဆီးပြောသည်။ သူ့အကြည့်သည် တပ်မက်စွဲလမ်းသည့်အကြည့်မျိုး ဖြစ်သည်။ ကာရိုလင်းသည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားပြန်သည်။

“ဒါလောက်လဲ မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ရှင်တို့ အမေရိကန်အမျိုးသမီးတွေနဲ့တော့ မတူပါဘူး။ သူတို့ကမှ တကယ့်ချစ်စရာကောင်းတာပါ။ အရပ်က ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ခြေတံက ရှည်ရှည်၊ ကျွန်မက ညှက်လွန်းတယ်”

“ကိုယ်ကတော့ ခပ်ညှက်ညှက် အမျိုးသမီးတွေကိုပဲ သဘောကျတယ်။ သူတို့နဲ့ ယှဉ်လိုက်တော့မှ ကိုယ်လဲ ထွားကျိုင်းလာတယ်လို့ ထင်ရတယ်”

ကာရိုလင်းက အသားလိမ်းဆေးရည်ဘူးကို ထုတ်ယူပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ လိမ်းနေသည်။

“ကျွန်မအသားကလဲ သားရေလိုပဲ။ နေလောင်လို့တော့ ဘယ်တော့မှ ညိုမသွားဘူး။ ဘယ်လောက် နေလှန်းလှန်း နီရဲသွားတာပဲ အဖတ်တင်တယ်”

“အရိပ်အောက်ထဲ ဝင်ရရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“တဲထဲမှာ ထီးရှိတယ်။ ကိုယ်သွားယူပေးမယ်” ဟက်ဒီလေက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် တဲရှိရာသို့ ထသွားသည်။ ကာရိုလင်းက သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူ့အသက်သည် ခြောက်ဆယ်တွင်းသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သော်လည်း အိုရပ် မပေါ်သေး။ ဖေဖေနှင့် သက်တူရွယ်တူလောက်ရှိသည်။ သူက ဖေဖေထက် ပိုပြီး အရွယ်တင်သည်။

ခဏကြာတော့ ထီးယူပြီး သူပြန်လာသည်။ ထီးအရိုးကို သဲပြင်ထဲသို့ စိုက်ပြီး ထောင်ပေးသည်။ ထီးဖွင့်ပြီးသောအခါ ကာရိုလင်း ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“နေသာသွားတယ် မဟုတ်လား”

“အများကြီး နေသာသွားတယ်။ နောက်တစ်ခုလဲ အကူအညီတောင်းပါရစေဦး။ ကျွန်မ ကျောကိုမမိလို့ ဆေးလိမ်းပေးပါဦးနော်”

ကာရိုလင်းက အသားလိမ်းဆေးရည်ဘူးကို သူ့အား လှမ်းပေးသည်။ သူ့လက်ချောင်းကလေးများသည် ကာရိုလင်း၏ကျောပေါ်မှာ နူးညံ့စွာ ပြေးနေကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မျက်စိကို မှိတ်ထားမိသည်။ ခဏကြာတော့ သူ့ထံမှ ထွက်လာသည့် မေးခွန်းကြောင့် အံ့အားသင့်ရတော့သည်။

“မင်း သူ့ကို ချစ်ရဲ့လား”

ကာရိုလင်းက မျက်လုံးများကို ပြန်ဖွင့်သည်။ ရုတ်တရက် ဘာပြန်ဖြေရမည်ကို သူမသိ။

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“ဒက်ခ်စ်၊ မင်းယောက်ျားကို”

“ရှင်က ကျွန်မနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်တာ ဒါကြောင့်ကိုး။ ဒါကြောင့်လဲ သူတို့နဲ့အတူတူ ရှင် ရွက်တိုက် လိုက်မသွားတာဘဲ” ဟု ကာရိုလင်းက ပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်”

ဟက်ဒ်လေက ထိုမျှပြောပြီး ခပ်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသည်။ ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“ကိုယ်မေးတာကို မင်း မဖြေသေးဘူး”

“ဒီမေးခွန်းက ကျွန်မဖြေဖို့ မလိုတဲ့ မေးခွန်းပါ”

“ဒါလောက်ဆိုရင် တော်ပါပြီ။ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လောက်ကြာအောင် ဒီအတိုင်း ဆက်နေကြဦးမှာလဲ” ဟက်ဒ်လေက ကာရိုလင်းကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဇာတ်သိမ်းသွားတဲ့ အထိပေါ့” ကာရိုလင်းက သူ့လက်များကို ငုံ့ကြည့်နေရင်းမှ ခပ်တိုးတိုးဖြေသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် အတူနေခဲ့ကြတာလဲ ကြာပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်ပြန်မသိကြသေးဘူး”

“ဒါဟာ သူ့အမှား မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ အမှားပါ။ ကျွန်မဘက်က ချွတ်ယွင်းနေတာပါ” ကာရိုလင်းက ခပ်မြန်မြန် ပြန်ဖြေသည်။

“မင်းမှာ ဘာချွတ်ယွင်းချက်မှ မရှိပါဘူး”

“ရှိတာပေါ့။ စစ်ဖြစ်တုန်းက နာဇီတွေက ကျွန်မကို ဖမ်းပြီး မတော်တရော်တွေ လုပ်ခဲ့ကြတယ်လေ။ ကျွန်မဟာ မိန်းမကောင်းတစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ ပြန်ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုယ့်ကို ကြည့်စမ်း”

ဟက်ဒီလေက ကာရိုလင်း၏ မေးဖျားကို လက်နှင့်ကိုင်ပြီး ဆွဲမော့သည်။

ကာရိုလင်းက ဖြည်းဖြည်းချင်း မော့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် တည်ငြိမ်နေသည်။ မည်သည့်အမူအရာမျှ မရှိ။

“မင်းဆိုလိုတာက မင်းဟာ သူ့အတွက် မိန်းမကောင်း မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလို့ ဆိုလိုတာပါ။ မင်းနဲ့ စိတ်တူ သဘောတူဖြစ်နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက်လဲ မိန်းမကောင်း မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး”

ကာရိုလင်း ငိုမိတော့သည်။ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ မျက်နှာကိုလည်း တစ်ဖက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“သူ့အတွက် မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်အောင် ကျွန်မ ကြိုးစားပါတယ်။ တကယ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ဘယ်ယောက်ျားအတွက်မှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်”

ဟက်ဒီလေက သူ့မျက်နှာကို သူ့ဘက်သို့ ဆွဲယူပြန်သည်။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်သလဲ။ မင်း ကြိုးစားကြည့်ဖူးလို့လား”

ကာရိုလင်းသည် သူ့ကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည်။ မျက်ရည်များ ရပ်သွားကြပြီ။ အပျိုပေါက်မလေး အရွယ်သို့ ပြန်ရောက်သွားသည်ဟု သူ့စိတ်ထဲမှာ ခံစားလိုက်ရသည်။ မိမိ၏စိတ်ထဲတွင်ရှိနေသည့် အကြောင်းအရာအားလုံးတို့ကို ဟက်ဒီလေက ထိုးဖောက်မြင်နေရပြီလားဟုလည်း စဉ်းစားကြည့်မိသည်။

“မင်း သူနဲ့ ဟောလီးဝုဒ်ကို လိုက်သွားမှာလား။ အမိုက်ခံပြီး လိုက်သွားဦးမှာလား”

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ သူ့ကို ကတိပေးထားပြီးပြီ” ကာရိုလင်း ရူးချင်သလိုလိုဖြစ်လာသည်။

“မိုက်မဲတဲ့ အလုပ်တွေကို မင်း လုပ်နေဦးမှာလား” ဟု ဟက်ဒီလေက ထပ်မေးပြန်သည်။

“ရှင် ဘာကို ပြောနေတာလဲ”

“မနက်ဖြန် နယူးယောက်ကို ကိုယ်ပြန်မယ်။ မင်းကို ဟိုမှာ တွေ့ချင်တယ်”

ကာရိုလင်းက သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိသည်။

“ရှင်လဲ ကျွန်မကို စိတ်ပျက်သွားမှာပါရှင်”

ဟက်ဒီလေက ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

“ရှင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့များ ပြောနေတယ်ဆိုရင် မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့။ ကျွန်မဟာ ဘာမှ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

“လက်ထပ်ဖို့ ခွင့်မတောင်းခင်မှာ မင်းဟာ မိန်းမကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေသေးကြောင်း မိန်းမပီသတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသေးကြောင်း မင်း သိသွားအောင်တော့ ကိုယ် သက်သေထူပြဖို့ လိုပါသေးတယ်”

ဟက်ဒီလေက ကာရိုလင်းကို ပွေယူသည်။ သူ့အနမ်းသည် နူးညံ့သိမ်မွေ့လှသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ အားအင်များ ပြန်လည်ပြည့်ဖြိုးလာသည်ဟု ထင်မိသည်။ ဟက်ဒီလေက သူ့ကို ပြန်လွှတ်ပေးသောအခါ ကာရိုလင်း၏မျက်လုံးများသည် နားလည်ရခက်သလို ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မလဲ မပြောတတ်တော့ပါဘူးရှင်”

သို့သော်လည်း သူ ပြောတတ်ပါသည်။ ထိုနေ့ ညနေပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ မိမိ နယူးယောက်မြို့သို့ ပြန်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ဒက်ခ်စ်ကို သူ ပြောပြသည်။

ထို့ကြောင့် ဟောလီးဝုဒ်သို့ ဒက်ခ်စ်တစ်ယောက်တည်း သွားရပေတော့မည်။

*

(၇)

“အဖေမှာ သင်္ဘောတွေ အလုံအလောက်ရှိနေတာပဲ။ ဒီကြားထဲက အဲဒီသင်္ဘောတွေဟာ ဝယ်ဖို့ကောင်းတယ်ဆိုရင်တော့ ဝယ်ပေါ့။ အလကား ထိန်းသိမ်းနေရတဲ့ စရိတ်တွေပဲ ကုန်မှာပဲ။ ပြောလောက်အောင်လဲ အလုပ်ဖြစ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

အဘိုင်ဒီဂျန်က ချင့်ချင်ချိန်ချိန်ဖြင့် ပြောပြနေသည်။

မာစယ်က သူ့ယောက္ခမကို ပြန်ကြည့်နေသည်။ အဘိုးကြီးကလည်း သူ့ကို စိတ်တိုင်းမကျသလို ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဝယ်ရတော့မှာပဲ”

“ပြောမရရင်လဲ ဝယ်ပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုလောက်တော့ ပြောပြစမ်းပါဦး။ ပိုက်ဆံ ဘယ်ကရမှာလဲ”

မာစယ်က အဖြေပြန်မပေး။

“ကောင်းပြီ။ အဖေဆီကတော့ ပိုက်ဆံရဖို့ မမျှော်လင့်နဲ့တော့။ မင်းရဲ့ သင်္ဘောစီမံကိန်းကြီးနဲ့ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ဖူးပြီ”

မာစယ်က ထိုင်ရာမှ ထသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် နာကျင်သည့် ဝေဒနာတစ်မျိုးကို ခံစားလာရသည်။

“ကျွန်တော့် သကြားစီမံကိန်းကြောင့် အဖေ မရှုံးခဲ့ပါဘူး”

“မရှုံးပေမယ့် ငွေတွေကို ငွေသေအဖြစ် အကြာကြီးမျှပ်ထားခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီငွေတွေနဲ့ ဈေးကျနေတဲ့သင်္ဘောတွေ ဝယ်ထားခဲ့မယ်ဆိုရင် တစ်နေ့မှာ အကျိုးရှိလာနိုင်မယ်”

“ကောင်းပြီလေ။ အခုကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အဖေ့ကို ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံး လာပြောတယ်ဆိုတာကိုတော့ မမေ့ပါနဲ့”

“မှတ်ထားပါ့မယ်။ မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ဘူးဆိုရင်တော့ မင်းကို အဖေ အကြံတစ်ခုပေးချင်တယ်။ အခုလိုတဲ့ငွေကို မင်းရဲ့ စီးပွားဖက် ဟက်ဒ်လေဆီမှာ ဘာဖြစ်လို့ သွားချေးမကြည့်တာလဲ။ ကော်တီဝွေးနိုင်ငံနဲ့ သင်္ဘောလိုင်းဆက်ခွင့်ရအောင် မင်း သူ့ကို လုပ်ပေးထားခဲ့တာပဲ။ ဒီအပေါ်မှာ သူ အမြတ်အများကြီး ရထားတယ် မဟုတ်လား။ ဒီအမြတ်တွေနဲ့ အခု မင်း လိုနေတဲ့ငွေကို သူ ထည့်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ မင်း လုပ်တဲ့အတွက် ဒီကောင်ကြီး ရှုံးသွားမယ်ဆိုရင်လဲ အဖေ ဘယ်လိုမှ စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါဘူး”

ထိုစကား ကြားရသောအခါ မာစယ်ကလည်း ပြုံးမိသည်။ ဟက်ဒ်လေနှင့် သူ့ယောက္ခမသည် စီးပွားပြိုင်ဘက်များ ဖြစ်ကြသည်။ အေမော့စ်အဘိုင်ဒီဂျန်နှင့် ဂရိသင်္ဘောကုမ္ပဏီတို့ ပူးတွဲလုပ်ကိုင်ကြသည်။ သို့သော်လည်း ဂရိတွေက တဖြည်းဖြည်း ဈေးပိုတောင်းခြင်းကိုသာ ခံခဲ့ရသည်။ တစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ် ဈေးဆစ်နေသူ ဟက်ဒ်လေက ဂရုမစိုက်ခဲ့။

မာစယ် ပြုံးသည်ကို အဘိုင်ဒီဂျန် မြင်သောအခါ သူ့စိတ်ထားသည် ချက်ချင်း ပြောင်းသွားပြန်သည်။ ထိုင်နေရာမှထပြီး မာစယ်ရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။

“မင်းကို အဖေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောနေတာပါကွာ။ မင်းဟာ ဘာဖြစ်လို့များ ငွေထပ်လိုချင်နေရသေးတာလဲ။ မင်းမှာ ငွေအလုံအလောက် ရှိနေပြီပဲ။ မိန်းမရှိပြီ။ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သားသမီး သုံးယောက် ရှိပြီ။ တစ်နေ့ အဖေ သေသွားပြီဆိုရင် ဟောဒါတွေအားလုံးလဲ မင်း ရပြီ”

အဘိုင်ဒီဂျန်က သူ့ရှုံးကြီးတစ်ခုလုံးကို လက်နှင့် ဝှေ့ယမ်းပြသည်။

ထိုပစ္စည်းအားလုံး မိမိပိုင်သည်ဟု မာစယ်ကလည်း စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်ပြီး ဝှေ့တော့တော့ တွေးမိသည်။ အမှန်တော့ ထိုပစ္စည်းအားလုံးသည် အင်နာနှင့် သူ့ညီမများ ပိုင်ဆိုင်ကြသော ပစ္စည်းများသာ ဖြစ်သည်။ သူ့သားသမီးသုံးယောက်တို့လည်း ပိုင်သည်။ သို့သော် သူပိုင်သော ပစ္စည်းများကား လုံးဝ မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် သူက ရင်းနှီးသည့် အနေမျိုးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် သိပါတယ် ဖေဖေ။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေလဲ တစ်ချိန်တုန်းက လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တာပဲ။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုခံစားရမယ်ဆိုတာ အဖေ သိပါတယ်”

အဘိုးကြီးက သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ဆက်ဆံသလို သူ့ပန်းပေါ်သို့ လက်လာတင်သည်။

“အဖေ နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ အသက်အငယ်ကလေး ရှိပါသေးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်တောင် အရင်လိုပြီး လောဘတကြီးနဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်ချင်နေတာလဲ။ အချိန်တွေ အများကြီး ရှိနေသေးတာပဲ”

မာစယ်သည် သူ့ယောက္ခမ ရုံးခန်းထဲမှထွက်ပြီး သူ့ရုံးခန်းရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ ဝင်သွားသောအခါ သူ့ အတွင်းရေးမှူးက မော့ကြည့်သည်။

“ရှင် အပြင်သွားနေတုန်း မစွတာရိန်းနေးက တယ်လီဖုန်းဆက်ပါတယ်။ ကျွန်မ နံပါတ် တောင်းထားလိုက်ပါတယ်”

“သူ့ကို ပြန်ဆက်လိုက်ပါ”

မာစယ်က သူ့အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချရင်း စားပွဲပေါ်ရှိ စာရွက်များကိုကြည့်ကာ စဉ်းစားနေမိသည်။ စာရွက်ပုံထဲမှ တစ်ရွက်ကို ကောက်ယူကြည့်သည်။ **အစိုးရ လက်ရှိပိုလျှံပစ္စည်းများ** ဟူသည့် ခေါင်းစဉ်ကို တွေ့ရသည်။ စာရင်းများကို ဆက်ကြည့်သောအခါ အလယ်နားလောက်တွင် မင်အပြာနှင့် ဝိုင်းထားသည့် ဂဏန်းတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

ရေနံတင် ဒုတိယတန်းစား သင်္ဘောအစီး ၂၀။

ထိုစာရွက်ကိုချပြီး နောက်တစ်ရွက် ကောက်ကြည့်သည်။ ခေါင်းစဉ်အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ ရောင်းချမည့်နေရာသာ ကွာခြားသည်။ ထိုစာရွက်ပေါ်တွင်မူ ရေနံတင်သင်္ဘော ငါးစီးကို မင်အပြာနှင့် ဝိုင်းထားသည်။ စာရွက်များအားလုံးကို တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် ကောက်ယူ ပေါင်းကြည့်သောအခါ အစိုးရထံတွင် ပိုလျှံနေသောကြောင့် ရောင်းချမည့် သင်္ဘောအစီးပေါင်း ၁၃၀ တိတိ ရှိသည်ဟု တွေ့ရသည်။

ထိုသဘောများကို အစိုးရက ရောင်းရန် ကြိုးစားခဲ့ရာ ယခုတစ်ကြိမ်သည် တတိယအကြိမ်မြောက် ဖြစ်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ် ရောင်း၍မှ မစွဲလျှင် ထိုရေနံတင်သဘောများကို အစိုးရက ဖျက်ဆီးပစ်တော့မည် ဖြစ်သည်။

အစီရင်ခံစာများကိုဖတ်ရင်း မာစယ် ဒေါသဖြစ်နေမိသည်။ သူ့ယောက္ခမနှင့် ဂရိသဘောကုမ္ပဏီများသည် အားလုံး အရူးချည်းဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ စိတ်ဝင်စားနေကြသည်မှာ ရေနံတင်သဘောများ မဟုတ်။ ရိုးရိုးကုန်တင်သဘောများ ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာ့စစ်ကြီး ပြီးသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် စစ်အတွင်းကာလလို ရေနံများကို အမြောက်အမြား သယ်ယူရန် မလိုတော့။ ကုန်ပစ္စည်းများကိုသာ အများဆုံး သယ်ပို့နေကြရသည်။ လောလောဆယ် သူတို့ အမြတ်အစွန်းကောင်းကောင်း ရနေကြသည်။ ရေနံတင်သဘောများ လိုလာပြီဆိုလျှင်လည်း သဘောကုမ္ပဏီများတွင် အချိန်မရွေး ဖြည့်စွက်နိုင်ကြသူများ ဖြစ်သည်။

တယ်လီဖုန်း ခေါင်းလောင်း မြည်လာသောကြောင့် သူက ကောက်ကိုင်သည်။

“ကင်ပီယန် စကားပြောနေတယ်”

“ကယ်လ်ရိန်းနေးပါ။ ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်။ ဘူမိဗေဒပညာရှင်တွေရဲ့ စမ်းသပ်ချက်တွေကို ကျွန်တော် သိရပြီ။ ဗင်နီဇွဲလား ကမ်းလွန်ပင်လယ်ပြင်အောက်မှာ ရေနံတွေနေပြီ။ တောင်အမေရိက တစ်တိုက်လုံးမှာ ရှိနေဖို့ အကြောင်းရှိနေတယ်”

ကယ်လ်ရိန်းနေး၏အသံသည် စိတ်အားထက်သန်နေပုံရသည်။

“ကော်တီဇွေးနိုင်ငံကော ပါသလား”

“သူက အကောင်းဆုံးတောင် ထွက်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“တခြားဟာတွေ အတွက်ရော”

“သူတို့ စိတ်ဝင်စားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားက တစ်စုံတစ်ရာ အာမခံချက် မပေးသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ဘာမှ ပြောဦးမှာမဟုတ်ဘူး။ အဘိုင်ဒီဂျန်နဲ့ ဂရိသဘောကုမ္ပဏီတွေကတော့ စရိတ်သိပ်ကြီးမယ်လို့ သူတို့ကို ပြောနေကြတယ်”

“ဒီလိုကိုး ...”

မာစယ်သည် လောင်းကစားဝိုင်းတစ်ခုသို့ ရောက်နေသကဲ့သို့ စိတ်ထဲမှာ ခံစားလာရသည်။ ကံကြမ္မာသည် မည်သူ၏လက်ထဲသို့ ရောက်သွားမည်ကို မသိနိုင်။ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ လက်ထဲသို့ ဖဲကောင်းပါသွားပြီဆိုလျှင် ကျန်လူများအားလုံး ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းဖို့သာ ပြင်ကြပေတော့။

“သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးကိစ္စကို ကျုပ် အာမခံကြောင်း သူတို့ကို ပြန်ပြောလိုက်ပါ”

“ဒါပေမဲ့ သူတို့က ဘယ်လောက်အထိ အာမခံချက်ပေးနိုင်မလဲဆိုတာ သိချင်နေကြတယ်”

“သန်ဘက်ခါ ကျုပ်လာခဲ့မယ်။ သင်္ဘောဘယ်နှစ်စီးလောက် ရနိုင်မယ်ဆိုတဲ့ စာရင်းကိုလဲ တစ်ပါတည်းယူလာခဲ့မယ်” ဟု ပြောပြီး တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချထားသည်။

မာစယ်သည် ခဏကြာအောင် ထိုင်ပြီးမှ စားပွဲပေါ်မှ ခေါင်းလောင်းကို တီးသည်။ သူ့အတွင်းရေးမှူး ဝင်လာသည်။ သူက စာရွက်စာတမ်းများ လှမ်းပေးသည်။

“အဲဒီစာရင်းထဲမှာပါတဲ့ မြို့တွေမှာရှိနေတဲ့ စစ်ကျန်ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေး ကိုယ်စားလှယ်တွေကို တယ်လီဖုန်းခေါ်ပေးစမ်းပါ”

“ကောင်းပါပြီ မစ္စတာကင်ပီယန်”

“ခဏနေပါဦး။ သူတို့ကို ဖုန်းမခေါ်ခင် ကော်တီဌေး ကောင်စစ်ဝန်ရုံးကို အရင်ဆက်ပေးစမ်းပါ။ မစ္စတာဇနော့စ်နဲ့ စကားပြောချင်တယ်”

အတွင်းရေးမှူးပြန်ထွက်သွားပြီး ခဏကြာတော့ သူ့စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်း မြည်လာသည်။

“နယူးယောက်မြို့မှာ မစ္စတာဇနော့စ် မရှိပါဘူးတဲ့။ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကိုလဲ သူတို့ မသိပါဘူးတဲ့”

မာစယ် စဉ်းစားနေမိသည်။ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာပင် ဒက်ခ်စ် ရှိနေရမည်။ မနေ့ညကပင် အယ်လ်မိုရိုကို ဟိုတယ်တွင် တွေ့ခဲ့ရသေးသည်။ ထိုအထဲတွင် ဂျိမ်းစ်ဟက်ဒ်လေလည်း ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကာရိုလင်းကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး မေးရကောင်းမလားဟု တွေးကြည့်မိသေးသည်။ သို့သော်လည်း သူ့စိတ်ကူးကို ပြန်ပြောင်းလိုက်သည်။

“အဲဒီကိုယ်စားလှယ်တွေကိုသာ ဖုန်းဆက်ပေတော့။ မစ္စတာဇနော့စ်ကို တခြားဖုန်းနဲ့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရှာတော့မယ်”

မာစယ်က တောင်ပိုင်းမှ ဘေရွန်ဒီကျွန်း၏အိမ်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်က ဖုန်းပြန်ထူးသည်။

“မစ္စတာဇနော့စ် ရှိပါသလား”

“မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် မဒမ်ဇနော့စ်ရော ရှိသလား”

“မဒမ်ဇနော့စ် မနေ့ညကပဲ ဘော့စတွန်မြို့ကို သွားပါတယ် ခင်ဗျာ”

“မစ္စတာဇနော့စ်ရော လိုက်သွားသလား”

“လိုက်မသွားပါဘူးခင်ဗျာ။ မစ္စတာဇနော့စ်က ဟောလီးဝုဒ်ကို ရောက်နေပါတယ်”

မာစယ်က ဘော့စတွန်မြို့ရှိ ကာရိုလင်းတို့၏ အိမ်သို့ လှမ်းဆက်သည်။ ယောက်ျားသံတစ်သံက ပြန်ထူးသည်။

“မစ္စတာဇနော့စ်နဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ”

“အခု စကားပြောတာ ဘယ်သူပါလဲ”

“မစ္စတာကင်ပီယန်”

တယ်လီဖုန်းကို တစ်ဖက်က ဘေးချထားခိုက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်၏အသံများ ဖုန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်ကို မာစယ် ကြားနေရသည်။

“ဟယ်လို မာစယ်” အာရုံစိုက်ပြီး ပြန်ထူးသည့် ကာရိုလင်း၏အသံကို ကြားရသည်။ မာစယ်က ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ပြောင်းပြောသည်။

“အနှောင့်အယှက်ပေးသလို ဖြစ်နေပြီကွာ။ ဒက်ခ်စ်နဲ့ တွေ့စရာအကြောင်း ကိုယ့်မှာ ရှိနေလို့ သူ ဘယ်မှာများ ရှိနေမလဲ”

“ဟောလီဝုဒ်က မစ္စတာစပိုက်ဒယ်ရဲ့ အိမ်မှာ ရှိနေလိမ့်မယ်။ ဘာများဖြစ်လို့လဲ”

“အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုပါ။ ကိုယ် သူနဲ့ စကားပြောစရာ ရှိနေလို့”

ထို့နောက် အခြားစကားများကို အနည်းငယ်ပြောပြီး ဖုန်းပြန်ချထားလိုက်သည်။ နောက် ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာသောအခါ စစ်ကျန်ပစ္စည်းများ ရောင်းဝယ်ရေး ကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက်နှင့် တယ်လီဖုန်းအဆက်အသွယ်ရသည်။ စကားပြောနေရင်းဖြင့် ကာရိုလင်း၏တယ်လီဖုန်းထဲမှ ကြားရသော ယောက်ျားသံများသည် ဂျိမ်းဟက်ဒ်လေ ဖြစ်ကြောင်း သူ သိလိုက်သည်။ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သူ နားကြား မလွဲနိုင်ပါ။

အခြား ကိုယ်စားလှယ်များကို ထပ်ပြီး အဆက်အသွယ်ပြုလုပ်ရန် သူ့အတွင်းရေးမှူးကို ပြောပြီး အလွတ်စုံထောက်တစ်ယောက်ကို သူခေါ်သည်။ သူလိုချင်သည့် အကြောင်းအရာများကို စုံစမ်းခိုင်းသည်။ ညနေခြောက်နာရီထိုးသောအခါ ဇာတ်လမ်းအပြည့်အစုံကို သူ ရတော့သည်။

ဟက်ဒ်လေးသည် ကာရိုလင်းကို သူ့ရုံးရှိ သီးသန့်အခန်းမှာ ခေါ်ယူထားကြောင်း သူ သိရလေတော့သည်။ ထိုအကြောင်းကိုလည်း သူတို့ လျှို့ဝှက်ထားပုံ မရ။

ထိုသတင်းများကိုသာ မာစယ် ရသည်မဟုတ်။ ရေနံတင် ဒုတိယတန်းစား သင်္ဘောအစီး ၁၃၀ တို့ကိုလည်း သူ ပိုင်ဆိုင်နေပြီဖြစ်သည်။ တစ်စီးလျှင် ဒေါ်လာတစ်သိန်း ကျသည်။ ထိုတန်ဖိုးအားလုံးတို့၏ ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းဖြစ်သော ဒေါ်လာခြောက်သန်းခွဲကို မနက်ဖြန်ညနေတွင် သူ ပေးချေရမည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ဘော့စတွန်ရှိ ဂျိမ်းစ်ဟက်ဒ်လေး၏ရုံးခန်းထဲမှာ သူ ထိုင်စောင့်နေသည်။ ခဏကြာတော့ ဟက်ဒ်လေး ရောက်လာသည်။ မာစယ်ကို မြင်သော်လည်း သူ အံ့သြပုံမပြ။

“မောင် ရောက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ထင်တော့ထင်သားပဲ”

ထိုအကြောင်းများကြောင့်လည်း ဟက်ဒ်လေးကို သူ သဘောကျ အထင်ကြီးခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည်လည်း မိမိကဲ့သို့ လောင်းကစားသမားတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ချေသည်။

“ဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့ ထင်တာလဲ”

“မနေ့ညကပဲ မစွက်ဇနော့စ် နယူးယောက်ကို ပြန်သွားတယ်”

“ဒီနေ့မနက်မှ ပြန်တယ်လို့ ပြောပါဗျာ” ဟု မာစယ်က အမှန်အတိုင်း ပြောသည်။ ဟက်ဒ်လေး အလိမ်ပေါ်သွားသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အနေဖြင့် မည်သို့မျှ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်စရာ အကြောင်းမရှိ။ ဟက်ဒ်လေးက ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ မာစယ်ကိုလည်း လေ့လာအကဲခတ်နေသည်။

“သူ ဟိုတယ်မှာပဲ ရှိနေပါသေးတယ်”

“ဒီကိစ္စက ခင်ဗျား အလုပ်ပါဗျာ။ ကျွန်တော်လာတာ ကျွန်တော့်အလုပ်ကိစ္စအတွက် ဆွေးနွေးဖို့ လာတာပါ”

*

(၈)

တံခါးပေါက်အတိုင်း မာစယ် ဝင်လာသောအခါ ကယ်လ်ရိန်းနေးသည် လေယာဉ်ပျံကွင်းတွင် လာစောင့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မာစယ်ကို မြင်သောအခါ ထိုင်ရာမှထပြီး လက်များဆန့်တန်းပေးရင်း နှုတ်ဆက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒါးလတ်စ်မြို့က ကြိုဆိုနေပါတယ် မစ္စတာကင်ပီယန်”

မာစယ်ကလည်း သူ့လက်ကို ဆွဲယူနှုတ်ဆက်ရင်း ပြုံးပြသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ရောက်လာတာ နောက်ကျသွားတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ် မစ္စတာရိန်းနေး။ ဘော့စတွန်မှာ တခြား အလုပ်ကိစ္စကို လုပ်နေရတာနဲ့ နောက်ကျသွားပါတယ်”

“အရေးမကြီးပါဘူး မစ္စတာကင်ပီယန်။ အစီအစဉ်တွေအားလုံး လုပ်ထားပြီးသားပါ။ ခင်ဗျားအထုပ်အပိုးတွေ ချပြီးတာနဲ့တစ်ပြိုင်တည်း ကျွန်တော်တို့ တောက မွေးမြူရေးခြံကို တန်းသွားကြမှာပါ။ မစ္စတာဟိုဂန်က ကျွန်တော်တို့ကို ကြိုဖို့ သူ့လေယာဉ်ပျံ အဆင်သင့် ပို့ပေးထားပါတယ်”

မာစယ်က အံ့အားသင့်ပြီး သူ့ကို ပြန်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီဒါးလတ်စ်မြို့မှာပဲ ဆွေးနွေးကြမယ်လို့ ထင်နေတာ။ လော့စ်အိန်ဂျယ်လိစ်မြို့မှာရှိနေတဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကိုလဲ ဒီလိုက်လာဖို့တောင် ကျွန်တော် မှာထားခဲ့သေးတယ်”

“အရေးမကြီးပါဘူး မစ္စတာကင်ပီယန်။ မစ္စတာဟိုဂန်ကလဲ ပြောပါတယ်။ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ခြံကို လာနိုင်ပါတယ်တဲ့။ ကျွန်တော်တို့ခုနကပဲ လေယာဉ်ပျံပြန်လွှတ်ပြီး သူ့ကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းက ဘယ်အချိန်လောက် ရောက်လာမှာလဲ”

“သန်းခေါင်လောက် ရောက်မယ်။ အခုဆိုရင် နှစ်နာရီလောက်ပဲ လိုပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ စောင့်မယ်ဆိုရင်လဲ စောင့်နိုင်သားပဲ” မာစယ်က လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်ပြီးပြောသည်။

“သဘောအတိုင်းပါပဲ မစ္စတာကင်ပီယန်။ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဘားထဲကို သွားကြရအောင်”

+

“နေကောင်းပါသလား မစ္စတာရိန်းနေး။ ထုံးစံအတိုင်းပဲလား ခင်ဗျာ”

စားပွဲထိုးချုပ်က သူတို့ကိုကြည့်ရင်း စားပွဲတစ်ခုသို့ ခေါ်လာကာ မေးသည်။

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ကွာ” ဟု ပြောရင်း မာစယ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ပိုင်လောက်ပဲ သောက်ပါတော့မယ်”

မာစယ်က ပြန်ဖြေသည်။ ခဏကြာတော့ ရိန်းနေးကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဘာအစီအစဉ်တွေ လုပ်ထားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ကို အတိအကျပြောပြစမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော်တို့ အစည်းအဝေးကို တောကခြံထဲမှာလုပ်ရင် ပိုကောင်းမယ်လို့ မစ္စတာဟိုဂန်က သဘောရပါတယ်။ တခြားစိတ်ဝင်စားတဲ့ လူတွေကိုလဲ သူ ဖိတ်ထားတယ်။ ဒါးလတ်စ်မြို့က မြို့ငယ်ငယ်ကလေး မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ ဒီလို ဆွေးနွေးနေကြတယ်ဆိုတာ ချက်ချင်း ပျံ့နှံ့သွားနိုင်တယ်”

မာစယ်က ပြုံးမိသည်။ အကြောင်းအရာတစ်ခုခုကို တစ်စုံတစ်ယောက်က သိချင်ပြီဆိုလျှင် လျှို့ဝှက်၍ မရနိုင်ကြောင်း သူသိသည်။ ပတ်လည်သို့ သူ လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒီနားမှာ တယ်လီဖုန်းများ ရှိမလား။ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ဆက်လိုက်ချင်သေးတယ်”

“ဟောဟို ... တံခါးအပြင်ဘက်မှာ ရှိပါတယ်”

သူ့အသံကို ကြားသောအခါ အင်နာသည် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။

“ရှင် ... ဒါးလတ်စ်ကို ဘာသွားလုပ်နေတာလဲ။ ကျွန်မက ရှင် ဘော့စတွန်မှာပဲ ရှိနေတယ်လို့ ထင်နေတာ”

“အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စလေးတစ်ခု ပေါ်လာလို့ကွာ။ ကိုယ် လေယာဉ်ပျံမစီးခင် မင်းဆီကို ဖုန်းပြန်ဆက်ဖို့ကို အချိန်မရခဲ့ဘူး”

မာစယ်က မည်သည့်အစီအစဉ်ကြောင့် ဒါးလတ်စ်မြို့သို့ ရောက်လာကြောင်းကို ပြောမပြလိုက်ပေ။ ပြောပြလိုက်လျှင်လည်း အင်နာသည် အေမော့စ်အဘိုင်ဂျန်ကို ချက်ချင်းသွားပြီး သံတော်ဦးတင်ပေလိမ့်မည်။

“ကလေးတွေ နေကောင်းရဲ့လား”

“အမြဲညီအစ်မကတော့ ကောင်းပါတယ်။ သားငယ်က အအေးမိချင်သလိုဖြစ်နေတယ်”

“ဆရာဝန် မခေါ်ဘူးလား”

“ဘာလုပ်မှာလဲ အအေးမိရုံလောက်ပါ”

မာစယ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခေါင်းယမ်းမိသည်။ အေမော့စ်အဘိုင်ဒီဂျစ်သည် အလုပ်ကောင်းကောင်းလုပ်ပြီး ငွေများများစားစား ရှာဖွေနိုင်ကာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူဖြစ်သော်လည်း သူတို့၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကလေးများနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အလွန် ကပ်စေးနေသည်။ သူ့သမီးလည်း အတူတူပင် ဖြစ်သည်။

“ဖျားသွေးရှိရင်တော့ ဆရာဝန် ခေါ်ပါ”

“ဖျားသွေး မရှိပါဘူး။ သမီးနှစ်ယောက်နဲ့ သူ့ကို သတ်သတ်စီ ခွဲထားခဲ့တယ်”

“ကောင်းပြီလေ။ ရာသီဥတု ဘယ်လိုနေသလဲ” မာစယ်က ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့။

“မိုးရွာနေတယ်။ ရှင် ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ”

“ဗုဒ္ဓဟူးနေ့လောက် ပြန်ရောက်မယ်”

“ဖေဖေက စကားပြောချင်တယ်ဆိုရင် ဘယ်ကို လှမ်းဆက်ရမလဲ”

“ကိုယ်က လျှောက်သွားနေမှာ။ မင်းအဖေကို ပြောလိုက်ပါ။ ကိုယ် ပြန်ဆက်ပေးပါ့မယ်လို့။ မင်းကိုလဲ ကိုယ် ပြန်ဆက်ပါ့မယ်”

ဘားခန်းထဲသို့လျှောက်လာရင်း မာစယ်က စဉ်းစားနေမိသည်။ ဒါးလတ်စ်မြို့တွင် မိမိတို့ အစည်းအဝေးမလုပ်ခြင်းသည် ခပ်ကောင်းကောင်းပင်ဖြစ်သည်။ ယခုလောက်ဆိုလျှင်ပင် အင်နာသည် သူ့အဖေကို တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး မိမိ ဒါးလတ်စ်မြို့သို့ ရောက်နေကြောင်း သံတော်ဦးတင်နေလောက်ပေပြီ။ ဒါးလတ်စ်မြို့တွင် မိမိ ရှိမနေသည့်အတွက် မိမိကို အဘိုးကြီး ရှာရင်း အလုပ်ရှုပ်နေလိမ့်မည်။ မိမိကို သူ ပြန်တွေ့သောအခါတွင် သူ့အဖို့ အစစအရာရာ နောက်ကျသွားပြီး မိမိက လက်ဦးနေပေတော့မည်။

+

“ဟောဟို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ဘက်မှာ မွေးမြူရေးခြံ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပျံက အဲဒီခြံရဲ့ နောက်ဘက်မှာ သွားဆင်းပါမယ်။ ခြံနဲ့ တစ်မိုင်ခွဲလောက်ဝေးပါတယ်”

လေယာဉ်ပျံမှူးက ပြောပြနေသည်။

မာစယ်က ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ငုံ့ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း မှောင်နေသောကြောင့် ဘာကိုမှ မမြင်ရ။ မီးရောင်ကလေးများကို မြင်ရသောကြောင့် လူနေအိမ်များ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုသာ မှန်းဆရသည်။ သူ့ခါးတွင်ပတ်ထားသည့် ထိုင်ခုံခါးပတ်ကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ နေသားတကျပင် ရှိသည်။

သူ့ဘေးတွင် ထိုင်နေသည့် ဖက်ကက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဖက်ကက် အိပ်ပျော်နေသည်။ သူ့ရှေ့မှ ထိုင်ခုံတွင် ဒက်စ်စ်နှင့် ဂျီစယ်လီအာစီတို့နှစ်ယောက် ထိုင်ကြသည်။ ရိန်းနေက လေယာဉ်မှူး၏နောက်နားမှ ခုံတွင် ထိုင်သည်။

တယ်လီဖုန်းဆက်သည့်အချိန်က အကြောင်းအရာ အတော်အသင့်လောက်ကို ဒက်စ်စ်အား သူ ပြောပြသင့်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ပြောလျှင် ဂျီစယ်လီအာစီကို ဒက်စ်စ် ခေါ်လာမည်မဟုတ်။ သို့သော်လည်း တယ်လီဖုန်းဖြင့် သူ မပြောရ။ စပိုက်ဒယ်၏အိမ်တွင် တယ်လီဖုန်းလိုင်းခွဲများ မည်မျှများသည်ကို သူ မသိ။ သို့သော်လည်း တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ ဂျီစယ်လီ ပါလာသည့်အတွက် ကောင်းနေပြန်သည်။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကို မြင်ရသောကြောင့် မိမိတို့သည် ရိုးရိုးအလည်လာကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း အများက ထင်မှတ်ကြမည်ဖြစ်သည်။ အကြောင်းရင်းကို မှန်းဆနိုင်ကြမည်မဟုတ်။

လေယာဉ်မှူးက ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်သည်။ မီးလင်းလာသည်။ လေယာဉ်ပျံဆင်းတော့မည်ဖြစ်ကြောင်းကို မာစယ် သိသည်။

“ထိုင်ခုံခါးပတ်တွေ ပတ်ထားကြပါ” ဟုလည်း သူတို့ကို ပြန်ပြောသည်။ ခဏကြာတော့ မြေပြင်ပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ လေယာဉ်ပျံကို ရုံတွင်းသို့ တောက်လျှောက် မောင်းသွင်းလာသည်။ လေယာဉ်စက်ကို ရပ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း နားထဲတွင် ဆူညံနေခဲ့သည်များ လုံးဝ တိတ်သွားသည်။

“ခြံထဲကို ပို့ပေးမယ့်ကား ရောက်လာပါတော့မယ်ခင်ဗျား။ ကျွန်တော့် လေယာဉ်ပျံကို စီးလာကြရတာ စိတ်ချမ်းသာမယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

လေယာဉ်မှူး၏ စကားဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း သူတို့လည်း လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ သူတို့ အောက်ရောက်ချိန်မှာပင် စတေရှင်ဝက်ဂွန်ကားတစ်စီး ဆိုက်လာသည်။ ကောင်းဘွိုင်အဝတ်အစားဝတ်ထားသော ဒရိုင်ဘာက ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။

“ကြွကြပါ လူကြီးမင်းများခင်ဗျာ။ ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော် သယ်ချပေးပါမယ်။ ကားထဲမှာ ကြိုက်နှစ်သက်ရာ သုံးဆောင်ရင်း ခဏစောင့်ကြပါခင်ဗျာ” ဒရိုင်ဘာက ဖော်ဖော်ရွေရွေပြောသည်။

မာစယ်လည်း တခြားလူများနှင့်အတူ မော်တော်ကားရှိရာသို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ ဒရိုင်ဘာထိုင်ခုံ၏နောက်တွင် အရက်မျိုးစုံ ထည့်ထားသည့် ဘားကောင်တာသေးသေးကလေးကို တွေ့ရသည်။ ရိန်းနေးက သူတို့အတွက် အရက်များ ထည့်ပေးသည်။

“ဒီလို မော်တော်ကားမျိုး ကျွန်မဖြင့် ဟောလီးဝုဒ်မှာတောင် မမြင်ဖူးဘူး” ဟု ဂျီစယ်လီက ပြောသည်။

“တခြား ဘယ်နေရာမှာမှလဲ တွေ့နိုင်မယ်ထင်ပါဘူး မအမ်။ ဒီမော်တော်ကားဟာ မစ္စတာဟိုဂ်အတွက် ကက်ဒီးလက်ကုမ္ပဏီက သီးခြား လုပ်ပေးထားတာ ဖြစ်ပါတယ်”

ဂျီစယ်လီက မာစယ်ကို လှမ်းပြုံးပြသည်။ ထို့နောက် ပြင်သစ်လို ဆက်ပြောသည်။

“ဒီအမေရိကန်တွေတော့ ဒုက္ခပဲ။ ကျွန်မ အံ့အားသင့်စရာတွေ မကုန်နိုင်တော့ဘူး ထင်တယ်”

မာစယ်ကလည်း သူ့ကို ပြန်ပြုံးပြသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အံ့ဩမဆုံးစရာတွေနှင့်ချည်း ကြုံတွေ့နေရသည်။

+

“ဘယ်သူလဲ” ရေချိုးခန်းထဲမှ မာစယ် ထွက်လာသည့်အချိန်မှာပင် တံခါးခေါက်သံကို ကြားရသဖြင့် လှမ်းမေးသည်။

“ဒက်ခ်စ် ...”

သူ တံခါးသွားဖွင့်ပေးသောအခါ အခန်းတွင်းသို့ ဒက်ခ်စ် ဝင်လာသည်။

“ကျုပ်တို့ စကားပြောရရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ကျုပ်ကို ဒီကိုလာဖို့ ခေါ်တာဟာ ဘယ်လောက်များ အရေးကြီးတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် ရှိနေသလဲ”

မာစယ်က စီးကရက်ဘူးကိုထုတ်သည်။ ဒက်ခ်စ်ကို ကမ်းပေးသည်။ သို့သော်လည်း ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းခါပြပြီး သူ့အိတ်ထဲမှ ဆေးပြင်းလိပ်သေးသေးလေးကိုသာ ထုတ်ယူသည်။ ဒက်ခ်စ်ကို မာစယ်က မိခြစ်ပေးပြီး အခန်းတံတခါးသွားဖွင့်ကာ အပြင်စင်ကြံဘက်သို့ ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ပြန်လာကာ လေသံတိုးတိုးဖြင့် ဒက်ခ်စ်ကို ပြောပြသည်။

“ကမ်းလွန်ရေနံကိစ္စ”

“ဘာဗျ” ဒက်ခ်စ်က နားမလည်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“မက်ဆီကို ပင်လယ်ကွေ့ထဲမှာကွာ။ ရေနံတွေနေတယ်။ တက်ဆပ်ပြည်နယ်တို့၊ လူဝီစီယာနာပြည်နယ်တို့ရဲ့ ကမ်းလွန်ပင်လယ်ပြင်အောက်ထဲမှာ ရေနံတွေနေတယ်”

“သူတို့ ရေနံတွေတာနဲ့ ကျုပ်တို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုန်း”

“ဒီစိတ်ကူးကို စ ရတဲ့လူကတော့ ဟိုဂန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့လူတွေက ပယ်ချလိုက်တယ်။ သူက စိတ်ဆိုးပြီး ရေနံဘူမိပညာရှင်တွေကို ပင်နီစွဲလားလွတ်ပြီး ရှာခိုင်းတယ်။ အခု သူတို့ ထင်တာထက်တောင် ရေနံပိုပြီး ရနိုင်စရာ အထောက်အထားတွေ တွေနေကြတယ်”

“သတင်းစာတွေထဲမှာလဲ ကျုပ် မတွေ့ပါလား။ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“ငါ့သဘောကပွတ်နီတစ်ယောက်ဆီက သိတာကွာ။ သူက ကုန်တင်ဖို့သွားတာ။ ဟိုဂန်တို့က သူ့သဘောကို ငှားတယ်။ ငွေလဲ ကောင်းကောင်းပေးတယ်။ သူတို့ကတော့ လျှို့ဝှက်ပြီး လုပ်ကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါ့လူက ငတုံးမှမဟုတ်ဘဲ။ သူတို့ ဘာရှာနေကြတယ်ဆိုတာ သိတော့တာပေါ့။ ဒီအကြောင်း ငါ သိသိချင်း ရိန်းနေးကို ဆက်ပြီး စုံစမ်းခိုင်းတယ်။ ဒီသတင်း အမှန်ပဲလို့ ရိန်းနေးဆီက အတည်ပြုချက်ရတယ်။ ဒါကြောင့် တို့ ဒီကို လာကြတာပဲ”

“ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်တာလဲ”

“မင်း သဘောမပေါက်သေးဘူးထင်တယ်။ ရေနံကြောက ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်လုံးအောက်မှာ ရှိနေနိုင်တယ်။ သယံဇာတပစ္စည်း ရှာဖွေခွင့်ကို ဘယ်ကုမ္ပဏီနဲ့မှ ချုပ်ထားသေးတဲ့နိုင်ငံဆိုလို့ တောင်အမေရိကတိုက်မှာ ကော်တီဂွေးတစ်နိုင်ငံပဲ ရှိတယ်”

“ဒီလိုလား။ ခင်ဗျားက သယံဇာတပစ္စည်း ရှာခွင့် လိုချင်တယ်ပေါ့”

“အဲဒါက ဘာလုပ်ရမှာလဲကွ။ ငါက ရေနံကုန်သည်မှမဟုတ်ဘဲ။ ဒီအလုပ်က ဟိုဂန်နဲ့ သူ့လူတွေလုပ်မယ့် အလုပ်။ ငါလိုချင်တာက သူတို့ ထုတ်လုပ်လို့ရတဲ့ ရေနံတွေကို သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးဖို့ပဲ။ ဒီတစ်နေရာတည်းမဟုတ်ဘူး။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိတဲ့ သူတို့ ရေနံတွင်းတွေ အားလုံးအတွက် သယ်ယူပို့ဆောင်ခွင့်ရဖို့ လုပ်နေတာ။ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံ ထူထောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့လဲ အကျိုးကျေးဇူး ရှိမယ်”

“ကျုပ်တို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက အတုံး အအ မဟုတ်ဘူးနော်။ အဲဒီအကျိုးကျေးဇူးဟာ ဘယ်လောက်ပဲ တန်ဖိုးရှိမယ်ဆိုတာကို သူ သိမယ်”

“တခြားလူတွေဆီက သူရသလို ဟိုဂန်ဆီကလဲ သူ ရမယ်ကွာ။ နောက်ပြီးတော့ ငါ့ဘက်ကလဲ ရမယ်ကွာ။ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံတည်းပိုင်တဲ့ သဘောပို့ဆောင်ရေးကုမ္ပဏီတစ်ခု ဖွင့်ခွင့်ရမယ်ကွာ။ အပြင်လူ မပါဘူး။ ဟက်ဒီလေ မပါဘူး။ အဘိုင်ဒီဂျန် မပါဘူး။ ဒီကျိုင်း မပါဘူး။ ဂရီလဲ မပါဘူး။ တို့သုံးဦးပဲ ပိုင်မှာ”

ဒက်ခ်စ်သည် သူကြုံတွေ့နေရသည်များကို မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာတော့သည်။ ကမ္ဘာလောကကြီးသည် သူ့အဖေ ယုံကြည်ခဲ့သည့်အဖြစ်မျိုးနှင့် လားလားမျှ မအပ်စပ်မိအောင် ဖြစ်နေသည်။ လည်လျှင်လည်သလို ခိုးပြီး ကိုယ့်အိတ်ထဲသာ ပြန်ထည့်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“သဘောက ဘယ်ကရမှာလဲ”

“စစ်အတွင်းက အမေရိကန်တွေသုံးပြီး ပိုနေတဲ့ သဘောအစီးပေါင်း ၁၃၀ ကို ဝယ်ဖို့ ငါ စာချုပ်လိုက်ပြီးပြီ” မာစယ်က ပြုံးသည်။

အက်ခ်စ်က ဆေးပြင်းလိပ်ထုတ်ပြီး မီးညှိသည်။ တန်ဖိုး မည်မျှရှိမည်ကို သူ ခန့်မှန်းကြည့်နိုင်သည်။

“အခု သူတို့နဲ့ သဘောတူညီမှု မရဘူးဆိုရင် အဲဒီသဘောတွေနဲ့ ခင်ဗျား ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

မာစယ်သည် နောက်ထပ် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူသည်။ မီးဖြစ်ပြီး ညှိသည်။ မီးဖြစ်ကို ဝှေ့ယမ်းပြီး မီးငြိမ်းလိုက်သည်။

သူ့မျက်နှာမှာ စိတ်ထိခိုက်မှုဖြင့် ညှို့မိုင်းအုံ့ဆိုင်းနေသည်။ ထို့နောက်မှ တစ်လုံးချင်းပြောသည်။

“ငါ့ကိုယ်ငါ ပြန်သတ်သေဖို့ကလွဲပြီး တခြား ဘာမှမရှိဘူး။ ဒီကိစ္စမှာ သဘောတူညီချက်မရရင် ဒီသဘောတွေအတွက် ငါ့မှာ ပေးစရာငွေလဲ မရှိဘူး”

*

(၉)

နံနက် ခုနစ်နာရီထိုးပြီးစကလေးမှာပင် အောက်ထပ်သို့ ဒက်ခ်စ် ဆင်းလာသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် အဝတ်အဟောင်းများကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ မည်သည့်ဧည့်သည်မျှ မနိုးကြသေးချေ။ ဖက်ကက်က သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ ပါးစပ်ထဲတွင်လည်း အစားအစာများကို ပလုတ်ပလောင်း စားနေသည်။

“လာဟေ့ ... စားကြည့်ပါဦး။ ဒီအဘွားကြီးချက်ထားတာ အင်မတန်ကောင်းတာပဲ”

မက်ဆီကန်အမျိုးသမီး ထမင်းချက်အဘွားကြီးက သူ့ကို ပြုံးလျက် မော့ကြည့်သည်။

“နောက်မှ စားတော့မယ်ဗျာ။ မနက်စာမစားခင် နာမည်ကျော်လှတဲ့ သူတို့ တက်ဆပ်ပြည်နယ်က မြင်းတွေ စီးကြည့်ရရင် ကောင်းမလားလို့”

ဖက်ကက်ကလည်း စားလက်စများကို ခပ်မြန်မြန် လက်စသတ်ပြီး ထိုင်ရာမှထသည်။ သွားကြားထိုးတံတစ်ချောင်းကို ပါးစပ်ထဲသို့ထည့်ရင်း အဘွားကြီးကို လှည့်ကြည့်သည်။

“သိပ်ကို အရသာရှိတာပဲဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” အဘွားကြီးက ပြုံးသည်။ ဒက်ခ်စ်ဆီသို့ သူ လျှောက်လာသည်။

“နေ့လယ်စာ ဘယ်အချိန် စားကြမလဲ။ ဒီအသွားကြီး လက်ရာမျိုးဆိုရင်တော့ ထမင်းစားနောက်ကျမှာတောင် စိုးနေရပြီ”

“ဆယ့်နှစ်နာရီ”

“ကောင်းတယ်။ အချိန်မီ ပြန်လာရမယ်”

မီးဖိုဆောင်တံခါးမှပင် အပြင်သို့ သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်လာကြသည်။ အပြင်တွင် နေရောင်က တောက်ပနေသည်။ ဖက်ကက်က ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်သည်။

“ဒီနေ့ နေပူမယ်”

ဒက်ခ်စ်က ဘာမှ ပြန်မပြော။ မီးဖိုဆောင်၏ နောက်ဘက်တွင်ရှိသော မြင်းဖောင်းဆီသို့သာ လျှောက်လာသည်။ လန်ပြီး ခုန်ပေါက်နေသည့် မြင်းမကလေးတစ်ကောင်ကို လူသုံးယောက်က ကုန်းတင်ရန် ကြိုးစားနေကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က ခြံစည်းရိုးပေါ်သို့သွားပြီး ကိုယ်ကို ကိုင်းကြည့်ကြသည်။ သူ့ကျောပေါ်သို့ ကုန်းတင်ရန် ကြိုးစားလိုက်တိုင်း ကိုယ်ကို လှည့်ယမ်းပစ်ကာ ပြန်ကိုက်ရန် ကြိုးစားနေသည်။

“မြင်း သိပ်လန့်နေတယ်” ဟု ဖက်ကက်က သဘောကျသည့်လေသံနှင့် ပြောသည်။

လူသုံးယောက်က သူတို့ကို မော့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူတို့အချင်းချင်း ကြည့်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်း မရှိ။ တစ်ယောက်က မြင်းဆီသို့ ကပ်သွားသည်။ မြင်းက လွတ်အောင် ရှောင်ထွက်သွားပြန်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာဖြစ်လို့ သူ့မျက်လုံးတွေကို ဖုံးမထားတာလဲ”

မြင်းထိန်းသုံးယောက်က သူတို့ကို လှည့်ကြည့်ကြသည်။ သို့သော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ဖြေကြားကား မပြုချေ။

“လာဗျာ။ တခြားခြင်း သွားထုတ်ကြရအောင်” ဟု ဒက်ခ်စ်က ပြောသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ သူတို့သုံးယောက်က လုပ်လက်စများကို ရပ်လိုက်ကြသည်။ ဒက်ခ်စ်တို့ကို ပြန်ကြည့်သည်။ ဒက်ခ်စ်၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ဝတ်ထားသည့် ဟောင်းနွမ်းသော အဝတ်အစားများကို ကြည့်နေကြသည်။

“မစ္စတာဟိုဂ်နီက မက်ဆီကန်အစေခံတွေ သူ့မြင်းစီးတာကို ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး” ဟု မြင်းထိန်းတစ်ယောက်က အထင်သေးသည့် လေသံမျိုးနှင့် ပြောသည်။

ဖက်ကက်က ဒက်ခ်စ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဒက်ခ်စ်၏မျက်နှာအမူအရာသည် မည်သို့မျှ ပြောင်းလဲသွားခြင်း မရှိ။ သူ၏မျက်လုံးများမှာ ဒေါသရောင်ကြောင့် ဖိတ်ဖိတ်တောက်လာသည်။

“အဲဒီမြင်းကိုရော စီးခွင့် မပေးဘူးလား”

မြင်းထိန်းသုံးယောက်က သူတို့အချင်းချင်း ပြန်ကြည့်ကြပြန်သည်။ ထို့နောက် ပြုံးကြသည်။ တစ်ယောက်က ဒက်ခ်စ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

“ဒီမြင်းမပေါ်ကို မင်း ကုန်းတင်လို့ရရင် စီးပေတော့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဒက်ခ်စ်က ယဉ်ကျေးစွာ ပြန်ဖြေပြီး ကာထားသည့် တန်းပေါ်သို့ လက်နှစ်ဖက်ထောက်ခုန်ကာ တစ်ဖက်သို့ လွှားပြီး ကျော်ဆင်းလိုက်သည်။

ဖက်ကက်က ထိုတန်းအောက်မှ ငုံ့ဝင်ရန် ကြိုးစားကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကိုယ်လုံးကြီးနှင့် မဆံ့ချေ။ ကိုယ်ကို ပြန်မတ်လိုက်သောအခါ မြင်းထိန်းသုံးယောက်က သူ့ကို လှောင်ရယ် ရယ်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ စိတ်ဆိုးလာသည်။ အောက်ဆုံးတန်းပေါ်သို့ ခြေတစ်ဖက်နင်းပြီး အပေါ်သို့တက်ရန် ကြိုးစားသည်။ သူ့ကိုယ်အလေးချိန်ကို မခံနိုင်သဖြင့် တန်းက ကျိုးကျသွားသည်။

ကျိုးကျသွားသည့်တန်းကို ငုံ့ကြည့်နေဆဲမှာပင် မြင်းထိန်းသုံးယောက်တို့၏ ကျယ်လောင်သောရယ်သံကို ကြားရသည်။ ထို့ကြောင့် သူက ပြန်ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် သဘောကျသည့် အပြုံးမျိုးသာ ရှိသည်။

“ဂိတ်ပေါက်က သွားဝင်တာပဲ ကောင်းမယ်ထင်တယ်” ဖက်ကက်က ဂိတ်ပေါက်တံခါးကို ဖွင့်ပြီး အတွင်းသို့ ဝင်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ခြံတန်းတွေက လူကြီးတွေအတွက်မှ မဟုတ်ဘဲ။ ကလေးတွေအတွက် ကာထားတာကိုး” ဟုလည်း ပြန်ပြောသည်။

“မင်းလို မက်ဆီကန် ပြိတ္တာကောင်ကြီးတွေအတွက်တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲကွ” ဟု သူတို့ထဲမှ အငယ်ဆုံးလူက လှမ်းပြောသည်။

“ကျုပ် မက်ဆီကန်လူမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ကော်တီဇွေးလူမျိုး” ဖက်ကက်ကလည်း မာနကြီးတစ်ခွဲသားနှင့် ပြန်ပြောသည်။

“အတူတူပါပဲ။ အကုန်လုံး မက်ဆီကန်လူမျိုးတွေနေတဲ့ တိုင်းပြည်ချည်းပါပဲ” မြင်းကုန်းနီး ကိုင်ထားသူက ဝင်ပြောသည်။

ဖက်ကက်က ထိုသူကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများ အရောင်တောက်သွားသည်။ သို့သော်လည်း ဒက်စ်စ်၏အသံကြောင့် သူ မည်သို့မျှ တုံ့ပြန်ခွင့် မရလိုက်ချေ။

“ဖက်ကက် ... ကုန်းယူလိုက်ပါ”

ဖက်ကက်က ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကုန်းနီးကို လှမ်းယူသည်။ ဒက်စ်စ်က လန့်ပြီး ရိုင်းနေသော မြင်းမကလေးနားသို့ ကပ်သွားသည်။ ကုန်းနီးပေးသူက မြင်းဖမ်းသည့် ကြိုးတစ်ချောင်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး အကြောင်းမဲ့ ဝှေ့ယမ်းနေသည်။ ဒက်စ်စ်က မြင်းလည်ပင်းမှ ကြိုးကို လှမ်းဆွဲယူသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဟိုခြံနားမှာ သွားနေကြပါ။ ခင်ဗျားတို့ကိုမြင်လို့ မြင်းက သိပ်လန့်နေတယ်”

မြင်းထိန်းသုံးယောက်တို့သည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခြံစည်းရိုးဘက်သို့ ကပ်သွားကြသည်။ ဒက်ခ်စ်က မြင်းမကလေး၏ နားနားသို့ကပ်ပြီး စပိန်ဘာသာဖြင့် တိုးတိုးပြောသည်။

“မင်းဟာ မြင်းတွေထဲမှာတော့ အချောဆုံး အလှဆုံး မြင်းမကလေးပါကွာ”

မြင်းမနှင့် မိန်းမများသည် အားလုံးအတူတူ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ကို ချိုသာစွာပြောလျှင် သဘောကျသည်။ သူတို့ကို မြှောက်ပြောလျှင် စိတ်ချမ်းသာသည်။ ထို့ကြောင့် ဆက်ပြီး မြင်းမကလေးကို ချော့မော့ပြောဆိုကာ မြှောက်လုံးများ ပေးနေသည်။ ခဏကြာတော့ မြင်းမကလေး၏ခေါင်းကို သူ့ရင်ဘတ်နှင့် ဆွဲအကပ်ခံသည်အထိ ယဉ်ပါးလာသည်။ မျက်လုံးနှစ်လုံးကို သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အသာအယာ အုပ်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်း ဖက်ကက်ကိုလည်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ခဏချင်းမှာပင် မြင်းကုန်းနှီးကို နေရာတကျ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ တင်ပြီး ဖြစ်သွားတော့သည်။ မြင်းမသည် သူ့ပေါ်သို့ ကုန်းနှီးတင်ပြီးကြောင်း သိပြီး တစ်စုံတစ်ရာ မတုံ့ပြန်လိုက်နိုင်မိမှာပင် သူ့ကျောပေါ်သို့ ဒက်ခ်စ် ရောက်သွားတော့သည်။

မြင်းမ ခဏငြိမ်နေပြီး တစ်ဟုန်ထိုး ခုန်ပေါက်လေတော့သည်။ ဒက်ခ်စ်က သူ့အုန်းနှစ်ဖက်နှင့် မြင်းကိုယ်ကို ညှပ်ထားပြီး ခပ်တိုးတိုးလည်း ချော့မြဲ ချော့ပြောနေသည်။ စားကျက်ထဲသို့ မြင်းကပြေးသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ဒက်ခ်စ်ကိုလည်း နည်းမျိုးစုံနှင့် ခါချနေသည်။ သို့သော်လည်း အကြောင်းမထူး။ စားကျက်၏ တစ်ဖက်အဆုံးသို့ ရောက်သောအခါ ပြန်လှည့်လာကြသည်။ အပြန်လမ်းတွင်မူ မြင်းမကလေးသည် အားအင်ကုန်ခန်းနေပြီဖြစ်သည်။ ဒက်ခ်စ် ပြုသမျှကို လိုက်လျောနေရတော့သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တစ်ဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို ချော့မြဲ ချော့နေရင်းဖြင့် ဇက်ကြိုးတပ်လိုက်သည်။ ဒေါသကြီးနေသည့် မြင်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့။ ဇောင်းရှိရာသို့ ပြန်လာကြသည်။ မြင်းထိန်းသုံးယောက်၏ ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ပေါ့ပါးစွာဖြင့် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဒီမြင်းကို ကြောက်ဖို့ မလိုတော့ပါဘူး”

မြင်းထိန်းများ ဒက်ခ်စ်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ ဒက်ခ်စ်က မြင်း၏လည်းပင်းကို ပွတ်သပ်ပေးမြဲ ပေးနေသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ မက်ဆီကန်စုတ်၊ တို့ကို သူ့ရဲဘောကြောင်တယ်လို့ မင်း ပြောတာလား”

ထိုသူ၏အသံက တင်းတင်းမာမာ ဖြစ်သည်။ သူ့လက်ထဲရှိ မြင်းဖမ်းသည့်ကြိုးကို လိမ်နေသည်။ ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို အထင်သေးသည့်အကြည့်မျိုးဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောတော့ဘဲ မြင်းရှိရာသို့ ပြန်လှည့်ခဲ့သည်။ ခဏကြာတော့ မြင်းဖမ်းသည့်ကြိုးက သူ့ပခုံးစွန်းကို လာပတ်သည်။ တစ်ဆက်တည်း ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆွဲယူလိုက်သောကြောင့် နောက်ပြန် လဲကျတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ အချိန်မီ သူ့ကိုယ်ကို ဟန်လိုက်နိုင်ပြီး သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်သည်။ ကြိုး၏တစ်ဖက်အစကို ကိုင်ထားသည့် မြင်းထိန်းသမား၏ မျက်နှာက ပြုံးနေသည်။

“မင်းက ငါနဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေကို အီးပေါလောတွေလို ခေါ်လိုက်တာမဟုတ်လားကွ”

ဘေးမှာရှိသည့် ဖက်ကက်လုပ်လိုက်သည်ကို သူ့မျက်လုံးထောင့်မှ လှမ်းမြင်ရသည်။ ဘာမှမလုပ်ရန် အချိန်မီ အချက်ပြလိုက်သည်။ ဒက်ခ်စ်၏မျက်နှာပေါ်တွင် နာကျင်သည့် အမူအရာဖြင့် ဒူးထောက်လျက် ထိုင်ချလိုက်သည့်အချိန်မှာပင် မာစယ်၊ ဟိုဂန်နှင့် အခြားလူများ အိမ်ထဲမှထွက်ပြီး မိမိတို့ထံ လာနေကြသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကိုမြင်ရသောအခါ မာစယ်သည် ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားသည်။ ဗင်တီမစ်ဂလီယာတွင် ကော်တီဂွေးကောင်စစ်ဝန်ဟောင်း ရာမီရာဇ်နှင့် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့်မြင်ကွင်းများကို ပြေး သတိရလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားလူတွေကို လှမ်းတားလိုက်ပါ မစ္စတာဟိုဂန်။ ခင်ဗျားလူတွေ ဒုက္ခရောက်ကြလိမ့်မယ်”

မစ္စတာဟိုဂန်က သဘောကျစွာရယ်သည်။ သူတို့ တက်ဆပ်ပြည်နယ်သားများသည် တိုက်ရခိုက်ရသည်ကို ဝါသနာပါကြသူများဖြစ်သည်။

“နေပါစေဗျာ။ ကျွန်တော့်ကလေးတွေ သူတို့အန္တရာယ် သူတို့ ရှောင်တတ်ကြပါတယ်။ သူတို့ အပျော်လုပ်နေကြတာပါ။ ဒါမျိုးကို သူတို့ ဝါသနာပါကြတယ်”

မာစယ်က ဟိုဂန်ကို ကြည့်သည်။ ဟိုဂန်က သဘောကျသည့်အလား မြင်းဇောင်းဆီသို့သာ ပြုံးကြည့်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ပခုံးကိုသာ တွန်ပြလိုက်ရတော့သည်။

ဖက်ကက်သည် မြင်းဖောင်းမှ တန်းတစ်ခုပေါ်တွင် ကိုယ်ကိုမှီပြီး ရပ်နေသည်။ မြင်းထိန်းသုံးယောက်က ခူးထောက်လျက်နေသည့် ဒက်ခ်စ်၏အနီးသို့ တိုးကပ်သွားပြီး အပေါ်မှ ငုံ့ကြည့်နေသည်။ မြင်းဖမ်းသည့်ကြိုး ကိုင်ထားသူက သူ့လက်ထဲမှကြိုးကို တစ်ချက်ဆောင့်ပြီး ဆွဲလိုက်ပြန်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့လက်ထဲမှကြိုးသည် ရုတ်တရက်လွတ်ထွက်သွားရာ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ဩသည့်အမူအရာ ပေါ်လာသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် နာကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

ဒက်ခ်စ်သည် ထိုသူ၏ဒူးခေါင်းကို လက်ဝါးစောင်း ခုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုသူ အရပ်ကြိုးပြတ်ကျသလို ကျသွားသည်။ သူ မြေပြင်သို့ မရောက်သေးမီမှာပင် ဒက်ခ်စ် မတ်တတ်ရပ်ပြီးသား ဖြစ်သွားကာ ဒုတိယလူ၏ နံရိုးများအတွင်းသို့ သူ့လက်တစ်ဖက် ဝင်သွားသည်။

ဟိုဂန်နှင့် အခြားသူများသည် သူတို့နှင့် ပေနစ်ဆယ်ကျော်ခန့် ဝေးကွာသော်လည်း နံရိုးကျိုးသွားသည့်အသံကို အတိုင်းသားကြားလိုက်ကြရသည်။ တတိယလူက သူ့ဆီသို့ ပြေးလာသည့်အချိန်မှာပင် ဒက်ခ်စ်သည် သူ့ကိုယ်ကို မတ်ပြီးသားဖြစ်နေသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အနားသို့ ထိုသူရောက်မလာတော့ပါ။ မြေပြင်ပေါ်တွင် ကျနေသည့်ကြိုးကို ဖက်ကက်ကကောက်ပြီး ပြေးလာကာ သူ၏လည်ပင်းကို လှမ်းပတ်လိုက်သည်။ မြေပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။ ကြွက်တစ်ကောင်၏လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်ပြီး ဆောင့်ဆွဲထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

“ဖက်ကက်” ဒက်ခ်စ်၏အသံက စူးစူးရှရှ ပေါ်လာသည်။

ဖက်ကက်က သူ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ခွေးကောင်တွေ”

ဖက်ကက်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ကြိုးကို လျှော့ပေးလိုက်သည်။ လဲနေသူ၏မျက်နှာ ပြာနမ်းသွားသည်။ သူ့လည်ပင်းကို လက်နှင့် ပြန်ပွတ်နေသည်။ အခြားနှစ်ယောက်သည် နာကျင်ခြင်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းများဖြင့် မော့ကြည့်နေကြသည်။

“ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်မှာဆိုရင် ကလေးတွေတောင်မှ သူတို့ဘေးအန္တရာယ်ကို သူတို့ ရှောင်တတ်ကြတယ်။ ဒီလိုပုံမျိုးနဲ့ဆိုရင် တောထဲမှာ ခင်ဗျားတို့ တစ်ရက်တောင် အသက်ရှင်ဖို့ မလွယ်ဘူး” ဖက်ကက်က အထင်သေးသည့်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

ဒက်ခ်စ်က မြင်းမကလေးဆီသို့ ပြန်လှည့်သွားသည်။ မြင်းသည် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေဆဲ ရှိသည်။ ဒက်ခ်စ်က သူ့လည်ပင်းကို ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်ပေးသည်။

“ဖက်ကက် ... ရေခပ်ခွဲစမ်းပါ။ ဒီမြင်းမကလေး သိပ်ရေငတ်နေပြီ” ဟု အေးအေးချမ်းချမ်းပင် လှမ်းပြောသည်။ ဖက်ကက်က နောက်သို့လှည့်ကြည့်သည်။ ဟိုဂန်တို့လူစုကို သူ တွေ့ရသည်။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်နှာအမူအရာသည် လုံးဝ ပြောင်းလဲသွားခြင်း မရှိချေ။

“ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါ လူကြီးမင်းများခင်ဗျာ” ဟု ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပင် လှမ်းပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သေးသည်။

+

“ကျွန်တော့်ကိုများ စောင့်နေကြရသလားခင်ဗျာ” မာစယ်သည် စာရွက်စာတမ်းအချို့ကို ချိုင်းကြားမှာညှပ်ရင်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

“မစောင့်ပါဘူး မစ္စတာကင်ပီယန်း။ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အခုပဲ စလိုက်ကြရအောင်လား” မစ္စတာဟိုဂန်ကလည်း အခန်းတံခါးပိတ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ပြောသည်။

မာစယ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အခန်းထဲသို့လည်း လှည့်ကြည့်သည်။ အားလုံးပေါင်း သူ့အပြင် ငါးယောက်ရှိသည်။ ဒက်ခိစ်၊ ကယ်လ်ရိန်းနေး၊ ဟိုဂန်း၊ ဟိုဂန်းအတွဲဖက်များဖြစ်ကြသည့် ဒေးဗစ်နှင့် လင်းဒီန်းတို့ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့အားလုံး၏ မျက်နှာအမူအရာများသည် တည်တည်ပင် ဖြစ်နေကြသည်။ မာစယ် ဘာပြောမည်နည်းဟု စောင့်နေကြသည်။ မာစယ်က အသက်ကို ဝအောင်ရှူလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပါ့မယ် လူကြီးမင်းများခင်ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ ရေနံရှာဖွေရေးလုပ်ငန်းကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိခဲ့သလဲဆိုတာကို အားလုံး သိချင်နေကြပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားတို့အထဲကပဲ သတင်းပေါက်ကြားသလားလို့ ထင်နေကြပါလိမ့်မယ်။ ဒီကိစ္စဟာ အင်မတန်ရှင်းပါတယ်။ လူကြီးမင်းများ တောင်အမေရိကတိုက်မှာ ငှားခဲ့တဲ့သင်္ဘောဟာ ကျွန်တော့် သင်္ဘောဖြစ်ပါတယ်”

ဟိုဂန်က သူ့လူများကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ကျုပ်တို့ အသုံးမကျလို့ ဖြစ်ရတာ။ ငှားတဲ့သင်္ဘောကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ဖို့ ဘယ်သူကမှ မစဉ်းစားမိကြဘူးလား”

မာစယ်က ပြုံးသည်။

“စစ်ဆေးကြည့်ရင်လဲ ဘာအကြောင်းမှ ထူးမှာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ လူကြီးမင်းတို့ငှားတဲ့ ကျွန်တော့်သင်္ဘောကို သင်္ဘောဦးစီးမှူးနာမည်နဲ့ မှတ်ပုံတင်ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ လူကြီးမင်းတို့ ရေနံဓာတ်ငွေ့တွေပြီဆိုတာကို သိတာနဲ့တစ်ပြိုင်တည်း နောက်တစ်နေ့မှာ မစ္စတာရိန်းနေးနဲ့ ကျွန်တော် ဆက်သွယ်ခဲ့ပါတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ဝါရှင်တန်မှာရှိနေတဲ့ ကျွန်တော့်ရှေ့နေတွေကိုလဲ အဆက်အသွယ်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ကမ်းလွန်ရေနံရှာဖွေရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တောင်အမေရိကနိုင်ငံတွေထဲက တခြားကုမ္ပဏီတွေနဲ့ ကမ်းလှမ်းပြီး ဖြစ်နေကြပြီလားဆိုတာကို စုံစမ်းခိုင်းတာပါပဲ။ ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပဲ သတင်းအစုံကို ကျွန်တော်ရခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ဟာ ကုမ္ပဏီကြီးတွေနဲ့ ကမ်းလှမ်းပြီးကြပြီဆိုတာကို သိပါတယ်။ ဒီလိုသဘောတူညီမှု ရပြီးဖြစ်ကြတဲ့ ကုမ္ပဏီတွေထဲမှာ လူကြီးမင်းတို့ရဲ့ ကုမ္ပဏီ မပါသေးပါဘူး။”

မာစယ်က စကားကိုဖြတ်ပြီး စီးကရက်မီးညှိနေသည်။

“ဘယ်ကုမ္ပဏီနဲ့မှ အဆက်အသွယ် မလုပ်ရသေးတဲ့တိုင်းပြည်ဟာ ကော်တီဌေးတိုင်းပြည် တစ်ခုပဲ ကျန်တော့တယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော့်ရှေ့နေတွေက အကြောင်းကြားကြပါတယ်။ လူကြီးမင်းတို့ရဲ့ ရှာဖွေစမ်းသပ်မှုဟာလဲ ရေနံရှိနေတာကိုတွေ့ရှိကြောင်း၊ ဒီရေနံကြောဟာ ကော်တီဌေးနိုင်ငံ ရေပိုင်နက်ထက်မှာရှိနေကြောင်းကိုလဲ မစ္စတာရိန်းနေးက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိနေတဲ့ လူကြီးမင်းတို့ရဲ့ ရေနံတွင်းတွေဟာ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးအတွက် သင်္ဘောလိုနေကြောင်းကိုလဲ ကျွန်တော် သိရပါတယ်။ ဒါပါပဲ လူကြီးမင်းများခင်ဗျာ။ ဒါလောက်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ မသိသေးတာ ဘာတစ်ခုမှမရှိဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်လောက်ပါပြီ။”

မာစယ်က မသိမသာပြုံးရင်း ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဟိုဂန်သည် ခဏကြာအောင် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာကင်ပီယန်။ ကျွန်တော်လဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပါရစေ။ ဒီကိစ္စထဲကို မစ္စတာကင်ပီယန် ဘာဖြစ်လို့ ရောက်လာတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ နားမလည်ပါဘူး။ ကော်တီဌေးနိုင်ငံနဲ့ ကျွန်တော်တို့ စေ့စပ်ဆွေးနွေးတဲ့နေရာမှာ မစ္စတာကင်ပီယန်ရဲ့ အကူအညီမပါဘဲ ဆွေးနွေးလို့ မရနိုင်ဘူးလား။”

မာစယ်က ဒက်ခ်စ်ကိုလှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် ဟိုဂန်ကို ပြန်ကြည့်သည်။

“မဆိုင်ပါဘူးဗျာ။ ဘာအကြောင်းမှလဲ မရှိပါဘူး။ ဘယ်သူမဆို ကျွန်တော်မပါဘဲ ကော်တီဇွေးနိုင်ငံနဲ့ တိုက်ရိုက်ဆွေးနွေးနိုင်ကြပါတယ်။ သို့သော်လည်း အကြောင်းတစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ပြီးပြတ်အောင် မလုပ်နိုင်ကြရင်တော့ လူကြီးမင်းတို့ဟာ တခြားကုမ္ပဏီတွေနဲ့ပါ ယှဉ်ပြိုင်ပြီး စေ့စပ်ရမယ့်ကိန်းကို ဆိုက်သွားနိုင်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားနဲ့ အခု ပြီးပြတ်အောင် ညှိနှိုင်းလိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့အဖို့ ဈေးသက်သက်သာသာနဲ့ရနိုင်မယ်လို့ အကြံပေးနေတဲ့ သဘောများလား”

“ဒီမေးခွန်းကိုတော့ ကျွန်တော် ဖြေဖို့ လိုလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဒက်ခ်စ်က မာစယ်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောသည်။ မာစယ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဒက်ခ်စ်က ဟိုဂန်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်သည်။

“အများနဲ့ပြိုင်ပြီး ဈေးပြိုင်ပေးရသလောက်ပဲ ပေးရလိမ့်မယ်။ နည်းနည်းတောင် ပိုပေးချင်ပေးရနိုင်စရာလဲ အကြောင်းရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို မစွတာဟိုဂန်တို့ ရရပါစေ့မယ်”

ဟိုဂန်က ပြုံးသည်။

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဘယ်လိုအကျိုးကျေးဇူးကိုမှ ရစရာအကြောင်းမရှိဘူးလို့ ထင်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ရေနံ ရှိချင်မှလဲ ရှိမယ်ဆိုတဲ့အချက်ကို မစွတာဇနော့စ်နဲ့ မစွတာကင်ပီယန်တို့ မေ့နေကြပြီနဲ့တူပါတယ်။ ထင်သလို ရေနံမတွေ့ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံရတာတွေ ဆုံးမယ်။ ပြီးတော့ မစွတာကင်ပီယန်ရဲ့ သင်္ဘောကုမ္ပဏီနဲ့ စာချုပ်ထားတာတွေကို ပြန်စီစဉ်ရမှာတွေကလဲ ရှိနေပါသေးတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်သင်္ဘောတွေကို ဆက်ပြီး အသုံးပြုခွင့် ပေးပါမယ်။ လူကြီးမင်းတို့ အခု သဘောတူထားတဲ့ သင်္ဘောကုမ္ပဏီတွေက ယူနေကြတဲ့စရိတ်ထက် လေးရာခိုင်နှုန်း ကျွန်တော် လျှော့ယူပါဦးမယ်” ဟု မာစယ်က ပြောသည်။

“ဒီလို သဘောတူညီသည့်တိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့က ဈေးလျှော့မရဘူးဆိုရင် လုပ်နိုင်လိမ့်မယ် မထင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အများနဲ့ပဲ ဈေးပြိုင်ဆွဲရမလားလို့ စိတ်ကူးမိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကံဆိုး ကံကောင်း စမ်းကြည့်ကြတာပေါ့ ခင်ဗျာ”

ဒက်ခ်စ်က မာစယ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ မာစယ်၏မျက်နှာအမူအရာသည် မည်သို့မှ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိ။ သို့သော်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင် လွန်မင်းစွာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားပြီးကို ဒက်ခ်စ်က နားလည်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှ ရုတ်ခနဲ ထလိုက်သည်။ ဈေးကစားနေကြသည့် အလုပ်များကို သူ ငြီးငွေ့လာပြီ။

“အဲဒီလို အများနဲ့ ဈေးပြိုင်ပြီး ဝင်ဆွဲကြည့်မယ်ဆိုရင်လဲ မစ္စတာဟိုဂန်တို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူးခင်ဗျာ”

“ဘာကို ဆိုလိုတာပါလဲ မစ္စတာဇနော့စ်” ဟိုဂန်က သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

“အများနဲ့ ဈေးပြိုင်ဆွဲတဲ့အခါမှာ မစ္စတာဟိုဂန်တို့ ဈေးအများဆုံး ပေးသည့်တိုင်အောင် မစ္စတာဟိုဂန်တို့ကို ခွင့်မပြုနိုင်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

ဟိုဂန်ကလည်း ထိုင်ရာမှထပြီး ဒက်ခ်စ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့နေရာမှာ မစ္စတာဇနော့စ်က ဝင်ပြီး ကန်ထရိုက်ယူမယ်လို့ ကျွန်တော် နားလည်ရမှာပါလား ခင်ဗျာ”

ဒက်ခ်စ်က ပြုံးသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အပြုံးသည် နှစ်သက်သဘောကျသည့် အမူအရာမျိုးမဟုတ်။ သူ စကားပြောပြန်တော့လည်း သူ့အသံက အေးစက်မာကျောနေသည်။

“ကျွန်တော် ကန်ထရိုက်ဝင်ယူစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး ခင်ဗျာ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ကျွန်တော့်တိုင်းပြည်ကို ကျွန်တော် ပြန်ရောက်သွားတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော့်တိုင်းသူပြည်သားတွေကို ကျွန်တော် ဘာပြန်ပြောရမှန်းတောင် မသိအောင် ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီကနေ့ဖြစ်တဲ့ ဇာတ်လမ်းကလေးကို ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဖက်ကက်က ပြောပြပါတယ်။ မစ္စတာဟိုဂန်ရဲ့ တပည့်တွေက ကျွန်တော်တို့ကို မက်ဆီကန်လူမျိုး အရိုင်းအစိုင်း အောက်တန်းစားတွေလို့ခေါ်ပြီး ဝိုင်းဝန်း တိုက်ခိုက်နေကြတာကို မစ္စတာဟိုဂန်ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ ကြားသိနေရပါတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ မစ္စတာဟိုဂန်ဟာ ဝင်ရောက်ဟန့်တားခြင်း မရှိပါဘူးတဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ကော်တီဠေးလူမျိုးတွေအပေါ်မှာ ဒီလို အထင်အမြင်သေးပြီး ဒီလိုဆက်ဆံတဲ့ မစ္စတာဟိုဂန်တို့အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးကများ သိသွားမယ်ဆိုရင် လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေ ပေးမယ်လို့များ ယူဆထားပါသလားခင်ဗျာ”

“ဒါကတော့ သူတို့ ရယ်စရာ လုပ်နေကြတာပါဗျာ” ဟု မစ္စတာဟိုဂန်က ကန့်ကွက်စကားပြောသည်။

“သူတို့ တကယ်ပဲ ရယ်စရာလုပ်နေကြပါသလား” ဒက်ခ်စ်ကလည်း သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဟိုဂန်က ပြန်ထိုင်ချလိုက်ပြန်သည်။ သူ့လူများဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ဒက်ခ်စ်ကို ကြည့်သည်။ ခဏကြာတော့မှ မာစယ်ဘက်သို့ လှည့်သွားသည်။

“ကောင်းပါပြီ မစ္စတာကင်ပီယန်။ ခင်ဗျားသဘောတွေကို ကျွန်တော်တို့ ငှားရမ်းအသုံးပြုဖို့ သဘောတူပါပြီ”

မာစယ်က ဒက်ခ်စ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဒက်ခ်စ်၏မျက်လုံးထဲမှာ မသိမသာပေါ်လာသည့် အပြုံးရိပ်ကလေးကို သူမြင်လိုက်ရသည်။ ဒက်ခ်စ်သည် မဟုတ်တရုတ်ကို လုပ်ကြံပြီး ခြိမ်းခြောက်အကျပ်ကိုင်ကာ အနိုင်ယူလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း မာစယ်က ချက်ချင်း သိနားလည်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် စားပွဲပေါ်သို့ သူ့မျက်နှာကို ပြန်ငုံထားလိုက်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ အလုံးကြီးကျသွားသည့် အမူအရာကို အခြားသူများ မမြင်တွေ့စေလို။ သည်အခွင့်အရေးကိုသာ သူ မရလျှင် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေရုံမှတစ်ပါး အခြား မရှိတော့ပြီ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျား” ဟူသော စကားကိုသာ သူ ပြောနိုင်တော့သည်။ ကင်ပီယန် သဘောကုမ္ပဏီကြီးသည် ထိုနည်းဖြင့် စတင် အကောင်အထည်ပေါ်ခဲ့လေတော့သည်။ ဆယ်နှစ်ကာလ အတောအတွင်းမှာပင် သူသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြီးမားဆုံးသော သဘောကုမ္ပဏီကြီးကို ပိုင်ဆိုင်ချေတော့မည်။

*

(၁၀)

“ဒီလိုနဲ့ပဲ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဇာတ်သိမ်းခဲ့ကြတာလား”

ဆာဂျီက ဂျီစယ်လီကို မေးသည်။ ဂျီစယ်လီက သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ကိုယ်ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီး နောက်ပြန်ချစ်ကြည့်တဲ့အခါမှာ မတူတော့ပါလားဆိုတာကို သိရတော့တာပဲ။ ဒက်ခ်စ်က ပြောင်းလဲသွားပြီလေ” ဂျီစယ်လီသည် ဆောက်တည်ရာမရသူလို စီးကရက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။

ဆာဂျီက စားပွဲပေါ်သို့ ကိုယ်ကိုကိုင်းပြီး မီးညှိပေးသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိနေသော စားပွဲထိုးကို လှမ်းပြီး မျက်ရိပ်ပြကာ အရက် ထပ်ပို့ခိုင်းလိုက်သည်။

“လူတွေအားလုံး ပြောင်းလဲကုန်ကြပါပြီကွာ။ မပြောင်းလဲဘဲနဲ့ နဂိုအတိုင်း တည်မြဲနေတယ်ဆိုတာ ဘာမှ မရှိတော့ပါဘူး”

“တက်ဆပ်ပြည်နယ်မှာ ဒက်ခ်စ်ကိုထားခဲ့ပြီး ကျွန်မ ပြန်လာခဲ့တော့တာပဲ။ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ ဆက်ပြီး မနေနိုင်တော့ဘူး။ ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့တာ။ အမေရိကန်အကြောင်း ကျွန်မ ကောင်းကောင်းသိသွားပြီလေ။ ဘယ်တော့မှလဲ ကျွန်မ ပြန်မသွားတော့ဘူး”

“ဟောလီးဝုဒ်ကိုတောင် မပြန်တော့ဘူးလား”

“အဲဒီကိုတောင် မပြန်တော့ဘူး။ ပြင်သစ်ပြည်မှာ ကျွန်မဟာ ပရိသတ်လက်ခံတဲ့ မင်းသမီးပဲ။ ဟိုမှာ ကျွန်မ ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ရုပ်ပြသက်သက်ပဲ။ ယောက်ျားတွေစွဲမက်အောင် လုပ်ပြရတဲ့ ပြင်သစ်မကလေးတစ်ယောက်ဘဝမျိုး သက်သက်ပဲ။ ပို့စကတ်တွေ ရိုက်နေရတဲ့ဘဝ သက်သက်ပဲ”

“မင်း အခုလို ပြန်လာတော့ ဒက်ခ်စ်က ဘာပြောသေးသလဲ”

“ဘာမှ မပြောပါဘူး။ သူ့မှာ ဘာများ ပြောစရာရှိလို့လဲ။ အခုတော့ အားလုံး ပြီးသွားပါပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မခံစားရဘူးလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ လူ့ဘဝမှာ ဘယ်လောက်ကြမ်းတမ်းတဲ့ အတွေ့အကြုံမျိုးကိုပဲ တွေ့တွေ့ သူကတော့ မတုန်လှုပ်သလိုဘဲ”

ဂျီစယ်လီက သူ့ကိုကြည့်ရင်း အကဲခတ်နေသည်။ သူက ဘာမှပြန်မပြော။ ဂျီစယ်လီက အရက်ဖန်ခွက်ကို မပြီး တစ်ကျိုက်သောက်လိုက်သည်။

“အလွန် စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့ လူတွေနဲ့ပဲ ဟိုမှာ သူ အချိန်ကုန်နေတယ်။ ငွေအကြောင်း၊ ရေနံအကြောင်း၊ သင်္ဘောတွေအကြောင်းပဲ သူတို့ ပြောနေကြတယ်။ ကျွန်မကို ဖုတ်လေတဲ့ငါးပိ ရှိလေတယ်လို့တောင် မထင်ကြဘူး။ တစ်ညနေကျတော့ သူတို့အခန်းထဲကို ကျွန်မ ဝင်သွားတယ်။ ဒက်ခ်စ်က ကျွန်မကို မော့တောင်မကြည့်ဘူး။ သူ့လူတွေနဲ့ပဲ စကားဆက်ပြောနေတယ်။ သူတို့ကို ကျွန်မ ကြည့်နေရင်းနဲ့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်မ သူနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ချင်တယ်။ သားတွေ သမီးတွေ မွေးပြီး ဘယ်တုန်းကမှ မရခဲ့ဖူးတဲ့ ဘဝမျိုးမှာ နေချင်စိတ်ပေါက်လာတယ်။ ဒီစိတ်မျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မပေါ်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ အဲဒီအချိန်ကပဲ ဒက်ခ်စ်ကို ကြည့်နေရင်း ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ခံစားခဲ့ရတာပါ”

ဂျီစယ်လီ၏မျက်လုံးများသည် မျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်လာကြောင်း ဆာဂျီ သတိထားမိသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကို မော့မကြည့်။ အလွန်တိုးသည့်လေသံဖြင့်သာ ဆက်ပြောနေပြန်သည်။

“ဒက်ခ်စ်နဲ့ကျွန်မ တွေ့စတုန်းက စစ်ဖြစ်နေတဲ့အချိန်၊ စစ်ပြီးသွားရင်တော့ ကျွန်မ သူနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့မိတယ်။ ကျွန်မ စိတ်ကူးနေသလိုပဲ သူလဲ စိတ်ကူးနေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ထင်ခဲ့မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ စိတ်ကူးနေသလို သူ့စိတ်ထဲမှာ မရှိဘူးဆိုတာကို အဲဒီတက်ဆပ်ပြည်နယ်မှာ သူတို့ အစည်းအဝေးလုပ်နေတဲ့ အခန်းထဲ ဝင်သွားမိတော့မှပဲ ကျွန်မ သဘောပေါက်တော့တယ်။ ကျွန်မဆီက သူလိုချင်တာတွေကို ယူပြီးပြီ။ ကျွန်မ လိုချင်တာတွေကိုလဲ သူက ပြန်ပေးပြီးပြီ။ သူ့အနေနဲ့တော့ ငါလောက်ပဲ သဘောထားပုံရတယ်”

ဂျီစယ်လီသည် ခေတ္တငြိမ်နေသည်။ ပြီးတော့ ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ကျွန်မအဖို့တော့ အချိန်တွေ နောက်မကျသေးဘူးထင်ပါတယ်။ ဟုတ်တယ်နော် ဆာဂျီ။ ကျွန်မဟာ လူတစ်ယောက်ကို ချစ်နိုင်ဖို့အတွက် အသက်ငယ်ပါသေးတယ်။ သားသမီးတွေ မွေးဖို့အတွက် အရွယ်ရှိပါသေးတယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ယူဖို့လဲ အချိန်တွေကျန်ပါသေးတယ်နော်”

ထိုနေ့ညက တက္ကစီကားပေါ်သို့ ဂျီစယ်လီကို ဆာဂျီက တင်ပေးလိုက်သည်။ တက္ကစီ ထွက်သွားသည်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ သူ ပြန်မည်လုပ်သောအခါ တက္ကစီတစ်စီးမျှ မရှိတော့။ ထို့ကြောင့် သူ့အခန်းသို့ လမ်းလျှောက်ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်မျှ လျှောက်လျှင် ရောက်နိုင်သည်။

ဩဂုတ်လဖြစ်သောကြောင့် ညသည် အိုက်စပ်စပ်ဖြစ်နေသည်။ နေ့ခင်းက အပူရှိန်သည် လမ်းများပေါ်တွင် ကျန်သေးသည်။ ပါရီမြို့၏ လမ်းများသည်လည်း လူသူကင်းရှင်းနေပြီ ဖြစ်သည်။ အမှန်တော့ မြို့သူမြို့သားအများစုတို့သည် ကျောင်းပိတ်ရက်၊ ရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်သဖြင့် အပန်းဖြေခရီး ထွက်နေကြသူက များသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တစ်မြို့လုံး ခြောက်ကပ်ကပ်ဖြစ်နေသည်။ စားသောက်ဆိုင်များပင်လျှင် လူသူကင်းရှင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဆာဂျီသည် လမ်းလျှောက်လာရင်းဖြင့် သူ့အကြောင်း သူ ပြန်စဉ်းစားနေမိသည်။ သူ့တွင် ငွေကုန်ပြီ။ ငွေကုန်သည့်အခါတိုင်း ယခုလိုပင် လမ်းပေါ်မှာ ရည်ရွယ်ချက်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် လမ်းလျှောက်ခဲ့ရစမြဲ ဖြစ်သည်။

လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆွစ်ဇာလန်ဘဏ်တိုက်မှ ဘန်းစတီန်းကို သူ တင်ပြခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ဘန်းစတီန်းက သူ့အပေါ်တွင် ယုံကြည်မှု မရှိ။

“မောင့်မှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး အတွေးအခေါ် မရှိပါဘူး။ နောက်တစ်ခုက မောင်ဟာ အမြဲတမ်း ငွေလိုနေတဲ့လူ။ အခု စုအန်းဒါလေနဲ့ ကွာရှင်းပြတ်ဆဲပြီးတဲ့နောက် တစ်နှစ်ကို မောင် ဒေါ်လာငါးသောင်း ရနေတယ်။ ဒေါ်လာငါးသောင်းကနေပြီး ပေါင်ငါးသောင်းရမယ်ဆိုရင်လဲ မောင် လောက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဘန်းစတီန်းနှင့် သူတွေ့ခဲ့သည်မှာ မကြာသေးပေ။ လွန်ခဲ့သည့် ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်ကဖြစ်သည်။ စုအန်းနှင့် ကွာရှင်းပြီးနောက် တစ်နှစ်လျှင် သူ ငွေငါးသောင်းရရမည်။ ၅ နှစ် ဆက်တိုက် ရရမည်။ သုံးနှစ် ထုတ်ပြီးပြီ။ နောက်ထပ် ၂ နှစ် ကျန်သေးသည်။ ထို ၂ နှစ်စာအတွက် ငွေကို တစ်လုံးတည်း ပေါင်းထုတ်ထားပြီးပြီလည်း ဖြစ်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ” ဟု သူက ဘန်းစတိန်းကို ပြန်မေးသည်။

“ပထမဦးဆုံး မောင်လုပ်ရမယ့်အလုပ်က အခုစီစဉ်ထားတဲ့အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်တော့။ အထူးသဖြင့် ဖက်ရှင်ဆန်းတွေချုပ်ဖို့ မောင်တို့ ငွေရင်းမြှုပ်နေကြတာကို မလုပ်နဲ့တော့။ ဂျင်းဂျက်ဆိုတဲ့အကောင်နဲ့ မောင် တွဲလုပ်နေရင် မောင်ပဲ မြှုပ်သွားမှာပဲ။ ဟိုကောင်ကို အလကားသက်သက် နှစ်တိုင်း ဒေါ်လာနှစ်သောင်း မောင်က ပေးနေရလိမ့်မယ်။ ဟိုကောင်မှာ တခြားက ဝင်ငွေ မရှိဘူး။”

“ဒါကတော့ ကျွန်တော် လုပ်လို့မဖြစ်ဘူး” ဆာဂျီ၏အသံသည် တုန်လှုပ်လာသည်။

“ဘာကြောင့်မလုပ်နိုင်ရမှာလဲ။ ဟိုကောင်နဲ့ မောင်နဲ့က ချစ်နေကြလို့လား။”

“လုံးဝမဟုတ်ရပါဘူးဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ဂျင်းဂျက်ဟာ ဖက်ရှင်တီထွင်တဲ့နေရာမှာ အင်မတန် ထူးချွန်တဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်နေ့ကျရင် သူ ထိပ်တန်းရောက်လာမယ်။ စောင့်ကြည့်ပါ။ လောလေဆယ် သူ့ကို ဒုက္ခပေးနေတာက သူက သိပ်ပြီး ခေတ်ရှေ့ပြေးနေလို့ပဲ”

“အဲဒီအချိန်ကျရင်လဲ မောင့်မှာ ဖြူခါပြာခါ ကျနေလောက်ရောပေါ့”

“သူတီထွင်တဲ့ ဖက်ရှင်တွေဟာ အလွန်ကောင်းကြောင်း ထောက်ခံမယ့်လူရရင် အားလုံး အောင်မြင်သွားပြီ”

“ဒီအကြောင်းကို မောင် ပြောဖူးခဲ့တာ တစ်နှစ်ကျော်သွားပါပြီ။ ဂျီစယ်လီအာစီကို မောင် သိမ်းသွင်းခဲ့သေးတာပဲ မဟုတ်လား။ ဘယ်မှာ အောင်မြင်လို့လဲ”

“ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက ဒါမဟုတ်ဘူးခင်ဗျာ။ အမေရိကန်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ယောက်ရဖို့ လိုတာပါ။ အဝတ်အစားဖက်ရှင်နဲ့ပတ်သက်လာရင် အမေရိကန်လူမျိုးတွေကိုသာ အတုယူနေကြတာ။ အမေရိကန်တွေက လက်ခံရင် အောင်မြင်ပြီ။ သူတို့လက်မခံရင် ကျဆုံးပြီ”

“ဒီလိုဆိုရင် မောင့်ဇနီးဟောင်းကို ဘာဖြစ်လို့ အကူအညီ မတောင်းတာလဲ”

ဆာဂျီက ဘန်းစတိန်းကို မော့ကြည့်သည်။ သူ့ကို နောက်ပြောင်ပြောနေသလားဟု သူ ထင်မိသည်။ သို့သော်လည်း အဘိုးကြီးသည် အတည်ပေါက်နှင့် အလေးအနက်ပြောဆိုနေကြောင်း သူ သတိပြုမိသည်။

“စူအန်းက ဖက်ရှင်ဆန်းဝတ်ပြီး ကိုယ်ဟန်ပြတတ်တဲ့ အမျိုးသမီးမှမဟုတ်ဘဲ။ အမေရိကန်လူမျိုးတွေ လက်ခံနိုင်မယ့် တခြား အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒီလုပ်ငန်းကို မောင် စွန့်လွှတ်လိုက်ပါတော့။ မောင်လိုချင်တဲ့ အမျိုးသမီးကိုလဲ ရနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ရှိမယ်ဆိုရင်လဲ နာမည်ကြီးပြီးသားဖြစ်နေတဲ့ ဖက်ရှင်တီထွင်သူတွေ လက်ထဲ ရောက်နေရောပေါ့။ အဲဒီလို အမျိုးသမီးကို မောင်တို့ ရအောင်ခေါ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး။ ဘာနာမည်မှ မရှိသေးတဲ့ မောင်တို့ဆီကို ဘယ်လာပြီး အလုပ်လုပ်ပွဲမလဲ။ နာမည်မရှိတဲ့ အဝတ်အစားကိုလဲ ဘယ်သူကမှ ဝယ်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဆာဂျီက စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“မင်းသားကြီး နစ်ကိုဗစ်ဗျာ။ ဒီနာမည်သုံးရင် နာမည်မကြီးဘူးလို့ ဘယ်သူကပြောမှာလဲ”

“မင်းသားဆိုတာနဲ့ ဘာဖြစ်မှာလဲ”

“အမေရိကန်လူမျိုးတွေဟာ ဒီလိုဂုဏ်ပကာသနကို အင်မတန် မြတ်နိုးကြတာဗျာ။ မင်းမျိုးမင်းဆွေတို့၊ နယ်စားပယ်စားတို့ကို အင်မတန် အထင်ကြီးတတ်ကြပါတယ်။ အမေရိကန်မ တစ်ယောက်ဟာ မင်းမျိုးမင်းဆွေတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ခွင့်မရသည့်တိုင်အောင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ဆိုင်က အဝတ်အစားကို ဝယ်ဝတ်ရတယ်ဆိုတာကို သူတို့ အသားယူတတ်ကြပါတယ်”

“ပေါကြောင်ကြောင်နဲ့ လူရယ်စရာကြီးပဲ”

“ဒါလောက်လဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ပြပွဲလုပ်မယ်။ ပြပွဲကို ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ ပြင်သစ်အမျိုးသမီးတွေတက်ရင် အမေရိကန်တွေလဲ စိတ်ဝင်စားလာမှာပဲ”

“ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ ပြင်သစ်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဖို့ကို မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကာရိုလင်းဒီကွိုင်းဗျာ။ မဒမ်ဇနော့စ်လေ ကျွန်တော့်အတွက်ဆိုရင်တော့ ကာရိုလင်းက ကူညီမှာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ သူက အမေရိကန်ရောက်နေတာ မဟုတ်လား”

“သူ ပြန်လာအောင် ကျွန်တော် လုပ်လို့ရပါတယ်”

“သူ ပြန်လာတော့ရော ဘာဖြစ်မှာလဲ။ အခုပဲ ဇူလိုင်လ ဖြစ်နေပြီ။ ပြပွဲတွေအားလုံး ပြီးကုန်ကြပြီ။ ဘယ်သူမှ လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကာရိုလင်းသာ အမေရိကန်က ပြန်လာစမ်းပါစေ။ လူတိုင်း လာစေရမယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပြပွဲကိုလဲ စက်တင်ဘာလ တစ်ရက်နေ့မှာ ဖွင့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကြော်ငြာမယ်”

“ဖြစ်ပါပြီပဲ ထားပါတော့။ ပိုက်ဆံက ဘယ်ကရမှာလဲ”

ဆာဂျီက ပြုံးသည်။

“ခင်ဗျားဆီက ကျွန်တော် ရမယ်လေ”

“မင်း ရူးနေပြီထင်တယ်။ မင်းမှာ ပိုက်ဆံမရှိတော့ဘူးလို့ စောစောက ကျုပ် ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား”

ဘန်းစတိန်းက ပြန်ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ကပ်စေးနဲ့တဲ့အတွက် ပါရီမြို့မှာ လုပ်မယ့် ကျွန်တော်တို့ပြပွဲကို မဒမ်ဘန်းစတိန်း တက်ခွင့်မရဘူးဆိုရင် သူ တော်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်တော့မှာပဲ”

ဘန်းစတိန်းက သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။ မသိမသာ အပြုံးကလေးတစ်ချက် ဝင်းလက်သွားကြောင်းကိုလည်း ဆာဂျီ သတိထားလိုက်မိသည်။

“မောင်ဟာ တကယ့်ကို စည်းကမ်းမဲ့တဲ့ လူရမ်းကားတစ်ယောက်ပဲ”

“ဒါဟာ ကျွန်တော် အခုပြောနေတဲ့ကိစ္စနဲ့ မဆိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ”

ဆာဂျီကလည်း သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်မောမိသည်။

“ကောင်းပြီ။ မောင့်ကို ကျုပ် ငွေချေးမယ်။ စည်းကမ်းချက်နှစ်ခုကိုတော့ လိုက်နာရမယ်”

“ဘယ်လို စည်းကမ်းချက်တွေလဲ ခင်ဗျာ”

“ပထမအချက်က မဒမ်ဇော့စ်က မောင့်ရဲ့ ဖိတ်ကြားချက်ကို လက်ခံတဲ့အကြောင်း သက်သေပြရမယ်။ ဒုတိယအချက်က ပြပွဲအတွက် အစစအရာရာ မပြည့်မစုံမချင်း ပါရီမြို့က ဘယ်မှ ထွက်မသွားရဘူး။ မောင့် ဖက်ရှင်ချုပ်တဲ့ဆိုင်မှာပဲ နေရမယ်”

“သဘောတူပါတယ်” ဆာဂျီက ပြောပြောဆိုဆို တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်သည်။

“မောင် ဘာလုပ်မလို့လဲ” ဘက်သူဌေးကြီးက နားမလည်သလိုဖြင့် သူ့ကိုလှမ်းမေးသည်။

“မဒမ်ဇော့စ်နဲ့ အဆက်အသွယ်ရဖို့ဟာ တယ်လီဖုန်းထက် ဘာက ပိုပြီး မြန်ရဦးမှာလဲ ခင်ဗျာ။ ခင်ဗျား စိတ်ပြန်ပြောင်းသွားဖို့များ ကျွန်တော်က အချိန်ပေးနေလိမ့်မယ်ထင်သလား”

+

သူ့အခန်းကိုရောက်ရန် ခရီးတစ်ဝက်ခန့်အလိုတွင် ဆာဂျီက စိတ်ပြောင်းပြီး သူတို့ ပြင်ဆင်နေကြသည့် ဖက်ရှင်ဆန်း အပ်ချုပ်ဆိုင်ဘက်သို့ လှည့်လာခဲ့သည်။ သူတို့ အဆောက်အအုံကလေး၏ ရှေ့ဘက်မှာ ခဏရပ်နေသည်။ အဝင်ဝတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် ဆိုင်အမည် ကြေးဆိုင်းဘုတ်ကလေးကို ရပ်ကြည့်နေမိသည်။ သူ့ကိုမြင်သောအခါ တံခါးစောင့်က တံခါးပြေးဖွင့်ပေးသည်။

“ကိုယ်တော်ကြီး” ဟုလည်း သူ့ပါးစပ်က တိုးတိုး ရေရွတ်သည်။

“ကြေးဆိုင်းဘုတ်က သိပ်အရောင်လက်နေတယ်ကွာ။ အသစ်နဲ့ သိပ်တူနေတယ်။ အဟောင်းနဲ့တူသွားအောင် အပေါ်က တစ်ခုခု ထပ်သုတ်လိုက်စမ်း” ဟု သူက ကြေးဆိုင်းဘုတ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ပြောသည်။

အဆောက်အအုံအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ပြီး ခုံညားသော လှေကားကြီးအတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ဆိုင်အခမ်းအနားကို လှပအောင် ပြင်ဆင်နေသူများ၊ ဆေးသုတ်နေသူများသည် ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် အားကြိုးမာန်တက် လုပ်ကိုင်နေကြသည်။ ပြပွဲခန်းမကြီးကိုဖြတ်ပြီး အလုပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

အလုပ်ခန်းထဲမှာ အသံမျိုးစုံဖြင့် ဆူညံနေသည်။ အပ်ချုပ်သမလေးများသည် အပ်ချုပ်စက် ကိုယ်စီနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ စံပြမယ်ကလေးများကလည်း သူတို့အတွက် ချုပ်လုပ်ပေးထားသည့် ဖက်ရှင်ဆန်းများကို ဝတ်ကြည့်နေကြသည်။ တစ်ဖက်ရုံးခန်းအတွင်းမှ ဂျင်းဂျက်၏ အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသံကိုလည်း ကြားရသည်။

ဆာဂျီသည် ရုံးခန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အခန်းတံခါးဖွင့်ဝင်သွားသောအခါ စံပြမယ်တစ်ယောက်သည် ခုံကလေးတစ်ခုပေါ်တွင် ရပ်နေသည်။ သူ့ဘေးတွင် လက်ထောက်နှစ်ယောက်နှင့် အဝတ်အစားပုံစံညှပ်သူတစ်ဦးတို့ ရပ်နေကြသည်။ ဂျင်းဂျက်က စားပွဲမှာ ထိုင်နေသည်။ သူ့ပါးပြင်ပေါ်တွင် မျက်ရည်များ စီးကျနေသည်။ ဆာဂျီကိုမြင်သောအခါ လက်နှစ်ဖက်ကို တွန့်လိမ်ပြီး ရှေ့သို့ ထွက်လာသည်။

“ကျုပ် ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ သူတို့ဟာ အင်မတန်တော်ပါတယ်ဆိုပြီး အင်မတန်လဲ မိုက်မဲကြတယ်။ ရိုးရိုးကလေး လုပ်ခိုင်းတာကိုတောင်မှ ဖြစ်အောင် လုပ်မပေးနိုင်ကြဘူး။ သွားပြီ ငါ ရှူးတော့မယ်။ တကယ့်ကို ငါ ရှူးတော့မယ်” ဂျင်းဂျက်သည် သူ့နဖူးကို သူ ပြန်ရိုက်နေသည်။ ထို့နောက် ဆာဂျီ၏လက်မောင်းကိုဆွဲပြီး စံပြမယ်ဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။

“ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး။ ကျုပ်ဒီရိုင်းကို သူတို့ ဘယ်လိုလုပ်ပစ်လိုက်ကြသလဲဆိုတာ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ကြပြီလေ”

“ကဲ ... စိတ်အေးအေးထားပါ။ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုဖြစ်ချင်သလဲဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြစမ်းပါဦး။ ခင်ဗျားဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးအောင် ကျွန်တော်လဲ ပိုင်းကူပြောပေးပါ့မယ်”

ဂျင်းဂျက်က စံပြမယ်၏ရှေ့တွင် သွားရပ်သည်။

“ကောက်တေးပါတီ တက်တဲ့အခါ ဝတ်ရမယ့် အဝတ်အစားပုံစံကို ကျုပ်က ထုတ်ပေးတယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အရေးကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ အစိတ်အပိုင်းသုံးခုဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖြစ်နေရမယ်။ ချောင်ချောင်ချိချိ ဖြစ်နေရမယ်”

ဆာဂျီက စံပြမယ်ကို ကြည့်သည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားသည် ဂျင်းဂျက်ပြောသကဲ့သို့ အတိအကျဖြစ်နေသည်။ သူ့လက်ထဲမှာရှိသည့် ဒီဇိုင်းနှင့်လည်း ထပ်တူပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ဂျင်းဂျက် စိတ်မသက်မသာဖြစ်နေရသည့်အကြောင်းကို သူ သတိထားမိသည်။ အဝတ်အစားမှာ ဒီဇိုင်းအတိုင်းဖြစ်သော်လည်း သူလိုချင်သည့် ချောင်ချိမှုမျိုးကို မရသေး။

ဒီဇိုင်းကို တစ်လှည့်၊ စံပြမယ်ကို တစ်လှည့် ဆာဂျီ ကြည့်နေသဖြင့် အားလုံးက ဘာမှမပြောဘဲ ဆာဂျီ ဘာပြောမည်နည်းဟု စောင့်နေကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ ဂျင်းဂျက်ဘက်သို့ သူ လှည့်လာသည်။

“ဂျင်းဂျက် ခင်ဗျားဟာ အင်မတန်တော်တဲ့လူပဲ။ ခင်ဗျား ဘာကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို ကျုပ် သိပြီ”

“ခင်ဗျား သိတယ် ... ဟုတ်လား” ဂျင်းဂျက်၏အသံသည် ဂုဏ်ယူသံနှင့် နားမလည်သည့်အသံများ ရောထွေးနေသည်။

“ဟောဒါပဲ။ ခင်ဗျား စိတ်တိုင်းမကျဖြစ်နေတာ ဒီနေရာပဲ။ ဟောဒီနေရာက သုံးမြှောင့်ချုပ်ရိုးကို နည်းနည်းကျယ်ပေးရမယ်။ ဒီနေရာမှာ ကျပ်နေတယ်” ဆာဂျီက စံပြမယ်၏တင်သားနေရာကို လက်နှင့်ထောက်ပြသည်။

“ဘယ်လိုလဲ” ဂျင်းဂျက်သည် နားထွေးနေဆဲပင် ရှိသည်။

“အရေးကြီးတဲ့ အစိတ်အပိုင်းသုံးခု ချောင်ချောင်ချိချိရမယ်လို့ ခင်ဗျား ပြောတယ်မဟုတ်လား။ ဟောဒီနေရာကို နည်းနည်းကျယ်ပေးလိုက်ရင် သူ့ပေါင်ကြားထဲကို ပိုပြီး လေဝင်လာနိုင်မယ်။ သူ လမ်းလျှောက်သွားတိုင်း

လေကောင်းလေသန့်ဝင်နေမယ်။ ဒါမှ ဒီအဝတ်အစားကို ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ မိန်းကလေးဟာ လမ်းလျှောက်လိုက်တိုင်း ငါဟာ မိန်းကလေးပါလားဆိုတဲ့ အသိ အမြဲရနေမယ်”

ဂျင်းဂျက်က ကြည့်ပြီး လေ့လာနေသည်။ ဆာဂျီက သူ့ကို စကားပြောခွင့် မပေးတော့ဘဲ ဆက်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ ထူးချွန်တဲ့ပါရမီကို ဝင်ပြီး ဖြည့်စွမ်းပေးခွင့်ရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ ကျုပ်မှာ ချိန်းထားတာကလေးတစ်ခု ရှိသေးလို့ ပြေးလိုက်ဦးမယ်”

ဆာဂျီက ပြောပြောဆိုဆို အပြင်ထွက်သွားသည်။ ဂျင်းဂျက်သည် တစ်ယောက်တည်း တစ်စုံတစ်ရာကို တီးတိုးရေရွတ်နေသည်။ ထို့နောက် သူလည်း အခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့သည်။ လက်ထောက်နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြန်ကြည့်ကြသည်။

“ကိုယ်တော်ကြီး ဘာပြောသွားသလဲဆိုတာ နားလည်ရဲ့လား”

“နားမလည်ဘူး။ မင်းကော နားလည်သလား”

“ဒီအလုပ်မျိုးကို ဘယ်သူ နားလည်မှာတဲ့လဲ။ သူတို့အကုန်လုံး ရှူးနေကြတာ။ ကျွန်မပေါင်ကြားထဲကို အခုတိုက်နေတဲ့လေထက် ပိုပြီးများ လေဝင်ရဦးမယ်ဆိုရင် အဆုတ်အအေးမိပြီး သေဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်” ဟု စံပြမယ်က ကိုယ်ဟန်ပြန်ကလေးပေါ်မှ ဆင်းရင်း စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

*

(၁၁)

အာမာအင်ဒါဆင်သည် အသက်ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်တွင်းအရွယ်သို့ ရောက်ပြီ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်ဖြစ်သည်။ အရပ်ပုရသည့်အထဲတွင် အဝလွန်သောကြောင့် ပိုပြီးပုသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။ ဆာဂျီ ဝင်သွားသောအခါ ကျွဲကော်ကိုင်း တပ်ထားသည့် မျက်မှန်ထဲမှ မော့ကြည့်သည်။ ထို့နောက် လက်တစ်ဖက်ကို ကမ်းပေးရင်း ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။

“ကိုယ်တော်ကြီး အခုလိုကြွချီလာတာ ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်”

“ဒါလောက်တောင် နာမည်ကျော်ကြားလူသိများတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်က တွေ့ချင်လို့ခေါ်တာ ဘယ်လိုလူမျိုးက ငြင်းပယ်ဝံ့မှာလဲခင်ဗျာ”

ဆာဂျီက သူ့လက်ကိုယူပြီး နမ်းသည်။ အဘွားကြီးက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်သည်။ သူ့အသံသည် ခပ်သြသြဖြစ်သော်လည်း မိန်းမသံမှန်းတော့ သိသာသည်။

“ဆာဂျီ ခွေးကောင်လေး၊ ကိုယ့်ကို အင်မတန် ချောမောလှတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးလို့ မင်း မခေါ်လိုက်တာ တော်သေးတာပေါ့”

အဘွားကြီးက ရှည်လျားသည့် စီးကရက်စွပ်တံထဲသို့ စီးကရက်တစ်လိပ် ထည့်နေသည်။ ထို့နောက် ဆာဂျီ မီးခြစ်ကမ်းပေးသည်အထိ သူ့ဆေးလိပ်ကို သူ မီးမညှိဘဲ စောင့်နေသည်။ မီးညှိပေးတော့မှ အေးအေးဆေးဆေးဖွာရှိုက်နေသည်။ ယောက်ျားနှင့်တူသော နှာခေါင်းထဲမှ မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်နေသည်။

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် မတွေ့ကြရတာ ကြာပြီနော်”

“ကျွန်တော် မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ အချိန်တုန်းက တွေ့ပြီး ကွဲသွားကြတာ”

“မင်း မှတ်မိသေးသကိုး”

“ကျွန်တော်တို့ မင်္ဂလာဆောင်သတင်းကိုတောင် ခင်ဗျား ဆောင်းပါးရေးခဲ့သေးတာပဲ”

အဘွားကြီးက စွပ်တံနှင့် စီးကရက်ကို စားပွဲစွန်းနားမှာတင်ပြီး စာရွက်တစ်ရွက်ကို ကောက်ကိုင်သည်။

“မင်း မမှတ်မိတော့ဘူးလို့ ကိုယ်က ထင်နေတာ။ မင်းကို အခုလိုခေါ်တွေ့တဲ့အတွက် အံ့ဩမနေဘူးလား”

“ဘာအကြောင်းများလဲလို့တော့ စဉ်းစားနေမိပါတယ်”

“နယူးယောက်သတင်းစာက ကြေးနန်းတစ်စောင် ကိုယ့်ဆီ ရောက်လာတယ်။ ကာရိုလင်းဇနော့စ်ဟာ မင်းရဲ့ ဖက်ရှင်ဆိုင်ဖွင့်ပွဲကိုတက်ဖို့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပါရီမြို့ကို ထွက်လာကြပြီတဲ့။ ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆက်ရေးပေးဖို့ ကိုယ့်ကို အကြောင်းကြားတာ”

“ဟုတ်လား”

“မင်းက ဒီကိစ္စလျှို့ဝှက်ထားချင်လို့လား။ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကို ချက်ချင်း အဆက်အသွယ် မလုပ်တာလဲ”

အာမာအင်ဒါဆင်ကို နယူးယောက်က ယခုလိုပင် အကြောင်းကြားလိမ့်မည်ဟု ဆာဂျီ တွက်ထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ စောစောကသာ အဘွားကြီးကို မိမိချဉ်းကပ်ပြီး မိမိတို့အကြောင်း ဆောင်းပါးရေးပေးဖို့ တိုက်တွန်းမည်ဆိုလျှင် အလေးအနက်သဘောထားပြီး ဂရုစိုက်နေမည်မဟုတ်။ ကိုယ်ကလိုချင်မှန်းသိလျှင် လက်ပေါက်ကပ်ပြီး ဈေးကိုင်ကြမည်သာဖြစ်ကြောင်း ဆာဂျီ စဉ်းစားမိသည်။

“အဆက်အသွယ်မလုပ်ပုံလို့ပါဗျာ။ အရေးကြီးတဲ့အကြောင်းကိစ္စ မရှိဘဲ ခင်ဗျားကို တွေ့ခွင့်တောင်းလို့ ရနိုင်တာမှမဟုတ်ဘဲ”

“ဖက်ရှင်တို့၊ လူမှုရေးတို့နဲ့ပတ်သက်လာပြီဆိုရင် ဘယ်လိုအကြောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့် အဖို့ အရေးကြီးတာချည်းပေါ့ ဆာဂျီ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အပ်ချုပ်ဆိုင်ကလေးကလဲ ပြောပလောက်တာ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ”

“ဆာဂျီ ... မင်း မတုံးစမ်းပါနဲ့။ မင်းသားကြီးတစ်ပါးက ဖက်ရှင်သစ်တီထွင်မယ့် ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်တော့မယ်ဆိုတာဟာ နည်းတဲ့ သတင်းလား”

ဆာဂျီက ပြုံးနေသည်။

“ကျွန်တော် မင်းသားမဟုတ်ကြောင်း ခင်ဗျား သိပါတယ်ဗျာ”

“မင်းဟာ ရိုးသားလွန်းတယ်။ ဒီအကြောင်းကို တို့နှစ်ယောက်စလုံး သိတာတော့ မှန်တာပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့သာ မင်းတို့နိုင်ငံကို ပြန်ကြရမယ်ဆိုရင် မင်းဟာ မင်းသားပေါ့။ တစ်ချိန်တုန်းက စူအန်းဒါလေနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ မင်းသားကြီး တစ်ပါးပေါ့”

“စူအန်းအကြောင်းကို သူတို့မှ မသိကြဘဲ”

“ဒါထက် စကားမစပ် စူအန်းတစ်ယောက်တော့ အတွဲသစ်တွေနေပြန်ပြီ။ မက်ဆီကန်ကောင် ချောချောလေး၊ ဆယ့်ခုနစ်နှစ်သားလောက်ပဲ ရှိဦးမယ်။ အကာပါလ်ကိုမှာ သူတို့ တွေ့လာခဲ့ကြတာ”

“အသက်ငယ်ငယ်လေးရတယ်ဆိုရင် သူ့အဖို့ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

ဆာဂျီက ပြောရင်း ရယ်မိသည်။ အာမာအင်ဒါဆင်က စီးကရက်စွပ်တံကို ပါးစပ်မှာ ပြန်ခဲပြန်သည်။

“မင်း ဆိုင်ဖွင့်ပွဲကျရင် ကိုယ့်ကို ဖိတ်မယ် မဟုတ်လား”

ဆာဂျီက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း အမူအရာမျိုး တမင် လုပ်ပြသည်။

“သတင်းစာတွေကို ဖိတ်ဖို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ဘာအစီအစဉ်မှ မလုပ်ရသေးပါဘူးခင်ဗျာ”

“တခြားသတင်းစာတွေကို ဖိတ်တာ မဖိတ်တာ ကိုယ် ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ကိုယ်ကတော့ လာမှာပဲ”

ဆာဂျီက ငြိမ်နေသည်။

“မင်းကို ကိုယ် အများကြီး အကူအညီပေးနိုင်တယ်။ မင်း သိပါတယ်”

ဆာဂျီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“လန်ဒန်မှာရှိနေတဲ့ လေဒီကော်ဒီဂန်ကို ဒီနေ့မနက်ကပဲ ကိုယ် တယ်လီဖုန်းဆက်လိုက်သေးတယ်။ မင်းကို ကိုယ်သိတဲ့အကြောင်း သူ့ကို ပြောပြလိုက်တယ်။ သူလဲ မင်းတို့ ဆိုင်ဖွင့်ပွဲကို ကိုယ်နဲ့အတူတူတက်ဖို့ သိပ်စိတ်ဝင်စားနေတယ်”

မိမိ အောင်မြင်ပြီဖြစ်ကြောင်း ဆာဂျီ တပ်အပ်သိလိုက်ပြီ။ လေဒီကော်ဒီဂန်သည် ဗြိတိန်နိုင်ငံတွင် အချမ်းသာ အကြွယ်ဝဆုံးသော အမျိုးသမီးများထဲမှာ တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ထိုမျှမကသေး လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ကလည်း ကမ္ဘာပေါ်တွင် အဝတ်အစားအကောင်းဆုံးနှင့် အသေသပ်ဆုံးဝတ်ဆင်ကြသည့် အမျိုးသမီး ဆယ်ယောက်ထဲတွင် တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

“မင်းဆိုက်ကို တခြားလူတွေ စိတ်ဝင်စားလာအောင်လဲ ကိုယ် လုပ်ပေးနိုင်တယ်။ အရေးကြီးတဲ့လူတွေ များများစားစား လာတက်လေ မင်း အောင်မြင်လေပဲ။ သူတို့ စိတ်ဝင်စားစရာတွေ မင်းမှာ ပြဖို့ ရှိနေတယ်ဆိုရင် လူများများလာလေ ကောင်းလေပေါ့။ မင်းကို ဝေဖန်မယ့်လူတွေကိုကော မင်း ကြောက်သလား”

“မကြောက်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင် မင်းသဘောက ဘယ်လိုလဲ”

ဆာဂျီက အာမာကို မော့ကြည့်သည်။ အရုံးပေးပြီဖြစ်ကြောင်း လက်နှစ်ဖက်ကို ကားပြလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဖိတ်လိုက်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ တခြားသတင်းစာတိုက်တွေကို မဖိတ်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“မင်းကြိုက်တဲ့လူကို ဖိတ်ပါ။ ကိုယ် ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ အေး ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကိုယ့်ကို ရှေ့ဆုံးခုံမှာ နေရာပေးရမယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ မနေချင်ဘူး”

“စိတ်ချပါ။ ဒါလောက်တော့ ပြောဖို့တောင် မလိုပါဘူး”

“နောက်ထပ် အကြံတစ်ခုလဲ ကိုယ့်မှာ ရှိသေးတယ်”

“ဘာများလဲ”

“ဆိုင်ဖွင့်ပွဲလုပ်ပြီးရင် မင်းကို ဧည့်ခံဂုဏ်ပြုတဲ့ပွဲ တစ်ပွဲလောက် ကိုယ်လုပ်ရင် မကောင်းဘူးလား။ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းပေါ့။ လူ ငါးဆယ် ခြောက်ဆယ်လောက်ဆိုရင် တော်ပါပြီ”

“အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အကြံဉာဏ်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်မှာ အခက်အခဲတစ်ခု ရှိနေတယ်”

“ဘာမဆို ကိုယ့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောနိုင်ပါတယ်”

“ပိုက်ဆံကိစ္စပါပဲ။ ကျွန်တော့်မှာ ရှိသမျှ ပိုက်ဆံတွေအားလုံး ဒီဆိုင်ထဲမှာဝင်နေပြီ”

“အပိုတွေ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ။ မင်းအကြောင်းကို ကိုယ် စုံစမ်းကြည့်ပြီးပါပြီ။ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံက ဘဏ်သူဌေးကြီး ဘန်းစတီန်းတစ်ယောက်လုံး မင်းနောက်မှာ ရှိနေတယ်မဟုတ်လား”

“စူအန်းနဲ့ သဘောတူညီချက်အရ ကျွန်တော် ငွေထုတ်ယူခဲ့တာ သုံးနှစ် ရှိနေပြီ။ ကျွန်တော့်ကို သူတို့ ပိုက်ဆံပေးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အလကားလူတွေပဲ”

အာမာအင်ဒါဆင်က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ပြောသည်။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှထပြီး ဆာဂျီဘေးသို့ လာထိုင်သည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီဧည့်ခံပွဲကတော့ လုပ်ဖို့လိုတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ပိုက်ဆံ ဘယ်ကရမလဲ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကိုယ့်တာဝန်ထား။ ကိုယ်ကုန်ရတဲ့ပိုက်ဆံကို မင်းထဲမှာ ရှယ်ယာထည့်တယ်လို့ သတ်မှတ်မယ်။ မင်းဟာ ငွေတွေ အများကြီးရတော့မယ်လို့ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရတယ်”

“ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်ဗျာ။ မနက်ဖြန် မနက်ကျရင် ငါးရာခိုင်နှုန်းရှယ်ယာ ကျွန်တော် ပို့ပေးလိုက်ပါမယ်”

“ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း”

“ကောင်းပြီဗျာ။ ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း”

သူကလည်း သဘောတူလိုက်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ အာမာက ယောက်ျားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ လက်ကမ်းပေးသည်။ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။

“ကောင်းပြီ။ ဒီတာဝန်ကြီးပြီးသွားရင် မင်းဆီက လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်တာတွေ ကြားချင်သေးတယ်။ နောက်အပတ် ကိုယ် ဆောင်းပါးထဲမှာ ထည့်ရေးဖို့လိုမယ်”

အာမာအင်ဒါဆင်က စီးကရက်စွပ်တံမှ စီးကရက်တိုကို ပြာခွက်ထဲသို့ ဖြုတ်ထည့်ရင်းပြောသည်။ ထို့နောက် လက်နှိပ်စက်ထဲသို့ စာရွက်ထည့်သည်။ ဆာဂျီက စောင့်ကြည့်နေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာတွေ သိချင်သလဲ”

“ပထမအချက်က အမျိုးသမီးအဝတ်အစားတွေကို မင်း ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဝင်စားတာလဲ”

ဆာဂျီက ရယ်သည်။

“လွယ်ပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားလဲသိသားပဲ။ အမျိုးသမီးတွေကို ကျွန်တော် အမြဲတမ်း စိတ်ဝင်စားနေလို့ပေါ့ဗျာ”

အာမာကလည်း ရယ်သည်။

“မင်းအကျင့်တွေကို ကိုယ်သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းက အဝတ်အစားဝတ်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးတွေကို စိတ်ဝင်စားတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ကဲ ... ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့။ တခြားအကြောင်းပြချက် ရှိဦးမှဖြစ်မယ်။ ဆောင်းပါးရေးလို့ ကောင်းမယ့် အချက်မျိုးပါမှ”

အာမာက မျက်နှာထားကို ပြန်တည်လိုက်သည်။ ဆာဂျီက ခဏကြာအောင် စဉ်းစားနေသည်။

“အမြင်ဆန်းသစ်လာဖို့ဆိုရင်ကော ဘယ်လိုနေမလဲ။ ဒါဆိုရင်တော့ တခြားလူတွေ ဝေဖန်ရဲတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါ အချက်ပဲ။ ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းမှာ ဘာများ ပြောစရာရှိသလဲ”

“အမြင်ဆန်းသင်လာဖို့ဆိုတာက အရပ်ဆိုးတဲ့လူတွေ အမြင်ဆန်းသစ်လာအောင် ဖန်တီးပေးတာ။ ဒါကြောင့် အမျိုးသမီးတွေအားလုံးဟာ တစ်ပုံတည်း ဖြစ်ကုန်ကြရတယ်။ ကျွန်တော့်ဖက်ရှင်က ဒါမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ဖက်ရှင်တွေဟာ အဓိကအားဖြင့် ချောမောလှပတဲ့ လူတွေအတွက်သာ ချုပ်လုပ်ပေးတာ ဖြစ်တယ်။ ချောမော ...”

“ခဏစောင့်ပါဦး”

အာမာက သူ့ကို လှမ်းတားရင်း လက်နှိပ်စက်ခလုတ်များပေါ်တွင် သူ့လက်ချောင်းကလေးများကို ခုန်ပေါက်နေစေသည်။ ဆာဂျီက စီးကရက်မီးညှိသောက်ရင်း စောင့်နေသည်။ ထို့နောက် အာမာက သူ့ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

“ချောမောလှပသူများ ... ဒါမျိုး ရေးခွင့်ကြံ့ဖို့ကို ကိုယ် စောင့်နေတာကြာပြီ။ ဒီသတင်းစာမှာ ကိုယ် ပင်တိုင်ဆောင်းပါးရေးကတည်းက ဒါမျိုးတွေ ရေးခွင့်စောင့်နေတာ။ တစ်နှစ်ကျော်သွားပြီ။ ကဲ ... နားထောင်ကြည့်။ ဒီတနင်္ဂနွေနေ့ထုတ်မယ့် သတင်းစာက ကိုယ့်ဆောင်းပါးခေါင်းစဉ်ဟာ **ချောမောလှပသူများ** ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ကို တပ်မယ်။ နောက် အောက်က ဆက်ရေးမှာက ...

ချောမောလှပသူများ ဟူသော ခေါင်းစဉ်ကို ယနေ့ ဖက်ရှင်လောကတွင် ထိပ်တန်းမှ ရေပန်းစားနေသည့် မင်းသားကြီး ဆာဂျီနစ်ကိုဗစ်က ကျွန်မကို အကြံပေးသဖြင့် ဤခေါင်းစဉ်ကို တပ်လိုက်ရပါသည်။ မင်းသားကြီး ဆာဂျီနစ်ကိုဗစ်သည် ယခင် ရှုရှားပြည်ကြီးကို အုပ်စိုးခဲ့သည့် မိသားစုထဲမှ ဆင်းသက်လာသူဖြစ်သည်။ မင်းသားကြီး ဆာဂျီက ဖက်ရှင်ပုံဆန်းများကို တီထွင်ဆင်မြန်းပေးခြင်းခံရသူများသည် ကျွန်မတို့ စိတ်ဝင်စားနေကြသည့် ဂုဏ်သရေရှိပုဂ္ဂိုလ်များပင် ဖြစ်ပါသည်။

လူမှုရေးနယ်ပယ်တွင်၊ နိုင်ငံရေးလောကတွင်၊ ဇာတ်စုံပေါ်တွင်၊ အနုပညာလောကတွင်၊ သံတမန်အသိုင်းအဝိုင်းတွင် ... စာဖတ်သူများ ကြိုက်နှစ်သက်သည့်လောကများကို ရေတွက်ကြည့်နိုင်ပါသည်။ ထိုလောကအားလုံးတွင် ထိပ်တန်းသို့ရောက်ရှိနေကြသူများအတွက် မင်းသားကြီးဆာဂျီနစ်ကိုဗစ်က ဖက်ရှင်ပုံဆန်းများကို တီထွင်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ချောမောလှပသူများသည် ခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်ကြပါသည်။ ထိုသူများ၏အမည်ကို မင်းသားကြီးက လျှို့ဝှက်ထားခဲ့သော်လည်း ယခုတော့ ပေါက်ကြားကုန်ပါပြီ။

မင်းသားကြီး၏ ဖက်ရှင်ဆိုင်သစ်ဖွင့်ပွဲကို လာမည့် စက်တင်ဘာလ တစ်ရက်နေ့တွင် ကျင်းပမည်ဖြစ်ရာ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်မှ ချောမောလှပသူများ ပါရှိမြို့သို့ အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာနေကြပါပြီ။ ထို့ကြောင့်လည်း ထိုသူတို့၏အမည်များကို လျှို့ဝှက်၍ မရတော့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ ကာရိုလင်းဇနော့စ် (ယခင်ကာရိုလင်းဒီဂျိုင်း)နှင့် သူ့သူငယ်ချင်းများ

လန်ဒန်မြို့မှ လေဒီမာဂရက်ကော်ဒီဂန် (ကမ္ဘာပေါ်တွင် အသိပရိသတ်နှင့် အလှပဆုံးသော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်သူ)၊ တောင်အမေရိက၊ ဥရောပ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်ရှိ ချောမောလှပသူများသည် အပြေးအလွှား ရောက်လာနေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။

ဖတ်၍ ဆုံးသွားသောအခါ အာမာက သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

“ဒီလို စလိုက်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ”

“ကျွန်တော့်ဖက်ရှင်တွေ တကယ်ကောင်းဖို့ပဲ မျှော်လင့်ရတော့မှာပါဗျာ” ဟုပြောရင်း ဆာဂျီက ပြုံးမိလိုက်လေသည်။

+

ဆာဂျီ၏ရင်ထဲမှာ ပူပြီး တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။ ကန့်လန့်ကာကြားမှနေ၍ ဧည့်ပရိသတ်များဆီသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ကုလားထိုင်များကို မြင်ခွာပုံသဏ္ဍာန် ချထားသည်။ သို့မှသာလျှင် စံပြမယ်က ပရိသတ်ကြားသို့ ခန်းလုံးပြည့်မှု လှည့်လည်သွားလာနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

အခန်းထဲမှာ လူများ ပြည့်နေသည်။ အခန်းမဆုံတော့သောကြောင့် အချို့ အပြင်မှာ ရပ်ကြည့်နေကြရသည်။ အာမာအင်ဒါဆင်သည် ရှေ့ဆုံးတန်းတွင် ထိုင်နေသည်။ သူ့ဘယ်ဘက်တွင် ကာရိုလင်းနှင့် ယခင် အီတလီပြည်ဆိုင်ရာ အမေရိကန်သံအမတ်ကြီး ဂျိန်းစ်ဟက်ဒီလေတို့ ထိုင်ကြသည်။ အာမာ၏ညာဘက်တွင် လေဒီကော်ဒီဂန်နှင့် သူ့ခင်ပွန်းတို့ ထိုင်ကြသည်။

ကန့်လန့်ကာနားမှ သူ ပြန်ခွာလာသည့်အချိန်တွင် တေးဂီတဝိုင်းမှ ကြိုးညှိသံများကို စတင်ကြားရသည်။ ခန်းမတစ်ခုလုံးတွင် အသံတွေ ဆူညံနေသည်။ ကြားနေကျ မဟုတ်သောကြောင့် နားမခံသာလှပေ။ ဂျင်းဂျက်သည် အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည်။

“ကလေးမတွေ အဆင်သင့် ပြင်ထားကြတော့”

ဂျင်းဂျက်၏စကားကြောင့် အခန်းထဲမှာ တိတ်သွားသည်။ တေးဂီတဝိုင်းမှ စတင်တီးမှုတ်နေကြပြီ။ ခပ်ပိန်ပိန် စံပြမယ်တစ်ဦးက သူတို့နှစ်ယောက်ရှေ့သို့ လာပြီးရပ်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရောက်ဖြစ်နေသည်။ သူ့ခြေထောက်တစ်ချောင်းပေါ်တွင် ကိုယ်ကို အားပြုပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်ပြသည်။

“လှလိုက်တာကွာ။ လှလိုက်တာ။ မကြောက်နဲ့။ သတ္တိရှိရှိသာလုပ်”

ဂျင်းဂျက်က မိန်းကလေး၏ပါးနှစ်ဖက်ကို နမ်းသည်။ မိန်းကလေးက ဆာဂျီကို မော့ကြည့်နေသောကြောင့် သူကလည်း နမ်းလိုက်ရပြန်သည်။

စံပြမယ်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ပြုံးပြရင်း အလုပ်ခန်းထဲမှ အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ နောက်တော့ ဩဘာသံများကို ကြားရသည်။

“ချာလီ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ သူ ဒီမှာ နေမယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောထားတာ။ သူမရှိရင် ကျွန်တော် မနေတတ်တာကိုလဲ သိရက်သားနဲ့ဗျာ”

ဂျင်းဂျက်က အရူးလို ပြောနေပြန်သည်။

မိန်းမလျာဂျင်းဂျက်၏ အဖြစ်သည်းပုံကို မြင်ရသောအခါ ဆာဂျီ စိတ်အချဉ်ပေါက်သွားသည်။ သူနှင့် အလုပ်တူလုပ်ခဲ့ရသည်မှာ ရက်သတ္တ ခြောက်ပတ်မျှ ရှိလာပြီ။ ဒါမျိုးကိုပင် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မြင်တွေ့နေရသည်။

“အပေါ်ထပ်က ခင်ဗျားအခန်းထဲမှာ ကောင်မတစ်ကောင်နဲ့ အကြည်ဆိုက်နေလေရဲ့။”

ဂျင်းဂျက်က ဆာဂျီကို ပြန်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူ့နဖူးကို လက်ဝါးနှင့် ပြန်ရိုက်ပြီး အော်ပြန်တော့သည်။

“သွားပြီ။ ကျွန်တော် မေ့တော့မယ်။ မေ့ပြီ ... မေ့ပြီ ... မေ့ပြီ”

ဂျင်းဂျက်သည် ပြောရင်းဆိုရင်းပင် ဘေးသို့ ယိုင်လဲကျသွားသည်။ ဆာဂျီက အမြင်ကပ်ကပ်နှင့် ကြည့်နေလိုက်သည်။ အမျိုးသမီး လက်ထောက်နှစ်ဦးက ဂျင်းဂျက်ကို ဆီးပွေထားကြသည်။ ခဏကြာတော့ ချာလီ ပြေးလာသည်။ သူ့လက်ထဲမှာလည်း ရေတစ်ခွက် ပါလာသည်။

“အချစ်ရေ ... ရေကလေး သောက်လိုက်ဦး”

ရေသောက်လိုက်သောအခါကျမှ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် သွေးရောင် ပြန်ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် ဆာဂျီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာမှာ လာရပ်သည်။

“နောက်ကို ဒီလို မစပါနဲ့ဗျာ။ ကျုပ်အသည်းတွေ အူတွေ တုန်လွန်းလို့ပါ။ ချာလီနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဘယ်လောက် သံယောဇဉ်ကြီးပြီး သစ္စာရှိကြတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားလဲ အသိသားနဲ့”

ဒုတိယမြောက် စံပြမယ် ထွက်သွားသောကြောင့် အပြင်ဘက်မှ တေးဂီတသံကို ကြားရပြန်သည်။ တတိယမြောက်စံပြမယ်က သူ့အလှည့်ကို အသင့်စောင့်နေသည်။

“ခင်ဗျား ဆက်လုပ်တော့ဗျာ။ ကျုပ်တော့ ကျုပ် ရုံးခန်းထဲသွားပြီး အရက်သောက်နေတော့မယ်”

ဆာဂျီက ထိုမျှပြောပြီး သူ့ရုံးခန်းရှိရာသို့ တက်လာခဲ့သည်။ ဗောဇိကာပုလင်းကို ယူပြီး ဖန်ခွက်ကြီးကြီးထဲသို့ ထည့်သည်။ ကုလားထိုင်မှာထိုင်ပြီး စားပွဲပေါ်ရှိ ဓာတ်ပုံကလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ထိုဓာတ်ပုံရိုက်သည့်အချိန်က အနာစတားရှားသည် ခုနစ်နှစ်သမီးအရွယ် ဖြစ်သည်။ ရွှေရောင်ဆံပင်၊ ပြာသောမျက်လုံးကလေးများဖြင့် ချစ်ဖွယ်ကောင်းသော သမီးလေးဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပုံထဲမှနေ၍ သူ့ကို ပြုံးပြနေသည်။

“သမီးရေ ... ဒီလုပ်ငန်းအောင်မြင်ဖို့အတွက် ဘုရားသခင်ထံမှာ ဆုတောင်းပါတယ်ကွယ်။ ပြေးလွှားရုန်းကန်နေရတဲ့အလုပ်ကို ဖေဖေလဲ စိတ်ကုန်ခန်းလှပါပြီ” ဟု သူက အရက်ခွက်ကို မြှောက်ပြရင်း ပြောမိသည်။ အရက်ကို တစ်ငုံ ငုံလိုက်သည့်အချိန်မှာပင် သူ့ရုံးခန်းတံခါး ပွင့်သွားသည်။ သူက တအံ့တဩ မော့ကြည့်သည်။

“ရှင့်ကို ဒီနေရာမှာတွေ့မှာပဲလို့ ကျွန်မ ထင်နေတာ။ ဒီလို ဆိုင်ဖွင့်တဲ့ညမျိုးမှာ ဘယ်လိုလူမှ အဖော်မရှိဘဲ တစ်ယောက်တည်း မအိပ်သင့်ပါဘူးရှင်” ဟု ပြောရင်း ဂျီစယ်လီ ဝင်လာသည်။

*

(၁၂)

ဆာဂျီကို ဂုဏ်ပြုသည့် ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုကို အာမာအင်ဒါဆင်က တည်ခင်းသည်။ အမှန်တော့ ဧည့်ခံပွဲကလေးများ ပြုလုပ်ခြင်းကို သူ သဘောကျသည်။ အစားကောင်းကလေးများကို ပျော်ပျော်ပါးပါး စားကြသည်။ အသောက်ကောင်းကလေးများကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် သောက်ကြသည်။ ဧည့်ခံပွဲလာသူတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာများက မွှေးကြိုင် ထုံသင်းလှသည်။

ဧည့်ခံပွဲသို့ လာရောက်ကြသူများကို လှည့်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်သည်။ အားလုံး ပျော်ပျော်ပါးပါးပင် ရှိနေကြသည်။ ဧည့်သည်များအနက် စကားပြောသူက များပြီး၊ သူများပြောသည်ကို ထိုင်နားထောင်သူက နည်းသည်။ အမှန်ကတော့ ဧည့်ခံပွဲဆိုသည်မှာ ဤအတိုင်းသာဖြစ်ရမည်။ စကားပြောသူမရှိဘဲ တိတ်တဆိတ်ထိုင်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် စားသောက်နေကြသည့် အဖြစ်မျိုးသည် ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ ယခုလို ဧည့်ခံပွဲကလေး ပြုလုပ်သည့်အတွက် သူ့အဖို့လည်း သတင်းကောင်းလေးများ ရတတ်သည်။ လူတို့၏အကြောင်းကို သူက စိတ်ဝင်စားသူဖြစ်သောကြောင့် လူတို့၏အကြောင်း သတင်းကလေးများကို နားထောင်ချင်သည်။

ယခုပင်လျှင် ကာရိုလင်းဇနော့စ်နှင့် ဂျိမ်းစ်ဟက်ဒ်လေတို့အကြောင်းကို သူ သိရပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်က အသက်ချင်းကွာလှသည်။ ထို့ပြင် ဒက်ခ်စ်သည် ကမ္ဘာကျော် ပျိုတိုင်းကြိုက်သည့် နှင်းဆီခိုင် ဖြစ်သည်။ ကာရိုလင်းနှင့်လည်း သက်တူရွယ်မျှဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒက်ခ်စ်ကို ကျောခိုင်းပြီး အဖေအရယ် ဟက်ဒ်လေနှင့် တွဲနေသည်က စဉ်းစားစရာ၊ စိတ်ဝင်စားစရာကလေး ဖြစ်သည်။

အမှန်တော့ ထိုအကြောင်းကိုသိပြီး သူ့သတင်းစာထဲတွင် ရေးသားရန်မဟုတ်ချေ။ သူတို့အားလုံးသည် သူ့မိတ်ဆွေများ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိတ်ဆွေများနှစ်နာအောင် သူ မလုပ်နိုင်။ မလုပ်သင့်။ သို့သော်လည်း တစ်နေ့နေ့တွင် အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လာပါက အသုံးဝင်ချင်လည်း ဝင်တတ်သည်။ ပြီးတော့ ဧည့်သည် အချောအလှများကြားတွင်ထိုင်ရင်း သူ့ကိုယ်သူလည်း မိန်းမချောဟု ပြန်ပြီး အထင်ရောက်တတ်သည့်အတွက် ဧည့်ခံပွဲများ ကျင်းပခြင်းကို သူ ဝါသနာပါခြင်း ဖြစ်လေသည်။

+

ဧည့်ခံပွဲမှ သူတို့ ထွက်လာကြသည့်အချိန်သည် ညသန်းခေါင်ချိန် ဖြစ်သည်။ ကာရိုလင်းနှင့် ဟက်ဒ်လေသည် အပြင်ဘက်မှာ ရပ်ရင်း သူတို့ ကားအလာကို စောင့်နေကြသည်။

“ကျွန်မတော့ ဆာဂျီအတွက် စိတ်ချမ်းသာသွားတယ်” ဟု ကာရိုလင်းက ဟက်ဒ်လေကို ပြောသည်။

“သူ အောင်မြင်မယ်လို့ ထင်သလား။ ဆိုင် စဖွင့်တဲ့နေ့မို့လို့ စိတ်ဝင်စားနေကြတာများလား”

ဂျိမ်းစ်ဟက်ဒ်လေက ကာရိုလင်းကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

“သူ အောင်မြင်မှာပါ။ သူ့ဖက်ရှင်ဟာ အင်မတန် ကောင်းတာပဲ။ မနက်ဖြန်ဆိုရင် လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုးဖြစ်လို့ ပုလိပ်ခေါ်ပြီး ထိန်းခိုင်းရတဲ့ဘဝမျိုး ရောက်သွားလိမ့်မယ်’

“ဒါလောက်တောင်ပဲလား”

“ကျွန်မသာ သူနဲ့ လူချင်း မရင်းနှီးဘူးဆိုရင် ကျွန်မအယတ်အစားအားလုံးကို သူနဲ့ တိုင်ပင်ချုပ်ပြီးမှ ဝတ်မိမှာပဲ”

မော်တော်ကားရောက်လာသည်။ တံခါးစောင့်က ကားတံခါးဖွင့်ပေးသည်။ ဟက်ဒ်လေက သူ့လက်ထဲသို့ ငွေစက္ကူတစ်ရွက် ထည့်ပေးခဲ့သည်။

“ကျွန်မကို ဖေဖေအိမ်မှာ ချပေးခဲ့ဖို့ ဒရိုင်ဘာကို ပြောလိုက်ပါ”

ကာထွက်လာသောအခါ ကာရိုလင်းက ဟက်ဒ်လေကို ပြောသည်။

ဟက်ဒ်လေ အံ့အားသင့်သွားသည်။ သို့သော်လည်း ဘာမှ ပြန်မပြောသေးဘဲ မော်တော်ကားမောင်းသူကို မောင်းရမည့်နေရာ ပြောပြသည်။

“မနက်ဖြန် မနက်အထိတောင် မစောင့်နိုင်တော့ဘူးလား”

“ဒီနေ့ည ဧည့်ခံပွဲပြီးရင် လာခဲ့မယ်လို့ ဖေဖေ့ကို ပြောပြီးပြီ”

“မင်း သူနဲ့ စကားပြောပြီးပြီလား”

“ဟုတ်တယ်။ ညနေတုန်းက”

“သူ နေကောင်းရဲ့လား။ သူ့ကို ကိုယ် အများကြီး လေးစားပါတယ်”

“ဖေဖေအကြောင်းကို ကျွန်မ ဘာမှ သိရတာမဟုတ်ဘူး။ ရှင့်သားသမီးတွေအပေါ်မှာ ရှင် ပြန်ပြီး လျှို့ဝှက်တတ်သလိုပဲ ဖေဖေကလဲ သူ့သားသမီးတွေအပေါ်မှာ လျှို့ဝှက်တတ်တာပဲ”

“မင်းကို ဘာဖြစ်လို့ တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာကော သူ ပြောသေးသလား”

ကာရိုလင်းက ဟက်ဒ်လေကို နားမလည်သလို ပြန်ကြည့်သည်။

“သူဟာ ကျွန်မအဖေပါ။ ကျွန်မ ဒီကို ရောက်နေတာ တစ်ပတ်လုံးလုံးရှိသွားပြီ။ သူ့ကို ဖုန်းကလေးတောင် မဆက်မိဘူး။ ဒါကြောင့် ဖေဖေက ကျွန်မကို ဖုန်းဆက်တာပါ”

“ဒါပေမဲ့ သူ တစ်ခုခုတော့ ပြောဖို့ ကောင်းတာပေါ့”

“ သူ ပြောဖို့ မလိုပါဘူး။ သူ ဘာဖြစ်စေချင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်”

“မင်း သိသလား”

ဟက်ဒလေက ထိုမေးခွန်းကို မေးပြီးကာမှ မေးမိသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလေသည်။ ကာရိုလင်းက သူ့ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ရှင့်သမီးတစ်ယောက်ဟာ သူနဲ့ မေတ္တာမျှနေမယ်ဆိုရင် ဒီအကြောင်းတွေကို ရှင် သိချင်မှာပဲမဟုတ်လား။ သူလဲ ဒီအတိုင်းပဲပေါ့။ ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး သမီးလုပ်တဲ့လူက ဘာလုပ်ချင်သလဲ ဆိုတာကို သိချင်မှာပေါ့။”

ဟက်ဒလေသည် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်ရင်း အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကိုလည်း တွေးနေသည်။ သို့သော် သူ့အတွေးကို စိတ်ထဲမှာ ချိုးသိပ်ထားနိုင်။

“သူ့ကို မင်း ဘာပြောမယ်ဆိုတာကိုကော မင်း စဉ်းစားပြီးပြီလား။”

“ကျွန်မ ဘာပြောမယ်ဆိုတာကို အတိအကျ သိထားပြီးပါပြီ။”

ကာရိုလင်းက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ဖြေသည်။

“ဘာပြောမလဲ” ဟု မေးကြည့်လျှင် ကာရိုလင်းက ပြောပြမည်ဖြစ်ကြောင်း ဟက်ဒလေ သိပါသည်။ သို့သော်လည်း သူ မမေးတော့။

ဘေရွန်၏အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဟက်ဒလေက ကားပေါ်မှ မဆင်းတော့ဘဲ လှမ်းမေးသည်။

“မင်းကို ပြန်ခေါ်ဖို့ ကားပြန်လွှတ်ပေးရမလား။”

“မလွှတ်ပါနဲ့တော့။ မနက်ဖြန် နေ့လယ်စာ စားချိန်မှာ ရှင့်ကို ကျွန်မ တွေ့မယ်” ဟု ပြောပြီး ကာရိုလင်းက နှုတ်ဆက်သည်။

ကာရီလင်း ထိုးပေးသည့်ပါးကို နမ်း၍နှုတ်ဆက်ရင်း မိမိတို့၏ ဇာတ်လမ်းသည် ဤနေရာမှာပင် ဇာတ်သိမ်းသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ဟက်ဒ်လေးက သိလိုက်လေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို သူ ပြန်ပြောချင်သည်။ သို့သော်လည်း စကားလုံးများသည် သူ့ပါးစပ်မှ ထွက်မလာကြ။ အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားသည့် ကာရီလင်းကိုသာ သူ ငေးမျှော်ကြည့်နေလိုက်မိတော့သည်။

+

စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ဘေရွန် ထိုင်စောင့်နေသည်။ အခန်းထဲသို့ ကာရီလင်း ဝင်သွားသောအခါ သူက ထိုင်ရာမှထသည်။ သူ့မျက်နှာက စိတ်ပင်ပန်းနေသည်ကို ဖော်ပြနေကြောင်း ကာရီလင်း သိသည်။ ဆံပင်များကလည်း ပိုပြီး ဖြူနေကြသည်။ သို့သော်လည်း နှစ်လိုဖွယ်ရာ ပြုံးလိုက်သည့်အပြုံးကိုမူ မြင်လိုက်ရသည်။

“ဖေဖေ ... ဖေဖေ ...”

ကာရီလင်းက အော်သည်။ ချက်ချင်း မျက်ရည်များ ပြည့်လာသည်။ သူ့အဖေရင်ခွင်တွင်းသို့ ပြေးဝင်လိုက်သည်။

“သမီးလေး ... သမီးလေး ... မငိုပါနဲ့ကွယ်။ အားလုံး အဆင်ပြေသွားကြမှာပါ”

ဘေရွန်က ကာရီလင်းကို ဆီးပွေထားရင်း ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်များကိုလည်း လက်နှင့်သုတ်ပေးသည်။

“သမီး ရူးသွားပြီနဲ့တူပါတယ် ဖေဖေရယ်။ အမှားပေါင်း မြောက်မြားစွာကို သမီး ကျူးလွန်မိတယ်” ကာရီလင်းက သူ့အဖေ၏ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်ရင်း လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောသည်။

“သမီး မမှားပါဘူး။ ရူးလဲ မရူးပါဘူး။ သမီးရဲ့အပြစ်ဟာ အသက်ငယ်သေးတာ တစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်။ မိန်းကလေးလဲ ဖြစ်ပြန်၊ အသက်ကလဲ ငယ်သေးပြန်ဆိုတော့ အမှားတွေကို လုပ်ခဲ့တော့တာပေါ့”

“သမီး အခု ဘာလုပ်ရမလဲ” ကာရီလင်းက သူ့အဖေကို မော့ကြည့်သည်။

“ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သမီး သိပါတယ်။ ဖေဖေကိုပြောစမ်း။ ဟက်ဒ်လေးနဲ့ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စ ပြောပြစမ်း။ ဒါတွေလဲ အခု ပြီးကုန်ပြီမဟုတ်လား”

ကာရိုလင်းက ခေါင်းညိတ်ရုံ ညိတ်ပြသည်။

“ဒါဆိုရင် အဲဒီကိစ္စက ဘာပြဿနာမှ မရှိတော့ဘူး။ နောက်ထပ် ပြဿနာက ဒက်စ်စ်နဲ့ ကိစ္စလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ”

ဘေရွန်သည် နံရံဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး စင်ပေါ်မှ ဝိုင်အရက်ကို ဖန်ခွက်ထဲသို့ ထည့်သည်။ ထို့နောက် သူ့ဘက်သို့ ပြန်လာသည်။

“ဒါလေးသောက်လိုက် သမီး။ စိတ်သက်သာရာ ရသွားလိမ့်မယ်”

ဝိုင်အရက်သောက်လိုက်သဖြင့် အနေရ အထိုင်ရ သက်သာသွားသလို ရှိသည်။ သူ သောက်ပြီးသည်အထိ ဘေရွန်က စောင့်နေသည်။

“ဒက်စ်စ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာလုပ်ဖို့ သမီး စီစဉ်သလဲ”

“သူနဲ့ ကွာရှင်းမယ် ဖေဖေ။ သူနဲ့ ပေါင်းသင်းခဲ့သမျှ ကာလတစ်လျှောက်လုံးမှာ သူ့အပေါ်မှာ သမီး တရားမျှတမှု မရှိခဲ့ပါဘူး။ သမီး အခု သဘောပေါက်ပြီ။ သမီး နေကောင်းတဲ့အထိ စောင့်ပါလို့ သူ့ကို အမြဲစောင့်ခိုင်းခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ သမီးဟာ ပုံမှန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ပြန်မရောက်သေးလေဟန် အမြဲတမ်း အယောင်ဆောင်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ သူ့ကို ပြောပြရတော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီး ဘာပြောရမှန်း မသိဘူး”

ဘေရွန်၏ မျက်လုံးများသည်။ တည်ငြိမ်နေသည်။

“အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်ပေါ့။ အခု သမီး ဖေဖေကို ပြောပြနေတဲ့အတိုင်း ပြောပြလိုက်ပေါ့။ သူ နားလည်လိမ့်မယ်လို့ ဖေဖေ ထင်ပါတယ်”

“သူ ဘယ်လိုလုပ် နားလည်မှာလဲ ဖေဖေ။ ဘယ်လိုလူမျိုးကကော နားလည်မှာလဲ။ သမီးကိုယ်တောင် သမီး ပြန်ပြီး လှည့်စားခဲ့သေးတာပဲ”

“ဒက်ခ်စ်ကတော့ နားလည်ထားပြီးပြီလို့ ဖေဖေ ထင်ပါတယ်”

ဘေရွန်၏စကားထဲတွင် အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ပါနေသောကြောင့် ကာရိုလင်းက မော့ကြည့်သည်။

“ဖေဖေ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ပြောနိုင်တာလဲ”

“ပါရီမြို့ကို ဒက်ခ်စ် ရောက်နေတာ တစ်ပတ်လုံးလုံး ရှိသွားပြီ”

“ပါရီမှာ ... ဒါပေမဲ့ သူ့အကြောင်းလဲ ဘာမှ မကြားရဘူး။ သူ သွားနေကျနေရာတွေမှာလဲ မတွေ့ဘူး။ တယ်လီဖုန်းကလေးတောင် ဆက်ဖော်မရဘူး”

ကာရိုလင်းက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“အဲဒါကြောင့်မို့လို့ ဒက်ခ်စ်က နားလည်ထားပြီးဖြစ်မှာပါလို့ ဖေဖေ ပြောတာပေါ့။ တစ်ပတ်လုံးလုံး သံရုံးထဲမှာပဲ သူ နေတယ်။ အပြင်ကို သူ လုံးဝမထွက်ဘူး။ ဘာကြောင့် သူ ဒီလိုနေသလဲဆိုတာကို စဉ်းစားကြည့်ရင် အကြောင်းတစ်ခုပဲ တွေ့ရတယ်။ သမီး အနေရအထိုင်ရ ခက်သွားမှာစိုးလို့။ ဒါကြောင့်မို့လို့ သမီးကို ဖေဖေ လှမ်းခေါ်လိုက်တာပေါ့”

ဘေရွန်က သူ့အနားသို့ လျှောက်လာပြီး လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

ကာရိုလင်းက နားမလည်သလို ဖြစ်နေသည်။

“မနက်ဖြန် မနက်စောစောကျရင် ကော်တီဌေးနိုင်ငံကို ပြန်ဖို့လဲ ဒက်ခ်စ် စီစဉ်ပြီးပြီ။ သူ ဒီလိုမသွားခင် သမီးတို့နှစ်ယောက် တွေသွားသင့်ကြတယ်လို့ ဖေဖေ ထင်တယ်။ ဟိုဘက်မှာ ဧည့်ခန်းထဲမှာ သမီးကို သူ စောင့်နေပါတယ်”

ဧည့်ခန်းထဲသို့ ကာရိုလင်း ဝင်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ဒက်ခ်စ်က ထိုင်ရာမှထရပ်သည်။ ကာရိုလင်းက ဒက်ခ်စ်ဆီသို့ တန်းသွားသည်။ သူက ပြုံးလျက် ကြိုနေသည်။ နှစ်နှစ်ကာကာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲဖြင့် အားပါးတရ ပြုံးသည့် အပြုံးမျိုးဖြစ်သည်။

“ဒက်ခ်စ် ... ကျွန်မဟာ ကလေးဆိုးလို ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ရှင့်ရဲ့ ဇနီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်မ တစ်ခါမှ မနေခဲ့ဖူးဘူး”

“ထိုင်လေ” ဒက်ခ်စ်က သူ့လက်ကိုဆွဲပြီး ထိုင်ခိုင်းသည်။

“ကျွန်မ ဘာပြောရမှန်းလဲ မသိတော့ဘူး။ စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်”

ကာရိုလင်းက ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“မတောင်းပန်ပါနဲ့ကွာ။ ကိုယ်ဟာလဲ မင်းအတွက် ခင်ပွန်းကောင်းတစ်ယောက်မှ မဖြစ်ခဲ့ဘဲ။ တောင်းပန်နေစရာ မလိုပါဘူး”

“ဒါမှမပြောရရင် ဒီလို အချိန်မျိုးမှာ ဘာစကား ပြောရမှာလဲ”

ကာရိုလင်းက သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ ဒက်ခ်စ်က လက်ကိုင်ပဝါ ထုတ်ပေးသည်။ ကာရိုလင်း မျက်ရည်များ သုတ်ပြီးသည်အထိ သူက စောင့်နေသည်။

“ဒီလိုပြောကြရရင် မကောင်းဘူးလား။ အင်မတန် ရင်းနှီးတဲ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဟာ မလွဲသာမရှောင်သာတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေတွေကြောင့် လက်ထပ်လိုက်ကြရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် ကွာရှင်းပြတ်စဲသွားပြီးတဲ့နောက်မှာတောင် သူတို့ရဲ့ ခင်မင်မှုဟာ မလျော့ပါး မပျက်စီးတဲ့အတွက် သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ သူငယ်ချင်းအစစ်တွေဖြစ်ကြောင်း အဲဒီတော့မှ သိကြရတော့တယ် ဆိုတဲ့ စကားလေ”

“အဲဒီလိုကော ဖြစ်နိုင်လို့လား”

“ဒါဟာ အမှန်ပဲဆိုရင် ဖြစ်နိုင်ရမှာပေါ့”

ကာရိုလင်း၏ ရင်ထဲမှ အလုံးကြီး ကျသွားသည်။ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ်နှင့် သူ ပြုံးမိလိုက်လေသည်။

“ဒက်ခ်စ် ... ရှင်ဟာ သိပ်ကိုထူးဆန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ လူပေါင်းများစွာဟာ ရှင့်အကြောင်းကို သိတယ်လို့ ထင်နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မသိဘူး။ သူတို့ထင်တာတွေကိုလဲ သူတို့တွေးယူနေကြတယ်။ ကျွန်မလဲ အတူတူပဲ။ ကျွန်မဖြစ်စေချင်သလိုပဲ တွေးယူမိခဲ့တယ်။ အခုတော့ ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါပြီ။ ကျွန်မလဲ တခြားလူတွေလိုပဲ။ အလကားမိုက်မဲတဲ့အတွေးတွေနဲ့ ရှင့်ကို အကဲဖြတ်နေခဲ့တယ်။ ကျွန်မ မြင်ချင်တဲ့ဘက်ကပဲ ရှင့်ကို ကြည့်ခဲ့မိတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါဖြင့်ရင် အခု ဘာကိုမြင်ပြီလဲ” ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို မော့ကြည့်ရင်း မေးသည်။

ကာရိုလင်းက ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်ကာ ဒက်ခ်စ်၏လက်တစ်ဖက်ကို ကောက်ယူသည်။

“အင်မတန် အကြင်နာတရားရှိပြီး အင်မတန် နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရပြီ။ ပြီးတော့ သိပ်ကို ... သိပ်ကို စစ်မှန်တဲ့ သူငယ်ချင်းစစ်စစ် တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ရှင့်ကို ကျွန်မ မြင်ပါပြီ ဒက်ခ်စ်ရယ် ...”

*

(၁၃)

ကြီးမားသော လေယာဉ်ပျံကြီး၏ဘီးများက မြေပြင်နှင့် ထိသွားသည်။ ဒက်ခ်စ်က သူ့ဘေးတွင်ထိုင်နေသည့် ဖက်ကက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကိုယ် ပြန်ရောက်လာကြပြန်ပြီ”

ဖက်ကက်က ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ လေဆိပ်အဆောက်အအုံသစ်ဆီသို့ လေယာဉ်ပျံကြီးကို ဆွဲယူသွားကြသည်။

“ငါတော့ လေယာဉ်ပျံနဲ့လာရတာ မကြိုက်ဘူး။ သင်္ဘောနဲ့ လာရတာကိုပဲ သဘောကျတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သင်္ဘောနဲ့လာတော့ တဖြည်းဖြည်းချင်းကပ်လာရတဲ့ တိုင်းပြည်ဟာ အကြီးကြီးလို့ ထင်ရတယ်။ လေယာဉ်ပျံနဲ့လာတော့ တို့တိုင်းပြည်ဟာ သေးသေးလေးပါကလားလို့ မြင်ရတယ်”

“ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်က အကြီးကြီးမှ မဟုတ်ဘဲဗျာ” ဒက်ခ်စ်က ရယ်သည်။

“မကြီးပါဘူး။ ငါသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ သဘောမကျဘူးကွာ။ တို့တိုင်းပြည်ဟာ သိပ်ကြီးပြီး သိပ်အရေးပါတယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ ထင်လိုက်ချင်တယ်”

လေယာဉ်ပျံလည်း ရပ်သွားသည်။ ထိုင်ခုံခါးပတ်များကို ဖြုတ်ကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့အဖို့တော့ ကျွန်တော်တို့ အရေးကြီးနေကြတာပေါ့ဗျာ”

လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ဆင်းလာသောအခါတွင် ကော်တီဂွေးတိုင်းပြည်၏ ပူပြင်းသော နေရိုက်ကြောင့် သူတို့မျက်စိများ ကျိန်းစပ်လာသည်။ လှေကားရင်းတွင် ရပ်နေသော အရာရှိတစ်ယောက်က ဆီးကြို အလေးပြုသည်။

“သံအမတ်ကြီး မစ္စတာဇနော့စ် ဟုတ်ပါသလား ခင်ဗျား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် ဗိုလ်ကြီးမာရော့ဇ် ဖြစ်ပါတယ်။ သံအမတ်ကြီးကို ကြိုဖို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးဆီကို တောက်လျှောက်ခေါ်လာဖို့လဲ အမိန့်ချလိုက်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး”

“အပြင်မှာ မော်တော်ကား အသင့်စောင့်နေပါတယ်ခင်ဗျာ။ သံအမတ်ကြီးတို့ရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သယ်ဖို့လဲ ကျွန်တော် အစီးအစဉ်အားလုံး လုပ်ပြီးပါပြီ”

ဗိုလ်ကြီးမာရော့ဇ်က သူတို့ကို လေဆိပ် အဆောက်အအုံဆီသို့ ဦးဆောင်ခေါ်ယူသွားရင်း ရှင်းပြသည်။ အကောက်ခွန်အရာရှိများကို မာရော့ဇ်က လက်ပြသည်။ အားလုံးက ဘေးသို့ ဖယ်ပေးသဖြင့် သူတို့ အတွင်းသို့ ဝင်လာကြသည်။ အဆန်းတကြယ်ပြင်ဆင်ထားသည့် အဆောက်အအုံကို ဒက်ခ်စ် သတိထားကြည့်နေကြောင်း မာရော့ဇ်က ဂရုပြုမိသည်။

“အဆင်အပြင်တွေ မလှဘူးလား ခင်ဗျာ”

“အင်မတန် သဘောကျဖို့ ကောင်းပါတယ်” ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒါတွေဟာ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေအဖို့ အရေးကြီးကြောင်း ခေါင်းဆောင်ကြီးက အမိန့်ရှိပါတယ်။ လေဆိပ်ကိုမြင်ရတာနဲ့ သူတို့ အထင်ကြီးသွားရမယ်တဲ့”

ခရီးသည်များနားနေသည့် အခန်းဆီသို့ ဒက်ခ်စ်က လှမ်းကြည့်သည်။ လူ များများစားစားကို မတွေ့ရ။ ရှိနေသည့် အများစုမှာလည်း ယူနီဖောင်းဝတ်များသာ ဖြစ်ကြသည်။

“ဒီလေဆိပ်မှာ တစ်နေ့ကို လေယာဉ်ပျံ ဘယ်နှစီးဆင်းသလဲ ...”

ဒက်ခ်စ်၏မေးခွန်းကြောင့် မာရော့ဇ်သည် မနေတတ်မထိုင်တတ်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“တစ်ပတ်မှာ နိုင်ငံတကာလေကြောင်းက နှစ်ကြိမ်ဆင်းပါတယ်။ တစ်စီးက အမေရိကန်က၊ နောက်တစ်စီးက မက်ဆီကိုနိုင်ငံကပါ ခင်ဗျာ။ တောင်ပိုင်းကိုသွားရင်း ဒီမှာ ဝင်နားကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင် များလာပါတော့မယ်။ နောက်နှစ်ကျရင် ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်ပိုင်လေကြောင်းကုမ္ပဏီထောင်ဖို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက စီစဉ်ထားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူတွေကလဲ သိပ်ကို စိတ်အားထက်သန်နေကြပါတယ်”

ပြည်သူတို့အတွက် အကျိုးကျေးဇူးရှိမည်ဆိုလျှင် ပြည်သူများက လိုလားကြမည်သာဖြစ်ကြောင်း ဒက်ခ်စ်က စဉ်းစားနေမိသည်။ မော်တော်ကားနားသို့ သူတို့ ရောက်လာကြသည်။ ဗိုလ်ကြီးမာရော့ဇ်က တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ ဒက်ခ်စ် ဝင်ထိုင်သည်။ မာရော့ဇ်က သူ့ဘေးတွင် ထိုင်သည်။ ဖက်ကံက ဒရိုင်ဘာဘေးတွင် ထိုင်သည်။

မော်တော်ကားခြောက်စီး အပြိုင်မောင်းနှင်နိုင်လောက်သည့် အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်သို့ သူတို့ ရောက်လာကြသည်။ **သမ္မတလမ်းမကြီး** ဟူသော ဧရာမဆိုင်းဘုတ်ကြီးကိုလည်း သူတို့ခေါင်းပေါ်တွင် မြင်တွေ့ရသည်။ ဒက်ခ်စ်က မာရော့ဇ်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒီလမ်းမကြီးလဲ အသစ်ဖောက်ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလို လမ်းမကြီးမျိုးမရှိရင် လေဆိပ်ကြီးဟာလဲ အသုံးမဝင် ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်”

“ဒီလမ်းက ဘယ်အထိပေါက်သလဲ”

“ကျူရေတူမြို့တော်ကို ပေါက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ တောင်ပေါ်မှာရှိတဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ နွေရာသီစံအိမ်တော်သစ်ကို ရောက်ပါတယ်။ စံအိမ်တော်သစ်ဟာ အလွန်လှပပါတယ်ခင်ဗျာ။ နိုင်ငံခြားက ဗိသုကာတွေနဲ့ အင်ဂျင်နီယာတွေကိုခေါ်ပြီး ခေါင်းဆောင်ကြီး ဆောက်လုပ်ထားတာပါ”

မြင်းလှည်းတစ်စီးကို မော်တော်ကားက ဟွန်းတီးပြီး ကျော်တက်ခဲ့သည်။ ဒက်ခ်စ်က နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ လှည်းမောင်းသမားသည် လှည်းပေါ်တွင် အိပ်ငိုက်လျက် ပါလာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုခြင်းမရှိ။ လေဆိပ်ကိုလည်း လှမ်းမြင်နေရသေးသည်။ သို့သော်လည်း လမ်းပေါ်တွင် မည်သည့် မော်တော်ယာဉ်မျှ မရှိချေ။

“အမှန်တော့ ဒီလမ်းကို လှည်းသမားတွေ သုံးခွင့်မရှိဘူး ခင်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ပြောလို့ဆိုလို့ မရပါဘူး”

ဒက်ခ်စ်က ထိုင်ခုံမှာမှီပြီး တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာသည်။ လယ်ကွင်းများကို သူတို့ ကျော်ဖြတ်လာကြသည်။ လယ်သမားများသည် အလုပ်လုပ်နေရာမှ မော်တော်ကားကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ကြသည်။ ပြီးတော့ မော်တော်ကားကို စိတ်မဝင်စားသည့်အမူအရာဖြင့် သူတို့အလုပ်ကိုပင် သူတို့ ပြန်လုပ်နေကြသည်။ မော်တော်ကား အရှိန်လျော့သွားသည်။ ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းမော့ကြည့်သည်။ မြို့တွင်းသို့ သူတို့ ဝင်စပြုသည်။

+

“တက်ဆပ်ပြည်နယ်ကကောင်တွေ ဘာကိုတွေ့နေကြတယ်ဆိုတာ ဘကြီး သေသေချာချာ သိပါတယ်။ ဘကြီးတို့ဟာ လူရူးလူမိုက်တွေလို့ သူတို့ထင်ကြတယ်။ သူငယ်နှစ်စားတွေလို့ ထင်ကြတယ်။ အချိန်တန်တဲ့အခါကျတော့ သူတို့ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူးဆိုတာ သူတို့ သဘောပေါက်သွားကြမှာပါ”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ပြောနေရင်း ထိုင်ရာမှထသည်။

ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းဆောင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ဟုတ်ဟုတ်ညားညား ပြောင်းလဲခြင်းကို မတွေ့ရ။ ခေါင်းပေါ်မှ ဆံပင်များပင် မည်းနက်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဆေးဆိုးထားလေသလားဟု ဒက်ခ်စ် တွေးနေမိသည်။

“အမှန်တော့ သူတို့ဟာ အရှူးတွေပဲ။ ဒီနေရာမှာ ရေနံရှိလိမ့်မယ်လို့ သူတို့ ထင်နေကြတယ်။ ကောင်းပါတယ်။ ထင်ကြစမ်းပါစေ။ ဘာမှမရှိဘူးဆိုတာကို သူတို့ သိဖို့ ငါးနှစ်ကနေ ခုနစ်နှစ်အထိတော့ ကြာမှာပဲ” ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူ့စကားကို ဆက်ပြန်သည်။ ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို အံ့ဩတကြီး လှမ်းကြည့်သည်။

“သူတို့ရဲ့ စမ်းသပ်တိုင်းထွာချက်တွေကို ဘယ်သွားထားမလဲ”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ပြုံးသည်။

“ရေနံရှာဖွေတဲ့ ဘူမိဗေဒပညာရှင်တွေဆိုတာလဲ ငွေပေးရင် ပြောခိုင်းသလို ပြောတာပါပဲကွာ”

“ဒါပေမဲ့ ...”

သို့သော်လည်း ဒက်ခ်စ်၏စကားကို ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဆက်ပြောခွင့်မပေး။ သူက ပြုံးရင်း ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဒါပေမဲ့ သူတို့ မှန်ပါတယ်။ ရေနံကြောကြီးက ဘကြီးတို့ ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်မှာ ဆက်ပြီးရှိနေတာ မဟုတ်လား။ ကမ်းကနေပြီး မိုင်ပေါင်းသုံးရာလောက်တော့ ဝေးသပေါ့။ ရေအောက်ကိုလဲ နှစ်မိုင်လောက် နက်သေးတယ်။ သူတို့ဆရာ အမေရိကန်တွေတောင် ဒါလောက်ကို အောင်မြင်အောင် တူးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငါးနှစ်လောက် ကြာအောင်တော့ သူတို့ ဒေါ်လာပေါင်းများစွာ အကုန်အကျခံရဦးမှာပဲ။ ဒီငွေတွေဟာ ဘကြီးတို့နိုင်ငံရဲ့ စီးပွားရေးအတွက်တော့ အများကြီး အထောက်အကူရမှာပေါ့။ ဘကြီးတို့တိုင်းပြည်ကို အမေရိကန် ကမ္ဘာ့လှည့်ခရီးသည်တွေ စိတ်ဝင်စားအောင်လဲ ဆွဲဆောင်နိုင်တာပေါ့။”

ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ အပြင်သို့ ကြည့်နေပြီးမှ ဒက်ခ်စ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ခေါ်သည်။

“ဟောဟိုက ချစ်သူတောင်တန်းဆိုတာကို လှမ်းကြည့်စမ်းပါဦး။ ဟိုတယ်ဆောက်ဖို့ အင်မတန်ကောင်းတဲ့နေရာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်အထိ ကမ္ဘာ့လှည့်ခရီးသည်မှ မလာသေးဘဲ”

“လာရမှာပေါ့ကွယ်။ ဟိုတယ်ဆောက်ဖို့ နေရာရှာချင်တဲ့အကြောင်း ပင်အမေရိကန် လေကြောင်းကုမ္ပဏီက ဘကြီးကို ကမ်းလှမ်းနေပြီ။ မြင်ကွင်းကလဲ ကောင်းရမယ်လို့ သူတို့က ပြောတယ်”

“ကုန်ကျတဲ့ငွေကို သူတို့ ခံမှာလား”

“ဒါပေါ့”

“မြေကို ဘယ်သူက ပေးမှာလဲ”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ပခုံးကို တွန့်ပြပြီး သူ့စားပွဲသို့ သွားပြန်ထိုင်သည်။

“ပထမဆုံး မြေကွက်ကို သိမ်းရမယ်။ ပြီးရင် သူတို့ကို ငှားရမယ်”

“မြေကွက်ကို ဘယ်သူ ပိုင်ပါသလဲ ခင်ဗျာ”

“အင်ပါရီ ပိုင်တယ်”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဒက်ခ်စ်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။ ဒက်ခ်စ်က သူ့ကုလားထိုင်သို့ ပြန်လာထိုင်သည်။

“လိုတာတွေအားလုံး ဘကြီး စဉ်းစားထားပြီးပြီပဲ။ ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ခေါ်တယ်ဆိုတာတောင် စဉ်းစားလို့ မရတော့ဘူး”

“ဒီစီမံကိန်းမှာ မောင်ဟာ သိပ်ကို အရေးကြီးတာပေါ့။ ဘကြီးတို့ထဲမှာ နိုင်ငံတကာအတွေ့အကြုံ ရှိတဲ့သူဆိုလို့ မောင်တစ်ယောက်တည်း ရှိတာ မဟုတ်လား။ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် စီမံကိန်းကော်မရှင်မှာ မောင့်ကို အကြီးအကဲအဖြစ် ခန့်လိုက်ပြီ”

ဒက်ခ်စ်က ပြင်နေသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“မောင် ဘာကို စဉ်းစားနေတယ်ဆိုတာ ဘကြီးသိပါတယ်။ ဘကြီးဟာ မရိုးသားတဲ့လူကြီး၊ စည်းကမ်းကလနား မထားတဲ့ အဘိုးကြီးလို့ စဉ်းစားနေတာ မဟုတ်လား။ မောင် မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘကြီး လုပ်နေသမျှတွေဟာ ဘကြီးတို့ ပိုက်ဆံများများ ပိုရဖို့ပဲ။ ကော်တီဝွေးနိုင်ငံရဲ့ လူနေမှုအဆင့်အတန်းကို မြှင့်တင်ပေးဖို့ပဲ”

ဒက်ခ်စ်သည် ထိုင်ရာမှထရင်း ပြုံးမိသည်။ သည်အဘိုးကြီး မည်မျှတော်ပြီး၊ မည်မျှ လူပါးခတ်တတ်ကြောင်းကိုပါ စဉ်းစားမိပြန်သည်။ လောဘကြီးလွန်းသည့် တက်ဆပ်ပြည်နယ်က ဟိုဂန်တို့လူစုနှင့် မာစယ်တို့တော့ သေဖို့သာ ပြင်ကြပေတော့။ အဘိုးကြီး၏ ထောင်ချောက်ထဲသို့ အားလုံး ဝင်ကုန်ကြပြီ ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ဇာတ်သိမ်းသော် မည်သို့ ဖြစ်လာဦးမည်နည်း။

ဟိုဂန်တို့လူစု ရေနံရှာဖွေမတွေ့ဘဲ ရှိမည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့၏ အခြားတွင်းများမှ ဆက်လက်တူးဖော်ကြရမည်။ မာစယ်ကလည်း သင်္ဘောကုမ္ပဏီကြီးနှင့် အဖတ်တင်နေမည်။ ထိုသင်္ဘောများကို ကော်တီဝွေးနိုင်ငံအလံများ လွှင့်ထူပြီး ပြေးဆွဲရတော့မည်။ အခွန်အတုတ်များကို ကော်တီဝွေးနိုင်ငံက ရမည်။ ထို့ကြောင့် ဟိုဂန်တို့လူစုနှင့် မာစယ်တို့ ဘာဖြစ်နေနေ၊ ကော်တီဝွေးနိုင်ငံနှင့် ခေါင်းဆောင်ကြီးကတော့ အကျိုးအမြတ်များကို ရရှိနေမည်သာ ဖြစ်ချေသည်။

“ဘကြီးကတော့ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု အံ့ဩစရာတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုးလို့ မဆုံးနိုင်တော့အောင် လုပ်နေတာကိုး”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ပြုံးပြန်သည်။

"အဲဒီတော့ အမေရိကန် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေ စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်အောင် ဘကြီးတို့ လုပ်ကြရတော့မယ်။ ကော်တီဌေးနိုင်ငံဟာ သိပ်ကို စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပြီး စိတ်ကူးယဉ်လို့လဲ ကောင်းတဲ့ တိုင်းပြည်ဖြစ်ကြောင်း သူတို့စိတ်ထဲမှာ စွဲလမ်းထင်မှတ်သွားအောင် လုပ်ကြရမယ်"

"ဒီလိုကိစ္စတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အင်မတန် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ဆောင်ရွက်ပေးနေတဲ့ ကုမ္ပဏီတွေ အမေရိကန်မှာ အများကြီးရှိပါတယ်။ သူတို့ကို ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေးဌာနတွေလို့ ခေါ်ကြပါတယ်။ အဲဒီကုမ္ပဏီတွေနဲ့ ကျွန်တော် အဆက်အသွယ်လုပ်ကြည့်ပါမယ်။ ဘယ်ကုမ္ပဏီတွေက ကျွန်တော်တို့ စိတ်ကြိုက် လုပ်ပေးနိုင်သလဲဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့"

"သိပ်ကောင်းတဲ့ အကြံဉာဏ်ပေါ့ မောင်ရာ"

ခေါင်းဆောင်ကြီးက စားပွဲပေါ်မှ ခေါင်းလောင်းကိုနှိပ်လိုက်သည်။ မိမိတို့၏ အစည်းအဝေး ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ဒက်ခ်စ် သိလိုက်သည်။

"ဒီနေ့ည ဘကြီးနဲ့ ညစာအတူတူစားပါ။ ဒီကိစ္စကို ထပ်ဆွေးနွေးကြသေးတာပေါ့"

အပြင်ခန်းထဲတွင် ဗိုလ်ကြီးမာရော့ဇ် စောင့်နေသည်။

"သံအမတ်ကြီးအတွက် နောက်ထပ် ဖိတ်ကြားချက်တစ်ခု ရှိနေသေးတယ်ခင်ဗျာ" ဟု သူက ရိုရိုသေသေ ဆီးပြောသည်။

"ဘာများလဲ"

"ခေါင်းဆောင်ကြီးသမီးရဲ့ ဖိတ်ကြားချက်ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျား။ ညနေ ငါးနာရီကျရင် သူ့အဆောင်ကို လက်ဖက်ရည်သောက် ကြွပါလို့ ဖိတ်ကြားထားပါတယ်"

ဒက်ခ်စ်က လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။ သုံးနာရီကျော်ကျော်သာ ရှိသေးသည်။ တစ်ရေးလောက်အိပ်ပြီး ရေချိုး၊ အဝတ်အစားလဲဖို့ အချိန် ကောင်းကောင်း ရသေးသည်။

"အခုလို ပြန်တွေ့ရမှာဖြစ်တဲ့အတွက် သိပ်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေပါတယ်လို့ အကြောင်းကြားလိုက်ပါ"

*

(၁၄)

ဂျရယ်မီဟက်ဒ်လေက မော်တော်ကား စက်အရှိန်ကို မြှင့်လိုက်သည်။ အားကောင်းသော အင်ဂျင်စက်သည် အသံပိုမြည်လာကာ တောင်ပေါ်သို့ အရှိန်နှင့် ပြေးတက်လာသည်။ တောင်အောက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ လှပသော မြင်ကွင်းသည် အသက်ရှူပင်မှားလောက်သည်။ ရိုးဗီးရားကမ်းခြေ မြင်ကွင်းကြီးကို မျက်စိတစ်ဆုံး မြင်တွေ့ရသည်။ ဟိုဘက်အစွန်တွင် မြေထဲပင်လယ် ရေပြင်ပြာပြာများနှင့် အနားကွပ်ထားသည်။ ဘေးတွင် ထိုင်လိုက်လာသည့် အမျိုးသမီးက သူ့ဘက်သို့ တိုးလာပြီး သူ့ကိုမှီထားသည်။ ဂျရယ်မီက မျက်လုံးကို စွေကြည့်သည်။ နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုတို့ မပွင့်တပွင့် ဟနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

“ရှင်တို့ အမေရိကန်လူမျိုးတွေနဲ့ အမေရိကန်မော်တော်ကားတွေကတော့ အံ့ဩစရာပဲနော်”

ဂျရယ်မီက ပြုံးသည်။ အမေရိကန်လူမျိုးနှင့် အမေရိကန်မော်တော်ကားများ အထင်ကြီး လေးစားစရာကောင်းခြင်းသည် အကြောင်းမဟုတ်။ ထိုကားပေါ်သို့ သူတို့လို အမျိုးသမီးကလေးများကို ပါအောင်ခေါ်တင်တတ်ဖို့သာ အရေးကြီးကြောင်း သူ တွေးနေမိသည်။

အမျိုးသမီးကို မသိမသာ သူ လှည့်ကြည့်မိပြန်သည်။ အမူအရာကိုကြည့်ရုံနှင့် သူသိသည်။ ရှေ့တစ်ကွေ့ဆိုလျှင် လမ်းဘေးမှာ အရိပ်ကောင်းကောင်း၊ အကွယ်ကောင်းကောင်းရှိသည်။

လမ်းဘေးအကွယ်ကလေးမှ လမ်းမပေါ်သို့ သူတို့မော်တော်ကား ပြန်မောင်းတက်လာသည့်အချိန်သည် နေအတန်ပင် စောင်းသွားပြီဖြစ်သည်။ မျက်နှာကို နေထိုးနေသောကြောင့် အမျိုးသမီးက ကားအမိုးရှိ နေကာကိုဆွဲချပြီး သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ပျက်သွားသည့် မိတ်ကပ်ပြန်ခြယ်ခြင်း၊ နှုတ်ခမ်းနှိဆိုးခြင်းများကို ပြုလုပ်နေသည်။ ပြီးတော့ ကိုယ်ကို ထိုင်ခုံပေါ်မှာမှီထားသည်။

“ကျွန်မဘဝမှာ ဒီလိုဖြစ်တာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ကတော့ ယုံမှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ”

ဂျရယ်မီက ဘာမှ ပြန်မဖြေချေ။ ဖြေစရာလည်း မလိုပေ။ ယခုအကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်သည်ဆိုလျှင်လည်း သူ၏လှုပ်ရှားပုံများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် နောက်ဆုံးအကြိမ် မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကိုပါ ဂျရယ်မီ အကဲခတ်မိထားသည်။

“ကျွန်မကို ရှင် မယုံဘူး မဟုတ်လား”

“ယုံပါတယ်ဗျာ”

ဂျရယ်မီက ပြုံးသည်။ ဂျရယ်မီ၏ပါးစပ်ထဲမှ စီးကရက်ကို သူက လှမ်းဆွဲယူပြီး ဖွာသည်။ ထို့နောက် ဂျရယ်မီ၏ နှုတ်ခမ်းထဲသို့ ပြန်တပ်ပေးသည်။ မီးခိုးများကို ဖြည်းဖြည်းချင်း မှုတ်ထုတ်နေသည်။

“ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မတောင် နားမလည်တော့ဘူး။ ကျွန်မရင်ထဲကို ဘာတွေ ရောက်လာမှန်း မသိတော့ဘူး”

ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ ဂျရယ်မီက ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောမိလေတော့သည်။

“မင်းမသိပေမယ့် ကိုယ်သိပါတယ်။ မင်း ရင်ထဲကို ရောက်လာတာက ကိုယ်ပါ”

“မနောက်ပါနဲ့။ ကျွန်မ အတည်ပြောနေတာ”

သို့သော်လည်း အမျိုးသမီးကပါ ရောရယ်သည်။

“ကိုယ် မနောက်ပါဘူး”

အမျိုးသမီးက နာရီကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ကျွန်မတို့ ဟိုကိုရောက်အောင် ဘယ်လောက် မောင်းရဦးမှာလဲ”

“မပြောတတ်ဘူး။ အကောက်ဌာနတွေမှာ ဘယ်လောက်ကြာအောင် အစစ်ဆေးခံနေရမလဲဆိုတာပေါ်မှာ တည်တယ်။ နှစ်နာရီလောက်တော့ ကြာလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“နှစ်နာရီတောင်မှလား” သူ့အသံသည် စိတ်ညစ်သွားပုံရသည်။

“ဘာများ ထူးမှာလဲကွာ။ ဘယ်သူက တို့ကို စစ်နေမှာလဲ”

“ကျွန်မယောက်ျားက စစ်မှာပေါ့။ ရှင်နဲ့နှစ်ယောက်တည်း ကားစီးပြီး လိုက်လာတာကို သူ မကြိုက်ဘူး”

“သူ့ကို လိုက်ခဲ့ဖို့ ကိုယ်ခေါ်သားပဲ။ သူက တခြားလူတွေနဲ့ သင်္ဘောစီးပြီး သွားချင်နေတာ မဟုတ်လား”

“ဒါက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူးလေ။ ကျွန်မတို့ ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်ကြာနေတာလဲဆိုတာကို သူ သိချင်မှာပဲ”

“ဓာတ်ဆီကုန်သွားလို့လို့ ပြောလိုက်ပေါ့ကွာ”

ဂျရယ်မီက မော်တော်ကားရှေ့ရှိ ရေဒီယိုခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ဒီတာလီယန်သီချင်းသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ သို့မှသာ စကားပြတ်တော့မည်ဟု သူထင်သည်။ အမျိုးသမီးကို မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

အမျိုးသမီးက ကားထိုင်ခုံနောက်မှိုကို မှီထားသည်။ မျက်လုံးများ မှိတ်ထားသည်။ ဘာတွေများ စဉ်းစားနေသနည်းဟု ဂျရယ်မီက တွေးကြည့်နေမိသည်။ ဂျာမန်အမျိုးသမီးများသည် အထူးအဆန်းများဖြစ်ကြသည်။ ယခု သူတွေ့နေရသည့် မာလင်းဗွန်ကပ်ပင်က ပို၍ ထူးဆန်းနေသေးတော့သည်။

အခြားသော ဂျာမန်အမျိုးသမီးများထက် တစ်မူထူးခြားပြီး သူက ပို၍ ထူးဆန်းနေသည်မှာ သူ့ယောက်ျား ဖရစ်ဗွန်ကပ်ပင်ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရာအကြောင်းရှိသည်။

ဖရစ်ဗွန်ကပ်ပင်သည် ဂျာမန် လက်နက်စက်ရုံပိုင်ရှင်ကြီး ဘေရွန်ဗွန်ကပ်ပင်၏ ဒုတိယမြောက် သား ဖြစ်သည်။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ငွေရောင်ဆံပင်နှင့် လူချောတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် စစ်ကြီး တကယ်မဖြစ်မီ အချိန်ကလေးမှာပင် သူ့လေယာဉ်ပျံကို ရန်သူ၏ ပစ်ချခြင်းခံရသောကြောင့် လေတပ်မှ ထုပ်ပစ်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။ သူနှင့် စတင် တွေ့ဆုံစဉ်က ဗွန်ကပ်ပင်သည် မိန်းမလျှာတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု ဂျရယ်မီ ထင်ခဲ့မိသည်။ သူ၏ လှုပ်ရှားပုံများကိုကြည့်ပြီး ထင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် တင်းနစ်ကစားကြသည်။ ဂျရယ်မီကို ဗွန်ကပ်ပင်က အလွယ်ကလေးနှင့် အနိုင်ရလိုက်သည်။ ပွဲပြီးသောအခါ ကလပ်ထဲသို့ တစ်ခုခုလိုက်သောက်ရန် သူက ဖိတ်သည်။

သူဖိတ်သည့်အတိုင်း လိုက်သွားမိရာမှ မာလင်းဗွန်ကပ်ပင်နှင့် သူ စတင်တွေ့ဆုံခြင်းဖြစ်သည်။ မာလင်းသည်သည် ဆင်ခြေလျှောကလေးရှိ စားပွဲတစ်လုံးတွင် အခြားအမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် ထိုင်ပြီး စကားပြောနေကြသည်။

“ကျွန်တော့်ဇနီးပါ။ ဒါ မစ္စတာဂျရယ်မီဟက်ဒ်လေ။ မစ္စတာဟက်ဒ်လေက တင်းနစ်သိပ်တော်တာပဲ မာလင်း” ဟု ဗွန်ကပ်ပင်က ပြောသည်။ ဂျရယ်မီက ပြုံးရင်း လက်ကို ဆန့်တန်းပေးလိုက်သည်။

“ဒါလောက်လဲ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားယောက်ျားက ကျွန်တော့်ကို အသာကလေး အနိုင်ကစားသွားတာပါ”

မာလင်းက ပြုံးသည်။

“ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ဖရစ် စိတ်အဝင်စားဆုံးဟာ တင်းနစ်ပဲ”

ထိုစကားကို သူက သေသေချာချာနားစွင့်လိုက်မိသည်။ ထိုစကားထဲတွင် အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခု ပါနေကြောင်း သူ ခန့်မှန်းမိလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း မာလင်းက သူနှင့်ရှိနေသည့် အမျိုးသမီးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသောကြောင့် ဘာမှ ဆက်မပြောဖြစ်။ ခဏကြာတော့ စားပွဲထိုးက စားစရာသောက်စရာများ လာချပေးသွားသည်။ ဖရစ်ဗွန်ကပ်ပင်နှင့် မာလင်းတို့ လင်မယားသည် ပြင်သစ်ပြည် ရီးဗီးရားကမ်းခြေသို့အသွား အီတလီမှာ ခဏဝင်နားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ရက်ပိုင်းအတွင်း ရီးဗီးရားသို့ သူတို့ ခရီးဆက်ကြမည်။

ခဏကြာတော့ ဂျရယ်မီ၏ညီအငယ် တော်မီရောက်လာသည်။ ဂျရယ်မီက ကျွန်လူများနှင့် သူ့ညီကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။ တော်မီအတွက်လည်း နောက်ထပ် အရက်မှာပေးသည်။။

“သဘောအခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ” ဟု ဂျရယ်မီက တော်မီကို မေးသည်။

“အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီလို့ ကပ္ပတိန်က ပြောတယ်။ မနက်ဖြန်မနက် အင်တိုင်ဘီမြို့ကို ကျွန်တော်တို့ သွားလို့ရပြီ”

“ဖေဖေကတော့ သဘောကျမှာပဲ။ ဒီလိုဆိုရင် မင်း သဘောနဲ့ပဲ သွားတော့။ ငါ မော်တော်ကားမောင်းပြီး လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဟိုနားမှာ ကျွန်တော်မြင်ခဲ့တဲ့ ဇိမ်ခံသဘော အသစ်တစ်စီး ထင်တယ်” ဟု ဗွန်ကပ်ပင်က ဝင်မေးသည်။ ဂျရယ်မီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အဝေးကြီးက လှမ်းမြင်ရတာတောင် ကျွန်တော်တော့ သိပ်ကို သဘောကျနေပြီဗျာ။ အင်မတန်လှတဲ့ သဘောပဲ”

“ခင်ဗျားတို့လဲ ရီးစီးရားကို သွားကြမှာမဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်ညီနဲ့ ခင်ဗျားတို့လင်မယား လိုက်သွားကြရင် အဆင်ပြေတာပေါ့။ သဘောကိုလဲ ခင်ဗျားစိတ်တိုင်းကျ ကြည့်ရတာပေါ့”

“ကောင်းတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ...” ဗွန်ကပ်ပင် မာလင်းကို ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“ကျွန်မယောက်ျား စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်မှာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာရှင်။ သဘောစီးဖို့ကိုလဲ သူ သိပ်သဘောကျတာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ အမြဲတမ်း လှိုင်းမူးတတ်တယ်”

“ဒါဆိုရင်လဲ ကျွန်တော့်မော်တော်ကားနဲ့ ခင်ဗျား လိုက်ခဲ့ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ညနေပိုင်းလောက် ရောက်သွားကြမှာပဲ”

ဂျရယ်မီက ဝင်ပြောသည်။ မာလင်းက ခေါင်းခါပြသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မစ္စတာဟက်ဒ်လေ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့အတွက် သိပ်ပြီး တာဝန်ကြီးနေပါမယ်”

သို့သော်လည်း ဗွန်ကပ်ပင်က မမျှော်လင့်ဘဲ ဝင်ပြောသည်။

“ဒါ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အကြံဉာဏ်ပဲ။ ကိုယ်လဲ ပင်လယ်ထဲမှာ တစ်ရက်လောက် အချိန်ဖြုန်းခွင့် ရသွားတာပေါ့။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာဟက်ဒ်လေ။ ခင်ဗျားပေးတဲ့အကြံဉာဏ်ကို ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံလိုက်ပါတယ်”

သူတို့ ထွက်သွားကြသောအခါ တော်မီက ပြုံးသည်။

“တို့အစ်ကိုကတော့ ဒီအမျိုးသမီးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ပွပေါက်တိုးဦးတော့မှာပဲ”

“မင်း ဒီကိုရောက်မလာခင် ဆယ်မိနစ်လောက်ကမှ သူနဲ့ စတွေ့ရတာပါကွာ” ဂျရယ်မီက ရယ်သည်။

“တချို့ လူတွေဟာ အမြဲတမ်း ကံကောင်းနေကြတယ်”

တော်မီက သူ့ခေါင်းကို ယမ်းခါရင်း ပြောသည်။

“ကဲ ... နောက်တီးနောက်တောက်နဲ့ အရေမရ အဖတ်မရစကားတွေ ပြောမနေနဲ့တော့ တော်မီ။ တို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရတဲ့အချိန်တွေ ကုန်တော့မယ်”

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“ဂျင်မိနဲ့ ဖေဖေတို့ ပြန်ရောက်လာကြတော့မယ်။ ဘော့စတွန်ကို ဘာဖြစ်လို့ လေယာဉ်ပျံနဲ့ ပြန်သွားကြတယ်ဆိုတာလဲ မင်း သိထားသားပဲ”

“ကွန်ဂရက်လွှတ်တော် ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်နဲ့ ဂျင်မီကို အရွေးခံခွင့် ပေးလိမ့်မယ်လို့ ထင်သလား။ တကယ် ထင်သလားလို့ ကျွန်တော် မေးတာပါ”

“သူတို့က လက်မခံရင်လဲ အရေးမကြီးပါဘူးကွာ။ သူတို့ လက်ခံလာအောင် ဖေဖေ ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဖေဖေ ပြောသမျှ သူတို့ လက်ခံကြတာပဲ”

“ဒါဆိုရင် ဘာအရေးလဲဗျာ။ ရွေးကောက်ပွဲလုပ်ဖို့က တစ်နှစ်လောက်လိုသေးတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေဖို့ အချိန်တွေ အများကြီး ကျန်ပါသေးတယ်”

“မင်းဟာ အကြောင်းမဲ့ မင်းကိုယ်မင်း ကလေးလေး ထင်နေတာ။ ဖေဖေအကြောင်းကို မင်းလဲ သိသားနဲ့။ ရွေးကောက်ပွဲအတွက် မဲဆွယ်ပွဲတွေစဖို့ လိုပြီလို့ ဖေဖေထင်ရင် ချက်ချင်းကောက်လုပ်တတ်တာ မဟုတ်လား။ ဒီလိုလုပ်ပြီဆိုရင် တို့အားလုံး ဝင်ပါရတော့မယ်။ လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်လောင်းဖြစ်တဲ့ ဂျင်မီတစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဆိုင်တော့တာ မဟုတ်ဘူး။ တို့တစ်အိမ်သားလုံးနဲ့ ဆိုင်တယ်လို့ ဖေဖေက သဘောထားတာ မဟုတ်လား”

+

ဖိမ်ခံသဘောသည် ကိုယ်ပိုင်ဆိပ်ကမ်းတွင် ဆိုက်ကပ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ဂျရယ်မီတို့ ကားဝင်သွားသောအခါ တော်မီနှင့် ဖရစ်ဗွန်ကပ်ပင်တို့ နှစ်ယောက်က အိမ်ရှေ့ပန်းခြံထဲမှာ ထိုင်နေနှင့်ကြသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် သူတို့ကား ထိုးရပ်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည့်အချိန်မှာပင် ဗွန်ကပ်ပင်က လှမ်းမေးသည်။

“ဘယ်လိုလဲ။ ကားနဲ့လာရတာ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

“သိပ်ကောင်းတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ လမ်းမှာ ဆီကုန်သွားလို့” မာလင်းက အလျင် ဖြေသည်။

“ကျွန်တော် အသုံးမကျတာပါဗျာ။ ဆီကို သတိထားမကြည့်မိလိုက်ဘူး။ မထွက်ခင်ကတည်းက ဆီဖြည့်သွားဖို့ကောင်းတာ” ဟု ဂျရယ်မီက စကားဝင်ဆက်သည်။

“ဒါမျိုး ဖြစ်တတ်ပါတယ်ဗျာ။ ဒါလင်ရေ ... မင်း သိပ်ပင်ပန်းနေရောပေါ့။ လာ ... တို့အခန်းကို လိုက်ပြမယ်”

ဗွန်ကပ်ပင်က ဂျရယ်မီကို ပြန်ဖြေပြီး တစ်ဆက်တည်း မာလင်းဘက်သို့ လှည့်ပြောကာ ထိုင်ရာမှထသွားသည်။

“အို ... သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ ကားနဲ့ခေါ်လာခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာဟက်ဒီလေ” မာလင်းက ဂျရယ်မီကို လှည့်ပြောသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ။ ဒီအိမ်မှာလဲ အားမနာပါနဲ့”

သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားကြသောအခါ တော်မီက သူ့အနားသို့ လာရပ်သည်။ ထို့နောက် မော်တော်ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်သည်။ ဂျရယ်မီက မော်တော်ကားသိမ်းရန် အိမ်နောက်ဘက်သို့ မောင်းလာခဲ့သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဒီအချိန်ရောက်လာလို့ ကျွန်တော် စိတ်အေးသွားတယ်ဗျာ။ အခြေအနေတွေက နည်းနည်း တင်းမာနေပြီ”

“ဘာကို ပြောတာလဲ” ဂျရယ်မီက သူ့ညီကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ငတိကြီးက သိပ်ကြိုက်ပုံမရဘူး။ ကျွန်တော်ကလဲ သူထင်သလို ထင်နေတာပဲ။ သူ တော်တော် စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရတယ်”

“ဟုတ်လား။ နေစမ်းပါစေကွာ။ သူ့ဒုက္ခနဲ့သူပဲဟာ။ ကဲ ... လာ။ တစ်ခုခု သွားသောက်ကြရအောင်”

ဂျရယ်မီ ကားကိုရပ်ခဲ့ပြီး ပြောသည်။ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် အကြောင်းကိုလည်း တွေးကြည့်လိုက်မိသည်။

+

ညစာစားသောအခါ မာလင်း ဆင်းမလာချေ။ သူတို့သုံးယောက်သာ တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် စားနေကြသည်။ နောက် တစ်ရက် နှစ်ရက်ဆိုလျှင် အိမ်သို့အခြားသူများ ရောက်လာကြဦးမည်။ ယခု ပါရီမြို့တွင် သူတို့ ဈေးဝယ်နေကြသည်။ နယူးယောက်မြို့တွင်ရှိနေသော သူ့မရီး၊ ဂျင်မ်၏ဇနီးတို့နှင့် သူတို့ ကလေးနှစ်ယောက်လည်း လာကြမည်။ ဂျင်မ်နှင့် သူ့အဖေက ဘော့စတွန်မြို့မှ တိုက်ရိုက်လာမည်။

“ဒီနေ့ည အစ်ကို မော်တော်ကား သုံးဦးမလား” ထမင်းစားပြီးကြသောအခါ တော်မီက လှမ်းမေးသည်။
ဂျရယ်မီက ခေါင်းခါပြသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် မြို့ထဲကို သွားလိုက်ဦးမယ်”

“သွားလေ။ ငါတော့ စောစော အိပ်တော့မယ်”

“ခင်ဗျားအတွက် အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်ပါ လိုက်ခဲ့ပါရစေ”

ဗွန်ကပ်ပင်က တော်မီကို လှမ်းပြောသည်။

“လိုက်လာမယ်ဆိုရင် သိပ်ကို ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် ခဏနေရင် ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်။ မာလင်း ကျွန်တော့်ကို စောင့်မနေဖို့ သွားပြောလိုက်ဦးမယ်” ဟု ပြောပြီး ဗွန်ကပ်ပင် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သောအခါ တော်မီက ဂျရယ်မီကို လှမ်းကြည့်သည်။

“အစ်ကို ဘယ်လိုထင်သလဲ။ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်တည်းကိုတော့ သူ ထားခဲ့ပြီး လွတ်လပ်ခွင့်ထပ်ပေးတဲ့ သဘောမျိုးတော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး”

“တို့နှစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

ဂျရယ်မိက ဘဏ္ဍာစိုးနှင့် စားပွဲထိုးများကို မေးငေါ့ပြသည်။

“ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို အစ်ကို သိပါတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ။ ငါ စောစော အိပ်တော့မှာပါ”

+

ဂျရယ်မိက ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီးတစ်ထည်နှင့်လည်း သူ့ကိုယ်ကို အားပါးတရ ပွတ်တိုက်နေသည်။ သူ့ခါးတွင် မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ချည်ရင်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကို လှမ်းယူသည်။ မီးညှို့ဖွာရင်း သူ့ကိုယ်သူ မှန်ထဲမှာ ပြန်ကြည့်နေသည်။ များစွာလည်း ကျေနပ်သွားမိသည်။

သူ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်သည် ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်ပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်အလေးချိန်သည်လည်း သူ စစ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့သည့် ၁၉၄၁ ခုနှစ်က ကိုယ်အလေးချိန်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ယခု ၁၉၄၉ ခုနှစ်ဖြစ်ရာ ရှစ်နှစ်ပင် ကြာခဲ့ပြီ။ သို့သော်လည်း ဟိုတုန်းကအတိုင်း သူ သန်မာထွားကျိုင်းဆဲပင် ဖြစ်သည်။ သူ စစ်ထဲသို့ ဝင်သည့်အချိန်က သူ့အသက်သည် နှစ်ဆယ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ သို့သော်လည်း မနေ့ကမှ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သလို သူ ပြန်ပြီး သတိရနေသည်။

“စစ်ထဲသာ ဝင်ကြတော့။ တစ်နှစ် မကြာခင်အတောအတွင်းမှာ ဖေဖေတို့တိုင်းပြည်ကလဲ စစ်ထဲဝင်ပြီး တိုက်ရလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် အခုကတည်းက သားတို့ ကြိုပြီး ဝင်ထားရင် ဖေဖေတို့တိုင်းပြည် စစ်ထဲဝင်တိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ သားတို့လဲ အသားကျပြီးသလောက် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်” ဟု သူတို့အဖေက တိုက်တွန်းခဲ့သည်။

အဖေ၏ တိုက်တွန်းမှုဖြင့် ဂျင်မိက လေတပ်ထဲ ဝင်သည်။ သူက ကြည်းတပ်ထဲ ဝင်သည်။ ၁၉၄၂ ခုနှစ်သို့ ရောက်သောအခါ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များရှိ စစ်မြေပြင်များသို့ ရောက်နေခဲ့ကြသည်။ နိုင်ငံခြားစစ်မြေပြင်သို့ ရောက်သည့်လ၏ နောက်ဆုံးနေ့တစ်နေ့တွင် သူက မြေပြင်ပေါ်တွင် စစ်ဆင်နေသည်။ ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့အစ်ကို၏လေယာဉ်ပျံအုပ်စု အမှတ်အသားပါသော လေယာဉ်ပျံများကို တွေ့ရသည်။ ဂျာမန်တပ်များက သူတို့ကို

ဝိုင်းတိုက်နေသည်။ သူတို့တပ်များ ရန်သူ၏ ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့ခြင်းကို ခံနေရခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အစ်ကို၏ လေတပ်က ရန်သူများကို ဗုံကြဲတိုက်ခိုက်သည်။ သို့ဖြင့် သူတို့ အသက်ရှူချောင်ခဲ့ကြရသည်။

ဂျရယ်မီသည် ထိုတိုက်ပွဲတွင် ဗိုလ်ရာထူးသို့ တိုးမြှင့်ပေးခြင်းခံရသည်။ အင်ဒိုင်းယိုကမ်းခြေတိုက်ပွဲတွင် ဗိုလ်ကြီး ဖြစ်လာသည်။ ဗိုလ်မှူးရာထူးကို နော်မန်ဒီကမ်းခြေတိုက်ပွဲတွင် ရရှိသည်။ ဗိုလ်မှူးရာထူးသာမက သူ့ရဲကောင်းဘွဲ့နှစ်ခုကိုလည်း ချီးမြှင့်ခံခဲ့ရလေသည်။

ထိုသို့ သူ့ရဲကောင်းဘွဲ့များ ရအပြီး သူ၏ စစ်မှုထမ်းခြင်းသည်လည်း ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်လေတော့သည်။ တိုက်ပွဲတွင် ဒဏ်ရာအနည်းငယ်ရသောကြောင့် ဆေးရုံတက်ရသည်။ ဆေးရုံမှဆင်းသောအခါ သူ့ကို စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်သို့ တွဲဖက်ပေးသည်။ သူကလည်း စောဒကမတက်ခဲ့။ စစ်မြေပြင်မှာ သူ ကျေနပ်အောင် တိုက်ခဲ့ပြီးပြီ။ သို့သော် ဂျင်မ်ကမူ ဧရာမဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံကြီးများကို ဆက်လက်မောင်းနှင်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စစ်ထဲမှ ဂျင်မ် ထွက်လာသောအခါ ဗိုလ်မှူးကြီးရာထူးဖြင့် ထွက်လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့ တပ်ကထွက်ပြီး နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် အင်တိုက်ဘီကမ်းခြေရှိ သူတို့အဖေပိုင်သည့် နွေရာသီအနားယူအိမ်ကလေးမှာ သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ချိန်းပြီး တွေ့ကြသည်။ သည်အိမ်ကလေးကို လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက သူတို့အဖေ ပိုင်ခဲ့သည်။ သူတို့မိသားစုလည်း နွေရာသီပေါင်းများစွာ လာရောက် အနားယူခဲ့ကြဖူးသည်။

ထိုအိမ်ကလေးသို့ သူတို့နှစ်ယောက် ရောက်သောအခါ အိမ်စောင့် ဖရန်ကျိုက်စ်နှင့် သူ့ဇနီး ထမင်းချက်အဘွားကြီးက သူတို့ကို ဆီးကြိုသည်။ စစ်အတွင်း၌ ဤအိမ်ကို မပျက်စီးအောင်၊ ဂျာမန်များမသိမ်းအောင် သူတို့ မည်သို့ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြကြောင်းများကို ပြောပြသည်။ သို့သော်လည်း အိမ်ကို ကောင်းစွာ ပြုပြင်ထားနိုင်ခြင်း မရှိသောကြောင့် တစ်အိမ်လုံး ပွစာကျနေသည်။ ခြံထဲတွင်လည်း မြက်များက ရှည်လျားစွာပေါက်ပြီး ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ဖြစ်နေကြသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြန်ပြောခဲ့သည်။ အမှန်တော့ သည်အိမ်ကို ဂျာမန်များ မသိမ်းခြင်းမှာ သူတို့အတွက် အသုံးမဝင်သောကြောင့်သာ ဖြစ်လေသည်။

အိမ်စောင့်အဘိုးကြီးလင်မယား ပြန်ထွက်သွားသောအခါကျမှ သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နိုင်ကြတော့သည်။ ဂျင်မ်သည် ဂျရယ်မီထက် လေးနှစ်မျှသာ ပိုကြီးသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ခေါင်းမှခပ်ပင်များ ဖြူစပြုနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ စစ်ကာလအတွင်းက တိုက်လေယာဉ်ပျံများ၊ ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံများကို မနားမနေ မောင်းနှင်ခဲ့ရသည့် အမှတ်အသားလက္ခဏာများ ဖြစ်လေသည်။ သူနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လျှင် ဂျရယ်မီသည် တစ်စုံတစ်ရာ

ပြောင်းလဲခြင်းမရှိ။ ဆေးရုံပေါ်တွင် အချိန်ကြာမြင့်စွာ အနားယူခဲ့ရသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ပေါ့ပါးသည့် တာဝန်များကို စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်တွင် ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည်ကတစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ကျန်းမာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“မင်းရတဲ့ဒဏ်ရာ သိပ်ကြီးသလား” ဟု ဂျင်မ်က ဂျရယ်မီကို ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“ခြစ်မိရုံသာသာလောက်ပါ။ မကြီးပါဘူး။ အစ်ကိုကော ဘယ်လိုလဲ”

“ငါ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ သူတို့ ငါ့ကို ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူးလေ” ဂျင်မ်က ထိုသို့ပြောသော်လည်း စိတ်ချမ်းသာသည့်လေသံမျိုး မဟုတ်။

“အစ်ကိုကို သူတို့ ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူးလို့တော့ ဘယ်ပြောလို့ရမလဲ။ စစ်ထဲက အစ်ကို အလွယ်တကူထွက်လို့မှ မရဘဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ ကံကောင်းပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ မင်း ကံကောင်းတယ်။ မင်းတိုက်ခဲ့ရတာတွေက စစ်သားတွေ၊ မင်းက မတိုက်ရင် မင်းကိုသတ်မယ်။ ဒါကြောင့် မင်းကို မသတ်နိုင်အောင် မင်းက သူတို့ကို ပြန်သတ်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ဘဝက ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ငါ ကြံချလိုက်တဲ့ဗုံးက ဘယ်သူတွေကို ချေမှုန်းပစ်မယ်ဆိုတာ မသိနိုင်ဘူး။ မကောင်းသူထိပ် ကောင်းသူထိပ်ပဲ” ဂျင်မ်၏လေသံသည် နာကြည်းနေပုံရသည်။

“နေပါဦး ဂျင်မ်။ ဂျာမန်တွေအတွက်တော့ ခင်ဗျား စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဘယ့်နှယ်ကြောင့် ဖြစ်ရမှာလဲ။ ငါပြောနေတာက ဒါမဟုတ်ဘူး။ ငါသတ်နေရတဲ့လူတွေဟာ စစ်သားတွေမဟုတ်ဘူး။ နာဇီတွေမဟုတ်ဘူး။ မိန်းမတွေရော ကလေးတွေရော ချမ်းသာပေးနိုင်တဲ့ဘဝကို ပြောနေတာ။ မိန်းမနဲ့ကလေးပေါင်း ဘယ်လောက်များများ ငါသတ်ခဲ့ရတယ် ထင်သလဲ။ ဒီအချိန်မှာ တို့ရဲ့ ရန်သူတွေဖြစ်တဲ့ ဂျာမန်စစ်သားတွေကတော့ ရှေ့တန်းမှာ လုံလုံခြုံခြုံနဲ့”

“ဒါကလဲ ကျွန်တော်တို့က စလုပ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ဟော်လန်တို့၊ ပိုလန်တို့၊ ပြင်သစ်တို့၊ အင်္ဂလန်မှာ သူတို့ ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ။ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ စစ်နဲ့ဘာမှမဆိုင်တဲ့ မိန်းကလေးတွေ၊ ကလေးတွေ အပေါ်ကိုပဲ သူတို့ ဗုံးကြဲခဲ့ကြတာပါဗျာ”

“သူတို့ စလို့ တို့က ပြန်လုပ်ရတယ်ဆိုတာကော မှန်သလား”

“မမှန်ပါဘူး။ စစ်ဆိုတာ ဘာတစ်ခုမှ မမှန်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ စစ်ဖြစ်လာပြီဟေ့ဆိုရင် ဘာကိုမှ စဉ်းစားနေနိုင်တော့တာ မဟုတ်ဘူး။ တရားသည်ဖြစ်စေ၊ မတရားသည်ဖြစ်စေ လုပ်ရတော့တာပဲ။ ကိုယ်က သူ့ကို မသတ်ရင် သူက ကိုယ့်ကို သတ်လိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ခေတ်မှာ စစ်စဉ်းကမ်းဆိုတာတွေကို ကျူးကျော်သူတွေကသာ လုပ်နေကြတာပါဗျာ။ သူတို့လုပ်တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ကလဲ လိုက်လုပ်နေကြရတာ မဟုတ်လား။ စားပွဲမှာ ရန်သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး စစ်စဉ်းကမ်းတွေကို တိုင်ပင်ရေးဆွဲနေလို့ ဖြစ်နိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ဂျရယ်မိက စီးကရက်လှမ်းယူပြီး မီးညှိနေသည်။ ဂျင်မိက သူ့ညီကို လှမ်းကြည့်သည်။ ညီဖြစ်သူ၏ အတွေးအခေါ်များကြောင့်လည်း သူ လေးစားမိလိုက်သည်။

“မင်းပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ငါ သိပ်ကို စိတ်ကုန်သွားပြီ။ သိပ်ကို ငြီးငွေ့သွားပြီ။ ဒါလောက်နဲ့ပဲ တော်လောက်ပါပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါလောက်နဲ့ပဲ တော်လောက်ပါပြီ။ စစ်လဲ ပြီးသွားပြီမဟုတ်လား။ အနည်းဆုံး ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်အတွက်တော့ စစ်မှုထမ်းစရာ မလိုတော့ပါဘူး”

“ဒီလိုပဲ ဖြေရတော့တာပါပဲကွာ” ဂျင်မိက စိတ်မသက်မသာနှင့် ပြောသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဖရန်ကျိုက်စ် ရောက်လာပြီး ညစာ အသင့်ပြင်ပြီးကြောင်း ပြောသည်။ သူတို့လည်း ထမင်းစားခန်းထဲသို့ လိုက်သွားကြသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ ပန်းအိုးတစ်လုံးကို ပန်းများဝေဝေဆာဆာနှင့် ပြင်ဆင်ထားသည်။ စားပွဲစွန်းနှစ်ဖက်တွင်လည်း ဖယောင်းတိုင်များကို ထွန်းထားသည်။ ဝိုင်အရက်တစ်ခွက်စီ သောက်ပြီးသည့်အချိန်မှာပင် အိမ်ရှေ့သို့ ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်သံ ကြားသည်။ မည်သည့်ဧည့်သည်မျှ လာစရာအကြောင်းမရှိသောကြောင့် သူတို့ချင်း အပြန်အလှန်ကြည့်မိကြသည်။ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်သွားကြသောအခါ တက္ကစီကားတစ်စီးပေါ်မှ ဆင်းလာသော သူတို့အဖေကို တွေ့ကြရသည်။ သူတို့မျက်လုံးများကိုပင် သူတို့ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားကြသည်။

“သားတို့ကို ဘယ်နေရာမှာ ရှာရင် တွေ့မယ်ဆိုတာ ဖေဖေ သိပ်သိတာပေါ့” ဟု သူတို့အဖေက ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။

သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကလည်း ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်ရင်း အဖေဆီသို့ ပြေးသွားကြသည်။ ညစာစားကြသောအခါ မေးခွန်းပေါင်း ထောင်သောင်းကို မေး၍မဆုံးရှိကြပါ။ စစ်အတွင်း ကွဲကွာနေသည့် ကာလတစ်လျှောက်တွင် ကြုံတွေ့ခဲ့ကြရသောအကြောင်းများ အိမ်သားတို့၏အကြောင်းများ၊ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတို့၏အကြောင်းများကို အပြန်အလှန် မေးကြ ဖြေကြသည်။ စစ်ကာလတစ်လျှောက်လုံး ထိုအိမ်ကလေးကို အသုံးမပြုဘဲ ထားခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ထိုနှစ်မှစပြီး ထိုအိမ်ကလေးသည် လူမပြတ်တော့။ စစ်ထဲမှထွက်လာပြီး နောက်တစ်လအကြာ (၁၉၄၅)ခုနှစ်၊ ဇွန်လတွင် ဂျင်မ် လက်ထပ်သည်။ ယခုဆိုလျှင် သားလေးနှစ်ယောက်ပင် ရနေပြီ။ ဂျမ်းစ်ဟက်ဒ်လေက ဂျင်မ်ကို သူ့အလုပ်ထဲသို့သွင်းပြီး တစ်စတစ်စဖြင့် လုပ်ငန်းတာဝန်များကို လွှဲအပ်ပေးသွားသည်။

ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်မှ ဂျရယ်မီ ဘွဲ့ရသည့်နှစ်မှာပင် ဂျင်မ်သည် လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို တာဝန်ယူကာ ဦးစီးလုပ်ကိုင်နိုင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ စစ်ထဲသို့ လိုက်သွားရသည့်အတွက် ဂျရယ်မီက ကျောင်းတစ်နှစ် ပြန်တက်ရသေးသည်။ ဘွဲ့ရပြီးသောအခါတွင် သူ့ဘဝရှေ့ရေးသည် မည်သို့မျှ မသေချာဘဲ ယောင်ခြောက်ဆယ် ဖြစ်နေတော့သည်။

ဟက်ဒ်လေကို စစ်လျော်ကြေးကော်မရှင်တွင် အစိုးရက တာဝန်ပေးအပ်သည်။ သားလတ်ဂျရယ်မီကို သူ၏လက်ထောက်အဖြစ်နှင့် ယင်းကော်မရှင်မှာပင် အလုပ်ခန့်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် နှစ်နှစ်လုံးလုံး ဥရောပနိုင်ငံပေါင်းများစွာရှိ အစိုးရရုံးများတွင် ဂျရယ်မီ လှည့်လည် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရလေသည်။ သူကိုယ်တိုင်က ရုပ်ချောသူတစ်ယောက်လည်းဖြစ်ပြန်၊ မိဘကလည်း ချမ်းသာကြွယ်ဝပြန်၊ ဆက်ဆံပေါင်းသင်းရေးမှာလည်း ဝင်ဆံ့သူဖြစ်ပြန်သောကြောင့် သွားလေရာတွင် ဂျရယ်မီ မျက်နှာပွင့်လန်းခဲ့လေသည်။

ဥရောပတိုက်တွင် အလုပ်တာဝန်များ ပြီးဆုံးသောအခါ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ သူ ပြန်လာသည်။ ဝါရှင်တန်တွင် ရုံးထိုင်ပြီး တစ်နှစ်လုံးလုံး အစီရင်ခံစာများ ရေးခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည်။ ဧပြီလတွင် အစီရင်ခံစာများအားလုံး ရေးသားပြီးစီးသွားသည်။ နိုင်ငံခြားရေးဌာနမှ အလုပ်ပေးသောကြောင့် ဘော့စတွန်မြို့သို့ သူ ခေတ္တ ပြန်လာခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့အဖေက ကန့်ကွက်ပြန်သည်။

“သူတို့ပေးတဲ့အလုပ်ကို မယူပါနဲ့။ တစ်နှစ်လောက်နားလိုက်ပါ။ ဥရောပတိုက်ကို ပြန်သွားပြီး သား စိတ်ချမ်းသာသလို နေလိုက်ပါဦး” သူ့အဖေက အကြံပေးပြန်သည်။

“ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံးအတွက် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရတော့မယ်ဆိုတာကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချရတော့မယ် ဖေဖေ”

"ဒါလောက် အလောသုံးဆယ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖို့ မလိုသေးပါဘူး သားရယ်။ အချိန်တန်တဲ့အခါကျတော့ သား ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိလာမှာပါပဲ။ နောက်ပြီးတော့ တော်မီအတွက်လဲ ရှိသေးတယ်။ လောကကြီးမှာ ဘယ်လိုနေရမယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာတွေ သူ သိအောင် လုပ်ပေးရဦးမယ်။ သားတို့ရဲ့ခွဲတဲ့ အခွင့်အရေးမျိုးတွေကို သူ မရဖူးသေးဘူး"

သူ့အဖေ၏စကားကို ကြားသောအခါ ဂျရယ်မီက ပြုံးမိသည်။ တော်မီသည် ဟားပတ်တက္ကသိုလ်မှ ယခုနှစ် ဘွဲ့ရသည်။ သူ့အသက် ၂၂ နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ စစ်ဖြစ်သည့်အချိန်ကလည်း သူ အသက်မပြည့်သောကြောင့် စစ်ထဲသို့ ဝင်ခွင့်မရခဲ့။ ဘော့စတွန်မြို့တွင် ရှိနေသည့် မိန်းကလေးများကြားမှာ လှည့်လည်သွားလာရင်း အချိန်ဖြုန်းခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း တော်မီကိုခေါ်ပြီး ဥရောပတိုက်သို့ သူ ပြန်လာခဲ့ရသည်။ ဥရောပတိုက်ရှိ နိုင်ငံစုသို့ လှည့်ပို့ပေးသည်။ သူတို့ယဉ်ကျေးမှု၊ သူတို့စရိုက်၊ သူတို့အယူအဆများကို သိနားလည်အောင် သင်ပြပေးရသည်။ သည်အလုပ်ကိုလည်း ဂျရယ်မီ သဘောကျပါသည်။ အမှန်တော့ သူနှင့် တော်မီသည် အသက်ခြောက်နှစ်မျှသာ ကွာသည်။ သို့သော်လည်း စစ်ဖြစ်လိုက်သည့်အတွက် ဘော့စတွန်မြို့ကလေးမှာသာ ခြေချုပ်မိနေခဲ့သူ တော်မီသည် အရာရာတွင် များစွာ ခေတ်နောက်ကျသွားတော့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့သားများကို ခေတ်ရှေ့ပြေးနေစေလိုသည့် ဖေဖေက သူ့ကို ဤတာဝန်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ယခုမှပင် ဂျရယ်မီ သဘောပေါက်တော့သည်။

သူတို့၏အဖြစ်အပျက် အတွေ့အကြုံများကို ပြန်တွေးနေရင်း ဂျရယ်မီသည် မှန်ရှေ့မှ ခွာလာခဲ့သည်။ ညအိပ် အဝတ်အစားများကိုဝတ်ပြီး သူ့ညီ တော်မီနှင့် ဧည့်သည် ဗွန်ကပ်ပင်တို့နှစ်ယောက် မြို့ထဲ သွားကြသည့်အကြောင်းကို စဉ်းစားမိပြန်သည်။ တစ်ခုခုကို လုပ်ချင်ပြီဆိုလျှင် အလောသုံးဆယ် လုပ်တတ်ကြသောသူများ ဖြစ်သည်။

အရာရာကို အလောသုံးဆယ် မလုပ်သင့်ဟု သူ့အဖေ ပြောခဲ့ဖူးသည့်စကားကို ယခုမှပင် သူ ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်တော့သည်။ အချိန်တွေ အများကြီးရှိသေးသည်။ မိမိအသက်သည် ယခုမှ ၂၈ နှစ်သာ ရှိသေးသည်။

ခုတင်ပေါ်သို့ တက်အိပ်ပြီး မီးများကို မှိတ်လိုက်သည်။ တစောင်းအိပ်လိုက်သည့်အချိန်မှာပင် ပြတင်းပေါက်ခန်းဆီးပေါ်သို့ ထိုးကျနေသည့် လူရိပ်များကို သတိထားမိသည်။ အရိပ်တစ်ခုက ငြိမ်သက်နေသည်။ ကျန်အရိပ်တစ်ခုက ခပ်သွက်သွက် လှုပ်ရှားနေသည်။

ခဏကြာအောင် သူ စောင့်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။ ကြည့်နေဆဲမှာပင် အရိပ်များ ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ ဂျရယ်မီက ခုတင်ပေါ်မှဆင်းကာ ပြတင်းပေါက်ကို ပြေးဖွင့်သည်။ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ခြံထဲတွင် မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိ။ ထိုအဖြစ်အပျက်သည် သူ့စိတ်ထင် မဟုတ်ကြောင်း နောက်တစ်နေ့ မနက်စာ စားသည့်အခါကျတော့မှ သူ သိရတော့သည်။ ဗွန်ကပ်ပင်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက် တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာသွားကြချေပြီ။

*

(၁၅)

မနက်စာစားရန် ဆင်းလာသောအခါ ဗွန်ကပ်ပင်ရေးသွားသည့် စာတိုကလေးကို စားပွဲပေါ်မှာတွေ့ရသည်။ ဧည့်ဝတ်ကျောပွန် ပြုစုဧည့်ခံသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ မိမိတို့ စောစောထွက်သွားရသည့်အတွက် တောင်းပန်ကြောင်းများ ရေးထားသည်။ ဖရန်ကွိုင်းစ် ကော်ဖီယူလာသောအခါ သူက မော့ကြည့်သည်။

“ဧည့်သည်တွေ သွားကုန်ကြပြီလား”

“သွားကုန်ပါပြီ။ မနက် ခုနစ်နာရီက ကျွန်တော် တက္ကစီကားခေါ်ပေးလိုက်တယ်။ နီး(စ်)မြို့က နီဂရက်စ်ကို ဟိုတယ်ကို သွားမယ်လို့ ပြောသွားပါတယ်”

ဂျရယ်မီက ကော်ဖီသောက်ရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ ထူးဆန်းသလိုလိုတော့ ရှိသည်။ တစ်နာရီလောက် စောင့်လိုက်လျှင် မိမိမော်တော်ကားနှင့် လိုက်ပို့ပေးနိုင်သည်။ သို့သော် သူတို့ မစောင့်ကြ။

“ဝက်ပေါင်ခြောက်နဲ့ ကြက်ဥ ကြော်ပေးရမလား”

“ကျွန်တော့်ဖို့လဲ လုပ်ပါ” အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည့် တော်မီက လှမ်းပြောသည်။ တော်မီသည် ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်ပြီး ကော်ဖီသောက်ရင်း ခေါင်းကိုက်ကြောင်း ညည်းနေသည်။

“ညတုန်းက ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်မှ မနေဘဲကိုးကွ။ ကိုက်မှာပေါ့။ ဗွန်ကပ်ပင်တို့လဲ အစောကြီး ထွက်သွားကြပြီ”

“ဟုတ်လား။ သူ ညတုန်းက ကျွန်တော်နဲ့အတူတူမဟုတ်ဘူး။ ဘာပြောသွားသေးသလဲ”

“မင်းနဲ့သူ အတူတူ ထွက်သွားတာ မဟုတ်ဘူးလား”

ဂျရယ်မီက ဗွန်ကပ်ပင်၏ စာတိုကလေးကို လှမ်းပေးသည်။

“ဟိုခြံအထိပဲ ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်လာတာပါ။ ပြီးတော့ သူ မလိုက်တော့ဘူးလို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က ကားမောင်းပြီး ပြန်ပို့မယ်ဆိုတော့ နေပေစေတော့တဲ့။ ညစာ စားပြီးစမို့ လမ်းလျှောက်ပြန်သွားတာက ပိုကောင်းမယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို အဲဒီမှာတင် ချထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဆက်သွားတာ”

“သူ ပြန်လာသလဲ ငါ မကြားမိပါလား”

ဂျရယ်မီက ထိုမျှပြောပြီး ချက်ချင်း ပြန်သတိရသွားသည်။ ညက ပြတင်းပေါက်ခန်းဆီးပေါ်သို့ ကျလာသည့်အရိပ်သည် ဗွန်ကပ်ပင်တို့ လင်မယားပင် ဖြစ်ရမည်။

“အစ်ကို့ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ။ ဘာများ ဖြစ်လို့လဲ”

ဂျရယ်မီက ခေါင်းခါပြသည်။ မာလင်းနှင့် မိမိကို မသင်္ကာသောကြောင့် ဗွန်ကပ်ပင်က ထောင်ချောက်ထောင်ပြီး ဖမ်းလေသလားဟု တွေးမိသည်။ ဖရန်ကို့ကပ်က စားစရာများ ယူလာသောကြောင့် သူ့အတွေးကို ဖျောက်ပစ်လိုက်သည်။ ဗွန်ကပ်ပင်တို့လည်း သွားကြပြီဖြစ်သောကြောင့် စဉ်းစားနေစရာ မလိုတော့။ ထောင်ချောက်ထဲသို့ မိမိ မဝင်ခဲ့သည့်အတွက် ကံကောင်းသေးတော့သည်။

ညနေပိုင်းရောက်သောအခါ ထိုအကြောင်းများကို သူ လုံးဝ မေ့သွားတော့သည်။ သူ့အမေနှင့် အစ်မများ၊ ညီမများသည် ပါရီမြို့မှတစ်ဆင့် ဧည့်သည်များနှင့်အတူ ရောက်လာကြသည်။ သူတို့အဝတ်အစားများကို ချုပ်ပေးနေသည့် ဆာဂျီနစ်ကိုဗစ်နှင့် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဂျီစယ်လီဒအာစီတို့နှစ်ယောက် မကြာမီ လက်ထပ်ကြတော့မည်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ပြောကြသည်။ ဂျင်မီ၏ဇနီး အင်ဂျင်လာနှင့် သားနှစ်ယောက်လည်း ရောက်လာကြသည်။

အိမ်သားများ၊ ဧည့်သည်များနှင့် တစ်အိမ်လုံး ကျွတ်ကျွတ်ညံ့နေတော့သည်။ ဟက်ဒ်လေတို့မိသားစုများ စစ်မဖြစ်မီတုန်းကကဲ့သို့ ပြန်ရောက်လာကြပြန်ပြီဖြစ်ကြောင်း ပတ်ဝန်းကျင်က သတိထားမိကြလေပြီ။ ညစာစားတော့လည်း တပျော်တပါး စားကြသည်။ သူတို့မိသားစု ယခုလို မျက်နှာစုံညီ မစားကြရသည်မှာ ကြာပြီ။

“တယ်လီဖုန်း လာနေပါတယ် ခင်ဗျာ” ဟု ဖရန်ကျိုက်စ်က ဂျရယ်မီကို လာပြောသည်။ ဂျရယ်မီက စာကြည့်ခန်းထဲသို့ သွားပြီး ဖုန်းကောက်ကိုင်သည်။

“ဟယ်လို”

“ဂျရယ်မီလား”

“ဟုတ်တယ်။ မာလင်းလား” တစ်ဖက်မှအသံသည် လေသံကလေးမျှသာဖြစ်သော်လည်း ဂျရယ်မီက ချက်ချင်း မှတ်မိလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ရှင်နဲ့ တွေ့မှဖြစ်တော့မယ်။ သူ သတ်တော့မယ်” မာလင်းက ရေးကြီးသုတ်ပျာ ပြောသည်။

“ရယ်စရာတွေ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ”

“သူ တကယ်သတ်တော့မှာ။ သူ့အကြောင်းကို ရှင် မသိဘူး။ သူ ဘယ်လိုလူမျိုးဆိုတာ ရှင် မသိဘူးနော်။ ရူးနေတဲ့လူ။ မနေ့ညက ကျွန်မ ညစာ ဆင်းမစားတာလဲ သူ ရိုက်ထားလို့။ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး အညိုအမည်းတွေ စွဲနေပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ ဒီနေ့မနက်အစောကြီး ထွက်လာခဲ့ကြတာပေါ့”

ဂျရယ်မီသည် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။ ခဏကြာမှ ပြန်ပြောနိုင်သည်။

“ကိုယ်တော့ နားမလည်ဘူး။ သူ့ကို မင်း ဖွင့်မပြောသမျှ သူ ဘာမှလုပ်ဖို့ အကြောင်းမရှိဘူး”

“ကျွန်မ ဘာမှမပြောပါဘူး။ အမှန်ကို မပြောမချင်း ကျွန်မကို ရိုက်နေမှာပဲလို့ ပြောတယ်”

“သူ့ကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး မင်း ထွက်သွားပေါ့”

“ထွက်သွားလို့မရဘူး။ သူ အပြင်သွားရင် ကျွန်မကို ခုတင်နဲ့တွဲပြီး လက်ထိပ်ခတ်သွားတယ်”

“လက်ထိပ်ခတ်သွားတယ် ...” သူသည် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဒီလိုလုပ်လာတာ ကြာပြီ။ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ပြီးကတည်းကပဲ။ အပြင်ကိုသွားတိုင်း ကျွန်မကို လက်ထိပ်ခတ်ပြီးတော့မှ သွားတယ်” မာလင်းက စတင် ငိုကြွေးလေတော့သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် မင်း ကိုယ်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တွေ့လို့ရမလဲ”

“ဒီနေ့ည ဆယ့်တစ်နာရီမှာ ကစားပိုင်းကို သူ သွားလိမ့်မယ်။ သူ အစီအစဉ် လှမ်းလုပ်နေတာ ကျွန်မ ကြားတယ်။ သန်းခေါင်မှာ လာခဲ့ပါ။ ဟိုတယ်က အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ မှာထားမယ်။ ကျွန်မဆီ သူ ပို့လိမ့်မယ်”

“ဒါပေမဲ့ ...”

“လာပြီး ကျွန်မကို ကယ်ဖြစ်အောင် ကယ်ပါ။ သူ ပြန်လာနေပြီ။ ကျွန်မ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

လက်ထဲမှ တယ်လီဖုန်း အသံတိတ်သွားသည်။ စကားပြောခွက်ကို သူ ငေးကြည့်နေသေးသည်။ ပြီးတော့မှ ပြန်တင်ထားခဲ့သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေသည်။ သို့သော်လည်း မာလင်း၏အသံသည် အမှန်တကယ် ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်နေပုံရသည်။

ညဆယ့်နှစ်နာရီထိုးပြီ မိနစ်အနည်းငယ်စွန်းသည့် အချိန်မှာပင် နီဂရက်ကို ဟိုတယ်ရှေ့သို့ ကားမောင်းပြီး သူ ရောက်လာသည်။ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသေးသည်။ ထို့နောက် မလှမ်းမကမ်းမှာရှိနေသော ကစားပိုင်းများဆီသို့ ပြန်လှည့်ပြီး လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဝင်ခွင့်လက်မှတ်တစ်စောင်ဝယ်ပြီး အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

ကစားဝိုင်းတစ်ခုတွင် ထုံးစံအတိုင်း လူများ ဝိုင်းအုံနေသည်။ ငွေပုံပြီး လောင်းနေသူများကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ သူလည်း ဝိုင်းအုံနေသူ၏ခေါင်းများပေါ်မှ ကျော်ကြည့်လိုက်သည်။ ဗွန်ကပ်ပင်သည် ကစားဝိုင်းတွင်ထိုင်ပြီး စိတ်ပါဝင်စားစွာ ကစားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အပေါ်သို့ လုံးဝ မော့မကြည့်။ ကစားဝိုင်းသို့ သူသွားမည်ဟု မာလင်း ပြောသည့် စကားတစ်ခွန်းကတော့ မှန်ပြီ။ အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဟိုတယ်ဆီသို့ လျှောက်လာပြီး ဖုန်းကောက်ဆက်သည်။

“အခန်းနံပါတ် ၄၀၆” ဟု မာလင်းက ပြန်ဖြေသည်။

တယ်လီဖုန်း ပြန်တင်ပြီး ဓာတ်လှေကားရှိရာသို့ လာသည်။ စတုတ္ထထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ဓာတ်လှေကားထဲမှထွက်ပြီး ဟိုတယ်အလုပ်သမားတစ်ယောက်ထိုင်နေသည့် စားပွဲဆီသို့ သူ သွားသည်။ အလုပ်သမားက သူ့ကို မော့ကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ပြောကြားခြင်းမရှိဘဲ ထိုင်ရာမှထကာ တစ်နေရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ သူလည်း နောက်ကလိုက်ခဲ့သည်။ အခန်းနံပါတ် ၄၀၆ ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အလုပ်သမားက သော့ဖွင့်ပေးသည်။

“ကျေးဇူးပဲ” ဂျရယ်မီက သူ့လက်ထဲသို့ ပိုက်ဆံထည့်ပေးလိုက်သည်။

အလုပ်သမားကလည်း ကျေးဇူးတင်စကား ပြန်ပြောသည်။ သို့သော် မည်သည့်အမှုအရာမျိုးကိုမျှ မပြ။ ဂျရယ်မီက အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး ဧည့်ခန်းကိုကျော်ကာ အိပ်ခန်းတံခါးကို သွားခေါက်သည်။

“ဂျရယ်မီလား” တံခါးပိတ်ထားသောကြောင့် မာလင်း၏အသံကို တိုးတိုးသာကြားရသည်။

“ဟုတ်တယ်” သူ တံခါးကိုဖွင့်သည်။ သို့သော်လည်း ဖွင့်၍မရ။

“တံခါးကို သူ အပြင်က သော့ခတ်ပြီး သော့ပါယူသွားတယ်။ အလုပ်သမားကို ပြန်ခေါ်ပါ”

“ဘယ်ကောင်းမလဲကွ။ တခြားသော့တစ်ချောင်းတော့ တစ်နေရာရာမှာ ရှိရဦးမှာပေါ့”

ဂျရယ်မီ ဒေါသဖြစ်စပြုလာပြီ။ ဗွန်ကပ်ပင်သည် အမှန်ပင် ရှားနေသူတစ်ယောက်ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူပြောသည့်အတိုင်းပင် သော့တစ်ချောင်းကို တံခါးတစ်ခုတွင် တန်းလန်းတွေ့ရသည်။ ပြင်သစ်ဟိုတယ်တို့ရှိ သော့အားလုံးသည် အတူတူပင် ဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ယင်းသော့ကို ယူဖွင့်ပြီး အိပ်ခန်းတွင်သို့ ဝင်ခဲ့သည်။ မာလင်း လိမ်ညာပြောဆိုခြင်းမဟုတ်ပါ။ ခတင်ပေါ်မှာ မာလင်း အိပ်နေသည်။ သူ့လက်ကောက်ဝတ်များနှင့် ခုတင်တိုင်ကို ပူးပြီး လက်ထိတ်ခတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ကျွန်မရုပ်က မြင်မကောင်းတော့ဘူး” မာလင်းက သူ့ကိုပြန်ကြည့်ရင်း ငိုချလိုက်သည်။

“ငိုမနေနဲ့။ မင်းကို တခြား ခေါ်သွားပေးမယ်”

သူက ပြောရင်း ခုတင်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ လက်ထိတ်ကိုကြည့်သည်။ သော့ခတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“သော့ဖွင့်ဖို့ တစ်ခုခု ရှာလိုက်ဦးမယ်”

အခန်းထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာ လှည့်ရှာသည်။ ခဏကြာတော့ ရေခဲခွဲသည့် သံချွန်ကိုတွေ့သည်။ နောက် တစ်နာရီခန့်ကြာမှ လက်ထိပ်လည်း ပွင့်သွားသည်။ မာလင်း၏လက်ကောက်ဝတ်နှစ်ဖက်သည် သွေးချင်းချင်းနီနေသည်။ သို့သော် တစ်ချက်ကလေး မညည်း။ ဂျရယ်မီက သူ့ကို အထင်ကြီးသည့်အကြည့်မျိုးဖြင့် မော့ကြည့်မိသည်။

“မင်း မတ်တတ်ရပ်နိုင်ပါ့မလား”

“ကျွန်မ ကြိုးစားကြည့်ပါ့မယ်” မာလင်းက ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းသည်။ အိပ်ရာဖုံးကို သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာပတ်ထားသည်။ ဂျရယ်မီက အကျီနှင့် ကုတ်အကျီကို သွားယူလာသည်။

“အပေါ်အံ့ခွဲထဲမှာ ဘရာစီယာနဲ့ ဘောင်းဘီ ရှိတယ်”

မာလင်းသည် ခုတင်ပေါ်သို့ ပြန်ထိုင်သည်။ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသည့်အတွက်လည်း သက်ပြင်းကို ချလိုက်သည်။ ဘရာစီယာဝတ်ရန် သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ခြုံထားသည့် အိပ်ရာခင်းကို ဖယ်လိုက်သောအခါ ဂျရယ်မီ အံ့သြသွားသည်။

သူ့ရင်သားများသည် ဒဏ်ရာ ဗရပွဖြင့် ညှိမည်းနေသည်။ ဝမ်းဗိုက်၊ ကျောပြင် စသည်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အရှိုးရာများ ပြည့်နေသည်။ သူ့အမူအရာကို မာလင်း မြင်သွားသည်။

“ကျွန်မကို ရှင် မယုံခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။ ဘယ်သူမှလဲ ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး”

မာလင်းက မှောက်လျက် အိပ်လိုက်သည်။ တင်ပါးနှစ်ဖက်ပေါ်တွင် ဒဏ်ရာများကို တွေ့ရပြန်သည်။

“ဆေးလိပ်မီးနဲ့ ထိုးထားတာတွေ”

“မနေ့ညက ဖြစ်တာလား”

“ဟုတ်တယ်။ မနေ့ညက”

“ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ။ တို့လဲ ဘာအသံမှ မကြားရပါလား”

“ကျွန်မ ပါးစပ်ထဲကို အဝတ်နဲ့ ဆို့ထားတယ်”

“ကဲ ... ထ၊ မင်းကို တခြား တစ်နေရာ ခေါ်သွားပေးမယ်”

စစ်အတွင်းက ဂျာမန်များပေါ်တွင် မုန်းတီးရွံရှာခဲ့သည့်စိတ်သည် သူ့ရင်ထဲသို့ ချက်ချင်း ပြန်ရောက်လာတော့သည်။ တစ်လမ်းလုံး စကားမပြောကြဘဲ ငြိမ်လိုက်လာကြသည်။ သူ့အိမ်သို့ ကားကွေ့လိုက်သောအခါကျမှ မာလင်းက မေးသည်။

“ကျွန်မတို့ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ကိုယ့်အိမ်ကို သွားမယ်လေ”

“အို ... မလုပ်နဲ့။ အဲဒီကို သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ သူ ပထမဦးဆုံး ရှင့်အိမ်ကို လာရှာမှာပဲ”

မာလင်း၏အသံသည် ချက်ချင်း တုန်လှုပ်သွားသည်။

“တခြား ဘယ်နေရာခေါ်သွားလို့ ဖြစ်မလဲ။ မင်းကို ဆေးကုပေးဖို့ လိုဦးမယ်လေ”

“ဘယ်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် သွားပါ။ ဒီနေရာတော့ မဖြစ်ဘူး”

“တခြားဟိုတယ်ကို ခေါ်သွားလို့လဲ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ။ မင်းရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကိုလဲ သူ ယူသွားတာ မဟုတ်လား။ ကစားဝိုင်းမှာ သူ ဘယ်လောက်ကြာအောင် နေတတ်သလဲ”

ဂျရယ်မီက နာရီကို လှမ်းကြည့်သည်။ နှစ်နာရီခွဲနေပြီ။

“ကစားဝိုင်းတွေ ပိတ်တဲ့အချိန်အထိ နေတယ်”

“ဒါဆိုရင် နှစ်နာရီလောက်ပဲ အချိန်ရတော့မှာပေါ့။ ဒီအချိန်လောက်နဲ့တော့ တစ်ခုခုကို တို့ ဆုံးဖြတ်နိုင်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဂျရယ်မီသည် ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ကားကို ဆက်မောင်းနေသည်။ ခဏကြာတော့ အကြံတစ်ခုရလာသည်။ မနက်က ဖရန်ကိုက်စ် လာချပေးသည့် သတင်းစားထဲတွင် သူ ဖတ်မိခဲ့သော အကြောင်းကို ပြန်သတိရလိုက်သည်။ ဒက်စ်စ်သည် စိန်ထရိုပက်စ်ရှိ နေအိမ်တွင် ရောက်နေသည်။

ကမ်းရိုးတန်းလမ်းမကြီးအတိုင်း ကားရှိန်ကို မှှင့်ပြီး မောင်းလာခဲ့သည်။ ဒက်စ်စ်သည် ထိုအိမ်တွင် ရှိနေစရာ အကြောင်းရှိသည်။ ဒက်စ်စ်နှင့် ကာရိုလင်းတို့ ကွာရှင်းပြတ်စဲခြင်းမပြုမီ အချိန်ကလေးတုန်းက သူနှင့် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရသေးသည်။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ကျော်လောက်က ဖြစ်သည်။

*

(၁၆)

အသင့်တွေ့သော ရဲသားတစ်ယောက်ကို မေးကြည့်ခြင်းဖြင့် ဒက်ခ်စ်၏အိမ်ကို သူ့ အလွယ်တကူ ရှာဖွေတွေ့ခဲ့သည်။ တဟီတီကမ်းခြေအနီးရှိ ကျွန်းဆွယ်ကလေး၏အဆုံးတွင် ရှိသည်ဟုဆိုသည်။ ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းဟောင်းကလေးအတိုင်း သူ့သတိထားပြီး ကားမောင်းလာခဲ့သည်။ မာလင်းကို လှမ်းကြည့်သောအခါ အိပ်ပျော်နေပုံရသည်။ အိမ်သည် ရေစပ်တွင် တည်ရှိနေသည်။ ပြတင်းပေါက်များမှ မီးရောင်များထွက်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သူ စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။ အနည်းဆုံး အိမ်သားများကို အော်ဟစ်နှိုးရသည့်ဒုက္ခမှ ကင်းလွတ်သွားပေမည်။

ခြံဝသို့ သူ ရောက်သောအခါ ပွင့်နေသည့် ပြတင်းပေါက်များဆီမှ မသဲမကွဲ စကားပြောသံများ ထွက်လာသည်ကို ကြားရသည်။ ခေါင်းလောင်းကို ကြိုးနှင့် သွယ်တန်းထားကြောင်းတွေ့ရသည်။ ကြိုးကို ဆွဲလိုက်သောအခါ တိတ်ဆိတ်နေသည့် ညအမှောင်တွင်း၌ ခေါင်းလောင်းသံက ဆူညံစွာ မြည်ဟည်းသွားသည်။

“ကျွန်မတို့ ဘယ်ရောက်နေကြတာလဲ” မာလင်းက မေးသည်။

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရဲ့အိမ်” ဂျရယ်မီက မာလင်းကို ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ တံခါးပွင့်သွားပြီး ဖက်ကက်က ထွက်ကြည့်သည်။

“ဖက်ကက် ... ကျွန်တော်ပါ။ မစ္စတာဇနော့စ် ရှိသလား”

ဂျရယ်မီက သူ့ကိုမြင်သာအောင် မီးရောင်ထဲသို့ထွက်ပြီး ရပ်ပြသည်။ ဖက်ကက်က သူ့ကို မှတ်မိသွားသည်။

“မစ္စတာဟက်ဒ်လေ ... လာပါ။ လာပါ”

အိမ်ထဲမှ ရယ်မောသံများ အပြင်သို့ထွက်လာပြန်သည်။ ဂျရယ်မီက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေပြီးနောက် ကားဆီသို့ ပြန်လာသည်။ ကားထဲမှ အမျိုးသမီးကို ဖက်ကက်က မြင်သွားသည်။

“မစ္စတာနေ့ခင်းကို ဒီအပြင်ထွက်လာဖို့ ပြောပေးပါဗျာ”

ဖက်ကက်က ကားကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ ပြန်ထွက်လာသည်။ သူနှင့်အတူတူ ဒက်ခ်စ်လည်း ပါလာသည်။ သူ့ကိုတွေ့သောအခါ ဒက်ခ်စ်က အားပါးတရ ပြုံးရင်း လက်ကမ်းပေးသည်။

“ဂျရယ်မီ ဘာဖြစ်လို့ အထဲကို မဝင်တာလဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ ပြဿနာတစ်ခု ရှိနေတယ်”

ဂျရယ်မီက သူ့လက်ကို ပြန်ဆွဲယူ နှုတ်ဆက်ရင်း ပြောသည်။

ဒက်ခ်စ်ကလည်း ကားထဲတွင်ထိုင်နေသည့် အမျိုးသမီးကို မြင်သွားသည်။ သူ့မျက်ခုံးများ အပေါ်သို့ မြင့်တက်သွားသည်။ သို့သော် တုံ့ဆိုင်းနေခြင်းကား လုံးဝ မရှိပါ။

“အိမ်ရဲ့ ဟိုဘက်ဘေးခြမ်းကို မော်တော်ကားမောင်းပြီး သွားနှင့်။ ဖက်ကက်နဲ့ ငါ လိုက်လာခဲ့မယ်”

ဂျရယ်မီ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ မော်တော်ကားဆီသို့ ပြန်လာပြီး ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်ကာ စက်နှိုးသည်။

“ကျွန်မတို့ ဘယ်ကိုသွားဦးမလို့လဲ” မာလင်းက စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် မေးပြန်သည်။

“အိမ်ရဲ့ ဟိုဘက်ဘေးကို သွားမှာ ဘာမှ မပူနဲ့တော့။ အခု အားလုံး အဆင်ပြေသွားပြီ”

ဂျရယ်မီက ပြောရင်း ပြုံးသည်။ ထိုညအဖို့ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုကို ပထမဦးဆုံး စတင် ရရှိလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

+

အိမ်ခြံဝင်းအတွင်းသို့ အိမ်ဂျီကားအနီကလေးကို ဂျရယ်မီ မောင်းပြီး ပြန်ဝင်လာသည့်အချိန်သည် နံနက်ငါးနာရီထိုးနေပေပြီ။ စိတ်ကျေနပ်မှု ရသွားသောကြောင့် တစ်ကိုယ်တည်း ခေါင်းညိတ်မိသည်။ သည်လို ကိစ္စမျိုးတွင် မည်သို့ ဆောင်ရွက်ရမည်ကို ဒက်ခ်စ် ကောင်းကောင်းသိသည်။ မိမိ ဘာလုပ်ခဲ့သည်ကိုလည်း သူ သိသည်။

“မင်း ငါ့ကားကို ယူပြီးပြန်။ မင်း မော်တော်ကားကြီးကို မနက်ဖြန်နေ့ခင်းကျတော့ ငါ လာပို့ပေးမယ်။ မင်း မော်တော်ကားကို ဒီတစ်ညလုံး ပုလိပ်တွေ ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီး ရှာနေကြလိမ့်မယ်” ဟု ဒက်ခ်စ်က ပြောပြီး သူ့ အိမ်ဂျီကားအနီကလေးကို ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သွားတော့ တစ်အိမ်လုံး မှောင်ပြီး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဗွန်ကပ်ပင်သည် ရဲအဖွဲ့ဝင်များကိုခေါ်ပြီး မည်သည့်အချိန်တွင် ရောက်လာမည်နည်းဟု စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။ ထိုသို့ ရောက်မလာမီ အိပ်ချိန်ကလေး နည်းနည်းလောက်တော့ ရနိုင်သေးသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီ။ အိပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်ပြီး အဝတ်အစားများကိုပင် မလဲနိုင်တော့ဘဲ သူ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

သူ့ကို တော်မီ လှုပ်နိုးသဖြင့် နိုးလာသည့်အချိန်တွင် အိမ်ခန်းထဲသို့ နေရောင်များပင် ထိုးကျနေပြီဖြစ်သည်။

“အစ်ကို ထစမ်း”

“ဘယ်နှနာရီထိုးပြီလဲ”

အိပ်ရာထဲမှာ ထထိုင်ကာ မျက်လုံးများကို ပွတ်ရင်း သူက ပြန်မေးသည်။

“မွန်းတည့်နေပြီ။ စွန့်စားခန်းကြီးတွေ အစ်ကို လုပ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဘာစွန့်စားခန်းလဲကွ” ဂျရယ်မီလည်း အိပ်ချင်ပြေသွားတော့၏။

“ဗွန်ကပ်ပင်နဲ့ ရဲသားနှစ်ယောက် အောက်မှာရောက်နေကြတယ်။ မနေ့ညတုန်းက သူ့မိန်းမကို အစ်ကို ပြန်ပေးဆွဲသွားတယ်လို့ ပြောနေတယ်။ ဖေဖေလဲ အောက်မှာ မီးလောင်နေပြီ”

“ဖေဖေ ရောက်နေပြီလား”

“နာရီဝက်တောင် ရှိသွားပြီ။ သူတို့နဲ့ တစ်ချိန်တည်းလောက် ရောက်လာတာပဲ”

ခုတင်ပေါ်မှဆင်းပြီး ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဂျရယ်မီ ဝင်ခဲ့သည်။ ရေပန်းအောက်သို့ ဝင်ပြီး ရေအေးခလုတ်ကို ဖွင့်သည်။ ရေခဲတမျှ အေးသည့်ရေများ သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျလာသည်။ သွေးပူသွားအောင် လက်နှစ်ဖက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းလွှဲယမ်းလိုက်သည်။ သူ့ခေါင်းများကြည်လင်လာသည်။

“မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည်လောက် လှမ်းလိုက်စမ်းပါကွာ”

“အစ်ကိုလုပ်နေပုံက အေးအေးဆေးဆေးပါပဲလား”

တော်မီက မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည် လှမ်းပစ်ပေးရင်း ပြောသည်။

“မင်းက ဘယ်လိုများ လုပ်စေချင်လို့လဲ”

သူက မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်နေသည်။

“မပြောတတ်ဘူးလေဗျာ။ သူများ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်သာ မ,သွားမိတယ်ဆိုရင်တော့ စိတ်ပူနေမိမှာပဲ”

“ငါ မ သွားတာတော့ မဖြစ်နိုင်ကောင်းပါဘူး”

“မဖြစ်နိုင်ကောင်းပါဘူးဆိုလို့ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ။ ဒါဟာ ယုံကြည်လောက်တဲ့ စကားပါပဲ”

ဧည့်ခန်းထဲသို့ သူ ဝင်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ဗွန်ကပ်ပင်က သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ကျုပ်မိန်းမကို ဘာလုပ်သွားတာလဲ”

ဂျရယ်မီက သူ့ကို အေးတိအေးစက် အမူအရာနှင့် ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာအကြောင်းပြောနေတာလဲ ကျုပ် မသိဘူး”

သူ့အဖေကလည်း သူတို့ကို ကြည့်နေသည်။

“မနေ့ညက ဟိုတယ်မှာရှိနေတဲ့ သူ့မိန်းမကို မင်း ခေါ်သွားတယ်လို့ ဗွန်ကပ်ပင်က ပြောနေတယ်”

“သူ့မိန်းမနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူသွားတာကို သူ မြင်ရသတဲ့လား”

ဂျရယ်မီက သူ့အဖေကို လှည့်မေးသည်။ ဗွန်ကပ်ပင်က ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များဘက်သို့ ဒေါသတကြီး လှည့်သွားသည်။

“ကျုပ်က တွေ့ဖို့ မလိုပါဘူးဗျာ။ ကက်ဒီးလက်ကားကြီးပေါ်ကို ကျုပ်မိန်းမ တက်သွားတာ ညဘက်တံခါးစောင့်က မြင်လိုက်တာပဲ။ ဒီအရပ်မှာ ဒီလိုကားမျိုး သူ့ကားတစ်စီးပဲ ရှိတယ်”

“အဲဒီကားပေါ်ကို ကျုပ် တက်သွားတာကော သူက မြင်လိုက်သတဲ့လား”

“မမြင်တော့ရော ဘာအရေးကြီးသလဲ။ ကျုပ်မိန်းမကို သူ မှတ်မိတာပဲ။ ဒါဆို လုံလောက်နေပြီ”

“မဟုတ်သေးပါဘူးလေဗျာ။ မနေ့ညတုန်းက ကက်ဒီးလက်ကားကို ကျုပ် မမောင်းဘူး”

ဂျရယ်မီက ပြုံးသည်။ သူ့ကို အားလုံးက စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ဂျရယ်မီက ရဲအဖွဲ့ဝင်များဘက်သို့ လှည့်သွားသည်။

“အပြင်လိုက်ခဲ့ပါ။ ကျုပ် သက်သေပြပါမယ်”

သူ့အဖေက သူ့ဘေးသို့ ကပ်လာရင်း လေသံဖြင့်ပြောသည်။

“မင်း ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာကိုတော့ သိပါတယ်နော်”

ဂျရယ်မီက သူ့အဖေကို မော့ကြည့်သည်။ မိသားစုထဲတွင် ဖုံးကွယ်မှုမထားရန်နှင့် ရိုးသားမှုရှိရန်လိုကြောင်း သူ သဘောပေါက်ပါသည်။

“မပူပါနဲ့ ဖေဖေ”

အဘိုးကြီး၏နှုတ်ခမ်းများ တင်းတင်းစေ့သွားကြောင်း သူ သတိထားလိုက်မိသည်။ သူတို့မိသားစုထဲတွင် ပြဿနာအရှုပ်အထွေးတစ်ခုခု ဖြစ်လာမည်ကို သူ နှစ်သက်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ အထူးသဖြင့် ဂျင်မီက နိုင်ငံရေးနယ်ထဲသို့ စတင် ဝင်ရောက်နေသည့် ယခုလို အချိန်မျိုးတွင် အရာရာကင်းရှင်းသည်မှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ ဂျရယ်မီက အမ်ဂျီကားအနီကလေးရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။

“မနေ့ညက ကျုပ် မောင်းတာ ဟောဒီကားပဲ”

“ဒါ ကျုပ်တို့ကို မျက်စိလှည့်တာ။ ကက်ဒီးလက်ကား ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

ဗွန်ကပ်ပင်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။ ကက်ဒီးလက်ကားကို သူတို့မမြင်ကြရ။ စိုက်ထရီယင် ကားတစ်စီး ရပ်ထားသည်ကိုသာ မြင်ရသည်။

ဂျရယ်မီက တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်းမပြုဘဲ သူ့ကို တင်းမာစွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ရဲအရာရှိက ဝင်ပြောသည်။

“ကက်ဒီးလက်ကား ဘယ်ရောက်နေပါသလဲ ခင်ဗျာ”

“ကျုပ် ဘယ်သိမှာလဲ” ဂျရယ်မီက ပခုံးများကို တွန့်ပြလိုက်သည်။

“ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလားခင်ဗျာ” ရဲအရာရှိက မယုံသလို မေးပြန်သည်။

“အစစ်ပေါ့။ မနေ့ညက ကာစီနိုကစားပိုင်းတွေနားမှာ ကျုပ် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ်။ သူက ကျုပ်ကားကို မောင်းကြည့်ချင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ ကားချင်းလဲလိုက်ကြတယ်”

“ကားချင်းလဲလိုက်တယ်” ရဲအရာရှိက နားမလည်သလို မေးပြန်သည်။

“ခဏလဲပြီး စီးတာကို ပြောတာ။ အင်ဂလိပ်လမ်းမကြီးဘက်ကို သူ မောင်းထွက်သွားတာပဲ ကျုပ် နောက်ဆုံး မြင်လိုက်ရတယ်”

“အဲဒါ ဘယ်အချိန်လောက် ရှိနေပါပြီလဲ ခင်ဗျာ”

“အချိန်အတိအကျတော့ ကျုပ် မမှတ်မိဘူး။ ဆယ်နာရီခွဲ ဆယ့်တစ်နာရီလောက် ရှိရောပေါ့”

“ခင်ဗျား ကားအကြီးကြီးနဲ့ ဒီလို ကားသေးသေးကလေးကို လဲစီးဖို့ဆိုတော့ အဲဒီလူကို ခင်ဗျား ကောင်းကောင်းသိလို့ ဖြစ်ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ မသိတဲ့လူနဲ့ ခင်ဗျား ကားချင်းလဲပါမလား”

“သူ့ လိမ်နေတာ။ သက်သက် အချိန်ဆွဲနေတာ တွေတယ်မဟုတ်လား”

ဗွန်ကပ်ပင်က ဒေါသတကြီး အော်သည်။

“ခင်ဗျား ရှူးနေပြီပဲ။ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား သိရဲ့လား။ စိတ္တဇရောဂါကုဆရာဝန်နဲ့ ပြုကြည့်ဖို့ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူမှ အကြံမပေးကြဘူးလား”

ဂျရယ်မီကလည်း သူ့ကို အထင်သေးမုန်းတီးသည့် အမူအရာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

ထိုစကားကြောင့် ဗွန်ကပ်ပင်က ရှေ့သို့ ရုတ်တရက် တိုးလာသည်။ သို့သော်လည်း ရဲအရာရှိက သူ့ကို ဖမ်းဆွဲထားပြီး ကြားထဲမှ ဝင်ရပ်သည်။

“ဘယ်သူနဲ့ မော်တော်ကားချင်း လဲလိုက်တယ်ဆိုတာ နာမည် အတိအကျများ ပြောပြနိုင်မလား ခင်ဗျာ”

ထိုအခိုက်မှာပင် ကက်ဒီးလက်ကားကြီး ခြံထဲသို့ မောင်းဝင်လာသည်ကို ရဲအရာရှိ၏ပခုံးပေါ်မှ ကျော်ပြီး ဂျရယ်မီက မြင်လိုက်ရသည်။

“ဝန်မလေးပါဘူးဗျ။ ဒါပေမဲ့ ပြောပြဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ ဟောဟိုမှာ မွန်ဇွာဇနော့စ် လာနေပါပြီ။ သူပြောတာကို နားထောင်ကြည့်ကြပါလား”

“သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ်”

ရဲအရာရှိက ပြန်ပြောသည်။ ကားထိုးရပ်လိုက်ချိန်မှာပင် သူတို့အားလုံး ကားဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကြသည်။ ဂျရယ်မီက ဒက်ခ်စ်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

“သဘောကျရဲ့လား ဒက်ခ်စ်”

“သိပ်ကောင်းတာပဲကွာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကလမ်းတွေက နည်းနည်းကျဉ်းတော့ တယ်မဟန်ဘူး။ ကားက သိပ်ကြီးနေတယ်”

“ဒါဟာ သက်သက် အကွက်ဆင်နေတာ။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဒီထဲမှာ ပါမှာပဲ”

ဗွန်ကပ်ပင်က ဒေါသတကြီးနှင့် အော်ပြောပြန်သည်။ ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒီလူက ဘယ်သူလဲ”

“သူ့နာမည်က ဗွန်ကပ်ပင်တဲ့။ သူက ...”

ဂျရယ်မီက ဝင်ဖြေသည်။ သို့သော် သူ့စကားကို အဆုံးမခံတော့ဘဲ ဒက်ခ်စ်က ဖြတ်ပြောသည်။

“ဗွန်ကပ်ပင်တဲ့လား။ တော်သေးတာပေါ့ကွာ။ ငါ အများကြီး သက်သာသွားပြီ။ မင်းကားကို ပြန်ပို့ရင်း သူ့ကို မတွေ့တွေ့အောင် ငါ ဆက်ရှာတော့မလို့”

ဒက်ခ်စ် ကားပေါ်မှဆင်းပြီး သူ့ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ခင်ဗျား မိန်းမက အကြောင်းကြားလိုက်တဲ့ သတင်းစကားကလေး ကျုပ်နဲ့ အတူတူ ပါလာတယ်”

“မြင်တယ်မဟုတ်လား။ သူတို့ သက်သက်အကွက်ဆင်နေကြတာ”

ဗွန်ကပ်ပင်က အရှူးတစ်ယောက်လို အော်ပြန်သည်။

“အကွက်ဆင်တယ် ... ဘာအကွက်လဲ” ဒက်ခ်စ်၏မျက်နှာ ပြုံးသွားသည်။

“မနေ့ညတုန်းက သူ့မိန်းမကို သူတို့တည်းနေတဲ့ ဟိုတယ်က ကျွန်တော် ပြန်ပေးခွဲသွားတယ်လို့ ဗွန်ကပ်ပင်က စွပ်စွဲနေတယ်”

“ဒီလိုလား။ ကိုယ့်အမှုထဲ မောင်ရင် ဝင်ပါနေရတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ”

ဒက်ခ်စ်က ရယ်မောပြောရင်း ရဲအဖွဲ့ဝင်များဘက်သို့ လှည့်သွားကာ ပြင်သစ်ဘာသာနှင့် ဆက်ပြောသည်။

“မစ္စဗွန်ကပ်ပင်ဟာ ပြန်ပေးခွဲခံရတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့အတူတူ ကျေကျေနပ်နပ် လိုလိုလားလားနဲ့ လိုက်လာတာပါ။ သူ့ယောက်ျားနဲ့နေရတာ စိတ်ကုန်နေပြီတဲ့။ သူ့ကိုလဲ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ပါတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် သူထွက်ပြေးချင်ပါတယ်တဲ့။ သူက ကျွန်တော့်ကို တယ်လီဖုန်းဆက်တဲ့အတွက် သူ့ကို ကျွန်တော် သွားခေါ်လာခဲ့တယ်”

“သူ လိမ်ပြောနေတာ” ဗွန်ကပ်ပင်က အော်သည်။

ဒက်ခ်စ်က အိတ်ထဲမှ စာအိတ်တစ်လုံးကို ထုတ်ပြီး လှမ်းပေးသည်။

“တောင်တောင်မြောက်မြောက်တွေ မစွပ်စွဲခင် ခင်ဗျား ဒါကို အရင်ဖတ်ပါ။ ခင်ဗျားမိန်းမ ရေးလိုက်တဲ့စာပဲ။ တရားရုံးမှာ အမှုဆိုင်ပြီး ကွာရှင်းပြတ်စဲဖို့ကို အရင်လုပ်ပါ”

ဗွန်ကပ်ပင်က စာအိတ်ကိုဖွင့်ပြီး စာထုတ်ဖတ်နေသည်။ သူတို့အားလုံး ကြည့်နေကြသည်။ စာပေါ်ပါသည့် အကြောင်းအရာများအားလုံးသည် ဗွန်ကပ်ပင်၏မျက်နှာပေါ်တွင် ပေါ်လာသည်ဟုပင် ထင်မှတ်ရသည်။ စာနှင့်အတူ ဓာတ်ပုံတချို့ကိုလည်း မြင်ရသည်။ သူ့မျက်နှာလည်း ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး။ ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့တွေ့ဖို့ ကျွန်တော် တောင်းဆိုပါတယ်။ သူနဲ့ကျွန်တော် စကားပြောရမယ်”

“သူက ခင်ဗျားနဲ့ မတွေ့ချင်ဘူး။ သူက နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ပြန်ပေးဖို့ပဲတောင်းတယ်”

“ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ကျွန်တော် တွေရမယ်။ သူဟာ ကျွန်တော့်မိန်းမဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျားမှာ တားပိုင်ခွင့် မရှိဘူး”

“ကျုပ်မှာ တားပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ တားလဲ တားတယ်။ ခင်ဗျားမိန်းမဟာ အခု ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ရှိနေတယ်။ ခင်ဗျားတို့သိအောင် ပြောရဦးမယ်။ ကျုပ်ဟာ ကော်တီဂွေးပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံရဲ့ အထူးအာဏာကုန် လွှဲအပ်ခြင်းခံရတဲ့ ကမ္ဘာလှည့် သံအမတ်ကြီး ဖြစ်တယ်။ သံတမန်ရေးရာကိစ္စနဲ့ ပြင်သစ်ပြည်ကို ကျုပ် အခုရောက်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်နေတဲ့အိမ်ဟာ အလိုအလျောက် သံတမန်အိမ် ဖြစ်သွားပြီ။ ဒါ မှန်တယ် မဟုတ်လား”

ဒက်ခ်စ်က တစ်ဆက်တည်း ရဲအရာရှိများဘက်သို့ လှည့်မေးသည်။ သူ့အသံက အေးစက်နေသည်။ ရဲအရာရှိများက ခေါင်းညိတ်ပြကြသည်။

“အခုလို သံတမန်အသိုင်းအဝိုင်းထဲကို ရောက်သွားပြီဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အာဏာမပိုင်တော့ပါဘူး ခင်ဗျာ”

ရဲအရာရှိက အခက်အခဲကြီးတစ်ခုအတွင်းမှ လွတ်မြောက်လာသောကြောင့် စိတ်သက်သာရာရသွားသည့် လေသံမျိုးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

ဒက်ခ်စ် ဗွန်ကပ်ပင်ဘက်သို့ လှည့်သွားသည်။

“ခင်ဗျားလက်ထဲမှာ အခုရောက်နေတဲ့ ခင်ဗျားမိန်းမရဲ့ တောင်းဆိုချက်တွေအားလုံး ကျုပ်ဆီမှာ မိတ္တူရှိတယ်။ တရားသူကြီးရှေ့မှာ ကျမ်းကျိန်ထွက်ဆိုချက်လဲ ကျုပ်ဆီမှာ ရှိတယ်။ သူ့ကျန်းမာရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့ဆရာဝန်က ရေးပေးထားတဲ့ ဆေးစာလဲ ကျုပ်လက်ထဲမှာ ရှိနေတယ်။ ဒါတွေကြောင့် သူ့ရဲ့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ် ပြန်လည်ရရှိရေးကို တရားရုံးကတစ်ဆင့် ပြန်တောင်းနေဖို့ အကြောင်းမရှိတော့ဘူးလို့ ကျုပ် ယုံကြည်တယ်။ သူ့ကို ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်အောင် ခင်ဗျား ဘယ်လိုနှိပ်စက်တယ်ဆိုတာတွေကို ကျုပ် စုံစမ်းအရေးယူဖို့ လိုသေးသလား”

ဗွန်ကပ်ပင်က ဒက်ခ်စ်ကို တိတ်ဆိတ်စွာ ငေးကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ဂျရယ်မီဘက်သို့ လှည့်လာသည်။ သူက နားကြည်းစွာ ပြောသည်။

“ကျုပ်မိန်းမကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ။ ခင်ဗျားနဲ့မတွေ့ခင်တုန်းက ကျုပ်တို့ လင်မယားဟာ ဘယ်လို ဒုက္ခမျိုးနဲ့မှ မတွေ့ကြုံရဖူးဘူး”

“ခင်ဗျား စိတ်မမှန်တော့ဘူးလို့ ကျုပ် ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ကဲ ... ဖေဖေ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထဲကို ပြန်ဝင်ကြစို့။ ကျွန်တော်လဲ မနက်စာ မစားရသေးဘူး”

ဂျရယ်မီက သူ့အဖေဘက်သို့ လှည့်ပြောသည်။ သူတို့သားအဖများ တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် အိမ်ဘက်ဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာကြသည်။ ခဏကြာတော့ ခြံထဲမှ ကားမောင်းထွက်သွားသံကို ကြားကြရသည်။ ကားသံ ပျောက်သွားသောအခါ ဟက်ဒ်လေက ဂျရယ်မီကို လှမ်းကြည့်သည်။

“သူ့မိန်းမကို ဟိုတယ်ကနေပြီး မင်း ခေါ်သွားတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ”

“ဒီလို အသုံးမကျတဲ့ အလုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ လုပ်တာလဲ”

“ခုနဟာ ဓာတ်ပုံတွေ မဟုတ်လား” ဟု ဒက်ခ်စ်ကို ဂျရယ်မီက လှမ်းမေးသည်။ ဂျရယ်မီက ယူပြီး သူ့အဖေကို ကမ်းပေးသည်။ အဘိုးကြီးက စာအိတ်ကိုဖွင့်ပြီး ဓာတ်ပုံများကို ကြည့်နေသည်။

“ဘုရား ... ဘုရား ...”

“အဲဒါပါပဲ ဖေဖေ။ ကျွန်တော် ဟိုတယ်ကိုရောက်သွားတော့ ဒီအမျိုးသမီးကို ခုတင်တိုင်နဲ့ပူးပြီး လက်ထိတ်ခတ်ထားတယ်။ ဒါကြောင့် ဟိုခွေးမသားကြီးကို ခင်ဗျား ရူးနေပြီလို့ ကျွန်တော် ပြောခဲ့တာပေါ့”

အဘိုးကြီးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒက်ခိမ် ဒီကိုရောက်နေတာ တို့အားလုံး ကံကောင်းသွားတယ်။ သူဟာ ဒီမှာ ရှိမနေရင် အကုန်ချောက်ကျကုန်ပြီ”

“ကျွန်တော်လဲ ဒါကို စဉ်းစားမိခဲ့ပါတယ် ဖေဖေ။ ကွန်ဂရက်လွှတ်တော်အမတ်အဖြစ်နဲ့ ဂျင်မ်ဝင်ပြီး အရွေးခံတော့မယ့် အချိန်မျိုးမှာ အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်အောင် ကျွန်တော် လုပ်ပုံမလား”

“ဘာဖြစ်လို့ ဂျင်မ် အရွေးခံရမှာလဲ။ အခုလောက်ဆိုရင် မင်း နားလည်နေပြီလို့ ဖေဖေထင်တယ်” သူ့အဖေက သူ့ကို ငေးကြည့်နေသည်။

“ဘာကို နားလည်ရမှာလဲ ဖေဖေ”

“အစိုးရက ဘာအလုပ်ပေးပေး မယူပါနဲ့လို့ မင်းကို ဖေဖေ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ရွေးကောက်ပွဲဝင်မှာက ဂျင်မ် မဟုတ်ဘူးကွ။ မင်း ဝင်ရမှာ”

*

(၁၇)

အိမ်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ ဒယ်နီစွန်ဒီ ဝင်လာသောအချိန်တွင် ရောဘတ်သည် သတင်းစာထိုင်ဖတ်နေသည်။ ဒယ်နီစွန်ဒီက အပေါက်ဝမှာ ရပ်နေသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် ဈေးခြင်းတောင်းထဲတွင် မည်မည်ရရ ပါလာသည်ကို မတွေ့ရပေ။

“ဒီနေ့တော့ ရှင် အစောကြီး ပြန်ရောက်နေပါလား”

ရောဘတ်က ဘာမှ ပြန်မပြော။ မော့လည်းမကြည့်။ ဟောဘရူးဘာသာများကို ပြင်သစ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုရင်း ခက်ခက်ခဲခဲ ရွတ်နေသည်။ ဝါကျတစ်ခုဆုံးတော့မှ မော့ကြည့်သည်။

“ရုံးမှာ လုပ်စရာအလုပ် ဘာမှမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် သူတို့က နေ့ဝက် အအားပေးလိုက်တယ်”

ဒယ်နီစွန်ဒီက တံခါးပိတ်ထားခဲ့ပြီး မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ ဝင်သွားသည်။ လမ်းတစ်ဝက်ရောက်တော့ နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ပြောသည်။

“ပြင်သစ်က သတင်းစာ ထပ်ရောက်လာတယ်။ ရှင်ဖတ်ဖို့ ခုတင်ဘေးမှာ ကျွန်မ ထားခဲ့တာ တွေ့ရဲ့လား”

“ကျေးဇူးပါပဲကွာ။ ဒီနေ့ကော အခြေအနေ ဘယ်လိုနေသလဲ”

ရောဘတ်က ထိုင်ရာမှထသည်။ သတင်းစာကို စိတ်ဝင်စားသည့်ပုံစံမျိုးလည်း မပြ။

“ခါတိုင်းလိုပါပဲ။ အသားရောင်းတဲ့လူ ပြင်သစ်စကား ကောင်းကောင်းတတ်တာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက မတတ်ချင်ယောင်ဘဲ ဆောင်နေတယ်။ ဟောဘရူးဘာသာနဲ့ချည်း ပြောနေတယ်။ ကျွန်မက ဟောဘရူးလို ပြန်မပြောရင် သူက နားမလည်သလို လုပ်နေတယ်။ ကျွန်မ ထစ်အ ထစ်အ ဖြစ်နေတာကို ဝိုင်းရယ်ကြတယ်လေ။ နောက်ဆုံးကျတော့ သူတို့မှာ ဘာသားမှ မရှိတော့ဘူးလို့ ပြောတယ်”

“ရာရှင်စနစ်သစ်က ဒီနေ့ စတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါကိုလဲ ကျွန်မ ပြောတယ်။ ဒါကို ပြောစရာမလိုဘူးတဲ့။ လူတိုင်း သိတယ်တဲ့။ စာရင်းကိုင်တဲ့လူကို ပြောပြဖို့ မေ့သွားလို့တဲ့”

“ဒီလိုဆိုရင် မင်း ဘာရခွဲသလဲ”

“အလူးနဲ့ သိုးသား နည်းနည်း ရခွဲတယ်”

“မှောင်ခိုဈေးကို မင်း ပြန်သွားပြန်ပြီ ထင်တယ်”

“မသွားလို့ ဖြစ်မလား။ အလူးချည်းပဲပြုတ်ပြီး ရှင် စားနိုင်လို့လား”

ရောဘတ်သည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေသည်။ အတော်ကြာတော့မှ နားကြည့်သည့်လေသံနှင့် ပြောသည်။

“ဒီနေရာမှာ တို့နိုင်ငံ လာပြီး ထူထောင်တာကို အာရပ်တွေကမကြိုက်ကြဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တို့ သိပ်ချမ်းသာသွားမှာစိုးလို့”

“ကျွန်မတို့ကို မလိုလားတာ အာရပ်တွေတင် မဟုတ်ပါဘူးရှင်”

ဒယ်နီစွန်ဒီသည် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်သဖြင့် သူ့ဆံပင်များကို သိမ်းသပ်တင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး သတင်းစာကို ယူလာပေးသည်။

“မျက်နှာဖုံးမှာပါတဲ့ ဒက်ခ်စ် သတင်းကို ဖတ်ပြီးပြီလား”

“မဖတ်ရသေးဘူး။ ဘာတွေရေးထားလို့လဲ” ဒယ်နီစွန်ဒီက လာကြည့်သည်။ မျက်နှာဖုံးတွင် ဒက်ခ်စ်၏ဓာတ်ပုံကိုပါ ဖော်ပြထားသည်။ ရောဘတ်က ခဏကြာအောင် ဖတ်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်နှာ ပြုံးလာသည်။

“ဒက်ခ်စ်ကတော့ ဒီအကျင့်တွေ ဘယ်တော့မှ ဖျောက်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဂျာမန်သူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ မိန်းမကို သူ ပြန်ပေးဆွဲသွားတယ်တဲ့။ ဂျာမန်သူဌေးက လိုက်လာပြီး ခေါ်တဲ့အခါကျတော့ သူ့အိမ်ဟာ သံရုံးဖြစ်တဲ့အတွက် ဝင်ခွင့်မပေးဘူးလို့ ပြောလွှတ်လိုက်တယ်တဲ့”

“အမျိုးသမီးနာမည် ပါသလား”

ရောဘတ်က ခေါင်းခါပြသည်။ ဒယ်နီစွန်ဒီက အိုးထဲသို့ရေထည့်ပြီး အာလူးများကို ဘရပ်ရှပ်နှင့် တိုက်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အခွံမခွာတာလဲ”

“အခွံထဲမှာ အားရှိစေတဲ့ ဓာတ်တွေပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ အာလူးကလဲ အားလုံးပေါင်းမှ သေးသေးကလေး ငါးလုံးရှိတယ်”

“အိုး ...” ရောဘတ်သည် ကုလားထိုင်မှာ ပြန်ထိုင်ပြီး သတင်းစာကို ဖတ်နေလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် ငြိမ်သက်နေကြသည်။ ဒယ်နီစွန်ဒီက အာလူးများကို လေးစိတ် စိတ်သည်။ သိုးသားကို အတုံးသေးသေးကလေးများ တုံးသည်။ ကြက်သွန်နီသေးသေးတစ်ခုကိုယူပြီး အိုးထဲသို့ ပစ်ထည့်သည်။ ကြောင်အိမ်ထဲမှ နောက်ဆုံးလက်ကျန် ကြက်သွန်နီကိုယူပြီး ထည့်လိုက်တော့သည်။ ဟင်းမည်ကာမတ္တပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဘာမှမရှိသည်နှင့်စာလျှင် အများကြီး တော်ပေသေးတော့သည်။

“ပါရီမြို့မှာ အပ်ချုပ်ဆိုင်သစ်တစ်ခု ဖွင့်ပြန်ပြီ။ သတင်းစာက နှစ်မျက်နှာတောင် နေရာပေးထားတယ်။ ကြည့်ဦးမလား” ဟု ရောဘတ်က လှမ်းပြောသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ” ဒယ်နီစွန်ဒီက ရောဘတ်ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး သတင်းစာကို ယူသည်။ ထို့နောက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း သတင်းစာကို ဖြန့်ကြည့်သည်။

ဖက်ရှင် အဝတ်အစားဆိုင်သစ်ဖွင့်ခြင်း

မင်းသားကြီး ဆာဂျီနစ်ကိုပစ်က ဦးစီးခြင်း

စာမျက်နှာများသည် အဝတ်အစားသစ်များ၊ စံပြမယ်တို့၏ ဓာတ်ပုံများနှင့် ပြည့်နေသည်။ မျက်လုံးများကို သူ မှိတ်ထားလိုက်မိသည်။ ပါရီမြို့အကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားနေမိသည်။ ပါရီမြို့သည် ပြပွဲပေါင်းများစွာတို့ဖြင့် စည်ကားနေလေ့ရှိသော မြို့ဖြစ်သည်။

အမှန်တော့လည်း ဖက်ရှင်ဆိုင်သစ်တစ်ခုကို ဖွင့်ပြီဆိုလျှင် လူတကာက ထိုအကြောင်းကိုပင် ပြောဆိုနေကြလေ့ရှိစမြဲပင်။ သတင်းစာများက ဝိုင်းဝန်းရေးသားပေးရန် လိုသည်။ သတင်းစာက ရေးလျှင် လူအများကလည်း ဝိုင်းဝန်းပြောဆိုကြမြဲ။ စိတ်ဝင်စားကြစမြဲပင် ဖြစ်သည်။

ပါရီမြို့သည် ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်မှ လာရောက် ဈေးဝယ်သူများနှင့် ပြည့်နေတတ်သည်။ အမေရိကန်ပြည် တောင်ပိုင်း၊ မြောက်ပိုင်း၊ ဂျာမနီ၊ အင်္ဂလန်၊ အီတလီ၊ ရှေ့ဖျားတိုင်းပြည်များကလည်း လာရောက်ဝယ်ယူလေ့ရှိကြသည်။ ဟိုတယ်များ၊ စားသောက်ဆိုင်များအားလုံး လူတွေနှင့် ပြည့်နေတတ်သည်။

ယခု မိမိတို့ ရောက်နေသည့် အစွဲရေးလ်တိုင်းပြည်တွင်ကား ထိုသို့မဟုတ်။ လူတွေကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း ပျော်စရာမကောင်း။ သူတို့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပျော်ပျော်ပါးပါး မနေတတ်ကြ။ ပေါင်းရသင်းရသည်မှာလည်း မလွယ်ကူချေ။ သူတို့ ရယ်ကြမောကြပြန်တော့လည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိလှချေ။

ဒယ်နီစွန်ဒီသည် သတင်းစာ စာမျက်နှာများကို ပြန်ကြည့်ပြန်သည်။ ဆာဂျီ၏ အပ်ချုပ်ဆိုင်မှ စံပြမယ်ကလေးများသည် ဓာတ်ပုံထဲမှနေ၍ သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့ကို ဒယ်နီစွန်ဒီ မှတ်မိပါသည်။ မဒမ်ဘလင်ရှေး၏အိမ်တွင် မိမိနှင့်အတူတူ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသူများလည်း ပါဝင်သည်ကို တွေ့ရသည်။

ပါရီမြို့သို့ သူ ရောက်စတုန်းက ထိုလုပ်ငန်းကို သူ အရှူးအမူး ဝါသနာပါခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော်လည်း ဖက်ရှင်ဆိုင်သို့ သူ အလုပ်သွားလျှောက်သောအခါ သူ့ကို မကြိုက်ကြ။ မကြိုက်သည့်အကြောင်းက သူ့ရင်သားများ အလွန်ကြီးမားသောကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု အကြောင်းပြကြသည်။ ရင်သားကြီးလွန်းသဖြင့် အဝတ်အစားဝတ်ရာတွင် အချိုးမကျနိုင်။ ထို့ကြောင့်လည်း အစားအသောက်ကို အများကြီးလျှော့စားသည်။ ကြီးစွာသော ဒုက္ခများကို ခံခဲ့ရသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပိန်ကျသွားသည်။ မျက်တွင်းဟောက်ပက်နှင့် ဖြစ်လာသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ရင်သားများကား လျော့မသွား။ ထို့ကြောင့် နာမည်ကြီးဖက်ရှင်ဆိုင်တွင် သူ အလုပ်မရခဲ့ပေ။ မနားမနေရှာရင်းဖြင့် နောက်ဆုံး ဆိုင်ငယ်ကလေးတစ်ခုတွင် အလုပ်ရသည်။ သို့သော်လည်း လခက များများစားစား မဟုတ်။

ထိုဆိုင်တွင် အလုပ်ဝင်တော့ သူ အလွန် စိတ်ဆင်းရဲရသည်။ ဈေးလာဝယ်သူအများစုသည် ယောက်ျားများဖြစ်နေသည်။ အတွင်းခံဘောင်းဘီကလေးနှင့် ဘရာစီယာကိုဝတ်ပြီး ကိုယ်ဟန်ပြရသည်။ ဘရာစီယာ ချွတ်ပြပါဦးဆိုလျှင်လည်း ချွတ်ပြရသည်။ ဈေးဝယ်ယောက်ျားများက ထိကပါး ရိကပါးလည်း လုပ်တတ်ကြသည်။ သို့သော်လည်း သည်းခံခဲ့ရပါသည်။

ထိုဆိုင်တွင် အလုပ်ဝင်၍ တစ်ပတ်ပြည့်ပြီးသောအခါ ဘရာစီယာအဝတ်အစားလဲသည့် အခန်းထဲသို့ ဆိုင်ရှင် ဝင်လာသည်။ ဘရာစီယာကိုလည်း ချွတ်ထားသည့်အချိန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒယ်နီစွန်ဒီက သူ့ကိုယ်ကို ဖုံးအုပ်ကာကွယ်ခြင်းမလုပ်။ မိမိ၏အလုပ်ရှင် ဖြစ်နေသောကြောင့်လည်း သည်အတိုင်းပင် သူ နေလိုက်မိသည်။ တခြားအမျိုးသမီးသည်လည်း သည်လိုပင် နေထိုင်လေ့ရှိကြသည်။

“မနက်ဖြန်ကျရင် မင်းရဲ့ ပထမဆုံးလခ စရမယ်” ဟု ဆိုင်ရှင်က ပြောသည်။

“တစ်ပတ်ကြည့်ပြီလား” ဟု သူက ပြန်မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်။ တစ်ပတ်ပြည့်သွားပြီ”

“ကျွန်မ အလုပ်လုပ်တာကိုကော ကျေနပ်ပါရဲ့လားရှင်”

“အခုအချိန်ထိတော့ မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်း တခြားအလုပ်တာဝန်တစ်ခုကို ယူရမယ်”

“ဘယ်လို တခြား တာဝန်ယူရမှာပါလိမ့်” ဘာကို ဆိုလိုသည်ကို သူ နားမလည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဒီနေ့ည အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ ဖောက်သည်တစ်ယောက် လာစရာရှိတယ်။ ဒီနေ့ည မင်းကို သူနဲ့ အတူတူ လိုက်ခဲ့စေချင်တယ်တဲ့”

“ဒီနေ့ည သူနဲ့ လိုက်သွားရမယ် ...” ဒယ်နီစွန်ဒီ၏ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်လာသည်။

“ငါပြောတာကို မင်း သဘောပေါက်တယ်မဟုတ်လား။ မင်းအဖို့ ဘာမှ အကြောင်းမထူးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်း ဖရန့်တစ်ရာ အပိုကြေးရမယ်။ ပြီးတော့ သူပေးတဲ့ငွေပေါ်မှာ ငါးရာခိုင်နှုန်း ကော်မရှင် ရဦးမယ်”

ဆိုင်ရှင်က စောစောပိုင်းတွင် မာမာထန်ထန်ပြောရာမှ နောက်ပိုင်းတွင် ချိုချိုသာသာ ဆက်ပြောလာသည်။ ဒယ်နီစွန်ဒီက သူ့ကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ တုန်လှုပ်မှုလည်း မဖြစ်မိတော့။ သူ ရောက်နေသည်မှာ ပြင်သစ်နိုင်ငံ ဖြစ်သည်။ ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် သည်လိုကိစ္စမျိုးသည် အထူးအဆန်းများ မဟုတ်တော့။ သို့သော်လည်း သည်အလုပ်ကို ဝင်စဉ်က သည်အကြောင်းများ ကြိုတင် ပြောဆိုထားခြင်း မရှိခဲ့သောကြောင့် သူ အံ့သြနေမိသည်။

“ကျွန်မက သူနဲ့ မလိုက်နိုင်ဘူး ဆိုရင်ကော”

“မင်း မနက်ဖြန် အလုပ်လာစရာ မလိုတော့ဘူး။ ဒီအလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း ဝင်ပြီး အကူအညီမပေးတဲ့ မိန်းကလေးကို ငါ မလိုချင်ဘူး”

ဒယ်နီစွန်ဒီသည် ခဏကြာအောင် ပြိမ်သက်စွာထိုင်နေသည်။ ပြီးတော့ ဘရာစီယာနှင့် သူ့ပစ္စည်းကလေးများကို ကောက်ယူသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မ မလာတော့ပါဘူး။ အစကတည်းက ပြည့်တန်ဆာလုပ်ချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ငွေတွေအများကြီးရအောင် ရှာနိုင်တာပေါ့”

သည်လိုဖြင့်ပင် သူ့ဘဝ စခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အဖမ်းခံရသည်။ ထောင်ထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ သူ ထောင်က လွတ်သောအခါ သူ့ကိုဖမ်းသည့် ရဲအရာရှိက သူ့ကို ခေါ်တွေ့သည်။

“မင်းဟာ မိန်းမချောကလေးပဲ။ မင်း အလုပ်လုပ်ဖို့ အိမ်ကောင်းကောင်းတစ်လုံး ငါ ရှာပေးမယ်။ မင်းလို မိန်းမချော ငယ်ငယ်ကလေးဟာ ညအချိန်မတော် လမ်းပေါ်မှာ အလုပ်လုပ်နေလို့ မတော်ဘူး။ ဘယ်လိုလူမျိုးတွေနဲ့ မင်း တွေ့ရမယ်ဆိုတာ ပြောနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။”

သည်လိုဖြင့်ပင် ရဲအရာရှိ၏ ဆက်သွယ်ပေးမှုကြောင့် မဒမ်ဘလင်ရှေးအိမ်သို့ သူ ရောက်လာသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ရောဘတ်နှင့်ဆုံတွေ့ခဲ့ရသည်။ ယခုတော့ အစ္စရေးလ်နိုင်ငံမှာ သူတို့ ဒုက္ခလာခံနေကြရသည်။

ဟင်းအိုးမှ တူးသည့်အနံ့ ထွက်လာသည်။ အလန့်တကြားဖြင့် သူ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ရောဘတ်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်နေသည်။ ထို့နောက် မီးဖိုပေါ်မှအိုးကို ဆွဲချသည်။ လက်ပူလောင်သွားသည်။ ရေစင်ပေါ်သို့ အိုးကို ပစ်တင်လိုက်သည်။ တူးနေသည့် သိုးသားနှင့် အာလူးများ ဖိတ်စဉ်ကျသွားသည်။

ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် သူ ငေးကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ရိုက်ကြီးတငင် ငိုချလိုက်မိတော့သည်။ ကိုးကွယ်ရာ မရှိတော့ပြီ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူ့နောက်သို့ ရောဘတ် ရောက်လာသည်။ အဖြစ်အပျက်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“ဟင်းအိုးတူးကုန်ပြီ မဟုတ်လား”

ဒယ်နီစွန်ဒီက ရောဘတ်ကို ကြည့်နေသည်။ မျက်ရည်များ တရဟော စီးကျနေသည်။ ထို့နောက် အိပ်ခန်းဆီသို့ ဝင်ပြေးသွားသည်။ တံခါးကို ခြေထောက်နှင့် ဆောင့်ကန် ပိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ခွေးစာတွေ တူးကုန်ပြီ”

အသံကုန်အော်ရင်း မထိန်းနိုင်အောင် ငိုမိသည်။ ရောဘတ်က အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်လာသည်။ ခုတင်စွန်းမှာ ထိုင်သည်။ သူ့ကို ပွေယူသည်။ သူကလည်း ရောဘတ်၏ရင်ခွင်တွင်းသို့ ဝင်ကာ မျက်နှာကို အပ်ထားသည်။

“အို ... ကျွန်မ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကိုပဲ ပြန်ပါရစေတော့ ရောဘတ်ရယ်” ဟု သူက ပြောသည်။

ရောဘတ်က ဘာမှ ပြန်မဖြေ။ သူ့ကိုသာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်ထားသည်။

“ရှင် မြင်တယ်မဟုတ်လား။ ဒီတိုင်းပြည်ဟာ ကျွန်မတိုင်းပြည်မဟုတ်ဘူး။ ဒီတိုင်းပြည်က လူမျိုးတွေဟာလဲ ကျွန်မနဲ့တူတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မဟာ ပြင်သစ်လူမျိုးပဲ။ ကျွန်မ ဒီမှာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မနေနိုင်တော့ဘူး။”

ရောဘတ်သည် ငြိမ်မြဲငြိမ်နေသည်။ ဒယ်နီစွန်ဒီက သူ့ကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည်။

“ရှင်လဲ ဒီတိုင်းပြည်နဲ့ ဘာမှဆိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ ရှင်ဟာ ဒုက္ခသည်မဟုတ်ဘူး။ ဒီတိုင်းပြည်ကို ရှင် လာစရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး။ ရှင်က ပြင်သစ်လူမျိုးပဲ။ ပြင်သစ်နိုင်ငံသားပဲ။ ဒီကိုလာဖို့ ရှင့်ကိုလဲ ဘယ်သူကမှ ခေါ်ကြတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မတို့အပေါ်မှာလဲ သူတို့ ကြည်ဖြူတာမဟုတ်ဘူး။ တခြားလူတွေ နေရမယ့်နေရာမှာ ကျွန်မတို့ သက်သက်လာပြီး ရှုပ်နေသလို ဖြစ်နေကြပြီ။ သူတို့စားရမယ့် အစားအစာတွေကို ကျွန်မတို့က ဝင်လုစားသလို ဖြစ်နေပြီ။”

“မင်း ... သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ။ နည်းနည်းလောက် နားလိုက်ရင် မင်း သက်သာသွားလိမ့်မယ်” ဟု ရောဘတ်က နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ပြောသည်။

“မနားဘူး။ ကျွန်မပြောနေတာတွေဟာ အမှန်ချည်းပဲ။ ဒါကိုလဲ ရှင် သိပါတယ်။ ရှင့်ကိုသာ သူတို့ တကယ်လိုလားကြမယ်ဆိုရင် ဘာသာပြန်ဌာနမှာ အခုလို စာရေးရာထူးလေး ပေးမထားဘဲ ပိုပြီးအရေးပါ အရာရောက်တဲ့နေရာမှာ ရှင့်ကို တာဝန်ပေးထားမှာပေါ့။ ကျွန်မတို့ ထက်ပိုပြီး သူတို့လိုချင်တာ ဘာလဲဆိုတာ ရှင် မသိဘူးလား။ ပိုက်ဆံရှင့် ... ပိုက်ဆံ၊ တိုင်းပြည် ထူထောင်ဖို့ ပိုက်ဆံလိုတယ်။ စားနပ်ရိက္ခာရဖို့ ပိုက်ဆံ လိုတယ်။ အဝတ်အထည်ဝယ်နိုင်ဖို့ ပိုက်ဆံလိုတယ်။ သူတို့ လိုချင်နေတာက ကျွန်မတို့ကို မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ တိုင်းပြည်အတွက် ပိုက်ဆံလိုနေတာ။ သူတို့လိုတဲ့ပိုက်ဆံကို ရှင့်အဖေ ဘဏ်တိုက်မှာ ပြန်ပြီး ရှင် အလုပ်လုပ်ပေးနိုင်တာပဲ။ ဒီမှာလာပြီး အခုလို အကူအညီပေးနေတာထက် ရှင့်အဖေ ဘဏ်တိုက်မှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ပြီး အကူအညီပေးမှသာ အဓိပ္ပာယ် ရှိတော့မှာပေါ့။”

ရောဘတ်က သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ငါ မပြန်နိုင်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မပြန်နိုင်ရမှာလဲ” ဟု သူက မေးသည်။

ရောဘတ်က ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ရှင့်အဖေက လက်တွေ့သမား။ ရှင် မဟုတ်တာတွေ လုပ်နေတာကို သူ သိတယ်။ ဒါကြောင့် သူနဲ့ ရှင် ရင်မဆိုင်ရဲတာ မဟုတ်လား”

“ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ဒါဖြင့်ရင် ကျွန်မကြောင့်လား။ ကျွန်မဟာ ရှင်တို့ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ မဝင်ဆံ့တဲ့ မိန်းမမို့လား။ ကြေးစားမမို့လား”

ရောဘတ်က ဘာမှ ပြန်မဖြေ။ ဒယ်နီစွန်ဒီက သူ့မျက်လုံးများကို တည့်တည့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဒီအတွက် မပူပါနဲ့။ ရှင်နဲ့ဆိုင်တဲ့ ရှင့်တိုင်းပြည်ကိုသာ ပြန်သွားပါ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ကွာရှင်းပြတ်စဲပါမယ်။ ကျွန်မကြောင့်တော့ ရှင်တို့အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ရှင် အရှက်တကွ အကျိုးနည်း မဖြစ်စေရပါဘူး။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါ ရောဘတ်ရယ်။ ကျွန်မ ဒီမှာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဆက်ပြီး မနေနိုင်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မတိုင်းပြည်ကို ကျွန်မ ပြန်ပါရစေတော့”

ဒယ်နီစွန်ဒီသည် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးလေတော့သည်။ မျက်နှာကိုလည်း ရောဘတ်၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ ဝှက်ထားမိတော့သည်။ အတော်ကြာတော့မှ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော စကားသံကို သူ ကြားရတော့သည်။

“မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ် ... ဒယ်နီစွန်ဒီ။ မငိုပါနဲ့တော့။ ကိုယ်တို့တိုင်းပြည်ကို ကိုယ်တို့ ပြန်ကြမယ်”

*

(၁၈)

နောက် ခြောက်လကြာပြီး နေ့တစ်နေ့တွင်ဖြစ်သည်။ ဒယ်နီစွန်ဒီသည် ပါရီမြို့ရှိ ဘေရွန်ဒီကျိုင်း၏ နေအိမ်မှ သူ့အခန်းထဲရှိ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီး သုံးချပ်ရှေ့မှာ ရပ်နေသည်။ မှန်ထဲမှ သူ့ကိုယ်သူပြန်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။ အပ်ချုပ်ဆိုင်များတွင် စံပြုမယ်အလုပ် လျှောက်တုန်းက သူ့ရင်သားများ ကြီးလွန်းသည်ဆိုပြီး အလုပ်ခန့်ရန် ငြင်းဆိုခဲ့ကြသည်။ ယခု သူ့ကိုယ်တိုင်က အဝတ်အစားဝယ်သူဖြစ်လာသောအခါတွင် သူ့ရင်သားများသည် ဖက်ရှင်ဆန်းအတွက် အလွန်ပင်လှပသည်ဟု ဆိုကြပြန်သည်။ ထိုအကြောင်းများကို ပြန်စဉ်းစားရင်း တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးမိသည်။

မင်းသားကြီး နှစ်ကိုဗစ်၏ဆိုင်မှ ဒီဇိုင်းဆရာသည် ဒယ်နီစွန်ဒီကိုကြည့်ပြီး မည်သို့သောပုံမျိုးကို ချုပ်လုပ်ပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း တတွတ်တွတ် ပြောနေသည်။

“ခပ်ကျယ်ကျယ်ချုပ်ရမယ်။ ဒါမှ ကိုယ်လုံးရဲ့အလှပေါ်မယ်။ လည်ပင်းကျယ်ရမယ်။ ဒါမှ လည်ပင်းရဲ့အလှ ပေါ်မယ်။ အင်မတန်လှတဲ့ ရင်သားတွေရဲ့ အလှပေါ်အောင် လခြမ်းပုံမျိုး ဖော်ပေးရမယ်။ အရောင်က အစိမ်းရောင် ဖြစ်ရမယ်” စသည်ဖြင့် သူ့စိတ်ကူးများကို တတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေခဲ့သည်။

သူ့စိတ်ကူးအတိုင်း ချုပ်ပေးသော အဝတ်အစားသည် အလွန်ပင် အချိုးပြေနေတော့သည်။ ဒီကျိုင်းတို့ပိုင်ဆိုင်သည့် ကမ္ဘာကျော် မြလည်ဆွဲကို ဆင်လိုက်သောအခါ သူ့အလှသည် ပို၍ ပေါ်လွင်လာသည်။ အသွေးကောင်းသော မြသည် (၅၅)ရတီ ရှိသည်။ အသည်းပုံသဏ္ဍာန် သွေးထားသည်။ ပတ်လည်တွင် စိန်များရံထားသည်။ ဆင်စွယ်နှစ်ရောင် သူ့အသားနှင့် အလွန်တရာ လိုက်ဖက်နေသည်။

မှန်ထဲမှာ သူ့ကိုယ်သူ ကြည့်နေရင်းဖြင့် ဒယ်နီစွန်ဒီသည် စိတ်လှုပ်ရှားလာသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ဘေးတွင်ထိုင်နေသည့် သူ့ယောက်မ ကာရိုလင်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ အောက်ထပ်တွင် ကျင်းပနေသည့် ဧည့်ခံပွဲမှ အသံများသည်လည်း သူတို့ရှိနေကြသည့် အပေါ်ထပ်မှ အခန်းထဲသို့ ပျံ့ဝင်လာသည်။

“ကျွန်မ ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး။ အောက်ထပ်ကို သွားရမှာ ကြောက်လာတယ်”

“ကြောက်စရာမလိုပါဘူးကွယ်။ မင်းကို ဘယ်သူကမှ ကိုက်စားမှာ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ကာရိုလင်းက ပြုံးပြီး ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်မပြောတာကို ကာရိုလင်း နားလည်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ အခု ဧည့်ခံပွဲလာတဲ့ လူတွေထဲက တချို့ဟာ ကျွန်မနဲ့ ဆက်ဆံခဲ့ကြဖူးတဲ့လူတွေ ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့နဲ့ အခုတွေ့ရရင် ကျွန်မ ဘာစကား သွားပြောရမှာလဲ။ သူတို့ဇနီးတွေနဲ့တွေ့ရင်ကော ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ”

“ဂရုမစိုက်ပါနဲ့။ ကိုယ် ဘာမှ မသိသလိုဘဲ နေလိုက်ပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ...”

“မင်းကိုယ်မင်း မှန်ထဲကြည့်စမ်း။ လည်ပင်းမှာဆွဲထားတဲ့ မြလည်ဆွဲရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို မင်း နားလည်သလား” ကာရိုလင်းက သူ့အနားသို့ တိုးလာပြီး မေးသည်။

ဒယ်နီစွန်ဒီက ခေါင်းခါပြသည်။

“ကိုယ်တို့အမေဟာ အဲဒီ မြလည်ဆွဲကို ဝတ်ခဲ့တယ်။ ကိုယ်တို့အဘွား၊ ကိုယ်တို့အဘွားရဲ့အမေ၊ အားလုံး ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်က ဒီမြလည်ဆွဲကို ဝတ်ဆင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီမြလည်ဆွဲကို ဝတ်ဆင်ခွင့်ရတဲ့သူဟာ ကိုယ်တို့မိသားစုထဲမှာ ဘေရွန်ဘွဲ့ခံ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ ဇနီးတွေသာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကို မင်းဝတ်ဖို့ ဖေဖေက ရောဘတ်ကိုပေးခဲ့တယ်။ ဒါဟာ ဘာသဘောလဲဆိုရင် မင်းရဲ့ ဘဝဟောင်းက ချုပ်ငြိမ်းသွားပြီလို့ ဆိုလိုတဲ့သဘော ဖြစ်တယ်။ အခု အောက်ထပ်ကို ရောက်နေကြတဲ့ လူတွေထဲမှာ ဒီအစဉ်အလာကို မသိတဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မပါဘူး”

ဒယ်နီစွန်ဒီ၏ မျက်လုံးထဲတွင် မျက်ရည်များ ပြည့်လာသည်။

“ရောဘတ်က ကျွန်မကို ဘာမှ ပြောမပြဘူး”

“ပြောဖို့ မလိုဘူးလေ။ ဖေဖေက မင်းကို ဝတ်ဆင်ခွင့်ပြုလိုက်ပြီပဲ။ ဒီအကြောင်းကိုလဲ အားလုံး သိကြပါတယ်။ အောက်ကိုရောက်ရင် မင်း တွေပါလိမ့်မယ်”

“ကျွန်မ ဝိုမိတော့မယ်”

“မဝိုပါနဲ့ကွယ်။ ကဲ ... လာ။ အောက်ကိုသွားကြမယ်။ မင်းဝိုလိုက်ရင် အလှတွေ ပျက်ကုန်လိမ့်မယ်”

ကာရိုလင်းက သူ့လက်ကို လာဆွဲရင်း ပြောသည်။

+

ဘေရွန်သည် ဧည့်သည်များကြားမှဖြတ်ပြီး ဒယ်နီစွန်ဒီရီရာသို့ လျှောက်လာသည်။ အနားသို့ ရောက်သောအခါ ...

“ဒီကကြိုးမှာ သမီးနဲ့အတူတူ ကပါရစေနော်” ဟု ပြောသည်။

ဒယ်နီစွန်ဒီက ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး လက်ကမ်းပေးသည်။ ကပွဲပြုလုပ်နေသည့်နေရာသို့ သူတို့ လျှောက်သွားကြသည်။ တီးဝိုင်းက စည်းလေးသည့် တီးလုံးကို တီးမှုတ်ပေးသည်။

“တွေတယ်မဟုတ်လား။ ဖေဖေအသက်အရွယ်နဲ့ လိုက်မယ့်တီးလုံးကို သူတို့ တီးပေးကြတယ်”

“ဖေဖေအသက်အရွယ်နဲ့လိုက်တဲ့ တီးလုံးဆိုရင် အမေရိကန် တေးသံမြူးမြူးကို တီးပေးဖို့ ကောင်းတာပေါ့”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်။ အခုလို ဧည့်ခံပွဲလုပ်ရတာကို စိတ်တိုင်းကျရဲ့လား”

“သိပ်ကို စိတ်ချမ်းသာပါတယ် ဖေဖေ။ အိပ်မက်မက်နေသလားလို့တောင် အောက်မေ့မိတယ်။ လူ့ဘဝကြီးဟာ ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ လုံးဝ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖေဖေ”

“ဖေဖေကို ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ဒီလိုဖြစ်လာအောင် မင်းဟာမင်း လုပ်ခဲ့တာပါ။ ဖေဖေသားကို အိမ်ပြန်ရောက်လာအောင် မင်း ပြန်ပို့ပေးနိုင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ သူကော နေကောင်းရဲ့လား”

“ဘိန်းဖြူကိစ္စ မေးတာလား ဖေဖေ”

ဘေရွန်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ပြတ်သွားပါပြီ။ ပြတ်စတုန်းကဆိုရင် ရက်ရှည်လများ ဖျားနေခဲ့တယ်။ အခုတော့ ကောင်းသွားပါပြီ”

“ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်။ ဒီကိစ္စအတွက်လဲ မင်းကို ဖေဖေ ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာပါ”

“ကျွန်မကို ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး ဖေဖေ။ အစ္စရေးလ်တွေကို ကျေးဇူးတင်ပါ။ မူးယစ်ဆေးဝါးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူတို့ စည်းကမ်းသိပ်ကြီးတာ”

ကရင်းဖြင့် စာကြည့်ခန်းအပေါက်ဝနားသို့ ရောက်လာကြသည်။ ဘေရွန်က စာကြည့်ခန်းထဲသို့ သူ့ကို ခေါ်သွားသည်။

“အခန်းထဲကို လိုက်ခဲ့ပါဦး ပြစရာရှိလို့”

ဒယ်နီစွန်ဒီကလည်း တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်သွားသည်။ အခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ဘေရွန်က အံ့ဆွဲတစ်ခုကို ဆွဲဖွင့်သည်။ အံ့ဆွဲထဲမှ စာရွက်များကို ထုတ်ယူပြီး သူ့ကို လှမ်းပေးသည်။

“မင်း စာရွက်တွေ”

ဒယ်နီစွန်ဒီက ငုံ့ကြည့်သည်။ ရဲမှတ်တမ်းများ၊ ဆေးလက်မှတ်များ၊ ပြည့်တန်ဆာမှုဖြင့် အဖမ်းခံခဲ့ရသည့် မှတ်တမ်းများ၊ ရဲအဖွဲ့က ထုတ်ပေးထားသည့် ကတ်ပြားများ ဖြစ်သည်။ ဒယ်နီစွန်ဒီ၏ ရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးသွားသည်။ ဘေရွန်ကို မော့ကြည့်သည်။

“ဒါတွေကို ဘယ်လိုလုပ် ရတာလဲ ဖေဖေ”

“ဖေဖေ ဝယ်ယူခဲ့တာ။ အခုဆိုရင် ဒီမှတ်တမ်းတွေအားလုံး ဖေဖေဆီ ရောက်လာပြီဖြစ်တဲ့အတွက် မင်း နာမည်ဟာ ဘယ်နေရာမှာမှ မရှိတော့ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ ... ဒါတွေရဖို့ ငွေတွေ အများကြီး ပေးရမှာပေါ့”

ဘေရွန်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည် ဖြေကြားခြင်းမပြုဘဲ ဒယ်နီစွန်ဒီ၏လက်ထဲမှ စာရွက်များကိုယူကာ အသင့်ရှိနေသော မီးဖိုနားသို့သွားသည်။ ပြီးတော့ မီးဖိုထဲသို့ ထည့်သည်။ တစ်မဟုတ်ချင်း ပြာကျသွားသည်။

“ဒါကို မင်းကိုယ်တိုင် မြင်စေချင်လို့။ ဘဝဟောင်းက ဒယ်နီစွန်ဒီဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူး” ဟု ဘေရွန်က သူ့ဘက်သို့ လှည့်ပြောသည်။

“သူ မရှိတော့ဘူးလား။ ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်သူ ကျန်ရစ်ခဲ့သလဲ။ ကျွန်မက ဘယ်သူလဲ”

“ဖေဖေချွေးမပေါ့။ ရောဘတ်ရဲ့ ဇနီးပေါ့။ ဖေဖေ အင်မတန်ဂုဏ်ယူတဲ့ ဖေဖေသမီးပေါ့” ဟု ဘေရွန်က အေးဆေးစွာ ပြန်ပြောသည်။

+

“ဒါတော့ မလုပ်သင့်ဘူးထင်တယ် ဖေဖေ”

ရောဘတ်က စကြိုအတိုင်း လျှောက်လာရင်း သူ့အဖေ၏ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်သွားကာ သူ့အဖေကို ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဘေရွန်က သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဟိုမှာ နေခဲ့ဖူးတာပဲ ဖေဖေ။ သူတို့တိုင်းပြည်မှာ ကျွန်တော်နေခဲ့တာ ဖေဖေ မေ့သွားပြီထင်တယ်။ ဒီစီမံကိန်းမှာ အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ သဲကန္တာရကိုဖြတ်ပြီး ပိုက်လိုင်းသွယ်ရာမှာ ကုန်ကျမယ့်ငွေကို အစွဲရေးလဲတွေက ဘယ်တော့မှပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ နှစ်တစ်ရာအတွင်းမှာ ပေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ မြှုပ်နှံထားတဲ့ငွေတွေ ပြန်ပေါ်လာတာကို ဘယ်တော့မှ ကျွန်တော်တို့ မြင်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ရောဘတ်သည် အလွန် သောကရောက်နေပုံရသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒီစီမံကိန်းဟာ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ မင်း သဘောတူခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“လိုအပ်တယ်လို့လဲ မင်း လက်ခံတယ် မဟုတ်လား”

“လက်ခံပါတယ်။ ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် အငြင်းမပွားပါဘူး။ ကျွန်တော် ပြောနေတာက စီးပွားရေးသဘောကို ပြောနေတာပါ”

“ဘဏ်လုပ်ငန်းဆိုတာဟာ တစ်ခါတလေကျရင် အမြတ်ငွေ ချက်ချင်း မရနိုင်ပေမယ့်လဲ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံရတာတွေရှိတယ်။ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာဖို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ထမ်းဆောင်ရမယ့် တာဝန်တွေအနက် ဒါဟာလဲ တာဝန်တစ်ခုပဲ။ ဒီလို တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာက ရရှိလာမယ့် အကျိုးအမြတ်ကို မျှော်ကိုးပြီး လုပ်ရတာတွေ ရှိတယ်”

“ဒီလိုလုပ်တဲ့အတွက် ဖေဖေ့ရည်မှန်းချက်တွေ ပြောင်းလဲသွားစရာကော မရှိဘူးလား”

“မင်းရဲ့ ကန့်ကွက်ချက်ပေါ်မှာလဲ မူတည်တယ်”

“ဖေဖေမိသားစုအတွက်လဲ ဖေဖေတာဝန်ကို ယူဖို့ လိုပါသေးတယ်။ ဗွန်ကပ်ပင်ရဲ့ လုပ်ငန်းတွေ ပျက်စီးမသွားအောင် ဖေဖေ ဝင်ပြီး ကယ်ခဲ့တာဟာ ဒီအကြောင်းကြောင့် လုပ်တာလား”

ဘေရွန်က ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ဒါလဲ အပိုင်းတစ်ခုပဲပေါ့။ ဒါကို ဖေဖေတို့မလုပ်ရင် တခြားတစ်ယောက်က ဝင်လုပ်လိမ့်မယ်။ အကျိုးအမြတ်ကို တခြားလူ ယူသွားလိမ့်မယ်။ အခု စိုက်ထုတ်ရမယ့်ငွေဟာ ဗွန်ကပ်ပင်ရဲ့ လုပ်ငန်းတွေထဲက ရလာတဲ့ အကျိုးအမြတ်ငွေတွေပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် အခု စီမံကိန်းပေါ်က အကျိုးအမြတ်ရဖို့ကို ဖေဖေ မျှော်လင့်မထားဘူးပေါ့”

“ဖေဖေပြောတာ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အကျိုးအမြတ်ရဖို့ကို အမြဲတမ်း ရည်စူးတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စဟာ အကျိုးအမြတ်တစ်ခုတည်းကို ကြည့်နေရမယ့်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး”

“ဖေဖေ သဘောပေါက်အောင် ကျွန်တော်ပြောပြနိုင်ရင် အကျိုးအမြတ်ကို ဖေဖေ လက်ခံမလား”

“လက်ခံရမှာပေါ့။ မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘာရှိနေသလဲ။ အတိအကျ ပြောစမ်းပါဦး”

ဘေရွန်သည် ကုလားထိုင်မှာ ပြန်ထိုင်ပြန်သည်။

“ကင်ပီယန်-အစ္စရေးလ် မီးသင်္ဘောကုမ္ပဏီရှိတယ်။ မာစယ်ဟာ သိပ်လောဘကြီးပြီး အမြတ်အားလုံး သူတစ်ယောက်တည်း လိုချင်တဲ့အတွက် သူတို့ကုမ္ပဏီကို ကျွန်တော်တို့က အာမခံပယ်ချတော့မယ့်ဆဲဆဲ ဖြစ်နေပြီ”

“မှန်ပါတယ်။ မာစယ်ဟာ အလွန်လောဘကြီးတဲ့လူ ဖြစ်တယ်။ နောက်တစ်နှစ်လောက်ဆိုရင် သူပိုင်တဲ့ သင်္ဘောတွေဟာ သူ့ယောက္ခမပိုင်တဲ့ သင်္ဘောတွေနဲ့ စီးရေ အတူတူလောက် ဖြစ်သွားတော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့သင်္ဘောတွေရဲ့ အာမခံကြေးဟာ သိပ်များလွန်းတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအပေါ်မှာ အမြတ် များများစားစား ဖေဖေတို့ မရနိုင်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ အစွရေးလင်ဘက်က ရမယ့်အမြတ်တွေဟာ တခြားကုမ္ပဏီလက်ထဲကို ရောက်မသွားဘူးဆိုရင် ရေနံပိုက်သွယ်ဖို့ကိစ္စမှာ ထည့်သုံးလို့ မရနိုင်တော့ဘူး”

“ရနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လုံလောက်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

“စီမံကိန်းနှစ်ခုကို ပေါင်းပြီး အစွရေးလင်ကို ငွေချေးရင်ကော”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းရှိတယ်”

ရောဘတ်က ပြုံးသည်။ သူ့အဖေက သူ့ကို မော့ကြည့်နေသည်။

“မာစယ်က လက်မခံဘူးဆိုရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ သူ့အစုရှယ်ယာတွေထက် ပိုပြီး ထည့်ဝင်ဖို့ အကျပ်ကိုင်ရင် အမြတ်ငွေက နည်းသွားလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို မေးရမှာပေါ့ ဖေဖေ။ သူ့သင်္ဘောတွေ အလုပ်ဖြစ်ဖို့ကို သူ သိပ်ပြီးဆန္ဒစောနေတယ်ဆိုရင် သူ လက်ခံမှာပေါ့။ နောက်ပြီးတော့ သူ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ထက် ပိုပြီး အာမခံချက်ပေးချင်တဲ့လူကော ရှိဦးမှာတဲ့လား”

ဘေရွန်က သူ့သားကို လှမ်းကြည့်မိပြန်သည်။ အကြံဉာဏ်ကောင်းဖြစ်သောကြောင့် သူ့သားကို လေးစားလိုက်မိသည်။ ထိုအစီအစဉ်အတိုင်း အောင်မြင်မည်ဆိုလျှင် အစွရေးလင်အတွက်လည်း အကျိုးကျေးဇူး များနိုင်မည်။

“နယူးယောက်မှာ မာစယ်ရှိနေတယ်။ သူနဲ့ သွားပြီး ဆွေးနွေးလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ကောင်းတယ် ဖေဖေ။ ဒယ်နီစွန်ဒီလဲ သဘောကျမှာပဲ။ အမေရိကကို သူ မရောက်ဖူးသေးဘူး”

ရောဘတ် ထွက်သွားသည်ကို ဘေရွန်က ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်ကို ကောက်ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့စိတ်များ ထွေပြားနေသည်။ သူ အသက်ကြီးပြီ။ ထို့ကြောင့်လည်း လုပ်ငန်းမှ အနားယူသင့်ပြီဟု သူ တွေးမိသည်။

အမှန်တော့ သူ့နေရာကို အစားဝင်ပြီး လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးကို ဆက်လက် တာဝန်ယူသွားနိုင်မည့်လူကို နှစ်ပေါင်းများစွာ သူ စောင့်ခဲ့သည်။ ကြီးမားသော တာဝန်ကြီးများကိုလည်း နှစ်ပေါင်းများစွာ သူ ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည်။ ယခုတော့ သူ့တာဝန်များကို သူ့သားက ပရုံးပြောင်း ထမ်းဆောင်နိုင်တော့မည်ဟု သူ တွေးလိုက်မိလေသည်။

*

(၁၉)

နိုင်ငံတော်အလံများ လွှင့်ထူထားသည့်နေရာသို့ အနက်ရောင် ဇိမ်ခံမော်တော်ကားကြီး ဆိုက်ရောက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း လူထုကြီးက သောင်းသောင်းဖြူဖြူ သြဘာပေး ကြိုဆိုကြသည်။ ဗိုလ်ကြီးတစ်ဦးက မော်တော်ကားနားသို့ ခပ်သွက်သွက် တိုးကပ်သွားကာ တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ ကားထဲမှ အင်ပါရီ ထွက်လာသည်။ သူ၏ ရွှေရောင်ဆံပင်များသည် တောက်ပသောနေရောင်ခြည်တွင် ဝင်းလက်နေသည်။

“ထိပ်ထားလေး ... ထိပ်ထားလေး” ဟူသောအသံများ ပရိသတ်ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အင်ပါရီသည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ခဏကြာအောင် ရပ်နေသေးသည်။ ပြီးတော့မှ ပြုံးသည်။ မိန်းကလေးငယ်တစ်ဦးက သူ့ဆီသို့ ပြေးသွားပြီး ပန်းစည်းဆက်သည်။ အင်ပါရီက ကိုယ်ကို ကိုင်းပြီး ကလေးမကလေးကို နမ်းသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

ဟုလည်း တိုးတိုးပြောသည်။ သူ့ပတ်လည်သို့ အရာရှိကြီးငယ်များ ရောက်လာကြသည်။ ထို့နောက် စင်မြင့်ဆီသို့ ဦးဆောင်ခေါ်သွားကြသည်။ စင်မြင့်ပေါ်ရှိ စကားပြောခွက်ရှေ့တွင် အင်ပါရီက နေရာယူသည်။ ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်များက ဓာတ်ပုံ တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ကြသည်။ ပရိသတ်ဘက်မှ အသံသည် တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သွားသည်။ အင်ပါရီက ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးသည်အထိ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်စောင့်နေသည်။ အားလုံး ကြီးသွားသောအခါ သူက စကားစပြောသည်။ သူ့အသံသည် တိုးသော်လည်း လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရှိသည်။ ပရိသတ်ကြီးထဲရှိ လူတစ်ဦးချင်းကို လေသံဖြင့် တိုးတိုးကလေး ပြောနေပုံမျိုးနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တူသည်။

“ချစ်စွာသော ကလေးများနဲ့ တိုင်းသူပြည်သားများရှင်”

ပရိသတ်ကြီးက ဝမ်းသာအားရ အော်ကြပြန်သည်။ အင်ပါရီသည် သူတို့လူတန်းစားထဲမှာ တစ်ယောက်အပါအဝင် မဟုတ်သောကြောင့် အထင်ကြီးစိတ်ဖြင့် အော်ကြခြင်းလား။ သူ့ဖခင်ကိုယ်တိုင် လာရောက်ချီးမြှင့်ခြင်းမပြုသည်ကို အော်ဟစ် ဆန္ဒပြခြင်းလား။ သို့တည်းမဟုတ် အင်ပါရီသည် အလုပ်သမားလူတန်းစား၊ တောင်သူလယ်သမားလူတန်းစားတို့နှင့် လားလားမျှ မအပ်စပ်သောကြောင့် အော်ဟစ်ကြခြင်းလား။ မည်သို့ဆိုစေ အင်ပါရီသည် ကလေးသူငယ်များ ပညာသင်ကြားနိုင်ရန် ကျောင်းများ၊ နာမကျန်းသူတို့အတွက် ဆေးရုံများ၊ အလုပ်မလုပ်နိုင်သူနှင့် သက်ကြီးရွယ်အိုတို့အတွက် လိုအပ်သည့် အစားအစာများကို ပြည့်စုံစေလိုသူတစ်ဦးကား အမှန်ဖြစ်ချေသည်။

ယခုဆိုလျှင် ကြီးမားခုံထည်သည့် အဖြူရောင်အဆောက်အအုံသစ်ကြီး၏ရှေ့တွင် အင်ပါရီ ရပ်နေပြီ။ သည်အဆောက်အအုံကြီးကို ဆောက်လုပ်နေခိုက်က သူတိုင်းသူပြည်သားအချို့တို့ အလုပ်လည်း ရခဲ့ကြသည်။ ထိုအဆောက်အအုံကြီး ဆောက်လုပ်ထားသည့်မြေသည် အင်ပါရီပိုင်သော မြေ ဖြစ်လေရာ နောင် နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်ကြာအောင် မြေလခများကို သူ့ကို ဆက်ရမည်။ ယင်းအဆောက်အအုံကား သူ့ကိုဂုဏ်ပြုပြီး အမည်ပေးထားသည့် **သမီးတော်ဟိုတယ်** ပင် ဖြစ်လေသည်။

အင်ပါရီက လက်မြှောက်ပြသည်။ ပရိသတ်က ငြိမ်သွားပြန်သည်။ ပရိသတ်ကို သူက ငုံ့ကြည့်သည်။ နေကျဲကျဲတောက် ပူနေသော်လည်း သူ မျက်တောင်မခတ်။

“ဒီကနေ့ဟာ ကျွန်မတို့အားလုံး ဂုဏ်ပြုကြရမယ့်နေ့ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ကော်တီဝွေးပြည်သူအားလုံး ဂုဏ်ပြုဝမ်းမြောက်ကြမယ့်နေ့ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ တိုင်းပြည်အဖို့ အကျိုးကျေးဇူး စတင်ဖြစ်ထွန်းရာ နေ့တစ်နေ့ အဖြစ်နဲ့လဲ မှတ်ယူရမယ့်နေ့ ဖြစ်ပါတယ်”

ပရိသတ်က သြဘာပေးကြသည်။ အင်ပါရီက လက်မြှောက်ပြသည်။

“ဒီနေရာကို ကျွန်မ ရောက်လာတာဟာ ကျွန်မအဖေရဲ့ ကိုယ်စား ရောက်လာခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဖေဖေဟာ သူ ချစ်မြတ်နိုးတဲ့တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးအတွက် မနားမနေ အလုပ်လုပ်နေရတဲ့အတွက် ဒီနေရာကို သူ့ကိုယ်တိုင် လာချင်ပေမယ့် မလာနိုင်အောင် ဖြစ်နေရပါတယ်”

ပရိသတ်က “ခေါင်းဆောင်ကြီး ... ခေါင်းဆောင်ကြီး”

ဟု အော်ကြပြန်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် အင်ပါရီက ဟန့်တားခြင်းမပြု။ အသံများ တိတ်သွားတော့မှ သူက ဆက်ပြောပြန်သည်။

“မနက်ဖြန်ဆိုရင် ဒီဟိုတယ်ကြီးကို ဖွင့်တော့မှာဖြစ်ပါတယ်။ မနက်ဖြန်ကျရင် အမေရိကန်ပြည်က အလွန်ကြီးမားတဲ့ လေယာဉ်ပျံကြီးသုံးစီး ဆိုက်ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။ အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ သင်္ဘောကြီးတစ်စီးလဲ ဆိပ်ကမ်းကို ဆိုက်ကပ်လာပါလိမ့်မယ်။ သူတို့ဟာ ကျွန်မတို့တိုင်းပြည်ရဲ့ သာယာပုံတွေကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လာရောက်ကြည့်ရှုကြမယ့် ဧည့်သည်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ကို ကြိုဆိုပါတယ်။”

သူတို့လို ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ အိမ်နီးချင်းတွေဖြစ်တဲ့ ကျူးဘားတို့၊ ပနားမားတို့ကို ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတွေကို ကျွန်မတို့ဆီကို သယ်ဆောင်လာနေပါပြီ။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ တစ်ဦးချင်း စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်စေဖို့ တာဝန်ဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ ကြီးမြတ်တဲ့တာဝန်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့တိုင်းပြည်ရဲ့ သာယာလှပပုံနဲ့ ကျွန်မတို့လူမျိုးတွေရဲ့ ယဉ်ကျေးဖော်ရွေပုံများကို သူတို့ တိုင်းပြည်အပြန်မှာ တစ်ပါတည်း ပြန်လည်သယ်ဆောင်သွားကြဖို့လဲ လိုပါတယ်။

ကျွန်မတို့ ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံဟာ အံ့ဩဖွယ်နိုင်ငံ ဖြစ်ကြောင်း လက်တွေ့ပြရပါတော့မယ်။ နိုင်ငံတကာ အဖွဲ့အစည်းတွေထဲမှာ ပါဝင်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေတဲ့ တိုင်းပြည်ဖြစ်ကြောင်းကို ထုတ်ဖော်ပြရပါတော့မယ်”

ပရိသတ်က သြဘာပေးကြပြန်သည်။ အင်ပါရီက ပြုံးပြီး လက်မြှောက်ပြသည်။ အားလုံး ပြန်ငြိမ်သွားကြပြန်သည်။

“မနက်ဖြန်ဆိုရင် ဒီဟိုတယ်သစ်ကို ဧည့်သည်များအတွက် ကျွန်မတို့ ဖွင့်ပေးတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကနေတော့ ကျွန်မတို့အားလုံး ဟိုတယ်ထဲကိုဝင်ပြီး လေ့လာကြည့်ရှုနိုင်ကြပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့အဖေဟာ သူ့ပြည်သူတွေအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ယုံကြည်ပြီး ဘယ်လောက် သစ္စာထားတယ်ဆိုတာကို ဒီဟိုတယ်ကြီးက သက်သေထူပြလိုက်တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

အင်ပါရီသည် သူ့နောက်ဘက်တွင်ရှိနေသော ဟိုတယ်ဝင်ပေါက်ဘက်သို့ လှည့်သွားသည်။ ဝင်ပေါက်တွင် ဖဲကြိုးတစ်ချောင်း တန်းထားသည်။ တစ်ယောက်က သူ့ကို ကတ်ကြေးတစ်လက် ပေးသည်။ ဖဲကြိုးကိုဖြတ်သည်။ ပြတ်သွားသောဖဲကြိုး မြေပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ပရိသတ်ကြီးက သောင်းသောင်းဖြဖြ သြဘာပေးရင်း ဟိုတယ်တွင်းသို့ အလှအယက် ဝင်လာကြလေသည်။ စုပုံတိုးနေကြသောကြောင့် စစ်သားများက စနစ်တကျ တန်းစီရန် တွန်းထိုး ထိန်းသိမ်းနေကြရသည်။

အရာရှိကြီးများက အင်ပါရီကို ကျေးဇူးတင်စကား ဝိုင်းပြောနေကြသည်။ ဒက်စ်စ်က ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ ကြည့်နေသည်။ သူတို့ ဘေးသို့ ထွက်သွားသောအခါကျမှ အင်ပါရီဆီသို့ သူ လျှောက်သွားသည်။ သက်တော်စောင့်များကြားမှာ သူတစ်ယောက်တည်း ရပ်နေသည်။ ဟိုတယ်တွင်းသို့ တိုးဝင်နေကြသူများကို လှမ်းငေးကြည့်နေသည်။

“မင်း စကားပြောတာ သိပ်ကောင်းတာပဲကွယ်။ သိပ်ကို ကောင်းတာပဲ”

ဒက်ခ်စ်က သူ့နားသို့ကပ်ပြီး ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

အင်ပါရီက ယဉ်ကျေးစွာ ပြုံးသည်။ သူ့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။ သူ့ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း အပြုံးက ပြောင်းသွားသည်။ အံ့ဩသည့်အမူအရာ ဖြစ်လာသည်။ ထို့နောက် ဆက်ပြီး ပြုံးသည့်အပြုံးက လိုက်လှဲဝမ်းသာသော အပြုံးမျိုး ဖြစ်သည်။

“ဒက်ခ်စ် ... ရှင် ပြန်ရောက်လာတာ ကျွန်မ မသိပါဘူး”

ဒက်ခ်စ်က အင်ပါရီ၏လက်ကို ယူနမ်းသည်။ ထို့နောက် ကိုယ်ကို ပြန်မတ်လိုက်သည်။

“ကိုယ် မနေ့ညက ပြန်ရောက်လာတယ်။ မင်းစကားပြောတာ သိပ်ကောင်းတာပဲကွယ်”

“ကောင်းရတော့မှာပေါ့။ ကျွန်မရခဲ့တဲ့ အလေ့အကျင့်က နည်းတော့တာမှမဟုတ်ဘဲ”

“အထဲဝင်ဦးမလား” ဟု ဒက်ခ်စ်က ဟိုတယ်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ရင်း မေးသည်။

“ဒီလူအုပ်ကြီးနဲ့ ဝင်ရမှာလား။ ဒါလောက်တော့ ကျွန်မ မရှူးသေးပါဘူး။ စစ်သားတွေ အစောင့်ချထားမိလို့ တော်သေးတယ်။ မရှိများမရှိရင် ဒီအဆောက်အအုံကြီးကို တစ်စစီများ ဆွဲဖဲ့ပစ်ကြမလား မပြောတတ်ဘူး။ အကောင်းကို အကောင်းမှန်း သိတဲ့လူတွေမဟုတ်ဘူး”

“မင်းလဲ ဘာမှ မပြောင်းလဲသေးပါလား။ အနည်းဆုံး စိတ်ထဲရှိနေတာကိုတော့ ပြောင်ဖွင့်ပြောတတ်တုန်းပဲနော်”

“ဘာဖြစ်လို့ ပြောင်းလဲရမှာလဲ။ ရှင်ကော ပြောင်းလဲသွားပြီလား”

“ပြောင်းလဲသွားပြီပဲ ထင်လိုက်ချင်ပါတယ်ကွာ။ ကိုယ့်အသက် ပိုကြီးလာသလို ခံစားရတယ်။ အကောင်းအဆိုးကိုလဲ ပိုပြီး ခွဲခြားတတ်လာပြီ”

“ဘယ်သူမှ မပြောင်းလဲပါဘူး။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်သာ ပြောင်းလဲသွားပြီလို့ ထင်နေကြတာပါ။ ကျွန်မတို့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ရှာပြီး တောင်ပေါ်လျှို့ဝှက်စခန်းက ဆင်းလာကြတုန်းက အတိုင်းပါပဲ။ ဘာမှ မပြောင်းလဲကြပါဘူး”

“မင်း စိတ်နာကြည်းနေပုံ ရတယ်”

“နာကြည်းတာ မဟုတ်ဘူး။ အမှန်ကို ပြောနေတာ။ မိန်းမတွေဟာ ယောက်ျားတွေထက် ပိုပြီး ခေါင်းမာတတ်ကြတယ်။ လေယာဉ်ပျံကွင်းအသစ်တွေ၊ လမ်းအသစ်တွေ၊ အဆောက်အအုံအသစ်တွေကို ကျွန်မတော့ အထင်မကြီးဘူး”

“ဘာကို အထင်ကြီးသလဲ”

“ရှင့်ကို”

“ကိုယ့်ကို” ဒက်ခ်စ်က အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ရှင်ကတော့ လွတ်မြောက်နေပြီ။ ဒီတိုင်းပြည်မှာနေရတာ မဟုတ်တော့ ဘာမှ ရင် မခံစားရတော့ဘူး။ ရှင့်ရဲ့ ကမ္ဘာလောကကြီးဟာ ကော်တီဌေးနိုင်ငံ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကဲ ... ကျွန်မ တစ်ခုခုသောက်မှ ထင်တယ်။ နေပြင်းလွန်းလို့ ခေါင်းကိုက်လာပြီ”

အင်ပါရီက ချက်ချင်း စကားပြောင်းသွားသည်။

“ဟိုတယ်ထဲမှာ ဘားဖွင့်ထားတယ်”

“မသွားချင်ဘူး။ အိမ်တော်ကို ကျွန်မနဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ။ ဟိုမှာက ပိုပြီး သက်သောင့်သက်သာ နေလို့ရပါတယ်။ ရှင်လဲ တစ်ခုခု လုပ်နိုင်တာပေါ့”

“မလုပ်ပါနဲ့ ထိပ်ထားရယ်။ ဘာတစ်ခုခုမှလဲ လုပ်စရာ မရှိပါဘူး” ဒက်ခ်စ်က ပြုံးလိုက်သည်။

ကားထဲမှာ အလွန်ပူနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒက်ခ်စ် မှန်တံခါးများကို ချရန် ကိုယ်ကို ကိုင်းလိုက်သည်။ အင်ပါရီက သူ့ကို လှမ်းတားသည်။

“ခဏနေပါဦး။ လူအုပ်အပြင်ကို ရောက်သွားမှ ဖွင့်ပါ။ ကျွန်မတို့ပတ်လည်မှာ ဝံပုလွေတွေ ရှိနေသေးတယ်”

ဒက်ခ်စ်က ထိုင်ခုံပေါ်သို့မှီရင်း တွေးနေမိသည်။ ပြည်သူတွေကား မပြောင်းလဲကြသေးချေ။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍တော့ အင်ပါရီ၏ ပြောစကား မှန်နိုင်ပါသည်။

+

ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် လူငယ်တစ်ယောက်သည် စကားပြောစင်မြင့်ကိုမှီပြီး ရပ်နေသည်။ ကြီးမားသည့် ဇိမ်ခံမော်တော်ကားအနက်ကြီး လူအုပ်ကြားထဲမှ ထွက်ခွာသွားသည်ကို ကြည့်ရင်း သူ့ခေါင်းထဲမှာ အတွေးပေါင်းစုံ ပေါ်နေသည်။

“သူတို့ကို ငါ သတ်လို့ရနိုင်တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ငါ့ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်သွားတုန်း၊ အစောင့်စစ်သားတွေကလဲ တစ်ဖက်ကိုငေးနေကြတုန်း ငါ သတ်လိုက်ရင် ဖြစ်နိုင်တယ်။ ငါ့အဖေကို သူတို့သတ်ကြသလို သူတို့ကိုလဲ ငါ သတ်ရမယ်။ အရက်စက် အကြမ်းကြုတ်ဆုံးနည်းနဲ့ သတ်ရမယ်” စသည်ဖြင့် သူ စဉ်းစားနေမိသည်။

သူ့ကိုယ်ကို မတ်မတ်ရပ်ပြီး အိတ်ထဲသို့ လက်ထည့်လိုက်သည်။ သေနတ်ဒင်ကို လက်နှင့်စမ်းမိသည်။ သူ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ ချက်ချင်း လက်ကို ပြန်ရုပ်လိုက်သည်။ အိတ်ထဲသို့ လက်ထည့်ထားခြင်းအားဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်မြင်သွားလျှင် မသင်္ကာစရာဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော်လည်း စိတ်ကူးထဲမှာ သူ နစ်မြောနေသည်။ ဟိုတယ်ထဲသို့ ဝင်နေကြသောလူအုပ်ကြီးထဲမှာ သူလည်း ရောပါသွားသည်။

သူတို့ကို သတ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် မိမိတွင် မည်သည့်အကျိုးရှိမည်နည်းဟု တွေးမိပြန်သည်။ သူတို့ကို မိမိက ပစ်သတ်လျှင် စစ်သားများက မိမိကို သတ်မည်။ ပြည်ပနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံမှနေ၍ သည်တိုင်းပြည်သို့ မိမိ ပြန်လာသည့် ရည်ရွယ်ချက်များ ပျက်ပြားသွားတော့မည်။ မိမိထမ်းဆောင်ရမည့် တာဝန်များ မပြီးမပြတ်ကျန်ရစ်တော့မည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးလည်း တစ်သက်လုံး အာဏာယူထားတော့မည်။ တိုင်းတစ်ပါးသို့ မိမိ သွားရောက် ပညာသင်ကြားခဲ့ခြင်းသည် ယခုလို အချည်းနှီးဖြစ်ဖို့ မဟုတ်ကြောင်း သူ ပြန်စဉ်းစားမိသည်။

ဟိုတယ်ဝင်ပေါက်သို့ ရောက်သောအခါ ပခုံးပေါ်မှကျော်ပြီး တောင်တန်းများဆီသို့ သူ မျှော်ကြည့်မိသည်။ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် မိမိ၏ဇာတိနယ်မြေသို့ ပြန်ရတော့မည်။ မိမိအဖေ၏ နယ်မြေသို့ ပြန်ရတော့မည်။ အဖေလူများရှိရာသို့ သွားရေတော့မည်။ မိမိနှင့်အတူပါလာသည့် သတင်းစကားများကို သူတို့ နားထောင်ကြရတော့မည်။ ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် သူတို့ချည်းမဟုတ်ကြောင်း သူတို့ကို ထောက်ခံသူများရှိနေကြောင်း သူတို့ သိကြရတော့မည်။ သို့ဆိုလျှင် သူတို့၏ လုပ်ငန်းစဉ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး သူတို့ ယုံကြည်စိတ်ချမှု ရှိကြတော့မည်။ နိုင်ငံခြားမှ လက်နက်များ ရောက်ရှိလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း အဖေကို သတ်သူများအား လက်စားချေရတော့မည်။ ထိုအခါတွင် သူတို့ကို လက်စားချေသူသည် သူတို့သတ်သဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့ရရှာသော သူပုန်ဗိုလ်ကြီး အယ်လ်ကွန်ဒို၏သားဖြစ်ကြောင်းကို သူတို့ သိကြပေလိမ့်မည်။

အတွေးရေလျှင်ကြောမှာ သူ နစ်မြောနေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့နောက်မှ ကပ်လိုက်လာသူနှစ်ယောက်ကို သူ သတိမထားမိ။ သတိထားမိသောအခါတွင် သူ သိပ်နောက်ကျသွားပြီ။ သူတို့က သူ့ကို ဖမ်းဆီးလိုက်ကြပါပြီကော။

+

“ကွန်မြူနစ်တွေ၊ တောင်တန်းဒေသမှာ ဆူပူနေတဲ့ သူပုန်တွေရဲ့ နောက်မှာ ကွန်မြူနစ်တွေရှိတယ်။ လက်နက်အကူအညီပေးနေတယ်။ ငွေအကူအညီပေးနေတယ်။ ပြောက်ကျားတပ်သားတွေနဲ့လဲ အကူအညီပေးနေတယ်။ နယ်ခြားကိုကျော်ပြီး တို့ပြည်ထဲကို ဝင်လာဖို့ဟာ တစ်ညတောင်ကြာတာ မဟုတ်ဘူး”

ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် စိတ်အချဉ်ပေါက်ပေါက်နှင့် သမံတလင်းပေါ်သို့ တံတွေးကို ပျစ်ခနဲ ထွေးချလိုက်သည်။

“သောင်းကျန်းသူပြဿနာကို စောစောစီးစီးက ကျွန်တော်တို့ ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့မယ်ဆိုရင် အခုအချိန်မှာ ဘာကိုမှ ပူနေစရာ မလိုဘူး”

“ဒက်ခ်စ် ... မင်းဟာ မိုက်သေးတာပဲ။ ဒါ တစ်ခုတည်းဖြေရှင်းတာနဲ့ ပြီးသွားမယ်လို့ မင်း ထင်သလား။ ဘကြီးလဲ ရှင်းချင်ခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မရနိုင်ဘူး။ ဒီရောဂါဟာ တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ပျံ့နှံ့နေပြီ။ ဘကြီးတို့တိုင်းပြည်တစ်ခုတည်းမှာ ဖြစ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ ဘရာဇီးလ်၊ အာဂျင်တီးနား၊ ကျူးဘား၊ အာရှတိုက်မှာ ဗီယက်နမ်၊ ကိုးရီးယား ...”

“ကိုးရီးယားမှာ အပစ်အခတ်ရပ်စဲရေး သဘောတူသွားကြတာ တစ်နှစ်တောင် ကျော်သွားပါပြီ” ဟု ဒက်ခ်စ်က ပြန်ပြောသည်။

“မောင့်လိုတော့ ဘကြီးက နိုင်ငံတကာ ဗဟုသုတမကြွယ်ဝဘူးပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ အာဏာသဘောကိုတော့ ဘကြီးက သိပါတယ်။ အခု သဘောတူထားတဲ့ အပစ်အခတ်ရပ်စဲရေးဟာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ခံမှာလဲ။ ကြည့်နေပါ ... လာမယ့် နွေရာသီအထိခံရင် ကံကောင်း”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဒက်ခ်စ်ကို ခပ်ငဲ့ငဲ့ ပြန်ပြောသည်။

ဒက်ခ်စ်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်းမပြုဘဲ နေသည်။

“နေ့ခင်းတုန်းက လူငယ်တစ်ယောက်ကို ပုလိပ်အဖွဲ့က ဖမ်းမိလိုက်တယ်။ နိုင်ငံခြားမှာ သင်တန်းသွားတက်ပြီးတော့ ပြန်လာတာ။ သူဟာ အင်ပါရီ မိန့်ခွန်းပြောနေတုန်းက အင်ပါရီနဲ့ သုံးပေလောက်ကွာတဲ့နေရာမှာ ရပ်နေခဲ့တယ်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ရှာကြည့်တော့ သေနတ်တစ်လက် တွေ့တယ်။ အင်ပါရီကို လုပ်ကြံဖို့ သူ့ကို လွှတ်လိုက်တာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ သူ မပစ်ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘယ်သူက သိနိုင်မှာလဲ။ သူ သတ္တိကြောင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ မသတ်ရသေးခင် သူ အသတ်ခံရမှာစိုးလို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ အကြောင်းတွေ အများကြီး ရှိနိုင်တာပဲ”

“အဲဒီလူငယ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲ”

“သူ့ကို စစ်ဆေးရမယ်။ ဘကြီးတို့လိုချင်တဲ့ သတင်းတွေကို ဖြောင့်ချက်ပေးမယ်ဆိုရင် သူ အသက်ချမ်းသာရာ ရမယ်။ မပေးရင် ...”

ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် နောက်သို့လှည့်ကာ သူ့စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂကြီးထဲမှာ ဝင်ခွင့်ပြုဖို့ ဘကြီးတို့တင်ထားတဲ့ လျှောက်လွှာကို နောက်သုံးပတ်ကြာရင် ထပ်ပြီး စဉ်းစားကြလိမ့်မယ်။ ဒီတစ်ခါ သူတို့ လက်ခံလိမ့်မယ်။ စစ်အတွင်းတုန်းက တစ်လျှောက်လုံး ကြားနေနိုင်အောင် ဘကြီးတို့ နေခဲ့ကြတယ်။ ဒါကြောင့် အနောက်အင်အားကြီးနိုင်ငံတွေက ဘကြီးတို့ကို ဆန့်ကျင်ပြီး ကုလသမဂ္ဂထဲသို့ ဝင်ခွင့်မရအောင် လုပ်နေကြတာ။ အခုတော့ ဘကြီးတို့ရော အနောက်နိုင်ငံတွေပါ ဘုံရန်သူကို ရင်ဆိုင်ကြရတော့မယ်”

“ဒါလောက်တော့ မလွယ်ဘူးထင်တယ်။ ရုရှားက ဝီတိုအာဏာသုံးပြီးပယ်ချပစ်နိုင်တယ်”

“ကိုးရီးယားမှာ စစ်ဖြစ်လာမယ်ဆိုရင် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံတွေရဲ့ အလိုကို ဆန့်ကျင်ပြီး ရုရှားက ဝီတိုအာဏာသုံးရဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဘကြီးတို့ အဆင်သင့်ပြင်ရမယ်။ ကုလသမဂ္ဂတပ်ဖွဲ့အတွက် ဘကြီးတို့က တပ်ရင်းသုံးရင်း ပေးနိုင်တဲ့အကြောင်းကို ကုလသမဂ္ဂမှာ မောင် ပြောပြထားပါ”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်ကို ကောက်ယူပြီး ဒက်စ်ကို လှမ်းပေးသည်။

“ဘကြီးတို့ လေတပ်မတော်မှာ မောင့်ကို ဝိုလ်မှူးကြီးအဖြစ် ခန့်အပ်စာ”

“ဒါက ဘာအတွက်လဲ” ဒက်စ်က စာရွက်ကို ငေးကြည့်နေသည်။

“အင်ပါရီကို အမေရိကန်ပြည် လွှတ်မလို့။ ချစ်ကြည်ရေးမစ်ရှင်အဖွဲ့ပေါ့။ အဲဒီအဖွဲ့ကို မောင်က ခေါင်းဆောင်ရမယ်”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ပြုံးသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဝိုလ်မှူးကြီးခန့်တာနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ”

“အမျိုးသမီးတွေအဖို့ ယူနီဖောင်းလောက် အထင်ကြီးစရာကောင်းတာ ဘာရှိဦးမှာလဲကွာ”

အဘိုးကြီးက အားပါးတရ ပြုံးလိုက်လေသည်။

*

(၂၀)

“မင်း အပြင်သွားနေတုန်း ခေါင်းဆောင်ကြီးသမီးက တယ်လီဖုန်းဆက်တာ နှစ်ခါတောင် ရှိသွားပြီ။ မင်းကို အမြန်ဆုံး တွေ့ချင်တယ်တဲ့” ဟု ဖက်ကက်က ဆီးပြောသည်။

“ဘာကိစ္စဆိုတာကော သူက ပြောသေးသလား”

“မပြောဘူး။ ထုံးစံအတိုင်း ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ။ ငါ့အထင်လေ”

ဒက်ခ်စ်က သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ယူနီဖောင်းများကို ချွတ်နေသည်။ ယခု ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံးတွင် အင်ပါရီသည် သူ့ကို အပျောက်မခံဘဲ ခဏခဏ ခေါ်နေလေ့ရှိသည်။

“လန်ဒန်တိုင်းမ် သတင်းစာက သတင်းထောက်ရော ရှိနေသေးသလား”

“သူ ထွက်သွားတာ တစ်နာရီလောက် ရှိသွားပြီ။ သူလဲ သွားရော အင်ပါရီလဲ ဖုန်းဆက်တာပဲ”

“ကျွန်တော် ရေချိုးပြီးတာနဲ့ တွေ့မယ်လို့ ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောလိုက်စမ်းပါဗျာ”

ဒက်ခ်စ်က အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

ရေခဲနှင့် ရေချိုးလိုက်သောကြောင့် အကြောအခြင်များ လျော့သွားသည်။ နိုင်ငံခြားရေးဆိုင်ရာ ကော်မတီတွင် ဩဇာကြီးသည့် တောင်ပိုင်းဒေသမှ ကွန်ဂရက်လွှတ်တော်အမတ်နှင့် ဆက်ဆံရသည်မှာ မလွယ်ကူချေ။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အပေါင်းရအသင်းရအခက်ဆုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်သည်။ ဂျရယ်မီဟက်ဒ်လေ၏အကူအညီကိုသာ မရခဲ့လျှင် ဘာတစ်ခုမှ အောင်မြင်မည် မဟုတ်ချေ။

ကော်တီဂွေးနိုင်ငံ၏ ကမ်းလွန်ပင်လယ်ပြင်တွင် မစ္စတာဟိုဂန်တို့၏ ရေနံရှာဖွေခွင့်ကို အလွယ်တကူ ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းပစ်နိုင်ကြောင်းကိုလည်း သူ သိသည်။ ထိုကိစ္စတွင် ဂျရယ်မီကလည်း သူ ယုံကြည်လာအောင် ကူပြောပေးသည်။ တောင်အမေရိကတိုက်တွင် ရှိနေကြသည့် နိုင်ငံများအတွက် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ ငွေရေးကြေးရေးအကူအညီ မတောင်းသောနိုင်ငံသည် ကော်တီဂွေး တစ်နိုင်ငံတည်းသာရှိသည်။ သူ့ခြေထောက်ပေါ်တွင်သာ ရပ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အနှောင်အဖွဲ့မရှိဘဲ လွတ်လပ်သည်။ သူတို့ကြိုက်ရာကို ဆုံးဖြတ်နိုင်သည်။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍လည်း ကွန်ဂရက်လွှတ်တော်အမတ်က ကော်တီဂွေးနိုင်ငံ၏ ရပ်တည်ချက်ကို သဘောကျသည်။ ငွေရေးကြေးရေး တစ်စုံတစ်ရာ အကူအညီတောင်းခံခြင်း မရှိသည့်အတွက် သူတို့အနေဖြင့် ဆောင်ရွက်ပေးရန်ရှိသည်များကို စိတ်သန့်သန့်နှင့် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်သည်။ မည်သို့ဆိုစေ သူတို့၏ ဆွေးနွေးချက်များသည် များစွာ အားရကျေနပ်ဖွယ်ရာ ရှိပါသည်။ ကုလသမဂ္ဂက အဖွဲ့ဝင်နိုင်ငံအဖြစ် လက်ခံရေးအတွက် အမေရိကန်က ထောက်ခံရန် နိုင်ငံရေးဌာနသို့ သူ အပြင်းအထန် တိုက်တွန်းမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိစကား ရခဲ့သည်။

ဒက်ခ်စ်သည် အတွေးနယ်ကျွံနေသောကြောင့် ရေချိုးခန်းတံခါး ပွင့်သွားသည်ကို သတိမထားလိုက်မိချေ။ ရေချိုးခန်းထဲသို့ အင်ပါရီ ဝင်လာကြောင်းကို သူ့အသံကြားတော့မှပင် သတိထားမိတော့သည်။

“ဒီထဲမှာ ဘာလုပ်နေသလဲ” အင်ပါရီက သူ့ကို ဒေါသတကြီး မေးသည်။

“ရေချိုးနေတာလေ။ ဘာလုပ်နေတယ်လို့များ မင်းက ထင်လို့လဲ”

သူကလည်း ငဲ့တော့တော့ ပြန်ပြောသည်။

“နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီးမှာ ချိုးရသလား”

“နေ့ခင်းမှာ ရေမချိုးရဘူးလို့ ဥပဒေ ရှိသလား”

“ရှင် ကောင်မတစ်ကောင်နဲ့ တွေ့ခဲ့တာ ဖြစ်မယ်။ ဟိုဂျာမန်မ ...”

အင်ပါရီက စွပ်စွဲလေတော့သည်။

“နေ့လယ်စာစားတုန်းက ရှင့်ကို သူကြည့်နေတဲ့ မျက်နှာပေါက်ကို ဒီကောင်မ မမြင်ဘူးများ မှတ်လို့လား”

ဒက်ခ်စ်က ရေပိုက်ခေါင်းကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ပိတ်လိုက်သည်။ မာလင်းသည် ဂျရယ်မီ၏အတွဲဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြနေစရာလည်း အကြောင်းမရှိတော့။

“အောက်တန်းစားတွေလို သဝန်မကြောင်စမ်းပါနဲ့ကွာ။ ရေချိုးရမယ့် တခြားအကြောင်းတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဒါဟာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကွ။ ရေ အင်မတန်ပေါတယ်”

ဒက်ခ်စ်က မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည်ကို ဆွဲယူပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာပတ်ရင်း ရေပိုက်ခေါင်းအောက်မှ ထွက်လာသည်။ အင်ပါရီက အခန်းဝမှာ ပိတ်ရပ်နေသည်။ သူက မှန်ရှေ့တွင် သွားရပ်ရင်း နောက်ထပ် မျက်နှာသုတ်ပဝါအသစ်တစ်ထည်နှင့် သူ့ကိုယ်ကို ပွတ်တိုက်နေသည်။ အင်ပါရီ၏မျက်နှာပေါ်မှ ဒေါသရိပ်များ ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း မှန်ထဲတွင်မြင်နေရသည်။

“သတင်းထောက်တွေနဲ့ တွေ့ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အဆင်ပြေတယ်တော့ ထင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှင် ကျွန်မနဲ့အတူတူ ရှိနေဖို့ကောင်းတယ်။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း သတင်းထောက်တွေနဲ့တွေ့ရတာ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ။ တော်တော်အပေါ်စီး ယူချင်ကြတဲ့လူတွေပဲ”

“သတင်းစာဆရာဆိုတာ ဒီအတိုင်းပဲကွ။ သူတို့မှာ ဒီလိုဥပဒေများ ရှိနေသလားလို့ အောက်မေ့ရတယ်။ သူတို့ တကယ်သိထားတာ တတ်ထားတာထက် ပိုပြီး သိကြောင်းတတ်ကြောင်း ဘေးလူ ထင်အောင် လုပ်နေကြတာ”

“အဲဒီအချိန်က ရှင် ဘာလုပ်နေသလဲ”

“အမေရိကန် ကွန်ဂရက်လွှတ်တော်အမတ်နဲ့ ဆွေးနွေးနေတယ်။ မင်း သိပြီးသားပါကွာ”

“အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်”

“ကျွန်မ တစ်ခုခု သောက်ချင်တယ်”

“ဖက်ကက်ကို ပြော။ မင်း သောက်ချင်တာ သူ လုပ်ပေးလိမ့်မယ်”

အင်ပါရီ အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ ဒက်ခ်စ်က သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ရေများ ခြောက်အောင်သုတ်ပြီးသောအခါ ကိုယ်ရုံကြီးကိုဝတ်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မာတီနီအရက်ခွက်ကို ကိုင်ပြီး ပြတင်းပေါက်နားမှာရပ်ကာ အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေသည့် အင်ပါရီကို တွေ့ရသည်။

“လူတွေ သိပ်များတာပဲနော်” အင်ပါရီက လှည့်ပြောသည်။

“ဒီမြို့ပေါ်မှာရှိတဲ့ ဦးရေဟာ တို့တိုင်းပြည် လူဦးရေရဲ့ သုံးဆ ရှိတယ်”

“သူတို့အားလုံး အတူတူနေ အတူတူလုပ်နဲ့ ဘယ်လောက် ဟန်ကျသလဲ။ စစ်လဲ မရှိဘူး။ သူပုန်လဲ မရှိဘူး”

“တို့လိုတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မှာလဲ သူတို့ပြဿနာနဲ့ သူတို့ပဲ။ သူတို့မှာ ရာဇဝတ်မှုတွေ ရှိတယ်။ လူမှုရေးတွေ ရှိတယ်။ နိုင်ငံရေးတွေ မရှိဘူး”

အင်ပါရီက ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွားသည်။

“လူတိုင်းမှာလဲ ကိုယ်ပိုင်ကား ရှိကြတယ်။ အဆင်းရဲဆုံးလူမှာတောင် ကိုယ်ပိုင်ကား ရှိတယ်။ မက်ဆီကိုဟာ သိပ်ချမ်းသာတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်ခဲ့တာ။ ဘာဆိုလို့လဲ။ ဒီတိုင်းပြည်မှ သိပ်ကိုချမ်းသာတဲ့တိုင်းပြည်။ ဖေဖေက ဆက်လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်လို့ ပြောဖူးတယ်။ အဲဒီစကားကို အခုမှ သဘောပေါက်တော့တယ်”

ဒက်ခ်စ်က ဘာမှ ပြန်မပြောချေ။

“နောက်ထပ် အရက်တစ်ခွက်လောက် ရဦးမလား”

“ကိုယ်ဟာ မင်းကို စောင့်ရှောက်နေတဲ့လူနော်။ မင်းရဲ့ အခိုင်းအစေ မဟုတ်ဘူး”

ခဏကြာတော့ ဖက်ကက်က မာတီနီတစ်ခွက် ယူလာပေးသည်။

“နင်းကန် သောက်မနေနဲ့။ ဒီနေ့ည ထမင်းစားပွဲက သိပ်အရေးကြီးတယ်။ စားတုန်းတန်းလန်း မင်း အိပ်ပျော်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဒါလောက်တောင်လဲ အဖြစ်မဆိုးနိုင်ပါဘူး”

အင်ပါရီက စိတ်ဆိုးပြီး ပြန်အော်သည်။ သူ့မျက်နှာလည်း နီရဲလာသည်။

“တစ်မှေးလောက် အိပ်လိုက်ဦးမယ်ကွာ။ မင်းလဲ နည်းနည်းအိပ်လိုက်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ဒီနေ့ည ထမင်းစားပွဲက အချိန်ကြာလိမ့်မယ်။ ညဉ့်နက်သွားလိမ့်မယ်”

“ကျွန်မ မအိပ်ချင်ဘူး”

“သဘောတော်အတိုင်းပါပဲဗျာ။ မမဖုရား ... ကျွန်တော်မျိုးကို ခွင့်ပြုဦးနော်”

သူက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

“မငေါ့နဲ့နော်”

အင်ပါရီကလည်း သူ့နောက်မှ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်လာသည်။

“မငေါ့ပါဘူးဗျာ။ ကိုယ် သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ”

ဒက်ခ်စ်က ခုတင်စွန်းမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ထို့နောက် ကိုယ်ကို လှဲချလိုက်သည်။ အင်ပါရီက သူ့ကို ကြည့်နေရင်း အရက်တစ်ကျိုက် သောက်ပြန်သည်။

“ဟိုဂျာမန်မနဲ့ အခုနေ့ခင်း ရှင် တွေလာတာပါ”

ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို ပြုံးပြီး မော့ကြည့်သည်။

“ဟော ... လုပ်ပြီ။ ဒါကြောင့် သိပ်မသောက်နဲ့လို့ ပြောတာ။ အရက်မူးလာရင် မင်းပါးစပ်ဟာ မကောင်းတော့ဘူး”

“အရက်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ရှင့်အကြောင်းကို ကျွန်မ သိတယ်။ ကောင်မတစ်ကောင်နဲ့ ရှင် တွေလာတာ မဟုတ်ရင် ဒီနေရာမှာ ဒီအတိုင်း ကျွန်မရပ်နေတာကို ရှင် ကြည့်နေမှာ မဟုတ်ဘူး”

အင်ပါရီက သူ့ကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာလည်း ရဲနေပြီ။ ဒက်ခ်စ်က လက်နှစ်ဖက်ကို ခေါင်းအောက်သို့ သွင်းထားလိုက်သည်။

“ကိုယ့်အကြောင်းကို မင်း ဘာများ သိလို့လဲ”

“နိုင်ငံခြားသတင်းစာတွေကို ကျွန်မ ဖတ်တာ ရှင် မေ့သွားပြီလား။ နိုင်ငံခြားသတင်းစာက ကော်တီဌေးသတင်းစာနဲ့ တူတာမဟုတ်ဘူး။ ကော်တီဌေးသတင်းစာတွေကျတော့ ရှင့်အကြောင်းကို မကောင်းရေးခွင့် ရကြတာမဟုတ်ဘူး။ ရှင်က မိန်းမတွေအများကြီးနဲ့ ရှုပ်ခဲ့တဲ့လူ”

“အဲဒီတော့ ...”

အင်ပါရီ၏မျက်လုံးများထဲတွင် ရုတ်ခြည်းပင် မျက်ရည်များပြည့်လာသည်။ ဒေါသလည်း ပိုကြီးလာသည်။

“ကျွန်မဟာ မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလား။ ကျွန်မမှာ ဘာမှားနေသလဲ”

“မင်းဟာ တကယ့်ကို မိန်းမအစစ်ပါပဲဗျာ။ ဘာမှလဲ မမှားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ...”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“မင်းအဖေက မင်းကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ကိုယ့်လက်ထဲကို အပ်လိုက်တာ။ ဒါဟာ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ဆိုင်တယ်ကွ။ သူ့ယုံကြည်စိတ်ချမှုကို ကိုယ်က ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်ကြောင်း သူ သိသွားရင် သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားရမလဲ”

“ရှင် ဒီစကားပြောတဲ့အချိန်မှာ မပြုံးပါလား။ ရှင် အတည်ပြောနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်။ အတည်ပြောနေတာ”

အင်ပါရီက အားပါတရ ရယ်သည်။

“ဖေဖေပြောတာ သိပ်မှန်တယ်။ ကော်တီဌေးတိုင်းပြည်မှာရှိခဲ့တဲ့ သံအမတ်တွေထဲမှာ ရှင်ဟာ အတော်ဆုံးပဲတဲ့”

“မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ကျွန်မ ဘာဆိုလိုချင်တယ်ဆိုတာ ရှင် ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို အတူတူလွတ်လိုက်တာ ဘာအတွက်လို့ ရှင် ထင်သလဲ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ငြိစွန်းသွားစေချင်လို့ လွတ်တာကလွဲပြီး ဘာဖြစ်ရဦးမှာလဲ”

ဒက်ခ်စ်က ဘာမှ ပြန်မပြောပေ။ အင်ပါရို၏စကားသည် လုံးဝ မှန်နိုင်သည်။ အဘိုးကြီးသည် ဘာကိုမဆို တိုက်ရိုက်မလုပ်။ သွယ်ဝိုက်ပြီး လုပ်ရမှ ကျေနပ်တတ်သည့် လူစားမျိုးဖြစ်သည်။

“တို့နှစ်ယောက်ကိစ္စတွေက ဇာတ်သိမ်းသွားပါပြီကွာ။ ဒါကို သူသိပြီးသားပဲ”

“ရှင် ကျွန်မကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်လို့ ဒီလိုဖြစ်နေတာပါ။ ကျွန်မကို ရှင် ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ခွင့်မလွှတ်နိုင်စရာ ဘာမှ မရှိပါဘူးကွာ”

“ရှင့်ကို လိမ်ခဲ့တာဟာ ကျွန်မစိတ်နဲ့ ကျွန်မ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေက အကျပ်ကိုင်လို့ပါ။ အမှန်အတိုင်း ကျွန်မ ဖွင့်ပြောချင်ခဲ့ပါတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ”

“ကိစ္စရှိတာပေါ့။ မလိမ်ခဲ့ရင် ဒီလိုဖြစ်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်မ အသက်ကငယ်ငယ်လေးရှိသေးတယ်။ ရှင်ကလဲ ကျွန်မအနားမှာရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်မနဲ့ တပူးတဝွဲတွဲ နေခဲ့ရတဲ့လူနဲ့ ချစ်တော့တာပေါ့။ သူ့ကိုလဲ ဖေဖေက သတ်ပစ်လိုက်ပါပြီ။ ရှင် နိုင်ငံခြားကို ပြန်ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျွန်မ ဘယ်သူနဲ့မှ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ရှင် လက်ထပ်လိုက်ပြီဆိုတာ ကြားရတော့ ကျွန်မ တစ်ညလုံး ငိုခဲ့ရတယ်”

“ဒီအကြောင်းတွေ ကိုယ့်ကို ပြောပြဖို့ မလိုပါဘူး”

“ပြောဖို့လိုတယ်။ ဒီပြစ်ဒဏ်ကြီးကို ဘယ်လောက်ကြာအောင် ကျွန်မ ခံစားနေရမှာလဲ။ ရှင့်ကို ကျွန်မ လိမ်ခဲ့တယ်လို့ ရှင် ထင်နေတာကို ကျွန်မ ဘယ်လောက်ကြာအောင် ဆက်ပြီး ခံနေရမှာလဲ”

ဒက်ခ်စ်က ပြိမ်နေသည်။ အင်ပါရိုက ခုတင်ဘေးတွင် ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ အရက်ကုန်သွားသည့် ဖန်ခွက်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ချထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဒက်ခ်စ်၏လက်များကိုယူပြီး နမ်းနေသည်။ ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို ပြန်ဖက်ထားသည်။

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဇာတ်သိမ်းသွားပြီလို့ ခုနတုန်းက ရှင် ပြောခဲ့တယ်။ ရှင်ပြောတာ မှားပါတယ်။ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ ဇာတ်လမ်းမစခဲ့ဖူးဘူး။ အခုမှ ဇာတ်လမ်းစကြမှာလေ”

အင်ပါရိုက ဒက်ခ်စ်၏ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ထဲတွင် မျက်နှာကို အပ်ထားလိုက်လေသည်။

*

(၂၁)

စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းကို မာစယ်က ကောက်ကိုင်သည်။ မြို့လယ်တွင်ရှိသည့် သူ့ရုံးမှ သူ့အတွင်းရေးမှူးက ပြန်ဖြေသည်။

“ဒီနေ့မနက် ဘာများ ထွေထွေထူးထူး ရှိသေးသလဲ”

“ဘာမှမရှိပါဘူး မစ္စတာကင်ပီယန်။ ရှင် ပြောထားတဲ့အတိုင်း ဒီနေ့မနက်ပိုင်းမှာ ဘာအချိန်အချက်မှ လုပ်မထားပါဘူး”

“ကောင်းတယ်။ နေ့လယ်စာ မစားခင် ရုံးကို အရောက်လာခဲ့မယ်”

“ကိစ္စတစ်ခုခုပေါ်လာရင် မစ္စတာရှက်တာရဲ့ရုံးကို ကျွန်မ လှမ်းဆက်လို့ ရမလား”

“မဆက်ပါနဲ့ကွာ။ ဟိုမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အလုပ်လုပ်ချင်တယ်”

မာစယ်သည် ဖုန်းကိုပြန်ချပြီး သီးသန့်တံခါးပေါက်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့မော်တော်ကားနှင့် ဒရိုင်ဘာက အသင့်စောင့်နေသည်။ ကားဆီသို့ မရောက်မီ ခဏရပ်ပြီး နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ အညိုရောင်ကျောက်တုံးများနှင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့်အိမ်။ ဂုဏ်ယူသည့်စိတ်များ အလိုလိုပေါ်လာသည်။ သူ့အိမ်သည် ပန်းခြံရိပ်သာလမ်းပေါ်တွင် ခေတ်အမီဆုံးထဲမှ တစ်အိမ် ဖြစ်သည်။ ထောင့်အိမ်လည်း ဖြစ်သည်။

သူ့အိမ်သည် သံရုံးတစ်ရုံးဖွင့်လောက်အောင်တော့ မကြီး။ သို့သော်လည်း သူ့အတွက်တော့ ကောင်းစွာ နေလောက်သောအိမ် ဖြစ်သည်။ အိမ်ခန်း ဆယ့်သုံးခန်းပါသည်။ အိမ်ပွဲစားက ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြင့် ရယ်ခဲ့သေးသည်။

“တချို့လူတွေကတော့ ဆယ်သုံးဂဏန်းကို နိမိတ်မကောင်းဘူးလို့ အယူရှိကြပါတယ်” ဟု သူ့ကို ပြောသည်။

မာစယ်ကလည်း ရယ်မိသည်။ အလောင်းအစားသမားများ အစွဲအလမ်းကြီးတတ်သည့် သဘောမှလွဲပြီး ဘာမှ မပို။ ထိုသို့သော ဂဏန်းများကို သူက အယုံအကြည်မရှိ။ ဂဏန်းအားလုံးသည် သူ့အတွက်တော့ အတူတူပဲ ဖြစ်ကြသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်က ဒါတွေကို အယုံအကြည် မရှိပါဘူး။”

အရောင်းအဝယ် စာချုပ်လိုက်ကြသည်။ အလုပ်သမားများက အိမ်ကို ပြန်လည် ပြုပြင်၍ မပြီးသေးမီမှာပင် သူ ပြောင်းလာခဲ့သည်။ သူ့ဇနီးနှင့် တခြားစီဖြစ်ကြပြီးနောက် ဟိုတယ်သို့ သူ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်သည်။ သို့သော်လည်း လွတ်လပ်မှု မရှိ။ သူ ဘာလုပ်သည်ကို ဟိုတယ် အလုပ်သမားများက သူ့ဇနီးနှင့် သူ့ယောက္ခမကို အမြဲတမ်း သတင်းပြန်ပေးလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်နေသည်။ ဟိုတယ်အလုပ်သမားဆိုသည်မှာ လာဘ်လာဘကို အလွန် မျှော်ကိုးကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

နောက်တစ်ကြောင်းကလည်း သူ့အတွက် သီးသန့် ဝင်ပေါက်၊ ထွက်ပေါက်ရှိသောကြောင့် ဤအိမ်ကို သဘောကျခြင်းဖြစ်သည်။ သူ ဝင်လာသည်ကိုလည်းကောင်း၊ သူ ထွက်သွားသည်ကိုလည်းကောင်း မည်သည့်အခိုင်းအစေမျှ မမြင်တွေ့ကြရ။ မသိကြရ။ သူ ခေါ်လာချင်သည့် ဧည့်သည်များကိုလည်း မည်သူမျှ မသိအောင် ခေါ်လာနိုင်သည်။

မာစယ်သည် သူ့ကိုယ်သူ အများကြီး သတိထားရတော့မည်။ သူ့အမည်သည် သတင်းစာများတွင် မကြာခဏ ပါလာတတ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ နာမည်ကြီးနေပြီဖြစ်သည်။ ထိုသို့ နာမည်ကြီးလာရသည်မှာလည်း ငွေကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ သူ့မှာ ငွေရှိသောကြောင့် အများက သူ့ကို စိတ်ဝင်စားကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့ရှေ့နေ၏ရုံးသို့ ရောက်သောအခါ အင်နာ၊ သူ့အဖေ အေမော့စ်အဘိုင်ဒီဂျန်နှင့် သူတို့၏ရှေ့နေများ ရောက်နှင့်နေကြပြီကို တွေ့ရသည်။

“မင်္ဂလာပါ” ဟု သူက ပျော်ရွှင်သော အမူအရာနှင့် နှုတ်ဆက်သည်။

အင်နာက ဘာမှ ပြန်မဖြေ။ သူ့ကိုသာ ဒေါသဖြစ်သည့် အမူအရာနှင့် ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည်။ အဘိုင်ဒီဂျန်က မသဲမကွဲသောအသံနှင့် ပြန်ဖြေသည်။ ရှေ့နေများနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“ခင်ဗျားရောက်တဲ့အထိ စောင့်ရင် ကောင်းမယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ထင်တာနဲ့ စောင့်နေကြတာ” ဟု ရှေ့နေရှက်တာက ပြောသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ စလိုက်ကြရအောင်”

ရှက်တာက အခြားသူများဘက်သို့ လှည့်ပြီး လည်ချောင်း ရှင်းသည်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများ ကွာရှင်းကြပြီဆိုလျှင် အလွန်အလုပ်ရှုပ်သည်။ ရှေ့နေရှေ့ရပ်ဖြင့် ဖြေရှင်းကြရစမြဲ ဖြစ်သည်။ သူတို့တွင် ငွေကြေး ဘယ်လောက်ပင် များပြားစေကာမူ ခွဲဝေ၍ မကျေနပ်နိုင်။ ယောက်ျားကသော်လည်းကောင်း၊ မိန်းမကသော်လည်းကောင်း မိမိသာလျှင် ပိုရသင့်သည်ဟု ထင်မှတ်ကြစမြဲ ဖြစ်သည်။

“လင်မယားချင်း ပြန်လည်သင့်မြတ်ကြဖို့ကို ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားပေးသင့်တာ မှန်ပါတယ်။ သို့သော်လည်း အခြေအနေတွေက ပြန်လည်သင့်မြတ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိတော့ပါဘူး။ ဒါကိုလဲ ကျွန်တော်တို့ သိပြီးဖြစ်ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာတွေကိုပဲ တောက်လျှောက် လုပ်ကြရအောင်လို့ သဘောရပါတယ်”

ရှက်တာက သူ့စကားကို ခဏရပ်ပြီး မည်သူက မည်သို့ပြောဦးမည်နည်းဟု စောင့်သည်။ ပြောသူ မရှိတော့မှ စကားကို ဆက်သည်။

“ကွာရှင်းပြတ်စဲကြမယ့် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ကျေနပ်မှုရကြအောင် ကျွန်တော်တို့ ဖြေရှင်းပေးပါမယ်။ ကလေးတွေကိစ္စလဲ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့်အမှုသည် မစ္စတာကင်ပီယန်က ကလေးတွေကို ချစ်တဲ့ မိဘမေတ္တာကြောင့် ရုံးပြင်ကနားမှာ တိုင်းကျော်ပြည်ကျော် အမှုဆိုင်ရတာမျိုးကို မလိုလားပါဘူး။ ကလေးတွေရဲ့ဘဝကို ထိခိုက်နိုင်စရာ ရှိတယ်လို့ ယုံကြည်ထားပါတယ်”

“ကလေးတွေကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားရဲ့အမှုသည်မှာ ဘာအခွင့်အရေးမှ မရှိပါဘူး။ သူဟာ ယောက်ျားဖြစ်တာတစ်ကြောင်း၊ မိခင်မရှိသူဖြစ်တာတစ်ကြောင်းကြောင့် ကလေးတွေကို သူ မွေးမြူထိန်းသိမ်းပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး” ဟု အင်နာတို့ ရှေ့နေက ဝင်ပြောသည်။

“ဒါကို ကျွန်တော်တို့ဘက်က အငြင်းမပွားပါဘူး။ ဒီကိစ္စဟာ ရုံးတော်ကို ရောက်သွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ တစ်မျိုးလုပ်ရမယ့်သဘော ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အမှုသည်တွေရဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးခံစားချက်တွေက ရှိပါသေးတယ်။ ဒါကို ခင်ဗျား သဘောပေါက်ပြီး ဖြစ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော့်ကို သူ ပေးစရာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

အဘိုင်ဒီဂျန်သည် ငြိမ်မနေနိုင်တော့ဘဲ ဝင်မေးသည်။

“ဘာပိုက်ဆံလဲ။ ကျွန်တော့်အမှုသည်က ခင်ဗျားကို ပေးစရာ ဘာအကြွေးမှမရှိပါဘူး”

“သူ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေလုပ်နေတာဟာ ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံတွေနဲ့ လုပ်နေတာပါ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သဘောတူညီမှုနဲ့ အလုပ်အတူတူလုပ်ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံတွေကို သူ ခိုးသွားတယ်”

“ဒါ မမှန်ပါဘူး။ ငွေထည့်ဖို့ ကျွန်တော်ပြောတော့ ခင်ဗျား ငြင်းခဲ့တာကို ခင်ဗျား အသိဆုံးပဲ။ ခင်ဗျားအကြံပေးလို့ တခြားက ကျွန်တော် ငွေချေးခဲ့တာပါ။ ခင်ဗျား ဒီအထဲမှာ လုံးဝ မပါချင်ခဲ့ပါဘူး” ဟု မာစယ်က ခပ်မြန်မြန် ဝင်ရှင်းသည်။

“လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျာ။ တစ်ကြိမ်မှာ အကြောင်းအရာတစ်ခုကိုပဲ ဆွေးနွေးပါ။ ဒီအချိန်မှာ ငွေအကြောင်းဆွေးနွေးဖို့ မဟုတ်သေးပါဘူး” ရှက်တာက လက်ကာပြရင်း ပြောသည်။

“ဒါတွေကို ခွဲပစ်လို့ ဘယ်ရမလဲ။ ကျွန်တော့်သမီးကို သူ အသုံးချခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလဲ အသုံးချခဲ့တယ်။ အခု သူ လိုတာတွေအားလုံးပြည့်စုံတော့ ကျွန်တော့်သမီးကို ဒီအတိုင်း ပစ်လိုက်လို့ ရတယ်လို့ သူ ထင်နေတယ်။ ဒီပြဿနာကို ဖြေရှင်းမပေးသမျှ ကျွန်တော်တို့ ဘာကိုမှ သဘောမတူနိုင်ဘူး”

အဘိုင်ဒီဂျစ် ဒေါသ ဖြစ်လာပြီ။

“တစ်ခုမေးပါရစေ မစ္စတာအဘိုင်ဒီဂျစ်။ ခင်ဗျားသမီးနဲ့ မစ္စတာကင်ပီယန်နဲ့ ကွာရှင်း ပြတ်စဲကြဖို့ကိစ္စမှာ ခင်ဗျားနဲ့ ငွေရေးကြေးရေး သဘောတူညီချက်ရမှ ကွာရှင်းပြတ်စဲလို့ ရမှာလား။”

“ကျွန်တော် ဒီလို မဆိုလိုပါဘူး။ ကျွန်တော့်သမီးနဲ့ ကျွန်တော့်မြေးတွေ လုံခြုံမှုရဖို့ကိုပဲ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှ မလိုချင်ပါဘူး။”

“သူတို့အကျိုးအတွက် သဘောတူညီမှုရအောင် လုပ်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် မစ္စတာအဘိုင်ဒီဂျစ် ကန့်ကွက်ဦးမှာလား။”

“မကန့်ကွက်ပါဘူး။”

“ကောင်းပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကလဲ မကန့်ကွက်ပါဘူး။ အခြေခံမူအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သဘောတူညီပြီးဖြစ်တဲ့အတွက် ကျန်တာတွေကို အတိအကျ ဆက်ဆွေးနွေးကြရအောင်။ ရပိုင်ခွင့်တွေနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ ဘယ်လို ခွဲဝေသင့်တယ်ဆိုတာကို အကြံပေးစရာများရှိပါသလား။” ဟု ရက်တာက အဘိုင်ဒီဂျစ်ကို မေးသည်။

“ဒါက အင်မတန်လွယ်ပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် ရစရာရှိတဲ့အကြွေးတွေအတွက် ဒေါ်လာငါးသန်း ပေးရမယ်။ ကျန်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို ထက်ဝက်စီ ခွဲရမယ်။”

အဘိုင်ဒီဂျစ်က သူ့ရှေ့နေမပြောမီ ဝင်ပြောသည်။

မာစယ်က ထိုင်ရာမှထသည်။ ထိုတောင်းဆိုချက်ကြောင့် သူ အံ့သြခြင်းမရှိ။ သို့သော်လည်း ဤတောင်းဆိုချက်သည် အလွန်မိုက်မဲသည့် တောင်းဆိုချက်ဖြစ်ကြောင်း အေမော့စ် သိသင့်သည်ဟု သူ သဘောရသည်။ သူ့တွင် ဤမျှ ငွေမရှိကြောင်းကို အေမော့စ် သိသည်။ ရှိသည့်တိုင်အောင်လည်း မိမိ ပေးမည်မဟုတ်။ သူက သူ့ယောက္ခမနှင့် သူ့ဇနီးကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“အေမော့စ်၊ ခင်ဗျားဟာ လုံးလုံး သူငယ်ပြန်သွားပါပေါ့လား။ အင်နာ ... တို့တွေ နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်မတွေ့ခင်မှာ မင်းအဖေကို ထိန်းဖို့ အထိန်းတစ်ယောက် ခန့်လိုက်ပါ”

အင်နာကလည်း သူ့ကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာလည်း ဒေါသဖြင့် ရှုံ့မဲ့နေသည်။

“ကျုပ်အဖေ ရူးသွားတာမဟုတ်ဘူး။ ရှင်သာ ငွေနဲ့အာဏာကို ငမ်းငမ်းတက် မက်ပြီး ရူးနေတာ။ ရှင့်ပတ်လည်မှာ မိန်းမတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာ ဘာကြောင့်လို့များ ရှင် ထင်သလဲ။ ရှင့်ကိုယ်ရှင် လူချောလူလှကြီးများ ထင်နေသလား။ ပြောစမ်းပါဦး”

မာစယ်က သူ့ရှေ့နေဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွားသည်။

“ဒီလိုတွေ့ပြီး ဆွေးနွေးလို့ ဘာမှ အရာမရောက်နိုင်ပါဘူးလို့ ကျွန်တော် ပြောသားပဲဗျာ။ အစက ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်ထားသလိုပဲ ကော်တီဌေးနိုင်ငံမှာ တရားစွဲတော့မယ်”

“ဒီမှာ အသိအမှတ် မပြုနိုင်ပါဘူး” အင်နာ၏ရှေ့နေက ပြောသည်။

“တရားဝင်တယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အမှုသည်ဟာ ကော်တီဌေးနိုင်ငံသား ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ဥပဒေအရ သူ့ဇနီးနဲ့ သူ့သားသမီးများဟာလဲ အလိုလို ကော်တီဌေးနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတွေ ဖြစ်သွားပါတယ်။ သူတို့တိုင်းပြည်မှာ တရားဝင်တယ်ဆိုရင် ဘယ်လို ကွာရှင်းပြတ်စဲမှုမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတိုင်းပြည်မှာလဲ တရားဝင်ပါတယ်” ဟု ရှက်တာက ပြန်ပြောသည်။

“မစွက်ကင်ပီယန်ဟာ အမေရိကန်နိုင်ငံသူပဲ”

“ကော်တီဌေးနိုင်ငံ တရားဥပဒေအရတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်အမှုသည်က ရုံးတော်မှာ တရားစွဲတဲ့အခါ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် ဒီကိစ္စကို ရုံးတော်မှာ ပြိုင်ပြီး လျှောက်လဲချက်ပေးချင်ပါသေးတယ်”

အဘိုင်ဒီဂျစ်က သူ့ရှေ့နေများကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ယခုကိစ္စသည် သူ မျှော်လင့်မထားသောကိစ္စ ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောကုမ္ပဏီကို ထောင်ခွဲသဖြင့် အခြားတိုင်းပြည်တို့၏ ဥပဒေများကိုလည်း သူ တီးမိခေါက်မိ ရှိခဲ့သည်။ အခြားတိုင်းပြည်တို့တွင် ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်ကြောင်း သူ သိသည်။

“ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျွန်တော် လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောချင်တယ်” ဟု အဘိုင်ဒီဂျစ်က သူ့ရှေ့နေများကို ပြောသည်။

ရှက်တာက ထိုင်ရာမှထပြီး ပြောသည်။

“မထကြပါနဲ့။ ဒီမှာပဲ ထိုင်ပြီး ဆွေးနွေးနိုင်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော့်အမှုသည်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ တခြားအခန်းကို သွားပေးပါမယ်”

အခြား အခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ မာစယ်က ရှက်တာကို ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုထင်သလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ နိုင်ပါပြီ။ ကော်တီဥွေးဥပဒေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါစေလို့ မျှော်လင့်ရတော့တာပဲ”

မာစယ်က ပြုံးသည်။

“တကယ်လို့ မမှန်ရင်လဲ တရားဥပဒေကို ပြင်ခိုင်းရတော့မှာပေါ့ဗျာ။ တရားဥပဒေကို ပြင်ခိုင်းလို့ ကုန်ရမယ့်ငွေဟာ အေမော့စ် တောင်းတာထက်တောင် အများကြီး သက်သာမှာပါ”

*

(၂၂)

“ကျွန်မ လက်ထပ်ပွဲမှာဝတ်ဖို့ အဝတ်အစားကို ပါရီမြို့မှာ သွားချုပ်မယ်။ အဲဒီကနေပြီး ဒက်ခ်စ်နဲ့ ကျွန်မ ဥရောပမှာ လျှောက်လည်မယ်”

“မင်း ဘယ်မှ မသွားရဘူး။ ဒီမှာပဲ နေရမယ်။ မင်္ဂလာဆောင်မှာဝတ်ဖို့ အဝတ်အစားကို မင်းအမေလိုပဲ ပြည်တွင်းမှာ ချုပ်ရမယ်”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ပြန်ပြောသည်။ အင်ပါရီက သူ့အဖေ၏ စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားကာ ငုံးကြည့်ပြီး ဝေ့တော့တော့ မေးသည်။

“ကျွန်မအမေရဲ့ ဘယ်အဝတ်အစားလဲ။ ဖေဖေတို့ ဘယ်တုန်းကများ လက်ထပ်ကြဖူးလို့လဲ”

“လက်ထပ်တာ မထပ်တာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ မင်းအမေဟာ ဘယ်တုန်းကမှ ပါရီသွားပြီး အဝတ်အစား မချုပ်ဘူး”

“မေမေ ဘယ်လိုလုပ် သွားနိုင်မှာလဲ။ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ကိုတောင် ထွက်ခွင့် ဖေဖေ ပေးဖူးလို့လား။ ဖေဖေကို ပစ်ပြေးမှာစိုးလို့ ဖေဖေ အိမ်ထဲမှာ လှောင်ထားတာ မဟုတ်လား”

“အဝတ်အစားချုပ်တဲ့လူကို မင်း ခေါ်နိုင်တယ်။ မင်းကတော့ ဒီတိုင်းပြည်ထဲမှာပဲ နေရမယ်။ ဒီမှာ မင်း လုပ်စရာအလုပ်တွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ကျွန်မ အများကြီး လုပ်ပေးပြီးပြီပဲ ဖေဖေ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ တခြားတိုင်းပြည်တွေဟာ ဘယ်လိုလဲဆိုတာ ကျွန်မ ကြည့်ချင်သေးတယ်။ ဒီတိုင်းပြည်ထဲမှာပဲထိုင်ပြီး အရိုင်းအစိုင်းတွေနဲ့ အချိန်ကုန် မခံနိုင်ဘူး”

“မင်း ရထားတဲ့ ရာထူးဌာနန္တရကြီးကို မမေ့ပါနဲ့။ တိုင်းသူပြည်သားတွေရဲ့ ကျေးဇူးကို မကန်းပါနဲ့။ မင်းကို ‘ထိပ်ထား’ ဆိုတဲ့ဘွဲ့ ဘယ်သူက ပေးတာလဲ။ ဒီတိုင်းသူပြည်သားတွေကပဲ ပေးတာ မဟုတ်ဘူးလား။ ကော်တီဂွေး အမျိုးသမီးတွေ မင်းကို စံနမူနာယူကြဖို့ ဘယ်သူက ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာလဲ။ တိုင်းသူပြည်သားတွေကပဲ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား”

အဘိုးကြီး ဒေါသ ပေါက်ကွဲလာပြီဖြစ်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မက သူတို့ကို သံသရာရှည်သမျှ ကျေးဇူးတင်နေရတော့မှာလား”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီအတိုင်းသာ ဖြစ်ရမယ်။ မင်းကိုယ်မင်း မပိုင်ဘူး။ မင်းကို ပြည်သူတွေက ပိုင်တယ်”

“ထောင်ထဲမှာနေရတာနဲ့ ဘာများ ထူးသေးသလဲ။ ဒါဖြင့် နေပါဦး။ ကျွန်မယောက်ျားက တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိနေတဲ့ မိန်းမတွေကြားထဲ လှည့်လည်သွားလာနေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မက ဒီမှာပဲ နေခဲ့ရမှာလား”

“ဟုတ်တယ်။ မင်းအလုပ်ကို မင်း လုပ်နေသလို သူ့တာဝန်ကိုလဲ သူ ထမ်းဆောင်နေရမယ်”

အင်ပါရီက အားပါးတရ ရယ်မောမိတော့သည်။

“ဖေဖေ ရူးသွားပြီထင်တယ်။ သူဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲဆိုတာ ဖေဖေ သိပါတယ်။ မိန်းမတွေက သူ့ကို လွှတ်ပေးထားမှာ မဟုတ်ဘူးနော်။ နယူးယောက်မှာတုန်းက ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုကို မိန်းမဆယ့်နှစ်ယောက် တက်လာတယ်။ အဲဒီထဲက ဆယ့်တစ်ယောက်နဲ့ သူ အတူတူ အိပ်ခဲ့တယ်”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူ့သမီးကို စူးစမ်းသလို ကြည့်လိုက်မိသည်။

“မင်းကို သူ ပြောပြသလား”

“ဒီလိုတော့လဲ ဘယ်ပြောပျံ့မလဲ ဖေဖေရယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အရူးမှမဟုတ်ဘဲ။ သူနဲ့အတူတူ အိပ်ခါးပြီးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုအမူအရာရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိတာပေါ့”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ခဏကြာအောင် စဉ်းစားနေသည်။

“ဆယ့်နှစ်ယောက်မြောက် မိန်းမက ဘယ်လို မိန်းမမျိုးမို့လို့လဲ”

“သိပ် အသက်ကြီးနေပြီ။ သိပ်ကို အိုမင်းမစွမ်း ရှိနေပြီ”

“မင်း ရှားနေတာပဲ။ မင်းတို့ လက်ထပ်ကြတာဟာ မင်းအတွက် သိပ်ကောင်းတယ်။ ဒက်ခ်စ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြည်သူတွေက ဘယ်လိုသဘောထားတယ်ဆိုတာ မင်း သိပါတယ်။ တိုင်းသူပြည်သားတွေက ကြည်ညိုလေးစားရုံ မကဘူး။ ကိုးကွယ်နေကြတာ။ မင်းအပေါ်မှာလဲ ဒီလိုပဲ သဘောထားကြပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဒီလိုလက်ထပ်ရတာမျိုးကြီးတော့ မကောင်းပါဘူး ဖေဖေရယ်။ ဒက်ခ်စ်အတွက်လဲ မကောင်းဘူး။ ကျွန်မအတွက်လဲ မကောင်းဘူး။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ်ခန္ဓာရဲ့ အလိုဆန္ဒကို ရှေ့တန်းတင်ကြတဲ့ လူတွေပါ”

“ဒီအပြောမျိုး မပြောစမ်းပါနဲ့။ မင်းဟာ မိန်းကလေးဆိုတာကိုလဲ အမှတ်ရဦး”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ပြန်အော်သည်။ စိတ်လည်း ပြန်ဆိုးလာပြန်သည်။

“ကျွန်မဟာ ဖေဖေသွေးနော်။ ဒါကိုလဲ ဖေဖေ ပြန်စဉ်းစားပါဦး။ တခြားလူတွေဆိုရင် ဖေဖေအသက်အရွယ်မှာ ညနေပိုင်းကျတော့ ဆေးပြင်းလိပ်ကလေးနဲ့၊ ဘရန်ဒီကလေးနဲ့ အနားယူလို့။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေကျတော့ ဒီလို ဟုတ်လို့လား။ အပတ်တိုင်း မိန်းမအသစ်တစ်ယောက်လောက်လဲပြီး ခေါ်ပေးနေရတာ မဟုတ်လား”

အင်ပါရီကလည်း သူ့အဖေကို တည့်တည့်ပြန်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“ယောက်ျားတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မတူကြပါဘူး”

“ဖေဖေ ဒီလိုပဲ ထင်သလား။ ကျွန်မဟာ ကျွန်မအမေနဲ့ မတူဘူးလို့ ဖေဖေ ထင်နေသလား။ မေမေဟာ ဘယ်လို အစားမျိုးလဲဆိုတာ ဖေဖေ အသိဆုံးပါ”

အဘိုးကြီး ငြိမ်သွားပြန်သည်။ ခဏကြာတော့မှ ပြန်ပြောသည်။

“သူ့ အသက်ရှင်နေမယ်ဆိုရင် ဖေဖေ သူနဲ့ လက်ထပ်မှာပါ”

“ဖေဖေကို ကျွန်မ မယုံပါဘူး ဖေဖေရယ်။ သူ့ အသက်ရှင်နေရင်လဲ တခြားမိန်းမတွေလိုပဲ ဖြစ်မှာပါပဲ။ သူ့အပေါ်မှာ ဖေဖေ စိတ်ကုန်လာပြီး မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်မှာပါ”

အဘိုးကြီးက စဉ်းစားနေပြန်သည်။

“ဖေဖေ စိတ်ပြောင်းလိုက်ပြီ။ မင်းတို့ ဒီအပတ်အတွင်း လက်ထပ်ကြရမယ်။ ဒက်ခ်စ်ကိုလဲ ပါရီမြို့ကို ပြန်မလွှတ်တော့ဘူး။ ကုလသမဂ္ဂကို ဖေဖေက ကတိပေးထားခဲ့တဲ့အတိုင်း စစ်တပ်နဲ့ သူ့ကို ကိုရီးယား လွှတ်ရမယ်”

အင်ပါရီသည် ဒေါသဖြစ်လွန်းသဖြင့် ထိုင်ရာမှ ခုန်ထသည်။

“သူ သေသွားမှာပေါ့။ သူ စစ်သားမှ မဟုတ်တာ”

“သူ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး သမီးရယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီးတွေဆိုတာ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာရဲ့ နောက်ပိုင်းမှာရှိတဲ့ သူတို့ ဌာနချုပ်တွေမှာ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေကြတာပါ။ အဲဒီကို ပို့ထားလိုက်ရင် အနည်းဆုံး မင်း စိတ်ပူရတာတော့ သက်သာသွားမှာပဲ။ ဟိုမှာ ချောချောလှလှ မိန်းမတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး”

“မရှိရင်လဲ သူ တွေအောင်ရှာမှာပဲ”

အင်ပါရီက မျက်စိမျက်နှာပျက်နှင့် ပြန်ပြောသည်။ ထို့နောက် သူ့အဖေ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ပေါ်လာသည့် အမူအရာကို သူ သတိထားလိုက်မိပြန်သည်။

“သူ သေတာကို ဖေဖေ ကြည့်ချင်နေတာပါ။ မဟုတ်ဘူးလား။ သူ့ဟာ သိပ်ကို နာမည်ကြီးလာနေပြီလေ”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူ့ကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မင်း ဘာကြောင့် ဒီလို ပြောနိုင်ရတာလဲ။ ဒက်ခ်စ်ဟာ ဖေဖေသားအရင်းနဲ့ ဘာခြားလို့လဲ”

“လုပ်မနေပါနဲ့ ဖေဖေရယ်။ ဖေဖေအကြောင်း ကျွန်မ သိပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့ သူ့ကို လက်ထပ်ပေးလိုက်တဲ့အတွက် သူ ပိုပြီး နာမည်ကြီးလာဦးမယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို သေတွင်းထဲ ဖေဖေ တွန်းချနေတာပါ”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူ့စကားကို မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေသည်။ ထို့နောက် သူ့လက်မှ လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“ကဲ ... လာ၊ ဖေဖေတို့ အဝတ်အစားလဲချိန်တန်ပြီ။ အခမ်းအနားက သုံးနာရီ စမှာ”

“ကျွန်မတို့တိုင်းပြည်ဟာ တကယ့်ကို အရေးပါအရာရောက်တဲ့ တိုင်းပြည်ဖြစ်သွားပြီ။ ကုလသမဂ္ဂအတွက် ကျွန်မတို့တိုင်းပြည်ဟာ ဘယ်လောက် အရေးကြီးတယ်ဆိုတာကို တိုင်းသူပြည်သားတွေက မြင်ကြရတော့မယ်”

“ဖေဖေတို့တိုင်းပြည်ဟာ အရေးကြီးတာပေါ့။ နိုင်ငံတစ်ခုကို အဖွဲ့ဝင်သစ်အဖြစ် လက်ခံလိုက်တိုင်း အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးချုပ်ကိုယ်တိုင် တက်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ”

“အခု လာမှာကလဲ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးချုပ် မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရယ်။ သူ့လက်ထောက် လာမှာပါ”

“ဘာထူးလို့လဲ။ ဒီမှာရှိနေတဲ့ တိုင်းသူပြည်သားတွေက ဒါကို သိကြမှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

အင်ပါရီ ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“တစ်ခုခုတော့ ကျွန်မ သောက်လိုက်ဦးမှ။ ကျွန်မပါးစပ်တွေ ညစ်ပေးနေသလိုဖြစ်နေပြီ”

“မင်း အရက်သောက်ရမယ့်အချိန် မဟုတ်သေးဘူးလေ။ သိပ်စောနေတာပေါ့။ မွန်းတောင် မတည့်သေးဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မ ရမ်မသောက်ဘူးလေ။ အမေရိကန်တွေသောက်တဲ့ မာတီနီပဲ သောက်မယ်။ အခုအချိန်ဟာ နယူးယောက်မှာဆိုရင် မွန်းလွဲ တစ်နာရီလောက် ရှိနေပြီ”

အခန်းဝဘက်သို့ သူ ပြန်လျှောက်သွားသည်ကို ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကြည့်နေသည်။ အင်ပါရီက တံခါးမဖွင့်မီ သူက လှမ်းခေါ်သည်။

“အင်ပါရီ”

အင်ပါရီက နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် ဘာမှမပြောသေးဘဲ သူ့မျက်လုံးများကို အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဖေဖေကို ယုံပါ သမီးရယ်”

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ သူ ဘာကိုဆိုလိုကြောင်း စဉ်းစားရင် ခေါင်းကြီးသွားမိသည်။ ထို့နောက် သူက ကိုးကွယ်ရာမရှိသည့် လေသံမျိုးဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

“ဖေဖေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယုံလို့ ဖြစ်မှာလဲ ဖေဖေ။ ကျွန်မကိုယ်တောင်မှ ကျွန်မ မယုံကြည်ရဲတော့တာဘဲ”

+

စုတ်ပြတ်ပြီး ပွရောင်းရောင်းရှိသော အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ပိန်ချည့်နေသူတစ်ဦးသည် လူများ ကြိတ်ကြိတ်တိုးသွားလာနေကြသော လမ်းများတစ်လျှောက် ရွေ့မျောပါနေသည်။ ဘေးဘီသို့မကြည့်ဘဲ မျက်လွှာချပြီး လမ်းမပေါ်သို့သာ ကြည့်လာခဲ့သည်။ မှောင်မည်းနေသည့် အကျဉ်းထောင် တိုက်ခန်းကလေးထဲတွင် လပေါင်းများစွာ နေခဲ့ရသူဖြစ်သဖြင့် အပြင်မှ အလင်းရောင်ကို ကျင့်သားမရနိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။ ခြေတစ်ဖက်ကလည်း ကျိုးနေသောကြောင့် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်နေသလို ဖြစ်နေသည်။ ယာဘက်လက်ကို အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့်ထားသည်။ ယာဘက်လက်မှ လက်ချောင်းကလေးများသည်လည်း ကျိုးကြေနေသဖြင့် လူမြင်မကောင်း။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ကိုယ့်လက်ကိုယ် ပြန်မကြည့်ချင်လောက်အောင် အမြင်က ဆိုးနေသည်။

လူတစ်ယောက်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိသောကြောင့် သွားမရှိသော ပါးစပ်ကို ဟ၍ ပြုံးပြကာ မျက်နှာချိုသွေးပြီး တောင်းပန်လိုက်ရသေးသည်။ အစောင့်စစ်သားများက သေနတ်ဒင်နှင့် ရိုက်ထားသောကြောင့် သူ့သွားများအားလုံး ကျိုးကုန်ပြီ။ လူအုပ်ကြီး ရွေ့လျားနေသည့်အတိုင်း အလိုက်သင့်ပင် သူလည်း လိုက်လာခဲ့သည်။

မိမိ ထောင်မှလွတ်လာပြီ။ သို့သော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်ရန်ပင် ခက်နေတော့သည်။ ယခုလို ထောင်မှလွတ်လာဖို့ကို မျှော်လင့်ချက် မထားခဲ့။ ယနေ့ မနက်ပိုင်းတုန်းက သူ့ကို ချုပ်နှောင်ထားရာ အချုပ်ခန်းတံခါး ဖွင့်သံကြားရသည်။ အိပ်ရာအဖြစ်

အသုံးပြုနေရသော စောင်ကလေးတစ်ထည်ပေါ်တွင် သူ လဲလျောင်းနေခိုက်ဖြစ်သည်။ ထောင်ဝါဒါဝင်လာသံကို ကြားရသဖြင့် သူ့ကိုယ်ကို ပို၍ သေးသွားအောင် ကျုံ့နေလိုက်မိသည်။ မိမိကို မည်နည်းမည်ပုံ နှိပ်စက်ကြဦးမည်နည်းဟုလည်း တွေးနေမိသည်။ ထောင်ဝါဒါက သူ့ဘေးသို့ အထုပ်ငယ်တစ်ခုကို ပစ်ချပေးသည်။

“အဲဒီထဲမှာ မင်း အဝတ်အစားတွေပါတယ်။ အဝတ်လဲ”

သူက မလှုပ်။ နောက်ထပ် ပရိယာယ်တစ်မျိုး လာပြန်ပြီဖြစ်ကြောင်းလည်း သူ သိသည်။ အစောင့်က သူ့ကို ခြေထောက်နှင့် လှမ်းကန်သည်။

“ပြောတာ ကြားတယ် မဟုတ်လား။ အဝတ်လဲ”

ဖြည်းဖြည်းချင်း လေးဖက်ထောက်ထပြီး အထုပ်ဆီသို့ သွားသည်။ သူ့ညာဘက် လက်ချောင်းကလေးများ ကျိုးကြေနေသောကြောင့် အထုပ်တွင်ချည်ထားသည့်ကြိုးကို သူ မဖြေနိုင်။ ဝါဒါက ကိုယ်ကို ကုန်လိုက်သည်။ ဓားသွားလက်သွားသည်ကို မြင်ရသည်။ အထုပ်ပေါ်မှ ကြိုးလည်း ထက်ပိုင်းပြတ်သွားသည်။

တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် အထုပ်ထဲမှအဝတ်အစားများကို ကြည့်နေမိသည်။ သူ့အဝတ်အစားများ မဟုတ်ချေ။ သူ့ကို ဖမ်းလာစဉ်က အဝတ်အစားအသစ်များကို သူ ဝတ်ဆင်ထားခဲ့သည်။ ယခု တွေ့နေရသော အဝတ်အစားများက ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ်ကာ အရောင်ပြယ်ပြီး ညစ်ပတ်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဝါဒါကို သူ မော့ကြည့်မိပြန်သည်။

“ကဲ ... လုပ်ပါကွ။ တစ်နေ့ကုန် ငါ အချိန်ဖြုန်းနေရမှာလား”

မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန် အဝတ်များ ကောက်လဲသည်။ ပြီးသောအခါ ဝါဒါက သူ့လက်မောင်းကို ကိုင်ပြီး အခန်းပြင်သို့ တွန်းထုတ်သည်။

“အပြင်ထွက်”

တွန်းလိုက်သည့်အရှိန်ကြောင့် လဲပြိုကျတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ အချုပ်ခန်း၏ အပြင်ဘက်စင်္ကြံပေါ်သို့ သူ ရောက်သွားသည်။ ဝါဒါက အခန်းတံခါးသော့ကို ပြန်ခတ်နေသဖြင့် သူ ရပ်စောင့်နေသည်။ ထို့နောက် ဝါဒါ ခေါ်သည့်အတိုင်း ခက်ခဲစွာ လမ်းလျှောက်ပြီး လိုက်လာခဲ့သည်။

သူ့ကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းပြီး စစ်ဆေးလေ့ရှိသော အခန်းရှေ့မှဖြတ်လျှောက်လာသောအခါ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားမိအောင် သူ့စိတ်ကို တင်းထားရသည်။ ထိုအခန်းကို ကျော်လာတော့မှ မိမိကို သူတို့ နှိပ်စက်မည်မဟုတ်ကြောင်း သူ တွေးကြည့်မိသည်။ သို့သော်လည်း မိမိကို အဆုံးစီရင်တော့မည်ဟု ထင်သည်။ အရေးမကြီးပါ။ အသတ်ခံလိုက်ရသည်က နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်း ခံရခြင်းထက်တော့ အများကြီး တော်ပေလိမ့်မည်။

အချုပ်ခန်းများကို လွန်သောအခါ ထောင်မှူးရုံးခန်းဆီသို့ ဝါဒါက သွားသည်။ အခန်းထဲသို့ သူတို့ ဝင်သွားသောအခါ ထောင်မှူးက သူတို့ကို မော့ကြည့်သည်။

“ဒီကောင် နောက်ဆုံးကောင်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“ကောင်းတယ်။ မင်းဟာ အကျဉ်းဦးအမှတ် - ၁၀၆၁၄၊ မင်းနာမည် ဂျီစီမွန်တက်ဖ်။ ဟုတ်သလား”

ထောင်မှူးက စားပွဲပေါ်ရှိ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဒီမှာ လက်မှတ်ထိုး”

ထောင်မှူးက သူ့ဆီသို့ စာရွက်တစ်ရွက်ကို တွန်းပေးသည်။ သူက ဖောင်တိန်ကို ကောက်ကိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လည်း သူ၏ ညာဘက်လက်သည် ဘာမှ အသုံးမဝင်တော့။ ထို့ကြောင့် ထောင်မှူးကို သူ လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။

“ဘယ်လက်နဲ့ရေး။ အမှတ်အသားတစ်ခုခု လုပ်လိုက်။ ညာဘက်လက် ကောင်းနေရင်လဲ မင်း စာရေးတတ်မယ့်အကောင် မဟုတ်ပါဘူး”

ဂျီစီသည် တိတ်ဆိတ်စွာပင် ဖောင်တိန်ကို ဘယ်လက်နှင့် ကောက်ကိုင်ပြီး စာရွက်၏အောက်ခြေတွင် ကြက်ခြေခတ်လိုက်သည်။ ထောင်မှူးက ကြည့်နေသည်။ သူ ကြက်ခြေခတ်ပြီးသောအခါ ထောင်မှူးက လည်ချောင်းရှင်းပြီး စကားပြောသည်။

“ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂမှာ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံကို အဖွဲ့ဝင်နိုင်ငံအဖြစ် လက်ခံလိုက်တဲ့နေ့ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ မင်း ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ နိုင်ငံရေး ရာဇဝတ်မှုတွေကို ခေါင်းဆောင်ကြီးက လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပေးလိုက်တယ်။ အစိုးရအပေါ်မှာ သစ္စာစောင့်သိရိုသေပါမည်လို့ မင်း ကိုယ်တိုင်က ကတိသစ္စာပြုပြီး လက်မှတ်ရေးထိုးတဲ့အတွက် မင်းကို ထောင်က လွှတ်ပေးလိုက်ပြီ ဖြစ်တယ်။ အစိုးရကို ဆန့်ကျင်တဲ့ လုပ်ငန်းများကို မလုပ်ပါဘူးလို့ မင်းကိုယ်တိုင် ကတိသစ္စာကျိန်ဆိုပြီး ဖြစ်တယ်”

ထောင်မှူးက ဝါဒါကို မော့ကြည့်သည်။

“ဂိတ်ဝအထိ လိုက်ပို့ပေးလိုက်”

သူသည် ထိုနေရာမှာပင် ကြောင်အမ်းအမ်း ရပ်နေမိသည်။ ဝါဒါတစ်ယောက်က သူ့ခုံးကို တွန်းလိုက်မှ သူ သတိရတော့သည်။ သူ့အဖြစ်ကိုလည်း သူ နားလည်လာတော့သည်။ သူ ထောင်ကလွတ်ပြီ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မမျှော်လင့်ဘဲ မျက်ရည်များ ကျလာသည်။ မျက်တောင်ခတ်ပြီး မျက်ရည်များကို သိမ်းလိုက်ရသည်။ ဝါဒါက သူ့ခုံးကို တွန်းပြန်သည်။ ထိုအခါကျမှပင် သူလည်း ထိုနေရာမှခွာပြီး ဝါဒါ ခေါ်သည့်နောက်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ အဆောက်အအုံအပြင်သို့ ရောက်လာသောအခါ တောက်ပြောင်သည့်နေရောင်ကို မကြည့်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ထိုအခါကျမှ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် ဦးထုပ်ကို သတိရပြီး ခပ်မြန်မြန် ဆောင်းလိုက်ရသည်။ ထောင်ဝင်းကို ဖြတ်ပြီး ဂိတ်ဝရှိရာသို့ လျှောက်လာကြသည်။ ဝါဒါက မျှော်စင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်သည်။

“ဒါ ... နောက်ဆုံးပဲဗျို့”

“တော်ပါသေးရဲ့ကွာ။ တံခါးဖွင့်ရတာက လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး”

မျှော်စင်ပေါ်မှ လူက ပြန်အော်သည်။ သံမဏိတံခါးကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း အပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားသည်။ ဂျီစီက တံခါးကြီး ပွင့်သွားသည်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ လုံးဝ ပွင့်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း နေရာမှ သူ မရွေ့သေး။

“ထွက်တော့”

ဝါဒါက သူ့ကို တွန်းလွှတ်သည်။ သူက ဝါဒါကို လှည့်ကြည့်သည်။ အစောင့်က ရယ်သည်။ ထို့နောက် မျှော်စင်ပေါ်သို့ လှမ်းအော်ပြောသည်။

“သူ မသွားချင်ဘူးဗျ။ ကျွန်တော်တို့ကို သူ သဘောကျနေတယ်”

မျှော်စင်ပေါ်မှ လူကလည်း ရယ်သည်။ ဝါဒါက ဂျီစီ၏ပခုံးကို တွန်းလိုက်ပြန်သည်။

“ကဲ ... ထွက်ပါကွာ။ တစ်နေကုန် ငါ အချိန်ဖြုန်းမနေနိုင်ဘူး”

ဂျီစီသည် ထောင်ဝင်းအပြင်သို့ ရောက်လာသည်။ ထိုနေရာမှာရပ်ပြီး ဂိတ်ဝကို ပြန်ကြည့်နေမိပြန်သည်။ ကြီးမားသော တံခါးကြီးက တဖြည်းဖြည်း ပြန်ကျသွားသည်။

“ဟေ့ကောင် ... သွားတော့လေ”

ဝါဒါက ကာဘိုင်သေနတ်နှင့် လှမ်းချိန်ပြီး အော်သည်။ ထိုအခါကျမှပင် တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ ပြေးလေတော့သည်။ သူ့နောက်ကျောမှ ကျည်ဆန်များ လိုက်လာလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်သည်။ ဂိတ်ဝတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ထောင်ဝါဒါများက ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ရယ်သံများကို မကြားရလောက်သည့်နေရာသို့ ရောက်တော့မှပင် အပြေးရပ်တော့သည်။ အမောလည်း ဆို့နေပြီ။ ထို့ကြောင့် အဆောက်အအုံတစ်ခု၏ အရိပ်အောက်သို့ ဝင်ခဲ့သည်။ အေးစက်နေသည့် အုတ်နံရံကိုမိုပြီး ရပ်နေမိသည်။ နှလုံးသားက တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေရာ နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားနေရသည်။ ထိုနေရာမှာပင် မျက်စိမှိတ်ပြီး နားနေမိသည်။ အမောပြေတော့မှ ထိုင်ရာမှထပြီး လမ်းမပေါ်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

တစ်မြို့လုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ နေရာတကာတွင် အလံများ တလူလူလွှင့်ထားသည်ကိုလည်း မြင်ရသည်။ ကော်တီဌေးအလံနှင့် ကုလသမဂ္ဂအလံများကို ယဉ်တွဲလွှင့်ထူထားသည်။ အဆောက်အအုံတို့၏ ပြတင်းပေါက်များမှာလည်း ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ ဓာတ်ပုံများကို ချိတ်ဆွဲထားကြသည်။ သူ ဝတ်နေကျ ယူနီဖောင်းကိုဝတ်ပြီး ပြုံးနေသည့် ဓာတ်ပုံ ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ဂျီစီက စိတ်မဝင်စားနိုင်။ လူအုပ်ကြီးက ရွှေ့မျောနေသောကြောင့် သူလည်း ရောပါသွားသည်။ ခဏကြာတော့ ခေါင်းဆောင်ကြီး၏အိမ်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ကွင်းကျယ်ကြီးထဲသို့ ရောက်လာကြသည်။

ပရိသတ်ကြီးက အော်ဟစ်ဆူညံနေသည်။ သူလည်း ပရိသတ်နှင့်အတူ ရပ်လိုက်သည်။ လူတွေကျပ်နေသောကြောင့် နေရာရွေ့၍မရ။ စင်မြင့်ကြီးပေါ်သို့ မော့ကြည့်မိသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ အလိုလို နာလာသည်။ မုန်းတီးစက်ဆုပ်သည့်စိတ်သည် ပွင့်အံ ထွက်ကျတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ စင်မြင့်ပေါ်တွင်ရှိနေသူများကား သူ့အဖို့ ကမ္ဘာကျေသော်လည်း ဥဒါန်းမကျေနိုင်တော့မည်သူများ ဖြစ်လေသည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ရင်ဘတ်ပေါ်မှ တံဆိပ်များသည် နေရောင်တွင် တဖိတ်ဖိတ် လက်နေကြသည်။ သူ့သမီး၏ ရွှေရောင်ဆံပင်များကလည်း ဝင်းမှည့်နေကြသည်။ သူတို့ဘေးတွင်ရပ်နေသူတစ်ဦးကိုမူ သူ မသိ။ နီဂရိုးလူမျိုး ဖြစ်သည်။ သူ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဝတ်အစားများကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် နိုင်ငံခြားသား ဖြစ်ပုံရသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးရာထူး ယူနီဖောင်းကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ထိုယူနီဖောင်းနှင့် မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေပုံကိုလည်း သတိထားလိုက်မိသည်။

အခွင့်အရေး ရမည်ဆိုလျှင် သူတို့ကို သတ်ရမည်ဟု သူ စဉ်းစားနေမိသည်။ ယခုနေ့များ သေနတ်ရှိမည်ဆိုလျှင် ... ၊ သို့သော်လည်း ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။ သူ့လက်များသည် ဖောင်တိန်တစ်ချောင်းကိုပင် မကိုင်နိုင်တော့လေရာ သေနတ်ဆိုလျှင်လည်း မောင်းကို မည်သို့ ဆွဲနိုင်တော့မည်နည်း။

ဂျီစီသည် နောက်သို့ပြန်လှည့်ပြီး လူအုပ်ထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တစ်စနေ့တွင်တော့ သူတို့ကို သတ်ရမည်။ ဘယ်ဘက်လက်ကို လေ့ကျင့်ရမည်။ ဘယ်လက်နှင့် စာရေးနိုင်အောင် ကြိုးစားရမည်။ ဘယ်လက်နှင့် သေနတ်ပစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားရမည်။ သို့သော်လည်း လောလောဆယ်တွင် မိမိအရပ်ဖြစ်သည့် တောင်တန်းဒေသသို့ ပြန်ရမည်။ ခွန်အား ပြန်လည် ပြည့်ဖြိုးလာအောင် အနားယူပြီး အားမွေးရမည်။ တောင်တန်းဒေသတွင် မိမိမိတ်ဆွေများနှင့် မိမိကို သနားကြင်နာသူများကို တွေ့ရမည်။

ထိုသို့ စဉ်းစားမိသည့်အချိန်မှာပင် အတွေးတစ်ခု ဝင်လာပြန်သည်။ သူတို့အပေါ်တွင် မိမိ သစ္စာဖောက်ခဲ့သည့်အကြောင်းကို ယခုလောက်ဆိုလျှင် သူတို့ သိနေကြတော့မည်။ မိမိ၏ လက်ချောင်းကလေးများကို သံဘီးထဲသို့ထည့်ပြီး ခြေပစ်သည့်အချိန်တွင် သူတို့အမည်များကို မိမိထုတ်ဖော် အစစ်ခံခဲ့ရသည်။ နာကျင်လွန်းသည့်ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့သည့်အဆုံးတွင် ပိတ်ထားသော သူ့ပါးစပ်လည်း ပွင့်ခဲ့ရလေတော့သည်။

သူသည် တစ်နေရာမှာရပ်ပြီး အဆောက်အအုံတစ်ခု၏နံရံကို မှီနေမိပြန်သည်။ ခဏကြာတော့ သူ့စိတ်ကို သူ ပြန်ထိန်းလာနိုင်ပြန်သည်။ မိမိသစ္စာဖောက်ခဲ့သည့်အကြောင်းကို သူတို့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သိနိုင်ကြတော့မည်မဟုတ်ဟု တွေးမိသည်။ ယခုလောက်ဆိုလျှင် သူတို့အားလုံး အသတ်ခံကြရပြီး ဖြစ်မည်။ အသတ်မခံရသေးလျှင်လည်း ထောင်ထဲမှ ထွက်လာနိုင်တော့မည် မဟုတ်။

ဖြည်းဖြည်းချင်း သူ ဆက်လျှောက်လာသည်။ သူ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ သူတို့အားလုံး သေဆုံးကုန်ခြင်းကလည်း ခပ်ကောင်းကောင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့မှသာ မိမိအဖြစ်ကို မည်သူမျှ မသိနိုင်ဘဲ ရှိမည်။ နောက်ထပ် အခွင့်အရေးတစ်ခုကို ထပ်ရနိုင်သေးသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ရမည့်အခွင့်အရေးကိုမူ အောင်မြင်အောင် အသုံးချရပေတော့မည်။

*

စတုတ္ထပိုင်း(ပြီး)

အုတ်ကြားမြက်

အထောက်အကူအညီ
THE ADVENTURERS

(ပဋ္ဌမပိုင်း)

ဖက်ရှင်နှင့်နှိုင်းရေး

ဖက်ရှင်နှင့် နိုင်ငံရေး

(၁)

တို့ကျိမြို့ရှိ အမေရိကန် စစ်ဦးစီးချုပ်ရုံးအတွင်းမှ ဒက်ခ်စ် ထွက်လာသောအခါ အဝတွင်နေကြသည့် စစ်သားနှစ်ယောက်က သူ့ကို အလေးပြုလိုက်ကြသည်။ သူကလည်း အမှတ်မထင် အလေးပြုရင်း လှေကားထစ်များအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့သည်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က နောက်ဆုံးထုတ်သတင်းစာများကို ကိုင်ပြီး ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ ကိုရီးယားတွင် နောက်ထပ် တိုက်ပွဲကြီးတစ်ခုဖြစ်သည့် သတင်းခေါင်းစဉ်များနှင့် မျက်နှာဖုံးတွင် ပြည့်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ ရုံးအပြင်သို့ရောက်သောအခါ ကားနှင့် လူများ ပျားပန်းခပ်မျှ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည့် လမ်း၏ဟိုဘက်ခြမ်းရှိ ဘုရင့်နန်းတော်ကို သူ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ဖက်ကက်က သူ့ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

“တို့တိုင်းပြည်ကို ပြန်ကြရတော့မလား”

ဒက်ခ်စ်က စိတ်မပါသလို ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ နန်းတော်ကို ငေးကြည့်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ပြန်ရတော့မယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို သူတို့ မလိုတော့ဘူး”

“တို့ကို ဘယ်တုန်းကမှ သူတို့ လိုချင်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ တို့ကိုလဲ ပါစေချင်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“တပ်ရင်းတစ်ရင်း ပေးပို့မယ်လို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူတို့ကို ကတိပေးထားတယ်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူ့ကတိအတိုင်း လုပ်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ...”

“ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကတိအမျိုးမျိုးပေးခဲ့တာပါကွာ။ အခုဆိုရင် ကိုရီးယားမှာ ဖြစ်နေတဲ့စစ်လဲ ပြီးတော့မယ်။ တက်လာတဲ့ အမေရိကန်သမ္မတသစ်ကလဲ ငြိမ်းချမ်းရေးရအောင် လုပ်မှာပဲ။ တို့ကတော့ ဘယ်တိုက်ပွဲမှ တိုက်ရစရာအကြောင်းမရှိတော့ပါဘူး”

ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် နန်းတော်ကို ပြန်ကြည့်ပြန်သည်။

“ဟိုထဲမှာနေရတဲ့ ရင်ဘုရင်အနေနဲ့ ဘယ်လိုများ စဉ်းစားနေမယ် မသိဘူး။ နန်းတော်နဲ့မတူဘဲ ထောင်နဲ့ ပိုတူနေတယ်”

“သူ ကံကောင်းပါတယ်ကွာ။ အသက်ချမ်းသာရာ ရနေတာပဲ။ စစ်တော့ သူ ရှုံးခဲ့ရတာပေါ့။ ဒီလို ကမ္ဘာ့စစ်ကြီးမှာ ရှုံးခဲ့ရတာတစ်ခုကိုပဲ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာ”

ဖက်ကက်က ဆေးဘူးထုတ်ပြီး စီးကရက် လိပ်နေသည်။

“ဟိုတယ်ကို ပြန်ကြစို့ဗျာ။ ဒီယူနီဖောင်းကြီး ချွတ်ပစ်ချင်ပြီ။ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိဘူးတဲ့ စစ်တပ်မှာ စစ်ဗိုလ် လာလုပ်နေရတာ စိတ်ကုန်လှပြီ”

စစ်တပ် ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ အင်ပါရီနှင့် သူ လက်ထပ်သည့်နေ့က ထိုအကြောင်းကို သူ သဘောပေါက်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်သို့ ပို့ပေးနိုင်လောက်သည့် စစ်တပ်ကား မဟုတ်ချေ။

ထိုနေ့မနက်က သူ့အိမ်ရှေ့တွင် စစ်သားများ တန်းစီနေကြသည်။ လက်ထပ်ပွဲ ပြုလုပ်မည့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအထိ လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် စစ်သားများ စောင့်နေကြသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် လက်ထပ်ပြီးသောအခါ ဧည့်ခံပွဲကျင်းပမည်ဖြစ်သော ခေါင်းဆောင်ကြီး၏အိမ်တော်သို့ ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ ကျည်ဆန်လုံ မော်တော်ကားနှင့် သူတို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုလမ်းတစ်လျှောက်တွင်လည်း စစ်သားများစောင့်လျက်ပင်။ ဒက်ခ်စ်နှင့် အင်ပါရီတို့ ပျားရည်ဆမ်း ခရီးသွားရန်အတွက် အမေရိကန်လေကြောင်းကုမ္ပဏီမှ လေယာဉ်ကြီးတစ်စီးကို ငှားထားသည်။ ထိုလေယာဉ်ပျံက လေယာဉ်ကွင်းမှာ အသင့်စောင့်နေသည်။

လေယာဉ်ပျံထဲမှာလည်း စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ဆင်ထားသည်။ ပထမတန်းစားနေရာကို သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် အိပ်ခန်း လုပ်ပေးထားသည်။ ရိုးရိုးတန်းနေရာတွင် သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လေယာဉ်မယ်က သူတို့ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

“လေးနာရီလောက်အကြာမှာ ကျွန်မတို့ လေယာဉ်ပျံ မက်ဆီကိုမြို့ကို ရောက်ပါလိမ့်မယ်။ လိုတာများရှိရင် ခေါင်းလောင်းတီးပြီး ခေါ်ပါနော်” ဟု လေယာဉ်မယ်က ပြောသည်။

မက်ဆီကိုမြို့၊ မီယာမီ၊ နယူးယောက်၊ ရောမ၊ လန်ဒန်၊ ပါရီ၊ လစွာခွန်း ပြီးတော့ သူတို့တိုင်းပြည်။

ပျားရည်ဆမ်းခရီးသည် စုစုပေါင်း သုံးလမျှ ကြာမြင့်သည်။ သူတို့ရောက်လေရာ အရပ်တိုင်းတွင် သတင်းထောက်များ ဝိုင်းဝိုင်းလည်ခြင်းကိုသာ တွေ့နေရသည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် သူတို့ဓာတ်ပုံနှင့် သူတို့အကြောင်းမပါသော သတင်းစာ မရှိသလောက် ဖြစ်နေသည်။

ရောမမြို့သို့ ရောက်သောအခါ အင်ပါရို၏ နာမည်ကျော် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ သတင်းစာတစ်စောင်မှာ ပါလာသည်။ အင်ပါရိုက ဒူးထောက်လျက်ထိုင်ရင်း ရဟန်းမင်းကြီး၏ လက်မှ လက်စွပ်ကို နမ်းနေသည်။ ရွှေရောင်ဆံပင်များက လျှောက်နေသည်။ ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီးက တည်ငြိမ်ချမ်းမြေ့သောအပြုံးနှင့် ငုံ့ကြည့်နေသည့်ပုံ ဖြစ်သည်။

ထိုဓာတ်ပုံကို မြင်သောအခါ ဒက်ခ်စ်က အင်ပါရိုကို စသည်။

“ဘာသာတရားမှာ မင်း ဒါလောက် ကိုင်းရှိုင်းတာ ကိုယ် မသိခဲ့ဘူး”

“ဒါလောက် မကိုင်းရှိုင်းပါဘူး”

ဒက်ခ်စ်က အင်ပါရိုနှင့် ရဟန်းမင်းကြီးတို့၏ ဓာတ်ပုံပါသော သတင်းစာကို လှမ်းပစ်ပေးလိုက်သည်။

“မင်းဓာတ်ပုံ မင်း ပြန်ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဘယ်လောက်များ ကြည်ညိုဝမ်းမြောက်ပြီး ပီတိဖြစ်နေသလဲလို့”

အင်ပါရိုက ရုတ်တရက် ရယ်ချလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ”

“ဘယ်လို တစ်မျိုးလဲ”

“ရဟန်းမင်းကြီးဟာ သိပ်ကို ဖြူစင်သန့်ရှင်း စင်ကြယ်ပါကလားလို့ ခံစားနေရတယ်”

ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ပြီးတော့မှ ခေါင်းကို တဖြည်းဖြည်း ယမ်းခါသည်။

“မင်းတို့မိန်းမတွေအကြောင်းတော့ ဘယ်တော့မှ ငါ နားလည်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူးကွာ”

အင်ပါရိုက သူ့ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ သူ့လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်ကာ သူ့ပါးပြင်ကို ရွရွလေး နမ်းသည်။

“နားလည်ဖို့လဲ မကြိုးစားပါနဲ့ရှင်။ ဒီအတိုင်းပဲ ကောင်းပါတယ်”

“မင်းဟာ ဟိုကလေးဘဝတုန်းက ငါ စသိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဘာမှ ပြောင်းလဲမလာသေးဘူး”

ဒက်ခ်စ်က အင်ပါရိုမျက်နှာကို ဆွဲမော့ယူပြီး ကြည့်နေသည်။ အင်ပါရိုက သူ့နှုတ်ခမ်းများကို သာသာကလေး နမ်းပြန်သည်။

“သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာပဲ။ ကျွန်မတော့ ကိုယ့်တိုင်းပြည်တောင် မပြန်ချင်တော့ဘူး”

ထိုစကားများကို ပြောသော်လည်း တကယ်ပြန်ချင်စိတ် မရှိတော့သည်မှာ ပါရီမြို့သို့ ရောက်သောအခါကျမှ ဖြစ်လေသည်။ အခြားအခြားသော မြို့များသည်လည်း စိတ်ဓာတ်တက်ကြွဖွယ်ရာ ကောင်းပါသည်။ သို့သော် အမျိုးသမီးများကို အလေးအနက်ထားသည် မဟုတ်။ ပါရီမြို့ကား ထိုသို့မဟုတ်။ ပါရီမြို့သည် အမျိုးသမီးတို့၏ မြို့တော် ဖြစ်သည်။ နေရာတကာမှာ အမျိုးသမီးများကို ဦးစားပေးသည်။

အင်ပါရီသည် ပါရီမြို့ကို သဘောကျသွားသည်။ သူ သွားလေရာအရပ်တွင် အားလုံးက သူ့ကို စိတ်ဝင်စားကြသည်။ ညစာစားပွဲမှာ၊ ကပွဲရုံမှာ၊ အဝတ်အစားချုပ်သည့်ဆိုင်မှာ နေရာတိုင်းတွင် သူ့ကို စိတ်ဝင်စားကြသည်။ ဦးစားပေးကြသည်။

တစ်ညက ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုသို့ သူတို့နှစ်ယောက် တက်ကြသည်။ အင်ပါရီက အခြားသူများနှင့် စကားပြောနေသည်။ ထိုအခိုက် ဒက်ခ်စ်၏နောက်နားမှ ကြားဖူးသလိုလိုရှိသော အသံတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

“အင်မတန်ချောတဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

သူက လှည့်ကြည့်သောအခါ ဂျီစယ်လီ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ ပြုံးပြရင်း လက်တစ်ဖက်ကို ကမ်းပေးသည်။ ဒက်ခ်စ်က လက်ကို ဆွဲယူသော်လည်း လက်ကိုမနမ်းဘဲ ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို နမ်းသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်။ မင်းလဲ သိပ်ကို ချစ်စရာကောင်းနေတာပဲ”

“သူ့လောက်တော့ ကျွန်မ မချောပါဘူး။ ကျွန်မ ပါးစပ်တစ်ဝိုက်နဲ့ မျက်လုံးတစ်ဝိုက်မှာ အရေတွေ တွန့်ကုန်ပြီ” ဂျီစယ်လီက ခေါင်းကိုခါရင်း ပြန်ပြောသည်။

“မဟုတ်တာဘဲကွာ။ မင်းဟာ အရင်လိုပဲ အင်မတန် ချောလှနေတာပါ”

“ကျွန်မကို မလိမ်ပါနဲ့ ဒက်ခ်စ်ရယ်။ ကျွန်မက ရုပ်ပြပြီး ထမင်းရှာစားရတာပါ။ ကျွန်မ မျက်နှာဟာ ကျွန်မ အလုပ်ပါ”
ဂျီစယ်လီက ပြုံးမိသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် အရေတွန့်နေတာတွေကို မင်းဟာမင်းပဲ မြင်ရမှာပေါ့။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိနေတဲ့ လူတွေက မြင်နိုင်တာ
မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

ဂျီစယ်လီက အင်ပါရီကို လှမ်းကြည့်နေပြန်သည်။

“သူနဲ့နေရတာ ပျော်ရဲ့လား ဒက်ခ်စ်။ ရှင် အမြဲတမ်း မျှော်လင့်စောင့်စားနေရတာဟာ သူလို ဇနီးမျိုးလား”

“ကိုယ် ပျော်ပါတယ်”

“ကျွန်မမေးခွန်းကို ကုန်အောင် မဖြေသေးဘူးလေ”

ဒက်ခ်စ်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ကြည့်ရုံ ကြည့်နေသည်။

“ကောင်းပါပြီလေ။ ကျွန်မမှာ မေးပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး”

စားပွဲထိုးက အရက်ဖန်ခွက်များ ယူပြီး ရောက်လာသည်။ ဒက်ခ်စ်က နှစ်ခွက်ယူပြီး ဂျီစယ်လီကို တစ်ခွက်လှမ်းပေးသည်။
ဂျီစယ်လီက ရှမ်းပိန်ခွက်ကို တစ်ချက်တည်း မော့ပစ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ သွားဦးမှပဲ”

“မင်း အခုပဲ ရောက်လာတာ မဟုတ်လား”

“ကျွန်မ မေ့နေလို့။ တခြား ချိန်းထားတာကလေးတစ်ခု ရှိသေးတယ်”

ဂျီစယ်လီက ပြောပြောဆိုဆို လှည့်ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ချက်ချင်းပင် သူ့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာပြန်သည်။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်စများ ရစ်ဝဲနေသည်ကို မြင်ရသည်။

“ရှင် ပါရီမြို့က ထွက်မသွားခင် တစ်ခါလောက် တွေ့ချင်ပါတယ်”

ဒက်ခ်စ်က အဖြေပြန်ပေးရန် ပြင်လိုက်ချိန်မှာပင် ဂျီစယ်လီက လက်ကာပြပြီး တားသည်။

“အခုလိုတွေတာမျိုးကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မအခန်းမှာ တွေ့ချင်တယ်။ ညနေပိုင်းတွေမှာ ရှင် အချိန်မရဘူးဆိုတာ သိပါတယ်။ ကျွန်မ အရင်နေရာမှာပဲ နေတယ်။ မနက်ပိုင်းတွေမှာ ဘယ်လို လစ်ထွက်လာရမယ်ဆိုတာ ရှင် သိပြီးသားပဲလေ”

ထိုမျှပြောပြီး ထွက်သွားတော့သည်။ ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေလိုက်မိသည်။ ခဏကြာတော့ အင်ပါရီက လူအုပ်ကြားထဲမှ တိုးပြီး သူ့ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

“ရှင်နဲ့ စကားပြောနေတဲ့ ကောင်မဟာ ဘာလဲ”

“ဂျီစယ်လီဒီအာစီ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး”

“ဒါကို ကျွန်မ သိတာပေါ့။ ရှင်နဲ့ပဲ ဘာပတ်သက်သလဲလို့ မေးတာ”

အင်ပါရီက စိတ်မရှည်သလို ပြန်ပြောသည်။ ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ ပြန်ဖြေသည်။

“စစ်အတွင်းတုန်းက ကိုယ်နဲ့ တရားမဝင်ပဲ အကြောင်းပါခဲ့ဖူးတယ်”

“သူနဲ့ ထပ်တွေ့ဖို့ ရှင် စိတ်ကူးမနေပါဘူးနော်။ စိတ်များ ကူးနေသလား”

“ဒါလောက်လဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်း အခု သတိပေးလိုက်တော့မှပဲ ထပ်တွေ့ဖို့ သတိရတော့တယ်။ ဒီအကြံ မဆိုးဘူးကွ” ဒက်ခ်စ်က ပြုံးသည်။

“တွေ့ရဲရင် တွေ့ကြည့်။ သတ်ပစ်မယ်။ ရှင့်ကို သူ စိတ်ကုန်သေးတာ မဟုတ်ဘူး”

အင်ပါရိုက လေသံဖြင့် ခပ်မာမာ ပြောသည်။

ဒက်ခ်စ်က ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောမိလေသည်။ သို့သော်လည်း ပါရီမြို့ကို သူတို့ ခွာလာခဲ့ကြသည့်အချိန်အထိ ဂျီစယ်လီကို ဒက်ခ်စ် သွားမတွေ့ခဲ့မိချေ။

ကော်တီဌေးနိုင်ငံသို့ သူတို့ပြန်ရောက်ပြီး သုံးရက်ကြာသောအခါ ကိုရီးယားစစ်ပွဲ စတင် ဖြစ်ပွားလေတော့သည်။

*

(၂)

အင်ပါရီသည် သူ့အဖေ၏ရုံးခန်းထဲသို့ အူယားဖားယား ပြေးဝင်လာသည်။ အခန်းဝတွင် ရှိနေသည့် စစ်သားနှစ်ယောက်ကိုပင် မရှိလေသကဲ့သို့ တွန်းဝင်လာသည်။ အခန်းတံခါးကိုလည်း ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့အဖေဆီသို့ လျှောက်သွားရင်း ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြောသည်။

“ဖေဖေ၊ သူ့ကို နယူးယောက်မြို့ လွှတ်နေပြီ မဟုတ်လား”

“ကိုရီးယားကို မသွားခင် နယူးယောက်မြို့ကို အရင်သွားရမယ်။ မင်းကို ရှင်းပြထားပြီးပြီပဲ”

“သူ တစ်ယောက်တည်းလား”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“သူ့ကို တစ်ယောက်တည်း မလွှတ်နိုင်ဘူးလို့ ဖေဖေကို ကျွန်မ ပြောထားပြီးပြီလေ”

“သူ့အလုပ်ကို သူ လုပ်ရမယ်”

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်မယ်ဆိုတာ ဖေဖေ သိပါတယ်။ သူဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးဆိုတာ ဖေဖေကို ကျွန်မ ပြောတယ် မဟုတ်လား” အင်ပါရီ အော်ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ ဒါက မင်းပြဿနာပဲ။ ဖေဖေနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက စိတ်မဝင်စားသလို ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်မလဲ သူနဲ့အတူတူ လိုက်သွားမယ်”

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ ခေါင်းဆောင်ကြီးက လှုပ်ရှားလာသည်။ ထိုင်ရာမှထပြီး အင်ပါရီရိုရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“မင်း ဒီမှာပဲ နေရမယ်။ မင်းအလုပ်ကို မင်း လုပ်ရမယ်”

“မနေဘူး။ ကျွန်မ အိမ်ထောင်ရေးကို ဖေဖေ ဖျက်ဆီးနေတာ။ ကျွန်မဘဝနဲ့ပတ်သက်ပြီး အကုန်လုံးကို ဖေဖေ ဖျက်ဆီးပစ်နေတာ။ မနက်ဖြန် သူသွားရင် ကျွန်မလဲ လိုက်သွားမယ်”

ခေါင်းဆောင်ကြီး၏လှုပ်ရှားမှုသည် အလွန်တရာ မြန်ဆန်လှသည်။ လက်တစ်ဖက်နှင့် အင်ပါရီကို လှမ်းဆွဲသည်။ ကျန်လက်တစ်ဖက်က မျက်နှာပေါ်သို့ ပြင်းထန်စွာ ကျလာသည်။ အင်ပါရီသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပုံလျက်သား ကျသွားသည်။ လဲနေရာမှ ထရန် ကြိုးစားသောအခါ ခြေတစ်ဖက်နှင့် ရင်ဘတ်ကို နင်းဖိထားသည်။

“နားထောင်၊ ဘာမဆို ခိုင်းတဲ့အတိုင်း မင်း လုပ်ရမယ်။ ငါ့အစီအစဉ်တွေအားလုံး မင်းရဲ့ မိုက်မဲမှုကြောင့် အပျက်အစီးမခံနိုင်ဘူး။ မင်းကို ထောင်ထဲထည့်ဖို့လဲ ဝန်မလေးဘူး။ မလုပ်ဘူး မထင်နဲ့”

“ဖေဖေ မလုပ်ရဲပါဘူး။ ကျွန်မဟာ ဖေဖေသမီးပဲ”

အင်ပါရီ လေသံနှင့် ပြောသည်။ ကြောက်ရွံ့လာပုံလည်း ရသည်။

“ဒီလိုပဲ ထင်သလား။ မင်းဟာ ငါ့သမီးပဲဆိုတာ ဘယ်သူက ပြောတာလဲ။ ငါ ပြောလို့ သိရတာ မဟုတ်လား။ မင်းအမေဟာ ကြေးစားဖြစ်ကြောင်း လူတိုင်းသိတယ်။ ‘ကျုပ်နဲ့ အကြောင်းမပါခင်ကတည်းက ကိုယ်ဝန် ရှိခဲ့တာပါ။ ကျုပ်တစ်သက်လုံး အလိမ်ခံခဲ့ရတယ်’ ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ပြောလိုက်ရင် အားလုံးက ယုံသွားမယ်။ နားလည်ရဲ့လား”

အင်ပါရီသည် သူ့ကို ပြန်ငေးကြည့်နေသည်။ တစ်အောင့်ကြာတော့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူ့ခြေထောက်ကို ပြန်ရုပ်ပေးပြီး သူ့ကုလားထိုင်မှာ သွားပြန်ထိုင်သည်။ အင်ပါရီကလည်း နေရာမှ ထသည်။ သူ့အဖေကို ပြန်ကြည့်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့မှ တံခါးပေါက်ဘက်သို့ လှည့်သွားသည်။ သို့သော် သူ့အဖေ၏စကားကြောင့် ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။

“ဒီအတိုင်း မသွားနဲ့။ မျက်နှာ သွားသစ်ပစ်လိုက်။ အပြင်မှာ လူတွေရှိနေတယ်”

အင်ပါရီ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ ပြန်ထွက်လာသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူ့ကို ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်မ အရက်တစ်ခွက်လောက် သောက်လိုက်ချင်တယ်” ဟု ပြောသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။

“ကောင်းတယ်”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက အရက်ထည့်သည့် ဗီရိုထဲမှ ရမ်တစ်ပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်တစ်ခွက်ကို ထုတ်ယူသည်။ ဖန်ခွက်ထဲသို့ ရမ်အနည်းငယ်ထည့်ပြီး လှမ်းပေးသည်။ အင်ပါရီ အကုန်မော့သောက်ပြီး စားပွဲပေါ်သို့ ဖန်ခွက် ပြန်တင်ထားသည်။ မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း သွေးရောင် ပြန်လွှမ်းလာသည်။

“သွားတော့။ သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်သလို မင်းယောက်ျားကို နှုတ်ဆက်ပါ။ သူ အကြာကြီးသွားနေရလိမ့်မယ်။ နောက်ပြီးတော့ မင်း သားသမီးရဖို့လဲ ကြိုးစားပါ။ ဒါမှ မင်းကိစ္စနဲ့ မင်း အလုပ်များနေမယ်”

အခန်းပေါက်ဆီသို့ ထွက်သွားနေသော အင်ပါရီ လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောနေသည်။
အင်ပါရီ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးရိပ် ပေါ်လာသည်။

“ဖေဖေ အမိန့်တွေထဲမှာ ဒီတစ်ခုကိုတော့ ကျွန်မ မနာခံနိုင်ပါဘူး ဖေဖေ”

“မင်းယောက်ျားက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“သူနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး ဖေဖေ။ ကျွန်မနဲ့ ဆိုင်ပါတယ်။ ဖေဖေ သတ်ပစ်လိုက်တဲ့ ဗိုလ်ကြီးဒီအော်တီဂါနဲ့ ရခဲ့တဲ့ ကိုယ်ဝန် ပျက်ကျသွားတယ်လေ။ အော်တီဂါက ကျွန်မကို ကျိန်စာတိုက်လိုက်ပြီ။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်မ ကလေး မရနိုင်တော့ဘူး။ ဖေဖေအဖို့ ဘယ်တော့မှ မြေး မရနိုင်တော့ဘူး”

+

ဒက်ခ်စ်သည် ကုလသမဂ္ဂ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးချုပ်၏ စစ်ဘက်လက်ထောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်နေသည်။ ညမှောင်စပြုလာပြီဖြစ်သောကြောင့် နယူးယောက်မြို့ကြီး၏ လမ်းမီးများ စတင် လင်းစပြုပြီကို ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမြင်နေရသည်။ စစ်ဘက်လက်ထောက်က နော်ဝေလူမျိုးသံ ခပ်ဝဲဝဲဖြင့် တစ်လုံးချင်း ပြောပြနေသည်။

“ကျွန်တော်လဲ မပြောတတ်အောင် ဖြစ်နေပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီးဇနော့စ်။ ချက်ချင်း အဖြေပေးဖို့ဆိုတာတော့ အင်မတန် ခက်ပါတယ်။ တခြားလူတွေရဲ့ လက်ထဲကို အသစ်တီထွင်ထားတဲ့ လက်နက်ဆန်းတွေ အပ်ဖို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး အမေရိကန်တွေက သိပ်စိတ်ချလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး”

“မက်အာသာက သူ့မဟာမိန်တွေအပေါ်မှာ ယုံကြည်မှုမရှိဘူးလို့ ဆိုလိုပါသလား ခင်ဗျာ”

“ကျွန်တော်ပြောတာ ဒီသဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ သို့သော်လည်း ဒီအဓိပ္ပာယ်မျိုးကိုပဲ သက်ရောက်ပါတယ်။ အခုဖြစ်နေတဲ့စစ်ပွဲကို သူပိုင်စစ်ပွဲလို သဘောထားနေတဲ့သဘောမျိုး ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါကို မကြာခင် တစ်နေ့မှာ အမေရိကန်သမ္မတကိုယ်တိုင် သဘောပေါက်လာပါလိမ့်မယ်”

ဗိုလ်ချုပ်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေသည်။

“တိုကျိုမှာရှိတဲ့ စစ်ဌာနချုပ်မှာ ကျွန်တော့်ကို တွဲဖက်ပေးထားနိုင်မယ်ဆိုရင် သူ လက်ခံလာအောင် ကျွန်တော် ဆွဲဆောင်ယူလို့ ရလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်” စစ်ဘက်လက်ထောက် ဗိုလ်ချုပ်က ထိုမျှပြောပြီး ငြိမ်နေပြန်သည်။

“တောတွင်းစစ်ဆင်ရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး လေ့ကျင့်ပေးထားတဲ့ စစ်သားပေါင်း ရှစ်ရာ ကျွန်တော်တို့မှာ ရှိပါတယ်။ မကြာခင် နှစ်ထောင်လောက် ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လဲ လက်နက်အသစ်တွေ သုံးပုံသုံးနည်း သင်ပြပေးထားဘဲနဲ့တော့ သူတို့ဟာ ဘယ်လိုမှ အသုံးမဝင်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကုလသမဂ္ဂကို အကူအညီပေးချင်ပါတယ်။ သို့သော်လည်း လက်နက်မပြည့်စုံတဲ့ လက်နက်သစ်တွေ ကိုင်တွယ်ရာမှာ မကျွမ်းကျင်သေးတဲ့ သူ့လူတွေကိုတော့ လွှတ်ပေးချင်လိမ့်မယ် မဟုတ်ပါဘူး”

စစ်ဘက်လက်ထောက်က ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ လှည့်သွားပြန်သည်။ အပြင်တွင် မှောင်စပြုနေပြီ။

“ကြီးမားတဲ့စစ်ပွဲကြီးတွေ ဖြစ်မလာအောင် ကမ္ဘာ့ရဲ့ ဟိုဘက်ခြမ်းတစ်နေရာမှာ စစ်ပွဲ သေးသေးကလေးတွေကို ဆင်နွှဲနေကြရတယ်။ ငြိမ်းချမ်းရေး ရမလာသေးခင်မှာ အဲဒီလို စစ်ပွဲကလေးပေါင်း ဘယ်လောက်များများ ဆင်နွှဲရဦးမှာလဲလို့ တွေးမိတယ်ဗျာ”

ဒက်ခ်စ်က ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

“စစ်သားပေါင်း ရှစ်ရာ ရမယ်လို့ ခင်ဗျား ပြောတယ်နော်”

ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“တစ်ခုခုတော့ လုပ်နိုင်ကောင်းပါရဲ့။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော့်လက်အောက်မှာ တာဝန်ပေးလိုက်မယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားအကြံပေးသလိုပဲ တိုက်မြို့ကို ပို့ပေးမယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ခင်ဗျားလူတွေကို လက်နက်အသစ်တွေ တပ်ဆင်ပေးဖို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲဆိုတာကို နည်းလမ်းရှာမယ်”

သူ့လေသံသည် ဆုံးဖြတ်ချက်ချမှတ်လိုက်ပြီးသကဲ့သို့သော လေသံမျိုး ဖြစ်သည်။ တောင်အမေရိကတိုက်ရှိ တိုင်းပြည်တစ်ခုမှ ပေးပို့မည်ဖြစ်သော စစ်တပ်သည် သေးငယ်လင့်ကစား စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရမူ အရေးကြီးပေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်”

“အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု အစိုးရအဖွဲ့ထဲမှာ သြဇာရှိတဲ့ မိတ်ဆွေတွေများ ရှိမယ်ဆိုရင် သူတို့အကူအညီရဖို့ ကြိုးစားကြည့်ပါဦးလား”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်ခင်ဗျား။ သူတို့အကူအညီကို ကျွန်တော် တောင်းကြည့်ပါဦးမယ်”

မိမိ၏မိတ်ဆွေများသည် မည်သူများဖြစ်ကြောင်း ဗိုလ်ချုပ်က သိပုံရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်က ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ကောင်းပြီလေ။ မက်အာသာ ယုံကြည်လာအောင် ခင်ဗျား မဆွဲဆောင်နိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ နောက်ထပ် ကျွန်တော် ဘာမှ ဆက်ပြီး လုပ်ပေးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါကိုလဲ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ် ဝိုင်းချုပ်”

“ခင်ဗျား ထမ်းဆောင်ရမယ့် တာဝန်တွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် အမိန့်ထုတ်ပေးပါ့မယ်။ ဒီတစ်ပတ်မကုန်မီ ခင်ဗျားဆီကို အမိန့်စာ ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

ဝိုင်းချုပ်က သူ့ကို လက်ကမ်းပေးသည်။

+

“ဒီလိုဆိုရင် အားလုံး ချောချောမောမော ဖြစ်ကုန်ရောလား”

ဒက်ခ်စ်က ပြုံးရင်း ပြန်မေးသည်။

“အခြေအနေတွေဟာ ထင်သလို ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့မှာလဲ ရန်သူတွေ ရှိနေပြီ”

မာစယ်၏မျက်နှာသည် စိတ်ထိခိုက်နေပုံရသည်။

ဒက်ခ်စ်က သူ့အဖေ၏ စာရေးဟောင်း မာစယ်ကင်ပီယန်ကို ကြည့်နေမိသည်။ သူ့မှာ သြဇာရှိလာသည်။ ငွေကြေး ချမ်းသာလာသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အဖို့ လုံခြုံမှုကို မရနိုင်။ ပို၍ ချမ်းသာပြီး ပို၍ သြဇာကြီးလာလေ၊ ပို၍ စိတ်ချောက်ချားပြီး ပို၍ လျှို့ဝှက်လာလေပင် ဖြစ်လေသည်။

“ခင်ဗျားလို လူမျိုးတစ်ယောက်အဖို့တော့ ရန်သူ နည်းနည်းပါးပါး ရှိလာမှာပဲဆိုတာ ကြိုတင် မျှော်လင့်ထားရမှာပေါ့”

“ရန်သူဟာ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ သိရင် ကိုယ် ရင်ဆိုင်နိုင်ပါတယ်။ အခုတော့ ဘယ်သူမှန်းလဲသိရတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့အောင်မြင်မှုကို မနာလိုကြတာတွေ ရှိတယ်။ ငါ ဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်ဖို့ စီစဉ်နေတဲ့လူတွေ အများကြီး ရှိတယ်လို့ ငါ ယုံကြည်နေတယ်”

“အဓိပ္ပာယ် မရှိပါဘူးဗျာ”

အယ်လ်မိုရိုကို ဟိုတယ်၏ စားသောက်ခန်းထဲတွင် လူတွေ ပြည့်နေသည်။ မာစယ်က ထိုလူများကို လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်လာပြီး လေသံကို နှိမ့်၍ ပြောသည်။

“ငါ တကယ်ပြောနေတာ။ စစ်မှုထမ်းရေးဥပဒေအရ ငါ ဒုက္ခရောက်နေတာ ကြားတယ် မဟုတ်လား။ သူတို့က ငါ့ကို စစ်ထဲ ဆွဲသွင်းချင်နေကြတယ်။ ငါလို ကလေးသုံးယောက်ရဲ့ အဖေဟာ သူတို့ရဲ့ ကာကွယ်ရေးအစီအစဉ်ထဲမှာ အရေးပါ အရာရောက်နိုင်မှာတဲ့လားကွာ”

“သူတို့ ဘယ်လိုလုပ်လို့ရမှာလဲ။ ခင်ဗျားက အမေရိကန်တိုင်းရင်းသားမှ မဟုတ်ဘဲ” ဟု ဒက်ခ်စ်က ပြန်မေးသည်။

“ငါက ဒီတိုင်းပြည်မှာ အခြေစိုက်တဲ့လူလေ။ ဒီလိုလူမျိုးကိုလဲ စစ်ထဲ မဝင်မနေရဥပဒေအရ ဆွဲသွင်းလို့ ရတယ်။ ငါ့မှာ ရှေ့နေတွေလဲရှိတယ်။ သြဇာတိက္ကမကြီးတဲ့လူတွေလဲ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူကမှ အားကိုးလို့ မရဘူးကွာ။ သူတို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးလို့ဘဲ ပြောနေကြတယ်။ သြဇာတိက္ကမကြီးတဲ့လူတွေကလဲ ငါ့ကို ဘာမှ အကူအညီ မပေးကြတော့ဘူး”

“ခင်ဗျားအပေါ်မှာ အကောက်ကြံနေတဲ့လူတွေဟာ ဘယ်သူတွေဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်ထားသလဲ”

“မသေချာဘူး။ မှန်းကြည့်ရတာပဲ။ ဟိုဂန်တို့လူစု ဖြစ်နိုင်တယ်ကွာ။ ကော်တီဝွေး ကမ်းလွန်ရေနံရှာဖွေရေးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ့ကို ဒီကောင်တွေ ဘယ်တော့မှ ကျေတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အထူးသဖြင့် အဲဒီမှာ ရေနံမရှိဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း သူတို့ သိသွားပြီးတဲ့နောက်မှာ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်ထိ သူတို့နဲ့ ခင်ဗျား စီးပွားရေးအတူတူလုပ်နေတာ မဟုတ်လား။ ဒီဆက်ဆံမှုကိုတော့ သူတို့ အထိခိုက်ခံမှာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“သူတို့လိုချင်တာက ငါ့သဘောတွေကို လိုချင်တာ။ ငါ့ကိုလိုချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကန်ထရိုက်စာချုပ်ကလဲ ရှိနေတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား ယောက်ျားမဟောင်းကြီးကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ သူလဲ ခင်ဗျားအပေါ်မှာ ကြည်ဖြူတဲ့လူမှ မဟုတ်ဘဲ”
မာစယ်၏မျက်နှာပေါ်တွင် မုန်းတီးရွံရှာသည့် အမူအရာ ပေါ်လာသည်။

“အဘိုင်ဒီဂျန်လဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီအဘိုးကြီးက လောဘသိပ်ကြီးတယ်။ ငါပိုင်တဲ့ပစ္စည်းအားလုံးရဲ့ အမွေစားအမွေခံဟာ ငါ့သားသမီး သုံးယောက် ဖြစ်တယ်။ သူတို့ဟာ သူ့မြေးတွေလေကွာ။ ဒါကြောင့် ဒီငတ်ကြီးတွေ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်သူတွေက ငါ့ကို မကောင်းကြံနေတယ်ဆိုတာကို မသိသေးတာတွေ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့ ငါ သိလာမှာပါ။ ငါ့မှာ နည်းလမ်းရှိတယ်။ ဒီအခါကျတွေမှာ ငါ့ကို မကောင်းကြံမိတာ မှားမှန်း သူတို့ သိရစေမယ်”

ဒက်ခ်စ်က မာစယ်ကို ကြည့်နေမိသည်။ သူ အလွန်တရာ နာကြည်းနေကြောင်းလည်း သတိထားမိသည်။ သူ့အမူအရာကလည်း လှုပ်ရှားလွန်းလှသည်။ ထို့ကြောင့် အေးဆေးသည့်လေသံနှင့် သူက ပြန်ပြောသည်။

“ဒါတွေ ပြီးသွားမှာပါ မာစယ်။ အာလုံး အဆင်ပြေသွားပါလိမ့်မယ်”

ပြောနေရင်းမှ မာစယ်က မော့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာ ချက်ချင်း ပြုံးလာသည်။ ထိုင်ရာမှလည်း ထသည်။ ထို့ကြောင့် ဒက်ခ်စ်ကလည်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ရသည်။ အရပ်ရှည်ရှည်နဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် သူတို့စားပွဲဆီသို့ လာနေသည်။ စားပွဲထိုးချုပ်က လိုက်ပို့ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ သူ ဖြတ်လျှောက်လာသည့် စားပွဲများတွင် ထိုင်နေကြသူများထံမှ အာမေဇိုတ်သံများကိုလည်း ကြားရသည်။ အမျိုးသမီးက လက်ကမ်းပေးသောကြောင့် မာစယ်က ကိုယ်ကို ကိုင်းပြီး ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။

“ဒက်ခ်စ်၊ သူ့ကို မင်း သိပါတယ်နော်”

“သိပါတယ်”

အမျိုးသမီးက ဒက်ခ်စ်ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။ သူ့မျက်နှာက ပြုံးနေသည်။ ဒက်ခ်စ်ကို လက်ကမ်းပေးသည်။ ဒက်ခ်စ်က ဆွဲယူနမ်းကာ နှုတ်ဆက်သည်။ သူ့လက်များသည် ရေခဲလို အေးစက်နေသည်။

“မဒမ်ဖားကပ်စ်”

“ဒီနေ့ည ကပွဲက ဘယ်လိုနေသလဲ”

သူတို့သုံးယောက် စားပွဲတွင် ပြန်ထိုင်ကြသောအခါ မဒမ်ဖားကပ်စ်က မာစယ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ခါတိုင်းလိုပါပဲ။ ကျွန်မ အခန်းကတော့ ကောင်းမြဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နောက်က သံမှန်လိုက်ပေးရမယ့်နေရာကတော့ စိတ်တိုင်းမကျလှဘူး။ ကျွန်မ ဇာတ်စင်ပေါ်က ဆင်းလာတဲ့အချိန်မှာပဲ ဒင်းကိုတော့ ဒါမျိုး နောက်ထပ် မလုပ်ဖို့ ပြောပစ်ခဲ့တယ်”

+

အခန်းကြီး၏အလယ်တွင် သံစုံတီးဝိုင်းကြီးရှိသည်။ ကပွဲပြုလုပ်နေသည့်နေရာတွင် စုံတွဲများ ကနေကြသည်။ ဆေးလိပ်မီးခိုးငွေ့များလည်း မြွန်နေသည်။ လေစုပ်စက်များက နိုင်အောင်ပင် မစုပ်နိုင်ကြတော့။ မာစယ်နှင့် ဒါနီယာဖားကပ်စ်တို့နှစ်ယောက်တည်း တွဲကနေကြသည်။ ဒက်ခ်စ်က တစ်ယောက်တည်း စားပွဲမှာထိုင်ရင်း ဆေးလိပ်သောက်နေသည်။

အဖော်တစ်ယောက်နှင့်အတူ ဝင်လာသည့် ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် အရပ်ရှည်ရှည် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ဒက်ခ်စ်၏စားပွဲနားသို့ ရောက်သောအခါ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်သည်။

“ဒက်ခ်စ်”

ဒက်ခ်စ်က မော့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာ ချက်ချင်းပြုံးလာသည်။ ထိုင်ရာမှလည်း ထသည်။

“စူအန်း”

“ဒက်ခ်စ် ... ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ဒီယူနီဖောင်းကြီးဝတ်ပြီးတော့ ရှင် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ကိုယ် စစ်ထဲ ဝင်လိုက်ရတယ်လေ”

“ရှင် တစ်ယောက်တည်းလာတာလား”

“မဟုတ်ဘူး။ မာစယ်ကင်ပီယန်နဲ့ ဒါနီဖားကပ်စ်တို့လဲ ပါတယ်”

စူအန်းက စုံတွဲများ ကနေကြသည့် နေရာသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် ဒက်ခ်စ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

“ရှင်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်မ ရှင်နဲ့ ထိုင်မယ်” ဟု စူအန်းက စွတ်ပြောသည်။

“မင်းမှာ အဖော်ပါလာတယ် မဟုတ်လား”

“အလကားပါ။ အင်မတန် တုံးတယ်။ သိပ်စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတာပဲ။ ဖေဖေလူယုံတော် ရှေ့နေတစ်ယောက်ပါ။ သူနဲ့ ဘယ်လိုမှ အလုပ်ဖြစ်များ မဟုတ်ပါဘူး”

စူအန်းက ပြောရင်း သူ့အဖော်ကို လှမ်းခေါ်သည်။

“အမိန့်ရှိပါ မစွဒါလေ”

“ကျွန်မ သူငယ်ချင်းဟောင်းတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့နေတယ်။ သူနဲ့ပဲ ထိုင်ပါရစေတော့နော်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒါဖြင့်ရင် ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါပြီနော်”

ထိုသူက ထိုမျှသာပြောပြီး ထွက်သွားသည်။

ဒက်ခ်စ်က စူအန်းအတွက် ကုလားထိုင်တစ်လုံး ထိုးပေးသည်။ စားပွဲထိုးတစ်ယောက်က ဖန်ခွက် လာချပေးသည်။ နောက်တစ်ယောက်က ရှမ်းပိန် လာထည့်ပေးသည်။ စူအန်းက ဒက်ခ်စ်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

“အဲဒီ ယူနီဖောင်းနဲ့ဆိုတော့ ရှင် သိပ်ကြည့်လို့ကောင်းတာပဲ။ တကယ်လိုက်တယ်။ အစတုန်းကတော့ ဒီအကြံကို ဘယ်သူမှ မရခဲ့ကြဘူးနော်”

ဒက်ခ်စ်က ရယ်လိုက်သည်။

“စစ်ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ယူနီဖောင်းဝတ်ထားရင် လူအထင်ကြီးတယ်လို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါကွာ”

“ကျွန်မတော့ သဘောကျတယ်။ နေစမ်းပါဦး။ ရှင်က ဘာရာထူးလဲ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလား”

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ။ ဗိုလ်မှူးကြီးပါ။ တို့တပ်မတော်မှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ အဲဒါက ခေါင်းဆောင်ကြီးပဲ”

“ရှင့်မိန်းမကော ရှင်နဲ့ အတူတူပါလာသလား”

“မပါဘူး။ ကိုယ်တို့တိုင်းပြည်မှာ သူ အလုပ်တွေ သိပ်များနေတယ်။ သူ ဟိုမှာ နေခဲ့တာ ကောင်းတယ်လို့ သူ့အဖေ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဆုံးဖြတ်တာ။ မင်းရဲ့ နောက်ထပ် ယောက်ျားအသစ်ကော”

စုအန်းက ပခုံးများကို တွန့်လိုက်သည်။

“အလကား ငတုံးလေးပါ။ သူနဲ့ ကွာပစ်လိုက်တာ တစ်လလောက်ရှိသွားပြီ။ ကျွန်မဟာ လင်ကံကို မကောင်းဘူး။ ရှင် ဘာပြုလို့ ကျွန်မနဲ့ လက်မထပ်ချင်ခဲ့တာလဲ”

“မင်းက တစ်ခါမှမှ မမေးဖူးဘဲ” ဒက်ခ်စ်က ရယ်သည်။

“ကျွန်မက မမေးလို့ဆိုတဲ့အကြောင်း တစ်ခုတည်းပဲ ရှိသလား”

“ဟုတ်တယ်။ မင်း ကြည့်လေ။ ကိုယ်က သိပ်အရှက်အကြောက်ကြီးတယ် မဟုတ်လား။ ဒါမျိုးကို ဖွင့်ပြောရတာ မဟုတ်ဘူး” ဒက်ခ်စ်က အတည်ပေါက်နှင့် ပြောသည်။

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်မ တော်တော်တုံးခဲ့တာပဲ။ ရှင့်ကို စောစောက မေးသင့်တာပေါ့နော်။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ခါ ထပ်ပြီး အမှားမခံဘူး။ နောက်တစ်ကြိမ်ကျရင် ရှင့်ကို ကျွန်မက အရင် စမေးမယ်”

“နောက်တစ်ကြိမ် ရှိမယ်ဆိုတာ မင်း ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မလဲ”

“ရှင့်အကြောင်းကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်း သိပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ မိန်းမတွေအကြောင်းလဲ ကျွန်မ သိတာပဲ။ အခု ရှင့်အနားမှာ လာပြီး ထိုင်မိတာလေးနဲ့တောင် ကျွန်မ စိတ်လှုပ်ရှားနေပြီ။ ရှင့်မိန်းမလဲ မိန်းမပဲလေ။ သူ့အဖေက မလိုက်ရဘူး ပြောဦးတော့ကော ဘာဖြစ်လို့ ရှင် တစ်ယောက်တည်းကို ခွဲလွှတ်ရမှာလဲ။ နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုတာ သေချာပေါက်ရှိရမယ်”

“မင်း မှားနေပြီ” ဒက်ခ်စ်က ပြုံးနေဆဲပင် ရှိသည်။

“မမှားပါဘူး။ ကျွန်မ စောင့်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မ နောက်ယူမယ့်ယောက်ျားဟာ ရှင်ပဲ။ ကဲ ... ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း ပြီးသွားပြီနော်။ လာ ... တစ်နေရာရာ သွားကြရအောင်”

စူအန်း၏မျက်နှာသည် ချက်ချင်းပင် ပြုံးလာတော့သည်။

ဒက်ခ်စ်၏စားပွဲသို့ စူအန်း ဝင်ထိုင်ပြီး စကားပြောနေသည်ကို ဒါနီဖားကပ်စ်က မာစယ်၏ပခုံးပေါ်မှ ကျော်မြင်နေရသည်။ ထိုအဖြစ်ကိုမြင်တော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ မနာလိုဖြစ်နေမိသည်။

စူအန်းသည် မိန်းမချော ဖြစ်သည်။ အရပ်မြင့်သည်။ ရွှေရောင်ဆံပင်ရှိသည်။ မျက်လုံးများ ပြာသည်။ အသားက ဖြူစင်သည်။ ယောက်ျားတို့ မက်လောက်သည့် ရုပ်ရည်မျိုး ဖြစ်သည်။ သူ ကျောင်းနေစဉ်ကလည်း ဤသို့သော မိန်းမချောကလေးများသာ သူ့ပတ်လည်မှာ ရှိနေသည်။

ဒါနီယာ၏အသားက ညိုသည်။ ဂရိလူမျိုးဖြစ်သောကြောင့် သူ့အသံက ဝဲသည်။ အသားညိုသဖြင့် ယောက်ျားများ စွဲမက်လောက်သူမဟုတ်။ ထို့ကြောင့်လည်း အသားဖြူဖြူ ဆံပင်နီနီ ကောင်မလေးများ နောက်သို့သာ ယောက်ျားကလေးများက တကောက်ကောက်လိုက်နေခဲ့ကြသည်။

သူ့ကိုပိုးမည့် ပန်းမည့်သူ မရှိသောကြောင့် ဒါနီယာက ကျောင်းမှသင်သည့် အဆိုသင်ခန်းစာများကိုသာ ဖိပြီး လေ့ကျင့်ခဲ့သည်။ အချိန်ရှိသမျှ ကျောင်းစာများ၊ အဆိုသင်တန်းများဖြင့်သာ နှစ်မွန်းနေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့ကျောင်းတွင် အဆိုကျော်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ စာတော်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

သို့သော် သူ့ကို ပညာဆုံးခန်းတိုင်ရောက်အောင် သူ့အမေက သင်ကြားပေးနိုင်ဖို့ မလွယ်ကူသည့်အခြေအနေသို့ ရောက်လာသည်။ ငွေရေးကြေးရေး အကျပ်အတည်း ပေါ်လာသည်။ အသက်အရွယ်ကလေး အနည်းငယ် ရလာသောကြောင့် သူ့ရုပ်ကိုလည်း သူ ပြင်ဆင်တတ်လာသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် အလှဆုံးသော အစိတ်အပိုင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ဆံပင်များကို ဖြေချထားလေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကြီးမားသော ပါးရိုးများကို ဖုံးအုပ်မိသွားသည်။ မြင့်လွန်းသော သူ့အရပ်သည်လည်း အတန်ငယ် ပြန်နိမ့်သွားသည်ဟု ထင်မှတ်ရစေသည်။

နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး အရောင်ဖျော့ဖျော့ကို ဆိုးသည်။ ထို့ကြောင့် ကျယ်လွန်းသည့် သူ့ပါးစပ်သည် အနည်းငယ် ပြန်ကျဉ်းသွားသည်ဟု ထင်မှတ်ရစေသည်။

ယခုလို ပြင်လိုက်ဆင်လိုက်ပြန်တော့လည်း ကြည့်ပျော်ရှုပျော် ဖြစ်လာသည်။ သူတို့တွင် ပညာ ဆက်လက်သင်ကြားရေးအတွက် ငွေရေးကြေးရေး အခက်အခဲရှိကြောင်းလည်းသိသဖြင့် ယောက်ျားများက ဝိုင်းလာကြသည်။ သို့သော် ဟုတ္တိပတ္တိ ကူညီခြင်းကာ မရှိ။

နောက်ဆုံးတွင် မစ္စတာဖားကပ်စ်နှင့် သူတို့တွေ့သည်။ ထိုအချိန်က ဒါနီယာသည် အသက်နှစ်ဆယ်သာ ရှိသေးရာ အသက် ငါးဆယ့်ငါးနှစ်ရှိသော ဖားကပ်စ်က သူ့ထက် နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ့်ငါးနှစ် အသက်ကြီးနေသည်။ သို့သော်လည်း ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ ဖြစ်သောကြောင့် အသက်ကြီးခြင်းသည် ဘာမှ အရေးမဟုတ်။ အဆိုသင်တန်းကို ဒါနီယာ ဆက်လက်တက်ရဦးမည်ဖြစ်လေရာ ထိုအတွက် ကုန်ကျစရိတ်များအားလုံးကို သူက ကျခံနိုင်သူဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ခဲ့ကြသည်။ အမှန်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ခဲ့ကြသည်မှာ ဒါနီယာ၏ ဂီတနှင့်ပတ်သက်သော ပါရမီရင့်သန်သည့် ဝိဇ္ဇာအတွက်သာ ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ မြေတောင်မြှောက်ပေးမှုကြောင့် နယူးယောက်မြို့သို့ ဒါနီယာ ရောက်လာသည်။ တီးဝိုင်းကြီးများမှာ ဆိုခွင့်ရလာသည်။ အော်ပရာ ဇာတ်အဖွဲ့ကြီးမှာ ဆိုခွင့်ရလာသည်။ သူ့ဓာတ်ပြားများလည်း ရောင်းမလောက်ဖြစ်လာသည်။ အသံလွှင့်ဌာနများကလည်း သူ့သီချင်းများကို အလှအယက် လွှင့်ထုတ်လာကြသည်။ သူတို့ အိမ်ထောင်သက်လည်း ဆယ်နှစ် ကြာခဲ့ပြီ။

ဒါနီယာ၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ယောက်ျားများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လာသည်။ သို့သော်လည်း ဒါနီယာ၏အသံသည် ပျက်ချင်သလိုလိုဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဒါနီယာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာ၏။ မိမိ အသံပျက်သွားလျှင် ဘာသီချင်းကိုမှ ဆို၍ရတော့မည်မဟုတ်။ အသက်အရွယ် အိုမင်းလွန်းသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်၏ မယားအဖြစ် အဖတ်တင်ပြီး သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အချိန်ကုန်ဖို့သာ ရှိတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မာစယ်နှင့် သူတို့ တွေ့ခဲ့ကြသည်။ မာစယ်သည်လည်း ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ ဖြစ်သည်။ ဩဇာတိက္ကမကြီးသည်။ လောဘကြီးသည်။ ကိုယ်ကျိုးကြည့်သည်။ မိန်းမရှိသည်။ ကလေးသုံးယောက် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ဒါနီယာလို အနုပညာသည်တစ်ယောက်အဖို့ ထိုအကြောင်းများသည် ဘာမှ အရေးမကြီး။ မိမိ၏အနုပညာ ပိုမို အောင်မြင်ရေးသာလျှင် အဓိကဖြစ်သည်။

ဒါနီယာကလည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် စောင့်ခဲ့သည်။ မာစယ်တို့လင်မယား ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီးခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ယောက်ျားနှင့် ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီး သူနှင့် လက်ထပ်ဖို့ကိုမူ မာစယ်က လုံးဝမပြောခဲ့ချေ။ သူ့ပြဿနာတွေ

ထွေပြားနေသည့်အတွက် ထိုစကားကို မပြောခြင်းဖြစ်သည်ဟုပင် ဒါနီယာက သဘောထားခဲ့သည်။ တစ်နေ့သောအခါတွင်တော့ မိမိတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုပင် ယုံကြည်နေခဲ့သည်။

ဒက်ခ်စ်နှင့် စူအန်းတို့နှစ်ယောက် ရယ်လားမောလား ပြောဆိုနေကြသည်ကို မြင်ရသောအခါ သူ့ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်လာသည်။ စူအန်းကို မနာလိုစိတ်လည်း ဖြစ်ပေါ်မိသည်။ မာစယ်နှင့် ကနေရသည်ကိုလည်း ငြီးငွေ့လာသည်။ ထို့ကြောင့် မာစယ်၏ပရုံးကို တို့လိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ သွားထိုင်ကြရအောင်။ ကျွန်မ ပင်ပန်းလာပြီ”

+

“စိတ်မရှိကြပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော် သွားဦးမှ။ မနက်ဖြန်မနက်စောစော ဘော့စတွန်ကို လေယာဉ်ပျံနဲ့ အချိန်မီ သွားစရာတစ်ခု ရှိနေပါတယ်” ဟု ဒက်ခ်စ်က ပြောသည်။

“သုံးနာရီပဲ ရှိပါသေးတယ်” ဟု မာစယ်က ပြောရင်း တားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂျမ်းစ်ဟက်ဒ်လေနဲ့လဲ နံနက်စာစားဖို့ ချိန်းထားပါသေးတယ်”

“ကျွန်မလဲ ပင်ပန်းနေပြီ။ ဒီနေ့ တစ်နေ့ကုန် မနားရသေးဘူး။ ပြန်ကြစို့ မာစယ်”

ဒါနီယာကလည်း ရုတ်တရက် ဝင်ပြောသည်။

“မပြန်ချင်သေးဘူး။ ငါ ဒီမှာ နေချင်သေးတယ်”

မာစယ်က ပြောသောကြောင့် ဒါနီယာက သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ မာစယ်၏ သဘောထားကို သူ သိသည်။ သူ့ကို ခွဲတိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သဘောအတိုင်း ကြိုက်ရာကိုသာ လုပ်ပေတော့။ သူက ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ဒါဖြင့်လဲ နေခဲ့လေ။ ရှင် မအိပ်ချင်သေးတာနဲ့ တစ်ကမ္ဘာလုံးက မအိပ်ဘဲ ရှင့်ကိုတော့ ထိုင်စောင့် မနေနိုင်ဘူး။”

“ကျွန်မလဲ ပြန်မယ်” ဟု စုအန်းက ပြောပြန်သည်။

မာစယ်က သူတို့သုံးယောက်ကို မော့ကြည့်သည်။ ချက်ချင်းပင် သူ့အမူအရာမှာ ပြန်လည် ပျော့ပျောင်းသွားတော့သည်။

“ကောင်းပြီလေ။ ကိုယ့်မော်တော်ကားယူသွားကြ။ မင်းတို့အားလုံးကို ပို့ပြီး ကိုယ့်ကို ပြန်လာခေါ်ဖို့တော့ ဒရိုင်ဘာကို ပြောလိုက်ပါ။”

ဒက်ခ်စ်က ကြီးမားသော ဇိမ်ခံကားကြီး၏နောက်ခံတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ စုအန်းနှင့် ဒါနီယာက သူတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ဝင်ထိုင်ကြသည်။ ဒရိုင်ဘာက သူတို့ကို ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“ကျုပ်ကို အရင်ချပေးခဲ့ပါ။ ကျုပ် ဆင်းရဲမယ့်သံရုံးက အနီးဆုံးပဲ”

ဒရိုင်ဘာက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ဒက်ခ်စ်က စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိနေသည်။ သူ့ဘယ်ဘက်ဘေးမှာရှိသော စုအန်းက သူ့ဘက်သို့ တိုးကပ်လာသလို သူ့ညာဘက်ဘေးတွင်ရှိနေသည့် ဒါနီယာကလည်း သူ့ဘက်သို့ တိုးကပ်လာသည်။

ဒက်ခ်စ်က အားပါးတရ ရယ်မောရင်း သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ကားကာ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို တစ်ဖက်စီ ဖက်ထားလိုက်လေတော့သည်။

*

(၃)

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဂျရယ်မီကို ပြောပြီးပြီလား”

ဂျမ်းစ်ဟက်ဒ်လေက ကိုယ်ကို ကုလားထိုင်နောက်မှီပေါ်သို့ ပြန်မှီချလိုက်ရင်း မေးသည်။

“ပြောပြီးပါပြီ။ သူ တတ်နိုင်သမျှ အစွမ်းကုန် ကူညီပံ့ပိုးပေးလို့လဲ ပြောပါတယ်။ ဒီကိစ္စမှာ ဦးက ပိုပြီး တတ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်လို့လဲ သူက ကျွန်တော့်ကို အကြံပေးပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အခုလို လာရတာပါ” ဟု ဒက်ခ်စ်က ပြန်ပြောသည်။

ဟက်ဒ်လေက ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ကျော်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်ပြီး ဒက်ခ်စ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

“တစ်ခုခုတော့ တတ်နိုင်ပါလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဂျရယ်မီက နိုင်ငံရေးလောကကို သူ စွန့်တော့မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကော ပြောပြသေးသလား”

“မပြောပါဘူး။ ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ ပြောမပြပါဘူး”
ဒက်ခ်စ်က အံ့အားသင့်သွားသည်။

“နိုင်ငံရေးလောကကို သူ စွန့်တော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ အပြိုင်အဆိုင်ဝင်ပြီး အရွေးခံရတဲ့ နိုင်ငံရေးလောကကို ဆိုလိုတာပါ။ နိုင်ငံခြားရေးဌာနမှာ တာဝန်ဝင်ယူဖို့ကိုပဲ သူ စိတ်အားထက်သန်နေတယ်။ အပြိုင်အဆိုင်လုပ်ရတာတွေကို သူ စိတ်ထက်သန်ပုံ မရဘူး”

“ဒီအကြောင်း တစ်ခုတည်းတော့လဲ မဟုတ်နိုင်ဘူး ထင်ပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူး။ ဂျရယ်မီက ဟိုဂျာမန်ကောင်မလေးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလေ။ မဲဆန္ဒရှင်တွေဟာ နိုင်ငံခြားသူကိုယူထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကိုတော့ ကွန်ဂရက်လွှတ်တော်အမတ်အဖြစ် မဲပေးချင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ အထူးသဖြင့် တစ်လုလပ်အမျိုးသမီးကို ဘော့စတွန်နယ်က ပိုပြီး မလိုလားကြဘူး”

ဒက်ခ်စ်က ဘာမှ ပြန်မဖြေချေ။ သူတို့နှစ်ယောက် စကားမပြောကြဘဲ ခဏကြာအောင် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေကြသည်။ ခဏကြာမှ ဟက်ဒ်လေက ဆက်ပြောသည်။

“ဂျွန်ကနေဒီကို ကူညီဖို့လဲ ဂျရယ်မီက ကတိပေးထားတယ်။ ကနေဒီက ၁၉၅၂ ခုနှစ်မှာ အထက်လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ် အရွေးခံလိမ့်မယ်။ ၁၉၅၆ ခုနှစ်ကျရင် ဒုတိယသမ္မတအဖြစ်နဲ့ အရွေးခံမယ်။ (၁၉၆၀)ခုနှစ်ကျရင် သမ္မတအဖြစ် အရွေးခံမယ်။ ဂျရယ်မီကလဲ သူနဲ့ တစ်လျှောက်လုံး တွဲပါသွားဖို့ ကတိပေးထားခဲ့ကြတယ်”

ဒက်ခ်စ်က အဘိုးကြီးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်လိုက်မိသည်။ ယခု သူ ကြုံတွေ့နေရသည့် ဆေးခါးကြီးကိုတော့ သူ အမျိုးချခက်ပေလိမ့်မည်။ သူ့သားအတွက် နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက သူ စီမံကိန်းချမှတ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုတော့ သူ့စီမံကိန်းများ ပျက်ပြားရပေတော့မည်။

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ဦးက ပိုပြီး ကူညီနိုင်ပါလိမ့်မယ်လို့ ဂျရယ်မီ ပြောတာ ဖြစ်မှာပဲ။ ကနေဒီတို့ မိသားစုကို ဦး သိပါသလား”

“သိပါတယ်။ ပမ်းဘီချ်မှာရှိတဲ့ သူတို့အိမ်ဟာ ဦးတို့အိမ်နဲ့ သိပ်မဝေးလှဘူး။ သူတို့ မိသားစုကလဲ အကြီးကြီး”

သူ့စကားကြောင့် ဒက်ခ်စ်က ပြုံးမိသည်။ အမှန်တော့ ဟက်ဒ်လေတို့ မိသားစုသည်လည်း အကြီးကြီးပင် ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီဖို့များ သူတို့ စိတ်ဝင်စားမယ်လို့ ထင်ပါသလား”

“စိတ်ဝင်စားပါလိမ့်မယ်။ ဂျရယ်မီကလဲ ဂျွန်ကနေဒီကို ပြောပြထားပြီးရောပေါ့။ သူ့အဖေနဲ့ ဦး တွေကြည့်ပါဦးမယ်။ သူတို့ စိတ်ဝင်စားကြမှာပါပဲ။ တောင်အမေရိကနိုင်ငံတွေ ကုလသမဂ္ဂထဲမှာ ပါလာဖို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး သူတို့ တက်တက်ကြွကြွ လုပ်ခဲ့ကြတာပဲ”

ဟက်ဒ်လေက ထိုစကားပြောနေရာမှ အကြောင်းအရာကို ချက်ချင်း ပြောင်းပစ်လိုက်သည်။

“နယူးယောက်ကို မောင် ရောက်နေတုန်း မာစယ်နဲ့ကော တွေသေးသလား”

“မနေ့ညကပဲ ကျွန်တော်တို့ ညစာ အတူတူစားခဲ့ကြပါတယ်။ စစ်မှုထမ်းဥပဒေအရ သူ စစ်ထဲဝင်ရမယ်ဆိုလို့ တော်တော် စိတ်ထိခိုက်နေပုံရပါတယ်” ဒက်ခ်စ်က စီးကရက် လှမ်းယူသည်။

“မာစယ်ဟာ အလကား သူငယ်ပဲ။ လူတကာရဲ့မျက်စိအောက်မှာ သူ ထောင်ထောင်လွှားလွှား လုပ်နေရတဲ့အတွက် ဘာအကျိုးရှိမယ်လို့များ သူ ထင်နေသလဲ မသိဘူး။ လူတွေက သူ့ကို အမြင်ကတ်လာကြတော့မှာပေါ့။ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်နေဖို့၊ ညကလပ်တွေကို ရှောင်ဖို့၊ သတင်းစာထဲမှာ ခဏခဏပါအောင် မလုပ်ဖို့ သူ့ကို ကျုပ် သတိပေးဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ နားမထောင်ဘူး”

“သူ ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ”

“အေးအေးဆေးဆေးနေဖို့လဲ သူ့ကို ကျုပ် ပြောဖူးပါတယ်။ သူ့အသက်အရွယ်နဲ့ဆိုရင် စစ်မြေပြင်ကိုလဲ လိုက်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရုံးတစ်ရုံးမှာ စားပွဲတစ်လုံးနဲ့လုပ်ရမယ့် အလုပ်မျိုးပဲ သူ့ကို ပေးရမှာပါ။ ပြီးရင် ပြန်ထွက်ခွင့်ရအောင် လုပ်ပေးလို့ရတယ်။ အခုတော့ ဒီကိစ္စကိုပဲ မကျေနပ်ကြောင်း ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာ လျှောက်လုပ်နေတယ်။ ကျုပ် ပြောစကားတွေကို နားမထောင်ဘူး”

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် သူ ဘာဖြစ်နိုင်သလဲ”

“ဒီအတိုင်း ဆက်လုပ်နေရင်တော့ သူ့ဘဝဟာ ပျက်စီးသွားမှာပဲ။ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ဖျက်နေတာနဲ့ အတူတူပဲ။ ဒီတိုင်းပြည်မှာက ပြည်သူတွေရဲ့ ထင်မြင်ချက်ကို ဆန့်ကျင်လို့ မရဘူး။ သူဟာ စစ်မှုထမ်းဥပဒေကို လှည့်စားနေတဲ့လူဖြစ်ကြောင်း ပြည်သူတွေကလဲ မြင်နေကြပြီ”

ဒက်ခ်စ်က ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ဦးလဲ လုပ်စရာအလုပ်တွေ ရှိပါလိမ့်ဦးမယ်။ ကျွန်တော် ဒီထက်ပိုပြီး အချိန်မယူသင့်တော့ပါဘူး”

ဒက်ခ်စ်က နှုတ်ဆက်ပြီး တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဟက်ဒီလေက သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေရင်းမှ ပြန်ခေါ်သည်။

“ဒက်ခ်စ်”

“အမိန့်ရှိပါ ခင်ဗျာ” ဒက်ခ်စ်က နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒက်ခ်စ် ... မောင်ဟာ လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်ပဲ။ အလုပ်ကိစ္စအကြောင်းကို ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အများကြီးပြောခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကာရိုလင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ စကားကို မောင် တစ်ခွန်းတောင် မပြောဘူး”

“ဘာများ ပြောစရာ ရှိသေးလို့လဲ ခင်ဗျာ”

ဒက်ခ်စ်က သူ့ပရုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ပြလိုက်သည်။ ဟက်ဒီလေက သူ့ကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကျုပ်အနေနဲ့ ကာရိုလင်းကို ချစ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်လဲ သူ့ကို ချစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်နည်း ကျွန်တော့်ဟန်နဲ့ပေါ့လေ”

ဒက်ခ်စ်ကလည်း အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြန်ဖြေသည်။

“သူဟာ မောင်နဲ့ မထိုက်တန်ပါဘူး။ ကျုပ်နဲ့ ကျတော့လဲ ဒီလိုပါပဲ။ ကျုပ်နဲ့လဲ မသင့်လျော်ပါဘူး”

ဒက်ခ်စ်က ငြိမ်နေသည်။

“သူနဲ့ကော တွေ့သေးသလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့အကြောင်းကော ကြားသေးသလား”

“မတွေ့ပါဘူး။ ပါရီမြို့မှာ သူ့အဖေနဲ့ အတူတူ ပြန်နေတယ်ဆိုတာပဲ သိရပါတယ်”

“ကျုပ်လဲ သူနဲ့ ထပ်မတွေ့ရတော့ပါဘူး။ ကျုပ်လုပ်ခဲ့မိတဲ့ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မောင့်ကို တောင်းပန်ဖို့ အချိန်တွေ သိပ်ကို နောက်ကျသွားပြီ”

အဘိုးကြီး၏ လေသံကလည်း စိတ်မကောင်းသည့်အသံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို တိတ်ဆိတ်စွာ ပြန်ငေးကြည့်နေပြီးမှ အဖြေပြန်ပေးသည်။

“ဦးအနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို တောင်းပန်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ။ တောင်းပန်ချင်း တောင်းပန်ကြရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကသာ ကာရိုလင်းကို တောင်းပန်ကြရမှာပါ”

ဒက်ခ်စ် ထွက်ခွာသွားပြီး ပိတ်သွားသည့်တံခါးကို ဟက်ဒ်လေက စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်သည်။ ကိုယ့်အမြင်နှင့်ကိုယ် ရှုမြင်သုံးသပ်တတ်ကြသည့်သဘောကို သူ စဉ်းစားနေမိသည်။ ဂျရယ်မီသည် သူ့အမြင်နှင့်သူ နိုင်ငံရေးလောကကို ကျောခိုင်းရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ မာစယ်ကလည်း သူ့အမြင်နှင့်သူ စစ်မှုထမ်းရေးဥပဒေကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်နေသည်။ ဒက်ခ်စ်ကလည်း ကာရိုလင်းကို သူ့အမြင်နှင့်သူ မှတ်ချက်ချခဲ့လေသည်။

+

သံရုံးသို့ လေယာဉ်ပျံကွင်းမှ ဒက်ခ်စ် ပြန်ရောက်လာသောအခါ သံရုံးရှိ သူ့အခန်းတွင် စူအန်းနှင့် ဒါနီယာတို့နှစ်ယောက် ရောက်နှင့်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်သောကြောင့် သူ အံ့အားသင့်သွားသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေကြတာလဲ”

“ညစာသွားစားဖို့ ရှင့်ကိုခေါ်ရအောင် လာစောင့်နေကြတာ” ဟု စူအန်းက ပြန်ဖြေသည်။

“မလိုက်နိုင်တော့ပါဘူးကွာ။ ဒီနေ့တစ်ညပဲ ကိုယ့်မှာ အချိန်ရှိတော့တယ်။ စောစောအိပ်ရမယ်။ မနက်ဖြန်မနက်စောစော တိုက်ချိမြို့ကို သွားရတော့မယ်”

ဒက်ခ်စ်က ဧည့်ခန်းကိုဖြတ်ပြီး အိပ်ခန်းဆီသို့ လျှောက်လာရင်း ပြောသည်။

“ဒီလိုဆိုရင်လဲ ကျွန်မတို့ပါ ဒီမှာ ရှင်နဲ့အတူတူနေပြီး ညစာစားမယ်။ စစ်ထွက်တော့မယ့် ယောက်ျားသားတစ်ယောက်ကို နောက်ဆုံးအချိန်မှာ တစ်ယောက်တည်းတော့ ပစ်ထားခဲ့နိုင်ဘူး တော်ရေ။”

စူအန်းက အားပါးတရ ပြုံးပြီး ပြောသည်။

“ကိုယ့်မှာ လုပ်စရာအလုပ်တွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်။ စာရွက်စာတမ်းတွေ လက်မှတ်ထိုးဖို့တို့ ဘာတို့ပေါ့ကွာ”

“အရေးမကြီးပါဘူး။ ရှင်အလုပ် ရှင် လုပ်ပေါ့။ ကျွန်မတို့ဘာသာ နေတတ်သလို နေပါမယ်။ ညစာလာပို့ပေးဖို့ စားပွဲထိုးတစ်ယောက်ယောက် လှမ်းမှာလိုက်မယ်”

“တော်တော်ရှုပ်တဲ့ ကောင်မလေး နှစ်ယောက်ကွာ”

နောက်ဆုံးမှာတော့ ဒက်ခ်စ်က အရုံးပေးလိုက်ရလေတော့သည်။

*

(၄)

ကိုရီးယားတွင် ဒက်စ်စ် သေနိုင်လောက်သည့် အကြောင်းပေါင်း အထောင်အသောင်းရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ သို့သော်လည်း စစ်မြေပြင်တွင် မဟုတ်။ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာနှင့် အနီးဆုံးသို့ သူ ရောက်ရသည့်အရပ်သည် ဆီအေလ်မြို့ရှိ အရာရှိရိပ်သာလောက်သာလျှင် ဖြစ်သည်။ စစ်ဆင်ရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး တိုးတက်မှုများကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ပြသည်။ ထိုရုပ်ရှင်ကို တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ တိုက်ခိုက်မှုမှ လေယာဉ်ပျံနှင့် ပို့ပေးသည်။ ထိုရုပ်ရှင်ကြည့်ရန်အတွက် ဆီအေလ်မြို့သို့ တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ သူ သွားရသည်။

စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်ရုံးတွင် ဆယ့်ငါးလလုံးလုံး သူ ထိုင်ခဲ့ရသည်။ သူ့ကို ပေးအပ်ထားသောတာဝန်မှာ လက်တင်အမေရိကတပ်များနှင့် ဆက်သွယ်ရေးတာဝန်ခံ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့အတွက် ဘာမှလုပ်စရာမရှိ။ လက်တင်အမေရိကတပ်ဆိုလျှင် မူးလို့ပင် ရှူစရာမရှိ။

စောစောပိုင်းတုန်းကတော့ မနက် ရှစ်နာရီဆိုလျှင် ရုံးသို့ သူ ရောက်လာသည်။ ဘာမှရေးမထားသည့် အဝါရောင် စာရေးစက္ကူကတ်ပြားတစ်ခု တင်ထားသောစားပွဲတွင် တစ်နေ့ကုန် ထိုင်ပြီး ငိုက်သည်။ ညနေ ငါးနာရီထိုးတော့ ထို ဘာမှရေးမထားသော အဝါရောင် စာရေးစက္ကူကတ်ပြားကို ဘာမှမရှိသည့် စားပွဲအံ့ဆွဲထဲသို့ သေသပ်စွာထည့်ပြီး သော့ခတ်သည်။ သူ့အတွက် တစ်နေ့တာတာဝန်များ ပြီးဆုံးသွားပြီ။ အရာရှိရိပ်သာသို့ သူ လမ်းလျှောက်သွားသည်။ အရက်သောက်ရင်း စစ်မြေပြင်မှ နောက်ဆုံးသတင်းများကို နားထောင်သည်။ ခုနစ်နာရီထိုးလျှင် ညစာစားသည်။ ဆယ်နာရီထိုးလျှင် အိပ်ရာဝင်သည်။

စစ်ဦးစီးချုပ်၏ လက်ထောက်အရာရှိထံသို့ တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ သူ သွားသည်။ မိမိတိုင်းပြည်မှ ပို့ပေးမည့်တပ်များ ရောက်၊ မရောက် သတင်းမေးသည်။ သူ ပြန်လည်ရရှိသည့် အဖြေသည် အပတ်တိုင်း

အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သူ့ရုံးသို့ နေ့တိုင်းလာခြင်းကို ရပ်လိုက်သည်။ တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်လောက်သာလျှင် လုံလောက်သည်။ တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ မလာဖြစ်လျှင်လည်း အရေးမကြီး။ ဘာမှလဲ လုပ်စရာမရှိ။ မည်သူကမျှလည်း သူ လာကြောင်း မလာကြောင်းကို သတိမထားကြ။

အရာရှိများနေထိုင်ရန် ပေးထားသည့်အိမ်မှ အရာရှိရိပ်သာအနီးရှိ အိမ်ကလေးတစ်လုံးကို ငှားပြီး သူ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။ မနက်ပိုင်းတစ်ကြိမ်၊ ညနေပိုင်းတစ်ကြိမ်၊ ဂေါက်သီး သွားရိုက်သည်။ သုံးလမျှ ကြာသောအခါ ဂေါက်သီးချန်ပီယံ ဖြစ်လာတော့သည်။

သူ အိမ်သစ်သို့ ပြောင်းပြီး ခြောက်လခန့်အကြာ နေ့တစ်နေ့တွင် မွန်လွဲပိုင်း၌ အမှတ်မထင် အိမ်သို့ သူ ပြန်ရောက်လာသည်။ အိမ်နောက်ဘက်မှ လူသံများ ကြားနေရသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်နောက်ဘက်သို့ သူ လှည့်လာခဲ့သည်။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ကြားတွင် ဖက်ကက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့မျက်နှာက စိတ်ပျက်နေပုံရသည်။ အမျိုးသမီးများ ငြင်းခုံ ပြောဆိုနေကြသည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ”

သူ့အသံကြောင့် ဖက်ကက် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားသည်။ အမျိုးသမီးတို့လည်း အသံတိတ်သွားကြသည်။ ဖက်ကက်၏နောက်ကွယ်သို့ ပြေးဝင်ပုန်းကြသည်။ ဒက်စ်စ်က အမျိုးသမီးများကို ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဖက်ကက်ကို ပြန်ကြည့်သည်။

“သူတို့ ဘာလိုချင်လို့လဲ။ ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေကြတာလဲ”

ဖက်ကက်က မျက်နှာချိုသွေးသည်။ အချို့သာဆုံးသော လေသံနှင့်လည်း ပြန်ပြောသည်။ သူလုပ်ထားသည့် အလုပ်တစ်ခုခုကို ဒက်စ်စ်အား မသိစေလိုသည့် အခါတိုင်း သူ လုပ်နေကျအတိုင်းဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာကလည်း ဘာကိုမှ မသိနားမလည်သည့် အမူအရာမျိုးသို့ ပြောင်းသွားသည်။

“သူတို့ကို ဗိုလ်မှူးကြီး မမှတ်မိဘူးလား”

“မမှတ်မိဘူး။ သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အိမ်ဖော်တွေပါ”

“အိမ်ဖော်တွေ ... သူတို့ အကုန်လုံးလား”

ဒက်ခ်စ်က အမျိုးသမီးများကို ရေကြည့်သည်။ အားလုံးပေါင်း ရှစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူတို့အိမ်သည် အိပ်ခန်း လေးခန်းသာရှိသောအိမ် ဖြစ်သည်။ သူက တစ်ခန်း၊ ဖက်ကက်က တစ်ခန်း အိပ်သည်။ တစ်ခန်းကို ဧည့်ခန်းနှင့် ထမင်းစားခန်း လုပ်ထားသည်။ ကျန်တစ်ခန်းကို မီးဖိုဆောင်လုပ်ထားသည်။

“ဒါပေမဲ့ သူတို့အားလုံးပေါင်း ရှစ်ယောက် ဖြစ်နေပါလား။ အားလုံးပေါင်း ရှစ်ယောက် သူတို့ဘယ်မှာ သွားအိပ်ကြသလဲ”

“ဒီနေရာမှာ အိပ်ကြပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး”

ဖက်ကက်က အိမ်ထောင့်တစ်နေရာသို့ ခေါ်သွားသည်။ အမျိုးသမီးများက သူ့နောက်မှ မြွေကြီးလင်းမြွေလို တန်းစီပြီး လိုက်လာကြသည်။ အိမ်ထောင့်မှာ အဖီကလေးတစ်ခု ချထားသည်။ သက်ကယ်အမိုး မိုးထားသည်။ ဂုန်နီအိတ်စများကို ကန့်လန့်ကာ လုပ်ပြီး ကာရံပေးထားသည်။ ဖက်ကက်က ဂုန်နီအိတ် ကန့်လန့်ကာကို မပြုသည်။ ဒက်ခ်စ်က အတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ မြေပြင်ပေါ်တွင် ဖျာခုနစ်ချပ်ကို သပ်ရပ်စွာခင်းထားပြီး အိပ်ရာအဖြစ် ပြုပြင်ထားသည်။

“ဒါပေမဲ့ အိပ်ရာက ခုနစ်နေရာစာပဲ ရှိပါလား”

ဒက်ခ်စ်က ကန့်လန့်ကာကို ပြန်ချပြီး ပြောသည်။

“ဒါဆို သူတို့အတွက် လုံလောက်ပါတယ်”

ဖက်ကက် မျက်နှာပျက်စပြုပြီ။

ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ မိမိမေးမည့်မေးခွန်းအတွက် အဖြေသည် ဘာဖြစ်ကြောင်းကို မမေးမီ၊ မဖြေမီကတည်းက သူ သိနေနှင့်သည်။

“ကျန်တံတစ်ယောက်က ဘယ်မှာ သွားအိပ်သလဲ”

ဖက်ကက်က ပြန်မဖြေ။ သူ့မျက်နှာ နီရဲလာသည်။

မနေတတ် မထိုင်တတ်လည်း ဖြစ်လာသည်။

“ပြောလေ”

ဒက်ခ်စ်က ဖက်ကက်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သည်ကိစ္စကို ပြီးပြီးပျောက်ပျောက် ထားလိုက်၍မဖြစ်ကြောင်း သူ သိသည်။

“ဒီကိစ္စအတွက်ပဲ အခု အငြင်းပွားနေကြတာပါ ဗိုလ်မှူးကြီး”

“ကျုပ် နားမလည်ဘူး။ ဘာအတွက် အငြင်းပွားနေကြတာလဲ”

“အိမ်ထဲမှာ ဘယ်သူ ဝင်အိပ်ရမယ့်အလှည့်လဲဆိုတာ ငြင်းနေကြတာပါ ဗိုလ်မှူးကြီး”

“ခင်ဗျားနဲ့လား” ဒက်ခ်စ်က အေးစက်မာကျောစွာ မေးသည်။

“မှန်ပါတယ် ဝိုင်းမှူးကြီး” ဖက်ကက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားတော့သည်။

“ကျုပ် အရက်သောက်ချင်တယ်”

ဒက်ခမ်က ပြောပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ဦးထုပ်ကိုချွတ်ပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ခဏကြာတော့ ဖက်ကက်က အရက်နှင့် ဖန်ခွက်ကို သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ်သို့ လာတင်ပေးသည်။

“အကုန်လုံး မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်”

“အကုန်လုံးလား ခင်ဗျာ”

“အကုန်လုံး မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်”

“တစ်ယောက်လောက်မှ ချန်ထားလို့ မရဘူးလား ခင်ဗျာ”

“တစ်ယောက်မကျန် အကုန် မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်”

“ဒီလိုရာသီဥတုမျိုးနဲ့ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ မိန်းမမရှိဘဲ နေရတာဟာ ...”

“တစ်ယောက်မကျန် အကုန်လုံး မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်လို့ ပြောနေတာ ကြားတယ် မဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့ဟာ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်မှာ နိုင်ငံခြားစစ်တပ်နဲ့တွဲဖက်ပြီး တာဝန် ထမ်းဆောင်နေတာ ခင်ဗျား မသိဘူးလား။ ခင်ဗျားလုပ်ပုံနဲ့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး စစ်ခုံရုံးတင်ပြီး ပစ်ခတ်ခံရလိမ့်မယ်။ ဒီကိစ္စတွေဟာ ကျုပ် မသိဘဲနဲ့ ကျုပ်အိမ်ထဲမှာ ဖြစ်နေပါတယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူက ယုံမှာလဲ”

ဒက်ခ်စ်က စားပွဲပေါ်ရှိ အရက်ဖန်ခွက်ကို ကောက်ပြီး တစ်ကျိုက် သောက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင်တောင် ပြန်မယုံနိုင်တော့ဘူး”

ထိုသို့ ဖြစ်ပျက်ပြီးနောက် ခုနစ်လမျှ ကြာမြင့်လာသည်။ မက်အာသာကိုလည်း သူ့တိုင်းပြည်မှ ပြန်ခေါ်လိုက်သည်။
၁၉၅၂ ခုနှစ်က ဖြစ်သည်။ သူ့နေရာသို့ စစ်ဦးစီးချုပ်အသစ်တစ်ဦး ရောက်လာသည်။ ဒက်ခ်စ်ကို စစ်ဦးစီးချုပ်ရုံးမှ
ဆင့်ခေါ်လိုက်သည်။ အင်ချုန်တောင်ကြားဒေသတွင် ရာသီဥတုဆိုးပြီး အပူဒီဂရီက ရေခဲမှတ်အောက် ရောက်နေသည်။
မဟာမိတ်တပ်များဘက်မှာလည်း အကျအဆုံး အလွန်တရာ များပြားနေသည်။

ဒက်ခ်စ် ဝင်သွားသောအခါ စစ်ဦးစီးချုပ်၏လက်ထောက်က ပြုံးပြီး ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။

“ထိုင်ပါ ဗိုလ်မှူးကြီး။ အပြောင်းအလဲတစ်ခုအတွက် ခင်ဗျားဖို့ ကျွန်တော့်မှာ သတင်းကောင်းတစ်ခု ရှိနေပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ချုပ်”

“ခင်ဗျား တိုင်းပြည်မှာရှိနေတဲ့၊ ခင်ဗျား စစ်တပ်ဟာ လက်နက်အသစ်တွေနဲ့ လေ့ကျင့်လို့ ပြီး မပြီး စစ်ဦးစီးချုပ်က
သိချင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် တင်ပြနိုင်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်ထဲကပဲ ကျွန်တော့်ခေါင်းဆောင်ကြီးဆီက အကြောင်းကြားစာ
တစ်စောင် ရောက်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စစ်သားနှစ်ထောင်ကျော်ဟာ လက်နက်အသစ်တွေနဲ့
လေ့ကျင့်ပြီးနေပါပြီတဲ့။ ဒါကြောင့် အချိန်မရွေး ခေါ်ယူနိုင်ပါပြီ ဗိုလ်ချုပ်”

“ကောင်းပါတယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီး တင်ပြတာကို စစ်ဦးစီးချုပ်ကို ကျွန်တော် အစီရင်ခံလိုက်ပါ့မယ်။ ခင်ဗျားရဲ့တပ်တွေကို
သင်္ဘောနဲ့ပို့ပေးဖို့ သူ ဆက်ပြီး မေတ္တာရပ်ခံပါလိမ့်မယ်”

“ဗိုလ်ချုပ် ခွင့်ပြုနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ခေါင်းဆောင်ကြီးဆီကို သံတမန်ပေးစားနဲ့ တိုက်ရိုက် ကျွန်တော် အစီအရင်ခံလိုပါတယ်။ ဒါမှ သူတို့ ကြိုတင်သိရှိပြီး အစစ အဆင်သင့် စီစဉ်ထားနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ။ အစီရင်ခံပါ။ ကြိုပြီး အစီရင်ခံထားတဲ့အတွက် လုပ်ရကိုင်ရတာ ပိုပြီး မြန်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒီက အကြောင်းကြားစာ ရောက်လာတာနဲ့တစ်ပြိုင်တည်း ခင်ဗျားလူတွေ ချက်ချင်း ထွက်လာနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

သို့သော်လည်း နောက်နှစ်ရက်ကြာသောအခါ စစ်ဦးစီးချုပ်၏လက်ထောက်ဆီသို့ ကြေးနန်းစာတစ်စောင်နှင့်အတူ ဒက်ခံစ် ပြန်ရောက်သွားပြန်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ သွေးဆုတ်နေသည်။ သူယူသွားသော ကြေးနန်းစာကား ...

ကျွန်ုပ် များစွာ ဝမ်းနည်းသည့်အကြောင်းကို စစ်ဦးစီးချုပ်အား အကြောင်းကြားပေးပါ။ လက်နက်သစ်များကို လေ့ကျင့်ရန်အတွက် အရာရှိငါးဆယ်နှင့် တပ်သားသစ်များ စာရင်းကောက်ယူရာတွင် လိုအပ်သည့် အရေအတွက်ကို မရရှိပါ။ နောက်ထပ် စုဆောင်းရရှိထားသည့် တပ်သားသစ်များကို လေ့ကျင့်ပေးရန် ချက်ချင်း အကောင်အထည်ဖော်နေပါပြီ။ လိုအပ်သည့် အရေအတွက် ပြည့်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ထပ်မံ အကြောင်းကြားမည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီး

စစ်ဦးစီးချုပ်၏ လက်ထောက်က ဒက်ခံစ်ကို ငေးကြည့်နေသည်။

“တစ်စုံတစ်ယောက်က ခင်ဗျားကို နိုင်ငံရေး ကစားနေပြီနဲ့တူတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး”

ဒက်ခံစ် ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ ငြိမ်နေသည်။

“စစ်ဦးစီးချုပ်ကို ဒီကြေးနန်း ပြလိုက်ရမလား”

“ပြနိုင်ပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်။ စစ်ဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဆီကရော ကျွန်တော် အခွင့်အရေးတစ်ခု တောင်းခွင့် ရှိပါသလား”

“ဘာကို တောင်းချင်တာလဲ”

ဒက်ခိတ်၏နှုတ်ခမ်းများသည် တင်းတင်းစေ့သွားသည်။ သူ့မျက်နှာလည်း ပိုမိုတည်ကြည် လေးနက်သွားသည်။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ အသုံးဝင်တဲ့ အခန်းကဏ္ဍဟာလဲ ဒီနေရာမှ ကုန်ဆုံးသွားပါပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ထမ်းဆောင်နေရတဲ့ တာဝန်တွေကို ပြန်လည်ပေးအပ်ခွင့်ပေးဖို့ တင်ပြ အစီရင်ခံပါရစေ”

ဗိုလ်ချုပ်က သူ့ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဒီလိုလုပ်တာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ကျွန်တော်လဲ ထင်ပါတယ်။ မနက်ဖြန်မနက်ကစပြီး ခင်ဗျားတာဝန်တွေကို ပြန်လည် ပေးအပ်ခွင့်ပြုလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး ဗိုလ်မှူးကြီး”

ဗိုလ်ချုပ်က သူ့ကို လက်ကမ်းပေးသည်။ သူကလည်း ဗိုလ်ချုပ်၏လက်ကို ပြန်လည် ဆွဲယူကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဗိုလ်ချုပ် ခင်ဗျား”

+

ဤစစ်ပွဲတွင် ဘာတစ်ခုကိုမှ လျှို့ဝှက်ထား၍ မရနိုင်ပေ။ ထိုသတင်းသည် နာရီပိုင်းကလေးအတွင်းမှာပင် ဆီအောင်တစ်မြို့လုံးသို့ ပြန်သွားတော့သည်။ မြောက်ကိုရီးယား ရေဒီယိုကလည်း နယ်ချဲ့ကျူးကျော်သူများ ဆင်နွှဲနေသည့် စစ်ပွဲတွင် ပါဝင်တိုက်ခိုက်ရန် တပ်များ ပို့ပေးဖို့ကို ကော်တီဝွေးနိုင်ငံ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ငြင်းဆိုလိုက်ကြောင်းဖြင့် အသံလွှင့် ကြေညာသွားလေသည်။

ဒက်ခ်စ်သည် အရာရှိရိပ်သာတွင် အရက်ခွက်တစ်လုံးနှင့် ထိုင်နေသည်။ စီးကရက်ကို တစ်လိပ်ပြီး တစ်လိပ် ညှိသောက်ရင်း ငှုငှုကြီးထိုင်ကာ စားပွဲကိုသာ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မိတ်ဆွေများက စိတ်မကောင်းသည့် အကြောင်းလောက်တော့ ဘာပြောကြဖို့ ကောင်းသည်။ သို့သော်လည်း မည်သို့သော စကားမျိုးကို သူတို့ပြောရမည်ပင် မသိကြတော့။ ထို့ကြောင့်လည်း ဒက်ခ်စ်ကို မည်သည့်စကားမျိုးနှင့် နှစ်သိမ့်ရမည်မှန်း မသိကြသဖြင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သူ့အနားမှ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

ခဏကြာတော့ အမေရိကန် မရိန်းတပ်မှ ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက် ရိပ်သာထဲသို့ ဝင်လာသည်။ သူသည် ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာမှ ပြန်ရောက်လာသည်မှာ နာရီပိုင်းမျှသာရှိသေးသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသည့် ယူနီဖောင်းသည် ရွံ့များနှင့် ပေကျံနေသည်။ သူ့အသံသည် စစ်မြေပြင်တွင် စစ်မိန့်ပေးနေသည့်အသံမျိုးပင် ဖြစ်နေသေးသည်။ ကျန်အရာရှိများကလည်း သူ့ဘေးနားသို့ စုပြုံသွားကြသည်။ စစ်မြေပြင်မှ နောက်ဆုံးသတင်းများကို ကြားလိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“တကယ်ဆိုးတာပါ ကိုယ်လူတို့ရာ။ ကျုပ်တပ်လဲ ထက်ဝက်လုံးလုံး ပြုတ်ထွက်သွားတာပဲ။ တက်လာလိုက်တဲ့ ရန်သူတွေဟာ ကျုပ်မျက်စိကိုတောင် ကျုပ် မယုံနိုင်ဘူး။ ပစ်လို့ကို မကုန်နိုင်ဘူး။ ပစ်ရတဲ့လူက အရှုံးပေးရတယ်”

မရိန်းတပ်ဗိုလ်မှူးက ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ မလှမ်းမကမ်းတွင် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေသည့် ဒက်ခ်စ်ကို မြင်သွားသည်။ ခဏ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် အော်ကျယ် အော်ကျယ်ဖြင့်ပင် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မေးသလိုနှင့် ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဟောဟို ဗိုလ်မှူးကြီးဟာ သတ္တိ နှစ်ပြားသားမှ မရှိတဲ့ သူရဲဘောကြောင်တဲ့ အကောင်တွေနေတဲ့ တိုင်းပြည်ကလာတဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး မဟုတ်လားကွ”

ရိပ်သာထဲတွင်ရှိနေကြသည့် အရာရှိအားလုံး အသံတိတ်သွားကြသည်။ ဒက်ခ်စ်က မရိန်းတပ်ဗိုလ်မှူးကို မော့ကြည့်နေသည်။ သည်လို နောက်ပြောင်သည့်စကားမျိုးကို သူ ကြားခဲ့ဖူးပေါင်း များလှပြီ။ သည်လောက်ဆိုလျှင် တော်လောက်ပြီ။ ထိုင်ရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထသည်။ ပိုက်ဆံများကို ရေတွက်သည်။ စားပွဲပေါ်သို့ တင်ထားခဲ့သည်။ ပြီးတော့ မရိန်းတပ် ဗိုလ်မှူးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

“စစ်မြေပြင်မှာ တိုက်ပွဲဝင်ခွင့်ကို မင်းက ရပြီး ငါက မရတဲ့အတွက် မင်းကို ငါ မနာလို ဖြစ်မိတယ်။ ဒီလို တိုက်ပွဲဝင်ခွင့် ရခဲ့လို့လဲ စောစောက ပြောနေတဲ့ စစ်မြေပြင်သတင်းတွေကို မင်း ပြောနေနိုင်တာပဲ ဝိုင်းမှူး။ ငါကတော့ မင်းလို ပြောမပြနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစစ်မြေပြင်နဲ့ မပတ်သက်ဘဲ မင်း ပြောတဲ့စကားနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ မင်းကို ငါ မနာလို မဖြစ်မိဘူး”

ဒက်ခ်စ်က မရိန်းတပ်ဝိုင်းမှူးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ခဏကြာတော့ ဝိုင်းမှူး၏ခေါင်း ဝိုက်စိုက်ကျသွားပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုအခါကျမှပင် ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို ကျောခိုင်းပြီး အရာရှိရိပ်သာထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် တိုက်ပွဲမြို့သို့ သူ ရောက်နေတော့သည်။

နောက်ထပ် တစ်လမပြည့်မီ အချိန်မှာပင် နယူးယောက်မြို့သို့ သူ ပြန်လာခဲ့သည်။ ထိုသို့ ပြန်လာသောနေ့သည် ဘယ်တုန်းကမှ မဖွဲ့စည်းဖူးသေးသော စစ်တပ်တစ်တပ်တွင် သူ့ကို အကြီးအကဲအဖြစ် ခေါင်းဆောင်ကြီးက တာဝန်ပေးအပ်ပြီး နှစ်နှစ်မျှ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သော နေ့တစ်နေ့ပင် ဖြစ်လေသည်။

*

(၅)

ဆာဂျီသည် သူ့စားပွဲမှာ ထိုင်နေသည်။ စာအိတ်ဖွင့်သော ရွှေရောင်သံချောင်းကလေးကို လက်ထဲမှာလှည့်ပြီး ကစားနေသည်။ ထို့နောက် အာမာအင်ဒါဆင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ တစ်ဆက်တည်း အာမာ၏ဘေးတွင် ထိုင်နေသူကို ကြည့်ပြန်သည်။ ခဏကြာအောင် သူ ငြိမ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ သူက ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တော့ စဉ်းစားလို့ မရသေးဘူး။ ဒီမှာလဲ ကျွန်တော်တို့ ကောင်းကောင်း အောင်မြင်နေကြတာပါပဲ။ ကျွန်တော့်အစီအစဉ်တွေ ဖရိုဖရဲဖြစ်ကုန်တာမျိုးကိုတော့ ကျွန်တော် မလိုလားဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ အမေရိကန်တွေ ပြောနေကျအတိုင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် ပန်းသီးလှည်းကြီး မှောက်သွားတာမျိုးကိုတော့ ကျွန်တော် အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

အာမာ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အလိုမကျသည့် အမူအရာ ပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဆာဂျီကို ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ခပ်မြန်မြန်ပြောသည်။ သူတို့နှင့်အတူထိုင်နေသည့် အမေရိကန်လူမျိုး အကဲဖမ်း မရအောင် မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ပြောသည်။

“ဆာဂျီ ... မင်းဟာ လူမိုက်ပဲ။ အခု မင်း တစ်နှစ်ကို အရပ်ရပ် ဝင်ငွေပေါင်း ဒေါ်လာနှစ်သိန်းလောက် ရနေတယ်။ မင်းအတွက်ရမယ့် အသားတင်အမြတ်ဟာ တစ်သောင်းခုနစ်ထောင်လောက်ပဲ ရှိမှာပေါ့။ ဒီငွေလောက်နဲ့ လုံလောက်ပြီလို့ မင်း ပြောနိုင်သလား။ ဒါလောက်နဲ့ မင်း ကျေနပ်နေမှာလား။ မစ္စတာလတ်ကောင်းက မင်းကို သန်းနဲ့ချီပြီး ပေးဖို့ ကမ်းလှမ်းနေတာ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို ဒီအရပ်မှာပဲ ကျွန်တော်တို့ သိတာမဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ ဒီအရပ်မှာပဲ ကျွမ်းကျင်တာမဟုတ်လား။ အမေရိကန်ပြည်မှာဆိုတာက တစ်မျိုးဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်ထက်တော်တဲ့လူတွေတောင် ဟိုမှာ ဒုက္ခ ဖြစ်နေကြတာ မဟုတ်လား။ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ အရှိန်ရနေတဲ့လုပ်ငန်းကိုရော ဘယ်လိုလုပ်ထားခဲ့ရမှာလဲ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ အလကားကောင်တွေပဲလို့ ဖောက်သည်တွေက ထင်ကြမှာပေါ့။ ဖောက်သည်တွေ ပျက်ကုန်မှာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ မင်း ချုပ်နေတဲ့ အဝတ်အစားတွေကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု တစ်ခုလုံးမှာ ပုံတူကူးပြီး ချုပ်ဝတ်ကြပြီ မဟုတ်လား။ ဘာမှ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်လာစရာ မရှိဘူး”

“ပုံတူကူးတာက တစ်မျိုးပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဈေးကို ကျွန်တော်တို့ ထိန်းထားရမှာပဲ။ မူရင်းကို ဝယ်ဝတ်ကြဖို့ဆိုတာကျတော့ လူတိုင်း တတ်နိုင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ သူတို့ ပုံတူချုပ်ခွင့်ပေးထားတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ အခုရနေတဲ့ ခိုင်ကြေးဟာလဲ နည်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒေါ်လာနှစ်ဆယ်တန်က ငါးဆယ်တန်လောက် အဝတ်အစားတွေကို ချုပ်ရောင်းနေရုံနဲ့တော့ ကျွန်တော်တို့ ရှုံးမှာပဲ”

ထိုအခါ မစ္စတာလတ်ကောင်းက ဝင်ပြောသည်။

“အဝတ်အစားကလေးတစ်ခုကိစ္စတင် မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ။ လူသုံးကုန်ပစ္စည်းအားလုံးနဲ့ ဆိုင်ပါတယ်။ အမေရိကန်အမျိုးသမီးတွေရဲ့ လူနေမှုဘဝက တစ်မျိုးဖြစ်ပါတယ်။ မင်းသားကြီး နှစ်ကိုဗစ်ရဲ့အမည်ကို နေရာတိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ သုံးလို့ရပါတယ်။ အလှကုန်ပစ္စည်းမျိုးစုံ၊ ရေမွှေးမျိုးစုံ၊ အမျိုးသမီးအဝတ်အထည်၊ စပို့ရှပ်၊ ဘီကနီ၊ ရေခဲပြင်လျှောစီးအဝတ်အစား၊ ယောက်ျားတွေအတွက်လဲ ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်းတွေထုတ်လုပ် ရောင်းချနိုင်တာပါပဲ။ လည်စည်းတို့၊ စပို့ရှပ်တို့၊ ကျွန်တော်တို့ အများကြီး လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ဘာတစ်ခုမှ ထုတ်မရောင်းသေးခင်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဒေါ်လာငါးသန်းလောက်ကို ရင်းထားမှာပါ”

ဆာဂျီက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းပင် ဖြစ်နေသေးသည်။

“အကြံအစည်က ဒါလောက်တောင် ကောင်းနေရင် တခြားလုပ်ငန်းရှင်တွေက ဒီလုပ်ငန်းကို ဘာကြောင့် မလုပ်ကြသေးတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သူနဲ့မှ မကမ်းလှမ်းသေးပါဘူး။ ခင်ဗျားကို အရင်ဆုံးမေးနေတာပါ” ဟာပေးလတ်ကောင်းက ပြုံးသည်။

လတ်ကောင်းသည် အမှန်အတိုင်းပြောနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဆာဂျီ သံသယမဖြစ်မိပေ။ ထိုလုပ်ငန်းမျိုးနှင့်ပတ်သက်၍ အရှိန်ရလာပြီဆိုလျှင် သူတို့တိုင်းပြည်တွင် မည်မျှအောင်မြင်ကြောင်း သူတို့တိုင်းပြည်တွင်သာမက ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်သို့လည်း ဖြန့်ဖြူးနိုင်ကြောင်းများကို ဆာဂျီ သိသည်။

“တခြားလူတွေနဲ့ လုပ်ရင်လဲ ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ သိထားရက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်နဲ့လာပြီး ကမ်းလှမ်းနေရတာလဲ”

“ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း တည့်တည့် ပြောရမလား”

“ပြောလိုက်စမ်းပါရင်။ အမှန်ပြောလို့ သူ သေမသွားပါဘူး”

အာမာအင်ဒါဆင်က ဝင်ပြောသည်။ ဟာပေးလတ်ကောင်းက ဆာဂျီဘက်သို့ လှည့်လာပြန်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီကိစ္စကို ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ကြော်ငြာကလေးတစ်ခု လုပ်ရမယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ‘သင့်တိုင်းပြည်ထဲသို့ ပါရီမြို့ ရောက်လာပြီ’ ဆိုတာမျိုး ကြော်ငြာရမယ်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ့် အဆောက်အအုံတစ်ခု ရှာရမယ်။ အမေရိကန်ပြည်မှာရှိနေတဲ့ အဝတ်အစားချုပ်တဲ့ဆိုင်တွေအားလုံးဟာ အမေရိကန်လူမျိုးတွေအတွက် ရိုးနေပြီ။ နောက်တစ်ကြောင်းကလဲ အမေရိကန်လူမျိုးတွေဟာ ပြင်သစ်အဝတ်အစားတွေကို မျက်စိကျနေကြတယ်။ ခင်ဗျားဟာလဲ ဒီတိုင်းပြည်မှာ သိပ်နာမည်ကြီးနေတယ်။ ပါရီမြို့မှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့ လူကိုယ်တိုင် အမေရိကန်ကိုလာပြီး ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကြပ် လုပ်ကိုင်ပေးနေတယ်ဆိုတဲ့ အခွင့်အရေးဟာ နည်းတဲ့အခွင့်အရေး မဟုတ်ဘူး။ ဒီကိစ္စကို ပထမဦးဆုံးအကြံပေးတာက ကျွန်တော့်မိန်းမ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးနဲ့ပတ်သက်လာရင် ကျွန်တော့်မိန်းမရဲ့ စိတ်ကူးတွေဟာ ကောင်းတတ်တယ်။ ခင်ဗျား ဒီတိုင်းပြည်မှာ ငါးနှစ်လုံးလုံး နာမည်ကြီးနေတာကို တွေ့ရတာတစ်ကြောင်း၊ အာမာအင်ဒါဆင်က သူ့ဆောင်းပါးတွေမှာ ထည့်ရေးပြီး ခင်ဗျားကို မြှင့်တင်ပေးနေတာတွေက တစ်ကြောင်းကြောင့် ကျွန်တော့်မိန်းမက ကျွန်တော့်ကို ဒီအကြံပေးတာ ဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော့်မိန်းမက တစ်ခါ ဆုံဖူးတယ်တဲ့။ ခင်ဗျားဟာ အင်မတန် ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်လို့ သူက ပြောတယ်”

“ခင်ဗျား မိန်းမကလား”

ဆာဂျီက အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဟာပေးလတ်ကောင်းက ပြုံးသည်။

“သူကလဲ ပြောပါတယ်။ သူ့ကို ခင်ဗျား မှတ်မိမှာ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ စစ်မဖြစ်ခင်တုန်းကပါ။ ပါရီမြို့ကို သူ တစ်ယောက်တည်း အလည်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်က စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေလို့ လိုက်မလာနိုင်ဘူး။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ခင်ဗျားဟာ ကျောင်းသားပဲ ရှိသေးတယ်တဲ့။ သူ့ကို အများကြီး အကူအညီပေးခဲ့ပါတယ်တဲ့။ သူ့ရဲ့ အချိန်ပိုင်းလမ်းပြအဖြစ် ခင်ဗျား တာဝန်ယူခဲ့တယ်တဲ့”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်တော့ ပြန်စဉ်းစားလို့ကို မရတော့ပါဘူး”

“ဒါက အရေးမကြီးပါဘူးလေ။ အရေးကြီးတာက ခင်ဗျားမှာ အောင်မြင်တဲ့ဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှိနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ပါရီလို မြို့မျိုးမှာတော့ ကမ္ဘာ့ထိပ်တန်း ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး။ အမေရိကန် အမျိုးသမီးတွေဟာ နာမည်ကြီးတာကိုပဲ လိုချင်ကြတယ်။ သတင်းစာတွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ ခင်ဗျားဓာတ်ပုံတွေနဲ့ ခင်ဗျားအကြောင်းတွေ မကြာခဏ ပါတာကို သူတို့ ဖတ်နေကြရတယ်။ စူအန်းဒါလေနဲ့ ခင်ဗျား လက်ထပ်ခဲ့တဲ့အတွက်လဲ ခင်ဗျားအကြောင်းကို သူတို့ ပိုသိနေကြတယ်။ အာမာအင်ဒါဆင်ရဲ့ အရေးအသား ကောင်းကောင်းနဲ့ ခင်ဗျားအကြောင်း ရေးနေတာတွေကိုလဲ သူတို့ ဖတ်နေကြရတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားဟာ သူတို့လောကမှာတော့ သိပ်ကို နာမည်ကြီးနေပြီ။ ခင်ဗျားအကြောင်းကို သူတို့ သိပ်စိတ်ဝင်စားနေကြပြီ။ ဒါကြောင့် အမေရိကန်ကိုလာပြီး ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူတူ အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ အချိန်တိုတိုအတွင်း ကမ္ဘာ့ထိပ်တန်းကို ရောက်သွားစေရမယ်”

ဟာပေးလတ်ကောင်းက ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ကဲ ... အခု ကျွန်တော် ပြောပြနေတာတွေဟာ တစ်ထိုင်တည်းနဲ့ ပြောနေတာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ခင်ဗျား ပြန်စဉ်းစားဖို့လဲ လိုကြောင်း သိပါတယ်။ မနက်ဖြန် ကျွန်တော် ရောမမြို့ကို သွားမယ်။ စနေနေ့ ပြန်လာမယ်။ ကျွန်တော် တည်းနေတဲ့ဟိုတယ်ကို တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး အဖြေပေးနိုင်မလား”

ဟာပေးလတ်ကောင်း ထွက်သွားသောအခါ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ခဏကြာတော့ ဆာဂျီက မေးသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

“သူပြောတာ မှန်တယ်။ မင်း ဒီမှာနေပြီး လုပ်ကိုင်နေလို့တော့ မင်းဟာ ကမ္ဘာထိပ်တန်းကို ရောက်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ မင်း သိပါတယ်။ ထိပ်တန်းဒီဇိုင်းဆရာကို မင်း ငှားဖို့ ကြိုးစားနေတာပဲ။ ဘယ်မှာ ငှားရလို့လဲ”

ဆာဂျီက ခေါင်းညိတ်ပြီး ဝန်ခံလိုက်သည်။ ဒီဇိုင်းဆရာသစ်ကို သူ ရှာနေသည်မှာ ကြာပြီ။ သူ့မှာရှိနေသည့် ဒီဇိုင်းဆရာက နည်းနည်းရိုးနေပြီ။

“အန္တရာယ်တော့ ရှိနေသေးတာပဲဗျာ။ ကျွန်တော် အကုန်လုံးလုံး ရှုံးသွားနိုင်တယ်နော်”

“မင်း သုံးလေးနှစ်လောက် အောင်မြင်လိုက်ရင် ပြီးသွားပါပြီ။ နောက်ပြီး ဒီမှာရှိနေတဲ့ဆိုင်ကိုလဲ မင်းပိုင်အဖြစ်နဲ့ပဲ သူတို့က ဆက်ပြီး သတ်မှတ်ပေးဦးမယ်”

“အင်း ... အမေရိကန်၊ ဒီတိုင်းပြည်အကြောင်း ကြားဖူးပေါင်းလဲ များလှပါပြီ။ အမြဲတမ်းလဲ ကျွန်တော် သွားချင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ကျွန်တော် ကြောက်တယ်ဗျာ”

အာမာအင်ဒါဆင်က ပြုံးသည်။

“ဘာမှ ပူစရာမလိုဘူး။ အမေရိကန်အမျိုးသမီးတွေဆိုတာလဲ တခြားအမျိုးသမီးတွေနဲ့ ဘာမှ ကွာခြားတာ မဟုတ်ဘူး။ အခုလောက်ဆိုရင် မင်း သိဖို့ကောင်းပါပြီ။ မင်းလို လူမျိုးကို သူတို့ သဘောကျကြမှာပါ”

ဆာဂျီက စီးကရက် လှမ်းယူသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ ရိုးသားတဲ့အကြံဉာဏ်တွေပေါ် ကျွန်တော် အမြဲတမ်း ရပ်တည်ခဲ့ရပါတယ်ဗျာ”

“ဒါကြောင့်လဲ မင်း နာမည် ပိုကြီးလာတာပေါ့။ ဟိုအောက်ထပ်မှာရှိနေတဲ့ ဒီဇိုင်းဆရာထက် ပိုပြီး နာမည်ကြီးနေတာပေါ့။ စိတ်ကူးမလွဲလိုက်ပါနဲ့ ငဲ့တူရယ်”

ဆာဂျီက စီးကရက်စွပ်တံထဲသို့ စီးကရက်ထည့်ပြီး မီးညှို့သည်။

“မင်း ကိုယ့်ကို မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောပြစမ်း” ဟု အာမာက ပြောသည်။

“ဘာများလဲ”

“လတ်ကောင်းရဲ့ မိန်းမကို မင်း မမှတ်မိဘူးဆိုတာ တကယ်ပြောနေတာလား”

ဆာဂျီက စားပွဲကိုကျော်ပြီး အာမာကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့မှ ဝမ်းနည်းသည့်လေသံနှင့် ပြောသည်။

“ဘယ်မမှတ်မိဘဲ နေပါ့မလဲဗျာ။ သူ့ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိနေတာပေါ့”

“ကိုယ်လဲ ဒီလိုပဲ ထင်ပါတယ်။ မင်းဟာ မင်း တွေဖူးတဲ့ မိန်းမတွေကို မေ့ပစ်တတ်တဲ့လူစားမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ” ဟု အာမာကလည်း ကျေနပ်စွာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

+

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုယ် အများကြီး စိတ်အားထက်သန်ဖို့ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထက်ထက်သန်သန် မဖြစ်မိဘူးကွာ”

စားပွဲထိုးက ကော်ဖီခွက်များ လာဖြည့်ပေးပြီး ထွက်သွားသောအခါ ဆာဂျီက ပြောသည်။

ဂျီစယ်လီက တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ပြောကြားခြင်းမရှိဘဲ ဆာဂျီကိုသာ မျက်လုံးပြာကြီးများနှင့် ဝေးကြည့်နေသည်။

“ကိုယ့်အသက် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပြီ။ ကိုယ့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ကိုယ့်အတွက် နေရာမှန်ကို ပထမဦးဆုံး စပြီး တွေ့ရတာပဲ။ လက်ထဲကို ရောက်ပြီးသားဖြစ်နေတဲ့ ဒီလို နေရာမှန်ကို အဆုံးရှုံးလဲ မခံနိုင်ဘူး။ ကိုယ့်အနေနဲ့ သိပ်ကို သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်နေပြီလို့ ထင်တာကြောင့်လဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်အသက် သိပ်ကြီးလာလို့လဲ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ရှင့်အသက်ဟာ အများကြီး ငယ်ပါသေးတယ်” ဂျီစယ်လီက ပြုံးမိသည်။

“ကိုယ့်ဟာကိုယ်တော့ အသက်ကြီးပြီလို့ ထင်နေတယ်။ တစ်ခါတလေကျတော့လဲ ကိုယ့်သမီးလေးအကြောင်းကို စဉ်းစားမိတယ်။ အခု ဆယ့်သုံးနှစ်သမီး ရှိလာပြီ။ အချိန်တွေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကုန်သွားသလဲလို့ တွေးနေမိတယ်” ဆာဂျီက စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသည်။

“အနာစတားရှား ဘယ်လိုနေသလဲ။ တိုးတက်မှုကော ရှိရဲ့လား”

“မျှော်လင့်ထားသလို တိုးတက်မှုတော့ ရှိပါတယ်။ သူ့အဖို့ နေရေးထိုင်ရေး အခက်အခဲတွေ ရှိလာနိုင်မယ် မဟုတ်လား။ လူသစ်တွေနဲ့ ဆုံရမယ်။ ဘာသာစကားအသစ်နဲ့ ဆုံရမယ်။ သူ့အဖို့ အခက်အခဲတွေ အများကြီး တွေ့လာနိုင်တယ်”

“သူ့အဖို့ အကောင်းဆုံးကျောင်းတွေ အမေရိကန်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာလဲ ထည့်ပြောပါဦး”

“မင်းပြောနေပုံကို နားထောင်ရတာ ကိုယ့်ကို သွားစေချင်သလိုပဲ။ အမေရိကန်ကို မင်း မကြိုက်ဘူး မဟုတ်လား”

“ကျွန်မရဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ငန်းအနေနဲ့ဆိုရင် အမေရိကန်ကို မကြိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှင့်အတွက်တော့ အမေရိကန်ဟာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့နေရာပါ။ ရှင့်အတွက် ကမ္ဘာသစ်ပါပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းရော ပြန်သွားမှာလား”

“အနုပညာသည်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောရရင်တော့ မသွားဘူးလို့ ပြောရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မသာ ရှင်ဆိုရင်၊ အသက်လဲ ရှင့်လိုပဲ ငယ်သေးတယ်ဆိုရင် ကမ္ဘာသစ်တစ်ခုကို သွားမှာပဲ။ အောင်မြင်အောင် လုပ်မှာပဲ။ ဒါအတွက်တော့ နည်းနည်းကလေးမှ ဆိုင်းမနေဘူး”

“ဒါလဲ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ။ အနာစတားရှားကို တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့နိုင်ဘူး”

“သွားသာသွားပါ။ တစ်နှစ်လောက် သွားလုပ်ကြည့်ပါ။ ရှင် သဘောမကျဘူးဆိုရင် ပြန်လာတာပေါ့။ ရှင် သွားနေတဲ့အချိန်မှာ အနာစတားရှားကို ကျွန်မ စောင့်ရှောက်ပေးပွဲမယ်”

+

သူတို့လင်မယား နံနက်စာ စားနေကြသည့်အချိန်တွင် တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်း မြည်လာသည်။
ဟာပေးလတ်ကောင်းက တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ဟယ်လို”

“မစ္စတာလတ်ကောင်းလား။ မင်းသားကြီးနှစ်ကိုပစ် စကားပြောနေပါတယ်”

“ပြောပါဗျာ”

“ခင်ဗျားရဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို ကျွန်တော် စဉ်းစားပြီးပါပြီ။ လက်ခံဖို့ကိုလဲ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ”

“ကောင်းပါလေဗျာ။ ကျွန်တော် စိတ်အေးသွားပါပြီ။ ဒီလိုဆုံးဖြတ်တဲ့အတွက် ခင်ဗျား ဝမ်းမနည်းစေရပါဘူး”

“ကျွန်တော်လဲ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်ဗျာ”

“တနင်္လာနေ့ မနက်ပိုင်းလောက်မှာများ ခင်ဗျား အချိန်ရမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားရုံးကို ကျွန်တော် လာချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်း စနိုင်းကြတာပေါ့”

“ကျွန်တော့်ကို ဘာမဆို ခင်ဗျား ခိုင်းနိုင်ပါပြီ”

လတ်ကောင်းသည် တယ်လီဖုန်းကို ချထားခဲ့ပြီး စားပွဲဆီသို့ ပြန်လျှောက်သွားသည်။

“သူ လက်ခံလိုက်ပြီ” ဟုလည်း စိတ်ချမ်းသာသည့်လေသံနှင့် ပြောသည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်” ဟု သူ့ဖုန်းက ပြန်ပြောသည်။ သူ့မျက်နှာကိုလည်း ပြုံးလျက် မော့ကြည့်နေသည်။

“ဒီအကြောင်းကို တခြားလုပ်ငန်းရှင်တွေ ကြားတဲ့အထိ စောင့်ကြည့်ရမယ်။ သူတို့ ကြားတာနဲ့တစ်ပြိုင်တည်း ဘုံဆောင့် သွားကြမယ်”

ဟာပေးလတ်ကောင်းက အောင်ပွဲခံလိုက်ရသူလို ပြောသည်။

“သိပ်သေချာတာပေါ့”

“နစ်ကိုဗစ်အကြောင်းကို မင်း စိတ်ကူးရတာ သိပ်ကံကောင်းသွားတယ်။ တခြားလူတွေက ဒီအကြောင်းပြောတိုင်း တို့ကို အထင်သေးနေကြတာ မဟုတ်လား။ တို့ ပိုက်ဆံတွေက သူတို့အဖို့ တန်ဖိုးမရှိတဲ့ အတိုင်းပဲ”

“မပူပါနဲ့ ဟာပေး။ ဒီလို သဘောထားခဲ့မိတာ မှားလေခြင်းဆိုပြီး သူတို့ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်ကုန်ကြမှာ သေချာပါတယ်”

“မင်းပြောတာ သိပ်မှန်တာပဲ။ အထူးသဖြင့် နစ်ကိုဗစ်အတွက် ကိုယ်တို့ အစီအစဉ်တွေလုပ်တာလဲ မြင်ရော ဒီကောင်တွေ အားလုံး ဆွေးသွားစေရမယ်”

ဟာပေးက ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ကာ ကော်ဖီပန်းကန်ကို ယူသောက်သည်။

“ပြင်သစ်လူမျိုးတွေဟာ ကော်ဖီကောင်းကောင်း လုပ်တတ်ဖို့ လိုသေးတယ်လို့ မင်း ပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား”

သူ့ဇနီးက ရယ်သည်။

“ဆန်းတော့ အဆန်းပဲကွ။ မင်းက သူ့ကို မှတ်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက မင်းကို မမှတ်မိဘူး။ ဘာကြောင့်လဲလို့ စဉ်းစားနေမိတယ်”

“မဆန်းပါဘူးရှင်။ သူ လမ်းပြလုပ်ပေးရတဲ့ အမေရိကန်လူမျိုးတွေ အများကြီးထဲမှာ ကျွန်မကလဲ တစ်ယောက်အပါအဝင် မဟုတ်လား။ အဲဒီအချိန်တုန်းက သူ့အသက်က ငယ်ငယ်ကလေး ရှိသေးတယ်။ သိပ်ပြီး ရဲရဲတင်းတင်းလဲ မရှိသေးဘူးလေ”

မစ္စက်ဟာပေးလတ်ကောင်းက ပြတင်းပေါက်ကို လှမ်းကျော်ကြည့်ရင်း သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ပြန်ပြောနေသည်။

“သူ့နေရာမှာ ကိုယ်သာဆိုရင်တော့ မင်းကို ဘယ်တော့မှ မေ့မှာ မဟုတ်ဘူး”

မစွက်လတ်ကောင်းက သူ့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။ သူ့ကို ကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် ကိုယ်ကိုကိုင်ပြီး သူ့ပါးပြင်များကို နှမ်းသည်။

“ရှင်က ရှင်ကိုး။ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်မကလဲ ရှင့်ကို ချစ်တာကိုး” ဟုလည်း လေသံကလေးဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

*

(၆)

စင်းလုံးငှားယူထားသော ဒီစီ-၇ လေယာဉ်ပျံကြီးသည် ကျယ်လောင်သည့် စက်သံများမြည်ဟည်းရင်း ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်လာခဲ့သည်။ ထိုင်ခုံခါးပတ်များ ဖြုတ်နိုင်သည့် အချက်ပြမီး လင်းလာသောအခါ ဆာဂျီသည် ပင်ပန်းနွမ်းဟိုက်စွာဖြင့် ထိုင်ခုံခါးပတ်များကို ဖြုတ်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ထိုင်ခုံနောက်မှိုကို အလောတော် မှိုကောင်းအောင် ပြုပြင်သည်။ နေသားတကျရှိသောအခါ စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိပြီး အပြင်သို့ ဝေးကြည့်နေသည်။ မီးရောင်များ လက်နေသည့် နယူးယောက်မြို့သည် နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ မက်စီကို ပင်လယ်ကွေ့ပေါ်ရောက်နေသော သူတို့လေယာဉ်ပျံက ဖလော်ရီဒါကျွန်းဆွယ်ဆီသို့ ဦးတည်ပြီး ဆက်လက်ပျံသန်းနေသည်။

ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေးတာဝန်ခံ နော်မန်ဘယ်ရီ သူ့ဘေးသို့ လာထိုင်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း သူ့လက်ထဲမှာ စာရွက်များ တစ်ပွေတစ်ပိုက်ကြီးနှင့် ဖြစ်သည်။ သူ့အမူအရာကလည်း ထုံးစံအတိုင်း ပူပင်သောက ရောက်နေသည့် အမူအရာမျိုးပင် ဖြစ်သည်။

“မစ္စတာနစ်ကိုဗစ် မနက်ဖြန်အတွက် အစီအစဉ်ကလေးတွေ ကျွန်တော်တို့ လုပ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

“နောက်မှလုပ်ပါ နော်မန်။ ကျုပ် နည်းနည်းလောက် နားလိုက်ချင်သေးတယ်။ စာရွက်တွေ ထားခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် ကြည့်ထားလိုက်မယ်။ အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် ခင်ဗျားကို ခေါ်မယ်”

နော်မန်ဘယ်ရီ၏ မျက်နှာပေါ်မှ ပူပန်သောက အမူအရာ ပိုဆိုးသွားသည်ကို ဆာဂျီ မြင်လိုက်ရသည်။

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ”

ဘယ်ရီက စာရွက်များ ထားခဲ့ပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။ နောက်ဘက်မှ အခန်းတံခါးကို ဘယ်ရီ ဖွင့်လိုက်သောအခါ စံပြမယ်များ အချင်းချင်း စကားပြောနေကြသည့် အသံများ ဝင်လာသည်။

ဆာဂျီက စာရွက်များကို စိတ်မပါသလို ငုံ့ကြည့်သည်။ ခေါင်းစီးစာလုံးများကို အပြာနှင့် အနီရောင်များ ရိုက်နှိပ်ထားသည်။

“မင်းသားကြီးနစ်ကိုဗစ် ဖက်ရှင်လုပ်ငန်း မြှင့်တင်ရေး၊ ၁၉၅၁ စက်တင်ဘာလ ၁၉ ရက်၊ မီယာမီမြို့၊ ဖလော်ရီဒါပြည်နယ်၊ လေဆိပ်ဧည့်ခံပွဲ၊ နံနက် ၉ နာရီတိတိ လေဆိပ်ဧည့်ခံရေးကော်မတီ၊ မြို့တော်ဝန်၊ မြို့တော်ကောင်စီဝင်များ၊ မီယာမီကုန်သည်ကြီးများအသင်း၊ ဘတ်တလက်ကုန်တိုက်၊ သတင်းထောက်များ၊ ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်များ၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်အဖွဲ့နှင့် ရုပ်မြင်သံကြားဌာနများမှ ကိုယ်စားလှယ်များ”

အစီအစဉ်များအားလုံးကို ဖော်ပြထားသည်။ နာရီ မိနစ်နှင့် အတိအကျစီစဉ်ထားသည်။ မီးရထား အချိန်စာရင်းနှင့်ပင် တူသေးတော့သည်။ ဟာကွက်ကလေးတစ်ခုမျှ မရှိ။ ကွင်းသို့ လေယာဉ်ပျံဆင်းမည့် နံနက်ပိုင်းမှ စ၍ နယူးယောက်မြို့သို့ နောက်ဆုံး ပြန်ကြရတော့မည့် ညသန်းခေါင်ချိန်တိုင်အောင် တစ်နေ့ကုန် အားလပ်ချိန်ကလေးပင် မရှိ။ ဆာဂျီက စာရွက်များကို ကျော်ပြီး လေယာဉ်ပျံတွင်းသို့ ပြန်ကြည့်သည်။

အာမာအင်ဒါဆင်သည် သူ့ထိုင်ခုံပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေသည်။ ပါးစပ်က မသိမသာ ဟနေသည်။ ထိုအဖြစ်ကို မြင်သောအခါ ဆာဂျီ အံ့အားသင့်မိသည်။ မိမိသည် အာမာအင်ဒါဆင်ထက် အသက် အများကြီး ပိုငယ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ ပန်းလှပြီ။ အာမာသည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း နားချိန်မရသည့် အလုပ်များကို မပင်မပန်း ဇယ်စက်သလို လုပ်နိုင်နေသည်။ ထိုသို့သော် ခွန်အားများကို မည်သို့ရလေသနည်း။ သူတို့ ခရီးစဉ်သည် နယူးယောက်မြို့မှ စခဲ့သည်။ ဆယ်ရက်ကြာခရီး ဖြစ်သည်။ နယူးယောက်မှ ဆန်ဖရန်စစ္စကို၊ ရှိကာဂို၊ လော့စ်အိန်ဂျယ်လိစ်၊ ဒါးလတ်စ်၊ နယူးအော်လင်း။ ညဘက်မှာ လေယာဉ်ပျံနှင့် တစ်မြို့မှတစ်မြို့ကူးကြသည်။ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း မြို့ကြီးတစ်မြို့ဆီမှာ သူတို့ အစီအစဉ်များကို ပြုလုပ်ကြသည်။

အမှန်တော့ ယခုထွက်လာသည့် ခရီးစဉ်တစ်ခုတည်းသာ မဟုတ်သေး။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်လုံးလုံး သူတို့ အနားမယူခဲ့ကြရ။ အယားပင် မဖျောက်နိုင်အောင် အလုပ်များခဲ့ကြသည်။ ကိုယ်တိုင် ကြုံရတော့မှပင် အမေရိကန်လူမျိုးတို့ ကမ္ဘာပေါ်တွင် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် အောင်မြင်ကြခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို သူ သဘောပေါက်တော့သည်။ သူတို့သည် အလုပ်မလုပ်ဘဲ လုံးဝ မနေ။ ခဏကလေးမျှပင် မနား။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်မျှ နားနေခြင်း မရှိကြ။

ဟာပေးလတ်ကောင်းနှင့် ပါရီမြို့တွင် တွေ့ဆုံပြီးသည့် နောက်နှစ်လအကြာမှာ ဤလုပ်ငန်း စခဲ့ကြသည်။ ရေပြင်သို့ ခဲကလေးတစ်လုံး ချလိုက်သည့်အခါ ပေါ်ထွက်လာသည့် ရေပွက်နှင့်တူသည်။ ထိုရေပွက်မှ ရေလှိုင်းသည် ပို၍ ကျယ်ပြောစွာ ကား၍ကား၍ သွားသည်။ သူတို့လည်း တစ်နေရာမှ စလိုက်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ထောင်ပေါင်းများစွာသော ကြော်ငြာများနှင့် ကူးစက်သွားသည်။ တစ်ပြည်လုံးတွင်ရှိနေသည့် ကုန်တိုက်ကြီးများပေါ်သို့ သူတို့ပစ္စည်းတွေ ရောက်သွားသည်။

အဝတ်အစားများ၊ ဦးထုပ်များ၊ ဖိနပ်များ၊ မင်းသားကြီးနှစ်ကိုဗစ်၏အမည်နှင့် လွတ်ကင်းသော လူသုံးကုန်ပစ္စည်းသည် မရှိသလောက် ရှားသွားတော့သည်။

မင်းသားကြီးနှစ်ကိုဗစ်၏အမည်နှင့် ထုတ်ဝေ ရောင်းချသည့် မိတ်ကပ်ကို လိမ်းခြယ်လျှင် ထီးမူနန်းဟန်ပေါ်လာကာ ပို၍ လှလာသည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။

နယူးယောက်မြို့မှာရှိနေသည့် သူတို့ရုံးထဲတွင်လည်း အလုပ်နှင့်လက် မပြတ်အောင် လုပ်နေရသည်။ လူသုံးကုန်ပစ္စည်း တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးကို ဆက်တိုက်ထုတ်လုပ်နေကြရသည်။ ပါရီမြို့တွင် သူ အလုပ်များခဲ့သည်ဆိုခြင်းမှာ ယခု အလုပ်များနှင့် နှိုင်းစာလိုက်လျှင် ရက်အား အနားယူနေရသည်နှင့်ပင် တူသေးတော့သည်။

ကုန်ပစ္စည်း ထုတ်လုပ်ရေးအတွက် အစည်းအဝေးများ လုပ်ရသည်။ ကြော်ငြာအတွက် လုပ်ရသည်။ သတင်းစာဆရာများနှင့် တွေ့ဆုံရသည်။ ရုပ်မြင်သံကြား အရိုက်ခံရသည်။ အရာရာတွင် သူ့အမည်၊ သူ့အမှတ်အသား၊ သူ့လှုံ့ဆော်ချက်များချည်း ဖြစ်နေသည်။ သူ့နာမည် ကြီးလာရေးအတွက် အာမာအင်ဒါဆင်က တာဝန်ယူဆောင်ရွက်သည်။ သတင်းစာ ဆောင်းပါးများတွင် သူ့အကြောင်းသည် တစ်ပတ်လျှင် အနည်းဆုံး နှစ်ကြိမ်လောက်တော့ ပါနေသည်။ သူ့ကို တွေ့ဆုံလိုသူများနှင့် နေ့တိုင်း တွေ့ရသည်။ တစ်ပတ်လျှင် အနည်းဆုံး တစ်ကြိမ်ကျ ရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ်တွင် သူ ပါနေသည်။

ထိုနည်းအားဖြင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် သူနှင့်လွတ်ကင်းသည့် ကြောငြာဟူ၍ မရှိသလောက် ဖြစ်လာသည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရှိ မြို့ကြီး ဆယ်မြို့သို့ ဆယ်ရက်အတွင်း အနံ့သွားကာ သူတို့ လုပ်ငန်းမြှင့်တင်ရေးအစီအစဉ်ကို ရေးဆွဲခဲ့ကြသည်။ ပြင်သစ်ပြည်ရှိ စံပြမယ်များကို လေယာဉ်ပျံနှင့် လှမ်းခေါ်ယူသည်။ လေယာဉ်ပျံကြီးတစ်စင်းကိုလည်း သူတို့ စင်းလုံး ငှားလိုက်ကြသည်။ သူတို့အောင်မြင်ရမည်ဟု ဟာပေးလတ်ကောင်း တွက်ခဲ့သည်မှာ မှန်နေသည်။ ပျံတို့ဖက်ရှင် နေ့စဉ်သတင်းစာကလည်း ခေါင်းစီးစာလုံးမည်းကြီးများဖြင့် သူ့အကြောင်းကို ရေးသည်။

နစ်ကိုဗစ်၊ ပထမနှစ်တွင် သန်းနှစ်ဆယ် ဝင်ငွေရှိသူ

ထိုခေါင်းစဉ်ကြီးက သူ့ကို ပြန်မော့ကြည့်နေသလို ထင်ရသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် သူတို့ လေယာဉ်ပျံကြီး နယူးယောက်မြို့သို့ ဆင်းလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ဟာပေးလတ်ကောင်းသည် လေယာဉ်ကွင်းမှာ လာကြိုနေသည်။ မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မဆင်းရသေးမီ လေယာဉ်ပေါ်သို့ သူ ရောက်လာသည်။

“သတင်းထောက်တွေနဲ့ ခင်ဗျား မတွေ့ခင် ပြောစရာကလေးတစ်ခုရှိလို့ တက်လာတာ”

“သတင်းထောက်တွေ။ သူတို့က ဘာလုပ်ကြဦးမှာတဲ့လဲဗျာ။ ကျုပ်တို့ ခရီးစဉ်ကြီး မနေ့က ပြီးသွားပြီပဲ”

“ခင်ဗျား သဘောမပေါက်သေးဘူးလား။ ခင်ဗျားနဲ့ သူတို့ စကားပြောချင်ကြတယ်။ ခင်ဗျားဟာ သတင်းကောင်းကြီး ဖြစ်နေပြီ။ အမေရိကန်ဖက်ရှင်သမိုင်းမှာ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာအတွင်း ခင်ဗျားဟာ အလွန်ကြီးကျယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်နေပြီ” ဟာပေးလတ်ကောင်းက ပြုံးသည်။

“မြတ်စွာဘုရား ... ကျုပ်က အိပ်ရာထဲ တန်းပြေးပြီး သုံးရက်လောက် မထတမ်း အိပ်နေလိုက်ချင်တာဗျာ။ ဒုက္ခပါပဲ”

ဆာဂျီသည် စိတ်ပန်းလှနွမ်းဖြစ်ကာ ကုလားထိုင်နောက်မှီပေါ်သို့ မှီချလိုက်မိလေတော့သည်။

“ခင်ဗျား အိပ်ကောင်းခြင်း အိပ်လို့ ရနိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုလဲ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ကြရဦးမယ်။ လာမယ့် နွေဦးရာသီအတွက်လဲ လိုအပ်တာတွေ ကြိုတင် စီစဉ်ထားရတော့မယ်”

ဆာဂျီက ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြင့် သူ့ကို ပြန်ငေးကြည့်နေသည်။

“နောက်ပြီးတော့ ဖက်ရှင်တီထွင်သူများအသင်းက ခင်ဗျားကို ဂုဏ်ပြုညစားပွဲတစ်ခု ဒီနေ့ည တည်ခင်းလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့ အမေရိကန်အမျိုးသမီးတွေကလဲ ခင်ဗျားကို မတွေ့ရ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြပြီလေ”

ဆာဂျီအဖို့ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။ သူ့ရုံးသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ အပြေးအလွှား ရေချိုးရသည်။ အပြေးအလွှား အဝတ်အစား လဲရသည်။ ဧည့်ခံပွဲကျင်းပရာသို့ အပြေးအလွှား လာခဲ့ရသည်။ ဧည့်ခံပွဲသို့ရောက်သောအခါ မသိသေးသူများနှင့် မိတ်ဆက်ရသည်။ ဧည့်ခံပွဲ၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာများ ပြီးဆုံးသွားသောအခါ မိရာလတ်ကောင်းနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်တည်း တစ်နေရာတွင် ကျန်ရှိနေတော့ကြောင်း သတိပြုမိလေတော့သည်။

မိရာလတ်ကောင်းသည် များများစားစား ပြောင်းလဲခြင်းမရှိလှ။ အပြာရင့်ရောင်မျက်လုံးများသည်လည်း ယခင်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်ကို မှတ်မိနေသေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ” ဟု ဆာဂျီက ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

မိရာလတ်ကောင်းက ပြုံးသည်။ သူ့အပြုံးသည်လည်း ယခင်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ကိုယ့်ကို မင်းက မမှတ်မိဘူးဆိုတဲ့အတွက်လဲ မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

ချက်ချင်းပင် မိရာလတ်ကောင်း၏အပြုံးက ပျောက်ကွယ်သွားပြန်သည်။

“ဟိုတုန်းကတော့ ကိုယ်ဟာ အသက် ပြန်ငယ်လိုက်ချင်တယ်။ ပြီးတော့ လွတ်လပ်တဲ့ သူ ဖြစ်လိုက်ချင်တယ်”

“အခုရော ...”

ဆာဂျီက မိရာကို ခဏကြာအောင် ငေးကြည့်နေသည်။ မိရာက အခန်း၏တစ်ဖက်စွန်းသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့ယောက်ျားသည် အခြားဧည့်သည်များနှင့် စကားလက်ဆုံကျနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့မျက်လုံးများ ရွှင်ပြုံးလာကြသည်။

“အခုလား ... အခုတော့ ကိုယ် နှစ်သိမ့်ရောင့်ရဲနိုင်ပြီလေ။ ကိုယ့်အသက်အရွယ်နဲ့ ကိုယ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေနိုင်ပါပြီ”

*

(၇)

စံပြမယ်သည် စိတ်မပါသလို ရပ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာ အမူအရာကလည်း ပျင်းရိငြီးငွေ့နေပုံရသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်ထားသည့် အင်္ကျီသည် အချိုးမကျအောင် ရှိနေသည်။

“အတွန့်မပါတဲ့အင်္ကျီ ပြောင်းဝတ်စမ်း” ဟု ဆာဂျီက ပြောသည်။

စံပြမယ်က သူ့ကိုယ်ပေါ်မှအင်္ကျီကို ချွတ်ပြီး နောက်ထပ် အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ပြောင်းဝတ်သည်။ သူ လှုပ်ရှားနေပုံသည် စက်ရုပ်နှင့် တူလှသည်။

ဆာဂျီက သေသေချာချာ ကြည့်ရှု အကဲခတ်သည်။ ယခု လဲဝတ်လိုက်သည့်အင်္ကျီက အချိုးကျလှသည်။ သို့သော်လည်း အပေါ်မှ အင်္ကျီကို ထွင်းဖောက်ပြီး အတွင်းရှိ ဘရာစီယာကို မြင်နေရသည်။ ထိုအချက်က ပြဿနာ ဖြစ်နေသည်။

ပြင်သစ်နိုင်ငံမှာဆိုလျှင် အကြောင်းမဟုတ်။ ပြင်သစ်အမျိုးသမီးတို့သည် သူတို့၏ ဘရာစီယာများကို မြင်တွေ့နေရမှ သဘောကျသည်။ သို့သော်လည်း အမေရိကန်အမျိုးသမီးများကား ထိုသို့မဟုတ်ကြ။ အပေါ်မှအင်္ကျီကို ထွင်းဖောက်ပြီး အတွင်းရှိ ဘရာစီယာကို မြင်တွေ့နေရခြင်းကို မနှစ်သက်။

ဆာဂျီက ပုံစံထုတ်လုပ်သူကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ကိုယ်တို့ လိုချင်တဲ့ သဘောမျိုး မရသေးဘူးကွာ”

ပုံစံထုတ်လုပ်သူက စံပြမယ်ကို အနားပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆာဂျီဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

“ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ နွေဦးရာသီအတွက် ကျုပ်တို့ တီထွင်ထားတဲ့အင်္ကျီဟာ အကောင်းဆုံးပဲ မဟုတ်လား”

“မင်းကိုယ်မင်း ပြန်ပြီး အပြစ်တင်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ။ အမေရိကန်မတွေကို အပြစ်တင်ပါ။ သူတို့က ဒါမျိုးကို ကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ အတွင်းမှာ ဘာရာစီယာ ခံဝတ်ထားတာကို သူများ မမြင်စေချင်ဘူး။ ဘာရာစီယာ ခံဝတ်ထားကြောင်း လူတိုင်း သိတာတော့ မှန်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ စိတ်ကူးက တစ်မျိုး”

“ကျုပ် ထပ်ကြိုးစားကြည့်ဦးမယ်လေ”

“ကြိုးစားကြည့်ပါဦး။ ဒါပေမဲ့ သိပ်ကြီးတော့လဲ မဖုံးလိုက်နဲ့။ အနည်းဆုံး ...”

“အနည်းဆုံး ဘာဖြစ်သလဲ”

“အပေါ်အင်္ကျီချုပ်တဲ့ အစကိုပဲ ဘရာစီယာချုပ်လို့ ရမလားဆိုတာ စမ်းကြည့်စမ်းပါဦး”

“ဒီအစကိုတော့ ချုပ်လို့ မရဘူး ထင်တယ်”

“တစ်ထည်လုံး မဟုတ်ပေမယ့် အဲဒီအစကိုပဲ ဘရာစီယာပေါ်မှာ ထပ်ဖုံးပြီး ချုပ်ရင်ကော”

“ဒါလောက်တော့ ဖြစ်နိုင်တယ်။ အင်္ကျီစပေါ်မှာ ရိုက်ထားတဲ့ ပန်းပွင့်အမျိုးအစားကိုတော့ ဂရုစိုက်ပြီး ရွေးဖို့လိုလိမ့်မယ်။ ပန်းပွင့်က သိပ်ကြီးနေမယ်ဆိုရင်တော့ ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး”

ပုံစံထုတ်လုပ်သူ၏မျက်နှာသည် ဝင်းလက်သွားသည်။

“ကြိုးစားကြည့်ပါဦး။ အောင်မြင်တယ်ဆိုရင် တစ်မျိုး ဆန်းသစ်သွားတာပေါ့။ ပြင်သစ်ဘာသာနဲ့ ပြောရရင် စိတ်ခံစားမှုလို့ ပြောရမယ်။ နွေဦးရာသီရဲ့ စိတ်ခံစားမှုဖက်ရှင် လို့ နာမည်ပေးနိုင်တယ်”

ထိုစကားကိုကြားသောအခါ ပုံစံထုတ်လုပ်သူက သဘောကျ လက်ခံသွားသည်။ ထို့နောက် ဆာဂျီကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ဆာဂျီက တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်သည်။

“မစ္စတာဘယ်ရီကို ကျုပ်ဆီ လွှတ်လိုက်စမ်းပါကွာ” ဟု သူ့အတွင်းရေးမှူးကို လှမ်းပြောသည်။

ထိုင်နေရာမှ ထပြီး အညောင်းဖြေသည်။ စားပွဲပေါ်ရှိ နာရီက ခြောက်နာရီ ထိုးနေပြီဖြစ်ကြောင်း ပြနေသည်။ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သူ လျှောက်လာခဲ့သည်။ နယူးယောက်မြို့ကြီးသည် မှောင်စပြုနေပြီ။ လမ်းမီးများလည်း လင်းစပြုနေကြပြီ။ နော်မန်ဘယ်ရီ ဝင်လာသောအခါ နောက်သို့ သူ ပြန်လှည့်ခဲ့သည်။

“အစီအစဉ် မေးရုံကလေးပါ။ ဒီနေ့ည ကျုပ်တို့ ဘာအစီအစဉ် ရှိသေးသလဲ”

“ဒီနေ့ ညလား”

“ဟုတ်တယ် ဒီနေ့ည”

“ခင်ဗျားကို သူတို့ ပြောပြီးပြီလို့ ကျွန်တော်ထင်နေတာ။ ဒီနေ့ည ဘာအစီအစဉ်မှ မရှိတော့ပါဘူး”

“ကျုပ် ဘာမှ လုပ်စရာ မရှိတော့ဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား”

ဆာဂျီက သူ့ကုလားထိုင်မှာ ပြန်ထိုင်ရင်း မေးသည်။

နော်မန်ဘယ်ရီက သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ပြသည်။

“အလုပ် အားသွားပြီလို့ဆိုလိုတာ မဟုတ်လား။ ဒီနေ့ညအဖို့ ကျုပ် အချိန်အား ရသွားပြီလား။ ကျုပ် လုပ်ချင်တာကို လုပ်လို့ရပြီလား” ဆာဂျီက လှောင်သလို ပြန်မေးနေပြန်သည်။

“ဘုရားရေ ... ဒီအကြောင်းကို ကျုပ် တစ်ခါမှ မစဉ်းစားမိဘူး”

“ဘာအကြောင်းကို မစဉ်းစားမိတာလဲ”

“ခင်ဗျားလိုချင်တာ မှန်သမျှ အကုန်လုံး ရနေတယ်လို့ပဲ ကျွန်တော် ထင်နေတာဗျာ”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရနိုင်မှာလဲဗျာ။ ကျုပ်အတွက် ကိုယ်ပိုင်အချိန်ဆိုလို့ တစ်မိနစ်လောက်တောင် ခင်ဗျားတို့ ပေးဖူးကြလို့လား” ဆာဂျီက ပြောရင်း ရယ်သည်။

“ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးပါ့မယ်ခင်ဗျာ” နော်မန်က တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ဒုက္ခခံမနေပါနဲ့တော့လေ။ ကျုပ် သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာရှိနေတာက အိမ်ပြန်ချင်တယ်။ ရေချိုးချင်တယ်။ ညစာစားချင်တယ်။ ဆယ်နာရီထိုးရင် အိပ်လိုက်ချင်တယ်”

“ဒါလောက်ပဲ လုပ်ချင်တာလား”

“ဒါလောက်ပါပဲ” ဆာဂျီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ခဏကြာတော့ ရုံးခန်းထဲမှ ဆာဂျီ ထွက်လာခဲ့သည်။ အနက်နှင့်ရွှေရောင် ရိုးလိမ်ရွိုက်ဖိမ်ခံကားကြီးထဲမှ ဒရိုင်ဘာက ဆာဂျီကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်တည်း ကမန်းကတန်း ဆီးကြိုသည်။

“အိမ်ပြန်မယ် ဂျော်နီ။ ခင်ဗျားလဲ ဒီနေ့ည အနားယူလိုက်တော့”

ဆာဂျီက သူ့ကို လှမ်းပြောသည်။

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်အတွက်လဲ ဟန်ကျသွားပါတယ်”

ဆာဂျီက လမ်းတစ်လျှောက်လုံး အပြင်သို့ ငေးရင်း လိုက်ပါလာသည်။ လမ်းပေါ်တွင် မော်တော်ကား အသွားအလာ အလွန်တရာ များပြားနေသည်။ လမ်းဘေးတွင်လည်း လူတွေ သိပ်များနေသည်။

“ဒီနေ့ည လူတွေကော ကားတွေပါ များလှချည်လား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဂျော်နီ”

“နောက် သုံးပတ်လောက်အထိ အခုလိုပဲ လူတွေ များတော့မှာပါ။ နာတာလူးပွဲတော် ရောက်တော့မယ်လေ။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ည ကျွန်တော် နားခွင့်ရတာကို ဝမ်းသာနေတာပေါ့။ ကျွန်တော့်အိမ်က အသွားကြီးနဲ့ ကလေးတွေအတွက် ခရစ္စမတ်လက်ဆောင် ကျွန်တော် ဝယ်ပေးခွင့် ကြုံသွားပြီ”

ဆာဂျီက ပင်ပန်းစွာဖြင့် ထိုင်ခုံနောက်မှီပေါ်သို့ ကိုယ်ကို မှီချလိုက်သည်။ နာတာလူးပွဲတော်သို့ ရောက်ရန် သုံးပတ်မျှသာ လိုတော့သည်။ သူ ပါရီမြို့မှ ထွက်ခွာပြီး အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ ရောက်လာသည်မှာ ဆယ့်ငါးလလုံးလုံး ကြာမြင့်သွားချေပြီ။

+

ည ကိုးနာရီနှင့် လေးဆယ့်ငါးမိနစ် ရှိပြီ။ ဆာဂျီသည် ညစာစားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ရုပ်မြင်သံကြား ညဉ့်နက်ပိုင်း အစီအစဉ်များကို ထိုင်ကြည့်နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် တံခါးခေါင်းလောင်းသံ ကြားရသည်။

“ဝင်ခဲ့”

စားပွဲထိုး ဖြစ်ရမည်ဟု သူ တွေးနေသည်။

ခဏကြာတော့ တံခါးခေါင်းလောင်းသံက ထပ်မြည်ပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှ ထပြီး တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားကာ ဖွင့်ပေးသည်။ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် မိန်းမလှကလေးတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“မင်းသားကြီး နှစ်ကိုပစ် ဆိုတာလားရှင်”

ဆာဂျီက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကျွန်မ ဝင်ခဲ့ပါရစေနော်”

အမျိုးသမီးက သူ့အဖြေကို အစောင့်ဘဲ အခန်းထဲသို့ တန်းဝင်လာသည်။

“ကျွန်မနာမည် ဂျက်ကီကရော့လို့ ခေါ်ပါတယ်။ နော်မန်ဘယ်ရီ လွတ်လိုက်လို့ လာတာပါ။ ဒီစာပေးဖို့လဲ ကျွန်မကို မှာလိုက်ပါတယ်”

အမျိုးသမီး လှမ်းပေးသည့် စာအိတ်ကလေးကို ဆာဂျီက ယူပြီး ဖွင့်ကြည့်သည်။ အထဲမှ ကတ်ပြားကလေး ထွက်လာသည်။ ထိုကတ်ပြားပေါ်တွင် တစ်လုံးတည်းသော စာကို ရေးခြစ်ထားသည်။

ပျော်ပါ

ထိုစာကို တွေ့သောအခါ ဆာဂျီ အနေရအထိုင်ရ ခက်သွားသည်။ ကလေးဘဝကတည်းက ဒါမျိုးနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ရှက်တတ်သူ မဟုတ်။ သို့သော်လည်း ယခုတော့ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ရှက်သွေးများ ဖြန်းသွားသည်။

“တစ်ခုခုတော့ မှားသွားပြီထင်တယ်။ အခုပဲ ကျုပ် ညစာစားပြီးတယ်။ အပြင်ကို မထွက်တော့ဘူး။”

ဆာဂျီက စားပွဲပေါ်မှ ပန်းကန်များကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်မကလဲ အပြင် မထွက်ချင်ပါဘူး။”

အမျိုးသမီးက ပြောပြောဆိုဆို သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ အနွေးထည်ကိုချွတ်ပြီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်သို့ တင်သည်။ ထို့နောက် ဟိုတယ်အခန်းများနှင့်ပတ်သက်၍ ရင့်ကျက်သည့် အတွေ့အကြုံရှိပြီးနေသူလို အိပ်ခန်းဆီသို့ တန်းသွားသည်။

+

နောက်တစ်နေ့မနက်သို့ ရောက်သောအခါ မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ထိုင်ပြီး နှုတ်ခမ်းနီဆိုးနေသည့် ဂျက်ကီကရော့ကို ဆာဂျီက လှမ်းကြည့်နေသည်။ အမျိုးသမီးက အလှပြင်ပြီးသောအခါ တစ်ဖက်ခန်းမှာရှိနေသည့် သူ့အနွေးထည်အင်္ကျီကို သွားယူသည်။ ထို့နောက် ဆာဂျီဆီသို့ ပြန်လာပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

“မဲရီး ခရစ္စမတ်”

“မဲရီး ခရစ္စမတ်”

ဆာဂျီကလည်း အလိုလို ပြန်နှုတ်ဆက်မိသည်။ အခန်းအပြင်သို့ အမျိုးသမီး ထွက်သွားသည်ကို လှမ်းကြည့်နေလိုက်သည်။ ကြည့်နေရင်းဖြင့် ဒေါသ ဖြစ်လာမိသည်။ ဒေါသကို မထိန်းနိုင်သောအခါ ခေါင်းအုံးကို လက်သီးနှင့် စိတ်ရိုလက်ရို ထိုးပစ်လိုက်မိသည်။

ကြေးစားမတစ်ယောက်က ...

“နာတာလူးပွဲတော်မှာ ပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေ” ဟု အပြောခံလိုက်ရလေခြင်း။

သူ့မျက်လုံးများက တယ်လီဖုန်းဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ခဏကြာအောင် ဝေးကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ကောက်ကိုင်သည်။

“ဟာပေးလတ်ကောင်းကို ဆက်ပေးစမ်းပါ။ ဖလော်ရီဒါက ပမ်းဘီချ်မှာ ရှိနေတယ်”

တစ်မိနစ်မျှ မကြာမီမှာပင် ဟာပေးလတ်ကောင်း၏ ပြန်ထူးသံကို ကြားရသည်။

“ဟာပေး ... ကျွန်တော် အနားယူချင်တယ်ဗျာ”

“ဘုရားရေ၊ ခင်ဗျား အခု နားလို့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်ဦးမှာလဲ။ လုပ်ငန်းတွေ စကားစ ရှိသေးတာ” ဟာပေး၏အသံ တုန်လှုပ်သွားပုံရသည်။

“ကျုပ်တိုင်းပြည်က ထွက်လာခဲ့တာ ဆယ့်ငါးလတောင် ရှိနေပြီဗျ။ ကျုပ်သမီးနဲ့လဲ တစ်ခါမှ မတွေ့ရဘူး။ အခု နာတာလူးပွဲတော်မှာ ကျုပ်သမီးနဲ့ မတွေ့လို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဆာဂျီက ဒေါသတကြီး ပြန်အော်သည်။

“ဒါလောက်ကလေးများတော့ ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး မောင်ရာ။ နယူးယောက်မြို့မှာ ခင်ဗျား အခြေကျနေပြီပဲ။ ခင်ဗျားသမီးကို လေယာဉ်ပျံနဲ့ ခေါ်ယူလိုက်တာပေါ့”

ဟာပေး၏အသံက ချက်ချင်း စိတ်သက်သာရာ ရသွားကြောင်း သိသာသည်။

+

သတင်းထောက်များသည် ဆာဂျီ၏ပတ်လည်သို့ အလှအယက် တိုးဝေ့လာနေကြသည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်သည့် လျှပ်တစ်ပြက်မီးများကလည်း တလက်လက် ပွင့်နေသည်။

“မင်းသားကြီးနစ်ကိုဗစ် ခင်ဗျား။ ဒီဘက်ကို ခဏလေး လှည့်ကြည့်ပေးပါ”

သူပြောသည့်ဘက်သို့ လှည့်သည်။ လျှပ်တစ်ပြက် မီးပွင့်သွားသည်။

“မင်းသားကြီးရဲ့သမီးဟာ သူ့အမေနဲ့ တူပါသလား ခင်ဗျာ”

သတင်းထောက် တစ်ယောက်က မေးသည်။

“ထင်ပါတယ်။ စူအန်းဟာ အင်မတန် ချောမောလှပတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်”

ဆာဂျီက ပြုံးရင်း အေးအေးသက်သာ ပြန်ဖြေသည်။

“မင်းသားကြီးရဲ့သမီးနဲ့ အတူတူ မစွဲရီစယ်လီဒအာစီ လိုက်ပါလာတာဟာ အကြောင်းထူးများ ရှိနေပါသလား။ မင်းသားကြီးနဲ့ရီစယ်လီတို့ကြားမှာ အကြောင်းတစ်ခုခုများ ရှိနေပါသလား”

“မရှိပါဘူးဗျာ။ ဂျီစယ်လီဟာ ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ယောက်ပါပဲ။ ဒီခရီးကို သမီးတစ်ယောက်တည်း အဖော်မပါလာဘဲ မလာသင့်ဘူးလို့ ကျုပ်တို့ သဘောရခဲ့ကြပါတယ်”

လေယာဉ်ပျံ ဆင်းလာပြီဖြစ်ကြောင်း အသံချဲ့စက်မှ ကြေညာသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“မင်းသားကြီးရဲ့သမီး နယူးယောက်မြို့မှာ ရှိနေတုန်း မစွပ်ဒါလေက သူ့သမီးနဲ့များ လာတွေ့ဦးမလား” အခြားသတင်းထောက်တစ်ယောက်က မေးသည်။

“တွေ့လိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်။ ကဲ ... လူကြီးမင်းများခင်ဗျာ။ ဒါလောက်ဆိုရင် ကျေနပ်ကြပါတော့။ လေယာဉ်ပျံဆင်းလာပါပြီ။ ကျွန်တော့်သမီးကို သိပ်တွေ့ချင်နေပါပြီ”

ဆာဂျီက ပြန်ဖြေရင်း လက်မြှောက်ပြသည်။

အကောက်ခွန်ဌာနနှင့် ပတ်သက်၍ အထူးဝင်ခွင့်လက်မှတ်များကို နော်မန်ဘယ်ရီက စီစဉ်ပေးထားသည်။ ထို့ကြောင့် အစစ အဆင်ပြေသွားသည်။ ဆာဂျီက ဝင်ခွင့်လက်မှတ်ကို မြှောက်ပြရင်း သတင်းထောက်များကြားမှ တိုးထွက်ခဲ့သည်။ အခန်းကျယ်ကြီးကိုဖြတ်ပြီး လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးဌာနဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

လူအုပ်ကြီးကိုတိုးပြီး လေယာဉ်ကွင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရသည်မှာ မိနစ်အနည်းငယ်မျှသာ ကြာမြင့်သော်လည်း တစ်နာရီလောက်ကြာသည်ဟု ထင်မှတ်မိသည်။ ဆာဂျီသည် ပန်းစည်းတစ်ဖက်၊ နူးညံ့သည့် ကြောင်ရေခြံထည်ကို တစ်ဖက်ကိုင်ရင်း လူတွေ ခေါင်းပေါ်မှ ကျော်ပြီး ဝှေ့ယမ်းပြသည်။ ဂျီစယ်လီက သူ့ကို အလျင် စမြင်သည်။ သူ ရှိရာသို့ အနာစတားရှားကို လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။ အနာစတားရှားက မော့ကြည့်ပြီး သူ့ကိုမြင်သောအခါ ပြုံးပြသည်။ ပြီးတော့ သူ့ဆီသို့ ပြေးလာသည်။ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးအရာရှိတစ်ယောက်က အနာစတားရှားကို လက်လှမ်းတားသည်။ ထို့နောက် ဆာဂျီကိုမြင်သောကြောင့် ပြုံးပြီး သွားခွင့်ပြုလိုက်သည်။

ဆာဂျီ၏ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ အနာစတားရှားသည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားပြီး ခြေစုံရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခပ်အမ်းအမ်းဖြင့် ပြုံးသည်။ ဆာဂျီက ဒူးထောက်ထိုင်ချပြီး ကြောင်ရေခြံထည်ကို ကမ်းပေးသည်။ အနာစတားရှား၏ ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် မျက်လုံးပြာများသည် စူအန်းနှင့် ချွတ်စွပ်တူလှသည်။ သို့သော်လည်း စူအန်း၏မျက်နှာပေါ်တွင် တွေ့ရခဲသော နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုကိုမူ သမီး၏မျက်နှာပေါ်တွင် မြင်တွေ့နေရသည်။

“ကောင်းသော မနက်ပါ သမီးလေး။ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ နယူးယောက်မြို့က သမီးလေးကို ကြိုဆိုနေပါတယ်”

“ဟဲလို ... ဖေဖေ ... မဲရီးခရစ္စမတ်”

အနာစတားရှားက ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြောသည်။ ထို့နောက် ဆာဂျီ၏လက်ထဲမှ ကြောင်ရေခြံထည်ကို လှမ်းယူသည်။ ဆာဂျီက သမီးကို ပွေ့ယူသည်။

သူ့မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်များ ပြည့်လာသည်။

“သမီးက အင်္ဂလိပ်စကား ပြောတတ်နေတာကိုး။ သမီး ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သင်ခဲ့တာလဲ။ သမီးကို ဘယ်သူ သင်ပေးတာလဲ”

“အန်တီဂျီစယ်လီ သင်ပေးတာပါ ဖေဖေ”

အနာစတားရှားက တစ်လုံးချင်း သတိထားပြီး ပြောသည်။ ဆာဂျီကို ကြည့်နေရာမှ ဂျီစယ်လီကို မော့ကြည့်သည်။ ဂုဏ်ယူစွာဖြင့်လည်း ပြုံးလိုက်သည်။

အနာစတားရှား ကြည့်သည့်ဘက်သို့ ဆာဂျီက လှည့်ကြည့်သည်။ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြုံးနေသည့် ဂျီစယ်လီကို တွေ့ရသည်။ အကြောင်းအရာပေါင်းများစွာတို့ကို သူ ချက်ချင်း သဘောပေါက်လာသည်။ ဒူးထောက်ထိုင်နေရာမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထရပ်သည်။ လက်ထဲမှ ပန်းစည်းကို တိတ်ဆိတ်စွာ ကမ်းပေးသည်။ ဂျီစယ်လီကလည်း တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ပြောခြင်းမပြုဘဲ လှမ်းယူသည်။ ထို့နောက် သူ့ရင်ခွင်တွင်းသို့ ရောက်လာသည်။ သူ နမ်းသောအခါ ဂျီစယ်လီ၏နှုတ်ခမ်းများ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေကြကြောင်း သတိထားမိသည်။

“မယုံနိုင်စရာကောင်းလိုက်တာကွယ်။ မင်းကို ဘယ်လို ကျေးဇူးဆပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး”

ဆာဂျီက လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ဂျီစယ်လီက အနာစတားရှားကို လှမ်းဆွဲယူလိုက်သည်။

“မယုံနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး မောင်ရယ်။ အနာစတားရှားအဖို့ တကယ် လိုနေတာက အမေတစ်ယောက် မဟုတ်လား”

ဆာဂျီနှင့် ဂျီစယ်လီအာစီတို့သည် နာတာလူးပွဲတော်နေ့ နံနက်မှာပင် ပမ်းဘီချိုရှိ ဟာပေးလတ်ကောင်းတို့၏ နေအိမ်တွင် လက်ထပ်လိုက်ကြလေတော့သည်။

*

(၈)

“မာစယ်ဆိုတဲ့ လူကတော့ အလကားလူပါခင်ဗျာ။ အစိုးရအဖွဲ့ထက် ပိုပြီး သူက အရေးကြီးတယ်လို့ သူ့ကိုယ်သူ ထင်နေတဲ့လူ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရုံးတော်မှာ သူ ရင်ဆိုင်ရတော့မှာပါပဲ။ ရုံးတော်ရောက်ရင်လဲ သူ ရှုံးမှာပါ”

ဟု ဂျရယ်မီက ပြောသည်။ ဘေရွန်က စားပွဲကိုကျော်ပြီး သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ဆေးပြင်းလိပ်ကို ကောက်ယူရင်း ပြန်မေးသည်။

“သူ့ကို ထောင်ဒဏ် ဆယ်ရှစ်လ အပြစ်ပေးလိုက်ပြီးပြီ မဟုတ်လား။ ဒါဆိုရင် သူ့အနေနဲ့ အယူခံပိုင်ခွင့် ရှိရဦးမှာပေါ့”

“သူ့အယူခံကိုလဲ ပယ်ချလိုက်ပြီးပါပြီ။ သူ့အနေနဲ့ ဘာမှ လုပ်ပိုင်ခွင့် မရှိတော့ပါဘူး။ ပေးတဲ့အပြစ်ဒဏ်ကို ခံဖို့ပဲ ရှိပါတော့တယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ အတော်ဆိုးတာပဲ။ ဒီကိစ္စတွေဟာ အနေနဲ့အမြန် မောင့်ကို ပြန်ပတ်လာနိုင်တယ် ထင်တယ်။ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ပြင်ဖို့ အချိန်များ ရှိသေးရဲ့လား”

“ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ။ ခြောက်လကြာရင် ကိုယ်ပိုင်ခံဝန်ချုပ်နဲ့ အပြင်မှာ သူ နေပိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်။ ဒီလိုနေတဲ့အခါမှာ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေပြီး နေတတ်ထိုင်တတ်ဖို့လဲ လိုပါတယ်”

ဘေရွန်က သူ့ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှိုနေသည်။

“သူ့ကို ဘယ်လိုများ ထိခိုက်လာနိုင်တယ်လို့ မောင် ထင်သလဲ”

“သူ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်လို့လား ခင်ဗျာ။ သူ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေလဲ အနည်းနဲ့အများ ထိခိုက်နေပြီလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ တကယ်လို့ သူ့ရှေ့နေနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့မှာ အစီအစဉ် ရှိသေးတယ်ဆိုရင်တော့ ပါးပါးနပ်နပ်နေဖို့ လိုပါတယ်။ သူ့နာမည်ပျက်တွေကြောင့် ပြည်သူတွေက သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေမှာ ဖြစ်ပါတယ်”

“ဒီလိုကိုး”

ဘေရွန်သည် တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် စဉ်းစားနေသည်။ မာစယ် ပိုင်ဆိုင်သည့် ကင်ပီယန်အစွဲရေးလ် သဘောပို့ဆောင်ရေးကုမ္ပဏီကို အာမခံချက် ဆက်လက် မပေးတော့ရန်လည်း သူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ထိုသို့ အာမခံချက်ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းလိုက်မည်ဆိုလျှင် မာစယ်သည် ထိုကုမ္ပဏီကို ရောင်းချပစ်ရတော့မည်။ ကုမ္ပဏီက အခြေခိုင်နေပြီးဖြစ်သောကြောင့် အစွဲရေးလ်တို့ အနေဖြင့်လည်း လက်ပြောင်းယူပြီး မဝယ်ယူနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ လိုသည့်ငွေကို ဘဏ်တိုက်မှ ထုတ်ချေးဖို့သာ လိုသည်။ ထိုအကြောင်းများကို စဉ်းစားရင်း ဘေရွန်က ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖွာရိုက်နေသည်။

“မက်အာသာကို စစ်မြေပြင်က ပြန်ခေါ်လိုက်တာတော့ မောင့်ကို သမ္မတကြီးဟာ အင်မတန် သတ္တိကောင်းပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ သမ္မတကြီးအနေနဲ့ ဒီလိုလုပ်ဖို့ကလွဲပြီး တခြား ဘာမှလုပ်စရာမရှိတော့ပါဘူး ခင်ဗျာ။ ကိုရီးယားစစ်မြေပြင်မှာ မက်အာသာ ထင်တိုင်းလုပ်နေတာကို ခွင့်ပြုပြီး လက်ပိုက်ကြည့်နေမယ်ဆိုရင် နောက်ထပ် ကမ္ဘာစစ်ကြီးတစ်ခုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရင်ဆိုင်ကြရတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်”

“စစ်ရေးစစ်ရာနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ သူတို့ စိတ်ဓာတ်တွေဟာ တစ်မျိုးပါပဲ။ မောင်တို့ရဲ့ မက်အာသာနဲ့ ကျုပ်တို့ ဒီဂေါဟာ အင်မတန် တူပါတယ်။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ အင်မတန် အထင်ကြီးကြတဲ့လူတွေ”

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ ဂျရယ်မီက ရယ်သည်။

“ဦးတို့အနေနဲ့ ဒီဂေါကို ပ,ထုတ်လိုက်ဖို့ ကောင်းပါပြီ။ သူ့ပါတီကလဲ ဘယ်လောက်မှ အင်အားရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“သူ့ပါတီကတော့ ရယ်စရာကောင်းပါတယ် မောင်ရယ်။ နှစ်သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ပျောက်သွားမယ့် ပါတီပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီဂေါကတော့ ပျောက်သွားမှာ မဟုတ်သေးဘူး။ မောင်တို့ မက်အာသာလို မှေးမှိန်သွားမယ့် လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“သူ့ပါတီ မရှိတော့ဘဲနဲ့ သူ ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“အခါအခွင့်ကို သူ စောင့်နေဦးမှာပေါ့။ မောင် သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ကျုပ်တို့ ပြင်သစ်လူမျိုးတွေဟာ မောင်တို့ အမေရိကန်လူမျိုးတွေနဲ့တူတာ မဟုတ်ဘူး။ နိုင်ငံရေးပါတီတွေကလဲ ပွစာကျဲနေတာ မဟုတ်လား။ ပြင်သစ်နိုင်ငံသားတစ်ယောက်မှာ နိုင်ငံရေးပါတီတစ်ခုစီ ရှိတယ်လို့တောင်မှ အသရော်ခံရသေးတယ်။ ပါတီတွေ ဒါလောက်များနေတဲ့အတွက် အမြဲတမ်း ညွန့်ပေါင်းအစိုးရအဖွဲ့သစ် တက်နေရမယ်ဆိုတာကိုလဲ ဒီဂေါ သိတယ်။ အဲဒီလို ညွန့်ပေါင်းအစိုးရဖွဲ့တိုင်း သူ့အဖို့တော့ အခွင့်အလမ်းဟာ အမြဲတမ်း ပေါ်နေမှာပဲ။ သူ အာဏာပြန်ရလာပြီဆိုရင် ပြင်သစ်နိုင်ငံတော်ကြီးတော့ ပျက်စီးပါပြီ မောင်ရာ”

“ပြည်သူတွေကတော့ ဒါမျိုးကို လက်မခံမှာ သေချာပါတယ်”

ဘေရွန်က ပြုံးနေသည်။

“အဲဒီလို အတွက်မှားကြတာတွေ ပါတာပေါ့ မောင်ရယ်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိပ်ကို အထင်ကြီးတတ်ကြတယ်။ တကယ်ကျတော့လဲ ကျုပ်တို့ ပြင်သစ်ပြည်သူတွေဟာ အာဏာရှိတဲ့သူရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ ဝပ်စင်းသွားကြတာပါပဲ။ အမှန်တော့ ကျုပ်တို့ပြည်သူတွေ တော်လှန်ရေးကို ဆင်နွှဲဖို့လိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့အားလုံး မျက်စိမှိတ်ပြီး ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ကို ကြွက်မီးတန်း လိုက်နေကြတာပဲ။ ဒီလိုနည်းနဲ့ နပိုလီယန် အာဏာသက်တမ်းရှည်ခဲ့တယ်။ ဒီဂေါလဲ သက်တမ်းရှည်ဦးမှာပဲ”

“ဒီဂေါဟာ ရှင်ဘုရင် ဖြစ်ချင်နေတယ်လို့တော့ ဦးက မထင်ပါဘူး” ဂျရယ်မီက ရယ်သည်။

“ဘယ်သူသိနိုင်မှာလဲ။ ဒီဂေါပဲ သိမှာပေါ့။ ဘယ်သူ့ကိုမှ သူ ပြောမပြဘူးမဟုတ်လား။ သူ့ဟာသူတော့ ဘာဖြစ်ချင်နေတယ်ဆိုတာ သိရမှာပေါ့။ သူ အာဏာပြန်ရလာတဲ့အခါမှာ သူဟာ အစိုးရ မဟုတ်ဘူး။ သူ့စိတ်ကြိုက်ကို သူလုပ်တဲ့ ရှင်ဘုရင်လို အစားမျိုးပဲဖြစ်မယ်။ ပြင်သစ်နိုင်ငံအနေနဲ့ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာကို ကိုယ်ထိန်းချင်သပဆိုရင် သူတို့လို လူမျိုးတွေကို ဆန့်ကျင်ဖို့ပဲ ရှိတယ်”

ဂျရယ်မီ ပြန်သွားသောအခါ ဘေရွန်သည် စိတ်ပင်ပန်းစွာဖြင့် ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ရင်း မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားမိသည်။ နောက် တစ်နှစ်လောက်ဆိုလျှင် ရောဘတ်သည် လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း အားလုံးတို့ကို ကိုင်တွယ်အုပ်ချုပ် သွားနိုင်တော့မည် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါတွင် မိမိလည်း အနားယူနိုင်ပေတော့မည်။ သူ ထမ်းဆောင်နေရသည့် တာဝန်တွေက များပြားလွန်းသောကြောင့် အာရုံစိုက်ရသည်မှာ ပင်ပန်းလွန်းလှသည်။

ဂျရယ်မီ အကြောင်းကိုလည်း သူ စဉ်းစားနေမိသည်။ ဂျရယ်မီကို သူ သဘောကျသည်။ ပွင့်လင်းသည်။ ထက်မြက်သည်။ သည်လို သူငယ်မျိုးနှင့်သာလျှင် ကာရိုလင်း လက်ထပ်သင့်သည်။ သို့သော်လည်း ကာရိုလင်းသည် သူ့အဖေနှင့်မှ သွားပြီး ကြိုက်ရသည်မှာ ထူးဆန်းနေသည်။ သို့သော်လည်း အဖေသည် သားနှင့်တူသူ ဖြစ်သောကြောင့်လည်း ထိုအဖေကို ကာရိုလင်း ကြိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သည်လိုဆိုတော့လည်း ထူးဆန်းသည်ဟု မဆိုသာပေ။

ဂျရယ်မီသည် ဂျာမန်အမျိုးသမီးနှင့် ယနေ့တိုင် တွဲနေသေးသည့်အကြောင်းကိုလည်း သူ စဉ်းစားနေမိပြန်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ကြတော့မည်ဟုလည်း ပြောဆိုနေခဲ့ကြသည်။ သို့သော်လည်း ယခုတိုင် သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ဖြစ်ကြသေး။

ထိုအကြောင်းကို စဉ်းစားမိရင်း အကြံတစ်ခု ရလာသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်ကို မတ်မတ်ထိုင်ကာ တယ်လီဖုန်းကို လှမ်းကိုင်သည်။ ခဏတော့ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေသေးသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ အဖေနှင့် ချစ်ကြိုက်ခဲ့ဖူးသည့် မိန်းကလေးကို သားဖြစ်သူက လက်ထပ်ယူသည့် အဖြစ်အပျက်မျိုးသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ယခု ပထမဆုံးအကြိမ် မဖြစ်နိုင်ပေ။

တယ်လီဖုန်း ပြန်ထူးသူမှာ ဒယ်နီစွန်ဒီ ဖြစ်သည်။ စနေနေ့ညတွင် ဂျရယ်မီကို ဖိတ်ပြီး ညစာကျွေးရန် ဘေရွန်က ပြောလိုက်သည်။

+

မာလင်း စိတ်တိုနေသည်။ သူ့အမူအရာများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဂျရယ်မီက သိပြီးဖြစ်သည်။ မော်တော်ကားနှင့် ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာကြရင်း ဂျရယ်မီက မာလင်းကို နှစ်ကြိမ်လောက် အကဲခတ်ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း မာလင်းက သူနှင့် မျက်လုံးချင်းမဆိုင်မိအောင် မျက်နှာကို လွှဲသွားလေ့ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ဟိုတယ်ရှိ သူတို့အခန်းသို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း မာလင်း၏ ဒေါသအိုးကြီး ပေါက်ကွဲလေတော့သည်။

“အလကားဟာတွေ၊ တော်ပြီ။ ဘယ်တော့မှ သူနဲ့ မျက်နှာချင်း ပြန်မဆိုင်တော့ဘူး”

မာလင်းက သူ့လက်ကိုင်အိတ်ကို အခန်းတစ်ဖက်သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်ရင်း ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဒီနေ့ ညစာစားပွဲကလေးက အင်မတန် အဆင်ပြေတယ်လို့ ကိုယ် ထင်ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် ရှင်ဟာ ကျွန်မ ထင်ထားတာထက်တောင် ပိုပြီး မိုက်မဲနေပါသေးသလား။ ဘေရွန် ဘာတွေ လုပ်နေတယ်ဆိုတာ ရှင် မမြင်ဘူးလား”

“မမြင်မိပါလား။ ပြောပြစမ်းပါဦး”

ဂျရယ်မီက မာလင်းကို ပြန်ငေးစိုက်ကြည့်နေရင်း မေးသည်။

“သူ့သမီးကို ရှင့်ရဲ့ရင်ခွင်ထဲ ထိုးထည့်နေတာ မမြင်ဘူးလား။ တစ်ညလုံး ဟိုကိစ္စလဲ ကာရီလင်း၊ ဒီကိစ္စလဲ ကာရီလင်း၊ ကာရီလင်း မပါရင်ကို မပြီးနိုင်တော့ဘူး။ ရှင် မမြင်ဘူးလား”

“ကိုယ်တော့ သတိမထားမိပါဘူးကွာ။ မင်း အတွေးခေါင်နေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“အတွေးခေါင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မကို ဘယ်လိုဆက်ဆံကြတယ်ဆိုတာကော ရှင် မမြင်ဘူးလား။ ဧည့်ခံပွဲထဲမှာ ကျွန်မ ရှိမနေတဲ့အတိုင်းပဲ။ ရှင့်ကို စားပွဲထိပ်မှာ ကာရိုလင်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခိုင်းတယ်။ ကျွန်မကိုတော့ ဘေးမှာ ပ,ထုတ်ထားတယ်”

“ကဲ ... တော်ပါတော့ မာလင်းရယ်။ ကိုယ် သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ။ မင်းနဲ့ပြိုင်ပြီး ငြင်းမနေနိုင်တော့ဘူး။ နောက်ပြီးတော့ မင်း ပြောနေတာတွေကလဲ ရယ်စရာကောင်းပါတယ်။ ကာရိုလင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ” ဂျရယ်မီက နှမ်းနယ်သည့်လေသံနှင့် ပြောသည်။

“ဘယ်လောက် ရယ်စရာကောင်းသလဲ။ ကာရိုလင်းဟာ ရှင့်အဖေနဲ့ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ရှင်နဲ့ ဖြစ်ရင်ကော မကောင်းပေဘူးလားလို့ ဘေရွန်က စဉ်းစားမိမှာပေါ့။ ကာရိုလင်းနဲ့ ရှင့်အဖေ ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ကိစ္စကို လူတိုင်း သိတယ်”

ဂျရယ်မီ မျက်နှာ တင်းမာသွားသည်။

“ကဲ ... တော်တော့။ မင်းပြောတာတွေ လွန်လာပြီ။ ဒါလောက်ပြောရရင် တော်တော့”

သို့သော်လည်း မာလင်းသည် သူ့စိတ်ကိုသူ မထိန်းနိုင်တော့ချေ။

“သူတော်ကောင်းကြီးဟက်ဒ်လေ ပုံစံမျိုးနဲ့ ကျွန်မကို လာမလုပ်နဲ့။ ဒါမျိုးမရဘူး။ ရှင်နဲ့ ပေါင်းလာတာ ကြာပြီ။ ရှင့်တစ်မိသားစုလုံးအကြောင်းကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ရှင့်အစ်ကို မယားငယ်ယူထားတာလဲ ကျွန်မသိတယ်။ အသံတိတ်ခေတ်က ရှပ်ရှင်မင်းသမီး တစ်ယောက်ကိုလဲ ရှင့်အဖေ ကနေထွက်တိုင်အောင် ငွေကြေး ထောက်ပံ့ပေးနေရတာလားလဲ သိတယ်။ ရှင့်ညီ ကေဗင်ဟာ မိန်းမလျာဖြစ်ပြီး ကောင်လေးတွေနဲ့ တွဲနေတာလဲ သိတယ်။ ရှင့်နမတွေ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို ...”

မာလင်းအသံသည် ထိုနေရာမှာပင် ပျောက်သွားတော့သည်။ ဂျရယ်မီက မာလင်း၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်ပြီး လှုပ်ခါပစ်လိုက်သည်။

“တော်တော့ ... တော်တော့ ... တော်တော့”

သူ့ကို ဂျရယ်မီ လွှတ်လိုက်သောအခါ မာလင်း ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ကိုယ်သူ လဲကျမသွားအောင် ပြန်ထိန်းနေရသည်။ ပြီးတော့ နီးရာကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ သူ့ကိုလည်း မော့ကြည့်နေသည်။ ရင်ဘတ်ကလည်း နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဖြစ်နေသည်။

“ဖရစ်က ကျွန်မကို ရိုက်နှက်ညှင်းပန်းခဲ့သလို ရှင်ကလဲ ကျွန်မကို နှိပ်စက်ဦးမလို့လား” ဟုလည်း ငေါ့တော့တော့ ပြန်ပြောသည်။

ဂျရယ်မီက သူ့ကို ခဏကြာအောင် ငေးကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ သူ့ခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာ ခါယမ်းသည်။

“ဒါမျိုးကိုမှ မင်း ကြိုက်တာမဟုတ်လား။ ဒီလိုလုပ်မှ မင်း ကျေနပ်မှာမဟုတ်လား။ မင်းလို ဂျာမန်မတစ်ယောက်အဖို့ ဒီနည်းနဲ့ ပြစ်ဒဏ်ခတ်မှ မင်းတို့ စိတ်ချမ်းသာတာ မဟုတ်လား”

မာလင်း၏နှုတ်ခမ်းများ တွန့်လိမ်သွားသည်။

“ကျွန်မက ကာရိုလင်းမှ မဟုတ်ဘဲကိုးရှင့်။ ပထမဆုံး အဖေလုပ်သူရဲ့ အကြိုက်ကိုလိုက်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ သားလုပ်သူရဲ့ အကြိုက်ကို လိုက်ဦးမယ်။ ပြင်သစ်မတွေဟာ ဘယ်လိုဟာမျိုးတွေဖြစ်ကြောင်း ကျုပ် ကောင်းကောင်း သိပါတယ်တော်။ ကျုပ်တို့ ဂျာမန်စစ်သားတွေ သူတို့တိုင်းပြည်ထဲရောက်တုန်းက စစ်သားတွေနောက်ကို တမ်းတမ်းစွဲလိုက်နေတဲ့ ဟာမတွေ”

“အဖြစ်အပျက်အမှန်တွေကို ရောမပစ်လိုက်စမ်းပါနဲ့ကွာ။ ငါကြားဖူးတာကတော့ မင်းတို့ ဂျာမန်မတွေက ရုရှားစစ်သားတွေနောက်ကို တတမ်းတမ်း လိုက်ခဲ့ကြတယ်။ နောက် တို့ အမေရိကန်စစ်သားတွေရောက်ပြန်တော့ အမေရိကန်တွေနောက်ကို လိုက်တယ်ဆိုတာပဲ ကြားဖူးပါတယ်”

“ရှင် ယုံသလား။ ရှင်နောက်ကို ကျွန်မက လိုက်နေတယ်လို့ ရှင် ဆိုလိုတာလား”

ဂျရယ်မီက အေးတိအေးစက် ပြုံးသည်။

“တခြား ဘယ်ဟာကိုများ ယုံရဦးမှာလဲ။ မင်း မှတ်မိသေးသလား။ ငါ့ကို လှမ်းခေါ်တာ မင်းလေ”

*

(၉)

သမ္မတကြီး၏ အတွင်းဝန်သည် သူ့ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဂျရယ်မီ ဝင်လာသောအခါ ထိုင်ရာမှ ထပြီး ဆီးကြို နှုတ်ဆက်သည်။

“ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အမတ်မင်း” ဟုလည်း ပြုံးရွှင်စွာ လက်ကမ်းပေးရင်း ပြောသည်။

သူ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပုံမှာလည်း လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲရှိသည်။ မိမိကို အမတ်မင်းဟု ခေါ်လိုက်သည့်အတွက် ဂျရယ်မီက မည်သို့မျှ ထူးခြားပုံကို မပြု။ မိမိသည် ကွန်ဂရက်လွှတ်တော်အမတ် မဟုတ်တော့ကြောင်းကို အတွင်းဝန်လည်း သိရှိပြီး ဖြစ်သည်။

“ထိုင်ပါခင်ဗျာ” ဟု အတွင်းဝန်က ပြောသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကုလားထိုင်မှာ ပြန်ထိုင်သည်။ ဂျရယ်မီဘက်သို့ ဆေးပြင်းလိပ်ဘူးကို တွန်းပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ ဆေးပြင်းလိပ်က ကျွန်တော့်အတွက် ပြင်းလို့ပါ”

ဂျရယ်မီက စီးကရက်ဘူးကိုသာ ထုတ်ယူသည်။

အတွင်းဝန်ကလည်း သူတို့ပြောဆိုရမည့်အကြောင်းကို စတင်၍ တိုက်ရိုက်ပင် ပြောသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့စာတွေကို သမ္မတကြီးက စိတ်ဝင်တစားဖတ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားဖော်ပြတဲ့ အချက်ပေါင်းများစွာဟာလဲ မှန်ကန်တယ်လို့ သမ္မတကြီးက ဆိုပါတယ်။ ခင်ဗျားကို ချီးကျူးကြောင်းလဲ ပြောပြဖို့ မှာထားပါတယ်”

ဂျရယ်မီက ခေါင်းညိတ်ရုံသာ ညိတ်ပြသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်းကား မပြု။

“နိုင်ငံခြားရေးဌာနမှာ ခင်ဗျားကို ခန့်ထားဖို့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့လဲ ကျွန်တော်တို့ အချိန်ယူပြီး ဆွေးနွေးကြပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဒီအချိန်ဟာ ခင်ဗျားကို ခန့်ထားရမယ့်အချိန် မဟုတ်သေးကြောင်း သမ္မတကြီးက အဆုံးအဖြတ်ပေးပါတယ်”

“ဟုတ်သလား။ အထက်လွှတ်တော် အမတ်ကြီးက ပြောတော့ ဒီကိစ္စဟာ ပြီးသလောက်ဖြစ်နေပြီလို့ ဆိုပါလား”

အတွင်းဝန်က ပြုံးသည်။

“အထက်လွှတ်တော်အမတ်မင်း အဓိပ္ပာယ် အကောက်လွဲလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ သူက အသက်လဲ ငယ်သေးတယ်မဟုတ်လား။ ရည်မှန်းချက်ကလဲ သိပ်ကြီးတော့ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အဓိပ္ပာယ် အကောက်လွဲသွားတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ဪ ... ဒီလိုလား”

ဂျရယ်မီ၏လေသံကလည်း ခံစားချက် ကင်းမဲ့နေသလို ရှိသည်။ အထက်လွှတ်တော်အမတ်သည် အသက်ငယ်သည်ဆိုခြင်းမှာ မှန်သည်။ သို့သော်လည်း နိုင်ငံရေးနှင့်ပတ်သက်၍ နိုင်ငံရေးပါးမဝသူတစ်ယောက် မဟုတ်။ နိုင်ငံရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ ပုခက်တွင်း၌ နို့စို့သည့်အရွယ်ကတည်းက သင်ကြားပြသထားခြင်း ခံခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သည်လို ကိစ္စမျိုးနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သူ အဓိပ္ပာယ် အကောက်လွဲစရာ အကြောင်းမရှိ။

“ဒီနှစ်ဟာလဲ သမ္မတရွေးကောက်ပွဲနှစ် ဖြစ်ပါတယ်။ အသစ်တက်လာမယ့် သမ္မတအသစ်က ခင်ဗျားကို ရာထူးကများ ထွက်ခိုင်းမယ်ဆိုရင် ပြဿနာတွေ ရှုပ်ကုန်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် အခုလိုအချိန်မျိုးမှာ ကြားဖြတ်ခန့်ထားတာမျိုးကို မလုပ်သင့်ဘူးလို့ ကျွန်တော်တို့ သဘောရပါတယ်”

အတွင်းဝန်က လေသံမှန်မှန်ဖြင့် အေးအေးသက်သာ ဆက်ပြောနေသည်။

“သမ္မတကြီးကရော ဒီအတိုင်းပဲ သဘောရသလား”

အတွင်းဝန်၏ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်တို့ မြင့်တက်သွားသည်။ သူသည် မေးခွန်းအထုတ်ခံရသည်ကို နှစ်သက်သည့်လူစားမျိုး မဟုတ်ပေ။ ပြီးတော့မှ အေးတိအေးစက် ပြန်ပြောသည်။

“ဒီအတိုင်း သဘောထားပါတယ်ဗျာ”

+

“ကိုင်း ... ဘယ်လိုလဲ အမတ်မင်း”

အထက်လွှတ်တော်အမတ်က ဂျရယ်မီကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။ သူ့ရုံးသို့ ဂျရယ်မီ ရောက်လာမည်ဟုလည်း သူ မှန်းဆထားပြီး ဖြစ်သည်။

“ကိုင်း ... ဘယ်လိုလဲ ဆီးနိတ်တာကြီး” ဂျရယ်မီကလည်း သူ့ကိုပြန်ကြည့်ရင်း မေးသည်။

“ဂျရယ်မီ ကျုပ်တို့တော့ အဆော်ခံလိုက်ရပြီ”

“ခင်ဗျား သိထားပြီးသားလား”

“ဒီနေ့မနက်ပဲ သိတယ်။ အိမ်ဖြူတော်က ကြားတာ။ အဘိုးကြီးက ကျုပ်ကို တိုက်ရိုက် တယ်လီဖုန်းဆက်ပြောတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ မတားတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ သမ္မတရဲ့ အတွင်းဝန်နဲ့ သွားတွေ့ခိုင်းတာလဲ”

အထက်လွှတ်တော်အမတ်က ပြုံးသည်။ သူ့မျက်နှာ ပြန်တည်သွားသည်။

“ကျုပ် ကတိပေးထားတဲ့အတိုင်း မလုပ်ဘူးလို့ ခင်ဗျား ထင်မှာစိုးလို့ပါဗျာ။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် အဖြေမှန်ကို သိစေချင်လို့”

“ကျွန်တော် ဒီလို မထင်တတ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား သိပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို အလုပ်မပေးနိုင်တာလဲလို့ စဉ်းစားနေမိတယ်” ဟု ဂျရယ်မီက ပြောသည်။

“ကျုပ်ကတော့ မစဉ်းစားတော့ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ကျုပ် သိနေပြီး။ ဒီကိစ္စက အဘိုးကြီးနဲ့လဲ မဆိုင်ဘူး။ အစိုးရအဖွဲ့နဲ့လဲ မဆိုင်ဘူး။ ဖြစ်နိုင်စရာအကြောင်းတစ်ခုပဲ ရှိတယ်”

“ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေကြီး သမ္မတရဲ့ အတွင်းဝန်လား”

အထက်လွှတ်တော်အမတ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဘာအကြောင်းရှိသလဲဗျာ။ သူနဲ့ကျွန်တော် အဆင်ပြေနေသားပဲ”

“ဟားဗက်တက္ကသိုလ်ကျောင်းထွက်တွေကို သူ သိပ်သဘောမကျဘူးလို့ ထင်တယ်။ သူတို့က ယေးလ်တက္ကသိုလ်ကျောင်းထွက်တွေ မဟုတ်လား။ ကျုပ် စိတ်မကောင်းပါဘူး ဂျရယ်မီ”

အထက်လွှတ်တော်အမတ်က စိတ်မကောင်းသည့်အမှုအရာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“အရေးမကြီးပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က မှန်မှန်ကန်ကန် ကြိုးစားကြည့်ကြတာပဲ” ဂျရယ်မီကလည်း ပခုံးများကို တွန့်ပြရင်း ပြန်ပြောသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား အစီအစဉ် ဘာရှိသလဲ”

“မပြောတတ်သေးဘူး။ အဲဒီလောက်အထိ ကျွန်တော် ကြိုစဉ်းစားမထားခဲ့ဘူး”

“ပါတီညီလာခံကိုကော လာတက်ဦးမလား”

“အိုက်စင်ဟောင်ဝါ အရွေးခံဖို့ကိုရော သူတို့ တိုက်တွန်းကြမယ်လို့ ထင်သလား” ဟု ဂျရယ်မီက မေးသည်။

“သူတို့ သိပ်ပြီး ကြိုးစားရလိမ့်မယ်လို့တော့ ကျုပ် မထင်ဘူး။ ဒီရွေးကောက်ပွဲမှာ သူတို့ နိုင်ချင်သပဆိုရင် အိုက်စင်ဟောင်ဝါနဲ့တင် တိုက်ရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ်။ အိုက်စင်ဟောင်ဝါကို တိုက်ဖို့ဆိုတာ သိပ်လွယ်မှာမဟုတ်ဘူး” ဟု ဂျရယ်မီကလည်း ပြန်ပြောသည်။

“ကျုပ်လဲ ဒီလိုပဲ ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် စတီဗင်ဆင် အနိုင်ရရေးကို လုပ်ကြရမယ်။ ခင်ဗျားလဲ ကွန်ဂရက်လွှတ်တော်အမတ်နေရာ ပြန်ပြီး အရွေးခံဖို့ အချိန်နောက်မကျသေးဘူး”

အထက်လွှတ်တော်အမတ်၏စကားကို ကြားသောအခါ ဂျရယ်မီက ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ တော်ပါပြီ။ နိုင်ငံရေးဟာ ကျွန်တော့်အလုပ်မဟုတ်ဘူး။ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်ဟာ အပျော်ထမ်းနိုင်ငံရေးသမားသက်သက်ပါပဲ။ နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်းကို ခင်ဗျားတို့လို နိုင်ငံရေးသမားစစ်စစ်တွေပဲ ဆက်လုပ်ကြပါတော့”

“တကယ်လို့ ရီပတ်ဘလီကင်ပါတီက အနိုင်ရသွားမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားအတွက် ကျွန်တော် ဘာမှ လုပ်ပေးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။ ကိစ္စ မရှိပါဘူး”

အထက်လွှတ်တော်အမတ်က ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ကောင်းပြီလေ။ ခင်ဗျား တစ်ခုခုကိုများ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီဆိုရင် ကျုပ် သိပါရစေနော်။ အခု အလုပ်ကိစ္စထက် ပိုပြီးတော့ ကူညီနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ဂျရယ်မီကလည်း ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“စိတ်ချပါ။ တစ်ခုခုဆုံးဖြတ်ရင် ပြောမှာပေါ့။ တစ်ခုခုကိုလုပ်ဖို့ အမြန်ဆုံးလဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ချရတော့မယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ကျွန်တော့်အဘိုးကြီးနဲ့ မလွယ်ဘူး”

ဂျရယ်မီ၏စကားကို ကြားသောအခါ အထက်လွှတ်တော်အမတ်က ပြုံးသည်။

“ခင်ဗျားဆိုလိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်မှာလဲ အဖေရှိနေတာ မဟုတ်လား”

+

ဂျရယ်မီ သတင်းစာဆရာဖြစ်လာဖို့ အကြောင်းဆိုက်လာသည်။ အမှန်ကတော့ သတင်းစာထုတ်ဝေသူက သူ့အဖေနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံရာမှ အဖေကြောင့် သည်ဘဝရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သတင်းစာထုတ်ဝေသူနှင့် ဂျရယ်မီတို့နှစ်ယောက် ဟိုတယ်မှာချိန်းပြီး ဆုံကြသည်။

“ဟိုတစ်ညတုန်းက မောင့်အဖေနဲ့ ကျုပ် ညစာအတူစားခဲ့ပါတယ်။ နိုင်ငံရေးအကြောင်း ပြောကြရာကနေပြီး ပြင်သစ်နိုင်ငံရေးအကြောင်းကို ရောက်သွားတယ်။ မောင့်အဖေက မောင် မကြာခင် ရေးထားတဲ့စာတွေ ကျုပ်ကို ထုတ်ပြတယ်။ တစ်စောင်ဖတ်ကြည့်တယ်။ သိပ်ကို စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ နောက်တစ်စောင် ဖတ်ကြည့်တယ်။ ပြီး နောက်တစ်စောင့် ထပ်ဖတ်ပြန်တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ မောင်ရေးထားတာတွေ တစ်ညလောက် ငှားလိုက်ဖို့ မောင့်အဖေဆီက ကျုပ် ငှားခဲ့တယ်။ အဲဒီညက မနက်သုံးနာရီအထိ ထိုင်ဖတ်နေတယ်။ စာအုပ်တစ်အုပ်ရေးဖို့ စုဆောင်းထားတာတွေလို့ ကျုပ် ထင်တယ်။ မောင်ဟာ ကောင်းကောင်း စာရေးနိုင်တာပဲ။ သေသေချာချာ ဖတ်ကြည့်တော့မှ ဒါတွေဟာ စာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့ မသင့်လျော်ကြောင်း သတိပြုမိတော့တယ်။ လတ်တလော ပြဿနာတွေကို မောင် မြင်သလို ရေးထားတာတွေပဲ။ တကယ်တော့ သတင်းစာတစ်စောင်အတွက် ဆောင်းပါးကောင်းတွေ ဖြစ်နေတယ်။ သတင်းစာမှာ ပင်တိုင်ဆောင်ပါးရှင် အဖြစ်နဲ့ တာဝန်ယူဖို့ မောင် စိတ်ဝင်စားသလား”

သတင်းစာထုတ်ဝေသူက ဂျရယ်မီကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပြီး မေးသည်။

“ကျွန်တော်လဲ မပြောတတ်တော့ဘူး။ နေ့တိုင်း ရေးရမှာလား။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ စာရေးဆရာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ခင်ဗျား သိပါတယ်”

“ဘယ်သူကရော စာရေးဆရာ ဟုတ်လို့လဲ။ တစ်ချိန်က သာမန်စစ်သားလေးတစ်ယောက်ဟာလဲ တစ်နေ့သောအခါမှာ အလွန်နာမည်ကျော်ကြားတဲ့ စာရေးဆရာ ဖြစ်လာနိုင်တာပဲ။ အခု မောင် ရေးထားတာတွေကို ဖတ်ကြည့်ရတဲ့အခါမှာ ပင်တိုင်ဆောင်းပါးရှင် ဖြစ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ မောင့်မှာ ရှိနေကြောင်း သိရတယ်။ မောင်ရေးပုံဟာ အင်မတန်ရိုးသားပြီး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ရေးထားတာပဲ”

ဂျရယ်မီက ရယ်သည်။

“ရိုးရိုး ရေးတာသာ ကြိုက်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား ရွေးလိုက်တာ မှန်သွားပြီဗျ်။”

“ဒီလိုဆိုရင် ဒီကိစ္စကို မောင် စဉ်းစားမလား”

“စဉ်းစားမယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ဘာအကြောင်းတွေ ရေးရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိဖို့ကလဲ လိုသေးတယ်”

“သမ္မတရွေးကောက်ပွဲနီးလို့ ပါတီညီလာခံတွေ လုပ်ကြတော့မယ်လေ။ သူတို့နဲ့ မောင် သွားတွေ့ဖို့ လိုတာပေါ့။ ပြီးတော့ သူတို့အကြောင်းတွေ နမူနာရေးပြီး ကျုပ်ဆီကိုသာ ပို့ပေးစမ်းပါ။ သတင်းစာထဲမှာထည့်ဖို့ မလိုပါဘူး။ မင်း သဘောပေါက်တယ်မဟုတ်လား။ အရေးအသားကို ကြည့်ဖို့၊ နောက်ပြီးတော့ မောင် ရေးပုံ၊ သားပုံ၊ ချဉ်းကပ်ပုံတွေဟာ မှန်ကန်ရဲ့လားဆိုတာကို အကဲခတ်ကြည့်ဖို့လောက်ပါပဲ”

ဂျရယ်မီကလည်း စိတ်ဝင်စားလာသည်။

“ကြိုးစားကြည့်ဦးမယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တော့ မသေချာဘူး”

သို့သော်လည်း သူတို့တွက်သည်မှာ များစွာ မှားယွင်းသွားတော့သည်။ ဂျရယ်မီက အစမ်းသဘောဖြင့် ဆောင်းပါးတစ်စောင် နမူနာ ရေးပေးလိုက်သည်။ ထိုဆောင်းပါးစာမူကို ဖတ်ကြည့်ပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း

သတင်းစာထုတ်ဝေသူက ဂျရယ်မီထံသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည်။ ထိုဆောင်းပါးကို သတင်းစာတွင် အသုံးပြုတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။

ပါတီညီလာခံ စသည့်နေ့မှာပင် ဂျရယ်မီ၏ဆောင်းပါးပါသော သတင်းစာသည် တစ်ပြည်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားပြီး ဂယက်ရိုက်လေတော့သည်။

ထိုနေ့မှစ၍ တစ်နှစ်အတွင်းမှာပင် တစ်ပြည်လုံးရှိ သတင်းစာပေါင်း နှစ်ရာကျော်တို့က ဂျရယ်မီ၏ ဆောင်းပါးများကို တစ်ပတ်လျှင် သုံးကြိမ်ကျ မှန်မှန်ကြီးဖော်ပြလျက် ရှိကြချေပြီ။

+

ဥရောပတိုက်အတွက် သီးသန့်ရိုက်နှိပ်ပေးသော နယူးယောက်တိုင်းသတင်းစာပါ ဂျရယ်မီ၏ဆောင်းပါးကို ပါရီမြို့ရှိ ဘေရွန်ဒီကျိုင်းက ဖတ်ကြည့်နေသည်။ သူဖတ်ပြီးသောအခါ ကာရိုလင်းဘက်သို့ သတင်းစာကို တွန်းပေးလိုက်သည်။

“ဒီဆောင်းပါး သမီး ဖတ်ပြီးပြီလား”

ကာရိုလင်းက နံနက်စာစားနေရင်းမှ သတင်းစာကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဖတ်ပြီးပြီ ဖေဖေ။ သိပ်တော်တာပဲ”

“သူဟာ အင်မတန် ထက်မြက်တဲ့ သူငယ်”

“ဟုတ်တယ် ... သိပ်ကိုတော်တယ်” ကာရိုလင်းကလည်း ဝန်ခံသည်။

“ထူးတော့ အထူးသားကွ။ ဖေဖေတို့ ညစာခေါ်ကျွေးပြီးကတည်းက သူ့ဆီက ဘာသံမှ မကြားတော့ဘူး” ဟု ဘေရွန်က ပြောသည်။ သူ့မျက်ခုံးများကလည်း တွန့်နေသည်။

“နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ သူ့ပို့လိုက်တဲ့ နှင်းဆီပန်းခြင်းကြီးတစ်ခြင်း ဒယ်နီစွန်ဒီဆီကို ရောက်လာတယ်။ ဖေဖေကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြလိုက်ဖို့လဲ စာလေးတစ်စောင် ရေးထည့်လိုက်သေးတယ်”

“မဟုတ်ဘူးလေ။ ဖေဖေဆိုလိုတာက သမီးဆီကို သူ တယ်လီဖုန်းကလေးမှ ဆက်ဖော်မရတာကို ပြောတာပါ။ ဆက်ရော ဆက်သေးသလား”

“မဆက်ပါဘူး ဖေဖေ”

ကာရိုလင်းက ပြုံးသည်။ ဖေဖေအဖြစ်က သနားစရာကောင်းသည်ဟုလည်း သူ တွေးမိသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘာရှိနေသည်ကို အခြားသူ တစ်စုံတစ်ယောက် မသိနိုင်ဟု ဖေဖေ ထင်မှတ်လေ့ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို စိတ်ကူးနေတိုင်း ဘေးလူကတော့ သိခဲ့စမြဲဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့အဖေကို စချင်သည့်စိတ်ကို သူ မျိုသိပ်ထားနိုင်တော့။

“ဘာကြောင့်လဲ ဖေဖေ။ သူက ကျွန်မကို တယ်လီဖုန်းဆက်ဖို့ အကြောင်းများ ရှိနေလို့လား” ဟုလည်း ဘာကိုမှမသိသည့် အမူအရာမျိုးဖြင့် ကာရိုလင်းက ပြန်မေးလိုက်သည်။

*

(၁၀)

“ထိပ်ထား၊ အောက်ထပ်မှာ ခေါင်းဆောင်ကြီး ရောက်နေပါတယ်။ ထိပ်ထားကို တွေ့ချင်လို့တဲ့”

အင်ပါရီ၏ပခုံးစွန်းကို လက်တစ်ဖက်က အသာအယာ လာကိုင်လှုပ်သည်။

အင်ပါရီက ခုတင်ပေါ်မှ ထထိုင်သည်။ သူ့ခေါင်းများ တထိန်းထိန်းမြည်အောင် ကိုက်ခဲ့နေသည်။ ပါးစပ်ထဲမှလည်း အရသာတစ်မျိုးကို ခံစားနေရသည်။ အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့်လည်း သူ့အခိုင်းအစေကို ပြန်ကြည့်သည်။

“ဖေဖေလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ထိပ်ထား။ သိပ်ကို အရေးကြီးနေတယ်လို့ ဆိုပါတယ်”

အခိုင်းအစေက ပြန်ပြောသည်။ ခုတင်တစ်ဖက်စွန်းမှာ အိပ်နေသည့် လူငယ်တစ်ယောက်ကိုလည်း မသိမသာ လှမ်းကြည့်သည်။ အင်ပါရီက သူ့ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်သည်။ တစ်ခုခုတော့ မှားပြန်ပြီဟုလည်း တွေးမိသည်။ သူ့အဖေသည် ယခုလို နံနက်စောစောအချိန်မျိုးတွင် မိမိထံသို့ လာရောက်ဖူးခြင်း မရှိ။

“အခု ဆင်းလာခဲ့မယ်လို့ ပြောလိုက်”

“ကောင်းပါပြီ ထိပ်ထား” အခိုင်းအစေက အခန်းအပြင်သို့ ခပ်မြန်မြန် ပြန်ထွက်သွားသည်။

“မင်း ဒီမှာပဲနေ။ သူ ပြန်သွားရင် ပြောမယ်” အင်ပါရိုက လူငယ်ဘက်သို့ လှည့်ပြောသည်။

လူငယ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထိုအခိုက် အိပ်ခန်းတံခါးက ပြုန်းခနဲ ပွင့်သွားသည်။ အခန်းတွင်းသို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးကိုယ်တိုင် ဝင်လာသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီး”

အင်ပါရို၏ ခုတင်ပေါ်မှ လူငယ်သည် ကြောက်လန့်တကြားအော်ရင်း ခုတင်အောက်သို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုနောက် ကိုယ်ကို မတ်မတ်ထားကာ သတိအနေအထားဖြင့် ရပ်နေသည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ထိုလူငယ်ကို လှည့်စောင်း၍မျှပင် မကြည့်ဘဲ အင်ပါရိုဆီသို့သာ တောက်လျှောက် တန်းသွားသည်။

“အခုချက်ချင်း မင်းနဲ့ စကားပြောစရာ ရှိတယ်”

အင်ပါရိုက တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေသော လူငယ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဂျော်ဂျီ၊ မင်း လုပ်နေပုံက လူမြင်မကောင်း သူမြင်မကောင်း ထွက်သွား” ဟုလည်း လှမ်းအော်ပြောသည်။

လူငယ်စစ်သားက သူ့အဝတ်အစားများကို ကောက်ယူကာ အခန်းအပြင်ဘက်သို့ အူယားဖားယား ပြေးထွက်သွားတော့သည်။ အိပ်ခန်းတံခါး ပိတ်သွားသောအခါ အင်ပါရိုက သူ့အဖေကို မော့ကြည့်သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ”

“မင်းယောက်ျား ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို မင်း သိပ်စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာ ဖေဖေ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ဒီနေ့ ပြန်ရောက်လာမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းလောက်ကိုတော့ ဖေဖေကို မင်း ပြောပြဖို့ကောင်းတယ်” ဟု ခေါင်းဆောင်ကြီးက ငေါ့သည့်အသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဒီနေ့ ပြန်ရောက်မယ် ...”

အင်ပါရိုလည်း မယုံကြည်နိုင်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဒီနေ့ ပြန်ရောက်မယ်”

အင်ပါရိုက မဲ့ပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ မသိဘူး။ ဒီတစ်ခါတော့ ဖေဖေဆင်ဆာအဖွဲ့က ကျွန်မ မဖတ်ရသေးခင် ဖေဖေဆီကို သူ့စာ အရင် ပို့လိုက်ပြီနဲ့တူတယ်”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။

“သူ ပြန်ရောက်လာမယ့်အကြောင်း မနေ့ကများ သိရမယ်ဆိုရင် သူ ပြန်မလာအောင် လှမ်းပြီး မတားလိုက်ရလား”

“မလာအောင် တားတော့ရော ဘာထူးမှာတဲ့လဲ ဖေဖေ။ ဖေဖေ ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ အနေးနဲ့အမြန် သူ သိမှာပဲ”

အင်ပါရိုက ခုတင်ပေါ်မှ အောက်သို့ ဆင်းရပ်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ဟာ တခြားနေ့တွေနဲ့ တူတာ မဟုတ်ဘူး”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက နောက်သို့ ပြန်လှည့်လာရင်း သူ့ချိုင်းအောက်မှ သတင်းစာခေါက်ကို အင်ပါရီဘက်သို့ လှမ်းပေးသည်။

“ကိုရီးယားစစ်ပွဲကနေပြီး သူ ပြန်ပြေးလာတဲ့အတွက် သူ့ကို စစ်ခုံရုံးတင်စစ်ဖို့ သတင်းစာတွေက မျက်နှာဖုံးမှာ မျက်နှာပြည့် ခေါင်းကြီးပိုင်းရေးပြီး တောင်းဆိုကုန်ကြပြီ။ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ကျဆင်းအောင် သူလုပ်တာပဲလို့ စွပ်စွဲကုန်ကြပြီ”

“ဒီလိုရေးမယ်ဆိုတာ ကြိုတင်ပြီး ဖေဖေ မသိရှာဘူးနော်”

အင်ပါရီက သတင်းစာခေါက်ကို ဖြန့်မကြည့်ဘဲ ပြန်ငဲ့သည်။

“ဒီအကြောင်းကို ဖေဖေ သိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ ဒီနေ့ ပြန်ရောက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာကို ဖေဖေမှ မသိတာ။ တကယ်လို့ သူ ပြန်ရောက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာကို သိရင် ဒီအကြောင်းတွေ နောက်မှ ရေးခိုင်းမှာပေါ့”

ခေါင်းဆောင်ကြီးကလည်း ဒေါသသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် အသုံးမကျတဲ့ ဖေဖေသူလျှို့ဝှက်ကို အပြစ်တင်ပါလား။ ကျွန်မကို ဘာမှ လာပြောနေစရာမလိုဘူး။ ကျွန်မ ကော်ဖီသောက်ချင်ပြီ။ ဖေဖေရော သောက်ဦးမလား”

အင်ပါရီက အစေခံခေါ်သည့် ခေါင်းလောင်းကြိုးကိုဆွဲရင်း တစ်ဆက်တည်း လှည့်မေးသည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကျွန်မ လေဆိပ်ကိုသွားပြီး သူ့ကိုကြိုမယ်။ သူ့ကို ကျွန်မ ရှင်းပြလိုက် ...”

“မင်း ဘာမှ ရှင်းပြစရာမလိုဘူး။ သူနဲ့လဲ မင်း မတွေ့ရဘူး”

“မတွေ့ရဘူး ...။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဟာ သူ့မယားပဲ။ သူပြန်လာတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မကြိုနေတာကို မတွေ့ရရင် လူတွေက ဘာပြောကြမလဲ။ ဘယ်လိုထင်ကြမလဲ”

“သူတို့ ဘာထင်ထင် ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး။ မင်းဟာ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့သမီး ဖြစ်တယ်။ သစ္စာဖောက်အဖြစ် အစွပ်စွဲခံနေတဲ့လူနဲ့ မင်း ဘာမှ ပတ်သက်စရာ မလိုဘူး” ဟု ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြန်အော်သည်။

“ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်ရတော့မှာလား”

အဘိုးကြီးက ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

“နောက်ဆုံးတော့ ဒီလိုနည်းမျိုးနဲ့ပဲ သူ့ကို ဖေဖေ ပ,ထုတ်မှာပါပဲ။ တစ်နေ့ကျရင် ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မျှော်လင့်ထားပြီးသားပါ။ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ပြီး ပျားရည်ဆမ်းခရီး သွားနေကြတုန်းက သူဟာ ဖေဖေအရိုက်အရာကို ခံမယ့်သူဖြစ်ကြောင်း သတင်းစာတွေက အတည့်အလင်းရေးခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်ကတည်းက တစ်နေ့ကျရင် ဒါမျိုး ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိခဲ့ပါတယ်”

အင်ပါရိုက လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောသည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူ့ကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မင်းကရော သူ့အပေါ်မှာ သစ္စာစောင့်ထိန်းလို့လား။ သူလဲ တခြားကို သွားရော မင်းအနားကို ပထမဆုံးကပ်လာတဲ့ အကောင်တွေကို ဆွဲအိပ်ပစ်လိုက်တာပဲ မဟုတ်လား”

“ကျွန်မဟာ ဖေဖေသမီးပဲလေ” အင်ပါရီက ပြုံးသည်။

အစေခံက ကော်ဖီယူပြီး ဝင်လာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြတ်သွားကြသည်။ အစေခံ ပြန်ထွက်သွားသည်။ အင်ပါရီ စားပွဲဆီသို့ လျှောက်လာပြီး သူ့အတွက် ကော်ဖီထည့်နေသည်။

“တခြားလူတွေကို သတ်ပစ်သလို သူ့ကိုတော့ ဖေဖေ မသတ်ပါဘူးနော်။ ဒါမျိုးကိုတော့ ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ဘူး”

“မင်းက လက်မခံနိုင်ဘူးလား။ မင်းက ဘာများ တတ်နိုင်လို့လဲ”

ထိုအမေးကြောင့် အင်ပါရီက ပြုံးပြန်သည်။

“ဒက်ခ်စ် ခရီးရှည်ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ အစီရင်ခံစာရှည်ကြီးတစ်စောင်ကို ကျွန်မ ရေးခဲ့တယ်။ အဲဒီအစီရင်ခံစာထဲမှာ ကျွန်မ သိထားသမျှ ဖေဖေ လုပ်ခဲ့တာတွေအားလုံး၊ ဖေဖေ သစ္စာဖောက်ခဲ့တာတွေအားလုံး၊ ဘယ်သူတွေအပေါ်မှာ ဖေဖေ အကောက်ကြံခဲ့တယ်ဆိုတာအားလုံး၊ တိုင်းပြည်ရဲ့ငွေတွေ ဖေဖေ ဗုန်းပြီးတော့ ဘယ်မှာသွားထားတယ်ဆိုတာတွေအားလုံး၊ ကျွန်မ ထည့်ရေးထားတယ်။ အဲဒီစာဟာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုထဲက ဘဏ်တိုက်တစ်ခုခုရဲ့ မီးခံသေတ္တာထဲကို ရောက်နေပြီ။ ဒက်ခ်စ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်မဖြစ်ဖြစ် အန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့ ကြုံလာရပြီဆိုရင် အဲဒီစာကိုဖောက်ပြီး ကမ္ဘာကို ကြေညာပေးဖို့လဲ ကျွန်မ မှာထားပြီးပြီ”

“မင်းပြောတာကို ငါက ယုံရမှာတဲ့လား။ ငါ မသိဘဲနဲ့ ဒီတိုင်းပြည်ထဲက ဘာပစ္စည်းများ နိုင်ငံခြားကို ရောက်သွားဖူးလို့လဲ”

အင်ပါရီက ပြုံးပြန်သည်။ ကျွန်မအကြောင်းတွေကို ဖေဖေ အားလုံးသိထားတယ်လို့ ကျွန်မက ထင်နေတာ။ ဒက်ခ်စ် ထွက်သွားပြီး ရက်သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်မ အတူတူနေခဲ့သေးတယ်လေ။ အဲဒီယောက်ျားဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဖေဖေ မမှတ်မိဘူးလား”

သူ့အဖေ၏မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားသည့် အမူအရာပေါ်လာသည်။ သို့သော်လည်း ထုတ်ဖော်မေးမြန်းခြင်းကား မပြု။

“မက်ဆီကိုမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီး သူတိုင်းပြည်ကိုပြန်သွားတဲ့ သံမှူးတစ်ယောက်လေ။ သူနဲ့အတူပေးလိုက်တာပေါ့။ အဲဒီ အစီရင်ခံစာကြီးအတွက် နောက်ဆက်တွဲတွေကိုလဲ အကြောင်းအားလျော်စွာ ကျွန်မ ရေးပို့ပါသေးတယ်။ သံတမန်အမှုထမ်းတွေနဲ့ပဲ ပို့ရတာပေါ့ ဖေဖေ။ သူတို့လိုချင်တာကို ကျွန်မက လိုက်လျောတော့ သူတို့ကလဲ ကျွန်မခိုင်းတာကို လုပ်ကြတာပေါ့”

အဘိုးကြီးသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ပြောကြားခြင်းမရှိဘဲ ငြိမ်နေသည်။ ခဏကြာတော့မှ သက်ပြင်းရှည် ချသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖေဖေ ဘာလုပ်ပေးစေချင်သလဲ”

အင်ပါရိုက သူ့ကော်ဖီခွက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ကုန်နေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်ကိုကိုင်းပြီး ကော်ဖီကရားကို လှမ်းဆွဲသည်။ သူ့အဝတ်အစားများက မသေမသပ် ဖြစ်နေသည်။

“သူ့ကို နိုင်ငံခြား ပြန်ပို့လိုက်ပါ။ နိုင်ငံခြားမှာနေပြီး ကျွန်မတို့တိုင်းပြည်အတွက် သူလုပ်ပေးနိုင်တာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ဒီတိုင်းပြည်ထဲကနေပြီး ပြည်ပကို သူ ရောက်သွားတာနဲ့တစ်ပြိုင်တည်း သူ့ကို ကျွန်မ ကွာရှင်းပြတ်စဲပစ်လိုက်ပါ့မယ်။ ဒါဆိုရင် သူ့အဖို့ ဘာအခွင့်အရေးမှ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ တိုင်းသူပြည်သားတွေက သဘောပေါက်သွားကြမှာပါ”

“ဒီလိုလုပ်ပေးရင် မင်းရဲ့ အစီရင်ခံစာအရှည်ကြီးကို ပြန်ယူပေးမှာလား”

အင်ပါရို ခေါင်းခါပြသည်။

“မယူပေးနိုင်ဘူး။ အဲဒီအစီရင်ခံစာကတော့ အခုရှိနေတဲ့နေရာမှာပဲ ဆက်ရှိနေလိမ့်မယ်။ ဒက်ခ်စ်နဲ့ ကျွန်မရဲ့ အသက်အာမခံစာချုပ်လို့ပဲ ဆိုပါတော့ ဖေဖေ”

+

ဒက်ခ်စ်နှင့်ဖက်ကက်တို့ လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ဆင်းလာကြသောအခါ စစ်သားသုံးယောက်က သတိအနေအထားဖြင့် ရပ်နေကြသည်။ ထို့နောက် အလယ်တွင်ရပ်နေသည့် စစ်ဗိုလ်က အလေးပြုသည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီး ဇနော့စ်လို့ ထင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်” ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီးကို ခေါင်းဆောင်ကြီးဆီကို ချက်ချင်းခေါ်လာဖို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို အမိန့်ပေးထားပါတယ် ခင်ဗျာ။ ဒီဘက်လမ်းက ကြွပါ”

သူတို့သည် ပုံမှန်အကောက်ခွန်ဝန်ထမ်းများ စောင့်နေကြသည့် အပေါက်ဆီသို့ မသွားဘဲ ဘေးဘက်ရှိ အခြားဂိတ်ပေါက်ဆီသို့ ခြေဦးလှည့်သည်။ ဒက်ခ်စ်နှင့် ဖက်ကက်က သူ့နောက်မှ လိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း စစ်သားနှစ်ယောက်က ဖက်ကက်၏ရှေ့မှ ပိတ်ရပ်သည်။

“ခင်ဗျား ဒီမှာ နေခဲ့ပါ” အရပ်မြင့်မြင့်စစ်သားက အသံခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြင့် ပြောသည်။

ဖက်ကက်က သူ့ပခုံးအောက်မှာ ချိတ်ထားသည့် သေနတ်ဆီသို့ လက်နှိုက်လိုက်သည်။ ထိုအပြုအမူကို ဒက်ခ်စ်က လှမ်းမြင်ရသောကြောင့် အမူအရာဖြင့် တားထားလိုက်သည်။

“ဒါမျိုးကို ငါ မကြိုက်ဘူး”

ဖက်ကက်က လေသံနှင့် ပြန်ပြောသည်။ ဒက်ခ်စ်က စိတ်မပါသလို ပြုံးပြသည်။

“ဘာများ ကြောက်စရာရှိလို့လဲဗျာ” ဟုလည်း အင်္ဂလိပ်လို ပြန်ပြောသည်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်းပင် စပိန်ဘာသာဖြင့် ခပ်ကျယ်ကျယ် ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ် ပြန်ရောက်လာကြပြီပဲ။ ဗိုလ်ကြီး ပြောတဲ့စကားကို နားထောင်ပါ။ ကျွန်တော့်ကို ဒီက စောင့်နေ”

ဒက်ခ်စ်က စစ်ဗိုလ်နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ စစ်ဗိုလ်က ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာဖြင့် တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ ဒက်ခ်စ်ကို အရင်ထွက်စေသည်။ အဆောက်အအုံအပြင်သို့ ရောက်သောအခါ နေရောင်က စူးရှလွန်းလှသည်။

“ဒီဘက်ကို ကြွပါခင်ဗျာ”

စစ်ဗိုလ်က သူ့ကိုပြောပြီး အဆောက်အအုံ၏ ဘေးဘက်ဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။

တစ်နေရာတွင် ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ မော်တော်ကားကြီး ရပ်ထားသည်ကိုမြင်ရသည်။ အခြားသူများ မမြင်နိုင်သည့်နေရာတွင် လာရပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ စစ်ဗိုလ်က ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ ကျည်ဆန်လုံမော်တော်ကား နောက်ဘက်မှ တံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။

“ဒက်ခ်စ် အထဲကို ဝင်ခဲ့လေ” အတွင်းမှ ခေါင်းဆောင်ကြီး၏အသံကို ကြားရသည်။

ကားထဲသို့ ဒက်ခ်စ် ရောက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း မော်တော်ကားတံခါးက ပိတ်သွားသည်။ ပြတင်းပေါက်များတွင် ခန်းဆီးများ တပ်ဆင်ထားသည်။ ကားတွင်းမှာ အေးနေသည်။ မော်တော်ကားစက်နှင့် လေအေးစက်ကို တစ်ပြိုင်တည်းနိုးထားကြောင်းလည်း သတိထားမိသည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးကို သူ မော့ကြည့်သည်။ လေအေးစက်ကြောင့် ကားထဲမှာ အေးနေသော်လည်း ခေါင်းဆောင်ကြီးမျက်နှာပေါ်တွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်များရှိနေကြောင်း မြင်တွေ့ရသည်။

“မင်းပြန်လာမယ်ဆိုတာ ဘာဖြစ်လို့ ဘကြီးကို ကြိုမပြောတာလဲ သားရယ်။ အခုတောင် ကံကောင်းထောက်မလို့ အင်ပါရီဆီက သိရတာ”

သူက အလွန်တရာ ရင်းနှီးဖော်ရွေသည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် ပြောသည်။

“ကြိုအကြောင်းကြားဖို့ လိုလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်လို့ပါ။ အင်ပါရီ ဘယ်မှာလဲ”

ဒက်ခ်စ်က အဘိုးကြီး၏မျက်နှာကို တည့်တည့်ပြန်ကြည့်ရင်း မေးသည်။

“ကုသိုလ်ဖြစ် ဆေးပေးခန်းတစ်ခု သွားဖွင့်ပေးနေတယ်”

အဘိုးကြီးက သူနှင့် မျက်လုံးချင်း မဆိုင်မိအောင် တိမ်းရှောင်လိုက်သည်။

ရှေ့ခန်းရှိ ဒရိုင်းဘာနှင့် သက်တော်စောင့်များကို သူ လှမ်းကြည့်သည်။ သူတို့နှင့် မှန်တစ်ချပ်ခြားပြီး ကာရံထားသည်။ ဒရိုင်းဘာနှင့် သက်တော်စောင့်က ပစ္စတိုသေနတ်များကို အသင့် အနေအထားဖြင့် ကိုင်ရင်း သူတို့ကို အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေသည်။

“သူတို့ကို ဂရုမစိုက်ပါနဲ့။ ဘကြီးတို့ ပြောနေတာတွေကို သူတို့ မကြားနိုင်ပါဘူး” ဟု ခေါင်းဆောင်ကြီးက ပြောသည်။

“သေနတ်ကို အသင့်ကိုင်ထားတာက လုပ်နေကျအလုပ်ပါ။ ဘကြီးကို အကာအကွယ်ပေးဖို့ သူတို့ သိပ်သတိထားကြတယ်။ ငါ့သား ... မင်းဟာ အလွန် အချိန်အခါမကောင်းတဲ့ အချိန်ကြီးမှာ တိုင်းပြည်ကို ပြန်လာတယ်။ မင်းကိုပေးထားတဲ့တာဝန်ကို ကျောခိုင်းပြီး ထွက်ခဲ့တာ မလျော်ဘူး”

“စစ်တပ်ပို့ပေးပါမယ်လို့ ဘကြီး ကတိပေးထားခဲ့တယ်။ ဘကြီး ကတိအတိုင်း စစ်တပ်မှမပို့ဘဲ။ ကျွန်တော့်တာဝန်ကို ပြန်အပ်ဖို့ကလွဲပြီး ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှလုပ်စရာမရှိတော့ဘူး”

“ခိုင်လုံတဲ့အကြောင်းတွေ ရှိပါတယ်။ ဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို မင်း မသိဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ဘကြီးက သူတို့ကို ကတိပေးတွေပေးခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ဘကြီးပေးတဲ့ ကတိကြောင့် ကျွန်တော်ကလဲ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတွေကို ကတိတွေပေးခဲ့ရတယ်။ ဘကြီးလိုချင်တဲ့ လက်နက် ခဲယမ်းမီးကျောက်တွေရအောင် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတွေကို ချဉ်းကပ်ပြီး သူတို့ရဲ့ အရှိန်အဝါကို သုံးခဲ့ရတယ်။ လိုအပ်တဲ့ စစ်သားဦးရေ စုဆောင်းလို့မရဘူးလို့ ဘကြီးပြောတာကို သူတို့ ယုံတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့။ ဘကြီး လိမ်တယ်ဆိုတာ သူတို့ သိနေကြပြီ”

“သူတို့ ကြိုက်တာကို ယုံပါစေ။ သူတို့ မယုံတာ ယုံတာကလဲ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ဘကြီးတို့ တောင်တန်းဒေသတွေမှာ ပြဿနာတွေပေါ်နေပြန်ပြီ။ ဒါကြောင့် ဘကြီး ပို့ပေးမယ့် စစ်တပ်ဟာ ကိုရီးယားစစ်မြေပြင်အတွက် အရေးကြီးတာထက် ဘကြီးအတွက် ပိုအရေးကြီးနေပြီ”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက စိတ်ရှုပ်သည့်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“အမှန်တော့ ဒီလုပ်ငန်းကြီး စကတည်းက ဘကြီး လိမ်ခဲ့တာပဲ။ ကိုရီးယားကို စစ်တပ်ပို့ပေးဖို့ ဘကြီးမှာ ရည်ရွယ်ချက်မရှိခဲ့ဘူး။ လက်နက်အသစ်အဆန်းတွေကို လိုချင်လို့ ဘကြီး ညာခဲ့တာပဲ”

ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို ပြောင်ပင် စွပ်စွဲတော့သည်။ အဘိုးကြီး၏မျက်နှာသည် ဒေါသကြောင့် ဖြူသွားသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ ကြိုးစားပြီး ပြန်ထိန်းနေသည်။

“ဘကြီး ပြောတာတွေကို ဘယ်သူမှ ယုံကြည်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဒက်ခ်စ်က ထိုင်ခုံနောက်ဘက်သို့ မှီချရင်း စိတ်ထိခိုက်သည့်အမူအရာဖြင့် ပြုံးသည်။

“ဆက်ပြောပါဦးလေ။ ဘကြီးတို့ သစ္စာဖောက်တဲ့အတွက် ကျွန်တော် ဘာမှ မလုပ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတွေက အနည်းဆုံး သဘောပေါက်နိုင်ကြပါလိမ့်မယ်”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ခဏငြိမ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ သူက ဆက်ပြောသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ပြန်လည် ထိန်းချုပ်လိုက်နိုင်သည့်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

“ဘကြီးကို မောင် အခုလို စော်စော်ကားကား ပြောလိုက်တာ ဘကြီး မေ့ပစ်လိုက်ပါ့မယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မောင် စိတ်တိုနေလို့ ပြောမိတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုကိုတော့ မောင် သတိရပါ။ ဘကြီးအဖို့ နံပါတ်တစ် အရေးကြီးဆုံးဟာ ကော်တီဝွေးတိုင်းပြည်အတွက်ပါပဲ။ တခြား ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးမှာ ဖြစ်နေတာတွေကတော့ ဘကြီးအတွက် ဒါလောက် အရေးမကြီးဘူး။ သူတို့အတွက်ပဲ အရေးကြီးလိမ့်မယ်။ မောင် သဘောပေါက်ရဲ့လား”

“သိပ်ကို သဘောပေါက်တာပေါ့ ခင်ဗျာ”

ဒက်ခ်စ်၏နှုတ်ခမ်းများသည်လည်း ဒေါသစိတ်ကြောင့် တွန့်လိမ်နေကြပြီ။

“ဒီအကြောင်းကို မောင် သဘောပေါက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မောင့်ကို အခုလို ဘကြီးကိုယ်တိုင် လာတွေတာဟာ မောင့်အသက်ကို ဘကြီး ကယ်ဆယ်လိုက်တာပဲ”

ဒက်ခ်စ်က ငြိမ်နေသည်။

“အဖြစ်မှန်ကိုလဲ ဘကြီးက ပြောမပြချင်ဘူး မဟုတ်လား”

ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို ပြန်ကြည့်သည်။

“သူတို့က နားထောင်ချင်သပဆိုရင်တော့ ဘကြီးက ရှင်းပြရမှာပေါ့။ အခုတော့ နောက်ကျကုန်ပြီ။ ဘကြီး ပြောတဲ့စကားကို သူတို့ နားထောင်ကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“စဖြစ်တုန်းက ဘာဖြစ်လို့ ဘကြီး မတားသလဲ”

“ဖြစ်လာပုံက သိပ်မြန်လွန်းတယ်။ ဘကြီးအနေနဲ့ ဘာမှ မလုပ်နိုင်ခင်မှာကို တိုင်းသူပြည်သားတွေက အံ့ကြွကုန်ကြပြီ”
ခေါင်းဆောင်ကြီးက တစ်လုံးချင်း ပြန်ဖြေသည်။

ရုတ်တရက်ဆိုသလို ဒက်ခ်စ်က အားပါးတရ ရယ်ချလိုက်သည်။

“ဘကြီးကို ဖေဖေ ယုံကြည်လာအောင် ဘာကြောင့် သွေးဆောင်နိုင်တယ်ဆိုတာ အံ့ဩစရာ မဟုတ်တော့ပါဘူး”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက တောင့်တောင့်ကြီး ထိုင်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ပြောကြားခြင်းကာ မပြု။

“ကောင်းပါပြီ။ အခု ကျွန်တော်လိုက်လာတဲ့ လေယာဉ်ပျံနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပြန်လိုက်သွားစေချင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ နိုင်ငံခြားမှာနေပြီး ဘကြီးတို့တိုင်းပြည်အတွက် မောင် လုပ်ပေးနိုင်တာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်”

“တော်လောက်ပါပြီ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်အဖေကို ဘကြီး ထင်တိုင်း အသုံးချခဲ့သလို ကျွန်တော့်ကိုလဲ ဘကြီး ထင်တိုင်း အသုံးချပြီးပါပြီ။ ဘကြီးခိုင်းသမျှ လုပ်မယ့် နောက်တစ်ယောက်သာ ရှာပေတော့”

ဒက်ခ်စ်ကလည်း အပြတ် ပြန်ပြောသည်။

“မောင် ဒေါသဖြစ်နေလို့ ဒီစကားပြောတာပါ။ ဒါပေမဲ့ မောင်ဟာ ကော်တီဂွေးလူမျိုးပဲ။ မောင့်စိတ်ဓာတ်ကို ပြောင်းပစ်မယ့်နေ့တော့ ရောက်လာရဦးမှာပေါ့”

“ကျွန်တော်ဟာ အမြဲတမ်း ကော်တီဝွေးလူမျိုး ဖြစ်နေမှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းတော့ဘူး”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ငြိမ်သွားပြန်သည်။ ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် ပြန်မသွားခင် အင်ပါရီနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

“အင်ပါရီက မောင့်ကို မတွေ့ချင်ဘူးတဲ့။ မောင်နဲ့ ကွာရှင်းပြတ်စဲမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို မောင်ကို ပြောပြဖို့ ဘကြီးနဲ့ မှာလိုက်တယ်။ ဘကြီးရဲ့ သမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ မောင်ကို သူ မဆက်ဆံသင့်တော့ဘူးလို့ သူ သဘောရနေတယ်”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက အေးတီအေးစက် ပြန်ပြောသည်။

ဒက်ခ်စ်က ပြတင်းပေါက်ရှိ ခန်းဆီးကိုဆွဲဖယ်ပြီး ကားအပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ခပ်ဝေးဝေးမှာရှိနေသည့် တောင်တန်းများသည် အပူရှိန်အောက်တွင် တောက်ပနေကြသည်။ ခဏကြာတော့ ကားတွင်းသို့ သူ ပြန်လှည့်လာသည်။

“ကောင်းပြီလေ။ ကျွန်တော် သွားတော့မယ်”

ဒက်ခ်စ်က ပြောပြောဆိုဆို ကားတံခါးကို ဖွင့်သည်။

“ခဏနေဦး။ တံခါးအဖွင့်အပိတ်ကို ဒရိုင်ဘာက ခလုတ်နဲ့ ထိန်းထားတယ်”

အဘိုးကြီးက ကားဒရိုင်ဘာဘက်သို့ မေးငဲ့ပြသည်။

ကားရှေ့ခန်းတွင် ထိုင်နေသည့် စစ်ဗိုလ်က ကားပေါ်မှဆင်းပြီး နောက်ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။ ဒက်ခ်စ်က ကားထဲမှထွက်ပြီး လေဆိပ်ဘက်သို့ ခြေလှမ်းလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ခေါင်းဆောင်ကြီး၏စကားကြောင့် သူ့ခြေလှမ်းများ ရပ်သွားသည်။

“ငါ့သားကို ဘုရားသခင် စောင့်မတော်မူနိုင်ပါစေ။ သွားလေရာမှာ ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိတဲ့ ကိုယ် ဖြစ်ပါစေ”

ဒက်ခ်စ်က နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် ပွင့်နေသည့် မော်တော်ကား ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ ကိုယ်ကိုကိုင်ထားသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်ထိခိုက်သည့် အမူအရာပေါ်နေသည်ကို ဒက်ခ်စ် သတိထားမိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အချိန်အတော်ကြာအောင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ငေးကြည့်နေမိကြသည်။ အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အရေးအကြောင်းပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့ ပေါ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ အလွန် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံရသည်။ ဒက်ခ်စ်၏မျက်နှာသည်လည်း စိတ်ထိခိုက်နေပုံရသည်။ သို့သော် စိတ်ကူးယဉ်တတ်သည့် အရိပ်အယောင်များကား မရှိချေ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခေါင်းဆောင်ကြီးခင်ဗျာ။ ငြိမ်းချမ်းမှုနဲ့အတူ ခရီးဆက်နိုင်ပါစေ”

ဒက်ခ်စ်က တည်ကြည်သည့်မျက်နှာအမူအရာနှင့် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ပြန်ပြောသည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကားတွင်းသို့ လှည့်ဝင်ပြီး အမိန့်ပေးသည်။ ကားတံခါး ပိတ်သွားသည်။ လေယာဉ်ပျံကွင်းကိုဖြတ်ပြီး မော်တော်ကားလမ်းရှိရာဆီသို့ မောင်နှင့် ထွက်ခွာသွားသည်။ ကားနောက်တွင် ဖုန်များ အလုံးလိုက် ထကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ဒက်ခ်စ်က လှမ်းကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် လေယာဉ်ကွင်းဘက်သို့ သူ ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။

+

ကြီးမားသော ဂျက်လေယာဉ်ပျံကြီးသည် ပင်လယ်ဘက်သို့ ဦးတည်တက်လာခဲ့ပြီးနောက် ကုန်းဘက်သို့ ပြန်လှည့်သည်။ ခဏကြာတော့ ဆေးလိပ်မသောက်ရန် သတိပေးထားသည့် မီးနီကလေး ငြိမ်းသွားသည်။ ဒက်ခ်စ်က စီးကရက်ယူညှိသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် လေယာဉ်မယ် ရောက်လာသည်။

“မစ္စတာဇနော့စ်၊ စာပို့တဲ့ လူတစ်ယောက် ဒီစာကလေး လာပေးထားပါတယ်။ ကျွန်မတို့ လေယာဉ်ပျံ ကောင်းကင်ပေါ်ကိုရောက်တော့မှ ပေးဖို့လဲ ကျွန်မကို မှာသွားပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

လေယာဉ်မယ်က အခြားတစ်ဖက်သို့ ထွက်သွားသည်။ ဒက်ခ်စ်က သူ့လက်ထဲမှ စာအိတ်ကလေးကို ဖွင့်သည်။ ထွက်လာသည့်စာကို ငုံ့ကြည့်သည်။

ဒက်ခ်စ်၊

ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ။

အင်ပါရို

ဒက်ခ်စ်သည် စာရွက်ကလေးကို ဖြည်းညင်းစွာဖြင့် အပိုင်းပိုင်းဖြစ်သွားအောင် ဆွဲဆုတ်နေသည်။ ပြီးတော့ ဆေးလိပ်ပြာခံခွက်ထဲသို့ ထည့်သည်။ စီးကရက်တစ်လိပ် မီးထပ်ညှိပြီး ပြတင်းပေါက်မှ အောက်ဘက်သို့ ငုံ့ကြည့်သည်။ တောင်တန်းများနှင့် ပိုမို နီးကပ်လာပြီ ဖြစ်သည်။ လေယာဉ်က တောင်တန်းများကို ကျော်ဖြတ် ပျံသန်းရန် အပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

ကော်တီဂွေးတိုင်းပြည်၏ တောင်တန်းများ။

အပြာရောင်ခြယ်ပြီး တောင်ထိပ်တွင် ရေခဲဖုံးနေကြသည့် တောင်တန်းများ။

မျက်ရည်များ ဖုံးလွှားသဖြင့် သူ့မျက်လုံးများ ရီဝေလာသည်။ မျက်လုံးများကို မှိတ်ပြီး ထိုင်ခုံနောက်မှိပေါ်သို့ ကိုယ်ကို မှီချလိုက်သည်။

သည်တောင်တန်းများကို သူ ပြန်လည် မြင်တွေ့ခွင့် ကြုံရတော့မည်မဟုတ်ပါဘဲကား။

*

(၁၁)

“ဟောဟိုအနားမှာ သွားခင်းချေ”

သောင်ပြင်ပေါ်တွင် ဒက်ခ်စ် အိပ်နေသည့်နေရာဆီသို့ သွားရန် ကမ်းခြေအလုပ်သမားကလေးကို စူအန်းက ညွှန်ပြသည်။

“ကောင်းပါပြီ မဒမ်”

အလုပ်သမားကလေးက ပြန်ပြုံးပြပြီး ဖြေသည်။ စူအန်းက သူ့နောက်မှ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်သွားသည်။ ဒက်ခ်စ် အနားသို့ရောက်သောအခါ အလုပ်သမားက အခင်းကို ကျွမ်းကျင်သပ်ရပ်စွာ ခင်းသည်။ ထိုအပေါ်တွင် မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည်ကို ထပ်ခင်းပေးသည်။ စူအန်းက ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ဖရန့်ငွေတချို့ကို ယူပြီး အလုပ်သမားကို လှမ်းပေးသည်။ အလုပ်သမားက သူ့ကို အရိုအသေပေးပြီး ထွက်သွားသည်။

စူအန်းသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် အခင်းပေါ်သို့ လှဲချသည်။ ပက်လက်လှန်အိပ်ရင်း ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်နေသည်။ နေရောင်၏အနွေးဓာတ်ကြောင့် နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသည်။ ပြီးတော့ ဘေးတစ်ဖက်သို့စောင်းပြီး ဒက်ခ်စ်ကို ကြည့်သည်။ ဒက်ခ်စ်က မျက်လုံး တစ်ဖက်တည်းကိုသာဖွင့်ပြီး သူ့ကို ကြည့်သည်။

“ဟဲလို ...” ဟုလည်း သူ့ကို နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟဲ့လို ...”

စူအန်းကလည်း ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။ ထို့နောက် အသားလိမ်းဆေးဘူးကိုထုတ်ယူပြီး မျက်နှာပေါ်သို့ လိမ်းကျံနေသည်။ ပြီးသောအခါ ဒက်ခ်စ်ကို ကမ်းပေးသည်။

“ကျွန်မ နောက်ကျောဘက်ကို လိမ်းပေးစမ်းပါ”

စူအန်းက ပင်လယ်ပြင်ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။ စောစောစီးစီး ရွက်တိုက်နေကြသည့် ရွက်လှေများကို လှမ်းမြင်ရသည်။ မော်တော်ဘုတ်တစ်စင်း၏နောက်တွင် ရေလွှာလျှောစီးနေကြသူများကိုလည်း မြင်တွေ့ရသည်။

“ရှင်ဟာ အဖမ်းရ တော်တော်ခက်တဲ့ လူပဲ”

“ဒါလောက်တော့လဲ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ တစ်မနက်လုံး ဒီကမ်းခြေမှာ ကိုယ် ရှိနေပါတယ်”

“ရှင်တို့ ကွာရှင်းပြတ်စဲကြောင်း သတင်းစာထဲမှာ ကျွန်မ ဖတ်ခဲ့ရတယ်။ နယူးယောက်မြို့ကို ရှင် ရောက်နေမှာပဲဆိုပြီး နယူးယောက်ကို ကျွန်မ သွားရှာသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင် ထွက်သွားပြီ”

စူအန်းက ဒက်ခ်စ်ကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်။ ပင်လယ်ပြင်သို့သာ ငေးကြည့်နေသည်။

“ရှင် ပါရီကိုသွားတယ်လို့ သူတို့က ကျွန်မကို ပြောတယ်။ ဒါကြောင့် ပါရီမြို့ကို ကျွန်မ လိုက်သွားတယ်။ ကျွန်မလဲ ရောက်ရော ရှင်က ရောမမြို့ကို ထွက်သွားနှင့်ပြန်ပြီ။ ရောမမြို့ကို လိုက်တော့ ရှင်က ကိန်းမြို့ကိုရောက်သွားပြီ။ အခု ရှင်ကို ဒီနေရာမှာ ကျွန်မတွေ့ရတော့ သိပ်ကို အံ့ဩသွားတယ်။ ရှင် နယူးယောက်ကို ပြန်သွားပြီလို့ ကျွန်မ ထင်နေတာ”

စူအန်း၏ကျောပြင်တစ်ခုလုံးကို အသားလိမ်းဆေး လိမ်းပေးပြီးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

“တော်ပြီလား”

“တော်ပါပြီ”

စူအန်းက မှောက်လျက် အနေအထားမှပင် သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ထွက်ပြေးနေတာလဲ”

“ထွက်ပြေးနှောတ မဟုတ်ရပါဘူးကွာ။ ကိုယ့်အဖို့ ဒီလို လျှောက်သွားနေဖို့ကလွဲပြီး တခြား ဘာလုပ်စရာမှ ရှိတာ မဟုတ်ဘဲ”

ဒက်ခ်စ်က ပြုံးရင်း စူအန်း၏မျက်လုံးကို ပြန်စိုက်ကြည့်သည်။

“ရှင့်သူငယ်ချင်း ရုပ်ရှင်မင်းသမီးရော။ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

စူအန်းက ကမ်းခြေတစ်ဝိုက်သို့ လှည့်ကြည့်ရင်း မေးသည်။

ဒက်ခ်စ်က အားရပါးရ ရယ်သည်။ မည်းနက်သော သူ့မျက်နှာနှင့် ဖြူဖွေးသည့် သွားများ အရောင်လက်သွားကြသည်။

“ဒီးဒီးကို ပြောတာလား။ ဒီအချိန်ဟာ သူ အိပ်ရာကထဖို့ သိပ်ကို စောနေသေးတာပေါ့။ မွန်းလွဲတစ်နာရီ မထိုးမချင်း အိပ်ရာက သူ မထဘူးလေ”

“သူ့ကို ရှင် ဘာတွေများ သဘောကျနေတာလဲ။ အလကား ရုပ်ရှင်မင်းသမီးစုတ်ပဲ” ဟု စူအန်းက မေးသည်။

“ပျော်စရာ ကောင်းတယ်ကွ”

“ကျွန်မတော့ မထင်ဘူး။ သူ့မှာ ဘာမှ စွဲမက်စရာ အကြောင်း မမြင်ဘူး”

ဒက်ခ်စ်က ရယ်ပြန်သည်။

“အထင်မသေးလိုက်ပါနဲ့ကွာ။ မင်း ထင်သလောက် မဆိုးပါဘူး။ တကယ်ပါ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မလိုတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး။ ရှင်နဲ့ကျွန်မက တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် သိပြီးသား မဟုတ်လား”

ဒက်ခ်စ်က စူအန်းကို ငေးကြည့်နေသည်။

“မင်းနဲ့တူတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးတော့ ဘယ်ရှိနိုင်တော့မလဲကွာ”

“ကောင်းတာကို ပြောတာလား။ ဆိုးတာကို ပြောတာလား”

“နှစ်ခုစလုံးပါပဲ”

ဒက်ခ်စ်၏အဖြေကြောင့် စူအန်း သဘောကျသွားသည်။

“သူ့ယောက်ျားက သူနဲ့ ကွာရှင်းဖို့ နယူးယောက်က တရားရုံးမှာ အမှုတင်ထားပြီတဲ့။ ရှင်နဲ့ ဖောက်ပြားတယ်လို့ စွပ်စွဲထားတယ်။ သူနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ရှင် စီစဉ်ထားသလား”

ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“အစီအစဉ် မရှိပါဘူး။ သူ ကြိုက်သလိုနေဖို့ ကိုယ့်မှာ ငွေအလုံအလောက် မရှိဘူးဆိုတာကို ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် သဘောတူထားကြတယ်”

“ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကို အိပ်ရာထဲမှာ ပက်ပင်းကြီးမိနေတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ တော်တော်တော့ အနေရအထိုင်ရ ကျပ်မယ့် ကိစ္စမျိုးကြီးနော်” စူအန်းက ပြုံးသည်။

“ဒါလောက်လဲ အနေရအထိုင်ရ မကျပ်ပါဘူးကွာ။ အားလုံး ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပါပဲ”

ဒက်ခ်စ်ကလည်း ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ပြန်သတိရသောကြောင့် ပြုံးမိသည်။

“ကိုရီးယားက ပြန်လာပြီးတဲ့နောက် ရှင် ဘာတွေ လုပ်နေသလဲ”

“မည်မည်ရရရယ်လို့လဲ မရှိပါဘူးကွာ။ ကိုယ် လေယာဉ်ပျံ အမောင်းသင်နေတယ်။ လိုင်စင်ရတာတောင် မကြာသေးဘူး”

ဒက်ခ်စ်ကလည်း ပုံမှန်ဖြေသည့်ပုံစံဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

“လေယာဉ်ပျံဝယ်ဖို့ အစီအစဉ် ရှိသလား”

ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“ကိုယ်လိုချင်တာက အင်ဂျင်နှစ်လုံးတပ် စက်စနာလေယာဉ်ပုံ။ ဒါပေမဲ့ ဈေးကြီးတယ်။ ကိုယ် မတတ်နိုင်ဘူး။ တခြား
လေယာဉ်ပုံတွေကျတော့လဲ ခရီးဝေးဝေး မပျံနိုင်ဘူး။ မြန်မြန်မောင်းလို့လဲ မရဘူး”

“ရှင့်ဖို့ ကျွန်မ ဝယ်ပေးမယ်လေ” စူအန်းက ရုတ်တရက် ပြန်ပြောသည်။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ” ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ရှင် လိုချင်တယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်မ တတ်နိုင်ပါတယ်”

“နေပါစေကွာ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ လေယာဉ်ပုံဆိုတာလဲ ဖိမ်ခံသင်္ဘောလိုပဲ။ ဆင်ဖိုးထက် ချွန်းဖိုးကြီး ဆိုတာလို
သူတို့ကို ထိန်းသိမ်းရတဲ့ စရိတ်က ဝယ်ရတဲ့ စရိတ်ထက် ကြီးတယ်”

စူအန်း ငြိမ်နေပြန်၏။

“ရှင့်မှာ အစီအစဉ် တစ်ခုခု လုပ်ထားတာ ရှိနေပြီလား”

“ထူးထူးခြားခြား စီစဉ်ထားတာရယ်လို့တော့ မရှိသေးပါဘူးကွာ။ မရေမရာနေရတဲ့ ဘဝမျိုးမှာပဲ ကျင့်သားရသလိုတောင်
ဖြစ်လာနေပြီ။ နောက်လဆိုရင်တော့ ကင်ညာနိုင်ငံကို သွားဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ တောထဲမှာ အမဲလိုက်ဖို့ ကိုယ့်ကို
ဖိတ်ထားတယ်”

“ရှင် သွားမှာလား”

“ဆုံးဖြတ်ချက်တော့ မချရသေးပါဘူး”

“ရှင့်မိတ်ဆွေ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကရော”

“ဒီးဒီးက ပါရီကိုသွားပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်စရာ ရှိနေတယ်။ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ကျွန်မယ့်အတူတူတော့ အမဲလိုက်သွားနေတာ ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ တစ်နေ့လုံး ပါရီမြို့မှာ ထိုင်နေရမယ်ဆိုတာတော့ ကိုယ့်အတွက် ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး”

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ စိတ်ကျေနပ်မှုကို စူအန်း ရသွားသည်။ ဒက်ခ်စ်အတွက် ပူပင်သောကရောက်စရာ အကြောင်းမရှိတော့။ သူတို့နောက်ဘက်ဆီမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား အသံများကို ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်ကြသည်။ ကမ်းခြေဘက်သို့ လျှောက်လာနေသည့် ဒီးဒီးကို မြင်ရသည်။ သူ့ပတ်လည်တွင်လည်း ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်များ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြသည်။ ကြီးမားသော ဦးထုပ်ကြီးက ဒီးဒီး၏မျက်နှာကို နေရောင်မှ အကာအကွယ်ပေးထားသည်။ သတင်းထောက်များ လူစုကွဲသွားကြသောအခါ ဒီးဒီးသည် ဒက်ခ်စ်နှင့် စူအန်း ရှိရာသို့ ဆက်လျှောက်လာသည်။ အနားသို့ ရောက်သောအခါ ဒက်ခ်စ်က ထပြီး စူအန်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဒီးဒီး၊ ဟောဒါ စူအန်းဒါလေ။ စူအန်း ... သူက ဒီးဒီးလက်စ်တာ”

“မစွဒါလေ ... ရှင့်အကြောင်းတွေ ကျွန်မ အများကြီးကြားဖူးပါတယ်။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

သူ့လေသံထဲမှာ မနာလိုသံ ပါနေသည်။ စူအန်းက ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ ထိုင်ရာမှ ထရပ်သည်။

“ကျွန်မကတော့ ရှင့်အကြောင်းကို အခုမှပဲ ကြားဖူးပါတယ်။ ကဲ ... ဒက်ခ်စ်၊ ကျွန်မ သွားလိုက်ဦးမယ်နော်”

စူအန်းက ဒီးဒီးကို ပြန်ဖြေရင် တစ်ဆက်တည်း ဒက်ခ်စ်ကို လှည့်ပြောသည်။

“အို ... ရှင်တို့ကို ကျွန်မ လာပြီး အနှောင့်အယှက်ပေးသလို ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်မ အကြာကြီး မနေနိုင်ပါဘူး။ ခဏလေးပါ။ နေပူဒဏ်ကို ကျွန်မ မခံနိုင်ဘူး။ ကျွန်မအသားတွေက သိပ်နုလွန်းတယ် မဟုတ်လား။ ဒက်ခ်စ် ဘယ်လိုများ နေသလဲလို့ ကျွန်မ လာကြည့်တာပါ”

ဒီးဒီးက ခပ်မြန်မြန် ဝင်ပြောသည်။

စူအန်းက ပြုံးသည်။ ထို့နောက် သူ့အိတ်ကို ကောက်ကိုင်ရင်း ချိုချိုသာသာ ပြန်ပြောသည်။

“ဒက်ခ်စ် ဟန်ကျနေပါတယ်။ ရှင်လာတာ အနှောင့်အယှက်ပေးရာ မကျပါဘူး။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မစွလက်စ်တာ”

“ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

ဒီးဒီးကလည်း စူအန်းကို ပြန်ပြုံးပြသည်။

“ဒက်ခ်စ်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံလိုက်ပါနော်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်က မကြာခင် လက်ထပ်ကြတော့မှာ”

စူအန်းက ထိုသို့ပြောပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

*

(၁၂)

အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးကို ဂျရယ်မိက အကဲခတ်နေမိသည်။ သူ့အသက်သည် လေးဆယ့်ငါးနှစ်လောက်တော့ ရှိပြီ။ သို့သော်လည်း အရွယ်တင်ပြီး ကြည့်ကောင်းတုန်းပင် ဖြစ်သည်။

“မဒမ်ဖောင်းတိန်းက ကောက်တေးပါတီတစ်ခုလုပ်ပြီး ဧည့်ခံမလို့တဲ့ကွာ။ မင်း ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့လူတွေ မင်း တွေ့ရပါလိမ့်မယ်” ဟု ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို ပြောခဲ့သည်။ သူ့အဖို့လည်း အခြားလုပ်စရာအလုပ်မရှိသည့်အတွက် ဒက်ခ်စ်နှင့်အတူ သည်ဧည့်ခံပွဲသို့ လိုက်လာခဲ့မိခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒက်ခ်စ် ပြောသည်မှာ မှန်ပါသည်။ ဧည့်သည်ပေါင်းစုံနှင့် တွေ့ရသည်။ နိုင်ငံရေးသမားများ၊ သံတမန်များ၊ စာရေးဆရာများ၊ အနုပညာရှင်များ၊ ပန်းချီဆရာများ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသား မင်းသမီးများ၊ သာမန် လူချမ်းသာများ တက်ရောက်ကြသည့် ဧည့်ခံပွဲ ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ အမေရိကန်နိုင်ငံရေးနဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးကတော့ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာပဲဗျာ။ သမ္မတအသစ်တစ်ယောက်ကို ရွေးကောက်ထားပေမယ့် သူက အာဏာ မယူရသေးဘူး။ သမ္မတဟောင်းက တစ်လလုံးလုံး အာဏာသိမ်းထားသေးတယ်။ တစ်လကြာရင် ရာထူးက ဖယ်ပေးရတော့မယ်ဆိုတာ သိထားတော့ သူ လုပ်ချင်တာတွေ အများကြီး လုပ်သွားနိုင်သေးတာပေါ့။ သူ ကြိုက်တာတွေ ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့နိုင်တယ်။ သူ ခန့်ချင်တဲ့လူတွေကို ခန့်ခဲ့နိုင်တယ်”

ဂျရယ်မိ၏ ဘယ်ဘက်ဘေးတွင် ထိုင်နေသူက ပြောသည်။ ဂျရယ်မိက ထိုစကားကို ကြားသောအခါ ပြုံးသည်။

“အရွေးခံထားရပြီးဖြစ်တဲ့ သမ္မတလောင်းဟာလဲ မကြာခင် သမ္မတအာဏာကို ယူတော့မယ်လေ။ သူ့မှာလဲ ဒီလိုအခွင့်အရေးတွေ ရှိနေတာပေါ့။ ရှေ့က သမ္မတဟောင်း လုပ်သွားတာတွေကို ဖျက်ပစ်နိုင်တဲ့အခွင့်အရေး သူ့မှာလဲ ရှိပါတယ်”

အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးသည် အခန်းထောင်မှာရှိသည့် တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ယူပြီး တစ်နေရာသို့ ဆက်နေကြောင်း ဂျရယ်မီက သတိထားမိသည်။

“ဒါပေမဲ့ အိုက်စင်ဟောင်ဝါကတော့ ကိုရီးယားစစ်ပွဲကို ရပ်စဲပစ်တော့မယ်။ သူဟာ သမ္မတရာထူးကို မယူရသေးဘူး မဟုတ်လား”

“သူ့ကို သမ္မတအသစ်အဖြစ်နဲ့ ရွေးကောက်ထားပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ သမ္မတအဖြစ် ကျမ်းသစ္စာမကျိန်ဆိုရသေးတဲ့အတွက် သူဟာ သာမန်နိုင်ငံသားတစ်ယောက်ဘဝမှာပဲ ရှိပါသေးတယ်။ သာမန် နိုင်ငံသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတာတွေကို လုပ်နေတုန်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ စစ်ရပ်စဲရေးဆိုတာက သူ သမ္မတဖြစ်လာမှ လုပ်နိုင်မှာပါ”

“ကျွန်တော့်အဖို့တော့ အင်မတန်မှ နားလည်ရခက်ပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ လူတစ်ယောက်ဟာ သမ္မတအဖြစ် ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခြင်း ခံရပြီဆိုရင် အဲဒီနေ့မှာပဲ သူ သမ္မတဖြစ်တော့တာပဲ။ ဘယ်တော့မှ သမ္မတနှစ်ယောက် တစ်ပြိုင်တည်း ရှိမနေဘူး”

ဘေးမှ ဧည့်သည်တစ်ဦးက ဝင်ပြောပြန်သည်။ ထိုနေ့ညက ခပ်စောစောပင် ဂျရယ်မီ ပြန်ခဲ့သည်။ ဒက်ခ်စ်က သူ နေခဲ့ဦးမည်ဟု ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ပြန်နှင့်တော့မယ်ဗျာ။ မနက်ကျမှ တွေ့တော့မယ်”

“မနက်ကျရင် ကိုယ်နဲ့အတူတူ မနက်စာ လာစားပါလား။ ဆယ်နာရီလောက် လာခဲ့။ ကိုယ် စောင့်နေမယ်” ဟု ဒက်ခ်စ်က ပြောသည်။

ဂျရယ်မီက အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကို နှုတ်ဆက်ရန် ရှာသေးသည်။ သို့သော်လည်း မတွေ့ရတော့သဖြင့် နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ ပြန်လာခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် ဒက်ခ်စ်ဆီသို့သွားသောအခါ ထမင်းစားခန်းဆီသို့ ဖက်ကက်က သူ့ကို လိုက်ပို့ပေးသည်။ ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို စောင့်နေနှင့်သည်။ ဒက်ခ်စ်သည် မနေ့ညက အရက်သောက်များထားသည့်ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

“ခင်ဗျား ညက ဒီကို ပြန်မအိပ်ဘူး ထင်တယ်။ ဘယ်သွားနေသလဲ”

“ဘယ်မှ မသွားပါဘူး”

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျား ပြဇာတ် သွားကြည့်နေတယ် ထင်လို့”

“စောစောကတော့ ပြဇာတ် သွားကြည့်မလို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် စိတ်ပြောင်းလိုက်တယ်။ မဒမ်ဖောင်းတိန်းအိမ်မှာပဲ အိပ်နေလိုက်တော့တယ်။ ဧည့်သည်တွေ ပြန်ကုန်တော့ သူတစ်ယောက်တည်း အဖော်မဲ့နေတယ် မဟုတ်လား။ သူ့ပါရမီကို ဖြည့်ဆည်းပေးရတဲ့အတွက် ကုသိုလ်ရပါတယ် ငါ့ညီရယ်”

ဂျရယ်မီက သူ့ကိုကြည့်ပြီး စဉ်းစားနေမိသည်။ ဒက်ခ်စ်၏ဘဝသည် ဘာတစ်ခုမှ ရေရေရာရာ မရှိလှ”

“ခင်ဗျား ဒီအတိုင်း နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်။ ဘာလုပ်ဖို့များ စီစဉ်ထားတာရှိသလဲ”

“ဘာအစီအစဉ်မှ မရှိသေးပါဘူး”

“မာစယ်ဆီမှာ ခင်ဗျား သွားလုပ်မယ်ဆိုရင် သူက သိပ်သဘောကျမယ်။ သူ့အနေနဲ့က ဘာမှ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်လို့မရဘူး မဟုတ်လား။ သူ့ကိုယ်စား ခင်ဗျားက ဦးစီးပြီး လုပ်ပေးမယ်ဆိုရင် ပိုပြီး အောင်မြင်လိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် အကျိုးရှိမယ် မရှိဘူးဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မသိဘူးပေါ့လေ”

“မင်းကို မာစယ်က ပြောပြတာလား” ဒက်ခ်စ်က သူ့ကိုကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး။ သူ ထောင်ကလွတ်လာပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော်နဲ့ မတွေ့ရသေးဘူး။ သူ့ကိုတွေ့ဖို့ ခက်ပါတယ်လေ။ သူ တွေ့ချင်တဲ့လူတွေကို သူ့အိမ်ခေါ်ပြီး တွေ့တယ်။ အမျိုးသမီးတွေကိုလဲ သူ့အိမ်ကိုပဲ ခေါ်တွေ့တယ်။ ပန်းခြံရိပ်သာလမ်းက အိမ်လေ။ တစ်အိမ်လုံး သော့အထပ်ထပ် ခတ်ထားတာ ထောင်အတိုင်းပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် မာစယ်ဆီမှာ ကိုယ် အလုပ်သွားလုပ်ဖို့ ဘာကြောင့် မင်း စိတ်ကူးရတာလဲ”

“ကျွန်တော့်စိတ်ကူး မဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေစိတ်ကူးပါ။ မာစယ်ဆီမှာ ခင်ဗျား အလုပ်လုပ်ရင် ကောင်းမယ်လို့ ဖေဖေက ထင်နေတယ်။ ခင်ဗျားက လုပ်ချင်သပဆိုရင် ဖေဖေက မာစယ်ကို ပြောပေးဖို့ အဆင်သင့်ပဲ။ ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားသလား”

ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“စိတ်မဝင်စားပါဘူးကွာ။ ကိုယ်ဟာ စီးပွားရေးသမား မဟုတ်ဘူးလို့ဘဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်မြင်နေမိတယ်”

“လခကောင်းကောင်း ရနိုင်တယ်နော်”

ဒက်ခ်စ်က ဂျရယ်မီကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည်။

“ကိုယ့်မှာ ငွေအလုံအလောက် ရှိပါသေးတယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိသမျှ အရာဝတ္ထုအားလုံးကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးလဲ ကိုယ့်မှာ မရှိဘူး”

“အခုအတိုင်း အဓိပ္ပာယ်မဲ့တော့ ထိုင်မနေသင့်ဘူးဗျာ။ အချိန်တွေ ဖြုန်းတီးပစ်နေတာနဲ့ အတူတူပဲ။ ခင်ဗျားအသက် အငယ်ကလေး ရှိသေးတာပဲ”

“ကိုယ့်ဟာကိုယ် အသက် သိပ်ကြီးနေပြီလို့ ထင်ပြီး ဒီအတိုင်းနေတာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ။ ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာဖို့ တခြားနည်းလမ်းလဲ မတွေ့သေးဘူးလေ”

ဒက်ခ်စ်က မျက်လွှာချထားသည်။ ဂျရယ်မီကိုလည်း အေးအေးသက်သာ ပြန်ရှင်းပြနေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားမပြောကြဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေကြသည်။ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်နေရာမှ ဂျရယ်မီက စတင် စကားပြောသည်။

“စူအန်းကတော့ ခင်ဗျားနဲ့ လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုပြီး လူတကာကို လိုက်ပြောနေလေရဲ့။”

ဒက်ခ်စ်က ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

“ခင်ဗျားကရော သူနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားသလား”

ဒက်ခ်စ်က ဆေးပြင်းလိပ်သေးသေးကလေးကို ဖွာရှိုက်ရင်း မီးခိုးများကို လိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ဆေးပြင်းလိပ်တိုကလေးကို ကြည့်နေပြန်သည်။

“ကိုယ်လဲ ဘာမှ မပြောတတ်သေးဘူး။ အခုလိုနေတာကို ငြီးငွေ့လာတဲ့တစ်နေ့တော့ စူအန်းနဲ့ပဲ လက်ထပ်ဖြစ်မလား မပြောတတ်တော့ပါဘူး ညီလေးရာ”

ဒက်ခ်စ်က ဂျရယ်မီကို မော့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲရိပ်ကို ဂျရယ်မီ မြင်ရသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်မတွေ့ဖူးသည့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့် အရိပ်အယောင်မျိုး ဖြစ်ကြောင်း ဂျရယ်မီ သတိထားမိသည်။

“မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ။ စုအန်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ဟာ တူတဲ့အချက်တွေ အများကြီးရှိတယ်။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးမှာ စိတ်ကူးယဉ်တယ်ဆိုတာမျိုးတွေ လုံးဝ မရှိကြတော့ဘူးလေ”

*

(၁၃)

ဂိတ်ဝမှ အပြင်သို့ မာစယ်က လှမ်းကြည့်သည်။ သတင်းထောက်များနှင့် ဓာတ်ပုံဆရာများ စောင့်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထောင်အပြင်သို့ လိုက်ပို့ပေးသည့် ထောင်ဝါဒါဘက်သို့ သူက ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“တခြားထွက်ပေါက် မရှိတော့ဘူးလား”

“ရှိတော့ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီထွက်ပေါက်ကို ခင်ဗျား သဘောကျမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ထောင်ဝါဒါက သူ့ကို ရွတ်နောက်နောက် ပြန်ပြောသည်။

ထောင်ဝါဒါက တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ မာစယ်က အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။ ထောင်ပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း သတင်းထောက်များက သူ့ပတ်လည်မှာ ဝိုင်းထားကြသည်။ ဓာတ်ပုံများလည်း တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ကြသည်။ မာစယ်က သူတို့လူအုပ်ကြားထဲမှ တိုးထွက်ပြီး အသင့်စောင့်နေသည့် မော်တော်ကားဆီသို့သွားရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လည်း သူ မအောင်မြင်ပေ။

"အခုလို ထောင်ကလွတ်လာတဲ့အခါမှာ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားရပါသလဲ မစ္စတာကင်ပီယန်"

"ခင်ဗျားပိန်သွားတယ် မစ္စတာကင်ပီယန်။ ကိုယ်အလေးချိန် ပေါင်ဘယ်လောက်များ ကျသွားသလဲ"

"ထောင်ကကျွေးတဲ့ အစားအသောက်တွေကို ခင်ဗျား စားနိုင်ရဲ့လား"

"ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာတွေလုပ်ဖို့များ စီစဉ်ထားပါသလဲ"

"လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးဌာနက ခင်ဗျားကို ပြည်နှင့်ဒဏ်ပေးဖို့ အစီအစဉ်တွေ လုပ်နေပြီဆိုတာကို သိပါသလား"

"ဒီတိုင်းပြည်က ထွက်သွားဖို့ ခင်ဗျားမှာ အစီအစဉ် ရှိပါသလား"

မာစယ်က သူ့ကို စောင့်နေသည့် မော်တော်ယာဉ်ဆီသို့သာ တွန်းထိုးသွားနေသည်။ ထိုမေးခွန်းအားလုံးကိုလည်း ...

"ဘာမှ ပြောစရာမရှိပါဘူး" ဟူသော အဖြေတစ်မျိုးတည်းကိုသာ တွင်တွင်ပြန်ဖြေသည်။

မော်တော်ကားက ထောင်ဝင်းထဲမှ အရှိန်နှင့် မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ သူ အလွန် ပင်ပန်းသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ကားထိုင်ခုံနောက်မှိုကို မှိုပြီး မျက်စိမှိုတ် လိုက်လာခဲ့သည်။ သူ ပထမဦးဆုံး သတိထားလိုက်မိသည်မှာ သူ့နှာခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်လာသည့် ရေမွှေးနံ့ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းကို တစ်ဖက်သို့စောင်းပြီး မျက်လုံးများကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်ကြည့်သည်။

သူ့ဘေးမှာ ဒါနီယာ ထိုင်နေသည်။ ဝိုင်းစက်သည့် မျက်လုံးကျယ်ကြီးများနှင့် သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

"ရှင် ပိန်သွားတယ် မာစယ်" ဟုလည်း နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ပြောသည်။

မာစယ်က ခဏကြာအောင်ငြိမ်နေသည်။ ပြီးမှ အက်ကွဲသည့်လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

"ဘာဖြစ်လို့ မင်း လာကြိုရတာလဲ။ ငါ ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ချင်ဘူးလို့ မင်းဆီကို စာရေးထားတယ် မဟုတ်လား"

“ကျွန်မ ထင်တာက ...”

ဒါနီယာ၏ မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်များ ပြည့်လာသည်။

ထို့ကြောင့် သူက မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

“မင်း ဘာထင်တာလဲ။ ထောင်ထဲမှာ ငါ သိပ်ဒုက္ခရောက်ခဲ့တယ်လို့ ထင်တာလား။ ထောင်ကထွက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်တည်း ပျော့ခွေပြီး မင်း ရင်ခွင်ထဲကို ပြုလဲကျသွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာလား”

ဒါနီယာက ဘာမှ ပြန်မဖြေချေ။

“မင်းကို ငါ မလိုချင်ဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ငါ မလိုချင်ဘူး။ ငါ့အကြောင်းကို သူတို့ ကောင်းကောင်း သိရစေ့မယ်။ ငါ့ကို ထောင်ထဲသွင်းတဲ့လူတွေ ငါ့အကြောင်း သိအောင် ပြရမယ်။ ငါ့အလှည့်ဆိုတာလဲ လာဦးမှာပဲ”

“ရှင့်ကို ဘယ်သူကမှ ထောင်ထဲပို့တာ မဟုတ်ပါဘူး မာစယ်။ ထောင်ထဲရောက်အောင် ရှင့်ဟာရှင် လုပ်တာပဲ။ ဘယ်သူ ပြောစကားကိုမှ ရှင် နားမထောင်ခဲ့ဘူး”

ဒါနီယာက တိုးတိုး ပြန်ပြောသည်။

“ဒါ မမှန်ဘူး။ သေသေချာချာ စီစဉ်ပြီး လုပ်ကြတာ။ သူတို့အားလုံး ငါ့ကို ထောင်ချောက်ထောင်ပြီး လုပ်ကြတာ”

မာစယ်က ပြန်အော်သည်။ ဒါနီယာ၏မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည် မရှိတော့။ မျက်နှာအမူအရာကလည်း တင်းမာလာသည်။

“သူတို့ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ”

“အဘိုင်ဒီဂျစ်၊ ဟိုဂန် ... ပြီးတော့ အခြားကောင်တွေ။ ထောင်ထဲရောက်နေရင် ငါ ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့ဘူးလို့ သူတို့ထင်ခဲ့ကြတယ်။ သိပ်မှားတာပေါ့။ သူတို့ရဲ့ အစုရှယ်ယာတွေကို အပြင်ပေါက်ဈေးနဲ့ ဝယ်တဲ့လူဟာ ငါ ဖြစ်ကြောင်း တစ်နေ့ကျမှ သူတို့သိမယ်။ စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့။ အဘိုင်ဒီဂျစ်ရဲ့ သင်္ဘောကုမ္ပဏီမှာရော၊ ဟိုဂန်တို့ရဲ့ ကရစ်တက်စ် ရေနံကုမ္ပဏီမှာရော၊ ရှယ်ယာအများဆုံး ပိုင်ဆိုင်သူဟာ ငါဖြစ်ကြောင်း သူတို့သိတဲ့အချိန်အထိ စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့ကွာ။ အဲဒီအခါကျတော့မှ သူတို့ကိုယ် သူတို့ ထင်ထားသလို လူလည်တွေမဟုတ်ကြောင်း သူတို့ သိကြမယ်။ သူတို့အားလုံး လေးဖက်ထောက်ပြီး ငါ့ခြေဖဝါးအောက်မှာ ဝပ်ဆင်းလာစေရမယ်။ အဲဒီအချိန်ကျရင် ငါ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ မင်း သိသလား။”

မာစယ်သည် တည်လိုက်၊ ရယ်လိုက်၊ တိုးလိုက်၊ ကျယ်လိုက်ဖြင့် အသံအမျိုးမျိုး အမူအရာအမျိုးမျိုးလုပ်ပြီး ပြောနေသည်။ ဒါနီယာက ခေါင်းယမ်းပြပြီး သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“သူတို့မျက်နှာကို တံတွေးနဲ့ ထွေးပစ်ရမှာပေါ့။ ငါလုပ်မယ့်အလုပ်ကတော့ အဲဒါပဲ။ သူတို့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး တံတွေးနဲ့ ထွေးပစ်ရမယ်” မာစယ်က ရယ်ပြန်သည်။

မာစယ်၏စိတ်များ မည်မျှ ဖောက်ပြန်နေပြီဖြစ်ကြောင်းကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ်နှင့် ဒါနီယာက သတိထားလိုက်မိလေသည်။ မာစယ်က အားပါးတရ ရယ်မောနေသည်။ သူ အရယ်ရပ်သည်အထိ ဒါနီယာက စောင့်နေသည်။

“ရှင် သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ မာစယ်။ ကျန်းမာရေးလဲ သိပ်မကောင်းတော့ဘူး။ ရှင် ဘာအလုပ်မှ မလုပ်သေးခင် အနားယူလိုက်ပါ။ ရှင် ကောင်းကောင်း ပြန်ပြီး ကျန်းမာလာတဲ့အထိ အချိန်ယူပြီး အနားယူလိုက်ပါ”

“အင်း ... ဒီအကြောင်းကိုလဲ သူတို့ ကောင်းကောင်းသိထားကြတာကိုး။ ငါ့ကို စိတ်ဓာတ်ချပစ်ဖို့ သူတို့က မင်းကို လွှတ်လိုက်တာကိုး”

“မာစယ် ... ကျွန်မ ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ သိခဲ့ရတာမဟုတ်ဘူး။ အခု ရှင်ပြောမှ ကျွန်မ ကြားရတာ” ဒါနီယာ၏အသံသည် တုန်လှုပ် ချောက်ချားလာသည်။

“မင်းကို ငါ မယုံဘူး။ မင်းလဲ သူတို့ ဂိုဏ်းသားပဲ။ မင်းလဲ ငါ့ကို ဆန့်ကျင်နေတဲ့ မိန်းမပဲ”

ဒါနီယာက သူ့ကို ကြည့်နေသည်။ အထိတ်တလန့်လည်း ဖြစ်လာသည်။

“မင်းဟာ အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်နေတဲ့ မင်းယောက်ျားကြီးကို ဘာကြောင့် အသေကပ်နေသလဲဆိုတာ အခုမှ ငါ သဘောပေါက်တယ်။ တစ်ချိန်လုံး ငါ့ကို မင်း ချောင်းနေတာပဲ။ သူတို့အတွက် မင်း သူလှိုလုပ်ပေးနေတာပဲ”

“မာစယ် ... ရှင် မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့။ ရှင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သူလှိုလုပ်နေစရာလဲ ကျွန်မမှာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး။ သူတို့ကိုတောင်မှ ကျွန်မ သိတာမဟုတ်ဘူး”

ဒါနီယာက ကြောက်လန့်တကြား ပြန်ပြောသည်။

“နင် ညာတာ ... နင် ညာပြောတာ”

မာစယ်က အော်ဟစ်ပြောရင်း ဒရိုင်ဘာကို အချက်လှမ်းပြသည်။ ဒရိုင်ဘာက ဘရိတ်ဖမ်းပြီး လမ်းဘေးမှာ ထိုးရပ်သည်။ ရုတ်တရက် ဘရိတ်ဖမ်းလိုက်သဖြင့် ဒါနီယာ၏ကိုယ်သည် ရှေ့သို့ ငိုက်ကျသွားသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ထိန်းနိုင်သောအခါတွင် မာစယ်က မော်တော်ကားတံခါးကို ဖွင့်ထားပြီး ဖြစ်နေသည်။

“ထွက်သွား” ဟုလည်း သူ အော်ပြောသည်။

မာစယ်ကို စိုက်ကြည့်နေရင်းမှ ဒါနီယာသည် တဖြည်းဖြည်း ပြုံးလာ၏။ ထို့နောက် သူ ပြန်ပြောသည့်စကားကလည်း အလွန် မုန်းတီးရွံရှာသည့်လေသံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

“အရှုံး ... ဘာပြောလိုက်တယ်။ ထွက်သွားတဲ့၊ ဟုတ်လား။ ဘယ်ထဲက ထွက်သွားရမှာလဲ။ ကျွန်မပိုင်တဲ့ ကားထဲက ကျွန်မက ထွက်သွားရမှာတဲ့လား”

မာစယ်က သူ့ကို ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ပြောကြားခြင်း မပြုတော့ဘဲ အသင့်ဖွင့်ထားပြီးဖြစ်နေသည့် တံခါးအပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။ သူ့ခြေထောက် ချော်သွားကာ ကားအပြင်သို့ လွင့်စဉ်ထွက်သွားသည်။ သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ လမ်းဘေးရေမြောင်းထဲသို့ ထိုးကျသွားတော့သည်။

ဒါနီယာက သူ့ကို လှည့်စောင်း၍ပင် မကြည့်တော့။ ကားတံခါးကိုသာ ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။

“မောင်းတော့” ဟုလည်း ဒရိုင်ဘာကို လှမ်းပြောသည်။

ထိုဓာတ်ပုံသည် နောက်တစ်နေ့ သတင်းစာများတွင် အလွန် တာစားသွားသည့် ဓာတ်ပုံ ဖြစ်နေလေတော့သည်။ ကိုရီးယားစစ်ပွဲနှင့်ပတ်သက်သော ဓာတ်ပုံများကို မျက်နှာဖုံးမှ ဖယ်ချလိုက်ပြီး အစားထိုး နေရာဝင်ယူလာသည့် ဓာတ်ပုံ ဖြစ်နေတော့သည်။ ထိုဓာတ်ပုံကို ရိုက်ကူးယူသည့် သတင်းထောက်သည် ဒါနီယာ၏ကားနောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာသည့် သတင်းထောက်ဖြစ်သည်။

အတ္တလန္တာ မြို့စွန့်တစ်နေရာ လမ်းဘေးရေမြောင်းထဲတွင် မာစယ်သည် လေးဖက်ထောက်လျက် လဲကျနေသည်။ အဝေးသို့ မောင်းနှင်ထွက်သွားသည့် ဖိမ်ခံမော်တော်ကားကြီးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည့်ပုံ ဖြစ်လေသည်။

+

အဆောက်အအုံတစ်ခုလုံးတွင် လျှပ်စစ်အလုပ်သမားများနှင့် ပြည့်နေသည်။ ယာယီ ရုံးခန်းအဖြစ် အသုံးပြုနေသည့် အခန်းတွင်းသို့ ရှေ့နေရှက်တာကို လိုက်ပို့ပေးကြသည်။ ရှက်တာက အလုပ်သမားများ အလုပ်လုပ်နေကြသည်ကို နားမလည်သလို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒီအလုပ်သမားတွေက ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

“တစ်အိမ်လုံးကို ဝါယာကြိုးတွေ တပ်နေကြတာလေ။ တစ်စုံတစ်ယောက်က အိမ်ထဲကို ဖောက်ထွင်းပြီး ဝင်မယ်ဆိုရင် အချက်ပေးခေါင်းလောင်းတွေ တစ်ပြိုင်တည်း မြည်လိမ့်မယ်” ဟု မာစယ်က ပြန်ဖြေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာစိတ်ကူးတွေရပြီး လုပ်နေတာလဲ။ ခင်ဗျား နေနေတာက ပန်ခြံရိပ်သာလမ်းပဲ။ ဒီမြို့မှာ ရဲအဖွဲ့ဝင်တွေ ခြချင်းလိမ်နေတဲ့နေရာဗျာ။ ဘယ်လိုလူက ခင်ဗျားအိမ်ထဲကို ဖောက်ထွင်းဝင်လို့ ရနိုင်မှာတဲ့လဲ”

မာစယ်၏ မျက်နှာအမူအရာ ပြောင်းသွားသည်။

“ကျုပ် ထောင်က လွတ်လာပြီးမှကို နှစ်ကြိမ်ရှိနေပြီ။ ဒီကောင်တွေ ဖောက်ဝင်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ”

“ရဲကို အကြောင်းမကြားဘူးလား”

“အကြောင်းကြားပါပြီကောဗျာ။ ကျုပ်အတွက် သီးသန့်အစောင့်ချပေးဖို့တောင် ကျုပ် ပြောပါသေးတယ်။ သူတို့က ကျုပ်ကို လှောင်ကြတယ်လေဗျာ။ တစ်စုံတစ်ယောက်က အိမ်ထဲကို ဖောက်ဝင်ရင် သူတို့ကို အကြောင်းကြားပါတဲ့။ ဒီကောင်တွေ လာဘ်စားထားတယ်လို့ ကျုပ် ထင်တယ်”

“ရဲတွေကလား။ မကြောင်စမ်းပါနဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်းအတွက်တော့ သူတို့မှာ အထူးတလည် ပြဿနာလုပ်နေဖို့ အချိန် မရှိနိုင်ပါဘူး”

ရှက်တာက စီးကရက်တစ်လိပ်ယူပြီး မီးညှိနေသည်။

“ကျုပ် ထောင်ကျခဲ့တာကို ခင်ဗျား မေ့နေပြီ။ ကျုပ်ကို တစ်နည်းနည်းနဲ့လုပ်ကြံဖို့ ဒီကောင်တွေ စီစဉ်နေကြတာ။ ရဲကိုလဲ သူတို့ လာဘ်ထိုးထားရောပေါ့”

မာစယ်ကလည်း အလျှော့မပေးဘဲ ပြန်ငြင်းသည်။ ရှက်တာက ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ပေ။ မာစယ်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ပြီး အငြင်းပွားနေစရာလည်း အကြောင်း မရှိပေ။

“ဒီလိုလုပ်ထားတဲ့အတွက် ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားရောလား။”

မာစယ်က ပြုံးသည်။

“အများကြီး နေသာထိုင်သာ ရှိသွားတာပေါ့။ ဒါတွေအားလုံး တပ်ဆင်ပြီးသွားရင် ကျုပ်အိမ်ထဲကို ကျုပ်မသိဘဲ ဘယ်လိုလူမှ ဝင်မလာနိုင်တော့ဘူး။ အုတ်နံရံကြီးတွေကို ဖောက်ပြီးဝင်မှပဲ ရတော့မယ်”

ရှက်တာက သူ့လက်ကိုင်အိတ်ကို ဖွင့်သည်။

“ခင်ဗျား လက်မှတ်ထိုးဖို့ စာရွက်တချို့ ကျွန်တော် ယူလာခဲ့တယ်”

“ဘာစာရွက်တွေလဲ”

“ဟောဒါက အထွေထွေအာမခံကုမ္ပဏီနဲ့ သဘောတူညီချက်၊ ကရစ်ကက်စ်ရေနံကုမ္ပဏီမှာ သူတို့ ပိုင်တာတွေကို ဒေါ်လာဆယ့်တစ်သန်းခွဲနဲ့ ဝယ်ဖို့ သဘောတူထားပြီးပြီ”

ရှက်တာက စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထိုးပေးသည်။

“ဆယ့်တစ်သန်းနဲ့ဝယ်ဖို့ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

မာစယ်က မယုံသင်္ကာသည့် အပြောမျိုးဖြင့် ပြောသည်။

“ဆယ့်နှစ်သန်းအထိ တိုးပေးနိုင်တယ်လို့ ခင်ဗျား ပြောခဲ့တာ မဟုတ်လား”

မာစယ်ကို ရှက်တာ မကြိုက်သည့်အချက်များတွင် ထိုအချက်လည်း တစ်ချက် အပါအဝင် ဖြစ်သည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို သဘောတူပြီးတိုင်း အပြစ်ကလေးတစ်ခုကိုတော့ ရှာတတ်စမြဲ ဖြစ်သည်။

“အဲဒါတွေ ဝယ်တဲ့အတွက် ကျုပ်တို့ အခု ဘယ်လောက်ရလိုက်သလဲ”

“နောက်ထပ် အခုပေါင်း ၄၂၀၀၀၀ ပိုများသွားပြီ။ ခင်ဗျားက ၂၆ ဒသမ ၁ ရာခိုင်နှုန်း ပိုင်တယ်။ သူတို့က ၂၅ ဒသမ ၃ ရာခိုင်နှုန်းပဲ ပိုင်တယ်”

“ကောင်းတယ်”

မာစယ်၏မျက်နှာသည် ရှက်ခြင်း ပြုံးလာသည်။ သဘောတူညီချက်စာချုပ်များကို ယူပြီး လက်မှတ်ထိုးသည်။ စာရွက်ကို ရှက်တာဘက်သို့ ပြန်တွန်းပေးလိုက်သည်။

“နောက်ထပ် ဘာရှိသေးသလဲ”

“ပါရီမြို့မှာရှိနေတဲ့ ဘေရွန်ဒီကျွန်းနဲ့ ကျွန်တော် ဒီနေ့မနက်ပဲ တယ်လီဖုန်းနဲ့ စကားပြောရတယ်။ သူတို့က ခင်ဗျားကို ဆက်ပြီး အာမခံချက် မပေးနိုင်တော့ဘူးလို့ ပြောတယ်။ ဟိုမှာ ရှိနေတဲ့ ငွေဈေးကွက်မှာလဲ ငွေကျပ်တည်းမှု ပေါ်နေပြီလို့ ပြောတယ်”

မာစယ်၏မျက်နှာသည် ဒေါသကြောင့် ချက်ချင်း ရဲသွားသည်။ စားပွဲကိုလည်း လက်သီးနှင့် ထုလိုက်သည်။

“သူတို့ကလဲ ကျုပ်ကို အကျပ်ကိုင်တာပဲလား။ နောက်ဆုံးကျတော့ ကျုပ်ကို ပိုင်းတွယ်ကြတာပေါ့လေ။ ဒီလိုဆိုရင် ပြင်သစ်ကို ကျုပ် လိုက်သွားမှ ဖြစ်မယ်။ သူတို့ စိတ်ပြန်ပြောင်းလာအောင် လုပ်ရလိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျားသွားလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား သိပါတယ်။ ခင်ဗျားကို လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးဌာနက ပြည်နှင့်ဒဏ်ပေးဖို့ အမှုတန်းလန်းကြီးရှိနေတယ် မဟုတ်လား။ ဒီအမှုကြီး မပြီးသေးသမျှကာလပတ်လုံး ခင်ဗျား ဘယ်တိုင်းပြည်ကိုမှ သွားလို့ မရနိုင်ဘူးလေ”

“ကျုပ် ခြေထောက်ကို သူတို့ နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ချုပ်ချယ်နေကြတာကိုး”

ရှက်တာက ငြိမ်နေသည်။ လွန်ခဲ့သည့်အပတ်တုန်းက မာစယ်သည် သူ့အိမ်ရှိ ပြတင်းပေါက်အားလုံးကို သံတိုင်များနှင့် ကာရံ ပိတ်ဆို့ခဲ့သည်။ ယခု အချက်ပေးခေါင်းလောင်းများ ထပ်မံ တပ်ဆင်နေသည့်အကြောင်းများကို တွေးနေမိသည်။

“ကျုပ်လုပ်ငန်းတွေကို အာမခံချက်ပေးဖို့ ဘော့စတွန်မြို့မှာရှိနေတဲ့ ဘဏ်တိုက်တွေကိုရော ခင်ဗျား မေးကြည့်ပြီးပြီလား”

“မေးပြီးပြီ။ သူတို့ကလဲ စိတ်မဝင်စားကြဘူး”

မာစယ်က သူ့ကို ပြန်ငေးကြည့်နေသည်။

“အစ္စရေးလ်နဲ့ ကုန်သွယ်မှုသင်္ဘောကုမ္ပဏီကို ကျုပ် စပြီး ဖွင့်ခဲ့တယ်။ အင်မတန် မသေမချာနဲ့ စွန့်စားရတဲ့လုပ်ငန်းကို ကျုပ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ကြဘူး။ ဒီလို စွန့်စားဖို့ ဒီကွိုင်းတို့က ကျုပ်ကို တိုက်တွန်းခဲ့တယ်။ လိုတဲ့ငွေကိုလဲ ကျုပ်ကို သူတို့ ချေးခဲ့ကြတယ်။ အခု သူတို့ဟာ သူတို့ လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်ပြီလဲဆိုရော ကျုပ်ကို ဘေးကန်ထုတ်ကြတော့တာပဲ။ ငွေရပေါက်ရလမ်းကို ဂျူးတွေ မြင်သွားကြပြီ မဟုတ်လား”

ရှက်တာက မာစယ်ကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။

“ဒီကိစ္စမှာ ဂျူးတွေအနေနဲ့ ဘာမှ ပတ်သက်စရာ အကြောင်းမရှိဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ဒီကွိုင်းတို့ဟာ ဘဏ်လုပ်ငန်းရှင်တွေ ဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျားဟာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ ဘယ်လောက်တောင်

နယ်ချဲ့လာပြီလဲဆိုတာကိုလဲ သူတို့ သိတယ်။ ဒါလောက်တောင် နယ်ချဲ့လာတဲ့အတွက် ခင်ဗျား မနိုင်မနင်း ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာလဲ သူတို့ သဘောပေါက်ပြီး ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒီအကြောင်းကို ခင်ဗျားလဲ သိပါတယ်”

“ဘာကြောင့် မနိုင်မနင်းဖြစ်ရမှာလဲ။ ဘယ်သူ့မှာ အခွင့်အလမ်း ပိုရှိနေသလဲ” ဟု မာစယ်က ပြန်မေးသည်။

*

(၁၄)

တစ်စတစ်စနှင့် ညဉ့်နက်လာပြီဖြစ်သည်။ ဧည့်ခံပွဲသို့ လာသူများလည်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြန်သွားကြပြီ။ ဒက်ခ်စ်က အခန်းထဲသို့ လှည့်ကြည့်သည်။ အိမ်ရှင်မာစယ်နှင့် မိန်းကလေးများသာ ကျန်တော့သည်။ သူ လှည့်ကြည့်သည်ကို မာစယ်က မြင်သွားသောအကြောင့် မာစယ်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောလက်စကို ဖြတ်ပြီး သူ့ဆီသို့လျှောက်လာသည်။

“အားလုံး အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

“အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ကျနေပြီ။ ကျွန်တော် ပြန်ဦးမှ။ မနက်ဖြန်မနက်ကျရင် ရွက်တိုက်ဖို့ ကျွန်တော် ချိန်းထားတာရှိနေတယ်။ ခပ်စောစော သွားရမယ်” ဟု ဒက်ခ်စ်က ပြန်ပြောသည်။

“နေပါဦးလေ။ အစောကြီး ရှိပါသေးတယ်။ ဧည့်ခံပွဲရဲ့ အကောင်းဆုံးအချိန်က အခုမှ စတော့မှာ”

“ဘယ်လို အကောင်းဆုံးအချိန်လဲ။ ဧည့်သည်တွေအားလုံး ပြန်ကုန်ကြပြီမဟုတ်လား”

မာစယ်က လျှို့ဝှက်သည့် အပြုံးမျိုးကို ပြုံးပြသည်။

“အမျိုးသမီးတွေ ဒီမှာ ရှိနေသေးတယ်လေ”

ဒက်ခ်စ်က အခန်းထဲသို့ လှည့်ကြည့်ပြန်သည်။ အခန်းထဲမှာ အမျိုးသမီးငါးယောက် ရှိနေသည်။ သူတို့ကလည်း ဒက်ခ်စ်ကို ပြန်ကြည့်သည်။

“သူတို့အားလုံးကို လခ ပေးထားတာ”

“ခင်ဗျားရုံးမှာ အလုပ်လုပ်ကြတာလား”

ဒက်ခ်စ်က မယုံကြည်သလို ပြန်မေးသည်။ အမျိုးသမီးများကို ကြည့်ရသည်မှာ ရုံးသူရုံးသားပုံမျိုး မဟုတ်ကြ။

“တကယ်တော့ မလုပ်ပါဘူး။ ငါ တစ်ယောက်တည်းအတွက်ပဲ အလုပ်လုပ်ပေးကြတာ။ အမြတ်တော်ကြေး ဥပဒေကလဲ ပြင်းထန် တင်းကျပ်လွန်းတယ်မဟုတ်လား။ သူတို့ကို လခစာရင်းထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်တော့ အမြတ်တော်ကြေး ပေးရတဲ့နေရာမှာ သက်သာသွားတာပေါ့ကွာ”

“ဪ ...”

“လူတစ်ယောက်ဟာ အမြဲတမ်း သတိထားနေနိုင်မှ တော်ကာကျတယ်။ သူတို့ဘက်ကလဲ ဘယ်တော့မှ အလစ်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး”

ဒက်ခ်စ် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ နေသည်။

“ကဲ ... ဧည့်သည်အားလုံးလဲ ပြန်ကုန်ကြပြီ။ အပေါ်ထပ်က ငါ့အခန်းကို သွားကြစို့။ မင်း မပျင်းစေရပါဘူး။ ငါ အာမခံပါတယ်”

မာစယ်က ပြောပြောဆိုဆို အမျိုးသမီးများဘက်သို့ လှမ်းပြီး အချက်ပြသည်။

ဒက်ခ်စ်ကလည်း တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ပြောကြားခြင်း မပြုတော့ဘဲ သူတို့နောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။ ဒုတိယထပ်သို့ ရောက်သောအခါ မာစယ်က တံခါးတစ်ခု၏ရှေ့တွင် ရပ်သည်။ သူ့အိတ်ထဲမှ သော့ကို ယူပြီး သော့ပေါက်တွင် တပ်၍လှည့်သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အပေါ်ထပ်ဆီမှ ဓာတ်လှေကားသံ ကြားရသည်။

“ငါ့အခန်းကို ဓာတ်လှေကားနဲ့ပဲ သွားလို့ရတယ်။ အရင်ကရှိနေတဲ့ လှေကားအားလုံးကို ဖျက်ပစ်လိုက်တယ်”

မာစယ်က သူ့ကို ရှင်းပြသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် တံခါးပွင့်သွားသည်။

“အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်နဲ့အတူတူ တို့ အရင်သွားနှင့်မယ်။ နောက်တစ်ခေါက်ကျမှ ကျန်တဲ့အမျိုးသမီးတွေ လိုက်လာကြလိမ့်မယ်”

“နောက်ဘက်မှာ လှေကားတစ်ခုရှိသေးတယ်။ သူတို့ အဲဒီလှေကားက ပြန်ဆင်းကြလိမ့်မယ်။ ငါ့အထပ်ကိုတော့ တက်လို့ မရဘူး။ အုတ်နံရံနဲ့ အသေပိတ်ထားတယ်”

အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်လာသည်။ ဓာတ်လှေကားအတွင်းမှ သူတို့ ထွက်သွားကြသည်။ မာစယ်က အုတ်နံရံတွင်ရှိနေသည့် ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဒီအထပ်မှာရှိတဲ့ အခန်းတိုင်းမှာ ခလုတ်တွေတပ်ထားတယ်။ ဓာတ်လှေကားကို ငါက ပြန်ချပေးမှ ကျန်တဲ့လူတွေ တက်လာလို့ရမယ်။ ချမပေးရင် ဘယ်လိုလူမှ ငါ့အထပ်ကို ရောက်အောင် တက်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ခဏကြာတော့ အောက်ထပ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အမျိုးသမီးသုံးယောက် တက်လာသည်။ မာစယ်က ထိုအမျိုးသမီးများနှင့်အတူ ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ အခန်းထဲတွင် ကြီးမားသည့် စားပွဲကြီးတစ်လုံး ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် အစားအသောက်များ လိုလေသေးမရှိ ပြင်ဆင်ထားသည်။ အခန်းထောင့်တွင် အရက်မျိုးစုံ ရှိသည်။

အမျိုးသမီးများသည် မည်သို့သောတာဝန်ကို သူတို့ ထမ်းဆောင်ကြရမည်ဖြစ်ကြောင်း သိနားလည်ထားသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်ခန်းဆီသို့ သူတို့အားလုံး ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

“ဒါ ဧည့်ခန်း။ ငါ့အခန်းက ဟောဟိုဘက်မှာ။ မင်း ဘာသောက်မလဲ”

“ကျုပ် သောက်တာ များနေပြီဗျာ”

“သောက်ပါဦး။ ကဲ ... လာ။ မင်းကို ငါပြမယ်”

မာစယ်က ပြုံးပြီး ဒက်ခ်စ်၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆွဲခေါ်သည်။ အရက်ပုလင်းများထည့်ထားသည့် ဗီရိုအောက်မှ ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်ပြန်သည်။ လျှောက်ခါးကလေးတစ်ခုက ဘေးသို့ရွေ့ပြီး ပွင့်သွားသည်။ ရုပ်မြင်သံကြားစက်တစ်ခု ပေါ်လာသည်။ စောစောက အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားကြသည့် အမျိုးသမီးငါးယောက် မြင်ကွင်းပေါ်မှာ ပေါ်လာသည်။ သူတို့ချင်း စကားပြောနေကြသည့်အသံများကိုလည်း ကြားနေရသည်။ အမျိုးသမီးအားလုံး အဝတ်အစားလဲနေကြသည်။

“နောက်ဆုံးပေါ် ရုပ်မြင်သံကြားစက်လေ။ ဒီနေရာမှာ တပ်ထားကြောင်း ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ သူတို့အခန်းထဲမှာ ဘာလုပ်နေကြတယ်၊ ဘာတွေပြောနေကြတယ်ဆိုတာ ဒီစက်ကို ဖွင့်ကြည့်ရင် အားလုံးကိုမြင်ရတယ်၊ ကြားရတယ်။ ဒီလိုဖွင့်ကြည့်နေတာကိုလဲ သူတို့ မသိနိုင်ဘူး။ အခန်းတိုင်းမှာ ဒီလိုစက်မျိုးတွေကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရုံပဲ။ သူတို့ တယ်လီဖုန်းတွေကို ငါ အသံဖမ်းထားတယ်။ သူတို့ ခုတင်အောက်မှာလဲ အသံဖမ်းစက်တပ်ထားတယ်။ သူတို့ ဘာတွေလုပ်နေတယ်၊ ဘာတွေပြောနေတယ်ဆိုတာ အားလုံး သိတာပေါ့။ မင်း နားထောင်ကြည့်ဖို့ ကောင်းတယ်”

မာစယ် ပြောနေခိုက်မှာပင် အမျိုးသမီးအားလုံး အဝတ်အစားလဲပြီးသွားကြသည်။ သူတို့၏အဝတ်အစားများသည် အားလုံး တစ်ဆင့်တည်းဖြစ်သည်။ အခန်းတစ်ဖက်သို့ လျှောက်သွားကြသည့်အချိန်မှာပင် ရုပ်မြင်သံကြားမြင်ကွင်းပေါ်မှ သူတို့လည်း ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

“တံခါးပေါက်အောက်မှာလဲ ခလုတ်တစ်ခု တပ်ထားတယ်။ သူတို့ အဲဒီအခန်းထဲက ထွက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်တည်း ဒီစက်က အလိုလိုရပ်သွားတယ်။ ဘာမဆို ငါမသိဘဲ လုပ်လို့မရဘူး”

“ဒက်ခိစ်က မာစယ်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“ကျုပ် အရက်သောက်ရရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်ဗျာ”

+

မနက်လေးနာရီ ထိုးသွားပြီ။ ဒက်ခိစ်က ပြန်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း မာစယ်ကို နှုတ်ဆက်သည်။ မာစယ်က အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကြားတွင် လဲလျောင်းနေရာမှ ထလိုက်သည်။

“အောက်ထပ်ကို ငါ လိုက်ခဲ့ဦးမယ်။ မင်းနဲ့ ပြောစရာ ရှိသေးတယ်”

ဒက်ခိစ်က မာစယ်၏နောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။ မာစယ် အရက် အတန်ငယ် မူးနေပြီကိုလည်း တွေ့ရသည်။

“ငါ့အမျိုးသမီးတွေကို ဘယ်လိုသဘောရသလဲ” မာစယ်က ပြုံးရင်း မေးသည်။

“အတွေ့အကြုံကတော့ များပါပေရဲ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို ဒီလိုထားရတာ အင်မတန် စရိတ်ကြီးမှာပဲ။ ကျွန်တော် ထင်တာလေ”

“အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်ဖို့တော့ ငွေကုန်ခံရမှာပေါ့ ငါ့ညီရယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ တတ်နိုင်ပါတယ်”

ဓာတ်လှေကားနှင့် အောက်သို့ ဆင်းလာကြသည်။ ဓာတ်လှေကားအတွင်းမှ ထွက်လာသောအခါ မာစယ်က သူ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ငါ့ရုံးခန်းထဲကို လိုက်ခဲ့ပါဦး”

ဒက်ခ်စ်က သူ့နောက်မှ လိုက်သွားသည်။ သူ့ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်မိသောအခါ မာစယ်က တံခါးပြန်ပိတ်သည်။ ထို့နောက် ကုလားထိုင်များမှာ အသီးသီး ထိုင်ကြသည်။

“မင်းနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ တွေ့ချင်တာလဲဆိုတာ မင်း သိချင်မှာပဲလို့ ငါထင်တယ်”

ဒက်ခ်စ်က ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

“မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခေါင်းဆောင်ကြီး လုပ်ပုံကိုပုံဟာ အင်မတန် မိုက်ရိုင်းတယ်လို့ ငါထင်တယ်။ တစ်နေ့ကျရင် မှားမှန်းသိပြီး သူ နောင်တရလို့မဆုံး ဖြစ်မယ်”

ဒက်ခ်စ်က တစ်စုံတစ်ရာ ထင်မြင်ချက်ပေးခြင်းမပြုဘဲ ပခုံးများကိုသာ တွန့်ပြလိုက်သည်။ မာစယ်က သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စက ငါနဲ့ မဆိုင်ပါဘူးလေ။ မင်းလဲ စိတ်ပျက်နေရောပေါ့”

“စိတ်ပျက်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားလို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့နေရမှတော့ ဘာကြောင့် စိတ်ပျက်ရမှာလဲ”

မာစယ်က ပြုံးသည်။ သူလည်း အနေရအထိုင်ရ သက်သာသွားသလိုရှိသည်။ ဒက်ခ်စ်၏ အဖြေကိုလည်း သဘောကျသွားသည်။ ခဏကြာတော့ မျက်နှာတည်သွားသည်။

“ဒီအတိုင်း မင်း တာရှည်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ အနေးနဲ့အမြန်ဆိုသလိုတော့ မင်း တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ စဉ်းစားလာရတော့မှာပဲ မဟုတ်လား”

“ကျုပ်လဲ မပြောတတ်တော့ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ် ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ တခြားကိစ္စတွေကိုပဲ စဉ်းစားနေခဲ့ရတယ်။ ကျုပ်အတွက် ဘာများကော အကောင်းရှိခဲ့ဖူးလို့လဲ”

“ဒါပေမဲ့ မင်း လုပ်ချင်တဲ့အလုပ်တွေ အများကြီး ရှိမှာပေါ့”

“အခုအချိန်ထိတော့ ကျုပ် ဘာမှ မစဉ်းစားသေးဘူး”

“စီးပွားရေးနယ်ပယ်ထဲကို ဝင်ပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းလုပ်ဖို့များ မင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့ဖူးသလား။ တခြားလူတွေ ချမ်းသာသွားအောင် သွယ်ဝိုက်တဲ့နည်းနဲ့တော့ မင်း လုပ်ခဲ့ပေါင်း များလှပြီ။ အခု အချိန်ဟာ မင်းအတွက် မင်းလုပ်ဖို့ အချိန်ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား”

“ကျုပ်ကတော့ လိုတယ်လို့ကို မထင်မိဘူး”

“မင်းလဲပဲ မင်းအဖေပုံမျိုးပဲ။ မင်းအဖေနဲ့ အင်မတန်တူတာပဲ။ မင်းအဖေလဲ သူ့အတွက် ဘယ်တော့မှ မစဉ်းစားဘူး။ သူများကိစ္စကိုသာ ရှေ့တန်းတင်တယ်။ သူ့လက်အောက်မှာ ငါ စာရေးလုပ်နေရင်း ဒီအကြောင်းကို သိလာရတဲ့အခါမှာ ငါတော့ အံ့သြလို့မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ မင်းအဖေလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ဘယ်တုန်းကမှ ငါ မတွေ့ခဲ့ဖူးသေးဘူး”

“ဖေဖေလို လူစားမျိုးကို နောက်ထပ်လဲ ခင်ဗျား တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါကြောင့်လဲ သူဟာ ဆင်းတောင့်ဆင်းရဲနဲ့ ကွယ်လွန်ခဲ့ရတာပေါ့”

“ဟုတ်မှာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ သေသွားပြီဖြစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုဆိုတာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိတော့ပါဘူး။”

“ဒီစကားမျိုးပြောရတာက လွယ်ပါတယ် ဒက်ခ်စ်။ ဒါပေမဲ့ လူ့လောကကြီးဟာ ဒါမျိုးမဟုတ်ဘူး။ လူတွေက ဒီလိုမမြင်ကြဘူး။ လောကမှာ အရေးကြီးဆုံးဟာ ငွေနဲ့ အာဏာပဲ”

“ဒီအတိုင်းမှန်ရင် ကျွန်တော်ဟာ အင်မတန် ကံကောင်းတဲ့လူပေါ့။ ကျွန်တော့်မှာ သံယောဇဉ်ထားစရာ ငွေလဲ မရှိဘူး။ အာဏာလဲ မရှိဘူး။”

ဒက်ခ်စ်က ပြန်ပြောရင်း တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးမိသည်။ မာစယ်က သူ့ကို ငေးကြည့်နေသည်။

“ဒါဆိုရင်တော့ မင်းဟာ အလွန် သနားစရာကောင်းတာပဲ။ မင်းဟာ ငါနဲ့ အလုပ်အတူတူ တွဲလုပ်ဖို့ စိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ်လို့ ငါက ထင်နေတာ။ တို့နှစ်ယောက်များ ပေါင်းလုပ်လိုက်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ငါ့အနေနဲ့က သိပ်လုပ်လို့ ကိုင်လို့ ကောင်းတော့တာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့မှာက ရန်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပြီ။ ငါ့ကို ဒုက္ခပေးကြတော့မယ်။ မင်းသာ ငါနဲ့အတူတူ တွဲလုပ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ငါ့ကို သူတို့ မေ့သွားကြလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့လုပ်ငန်းမှာ မင်းဟာ သိပ်ကို အဖိုးတန်တဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်တယ်ခ

ဒက်ခ်စ်က မည်သည့်အဖြေမျှ မပေးဘဲ သူ့ကိုသာ ငေးကြည့်နေသည်။

“ဒီစကားမျိုးကို မင်းတစ်ယောက်ကိုပဲ ငါ ပြောဖူးပါတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ ငါ မကမ်းလှမ်းခဲ့ဖူးဘူး။ မင်းကလွဲပြီး ယုံကြည်စိတ်ချရမယ့်လူလဲ ငါ့အဖို့ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးမှာ မရှိတော့ဘူးလေ”

မာစယ်က ရိုးရိုးသားသား ဆက်ပြောနေသည်။

ဒက်ခ်စ်က အသက် ခပ်ပြင်းပြင်းရှူလိုက်သည်။ မာစယ်သည် အမှန်စကားများကို ပြောနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဒက်ခ်စ်က သိသည်။ မာစယ် ယုံကြည်ရမည့်သူသည် အခြားမရှိတော့။ အခန်းတိုင်းမှာ ရုပ်မြင်သံကြားစက်များ တပ်ဆင်ထားသည်။ ခုတင်များအောက်မှာ အသံဖမ်းစက်များ တပ်ဆင်ထားသည်။ မိမိကိုလည်း မည်မျှကြာအောင် လွတ်လပ်ခွင့်ပေးမည်နည်း။ မာစယ်သည် သူ့ကိုယ်သူမှ လွဲပြီး အခြားမည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ ယုံကြည်မှုရှိတော့သူ မဟုတ်ကြောင်း ဒက်ခ်စ်က သဘောပေါက်ပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ယမ်းခါနေမိသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မာစယ်။ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားကို တကယ်အကူအညီပေးနိုင်တဲ့ လူမျိုးသာမှန်ရင် စောစောကတည်းက ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ခဲ့မှာပေါ့။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ စီးပွားရေးသမား မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ပြီးတော့ ခင်ဗျားလုပ်ငန်းမှာလဲ ကျွန်တော့်ကြောင့် အခက်အခဲတွေ ပေါ်လာနိုင်ပါတယ်။ ယုံပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား ဒီလို ကမ်းလှမ်းတဲ့အတွက် ကျွန်တော် အများကြီး စိတ်အားတက်မိပါတယ်”

မာစယ်သည် စားပွဲပေါ်သို့ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ဒက်ခ်စ်နှင့်ကား မျက်လုံးချင်း မဆိုင်တော့။

“လူတိုင်းက ငါ့ကို ဆန့်ကျင်ကုန်ကြပါပေါ့လား”

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မဆန့်ကျင်ပါဘူးဗျာ။ ဆန့်ကျင်ချင်သပဆိုရင် ခင်ဗျား ကမ်းလှမ်းတာကို လက်ခံလိုက်ရုံပဲပေါ့။ အပြင်မှာ နေရတာထက် အတွင်းကိုဝင်ရင် ခင်ဗျားကို ဒုက္ခပိုပေးနိုင်တာပေါ့”

မာစယ်က ဒက်ခ်စ်ကို ပြန်ကြည့်နေပြန်သည်။ ဒက်ခ်စ်ပြောသည့် စကားကိုလည်း ချင့်ချိန်နေပုံပေါက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာ ပြုံးလာသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဒါမှန်တယ်။ မင်းအကြောင်းကို ငါ သိပါတယ်။ မင်းမှာ အချောင်ငွေရမယ့်လမ်းလဲ ရှိနေပြီပဲ” ဟု ဝမ်းသာအားရလေသံဖြင့် ရုတ်တရက် ပြောချလိုက်သည်။

“ကျုပ်မှာ ဘယ်လို ရှိနေတာလဲ”

“မင်းနဲ့ စုအန်းအကြောင်း ပြောနေကြတာ ငါ ကြားပါတယ်ကွာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ မင်းကိုတော့ အပြစ်မဆိုသာပါဘူး။ သူ့ကို လက်ထပ်လိုက်တာဟာ အလုပ်လုပ်နေရတာနဲ့စာရင် အလွယ်ဆုံးငွေရပေါက်ပဲပေါ့”

ဒက်ခ်စ်က ပြုံးသည်။ ထိုစကားကို မာစယ် ပြောသည့်အတွက်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင် မည်သို့မျှ မခံစားရ။ ထိုအတိုင်း မာစယ် ယုံကြည်နေသည်ဆိုလျှင်လည်း ယုံကြည်ပါစေတော့။ ထိုင်ရာမှ သူ ထသည်။

“အပြင်ကို ငါ ပို့ပေးမယ်”

မာစယ်က အချက်ပေးခေါင်းလောင်း ခလုတ်များကို ပိတ်နေသည်။ ထို့နောက် ရှေ့တံခါး ဖွင့်ပေးသည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် အခုလို အချိန်မျိုး၌ မည်သည့်အငှားကားကိုမျှ အပြင်မှာ တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်ပေ။

“မင်းကို ပြန်ပို့ပေးဖို့ ငါ့ဒရိုင်ဘာကို ခေါ်လိုက်မယ်”

ဒက်ခ်စ်က ကောင်းကင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်သည်။ ပန်းခြံရိပ်သာလမ်း၏ အရှေ့ဘက်တွင် အလင်းရောင် စပျိုးစပြုနေပြီ။

“မဝေးပါဘူးဗျာ။ လမ်းလျှောက်သွားရင်း လေညင်းခံတော့မယ်”

သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်း ပဉ္စမရိပ်သာလမ်းဘက်ဆီမှ ကားအနက်ကြီးတစ်စီး မောင်းလာသည်ကို တွေ့သည်။ မာစယ် တုန်လှုပ်သွားပုံရသည်။

“ငါ အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်မှ ဖြစ်တော့မယ်။ နည်းနည်း အေးလာတယ်”

“ဝွတ်နိုက်မာဝယ်”

“ဝွတ်နိုက် သူငယ်ချင်း ... မင်း ဒီမြို့ကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ငါ့ကို ဖုန်းဆက်ပါ။ ငါဒီမှာ အမြဲရှိတယ်” မာဝယ်၏အသံ ဆုံးသည်နှင့် တံခါးလည်း ပိတ်သွားတော့သည်။

ပိတ်သွားသည့်တံခါးကို ဒက်ခ်စ် ကြည့်နေသည်။ ခဏကြာတော့ ခလုတ်ဖွင့်သံ ကြားရသည်။ အချက်ပေးခေါင်းလောင်းခလုတ်များ ပြန်ဖွင့်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူသိသည်။ နောက်ပြန်လှည့်ပြီး လမ်းမဆီသို့ သူ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ငွေနှင့် အာဏာကို မက်မောသူတစ်ယောက်အဖို့ သည်အတိုင်း နေရမည်ဆိုလျှင် ထိုဘဝမျိုးနှင့် သူ မပတ်သက်ချင်တော့ပြီ။

*

(၁၅)

မာစယ်သည် သူ့စားပွဲနောက်ရှိ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်နေသည်။ သူ့ရှေ့နေ ရှက်တာက သူ့ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

“အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ခင်ဗျား ကြိုက်တာလုပ်လို့ အဘိုင်ဒီဂျစ်က ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ပြောစရာရှိတာတွေကိုတောင် တစ်ခွန်းမှ နားမထောင်ဘူး” ရှက်တာက ခေါင်းယမ်းပြရင်း ပြန်ဖြေသည်။

“ဒါပဲလား”

မာစယ်၏မျက်နှာ ဖြူသွားသည်။

“မဟုတ်ဘူး။ သူ ထပ်ပြောတာတွေ ရှိသေးတယ်”

“ဘာတွေပြောတာလဲ”

“ပြန်ပြောပြဖို့ မကောင်းပါဘူးဗျာ”

“ပြောပြစမ်းပါ။ အေမော့စ်က ဘာတွေများ ပြောသလဲဆိုတာ ကျုပ် သိချင်တယ်”

မာစယ်၏လေသံ မာလာသည်။

ရှေ့နေကလည်း အနေရအထိုင်ရ ခက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“သူကပြောတယ်။ ခင်ဗျား ရှုနေပြီတဲ့။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် မသိတော့ဘူးတဲ့။ အစုရှင်တွေရဲ့ မဲဆန္ဒနဲ့ ခင်ဗျားကို တိုက်မယ်တဲ့။ ခင်ဗျား ရှုနေတဲ့အကြောင်းကို ကျန်တဲ့အစုရှင်တွေ သိသွားတာနဲ့တစ်ပြိုင်တည်း ခင်ဗျားဘက်က ဘယ်သူမှ နေကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ခင်ဗျား ကလေးတွေရဲ့ မဲဆန္ဒကို ခင်ဗျားက ယူမယ်ဆိုရင် ရုံးတင်တရားစွဲမယ်တဲ့။ ခင်ဗျားမှာ ဒီလိုလုပ်ပိုင်ခွင့် မရှိကြောင်း ရုံးတော်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ယူမယ်တဲ့”

မာစယ်၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ သွေးဆုတ်သွားသည်။ သူ့ဒေါသကိုလည်း အနိုင်နိုင် ထိန်းနေရသည်။

“ကျုပ်တို့ကလဲ သူ့ကို တရားစွဲနိုင်တယ်ဆိုတာတော့ သူ မတွေးမိဘူးထင်တယ်။ ကျုပ်တို့က ပြန်တရားစွဲရင် သူ တရားခံ ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ဒါကိုတော့ သူ မျှော်မှန်းထားပုံ မရဘူး”

မာစယ်က မသိမသာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့ ဒီအတိုင်းလုပ်ကြစို့။ ဒီအမှုကို ရုံးတင်ပါ။ ကုမ္ပဏီကို ထိန်းသိမ်းဖို့ အစိုးရလက် အပ်ပါ။ ပစ္စည်းထိန်း ခန့်ခိုင်းပါ။ ကျုပ်ကို သူ ထောင်ထဲ ထည့်ခဲ့သလို သူ့ကိုလဲ ထောင်ထဲပြန်ထည့်ပါ”

“ဒီလိုလုပ်တဲ့အတွက် ဘာအကျိုးရှိမှာလဲဗျာ။ တရားရုံးအနေနဲ့ ခင်ဗျားလက်ကို ဘယ်တော့မှ ကုမ္ပဏီ ပြန်အပ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး။ အရေးကြီးတာက အေမော့စ် လက်ထဲကို ကုမ္ပဏီ ရောက်မသွားဖို့ဘဲ”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ကလေးတွေအတွက် ခင်ဗျား မစဉ်းစားတော့ဘူးလား။ ကလေးတွေအနေနဲ့ အမွေရပိုင်ခွင့် ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဘိုင်ဒီဂျစ်ပိုင်တဲ့ အစုတွေကိုသာ အာမခံကုမ္ပဏီက အာမခံချက်ပေးထားတာ မဟုတ်လား။ အစိုးရခန့်တဲ့ ပစ္စည်းထိန်းလက်ထဲမှာ ဒီကုမ္ပဏီဟာ ဘာတန်ဖိုးမှ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားပိုင်တဲ့ အစုရှယ်ယာတွေဟာလဲ စာရွက်ပေါ်မှာ ရေးထားတာကလွဲပြီး ဘာတန်ဖိုးမှ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျုပ် ဂရုမစိုက်ဘူး။ ကျုပ်ကလေးတွေအတွက် ကျုပ် တာဝန်ယူနိုင်တယ်။ ရုံးတင်တရားစွဲပါ”

မာစယ်က ပြန်အော်သည်။ ရှေ့နေက သူ့ကို အကြာကြီးပြန်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ခါယမ်းပြသည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မာစယ်။ ဒီအလုပ်မျိုးကို ကျုပ် မလုပ်ဘူး။ ခင်ဗျားအတွက် အလုပ်ပေါင်းများစွာ ကျုပ် လုပ်ပေးခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအလုပ်ကိုတော့ မလုပ်နိုင်ဘူး။ ဘာအကျိုးကျေးဇူးမှ မရှိနိုင်ဘူး။ ခင်ဗျား အတွေးအခေါ်တွေဟာ မှားနေပြီ”

“ခင်ဗျား မလုပ်ဘူးလား။ မလုပ်ဘူးလို့ ခင်ဗျား ပြောတာလား”

မာစယ်သည် သူ့ကုလားထိုင်မှ ခုန်ထလာသည်။ ရှက်တာက သူ့ကို မာစယ် ရိုက်လိုက်တော့မည်ဟု ထင်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း စကားလုံးများသာ ထွက်လာသည်။

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ရောင်းစားပစ်လိုက်ပြီ။ သူတို့လက်ထဲကို ခင်ဗျား ရောင်းစားပစ်လိုက်ပြီ”

“ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ လေကုန်ခံပြီး ကျုပ် ပြန်ဖြေနေစရာ မလိုဘူး”

ရှက်တာက သူ့ကို အလွန် အထင်သေးသည့်အမူအရာဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“ဒါဟာ ခင်ဗျားရဲ့ နောက်ဆုံး အခွင့်အရေးပဲ။ ရုံးတင် တရားစွဲရင်စွဲ၊ မစွဲရင် တခြားရှေ့နေ ကျုပ် ငှားမယ်” မာစယ်က အသံကုန်အော်သည်။

“ဒါက ခင်ဗျား အလုပ်ပဲ” ရှက်တာက ထိုင်ရာမှ ထသည်။

မာစယ်သည် စားပွဲကို ပတ်ပြီး ရှက်တာဆီသို့ ပြေးလာသည်။

“ခင်ဗျား ရှေ့နေလိုင်စင်ပြုတ်သွားအောင် ကျုပ်လုပ်ပြမယ်။ ကျုပ်ကို ဒီလို အလွယ်တကူနဲ့ စမ်းလို့ မရဘူးမှတ်။ သူတို့က ကျုပ်ထက် ငွေပိုပေးတာနဲ့ သူတို့ဘက်ကို ခင်ဗျား အလွယ်တကူ ပြောင်းသွားလို့ ရမယ်ထင်သလား”

“ဘယ်သူကမှလဲ ကျုပ်ကို ငွေ ပိုပေးမယ်လို့ မကမ်းလှမ်းပါဘူး။ သူတို့အနေနဲ့လဲ ဒါမျိုးလုပ်စရာ မလိုပါဘူး။ ခင်ဗျားလို စိတ်မမှန်တော့တဲ့လူကို သူတို့အနေနဲ့ ဘာမှ အရေးထား နေစရာ မလိုတော့ဘူး”

ရှက်တာက တံခါးပေါက်ဆီသို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

“မင်းတို့လို ဂျူးစုတ်တွေဟာ ဒါမျိုးချည်းပဲ။ ပိုက်ဆံပိုပေးတဲ့ဘက်ကို ခြံရန်ပြေးကြတာချည်းပဲ”

မာစယ်က ဆက်အော်သည်။

ရှက်တာသည် ဒေါသကို မထိန်းချုပ်နိုင်တော့။ ကလေးဘဝက စပြီး ယခုအချိန်တိုင်အောင် ဒေါသမဖြစ်ဖူးခဲ့ချေ။ လက်တွေ့ပေါင်းများစွာကိုလည်း သူ ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော်လည်း ဒေါသနှင့် ထိုးသတ်ခဲ့ဖူးခြင်း မရှိ။ သူသည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကြံ့ခိုင်သူဖြစ်သည်။ အရပ်က ခြောက်ပေကျော်သည်။ ယခု မထိန်းနိုင်တော့သည့်အဆုံးတွင် မာစယ်၏အကျီရင်ဘတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ခွဲယူလိုက်သည်။ မာစယ်ကို အခန်း၏တစ်ဖက် နံရံဆီသို့ ကိုင်ပေါက်လိုက်တော့မည့်အလားဟု ထင်မှတ်ရသည်။ သို့သော်လည်း သူ့စိတ်ကိုသူ ပြန်ထိန်းလိုက်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် မာစယ်ကို ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

ခဏကြာအောင် သူတို့နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ပြီးတော့မှ ရှက်တာက သူ့ကို ကွေ့ပြီး အခန်းတံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို ဒီလို စိုက်ကြည့်နေတာလဲ”

“ကျုပ် မျက်လုံးတွေ ကန်းသွားပြီထင်လို့ဗျာ။ အခုတော့ ခင်ဗျား ယောက္ခမပြောတာကို ကျုပ် ယုံလိုက်ပြီ။ ခင်ဗျား ရူးနေပြီပဲ” ရှေ့နေက ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ပြောသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်ရောက်သောအခါ မာစယ်က ရှက်တာကို ဖုန်းဆက်သည်။ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ကြသည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် သူက ပြောနေသည်။

“ခင်ဗျားပြောတာတွေကို ကျုပ် ပြန်စဉ်းစားကြည့်တယ်။ ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ရုံးတင်တရားစွဲစရာအကြောင်း ဘာမှမရှိပါဘူး။ အဘိုင်ဒီဂျစ် ဆိုတာကလဲ အဘိုးကြီးပါ။ သူလဲ လူ့လောကမှာ ဘယ်လောက်မှကြာအောင် နေရတော့မှာမဟုတ်ပါဘူး။ သူ မရှိတော့ရင် ကုမ္ပဏီကို ကျုပ် အလွယ်တကူ သိမ်းယူနိုင်တာပဲ။ အခုအချိန်ထဲ ကျုပ်ဟာ အစုရှယ်ယာ ဒုတိယအများဆုံး ဖြစ်နေသေးတာပဲ”

“တရားရုံးမှာ ရင်မဆိုင်တော့ဘူးလို့ ခင်ဗျား ဆိုလိုတာလား”

“ဟုတ်တယ်။ တရားမစွဲတော့ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ မနေ့တုန်းက ခင်ဗျားပြောတာက ...”

“အဲဒါက မနေ့ကပါဗျာ။ ကျုပ် စိတ်ဆိုးလို့ပြောမိတာကို ခင်ဗျား အမှတ်မထားဘူး မဟုတ်လား။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ စဉ်းစားစရာတွေ ဘယ်လောက်များနေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိပါတယ် ရှက်တာ” ဟု မာစယ်က ပြန်ပြောသည်။

တယ်လီဖုန်းနှင့် စကားပြောသွားပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ရှက်တာသည် မာစယ်၏ရှေ့နေအဖြစ်နှင့် ဆက်လက်တည်ရှိနေသေးကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်တော့သည်။ သို့သော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေးသည် ယခင်အနေအထားမျိုးတွင်ကား မရှိတော့ချေ။

+

အခန်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ ရှိနေကြသူများအားလုံး ဇောချွေးပြန်နေကြပြီဖြစ်ကြောင်း ရှက်တာက သတိထားလိုက်မိသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ပုံပြီး စက်နှင့်ရေတွက်နေကြသည့် ဆန္ဒမဲပြားများကို သူ မကြည့်ရဲတော့။ ထို့ကြောင့်လည်း ပြတင်းပေါက်မှကျော်ပြီး အပြင်ဘက်သို့သာ ငေးနေလိုက်တော့သည်။

ရုတ်တရက်ပင် အခန်းထဲမှာ ငြိမ်သွားသည်။ မဲပြားရေနေသည့် ဂဏန်းပေါင်းစက်များ၏အသံလည်း ရပ်သွားသည်။ အားလုံး ပြီးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ရှက်တာက သိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် နောက်ဘက်သို့ သူ ပြန်လှည့်လာသည်။ မည်သူ အနိုင်ရလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်းကို သူ သွားကြည့်စရာမလိုပါ။ ဟိုဂန်၏ မျက်နှာအမူအရာကို မြင်ရသည်နှင့်ပင် အဖြေက ပေါ်ပြီးသားဖြစ်နေသည်။ ဟိုဂန်၏မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေချေပြီ။

ကရစ်တက်၏ ရေနံကုမ္ပဏီ၏အတွင်းရေးမှူးက တုန်လှုပ်ချောက်ချားသည့်လေသံဖြင့် အနိုင်အရှုံးစာရင်းများကို ကြေညာနေသည်။ သူ့အသံ တုန်လှုပ်ချောက်ချားရပါမည်။ ယခု အခန်းထဲတွင်ရှိနေသည့် အခြားလူများကဲ့သို့ပင် သူလည်း အလုပ်ပြုတ်ပြီမဟုတ်လား။ ကုမ္ပဏီ၏ ဥပဒေစည်းကမ်းအရ အစုရှယ်ယာအများဆုံးလူက ကုမ္ပဏီအုပ်ချုပ်မှုကို ကိုင်တွယ်ရမည်။ အုပ်ချုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွင် သူ ကြိုက်နှစ်သက်သူများကို ခန့်ထားနိုင်သည်။ အစုရှင်တို့၏ မဲဆန္ဒဖြင့် အရှုံးအနိုင် ဆုံးဖြတ်ပြီးသောအခါတွင် သူက ဖယ်ပေးရမည်သာ ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း မစ္စတာဟိုဂ်တို့၏ ကုမ္ပဏီအုပ်ချုပ်သူများအပိုင်းက အစုရှင် ဆန္ဒမဲပေါင်း ၁၁၀၀၀၂၁။ မာစယ်ကင်ပီယန်၏ အစုရှင် မဲဆန္ဒပေါင်းက ၁၆၀၀၄၂၂ ဖြစ်နေချေပြီ။

ရှက်တာသည် စားပွဲကိုပတ်ပြီး လျှောက်လာသည်။ ကုမ္ပဏီအတွင်းရေးမှူးက သူ့ကို လမ်းဖယ်ပေးသည်။ ရှက်တာက သူ့ကိုကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကျန်လူများကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျာ”

စာရင်းကိုင်များက သူတို့ မှတ်တမ်းများကို သေတ္တာများထဲသို့ထည့်ပြီး သိမ်းဆည်းနေကြသည်။ ရှက်တာက သူတို့ကို ခဏကြာအောင် ကြည့်နေသည်။ ယခု မဲခွဲသည့် ကိစ္စတွင် ကုမ္ပဏီစာရင်းကိုင်များကို အသုံးမပြုဘဲ အခြားစာရင်းကိုင်များကို တရားရုံးတော်က ခန့်ထားပေးရန် မာစယ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်မှာ မှန်ကန်ကြောင်းလည်း သူ သဘောပေါက်နေမိသည်။ ကုမ္ပဏီစာရင်းကိုင်များဆိုလျှင် ရိုးရိုးသားသား ဆောင်ရွက်ကြမည် မဟုတ်ချေ။

“မနက်ဖြန်မနက် ကိုးနာရီမှာ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့သစ်ရဲ့ အထူးအစည်းအဝေး ကျင်းပပါမယ်။ ကုမ္ပဏီကို ဆက်လက် အုပ်ချုပ်သွားမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်များကို အဲဒီအစည်းအဝေးမှာ ရွေးချယ်ပါမယ်”

ရှက်တာက ထိုမျှပြောပြီး ထိုင်ရာမှထကာ အခန်းတံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ သူ ဖုန်းပြန်ဆက်သည်ကို မာစယ် စောင့်နေပေလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း ဟိုဂ်၏အသံက သူ့ခြေလှမ်းများကို ရပ်တန့်သွားစေသည်။

“နောက် ဒါမျိုး ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဖို့ ခင်ဗျားလူကို ပြောလိုက်စမ်းပါဗျာ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တခြားလူကို ဒါမျိုး သွားစမ်းရင် သူ ဒုက္ခဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

ရှက်တာက မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့်ပင် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

+

မာစယ် အရက် အလွန်မူးနေပြီဖြစ်သည်။ ဒါးလက်စံမြို့မှဆက်မည့် တယ်လီဖုန်းကို စောင့်ရင်း တစ်နေ့ခင်းလုံး အရက်ထိုင်သောက်နေခဲ့သည်။ ယခု သူ ကြားချင်သည့် သတင်းစကားကိုလည်း ကြားရပြီ။ သူ့အခန်းပေါ်တွင် အမိုးသာမရှိလျှင် မိုးကောင်းကင်သို့ပင် သူ လွင့်တက်သွားနိုင်သည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ တွေးတောနေမိသည်။ သူ့အဖြစ်အပျက်ကို အမျိုးသမီးကလေးက ဘေးမှာထိုင်ရင်း ကြည့်နေသည်။

“ငါ ဘယ်သူလဲ။ မင်းသိသလား”

အမျိုးသမီးကို သူက မေးသည်။ အမျိုးသမီးက တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်ရင် သူ့ကို ပြန်မော့ကြည့်နေသည်။

“မင်း မသိပါဘူး”

စားပွဲပေါ်မှာ သူ တင်ထားခဲ့သည့် အရက်ဖန်ခွက်ကို ကောက်ယူသည်။ ဖန်ခွက်ကို မော့သောအခါ ဘေးသို့ ဖိတ်ကျကုန်သည်။ သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်ပေါ်တွင် အရက်များ စိုရွဲသွားသည်။ သို့သော်လည်း သူက ဂရုမစိုက်။ အရက်ကုန်သွားသောအခါ ဖန်ခွက်ကို သူ့ပခုံးပေါ်မှကျော်ပြီး နောက်ဘက်သို့ နောက်ပြန်ပစ်လိုက်သည်။ ဖန်ခွက်က နံရံနှင့် သွားထိပြီး ကွဲသွားသည်။

“ငါ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်း မသိပါဘူး။ ဘယ်သူမှ မသိကြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကို ဘယ်လိုမှ တားလို့ဆီးလို့ မရနိုင်တော့တဲ့အခါမှာ ငါ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သူတို့အားလုံး သိလာကြလိမ့်မယ်။ ငါဟာ အင်မတန် ကြီးကျယ်တဲ့လူတစ်ယောက်ပေါ့။ သူတို့ မြင်ဖူး တွေဖူးခဲ့သမျှထဲမှာ ငါဟာ အကြီးကျယ်ဆုံးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ပေါ့”

“ဆရာကြီး ... ရှင် သိပ်မူးနေပြီ”

အမျိုးသမီးက ပြောသည်။ သို့သော်လည်း မာစယ်က သူ့ကို ဂရုမစိုက်။ ခုံရှည်ပေါ်သို့တက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်သည်။ အမျိုးသမီးကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“မင်း တွေဖူးသမျှ လူတွေထဲမှာ ငါဟာ အကြီးကျယ်ဆုံးလူ မဟုတ်ဘူးလား။ ကြည့်စမ်းပါဦး”

“ရှင် အဲဒီအပေါ်မှာ ရပ်နေရင် လိမ့်ကျပြီး သေသွားလိမ့်မယ်။ လိမ့်ကျပြီး မသေခင် အောက်ကိုပြန်ဆင်းခဲ့”

အမျိုးသမီးက ဒယ်မ်းဒယိုင်ဖြစ်နေသည့် သူ့ကို လှမ်းဆွဲသည်။ မာစယ်က အမျိုးသမီး၏လက်ကို ခတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ငါမေးတာကို ဖြေစမ်း။ ငါဟာ အကြီးကျယ်ဆုံး မဟုတ်လား”

အမျိုးသမီးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဂျိုးကာလို ဆိုတဲ့ အကောင်ထက် ငါက ပိုကြီးကျယ်တယ် မဟုတ်လား”

“ရှင် ... ရှင် ဂျိုးကာလို အကြောင်းကို ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ”

အမျိုးသမီး၏မျက်နှာသည် သွေးဆုတ်သွားသလို ရှိသည်။ မာစယ်က အရူးတစ်ယောက်လို ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောသည်။

“အသုံးမကျတဲ့ ကောင်မ။ နင်တို့အကြောင်းတွေ ငါ အားလုံး သိတယ်။ မနေ့ညတုန်းက ဂျိုးကာလိုနဲ့ နင် အိပ်ရာထဲမှာ ဘာတွေပြောခဲ့တယ်ဆိုတာကိုတောင် တစ်လုံးမကျန် ငါ ပြောပြနိုင်တယ်”

“ရှင် ... ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲ”

“ဘာမဆို ငါ သိတယ်။ နင်တို့ မသိတာတွေကိုတောင် ငါ သိတယ်”

မာစယ်က ဗီရိုကိုဖွင့်ပြီး ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ထုတ်ယူသည်။ အမျိုးသမီး၏ရှေ့မှာ ထိုဓာတ်ပုံကို မြှောက်ပြသည်။

“နင့်ကို သူ လက်ထပ်ယူလိမ့်မယ်လို့ နင် ထင်နေတယ်မဟုတ်လား။ နင် ရှာဖွေသမျှ ပိုက်ဆံတွေအားလုံး သူ့ကိုပေး၊ သူက အဲဒီပိုက်ဆံတွေကို သိမ်းထား၊ တစ်နေ့ကျရင်တော့ နင်တို့နှစ်ယောက် အဲဒီပိုက်ဆံတွေနဲ့ တစ်နေရာရာကိုထွက်ပြီး ဇိမ်ကျကျ နေနိုင်လိမ့်မယ်လို့ နင် ယုံကြည်နေတယ်မဟုတ်လား။ အလကား သောက်သုံးမကျတဲ့ ကောင်မ။ နင်ပေးလိုက်တဲ့ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်တယ်ဆိုတာ နင် မသိချင်ဘူးလား။ ဒီမှာ ကြည့်”

အမျိုးသမီးက ဓာတ်ပုံကို ကြည့်သည်။ ဂျိုးကာလိုသည် ကင်မရာကိုကြည့်ပြီး ပြုံးရင်းရပ်နေသည်။ လက်တစ်ဖက်က အမျိုးသမီး ခပ်ချောချောတစ်ယောက်ကို ဖက်ထားသည်။ ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကလေးသုံးယောက်ကို ဖက်ထားသည်။

“သူ့မှာ အိမ်ထောင်ရှိတာ နင် မသိဘူးလား။ နင်ပေးလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံတွေနဲ့ သူတို့ မော်တော်ကား ဝယ်စီးတာ နင် မသိဘူးလား”

အမျိုးသမီးသည် ဆောက်တည်ရာ မရနိုင်သူလို ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

မာစယ်က သူ့မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်ချလိုက်သည်။

“နင့်ကို ငါ သွားခိုင်းသေးလို့လား”

အမျိုးသမီးသည် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပြန်လဲကျသွားသည်။ မာစယ်က သူ့ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း အရူးတစ်ယောက်လို ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောနေပြန်သည်။

“ကြည့်ထား။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ငါဟာ အကြီးကျယ်ဆုံးလူ။ မကြာခင်မှာ ငါ ပိုင်ဦးမယ့်ပစ္စည်းတွေဟာ ...”

မာစယ်သည် စကားကို ဆုံးအောင် ဆက်မပြောနိုင်တော့ အမျိုးသမီး၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ကန့်လန့်ဖြတ် လဲကျသွားတော့သည်။

အမျိုးသမီးက မလှုပ်ရဲဘဲ ငြိမ်နေသည်။ မာစယ်လည်း တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်တော့ဘဲ ငြိမ်နေသည်။ ချက်ချင်းပင် ကျယ်လောင်စွာလည်း ဟောက်နေတော့သည်။ သူ အိပ်ပျော်သွားပြီ။ အမျိုးသမီးက သူ့ကိုယ်လုံးကြီးကို တွန်းဖယ်ပစ်ပြီး မတ်တတ်ရပ်သည်။

“ခွေးမျိုးကြီး”

သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ပြောရင်းမှာပင် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျနေသည့် ဓာတ်ပုံကို သွားမြင်ပြန်သည်။ သူ့မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ မျက်ရည်များ ချက်ချင်း ပြည့်လာလေတော့သည်။

“နင်တို့အကုန်လုံး ခွေးမျိုးတွေချည်းပဲ” ဟု ဆက်အော်ရင်း မျက်ရည်များကို လက်ခုံဖြင့် သိမ်းတင်လိုက်လေသည်။

*

(၁၆)

မြက်ခင်း၏ တစ်ဖက်စွန်းမှာရှိသော ရေကူးကန်ဆီမှ ကလေးများ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် အော်ဟစ်သည့်အသံများပေါ်လာသည်။ ကမ်းခြေမှာလည်း နေရောင်က ကျကျတောက် လင်းနေသည်။ မိမိနှင့် ကာရိုလင်းတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ထိုရေကူးကန်တွင် သူငယ်ချင်းများနှင့် ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြသည့်အကြောင်းများကို ရောဘတ်က ပြန်စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။ အမှန်တော့ ထိုရက်များသည် ဘယ်လောက်မှ မကြာမြင့်သေးပါ။ စစ်မဖြစ်မီတုန်းက ဖြစ်သည်။

“ရောဘတ် ... ရှင် ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ”

ဝမ်းကွဲညီမ၏ မေးသံကို ကြားတော့မှ ရောဘတ်က သူ့အတွေးများကို ဖြတ်လိုက်သည်။ သူ့ညီမဘက်သို့ လှည့်ပြီး ပြုံးပြသည်။

“မင်းတို့ ငါတို့ ငယ်စဉ်တုန်းက အကြောင်းတွေကို ပြန်ပြီး သတိရမိလို့ပါကွာ”

သူ့စကားကို ကြားသောအခါ မားဗစ်၏မျက်နှာ တည်သွားသည်။

“ဒါတွေ ပြန်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့။ ကျွန်မလဲ အကုန်လုံးကို မှတ်မိနေပါသေးတယ်။ ကျွန်မကို အရိုးပဒေသာဆိုပြီး ရှင် ငယ်ငယ်တုန်းက စခဲ့တာမဟုတ်လား။ ကဲ ... အခု ကြည့်စမ်းပါဦး”

ရောဘတ်က ရယ်သည်။ သူပြောသည်မှာလည်း မှန်ပါသည်။ မားဗစ်သည် ငယ်ငယ်တုန်းက ပိန်ခြောက်ခြောက်ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ သူ့ကိုယ်လုံးသည် ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်ဖြစ်နေသည်။ သူ့ညီမ အိန်စ်လည်း ထိုအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ရေကူးကန်မှာ ဆော့နေကြသည့် ကလေးများသည် သူတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်၏ ကလေးငါးယောက်နှင့် သူ့သား ဟင်နရီတို့ ဖြစ်ကြသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ တို့အားလုံး ပြောင်းလဲသွားတာပါပဲ”

“ပြောင်းလဲသွားတဲ့အထဲမှာ ကာရိုလင်းတော့ မပါဘူး။ သူ့ကိုကြည့်လိုက်ရင် အမြဲတမ်း ပျိုပျိုရွယ်ရွယ်ကလေး ဖြစ်နေတာချည်းပဲ။ ဘယ်လို ဆေးကောင်းတွေများ သူ တွေ့ထားတယ် မသိဘူး။ သူ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကို ကြည့်ရတာ အရင်တုန်းကထက်တောင် ပိုပြီး လှလှာသေးတယ်လို့ ထင်ရတယ်” ဟု အိန်စ်က ဝင်ပြောသည်။

“ကိုယ့်အတင်းတွေ ပြောနေကြတာ မဟုတ်လား”

ကာရိုလင်းက သူတို့ဆီသို့ လျှောက်လာရင်း မေးသည်။

“မင်း အမြဲတမ်း နပျိုနေတဲ့ ဆေးစွမ်းကောင်းကို မားဗစ်က သိချင်လို့တဲ့ကွာ”

ရောဘတ်က ဝင်ပြောသည်။

“ဆေးစွမ်းကောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ အစားအသောက် ဂရုစိုက်လို့ပါ”

ကာရိုလင်းက ရယ်မောရင်း ပြန်ပြောသည်။

“ကိုယ်တော့ အစားအသောက်ကို ဂရုစိုက်လို့ကို မရနိုင်ဘူး။ ကလေးတွေက ကိုယ့်ကို သိပ်ဒုက္ခပေးတာ။ အချိန်ရှိသမျှ အစားပဲ စားချင်နေတော့တာပဲ” မားဗစ်က ပြန်ပြောသည်။

ရောဘတ်က သူ့အဖေ ထိုင်နေသည့်နေရာသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့အဖေသည်လည်း အလွန်ကျန်းမာပုံ ရသည်။ အသက် ၇၂ နှစ်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း သူ့အသက်ထက် ပို၍ အရွယ်တင်နေသည်။ မျက်လုံးများသည် တောက်ပြောင်နေဆဲပင်ဖြစ်သည်။ ထိုမျက်လုံးများကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် သူ့ကို အသက်ကြီးပြီဟု မထင်မှတ်နိုင်။

သူ့အဖေသည် ဆာရောဘတ် ပြောနေသည့်စကားများကို စိတ်ပါဝင်စားသည့်အမူအရာဖြင့် အာရုံစိုက်နားထောင်နေသည်။ ဆာရောဘတ်ကို လှမ်းကြည့်နေရင်းဖြင့် ရောဘတ်သည် သူ့ဦးလေး ဆာရောဘတ်ကို မယုံကြည်နိုင်သလို ဖြစ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ရိုးသားမှု ရှိနေသည်ဟု သူ မယုံကြည်။ ဆာရောဘတ်ကို ဘာကြောင့် မိမိ သဘောမကျ ဖြစ်ခဲ့သနည်းဟုလည်း ရောဘတ်က တွေးကြည့်နေမိသည်။

“ရောဘတ် ... ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ရွက်တိုက်လိုက်ခဲ့ပါလား”

မားဗစ်၏ယောက်ျားက လှမ်းပြောသောအခါကျမှ သူတို့ဘက်သို့ အာရုံ ပြန်ရောက်လာသည်။

“မဖြစ်ပါဘူးဗျာ။ ရွက်တိုက်လောက်အောင် ကျွန်တော့်ခွန်အားက မပြည့်စုံဘူး။ ကျွန်တော်တော့ နေ့လယ်နေ့ခင်း တစ်ရေးလောက် သွားအိပ်လိုက်ဦးမှပဲ”

ရောဘတ်က ပြောရင်းဆိုရင်းပင် ထိုင်ရာမှထပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ထဲသို့ သူ ဝင်လာသောအခါ အိပ်ပြင်သို့ ထွက်လာသည့် ဒယ်နီစွန်ဒီနှင့် အဝမှာ သွားတိုးသည်။

“ရောဘတ် ... ရှင် ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“အပေါ်ထပ် တက်ပြီး တစ်ရေးလောက် အိပ်လိုက်ဦးမယ်”

ရောဘတ်က သူ့ကို ပြန်ပြုံးပြသည်။

“နေရောင်ထဲမှာ သွားအိပ်လိုက်ပါလား။ ရှင့်အသားတွေ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေပြီ။ ပင်လယ်ကမ်းခြေကို လာပြီး အိမ်ထဲမှာချည်း ကုပ်နေတာဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိသလဲ။ ဘဏ်တိုက်မှာ အလုပ်လုပ်တော့လဲ အခန်းထဲမှာချည်း အောင်းနေတာပဲ”

“ကဲ ... မင်း ပြောလို့ ပြီးပြီလား” ရောဘတ်က ပြန်မေးသည်။

“ပြီးပြီ”

“ဒါဖြင့် ကိုယ် မေးတော့မယ်။ မင်း အခု ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဖေဖေ့ကို ဆေးသွားတိုက်မလို့။ ကျွန်မ မတိုက်ရင် သူ ဘယ်တော့မှ သောက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကောင်းတယ်။ ဆေးတိုက်ပြီးရင် အပေါ်ထပ်ကို လိုက်ခဲ့”

+

သန်းခေါင်ကျော်အချိန်ခန့် ဖြစ်သည်။ အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ ရောဘတ်က ဖတ်စရာတစ်ခုခုရှာရန် စာကြည့်ခန်းဆီသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ အခန်းတံခါး ဖွင့်ဝင်လိုက်သောအခါ သူ့အဖေ၏အသံကို ကြားရလေသည်။

“သား နိုးနေသလား”

“အိပ်လို့ မပျော်ဘူး ဖေဖေ။ နေ့ခင်းတုန်းက အိပ်တာ များသွားတယ်။ ဖေဖေကော နိုးနေသလား”

“ဖေဖေက အသက်ကြီးပြီလေ။ သား အသက်ကြီးလာတဲ့အခါကျရင် လူကြီးတွေဟာ အအိပ်အနေ နည်းလာတာကို သဘောပေါက်လိမ့်မယ်” ဟု ဘောရွန်က ပြန်ဖြေသည်။

ရောဘတ်က ပြန်ပြုံးပြရင်း စာအုပ်စင်ပေါ်ရှိ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို လှမ်းဆွဲယူလိုက်သည်။

“ဖေဖေဝမ်းကွဲညီက ဖေဖေတို့ ဘဏ်တိုက်ချင်း ပူးပေါင်းဖို့ အချိန်တော်ပြီလို့ သဘောရနေတယ်”

ရောဘတ်က စာအုပ်ကို လှန်လှောကြည့်နေရာမှ သူ့အဖေကို ပြန်မော့ကြည့်သည်။

“ဖေဖေကရော ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“ဘဏ်ချင်းပူးပေါင်းဖို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖေဖေအဘိုးက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ရည်မှန်းချက်ထားခဲ့တယ်။ ပူးပေါင်းထားတဲ့ ဘဏ်တိုက်တစ်ခုတည်းက ဥရောပတစ်တိုက်လုံးကို လွှမ်းခြုံပြီး အလုပ်လုပ်နိုင်ရမယ်။ သူ့အကြံအစည်ဟာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အကြံအစည်ပဲ။ အမေရိကန်ဘဏ်တွေကိုကြည့်။ သူတို့ဟာ တစ်နေ့တခြား ပိုမိုကြီးထွားလာကြတယ်။ မော်ဂန်ဘဏ်တိုက်ကလဲ ဘဏ်တိုက်ချင်း ပူးပေါင်းကြံစည်နေကြပြီ။ အမေရိကန်ဘဏ်တိုက်တွေဟာ ဖေဖေတို့ရဲ့ အဓိကပြိုင်ဘက်တွေပဲ။ ဖေဖေတို့ ဘဏ်တိုက်ချင်းလဲ ပူးပေါင်းနိုင်လိုက်မယ်ဆိုရင် သူတို့နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ပြီး အလုပ်လုပ်နိုင်တာပေါ့”

“ကျွန်တော်ကတော့ သဘောမကျဘူး” ရောဘတ်က ရုတ်တရက် အဖြေပြန်ပေးသည်။

“သဘောမကျစရာ အကြောင်း ရှိနေသလား”

“ဘာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘဏ်တိုက်ချင်းပေါင်းလိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်တွေ လျော့နည်းသွားမယ်။ ကျွန်တော်တို့ အခု လွတ်လွတ်လပ်လပ်လုပ်နေသလို ဆက်ပြီး လုပ်နိုင်မှာတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ဒီလို လွတ်လပ်ခွင့်ဟာ ဖေဖေတို့အတွက် အကျိုးကျေးဇူးများတယ်လို့တော့ ဖေဖေ မယုံဘူး။ ဖေဖေတို့ ညီဝမ်းကွဲရဲ့ ဘဏ်ကိုကြည့်။ သူဟာ အောင်မြင်နေတယ်။ ဖေဖေတို့ နှစ်ဆလောက် ဖြစ်နေပြီ”

“ဒါကြောင့် သူတို့ ကြီးပွားလာတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ။ သူတို့ ကြီးပွားလာရတဲ့အကြောင်းရင်းက စစ်ကြောင့်ပါ။ နောက်ပြီးတော့ အစိုးရအပြောင်းအလဲတွေကြောင့်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရတဲ့ ခေတ်တွေကို ပြန်ကြည့်ပါဦး။ နပိုလီယန်လက်ထက်ကစပြီး စစ်နဲ့ ကင်းနိုင်ခဲ့လို့လား။ အစိုးရအဖွဲ့တွေလဲ ဘယ်လောက် ပြောင်းလဲခဲ့ပြီလဲ။ စစ်ပွဲတစ်ပွဲ ဖြစ်ပြီးတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ခြေဖဝါး လက်ဖဝါးက ပြန်စခဲ့တာချည်းပဲ။ ဆာရောဘတ်က ကံကောင်းခဲ့တယ်။ အလျဉ်မပြတ် အလုပ်လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်။ သူ့အစိုးရအဖွဲ့ကလဲ တည်ငြိမ်မှု ရှိခဲ့တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ဆာရောဘတ်ဘဏ်နဲ့ ဖေဖေတို့ ပူးပေါင်းလိုက်တဲ့အတွက် အကျိုးကျေးဇူး ပိုရှိလာနိုင်တာပေါ့။ ဖေဖေတို့ရဲ့ လုပ်ငန်းကို လန်ဒန်မှာ အခြေစိုက်လိုက်တဲ့အတွက် စစ်ပွဲတွေကလဲ ဖေဖေတို့ကို ဒုက္ခမပေးနိုင်တော့ဘူး။ အစိုးရ အပြောင်းအလဲတွေကလဲ ဖေဖေတို့ကို အလျဉ်ပြတ်အောင် မလုပ်နိုင်တော့ဘူး”

“လုံခြုံရေးဟာ အရေးကြီးဆုံးလို့ ထင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘဏ်တိုက်ကို နယူးယောက်မြို့မှာ ပြောင်းဖွင့်ပါလား ဖေဖေ။ ဟိုမှာက ပိုပြီး လုံခြုံမှုရှိတာပေါ့”

ဘေရွန်က သူ့သားကိုကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။

“သားဟာ ဖေဖေတို့ ညီဝမ်းကွဲကို သဘောမကျဘူးလို့ ဖေဖေ ထင်တယ်”

ရောဘတ်က သူ့အဖေကို ခဏကြာအောင် ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သဘောမကျဘူး ဖေဖေ”

“ဆာရောဘတ်ဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ရည်မှန်းချက် အင်မတန်ကြီးခဲ့တဲ့လူ”

ဘေရွန်က ရောဘတ် သဘောမကျသည့်အကြောင်းကို မမေးတော့ဘဲ ဆာရောဘတ်၏အကြောင်းကိုသာ ပြန်ပြောပြသည်။

“သူဟာ ရည်မှန်းချက်ကြီးရုံလောက်ပဲရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် မြင်ရင် ဒါလောက် မစိုးရိမ်ရပါဘူး ဖေဖေ”

“ဖေဖေတို့ ဘဏ်တိုက်ကိုပါ သူ အပိုင်သိမ်းချင်တယ်လို့ သားက ထင်နေလို့လား”

“မှန်တာပေါ့ ဖေဖေ။ သူ့ဘဏ်တိုက်ဟာ ကျွန်တော်တို့ဘဏ်တိုက်ထက် နှစ်ဆလောက် ကြီးနေပြီလို့ ဖေဖေ ပြောတယ် မဟုတ်လား။ ငါးမန်းတွေက သူတို့ထက်ငယ်တဲ့ ငါးကလေးတွေကို မျိုတာဟာ သာမန် အကြောင်းကြောင့်လား ဖေဖေ”

“ဟုတ်ပြီပဲထားပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုကိုတော့ သား မေ့နေပြီထင်တယ်။ ဖေဖေမှာ သားတစ်ယောက် ရှိတယ်။ ဆာရောဘတ်မှာ သမီးနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဖေဖေတို့ဘဏ်တိုက်ရဲ့ ဘိုင်လောဥပဒေအရဆိုရင် သားဖြစ်သူကသာ ဘဏ်တိုက်အုပ်ချုပ်ခွင့်ကို အမွေဆက်ခံပိုင်ခွင့် ရှိတယ်။ ဒီအကြောင်းကို ဖေဖေတို့ အဘိုးက ကြိုတင်မြင်ခဲ့တယ်”

“ဒါပေမဲ့ သမီးတွေကမွေးတဲ့ သားတွေကလဲ ဆက်ဆံပိုင်ခွင့်ရှိတယ်နော်။ ဆာရောဘတ်ရဲ့ မြေးငါးယောက်ထဲမှာ မြေးယောက်ျားလေး သုံးယောက် ပါတာကိုလဲ ဖေဖေ မမေ့ပါနဲ့။ ကျွန်တော့်မှာက သားယောက်ျား တစ်ယောက်တည်း”

“အင်း ... သားယောက်ျားလေးတွေ မျိုးဆက်တစ်ဆက်လောက်မှာတော့ ဖေဖေတို့ ကံသိပ်မကောင်းဘူးပေါ့လေ။ ဆာရောဘတ်နဲ့ ဖေဖေတို့ရဲ့ မျိုးဆက်တုန်းက သားယောက်ျားဆိုလို့ သူ့ဘက်က သူတစ်ယောက်၊ ဖေဖေဘက်က ဖေဖေတစ်ယောက်ပဲရှိနေတာ မဟုတ်လား။ ဒါတင်မက သားက မွေးထားတာကျပြန်တော့လဲ သားယောက်ျားလေး တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေပြန်တယ်”

အဘိုးကြီးက ပြောနေရင်းမှ စကားကိုဖြတ်ပြီး ရောဘတ်ကို ကြည့်ကာ ရယ်သည်။

“သားရော ဘာဖြစ်လို့ အချိန်ကို စောင့်နေတာလဲ။ သားယောက်ျားလေးတွေ ရအောင် သားလဲ ကြိုးစားနိုင်သေးတာပဲ”

ရောဘတ်က သဘောကျစွာ ရယ်သည်။

“ကျွန်တော် အစွမ်းရှိသမျှ ကြိုးစားပါဦးမယ် ဖေဖေ”

+

“ဒီဟာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာအမှားအယွင်းမှ မရှိဘူးနော်”

ရောဘတ်က သူ့စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်များကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ စာရင်းကိုင်ကို မော့ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“အားလုံးကို သေသေချာချာ ပြန်စစ်ကြည့်ထားပြီးသားပါ ခင်ဗျာ”

စာရင်းကိုင်က မမှားကြောင်း ခေါင်းယမ်းပြရင်း ပြန်ဖြေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ရောဘတ်က ငြိမ်သက်စွာထိုင်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။ မိမိတို့ဘက်တိုက်၏ ငွေစုလက်မှတ်များကို လွန်ခဲ့သည့်လ အနည်းငယ်ခန့်မှစပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်က ဝယ်ယူနေခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း မည်သူက ဝယ်ယူနေခဲ့ကြောင်း သူ မသိခဲ့။ အခုတော့ သူ သိပြီ။ စောစောကတည်းက သူ သဘောပေါက်ခဲ့ဖို့ ကောင်းသည်။ ဆာရောဘတ်သည် သူ့လက်ထဲမှာ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မရှိဘဲနှင့်တော့ သူ့အဖေဆီသို့ ရောက်လာစရာအကြောင်းမရှိ။ ဘက်တိုက်ချင်း ပူးပေါင်းဖို့ လာရောက်ဆွေးနွေးစရာ အကြောင်းမရှိ။

ဆာရောဘတ်သည် ဤလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး အလွန်ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်ကလူ မငြင်းနိုင်အောင် အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးမှ အရေးဆိုတတ်သူဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းများကို စဉ်းစားမိရင်း အဖြစ်မှန်ကို ထင်ထင်ရှားရှား သဘောပေါက်လာတော့သည်။ မာစယ်ကင်ပီယန်၏ သင်္ဘောကုမ္ပဏီကို မိမိတို့က ဆက်လက် အာမခံချက် မပေးတော့သော်လည်း မာစယ်သည် မည်သည့်နေရာမှ ငွေများရနေကြောင်း အဖြေမှာ ယခုမှ ပေါ်တော့သည်။

ရောဘတ်သည် စာရွက်များကို ယူပြီး အောက်ထပ်ရှိ သူ့အဖေ ရုံးခန်းဆီသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ တံခါးခေါက်ပြီး ရုံးခန်းတွင်းသို့ ဝင်သည်။

“ဒီအကြောင်းတွေ ဖေဖေ သိလား”

ရောဘတ်က စာရွက်များကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်ပေးရင်း မေးသည်။

ဘေရွန်က စာရွက်များကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“ဖေဖေ ထင်တော့ ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မသေချာခဲ့ဘူး”

“ဒီလိုထင်ခဲ့ရင် စောစောက ဘာဖြစ်လို့ ဖေဖေ သူတို့ကို မတားတာလဲ။ အခုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဘေးလွင့်သွားအောင် လုပ်ပစ်နိုင်တဲ့ ငွေစုလက်မှတ်တွေကို သူ ပိုင်နေပြီ”

ဘေရွန်က ပခုံးများကိုတွန့်ပြရင်း သူ့ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ကိုယ်ကို ပြန်မှီချလိုက်သည်။

“ဖေဖေတို့ ဘဏ်တိုက်ချင်း ပူးပေါင်းတော့မယ်ဆိုရင် ဒါတွေဟာ ဘာမှ မထူးခြားနိုင်တော့ဘူးလို့ ဖေဖေ ထင်တယ်”

“ကျွန်တော်တို့က မပူးပေါင်းချင်ရင်တောင်မှ မနေနိုင်အောင် သူ့ကို အကျပ်ကိုင်ခွင့် ပေးထားတဲ့သဘောမျိုးလား ဖေဖေ”

“ဖေဖေလဲ သိပ်ပြီး မတတ်နိုင်တော့ဘူးလေ။ ဖေဖေအသက် ကြီးပြီ။ ပင်လဲ ပင်ပန်းလှပြီ။ ဖေဖေရဲ့ ညီဝမ်းကွဲနဲ့ နောက်ထပ် စီးပွားရေးတိုက်ပွဲတစ်ပွဲ ယှဉ်ပြိုင်ပြီး တိုက်နိုင်လောက်အောင် ဖေဖေမှာ ခွန်အား မရှိတော့ဘူး” ဘေရွန်က အေးအေးသက်သာ ပြန်ပြောပြနေသည်။

ရောဘတ်က သူ့အဖေကို စိတ်ဆိုးသည့်အမူအရာနှင့် ကြည့်နေသည်။

“ဖေဖေ တိုက်ဖို့မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော် တိုက်မယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သူ့ကိုယှဉ်ပြိုင်ပြီး တိုက်ကိုတိုက်ရမယ်။ ကျွန်တော့်သားသမီးတွေရဲ့ နောင်ရေး အာမခံချက်ကင်းမဲ့သွားတာမျိုးကို ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့် သားသမီးတွေ ပေါက်လွတ်ပဲစား ဖြစ်သွားတာမျိုးကို ကျွန်တော် ကြည့်မနေနိုင်ဘူး။ ဒါလောက်တောင် လောဘသက္ကာယကြီးတဲ့ လူကို ဘယ်လိုဟန့်တားရမယ်ဆိုတဲ့ နည်းလမ်း ကျွန်တော် တွေ့အောင်ရှာမယ်”

ရောဘတ်က စကားဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း။ အခန်းထဲမှနေ၍ ဒေါသတကြီးဖြင့် ထွက်သွားတော့သည်။

ဘေရွန်က ပိတ်သွားသည့်တံခါးကို ခဏကြာအောင် ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြုံးလာသည်။ ယခုအချိန်မျိုး ဆိုက်ရောက်ဖို့အတွက် သူ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရသည့် နှစ်ပေါင်းမှာ ကြာညောင်းလှချေပြီ။ မိမိတို့၏ဘဏ်တိုက်ကို ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းသွားနိုင်ဖို့အတွက် မိမိ မည်မျှ ကြိုးစားခဲ့ရကြောင်းကို ရောဘတ် သဘောပေါက်နိုင်လိမ့်မည်။ ထိုသို့ ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းခြင်းသည်လည်း ရောဘတ်၏လက်ထဲသို့ လွှဲပြောင်းပေးလိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မိမိကဲ့သို့ပင် ရောဘတ်ကလည်း သူ့သား၏လက်သို့ သည်ဘဏ်တိုက်ကို လွှဲပြောင်းပေးလိုသော ဆန္ဒများ ဖြစ်ပေါ်လာချေမည်။ ထိုဆန္ဒသည် ယခု ရုပ်လုံးပေါ်ချေပြီ။

ထို့ကြောင့်လည်း ယခုအချိန်တွင် မိမိလုပ်ချင်သည့် အလုပ်ကို စိတ်နှလုံးထား သန့်သန့်ဖြင့် လုပ်ကိုင်နိုင်ပေတော့မည်။ နောက်ဆုံးတွင် မိမိအနားယူနိုင်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ဘေရွန်က သဘောပေါက်လိုက်လေတော့သည်။

*

(၁၇)

ရောဘတ်သည် လျှို့ဝှက်လယ်ဂျာစာအုပ်၏ စာမျက်နှာများကို ဖြည်းဖြည်းခြင်း လှန်လှောကြည့်ရှု စစ်ဆေးနေသည်။ သူသိချင်သည့် စာမျက်နှာသို့ ရောက်တော့မှ အရှာရပ်ပြီး ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်သည်။ လယ်ဂျာပေါ်တွင် ရေးသွင်းထားသည့် ဂဏန်းများကို လေ့လာကြည့်ရှုနေသည်။ အဖြေသည် ဒါပဲ ဖြစ်ရမည်။ ဆာရောဘတ်သည် မည်မျှ လောဘသက္ကာယကြီးကြောင်းကိုလည်း သူ တွေ့ရသည်။

ငွေရင်းငွေနှီးရရှိရေးသည် အမြဲတမ်းပြဿနာ ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ကိုယ်ပိုင်ဘဏ်တိုက်များအဖို့ ပိုပြီးပြဿနာကြီးတတ်သည်။ အများပြည်သူတို့၏ အစုရှယ်ယာများဖြင့် တည်ထောင်သည့် ဘဏ်တိုက်များအဖို့ ငွေအရင်းအနှီးလိုပြီဆိုလျှင် ရှာဖွေနိုင်သည့် နည်းလမ်းပေါင်း မြောက်မြားစွာရှိသည်။ အစုရှယ်ယာများ ထပ်မံခေါ်ယူသည့်နည်းမျိုးကိုလည်း အသုံးပြုနိုင်သည်။ သို့သော်လည်း ဒီကွိုင်းဘဏ်တိုက်လို မိသားစုပိုင်သည့် ဘဏ်တိုက်မျိုးအဖို့ ထိုသို့ပြုလုပ်၍ မဖြစ်နိုင်။ အပြင်လူများ၏ အစုရှယ်ယာကို လက်မခံ။ ထို့ကြောင့်လည်း ငွေရင်းလိုပြီဆိုလျှင် အမြဲတမ်း အခက်အခဲနှင့် တွေ့ကြုံရတတ်သည်။

သူ့အဖေသည် ထိုပြဿနာကို ပြေလည်အောင် နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက နည်းလမ်းရှာ ဖြေရှင်းခဲ့သည်။ အခြားဘဏ်တိုက်များမှ ငွေချေးယူခြင်းမပြု။ အပြင်လူထဲမှ အစုရှယ်ယာခေါ်ခြင်းလည်း မပြု။

အချိန်တို ငွေစုလက်မှတ်များကိုသာ ထုတ်ဝေရောင်းချခဲ့သည်။ သူတို့ဘဏ်တိုက်ပေါ်တွင် အများသူငါ ယုံကြည်မှုရှိထားပြီးဖြစ်နေသည့်အတွက် သူတို့ထုတ်ဝေရောင်းချသော အချိန်တို ငွေစုလက်မှတ်များကို မဆိုင်းမတွ ဝယ်ယူလေ့ရှိကြသည်။ အချိန်တန်လျှင် ထိုငွေစုလက်မှတ်များကို အတိုးရော အရင်းပါ ပြန်လည် ထုတ်ပေးခဲ့သည်။ နှစ်ပေါင်းရာနှင့်ချီပြီး မပျက်မကွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့သောကြောင့် သူတို့ ဘဏ်တိုက်အပေါ်တွင် ယုံကြည်မှုလည်း

ရှိနေသည်။ နောက်တစ်ကြောင်းမှာ နိုင်ငံတကာတွင် သုံး၍ရသော ဒေါ်လာငွေနှင့် ထုတ်ပေးခြင်းဖြစ်သောကြောင့် လူကြိုက်များခဲ့သည်။

ပေးသည့် အတိုးနှုန်းသည် ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းဖြစ်သည်။ တစ်နှစ်ပြည့်တိုင်း အတိုး ထုတ်ယူနိုင်သည်။ အရင်းပါ ထုတ်လိုသလိုလျှင်လည်း ထုတ်ယူနိုင်သည်။ အတိုးပေးရသည့်ရက်သို့ မရောက်သေးလျှင်လည်း အတိုး လုံးဝ မပေး။ အရင်းချည်း ပြန်ယူလိုသည်ဆိုလျှင် အရင်းကိုသာ ပြန်ထုတ်ပေးခဲ့သည်။

ထိုအစီအစဉ်ဖြင့် သူတို့လုပ်ငန်း များစွာ အောင်မြင်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ငွေစုလက်မှတ်အချို့သည် ဘဏ်တိုက်သို့ ပြန်ဝင်မလာဘဲ ငွေသေများဖြစ်နေသည်။ အတိုး တောင်းခံခြင်းလည်း မရှိ။ အရင်းကိုလည်း ပြန်ထုတ်မယူ။ သူတို့ အတိုးအရင်း တောင်းသည့်အချိန်တွင် အသင့်ပေးနိုင်ရန် မိမိတို့က ငွေဆောင်ထားရသည်။ ထိုငွေစုလက်မှတ်များသည် နှစ်ပြည့်ပြီးဖြစ်သည့် ငွေစုလက်မှတ်များ ဖြစ်နေသည်။ အချိန်ကာလအားဖြင့် ငါးနှစ်ပင် ကြာမြင့်ခဲ့ချေပြီ။ တစ်နေ့တောင်းနီး၊ တစ်နေ့ တောင်းနီးဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရသည့်အတွက် မသုံးဘဲ အသင့်ဆောင်ထားရသောငွေပေါင်း ဒေါ်လာသန်းပေါင်း နှစ်ဆယ်ခန့် ရှိသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ထိုငွေများအားလုံး ငွေသေ ဖြစ်နေသည်။

ရောဘတ်က စိတ်ထဲမှာပင် အလျင်အမြန် တွက်ကြည့်နေမိသည်။ ထိုငွေများ သေနေခြင်းအားဖြင့် မိမိတို့လုပ်ငန်း လည်ပတ်မှုသည် များစွာ အကျပ်အတည်းဖြစ်သွားတော့သည်။ ဘဏ်တိုက်တွင်လည်း ငွေကြေးကျပ်တည်းမှု ဖြစ်ပေါ်လာစေသည်။

ရောဘတ်သည် သူ့ရှေ့ရှိ လယ်ဂျာစာအုပ်မှ စာမျက်နှာများကို စူးစိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံ၏ ငွေရင်းမြှုပ်နှံမှုကို တွက်ကြည့်နေသည်။ ထိုငွေပေါ်မှ သူတို့ရသည့်အမြတ်ငွေသည် တစ်နှစ်လျှင် ဒေါ်လာငါးသန်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူတို့တစ်ဦးတည်း ပိုင်ဆိုင်ခြင်းကား မဟုတ်။ ဆာရောဘတ်နှင့် သူတို့ ထက်ဝက်စီ ပိုင်ဆိုင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ စုစုပေါင်း ငွေရင်းသည် ဒေါ်လာ ဆယ့်ကိုးသန်းနီးပါး ဖြစ်သည်။

ထိုအပေါ်မှရသည့် အမြတ်ငွေသည် များပြားလွန်းလှသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စွန့်လွှတ်ပစ်လိုက်ရန် ဝန်လေးနေရပြန်သည်။ မိမိတို့လုပ်ငန်းကြီး တစ်ခုလုံး၏ ကုန်ကျစရိတ်သုံးပုံတစ်ပုံကို ထိုအမြတ်ငွေ တစ်ခုတည်းက ဝင်ထိန်းပေးနေသည်။ သို့သော်လည်း ထိုအမြတ်ငွေကို ယခု စွန့်လွှတ်ရတော့မည်။ ထိုအမြတ်ငွေကို စွန့်လွှတ်နိုင်မှ မိမိတို့၏ ငွေစုလက်မှတ်များကို ဆာရောဘတ်ထံမှ ပြန်ရနိုင်မည်။ ကော်တီဂွေး ငွေပင်ငွေရင်းမှ ရရှိသည့်

အမြတ်ငွေကလေးကို မက်မောပြီး ဆုပ်ကိုင်ထားမည်ဆိုလျှင် ဆာရောဘတ်၏လက်ထဲသို့ ရောက်နေသည့် မိမိတို့ ထုတ်ရောင်းထားသော ငွေစုလက်မှတ်များကို ပြန်မရနိုင်။ ထိုသို့ ပြန်မရနိုင်လျှင် ထိုငွေများအားလုံး ငွေသေ ဖြစ်နေပြီး မိမိတို့လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးကို ရပ်ဆိုင်းပစ်လိုက်ရပေတော့မည်။

သို့သော်လည်း သည်ကိစ္စကို အလွန်တရာ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာစွာ ကိုင်တွယ်မှုဖြစ်မည်။ မိမိတို့ လိုချင်သည်မှာ ဆာရောဘတ်လက်ထဲမှာရှိနေသည့် ငွေစုလက်မှတ်များ ပြန်လည်ရရှိရေး ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ပြန်လည်ရရှိရေးအတွက် ကော်တီငွေ ငွေပင်ငွေရင်းကို စွန့်လွှတ်ရမည်။ ဆာရောဘတ်၏ အိတ်ထဲမှငွေကို ပြန်ရအောင် နှိုက်ယူရေးတွင် လိမ္မာပါးနပ်စွာ ဆောင်ရွက်မှု ဖြစ်ပေတော့မည်။

ရောဘတ်က တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်သည်။ သူ့အတွင်းရေးမှူးက ပြန်ထူးသည်။

“မွန်ဇာနော့စ် ဘယ်မှာရှိနေတယ်ဆိုတာ ရှာပါ။ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်တိုင်းပြည်မှာပဲ ရှိနေနေ တွေ့အောင်ရှာပါ။ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စအတွက် သူနဲ့ စကားပြောဖို့ ရှိနေတယ်”

+

ဆာရောဘတ်၏ရုံးခန်းထဲသို့ ဒက်ခ်စ် ဝင်သွားသောအခါ လူခပ်ငယ်ငယ်နှစ်ယောက်တို့သည် ဆာရောဘတ်၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ထိုင်နေကြသည်။ ဆာရောဘတ်က ဒက်ခ်စ်ကို လက်ကမ်းပြီး နှုတ်ဆက်သည့်အချိန်တွင် ထိုလူငယ်နှစ်ယောက်ကလည်း ထိုင်ရာမှ ထကြသည်။

“အခုလိုလာတွေ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒက်ခ်စ်။ မောင်နဲ့ မတွေ့ရတာလဲ နှစ်ပေါင်းကို မရေမတွက်နိုင်တော့ဘူး” ဟု ဆာရောဘတ်က ပြောသည်။

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ နှစ်တွေ ကြာလှပါပြီ” ဒက်ခ်စ်က သူ့လက်ကို ပြန်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း ပြုံးလျက်ပင် ပြန်ပြောသည်။

“ကျုပ်သမက်နှစ်ယောက်နဲ့ မောင် မဆုံဖူးသေးဘူးနော်။ ဗစ်တာဝက်ဒ်လေးနဲ့ ဂျွန်စတော်တန်”

“မစ္စတာဝက်ဒ်လေး ... မစ္စတာစတော်တန်”

“ထိုင်ပါ။ ကျုပ်က မောင်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဆိုတော့ မောင် အံ့အားသင့်နေမှာပဲနော်”

ဆာရောဘတ်က သူ့ကုလားထိုင်မှာ ပြန်ထိုင်ရင်း ပြောသည်။

“သိပ်တော့လဲ အံ့အားမသင့်မိပါဘူးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာလဲ အကြောင်းတစ်ခုကို မျှော်မှန်းထားပါတယ်”

ဒက်ခ်စ်က ဆာရောဘတ်၏ သမက်နှစ်ယောက်ဘက်သို့ မသိမသာ ပြန်ကြည့်သည်။

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောနိုင်ပါတယ် မောင်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကျုပ် ဘက်တိုက်မှာပဲ အလုပ်လုပ်ကြတာပါ။ အတွင်းရေးကိစ္စတွေကို စိတ်ချလက်ချ ပြောနိုင်ပါတယ်”

ဒက်ခ်စ်၏အမူအရာကို အကဲခတ်လိုက်မိသော ဆာရောဘတ်က စကားဖြတ်ပြောသည်။

“ကော်တီဇွေးနိုင်ငံရဲ့ ငွေပင်ငွေရင်းမြှုပ်နှံမှုနဲ့ပတ်သက်နေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် တွေးကြည့်နေမိပါတယ်”

“အတိအကျ မှန်ပါတယ်။ ကော်တီဇွေးနိုင်ငံ ငွေပင်ငွေရင်းမြှုပ်နှံမှုအပေါ်မှာ ဘေရွန်ဘက်တိုက်ရဲ့ အကျိုးအမြတ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မောင် ညှိနှိုင်းနေတယ်လို့ ကျုပ်တို့ကြားထားပါတယ်”

ဆာရောဘတ်က သူ့သမက်နှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီးမှ ဒက်ခ်စ်ဘက်သို့ လှည့်ပြောသည်။

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ” ဒက်ခ်စ်ကလည်း ဝန်ခံသည်။

“မောင့်တိုင်းပြည်အတွက်တော့ မောင့်အနေနဲ့ တက်တက်ကြွကြွ လုပ်ကိုင်ပေးစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိတော့ဘူးလို့ ကျုပ် ထင်ပါတယ်”

“ဒါလဲ မှန်ပါတယ်။ အမှန်အတိုင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်အတွက်ရော၊ ကျွန်တော့်အတွက်ရော ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်လုပ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအကျိုးအမြတ်ကို စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ ဆင်ဒီကိတ်တစ်ခုအတွက် ကျွန်တော်က ကြားပွဲစားဝင်လုပ်နေတာသာ ဖြစ်ပါတယ်”

ထိုနေရာရောက်သောအခါ ဒက်ခ်စ်က စကားကိုဖြတ်ထားသည်။ စီးကရက်တစ်လိပ် လှမ်းယူသည်။ ဆာရောဘတ်၏ သမက်တစ်ယောက်က လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာဖြင့် မီးခြစ်ပေးသည်။ ပြီးမှ ဒက်ခ်စ်က စကားဆက်သည်။

“နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာလဲ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာတစ်ခုကိုမှ မည်မည်ရရ မလုပ်ခဲ့ရသေးပါဘူး။ ဒါကိုလဲ အချိန်တွေအများကြီး နောက်ကျလာတော့မှ ကျွန်တော် ပြန်ပြီး သဘောပေါက်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အတွက်လဲ ကျွန်တော် လုပ်သင့် လုပ်ရာတွေကို လုပ်ရပါတော့မယ်”

ဆာရောဘတ်က ခေါင်းညိတ်နေသည်။ ဒက်ခ်စ်ပြောသည့်အဓိပ္ပာယ်ကို သူ ကောင်းစွာ သဘောပေါက်သည်။

“သူတစ်ပါးအကျိုးတွေကို မောင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာတော့ မောင့်မှာသာ အတိဒုက္ခပေါင်းစုံနဲ့ ကြုံခဲ့ရတယ်လို့ ပြောရမလို့ ဖြစ်နေပြီ”

ဒက်ခ်စ်က အဖြေ ပြန်မပေး။

“မောင် ပွဲစားလုပ်ပေးနေတဲ့ ဆင်ဒီကိတ်ဟာ အမေရိကန်တွေဖြစ်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်”

“ကျွန်တော် ဒါလောက်ပဲ ဖွင့်ပြောနိုင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“သူတို့ဟာ ဘယ်သူတွေဖြစ်ကြောင်း ကျုပ်တို့ကို ဖွင့်ပြောနိုင်လောက်အောင် မောင့်မှာ လွတ်လပ်ခွင့် မရှိဘူးလား”

ဒက်ဝစ်က ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“ဆာရောဘတ် တစ်ယောက်တည်းကိုတောင်မှ ကျွန်တော် ဖွင့်မပြောနိုင်ပါဘူး”

“ကောင်းပါပြီလေ။ ကော်တီဌေးနိုင်ငံ ငွေရင်းနှီးမြှုပ်နှံနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘေရွန်ဘက်တိုက်နဲ့ ကျုပ်တို့ဟာ တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီ အညီအမျှ ပိုင်ဆိုင်ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် မောင့် ဆင်ဒီကိတ်ကို ဘေရွန်တို့က သူတို့ပိုင်တဲ့အစုတွေ ရောင်းဖို့ သဘောတူညီချက်မရသေးခင်မှာ ကျုပ်တို့ချင်း သဘောတူညီမှု ရအောင်တော့ အရင်လုပ်ရလိမ့်မယ်”

“ရောဘတ်ကလဲ ဒီအကြောင်းကို ပြောပြပါတယ်။ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ အခက်အခဲရှိမယ်လို့လဲ သူ မထင်ပါဘူးတဲ့။ ဆာရောဘတ်ရဲ့ ပူးပေါင်းကူညီမှုကိုလဲ သူတို့က မျှော်လင့်ထားပြီးသားပါ။ အမြဲတမ်းဆိုသလို ဆာရောဘတ်ရဲ့ ကူညီမှုကို ရယူခဲ့ရတဲ့အကြောင်းကိုလဲ ရောဘတ်က ပြောပြပါတယ်”

ဆာရောဘတ်က ငြိမ်သွားပြန်သည်။ ဘေရွန်ပိုင်ဆိုင်သည့် အစုရှယ်ယာများကို ရောင်းခွင့်ပြုလိုက်မည်ဆိုလျှင် မိမိဘက်က အကျပ်ကိုင်ရာ ကျလိမ့်မည်။ ကော်တီဌေး ငွေရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုသည် မိမိတို့ဘက်တိုက် နှစ်ခုစလုံးအတွက် အမြတ်အစွန်းကောင်းကောင်း ရနေသည်မှာ မှန်သည်။ ဘေရွန်ဘက်က အကျပ်ကိုင်လာမည်ဆိုလျှင်လည်း မိမိအနေဖြင့် တင်းခံရမည်မဟုတ်။ မိမိဘက်က တင်းလိုက်လျှင် မိမိတို့ ဘက်တိုက်နှစ်ခု ပူးပေါင်းရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဘေရွန်က ခွင့်ပြုတော့မည် မဟုတ်ပေ။

ဆာရောဘတ်အဖို့ ရှေ့တိုးလည်း ထမ်းပိုး၊ နောက်ဆုတ်လည်း လှည်းတုတ်ဆိုသော အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံတွေ့နေရတော့သည်။ ရောင်းခွင့်မပြုဟု ဆိုပြန်လျှင်လည်း ဘေရွန်နှင့် မိမိသည် စီးပွားရေးစစ်ပွဲကို ပြောင်ကြေညာပြီး

တိုက်ရတော့မည်။ ထိုသို့ ဖြောင်တိုက်ကြပြီဆိုလျှင် မိမိတို့ဘက်တိုက်နှစ်ခု ပေါင်းစည်းရေးကို လုံးဝ မျှော်လင့်နိုင်တော့မည်မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့်လည်း တတိယနည်းလမ်းတစ်ခုကို ရှာဖွေရတော့မည်။

လိုလျှင်ကြံဆ နည်းလမ်းရ ဆိုသည့်အတိုင်း တတိယနည်းလမ်း ရှိပါသည်။ ထိုနည်းလမ်းကို သူ ချက်ချင်း စဉ်းစားမိသည်။ ဘက်တိုက်ချင်း ပေါင်းစည်းရေးကို ယာယီအားဖြင့် ဆိုင်းငံ့ထားရမည်။ ဘေရွန်ကို ပြန်လည် အကျပ်ကိုင်နိုင်သည့် ငွေပင်ငွေရင်း မိမိလက်တွင် ပြန်လည်ရရှိလာသည့်အချိန်တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့ထားရမည်။ ထိုအခြေအနေသို့ရောက်အောင် မိမိလက်တွင် ယခုရှိနေသည့် ဘေရွန်ဘက်တိုက် ငွေစုလက်မှတ်များကို ယာယီ စွန့်လွှတ်ရမည်။ ဘက်တိုက်ချင်း ပူးပေါင်းခွင့်ရရေးအတွက် မျှောထားရဦးမည်။

စားပွဲ၏တစ်ဖက်ခြမ်းမှာရှိနေသော ဒက်ခ်စ်ကို သူ လှမ်းကြည့်သည်။ ယခုကိစ္စများအားလုံးသည် ဒက်ခ်စ်အပေါ်မှာ တည်နေပြီဖြစ်သည်။ သူ့အတွက်လည်း လုပ်သင့်လုပ်ရာများကို သူ လုပ်ရပါတော့မည်ဟု စောစောကပင် ဒက်ခ်စ်က ပြောခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုပင် မက်လုံးပေးရပေတော့မည်။

ဆာရောဘတ်သည် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေပြန်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းများစွာတုန်းက ဒက်ခ်စ်နှင့် သူတို့ ဖြစ်ခဲ့ကြသည့် ပဋိပက္ခများကို ပြန်လည် သတိရနေသည်။ ကော်တီဠေးနိုင်ငံနှင့် သဘောလိုင်း ဆက်သွယ်ရေးအတွက် မိမိက မြှုပ်ကွက် လုပ်ထားခဲ့သည်။ ထိုမြှုပ်ကွက်ကို သူ့သမီးများ၏ ဓာတ်ပုံပြာများ ယူလာပြခြင်းအားဖြင့် ဒက်ခ်စ်က သူ့အပေါ်တွင် အနိုင်ယူခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအကြောင်းများကို ပြန်စဉ်းစားမိသောကြောင့် သူ တုံ့ဆိုင်းသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ခဏမျှသာ ကြာပါသည်။ လောဘရမ္မက်ကို မသတ်နိုင်သည့် သူ့စိတ်က သူ့ကို အနိုင်ယူလိုက်ပြန်သည်။ ငွေလိုချင်သည့်အခါတွင် ငွေနှင့်ပေါက်ရမည်ဆိုသော သဘောကို သူ စဉ်းစားလိုက်မိသည်။ ထို့ကြောင့် သူပြောရမည့်စကားကို အမြန်ဆုံး ပြန်ပြောလိုက်လေတော့သည်။

+

ရောဘတ်သည် သူ ရရှိလိုက်သည့်အောင်ပွဲကို မယုံနိုင်လောက်အောင်ဖြစ်နေမိသည်။ ပြီးတော့ ဝမ်းမြောက်မဆုံးလည်း ဖြစ်မိလေသည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် သူ ခံသွားရပြီပေါ့” ရောဘတ်က ဒက်ခ်စ်ကို လှမ်းမေးသည်။

“ရာခိုင်နှုန်းအပြည့် အပတ်ခံလိုက်ရပြီ သူငယ်ချင်း” ဒက်ခ်စ်က ပြန်ဖြေရင်းပြုံးသည်။

ဘေရွန်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်လှည့်စီကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။ နားမလည်နိုင်အောင်လည်း ဖြစ်နေသည်။

“ဖေဖေကိုလဲ ရှင်းပြကြပါဦး”

ရောဘတ်က သူ့အဖေကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ကော်တီဂွေး ငွေရင်းထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ပိုင်တဲ့ အစုရှယ်ယာတွေ တခြားလူလက်ထဲ ရောက်သွားမယ့်အစား ဖေဖေညီတော်မောင် ဆာရောဘတ်က သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ဝယ်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ ဒက်ခ်စ်က သူနဲ့ ပထမဆုံး ဆွေးနွေးတယ်။ ဆင်ဒီကိတ်တစ်ခုက ဝယ်ချင်တဲ့အတွက် သူက ပွဲစားဝင်လုပ်ပေးတဲ့ သဘောမျိုးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘာဆင်ဒီကိတ်မှ မရှိဘူး။ အကွက်ဆင်ပြီး လုပ်တာ။ ဒီတော့ အဲဒီဆင်ဒီကိတ်က ပေးမယ်ဆိုတဲ့ ပွဲခထက် တစ်ဆပိုပေးပြီး ဒက်ခ်စ်ကို ဘေးဖယ်ထုတ်ဖို့ သူ ကြိုးစားတယ်။ တကယ့် ဆင်ဒီကိတ် ရှိတာမဟုတ်တော့ ဒက်ခ်စ်ကလဲ လက်ခံလိုက်တာပေါ့။ ဒါကြောင့် ဒေါ်လာနှစ်ဆယ့်ငါးသန်းပေးဖို့ သူက သဘောတူတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘဏ်တိုက်က သူ တိတ်တိတ်ဝယ်ထားတဲ့ ငွေစုလက်မှတ် သန်းနှစ်ဆယ်ဖိုးကို ထုတ်ပေးတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် သားက ဘာလုပ်မလဲ” ဘေရွန်က ပြုံးသည်။

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဖေဖေ။ အရေးကြီးတော့ သွေးနိုးရာဆိုတဲ့စကား ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် သူပေးတဲ့ ငွေကို ကျွန်တော် လက်ခံလိုက်ရတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ သဘောတူလက်မှတ် ထိုးပြီးလို့ သူ့သမက်နှစ်ယောက်လဲ စောစောကပဲ လန်ဒန်ကို ပြန်သွားကြပြီ”

ရောဘတ်ကလည်း သူ့အဖေကို ပြုံးကြည့်နေသည်။

ဘေရွန်က ဒက်ခ်စ်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒက်ခ်စ် ... အကောင်းဆုံးအလုပ်တွေကို မောင် လုပ်ခဲ့တာပါပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော် ဘာမှလုပ်လိုက်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က အခိုင်းခံသက်သက်ပါပဲ။ ဒီဟာတွေအားလုံးဟာ ရောဘတ်ရဲ့ အစီအစဉ်တွေချည်းပါပဲ။ သူ ခိုင်းတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်က လုပ်ပေးရတာပါ။ ဒါကြောင့် ဦးတို့ပေးတဲ့ ပိုက်ဆံကို လက်ခံရမှာတောင် ကျွန်တော် စိတ်မသန့်ပါဘူး”

“စိတ်မသန့် မဖြစ်ပါနဲ့လေ။ မောင် စွမ်းဆောင်ပေးတဲ့အတွက် မောင်နဲ့ ထိုက်တန်ပါတယ်။ ရောဘတ် ... သားလဲ အကောင်းဆုံး အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်လိုက်နိုင်ပြီ”

ဘေရွန်က ဒက်ခ်စ်ကို ပြောနေရာမှ သူ့သားဘက်သို့လှည့်ပြီး တစ်ဆက်တည်းပြောသည်။

ရောဘတ်က ပြုံးသည်။ သူ့အဖေထံမှ အခုလို ချီးကျူးစကားသည် အလွန် ကြားရခဲသည်။ သူ့အဖေ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာကတည်းက သူ ကိုင်လာခဲ့သော လက်ကိုင်အိတ်ကို ဖွင့်သည်။ ထို့နောက် ငွေစုလက်မှတ်များကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်ပေးသည်။

“ဖေဖေကို ပေးစရာတစ်ခုရှိပါသေးတယ်။ အဲဒါကတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆုံးရှုံးသွားတဲ့ ငွေစုလက်မှတ်တွေပါပဲ။ အခု ဒါတွေအားလုံး ပြန်ရပါပြီ။ ဒေါ်လာသန်းနှစ်ဆယ်ဖိုး ဖြစ်ပါတယ်”

ဘေရွန်က ငွေစုလက်မှတ်များကို ခဏကြာအောင် ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ အံ့ဆွဲကို ဖွင့်သည်။ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူသည်။ ထိုစာရွက်ပေါ်တွင် ထိုနေ့ နေ့စွဲကိုရေးပြီး ရောဘတ်ကို လှမ်းပေးသည်။

“ဖေဖေကလဲ သားကို ပေးစရာတစ်ခု ရှိပါသေးတယ်”

သူ့မျက်နှာ ပြုံးနေသည်။

ရောဘတ်က စာရွက်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ဘေရွန်ရေးလိုက်သည့် နေ့စွဲအောက်တွင် လက်နှိပ်စက်နှင့် ရိုက်ထားသော စာသားများကို မြင်ရသည်။

ဘေရွန် ဟင်နရီရာဖေး စီလ် ဗက်စ်တာဒီကျိုင်းသည် ဒီကျိုင်းဘက်တိုက်ကြီး၏ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်မှ အငြိမ်းစားယူလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ယနေ့ထုတ်ပြန်ကြေညာသည်။ ဥက္ကဋ္ဌတာဝန်များကို ၎င်း၏သားဖြစ်သူ ရောဘတ်ရှေမွန်ဒီဆင်မြူယယ်ဒီကျိုင်းက ဆက်လက်ထမ်းဆောင်မည်။ ဒီကျိုင်းဘက်တိုက်ကြီးသည် အဖေမှ သားလက်သို့ လေးဆက်တိုင်တိုင် တစ်သမတ်တည်း လွှဲပြောင်းပေးအပ်နိုင်ခဲ့ကြောင်းကိုလည်း ဂုဏ်ယူဖွယ်ရာ ထုတ်ပြန်ကြေညာလိုက်လေသည်။

ရောဘတ်ကို ကြည့်နေသည့် အဘိုးကြီး၏မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် မျက်ရည်များ ပြည့်နေသည်။ အဘိုးကြီးက တိုးတိတ်စွာ ပြောသည်။

“တစ်နေ့ကျရင် သားလဲ အခုအတိုင်း ဖေဖေမြေးလက်ကို လွှဲပြောင်းစေချင်တာဟာ ဖေဖေရဲ့ အဓိကဆန္ဒ ဖြစ်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖေဖေ။ ကျွန်တော်ရဲ့ အကြီးမားဆုံးဆန္ဒဟာလဲ ကျွန်တော့်သားကို လက်ဆင့်ကမ်း လွှဲပြောင်းပေးသွားဖို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

ရောဘတ်က ကိုယ်ကိုကိုင်းပြီး သူ့အဖေ၏ပါးများကို နမ်းသည်။ ပါးပေါ်မှ အဖေမျက်ရည်၏ အငန်ဓာတ်များကို သူ သတိထားလိုက်မိလေသည်။

*

(၁၈)

“အာမာအင်ဒါဆင် ရေးတဲ့ ဆောင်းပါး ဖတ်ပြီးပြီလား”

ဒီးဒီးက သတင်းစာကို ကိုင်ရင်း အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ဒက်ခ်စ်က အိပ်ရာပေါ်တွင် တစ်ဖက်သို့ စောင်းလိုက်သည်။

“သတင်းစာဆောင်းပါးတွေ ကိုယ် မဖတ်တာ မင်းလဲ အသိသားနဲ့ကွာ”

ဒက်ခ်စ်ကို ဒီးဒီး နားမလည်နိုင်သည့်အချက်ထဲတွင် ထိုအချက်လည်း အပါအဝင် ဖြစ်သည်။ ဒီးဒီးသည် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်သောကြောင့် သတင်းစာထဲတွင် မိမိနာမည် ပါ၊မပါကို ရှာဖွေရသည်မှာ အမော။ မနက် အိပ်ရာကထလျှင် နံနက်စာစားဖို့ကို သတိရချင်မှရသည်။ အိမ်အပြင်ထွက်လျှင် အလှပြင်ဖို့ မေ့ချင်မေ့ခဲ့မည်။ သို့သော်လည်း အိပ်ရာမှ ထသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်တည်း သတင်းစာများကိုဖတ်ရန် ဘယ်တော့မှ မမေ့။ သတင်းစာထဲတွင် မိမိနာမည် ပါ၊မပါကို ရှာရန် ဘယ်တော့မှမမေ့။

အာမာအင်ဒါဆင်၏ ဆောင်းပါးကို ဒီးဒီးက ဖတ်ပြသည်။

ဂျက်လေယာဉ်ပျံများကို အောင်မြင်စွာ တီထွင်ပျံသန်းနိုင်ကြပြီဖြစ်သောကြောင့် လူ့လောက၏ လွတ်လပ်မှုသည် ပိုမိုနက်ရှိုင်းကျယ်ပြန့်လာသည်။ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသော အဖြစ်မျိုး၊ ဘဝမျိုးမှ လွတ်မြောက်လာပြီဖြစ်သည်။ သင် ငြီးငွေ့နေပြီလား။ ဂျက်လေယာဉ်ပျံတစ်စင်းပေါ်တွင် တက်ထိုင်လိုက်ပါ။ မနက်ဖြန်ကျလျှင် သင်ရောက်လိုသော ဤကမ္ဘာမြေကြီး၏ မည်သည့်နေရာသို့မဆို သင် ရောက်သွားမည်ဖြစ်သည်။

ပါရီမြို့ရှိ မင်းသားကြီးနှစ်ကိုပစ်၏ ဖက်ရှင်အဆန်းဆိုင်မှာ သင် ရောက်နေနိုင်သည်။ ဒီကျိုင်းဘက်တိုက်ဘက်၏ ဥက္ကဋ္ဌသစ် ရောဘတ်ဒီကျိုင်း၊ သူ့ဖခင်ချော ဒယ်နီစွန်ဒီ၊ သူ့ညီမချော ကာရိုလင်းတို့နှင့်အတူ မင်းသားကြီး နှစ်ကိုပစ်၏ဆိုင်မှာ သင် ကြိုက်ရာဖက်ရှင်များကို ရွေးချယ်နိုင်သည်။

လန်ဒန်မြို့သို့လည်း အချိန်တိုအတွင်း သင် ရောက်သွားနိုင်သည်။ ကလားရစ်ဟိုတယ်မှာ အမဲသားရိုက်နှင့် နံနက်စာ စားနိုင်သည်။ သင့်စားပွဲနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ဘတ်ကင်ဟမ်နန်းတော်မှ အားလပ်တို့လို နိုင်ငံခေါင်းဆောင်များ၊ ဂျရယ်မီဟက်ဒ်လေတို့လို အမေရိကန် ကွန်ဂရက်လွှတ်တော်အမတ်များလည်း ရှိနေနိုင်သည်။ လန်ဒန်မြို့သည် ယခုနှစ်တွင် နိုင်ငံရေးအရ 'တာ'အစားဆုံးသော မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်နေသည်။

ထိုနေရာကို မသွားချင်သေးလျှင်လည်း ရောမမြို့သို့ တစ်ဟုတ်ချင်း ရောက်သွားနိုင်သည်။ ဒီးဒီးလက်စတာလို ရုပ်ရှင်မင်းသမီးနှင့်အတူထူ ထိုင်နေနိုင်သည်။ သို့တည်းမဟုတ် သင်ကြိုက်နှစ်သက်ရာ ဟောလီးဝုဒ် ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ မင်းသမီးများနှင့်လည်း စကားလက်ဆုံကျနေနိုင်သည်။ ရောမမြို့သည် ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်မှုတွင် ရှေ့တန်းသို့ တစ်ဟုတ်ထိုး တိုးတက်လာသည့်မြို့ ဖြစ်သည်။

သည်လိုမှမဟုတ်ဘဲ ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်ခုခုသို့ သွားလိုသေးသပဆိုလျှင် ရီဗီးယားပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ သွားနိုင်သည်။ သင်နှင့်မလှမ်းမကမ်းရှိ သဲသောင်ပြင်ပေါ်၌ သင် မသိသော အသားမည်း လူချောလူရွယ်တစ်ယောက် လဲလျောင်းနေနိုင်သည်။ ထိုသူကား တောင်အမေရိကတိုက်မှ နာမည်ကျော် ပျိုတိုင်ကြိုက်သည့် နှင်းဆီခိုင် ဒက်စ်စ်နေ့ရစ် ဖြစ်နိုင်သည်။ သူ့ဘေးမှာလည်း ဘီကီနီ ဝတ်ထားသည့် အလွန်ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့နိုင်သေးသည်။ ထိုမိန်းမချောကလေးကား ကမ္ဘာပေါ်တွင် အချမ်းသာ အကြွယ်ဝဆုံး မိန်းကလေးများထဲတွင် တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်သူ စူအန်းဒါလေ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဂျက်လေယာဉ်ပျံခေတ်တွင် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ သွားလာရေး၌ ပျင်းရိပြီးငွေဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် အချိန်ကုန်ခံနေစရာ မလိုတော့ပါ။ သင် ကြိုက်ရာအရပ်သို့ အချိန်တိုတိုနှင့် ရောက်နိုင်ပြီ။ သင်ကိုယ်တိုင် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်ဖို့မလိုပါ။ ဘဏ်သူဌေးကြီးလည်း ဖြစ်ဖို့ မလိုပါ။ နိုင်ငံရေးသမားလည်း ဖြစ်ဖို့ မလိုပါ။ ပျိုတို့ အချစ်တော်လည်း ဖြစ်ဖို့ မလိုပါ။ ဂျက်လေယာဉ်ပျံများ နေ့ရော ညပါ ပျံသန်းလျက် ရှိပါပြီ။

ဒီးဒီးက သတင်းစာကို ပစ်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဒက်စ်စ်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း မေးသည်။

“ကဲ ... ရှင် ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

“မင်း ဒါလောက်တောင် စိတ်ဝင်စားနေရင် နယူးယောက်မြို့မှာ ဘာဖြစ်လို့ တို့ ဒီအတိုင်း နေနေကြမှာလဲ”

“ကျွန်မပြောတာ ဒါမဟုတ်ဘူး”

“အဘွားကြီး အချစ်ဖမ်းစရာ အသစ်တစ်ခု တွေ့နေပြန်ပြီနဲ့တူပါတယ်ကွာ။ လေကြောင်းကုမ္ပဏီတစ်ခုခုကို ကြော်ငြာပေးပြီး ငွေရပေါက် ဖန်နေတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“တော်တော်တုံးတဲ့ ငတုံး”

“ဟောဗျာ ... ကျုပ်က တုံးတယ်။ ကဲ ... မရွံ့စွာ မင်းသတင်းစာ ပြစမ်းပါဦး”

ဒက်စ်စ်က သတင်းစာကို လှမ်းဆွဲယူသည်။ ပြီးတော့ ဆောင်းပါးပါသည့် စာမျက်နှာကို မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေ့ကြည့်သည်။

“မင်း ဘာကို မကျေနပ်နေတာလဲဆိုတာ ကိုယ် မသိတော့ဘူး။ ဒီဆောင်းပါးထဲမှာ မင်းနာမည်ကို သူ ထည့်ရေးထားတာ စာလုံးပေါင်းလဲ မှန်ပါတယ်ကွ”

“ငတုံးကြီး၊ တုံးချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့။ ကျွန်မ ဘာပြောနေတယ်ဆိုတာ ရှင် အကုန်သိတယ်။ ကျွန်မကို ရောမမြို့ ပို့ပြီး ရှင့်ကို ရီပီးရား ပို့ထားတာ မမြင်ဘူးလား”

“ထုံးစံအတိုင်း အမှားကြီးတွေ ရေးထည့်လိုက်တာပေါ့ကွာ။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး နယူးယောက်မြို့မှာ နေနေကြတာ မဟုတ်လား။ အတော်ရှော်တဲ့ သတင်းပဲ”

အက်ခ်စ်က ခေါင်းကို ခါယမ်းပြရင်း ပြန်ပြောသည်။

“ရှင် မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့။ စူအန်းဒါလေနဲ့ ရှင်နဲ့ အတူတူရှိနေတယ်လို့ ရေးထားတာကို ကျွန်မ ပြောနေတာ။ သိသိကြီးနဲ့ တမင်သက်သက် ရေးတာ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တခြားစီဖြစ်နေပြီလို့ လူတွေ ထင်ကုန်အောင် တမင် ထည့်ရေးတာ”

“ဟုတ်သားပဲကွ။ တို့နှစ်ယောက် တခြားစီ နေခဲ့ကြသေးတာပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် ရီပီးရားကမ်းခြေမှာ စူအန်းနဲ့အတူတူ ရှင် သွားနေခဲ့သေးတယ်ပေါ့’

“ဟုတ်တယ်လေ။ ရောမမြို့မှာ မင်းက ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတယ်လေ။ ဒါလောက်ပူတဲ့ အိုက်တဲ့နေရာမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း အလုပ်မရှိဘဲ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မင်းကို ထိုင်စောင့်နေနိုင်ပါ့မလဲ”

“ရှင် နယူးယောက်မြို့ကို စူအန်းနဲ့အတူတူ ထွက်လာတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ လိုက်လာတာ”

“သူ မပါရင်လဲ နယူးယောက်မြို့ ကိုယ် လာမှာပါပဲကွာ”

ဒက်ခ်စ်က ပခုံးများကို တွန့်ပြလိုက်သည်။ ဒီးဒီးက ရုတ်တရက် ထိုင်ချသည်။

“ကျွန်မ ဒါမျိုး မကြိုက်ဘူး”

“ဟော ... မင်းသမီး ... သတိထား ... သတိထား ... ရုပ်ရှင်အမူအရာတွေ မင်း စလုပ်နေပြီ”

ဒီးဒီးက စိတ်သောကရောက်နေသည့် အမူအရာဖြင့် ဒက်ခ်စ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ရှင့်ကို ကျွန်မ ချစ်နေပြီထင်တယ်”

“မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ကွာ။ ဒီနှစ်မှာ ‘တာ’မစားဘူးကွ။ အထူးသဖြင့် ဂျက်လေယာဉ်ပျံခေတ်ကြီးမှာ အချစ် ‘တာ’မစားသေးဘူး”

+

ဒက်ခ်စ်သည် စားပွဲထိုးခေါ်ဆောင်လာရာ ဘားအခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ‘၂၁’ ဟိုတယ်သည် ထုံးစံအတိုင်း လူများ ပြည့်နေသည်။ ဘားအခန်းတွင်းကို ဖြတ်လျှောက်လာရင်း သူသိသည့်လူများကိုတွေ့သောအခါ ယဉ်ကျေးစွာဖြင့် ခေါင်းညွတ်ပြီး နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။ အခန်းထောင့်တစ်နေရာရှိ စားပွဲသို့ ရောက်လာသည်။

“ဆောရီးကွာ။ ကိုယ် နောက်ကျသွားတယ်”

ဂျရယ်မီဟက်ဒ်လေက ထိုင်ရာမှထပြီး သူ့ကို ဆီးကြိုသဖြင့် သူက တောင်းပန်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး အစ်ကို။ ကျွန်တော်လဲ အခုပဲ ရောက်တာပါ”

သူတို့နှစ်ယောက် ကုလားထိုင်များမှာ ပြန်ထိုင်ကြသည်။ စားပွဲထိုးကို ရှမ်းပိန်အရက် ယူလာရန် ဒက်ခဲစ်က မှာသည်။ စားပွဲထိုး ထွက်သွားသောအခါ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ကြသည်။

“အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

“နေ့လယ်စာ စားကြဖို့ချိန်းတော့ အစ်ကိုက ကိုလိုနီကို မရွေးဘဲ ဒီ ‘၂၁’ကို ရွေးလို့ ကျွန်တော်က အံ့အားသင့်နေတာ”
ဂျရယ်မီက ပြုံးသည်။

“ကိုလိုနီဟိုတယ်ကို မိန်းကလေးတွေနဲ့သာ ကိုယ်က သွားလေ့ရှိတာ”

ဒက်ခဲစ်ကလည်း ရယ်သည်။

“နောင်တော်ကြီးကို လေးစားပါတယ်ဗျာ”

“ဘာလဲ နောင်တော်ကြီးဆိုတာ”

“အစ်ကို မသိသေးဘူးလား။ သူတို့အားလုံးက အစ်ကိုကို နောင်တော်ကြီးလို့ ခေါ်နေကြပြီလေ”

“ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်တာလဲ။ ကိုယ်တော့ နားမလည်ဘူး”

ဒက်ခ်စ်က တကယ်ပင် နားမလည်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့်အထင်တော့ သတင်းစာတွေက စလိုက်တာနဲ့တူတယ်။ ခင်ဗျားဟာ ပင်တိုင် ဆောင်းပါးတွေရဲ့ အချစ်တော် ဖြစ်နေပြီ”

“ဪ ... သူတို့ကိုး။ အလကား အဘွားကြီးတွေပါကွာ။ သူတို့ဆောင်းပါးမှာ ရေးစရာအကြောင်း မရှိတိုင်း ကိုယ့်အကြောင်းတွေ ကြံဖန်ပြီး လုပ်ကြံရေးနေကြတာပါ”

“ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားအကြောင်းကို ရေးဖို့ သူတို့ရွေးတာလဲ မှန်တယ်။ အမှန်တော့ သူတို့ရေးစရာ နာမည်ကြီးပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီးရှိသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားနဲ့မတူဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်က စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းနေတယ်။ တကယ့်အချိန်မှာ တကယ့်လူတွေနဲ့ တကယ့်နေရာမှာ ခင်ဗျား ပေါင်းနေတာ မဟုတ်လား။ တစ်ပတ်တစ်ပတ် ဆောင်းပါးတွေထဲမှာ ခင်ဗျားအကြောင်း ဘယ်နှစ်ကြိမ်လောက် ပါနေတယ်ဆိုတာကိုကော သိသလား”

“ကိုယ် ‘တာစား’နေပြီလို့ ဆိုလိုတာလား”

“အဲဒီထက် ပိုပါတယ်ဗျာ။ ဆောင်းပါးပေါင်းများစွာ၊ စာဖတ်ပရိသတ် သန်းပေါင်းများစွာတို့က ခင်ဗျားအကြောင်းကို သိနေကြပြီ”

စားပွဲထိုးက ရှမ်းပိန်အရက် ယူလာသည်။ ဒက်ခ်စ်က မြည်းကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသောအခါ စားပွဲထိုးက ပြန်ထွက်သွားသည်။

“အဲဒါကြောင့် အစ်ကိုနဲ့ နေ့လယ်စာစားဖို့ ကျွန်တော် ချိန်းတာ”

“မင်းက ကိုယ်နဲ့ တွေ့ပြီး မေးဦးမယ်ပေါ့လေ”

“လုပ်တော့မယ်။ ဒီလိုဆိုရင်လဲ မဆိုးဘူးလို့ ထင်တယ်မဟုတ်လား။ အစ်ကိုအကြောင်းရေးရင် ကျွန်တော့်ဆောင်းပါးတွေကိုလဲ လူကြိုက် ပိုများလာမှာပေါ့”

“အခုလဲ မင်းဆောင်းပါတော့ လူကြိုက်များပါတယ်ကွာ”

“ကျွန်တော်လဲ ထင်ပါတယ်”

ဂျရယ်မီက ဒက်ခ်စ် ဖန်ခွက် ပြန်ချသည်အထိ စောင့်နေသည်။ ထို့နောက် သူ့ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်းလိုက်သည်။

“အခုပြောမယ့်စကားကတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တည်း သိထားရမည့်စကားပါ။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း အထက်လွှတ်တော်အမတ်က မကြာခင် လက်ထပ်တော့မယ်”

“ကိုယ်သိပါတယ်။ အမျိုးသမီးကိုလဲ သိတယ်။ မိန်းမချောတစ်ယောက်ပါပဲ”

ဂျရယ်မီက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ။ ဒီကိစ္စကို ဖုံးထားတာ။ သတင်းစာတွေထဲမှာတောင် မပါသေးဘူး”

“အံ့ဩတကြီး ဖြစ်မသွားပါနဲ့ကွာ။ မင်းပြောသလို ကိုယ်ဟာ တာစားနေတဲ့လူမှန်ရင် ဒါလောက်တော့ သိထားရမှာပေါ့”

ဂျရယ်မီက အံ့အားသင့်နေဆဲပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒက်ခ်စ်ကပင် စကားဆက်သည်။

“ဒီအကြောင်း သိတယ်ဆိုတာလဲ ရိုးရိုးကလေးပါ။ ပြီးခဲ့တဲ့လက ကိုယ် ကက်ပရီကို ရောက်ခဲ့တယ်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ ရေလွှာလျှောစီးတယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးက မင်းသူငယ်ချင်း အထက်လွှတ်တော်အမတ်ရဲ့ အမျိုးသမီးသူငယ်ချင်း။ မင်းတို့ အမေရိကန်တွေက အမျိုးသမီး သူငယ်ချင်းလို့ ပြောလေ့ရှိတယ် မဟုတ်လား။ အေး အဲဒါမျိုး။ သူ့ဆီက ကိုယ်ကြားခဲ့ရတာပါကွာ”

“မလွယ်ပါလား။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် အခု အစ်ကိုနဲ့ ကျွန်တော် ဘာကြောင့် လာတွေ့တယ်ဆိုတာကိုတောင် အစ်ကို သိနှင့်နေပြီ ထင်တယ်”

“ဒါလောက်လဲ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ပြောပါဦး”

“သူနဲ့လက်ထပ်မယ့် အမျိုးသမီးကို အစ်ကို သိပြီဆိုတော့ သိပ်ရှင်းပြဖို့တောင် မလိုတော့ပါဘူး။ အမျိုးသမီးက ချောတယ်၊ ပညာတတ်တယ်၊ နိုင်ငံခြားမှာလဲ ပညာသင်ဖူးတယ်။ ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲက၊ မျက်နှာကြီးတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အမေရိကန်တွေက သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေကြလိမ့်မယ်”

“ဒီလိုလား။ သမ္မတဖြစ်ဖို့ ရည်မှန်းချက်ထားတဲ့ မင်းသူငယ်ချင်းက သူနဲ့လက်ထပ်မယ့် အမျိုးသမီးကို သေသေချာချာ ရွေးထားတာလား”

“ဒီသဘောပဲ ဆိုပါတော့”

“ဒီကိစ္စထဲမှာ ကိုယ်က ဘယ်လိုပတ်သက်နေတယ်ဆိုတာ အခုထိ သဘောမပေါက်သေးဘူး”

“ကျွန်တော် ပြောမယ်လေ။ အဲဒီအမျိုးသမီးက သူတို့လက်ထပ်ပွဲမှာဝတ်ဖို့ အဝတ်အစားကို ပါရီမြို့မှာ သွားချုပ်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက မသွားစေချင်ဘူး။ သူကလဲ တစ်နေ့မှာ သမ္မတအဖြစ် ဝင်ပြီး အရွေးခံမယ့်လူဆိုတော့ နိုင်ငံရေးအရ ပြဿနာ မပေါ်ချင်ဘူး။ သမ္မတလောင်းရဲ့ ဇနီးဟာ တစ်ချိန်တုန်းက နိုင်ငံခြားကို အားပေးတယ်ဆိုတာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်ပြောတာ သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား”

ဒက်ခိမ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံရေး လောကအကြောင်းကို သူ သဘောပေါက်ပြီးဖြစ်သည်။

“ဒါကြောင့် ဒီပြဿနာကို ကူညီပြီး ဖြေရှင်းပေးဖို့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက ကျွန်တော့်ကို အကူအညီတောင်းတယ်။ ကျွန်တော်ကလဲ မင်းသားကြီးနစ်ကိုဗစ်ကို သတိရတယ်။ သူ့အမျိုးသမီး နစ်ကိုဗစ်ဆီမှာ အဝတ်အစားချုပ်ဖူးတယ်။ ဒါကိုပြောပြတော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက သဘောတူကြတယ်။ နစ်ကိုဗစ်က အခု အမေရိကန်မှာ အခြေစိုက်နေတာ မဟုတ်လား”

“ဆာဂျီတော့ ဝမ်းသာမှာပဲ”

“ကျွန်တော်လဲ ယုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက နောက်တစ်ခု ထပ်ပြောသေးတယ်။ ဆာဂျီဟာ အမေရိကန်နိုင်ငံသားအဖြစ် ခံယူလိုက်ရင် ပိုပြီး ကောင်းသွားမယ်တဲ့။ သူတို့အနေနဲ့လဲ စိတ်သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနဲ့ ဆက်ဆံနိုင်မယ်တဲ့။ သူတို့ကို ဘေးလူတွေ ဝိုင်းပြီး ဝေဖန်တာကလဲ လွတ်သွားမယ်တဲ့”

“ဒါလဲ ပြဿနာ မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ။ ဆာဂျီ လက်ခံမယ်ဆိုတာ ကိုယ် သေသေချာချာ သိပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ဒီအကြောင်းတွေ ဆာဂျီကို အစ်ကို ပြောပေးမလား။ ကျွန်တော် သွားပြောလို့ မကောင်းဘူးလေ။ အထက်လွှတ်တော်အမတ်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ရင်းနှီးနေတာကို လူတိုင်းက သိနေကြတယ်”

“ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောပေးပါ့မယ်ကွာ။ ဒါလောက်ကတော့ အပန်းမကြီးပါဘူး”

“နောက်ထပ် ကိစ္စတစ်ခု ရှိသေးတယ်”

“ပြောပါဦး”

“ဒါကတော့ နည်းနည်းလှည့်စားရမယ့်အလုပ်။ ကျွန်တော့်ညီအငယ် ကေဗင်လေ။ ဒီနှစ် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရတော့မယ်”

“ဟို ... ချာတိတ်ကလေးလား”

ဂျရယ်မီက ရယ်သည်။

“ချာတိတ်ကလေး လုပ်မနေနဲ့။ ဒီကောင်ကို အစ်ကို မြင်စေချင်တယ်။ အရပ်က ခြောက်ပေနဲ့ နှစ်လက်မ။ အမတ်မင်းရဲ့ညီနဲ့ ကေဗင်နဲ့ တစ်တန်းတည်း အတူတူနေခဲ့ကြတာ။ ဒီနှစ် နွေရာသီမှာ သူတို့နှစ်ယောက် ဥရောပကို သွားလည်ချင်ကြတယ်။ ဒီကောင်တွေ နှစ်ယောက်တည်း ဒီအတိုင်းလွတ်လိုက်ရင် ဇောင်းထဲကလွတ်လိုက်တဲ့ မြင်းတွေလို ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်”

“လူငယ်တွေပဲကွာ။ ကောင်းတာပေါ့။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေကြပေစေပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကေဗင်က တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် ပြဿနာမဟုတ်ဘူး။ ဟိုချာတိတ်က ခက်နေတယ်။ သူ့အစ်ကိုက သမ္မတ အရွေးခံမယ့်လူဆိုတော့ သတင်းထောက်တွေက သူ့ကို အလစ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဒက်ခိတ်က ဂျရယ်မီကို ပြန်ကြည့်နေသည်။

“အင်း ... မင်းသူငယ်ချင်းကလဲ ပြဿနာတွေ များလှချည်လား”

“ကျွန်တော်တို့ ညီတွေအကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ သိတယ်မဟုတ်လား”

“အဲဒီတော့ ကိုယ်က ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“သူတို့ ဒုက္ခတစ်ခုခုမဖြစ်အောင် ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်ပေးလို့ ရနိုင်မလား။ မဟုတ်တာ လုပ်ချင်သပဆိုရင်လဲ အထိန်းအကွပ်အောက်မှာပေါ့ အစ်ကိုရယ်”

ဒက်ခ်စ်က စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးမှ ပြန်ဖြေသည်။

“ဒီကိစ္စကတော့ သိပ်လွယ်မယ်ထင်ဘူး။ ချာတိတ်တွေဆိုတာက ခြေသွက်လက်သွက်တွေ မဟုတ်လား။ တို့ ဖမ်းမိနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စကားမဆက်တော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေကြသည်။ ခဏကြာတော့မှ ဒက်ခ်စ်က ပြောသည်။

“သူတို့ ဘယ်ကိုသွားရမယ်။ ဘယ်သူနဲ့တွေ့ရမယ်ဆိုတာမျိုး စီစဉ်ပေးနိုင်ရင်တော့ ရနိုင်စရာ အကြောင်းရှိတယ်”

ဂျရယ်မီက ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

“ဒီနည်းနဲ့ပဲ လုပ်ပေးရမှာပဲ။ ကိုယ့်မိတ်ဆွေဟောင်း အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်။ ပြင်သစ်ကို သူတို့ရောက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်တည်း အဲဒီအမျိုးသမီးကြီးလက် အပ်လိုက်ရင် အဆင်ပြေသွားနိုင်တယ်”

“ဘယ်လိုလဲ”

ဒက်ခ်စ်က ပြုံးသည်။

“မဒမ်ဘလင်ရှေးကို မင်း မသိသေးဘူး။ သူ့လုပ်ငန်းတွေကတော့ သူ အနားယူထားပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အတွက်တော့ သူ လုပ်ပေးပါလိမ့်မယ်”

“ဒီလို စီစဉ်ထားတယ်ဆိုတာကိုလဲ ချာတိတ်တွေ မသိမှဖြစ်မှာ။ ဒီကောင်တွေက သိသွားရင် ဇာတ်လမ်းဆုံးရော”

“ဒီကောင်တွေ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သိနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး ငါ့ညီရာ။ မဒမ်ဘလင်ရှေး စီစဉ်ပေးတဲ့ ကောင်မလေးတွေကြားထဲမှာ မြုပ်ပြီး ဆွေမျိုးမေ့ကုန်လိမ့်မယ်။ အိမ်တောင် ပြန်ချင်ကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ချ”

*

(၁၉)

“မနေ့ညက ရှင် ဘယ်သွားနေတာလဲ”

ရောမမြို့ရှိ ဒက်ခ်စ်၏ ဟိုတယ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာလျှင် ဝင်လာချင်း ဒီးဒီးက ဆီးမေးသည်။ ဒက်ခ်စ်သည် နံနက်စာ စားနေခိုက်ဖြစ်လေရာ ပေါင်မုန့်ကို ထောပတ်သုတ်နေရင်းက ပြန်မော့ကြည့်သည်။

“အပြင်သွားနေတယ်”

ဒီးဒီးက သူ ကိုင်လာသည့် သတင်းစာကို စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်ပေးလိုက်သည်။

“စူအန်းနဲ့သွားနေတယ် မဟုတ်လား။ ဟောဒီမှာ ရှင်တို့ဓာတ်ပုံ။ သတင်းစာမျက်နှာဖုံးမှာ ပြူးလို့”

ဒက်ခ်စ်က သတင်းစာကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ဒီးဒီးကို မော့ကြည့်သည်။

“ဒီကောင်တွေ ဓာတ်ပုံသတင်းထောက် လုပ်နေကြပြီ။ ဓာတ်ပုံကောင်းကောင်း မရှိက်တတ်သေးဘူး။ အတော်ခက်တဲ့ကောင်တွေ။ ဟုတ်တယ်နော်”

“ဒီမြို့ကို စုအန်း ရောက်နေတာ ကျွန်မကို ရှင် မပြောဘူး”

ဒက်ခ်စ်က နောက်ထပ် ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်ကို ယူစားပြီး ကော်ဖီတစ်ကျိုက် သောက်လိုက်ပြန်သည်။

“စုအန်းကို မင်း ဒါလောက် စိတ်ဝင်စားနေမှန်း ကိုယ် မသိဘူးကွာ”

“မနေ့ညတုန်းက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ညစာ အတူတူစားဖို့ စီစဉ်ထားတာမဟုတ်လား”

ဒီးဒီး၏အသံ ဝိုသံပါလာသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ။ မင်းကို ကိုယ် ဒီကနေ့ပြီး ဆယ်နာရီအထိ စောင့်နေတယ်။ ဆယ်နာရီထိုးလို့ မင်းမလာတော့ စတူဒီယိုကို ဖုန်းဆက်ကြည့်တယ်။ မင်းရိုက်နေတဲ့ကားက လက်စသတ်တော့မယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ညသန်းခေါင်အထိ ဆက်ရိုက်နေလိမ့်မယ်တဲ့။ သူတို့က အဲဒီလိုပြောတော့ မင်းလဲ သိပ်ပင်ပန်းနေတော့မှာပဲလို့ ကိုယ် ထင်တယ်။ ရုပ်ရှင်ရိုက်ပြီးရော ဘာမှ လုပ်နိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘဲ အိပ်ရာတန်းဝင်တော့မှာပဲလို့ ကိုယ် တွက်လိုက်တာပေါ့”

ဒီးဒီးက ဘာစကားမှ မပြောဘဲ သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေသည်။ ဒက်ခ်စ်ကလည်း ဘာမှမဖြစ်သလို နောက်ထပ် ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်ကို တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ထောပတ်သုတ်နေသည်။

“ကဲ ... မိန်းမဆိုးကလေး မလုပ်စမ်းပါနဲ့ကွာ။ အလိမ္မာကလေးလို နေစမ်းပါ။ တစ်ရေးလောက် သွားအိပ်လိုက်။ မနက်စာစားတုန်း ငြင်းရခုံရတာ ကိုယ် သိပ်မုန်းတာပဲ”

“ကျွန်မတို့ သွားလေရာနောက်ကို ဒီကောင်မ တကောက်ကောက်လိုက်နေတော့တာပဲ။ ကျွန်မ ရူးတော့မယ် သိလား”

“စုအန်းကို ဘယ်သွားပါ။ ဘယ်မသွားပါနဲ့လို့ ကိုယ် မပြောနိုင်ဘူးလေ။ သူ့ခြေထောက်နဲ့ သူ သွားနေတာပဲ”

“ရှင့်နောက်က တကောက်ကောက် လိုက်နေတာကို ရှင်ကလဲ သဘောကျနေတာပါ”

ဒက်ခ်စ်က ပြုံးသည်။

“ကိုယ့်အဖို့တော့ မဆိုးပါဘူး။ ကောင်းသားပဲ”

“အိုး ... ရှင့်ကို မုန်းလိုက်တာ”

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်ထင်တာက ဒီလို မဟုတ်ပါဘူးကွ။ အမှန်တော့ စူအန်းက ကိုယ့်နောက်ကို လိုက်နေတာမဟုတ်ဘူး။ မင်းနောက်ကို လိုက်နေတာ။ စူအန်းက မင်းကို ချစ်နေတယ် ထင်တယ်”

ဒီးဒီးက ရုတ်တရက် ဒေါသဖြစ်လာသည်။

“ရှင် တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ပါ။ ကျွန်မ ဒီအတိုင်း မနေနိုင်ဘူး”

“ကိုယ့်ကို အကျပ်မကိုင်ပါနဲ့ကွာ။ အကျပ်ကိုင်ခံရတာမျိုးကို ကိုယ် မကြိုက်ပါဘူး”

ဒက်ခ်စ်၏လေသံကလည်း အေးစက်မာကျောလာသည်။

“စူအန်းကို ရှင် ဘာတွေ သဘောကျနေသလဲဆိုတာ ကျွန်မတော့ နားမလည်တော့ဘူး။ တိရစ္ဆာန်လို ကောင်မ”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီအတိုင်းပဲ။ စူအန်းနဲ့ အတူတူသွားတယ်။ ရယ်စရာမောစရာတွေ ပြောကြတယ်။ သူလိုချင်တာ ကိုယ်ကပေး၊ ကိုယ်လိုချင်တာ သူကပေး။ ဘာနှောင်ကြိုး၊ ဘာသံယောဇဉ်မှမပါဘူး။ စိတ်ကူးယဉ်တာတွေ မပါဘူး။

ကတိပေးတာတွေ မရှိဘူး။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စိတ်ကုန်ပြီလား။ မနက်ဖြန်ကျတော့ ကြိုက်ရာလုပ်ကြ။ မနက်ဖြန်ဟာ ကိုယ်ပိုင်တယ်။ စူအန်းဟာ အီးပေါက်တိုင်း သြဘာအပေးခံနေရတဲ့ မိန်းကလေးလဲ မဟုတ်ဘူး”

ဒက်ခ်စ်၏အသံသည် အေးစက်နေမြဲပင် ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မကတော့ အဲဒီလိုအစားလို့ ရှင်က ထင်သလား”

“ဒီလို မဆိုလိုပါဘူးဗျာ။ စူအန်းအကြောင်း ခင်ဗျားကမေးလို့ ကျုပ်က ပြောပြရတာပါ။ ကဲ ... မယ်မင်းကြီးမ။ ကြွပေးတော့။ မနက်စာ စားနေတဲ့အချိန်မှာ စကားမများချင်ဘူးလို့ ကိုယ် ပြောပြီးပြီမဟုတ်လား”

ဒက်ခ်စ်က နောက်ထပ် ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်ကို ထောပတ်သုတ်ပြန်သည်။

“ ... ”

ဒီးဒီးက ရုတ်တရက် အော်ရင်း သူ့ကိုရိုက်ရန် လက်တစ်ဖက် မြှောက်လိုက်သည်။

ဒက်ခ်စ်ကလည်း အမှတ်မထင် ယောင်ယမ်းပြီး လက်တစ်ဖက်ကို သူ့ဘက်သို့ ဆန့်တန်းလိုက်သည်။ ထိုလက်က အရှိန်နှင့် ဒီးဒီး၏ပါးပေါ်သို့ ကျသွားသည်။ ဒီးဒီးက အံ့သြတကြီးဖြင့် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ပြန်ဆုတ်လိုက်သည်။

“ရှင် ကျွန်မကို ရိုက်တယ်”

တုန်လှုပ်ချောက်ချားသည့်အသံဖြင့် ပြောသည်။ ထို့နောက် မှန်ရိုရာသို့ ပြေးသွားပြီး မှန်ထဲမှာ ကြည့်နေသည်။

“မျက်လုံးကိုလဲ ထိသွားပြီ။ အမယ်လေး ... လုပ်ကြပါဦးတော့။ အညှီအမည်းတွေပါ စွဲလာပြီ”

တကယ်ပဲ ဒဏ်ရာပြင်းသလားဟူသော သိလိုစိတ်ဖြင့် ဒဏ်ခံကလည်း ထိုင်ရာမျှထသည်။ မိမိ၏ လက်ဆန့်တန်းလိုက်သည်မှာ ထိုမျှ ပြင်းထန်မှုမရှိနိုင်ကြောင်းကိုလည်း သိသည်။ ထိုမျှမကသေး၊ ဒီးဒီးသည် သာမန်ထက်ပိုပြီး အမူအရာ များတတ်ကြောင်းကိုလည်း သူ သိထားသည်။

“ပြပါဦး။ ကိုယ်ကြည့်စမ်းပါရစေဦး”

ဒီးဒီးက သူ့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်သည်။ ဒဏ်ခံက သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ရယ်သည်။

“ဒါလောက်လဲ မဆိုးပါဘူးကွာ။ အခုလိုကျတော့ မင်းမျက်နှာက ပိုပြီးတော့တောင်မှ အရောင်တောက်လာသေးတယ်။ ကဲ ... လာ။ ကိုယ် ဆေးလိမ်းပေးမယ်”

“ကျွန်မအနား မကပ်နဲ့။ ကျွန်မကို ရှင် ထပ်ရိုက်ဦးမလို့ မဟုတ်လား”

“ဒီးဒီးရယ် ... တော်ပါတော့။ ရုပ်ရှင်လဲ ရိုက်လို့ပြီးသွားပါပြီ။ အိုက်တင်တွေ လုပ်မနေပါနဲ့တော့”

ဒီးဒီးသည် အခန်းတံခါးဘက်ဆီသို့ ပြန်လှည့်ပြေးသည်။ ဒဏ်ခံက သူ့လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။ ဒဏ်ခံကို သူ ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ရှင် တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်မလား။ ကျွန်မနဲ့နေမှာလား။ စူအန်းနောက်ကို လိုက်မှာလား”

ဒဏ်ခံက ရယ်မြဲ ရယ်နေသည်။ သူ့ကိုလည်း အခန်းထဲသို့ ပြန်ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။

“ရှင် ကျွန်မကို ထပ်ရိုက်မယ် မကြံနဲ့”

ဒီးဒီးက ဒေါသတကြီးနှင့် ရုန်းသည်။ ဒက်ခ်စ်ကိုလည်း ပြန်အော်သည်။ ပြီးတော့ အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး အပြင်သို့ထွက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဓာတ်ပုံလျှပ်တစ်ပြက်မီးက အပြင်မှာ ပွင့်သွားသည်။

ထိုဓာတ်ပုံသည် တစ်ကမ္ဘာလုံးရှိ သတင်းစာများမှာ ပါလာတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် နယူးယောက်မြို့သို့ သူ ရောက်သွားသည်။ မျက်လုံးတစ်ဖက်ကို ဖုံးလျက် လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ဆင်းလာသည့် ဒီးဒီးကို သတင်းထောက်များ ဝိုင်းကြည့်ပြန်သည်။ ထိုဓာတ်ပုံများလည်း သတင်းစာများမှာ ပါကြပြန်သည်။ သတင်းစာတို့၏ သဲသဲမဲမဲ ရေးခြင်းကို ဒီးဒီး ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မျှော်မှန်းတောင့်တခဲ့ရသည်။ ယခုတော့ သူ လိုချင်သည့် သတင်းစာတို့၏ ရေးသားမှုကို သူ ကောင်းကောင်းကြီး ရလိုက်ပါပြီ။

သို့သော်လည်း နောက်တစ်ပတ်ကြာသောအခါ သတင်းထောက်တစ်ယောက် သူ့ဆီသို့ ရောက်လာပြီး သတင်းစာတစ်စောင်ကို ပြသည်။

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာများ ပြောချင်ပါသလဲ မစ္စလက်စ်တာ”

“ဘာမှ မပြောလိုပါဘူး”

ဒီးဒီးက မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ပြည့်လာသည့် မျက်ရည်များကို သတင်းထောက် မြင်တွေ့ မသွားရတော့ချေ။

ဒက်ခ်စ်နှင့် စုအန်းတို့သည် ထိုနေ့မနက်က စကော့တလန်တွင် လက်ထပ်လိုက်ကြလေသတည်း။

+

“ဒီထဲမှာ မှောင်လှချည်လား”

“အမှောင်ထဲမှာ အနားယူရတာ ကောင်းတယ် ဖေဖေ”

“တစ်ခန်းလုံးလဲ နံနေတာပဲ။ မင်း ဟိုဆေးလိပ်တွေ သောက်နေပြန်ပြီလား”

ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် အခန်းကို ဖြတ်လျှောက်သွားပြီး ပြတင်းပေါက်ခန်းဆီးများကို ဖယ်သည်။ ပြတင်းပေါက်များကိုလည်း ဖွင့်သည်။ အပြင်မှ ပူနွေးသည့်လေအေးက အခန်းတွင်းသို့ တိုးဝင်လာသည်။ ထိုနေရာမှာ ခဏကြာအောင် သူ ရပ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ အင်ပါရီဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

“ဒီဆေးလိပ်တွေသောက်တာ မင်း ဘာအရသာများ ရနေသလဲ မသိဘူး”

အင်ပါရီသည် ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်နေရင်းက ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ တိုနေပြီဖြစ်သည့် စီးကရက်ကို ပြာခံခွက်ထဲသို့ ထည့်သည်။

“စိတ်သက်သာတယ် ဖေဖေ။ တစ်ခါတလေကျတော့ ကျွန်မ ရင်မဆိုင်နိုင်တာမျိုးတွေနဲ့ ကြုံရတယ်။ ကျွန်မ မဖြေရှင်းနိုင်တာတွေနဲ့ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီလိုအခါမျိုးမှာ ဒီဆေးလိပ်သောက်လိုက်ရင် စိတ်သက်သာရာရတယ်”

“ဒါတွေဟာ မူးယစ်ဆေးဝါးတွေပဲ။ အရက်ထက် ပိုဆိုးတယ်”

“ပိုဆိုးတယ်လဲ မဟုတ်ဘူး။ ပိုကောင်းတယ်လဲ မဟုတ်ဘူး။ သူက တစ်မျိုး”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက အင်ပါရီ ထိုင်နေသည့် ကုလားထိုင်ဆီသို့ လျှောက်လာပြီး သူ့ကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“လက်နက်တွေ ဘယ်က ဝင်နေတယ်ဆိုတာ ဖေဖေ သိပြီ”

အင်ပါရီက မော့မကြည့်။ သူ ပြန်မေးသည့်လေသံကလည်း စိတ်မဝင်စားသလို ရှိသည်။

“ဘယ်ကလဲ”

“မွန်တီကာလိုမှာ ရှိနေတဲ့ အမေရိကန်တစ်ယောက်ဆီက”

“လက်နက်တွေက ကွန်မြူနစ်လုပ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီ အမေရိကန်လူမျိုးက ကိုယ်စားလှယ်ယူထားတာ။ သူက သင်္ဘောနဲ့ ပို့ပေးတယ်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးကို သူ့လက်နက်တွေ ဖြန့်ရောင်းနေတာ။ တခြားတိုင်းပြည်တွေမှာ မိနေတာလဲ သူ ရောင်းတဲ့ လက်နက်တွေပဲ”

“အိုး ...”

“သူ ဆက်မပို့နိုင်အောင် လုပ်ရမယ်”

“ဒီလိုလုပ်တော့ရော ဘာထူးမှာလဲ။ သူ မပို့ရင် တခြားလူတွေက သူ့အစား ပို့ပေးနေမှာပေါ့”

အင်ပါရီက စိတ်မဝင်စားသည့် လေသံမျိုးဖြင့် ပြန်ပြောနေသည်။

“အခြားလူတွေနဲ့လဲ ဆက်ပြီး ဆွေးနွေးရမှာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လောလောဆယ်အဖို့ ရပ်သွားတဲ့ အချိန်ကလေးအတွင်းမှာ တစ်ခုခုပြင်ဆင်ဖို့ အချိန်ရနိုင်တယ်”

“ဘာတွေ ပြင်ဆင်မှာလဲ။ ဘာအတွက် ပြင်ဆင်မှာလဲ။ ဒီတိုင်းပြည်ထဲက ထွက်ပြေးဖို့ ပြင်ဆင်မှာလား”

အင်ပါရီ၏မျက်နှာအမူအရာသည် စိတ်ဝင်စားဟန်သို့ ပြောင်းလာသည်။
သူ့အဖေက ဘာမှပြန်မဖြေ။ အင်ပါရီက တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ရယ်နေသည်။

“မင်း ဘာကို ရယ်တာလဲ”

“ဖေဖေကို ရယ်တာပါ။ တခြားနိုင်ငံတွေမှာလည်း တစ်နိုင်ငံပြီးတစ်နိုင်ငံ အစိုးရအဖွဲ့တွေ ပြုတ်ကျကုန်ပြီမဟုတ်လား။ ဒီကြားထဲက ဘာဖြစ်လို့ ဖေဖေတို့ အာဏာမက်နေကြတာလဲ။ ဒီအာဏာဟာ ဖေဖေတို့လက်ထဲမှာ ကမ္ဘာတည်သရွေ့များ ရှိနေမယ်ထင်လို့လား။ ဘာဖြစ်လို့ ဖေဖေတို့ အာဏာကို ဒါလောက်တောင် ဖက်တွယ်နေကြတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ တခြားကို ထွက်မသွားကြတာလဲ”

အင်ပါရီက မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။

“ဒီလိုထွက်သွားရင် ဖေဖေတို့ နေရာတွေကို ဘယ်သူက တာဝန်ဝင်ယူမှာလဲ”

အင်ပါရီက ဘာမှ ပြန်မပြော။ မျက်လုံးများကိုမူ မှိတ်မြဲ မှိတ်ထားသည်။

“ကွန်မြူနစ်တွေလက်ကို အပ်ရမှာလား။ သူတို့လက်အောက်မှာ အခြေအနေတွေ ပိုကောင်းလာမယ်လို့ အာမခံချက် ရှိသလား။ ဝေးပါသေးတယ်။ ပိုပြီးသာ ဆိုးကုန်မှာ”

“ကွန်မြူနစ်တွေ မလာခင်မှာ ပြည်သူတွေ ဒုက္ခဖြစ်နေတာကိုတော့ ဖေဖေ မပြောတော့ဘူးလား။ ဒီကနေ့ ပြည်သူတွေ ခံစားနေရတဲ့ဘဝဟာ ညဉ့်နက်သထက် နက်နေပြီ”

“ကွန်မြူနစ်တွေ ရောက်လာတဲ့အခါကျတော့ အဲဒီညတွေဟာ ဘယ်တော့မှ မကုန်ဆုံးနိုင်တော့တဲ့ ညတွေ ဖြစ်တော့မယ်”

အင်ပါရီက မျက်လုံးများကို ပြန်ဖွင့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများ အရောင်တောက်နေသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အဖေကိုမူ လှည့်မကြည့်။

“မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းနဲ့ တောင်ဝင်ရိုးစွန်းမှာ ညရောက်လာတဲ့အလှည့်ကျရင် နေ့ဆိုတာ မရှိနိုင်တော့ဘူးလို့ ထင်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ နေ့ရောက်ဖို့ အလှည့်ကျလာတဲ့အခါ နေ့ဆိုတာလဲ ဖြစ်ပေါ်စမြဲပါပဲ။ ကမ္ဘာကြီးဟာ ဒုက္ခမျိုးစုံကို ကြုံကြုံခံနိုင်ခဲ့တာပါ။ ကွန်မြူနစ်အန္တရာယ်တွေကိုလဲ ကြုံကြုံခံနိုင်ရမှာပေါ့ ဖေဖေ”

“လက်နက်တွေတင်ပို့နေတဲ့ လူနဲ့ ဆွေးနွေးရအောင် ဒက်ခ်စ်ကို လွှတ်မလားလို့”

သူ့အဖေက ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သည်။

အင်ပါရီ လှုပ်ရှားလာသည်။ စိတ်ဝင်စားသည့် အမူအရာလည်း ပေါ်လာသည်။

“တိုင်းသူပြည်သားတွေကို ဖေဖေ ဘယ်လိုလုပ် ရှင်းပြမလဲ။ ဒက်ခ်စ်ဟာ သစ္စာဖောက်ပါလို့ ဖေဖေကိုယ်တိုင်ပဲ ပြောပြထားခဲ့ပြီးပြီမဟုတ်လား”

“တိုင်းသူပြည်သားတွေလား လွယ်ပါတယ်ကွာ။ ဖေဖေပြောသမျှကို ပြည်သူတွေ ယုံကြည်ကြစမြဲပဲ။ ဒက်ခ်စ်ဟာ ဖေဖေတို့တိုင်းပြည်အတွက် အကျိုးကျေးဇူးရှိတာတွေကို အများကြီးလုပ်ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ ရှင်းပြရမှာပေါ့။ ဒီကျေးဇူးတွေကို ထောက်ထားပြီး သူ့ကိုခွင့်လွှတ်ဖို့ ပြောရမှာပေါ့”

“ဖေဖေ ခိုင်းတာကိုရော ဒက်ခ်စ်က လုပ်မယ်လို့ ထင်သလား”

“ဒက်ခ်စ်ဟာ သူ့အဖေရဲ့ သားပါကွယ်။ နောက်တစ်နည်းနဲ့ပြောရမယ်ဆိုရင်လဲ ဒက်ခ်စ်ဟာ ဖေဖေသားပါ။ သူ ငယ်ငယ်တုန်းက တောင်တန်းဒေသဆီကို ခေါ်သွားဖို့ ဖက်ကက်လက်ထဲကို ဖေဖေ အပ်လိုက်တဲ့အချိန်ကစပြီး သူဟာ ဖေဖေသား ဖြစ်ခဲ့တာပါ”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြနေသည်။

“တကယ်လို့ သူက ငြင်းရင် ဘာလုပ်မလဲ။ ဖေဖေ ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ နောက်ပြီးတော့ ဒက်ခ်စ်ဟာ ဖေဖေ လက်လှမ်းမမီနိုင်တဲ့နေရာကို ရောက်နေပြီ မဟုတ်လား”

“သူ မငြင်းပါဘူး။ ဖေဖေစစ်သားတွေက သူ့အမေနဲ့အစ်မကို သတ်ပြီးတာတောင်မှ ဖေဖေပြောစကားကို သူ့အဖေက မငြင်းခဲ့ဘူး။ သူ့အဖေဟာ ကော်တီဌေးနိုင်ငံတော်အတွက် ဖေဖေနဲ့ လက်တွဲပြီး ဆောင်ရွက်ခဲ့တယ်။ ဒက်ခ်စ်လဲ ကော်တီဌေးနိုင်ငံတော်အတွက် ပြန်လာမှာ သေချာပါတယ်”

“သေချာရဲ့လား ဖေဖေ။ ဒီတိုင်းပြည်က ဒက်ခ်စ် ထွက်သွားတာ နှစ်နှစ်ကျော်နေပြီ။ သူ့ဘဝကိုလဲ သူ ထူထောင်ပြီး ဖြစ်နေပြီ”

“သူ လက်ထပ်တာကို မင်း သိထားလို့လား”

“သိတယ်။ အမေရိကန်ရေဒီယိုက ကြေညာတာကို ကြားလိုက်ရတယ်”

အင်ပါရိုက စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှို့သောက်ပြန်သည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးက အင်ပါရိုကို ကြည့်နေသည်။ ခဏကြာတော့မှ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“သေချာပါတယ်။ သူ လက်ထပ်လိုက်ပေမယ့်လဲ ဒက်ခ်စ်ဟာ ဘာမှ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ အရင်ကလဲ သူ လက်ထပ်ခဲ့ဖူးတာပဲ။ သူ့အဖို့တော့ မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာဟာ တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ထက် ပိုပြီး ဘယ်လောက်မှ အရေးမကြီးတော့ပါဘူး”

“ဒီစကားတွေကို အပင်ပန်းခံပြီး ဘာဖြစ်လို့ လာပြောနေရတာလဲ ဖေဖေ”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူ့ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

“မင်းဟာ ဖေဖေသမီးပဲလေ။ ပြီးတော့ တစ်ချိန်တုန်းကလဲ သူ့ဇနီး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသေးတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် သူ ပြန်လာတော့မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း သမီးကို ဖေဖေ အရင်ဆုံး ပြောပြသင့်တာပေါ့”

အခန်းတံခါးဝ ရောက်သည်တွင် ခေါင်းဆောင်ကြီးက အင်ပါရိုကို လှည့်ကြည့်သည်။ အင်ပါရိုက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့နေပြန်သည်။ အခန်းထဲတွင် စိမ်းရွှေရွှေအနံ့များ ပြည့်နေသည်။

*

(၂၀)

“ကဲ ... ကိုယ်တော်ကြီး သွားတော့”

စူအန်းက ဒက်ခ်စ်ကို တွန်းလွှတ်လိုက်သည်။ ဒက်ခ်စ်သည် ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းပြီး စားပွဲပေါ်ရှိ စီးကရက်ကို သွားယူသောက်နေသည်။ စူအန်းက စီးကရက်ကို လှမ်းဆွဲယူကာ ဖွာရှိုက်နေသည်။

“အခုမှပဲ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားတော့တယ်”

ဒက်ခ်စ်က ပြတင်းပေါက်ဆီသို့သွားကာ ခန်းဆီးများကို ဆွဲဖယ်သည်။ ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်များကို ဖွင့်သည်။

“အပြင်မှာ သိပ်လှတာပဲကွာ”

“အဲဒီပြတင်းပေါက်ကြီး မြန်မြန် ပြန်ပိတ်လိုက်စမ်းပါ။ အအေးမိပြီး သေတော့မယ်”

ဒက်ခ်စ်က ပြတင်းပေါက်ကို ပြန်ပိတ်ပြီး စူအန်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ စူအန်းကလည်း သူ့ကိုကြည့်နေသောကြောင့် သူက ပြန်ပြုံးပြလိုက်သည်။ သူတို့ လက်ထပ်ပြီးသည့်နေ့မှစ၍ သည်အခန်းထဲမှာ

အောင်းနေကြသည်။ လေးရက်လုံးလုံး အပြင်သို့ လုံးဝ မထွက်တော့ဘဲ အစားအသောက်များကိုပင် အခန်းထဲသို့ ယူစားကြသည်။

ဒက်ခ်စ်က အံ့ဆွဲတစ်ခုကိုဆွဲဖွင့်ပြီး အထဲမှ သူ့လက်ပတ်နာရီကို ထုတ်ယူကြည့်နေသည်။

“ဘယ်နှစ်နာရီ ရှိသွားပြီလဲ”

ဒက်ခ်စ်က မသိမသာ ရယ်လိုက်သည်။

“မပြောတတ်တော့ပါဘူးကွာ။ ကိုယ် သံပတ်ပေးဖို့မေ့နေတယ်။ ဘာကြောင့် မေ့သွားမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။”

စူအန်း၏မျက်နှာလဘည်း ပြုံးသွားသည်။ ဒက်ခ်စ်၏မျက်နှာကို ဆွဲယူကာ ပွတ်သပ်နေမိသည်။

“ဘော့စတွန်မှာတုန်းက ရှင့်အခန်းကို ကျွန်မ လာတဲ့အကြောင်းတွေ မှတ်မိသေးသလား”

ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“တစ်နေ့ကျရင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဒီလို လက်ထပ်ဖြစ်ကြလိမ့်မယ်လို့ ရှင် တွေးကြည့်ခဲ့ဖူးသလား”

“တစ်ခါမှ မစဉ်းစားမိဘူး”

ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းခါယမ်းပြသည်။

“ကျွန်မကတော့ တွေးခဲ့ဖူးတယ်။ ရှင်နဲ့လက်ထပ်ရင် ဘယ်လိုများနေမလဲလို့ စဉ်းစားနေခဲ့တာ”

“အခု မင်း သိပြီ မဟုတ်လား”

“သိပြီ။ အလကားသက်သက် ကျွန်မ အချိန်တွေ ဖြုန်းနေခဲ့တာ”

စူအန်းက ဒက်ခ်စ်ကို ခပ်ဖွဖွကလေး နမ်းသည်။

“ကျွန်မနဲ့ နေရတာရော ပျော်ရဲ့လား”

“ပျော်ပါတယ်ကွာ။ ကိုယ်ဟာ ဘာနဲ့ထိုက်တန်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝမှာ အခု ပထမဦးဆုံး စပြီး သဘောပေါက်တော့တာပဲ”

ထိုအခိုက် တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းမြည်သည်။ ဒက်ခ်စ်က လက်ထဲမှာကိုင်ထားသည့် ရေခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်ချသည်။

“ဘယ်သူကများ ဆက်နေပြန်ပါလိမ့်။ ရှင် တစ်ယောက်ယောက်ကိုများ ဖုန်းနံပါတ် ပေးထားမိလား”

“ဖက်ကက်တစ်ယောက်ပဲ ဒီနံပါတ်ကို သိတာပါကွာ။ ကိုယ် နားထောင်လိုက်မယ်”

ဒက်ခ်စ်က ပြောပြောဆိုဆို ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး ထူးသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဖက်ကက်”

စကားပြောခွက်ကို လက်ဖြင့် ဖုံးအုပ်ရင်း စူအန်းကို ပြန်ပြောသည်။

စူအန်းက စီးကရက် မီးညှို့နေသည်။ ဒက်ခ်စ်က စပိန်ဘာသာဖြင့် ပြောနေသောကြောင့် ဘာတွေပြောနေကြောင်း သူ နားမလည်။ ဒက်ခ်စ်သည် ဘာသာစကားပေါင်း မည်မျှ များများကို တတ်ကျွမ်းသနည်းဟုလည်း စဉ်းစားနေမိသည်။ စိတ်ထဲမှလည်း ရေတွက်ကြည့်နေမိသည်။ စပိန်ဘာသာ၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ၊ ပြင်သစ်ဘာသာ၊ အီတလီဘာသာ၊ ဂျာမန်ဘာသာ ... စူအန်းသည် ဒက်ခ်စ်ကို အလွန် အထင်ကြီးသွားသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်မှာမူ ပြင်သစ်ဘာသာ သင်ကြားရတွင် အထက်တန်းပင် မအောင်ခဲ့။

ဒက်ခ်စ်က တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချခဲ့ပြီး ခုတင်ဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။

“ပါရီမြို့မှာရှိတဲ့ ကိုယ်တို့နိုင်ငံရဲ့ ကောင်စစ်ဝန်ရုံးမှာ ကိုယ့်အတွက် စာတစ်စောင်ရောက်နေတယ်တဲ့။ ခေါင်းဆောင်ကြီး ရေးလိုက်တဲ့စာလို့ ပြောတယ်”

“ဒီကို ပို့ပေးမှာတဲ့လား”

ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“ကိုယ်တိုင်ပေးရမယ်လို့ ညွှန်ကြားချက်ပါတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ကိုယ်သွားယူရမယ်။ မင်းရော လိုက်မလား”

“လိုက်တာပေါ့။ ကျွန်မလဲ အဝတ်အစားလေး ဘာလေး ဝယ်ဦးမှ။ အမေရိကန်ပြန်ရင် ဝတ်စရာ အဝတ်အစားတောင် မရှိတော့ဘူး”

“ဆိုးတာပေါ့”

“ရှင် ဘယ်တော့ သွားချင်သလဲ”

“ကိုယ်တို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြင်ဆင်လိုက်ရင် ဒီနေ့ နောက်ဆုံးခေါက် လေယာဉ်ပျံကိုတော့ မီနိုင်ကောင်းပါရဲ့။”

“ပျားရည်ဆမ်းရက်များ ပြီးဆုံးသွားပါပြီရှင်”

ဒက်ခ်စ်က ရယ်သည်။ စူအန်းက အကြံတစ်ခု ရလာပုံဖြင့် ထပြောသည်။

“ပျားရည်ဆမ်းခရီး မပြီးသေးဘူးလို့လဲ ပြောနိုင်ပါသေးတယ်။ ပြင်သစ်ရောက်ရင် ပါရီမြို့ကို ကားမောင်းသွားရတာ သိပ်ပျော်စရာကောင်းမှာပဲ။ သိပ်ကို စိတ်ကူးယဉ်လို့ ကောင်းတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ရှင့်ပြိုင်ကားကလေးနဲ့ ခရီးဆက်ကြရင် ကောင်းမယ်နော်”

ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းခါပြသည်။

“ကိုယ် စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ။ ဂျရယ်မီဟက်ဒ်လေရဲ့ညီ ကေဗင်နဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းကို ငှားလိုက်တယ်။ သူတို့ အီတလီကို သွားကြမလို့တဲ့။ မြာနှစ်ပွေလဲ ပါသွားတယ်”

စူအန်းက သူ့ကို ကြည့်နေရင်း အိပ်ရာပေါ်မှ လူးလဲထသည်။

“ကောင်မလေးတွေ ပါသွားတယ်။ အကောင်းဆုံး ပြက်လုံးတစ်ခုပါပဲလား”

“ဘာကြောင့် ပြက်လုံးဖြစ်ရမှာလဲ။ ယောက်ျားကလေးတွေဆိုကတည်းက ကောင်မလေးတွေ ပါရတော့မှာပေါ့။ မင်း သိသားပဲ”

“ကျွန်မ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို ယောက်ျားလေးက ကောင်မလေးတွေ ခေါ်သွားတယ်ဆိုလို့ ပြောတာပါ။ ရှင် မသိဘူးလား”

ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းယမ်းပြပြန်သည်။

“ဂျရယ်မီရဲ့ညီလေးက အခြောက်လေ”

စူအန်းက ရေချိုးခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ခဏကြာတော့ ရေချိုးခန်းတွင်းမှ ရေပန်းဖွင့်သံ ကြားရသည်။ အနီးမှာရှိသည့် တယ်လီဖုန်းကို သူ လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ချီတံ့ချီတံ့ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် စီးကရက်တစ်လိပ်ယူပြီး မီးညှိနေသည်။ မဒမ်ဘလင်ရှေးကို ဖုန်းဆက်ဖို့ ဆိုသည်မှာလည်း များစွာ နောက်ကျနေပြီဖြစ်သည်။ ကေဗင်၏အကြောင်းကို ကြိုတင် ပြောမထားရကောင်းလားဟု မဒမ်ဘလင်ရှေးကတော့ မိမိကို အပြစ်တင်ပေတော့မည်ဟု စဉ်းစားနေပြန်သည်။

ဂျရယ်မီက သည်အကြောင်းကို ဖွင့်ပြောထားဖို့ ကောင်းသည်။ ဒက်ခ်စ်က စဉ်းစားရင်း စီးကရက်ကိုသာ ဖွာရှိုက်နေသည်။ မည်သို့ဆိုစေ စူအန်း အထင်မှားခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူ တွေးလိုက်မိသည်။ ကေဗင်တို့ ဥရောပသို့ ရောက်နေသည်မှာ ယခုနှစ် တစ်နှစ်လုံးဖြစ်သည်။ သည်လောက်ကြာမြင့်သည့်အချိန်ဆိုလျှင် အဖြစ်မှန်ကို မဒမ်ဘလင်ရှေး သိလောက်သည်။ မိမိကို တစ်စုံတစ်ရာမပြောသည့်အတွက် စူအန်း ပြောသလို မဖြစ်နိုင်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာ မှားယွင်းနေပြီဆိုလျှင် မိမိကိုမပြောဘဲ နေမည်မဟုတ်။

*

(၂၁)

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးနိုင်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်တော့ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဘာမှလဲ လုပ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ဒက်ခ်စ်က ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သေးသေးကွေးကွေးရှိသော အမေရိကန်လူမျိုး ဘယ်ရီဘက်ခ်စ်တာကို ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးက အပြာရောင်ဖြစ်သည်။ ဆာပီတာဖော်ရီလော့ပ် ကွယ်လွန်ခဲ့သည့် အချိန်မှစပြီး လုပ်ငန်းများကို သူက ဆက်လက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ပုံသဏ္ဍာန်သည် ယခုလို လက်နက်အရောင်းအဝယ်များ လုပ်နေသည့် ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးထက် သာမန်ကုန်သည်တစ်ယောက်နှင့် ပိုတူနေသည်။ မလှမ်းမကမ်းမှာရှိနေကြသည့် ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်ကို ဒက်ခ်စ်က လှမ်းကြည့်မိပြန်သည်။ သူတို့သည် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေကြသော်လည်း အစဉ် သတိထားနေကြသည့်ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်ကို ကျော်ပြီး အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။

ဘယ်ရီဘက်ခ်စ်တာသည် ဖော်ရီလော့ပ်၏ အမွေအားလုံးကို ပုံမပျက် ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းထားသူဖြစ်သည်။ တောင်ကုန်းပေါ်မှနေ၍ မော်နာကို တစ်ကျွန်းလုံး၊ ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်း၊ ပင်လယ်တစ်ပြင်လုံး၊ မြို့တော်တစ်ခုလုံးကို စီးမြင်နေရသည်။ အမေရိကန်ဘက်သို့ သူ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လဲ အင်မတန် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ် မစ္စတာဘက်ခ်စ်တာ။ လူပေါင်းများစွာဟာ အကြောင်းမဲ့ ဆက်လက် သေကြရဦးတော့မယ်”

“ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်က စီးပွားရေးသမား သက်သက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ပိုက်ဆံပေးရင် ပစ္စည်းရောင်းတယ်ဆိုတဲ့ မူကိုပဲ ကျွန်တော် ကျင့်သုံးပါတယ်။ ကျွန်တော် ရောင်းချလိုက်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်း အသုံးပြုကြတယ်ဆိုတာက ကျွန်တော်နဲ့ မသက်ဆိုင်ပါဘူး”

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဆွေးနွေးနေတာတွေကို ခေါင်းဆောင်ကြီးဆီ ကျွန်တော် အကြောင်းကြားလိုက်ပါ့မယ်”

ဒက်ခ်စ်က ထိုင်ရာမှထသည်။ ဘက်ခ်စ်တာကလည်း ထိုင်ရာမှအတူ ရောထသည်။

“ကျွန်တော့်အနေအထားကို ခင်ဗျား သဘောပေါက်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကုန်ပစ္စည်းဝယ်တဲ့လူတွေကို စောစောက ကျွန်တော် ရွေးချယ်ခွင့် ရခဲ့မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ကြိုက်တဲ့ ဘက်က ရပ်လို့ဖြစ်ပါတယ်။ အခုဟာကတော့ အရင်ကတည်းက စခဲ့တဲ့လုပ်ငန်းမို့ ကျွန်တော် မတတ်နိုင်တော့ပါဘူး”

ဒက်ခ်စ်က တံခါးပေါက်ဆီသို့ လှည့်လာခဲ့သည်။ ဘက်ခ်စ်တာကလည်း သူ့စားပွဲကို ကွေ့ပြီး ဒက်ခ်စ်ရှိရာသို့ လျှောက်လာရင်း အပေါက်ဝဆီသို့ လိုက်ပို့ပေးသည်။

“သောင်းကျန်းသူနိမ့်နင်းရေးမှာ အင်မတန်အသုံးတည့်ပြီး ခေတ်မီတဲ့လက်နက်ကောင်းတွေ ကျွန်တော်တို့မှာ ရောင်းဖို့ရှိနေတဲ့အကြောင်း ခေါင်းဆောင်ကြီးကို အကြောင်းကြားပေးပါဗျာ။ ပြောက်ကျားစစ်ဆင်ရေးမှာ အင်မတန် အသုံးဝင်ပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ လက်နက်တွေရဲ့ အခြေအနေကလဲ အသစ်တွေချည်းပါပဲ” ဟု ဘက်ခ်စ်တာက ပြောသည်။

ဒက်ခ်စ်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ပြောကြားခြင်းမပြုဘဲ ခေါင်းညိတ်ရုံသာ ညိတ်ပြသည်။ အချက်ပြလိုက်သည်ကို မမြင်ရသော်လည်း တံခါးပွင့်သွားသည်။ အခန်းအပြင်ဘက်တွင် ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဒက်ခ်စ်က အမေရိကန်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“သွားလိုက်ပါဦးမယ် မစ္စတာဘက်ခ်စ်တာ”

ထုံးတမ်းစဉ်လာစကားကိုသာ သူ ပြောသည်။ လက်ကမ်းပေးခြင်းကိုကား မပြု။

“ကောင်းပါပြီ မစ္စတာဇနော့စ်။ တခြားနည်းနဲ့ ကျွန်တော် ကူညီနိုင်မယ့်နည်းလမ်းများ တွေ့မယ်ဆိုရင် အချိန်မရွေး ပြောပါ ခင်ဗျာ”

တံခါး ပြန်ပိတ်သွားသည်။ ဒက်ခ်စ်က အခန်းကျယ်ကြီးကိုဖြတ်ပြီး အရှေ့ဘက်တံခါးဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ အဖြစ်အပျက်များကိုလည်း စဉ်းစားလာသည်။ ဘက်ခ်စ်တာ၏ ပူးပေါင်းကူညီမှုကို သူတို့ စောစောကတည်းက မျှော်လင့်ထားကြပုံမရ။ ထိုအကြောင်းကိုလည်း အစကတည်းက ဒက်ခ်စ် စဉ်းစားမိပြီးဖြစ်သည်။ လက်နက်များ တင်ပို့နေခြင်းကို ရပ်တန့်အောင်လုပ်ရန်မှာ အခြားနည်းလမ်းသာလျှင် ရှိပေလိမ့်မည်။ မိမိတိုင်းပြည်အတွင်းသို့ လက်နက်များ မရောက်မီ လမ်းမှဖြတ်ပြီး ပိတ်ဆို့ရမည်။

ထိုသို့ ပြုလုပ်ရန်မှာလည်း ပြဿနာရှိနေပြန်သည်။ လက်နက်များသည် လှေငယ်သမ္ဗန်ငယ်နှင့် ဝင်နေခြင်းမဟုတ်။ အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ မည်သို့ဆိုစေ သောင်းကျန်းသူများအနေနှင့်လည်း အခြားနည်းလမ်းကို ရှာကြဦးမည်သာ ဖြစ်သည်။

ဒက်ခ်စ်က မော်တော်ကားဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ ဒရိုင်ဘာက တံခါးဖွင့်ပေးနှင့်သည်။ ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်သည်။ မိုးသားများဖုံးနေသည်။ စက်တင်ဘာလကုန်ပိုင်း ဖြစ်သောကြောင့် ယခုလို မိုးသားများဖုံးနေပြီဆိုလျှင် ရီဗီးရားကမ်းခြေတွင် ယနေ့ည မိုးရွာပေတော့မည်။

“ဟိုတယ်ကို ပြန်မှာလား ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်” ဒက်ခ်စ်က စိတ်မပါသလို ပြန်ဖြေသည်။

ဂိတ်ဝသို့ ရောက်သောအခါ ဂိတ်စောင့်က တံခါးဖွင့်နေသောကြောင့် မော်တော်ကား ခဏ ရပ်ပေးရသည်။ မော်တော်ကားက တဖြည်းဖြည်း အပြင်သို့ ထွက်လာသည်။ ဒက်ခ်စ်က နောက်သို့ပြန်ကြည့်သည်။ ထုထည်ကြီးမားသော အဆောက်အအုံကြီးကို မြင်တွေ့ရသောကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ မတ်မတ် ထိုင်လိုက်မိပြန်သည်။

ဤအဆောက်အအုံကြီးသည် ဆာပီတာဖော်ရီလော့ခ်၏ လက်နက်ကုမ္ပဏီကြီး ဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆာဂျီ ပြောပြဖူးသည်ကို ပြန်လည်အမှတ်ရမိသည်။ တစ်ချိန်တုန်းက ဆာဂျီသည် ဆာပီတာ၏အတွင်းရေးမှူး လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအချိန်က မာစယ်သည် အဘိုးကြီး၏ မကာအို ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ကိုယ်စားလှယ်လုပ်ရင်း ဂျပန်သင်္ဘောအများအပြားကို မာစယ် ဝယ်ယူနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဒက်ခ်စ်သည် အဆောက်အအုံကြီးကို ပြန်ကြည့်ပြန်သည်။ တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ကျောက်ဖြူများနှင့် တည်ဆောက်ထားသော အဆောက်အအုံကြီးဖြစ်သည်။ မိမိ၏သင်္ဘောများ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံသို့ ပြန်သောအခါ ဘာပစ္စည်းမှ တင်စရာမရှိဘဲ အခွံချည်းသက်သက် ပြန်ရသည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ မာစယ် ညည်းဖူးသည့်အကြောင်းကိုလည်း သူ ပြန်သတိရလာသည်။

ယခုဆိုလျှင် မာစယ်၏သင်္ဘောများသည် ကော်တီဂွေးနိုင်ငံသို့ အပြန်ခရီးတွင် တင်စရာ ကုန်ပစ္စည်းရနေပြီလော။ မာစယ်၏သင်္ဘောနှင့် လက်နက်ခဲယမ်း မီးကျောက်များ တင်ဆောင်သွားသော်လည်း သူ့အဖို့ မည်သည့်အနှောင့်အယှက်နှင့်မျှ တွေ့ကြုံစရာအကြောင်းမရှိ။ မာစယ်၏သင်္ဘောများသည် ကော်တီဂွေးနိုင်ငံသို့ လွတ်လပ်စွာ ဝင်ထွက်ခွင့်ရှိသည်။ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံနှင့် ဆက်သွယ်နေသည့် သင်္ဘောကုမ္ပဏီ ဖြစ်ရုံမကသေး၊ ခေါင်းဆောင်ကြီးကိုယ်တိုင်လည်း အစုရှယ်ယာ အများအပြား ထည့်ဝင်ထားသည့်ကုမ္ပဏီ ဖြစ်လေသည်။

+

သူတို့ ညစာစားပြီးသည့်အချိန်သည် သန်းခေါင်ကျော်တော့မည်။ အပြင်တွင် မိုးရွာနေသည်။ မိုးရေစက်များက ပြတင်းပေါက်ရှိ မှန်များကို ပြေးလာတိုက်နေကြသည်။ ကစားဝိုင်းများလည်း စည်ကားနေပြီ။

“ဒီနေ့ညတော့ ကျွန်မ ကံကောင်းမယ်လို့ ထင်နေတယ်” ဟု စူအန်းက ပြောသည်။

“ကစားဝိုင်းတွေက မင်းကို စောင့်နေကြပြီလေ” ဒက်ခ်စ်ကလည်း သူ့ကို ပြန်ပြုံးပြသည်။

“ကျွန်မ အိမ်သာထဲ ခဏပြေးလိုက်ဦးမယ်။ ကျွန်မ ပြန်ထွက်လာရင် မွန်တီကာလိုဘက်တိုက်ကြီးတွေကို ဖောက်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ”

စူအန်း ထွက်သွားသောအခါ ဒက်ခ်စ်က ထိုင်ရာမှ ထမလို လုပ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့မှ ပြန်ထိုင်သည်။ သူ လက်လှမ်းပြသောကြောင့် စားပွဲထိုးက ကော်ဖီ ဖြည့်ပေးသည်။ ကော်ဖီပန်းကန်ကို သူ ကောက်ကိုင်လိုက်သည့်အချိန်မှာပင် စားပွဲထိုးချုပ် ရောက်လာသည်။

“မွန်စွာအနှော့စ်လား ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်” ဒက်ခ်စ်က မော့ကြည့်သည်။

“လူကြီးမင်းအတွက် တယ်လီဖုန်း လာနေပါတယ်”

ဒက်ခ်စ်က သူ့နောက်မှ လိုက်သွားသည်။ တယ်လီဖုန်းထားသည့် အခန်းကလေးထဲသို့ ရောက်သောအခါ စကားပြောခွက်ကို ဘေးမှာ ချထားသည်။ သူက ကောက်ကိုင်သည်။

“ဟယ်လို”

တစ်ဖက်မှ အမေရိကန်သံပေါ်လာသည်။

“မစ္စတာအနှော့စ်၊ ဘယ်ရီဘက်ခ်စ်တာ စကားပြောနေပါတယ်”

“ပြောပါ မစ္စတာဘက်ခ်စ်တာ” ဒက်ခ်စ်၏အသံကလည်း ပုံမှန်အသံပင် ဖြစ်သည်။

“ပြင်သစ်လိုင်စင်နဲ့ ဖာရာရီမော်တော်ကားတစ်စီးများ ခင်ဗျား ပိုင်တာ ရှိပါသလား”

“ရှိပါတယ်”

ဘက်ခွဲတစ်ဘက် ခဏကြာအောင် ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွားသည်။

“ဂရင်းကော်နီရှေးမှာ မော်တော်ကား မှောက်သွားလို့ပါ”

“သိပ်ဆိုးသလား”

“သိပ်ဆိုးပါတယ်။ လူနှစ်ယောက် သေသွားပါတယ်”

ဒက်ခွဲတစ်ဘက်ထဲမှာ တုန်လှုပ်သွားသည်။

“ဘယ်သူတွေဆိုတာများ သိပါသလား”

“မသိရသေးပါဘူး။ ရဲအဖွဲ့က ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းနဲ့ အကြောင်းကြားလို့ ကျွန်တော်လဲ အခုပဲ သိရပါတယ်”

“ဘယ်နားလောက်မှာလဲ။ ကျွန်တော် အခု လိုက်သွားချင်ပါတယ်”

“ဒါလောက် မိုးသည်းနေတဲ့အချိန်မှာ ခင်ဗျား ရှာလို့လဲ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ဆင်းလာခဲ့မယ်။ ဆယ်မိနစ်အတွင်း ခင်ဗျားကို လာခေါ်မယ်”

ဒက်ခ်စ်က တယ်လီဖုန်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ပြန်ချထားသည်။ အမေရိကန်လူမျိုးများသည် တစ်မျိုးတော့လည်း ထူးဆန်းနေသည်။ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် တစ်ပြားသားမှ လိုက်လျောခြင်းမရှိကြ။ သို့သော်လည်း အခြား ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်လာလျှင်မူကား တစ်မျိုးဖြစ်ကြလေသည်။ ဒက်ခ်စ်က သူ့စားပွဲရှိရာသို့ ပြန်လာပြီး စုအန်းကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည်။

“ကျွန်မလဲ မောင်နဲ့ အတူတူလိုက်ခဲ့မယ်”

“မလိုက်ပါနဲ့။ လူတွေ သတိထားမိကုန်လိမ့်မယ်။ ကိုယ်က ဘယ်သူမှမသိအောင် သွားချင်တာ။ ကစားဝိုင်းတွေမှာ သွားပြီး ကစားနေပါ။ စောနိုင်သမျှ အစောဆုံး ကိုယ် ပြန်လာခဲ့မယ်”

“ဒီနေ့တော့ ကျွန်မ ကံကောင်းတယ်လို့ မထင်တော့ဘူး”

“ကိုယ်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါ။ အခန်းထဲမှာ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ထိုင်စောင့်ရင်း ဘာဖြစ်သလဲလို့ စဉ်းစားနေရတာနဲ့စာရင် ကစားဝိုင်းမှာ ထိုင်နေတာက မင်းအတွက် ပိုကောင်းပါတယ်”

+

ကြီးမားသော ရိုလ်စ်ရွိုက်စ်ကားကြီးသည် ဂရင်းကော်နီရှေး လမ်းမကြီးပေါ်သို့ တက်လာသည်။ ဒက်ခ်စ်က ဘက်ခ်စ်တာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

“နောက်ထပ် ဘာသတင်းများ ရသေးသလဲ”

“မရပါဘူး။ ရဲအရာရှိကို ကျွန်တော်တို့လာနေပြီဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းစက်ကို သူ ပိတ်လိုက်တယ်”

ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူသည် လူတုံး၊ လူအတစ်ယောက် မဟုတ်သည်ကတော့ သေချာသည်။ ဒက်ခ်စ် ဘာလိုချင်သည်ကို သူသိသည်။ ဘာကူညီစေချင်သည်ကို သူ သိသည်။ မော်တော်ကားက တောင်ပေါ်သို့ စတင်တက်လာသည်။ ကော်နီရှေးလမ်းခွဲသို့ ရောက်သောအခါ နိ(စ်)မြို့သို့သွားသည့် လမ်းဘက်သို့ ချိုးပြီး မောင်းသွားပြန်သည်။ မွန်တီကာလိုမြို့မှာ ဆယ်ခြောက်ကီလိုမီတာခန့် ဝေးသည့်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ပင်လယ်ဘက်သို့ဆင်းသည့် လမ်းကလေးအတိုင်း ကွေ့မောင်းပြန်သည်။

“ဒါဟာ ကော်နီရှေးကိုသွားတဲ့ ဖြတ်လမ်းပဲ။ နောက်တစ်ကွေ့ဆိုရင် မော်တော်ကားမှောက်တဲ့နေရာကို ရောက်ပြီ” ဘက်ခ်စ်တာက ရှင်းပြသည်။

နောက်တစ်ကွေ့ကို ကျော်လိုက်သည်နှင့် ကားမီးရောင်အောက်တွင် ရဲကားကို လှမ်းမြင်ကြရသည်။ သူတို့ မော်တော်ကားက ရဲကားနောက်နားမှာ သွားရပ်သည်။ ကားတံခါး မဖွင့်ရသေးမီမှာပင် ရဲအရာရှိက သူတို့ ကားနားသို့ ရောက်လာနှင့်သည်။

“မွန်ဇွာဘက်ခ်စ်တာလား ခင်ဗျာ” ဟုလည်း လေးလေးစားစား မေးသည်။

“သူက မွန်ဇွာဇနော့စ်။ ဗာရာရီ မော်တော်ကားပိုင်ရှင်ပဲ”

ဘက်ခ်စ်တာက ရဲအရာရှိကို လှမ်းပြောသည်။

ရဲအရာရှိက စိတ်မကောင်းသည့်အမူအရာနှင့် ဒက်ခ်စ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“လူကြီးမင်းရဲ့ကားကတော့ လုံးဝကို ပျက်စီးသွားပါပြီ ခင်ဗျာ”

“မော်တော်ကားအတွက် စိတ်မပူပါဘူး”

ဒက်ခ်စ်ကပြောရင်း ကားပေါ်မှဆင်းကာ မိုးရွာထဲသို့ လျှောက်သွားသည်။ ရဲသားများက သူ့ကို လမ်းဖယ်ပေးကြသည်။
 ဖာရာရီ မော်တော်ကားငယ်သည် ဘေးတစောင်းလဲနေသည်။ သစ်ပင်နှင့် ဝင်တိုက်မိသောကြောင့် ကားတစ်စီးလုံး
 ကြေမ့်နေသည်။ ဒက်ခ်စ်က ဘေးဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ ကားလက်ကိုင်၏နောက်တွင် လူတစ်ယောက်
 လက်နှစ်ဖက်ကားရားဖြစ်ကာ ဘေးတစ်ဘက်သို့ စောင်းကျနေသည်။ သူ့နောက်ဘက်တွင်ရှိနေသည့်
 ရဲအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးပြသည်။

ဒက်ခ်စ်က ကိုယ်ကို ကိုင်းပြီး ငုံ့ကြည့်သည်။ ထိုသူမှာ ကေဗင် ဖြစ်သည်။ သူ မမှားနိုင်ပါ။ ကေဗင်၏မျက်နှာပေါ်တွင်
 မည်သည့်ဒက်ရာမျှ မရှိ။ သို့သော်လည်း မျက်လုံးများကား ပြူးထွက်နေသည်။ ရဲအရာရှိက သူ့အနားသို့ လာရပ်သည်။
 “ဒီကလေးမှာ ဘာဒက်ရာမှ မတွေ့ပါလား။ ဘာကြောင့် သူ သေသွားရတာလဲ”

ဒက်ခ်စ်က ပြန်မေးသည်။

“ဟိုနေရာကို ကြည့်ပါဦး ခင်ဗျာ”

ရဲအရာရှိ၏အသံသည် မည်သည့်ခံစားချက်မျိုးမျှမရှိသော အသံမျိုးဖြစ်သည်။ ဒက်ခ်စ်က သူ့နောက်သို့
 လိုက်သွားသည်။ မော်တော်ကားနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် မြေပြင်ပေါ်၌ အလောင်းတစ်လောင်းကို တွေ့ပြန်သည်။
 မိုးရွာနေသောကြောင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ရေများနှစ်နေသည်။ မျက်နှာကိုမူ လက်ကိုင်ပုဝါတစ်ထည်နှင့် အုပ်ထားသည်။
 ရဲအရာရှိက လက်ကိုင်ပုဝါ ဖယ်လိုက်သည်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာ ဖြစ်သည်။ မျက်နှာမှာ ညှိပုပ်ပြီး
 သွေးဆုတ်နေသည်။

“ဒါဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါလောက်တောင်
 မိုးရွာပြီး လမ်းချော်နေတဲ့အချိန်မျိုးမှာ ကားမောင်းလာရင်း သတိလက်လွတ်ဖြစ်စရာ အပြုအမူတစ်ခုခုကို သူတို့
 လုပ်ကြပါလိမ့်မယ်”

ရဲအရာရှိက တည်ငြိမ်သော လေသံဖြင့်ပင် ပြန်ရှင်းပြသည်။

ဒက်ခ်စ်သည် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဘက်ခ်စ်တာ ရှိနေသည့် မော်တော်ကားဆီသို့ ပြန်လိုက်လာခဲ့သည်။ သူ့ကိုမြင်သောအခါ ဘက်ခ်စ်တာက ကားတွင်းသို့ ပြန်လှည့်ဝင်သည်။ ထို့နောက် ဝီစကီပုလင်းတစ်လုံးကို ယူပြီး ပြန်လှည့်လာသည်။ ဖန်ခွက်ထဲသို့ထည့်ပြီး သူ့ကို လှမ်းပေးသည်။

“အရက်တစ်ခွက်လောက် သောက်လိုက်ရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်” ဒက်ခ်စ်ကလည်း ဝမ်းသာအားရ ယူသောက်သည်။ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အဖြစ်အပျက်ကတော့ ကြေကွဲစရာပါပဲဗျာ။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အသေးစိတ်အချက်အလက်တွေ ထုတ်ပြန်မပေးဘူးဆိုရင်တော့ သိပ်ကို ဝမ်းသာစရာကောင်းမှာပါပဲ”

ဘက်ခ်စ်တာက သူ့ကို လှမ်းကြည့်ရင်း အကဲခတ်သည်။

“မိုးရွာကြီးထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ ရပ်နေကြသလဲဗျာ။ ကားထဲဝင်ထိုင်ပြီး စကားပြောကြပါလား” ဟုလည်း ဒက်ခ်စ်ကို လှမ်းပြောသည်။ ရဲအရာရှိကလည်း ကားတွင်းသို့ ဝင်ထိုင်သည်။ ထို့နောက် ဒက်ခ်စ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့က ဓာတ်ပုံဆရာတွေက ဓာတ်ပုံရိုက်သွားကြပါပြီ။ ဒါကလဲ ဥပဒေအရ လိုအပ်တဲ့ကိစ္စပါ”

“ကျုပ် သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကင်မရာပျက်နေတာကို ဘယ်သူမှ သတိမထားလိုက်မိဘူးဆိုရင် ဘယ်သူက ဘာပြောနိုင်မှာလဲ” ဟု ဘက်ခ်စ်တာက ဝင်ပြောသည်။

“သတင်းစာဆရာတွေက သတင်းမေးတော့မယ် ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်လူတွေကလဲ လခများများစားစား ရကြတာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါလဲ မှန်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ကို ခင်ဗျားလူတွေ ကူညီမယ်ဆိုရင် သူတို့ကို ဆုပေးဖို့ ကျုပ် မမေ့ပါဘူး”

ဒက်ခ်စ်က ဖြတ်ပြောသည်။ ရဲအရာရှိက ခဏစဉ်းစားနေသည်။ ပြီးတော့မှ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ။ လူကြီးမင်းတို့ ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ရပါစေမယ်။ လူကြီးမင်း ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ အဖြစ်အပျက်က ကြေကွဲစရာ သိပ်ကောင်းနေပါပြီ။ ဒါကို ပုံကြီးချဲ့ဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။”

အထက်လွှတ်တော်အမတ်၏ ညီအကြောင်းကို ဒက်ခ်စ်က ချက်ချင်း သတိရလာပြန်သည်။

“ပါရီမြို့က သူတို့ ထွက်သွားတဲ့အချိန်မှာ တခြားယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပါသွားသေးတယ်”

“ဒီနေရာမှာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုပဲ တွေ့ရပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်လူတွေကလဲ ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာကြည့်ပြီးပါပြီ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျန်တဲ့သူငယ်တစ်ယောက် ဘယ်ရောက်သွားသလဲဆိုတာ ရှာရလိမ့်ဦးမယ်။ သူတို့ တစ်နေရာရာမှာ မော်တော်ကား ရပ်ခဲ့ကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုရပ်တဲ့အချိန်မှာ သူငယ်လေးနဲ့ သူငယ်မလေး ဆင်းသွားတာ ဖြစ်ရမယ်” ဟု ဒက်ခ်စ်က ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ရှာပေးပါ့မယ် ခင်ဗျာ”

ရဲအရာရှိသည် ကားပေါ်မှဆင်းပြီး သူမော်တော်ကားရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းစက်နှင့် စကားပြောနေသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာတော့ ပြန်လာသည်။

“ယာဉ်ထိန်းရဲကို ကျွန်တော် လှမ်းမေးကြည့်ပါတယ်။ အင်တိုက်ဘီမှာရှိတဲ့ မွန်ဇာဟက်ဒ်လေရဲ့ အိမ်ရှေ့မှာ ဒီကား ရပ်ထားခဲ့ပါတယ်တဲ့။ ဒီနေ့ည ဆယ်နာရီတုန်းက ထွက်သွားတာကို တွေ့ရပါတယ်တဲ့။ ဒီလိုထွက်သွားတဲ့အချိန်မှာ လူနှစ်ယောက် ပါသွားတာကိုပဲ တွေ့ရပါတယ်တဲ့”

ဒက်ခ်စ်က ရဲအရာရှိကို ပြန်ကြည့်သည်။ ပြင်သစ်ရဲအဖွဲ့၏ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းမှုနှင့် စေ့စပ်သေချာမှုများအတွက် သူ စိတ်ကျေနပ်မိသည်။ သူတို့မသိသည့် အကြောင်းအရာမှာ အနည်းငယ်မျှသာ ရှိလေသည်။ ဒက်ခ်စ်က ဘက်ခ်စ်တာဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်ပဲ လိုက်ပို့ပေးပါမယ်” ဘက်ခ်စ်တာက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ပြောသည်။

“ကောင်းပါလေ့ဗျာ”

ဒက်ခ်စ်က ရဲအရာရှိကို လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ အမေရိကန်မှာရှိနေတဲ့ သူငယ်လေးရဲ့ မိသားစုနဲ့ ကျွန်တော် စကားပြောပြီးရင် ခင်ဗျားကို ဖုန်းဆက်ပါမယ်”

“ကျွန်တော်တို့ သိပ်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြောင်း မွန်ဖွာဟက်ဒ်လေကို ပြောပြပေးပါခင်ဗျာ”

“ပြောလိုက်ပါမယ်။ ကျေးဇူးပါပဲ”

သူတို့မော်တော်ကားကြီးသည် ဂရင်းကော်နီရှေးလမ်းမကြီးပေါ်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ တက်လာခဲ့သည်။ လမ်းမပေါ်သို့ရောက်သောအခါ နီ(စ်)မြို့ကို ဦးတည်ပြီး အရှိန်နှင့်မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။

“မိုးစဲတော့မယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်” ဟု ဒက်ခ်စ်က ပြန်ဖြေသည်။ ကားပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ဟက်ဒ်လေ၏အိမ်သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း စူအန်းကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ရဦးမည်။ သူ့ကို အကြောင်းမဲ့

စောင့်နေစရာ မလိုတော့။ အထက်လွှတ်တော်အမတ်၏ညီကို မနက်ဖြန်မနက်တွင် နိ(စ်)မြို့၊ လေဆိပ်မှနေ၍ လေယာဉ်ပျံဖြင့် ပြန်ပို့ပေးရဦးမည်။

“သိပ်ကို စိတ်ထိခိုက်စရာပါပဲဗျာ” ဟု ဘက်စ်စ်တာက ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားနဲ့အတူတူ ကျွန်တော် ဆင်းလိုက်မလာခဲ့တဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်။ သွေးကို ကျွန်တော် မကြည့်ရဲလို့ပါ။ စိတ်မကောင်းပါဘူး” ဟု တောင်းပန်သည်။

*

(၂၂)

“မောင် အံ့အားသင့်သွားမယ့် ပစ္စည်းတစ်ခု ကျွန်မမှာ ရှိနေပြန်ပြီ”

နံနက်စာစားရန် မြက်ခင်းထဲသို့ ဆင်းလာသော ဒက်ခ်စ်ကို စုအန်းက ဆီးပြောသည်။

“နောက်တစ်မျိုးလား ဒါမျိုးတွေ တော်ဖို့ ကောင်းပြီကွာ။ မင်းပေးထားတဲ့ ရွှေငွေရတနာတွေ သိပ်များနေပြီ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တောင် စိတ်မသန့်တော့ဘူး။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီက အခကြေးငွေယူစားနေတဲ့ မိန်းမထိန်းလို့တောင် ကိုယ့်ဟာကိုယ်ထင်လာပြီ” ဟု ဒက်ခ်စ်က ပြန်ဖြေသည်။

စုအန်းက ရယ်သည်။ သူ့ဟာသူလည်း သဘောကျနေသည်။ ဒက်ခ်စ်ကို လက်ဆောင် ပစ္စည်းများ သူ ပေးမဆုံးတော့ပေ။

“ဒီတစ်ခါတော့ လက်ဝတ်ရတနာမဟုတ်ပါဘူး။ မောင် အမြဲတမ်း လိုချင်နေတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု”

ဒက်ခ်စ်က ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ အရုံးပေးသည့်လေသံဖြင့်လည်း ပြန်ပြောသည်။

“ကောင်းပြီလေ။ ဒီတစ်ခါ ပေးမှာက ဘာပစ္စည်းလဲ”

“မောင့်ကို အခု ပြောမပြသေးဘူး။ မနက်စာ မြန်မြန်စား။ ကျွန်မတို့မြို့ထဲကို သွားကြမယ်။ မောင့်ကို ပြမယ်”

ဒက်ခ်စ်က ငွေအိုးကလေးကိုဖွင့်ပြီး ဝက်ပေါင်ခြောက်နှင့် ကြက်ဥကြော်များကို ယူသည်။ ထို့နောက် ထောပတ်နှင့်တို့ပြီး စားနေသည်။

မော်တော်စက်သံတစ်ခုက ပင်လယ်ဘက်မှ လွင့်လာသည်။ လှမ်းကြည့်သောအခါ မော်တော်နောက်တွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရေလွှာလျှောစီးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဒါလောက် စောစောစီးစီး ဘယ်သူကများ ထွက်ပြီး ကမြင်းကြောထနေသလဲ မသိပါဘူး”

စူအန်းက ပြုံးသည်။

“ကျွန်မညီမဝမ်းကွဲ မေရီဂျိန်းလေ။ စိတ်ငြိမ်အောင် လုပ်နေတာတဲ့”

“ဘယ်လို စိတ်ငြိမ်အောင်လဲ”

“မောင့်ကို သဘောကျလွန်းလို့တဲ့။ ဒါကြောင့် သူ့စိတ်ကိုသူ ထိန်းနိုင်အောင် စောစောစီးစီး ရေလွှာလျှောစီးနေတာတဲ့”

“တော်စမ်းပါကွာ။ ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ရှိရှိသမျှ မိန်းမတိုင်းက ကိုယ့်ကိုပဲ ဝိုင်းကြိုက်နေကြသတဲ့လား”

“ဟုတ်ရော ဟုတ်လို့လား ဆရာကြီးရယ်။ မောင့်အကြောင်းကို မသိရင်ခက်မယ်။ မေရီဂျိန်းအကြောင်းလဲ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျွန်မပိုင်တဲ့ပစ္စည်းဆိုရင် သူ လိုချင်ပြီ။ ဟော ... အခုလဲ မောင်ဟာ ကျွန်မပိုင်ပစ္စည်းဆိုတော့ သူ လိုချင်ပြန်ပြီ”

စူအန်းက ပြောရင်း ရယ်နေသည်။

“စောစောစီးစီး ပေါက်ကရံကားတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ”

“တကယ်ပြောတာပါ။ တခြားကောင်မတွေ မောင့်အနားကပ်ရင် ကျွန်မ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မေရီဂျိန်း ကပ်ရင်တော့ မနာလိုဘူး”

ဒက်ခ်စ်က ကော်ဖီပန်းကန်ကို လှမ်းဆွဲသည်။

“ကဲ ... အမိ။ တော်တော့။ အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ ပစ္စည်းဆိုတာ ဘာလဲ။ ပြောစမ်းပါဦး”

+

“ကိုယ်တို့ မြို့ထဲသွားမယ်ဆို”

မော်တော်ကားက လေယာဉ်ပျံကွင်းဆီသို့ မောင်းနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒက်ခ်စ်က စူအန်းကို လှည့်မေးသည်။

“ဒီကို အရင်ဝင်စရာရှိနေလို့ပါ။ လိုက်ခဲ့ပါဦး”

လေယာဉ်ကွင်းအတွင်းသို့ ဝင်သည့်အပေါက်အနီးရှိ ရုံးခန်းကလေးဆီသို့ စူအန်းက သွားသည်။ ဒက်ခ်စ်ကလည်း သူ့နောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။

“ရောက်နေပြီလား” ဟု စူအန်းက ကောင်တာနောက်ဘက်ရှိ လူတစ်ယောက်ကို လှမ်းမေးသည်။

“ရောက်နေပါပြီ မစ္စင်ဇီနော်။ လေယာဉ်ပျံရုံရဲ့ နောက်ဘက်မှာပါ။ ကျွန်တော့်နောက် လိုက်ခဲ့ပါ”

လေဆိပ်အဆောက်အအုံကိုပတ်ပြီး ထိုသူနောက်မှ သူတို့လိုက်လာကြသည်။ တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ထိုသူက ရပ်သည်။ အဆောက်အအုံ၏ တစ်ဖက်ခြမ်းဆီသို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း ကျေနပ်အားရသည့်လေသံနှင့် ပြောသည်။

“ဟောဟိုမှာပါ ခင်ဗျာ။ ဆီအပြည့်ထည့်ထားပါတယ်။ မိုင်ပေါင်းထောင့်လေးရာလောက်ကို မရပ်မနားမောင်းဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပါပြီ။ မလှဘူးလား ခင်ဗျာ”

ဒက်ခ်စ်က စက်နှစ်လုံးတပ် လေယာဉ်ပျံကို ဝေးကြည့်နေမိသည်။ ပြောင်လက်အောင်တိုက်ထားသည့် ငွေတုံးငွေခဲကြီးတစ်ခုလို လေယာဉ်ပျံက နေရောင်အောက်မှာ ဝင်းလက်နေသည်။ ပြီးတော့ စူအန်းကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“အံ့ဩမသွားဘူးလား မောင်”

ဒက်ခ်စ်က လေယာဉ်ပျံကို ပြန်လှည့်ကြည့်ပြန်သည်။ အံ့ဩသွားသည့်အမူအရာမျိုးကို သူ လုပ်ပြရန် မလိုတော့ပါ။ တကယ်ပဲ သူ အံ့ဩပြီး ဖြစ်ခဲ့ချေပြီ။

+

ဒက်ခ်စ်သည် သောင်ပြင်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်နေသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်ပြီး မျက်နှာကို မှောက်တင်ထားသည်။ သူ့ကိုယ်လုံးသည် နွေးနေသည့် သဲပြင်ထဲမှာ နစ်နေသည်။ နေပူထဲမှာ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်စွာ လှဲနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ရှင် နိုးနေသလား”

“ဟုတ်တယ်” ဒက်ခ်စ်က သူ့ခေါင်းကို အသာကလေး လှည့်ရုံ လှည့်ကြည့်သည်။

“ရှင် အအေးတစ်ခုခု သောက်ချင်မှာပဲ ထင်လို့”

ဒက်ခ်စ်က သူ့မျက်နှာကို အပေါ်သို့ မော့လိုက်သည်။ စူအန်း၏ညီမ မေရီဂျိန်းသည် သူ့ဘေးမှာ လာရပ်နေသည်။ လက်ထဲမှာလည်း ဖျော်ရည်ပုလင်းတစ်လုံးကို ကိုင်ထားသည်။ ဒက်ခ်စ်က ကိုယ်ကိုစောင်းပြီး အိပ်နေရာမှ ထထိုင်သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲကွာ။ မင်းကိုတော့ အမြဲတမ်း သတိရနေတော့မှာပဲ”

ဒက်ခ်စ်က မေရီဂျိန်း၏လက်ထဲမှ ပုလင်းကို လှမ်းယူပြီး သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်သည်။ မေရီဂျိန်းကလည်း သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

ခဏကြာတော့ မိမိတစ်ကိုယ်လုံးကို မေရီဂျိန်းက သိမ်းကျုံးကြည့်နေကြောင်း ဒက်ခ်စ်က သတိထားမိသည်။ ထို့ကြောင့် သူက အားပါးတရ ရယ်ချလိုက်မိသည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ မင်းကြည့်နေတာကို သဘောကျလွန်းလို့ပါ။ ကြည့်ရုံပဲကြည့်နော်။ ကိုက်တော့ မစားလိုက်ပါနဲ့။ မင်းအစ်မ စူအန်းက ဒါမျိုးကို ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး”

မေရီဂျိန်းသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် ထိုင်ရာမှထသည်။

“ဒါကြောင့် စူအန်းက ပြောတာ။ ရှင်ဟာ တိရစ္ဆာန်နဲ့ အတူတူပဲတဲ့”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ခြေဆောင်ပြီး ထွက်သွားတော့သည်။ ခဏကြာတော့ စူအန်း ရောက်လာပြီး သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“မေရီဂျိန်းတော့ ဒေါပွနေလေရဲ့။ မောင် ဘာများ သွားလုပ်လိုက်သလဲ”

“မလုပ်ရပါဘူးဗျာ။ ကိုယ့်ကို စိုက်ကြည့်နေလို့ ကြည့်ရုံပဲ ကြည့်ပါလို့။ ကိုက်တော့ မစားလိုက်ပါနဲ့လို့။ ဒါမျိုးကို မင်းအစ်မ စူအန်းက ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောရုံ ရှိသေးတယ်။ ရှင်ဟာ တိရစ္ဆာန်လို့ စူအန်းကပြောတာ မှန်တယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတော့တာပေါ့”

ဒက်ခ်စ်က ပြောရင်း ရယ်နေသည်။

“ကဲ ... ကျွန်မပြောတာ မမှန်ဘူးလား။ မေရီဂျိန်းဟာ မောင့်ကို ကြိုက်နေတာပါလို့”

+

ငွေရောင်လေယာဉ်ပျံသည် ပြေးလမ်းအတိုင်း ဆင်းလာသည်။ ထို့နောက် ရပ်ရမည့်နေရာသို့ မောင်းယူလာသည်။ ထိုနေရာတွင် သတင်းထောက်တစ်ယောက် စောင့်နေသည်။ ဒက်ခ်စ်က လေယာဉ်မှူးထိုင်ခံမှ ခုန်ဆင်းကာ သတင်းထောက်ရပ်နေသည့်နေရာသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ကျွန်တော် ဇနော့စ်ပဲ”

“ကျွန်တော့်နာမည် စတေးဝဲလ်ပါ ခင်ဗျာ။ ဟားပါးဘဇား သတင်းစာတိုက်ကပါ။ လေဆိပ်မှာ ခင်ဗျား မော်တော်ကား လာစောင့်နေတာလဲ မမြင်မိပါလား။ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ တက္ကဆီကားတစ်စီးလောက် ခေါ်လိုက်ကြရအောင်” ဟု သူတို့နှစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြရင်း သတင်းထောက်က ပြောသည်။

ဒက်ခ်စ်က ပြုံးသည်။

“လေယာဉ်ပျံပေါ်ကနေပြီး စုအန်းကို ကျွန်တော် ရေဒီယိုနဲ့ ခေါ်ထားပြီးပါပြီ။ လေယာဉ်ပျံကွင်းရဲ့ ဟိုဘက်အဆုံးမှာ အမြန်မောင်း မော်တော်ဘုတ် စောင့်နေပါလိမ့်မယ်”

စုအန်းက မော်တော်ဘုတ်ဦးခန်းထဲမှ သူတို့ကို လက်လှမ်းပြသည်။

“ချောချောမောမောပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်မက မောင့်ကို ကားနဲ့ လာကြိုမလားလို့ စိတ်ကူးနေတာ”

ဟု စုအန်းက လှမ်းအော်ပြောသည်။ ဒက်ခ်စ်က မော်တော်ဘုတ်၏ဦးခန်းထဲသို့ ခုန်ချပြီး စုအန်းကို နမ်းသည်။

“ချောချောမောမောပါပဲကွာ။ ဟောဒါက မစ္စတာစတေးလ်ဝဲလ်”

“ဟေး ... ဟောဟို ဘားကောင်တာပေါ်မှာ အအေးသောက်စရာ ရှိတယ်”

စုအန်းသည် ဗောယာပေါ်သို့ တက်လာပြီး မော်တော်ဦးပိုင်းနှင့် ချည်ထားသည့်ကြိုးကို ကျွမ်းကျင်စွာ ဖြတ်သည်။ ထို့နောက် ပဲ့ပိုင်းသို့သွားကာ ပဲ့ပိုင်းနှင့် တွဲချည်ထားသည့် ကြိုးကိုလည်း ဖြတ်ယူသည်။

“ကဲ ... ထိုင်ကြ။ သွားကြမယ်”

စုအန်းက မော်တော်ဘုတ် တက်မကိုင်နေရာသို့ သွားရပ်ရင်း ပြန်ပြောသည်။ ခဏကြာတော့ မော်တော်ဘုတ်၏ အားကောင်းသော အင်ဂျင်စက်သံ ပေါ်လာသည်။

“မစ္စတာဇနော့စ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အချမ်းသာဆုံး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ရတဲ့အတွက် ထင်ပေါ်လို့ စင်တော်က အကောက်ခံရတဲ့စိတ်မျိုး တစ်ခါတစ်ရံ မပေါ်မိဘူးလားခင်ဗျာ”

သတင်းထောက်က မော်တော်ဘုတ်စက်သံကြားမှ သူ ကြားလောက်အောင် အော်မေးသည်။

ဒက်ခ်စ်က သူ့ကို ခဏကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုမေးခွန်းကိုကြားရသောအခါ သူ့နားကိုပင် သူ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာ ညိုမည်းသွားသည်။ သတင်းထောက် ထိုင်နေသည့်နေရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ မော်တော်ဘုတ်ကလည်း ကမ်းမှ ခွာစပြုပြီ။

“အလွန်ကို အသုံးမကျတဲ့ မေးခွန်းတွေ အမေးခံခဲ့ရဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုမေးတဲ့ မေးခွန်းကတော့ အသုံးမကျဆုံးနဲ့ အယုတ်မာဆုံး မေးခွန်းပဲကွ”

ဒက်ခ်စ်က ဒေါသတကြီး အော်ပြောသည်။ ထို့နောက် သတင်းထောက်ကို ဆွဲမြှောက်ပြီး ရေထဲသို့ ပစ်ချလိုက်လေတော့သည်။

သတင်းထောက်က တစ်စုံတစ်ရာ အော်ပြောသည်။ ပြီးတော့ ကမ်းဘက်သို့ ပြန်ကူးသွားသည်။ ကမ်းပေါ်သို့ တက်ပြီး သူတို့ကို လက်ငုေယမ်းပြနေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မောင် ဒီလို လုပ်လိုက်တာလဲ” ဟု စူအန်းက မေးသည်။

“ခွေးမသား မေးသွားတဲ့မေးခွန်းကို မင်း မကြားလိုက်ဘူးလား”

ဒက်ခ်စ်က ပြန်အော်ရင်း သတင်းထောက်မေးသွားသည့် မေးခွန်းကို ပြန်ပြောပြသည်။

စူအန်းက စိတ်ဆိုးနေသည့် ဒက်ခ်စ်၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ဝါးလုံးကွဲ ရယ်ချလိုက်သည်။

“ဒါမျိုးတွေနဲ့ မောင် ဘယ်တော့မှ အထာကျမလဲဆိုတာ ကျွန်မတော့ မပြောတတ်တော့ဘူး။ ကျွန်မယူတဲ့ ယောက်ျားတိုင်းကို ဒီမေးခွန်းပဲ သူတို့ မေးနေကြတာပဲ”

*

(၂၃)

“မောင် ... ကျွန်မ အတ္တလန္တာမြို့ကို ဒီနေ့ သွားစရာရှိတယ်။ လေယာဉ်ပျံ ယူသွားလို့ ရမလားဟင်”

ဒက်ခ်စ်က အိပ်ရာပေါ်တွင် ဘေးတစ်ဖက်သို့ ပြန်စောင်းလိုက်သည်။ ခုတင်ဘေးတွင် ရပ်နေသည့် စုအန်းကို တွေ့ရသည်။ အဝတ်အစားများ အသင့်လဲလှယ်ပြီး ဖြစ်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

“ရတယ်လေ။ ကိုယ် လိုက်မောင်းပို့ပေးရမလား”

ဒက်ခ်စ်က အိပ်ချင်မူးတူးအသံနှင့် ပြန်ဖြေသည်။

“ရပါတယ်။ မောင် နေခဲ့ပါ။ ဟိုရောက်ရင် တစ်နေ့ကုန် မောင် စောင့်နေရမှာ။ ဒုက္ခများပါတယ်။ ဘေးလ်ဂရေဒီကို ခေါ်သွားမယ်”

ဘေးလ်ဂရေဒီသည် သူတို့ငှားထားသော လေယာဉ်ထိန်းဖြစ်သည်။ လေယာဉ်ကို ကြည့်ရှုထိန်းသိမ်းရန်သာ မဟုတ်။ တွဲဖက်လေယာဉ်မှူးအဖြစ်နှင့်လည်း တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည်။ သူသည် ယခင်က လေကြောင်းကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် လေယာဉ်မှူးအဖြစ် ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးသည်။ အသက်ကြီးသောကြောင့် အနားယူလာခဲ့သည်။ ဒက်ခ်စ်တို့က သူ့ကို အလုပ်ပေးသောအခါ ဝမ်းသာအားရ လက်ခံခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

“ကောင်းပြီလေ။ ဒီတစ်ခါ သူတို့က ဘာလုပ်ဦးမှာတဲ့လဲ”

ဒက်ခ်စ်က အိပ်ရာထဲမှာ ထထိုင်ရင် ပြန်မေးသည်။

“ကျွန်မလဲ မပြောတတ်ဘူး။ သူတို့ ဘာလိုချင်တယ်ဆိုတာကို မသိတော့ဘူး။ ကျွန်မဟာ အစုရှယ်ယာ အများဆုံးပိုင်တဲ့လူဖြစ်တဲ့အတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုခု ချစရာရှိရင် ကျွန်မရှိနေရမယ်လို့ ပြောတယ်”

“သူဌေး ဖြစ်ရတာ မလွယ်ပါလား။ တချို့လူတွေက မင်းဟာ ဘာမှ အလုပ်မလုပ်ဘဲ ထိုင်နေရုံပဲလို့ ပြောတာ ဘယ်မှန်တော့မှာလဲ”

“ကဲ ... ပြန်အိပ်လိုက်ဦး။ ညစာအတူတူစားဖို့ အချိန်မီအောင် ကျွန်မ ပြန်လာခဲ့မယ်”

စူအန်းက အခန်းတံခါးဝမှ ပြန်လှည့်ပြောသည်။

တံခါးပိတ်သွားသောအခါ ဒက်ခ်စ်က စီးကရက်တစ်လိပ် လှမ်းယူသည်။ စူအန်း ယခုလိုသွားသည်မှာ ရက်သတ္တပတ်သုံးပတ်အတွင်း လေးကြိမ်ရှိသွားပြီဖြစ်သည်။ စီးကရက်မီးညှိပြီး ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ ပြန်လှဲနေမိသည်။

လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ထိန်းသိမ်းပေးနိုင်ရန်အတွက် စူအန်း၏အဖေ ငှားထားသော ရှေ့နေသည် အလွန်တော်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အရေးကြီးသည့်ကိစ္စများ ပေါ်လာတိုင်း စူအန်းသည် အတ္တလန္တာမြို့မှာရှိနေသည့် သူတို့ ကုမ္ပဏီရုံးချုပ်သို့ ကိုယ်တိုင်လာဖို့ လိုသည်။ ထိုစည်းကမ်းချက်တစ်ခုကို ပြုလုပ်ထားခြင်းအားဖြင့် စူအန်းကိုယ်တိုင် ဤတိုင်းပြည်ထဲမှာ အကြောင်းအားလျော်စွာ ရှိနေရန်လိုသည်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးသို့ ကိုးကုန်းကိုးကျင်း သွားချင်တိုင်း သွားနေ၍ မဖြစ်နိုင်။

ဒက်ခ်စ်သည် စီးကရက်တိုကို ပြာခံခွက်ထဲထည့်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။ ရေချိုးခန်းထဲသို့ဝင်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ မှန်ထဲမှာ ကြည့်နေသည်။ ယနေ့ ဘယ်မှ သွားစရာမရှိတော့သည့်အတွက် မုတ်ဆိတ်ရိတ်ရန်လည်း မလိုတော့ပေ။

ရေကူးဘောင်းဘီတစ်ထည် ယူဝတ်ပြီး ရေကူးကန်ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ရေကူးကန်ထဲမှ သူ ပြန်တက်လာသောအခါ ပန်းခြံထဲတွင် ဖက်ကက် စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီး လွှတ်လိုက်တဲ့ လူနှစ်ယောက် လာကြပြန်ပြီ”

“ဘာလုပ်ဦးမလို့တဲ့လဲ။ သူတို့ကို ကျွန်တော် အဖြေပေးပြီးပြီ။ မွန်တီကာလိုကိုသွားပြီး ကျွန်တော် ဆွေးနွေးပေးတာ လွန်လှပြီပဲဗျာ။ ဒါလောက်နဲ့ တော်ကြရောပေါ့”

“မင်းနဲ့တွေ့မှ ဖြစ်မယ်။ သိပ်အရေးကြီးတယ်လို့ ပြောတယ်”

ဖက်ကက်က သူပုခုံးများကို ပြန်တွန့်ပြရင်း ပြန်ဖြေသည်။ ဒက်ခ်စ်က တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွားသည်။

“ကောင်းပြီလေ။ ကျွန်တော် အဝတ်အစားလဲပြီးရင် တွေ့မယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ။ မနက်စာ စားခန်းထဲကို ပို့ထားလိုက်”

ခဏအကြာတွင် အခန်းထဲသို့ ဒက်ခ်စ် ဝင်သွားသောအခါ ဧည့်သည်နှစ်ယောက်က ထိုင်ရာမှ ထပြီး ကြိုဆိုကြသည်။

“ဆီညော်ဇနော့စ် ...”

“ဆီညော်ပရိုင်တို၊ ညီညော်ဟိုယော့စ်၊ ထိုင်ကြပါ။ ကော်ဖီ သုံးဆောင်ကြမလား”

ဒက်ခ်စ်က သူတို့ကို ပြန်နှုတ်ဆက်ရင်း စပိန်ဘာသာဖြင့် ပြောသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

သူတို့အားလုံး ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြသည်။ ဖက်ကက်က ကော်ဖီများလိုက်ထည့်ပေးပြီး အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ သို့သော်လည်း အခန်းတံခါးကို မသိမသာ အနည်းငယ် ဟထားသည်ကိုမြင်ရသောကြောင့် ဒက်ခ်စ်က တစ်ကိုယ်တည်းပြုံးမိသည်။ ဖက်ကက်သည် သူ့အမူအကျင့်အတိုင်း ဘယ်တော့မှ အလစ်ပေးလေ့ရှိသူ မဟုတ်ပေ။

“လူကြီးမင်းတို့ အခုလို အလည်အပတ်ရောက်လာတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် ဘာများ လုပ်ပေးနိုင်စရာ ရှိပါသလဲ”

ဒက်ခ်စ်က ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ မေးသည်။ အသက်ငယ်သူက အသက်ကြီးသူကို မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဒက်ခ်စ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

“ဆီညော်ဟိုယော့စ်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းဆောင်ကြီးက ခင်ဗျားဆီ ထပ်သွားပြီး ဆွေးနွေးဖို့လွှတ်လို့ လာတာပါ။ ခင်ဗျားရဲ့စိတ်များ ပြောင်းလဲလာမလားလို့ မေးခိုင်းတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာတာ ဖြစ်ပါတယ်”

“ဒီလိုကိုး ... ကျွန်တော့်အခြေအနေကို ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ပြောမပြလိုက်ကြဘူးလား”

“ကျွန်တော်တို့ တင်ပြခဲ့ပါတယ် ခင်ဗျာ”

အသက်ကြီးသူ ဆီညော်ဟိုယော့စ်က ကမန်းကတန်း ဝင်ပြောသည်။

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ အခုလိုအချိန်မျိုးမှာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေကို အလေးမပေးသင့်တော့ပါဘူးလို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက အမိန့်ရှိပါတယ်။ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံအနေနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ အကူအညီကို လိုနေပြီဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြဖို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို ညွှန်ကြားထားပါတယ်။ တောင်တန်းဒေသမှာရှိနေတဲ့ သောင်းကျန်းသူတွေဟာ အင်အား ပိုများလာပါတယ်။ ပြည်ပအကူအညီတွေကိုလဲ ရနေကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် သွေးချောင်းစီးမယ့် ပြည်တွင်းစစ်ကြီးတစ်ခု မကြာခင် ဖြစ်တော့မှာပါ။ ဒါကြောင့် ခေါင်းဆောင်ကြီးက ခင်ဗျားကို ကမ္ဘာလျှည့် သံအမတ်ကြီးအဖြစ်နဲ့ ခန့်အပ် တာဝန်ပေးချင်ပါတယ်။ အဓိက တာဝန်ကတော့ ကုလသမဂ္ဂဆိုင်ရာ အမြဲတမ်းကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်နဲ့ ဆောင်ရွက်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်ရဲ့ အန္တရာယ်တွေကို ခင်ဗျားက တားဆီး ပိတ်ပင်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့လဲ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ယုံကြည်ပါတယ်”

ဆီညော်ပရိုင်တိုက ရှည်ရှည်လျားလျား ရှင်းပြသည်။

ဒက်ခိစ်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်ရင်း အကဲခတ်နေသည်။

“တိုင်းပြည်ရဲ့အန္တရာယ်တွေကို တားဆီးပိတ်ပင်နိုင်တဲ့လူဟာ ခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ သူကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မတတ်နိုင်ပါဘူး။ ကွန်မြူနစ်တွေက ချွေးတစ်စက် မကျဘဲနဲ့ အာဏာကို အလွယ်တကူရသွားကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ရွေးကောက်ပွဲဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ကျင်းပပေးသင့်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့လဲ သဘောတူပါတယ်။ သို့သော်လည်း အခု လက်ရှိအခြေအနေကတော့ အင်မတန် ဆိုးရွားနေပါတယ်။ ရွေးကောက်ပွဲ လုပ်ပေးသင့်တဲ့ အခြေအနေမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

ဒက်ခိစ်က သူ့လက်များကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကိုပေးထားတဲ့ တာဝန်တွေက ပြန်ရုပ်သိမ်းပြီး တိုင်းတစ်ပါးကို မောင်းထုတ်လိုက်တဲ့အချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်ဟာ ဘဝသစ်ကို ထူထောင်ခဲ့ပါတယ်။ အခုတော့ ကျွန်တော့်ဘဝသစ်ဟာလဲ အခြေကျနေပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံဟာ ဒီဘဝကိုပဲ အေးအေးဆေးဆေး ဆက်လက်တည်ဆောက်နေတာသာ တရားမျှတတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်”

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေနဲ့ နှိုင်းစာရင် တိုင်းပြည်ကိစ္စကသာ ပိုပြီး အရေးကြီးပါတယ် ခင်ဗျာ” ပရိုင်တိုက ဝင်ဖြေသည်။

“ကော်တီဌေးနိုင်ငံကိုချစ်တဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ဓာတ်ဟာ လုံးဝ မပြောင်းလဲသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အကြောင်းပြချက်တွေဟာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတွေသာ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ထပ်ပြီး ပြောပါရစေဦး”

“ခင်ဗျားရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြန်မပြောင်းနိုင်တော့ဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့အဖို့ တခြားလမ်းရွေးစရာ မရှိတော့ပါဘူး။ ခင်ဗျားကို ဒီပစ္စည်းပေးဖို့အတွက် ကျွန်တော်တို့ အင်မတန် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရကြောင်းကိုတော့ ကြိုတင်ပြီး အစီရင်ခံထားပါရစေ”

ဟိုယော့စ်က သူ့ကုတ်အကျီအတွင်းအိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်သည်။

သူတို့နောက်ရှိ တံခါးပေါက် ပွင့်သွားသည်ကို ဒက်ခ်စ်က မြင်လိုက်သည်။ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကိုင်ရင်း ဖက်ကက် ရပ်နေသည်။ ဟိုယော့စ်က စာအိတ်တစ်လုံးကို ထုတ်ပေးသည်။ ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူ့နောက်မှ တံခါးပြန်ပိတ်သွားသည်။ ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ဖက်ကက်လည်း အပြင်သို့ ပြန်ရောက်သွားပြန်သည်။

“ဒါက ဘာလဲ” ဒက်ခ်စ်က စာအိတ်ကို လှမ်းယူရင်း မေးသည်။

“ဖွင့်ကြည့်ပါခင်ဗျာ”

ဒက်ခ်စ်က စာအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ အိတ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံများလျှောကျလာသည်။ ဓာတ်ပုံအားလုံးသည် စုအန်းနှင့် အခြားယောက်ျားတစ်ယောက်တို့၏ ဓာတ်ပုံပြာများဖြစ်နေသည်။ ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် စုစုပေါင်း တစ်ဒီဇင်ခန့်ရှိသည်။ ဒက်ခ်စ်က သူတို့ကိုမော့ကြည့်သည်။ ဧည့်သည်နှစ်ယောက်စလုံးက သူနှင့် မျက်လုံးချင်းမဆုံမိအောင် ရှောင်နေကြသည်။

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး ဆီညော်။ ဒီပုံတွေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့အပတ်တုန်းက အတ္တလန္တာမြို့မှာ ရိုက်ခဲ့တဲ့ပုံတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအိမ်ထောင်ရေးကို ခင်ဗျားက တန်ဖိုးထားနေသလို ခင်ဗျားမိန်းမက တန်ဖိုးထားတာ မဟုတ်ပါဘူး” ဟိုယော့စ်က ပြောသည်။

ဒက်ခ်စ်က ဓာတ်ပုံများကို ငုံ့ကြည့်နေပြန်သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဒေါသစိတ်များ ချက်ချင်း ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။ သို့သော်လည်း ချက်ချင်းပင် ပြန်လည်ပျောက်ကွယ်သွားပြန်သည်။ သူ့မျက်နှာ ပျက်မသွားအောင် ဣန္ဒြေဆည်ရင်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ပြန်ပြောသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် လူကြီးမင်းများခင်ဗျာ။ အလကား ဒုက္ခခံပြီး ဒီဓာတ်ပုံတွေ ရအောင် ရိုက်နေတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုတော့ ကျွန်တော် မပြောင်းနိုင်တော့ပါဘူး”

ဟိုယော့စ်က စကားပြန်ပြောရန် ဟန်ပြင်သည်။ သို့သော်လည်း ပရိုဂရမ်က မျက်ရိပ်ပြပြီး လှမ်းတားသည်။

“ဒီအပတ်ကုန်အထိ ကျွန်တော်တို့ မိယာမိဟိုတယ်မှာ ရှိနေပါမယ်။ တကယ်လို့များ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြောင်းလိုက်ပြီဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ကို တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းကြားစေလိုပါတယ် ဆီညော်”

ပရိုဂရမ်က ပြောသည်။ အခန်းထဲသို့ ဖက်ကက်ဝင်လာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က ဒက်ခ်စ်ကို ဦးညွှတ်ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ ထို့နောက် အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားကြသည်။ ဒက်ခ်စ်က သူတို့ကို ငေးမျှော်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် စားပွဲပေါ်မှ ဓာတ်ပုံများကိုယူပြီး အံ့ဆွဲထဲသို့ထည့်သည်။ သော့ခတ်ပြီး သော့ကို အိတ်ထဲသို့ပြန်ထည့်ထားသည်။ ဖက်ကက် ပြန်ဝင်လာသောအချိန်အထိ ဒက်ခ်စ်သည် ရပ်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

“မနက်စာ စားဦးမလား”

“မစားတော့ဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် မဆာဘူး”

ဒက်ခ်စ်က ခေါင်းယမ်းပြသည်။

+

ဒက်ခ်စ်သည် ခြံထဲမှာ ဆင်းထိုင်နေရင်း အနောက်ဘက်သို့ နေဝင်သွားသည်ကို ကြည့်နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် အိမ်စေတစ်ယောက်က တယ်လီဖုန်းကို မ,ယူလာပြီး သူ့အနားမှာရှိသည့် ပလပ်ပေါက်မှာ တပ်ပေးသည်။ ဒက်ခ်စ်က ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ဟယ်လို ... မောင်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး မောင်ရယ်။ ကျွန်မ ပြန်လာခါနီးမှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ တစ်ခုက ထပ်ပေါ်လာပြန်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ဒီမှာ ဆက်နေနေရဦးမယ်”

စုအန်းက အသက်မရှူနိုင်ဘဲ အလောတကြီးပြောသည်။

“ယုံပါတယ်ဗျာ”

ဒက်ဝစ်ကလည်း ခြောက်ကပ်ကပ် ပြန်ပြောသည်။

“မောင် ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး”

“မနက်ဖြန်ကျရင် ညစာစားဖို့ အမိ ပြန်လာခဲ့မယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီ”

“မောင် ... မောင် ဘာလုပ်နေသလဲဟင်။ မောင့်အသံက တစ်မျိုးပဲ”

“ကိုယ် ခြံထဲမှာ ဆင်းထိုင်နေတယ်။ ပြီးရင် ကလပ်မှာ ညစာ သွားစားမယ်”

“ကောင်းတယ် မောင်။ အိမ်ထဲမှာ ကျွန်မမရှိဘဲ မောင်တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေရတာ ပျင်းစရာကြီး။ ဒါပဲနော် မောင်”

“ဝွံဒ်ဘိုင်”

ဒက်ခိမ်သည် တယ်လီဖုန်းကို အတန်ကြာ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ထို့နောက် အဝတ်အစားလဲရန် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

*

(၂၄)

ဘာခန်းထဲမှာ ဒက်ခ်စ်တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဟာရီအိုဝင်ရောက်လာသည်။ ထုံးစံအတိုင်း အတော်မူးနေပြီဖြစ်သည်။ ဒက်ခ်စ်ကို တွေ့သောအခါ ဝမ်းသာအားရဖြင့် ပခုံးကိုပုတ်ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

“ဒက်ခ်စ် ... ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

ဒက်ခ်စ်က ပြန်ပြောပြသည်။ ဟာရီအိုဝင်ကို သူ သဘောကျသည်။ ဟာရီသည် အရက်သောက်သည်မှလွဲပြီး မည်သို့သော အန္တရာယ်ကိုမျှ ပေးတတ်သည့်လူစားမျိုး မဟုတ်။

“စူအန်း အတ္တလန္တာမြို့ကို သွားနေတယ်။ ဒါကြောင့် ညစာစားဖို့ လာတာပါ”

“အဆင်ပြေလိုက်ပါဘိတော့ မောင်ရာ။ ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့ဝိုင်းကို ဝင်လိုက်ပါ။ အိမ်က ထမင်းချက် အလုပ်ထွက်သွားလို့ အိမ်မှာ ဘာမှမချက်ဘူး။ ဆမ်လဲ အခု မကြာခင်ရောက်လာတော့မှာပဲ။ ဒါထက် အခုတစ်လော ခင်ဗျားကို သိပ်မတွေ့မိဘူး။ ဘာတွေများ လုပ်နေသလဲ”

ဟာရီက အရက်ခွက်ထဲမှ လက်ကျန်ကို အကုန်သောက်လိုက်သည်။ စားပွဲထိုးက အရက်ထပ်ဖြည့်ပေးသည်။

“ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ အနားယူနေတာ သက်သက်ပါပဲ”

“ကောင်းပါလေ့ဗျာ”

ဟာရီက အရက်ခွက်ကို လမ်းလှမ်းလိုက်ပြန်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဆမ် ရောက်လာသည်။ ရှည်လျားလှသော သူ့ရွှေရောင်ဆံပင်များသည် ပခုံးပေါ်သို့ ပြန့်ကျနေသည်။ ဒက်ခ်စ်ကို တွေ့သောအခါ သူက ပြုံးသည်။

“ဒက်ခ်စ် ... စူအန်း မပါဘူးလား”

ဒက်ခ်စ်က ပြန်မဖြေမီ ဟာရီက ဝင်ဖြေသည်။

“ဒက်ခ်စ်က ကိုယ်တို့နဲ့ ညစာ အတူတူစားလိမ့်မယ်။ စူအန်း အတ္တလန္တာမြို့ကို သွားနေတယ်တဲ့”

“ဟာ ... ဟန်ကျတာပဲ။ မေရီဂျိန်းကိုလဲ ကျွန်မ ခေါ်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်မတို့နဲ့ ညစာ အတူတူစားရအောင်လို့။ သူ့ယောက်ျား ရပ်ဖဲလဲ ဝါရှင်တန်ကို သွားနေတယ်တဲ့”

မေရီဂျိန်း၏ယောက်ျား ရပ်ဖဲသည် အမြတ်တော်ကြေး ရှေ့နေတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အိမ်တွင်နေရသည်ဟူ၍ မရှိ။ အမြဲတမ်းဆိုသလို ခရီးထွက်နေရတတ်သည်။

ခဏကြာတော့ မေရီဂျိန်း ရောက်လာသည်။ ဆမ်းက သူ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒီနေ့ ညစာစားပွဲမှာ မင်းအတွက် အဖော်ကောင်းတစ်ယောက် ကိုယ် ရှာထားတယ်” ဟု ဆမ်းက မေရီဂျိန်းကို ပြောသည်။

မေရီဂျိန်းက ဒက်ခ်စ်ကို ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ရွတ်နောက်နောက်ဖြင့် ပြောသည်။

“အံ့ဩစရာကြီးပါလား။ စူအန်းကော ဘယ်သွားနေသလဲ”

“အတ္တလန္တာ သွားနေတယ်”

သည်မေးခွန်းကိုချည်း ထပ်တလဲလဲ ဖြေနေရသောကြောင့် ဒက်ခ်စ်သည် စိတ်ပျက်လာ၏။ ကလပ်သို့ သူ ရောက်လာသည့်အချိန်မှစပြီး တွေ့သည့်လူတိုင်းက ‘စူအန်း ဘယ်ရောက်နေသလဲ’ ဟူသော မေးခွန်းကိုချည်း တွင်တွင် မေးနေကြသည်။

“ကဲ ... ထိုင်ကြရအောင်။ ကျွန်တော် ဆာပြီဗျာ”

ညစာ စားပြီးသောအခါ အတွဲများ အသီးသီး ကကြသည်။ သို့သော်လည်း ဟာရီ တော့ ထိုအထဲမှာ မပါ။ ဟာရီသည် သူ့ကိုယ်သူပင် ကောင်းစွာ မထိန်းနိုင်တော့ချေ။ ဒက်ခ်စ်သည် ဆမ်နှင့် တစ်ပွဲ ကပြီး မေရီဂျိန်းနှင့် တစ်ပွဲ ကသည်။ စည်းချက်သွက်သွက်နှင့် ကရသော ဆမ်ဘာအကကို ကကြသောအခါ မေရီဂျိန်းသည် အလွန် ကျွမ်းကျင်စွာ ကနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ရှင် သိပ်အကကောင်းတာပဲ” ဟု ဒက်ခ်စ်ကို သူက ပြောသည်။

“ကိုယ်တို့လူမျိုးက အမြဲတမ်း လှုပ်ရှားနေရတဲ့ လူမျိုးလေ။ အကနဲ့တော့ အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်သွားတာပေါ့။ မင်းလဲ သိပ်တော်တာပဲ”

“စူအန်း ခရီးသွားနေတုန်း ဒီနေရာကို ရှင် ရောက်လာတာဟာ တိုက်ဆိုင်မှုတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်”

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“ကျွန်မ ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ရှင် သိပါတယ်။ ဆမ်ကို ရှင် ကြည့်နေပုံက မရိုးသားဘူး”

မေရီဂျိန်းက သရော်သလို၊ စော်ကားသလို ပြောသည်။

သို့သော်လည်း ဒက်ခ်စ်၏စိတ်ထဲမှာ မည်သို့မျှ မခံစားလိုက်ရချေ။

“ကြည့်စရာတွေက အများကြီး ရှိနေလို့ပါကွာ”

“မိန်းမတိုင်းကို ရှင်ကြည့်တဲ့ မျက်လုံးဟာ ဒါမျိုးချည်းပဲ။ စူအန်းပြန်လာရင် တိုင်ရမယ်။ အမှန်တော့ ရှင်တို့ ဒီမှာ တမင်စီစဉ်ပြီး လာတွေ့ကြတာ မဟုတ်လား”

“တိုင်နိုင်ပါတယ်ဗျာ။ စူအန်းကလဲ ယုံပါလိမ့်မယ်။ ဟိုတစ်ခါတုန်းက ကမ်းခြေမှာ မင်းနဲ့ ငါ ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲ။ ဒါပေမဲ့ စူအန်းကိုတော့ မင်း အမှန်မပြောဘဲ လိမ်ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ မင်း လိမ်ပြောတာကို စူအန်းက ကောင်းကောင်း သိတာပေါ့”

မေရီဂျိန်းက ဒေါသတကြီးဖြင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“နောက်ကျနေပြီ။ ကျွန်မ ပြန်တော့မှပဲ”

“အို ... စောလှချည်လား။ တစ်ခုခု သောက်ကြဦးစို့လေ”

ဆမ်က လှမ်းပြောသည်။ မေရီဂျိန်း စိတ်ဆိုးနေကြောင်းလည်း သူ သတိထားလိုက်မိသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ။ မသောက်တော့ဘူး”

“ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ” ဟု ဒက်ခ်စ်က ဝင်ပြောသည်။

“ဒုက္ခမခံပါနဲ့။ ကျွန်မမှာ ကားပါပါတယ်”

မေရီဂျိန်းကလည်း အေးတိအေးစက် ပြန်ဖြေသည်။

ပြီးတော့ အပြင်သို့ ထွက်သွားတော့သည်။

“ဘာဖြစ်သွားရပြန်တာတဲ့လဲ”

မေရီဂျိန်း ထွက်သွားပြီးနောက် ဆမ်က မယုံသလို မေးသည်။

“သူက ...”

“အခု မပြောနဲ့ဦး။ ကရင်းနဲ့မှ ပြော”

ကသည့်နေရာသို့ သူတို့နှစ်ယောက် ရောက်သွားကြပြန်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ကကြပြန်သည်။ ဆမ်က ဒက်ခ်စ်ကို မသိမသာ ပြုံးရင်း မော့ကြည့်သည်။ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိနေသည့် ဟာရီက နောက်ထပ် အရက်တစ်ခွက် ထပ်မော့နေပြန်သည်။

“ခဏနေရင် သူ ကျတော့မယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ကိုယ် ပြန်ပို့ပေးမယ်လေ”

“နေပေစေ။ သူ့ကို ပြန်ပို့ပြီးရင် ကမ်းနားက အိမ်ကလေးကို ကျွန်မလာခဲ့မယ်။ နောက်နာရီဝက်ကြာရင် ရောက်မယ်”

“ကိုယ် စောင့်နေပါ့မယ်”

ဟာရီ ထိုင်နေသည့် စားပွဲသို့ သူတို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

+

အပြင်ဘက်မှ ရွှေသံကြားသည်ဟု ထင်သောကြောင့် ဒက်ခ်စ်က အိမ်ကလေးထဲမှ အပြင်သို့ထွက်ပြီး ဗောဃာပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့။ ထို့ကြောင့် အထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ လက်မှန်ာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ နာရီဝက်ကျော်သွားပြီ။ ဆမ် ရောက်လာဖို့ကောင်းပြီ။ အပြင်ဘက်သို့ သူ ပြန်ထွက်လာပြန်သည်။ ခုံတန်းတစ်ခုပေါ်မှာ ထိုင်နေသည်။ ရေထဲမှ အရိပ်ထင်နေသည့် လသည် လှိုင်းကလေးများကြောင့် ကခုန်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှို့သည်။

“ကျွန်မဖို့လဲ တစ်လိပ်လောက် ညှို့လိုက်ပါဦး”

သူ့နောက်ဘက်မှ ဆမ်၏အသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ဒက်ခ်စ်က ညှို့ပြီးသား စီးကရက်ကို နောက်ပြန်ပေးသည်။ သူ့အတွက် တစ်လိပ် ထပ်ညှို့နေသည်။

“မင်း မလာတော့ဘူးထင်ပြီး ကိုယ် လက်လျှော့တော့မလို့”

ဆမ်က ပြုံးသည်။ အမှောင်ထဲမှာ စီးကရက်မီးများ ရဲခနဲ ပေါ်လာသည်ကို မြင်ရသည်။ အဆောက်အအုံကလေးအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

နောက်နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ အခန်းတံခါးက ရုတ်တရက် ပွင့်သွားသည်။ ဒက်ခ်စ်က ကျိန်ဆဲရင်း အိပ်နေရာမှ ထသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအရောင်က သူတို့ကိုယ်ပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။

ဒက်ခ်စ်က လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သူ့မျက်လုံးများကို ကွယ်သည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးနေသူသည် မည်သူဖြစ်ကြောင်း ကြိုးစားကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း မီးရောင်က မျက်လုံးကို တိုက်ရိုက်ထိုးထားသောကြောင့် ဘာကိုမှ မမြင်ရ။ စကားပြောသံကို ကြားသောအခါကျမှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးသူသည် မေရီဂျိန်းဖြစ်ကြောင်း သိရတော့သည်။

“ကဲ ... ရှင်တို့နှစ်ယောက် အတော်တဆ တွေ့ကြတာပါလို့ ပြောတာကို ကျွန်မ မယုံဘူးဆိုတာ ယုံပြီ မဟုတ်လား”

“မေရီဂျိန်း အရူးမထစမ်းနဲ့။ အိမ်နီးနားချင်းတွေအကုန်လုံး နိုးကုန်လိမ့်မယ်။ မင်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကြီး ပစ်ချလိုက်စမ်း”

ဒက်ခ်စ်က ဗလုံးဗထွေး ပြောသည်။ မေရီဂျိန်းက ရယ်သည်။

“တစ်မြို့လုံး နိုးကုန်မှ ကောင်းတယ်။ အခုလိုဖြစ်တာကို စူအန်းက မယုံဘဲ နေနိုင်ဦးမတဲ့လား”

+

နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် ဒက်ခ်စ် နံနက်စာစားခိုက် ဓာတ်ပုံများ ရောက်လာပြန်သည်။ စာအိတ်ပေါ်မှာ စူအန်းအမည်နှင့်ဖြစ်သည်။ စူအန်းက စာအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ ဓာတ်ပုံများ ထွက်ကျလာသည်။ ထိုဓာတ်ပုံများကိုကြည့်ပြီး ဒေါသတကြီးဖြင့် ဒက်ခ်စ်ဆီသို့ လှမ်းပစ်ပေးသည်။

“ရှင့်ကို ကျွန်မ ကျောခိုင်းမယ်တောင် မကြံသေးဘူး။ ဒါမျိုးတွေ ရှင် လုပ်တော့တာပဲ မဟုတ်လား”

ဒက်ခ်စ်က ဓာတ်ပုံများကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ဆမ်ရယ်၊ မေရီဂျိန်းရယ်၊ သူရယ် သုံးယောက်၏ပုံများ ဖြစ်သည်။ စူအန်းကို ရိုက်သည့် ကင်မရာနှင့်ပင် ရိုက်ကူးခြင်း ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် တစ်ချက်ကလေးမှ အလစ်မပေးကြောင်း သူ သဘောပေါက်လိုက်မိသည်။

ဒက်ခ်စ်က စူအန်းကို မော့ကြည့်သည်။

“မင်း ဒေါသတွေမပေါက်ကွဲခင် ကိုယ် ပြတာကို အရင် ကြည့်လိုက်ပါဦး” ဟု ဒက်စ်စ်က တည်ငြိမ်သောလေသံဖြင့် ပြောသည်။

အခန်း၏ တစ်ဖက်ခြမ်းသို့ သူ လျှောက်သွားသည်။ စုအန်းက သူ့ကို ကြည့်နေသည်။ သူ့အိတ်ထဲမှ သော့ချောင်းကို နှိုက်ယူပြီး စားပွဲအံ့ဆွဲကိုဖွင့်သည်။ စုအန်းရှေ့မှာ လှုပ်ယမ်းပြသည်။

စုအန်းက သူ့လက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံများကို ဆွဲယူကြည့်သည်။ ထို့နောက် သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ စောစောက ဒေါသများ လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

“ဒီပုံတွေ မောင် ဘယ်တုန်းက ရတာလဲ”

“အတ္တလန္တာမြို့ကို မင်း သွားတဲ့နေ့တုန်းက ရတာ။ ပြန်မလာဖြစ်သေးဘူလို့ ကိုယ့်ကို ဖုန်းဆက်တဲ့နေ့က ရတာ။ ကိုယ့်ပုံတွေ မရိုက်ခင်နေ့ကပေါ့”

“အိုး ... ကျွန်မဖြင့် မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး။ ဒီပုံတွေကို ဘယ်သူကများ လိုက်ရိုက်နေတာပါလိမ့်”

“ဘယ်သူ လိုက်ရိုက်နေတယ်ဆိုတာ ကိုယ် သိပါတယ်။ ကိုယ်တို့ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ လူတွေပေါ့။ ခေါင်းဆောင်ကြီး ရိုက်ခိုင်းလို့ လိုက်ရိုက်နေတာ”

“ဒီလိုကိုး ... ကျွန်မ ဓာတ်ပုံတွေ ရှင့်ကိုပြပေမယ့် ရှင့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြောင်းတော့ ရှင့်ဓာတ်ပုံတွေရအောင်ရိုက်ပြီး ကျွန်မကို ပြတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီအတိုင်းပဲ”

စူအန်းသည် အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် မောင် ဘာလုပ်မလဲ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို ကိုယ် ပြန်ရတော့မယ်”

အက်ခစ်က သူ့ကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေရင်း ပြောသည်။

“ရှင့်ကို သူ အမျိုးမျိုး နှိပ်စက်ပြီးပြီ မဟုတ်လား။ ဒါတောင် ရှင် ပြန်သွားဦးမှာပဲလား”

“ပြန်ရမယ်၊ သူ့အတွက်ပြန်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါမျိုးတွေ သူ လိုက်လုပ်နေလို့ ပြန်မှာမဟုတ်ဘူး။ ပြန်သင့်တဲ့အကြောင်းတွေ ကိုယ့်မှာ အများကြီးရှိတယ်။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်အတွက်၊ ကိုယ့်အမေအတွက်၊ ကိုယ့်အစ်မအတွက်၊ ကိုယ့်အဖေအတွက်၊ ကိုယ့်အဘိုးအတွက် ကိုယ်ပြန်ရမယ်။ ကိုယ့်တိုင်းသူပြည်သားတွေ အကြောင်းမဲ့ သေကုန်ရမည့်အဖြစ်မျိုးကို ကိုယ် အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

စူအန်းက သူ့ကို ပြန်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် မောင်နဲ့ ကွာရှင်းပြတ်စဲပေးရမှာလား မောင်”

“လုပ်စရာရှိတာတွေကို မင်းပဲ ဆက်လုပ်ပါတော့ကွာ။ ကိုယ့်မှာတော့ အချိန်ရှိတော့မယ် မထင်ဘူး”

“ပိုင်ဆိုင်ခွင့်တွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ ရှေ့နေက စီစဉ်ပေးပါလိမ့်မယ်”

“ကိုယ် ဘာမှ မလိုချင်ပါဘူး။ ကိုယ့်အဖို့ လိုလဲ မလိုပါဘူး”

“မောင့်ကို ကျွန်မ ပေးထားပြီးသားတွေကိုတော့ မောင် ယူပါကွယ်။ ဒါမှ ကျွန်မ စိတ်ချမ်းသာမှာပါ”

“သဘောပဲလေ”

စကားမပြောကြဘဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေကြပြန်သည်။

“ကျွန်မအနေနဲ့လဲ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိတော့ပါဘူးလေ”

“ကိုယ့်မှာလဲ ပြောစရာ မရှိတော့ပါဘူး”

ဒက်ခ်စ်က ထိုမျှပြောပြီး တံခါးဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း စူအန်းက လှမ်းခေါ်သောကြောင့် နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“ဘာလဲ စူအန်း”

“ကျွန်မဓာတ်ပုံက ဟိုကောင်မနှစ်ကောင်ရဲ့ ပုံထက်တော့ ပိုကောင်းပါတယ်နော်”

ဓာတ်ပုံများကို ကိုင်ထားရင်း ဒက်ခ်စ်ကို ကြည့်ကာ လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

*

အုတ်ကြားမြက်

အထောက်အကူလှအောင်
THE ADVENTURERS

(ဆဋ္ဌမပိုင်း)

နိုင်ငံရေးနှင့်ပေါက်ကွဲမှု (ဇာတ်ဆွဲ)

နိုင်ငံရေးနှင့် ပေါက်ကွဲမှု

(၁)

“ဒါလောက် ငြိမ်နေတာကိုတော့ ကျွန်တော် သိပ်သဘောမကျဘူးဗျာ။ အခုလောက်ဆိုရင် အနည်းဆုံး ခွေးဟောင်သံလောက်တော့ ကြားရဖို့ ကောင်းပြီ”

မြေလမ်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲသို့ မော်တော်ကား မောင်းဝင်လာသည့်အချိန်တွင် ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“သူက ခွေးတွေ မွေးထားလို့လား” ဟု အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကို ပြန်မေးသည်။

ကျွန်တော်က အမျိုးသမီးကို ပြန်ကြည့်သည်။ နုနယ်သည့် သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် မည်သို့သော ခံစားချက်ကိုမျှ မမြင်တွေ့ရ။ ဘာတစ်ခုမှ မသိ နားမလည်သည့်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

“ခွေးတွေ၊ ကြောင်တွေ၊ ဆိတ်တွေ၊ ဝက်တွေ၊ ကြက်တွေ၊ မင်းကြိုက်တဲ့ တိရစ္ဆာန်နာမည်ပြော။ သူ့မှာ အကုန်ရှိတယ်။ ဖလော်ရီဒါပြည်နယ်က အဝေးပြေးလမ်းမကြီး တစ်ခုခုပေါ်မှာများ သူနေရမယ်ဆိုရင် တိရစ္ဆာန်များနယ်မြေ လို့တောင်မှ ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထားရမှာ”

အိမ်သည် တောင်ကုန်းတစ်ခု၏ ဟိုဘက်မှာ ကွယ်နေသည်။

“တိရစ္ဆာန်တွေကို သူ မွေးမထားတော့လို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ အစ်ကို ပြန်မရောက်တာကလဲ နှစ်တွေ ကြာလှပြီမဟုတ်လား”
အမျိုးသမီးက ပြောပြန်သည်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းပြန်ညိတ်ပြသည်။ ကျွန်တော် ပြန်မရောက်လာသည်မှာ ကြာပါပြီ။ ငါးနှစ်ကျော် ခြောက်နှစ်ခန့်
ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ။

“တကယ်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ။ ခွေးတွေ တစ်ကောင်မှမရှိတော့ဘူးဆိုရင် မာတီနက်လဲ ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်လို့ပဲ။
သူ့ခွေးတွေကို ဘယ်သူမှပေးတာ မဟုတ်ဘူး။ အစ်ကို ငယ်ငယ်တုန်းက အစ်ကိုကိုပဲ ခွေးလေးတစ်ကောင် ပေးဖူးတယ်။
နီညိုရောင် ခွေးကလေး”

ကျွန်တော်တို့ မော်တော်ကားသည် တောင်ကွေ့တစ်ခုကို ကျော်လိုက်သည်။ အိမ်ကလေးသည် ပူပြင်းသည့်
နေရောင်အောက်မှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟိုမှာ ကြည့်ပါဦး” ဖက်ကက်က ပြောရင်း တစ်နေရာသို့ ညွှန်ပြသည်။

သူ လက်ညှိုးညွှန်ပြရာသို့ ကျွန်တော်က လှမ်းကြည့်သည်။ အိမ်ပေါ်တွင် လင်းတစ်ကောင် ပျံနေသည်။ ကျွန်တော်
ကြည့်နေဆဲမှာပင် အိမ်နောက်ဘက် မြေကြီးပေါ်မှ လင်းတစ်ကောင် ထပျံသွားသည်။

ကျွန်တော်က ဘာမှ ပြန်မပြောတော့။ ခြံအတွင်း မော်တော်ကားရပ်လိုက်သည်။ ခြံကာထားသည့် သစ်သားအချို့
ပြုတ်ကျနေသည်။ ခြံအတွင်းဘက် မလှမ်းမကမ်း တစ်နေရာတွင် ခွေးတစ်ကောင် သေနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဦးခွံ
ပွင့်ထွက်ပြီး ဘေးတစ်ဝိုက်တွင် ဦးနှောက်များ ပြန့်ကျဲနေသည်။

မော်တော်ကားစက်ကို ရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေမိသည်။ တိုက်ခတ်လာသည့်လေကို
ရှူရှိုက်ရသည်မှာလည်း သေခြင်းတရား၏ အနံ့အသက်များ ပါနေသည်ဟု စိတ်ထဲမှာ ထင်နေမိသည်။
သည်အနံ့မျိုးသည် ယခုတိုင် မပြောင်းလဲသေး။ အကြမ်းဖက်မှုများ၏ အနံ့အသက်သည် မကွယ်ပျောက်သေး။

ဆံပင်များ ထောင်ထသွားသည်ဟု ကျွန်တော် ခံစားလိုက်ရသည်။ နောက်ဘက်သို့ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်သည်။ ဖက်ကက်သည်လည်း ကျွန်တော် ခံစားရသလိုပင် ခံစားလိုက်ရပုံမျိုး ပေါ်သည်။ သူ့လက်ထဲမှာ သေနတ်ကို အသင့်ကိုင်ထားသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း ချွေးသီးချွေးပေါက်များ သီးနေသည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာ အစ်ကိုတို့ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ အစ်ကိုတို့ ပြန်မလာမချင်း ဒီကားထဲမှာ စောင့်နေနော်” ကျွန်တော်က အမျိုးသမီးဘက်သို့ လှည့်ပြောသည်။

သူ့မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“ကျွန်မလဲ အစ်ကိုနဲ့ လိုက်ခဲ့မယ်။ တစ်ယောက်တည်း ဒီမှာ မနေခဲ့ချင်ဘူး။”

မော်တော်ကား နောက်ကြည့်မှန်ထဲသို့ ကျွန်တော် မော့ကြည့်သည်။ ဖက်ကက်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်ကို မြင်ရသည်။ ဖက်ကက်က ကားပေါ်မှဆင်းပြီး အမျိုးသမီး ဆင်းသာအောင် တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ အိမ်ကလေးသို့ ကျွန်တော်တို့ လျှောက်လာကြသည်။

အိမ်တံခါး ပွင့်နေသည်။ တံခါးဘောင်များလည်း ကျိုးကျနေသည်။ အိမ်ထဲမှ ဘာသံမှ မကြားရ။ ဖက်ကက်ကို ကျွန်တော်က မျက်ရိပ်လှမ်းပြသည်။ အမျိုးသမီးကိုလည်း ကျွန်တော့်နောက်သို့ တွန်းပို့လိုက်ကာ နံရံမှာ ကပ်နေစေသည်။ ဖက်ကက်သည် တံခါးကို ခြေတစ်ဖက်ဖြင့် ကန်ပစ်လိုက်ပြီး လေ၏လျင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ရောက်သွားတော့သည်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့နောက်မှ ကပ်ပါသွားသည်။

အိမ်ထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း အမျိုးသမီးကလည်း ကျွန်တော်တို့နောက်မှ ကပ်ပါလာသည်။ သူ့ကိုတားရန် အချိန်မရလိုက်တော့ပေ။ သူသည် အပေါက်ဝမှာရပ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် သွေးဆုတ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ မာတီနက်၏ အလောင်းကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ကျွန်တော်က သူ့ရှေ့သို့ ခုန်ကပ်လိုက်ပြီး အခန်းအပြင်သို့ တွန်းထုတ်လိုက်မိသည်။ မြင်ကွင်းများကို သူမမြင်အောင် ကိုယ်လုံးနှင့် ကွယ်ပေးထားလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးသည် ယိုင်လဲသွားတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်

ကျွန်တော်က သူ့ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ရသည်။ သူ သတိမေ့သွားတော့မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ သို့သော်လည်း အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ထိုးအန်ချလိုက်လေသည်။

“မျက်စိမှိတ်ထား။ အသက်ကို ဝအောင် ရှူလိုက်”

ကျွန်တော်က ပြောရင်း သူ့ပခုံးများကိုဖက်ပြီး ထိန်းပေးထားလိုက်သည်။ သူ အများကြီး သတ္တိရှိပါသည်။ ခဏကြာတော့ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ထိန်းနိုင်လာသည်။

အိမ်ထဲမှ ဖက်ကက် ထွက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ စာရွက်တစ်ရွက် ကိုင်လာသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

“မီးဖိုက နွေးနေတုန်းပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒီနေ့မနက်ပဲ သူတို့ ဒီကို ရောက်လာကြတာနဲ့တူတယ်”

သူ့လက်ထဲမှ စာရွက်ကို ကျွန်တော်က ဆွဲယူကြည့်သည်။ ခဲတံနှင့် ရေးခြစ်ထားသည့် စာများကို တွေ့ရသည်။

*ငါတို့ ပြည်သူများအပေါ် သစ္စာဖောက်သည့်
လူတိုင်း ဤအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံတွေ့ရမည် ဖြစ်သည်။*

အယ်လ်ကွန်ဒို

စာရွက်ကို ခေါက်ပြီး အိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော် ထည့်ထားလိုက်သည်။ သူ့အဖေသေသည့်နေ့က အပြင်သို့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားသော သူငယ်ကလေးကို ကျွန်တော် ပြန်သတိရနေမိသည်။ ယခုတော့ အကြမ်းဖက်မှု မှန်သမျှတို့သည် သူ့နာမည်ထဲမှာ အကျိုးဝင်နေပြီ ဖြစ်ချေသည်။ ထိုမျှမကသေး၊ သူ့အဖေ လက်ထက်တုန်းက မရခဲ့ဖူးသည့် အခွင့်အရေးများကိုလည်း သူ ရရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ပြည်ပမှ အကူအညီများကို သူတို့ ရရှိနေကြပြီ။ ထိုမျှမကသေး နိုင်ငံရေးသင်တန်းများကိုလည်း နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တွင် သွားရောက် သင်ကြား တတ်မြောက်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ သူတို့ကိုင်ဆောင်နေကြသည့် လက်နက်များက ပြည်သူများကို သတ်ဖြတ်ဖို့၊ အကြမ်းဖက်ဖို့၊ ခြိမ်းခြောက်ဖို့ သက်သက်သာလျှင် ဖြစ်ချေသည်။ ကျွန်တော် ကော်တီဂွေးနိုင်ငံသို့ ပြန်ရောက်လာပြီးနောက် ပြောင်းလဲမှုအများအပြားကို တွေ့ရသည်မှာ မှန်ပါသည်။ သို့သော်လည်း လုံးဝ မပြောင်းလဲသေးသည့်အရာကား အကြမ်းဖက်မှုပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းသူပြည်သားများသည် အကြမ်းဖက်မှုများနှင့် ဘယ်နံရောက်ကာလတွင်မှ ကင်းဝေးနိုင်ကြမည်နည်း။

အမျိုးသမီးကို ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်သည်။

“နေသာရဲ့လား”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ နှုတ်နှင့်ကား မဖြေ။

“ကားထဲသွားပြီး ထိုင်နေနော်။ အစ်ကိုတို့ကို အဲဒီက စောင့်နေ”

မော်တော်ကားဆီသို့ သူ ပြန်သွားသည်။ ရှေ့ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ဖက်ကက်ဘက်သို့ ကျွန်တော် ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်တို့ဆီကိုတော့ သူတို့ ဘာဖြစ်လို့ မလာတာလဲလို့ စဉ်းစားနေမိတယ်ဗျာ။ ဒီနေရာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရှိနေတဲ့နေရာနဲ့က ဆယ်မိုင်လောက်တောင် ဝေးတာမှမဟုတ်ဘဲ”

“မင်း ခြံထဲမှာ တို့ ရှိနေတာကို မသိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဖက်ကက်က ကျွန်တော့်ကို တည်ငြိမ်စွာ ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ရှိနေတာ သူတို့ သိပါတယ်။ ဒီစာ ရေးထားခဲ့တာဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် ရေးထားခဲ့တာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ဆီကို မာတီနက်မလာရင် ဒီနေရာကို ကျွန်တော်တို့ လိုက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာကိုလဲ သူတို့ သိတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် တို့က ထောင်ချောက်လုပ်ထားတယ်ထင်ပြီး တို့ဆီ လိုက်မလာတာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်” ဖက်ကက်က ပခုံးများကို တွန့်ပြသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ထိုအတိုင်း ပိုဖြစ်ဖို့ များသည်။ ကျွန်တော် ကော်တီဇွေးနိုင်ငံသို့ ပြန်ရောက်ကတည်းက ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျွန်တော့်အတွက် ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့ကို ပေးထားသည်။ ကျူရေတူမြို့ပြင်သို့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ထွက်ခွင့်မရှိ။ မြို့ပြင်သို့ ထွက်တိုင်း အစောင့်အရှောက်များနှင့် သွားနေရသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်သာလျှင် မည်သည့်အစောင့်ကိုမျှ မခေါ်ဘဲ ကျွန်တော်၏ခြံကြီးဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ပေါက်တူး ပေါက်ပြားကလေးတော့ ရှာကြဦးစို့ဗျာ။ အဘိုးကြီးအလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ကြရအောင်။ ဒီအတိုင်းထားခဲ့ရင် လင်းတ တရုန်းရုန်း၊ တောခွေးတရုန်းရုန်း ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

အိမ်နောက်ဘက်မှာရှိသော တံရုတ္တန်များမွေးမြူသည့် ခြံကို ကျွန်တော်တို့ သွားကြည့်သည်။ ဆိတ်များ၊ သိုးများ၊ ဝက်များနှင့် ကြက်များ အသတ်ခံထားရသည်ကို တွေ့ရသည်။ မာတီနက်၏ စီးလေ့ရှိသည့် မြင်းအိုကြီးသည်ပင်လျှင် သူ့မြင်းဖောင်းထဲမှာ အသတ်ခံနေရရှာသည်။ မြင်ကွင်းကို မြင်ရသောအခါ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းမိသည်။ ယခုအပြုအမူသည် ယခင်တုန်းက အပြုအမူမျိုးကား မဟုတ်တော့။ ဟိုယခင်ကဆိုလျှင် သောင်းကျန်းသူတို့သည် အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်များကို သူတို့ရိက္ခာအတွက် ယူဆောင်သွားကြလေ့ရှိသည်။ ယခုမူ သည်အတိုင်း သတ်ဖြတ်ပြီး ပစ်ထားခဲ့ကြသည်။ ဖျက်ဆီးရေးလုပ်ငန်းသက်သက်သာလျှင် ဖြစ်ချေသည်။

ပေါက်တူးများတွေသဖြင့် အိမ်နောက်ဘက်မှာပင် မြေကျင်းကလေးတစ်ခုကို ကျွန်တော်တို့ တူးကြသည်။ အဘိုးကြီး၏အလောင်းကို ကျွန်တော်တို့ မြေမြှုပ်ပြီးသောအခါ နေဝင်လုနီးပါးအချိန်သို့ ရောက်ပြီ။ ပေါက်ပြားနှင့် မြေတစ်ကော်ကော်ပြီး မြေပုံပေါ်သို့ ကျွန်တော် ပစ်တင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကောင်းကင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်မိသည်။ ကောင်းကင်မှာ လင်းတ ဆယ့်လေးငါးကောင် ပျံနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ကျွန်တော်တို့ သွားကြရင် ကောင်းမယ်။ လမ်းမှာ မိုးချုပ်နေလို့ မဖြစ်ဘူး”

ဖက်ကက်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ပေါက်တူးကို မြေပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချသည်။ ပြီးတော့ အိမ်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။

“အဆင်သင့် ဖြစ်ပါပြီ။ ဒီအိမ်ကြီးကို မီးရှို့ခဲ့ရမလား”

“မရှိနဲ့။ မီးခိုးထွက်လာတာကို သူတို့ မြင်သွားလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဒီကိုရောက်လာတာ သူတို့ သိသွားလိမ့်မယ်။ အဘိုးကြီး သနားစရာကောင်းပါတယ်ဗျာ။ ဒီအဖြစ်အပျက်မျိုးတွေဟာ ဘာတစ်ခုမှ မပြောင်းလဲသေးဘူးနော်”

ကျွန်တော်က လက်ထဲမှ ပေါက်တူးကို မြေပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချရင်း ဖက်ကက်ကို လှည့်မေးသည်။

“ကမ္ဘာကြီးရဲ့ အပြင်ဘက်မှာသာ အပြောင်းအလဲ ရှိပါတော့တယ်ကွာ”

ဖက်ကက်က မသာယာသည့် မျက်နှာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

သူ ဘာဆိုလိုကြောင်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါသည်။ စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် အခြားတိုင်းပြည်များတွင် ဆွေးနွေးစေ့စပ်ခြင်းဖြင့် ရယူနိုင်ကြသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်အတွင်းမှာမူကား ဘာတစ်ခုကိုမှ ဆွေးနွေးစေ့စပ်၍ မရနိုင်။ အကြမ်းဖက်ဖို့လောက်ကိုသာ ရှေ့တန်းတင်နေကြချေပြီ။

မော်တော်ကားဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာကြသည်။ ဖက်ကက်က ကားနောက်ပိုင်း ခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ရှေ့ခုံတွင် အမျိုးသမီး ထိုင်နေရာ သူ့ဘေးမှာ ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်သည်။ သူ့ကို လှည့်ကြည့်သောအခါ သူ့မျက်လုံးများ ပိုင်းကပြူးကျယ်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ နေဝင်သွားပြီဖြစ်သောကြောင့် အအေးဓာတ်က ချက်ချင်း ကြီးစိုးလာသည်။ သူ ချမ်းနေပုံရသည်။

မော်တော်ကားသော့ကို ကျွန်တော် ဖွင့်လိုက်သည်။ ဆီအနည်းအများပြသည့် ခိုင်ခွက်ကို ကြည့်သောအခါ လေးပုံတစ်ပုံသာသာ ရှိနေသေးသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဖက်ကက်ကို ကျွန်တော် ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“မြို့ကို ပြန်ဖို့ ကျွန်တော်တို့မှာ ဆီအလုံအလောက် ပါရဲ့လား”

“ပါတယ်။ ကားနောက်ခန်းထဲမှာ ဆယ်ဂါလန် ပုံးနှစ်ပုံး အပြည့်ရှိတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ဆီ အခုဖြည့်ထားတာ ကောင်းတယ်။ လမ်းကျတော့မှ ညကြီးမင်းကြီး ဆီဆင်းဖြည့်နေရရင် မကောင်းဘူး”

ကျူရေတူမြို့သို့ သည်နေရာမှ မိုင်ပေါင်းသုံးရာခနီး ရှိသည်။ ဖက်ကက်ကို သော့လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ကားနောက်ပိုင်းသို့ သူ ထွက်သွားသည်။ အမျိုးသမီးကို ပြန်ကြည့်သောအခါ အအေးဒဏ်ကြောင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့် ကုတ်အင်္ကျီကိုချွတ်ပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ပတ်ပေးထားလိုက်ရသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က ဘာမှ ပြန်မပြော။

“အစ်ကို့ခြံကြီးထဲကို ကျွန်မတို့ ပြန်မသွားတော့ဘူးလား”

“သောင်းကျန်းသူတွေ အနီးတစ်ဝိုက်မှာရှိနေတုန်း ပြန်သွားလို့ မကောင်းဘူး”

အမျိုးသမီးက ငြိမ်နေသည်။

“ဒီလို အခြေအနေမျိုးတွေ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မဖြင့် လုံးလုံး စိတ်မကူးမိဘူး”

“ဘယ်သူမှလဲ စိတ်မကူးမိပါဘူးကွာ”

ကျွန်တော်က ဆေးပြင်းလိပ် တစ်လိပ်ယူပြီး မီးညှိသည်။

“ဖေဖေ ပြောတာကတော့ ...”

သူ့စကားကို ကျွန်တော် အသံမာမာ ဖြတ်ပြောလိုက်မိသည်။

“မင်းအဖေလား။ သူ ဘာသိမှာလဲ။ ဒီတောင်တန်းဒေသမှာ သူမွေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီနေရာမှာလဲ သူ နေဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ တက္ကသိုလ် ပရဂျက်ထဲမှာ လုံလုံခြုံခြုံနဲ့ သူ နေခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။ စာအုပ်တွေထဲက အကြောင်းတွေကိုပဲ သူ သိနေတာ။ သဘောတရားရေးတွေကိုပဲ သူ သိနေတာ။ တိုင်းသူပြည်သားတွေက အကြောင်းမဲ့ ဒီလိုသေနေရတာကို သူ သိလို့လား”

အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကုတ်အင်္ကျီကို ပိုတင်းသွားအောင် ဆွဲယူနေသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူ ပြောသည့်သဘောမျိုးဖြင့် ပြောနေသည်။

“အင်း ... လက်နက်တွေ ... အမှန်တော့ ပြည်သူတွေကို ဒီလို သတ်ဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“လက်နက်ဆိုကတည်းက လူသတ်ဖို့ပေါ့ကွ။ လူသတ်ရမယ့်လက်နက်တွေကို ဘာလုပ်ရမယ်လို့ သူက ထင်နေသလဲ။ အိမ်နံရံမှာ အလှူချိတ်ထားရမှာလား”

ကျွန်တော်ကလည်း ဒေါသဖြင့် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြန်ပြောသည်။

“ဒီလိုတွေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဖေဖေ မသိရှာပါဘူး။ ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်လို့လဲ ဖေဖေ မထင်ခဲ့ပါဘူး။ ဖေဖေကို သူတို့ ကတိပေးတာက ...”

“သူတို့ကလား။ ဘယ်သူတွေလဲ။ သောင်းကျန်းသူတွေလား။ ကွန်မြူနစ်တွေလား။ ရိုးသားဖြောင့်မတ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တွေရဲ့စကားကို ဘယ်တုန်းကများ ယုံလို့ရခဲ့ဖူးသလဲ။ မင်းအဖေဟာ လူမိုက်၊ လူရှူး၊ အလကားလူ”

“ဒီလိုဖြစ်ရတာ ရှင်တို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့အပြစ် မဟုတ်ဘူးလား။ ပေးထားတဲ့ ကတိကို ဘယ်သူကစပြီး အရင်ချိုးဖောက်တာလဲ။ ရှင်ခေါင်းဆောင်ကြီးကပဲ အရင်စပြီး ကတိဖျက်တာ မဟုတ်လား”

ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ အမျိုးသမီးက ဒေါသတကြီးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ပြန်အော်သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးကို လုပ်ကြံဖို့ ကြံစည်ကြတဲ့အထဲမှာ မင်းအဖေလဲ ပါတာပဲ။ သူတို့ တခြားတိုင်းပြည်ကို လုံလုံခြုံခြုံနဲ့ရောက်သွားပြီ။ ဟိုမှာ လုံလုံခြုံခြုံနဲ့ နေနေနိုင်ပြီ။ အဲဒီ နေနိုင်တဲ့ ဘဝမျိုးမှာ သူမလုပ်နိုင်တဲ့ အလုပ်ကို လက်နက်တွေပို့ပေးပြီး သူက လုပ်ခိုင်းနေတာ။ တခြားလူတွေကို လုပ်ခိုင်းနေတာ။ ဒီလိုလုပ်တဲ့အတွက် မာတိနက်စ်လိုလူမျိုးတွေ ဘယ်လောက်ပဲသေသေ သူ ဂရုမစိုက်ဘူး။ သူ့ကို ဘာမှ မထိခိုက်ဘူး”

“ဒီမိုကရေစီ ... ကျွန်မ အဖေ ယုံကြည်တာက ဒီမိုကရေစီ”

“လူတိုင်းလဲ ဒီမိုကရေစီကို ယုံကြည်ကြတာချည်းပဲ။ ပါးစပ်က ပြောနေရုံနဲ့ ပြီးတာ မဟုတ်ဘူး။ ရာဇဝတ်မှုကို ကျူးလွန်နေပြီး ပါးစပ်က ဒီမိုကရေစီကို ကြိုက်ပါတယ်လို့ အော်နေရုံနဲ့ မပြီးဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် ရှင်တို့ခေါင်းဆောင်ကြီး လုပ်နေတာတွေဟာ မှန်တယ်လို့ ရှင် ထင်တယ်ပေါ့။ လာဘ်စားချင်တိုင်းစားနေတာတွေ၊ ကိုယ်ကျိုးရှာချင်တိုင်း ရှာနေတာတွေကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ရမှာပေါ့။ ဒီအတိုင်း မသိချင်ယောင် ဆောင်နေကြမှာတဲ့လား”

ကျွန်တော်က ဆေးပြင်းလိပ်ကို ပါးစပ်မှ ဖြုတ်ယူသည်။

“ဒီလိုတော့လဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါမျိုးလုပ်လို့လဲ မရနိုင်ပါဘူး။ မင်းက အသက်သိပ်ငယ်သေးတယ်။ သူ ဘာတွေနဲ့ကြုံခဲ့ရတယ်ဆိုတာကို မင်း မှတ်မိနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့အနေနဲ့ ရှေ့ရေးကိုပဲ အမြဲတမ်း ကြိုတွေးနေရတာ။ လုပ်စရာတွေကလဲ အများကြီးရှိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနည်းမျိုးနဲ့ လုပ်နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူးပေါ့ကွာ”

အမျိုးသမီးက တိတ်ငြိမ်နေသည့် အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“အစ်ကို ဒီအတိုင်း တကယ် ယုံကြည်တာလား”

“ဟုတ်တယ်။ ဒီအတိုင်း ယုံကြည်တယ်” ကျွန်တော်ကလည်း ရိုးရိုးပင် ပြန်ဖြေသည်။

“လက်နက်တွေဝင်လာတာ ရပ်သွားရင် ဒီလိုအဖြစ်အပျက်မျိုးတွေလဲ ရပ်သွားမယ်လို့ အစ်ကို ထင်သလား”

“လက်နက်တွေ အဝင်ရပ်သွားရင် အစ်ကိုတို့လုပ်ချင်တဲ့ လုပ်ငန်းကို စပြီး လုပ်လို့ရပြီ”

ကျွန်တော့်ဘက်သို့ သူ လှည့်လာသည်။ သူ့ကိုယ်လုံးသည် ပိုပြီး တောင့်တင်းသွားသည်။

“အစ်ကိုကို ကျွန်မ ယုံလို့ရမလား”

ကျွန်တော်က ဘာမှ ပြန်မဖြေ။ ကျွန်တော် ဖြေဖို့လည်း မလိုပါ။ ကျွန်တော်သည် ယုံကြည်ရသူ ဟုတ် မဟုတ် သူ့ဟာသူ ဆုံးဖြတ်ခြင်းသာလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ အဖေအပေါ်မှာ အစ်ကို သစ္စာမဖောက်ဘူးနော်။ ကျွန်မအပေါ်မှာလဲ သစ္စာမဖောက်ဘူးနော်”

သည်လောက်ကိုတော့ ကျွန်တော် အဖြေပေးနိုင်ပါသည်။

“မဖောက်ပါဘူး”

အမျိုးသမီးသည် အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သွားပြန်သည်။ ထို့နောက်မှ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“မနက်ဖြန် မနက်ကျရင် မနက်ပိုင်း ဒီရေအတက်မှာ သင်္ဘောတစ်စင်း ကျူးရေတူဆိပ်ကမ်းကို ဝင်လာလိမ့်မယ်”

ကော်တီငွေတိုင်းပြည်သို့ ကျွန်တော် ပြန်ရောလာသည်မှာ တစ်လမျှကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။ ထိုတစ်လလုံးလုံး ကျွန်တော် မနားမနေ ရှာဖွေနေခဲ့သည်မှာ လက်နက်များ မည်သည့်နည်းနှင့် ဝင်နေသနည်းဆိုသော အဖြေဖြစ်သည်။ မည်သည့်လမ်းက ဝင်နေသနည်းဆိုသော လမ်းစ ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ အဖြေကို ကျွန်တော် ရပြီ။ လမ်းကြောင်းကို ကျွန်တော် တွေ့ပြီ။

ဖေဖေတစ်သက်လုံး ရှာဖွေ မတွေ့ရှိသွားခဲ့ရသော အမှန်တရားကို ကျွန်တော် တွေ့ရပါပြီ။

*

(၂)

ဘီယက်ထရစ် အယ်လီဘောက်ဂွေယာနော့စ်။

ထိုအမည်သည် ယင်းအမျိုးသမီး၏အမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း မိယာမီလေဆိပ်တွင် ပထမဦးဆုံး စတင်မြင်ဖူးစဉ်က သူ့ကို ကျွန်တော် မသိ။ ကော်တီဂွေးတိုင်းပြည်သို့ပြန်ရန် ကျွန်တော် လေယာဉ်ပျံစောင့်နေသည်။ အမျိုးသမီးက လက်မှတ်ပေါက်နားမှာ ရပ်နေသည်။

ကျွန်တော်က သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာ မော့ပြီးခေါင်းထောင်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော် သူ့ကို မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်နေကြောင်း သူ သိသွားသည်။ လက်တင်အမေရိကန်လူမျိုးတစ်ယောက် အနေနှင့်ဆိုလျှင် သူ့အရပ်က မြင့်လွန်းလှသည်။ မည်းနက်နေသည့် ဆံပင်များကို ဖဲကြိုးတစ်ခုနှင့် ချည်နှောင်ထားသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ခပ်သွယ်သွယ်ဖြစ်သည်။ ရင်သားများ ကြီးထွားသည်။ သို့သော်လည်း လှပသည်။ အမေရိကန်ကြိုက်နှင့် ပြောရလျှင် ခါးက အနည်းငယ် တုတ်သယောင်ယောင် ရှိနေသည်။

သို့သော်လည်း သူ့အလှသည် ထင်ရှားလွန်းလှသည်။ သူ့မျက်လုံးများက ပိုပြီး လှသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ လှပသော မျက်လုံးများကို မည်းနက်သည့်မျက်ခုံးများနှင့် ရှည်လျားသည့် မျက်တောင်ကော့များက ဘောင်ခတ်ပေးထားသည်။ မျက်လုံးကလည်း ရှားရှားပါးပါးတွေ့ရခဲသော အစိမ်းရောင်မျက်လုံးများ ဖြစ်နေချေသည်။

အမျိုးသမီးက ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်နေကြောင်း သတိထားမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။ ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးမိသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက် စူးစိုက်ကြည့်သဖြင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်တတ်သည့် အမျိုးသမီးငယ်ငယ်များကို ကျွန်တော် မတွေ့ဖူးတော့သည်မှာ ကြာပါပြီ။

လေယာဉ်ပျံလက်မှတ်ရောင်းသည့် ကောင်တာမှာရပ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို သူက တစ်စုံတစ်ရာ ပြောပြနေသည်။ ထိုသူက ကျွန်တော့်ကို မသိမသာ လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့အမူအရာက ကျွန်တော့်ကိုသိသည့် အမူအရာမျိုးဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ တစ်ဖက်သို့ ပြန်လှည့်သွားကာ အမျိုးသမီးကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြောပြနေသည်။ ယခုတစ်ကြိမ် ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်သူမှာ အမျိုးသမီးကိုယ်တိုင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က မသိမသာပြုံးလိုက်မိပြန်သည်။ သည်အကြည့်မျိုးကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းနားလည်ပါသည်။ အမျိုးသမီးပေါင်း မြောက်မြားစွာက ကျွန်တော့်ကို သည်လိုအကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်ခဲ့ဖူးပေါင်း များလှပါပြီ။ သူတို့ ဘာကြောင့် သည်လိုကြည့်ကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော် သိခဲ့ဖူးပေါင်းလည်း များလှပါပြီ။

သူ့မျက်လုံးများပေါ်မှ အမူအရာများကို ကျွန်တော် ဂရုစိုက်ပြီး ကြည့်မိပြန်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်မှာတော့ ကျွန်တော် မပြုံးနိုင်တော့။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးခံစားလာရသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်များကို လှုပ်ရှားအောင် ပြုနိုင်စွမ်းသည့် အမျိုးသမီးဆို၍ ကျွန်တော့်တစ်သက်တွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ခဲ့ဖူးသေးချေ။ ယခုတော့ သူ့မျက်လုံးဒဏ်ကို ကျွန်တော် မခံနိုင်တော့ပြီ။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့မိပြီ။ ထိုမိန်းမတစ်ယောက်ကိုလည်း လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ချစ်မိပြီဆိုသောအခါတွင် ထိုမိန်းမထက် ပို၍ အရေးကြီးသောအရာသည် ဤကမ္ဘာလောကတွင် မရှိနိုင်တော့။ အိပ်ကောင်းခြင်းလည်း မအိပ်နိုင်။ စားကောင်းခြင်းလည်း မစားနိုင်။ အချိန်ရှိသမျှ သူ့ကိုသာ စွဲလမ်းနေတတ်တော့သည်။ သူ့ကို မပိုင်မချင်း ထိုစိတ်နှင့်သာ နှစ်မျောနေတော့မည် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဘာကိုမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ သူ့ဆီသို့လျှောက်သွားသည်။ ကျွန်တော် လျှောက်လာနေသည်ကို မြင်သောအခါ သူ့မျက်လုံးတို့သည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားပြန်သည်။ ထိတ်လန့်သည့်အမူအရာဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လာကိုင်သဖြင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိသည်။

ဟိုယော့စ်နှင့် ပရိုင်တိုတို့နှစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

“ကောင်းသောနံနက်ပါ လူကြီးမင်းများ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။

“ဘယ်လောက်များ ကံကောင်းလိုက်သလဲ ဆီညော်။ ကျွန်တော်လဲ အဲဒီလေယာဉ်နဲ့ တိုင်းပြည်ကို ပြန်မှာ” ဟု ဟိုယော့စ်က ပြောသည်။

“ကောင်းပါလေ့ဗျာ”

ကျွန်တော်က ထိုမျှသာပြောနိုင်သည်။ သည်လူတွေ ကျွန်တော့်နောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်နေရန် မလို။ ကျွန်တော် ပြန်လာမည့်အကြောင်း ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီဖြစ်သည်။ နောက်ပြီးတော့လည်း အမျိုးသမီးထံသို့ ကျွန်တော် သွားချင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သည်းမခံနိုင်။ သို့သော်လည်း ပရိုင့်တိုက ဝင်ပြောပြန်သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ နယူးယောက်ကို သွားရမယ်။ ခင်ဗျားရောက်လာရင် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ကောင်စစ်ဝန်ရုံးမှာ လိုအပ်တာတွေ သွားပြင်ထားနှင့်ရမယ်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးနဲ့ ခင်ဗျား ဆွေးနွေးပြီးရင် နယူးယောက်မြို့ကိုပဲ ပြန်လာရမှာမဟုတ်လား။ သူတို့ကလဲ စောင့်နေကြပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ပြန်ပြီး တွေ့ရမှာကို သူတို့လဲ သိပ်လိုလားနေကြတာ မဟုတ်လား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ထိုအခိုက်မှာပင် သတင်းထောက်နှင့် ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်များ ရောက်လာကြပြန်သည်။ ဓာတ်ပုံရိုက်သည့် လျှပ်တစ်ပြက်မီး ပွင့်သွားသည်။

“ဆီညော်ဇနော့စ်၊ မစ္စဒါလေက ကွာရှင်းပြတ်စဲဖို့ ပြင်ဆင်နေပါပြီ။ လူကြီးမင်းဘက်က ဘာအစီအစဉ်များ ရှိပါသလဲ”

“ကျွန်တော့်တိုင်းပြည်ကို ခဏ ပြန်မလို့ပါ”

“အဲဒီနောက်ပိုင်းကော”

“ဒီနောက်ပိုင်းလား။ ကျွန်တော်လဲ ဘာမှ သေသေချာချာ စဉ်းစားထားတာ မရှိသေးပါဘူး။ ကျွန်တော် အလုပ်ပြန်လုပ်ဖို့လောက်ပဲ စိတ်ကူးထားတာ ရှိပါတယ်”

“အင်မတန်တော့ ကြမ်းတမ်းတဲ့ဘဝပါပဲ” သတင်းထောက်က ပြုံးသည်။

“ဘယ်ဟာကရော လွယ်လို့လဲဗျာ” ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်ရယ်သည်။

“မိယာမိကို ပြန်လာဦးမလား ခင်ဗျာ”

“ပြန်လာဖြစ်လိမ့်ဦးမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ မိယာမိက အလွန်လှပတဲ့ မြို့တစ်မြို့ပါပဲဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆီညော်ဇနော့စ်”

သတင်းထောက် ထွက်သွားသည်။ ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်က သူ့နောက်သို့ လိုက်သွားသည်။ အမျိုးသမီးဘက်သို့ ကျွန်တော် ပြန်လှည့်သည်။ သို့သော် စောစောက နေရာမှာ အမျိုးသမီး မရှိတော့ချေ။ ပရိုက်တိုက ကျွန်တော့်ပရုံးကို လာကိုင်ပြန်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး ဆီညော်ဇနော့စ်။ မိယာမိမြို့ထဲမှာ အရေးတကြီးလုပ်စရာ အလုပ်ကလေး ရှိနေလို့ပါ”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်တော်မူနိုင်ပါစေ ခင်ဗျာ”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ ထွက်သွားသည်။

“ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်တော်မူနိုင်ပါစေ” ဟုလည်း ကျွန်တော်က သူ့ကို လှမ်းအော် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းပေါ်ရှိ အသံချဲ့စက်များက ကျွန်တော်တို့လေယာဉ်ပျံ ထွက်တော့မည့်အကြောင်းကို ကြေညာသည်။ ကျွန်တော်က ဖက်ကက်ကို မျက်ရိပ်လှမ်းပြသည်။ ဖက်ကက်သည် တိုင်တစ်လုံးကိုမှီရင်း ကျွန်တော်တို့ကို အကဲခတ်နေသည်။ ကျွန်တော် မျက်ရိပ်ပြသောအခါ ကွင်းထဲသို့ထွက်ရန် အပေါက်ဝမှာ သွားရပ်သည်။ လှေကားမှ ကျွန်တော် ဆင်းလာသည့်အချိန်မှာပင် အမျိုးသမီးကို ကျွန်တော် လှမ်းမြင်ရပြန်သည်။ ရိုးရိုးတန်း ခရီးသည်များ တန်းစီသည့်နေရာတွင် သူလည်း တန်းစီနေသည်။

သူ့မျက်နှာ မော့လာသည်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်သွားသည်။ ကျွန်တော် ကြည့်နေသည်ကိုလည်း သတိပြုမိသွားသည်။ မာနကြီးတစ်ခွဲသားနှင့် တစ်ဖက်သို့ ပြန်လှည့်သွားသည်။ လှေကားထစ်များအတိုင်း ဆင်းလာရင်း ကျွန်တော် ပြုံးမိသည်။ သည်အတိုင်းပဲ ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။

“ကျွန်တော်တို့ချင်း ခဏတော့ ခွဲကြရပါလိမ့်ဦးမယ်ခင်ဗျာ” ဟု ဟိုယော့စ်က ပြောသည်။

“ဟော ... ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်ကို ဒီလေယာဉ်ပျံနဲ့ပဲ အတူတူပြန်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်နေတာ”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်လို ဘာမှအရေးမကြီးတဲ့ သာမန်လူတစ်ယောက်အဖို့ ရိုးရိုးတန်းကပဲ စီးခွင့်ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် လေယာဉ်ပျံပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ တခြားစီ ထိုင်ကြရမှာကို ဆိုလိုတာပါ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကော်တီဌေး ပြန်ရောက်မှပဲ တွေ့ကြတာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ”

ဖက်ကက်နှင့် ကျွန်တော်သည် ပထမတန်း ခရီးသည်များထွက်ရမည့် အပေါက်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ လေယာဉ်ပျံပေါ်သို့ တက်ခွင့်လက်မှတ်ကို အစောင့်လုပ်သူအား ကျွန်တော်က မြှောက်ပြသည်။ သူက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ဝင်ခွင့်ပြုသည်။ အခြားခရီးသည်များနှင့်အတူတူ တန်းစီဝင်လာရင်း ရိုးရိုးတန်းခရီးသည်များဘက်သို့ လှည့်ကြည့်မိသည်။ မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ကို ငုံ့ကြည့်နေသည့် အမျိုးသမီးကို တွေ့ရပြန်သည်။ မဂ္ဂဇင်းကို ကြည့်ဟန်ဆောင်နေသော်လည်း ကျွန်တော့်ကို မသိမသာ ခိုးကြည့်နေကြောင်း သိသာသည်။

သူ့နောက်က လူကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။ ဟိုယော့စ် ဖြစ်နေသည်။ သူနှင့် လက်မှတ်ချင်းလဲလိုက်ရလျှင် ကောင်းမည်လားဟု ချက်ချင်း စိတ်ကူးမိသည်။ စိတ်ကူးနေဆဲမှာပင် အလိုလို လက်မြှောက်ပြမိလျက်သား ဖြစ်နေတော့သည်။ ဟိုယော့စ်က နားမလည်သလို ပြန်ကြည့်ရင်း တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ခြားထားသည့် လက်ရန်းနေရာသို့ ကပ်လာသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ထိုင်ခုံချင်း လဲထိုင်ရအောင်ဗျာ”

“သံအမတ်ကြီးခင်ဗျာ၊ ရိုးရိုးတန်းဟာ ပထမတန်းရဲ့ တစ်ဝက်လောက်တောင်မှ နေသာထိုင်သာ မရှိလှပါဘူး”

သူ့အပြောအဆိုလည်း ချက်ချင်း ပြောင်းသွားသည်။

ကျွန်တော်က ပြုံးရင်း အမျိုးသမီးဘက်သို့ မျက်ရိပ်ပြသည်။ သူကလည်း မသိမသာ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ သူ သဘောပေါက်ကြောင်း အမူအရာနှင့် ပြသည်။

“ကောင်းပါပြီ သံအမတ်ကြီးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်ဟာ သံအမတ်ကြီးရဲ့အမှုကို ထမ်းရွက်ပေးစရမယ့်လူ ဖြစ်ပါတယ်”

လက်မှတ်ချင်း လဲလိုက်သည်။ သူက ဂိတ်အဝင်ဝဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွားသည်။ ကျွန်တော်ကမူ ထိုမျှ ဒုက္ခခံမနေနိုင်တော့။ ရိုးရိုးတန်းနှင့် အထက်တန်းခရီးသည်များ ဝင်ပေါက်ကြားတွင် ခြားထားသည့် လက်ရန်းကိုကျော်ပြီး တစ်ဖက်သို့ ကူးလိုက်သည်။

“လူကြီးမင်းခင်ဗျာ။ အဲဒီဘက်မှာ သွားစီးလို့ မရပါဘူး။ ဟိုဘက်က ရိုးရိုးတန်း ခရီးသည်တွေအတွက် ဖြစ်ပါတယ်”
အစောင့်က လှမ်းအော်သည်။

“နေရာ မှားသွားလို့ဗျို့။”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြန်ပြုံးပြရင်း ဟိုယော့စ်လက်မှတ်ကို ထောင်ပြသည်။ လက်မှတ်ကို သူ စစ်ဆေးကြည့်နေသည်။
ပြီးတော့ ဆက်သွားခွင့် ပြုလိုက်သည်။

တန်းစီနေသူများကြားသို့ တိုးဝင်ခဲ့သည်။ အမျိုးသမီးနောက်နားမှာကပ်ပြီး ရပ်နေသည်။ အမျိုးသမီးက
စူးစမ်းသည့်အကြည့်မျိုးနှင့် ပြန်ကြည့်သည်။

“မင်း ကျူရေတူမြို့ကို သွားမှာလား” ကျွန်တော်က အင်္ဂလိပ်လို မေးသည်။

သူက ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

“ပြင်သစ်စကား တတ်ပါသလား” ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ကျွန်တော်က ထပ်မေးသည်။

“မတတ်ဘူး” သူက ခေါင်းယမ်းပြရင်း အင်္ဂလိပ်လို တစ်လုံးတည်း ပြန်ဖြေသည်။

“အီတလီစကားရော တတ်ပါသလား” ကျွန်တော်က အီတလီလို မေးသည်။

“မတတ်ဘူး”

“ဂျာမန်စကားရေး တတ်ပါသလား” ဂျာမန်ဘာသာဖြင့် ကျွန်တော်က ဆက်မေးပြန်သည်။

သူက ခေါင်းခါပြပြန်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် မသိမသာ အပြုံးကလေးတစ်ခု ရောက်လာသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်ရသည်။

“ကောင်းပါပြီ။ စပိန်စကားတော့ မင်း တတ်ရမှာပေါ့။ စပိန်စကားမှ မတတ်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်တော့ လေယာဉ်ပျံမှားပြီး စောင့်နေမိပြီ ထင်တယ်”

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်က စပိန်ဘာသာနှင့် စိတ်ပျက်သလို အမူအရာလုပ်ပြီး ပြောလိုက်မိသည်။ ထိုအခါကျမှ အမျိုးသမီးက စတင်ရယ်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို အလွန်ပီသသည့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် ပြန်ပြောသည်။

“လေယာဉ်ပျံ မမှားပါဘူး မစ္စတာဇနော့စ်။ ကိုယ်စီးရမယ့် အတန်းမဟုတ်ဘဲ အတန်းမှားပြီး ရောက်လာတာတစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်။ ကျွန်မတို့လို သာမန်ခရီးသည်တွေကြားထဲမှာ မစ္စတာဇနော့စ်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး လာပြီး မစီးသင့်ပါဘူး”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြုံးပြီး ငုံ့ကြည့်သည်။

“ဟောဗျာ ... အဲဒါကမှ ပိုပြီး တရားမျှတမှု မရှိသေးတယ်။ ကျုပ်နာမည်ကို မင်း သိတယ်။ မင်းနာမည်ကို ကျုပ် မသိဘူး”

သူ့မျက်လုံးများက ကျွန်တော့်ကို လေ့လာအကဲခတ်နေသည်။

“ငွေယာနော့စ်၊ ဘီယက်ထရစ်အယ်လီဇဘက်ငွေယာနော့စ်”

ဟု သူက ပြောသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြန်ကြည့်ပြန်သည်။ ကျွန်တော် တစ်ခုခုအပြောကို သူ စောင့်နေပုံရသည်။

“မင်းကို ကျုပ် သိဖူးသလား မပြောတတ်ဘူး။ အရင်တုန်းက ကိုယ်တို့ ဆုံခဲ့ကြဖူးသလား”

သူက ခေါင်းယမ်းပြသည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကိုလည်း တည့်တည့်ပြန်စိုက်ကြည့်သည်။

“ကျွန်မအဖေကို ရှင် သတယ်။ ဒေါက်တာဂျီစီဂွေယာနော့စ်”

“အိုး ...”

သူ့အဖေကို ကျွန်တော် သိပါသည်။ မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်တွင် ပညာရေးဝန်ကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ အထူးလက်ထောက်တာဝန်ကို ပြောင်းလဲထမ်းဆောင်သည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးကို လုပ်ကြံရန် ကြိုးစားသည့် အမှုကြီးထဲတွင်ပါခဲ့သည်။ လုပ်ကြံမည့်သူများ အားလုံးလိုလိုကို ဖမ်းမိသည်။ ပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်း ခံခဲ့ကြရသည်။ သို့သော်လည်း ဒေါက်တာဂွေယာနော့စ်မှာ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားသည်။ နယူးယောက်မြို့ထဲတွင် ပုန်းအောင်းနေသည်ဟု အဆိုရှိသည်။ လက်ရှိ ကော်တီဂွေအစိုးရကို ဖြုတ်ချရန် ကြိုးစားနေကြသူများထဲတွင် တစ်ယောက်အပါအဝင်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ မင်းအဖေကို ကိုယ် သိတယ်။ လူချောလူခန့်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ကျွန်တော်က သူ့မျက်လုံးများကို ပြန်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“ကဲ ... ဒါလောက်ဆိုရင် ရှင် စီးရမယ့် ပထမတန်းကို ပြန်သွားဖို့ ကောင်းပါပြီနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဘာအတွက် ပြန်ရမှာလဲ” ကျွန်တော်က ပြုံးသည်။

“ဟောဟိုမှာ မြေခွေးအိုကြီး”

ပထမတန်း ခရီးသည်များ ကြားမှာရှိနေသည့် ဟိုယော့စ်ကို မသိမသာ အမူအရာဖြင့် လှမ်းပြသည်။ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သောအခါ ဟိုယော့စ် သတင်းစာဖတ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“မြေခွေးအိုကြီးဆိုတာ ဘာလဲ။ ဟိုယော့စ်ကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မတို့အားလုံးက သူ့ကို မြေခွေးအိုကြီးလို့ ခေါ်ကြတယ်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ လျှို့ဝှက်ရဲအဖွဲ့မှာ သူက အကြီးအကဲလေ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဒီမှာ တွေ့ကြတာတွေကို ခေါင်းဆောင်ကြီး အကုန် ပြန်ကြားတော့မှာပဲ”

“ကိုယ် ဂရုမစိုက်ပါဘူးကွာ။ ပြည်တွင်းနိုင်ငံရေးကိစ္စတွေဟာ ကိုယ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ ကိုယ် ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ သူတို့သိလို့လဲ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကိုယ်ကတော့ ဒီနေရာမှာ မင်းနဲ့ပဲ အတူတူ နေတော့မယ်”

ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်ရှိ မိုင်းတွင်းများအတွင်းမှ ရလေ့ရှိသော မြစ်စိမ်းတုံးအရိုင်းကလေး၏ အရောင်မျိုးလို သူ့မျက်လုံးများ အရောင်ပြောင်းသွားသည်ကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ပါလဲရှင် ...”

“မင်းဟာ အင်မတန် လှတယ်။ အပြင်ပန်းလှသလို မင်းရဲ့ ကိုယ်သင်းနံ့ကလေးတွေကရော မွှေးကြိုင်ရဲ့လားဆိုတာ ကိုယ် သိအောင် ကြိုးစားရမယ်။ အခု မင်းအနားကို ကပ်ကြည့်လိုက်တော့ မင်းအလှလိုပဲ မင်းရဲ့ ကိုယ်သင်းနံ့ကလေးတွေကလဲ မွှေးကြိုင်လှပါတယ်”

ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောလိုက်မိတော့သည်။

*

(၃)

ခေါင်းဆောင်ကြီးကိုယ်တိုင် လေဆိပ်မှနေ၍ ကျွန်တော့်ကို လာရောက်ကြိုဆိုသည့်အတွက် လေဆိပ်ပတ်လည်တွင် လက်နက်ကိုင် အစောင့်အရှောက်များ ထူထပ်စွာ ချထားသည်ကို ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပျံဆင်းသောအခါ တွေ့ရတော့သည်။ အထက်တန်းခရီးသည်နှင့် ရိုးရိုးတန်းခရီးသည်တို့ ကြားတွင် ပိတ်ကာထားသည့် တံခါးပေါက် ပွင့်လာသည်။ ပြီးတော့ လေယာဉ်မယ်က ကျွန်တော့်ဆီကို လျှောက်လာသည်။

“ဆီညော်ဇနော့စ်၊ အထက်တန်းခရီးသည်တွေ ဆင်းတဲ့ဘက်က ဆင်းမှ သင့်လျော်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်ရှင်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ဘီယက်ထရစ်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“မင်းရော ကိုယ်နဲ့ လိုက်မလား”

သူက ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“လူမြင်လို့ ဘယ်လျော်ပါ့မလဲ။ တခြားလူတွေ အနေရ အထိုင်ရ ခက်ကုန်မှာပေါ့”

“မင်းနဲ့ကိုယ် ထပ်တွေ့ဦးမယ်နော်။ ဘယ်ကို တယ်လီဖုန်း ဆက်ရမလဲ”

“ကျွန်မ ဆက်ပါမယ်”

“ဘယ်တော့ ဆက်မလဲ”

“တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်းပေါ့။ ရှင် အလုပ်များနေမှာပေါ့”

“မနက်ဖြန်ထက် နောက်မကျဘဲ ဆက်ပါနော်။ ကိုယ် အလုပ်များပါဘူး”

“ကဲ ... ဒီလိုဆိုရင် မနက်ဖြန် ဆက်ပါမယ်။ သွားတော့နော်”

သူက လက်တစ်ဖက်ကို ကမ်းပေးသည်။ ကျွန်တော်က သူ့လက်ကို ယူနမ်းလိုက်သည်။

“ကိုယ်တို့ချင်း ထပ်တွေ့ကြတဲ့အထိ ခွဲနေကြရဦးမယ်ကွယ်”

လေယာဉ်မယ် ခေါ်ဆောင်ရာ အထက်တန်းခရီးသည်များ ထွက်ပေါက်ဆီသို့ ကျွန်တော် လိုက်သွားသည်။ ဖက်ကက်နှင့် ဟိုယော့စ်တို့နှစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေကြသည်။

“ချောချောမောမော စီးခဲ့ရဲ့လား” ဟိုယော့စ်က ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြီးဆီးမေးသည်။

“ချောပါပေ့ဗျာ။ အင်မတန် ချောပါပေ့။ ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

တံခါးပေါက်ဆီသို့ ကျွန်တော် လျှောက်သွားသည်။ စူးရှသော နေရောင်နှင့် တန်းတိုးသည်။ မျက်လုံးများကို ဖွင့်ချည် ပိတ်ချည် လုပ်နေရသေးသည်။ ပြီးတော့မှ အကျင့်ရသွားသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ မော်တော်ကားသည်

လေယာဉ်လှေကားရင်းသို့ ရောက်အောင် မောင်းလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ စစ်သားတစ်ယောက်က ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။

လေယာဉ်ပျံလှေကားအတိုင်း ကျွန်တော် ဆင်းသွားသောအခါ ခေါင်းဆောင်ကြီးကိုယ်တိုင် မော်တော်ကားထဲမှ ထွက်လာသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ကာ နှုတ်ဆက်သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့် အသံနှင့်လည်း ပြောသည်။

“သား ... သား ... ဘကြီးကို ပစ်မထားဘူးဆိုတာ ဘကြီး သိပါတယ်ကွယ်”

“မှန်ပါတယ် ခေါင်းဆောင်ကြီးခင်ဗျား”

ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြန်လည် နှုတ်ဆက်သည်။ ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်များက ကျွန်တော်တို့ ပတ်လည်မှာ ပိုင်းနေသည်။ ထောင့်မျိုးစုံမှ မနားတမ်း ဓာတ်ပုံရိုက်ယူနေကြသည်။ ယူနီဖောင်းအောက်တွင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် အလွန်ကြုံလှီနေသည်ကို စမ်းသပ်တွေ့ရှိလိုက်ရသောကြောင့် ကျွန်တော် များစွာ အံ့ဩသွားမိသည်။

သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများထဲမှာ မျက်ရည်များ ပြည့်နေသည်။ ယခင်က မမြင်ခဲ့ဖူးသည့် အရေးအကြောင်းများလည်း သူ့တစ်မျက်နှာလုံးမှာ ပြည့်နေသည်။ မျက်ခုံးမွေးများလည်း ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေကြပြီ။ ခေါင်းပေါ်မှ ဆံပင်များသည်လည်း ငွေရောင်ပေါက်နေကြပြီ။ သူ့ကို ကျွန်တော် နောက်ဆုံးခွဲခွာသွားစဉ်တုန်းက ထိုမျက်ခုံးမွေး၊ ထိုဆံပင်တို့သည် ပိတုန်းရောင်လို မည်းနက်နေခဲ့သည်။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းစိတ်များ ပျံ့နှံ့သွားသည်။ အဖြစ်အပျက်တို့သည် မနေ့ကပင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်စားနေမိသည်။ ထိုသို့ ကျွန်တော် ထွက်ခွာသွားသည့်အချိန်က ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် အလွန်ငယ်ရွယ်နုပျိုခဲ့သည်။ အလွန်သန်မာဖျတ်လတ်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ အဘိုးကြီးလုံးလုံး ဖြစ်သွားရှာချေပြီ။

“ကားထဲကို သွားကြရအောင်။ အပြင်မှာက နေသိပ်ပြင်းတယ်”

သူက ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲခေါ်သည်။

လေအေးစက်တပ်ထားသည့် ကားတွင်းသို့ ကျွန်တော် လိုက်သွားသည်။ ထိုင်ခုံပေါ်သို့ သူ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာဖြင့် ထိုင်ချသည်။ အသက်ကိုလည်း ပင်ပန်းတကြီး ရှူနေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း တိတ်ဆိတ်စွာပင် သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ သူပြောမည့်စကားကို စောင့်နေသည်။ သူက အချက်ပြလိုက်သဖြင့် မော်တော်ကားကြီး စတင်မောင်းထွက်လာသည်။ နောက်ပိုင်းသို့ ကျွန်တော် လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်တို့ မော်တော်ကား ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် သူတို့လည်း လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ စတင် ဆင်းသက်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့သော် အမျိုးသမီးကိုတော့ မမြင်ရ။

“မပူပါနဲ့ သားရယ်။ သားရဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဟိုတယ်ရောက်အောင် ပို့ပေးပါလိမ့်မယ်။ အကောင်းဆုံး ဟိုတယ် အခန်းတစ်ခုကို အဆင်သင့် စီစဉ်ထားပါတယ်”

ကျွန်တော် နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်သည်ကို ခေါင်းဆောင်ကြီးက တလွဲထင်သွားပုံရသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဒါပေမဲ့ ဘကြီးတို့ ပထမဆုံး စကားပြောကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ဘကြီးရဲ့ အိမ်တော်မှာပဲ ညစာစောစော စားကြတာပေါ့။ ဒါမှပဲ ဘကြီးတို့နှစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောနိုင်ကြမယ်”

“ဘကြီး စိတ်ချမ်းသာသလို ဖြစ်ရပါစေမယ် ခင်ဗျာ”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ပြုံးပြီး ကျွန်တော့်ပခုံးကို သူ့လက်တစ်ဖက်နှင့် သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

“ကဲပါ ... သားရယ်။ ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေ လုပ်မနေပါနဲ့တော့။ ဘကြီးကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ ဆက်ဆံပါ။ ပြီးခဲ့တာတွေ မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့”

“ဖြစ်ပြီးခဲ့တာတွေကို ပြန်သတိရနေမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဆက်ဆံရတာဟာ စနိုးစနောင့်ကြီး ဖြစ်နေတော့မှာပေါ့”

ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို ပြန်ပြုံးပြသည်။

“ဖြစ်ပြီးခဲ့တာတွေလဲ ပြီးခဲ့ပါပြီ။ ဘကြီးတို့လဲ မေ့ပစ်လိုက်ပါပြီ။ အခု ဘကြီးတို့နှစ်ယောက် ပြန်ဆုံကြပြန်ပြီ မဟုတ်လား။ ဒါသာ အရေးကြီးဆုံးပါ”

သူက ရယ်သည်။

လေဆိပ် ဝင်ပေါက်မှ အပြင်သို့ထွက်ပြီး အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်သို့ ကျွန်တော်တို့ကား ရောက်လာသည်။ လမ်းဘေးတစ်လျှောက်တွင် လက်နက်ကိုင် ရဲအဖွဲ့ဝင်များ ရပ်စောင့်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ အားလုံး စက်သေနတ်အငယ်စားများကို ကိုင်ပြီး အသင့်အနေအထားနှင့် ရပ်နေကြသည်။

“အစောင့်တွေကလဲ တယ်များတာပဲ”

“အစောင့်တွေ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ချထားဖို့လဲ လိုအပ်တယ်။ သောင်းကျန်းသူတွေက ပိုအတင့်ရဲလာပြီလေ”

ကျွန်တော်က သူ့ကို တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေမိသည်။ မြို့တော်နှင့် သည်လောက် နီးနီးကပ်ကပ်အထိ သောင်းကျန်းသူတို့သည် တောင်တန်းဒေသမှ မြေပြန့်သို့ ဆင်းလေ့ဆင်းထ မရှိခဲ့ဖူးချေ။ ကျွန်တော် ဘာစဉ်းစားနေသည်ကို သူ အကဲခတ်မိပုံ ရသည်။

“သူတို့ဟာ ဘကြီးတို့သိဖူးခဲ့တဲ့ အရင်က သောင်းကျန်းသူမျိုး မဟုတ်တော့ဘူး။ စနစ်တကျ စစ်တပ်မျိုးနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတယ်။ အယ်လ်ကွန်ဒိုလို ပြောက်ကျားစစ်ဆင်ရေးအတွက် သေသေချာချာ လေ့ကျင့်ပေးထားတဲ့ လူတွေ ရှိနေပြီ”

“အယ်ကွန်ဒိုလား။ ဒါပေမဲ့ သူက”

“ဟုတ်တယ်။ အဘိုးကြီးကတော့ ဆုံးခဲ့ပြီမဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ အခုဟာက သူ့သား၊ သူ့အဖေနာမည်ကိုပဲ ဆက်ယူတယ်”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျွန်တော့်စကားကိုဖြတ်ပြီး ခပ်မြန်မြန် ဝင်ပြောသည်။

“ဟို သူငယ်လေးကို ဆိုလိုတာလား”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု သူ ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး။ နိုင်ငံခြားက ကျောင်းတွေမှာ သူ့ကို သေသေချာချာ လေ့ကျင့်ပေးထားပြီးပြီ။ တစ်ချိန်တုန်းက သူ့ကို ဘကြီးတို့ ထောင်ထဲ ထည့်ခဲ့ဖူးတယ်လေ။ မောင်နဲ့အင်ပါရီနဲ့ လက်ထပ်တဲ့အချိန်တုန်းက လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပေးလိုက်လို့ သူ လွတ်သွားတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့ကို သူ ဖွဲ့တယ်။ အကွဲကွဲအပြားပြားဖြစ်နေတဲ့ သောင်းကျန်းသူအုပ်စုတွေကိုလဲ တပ်ပေါင်းစုအဖြစ်နဲ့ ပေါင်းယူလိုက်တယ်”

“ဟိုတုန်းက ဘကြီး လုပ်ခဲ့သလိုမျိုးလား”

“သဘောကတော့ အဲဒီသဘောပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပိုပြီး စနစ်ကျတယ်။ ပိုပြီး စည်းလုံးညီညွတ်တယ်။ နိုင်ငံခြား အကူအညီကိုလဲ သူ ရနေတယ်။ ဘကြီးတို့တုန်းက နိုင်ငံခြားအကူအညီ မရခဲ့ဘူး။ အခု သူတို့ကျတော့ ငွေရော လက်နက်ရော ရနေကြတယ်”

“လက်နက်တွေ ဝင်နေတာက မရပ်သေးဘူးလား”

“မရပ်သေးဘူး။ ဘကြီးတို့ အရေးတကြီးထားပြီး လုပ်ရမှာက အဲဒီလက်နက်တွေ ဝင်နေတာ ရပ်သွားအောင် လုပ်ရမယ်။ လက်နက် အဝင်ရပ်တာနဲ့တစ်ပြိုင်တည်း သောင်းကျန်းသူ တပ်ပေါင်းစုဟာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲသွားနိုင်တယ်”

“လက်နက်တွေက ရေကြောင်းကနေပြီး ဝင်နေတာ”

“ဘကြီးရဲ့ ညီဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ကိုယ်တိုင် ဆိပ်ကမ်းအုပ်ချုပ်ရေးကို ကိုင်နေတယ်။ ရေကြောင်းက မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ သူက ကျိန်တွယ်ပြောတာပဲ”

ကျွန်တော်က ဘာမှ ပြန်မဖြေတော့ပေ။ လူတစ်ယောက်၏ပါးစပ်က ပြောသည့်စကားကို အမှန်ဟု မယူဆနိုင်ပါ။

အပြင်သို့ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။ မြို့စပ်သို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာကြပြီဖြစ်သည်။ ယနေ့သည် ဈေးနေ့ ဖြစ်သည်။ တောင်သူလယ်သမားတို့သည် လမ်းဘေးမှာ လျှောက်သွားနေကြသည်။ အချို့က လှည်းများနောက်မှ လျှောက်လိုက်သွားကြသည်။ သူတို့အားလုံး သူတို့အိမ်များသို့ ပြန်ကြသည့်ပုံမျိုးဖြစ်သည်။ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် သွားနေကြသည့် သူတို့ကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိသည်။

တစ်စုံတစ်ရာ အလွန်မှားယွင်းနေပုံရပြန်သည်။ ဟိုတုန်းကတော့ သည်လိုအချိန်မျိုးတွင် သူတို့သည် သီချင်းတကြော်ကြော်ဖြင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး သွားလာနေကြစမြဲ ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ ထွက်ကုန်ပစ္စည်းများကို ရောင်းချ၍ ရရှိလာသော ငွေစကလေး တရွှင်ရွှင်နှင့် အလွန် စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းသည့် ဘဝမျိုးကို သူတို့ ပိုင်ဆိုင်နေသလို ထင်မှတ်ရသည်။ ကျွန်တော် ကြည့်နေဆဲမှာပင် သူတို့ထဲမှတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ကားနောက်ပိုင်းသို့ တံတွေးနှင့် လှမ်းထွေးလိုက်သည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးဘက်သို့ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်သည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို သူလည်း မြင်လိုက်ရသည်။ သူ့မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။

“သောင်းကျန်းသူတွေ သွင်းပေးတဲ့အဆိပ်ဟာ သာမန် တောသူတောင်သားတွေကြားထဲမှာတောင် ပျံ့နှံ့စပြုနေပြီ”

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ တစ်ခုခုတော့ လုပ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ။ အားလုံးကို ထောင်ထဲထည့်ထားလိုက်ရမှာလား။ သူတို့ အသုံးမကျတာတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အားလုံးက ဘကြီးကိုပဲ အပြစ်ပုံချနေကြတယ်။ တိုင်းသူပြည်သားတွေအတွက် ဘကြီး အတတ်နိုင်ဆုံး အစွမ်းကုန် လုပ်ပေးနေတာကို ဘုရားသခင်ပဲ သိပါတယ်”

သူ့ကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိပြန်သည်။ ထိုအတိုင်း သူ တကယ်ယုံကြည်နေကြောင်း သိသာသည်။ ကျွန်တော် ဘာမှမပြောနိုင်တော့ပါ။ လက်နက်များ အဝင်ရပ်သွားပါမှ အခြေအနေများလည်း ပြန်လည် တည်ငြိမ်လာမည်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါကျမှပင် နားထောင်ပေးတော့မည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးကိုယ်တိုင်လည်း ထိုအချိန်ကျမှပင် နားထောင်ပေးတော့မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ ယခုအချိန်တွင် အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်များကို ရှင်းပြနေသော်လည်း လေကုန်ခြင်းသာ အဖတ်တင်မည်။

အဘိုးကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာရှိနေသည့် အရိုးများသည်ပင်လျှင် ကြီးလေးသည့် တာဝန်များ ပိပြီး နွမ်းနယ်နေကြပုံ ပေါက်သည်။ အမှန်တော့ ထိုတာဝန်များနှင့် ပိနေခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်လှချေပြီ။

+

“ကဲ ... နောက်ဆုံးကျတော့လဲ ရှင် ပြန်လာရတော့တာပဲ မဟုတ်လား”

အင်ပါရိုက သရော်သည့်လေသံဖြင့် ပြောသည်။ အခန်းထဲမှာ မီးရောင်ခပ်မှိန်မှိန်သာ ရှိသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ကိုယ် ပြန်လာပြီ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည်။

“ဖေဖေကလဲ ပြောပါတယ်။ ရှင် ပြန်လာမှာပါပဲတဲ့။ သူ့သခင်ဆီကို လေးဖက်တွားပြီး ပြန်လာတဲ့ ခွေးတစ်ကောင်လိုကို ပြန်လာမှာပါတဲ့”

ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မဖြေ။ အခန်းအလယ်သို့ရောက်အောင် လျှောက်သွားသည်။ အင်ပါရီ ထိုင်နေသည့် ကုလားထိုင်ရှေ့မှာရပ်ပြီး သူ့ကို ငုံ့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် အရောင်တောက်နေကြသည်။ မျက်နှာက ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်ပြီး ချောင်ကျနေသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေရောင်နှင့်မထိတွေ့ရသည့် အသားအရေမျိုး ဖြစ်နေသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများသည်လည်း မကျေနပ်သည့်ပုံမျိုးဖြင့် တွန့်လိမ်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ စိုက်ကြည့်နေရတာလဲ”

“မင်းကို ကိုယ် ကြည့်ချင်လို့ပေါ့ကွာ။ မတွေ့ရတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာလှပြီပဲ”

အင်ပါရီ တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

“ရှင် ကျွန်မကို ဒီအကြည့်မျိုး မကြည့်ပါနဲ့။ ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး”

“ကောင်းပြီလေ။ မင်း နေမကောင်းဘူးလို့ ကိုယ့်ကို ပြောလိုက်လို့”

ကျွန်တော်က သူ့ဘေးမှ ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“သူတို့က တခြား ဘာတွေ ပြောသေးသလဲ”

“ဘာမှ မပြောပါဘူး”

“ဘာမှ မပြောဘူးလား” သူ့အသံက မယုံသလို ဖြစ်နေသည်။

“မပြောပါဘူး”

အင်ပါရီက ငြိမ်နေပြန်၏။

“အမှန်တော့ ကျွန်မ နေမကောင်းမဖြစ်ပါဘူး။ ဖေဖေ လုပ်ကြံပြီး သတင်းလွှင့်ထားတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေ။ ကျွန်မ လုပ်တာ ကိုင်တာတွေကို သူ မကြိုက်ဘူး။ ကျွန်မ လှုပ်ရှားပုံတွေကို သူ လက်မခံနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ပြည်သူတွေထဲ ကျွန်မ သွားခွင့် မရတော့ဘူး”

ကျွန်တော်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြော။

“ရှင့်ကို ကျွန်မနဲ့ လာပြီး တွေ့ခွင့်ပေးလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိခဲ့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူက ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မျက်နှာလွှဲသွားပြန်သည်။ သူ စကားပြန်ပြောသောအခါ သူ့လေသံသည် လှုပ်ရှားမှု ကင်းမဲ့နေ၏။

“ကျွန်မတွက်တာ မှားသွားတယ်။ ဖေဖေဟာ ကျွန်မ ထင်ထားတာထက်တောင် ပိုပြီး လူပါးဝလွန်းတယ်။ ကျွန်မကို ရှင် လာပြီး တွေ့ခွင့်ပြုလိုက်တာဟာ အကောင်းဆုံးပဲဆိုတာ သူ သိတယ်။ ကျွန်မ ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ရှင်ကိုယ်တိုင် မြင်လိုက်ရရင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာမှ ထပ်မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သူ သိတယ်”

“မင်းကိုကြည့်ရတာ ဘာမှမဖြစ်သလိုပါပဲ။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကရော ဘာထပ်ဖြစ်နိုင်ဦးမှာမို့လဲ။ ဖြစ်ခဲ့ကြတာတွေလဲ အချိန်တွေကြာလှပါပြီ။ နောက်တစ်ခုက ကလေးဘဝကတည်းက ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့အရာကို ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးက ပြန်ရအောင် အတင်း လိုက်ပြီးဖမ်းယူသလို ဖြစ်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား”

အင်ပါရီက စီးကရက်တစ်လိပ် လှမ်းဆွဲသည်။ ကျွန်တော်က မီးခြစ်ခြစ်ပေးသည်။ စူးရှသောအနံ့တစ်မျိုး အခန်းထဲမှာ ပျံ့သွားသည်။ သူက ဆေးလိပ်ကို တဖြည်းဖြည်းဖွားရင်း ကျွန်တော့်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ ဒက်စ်ရယ် ... ။ ရှင်ဟာ အင်မတန် အိမ်ထောင်ရေး ကံဆိုးရှာတယ်နော်။ မိန်းမ အရ ကံမကောင်းဘူး”

ကျွန်တော် အဖြေမပေးဘဲ နေလိုက်သည်။

“ဒီလိုဖြစ်ရတာဟာ မိန်းမတွေဟာ ရှင့်ကိုရွေးတာ ရှင်က ခံနေလို့။ နောက်တစ်ခါဆိုရင်တော့ သူတို့ရွေးတာကို မလိုက်လျောနဲ့တော့။ ရှင်ကြိုက်တာကို ရှင် ရွေးယူတော့”

ကျွန်တော်က ငြိမ်မြဲ ငြိမ်နေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဝေယာနေ့စွဲသမီးကိုတော့ စိတ်မကူးလိုက်ပါနဲ့။ သူ့ကြောင့် ရှင့်အသက်အန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်ရတယ်”

မမျှော်လင့်ဘဲ အင်ပါရီက ပြောချလိုက်သည်။

“သူ့အကြောင်းကို မင်း ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ အင်ပါရီက ရယ်သည်။

“ရှင် လုပ်နေတာတွေမှန်သမျှ လူတိုင်းက သိတယ်။ ဒီမြို့မှာ လျှို့ဝှက်ထားလို့ရတဲ့ကိစ္စဆိုတာ ဘာမှမရှိဘူး။ လူတိုင်း လူတိုင်းရဲ့ဘဝကို ခေါင်းဆောင်ကြီးက သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်နေတာ။ ဘယ်သူမှ သူနဲ့ မလွတ်ကင်းနိုင်ကြဘူး”

“ဒါပေမဲ့ မင်းက ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ”

“လျှို့ဝှက်ရဲအဖွဲ့ထဲမှာ ကျွန်မ မိတ်ဆွေတွေရှိပါတယ်။ ဒါထက် နေပါဦး။ ဟိုတယ်မှာ ရှင့်အတွက် ပေးထားတဲ့ အခန်းကို ရှင် သဘောကျရဲ့လား”

အင်ပါရိုက ရုတ်တရက် ရယ်လိုက်ပြန်သည်။

“သဘောကျပါတယ်။ ဟိုတယ်မှာရှိနေသမျှ အခန်းတွေထဲမှာတော့ အကောင်းဆုံးနဲ့ တန်ဖိုးအကြီးဆုံး အခန်းပါပဲ”

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ အရေးကြီးတဲ့ သူ့ဧည့်သည်တွေ တည်းခိုနိုင်ဖို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးကိုယ်တိုင် ပုံစံထုတ်ပြီး လုပ်ထားတာပဲ”

“မင်း ကိုယ့်ကို ပြောစရာရှိတယ်ဆိုရင် တည့်တည့်ပြောပါ။ ကလေးတစ်ယောက်လို အသိုင်းအဝိုင်းတွေ လျှောက်လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့”

ကျွန်တော်က စိတ်ရှုပ်လာသောကြောင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောမိသည်။

“တကယ်တော့ ရှင်ဟာ ကလေးပဲ”

အင်ပါရိုသည် ထိုင်ရာမှထပြီး ဗီရိုတစ်လုံးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ အံ့ဆွဲတစ်ခုကို ဆွဲဖွင့်သည်။

“ဒီကို လာပါ။ ရှင့်ကို ပြုစရာတစ်ခု ရှိတယ်”

ကျွန်တော်က သူ့ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ အံ့ဆွဲထဲမှာ အသံဖမ်းစက်တစ်လုံး ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“နားထောင်ကြည့်”

သူက ခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

အသံဖမ်းစက်က စလည်သည်။ တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းသံ ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အသံကို ကြားရသည်။

“ဟယ်လို”

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ထိုအသံသည် ကျွန်တော့်အသံဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရတော့သည်။ လူတို့သည် ကိုယ်လုပ်သည်ကို ကိုယ် အမှတ်ထားခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော့်အသံပြီးတော့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ အသံ ပေါ်လာသည်။

“ဆီညော်ရနော့စ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘီယက်ထရစ် ဂွေယာနော့စ်ပါ။ ကျွန်မ တယ်လီဖုန်းဆက်ပျံ့မယ်လို့ ကတိပေးထားလို့”

“မင်း တယ်လီဖုန်းကို ကိုယ် တစ်မနက်လုံး စောင့်နေရတယ်ကွယ်”

အင်ပါရီက ခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်သည်။ အသံဖမ်းစက်က ရပ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်သည်။

“ကျန်တာတွေကို ရှင် ဆက်နားထောင်ဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ ရှင်တို့ ဘာတွေပြောခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ရှင် သိပြီးသားပဲ”

အင်ပါရိုက သူ့ကုလားထိုင်သို့ ပြန်သွားထိုင်သည်။

“အမှန်တော့ တယ်လီဖုန်းတစ်ခုတည်းကိုသာ အသံဖမ်းထားကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင် ဘာတွေ စိတ်ကူးနေသလဲဆိုတာကိုများ ဖမ်းလို့ရမယ်ဆိုရင်တောင်မှ ဖေဖေက ဖမ်းထားဦးမှာ”

“ဒါပေမဲ့ ဒီတိပ်ခွေကို မင်းက ဘယ်လိုလုပ် ရလာတာလဲ”

အင်ပါရိုက ရယ်သည်။

“ရှင်းရှင်းလေးပါ မောင်ရယ်။ ဖေဖေက ကျွန်မကိုပေးတာပေါ့။ သက်သေထူပြတ်အနေနဲ့ ကျွန်မကို ပေးတာပေါ့။ ဒါတွေကို ကျွန်မ သဘောပေါက်ထားခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအပေါ်မှာတော့ ဖေဖေက ဘာအခွင့်အရေးမှ မယူပါဘူး”

ကျွန်တော်က သူ့ကိုကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီအကြောင်းတွေ ကိုယ့်ကို ပြောပြနေရတာလဲ”

အင်ပါရိုက သူ့စီးကရက်တိုကို ပြာခံခွက်ထဲသို့ ဒေါသတကြီးဖြင့် ထိုးခြေလိုက်သည်။

“ရှင့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလို့ ပြောပြနေတာပေါ့။ ရှင့်အတွက် ဝမ်းနည်းလို့ ပြောပြနေတာပေါ့။ တခြားလူတွေကို သူ အသုံးချခဲ့သလို ရှင့်ကို သူ အသုံးချဦးမယ်။ အဲဒါကြောင့် ပြောပြနေတာပေါ့။ သူ စိတ်တိုင်းကျ အသုံးချပြီးရင် ရှင့်ကိုလဲ ဘေးဖယ်ပစ်လိုက်ဦးမယ်။ အဲဒါတွေ သိစေချင်လို့ ပြောပြနေရတာပေါ့”

“ဒါတွေကို ကိုယ်သိပါတယ်”

“ဒါတွေ သိတာတောင် ရှင်က ဒီကို ပြန်လာသေးတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါတွေအားလုံးကို ကိုယ်သိခဲ့တယ်။ ဖေဖေမသေခင်ကတည်းက ကိုယ် သိခဲ့ပါတယ်။ ဖေဖေကိုယ်တိုင်လဲ ဒါတွေကိုသိခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါက အရေးမကြီးဘူး။ အရေးကြီးတာက အကောင်းဆုံးအလုပ်တွေကို သူ ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲဆိုတာကိုပဲ ကြည့်ခဲ့တယ်။ မင်းအဖေလိုလူစားမျိုးတွေ လောကမှာ အများကြီးရှိပါတယ်။ သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ အကုသိုလ်တွေနဲ့အတူတူ သူတို့လဲ ကွယ်ပျောက်သွားကြရတာပဲ။ လူ့လောကကြီးမှာ ကျန်ခဲ့မှာတွေကတော့ သူတို့လုပ်သွားတာတွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်တရားတွေပဲ ကျန်ခဲ့မယ်။ သူတို့ မကောင်းတာတွေလုပ်သမျှ သူတို့ နာမည်ပျက်တွေသာ ကျန်ခဲ့မယ်။ အဲဒီနာမည်ပျက်တွေပေါ်မှာ အခြေခံပြီး လောကကြီးအတွက်တော့ အကောင်းတရားတွေ ကျန်ခဲ့မယ်”

“ရှင် ဒါကို တကယ်ယုံကြည်နေတာလား။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ကိုယ် တကယ်ယုံကြည်တယ်။ ကော်တီဌေးပြည်သူတွေဟာ တစ်နေ့ကျရင် လုံးဝလွတ်လပ်ခွင့် ရကြမယ်။ စစ်မှန်တဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်မျိုးကို ရကြရမယ်။ ဒါကိုလဲ ကိုယ် သေသေချာချာ ယုံကြည်နေတယ်”

အင်ပါရိုက ရယ်ပြန်သည်။ သို့သော်လည်း ရယ်စရာတစ်ခုအနေနှင့် ရယ်ခြင်းမဟုတ်။ နောက်ပြောင်သည့်အနေနှင့် ရယ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“အင်း ... ရှင်ဟာလဲ တခြားလူတွေလိုပဲ တကယ့်ငှားကြီးကိုး။ ဒါတွေဟာ မမြင်နိုင်တဲ့ သူ့ရဲ့ခွန်အားတွေဆိုတာ ရှင် သဘောမပေါက်ဘူးလား။ ဘယ်တုန်းကမှ ထုတ်ပြီး မပြောဖူးတဲ့ကတိဟာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အကောင်အထည် ပေါ်နိုင်မှာတဲ့လဲ”

အင်ပါရိုက ကျွန်တော့်ဆီသို့ ထလာသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးအမူအရာများသည် ရိုင်းစိုက်ကြမ်းကြုတ်နေသည်။ ထိုသို့သော် မျက်လုံးမျိုးကို ဘယ်တုန်းကမှ ကျွန်တော် မမြင်တွေ့ဖူးဘူးသေးချေ။

“သူ အသက်ရှင်နေသမျှကာလပတ်လုံး ကော်တီဂွေးဟာ ဘယ်တော့မှ မလွတ်လပ်ဘူးမှတ်။ သူ လိမ်ခဲ့တာ များပြီ။ ဘုရားသခင်ကိုတောင်မှ သူ လိမ်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းများလှပြီ။ ဒီအချိန်မှာ ဒါမျိုးတွေ ဆက်မလုပ်နိုင်အောင် ရပ်ခိုင်းပစ်လိုက်ဖို့ ကောင်းပြီ”

ကျွန်တော်က ဘာမှ ပြန်မပြော။ အင်ပါရီက တစ်ဖက်သို့လှည့်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ကောက်ယူပြန်သည်။ စီးကရက်ကို ကျွန်တော် မီးညှိပေးသောအခါ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကို သူ တည့်တည့်စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကော်တီဂွေးပြည်သူတွေ လွတ်လပ်လာတာကို ရှင် တကယ်လိုလားတယ်ဆိုရင် ရှင်လုပ်ရမယ့်လမ်း တစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်။ အဲဒါက သူ့ကို သတ်ပစ်ဖို့ပဲ”

သူ့ကို ခဏကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် မဟုတ်မမှန် ပြောနေသည့်အမှုအရာမျိုးကို မမြင်ရ။ ကျွန်တော်က ခေါင်းယမ်းမိသည်။

“မဖြစ်ပါဘူးကွာ။ ဒီနည်းလမ်းဟာ ပြည်သူတွေ လွတ်လပ်စေနိုင်မယ့် နည်းလမ်း မဟုတ်ပါဘူး။ ခေါင်းဆောင်ကို လုပ်ကြံပစ်ရမယ်ဆိုတာ မှန်ကန်တဲ့နည်းလမ်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီနည်းနဲ့တော့ ပြည်သူတွေဟာ ဘယ်တော့မှ လွတ်လပ်ကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြည်သူတွေကိုယ်တိုင်က လွတ်လပ်လိုတဲ့ စိတ်ဆန္ဒတွေ ပေါ်လာမှသာ တကယ့် လွတ်လပ်မယ့် လမ်းကြောင်းပေါ်ကို ရောက်ကြမှာပါ”

“ပြည်သူတွေလား။ သူပြောသမျှ ယုံနေကြတာပဲလေ” အင်ပါရီက လှောင်ပြန်သည်။

“အမြဲတမ်းတော့လဲ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးကို ကိုယ် မြင်ဖူးပါတယ်။ ဒါမျိုးတွေကိုလဲ ကိုယ် တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ တစ်နေ့ကျရင် ဒီတိုင်းပြည်မှာလဲ ဒီလိုအတွေးအခေါ်မျိုးတွေ ပြောင်းလဲသွားရမှာပါ”

“ပြည်သူတွေရဲ့ အတွေးအခေါ်တွေ ပြောင်းရော၊ ကျွန်မတို့အားလုံးလည်း သေကုန်ရော”

အင်ပါရီက ကျွန်တော့်အနားမှ ဝေးရာသို့ ထွက်သွားပြန်သည်။ ဗီရိုရှေ့မှာ ရပ်သည်။ စောစောကဖွင့်ထားသည့် အံဆွဲကိုပိတ်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်ပြန်သည်။

ကျွန်တော်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်တော့သည်။

အင်ပါရီသည် စီးကရက်ကို အားပါးတရဖွာရှိုက်သည်။ ပြီးတော့ မီးခိုးများကို ဖြည်းဖြည်းချင်း မှုတ်ထုတ်နေသည်။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြောသောစကားများသည် လေသံ သဲ့သဲ့ကလေးမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးပြောတာ မှန်ပါတယ်။ သူ အမြဲ မှန်တာပါပဲလေ။ ရှင်ဟာ ရှင့်အဖေနဲ့ တစ်ထေရာတည်းပဲတဲ့”

*

(၄)

“ဟောဒါ ဗိုလ်ချီရာဒိုပဲ။ သား ဒီမှာ ရှိနေသမျှကာလပတ်လုံး သားရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ လုံခြုံရေးကိစ္စတွေကို တာဝန်ယူဖို့ သူ့ကို ဘကြီး တာဝန်ပေးထားတယ်” ဟု ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူ့ကို ပြောသည်။

“သံအမတ်ကြီးရဲ့အမှုတော်ကို ထမ်းဆောင်ခွင့်ရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူမိပါတယ် ခင်ဗျာ” စစ်ဗိုလ်ငယ်က အချိုးကျပြောပြစွာ အလေးပြုသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး”

စစ်ဗိုလ်ငယ်ကို ပြန်ပြောပြီး ခေါင်းဆောင်ကြီးဘက်သို့ ကျွန်တော် ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်စိတ် မသန့်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ဒီလိုအစောင့်အရှောက်တွေထားဖို့ တကယ်ပဲ လိုအပ်နေပါသလား”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြုသည်။

“လိုတောပေါ့ကွယ်။ အထူးသဖြင့် သားက သားရဲ့ရွာကို ပြန်ချင်တယ် မဟုတ်လား။ သားရဲ့ခြံတွေရှိနေတဲ့ တောင်းတန်းဒေသပေါ်မှာ သောင်းကျန်းသူတွေ သိပ်ကို လှုပ်ရှားနေကြတယ်။ ဒါကြောင့် ပိုပြီး လိုတာပေါ့”

“ကျွန်တော့်ရွာကို ကျွန်တော် ပြန်ဦးမှဖြစ်မှာပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ပြန်မရောက်တာလဲ ကြာပါပြီ။ ကျွန်တော့်မိဘတွေရဲ့ သင်္ချိုင်းကိုလဲ ကျွန်တော် မမြင်ရတာ ကြာပါပြီ”

“ဒီလိုဆိုရင် ဂျီရာဒိုနဲ့ သူ့ရဲဘော်တွေက မောင့်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ လိုက်လာလိမ့်မယ်”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက အဆုံးအဖြတ်ပေးသည့်အနေမျိုးဖြင့် ယတိပြတ်ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် စစ်ဗိုလ်ငယ်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“မင်း ရဲဘော်တွေကို အသင့်ပြင်ခိုင်းထား”

စစ်ဗိုလ်ငယ်က အလေးပြုပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

“အင်ပါရီနဲ့ တွေ့ပြီးပြီလား”

“တွေ့ပြီးပါပြီ”

ထူးဆန်းသော အမူအရာတစ်မျိုး ခေါင်းဆောင်ကြီး၏မျက်နှာပေါ်မှာ ပေါ်လာသည်။ မည်သို့သော အမူအရာမျိုးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် အကဲမဖမ်းတတ်ပါ။

“သားက ဘယ်လိုထင်သလဲ”

“အင်ပါရီဟာ ပြောင်းလဲသွားတယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က စကားမမှားအောင် သတိထားပြီး ပြန်ဖြေသည်။

“အင်ပါရီဟာ သိပ်နေမကောင်းဘူး”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ပြန်ပြောသည်။

“ဒီလိုတော့လဲ ပြောလို့မရဘူးထင်တယ်။ ကျွန်တော်မြင်ရတာတော့ နေကောင်းတဲ့ ပုံမျိုးပါပဲ”

“ကိုယ်ခန္ဓာအရ မကျန်းမာတာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာဖြစ်နေတာ”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူ့ခေါင်းကို လက်နှင့် ပုတ်ပြသည်။ လေသံကလည်း များစွာ တိုးသွားသည်။ ကျွန်တော်က ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ နေလိုက်သည်။

“ဘကြီးကို သတ်ပစ်ဖို့ရော သူက အကြံပေးလိုက်သေးသလား”

သာမန်လေသံမျိုးဖြင့် ဆက်မေးသည်။

“အဲဒီလိုသဘောတော့ ပြောပါတယ်”

ကျွန်တော်ကလည်း ပုံမှန်အသံဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

“သူ့စိတ်ဟာ ပုံမှန်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဒီတစ်ချက်တည်းနဲ့ သေချာနေပြီမဟုတ်လား။ အဖေအရင်းကို ပြန်သတ်ချင်တဲ့ စိတ်လေ”

ဒေါသသံကို သတိနှင့် ထိန်းချုပ်ပြီး ပြန်မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဆရာဝန်ဆီ ပို့ဖို့ မစဉ်းစားဘူးလား”

ကျွန်တော်ကလည်း ထိုထက်ပို၍ မပြောနိုင်။

“ဆရာဝန်ကရော ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ဘကြီးကို မုန်းတီးတဲ့စိတ်က သူ့ကိုဖမ်းစား နေတာ”

“ဒီလို စိတ်ရောဂါမျိုးကိုကုတဲ့ ဆရာဝန်တွေ နိုင်ငံခြားမှာ ရှိပါတယ်”

“ပို့လို့မဖြစ်ဘူး။ သူ ဒီမှာပဲ နေရမယ်။ သူ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် လူတွေက ဘာပြောကြဦးမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူး။ သူ နေမကောင်းတာပေါ်မှာ အခွင့်အရေးလိုချင်တဲ့ လူတွေက အများကြီး။ ဒါထက် အမေရိကန်ကောင်စစ်ဝန်နဲ့ စကားပြောပြီးပြီလား”

သူက အကြောင်းအရာကို ချက်ချင်း ပြောင်းပစ်လိုက်သည်။

“မပြောရသေးဘူး။ ဒီနေ့ညနေတွေဖို့ ချိန်းထားတယ်”

“ကောင်းတယ်။ သားနဲ့တွေ့ပြီးရင် သူ့ဘက်က ဘယ်လိုတုံ့ပြန်သလဲဆိုတာ ဘကြီးကို ပြောပြပါဦး”

+

“အင်း ... ဒေါ်လာသန်းပေါင်း နှစ်ဆယ်တောင်”

သူက ကုလားထိုင်နောက်မှီပေါ်သို့ ကိုယ်ကို မှီချလိုက်သည်။

“ဒါလောက်လဲ တုန်လှုပ်မသွားပါနဲ့ ဂျော့။ ဒီလောက်ငွေဟာ ခင်ဗျားတို့ တခြားလူတွေကို ပေးပစ်နေတဲ့ငွေတွေနဲ့စာရင် မပြောပလောက်ပါဘူး။ နောက်ပြီးတော့ ချေးငွေသက်သက်ပါ။ ကူညီထောက်ပံ့ဖို့ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလောက် ငွေကိုတော့ တခြားတိုင်းပြည်တွေကိုလဲ ခင်ဗျားတို့ အလကား ပေးပစ်နေကြတာပဲ”

“သိပါတယ်။ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တခြားလူတွေကို ပေးပစ်တဲ့အခါမှာ ကျုပ်တို့ ဘယ်လို အကျိုးကျေးဇူးတွေ ခံစားရတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ သေသေချာချာ သိတယ်”

“ကျွန်တော်လဲ သိပါတယ်ဗျာ။ သူတို့က ခင်ဗျားတို့ကို ထောက်ခံကြသလောက် သူတို့ ပြည်သူတွေက ခင်ဗျားတို့ကို မုန်းတီးကြတာလဲ သိပါတယ်ဗျာ”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ခပ်ငဲ့ငဲ့ ပြန်ပြောမိသည်။

“နိုင်ငံရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားနဲ့ အငြင်းအခုံ မလုပ်ချင်ပါဘူးဗျာ”

ဂျော့ဘော်လ်ဒွင်က ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ကလဲ အငြင်းမပွားချင်ပါဘူးဗျာ။ ကိုယ်က ငွေလိုချင်တဲ့လူပဲ။ ကိုယ့်ကို ငွေချေးမယ့်လူနဲ့ ငြင်းခုံနေလို့ ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ”

“ကိုယ့်ဆရာ ... ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောရတာ မလွယ်ပါလား။ အထအန တယ်ကောက်တာပဲ”

“အခြေအနေတွေ သိပ်ဆိုးနေတယ်။ အဘိုးကြီးလုပ်သမျှတွေအားလုံး မှန်တယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ တခြားတိုင်းပြည်တွေရဲ့ အကျိုးကို ကြည့်နေတာထက် သူတိုင်းပြည်အတွက် ပိုပြီး အလုပ်လုပ်နေတဲ့လူပါ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့အစိုးရရဲ့ အကူအညီကိုမယူဘဲ အာဏာရအောင် သူ လုပ်လာတာကိုလဲ မေ့မထားပါနဲ့။ ဒီပြဿနာဟာ ကျွန်တော်တို့ တစ်နိုင်ငံတည်းရဲ့ပြဿနာ မဟုတ်တော့ဘူး။ လက်တင်အမေရိကတိုက်ကြီး တစ်ခုလုံးရဲ့ ပြဿနာဖြစ်လာပြီ။ ခင်ဗျားတို့နဲ့လဲ တိုက်ရိုက်ဆိုင်တဲ့ ပြဿနာဖြစ်လာပြီ။ လက်တင်အမေရိကတိုက်ထဲကို ကွန်မြူနစ်တွေ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်နေပြီ။ ခင်ဗျားတို့ဘက်က မသိကျိုးကျွံ လုပ်နေတာဟာ သူတို့ ခြေကုပ်ပိုပြီး ရလာဖို့ လုပ်ပေးနေတာနဲ့ အတူတူဖြစ်နေပြီ”

ဂျော့ဘော်လ်ဒွင်၏မျက်နှာသည် စောစောကထက် ပိုပြီး အလေးအနက်ထားလာသည်။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို သူ လှမ်းဆွဲရင်း ပြန်မေးသည်။

“ခင်ဗျားတို့ဆိုလိုတာက ဘာလဲ။ နိုင်ငံတိုင်းမှာ ဒီအန္တရာယ်ရှိနေပြီလို့ ဆိုလိုတာလား။”

“ဒီသဘောမျိုးကိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ဟာ အင်မတန်တော်တယ်။ နိုင်ငံပေါင်းများစွာမှာရှိနေတဲ့ နိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းတွေနဲ့ တစ်ဖက်လှည့် ပူးပေါင်းဆက်သွယ်နေကြတယ်။ အဲဒီအဖွဲ့အစည်းတွေကို ခင်ဗျားတို့ကလဲ တစ်ဖက်က အကူအညီပေးနေတာမျိုးတွေ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်။ အဲဒီဘဝမျိုးရောက်သွားပြီဆိုရင် သူတို့လက်ထဲကို တိုင်းပြည် ထိုးအပ်လိုက်ဖို့ပဲရှိတော့တယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ မယုံနိုင်သေးဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ အကူအညီပေးနေတာ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ ကျွန်တော်တို့သိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရန်သူတွေဟာလဲ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ သိပါတယ်”

“ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားတဲ့လူတွေကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အကဲဖမ်းလို့ ရနိုင်မလဲ”

သူ ငြိမ်သွားသည်။

"ဒီလိုနည်းမျိုးနဲ့ပဲ သူတို့ အာဏာယူသွားကြလိမ့်မယ်။ လက်တင်အမေရိကတိုင်းပြည်တွေကို ခင်ဗျားတို့က အကူအညီပေးပေးရင်တော့ ပေးပြီးသား အကူအညီတွေကို ရပ်ဆိုင်းပစ်လိုက်မယ်ဆိုရင် သူတို့ အာဏာရကုန်ကြမှာ သေချာတယ်။ အဲဒီတိုင်းပြည်တွေကို ခင်ဗျားတို့က သူတို့လက်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်"

ဘော်လ်ဒွင်က အခံရခက်သည့် အပြုံးမျိုးကို ပြုံးနေသည်။

"ခင်ဗျားပြောနေတာက ကျုပ်တို့က မကူညီရင်လဲ ကျုပ်တို့ဟာ အလကားကောင်းတွေ၊ ကူညီပြန်ရင်လဲ အလကားကောင်းတွေပဲလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်လား"

"တစ်နည်းအားဖြင့် လှည့်တွေးရင် အဲဒီအတိုင်းပဲ"

"ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဒီ အာဏာရှင်တွေကို ကျွန်တော်တို့က ကြိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ အကူအညီပေးနေရမယ့် သဘောမျိုးလား"

"ဒီသဘောမျိုးကို ဆိုလိုတာမဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့က အကူအညီပေးတဲ့အတွက် ထိုက်တန်တဲ့ တုံ့ပြန်မှုကိုလဲ ကျွန်တော်တို့ဆီက ပြန်ရမှာပါ"

"အလားတူ ပြဿနာမျိုးတွေ ကြုံခဲ့ဖူးပေါင်း များပါပြီဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူ့ကိုယ်တိုင်ပေးတဲ့ ကတိကိုတောင် သူ့ကိုယ်တိုင် ပြန်ဖျက်ပစ်တဲ့လူပါ"

"ဒါက ဟိုတုန်းကပါ။ အခုအချိန်တော့ သူ့ကတိကို သူ တည်အောင် လုပ်ရတော့မယ်။ သူ့အဖို့ နေဝင်ချိန်ရောက်နေပြီ။ သူ့ဘဝ ဇာတ်သိမ်းတော့မယ်။ ဇာတ်သိမ်းကောင်းအောင် သူ လုပ်ချင်နေပါပြီ"

ဘော်လ်ဒွင်က စဉ်းစားနေပြန်သည်။

“အမှန်တော့ သူဟာ ကူညီဖို့ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး”

“သူ့ကိုကူညီဖို့ ကျွန်တော် ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကော်တီဝွေးနိုင်ငံကို ကူညီဖို့ ကျွန်တော် ပြောနေတာပါ”

ဂျော့ဘော်လ်ဒွင်သည် ငြိမ်သွားပြန်၏။ ကျွန်တော့်ကိုသာ ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။

“နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ကျုပ်တို့နိုင်ငံထဲကို တရားမဝင်လက်နက်တွေ ဝင်နေပြီ။ ရိုင်ဖယ်သေနတ်လောက်မဟုတ်ဘူး။ အမြောက်ကြီးတွေ၊ မော်တာတွေ၊ စက်အမြောက်အငယ်စားတွေအထိ ဝင်နေတာ။ ဒီလက်နက်တွေကို သူတို့ အသုံးမပြုခင်မှာ ကျွန်တော်တို့ အချိန်လုပြီး လုပ်ရတော့မယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဒီလက်နက်တွေဟာ ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံမှာရှိတဲ့ စက်ရုံတွေကနေ ရောက်လာနေတာ မဟုတ်ဘူး။ သံကန့်လန့်ကာရဲ့ နောက်ကွယ်က ရောက်လာနေတာ။ တော်လှန်ရေးကြီး အောင်မြင်သွားပြီဆိုရင် ပြည်သူတွေက ဘယ်သူ့ကိုကျေးဇူးတင်မှာလဲ။ ခင်ဗျားတို့ကိုလား၊ သူတို့ကိုလား”

ဂျော့က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သက်ဆိုင်ရာကို ကျွန်တော် တင်ပြပေးပါ့မယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘာကတိမှ မပေးနိုင်သေးဘူး။ ခင်ဗျားလဲ သိပါတယ်လေ”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ကျွန်တော်ပြောပြတာတွေကို နားထောင်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“တစ်ညနေလောက်များအားရင် ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်ပါဦး။ ညစာ အတူတူစားကြရအောင်”

သူက လက်ကမ်းပေးရင်း ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ကြိုးစားပါမယ်”

သူ့ရုံးခန်းထဲမှတစ်ဆင့် သူတို့ သံရုံးဝင်းအတွင်းမှ ကျွန်တော်ထွက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း သူတို့ကျွေးမည့် ညစာကို မစားရန် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်နေတော့သည်။ အမေရိကန်များအကြောင်းကို ကျွန်တော် နောကျေနေအောင် သိပါသည်။ သူတို့အကြောင်းနှင့် သူတို့ ရှိလာပြီဆိုလျှင် အလွန်တွန့်တုတ်ကြသည့်လူမျိုး ဖြစ်သည်။ လက်ကမ်းပေးချင်ပေးမည်။ သို့သော် အိတ်ထဲက ငွေပါလာမည် မဟုတ်။

လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်သောအခါ လေးနာရီကျော်ရုံကလေး ရှိသေးကြောင်း တွေ့ရသည်။ နေ့လယ်နေ့ခင်း တစ်ရေးတစ်မောအိပ်ပြီးကြပြီဖြစ်သောကြောင့် လမ်းများပေါ်တွင် မြို့သူမြို့သားများ စည်ကားနေပြီ။ အိမ်တော်သို့ပြန်ရန် အချိန်စောနေသေးသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် ငါးနာရီမထိုးမချင်း ပြန်ရောက်ဦးမည် မဟုတ်။

ဘာအစီအစဉ်မှမရှိဘဲ ဆိပ်ကမ်းဆီသို့ ကျွန်တော် လျှောက်လာမိသည်။ အထမ်းသမားဈေးသည်များသည်လည်း ဥဒဟို သွားလာနေကြသည်။ အပူပိုင်းဒေသထွက် သစ်သီးမျိုးစုံတို့၏ အနံ့များရလာသည်။ ဈေးသည်များက ဈေးဝယ်များကို ခေါ်နေသံများလည်း ကြားရသည်။ ကလေးငယ်တို့ ကစားနေသည်ကို လှမ်းကြည့်မိပြန်သည်။ သူတို့အားလုံး ဖိနပ်စီးထားသည်ကို မတွေ့ရ။ အဝတ်အစားများကလည်း ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ်နေသည်။

သရက်သီး ရေခဲမုန့်တစ်ခုဝယ်ပြီး ဆိပ်ကမ်းမှ ကျောက်တုံးတစ်ခုပေါ်တွင် ကျွန်တော် ထိုင်စားနေမိသည်။ ရေပြင်ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသည်။ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောနှစ်စီး ဆိုက်ကပ်ထားသည်။ ကမ်းနှင့် ခပ်ဝေးဝေး ပင်လယ်ပြင်ထဲတွင် ကမ်းလွန်ရေနံတူးဖော်သည့် တိုင်းများကို မြင်ရသည်။ စွန့်ပစ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သောကြောင့် သံချေးတက်နေကြချေပြီ။

နေလုံးက အနောက်ဘက်သို့ နိမ့်ဆင်းသွားသည်။ ပင်လယ်ပြင်မှ တံငါသည်များလည်း ကမ်းဆီသို့ ပြန်လာကြပြီ။ သူတို့ဖမ်းမိလာသည့် ငါးနံ့များကို ရနေသည်။ ကျူရေတူမြို့မှာ သူတို့လာရောက် ရောင်းချပေလိမ့်မည်။ ကျူရေတူမြို့သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြီးဆုံးမြို့ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းက ထင်မှတ်ခဲ့သည်။

လက်မှန်ရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ငါးနာရီ ထိုးပြီ။ ထိုင်ရာမှထပြီး မြို့ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ထီလက်မှတ် လျှောက်ရောင်းသူက ကျွန်တော့်ကို ကျော်တက်သွားသည်။ သူ့လက်ထဲမှ ထီလက်မှတ်အချို့ ကျကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း သူက နောက်သို့ ပြန်မကြည့်ဘဲ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဆက်လျှောက်သွားနေသည်။

ကျွန်တော် ပြုံးမိသည်။ ဘာမှ မပြောင်းလဲသေးပါကလားဟုလည်း စဉ်းစားမိသည်။ ကျွန်တော် ကလေးဘဝကတည်းက ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် သူတို့၏လှည့်ကွက်ကလေးကို ယခုထက်တိုင်အောင် အသုံးပြုနေကြဆဲဖြစ်သည်။ ထီလက်မှတ်များ ကျကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်း သူတို့ကို လှမ်းပြောမည်ဆိုလျှင် ထိုထီလက်မှတ်သည် မိမိနှင့် ထိုက်တန်သောကြောင့် ကျကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သိန်းဆုပေါက်မည့် လက်မှတ်ဖြစ်ကြောင်း အမျိုးမျိုးပြောကာ မဝယ်ဝယ်အောင် ဇွတ်ပြောပေတော့မည်။

ထီလက်မှတ်ရောင်းသူသည် မလှမ်းမကမ်းသို့ ဆက်သွားနေသေးသည်။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော့်ဘက်မှ မည်သို့သော တုံ့ပြန်ချက်ကိုမျှ မရသည့်အတွက် သူ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့။ ကျွန်တော့်ကိုလှည့်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း တစ်ကိုယ်တည်းပြုံးရင်း ထီလက်မှတ်ကို ကျော်သွားသည်။ သူ မျက်နှာပျက်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ သူ့အနားသို့ ကျွန်တော် ရောက်သောအခါ ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ဖမ်းဆွဲသည်။ မြေကြီးပေါ်တွင် ကျနေသည့် ထီလက်မှတ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဘာဖြစ်သလဲ။ အဲဒါ ခင်ဗျား ထီလက်မှတ်တွေပဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပခုံးများကို တွန့်ပြုရင်း ပြန်ပြောသည်။

“သွားကောက်လိုက်ပါ။ ခင်ဗျားအတွက်သတင်း ထီလက်မှတ်ပေါ်မှာ ရေးထားတယ်”

သူက လေသံနှင့် ပြောသည်။

သူ့ကို ကျွန်တော် ပြန်ကြည့်နေမိသေးသည်။ ထို့နောက် ထီလက်မှတ်ဆီသို့ ပြန်လျှောက်သွားပြီး ကောက်ယူလိုက်သည်။ နောက်ကျောဘက်တွင် ခဲတံနှင့် ရေးခြစ်ထားသည်ကိုတွေ့ရသည်။

သစ္စာဖောက်

အချိန် နောက်မကျသေးခင် အခုချက်ချင်း ဒီတိုင်းပြည်ထဲက

ထွက်သွားပါ။ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံထဲတွင် ငါ့အဖေအပေါ် သစ္စာဖောက်သူ မှန်သမျှ

သေဒဏ်မှတစ်ပါး အခြား မရှိ။

အယ်လ်ကွန်ဒို

ထီလက်မှတ်ရောင်းသူကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။ သို့သော် မရှိတော့ပြီ။ ဈေးထဲရှိ လူအများကြားမှာ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ ထီလက်မှတ်များကို ဒေါသဖြင့် လုံးခြေပြီး အိတ်ထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်သည်။ လူအုပ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်နေရင်းမှပင် အန္တရာယ် မည်မျှကြီးကြောင်း ချက်ချင်းသဘောပေါက်လာသည်။ ထိုလူအုပ်ကြီးထဲတွင် မည်သူမဆို သောင်းကျန်းသူ ကိုယ်စားလှယ် ဖြစ်နိုင်သည်။

အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူလိုက်မိသည်။ ဖက်ကက်မပါဘဲ မည်သည့်အခါမျှ တစ်ယောက်တည်း မထွက်တော့ရန်ကိုလည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ကြိုတင်ကာကွယ်မှုများကို မပေါ့မလျော့ ပြုလုပ်နေကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်လာသည်။ မိမိ၏ ဇာတိချက်ကြောသို့ ပြန်ခြင်းသာလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်တော့မည်။ တောင်ပေါ်ဒေသတွင် ကျွန်တော့်အနေနှင့် ဘာအတွက်မှ စိုးရိမ်စရာအကြောင်းမရှိ။ နောက်ကျောမလှုံစရာလည်း အကြောင်းမရှိ။ အေးချမ်းစွာ နေနိုင်မည်။

တက္ကဆီတစ်စီး တွေ့သဖြင့် လှမ်းတားပြီး ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်သည်။ စောစောကနှင့် စာလျှင် လုံခြုံမှု ရသွားပြီဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

*

(၅)

ဖက်ကက် လက်ညှိုးထိုးပြသည့်နေရာသို့ မော်တော်ကား ပြတင်းပေါက်ကို ကျော်ပြီး ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။
မီးဖိုဆောင်ရှိ မီးခိုးခေါင်းတိုင်မှ မီးခိုးများ တလူလူတက်နေသည်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

“အိမ်ထဲမှာ လူနေသလား”

ဗိုလ်ဂျီရာဒိုက မေးသည်။

“မနေပါဘူး။ ငါ ကော်တီဌေးနိုင်ငံက ထွက်သွားတဲ့အချိန်ကစပြီး ပိတ်ထားခဲ့တာ”

ကျွန်တော်က ခေါင်းယမ်းပြရင်း ပြန်ဖြေသည်။

“ကား ခဏ ရပ်ပေးပါ ခင်ဗျာ”

ဂျီရာဒိုက ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ကျွန်တော်တို့နောက်မှ လိုက်လာသည့် ဂျစ်ကားဆီ ပြန်သွားသည်။
ကားနောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ဂျစ်ကားပေါ်ရှိ စစ်သားများကို သူ တစ်စုံတစ်ရာပြောနေသည်။

စစ်သားများက မောင်းပြန်သေနတ်များကို အသင့်အနေအထားဖြင့် ကိုင်ကြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ကားဆီသို့ ပြန်လာပြီး ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ သွားနိုင်ပါပြီခင်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ခြံထဲကို အစောင့်ကားက အရင် ဝင်ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့က နောက်က လိုက်ပါ”

“ဘာမှ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူးကွာ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အကြောင်းမဲ့ ကျွန်တော်တို့ အတင့်မရဲသင့်ပါဘူး”

အစောင့်စစ်သားများပါသည့် ဂျစ်ကားက ကျွန်တော်တို့ကားကို ကျော်တက်သွားသည်။ သူတို့နောက်မှ ကျွန်တော် မောင်းလိုက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အိမ်ကြီး၏ လသာဆောင်အောက်မှာ ကားရပ်လိုက်သည်။ ကားပေါ်မှမဆင်းသေးဘဲ ပိတ်လျက်သားရှိနေသည့် အိမ်တံခါးမကြီးကို ကျွန်တော်တို့ တိတ်ဆိတ်စွာ ငေးကြည့်နေကြသည်။ ခဏကြာတော့ ကားပေါ်မှ ကျွန်တော် အရင်ဆင်းသည်။

“အတွေးခေါင်တာပါ။ အိမ်ထဲမှာ သူပုန်တွေရှိနေရင် ဒါလောက်ဆို တို့ကို ဆီးပစ်ရောပေါ့”

အိမ်ရှေ့လှေကားအတိုင်း အပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ တံခါးပေါက်နားသို့ ရောက်သည့်အချိန်မှာပင် အိမ်တံခါးမကြီး ပွင့်သွားသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ နောက်ဘက်ရှိ စစ်သားများ နေရာယူပြီး အသင့်ပြင်လိုက်ကြည့်အသံနှင့် ကျွန်တော့်နောက်သို့ ပြေးတက်လိုက်လာသည့် ခြေသံများကို ကြားရသည်။ ကျွန်တော့်နောက်ကျောဘက်သို့ ချက်ချင်းရောက်လာသူမှာ ဖက်ကက်ဖြစ်ကြောင်း လှည့်မကြည့်ဘဲနှင့် အလိုလို သိနေသည်။

“ဆီညော်ဇနော့စ်၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာကို ပြန်လာတဲ့အတွက် ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်”

အိမ်အတွင်းပိုင်း အမှောင်ရိပ်ထဲဆီမှ ကျွန်တော်ကြားဖူးသည့် အသံတစ်သံ ပေါ်လာသည်။ သူ မည်သူဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော် သိလိုက်သည်။

“မာတီနက်စ်”

အမှောင်ရိပ်ထဲမှ အဘိုးကြီး ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် ဖက်ထားမိကြသည်။

“ဆီညော်ဇနော့စ်။ ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်”

“မာတီနက်စ်”

ကျွန်တော် ထိုမျှသာပြောနိုင်သည်။ သူ့ကို ပြုံးပြီး ငုံ့ကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော်တို့ပိုင်သည့် ဥယျာဉ်ခြံကြီး၏အစပ်တွင် သူ နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကြီးနှင့်ဆိုလျှင် ဆယ်မိုင်ခန့် ကွာဝေးသည်။ သူ့အိမ်ကလေးတွင် တိရစ္ဆာန်အများအပြား မွေးထားသည်။ သို့သော်လည်း ကြက်ကလေးတစ်ကောင်ကိုပင် သတ်ဖြတ်စားသောက်သူ မဟုတ်။ အသီးအရွက်များကိုသာ သက်သတ်လွတ်စားသည့် အဘိုးကြီးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းက ပါရီအမည်ရှိ ခွေးကလေးတစ်ကောင်ကို သူ ပေးဖူးသည်။ ကျွန်တော့်အချစ်တော် ခွေးကလေး ဖြစ်သည်။

“ဒီတိုင်းပြည်ကို သား ပြန်ရောက်နေပြီဆိုတာ ကြားရတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို သား ဒီကိုပြန်လာမှာပဲလို့ ဦးကြီး တွေးထားပြီးသားပါ။ သား ပြန်လာတဲ့အခါမှာ အိမ်ကြီးက မသပ်မရပ် ဖြစ်နေမှာစိုးလို့။ လူမနေတာကြာတော့ အားလုံး ဖရိုဖရဲဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် လာပြီးရှင်းလင်းနေတာ။ နွေးနွေးထွေးထွေးနေရအောင်လဲ မီးထည့်ထားတယ်။ သားစားဖို့ စားစရာတစ်ချို့လဲ ယူလာခဲ့တယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးကြီးရယ်”

ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲမှ မျက်ရည်များ ကျလာသည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။

နောက်ဘက်သို့ ပြန်ကြည့်သည်။ စစ်သားများသည် ဂျစ်ကားပေါ်သို့ ပြန်တက်နေကြပြီ။ ဂျီရာဒိုကို ကျွန်တော် လက်လှမ်းပြသည်။

“မာတီနက်ဇ်က ကိုယ်တို့ရဲ့ မိတ်ဟောင်းကြီးပါ”

“ဦးကြီး တတ်နိုင်သလောက်တော့ အိမ်ကို ရှင်းထားတာပဲ။ သား ကြိုက်ပုံမလားမသိဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဦးကြီးကို အချိန်ပေးပါဦး။ အိမ်ရှင်းဖို့ မိန်းမတစ်ယောက် ရှာရမယ်။ အိမ်မှုကိစ္စတွေလဲ ဆက်လုပ်ဖို့ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဦးကြီး ရှင်းထားတာ အင်မတန် သပ်ရပ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်ဖြင့် ဝမ်းသာလုံးဆိုနေပြီ”

“သားအဖေရဲ့ ကျေးဇူးတွေဟာ ဦးကြီးအပေါ်မှာ များပြားလှပါတယ်ကွယ်။ ဆပ်လို့ မကုန်နိုင်ပါဘူး။ အခု ဦးကြီး လုပ်ပေးထားတာက ဘာမှ မပြောပလောက်ပါဘူး”

ကျွန်တော်တို့ပိုင်သည့် မြေများသည် ဧကပေါင်းမြောက်မြားစွာ ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်အတန်ကြာက ကျွန်တော်တို့ ကြံခင်း၏အစပ်တွင် မာတီနက်ဇ်ကို ဖေဖေက နေခွင့်ပြုခဲ့သည်။ သူ စိုက်ပျိုးစားသောက်ရန် မြေကွက်အနည်းငယ်ကိုလည်း ပေးခဲ့သည်။ သူ့တစ်သက် နေခွင့်ပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုကျေးဇူးတရားကြောင့် မာတီနက်ဇ်က ကျွန်တော်တို့အိမ်ကြီးသို့ တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ ရောက်လာတတ်သည်။ သူ ရောက်လာတိုင်း ကြက်များ၊ အသီးအနှံများ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဝက်များကို ယူလာတတ်သည်။ အားလုံး အရှင်များချည်းဖြစ်သည်။ ထို ကြက်များ၊ ဝက်များကို ကျွန်တော်တို့ ထမင်းချက်လာပါက သတ်ဖြတ်ပြီး ကြော်လှော်ချက်ပြုတ်ပေးရသည်။ မာတီနက်ဇ်ကား မည်သည့် သတ္တဝါကိုမျှ သတ်သူမဟုတ်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း အသားမစား။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပါပြီ။

“ဦးကြီး နေရထိုင်ရတာ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

“အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်ကွယ်”

“ဘာအန္တရာယ်၊ ဘာအခက်အခဲမှ မရှိဘူးနော်။ သောင်းကျန်းသူတွေအကြောင်း ပြောနေကြတာ ကျွန်တော် ကြားရလို့”

“ဦးကြီးနဲ့ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့ကွယ်။ ဦးကြီးဆီကလဲ သူတို့ ဘာမှမရနိုင်ဘူး။ ဦးကြီးက ဘာမှမဟုတ်ဘဲ။ သူတို့ကလဲ ဦးကြီးကို ဘာဒုက္ခမှမပေးပါဘူး”

“သူတို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဦးကြီး ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ဘယ်လိုမှ သဘောရစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ သူတို့နဲ့ ဦးကြီးနဲ့လဲ ဘာမှ ပတ်သက်စရာမရှိဘူး။ ဦးကြီး အပေါင်းအဖော်တွေက တိရစ္ဆာန်တွေမဟုတ်လား။ သူတို့နဲ့ပဲ ဦးကြီး နေတယ်။ သူတို့နဲ့နေရတာ စိတ်ချမ်းသာပါတယ်ကွယ်”

ဗိုလ်ချီရာဒိုကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာအမူအရာသည် မည်သို့မျှ မဖြစ်သလို ခပ်တည်တည်ပင် ရှိနေသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်မိနစ်ခန့်က သောင်းကျန်းသူများနှင့် တွေ့လိုက်ရသည်ဆိုဦးတော့ အဘိုးကြီးက ဖွင့်ပြောလိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်း သူ သိနေပုံရသည်။

“သံအမတ်ကြီး ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ရဲဘော်တွေ စခန်းချဖို့ စီစဉ်ပေးချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ကောင်းပါပြီ။ စီစဉ်ပါ”

“ကျွန်တော့်အတွက်လဲ တဲတစ်လုံး ထိုးခိုင်းပါရစေ ခင်ဗျာ”

“နေပေစေ ဗိုလ်ကြီး။ မင်း ငါ့အိမ်ထဲမှာပဲ ငါနဲ့အတူတူ နေပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သံအမတ်ကြီး ခင်ဗျာ”

“အစားအသောက်တွေ သွားယူလိုက်ဦးမယ်”

ဖက်ကက်က ပြောသည်။ မာတီနက်လည်း ဖက်ကက်နှင့်အတူ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သူတို့ထွက်သွားသည်ကို ကျွန်တော် ကြည့်နေခိုက် ဗိုလ်ဂျီရာဒိုက လှမ်းမေးသည်။

“သံအမတ်ကြီး ဘယ်လိုသဘောရပါသလဲခင်ဗျာ။ သောင်းကျန်းသူတွေနဲ့ အဘိုးကြီး ဆုံဖူးတယ်လို့ ထင်ပါသလား။”

“ဆုံဖူးရမှာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ဒါလောက် အသက်ရှည်အောင် သူ ဘယ်လိုလုပ်နေတယ်ဆိုတာ မင်း စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ မျက်စိနဲ့ မြင်သမျှတွေကို ပါးစပ်က ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေနိုင်လွန်းလို့ သူ့အသက်နဲ့ ကိုယ် အိုးစားမကွဲတာပေါ့”

+

ကျွန်တော့်နားထဲတွင် တစ်သက်လုံး စွဲနေခဲ့သည့် ငှက်အော်သံကလေးများကို ကြားရသောအခါ အိပ်ရာမှ ကျွန်တော် နိုးလာသည်။ ကျွန်တော့်အိပ်ခန်း ပြတင်းပေါက်အပြင်နားရှိ သစ်ပင်ပေါ်မှ ငှက်ကလေးများ၏ အော်မြည်သံကို ငြိမ်သက်စွာဖြင့် နားထောင်နေမိသည်။ အိပ်မက် မက်သလိုလည်း ဖြစ်နေမိသည်။ ကျွန်တော်သည် ကလေးလေးဘဝသို့ ပြန်ရောက်သွားပြန်တော့သည်။

အခန်းထဲမှ မျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့်မိသည်။ ဝါကြန့်ကြန့်အရောင် သန်းနေပြီ။ အချို့နေရာများတွင် အက်ကြောင်းများ ထင်နေပြီ။ ကျွန်တော် ငယ်စဉ်တုန်းက ထိုမျက်နှာကြက်သည် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေခဲ့သည်ကို ပြန်ပြီး အမှတ်ရနေမိသည်။ အလွန်ပူအိုက်သည့် နွေရာသီဥများတွင် ထိုမျက်နှာကြက်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေရင်း တောင်တန်းများထိပ်မှာ ဖုံးနေသည့် ဆီးနှင်းဖြူဖြူများကို မျက်စိထဲမှာ မြင်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် အလိုလိုအေးလာပြီး အိပ်ပျော်သွားလေ့ရှိသည်။

အိပ်ရာပေါ်မှာ ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေရင်း ငယ်စဉ်က ကြားနေကျအသံများ နားထဲမှာ ပြန်လည်ကြားယောင်လာပြန်သည်။ အိမ်ရှိ အခိုင်းအစေများသည် လေသံနှင့် တိုးတိုးပြောရင်း ခြေသံမကြားအောင် ကျွန်တော့်အခန်းနားမှ ဖြတ်သွားနေကြသည်။ မီးဖိုချောင်ဘက်မှ လာပါလာ၏ စီမံခန့်ခွဲနေသံများကိုလည်း

ကြားရသည်။ ခြံပြင်သို့ မောင်းထွက်သွားသည့် လှည်းမှ ဘီးနှင့် မြေကြီးပေါ်ရှိ ကျောက်ခဲများ ကြိတ်သံ၊ ဇောင်းထဲရှိ မြင်းများ ဟီသံ၊ ကျွန်တော့်ခွေးကလေး ပါရှိ၏ ဟောင်သံများ နားထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။

ကျွန်တော့်အစ်မ၏ အသံကိုလည်း ကြားနေရသည်။

ရေစင်တွင် မျက်နှာသစ်နေသံ၊

ခပ်တိုးတိုး သီချင်းညည်းနေသံ၊

မေမေ၏ တိုးတိတ်သည့် ခြေသံ၊

ပြီးတော့ ဖေဖေခြေသံ၊

“အိမ်ပေါ်က ဒက်ခ်စ် ဆင်းလာပြီလား” ဟု မေမေက မေးနေကျအတိုင်း ထမင်းချက် လာပါလာကို မေးသည့်အသံများ နားထဲသို့ အစီအရီ ဝင်လာသည်။

ကျွန်တော် ဆင်းမလာသေးကြောင်း လာပါလာက ပြန်ဖြေသောအခါ “ဒီသားတစ်ယောက်နဲ့တော့ ခက်သေးတယ်။ တစ်နေ့ သူ မိန်းမရပြီး သားတွေ၊ သမီးတွေ ရတော့မှ အိပ်ရာက စောစောထတာဟာ ဘယ်လောက်အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ သူ သိတော့မယ်” ဟူသော မေမေက ဆက်ပြောသံ။

ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ် ပြုံးနေမိသည်။ မိန်းမ ရမည်။ သားသမီးများ ရမည်ဆိုသော စကားလုံးများကို ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိပြန်သည်။ ကျွန်တော် ယခု အခြေအနေမျိုးသို့ ရောက်နေသည်ကို မေမေ မြင်လျှင် မည်မျှလောက် စိတ်ပျက်လိုက်လေမည်နည်းဟုလည်း တွေးကြည့်နေမိပြန်သည်။

တကယ်ဆိုတော့လည်း ကျွန်တော် ယခုဘဝသို့ ရောက်နေခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်အဖွဲ့မှ မဟုတ်နိုင်ဟုလည်း ကျွန်တော် စဉ်းစားမိပြန်သည်။ ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်သည့် ဘဝမျိုးကို ကျွန်တော် မဖြစ်ခဲ့ရ။ အိမ်ထောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ဖြစ်ချင်ရာတွေသာ လျှောက်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အမျိုးသမီးပေါင်း မြောက်မြားစွာနှင့် ကျွန်တော် ဆုံတွေ့ခဲ့ရပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် ဖြစ်ချင်သည်က တစ်မျိုး၊ ကျွန်တော် ဖြစ်ခဲ့ရသည်က တစ်မျိုးချည်းပင် ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်သောအခါ ကျွန်တော့်အချစ်သည် ခန္ဓာကိုယ် အလိုဆန္ဒကို လိုက်လျောသည့် အချစ်မျိုးသာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ကာရိုလင်းသည် ကျွန်တော့်ထံမှ တစ်စုံတစ်ရာကို မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ ခန္ဓာကိုယ်၏ အလိုဆန္ဒထက် ပို၍ မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် မပေးနိုင်ခဲ့။ သူ အလိုရှိသော အရာကို ကျွန်တော့်ထံမှ သူ မရရှိခဲ့။

ဂျီစယ်လီဒီအာစီသည်လည်း ကျွန်တော့်ထံမှ သူ အလိုရှိသည်ကို မျှော်မှန်းခဲ့သည်။ သူမျှော်မှန်းခဲ့သည်မှာ သားသမီး ရတနာ ဖြစ်သည်။ သားသမီး ရတနာများနှင့် အိမ်ထောင်သုခကို ပျော်ပျော်ပါးပါး ခံစားလိုခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း သူ မရရှာ။ ထိုနည်းဖြင့် ကျွန်တော်တို့ချင်း လမ်းခွဲခဲ့ကြပြန်သည်။

အင်ပါရီနှင့် စူအန်းကျတော့ တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကျွန်တော်နှင့် စိတ်တူကိုယ်တူ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို လိုချင်သည်။ ကျွန်တော်က သူတို့ကို လိုချင်သည်။ ကျွန်တော်တို့ချင်း အပြန်အလှန်လိုက်လျော နိုင်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော်လည်း ကိုယ်ခန္ဓာ အလိုဆန္ဒတစ်ခုတည်းနှင့် လူ့ဘဝသည် ပြီးမြောက်နိုင်သည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ချင်း အပြန်အလှန် ငြီးငွေ့ကြသောအခါ လမ်းခွဲလိုက်ကြပြန်သည်။

အမှန်ဆိုလျှင် သူတို့နှင့် ကျွန်တော့်ကြားတွင် စစ်မှန်သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာ မရှိခဲ့။ အပြန်အလှန် လိုက်လျောနိုင်ကြသည့် အခိုက်အတန့်တွင် လိုက်လျောကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ထိုထက် လွန်မြောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့၏ဘဝသည် ပြည်ဖုံးကားချခဲ့ရသည်သာ ဖြစ်လေသည်။

ရုတ်တရက် အသံများတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ပြတင်းပေါက်နားရှိ သစ်ပင်ပေါ်မှ ငှက်ကလေးများလည်း မအော်ကြတော့။ အိပ်ရာပေါ်မှထပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်သောအခါ အစောင့်စစ်သားများ သူတို့စခန်းတွင် ကိုယ့်တာဝန်နှင့်ကိုယ် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

နောက်ဘက်မှ တံခါးခေါက်သံ ခပ်တိုးတိုးကိုကြားရသည်။ သို့သော်လည်း ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ဖြစ်နေသောကြောင့် ပြန်လှည့်မကြည့်မိ။ ခဏနေတော့ ပိုပြီး ကျယ်ကျယ်ခေါက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“ငါပါ”

ကျွန်တော် တံခါး သွားဖွင့်ပေးသည်။ ဖက်ကက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဝက်ပေါင်ခြောက်နဲ့ ကြက်ဥကြော်ထားတယ်။ ပဲသီးလဲ ပါတယ်။ စောစောကတည်းက တံခါးခေါက်နေတာ။ မင်း မကြားလို့”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြုံးပြသည်။

“အတွေးလွန်နေတယ်ဗျာ။ ဒီအိမ်ထဲမှာ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က နေခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေ ပြန်ပြီး သတိရနေမိတယ်”

ဖက်ကက်က ပြန်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများက တည်ကြည်ခန့်ညားနေသည်။

“တစ်ခါတလေကျတော့လဲ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့မိသားစုဝိညာဉ်တွေနဲ့ အသံကို နားထောင်ရတာ ကောင်းတယ်” ဟု ဖက်ကက်က ပြောသည်။

“ဘာကို ပြောတာလဲ”

“မင်းမိသားစုရဲ့ ဝိညာဉ်တွေ စကားပြောသံကို ငါလဲ ကြားရတယ်”

သူက အတည်ပေါက်နှင့် ပြန်ပြောသည်။

“သူတို့က ခင်ဗျားကို ဘာပြောသလဲ” ကျွန်တော်က မသိမသာ ပြုံးသည်။

“လူသူကင်းမဲ့နေတဲ့ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ သူတို့နေခဲ့ကြရတာ ကြာပြီတဲ့။ အိမ်ရှင်မတစ်ယောက် မင်း ခေါ်လာမယ့်အချိန်ကို သူတို့ စောင့်နေကြတယ်တဲ့။ အိမ်ရှင်မ ခေါ်လာနိုင်ပြီဆိုရင် သူတို့ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနဲ့ လွတ်ကြကွတ်ကြပါပြီတဲ့။ ဒီအိမ်ကြီးက ခွာနိုင်ပါပြီတဲ့”

ဖက်ကက်သည် စကားဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း နောက်ပြန်လှည့်ကာ ထွက်သွားလေတော့သည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်နေသည်။ အောက်သို့ သူ ဆင်းသွားသည်။ လေးလံသည့် သူ့ခြေသံကို ကြားနေရသည်။ အခန်းထဲသို့ ကျွန်တော် ပြန်ဝင်လာသည်။ ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး ဖိနပ်စီးသည်။

သူ ပြောသည်မှာ တစ်နည်းတော့လည်း စဉ်းစားစရာ ကောင်းနေသည်။ သည်အိမ်ကြီးသို့ အင်ပါရီမှလွဲပြီး မည်သည့်မိန်းကလေးကိုမျှ ကျွန်တော် ခေါ်မလာဖူးသေးချေ။ အင်ပါရီကိုလည်း တစ်ကြိမ်သာ ခေါ်လာခဲ့ဖူးသည်။ အထူးသဖြင့် သည်အိမ်နှင့် သည်ခြံကြီးကို ကျွန်တော် ချစ်မြတ်နိုးသလို ချစ်မြတ်နိုးနိုင်မည့် မိန်းကလေးမျိုးကိုလည်း ကျွန်တော် မတွေ့မမြင်ဖူးဘူးသေးချေ။

ထိုသို့ စဉ်းစားမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲသို့ အတွေးတစ်ခု ချက်ချင်းရောက်လာသည်။ သည်အိမ်၊ သည်အရပ်ကို ကျွန်တော် ချစ်မြတ်နိုးသလို ချစ်မြတ်နိုးသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိရမည်။ တစ်ယောက်တော့ ရှိကို ရှိရမည်။

ဘီယက်ထရစ်။

သူ့ကို ပထမဦးဆုံး တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးခံစားနေရသည်။ သူသည် ကျွန်တော်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုတည်း၊ ကမ္ဘာလောကတစ်ခုတည်းမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုသိနေမိသည်။ တစ်နေရာတည်း၊ တစ်ခေတ်တည်း၊ တစ်လောကတည်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ဆုံတွေ့ပတ်သက်နေကြပြီဟု ခံစားရသည်။ အခြားအမျိုးသမီးများကို တွေ့မြင်စဉ်တုန်းက သည်လိုခံစားချက်မျိုးကို ကျွန်တော် မခံစားခဲ့ရဖူးဘူးချေ။

မေမေ မျှော်မှန်းခဲ့သလို အိမ်ထောင်ရက်သားကျပြီး သားသမီးများ မွေးဖွားရပေတော့မည်လော။

*

(၆)

“ညှစ်စာ စားပွဲတစ်ခုနဲ့ တည်ခင်းဧည့်ခံဖို့ ဘကြီး စီစဉ်ထားတယ်။ သားလဲ တစ်ယောက်ယောက်ကို ဖိတ်ခွဲပါလား” ဟု ခေါင်းဆောင်ကြီးက ပြောသည်။

“အင်ပါရီကို ကျွန်တော် ဖိတ်မယ်လေ”

ကျွန်တော်ကလည်း တာဝန်သိစွာဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

“မဖိတ်ပါနဲ့။ အင်ပါရီ မတက်ရဘူး”

အကြောင်းရင်းကို မမေးဘဲ နေလိုက်ခြင်းသည်သာလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ အင်ပါရီကို သူ သဘောမကျဟုဆိုလျှင် သူ့ဧည့်ခံပွဲကို အင်ပါရီ မလာရ။

“သား သဘောကျမယ်ဆိုရင် ငွေယာနေ့စွဲသမီးလေးကို ဖိတ်လိုက်ပါလား”

မမျှော်လင့်သော စကားကို သူက ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ထင်တာက ...”

“ကလေးတွေဟာ ဘကြီးရဲ့ ရန်သူ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ဘကြီးနဲ့ ပဋိပက္ခဖြစ်နေတာက သူ့အဖေပါ”

ကျွန်တော့်စကား မဆုံးမီ သူက ဖြတ်ပြောသည်။ ကျွန်တော်က ဘာမှပြန်မပြော။ ထူးဆန်းသည်ဟုလည်း စိတ်ထဲမှာ တွေးနေမိသည်။ သူ့ဧည့်ခံပွဲသို့ ဘီယက်ထရစ်ကို ဘာကြောင့် တက်စေချင်ရသနည်း။

“အဲဒီ ကလေးမနဲ့ သား အဆင်ပြေနေတယ်လို့ ဘကြီး ကြားရတယ်။ ဒါ အမှန်ပဲလား”

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကလေးမကို ခေါ်ခဲ့ပါ”

သူက စကားကို ပိတ်ပြောသည်။ သူ့အသံသည် အမိန့်ပေးသံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

+

“ကျွန်မရုပ် ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေသလဲ အစ်ကို”

အိမ်တော်ဝင်းအတွင်းသို့ ဖက်ကက်က ကားမောင်းဝင်လိုက်သည့် အချိန်မှာပင် ဘီယက်ထရစ်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမေးသည်။

“ဒီနေ့ည ဧည့်ခံပွဲကတော့ မင်းဟာ နတ်မိမယ်လေးတစ်ပါးလို အချောဆုံးဖြစ်မှာပါကွယ်” ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြုံးပြသည်။

မော်တော်ကား ရပ်သောအခါ စစ်သားတစ်ယောက်က တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။ ကျွန်တော်က အရင်ဆင်းပြီး ဘီယက်ထရစ်ကို လက်ကမ်းပေးသည်။ ရှည်လျားသည့် အနက်ရောင်ဂါဝန်ကြီးနှင့် အလွန်လှနေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း ဧည့်ကြိုက အသံချဲ့စက်မှ ကြေညာသည်။ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်စိတ်ချသည့်အနေမျိုးဖြင့် ကျွန်တော် ပြုံးမိသည်။ ဧည့်ခံပွဲကျင်းပနေသည့် အခန်းဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ လျှောက်သွားကြချိန်တွင် ဘီယက်ထရစ်က ကျွန်တော့်လက်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ကိုင်ထားသည်။ ရောက်နှင့်နေကြသော ဧည့်သည်အားလုံးက ငေးကြည့်နေကြသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် သူ၏ အကြီးဆုံးသော ရန်သူနံပါတ်တစ်၏သမီးကို မည်သို့ မည်ပုံများ လက်ခံတွေ့ဆုံလေမည်နည်းဟု အားလုံးက စောင့်ကြည့်နေကြပုံ ပေါက်သည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် ရာထူးအမှတ်အသားများမပါသည့် ယူနီဖောင်းရိုးရိုးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ သူ လျှောက်လာသောအခါ သူ့မျက်လုံး၊ သူ့နှုတ်ခမ်းနှင့် သူ့ခြေလှမ်းများသည် နပျိုနေသည်။ ဘီယက်ထရစ်က သူ့ကိုဒူးညွတ်ပြီး အရိုအသေပြုသည်။ သူက ဘီယက်ထရစ်၏ လက်တစ်ဖက်ကို ယူနမ်းသည်။ သူ့မျက်နှာ ပြုံးနေသည်။

“သမီးဟာ ငယ်ငယ်တုန်းကနဲ့ လုံးလုံးမတူတော့ဘူး။ သိပ်ကိုချောပြီး သိပ်ကို ချစ်စရာ ကောင်းနေပါလားကွယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခေါင်းဆောင်ကြီးရှင်”

အခန်းထောင့်မှာရှိနေသည့် သံစုံတီးဝိုင်းက တေးဂီတများကို စတင် တီးမှုတ်သည်။

“သမီးတို့ အချိန်မီ ရောက်လာကြတယ်ကွယ်။ သားရဲ့မိန်းကလေးနဲ့ ဘကြီး ကပါရစေနော်”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း ကျွန်တော့်ကို ခွင့်တောင်းသည်။

ကျွန်တော်က ဦးညွတ်ပြလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ကပွဲကျင်းပသည့်နေရာသို့ လျှောက်သွားကြသည်။
ကျွန်တော်ကမူ ဘားကောင်တာရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဝီစကီနဲ့ ဆိုဒါ ပေးပါဗျာ”

ဝီကစီတောင်းသည့်အချိန်တွင် တစ်ဖက်မှ အသံကြားသောကြောင့် လှည့်ကြည့်သည်တွင် ဂျော့ဘော်လ်ဒွင်ကို တွေ့ရသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဒက်ခ်စ်။ ကျွန်တော့်မျက်စိကိုတောင် ကျွန်တော် မယုံနိုင်တော့ဘူး။ ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူ့ရဲ့ အကြီးဆုံးရန်သူတော်ကြီးရဲ့ သမီးနဲ့ တွဲကနေပါလား”

“သူ့အဖေနဲ့သာ ပဋိပက္ခဖြစ်နေတာပါဗျာ။ သူ့သမီးနဲ့ ဖြစ်ကြတာမှမဟုတ်ဘဲ”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း ပခုံးများကို တွန်းပြမိသည်။

“သိပ်ကို သဘောကျစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်ပဲ”

သူက ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်နေသည်။

“အစစ်ပေါ့”

“အခုလိုလုပ်တာရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ဘာတွေများ ရှိနေသလဲ”

“ကျွန်တော်တော့မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့က ခေါင်းဆောင်ကြီးကို အလကားလူကြီးအဖြစ်နဲ့ မြင်နေကြတာမဟုတ်လား။ ခင်ဗျားတို့မြင်သလို မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပြချင်လို့လဲ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

ကျွန်တော်ကလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြန်ပြောသည်။ ဂျော့ဘော်လ်ဒွင်က ပြုံးသည်။

“ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီထက် ပိုနိုင်ပါသေးတယ်။ ဒီထက်ပိုပြီး အရေးကြီးတဲ့ အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိနေပါလိမ့်မယ်”

အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာသည့် လှေကားကြီးဆီမှ ရယ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။ ဧည့်ခံပွဲထဲမှာရှိနေသူအားလုံးက တစ်ပြိုင်တည်း လှည့်ကြည့်ကြသည်။ လှေကားအပေါ်ထိပ်တွင် ဂါဝန်ဖြူကြီးဝတ်ထားသော အင်ပါရီ ရပ်နေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ ဗိုလ်ကြီး ရာထူးတံဆိပ်နှင့် စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်က အင်ပါရီ၏လက်ကို ဆွဲရန်ကြိုးစားသည်။ သူက ဒေါသတကြီးဖြင့် ယမ်းဖယ်ပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ အင်ပါရီက ငုံ့ကြည့်နေသည်။ သံစုံတီးဝိုင်းမှ တေးသံများ ရပ်သွားသည်။

“ဆက်တီးကြပါ။ ဆက်တီးကြပါ။ မရပ်လိုက်ပါနဲ့။ ကျွန်မ ဧည့်ခံပွဲတက်ချင်လို့ လာတာပါ”

အင်ပါရီက လှေကားမှ ဆင်းလာရင်း ပြောသည်။

ကပွဲကြမ်းပြင်ဆီသို့ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။ ချုပ်တည်း၍မရနိုင်တော့သည့် ဒေါသမျိုးဖြင့် အင်ပါရီကို စိုက်ကြည့်နေသော ခေါင်းဆောင်ကြီးကို မြင်ရသည်။ သူ့ဘေးမှ ဘီယက်ထရစ်သည်လည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေပုံရသည်။ သူ့မျက်နှာလည်း ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။ သူ့ဆီသို့ ကျွန်တော် သွားချင်သည်။ သို့သော်လည်း လှေကားရှိရာသို့သာ ကျွန်တော် လျှောက်လာခဲ့မိသည်။

“အင်ပါရီ၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်”

ကျွန်တော်က သူ့လက်ကိုဆွဲပြီး ထိန်းပေးသည်။ ပြီးတော့ သူ့လက်ကို ယူနမ်းလိုက်သည်။

“ဒက်ခ်စ်”

မသေမချာမနေရာသူလို ပြန်ထူးသည်။ သူ့မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်ပြီး ရောင်ကိုင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဒက်ခ်စ် ...” သူက ခပ်တိုးတိုး ခေါ်ပြန်သည်။

သံစုံတီးဝိုင်းမှ တေးဂီတသံများ ပြန်ပေါ်လာပြန်သည်။ အင်ပါရိုကိုဆွဲပြီး ကပွဲပြုလုပ်သည့်နေရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် တင်းတင်းဆွဲဖက်ထားသည်။ သို့မှသာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ သူ လဲကျမသွားဘဲ ရှိလိမ့်မည်။ စည်းချက်အတိုင်း ကကြသောအခါ သူ့ခြေလှမ်းများသည် တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်နေသည်။ လှုပ်ရှားနေပုံမှာ အကြည့်ရ ဆိုးလွန်းလှသည်။ ခဏကြာတော့ ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ သူ့မျက်နှာကို မှေးတင်ထားသည်။ အလွန်လည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံ ရသည်။ လေသံကလေးဖြင့်လည်း ပြောပြန်သည်။

“ဒက်ခ်စ်၊ ကျွန်မ ကြောက်တယ်”

“မကြောက်ပါနဲ့။ မင်း ဘာမှ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး”

ကျွန်တော်က သူ့ကို နှစ်သိမ့်စကား ပြောသည်။

“မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ ဆင်းမလာသင့်ဘူး။ မလာရဘူးလို့လဲ သူက ပြောထားတယ်’

လေသံဖြင့် ပြောပြန်သည်။

“ဒါပေမဲ့ မင်း အခု ဒီရောက်နေပြီပဲကွယ်။ အားလုံး အဆင်ပြေသွားပါပြီ။ မင်း တွေ့မှာပါ။ ကဲ ... လာ။ မင်း တစ်ခုခုသောက်ဖို့ ကိုယ် ယူလာပေးမယ်”

တီးဝိုင်းကလည်း ရပ်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် ထိုနေရာမှ သူ့ကို ခေါ်လာခဲ့သည်။

အင်ပါရိုက ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို တင်းတင်းကိုင်ထားသည်။ သူ့လေသံသည်လည်း မူမမှန်သည့်လေသံမျိုး ဖြစ်လာသည်။

“မသွားနဲ့။ ကျွန်မကို တစ်ယောက်တည်း ထားမပစ်ခဲ့ပါနဲ့”

သူ စိုက်ကြည့်သည့်နေရာသို့ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ လက်တစ်ဖက်က ဘီယက်ထရစ်ကို ကိုင်ထားဆဲဖြစ်သည်။

“ဖေဖေ”

အင်ပါရို၏အသံသည် ကလေးလေး၏အသံမျိုး ဖြစ်သွားသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးက မည်သည့်စကားမျှမပြောဘဲ သူ့ကိုယ်သူ ကိုင်းကာ အင်ပါရို၏ပါးကို နမ်းသည်။

“ကျွန်မ လာချင်လွန်းလို့ပါ ဖေဖေရယ်”

ကလေးငယ်တစ်ယောက်၏ အသံမျိုးဖြင့်ပင် ဆက်ပြောသည်။

သူ့အဖေက သူ့ကို အကြာကြီး ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းညိတ်သည်။ ဘီယက်ထရစ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာပြန်သည်။

“ဘကြီးတို့ကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

ဘီယက်ထရစ်နှင့် ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“လာ ... အင်ပါရီ”

သူ့အသံက အာဏာသံ ပါနေသည်။ ပြီးတော့ နောက်သို့ လှည့်ထွက်သွားကြသည်။ အင်ပါရီသည် အညှို့ခံထားရသူလို သူ့နောက်မှ လိုက်သွားသည်။ တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်း သွားပြီးသောအခါ ခေါင်းဆောင်ကြီးက နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ဘီယက်ထရစ်ကို ကြည့်သည်။

“ကျေးဇူးတင်စကား ပြောဖို့တောင် မေ့သွားတယ် သမီးရယ်”

ဘီယက်ထရစ်က ဒူးကိုညွတ်ပြီး အရိုအသေ ပြုသည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် နောက်သို့ ပြန်လှည့်သွားပြန်သည်။ သို့သော်လည်း ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ အင်ပါရီ၏လက်ကို ဆွဲယူသွားသည်။ အခန်းထောင့်တစ်နေရာဆီသို့ လျှောက်သွားကြသည်။ ကျန်ဧည့်သည်များကလည်း သူတို့ချင်း လွတ်လပ်စွာ စကားပြောနိုင်ကြရန်အတွက် သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ မသိမသာရှောင်ပေးကြသည်။ ဘီယက်ထရစ်က ကျွန်တော့်ကို မသိမသာမော့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် ယခုတိုင် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသေးသည်။

“အမျိုးသမီးက နေကောင်းပုံ မရဘူးနော်”

ကရုဏာသက်သည့်လေသံ ပါနေကြောင်း သိသည်။

“ဟုတ်တယ်”

ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေပြီး ခေါင်းဆောင်ကြီးနှင့် အင်ပါရီတို့ကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ သို့သော်လည်း ယခု အဖြစ်အပျက်သည် နေမကောင်းသူတစ်ယောက်၏ အဖြစ်အပျက်မျိုးထက် ပိုနေသည်။ နေမကောင်းသူပေါင်း မြောက်မြားစွာကိုလည်း မြင်ဖူး တွေ့ဖူးခဲ့သည်။ အင်ပါရီနှင့် မတူ။ သူ့မျက်လုံးများသည် သာမန် နေမကောင်းသူတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးမျိုး မဟုတ်။ အင်ပါရီကား မူးယစ်ဆေးဝါးစွဲနေသူ ဖြစ်နေပါပေကလား။

သူ့အခန်းထဲတွင် အမြဲတမ်း မီးရောင်မှိန်မှိန်သာ ဖွင့်ထားသည့်အကြောင်းကိုလည်း ယခုမှ သဘောပေါက်တော့သည်။ အလင်းရောင်နည်းမှ သူ့လက်မောင်းမှ ဆေးထိုးအပ်ရာများကို အခြားသူများ မမြင်နိုင်ဘဲ ရှိမည်။

သူတို့သားအဖနှစ်ယောက် ခဏကြာအောင် စကားပြောနေကြသည်။ အင်ပါရီ၏ အမူအရာ တည်ငြိမ်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ညစာစားမည့်အခန်းထဲသို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို ဦးဆောင်ခေါ်ယူသွားသောအခါ အင်ပါရီသည် သူ့လက်မောင်းကို ဖက်တွယ်ပြီး လိုက်ပါသွားသည်။ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ကြတော့လည်း သူ့ဘေးတွင် ထိုင်ခိုင်းသည်။ ကြောက်လန့်နေသည့် အမူအရာများလည်း ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ခဏကြာမှာ ပုံမှန်အနေအထားသို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။ ရှည်လျားလှသည့် သူ့ရွှေရောင်ဆံပင်များနှင့် ဂါဝန်ဖြူကြီးသည် သူ့အလှနှင့် မလိုက်ဖက်အောင် ရှိနေသည်။

ညစာစားပြီး ဧည့်သည်များ ကော်ဖီသောက်နေကြသည့်အချိန်တွင် ခေါင်းဆောင်ကြီးက ထိုင်ရာမှထသည်။ လည်ချောင်းရှင်းသည်။ ဧည့်သည်အားလုံးက တိတ်သွားပြီး သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ သူက ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို ပြုံးလျက် ပြန်ကြည့်သည်။

“ဧည့်သည်တော်များခင်ဗျာ။ ညစာစားပွဲတွေ ကျွန်တော် တည်ခင်းဧည့်ခံနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့တာ အချိန်အတော်ကြာသွားပါပြီ။ ဒါကြောင့် အခုလို ညစာစားပွဲနဲ့ တည်ခင်းဧည့်ခံတာဟာ ဘာအကြောင်းများပါလိမ့်လို့ စဉ်းစားနေကြမယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက စကားကို ခေတ္တဖြတ်သည်။ သို့သော်လည်း မည်သူမျှ တစ်စုံတစ်ရာ မပြောနိုင်ကြသေးမီမှာပင် သူ့စကားကို ဆက်ပြန်သည်။

“တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးအပေါ်၊ ကျွန်တော့်အပေါ် ချစ်တဲ့စိတ်ဓာတ်က တစ်ပြားသားမှ မလျော့ဘဲချစ်တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပြည်ချစ် မျိုးချစ် သွေးသောက်ရဲဘော်ကြီးရဲ့ သားလဲဖြစ်၊ ကျွန်တော် ယုံကြည်စိတ်အချရဆုံးလဲဖြစ်တဲ့ ဒိုင်အိုဂျနက်စ် အလီဂျန်ဒရီဇနော့စ်ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ဒီညစာစားပွဲကို တည်ခင်းဧည့်ခံရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

နောက်ပြီးတော့ အခုအချိန်ကစပြီး ဒိုင်အိုဂျနက်စ်အလီဂျန် ဒရီဇနော့စ်ကို ကော်တီဂွေးနိုင်ငံရဲ့ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးအဖြစ်ရော ကုလသမဂ္ဂဆိုင်ရာ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံရဲ့ အထူးအာဏာကုန် လွှဲအပ်ခြင်းခံရတဲ့ သံအမတ်ကြီးအဖြစ်ပါ ခန့်အပ်တာယန်ပေးလိုက်တဲ့အကြောင်း ကြေညာအပ်ပါတယ်”

ဧည့်သည်များက လက်ခုပ်တီးကြသည်။ ဘီယက်ထရစ်က ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို တင်းတင်းကြီး ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ ဧည့်သည်အားလုံးက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ကြသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးက လက်ရိပ်လှမ်းပြသောကြောင့် ကျွန်တော် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေရသည်။

“အလွန်အရေးကြီးတဲ့ တာဝန်ကြီးနှစ်ရပ်ကို ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတည်းရဲ့ ပခုံးပေါ်တင်ပေးရတဲ့ အကြောင်းရင်းကတော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အရည်အချင်းကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကောင်းကောင်းသိပြီး အင်မတန်လဲ ယုံကြည်စိတ်ချတဲ့အတွက် အခုလို ရွေးချယ်စေလွှတ်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

ဧည့်သည်များက လက်ခုပ်တီးကြပြန်သည်။

“အခုလို အခက်အခဲတွေ ကြုံတွေ့နေရတဲ့အချိန်မျိုးမှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံတွေနဲ့ စစ်မှန်တဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့ ချစ်ကြည်ရင်းနှီးမှုရရှိပြီး နယ်စပ်ဒေသတွေမှာလဲ လုံခြုံမှုရရှိရေးကို ကျွန်တော်တို့ အထူးတလည် လိုလားပါတယ်။ အဲဒီလို ငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့ လုံခြုံရေးတွေကို တည်ဆောက်ဖို့၊ အငြင်းပွားနေရတဲ့ပြဿနာတွေ ဖြေရှင်းနိုင်ဖို့အတွက် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို ကျွန်တော် ရွေးချယ်လိုက်ခြင်းလဲ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ တရားသူကြီးချုပ် တာဝန်ဝတ္တရားများအားလုံး ဆီညော်ဇနော့စ်ကို လွှဲပြောင်းပေးအပ်လိုက်တဲ့အကြောင်းကိုလဲ ကြေညာပါတယ်”

ဩဘာသံကြီးက ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ မယုံကြည်သည့်အမူအရာနှင့် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်နေသော ဂျော့ဘော်လ်ဒွင်ကို တွေ့ရသည်။ ယခုကိစ္စများကို စောစောကတည်းက ကျွန်တော် ကြိုတင် သိထားခဲ့ရမည်ဟုလည်း သူ တွေးနေပုံရသည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ခြင်းထက် ဘီယက်ထရစ်ကို ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဘီယက်ထရစ်ကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြောပြလိုသည့် အမူအရာမျိုး ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို ထပ်ပြီး ကြေညာပါရစေ။ ကျွန်တော့်တိုင်းပြည်ကို စကားလုံးတွေနဲ့သော်လည်းကောင်း၊ လက်နက်တွေနဲ့သော်လည်းကောင်း အစိတ်စိတ်အမြာမြာ ခွဲပစ်လိုသူများ၊ ကျွန်တော်တို့တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်ရေးကို ဖြိုခွဲပစ်လိုသူများ၊ ပြည်တွင်းမှာ ရှိနေသူများ၊ ပြည်ပမှာ သွားပြီး ခိုလှုံနေသူများအားလုံး ကျွန်တော်တို့ဖွင့်ပေးထားတဲ့ တံခါးပေါက်အတိုင်း မဆိုင်းမတွ ဝင်လာကြဖို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်ကြပါလို့ ကျွန်တော် မတိုက်တွန်းလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပြည်ချစ် မျိုးချစ် အရာမှာ အစဉ်အလာကြီးမားလှတဲ့ ဆီညော်ဇနော့စ်ကို ယုံကြည်ကြဖို့တော့ ကျွန်တော် တိုက်တွန်းလိုပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ တိုင်းပြည်ကြီး စည်ပင်ပြောလာဖို့အတွက် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ လက်တွဲ ဆောင်ရွက်ကြပါစို့”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ် သြဘာသံများသည် နားပွင့်ထွက်မတတ် ကျယ်လောင်လှသည်။ ဧည့်သည်များအားလုံးက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေကြပြန်သည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးက မျက်ရိပ်ပြလိုက်သောကြောင့် ထိုင်ရာမှ ကျွန်တော် ထရပ်သည်။ စားပွဲအသီးသီးမှာရှိနေကြသူများ အသံတိတ်သွားကြပြန်သည်။ သူတို့မျက်နှာများကို ကျွန်တော် ကြည့်သည်။ ဤနေရာတွင် မည်သည့်စကားကိုပင် ပြောပြော ကျွန်တော် ပြောသည့်စကားအားလုံးသည် မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် တစ်ကမ္ဘာလုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိနေသည်။

စကားလုံးများကို တစ်လုံးချင်း သတိထားရွေးချယ်ကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ကျွန်တော် စပြောသည်။

“ကျွန်တော် လုံးဝမျှော်လင့်မထားဘဲ ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ ရက်ရက်ရောရောတာဝန် ပေးအပ်မှုများနဲ့ အခုလိုကြုံတွေ့လိုက်ရတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော့်အဖို့ စကားများများတောင် မပြောနိုင်တော့ပါဘူး။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ဆက်ပြီး ပြောကြားလိုတဲ့အချက်တစ်ခု ရှိပါတယ်။ ဒါက ဘာလဲဆိုရင် ခေါင်းဆောင်ကြီးပေးတဲ့ ကတိစကားများကို ကြွရောက်လာတဲ့ လူကြီးမင်းများအားလုံး နားနဲ့ဆတ်ဆတ် ကြားလိုက်ကြရပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကတိစကားများနဲ့ပတ်သက်လို့ လူကြီးမင်းများအားလုံး အမြင်သက်သေ၊ အကြားသက်သေများ ဖြစ်သွားကြပါပြီ”

ကျွန်တော်က စကားကို ခေတ္တဖြတ်ပြီး စားပွဲမှာထိုင်နေကြသည့် ဧည့်သည်တော်များအားလုံးကို တစ်ယောက်စီ လှည့်ကြည့်မိသည်။ လေးစားသည့် အမူအရာများဖြင့် အားလုံး ငြိမ်သက်နေကြသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်သည်။ မျက်နှာမပျက်အောင် သူ ဟန်ဆောင်နေသည်။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေကြသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းသည်လည်း မကျေနပ်မှုကြောင့် အနည်းငယ်တွန့်လိမ်နေသည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။ သူ့ကို ခဏကြာအောင် ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ပြီးတော့ စကားဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် လုပ်ပိုင်ခွင့်ထဲမှာ ရှိတဲ့ အာဏာတွေကို အကုန်သုံးပြီး ခေါင်းဆောင်ကြီးပေးတဲ့ကတိတွေ အကောင်အထည်ပေါ်အောင် ကြိုးစားပျံ့မယ်ဆိုတဲ့ ကတိကိုပဲ ကျွန်တော် နောက်ဆုံး ပေးခဲ့ပါရစေတော့ ခင်ဗျား”

ကျွန်တော် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဧည့်သည်အားလုံးသည် အံ့ဩလွန်းသဖြင့် လက်ခုပ်တီးရန်ပင် မေ့နေကြသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးက စတင်ပြီး လက်ခုပ်တီးသောအခါကျမှ ကျန်လူများလည်း တီးကြသည်။ တစ်ဖက်ခန်းမှာရှိနေသော သံစုံတီးဝိုင်းက တေးသီချင်းများ စတင် တီးမှုတ်သည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ထိုင်ရာမှ ထသည်။ သူ ဦးဆောင်သွားရာ တစ်ဖက်ခန်းသို့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး လိုက်သွားကြသည်။

ဧည့်သည်များက ကျွန်တော့်ကို လာရောက် နှုတ်ဆက်ပြီး ချီးကျူးစကားပြောကြသည်။ နောက်ဆုံး လာနှုတ်ဆက်သူမှာ ဂျော့ဘော်လ်ဒွင် ဖြစ်သည်။ ဧည့်သည်များ အခြားနေရာသို့ သွားကြသောအခါ ဂျော့ဘော်လ်ဒွင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။

“အဘိုးကြီး တကယ် ပြောနေတာလား”

“သူ ပြောတာ ခင်ဗျား ကြားလိုက်သားပဲ”

ကျွန်တော်က တစ်စုံတစ်ရာ ဝေဖန်ခြင်းမပြုဘဲ ပြန်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားပြောတာကိုလဲ ကျွန်တော် ကြားရပါတယ်။ ခင်ဗျားလဲ တကယ်ပြောတာပဲပေါ့”

ကျွန်တော်က ဘာမှ အဖြေပြန်မပေး။

“သူသာ တကယ်ပြောတာ မဟုတ်ဘဲ လှည့်ကွက်တစ်မျိုး လုပ်လာပြန်ပြီဆိုရင် ခင်ဗျား ဘဝတော့ မလွယ်ဘူး”

ကျွန်တော်က သူ့ကို မော့ကြည့်မိသည်။ ဘာမှတော့ ပြန်မပြောမိ။

“အလကား၊ ဒါမျိုးကို သူ ထပ်လုပ်ပြန်ပြီ။ ခင်ဗျားတို့ ကော်တီဝွေးနိုင်ငံကို ငွေမချေးဖို့ ဒီနေ့ညပဲ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုလှည့်ကွက်တစ်ကွက် လုပ်လိုက်ပြန်တဲ့အတွက် ကျုပ် အစိုးရကတော့ သူ့ပေါ်မှာ ကျဦးတော့မှာပါပဲဗျာ”

ဂျော့ဘော်လ်ဒွင်၏လေသံသည် အာဃာတမပြောနိုင်သည့် လေသံမျိုးဖြစ်နေသည်။

*

(၇)

ဘီယက်ထရစ်၏ အိမ်ရှိရာသို့ မှောင်မည်းနေသည့်လမ်းများတစ်လျှောက် ဖက်ကက်က ကားမောင်းလာသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က နောက်ခုံတွင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်လိုက်လာကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီး မော်တော်ကားပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ငေးမျှော်ကြည့်ရင်း လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ဘီယက်ထရစ်သည် သူ့ကိုမွေးဖွားသည့် အိမ်မှာပင် ဆက်လက်နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ သူ့အိမ်ကမူ အိမ်ကြီးရခိုင်တော့ မဟုတ်။ သို့သော်လည်း လမ်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် တည်ရှိပြီး နေပျော်သော အိမ်တစ်ဆောင်ဖြစ်သည်။ ခြံစည်းရိုးများကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ကာရံထားပြီး ခြံစည်းရိုးတစ်လျှောက်မှာ ပန်းပင်များ စိုက်ပျိုးထားသည်။

မော်တော်ကား ရပ်သွားသောအခါ ကျွန်တော်က အရင်ဆင်းသည်။ ပြီးတော့ ဘီယက်ထရစ်၏လက်ကို လှမ်းကိုင်ပြီး အောက်သို့ ဆင်းစေသည်။

“အိမ်ဝအထိ ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးမယ်”

သူက ဘာမှပြန်မပြော။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်ကိုကျော်ပြီး အိမ်ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားနှင့်သည်။ အုတ်ခုံကလေးများဆီသို့ရောက်အောင် သူ့နောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။ ထိုနေရာရောက်သောအခါ သူက ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်က သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူပြီး နမ်းသည်။ သူက မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့”

သူ့ကို ကျွန်တော် မော့ကြည့်မိသည်။

နောက်ဘက်ရှိ အိမ်ပြတင်းပေါက်မှ ထွက်ကျလာသည့် မီးရောင်အောက်တွင် သူ့မျက်လုံးများသည် ပို၍ စိမ်းနေကြသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ နောက်ထပ် မတွေ့နိုင်တော့ဘူး။ အခြေအနေတွေအားလုံးကို ကြည့်ရတာ သူတို့ ပြောစကားမှန်နေတဲ့အတိုင်းပဲ။ ရှင်ဟာ ကျွန်မအဖေနဲ့ ကျွန်မအတွက် ထောင်ချောက်ဖြစ်နေပြီ”

“သူတို့ ဆိုတာက ဘယ်သူတွေလဲ”

“မိတ်ဆွေတွေ” ကျွန်တော့်မျက်နှာကို သူ မကြည့်။

“မိတ်ဆွေတွေလား။ မင်းနဲ့ မင်းအဖေကို သူတို့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အလုပ်အကျွေးပြုကြမယ့် မိတ်ဆွေတွေလား”

“ဒါ ပြဿနာမဟုတ်ဘူး။ နိုင်ငံရေးကိစ္စကို ရှင်နဲ့ကျွန်မ မဆွေးနွေးဘူး” ဟု သူက ပြန်ပြောသည်။

“ကောင်းပြီ။ နိုင်ငံရေးကိစ္စ ဆွေးနွေးနေရင် ကိုယ့်ကို မင်း စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘူးပေါ့”

ကျွန်တော်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ့ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲယူလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်လုံးက ခပ်တောင့်တောင့်ဖြစ်နေသော်လည်း ရုန်းကန်ခြင်းကား မရှိ။

“လွှတ်ပါ”

သူ့နှုတ်ခမ်းကို ကျွန်တော် မနမ်းမိအောင် ရှောင်တိမ်းနေသည်။ ကျွန်တော်က ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲပြီး နမ်းသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး သိမ့်သိမ့်တုန်သွားသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းများကြားမှ သူက လေသံဖြင့် ပြောပြန်သည်။

“လွှတ်ပါ။ ကျွန်မ သွားပါရစေတော့။ ကျွန်မဟာ ရှင် တွေ့နေကျ ကြေးစားမတွေလို မဟုတ်ဘူး”

သူ့ကို ကျွန်တော် လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်နေပြီး ကျွန်တော့်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“မင်းရဲ့ မိတ်ဆွေတွေက နိုင်ငံရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းကို ကြိုးကိုင်ထားရုံမကဘူး။ အချစ်နဲ့ပတ်သက်လို့တောင် ကြိုးကိုင်နေကြပါကလား”

ကျွန်တော်က ခါးခါးသီးသီး ပြောမိသည်။

“ကျွန်မ မိတ်ဆွေတွေက ကျွန်မ ကောင်းစားတာကိုပဲ မြင်ချင်တယ်။ ရှင့်အကြောင်းကိုလဲ လူတိုင်း သိတယ်။ ကျွန်မ ဒုက္ခရောက်မှာကို သူတို့ မကြည့်နိုင်ကြဘူး”

“ဒက်ခ်စ် ဘေးကိုကြည့်”

ကျွန်တော့်နောက်ရှိ မော်တော်ကားထဲမှ ဖက်ကက်၏ လှမ်းအော် သတိပေးလိုက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

တစ်ဖက်သို့ ကျွန်တော် လှည့်လိုက်သည်။ အိမ်ဘေးရှိ ပန်းရုံထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာ လှုပ်ရှားသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ဘီယက်ထရစ်ကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှမ်းဆွဲကာ မြေပြင်ပေါ်သို့ အတူတူ ပစ်လွှဲချလိုက်သည်။ အသံတိတ်ကိရိယာ တပ်ဆင်ထားသည့် သေနတ်သံ တိုးတိုးကလေး ကြားလိုက်ရသည်။ တစ်ဆက်တည်း ခြံပေါက်မှ ဖက်ကက် ပြေးဝင်လာသည့် ခြေသံကိုပါ ကြားရသည်။

လဲနေရာမှ ကျွန်တော် ချက်ချင်းထကာ ချုံများဆီသို့ ပြေးနေသည့် ဖက်ကက်နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားသည်။
ချုံများဆီသို့ ရောက်သောအခါ ဖက်ကက်က ရပ်ပြီး နောက်လှည့်ကြည့်သည်။

“လိုက်နေလို့လဲ အပိုပဲ။ ဒါလောက်မှောင်နေတာ ဘာမှ ရှာလို့ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး” ဟု သူက ပြောသည်။
အိမ်နောက်ဘက်ရှိ ကွင်းဆီသို့ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။

“ငါ သတိပေးလိုက်နိုင်လို့ မင်း ကံကောင်းသွားတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်အသက်ကို ကယ်လိုက်တာပဲ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

“တော်တော်ဆိုးတာပဲကွာ။ ကောင်းခန်းလေးရောက်တုန်း ရှိသေးတယ်။ ဝင်နှောင့်ယှက်တယ်” ဖက်ကက်က မသိမသာ
ပြုံးကြည့်ရင်း ပြောသည်။

သူ့ကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်နေမိသေးသည်။ ပြီးတော့ နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ဘီယက်ထရစ်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။
ကျွန်တော် ရောက်သွားချိန်တွင် လဲနေရာမှ ထထိုင်နေသည်။ သူ့ကို ကူထူပေးသည်။ သူ ဝတ်ထားသည့် ဂါဝန်အနက်မှာ
ရွံ့များ ပေကျံကုန်သည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ထင်ပါတယ်။ အဲဒါ ဘယ်သူတွေလဲ”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်သည်။

“ဘယ်သူတွေဖြစ်ရမှာလဲ။ မင်းမိတ်ဆွေတွေပေါ့။ မင်း ကောင်းစားတာကိုပဲ မြင်ချင်တဲ့ မင်းမိတ်ဆွေတွေပေါ့။ ကိုယ့်ကိုသတ်ဖို့ လာကြတာလေ။ ကိုယ့်ကိုသတ်ဖို့ ကြိုးစားရင်းနဲ့ မင်းလဲ မတော်တဆ ထိခိုက်သွားနိုင်တယ်။ အဲဒီအချိန်ကျတော့ သူတို့ သိပ်ဝမ်းနည်းကြမှာပါ။ ကိုယ် ယုံပါတယ်”

ကျွန်တော်က စိတ်အချဉ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် ပြန်ပြောမိသည်။

သူ့မျက်လုံးများ အောက်သို့ ငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။

“ကျွန်မတော့ ဘာကို စဉ်းစားရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး”

ကျွန်တော်တို့ နောက်ရှိ တံခါးတစ်ချပ် ပွင့်သွားသည်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ပေါ်ထွက်လာသည်။ အိမ်ဖော်အမျိုးသမီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်ရင်း သူက မေးသည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်မ အခုပဲ ဝင်ခဲ့မယ်။ သွားအိပ်တော့”

အိမ်တံခါး ပြန်ပိတ်သွားသည်။ ဘီယက်ထရစ်က ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း လက်တစ်ဖက်နှင့် လှမ်းကိုင်သည်။

“ဒက်ခ်ခ် ...”

ကျွန်တော်က သူ့လက်ကို ရှောင်တိမ်းရင်း ဒေါသတကြီးနှင့် ပြန်ပြောမိသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ကိုယ်မှားသွားတယ်။ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာမှ မစဉ်းစားတတ်တဲ့ ကလေးတွေပဲ ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သူတို့ကို ပြောပြရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမနဲ့ ယောက်ျားတွေကျတော့ သူတို့ဖို့ပဲ စဉ်းစားတတ်ကြတယ်”

မော်တော်ကားဆီသို့ ကျွန်တော် ပြန်လာသည်။ ဖက်ကက်သည် ဒရိုင်ဘာနေရာတွင် ထိုင်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

“ဟိုဘက်တိုးစမ်း”

သူ့ကို တစ်ဖက်တွန်းပစ်လိုက်ရင်း ကားလက်ကိုင်နှောက်မှာ ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်သည်။ ဂီယာကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ထိုးလိုက်သည်။ လမ်းထောင့်ချိုးကို ကျွန်တော်တို့ကား ချိုးကွေ့လိုက်သောအခါ ဖက်ကက်၏ရယ်သံကို ကြားရသည်။

“ခင်ဗျားကြီး ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်တောင် အူမြူးနေရတာလဲ”

“မင်း ဒီလိုဖြစ်တာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးလို့ပါကွာ”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြန်မပြော။ နောက်ထပ် လမ်းချိုးအကွေ့တစ်ခုကို အရှိန်နှင့် တအားကွေ့ပစ်လိုက်သည်။ ကားယိုင်အသွားတွင် ဘရိတ်ကို ဆောင့်နှင်းပစ်မိသည်။

“ကိုယ် စားတော့မယ့်မုန့်ကို သူများ လုပြေးတာ ခံရတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ မင်း တူတယ်”

“ခင်ဗျား ပါးစပ်ကြီး ပိတ်ထားစမ်းပါဗျာ”

သူ့ကို ကျွန်တော် ပြန်အော်သည်။

ဖက်ကက်သည် အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေပြန်သည်။ ပြီးတော့ သူ့စကားဆက်ပြောနေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ပြောသည့်ပုံမျိုး လေအေးကလေးဖြင့် ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ မုန့်လှခံရတဲ့ ကလေးနဲ့ တူနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီမိန်းကလေးကတော့ ငါပြောတဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

သူ့ကို မသိမသာ မျက်စောင်းထိုးကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာ ငါပြောတဲ့ မိန်းကလေးလဲ”

ကျွန်တော့်ကို သူ လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများ ချက်ချင်း တည်သွားသည်။

“မင်းမိသားစုရဲ့ ဝိညာဉ်တွေ လွတ်မြောက်နိုင်ကြဖို့အတွက် မင်း ရွာကို ပြန်ခေါ်သွားရမယ့် မိန်းကလေးဟာ သူပဲလေ”

+

နောက်တစ်နေ့မနက် ခုနစ်နာရီခန့်တွင် တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်း မြည်လာသည်။ တစ်ကမ္ဘာလုံး တယ်လီဖုန်းများ လှမ်းဆက်နေကြသည်။ သတင်းစာများနှင့် ကြေးနန်းသတင်းဌာနများသည် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီပတ်လုံး အိပ်ကြပုံမပေါ်။ ကျွန်တော့်ဆီသို့ ပထမဆုံး ဖုန်းဆက်သူသည် ဂျရယ်မီဟက်ဒ်လေ ဖြစ်သည်။ နယူးယောက်မြို့မှနေ၍ ဆက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒက်ခ်စ်၊ ကျွန်တော် ဝမ်းသာစကား ပြောရမှာလား။ ဝမ်းနည်းစကား ပြောရမှာလား။ အခုဖြစ်တာ ဘာသဘောလဲ”

“မင်း ကြားရတဲ့ သတင်းထက် ဘာမှ မပိုဘူး”

“အဲဒါ မမှန်ပါဘူး။ ဒီအကြောင်းလဲ ဘယ်သူကမှ မပြောပါဘူး။ ဒါမျိုးလဲ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မကြာခင် အချိန်အတောအတွင်း ရွေးကောက်ပွဲလုပ်ပေးမယ်လို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကြေညာတာပဲ ရှိပါတယ်။ သူ့ရာထူးကို လွှဲပြောင်းပေးဖို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခွန်းမှ ပြောမသွားပါဘူး”

“ဒေါက်တာဂွေယာနော့စ် ကော်တီဂွေးနိုင်ငံထဲကို ရောက်နေပြီလို့လဲ ကောလာဟလသတင်း ဖြစ်နေတယ်”

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ ကိုက် မသိဘူးကွ။ သူ ဘယ်မှာရှိနေတယ်ဆိုတာ လောလောဆယ် မကြားမိဘူး။ စောစောတုန်းကတော့ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တစ်ခုခုမှာ ရောက်နေတယ်လို့ ကြားခဲ့ဖူးတယ်”

“သူ့သမီးနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ သိပ်ပြီးအဆင်ပြေနေကြတယ်လို့လဲ ပြောနေကြတယ်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးနဲ့ သူ့ကြားမှာ ပဋိပက္ခတွေ ပြေငြိမ်းသွားဖို့ ခင်ဗျားက စီစဉ်နေတယ်လို့လဲ ပြောနေကြတယ်”

ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိသည်။ ကောလာဟလများ။ ကမ္ဘာကြီးသည် လူတွေအကြောင်း ပြောနေဖို့နှင့် ကောလာဟလသတင်းများ ထုတ်လွှင့်ကြဖို့ အလုပ်နှစ်ခုတည်းကိုသာ လုပ်နေကြသည်။ ထိုနှစ်ခုအနက် မည်သည့်အကြောင်းကို ပိုပြီး စိတ်အားထက်သန်သည်ကိုပင် မပြောတတ်တော့ပေ။

“သူ့သမီးနဲ့ ကိုယ်နဲ့တွေ့တာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ နိုင်ငံရေးပြဿနာ မရှိဘူး။ နိုင်ငံရေး ဆွေးနွေးတာမျိုး မရှိဘူး”

“လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်။ အစ်ကိုအကြောင်း ကျွန်တော် မသိတာမှတ်လို့။ အစ်ကိုအစိုးရအဖွဲ့ရဲ့ အကြီးဆုံး အတိုက်အခံခေါင်းဆောင်ရဲ့ သမီးနဲ့ တွေ့တဲ့အခါမှာ နိုင်ငံရေးအကြောင်းတွေ အစ်ကို ရှောင်လို့ ရနိုင်ပါ့မလား”

“တကယ်ပါကွ။ ကိုယ် ရိုးရိုးပြောတာပါ။ ပြီးတော့ မင်းတို့ကောင်တွေ တစ်ခုသိထားဖို့ လိုသေးတယ်။ ဒီအမျိုးသမီးက မိန်းမချောလေးကွ။ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်မို့ ငါ တွေ့နေတာပါဆိုရင် တခြားအကြောင်းပြချက်ပေးဖို့ လိုသေးလို့လားကွာ”

သူ့ရယ်သံကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။

“ခင်ဗျားကြီးကတော့ လုပ်တော့မယ်။ အခု တယ်လီဖုန်းချပြီးရင် အဲဒီအမျိုးသမီးကြီးဆီကို ခင်ဗျားတန်းပြေးတာ မြင်ယောင်နေသေးတော့ဗျာ။ အစ်ကိုရေ ... ဒါပဲနော်။ ကံကောင်းပါစေ”

တယ်လီဖုန်း ပြန်ချသည်။ ချက်ချင်း ခေါင်းလောင်းမြည်ပြန်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ် ဆက်သူမှာ ဟိုတယ်မှ လက်ထောက်မန်နေဂျာ ဖြစ်သည်။

“ဧည့်ခန်းထဲမှာ သတင်းစာဆရာတွေ ပြည့်နေပါတယ် ဝန်ကြီးခင်ဗျာ။ သူတို့ကို ကျွန်တော် ဘာပြောထားရမယ်ဆိုတာ အမိန့်ရှိပါ”

ကျွန်တော် ခဏ စဉ်းစားနေမိသေးသည်။

“ထမင်းစားခန်းထဲကို ပို့ထားပါ။ နံနက်စာ ကျွေးထားပါ။ ကုန်ကျစရိတ်တွေကို ကျွန်တော့်စာရင်းမှာ သွင်းပါ။ အဝတ်အစားလဲပြီးပြီးချင်း ဆင်းလာခဲ့မယ်လို့ သူတို့ကို ပြောထားပါ”

တယ်လီဖုန်းကို ကျွန်တော် ပြန်ချလိုက်သည်။ လက်မရပ်မီ ခေါင်းလောင်းမြည်ပြန်သည်။

“ပြောပါ”

“မာစယ် စကားပြောနေတယ်။ ဝမ်းသာစကား ပြောချင်လို့ပါ”

ကျွန်တော် မှတ်မိနေသည့် မာစယ်၏အသံ ပေါ်လာသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ”

“ဒီအချိန်မျိုးမှာ မင်းအဖေ ရှိနေမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်များ ဂုဏ်ယူလိုက်လေမလဲကွာ”

သူက ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ထိုသို့ပြောရင်း မာစယ်အကြောင်းကို ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည်။ ကျွန်တော့်ကို ဝမ်းသာစကား ပြောရုံသက်သက်အတွက်တော့ အချိန်ကုန်ခံတတ်သည့် လူစားမျိုး မဟုတ်ပေ။

“မင်း နယူးယောက်ကို ဘယ်တော့လောက် ရောက်မယ်လို့ မှန်းထားသလဲ။ မင်းနဲ့ အရေးတကြီး ဆွေးနွေးဖို့ ကိစ္စတွေ အများကြီးရှိနေတယ်”

“ကျွန်တော် မသိသေးဘူး။ ခေါင်းဆောင်ကြီးက အစီအစဉ်တွေ ပြောမပြသေးဘူး။ သိပ် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိနေသလား။ ချက်ချင်း လုပ်ရမယ့်ကိစ္စများ ရှိနေသလား”

သူ ဘာဆိုလိုသည်ကို ကျွန်တော် သိချင်လာသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး”

ထိုမျှပြောပြီး သူ့ဘက်က ငြိမ်သွားပြန်သည်။ ခဏကြာတော့မှ သူ ဆက်ပြောသည်။

“ငါ့အိမ်မှာတပ်ထားတဲ့ ရုပ်မြင်သံကြားတွေ မင်း သိတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီမှာများ လိုမလားလို့”

မာစယ် ထိုသို့ ပြောသောအခါကျမှ ကျွန်တော် သဘောပေါက်တော့သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ တယ်လီဖုန်းများကို အသံဖမ်းထားခြင်း ရှိ၊ မရှိ မေးခြင်း ဖြစ်သည်။

“မလိုဘူး။ ကျွန်တော်တော့ လိုမယ်မထင်ဘူး။ ခင်ဗျားနဲ့ ဆင်တူယိုးမှားဟာမျိုးတွေ ဒီမှာလဲ သူတို့ တပ်ထားတယ်လို့ ထင်တယ်”

“ကိုယ်ကလဲ ထင်လို့ မေးတာပါ။ ကောင်းပြီလေ။ အမြဲတမ်း လေးစားပြီး အမြဲတမ်း ကူညီနေမှာပါလို့ ပြောပေးပါနော်”

တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်သည်။ ခေါင်းလောင်းက မြည်ပြန်သည်။ ကျွန်တော် လှည့်မကြည့်တော့။ ခုတင်ပေါ်မှဆင်းပြီး ရေချိုးခန်းဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲသို့ ဖက်ကက် ဝင်လာသည်။

“လောလောဆယ် ဘယ်တယ်လီဖုန်းမှ မပြောနိုင်သေးဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါ။ ဘယ်သူ ဆက်တယ်ဆိုတာ မှတ်ထားခိုင်းလိုက်”

ဖက်ကက်က ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး ဖုန်းဆီသို့သွားသည်။ ရေချိုးခန်းတံခါးကို ကျွန်တော် ပိတ်မည်အပြုတွင် ဖက်ကက်က လှမ်းခေါ်သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးကိုယ်တိုင် ဆက်နေတယ်”

သူ့လက်ထဲမှ ဖုန်းကို ကျွန်တော် လှမ်းဆွဲယူသည်။

“အမိန့်ရှိပါ ခေါင်းဆောင်ကြီး”

“မနေ့ညက ကောင်းကောင်း အနားယူရဲ့လား”

အဘိုးကြီး အသံက ရွှင်လန်းနေသည်။

“ယူရပါတယ် ခေါင်းဆောင်ကြီး”

“အခု ဘာလုပ်နေသလဲ”

“ကျွန်တော် ရေချိုးမလို့ပါ။ ပြီးရင် အောက်ထပ်မှာစောင့်နေတဲ့ သတင်းစာဆရာတွေနဲ့ တွေ့ဖို့ ရှိပါတယ်။ သူတို့နဲ့ ကျွန်တော် တွေ့ဖို့ လိုတယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့။ ပြည်သူတွေ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာအောင် လုပ်ဖို့ လိုအပ်တဲ့အလုပ်က တစ်ခုပဲ။ အဲဒီက ကိစ္စတွေပြီးသွားရင် အိမ်တော်ကို လာခဲ့ပါဦးလား။ သားနဲ့ တွေ့ပေးချင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဒီမှာ ရောက်နေတယ်”

“ကျွန်တော် စောနိုင်သမျှ အစောဆုံးရောက်အောင် လာခဲ့ပါ့မယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့ပေးချင်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူပါလဲ ခင်ဗျာ။ အရေးကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါလား”

သိလိုစိတ်များကို ကျွန်တော် မထိန်းနိုင်တော့။

“အရေးကြီးတယ် မကြီးဘူးဆိုတာက ကာယကံရှင်ရဲ့အပေါ်မှာ မူတည်တယ်။ ဘကြီးသာ သားနေရာမှာ နေရမယ်ဆိုရင် ဒီလူဟာ သိပ်အရေးကြီးတဲ့လူ ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘကြီးက သားမှမဟုတ်ဘဲ။ နောက်ပြီးတော့ သားနဲ့ ဘကြီးဟာလဲ တွေးခေါ်ပုံချင်း မတူညီတဲ့ ကိစ္စတွေ အများကြီးရှိတယ် မဟုတ်လား။ ဒီလူကို သားတွေလိုက်ရတဲ့အခါမှာ သား ဘယ်လို တုံ့ပြန်မယ်ဆိုတာကလဲ စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ”

“ဒီလူဆိုတော့ ယောက်ျားလား”

ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ အေးအေးသက်သာ ရယ်သံပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဟုတ်တယ်။ မနေ့ညတုန်းက သားကိုသတ်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်။ ဒီနေ့မနက်ပဲ သူ့ကို ဘကြီးတို့ ဖမ်းမိလိုက်တယ်”

*

(၈)

ထိုသူသည် မိယာမိလေဆိပ် လက်မှတ်ရောင်းသည့် ကောင်တာအနီးတွင် ဘီယက်ထရစ်နှင့်အတူ ကျွန်တော် ပထမဆုံး တွေ့ခဲ့ဖူးသည့်လူ ဖြစ်နေသည်။ သို့သော်လည်း အခန်းထဲသို့ စစ်သားနှစ်ယောက်က ဆွဲသွင်းလာသောအခါ လေဆိပ်တွင် ကျွန်တော် မြင်တွေ့ခဲ့ရစဉ်ကလို သပ်သပ်ရပ်ရပ် သားသားနားနား မဟုတ်တော့။ သူ့မျက်လုံးများသည် အညိုအမည်း စွဲနေကြသည်။ ပါးနှင့် ပါးစပ်တွင်လည်း သွေးစများကို တွေ့ရသည်။

“သူ့ကို သိသလား။ အရင်တုန်းက မြင်ဖူးခဲ့သလား”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမေးသည်။

ထိုသူက ခေါင်းမောပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ကြောက်လန့်တကြီး ဖြစ်နေကြသည်။

“မသိဘူး။ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး”

ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည်။ သည်ကိစ္စထဲတွင် ဘီယက်ထရစ်နှင့်ကျွန်တော်တို့ ပါဝင်ပတ်သက်နေကြကြောင်းကို ပြောပြစရာ အကြောင်းမရှိပေ။

“ဒီလိုဆိုရင် သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဘကြီး ပြောပြမယ်။ သူဟာ ဟိုကလေးမလေးရဲ့ ဦးလေး။ ဝေယာနော့စ်ရဲ့ ညီ”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဆက်ပြောသည်။

ထိုသူ၏ မိုက်မဲမှုများကို ကျွန်တော် ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဒေါသတကြီးဖြင့် သူ့ဆီသို့ တိုးသွားမိသည်။

“ခင်ဗျား တော်တော် အသုံးမကျတဲ့လူ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ”

သူက ဘာမှ ပြန်မဖြေပေ။

“ကျုပ်ကို ခင်ဗျား သတ်ပစ်ဦးတော့ ဘာအကျိုးကျေးဇူး ရှိမှာလဲ။ ခင်ဗျားပစ်လိုက်တဲ့ ကျည်ဆန်နှစ်တောင့်ဟာ ဘီယက်ထရစ်ကိုလဲ မှန်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား နားမလည်ဘူးလား”

ကျွန်တော် အော်မေးသည်။

သူ့အမူအရာ တစ်မျိုးပြောင်းသွားသည်။ ပြီးတော့ အလွန် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည့် လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

“ကျွန်တော် အဲဒါကို စဉ်းစားမိခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား အခု အသက်ရှင်နေတာ ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ဆုံး အချိန်ကလေးကျမှ သေနတ်ကို ကျွန်တော် ဘေးဆွဲယမ်းပစ်လိုက်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ကြည့်နေသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ရယ်သည်။

“သူ ပြောတာ ယုံသလား”

ကျွန်တော်က အဖြေပြန်မပေး။

“ဒီ လုပ်ကြံမှုထဲမှာ မိန်းကလေးလဲ ပါနေဖို့အကြောင်း အများကြီးရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီဇာတ်လမ်းမျိုးကို သူ ဆင်ပြောတာ”

“မပါပါဘူးခင်ဗျာ။ ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘီယက်ထရစ် ဘာမှ မသိရှာပါဘူး။ ကော်တီဌေးနိုင်ငံထဲကို ကျွန်တော် ပြန်ရောက်နေတာတောင် မသိပါဘူး”

“ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျားဟိန်းသလို ဟိန်းလိုက်ပြီး သူ့ဆီသို့ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်သည်။ ထိုသူသည် တစ်ဖက်သို့ ယိုင်သွားသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးက တစ်ဆက်တည်း လက်ပြန် ဆင့်ရိုက်ပြန်သည်။

“လက်နက်တွေ ဘယ်မှာလဲ။ ဒီတိုင်းပြည်ထဲ သွင်းလာပြီး အခု ဘယ်မှာသွားထားသလဲ” ဟု ဆက်မေးသည်။

“လက်နက်အကြောင်း ကျွန်တော် ဘာမှ မသိပါဘူးခင်ဗျာ”

“လိမ်တာ”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက တစ်ချက် အောက်ပိုင်းကို ဒူးနှင့်ဆောင့်တိုက်လိုက်သည်။ ထိုလူသည် ဒူးထောက်လျက် ကျသွားသည်။

“ကျွန်တော် မသိတာ အမှန်ပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် သိရိုးမှန်ရင် ဒီကိစ္စ မဖြစ်ခင်ကတည်းက ရဲအဖွဲ့က ဖမ်းမိသွားမှာပါ”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူ့ကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ရွံရှာမှန်းတီးသည့် အမူအရာလည်း သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

“အလကားကောင်တွေ၊ အမှောင်ထဲကနေပြီး အလင်းထဲကို မထွက်ရဲတဲ့ တီကောင်လို အကောင်မျိုးတွေ။ တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်နိုင်တဲ့အစွမ်းအစ သူတို့မှာရှိနေပြီလို့ ထင်နေကြတယ်”

ကျွန်တော်က ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူ့ကုလားထိုင်မှာ ပြန်ထိုင်သည်။ ရုံးတွင်းစကားပြောခွက်မှ ခလုတ်ကို နှိပ်သည်။

“ဟိုယော့စ်နဲ့ ပရိုင်တို လွတ်လိုက်စမ်း”

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်သည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်သာ မရှိရင် ဒီကောင် လွတ်သွားပြီ။ ဒီတိုင်းပြည်ထဲကို သူ ဝင်လာကတည်းက သူ့ကို မျက်ခြည်ပြတ်မခံဘဲ လိုက်နေတာ”

ဟိုယော့စ်နှင့် ပရိုင်တိုတို့နှစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီး၏စားပွဲရှေ့မှာ ရပ်နေကြသည်။ သူတို့ မျက်နှာထားများက တည်နေသည်။

“တခြား ဘာထပ်တွေ့သေးသလဲ”

“ဘာမှမတွေ့ပါဘူး ခေါင်းဆောင်ကြီးခင်ဗျား။ လှေကလေးထဲမှာ ဘာလက်နက်မှ မတွေ့ပါဘူး။ သူတစ်ယောက်တည်း လာတာ ဖြစ်ပါတယ်” ဟိုယော့စ်က ဖြေသည်။

“ဟိုကလေးမနဲ့ သူ အဆက်အသွယ် လုပ်သေးသလား”

“မလုပ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ သူ အိမ်ထဲကို ပထမဆုံးအကြိမ် ဝင်သွားတဲ့အချိန်က အိမ်မှာ ကလေးမ မရှိပါဘူး။ ချုံထဲမှာ ဝင်ပုန်းပြီး ကလေးမ ပြန်အလာကို သူ စောင့်နေတာ ဖြစ်ပါတယ်”

“အဲဒီအချိန်တုန်းက ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို ခင်ဗျားတို့ မဖမ်းကြတာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က ဝင်မေးသည်။

“လက်နက်တွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကလေးမကို သူ သတင်းပေးလိမ့်မယ်ထင်လို့ ကျွန်တော်တို့ စောင့်ကြည့်နေကြတာပါ ခင်ဗျာ။ ဝန်ကြီးကို သူ လုပ်ကြံလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ မတွေးမိပါဘူး”

ကျွန်တော်က ဘီယက်ထရစ်၏ဦးလေးကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် နာကျင်မှုကြောင့် ဖြူနေပြီး ရှုံ့မဲ့နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို သတ်ဖို့ ကြိုးစားရတာလဲ”

“ကျွန်တော့်တူမကလေးဟာ မိန်းမကောင်း မိန်းမလိမ္မာကလေးပါ ခင်ဗျာ။ သူ့ကို ဝန်ကြီးက ဖျက်ဆီးပစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်လို့ပါ”

သူက ကျွန်တော် မျက်လုံးများကို စေ့စေ့ ပြန်ကြည့်ရင်း ဖြေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် နိုင်ငံရေး လုပ်ကြံမှု မဟုတ်ဘူးပေါ့”

သူက ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်တူမကလေးကို ကာကွယ်ဖို့သက်သက်ပါပဲ။ သူဟာ ကျွန်တော့်အစ်ကိုရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေး ဖြစ်ပါတယ်။ ဝန်ကြီးဟာ တခြားမိန်းမတွေနဲ့ ရှုပ်ပွေ့ခဲ့တဲ့အကြောင်း သူ့ကို ကျွန်တော် သတိပေးပါတယ်။ ကျွန်တော့်ပြောစကားကို သူ နားမထောင်ပါဘူး”

“အလကား အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ လျှောက်လိမ်နေတယ်။ နောက်ဆုံး မေးမယ်။ လက်နက်တွေ ဘယ်မှာလဲ”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဟိန်းလိုက်ပြန်သည်။

“ကျွန်တော် မသိကြောင်း ခေါင်းဆောင်ကြီးကို အစီရင်ခံပြီးပါပြီခင်ဗျာ”

“လူလိမ်။ လက်နက်ကိစ္စမဟုတ်ရင် ဒီတိုင်းပြည်ထဲကို မင်း ဘာဖြစ်လို့ ပြန်လာတာလဲ”

ခေါင်းဆောင်ကြီး၏အသံသည် ဒေါသကြောင့် မပီမသ ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ ခင်ဗျာ။ ကော်တီဂွေးဟာ ကျွန်တော့်တိုင်းပြည် ဖြစ်ပါတယ်”

သူကလည်း ခေါင်းဆောင်ကြီးကိုပြန်ကြည့်ရင်း ဖြေသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသေးသည်။ ထို့နောက် ဟိုယော့စ်ဘက်သို့ လှည့်ပြောသည်။

“အက်စကိုဘာကို ပို့ပြီး ချုပ်ထားလိုက်။ သူ့ကို ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မင်း သိတယ်”

“ကောင်းပါပြီ ခေါင်းဆောင်ကြီး”

ဟိုယော့စ်က ထိုသို့ပြောပြီး အကျဉ်းသားကို ရုံးခန်းအတွင်းမှ ခေါ်ထုတ်သွားရန် ဟန်ပြင်သည်။

“မပိုနဲ့”

ကျွန်တော်က လှမ်းအော်သည်။ အက်စက်ကိုဘာသည် မည်သည့်အကျဉ်းထောင်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိသည်။ သေဒဏ်ပေးခြင်းခံထားရသူများကို ကြိုးစင်မတင်မီ ချုပ်နှောင်သည့် ကြိုးတိုက်ဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံးက နားမလည်သလို ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်နေကြသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီး၏အမူအရာက ပိုပြီး နားမလည်သလို ရှိနေသည်။

“သူ့ကို လွှတ်လိုက်”

“လွှတ်ပစ်ရမယ် ... ဒီကောင် သားကို သတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့ အကောင်ပဲ”

ခေါင်းဆောင်ကြီး၏အသံသည် တုန်လှုပ်နေသည်။

“သူ့ကို လွှတ်ပေးလိုက်ပါ” ကျွန်တော်က ထပ်ပြောသည်။

“မင်း ရှုံးနေပြီပဲ။ သူ့ကို လွှတ်ပေးလိုက်ရင် နောက်တစ်ခါ ထပ်လုပ်ကြံဦးမှာပေါ့။ ဒီကောင်တွေအကြောင်း ဘကြီး သိတယ်” ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို အော်ပြောသည်။

ကျွန်တော်က အဖြေ ပြန်မပေး။

“တခြားတိုင်းပြည်တွေမှာ မောင် သွားနေရတာ ကြာလှပြီ။ ဒီတိုင်းပြည်နဲ့ကင်းကွာသွားတာ ကြာလှပြီ။ ဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မင်း မေ့နေပြီ”

ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ကျွန်တော် ပြန်ငေးကြည့်နေမိသည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းများစွာတုန်းက သူပြောခဲ့သည့် စကားများကိုလည်း ကျွန်တော် ပြန်လည်သတိရနေမိသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးနှင့် ဖေဖေတို့ကို လုပ်ကြံရန် ကြိုးစားပြီး သင်္ဘောနှင့် ထွက်ပြေးရန်ကြံသည့် ဆီညော်ဂတ်ဒတ်စ်အမည်ခံ ဗိုလ်မှူးကြီး ဂစ်တာရက်ဖ်ကို သင်္ဘောပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းမိကြသည်။ သူ့လည်ချောင်းကို ဓားနှင့်ဖောက်ပစ်ရန် ကျွန်တော် ရှေ့သို့တိုးသွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျွန်တော့်လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားခဲ့သည်။ 'သူ့ကို သား သတ်ဖို့ မလိုတော့ပါဘူးကွယ်။ သားဟာ အခု တောထဲမှာမှမဟုတ်တော့ဘဲ' ဟူသောစကားကို သူ ပြောခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော် ကလေးဘဝမှာပဲ ရှိသေးသည်။

ထိုအကြောင်းများကို ကျွန်တော် ပြန်သတိရသောကြောင့် ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ကျွန်တော် ပြန်မေးမိသည်။

"ဘကြီး တောထဲကို ပြန်ရောက်သွားတာ မြန်လွန်းလှချည်လား"

ကျွန်တော်က ထိုသို့ မေးသော်လည်း သူ ပြန်လည် မှတ်မိတော့ပုံ မရချေ။ ကျွန်တော့်ကိုသာ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

"နိုင်ငံရေး ပြစ်မှုများဆိုင်ရာ ဗဟိုတရားရုံးချုပ် တရားသူကြီးချုပ်အဖြစ်နဲ့ မနေ့ညတုန်းက ကျွန်တော့်ကို ဘကြီး ခန့်အပ်ခဲ့တယ်။ တရားသူကြီးချုပ်ရဲ့ အခွင့်အာဏာတွေကို ကျွန်တော့်ကို လွှဲပြောင်းပေးခဲ့တယ်"

သူက တိတ်ဆိတ်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

"ဒီလိုဆိုရင် ဒီကိစ္စဟာ ကျွန်တော့်တာဝန်သာ ဖြစ်တယ်။ အကျဉ်းသားကို သတ်ပစ်ဖို့ထက် အရေးကြီးတဲ့အလုပ် ကျွန်တော့်မှာ လုပ်စရာ ရှိနေတယ်"

ကျွန်တော်က ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ပြောပြီး အကျဉ်းသားဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး တစ်ဆက်တည်း ပြောသည်။

"ခင်ဗျားအစ်ကိုအတွက် သတင်းစကားကို ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် လူကြုံပါးလိုက်ချင်ပါတယ်"

အကျဉ်းသားက ကျွန်တော့်ကို မယုံကြည်သလို ကြည့်နေသည်။

“နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားအားလုံးနဲ့ နိုင်ငံရေးဒုက္ခသည်အားလုံးကို ကျုပ်တို့အစိုးရက အကြွင်းမဲ့ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပေးလိုက်တဲ့အကြောင်းကို ဒီနေ့ သတင်းစာတွေထဲမှာ ခင်ဗျား ဖတ်ရလိမ့်မယ်။ ကျုပ်ဟာ တရားရုံးချုပ်ရဲ့ တရားသူကြီးချုပ် ဖြစ်နေပြီဆိုတာကိုလဲ ခင်ဗျား အခု မြင်ရတွေ့ရပြီ။ ကျုပ်တို့နဲ့ ယုံကြည်ချက်ချင်း မတူညီသူတွေအားလုံး ကျုပ်တို့ကျင်းပမယ့် လွတ်လပ်ပြီး တရားမျှတတဲ့ ရွေးကောက်ပွဲမှာ ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ရင်း မတူညီတာတွေကို ဖြေရှင်းပစ်ဖို့ကိုလဲ ကျုပ် အတိအလင်း ကြေညာထားပြီးဖြစ်တယ်။ ဒီကြေညာချက်နဲ့ ဒီအခွင့်အရေးဟာ ကျုပ်တို့ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားများအားလုံးနဲ့ သက်ဆိုင်သလို ခင်ဗျားအစ်ကိုနဲ့လဲ သက်ဆိုင်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ခင်ဗျားအစ်ကိုကို ပြန်ပြောပြလိုက်ပါ”

ဘီယက်ထရစ် ဦးလေးက နှာခေါင်းတစ်ချက်ရုံ လိုက်သည်။

“ဒါဟာလဲ လှည့်စားချက်ကလွဲပြီး တခြား ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ။ အရင်တုန်းက ပေးခဲ့ဖူးတဲ့ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်တွေရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိပြီးသားပါ”

“ခင်ဗျားပြောသလိုဆိုရင် အခု လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ဟာ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ လှည့်ကွက်တစ်ခုပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားကို အသက်ရှင်ခွင့်ပေးပြီး လွတ်လပ်တဲ့လူတစ်ယောက် အနေနဲ့ ဒီရုံးခန်းထဲက ထွက်သွားခိုင်းလိုက်လို့ပဲ”

ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်ပြီး သူ ရပ်နေသည်။ မည်သည့်စကားကို ယုံရကောင်းမှန်း မသိသလို ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဝင်ပြောသည်။

“တီကောင်စုတ်ကို အခန်းအပြင်ထုတ်လိုက်တော့။ ဥပဒေကြောင်းအရ တရားမျှတတတို့ လုပ်နေတာတွေကို ကျေးဇူးတင်ရကောင်းမှန်း ဒီကောင် သိပါစေတော့လို့ပဲ ဆုတောင်းရတော့မယ်”

“သူ့ကိုလွှတ်ပစ်လိုက်ရမှာလားခင်ဗျာ။ ဒီအတိုင်း လွှတ်ပေးလိုက်ရမှာလား ခေါင်းဆောင်ကြီးခင်ဗျာ” ဟိုယော့စ်က တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ပြန်မေးနေသည်။

“နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ပြောသွားတာ မင်း ကြားတယ်မဟုတ်လား။ အကျဉ်းသားကို လုံးဝ လွှတ်ပစ်လိုက်” ခေါင်းဆောင်ကြီးက အော်ပြောသည်။

ဟိုယော့စ်သည် ဘီယက်ထရစ်၏ဦးလေးကို ရှေ့မှသွားစေပြီး ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့သည်။ သူ့နောက်မှ ပရိုင့်တိုလည်း ထွက်လိုက်သွားသည်။ အခန်းထဲမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အချိန်အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ထို့နောက် အားပါးတရ ကျယ်လောင်စွာ ရယ်ချလိုက်လေတော့သည်။ ကျွန်တော် နားဝေတိမ်တောင် ဖြစ်သွားမိသည်။

“ဘကြီး ဘာကို ရယ်တာလဲ”

“ဒီအချိန်မတိုင်ခင်အထိ ဘကြီးက သားကို အထင်ကြီးနေတာ။ မိန်းကလေးကို သားရနေပြီလို့ ထင်နေတာ။ အခုမှ သားဟာလဲ တခြားကောင်တွေလိုပဲ မအောင်မြင်သေးပါလားဆိုတာ သိရတော့တယ်”

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြော။ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျယ်လောင်စွာ ရယ်ရာမှနေပြီး သာမန်သာ ရယ်တော့သည်။

“အကွက်ကလေးကတော့ လှပါပေ့ကွယ်”

“ဘာလှတာလဲ ခင်ဗျာ”

“သား စီစဉ်လိုက်တဲ့ အစီအစဉ်ကလေးပေါ့။ သားကို ဘကြီး ဆလံတင်လိုက်ပါတယ်ကွယ်။ အင်မတန် ပါးနပ်၊ အင်မတန်ကျွမ်းကျင်ပြီး၊ အင်မတန်ပညာရှိတဲ့ လုပ်ကွက်ကလေးပေပဲ။ ဒီလိုစိတ်ကူးမျိုး ဘကြီးသာ ရမယ်ဆိုရင် ဂုဏ်ယူလို့ ဆုံးနိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး” သူက ပြုံးသည်။

“ဟုတ်လား” ကျွန်တော် ဘယ်လောက် တော်သည်ကို သိချင်နေမိသည်။

“သူဦးလေးကို လွှတ်ပေးလိုက်တဲ့အတွက် သားကို သူက ယုံကြည်တော့မယ်။ သားကို ယုံကြည်တဲ့အတွက် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး သားကို ပုံအပ်တော့မယ်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး သားကို ပုံအပ်ပြီးတာနဲ့တစ်ပြိုင်တည်း ဘကြီးတို့ လက်ထဲကို သူ့အဖေကို ထိုးထည့်ပေးတော့မယ်။ မိန်းမတွေဟာ ချစ်မိပြီဆိုရင် ဘယ်လိုဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတာ သား သိတယ် မဟုတ်လားကွယ်”

*

(၉)

ရက်သတ္တနှစ်ပတ် ကြာသွားသည်။ သို့သော်လည်း ဘီယက်ထရစ်၏အသံကို ကျွန်တော် လုံးဝ မကြားရတော့။ သူ့ကို ဖုန်းဆက်ရန် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကျွန်တော် ကြိုးစားမိသည်။ ဖုန်းနားသို့ လက်ရောက်ပြီးမှ ကျွန်တော့်လက်ကို ပြန်ရုပ်ခဲ့ရသည်။ သူ့ဘက်က အားလုံး ပုံမှန်ဖြစ်သွားပြီဆိုလျှင် သူကသာ ကျွန်တော့်ကို ဆက်ရမည်ဖြစ်သည်။

ထိုရက်များသည် သားသားနားနားနေနိုင်သော ရက်များကားမဟုတ်။ အိမ်တော်တွင် ကျွန်တော့်အတွက် ရုံးခန်းတစ်ခန်းကို ခေါင်းဆောင်ကြီးက ပြင်ဆင်ပေးထားသည်။ ထိုရုံးခန်းတွင် နေ့ရောညပါ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်နေခဲ့ရသည်။ တိုင်းပြည်၏စီးပွားရေးအခြေအနေနှင့် ပတ်သက်သော အစီရင်ခံစာများ ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်မှာ ပုံနေသည်။ ဌာနတစ်ခုချင်း၏ အခြေအနေများကို အသေးစိတ်လေ့လာသုံးသပ်ပြီး ရေးသားထားသော အစီရင်ခံစာများဖြစ်သည်။ ဌာနအားလုံး၏ အခြေအနေများကို စေ့စေ့စုံစုံ ကျွန်တော် ဖတ်ရှု လေ့လာပြီးသောအခါ တစ်တိုင်းပြည်လုံး၏ အခြေအနေကို ရုပ်လုံးဖော်၍ ရလာတော့သည်။

ကျွန်တော့်ရုံးခန်းထဲမှာထိုင်ပြီး နောက်ဆုံးအစီရင်ခံစာများကို ကျွန်တော် လေ့လာနေသည့်ညတစ်ညတွင် အခန်းထဲသို့ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော့်ဘေးအထိ လျှောက်လာပြီး ကျွန်တော်ဖတ်နေသည့် အစီရင်ခံစာကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“သား ဘယ်လိုထင်သလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ စီးပွားရေးပါရဂူတွေပေးတဲ့ ကိန်းဂဏန်းတွေ အတိအကျမှန်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အခြေအနေ သိပ်မဆိုးသေးဘူး”

ကျွန်တော်က သူ့ကို မော့ကြည့်ရင်း ပြန်ဖြေသည်။

“အရင်းအနှီးထည့်ပြီး လုပ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဘကြီးတို့အခြေအနေ မဆိုးပါဘူး။ အလားအလာ ကောင်းပါတယ်။ ဘကြီးတို့ မိတ်ဆွေတွေဆီကရော ဘာထပ်ကြားရသေးသလဲ”

“ဘာမှ မကြားရသေးပါဘူး”

ဂျော့ဘော်လ်ဒွင်ကို ဆိုလိုကြောင်း ကျွန်တော် သိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ အချိန်ဆွဲနေသလဲလို့ ဘကြီး စဉ်းစားနေမိတယ်”

“ကျွန်တော်လဲ မသိဘူးခင်ဗျာ”

“ဒီလိုဆိုရင် သူတို့ဖိတ်တာကို စောင့်မနေတော့ဘဲနဲ့ နယူးယောက်မြို့ကို သား သွားဖို့ကောင်းပြီ”

“အမေရိကန်ဆိုတာ လူတစ်မျိုး ဘကြီးရဲ့။ သူတို့က မဖိတ်ဘဲနဲ့ ငွေလာချေးတဲ့လူတွေကို သူတို့က သိပ်ကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ သားက ဝါရှင်တန်ကို သွားတာမှမဟုတ်ဘဲ။ နယူးယောက်မြို့ကို သွားတာပဲ။ နယူးယောက်မြို့ကို အချိန်မရွေး သား သွားခွင့်ရှိတယ်လေ။ သားဟာ ကုလသမဂ္ဂဆိုင်ရာ သံအမတ်ကြီး မဟုတ်လား။ နယူးယောက်မြို့ကို သား ရောက်သွားပြီဆိုရင် သူတို့နဲ့ပတ်သက်တဲ့ တခြားကိစ္စတွေကိုလဲ လုပ်နိုင်ပြီပေါ့”

“ဒါဆိုရင်တော့ အင်မတန် ကောင်းတဲ့ အကြံဉာဏ်ပဲ ဘကြီး”

သူ့ကို လေးလေးစားစား ကျွန်တော် ပြန်ကြည့်မိသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် အထင်မသေးသည့်နေ့ ဟူ၍ မရှိ။ သူ့အပေါ်တွင် အာယာတ မထားမိသည့်နေ့ ဟူ၍ မရှိ။ သို့သော်လည်း ယခုလိုကိစ္စမျိုးများတွင် သူ့အကြံအစည်များသည် အလွန်ကောင်းနေတတ်သည်။

“ဒီမှာ ဒီအတိုင်းထိုင်ပြီး သူပေးမယ့် အဖြေကို စောင့်နေရတာနဲ့စာရင် ဟိုကိုသွားတာက အများကြီး အဓိပ္ပာယ်ရှိတာပေါ့ကွာ။ သား ဘယ်နေ့ သွားမလဲ”

“အင်္ဂါနေ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် သွားမယ်လေ။ ဒီမှာ ကျွန်တော် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စကလေးတွေ လက်စသတ်အောင် လုပ်လိုက်ဦးမယ်”

“ကလေးမဆီက ဘာသံမှ မကြားသေးဘူးလား” သူက ပြုံးသည်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းယမ်းပြသည်။ သူကလည်း အမူအရာတစ်မျိုးနှင့် ပခုံးတွန့်ပြသည်။

“သူ့အဖေဆီကလဲ ဘာမှ မကြားသေးဘူးလား”

“ဘာမှ မကြားဘူး ခင်ဗျ”

“ဘကြီးတို့ ကမ်းလှမ်းတာကို သူတို့ တစ်ယောက်မှ လက်ခံကြတာမဟုတ်ပါဘူး။ တီကောင်တွေ မဟုတ်လား။ နေရောင်ရှိနေတဲ့ နေ့ခင်းဘက်မှာ အပြင်ကိုထွက်ရမှာ ကြောက်တဲ့ အကောင်တွေ”

သူက မုန်းတီးစက်ဆုပ်ရွံရှာသည့် လေသံ၊ မျက်နှာထားမျိုးနှင့် ပြောသည်။

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ပေ။ အထွေထွေ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကို သူ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ပေးခဲ့ဖူးသည်။ ထိုလွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အရ အလင်းဝင်လာသူများအားလုံးလည်း အသတ်ခံခဲ့ရသည်ချည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ယခုတစ်ကြိမ်ပေးသည့် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်သည် ယခင်က လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်များနှင့် ခြားနားလိမ့်မည်ဟု မည်သူက ထင်မည်နည်း။

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျွန်တော့်ပရုံးပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက်တင်ပြီး ယုယကြင်နာစွာ ပွတ်သပ်ပေးနေသည်။

“ဒီအကြောင်းတွေ သား သဘောပေါက်လာမှာပါ။ အမှန်တော့ သား အခွင့်အရေးကြုံတဲ့အချိန်တုန်းက ကလေးမရဲ့ဦးလေးကို သား သတ်ပစ်ဖို့ ကောင်းတယ်။ သူတို့လို လူတန်းစားတွေဟာ ဒီလိုလုပ်မှပဲ နားလည်တတ်ကြတယ်”

ကျွန်တော်က ငြိမ်နေသည်။ သူက တံခါးပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ အဝသို့ရောက်တော့မှ ကျွန်တော့်ဘက် ပြန်လှည့်ပြီး ပြောသည်။

“ကလေးမနဲ့ သားနဲ့ အဆင်ပြေပါစေကွယ်”

ခေါင်းဆောင်ကြီး အပြင်ထွက်သွားပြီးနောက် တံခါးပိတ်သွားသောအခါ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်နေမိသည်။ ကျွန်တော်၏အစီအစဉ်ထဲတွင် ဘီယက်ထရစ် လုံးဝ ပါဝင်ပတ်သက်ခြင်းမရှိကြောင်း သူ့ကို ပြောပြလည်း အကြောင်းထူးတော့မည် မဟုတ်ချေ။ ယခု ရက်သတ္တပတ်အကုန်ရက်များတွင် လုပ်စရာ အလုပ်တွေ အများအပြားရှိနေသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း လုပ်ရမည့်အလုပ်များပင် ဖြစ်သည်။

တောင်ပေါ်ဒေသမှာရှိသည့် ကျွန်တော့်ဥယျာဉ်ကြီးထဲက အိမ်မှာ ကျွန်တော် နေချင်သေးသည်။ ကျွန်တော့်မိသားစုကို စိတ်ကူးနှင့် လွမ်းချင်သေးသည်။ ကျွန်တော့်မိသားစု၏ သင်္ချိုင်းဂူများကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရှင်းလင်း ပြုပြင်ချင်သေးသည်။ ထိုသို့ပြုလုပ်ရန် အနည်းဆုံး နှစ်ရက်လောက်တော့ လိုပေလိမ့်မည်။ သူတို့၏ အုတ်ဂူကလေးများအနီးမှာ ပန်းပင်ကလေးများ စိုက်ပျိုးပေးချင်သေးသည်။ ပန်းကြိုက်သော ကျွန်တော့်အမေအတွက် အမှတ်တရပင်။

+

တောင်ကုန်းအက္ခေကလေး၏ သည်မှာဘက်သို့ ရောက်မလာမီကတည်းက မော်တော်ကားစက်သံကို ကျွန်တော် လှမ်းကြားနေရသည်။ ထိုအချိန်က အမေနှင့် အစ်မတို့၏ အုတ်ဂူများကို ကျွန်တော် ရှင်းလင်းနေခိုက်ဖြစ်သည်။ လက်ထဲမှ ပေါက်တူးကို မြေပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ ခြံစည်းရိုးတွင် ထောင်ထားသည့် မောင်းပြန်ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ကျွန်တော် သွားဆွဲယူသည်။ မောင်းတင်ပြီး စောင့်နေလိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့မှ စောင့်ကြိုနေခြင်းထက် သည်နေရာက စောင့်ခြင်းက ပိုကောင်းသည်။ မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်နေရသည်။ အပြင်မှ လူက ကျွန်တော့်ကိုမြင်ဖို့လည်း မလွယ်။

မာတီနက်စ်သည် သူ့အိမ်သို့ လွန်ခဲ့သည့် တစ်နာရီလောက်ကတည်းက ပြန်သွားပြီး ဖြစ်သည်။ ဖက်ကက်လည်း မနက်ဖြန်မှ ပြန်ရောက်မည်။ သောကြာနေ့တုန်းက ဖက်ကက်နှင့် ကျွန်တော် သည်အိမ်ကြီးသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ဖက်ကက်ကို မြို့သို့ ကျွန်တော် ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်အတွက် လိုအပ်သည့် ပြင်ဆင်မှုများကို ပြုလုပ်ထားရန်ဖြစ်သည်။ မြို့ပေါ်မှ ကျွန်တော် ပျောက်သွားသည်ကိုသိလျှင် အားလုံး ပျာယာခတ်သွားကြမည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်သွားသည်ကို ရှာကြမည်။ ထို့နောက် မည်သည့်အရပ်သို့ ကျွန်တော် ရောက်နေကြောင်း ခန့်မှန်းမိကြလိမ့်မည်။ ထိုသို့ ခန့်မှန်းမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ဗိုလ်ဂျီရာဒိုသည် သူ့စစ်သားများနှင့်အတူ ကျွန်တော့်နောက်သို့ လိုက်လာလိမ့်မည်။ ကျွန်တော် တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သဖြင့် သူ ရာထူးပြုတ်သည်ကို ခံနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

တောင်ကုန်းအက္ခေကလေးကို မော်တော်ကားကျော်လာသည်။ ဟွန်းနှစ်ချက် တီးသည်။ ဖက်ကက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် နားလည်ကြသည့် အချက်ပေးမှုပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သေနတ်ပြောင်းထဲသို့ အသင့်ထည့်ထားသည့် ကျည်ဆန်ကို ထုတ်ယူသည်။ ကျည်ကပ်ကိုဖြုတ်ပြီး ပြောင်းထဲမှ ကျည်ဆန်ကို ကျည်ကပ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ထားလိုက်သည်။ သေနတ်ကို လက်တစ်ဖက်မှ လျော့ရီလျော့ရီ ကိုင်ရင်း အိမ်ဘက်ဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

လမ်းလျှောက်လိုက်တိုင်း ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးရှိ ကြွက်သားများ နာကျင်ကိုက်ခဲသွားသည်ကို သတိထားမိသည်။ ကျွန်တော် အလုပ်ကြမ်းမလုပ်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာပါသည်။ ကျွန်တော့်မိသားစု၏ သုသာန်သေးသေးကလေးသည် သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် ကြည့်ပျော် ရှုပျော် ပြန်ဖြစ်သွားသည်။

အိမ်ရှေ့မှာရပ်ရင်း မော်တော်ကား ဝင်လာသည်ကို စိတ်ဝင်တစား ကျွန်တော် ကြည့်နေမိသည်။ တနင်္လာနေ့မှ ဖက်ကက် ပြန်လာရမည်ဖြစ်သည်။ ယခုလို ရက်စောပြီး ပြန်လာသည့်အတွက် အကြောင်းထူးတစ်ခုခု ရှိပေလိမ့်မည်။ ခြံထဲသို့ ကားချိုးကွေ့ဝင်လာသည်တွင် ရှေ့ထိုင်ခုံ၌ ဖက်ကက်၏ဘေးတွင် အခြားလူတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ မော်တော်ကားရပ်သည်။ ကားပေါ်မှ ဘီယက်ထရစ် ဆင်းလာသည်။ ကားဘေးမှာရပ်ပြီး ခဏကြာအောင် ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော့်ပုံသဏ္ဍာန်သည် သူ့အဖို့ အမြင်ဆန်းနေလိမ့်မည်။ အင်္ကျီဝတ်မထားဘဲ အပေါ်ပိုင်း ဗလာကျင်းနေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ဖုန်များ သဲများ ပေကျံနေသည်။ လက်ထဲမှာလည်း မောင်းပြန်သေနတ်ကြီးနှင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် ဘာမှမပြောနိုင်သေးမီ သူက စပြောသည်။ လေသံတိုးတိုးနှင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြောသည်။

“ကျွန်မကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်။ ဖက်ကက်ကို အတင်းပူဆာပြီး အစ်ကို့ဆီ လိုက်လာတာပါ”

အံ့ဩလွန်းသဖြင့် ကျွန်တော် အဖြေ ပြန်မပေးမိပါ။

“အင်္ဂါနေ့ကျရင် အစ်ကို နယူးယောက်မြို့ကို သွားတော့မယ်လို့ သတင်းစာတွေထဲမှာ ဖတ်ရတယ်။ အစ်ကို့ကို မတွေ့လိုက်ရဘဲနဲ့ အစ်ကို ခရီးထွက်မသွားစေချင်ဘူး။ သောကြာနေ့တုန်းက အစ်ကို့ဟိုတယ်ကို ဖုန်းဆက်သေးတယ်။ ဘယ်သူမှ ပြန်မထူးဘူး။ ဒီနေ့မနက်တော့ ဖက်ကက်နဲ့ ကျွန်မ တွေ့တယ်။ သူက ခေါ်မလာနိုင်ဘူးလို့ ပြောသေးတယ်။ သူ မခေါ်ရင်လဲ ကျွန်မဟာကျွန်မ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ သွားမှာပဲဆိုလို့ သူ ခေါ်လာတာပါ”

ကျွန်တော်က ထိုနေရာမှ လုံးဝ မရွေ့။

“ဟိုမှာပဲ မင်း စောင့်နေရောပေါ့ကွာ။ တနင်္လာနေ့ကျရင် ကျူရေတူမြို့ကို ကိုယ် လာမှာပဲ”

ကျွန်တော့်ကို ပြန်မော့ကြည့်သည့် သူ့မျက်လုံးများသည် တောထဲမှ သစ်ရွက်စိမ်းများလို စိမ်းစိမ်းစိုနေသည်။

“ကျွန်မသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မစောင့်နိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်မ စောင့်နေခဲ့ရတဲ့ အချိန်တွေ သိပ်ကြာနေပြီ”

သူ့အသံ တုန်ယင်အက်ကွဲလာသည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိသည်။

သူ့ဆီသို့ ကျွန်တော် တိုးသွားသည်။ သူ့အဝတ်အစားများသည် ခပ်ကျပ်ကျပ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ထင်ထားသည်ထက် ပိုပြီး ပိန်သွားသည်ကိုမြင်ရသည်။ ရှုပ်အင်္ကျီကို သူ ဝတ်ထားသည်။

အစ်ကိုတစ်ယောက်ယောက်၏ ရှုပ်အင်္ကျီကို ယူဝတ်ထားသော မိန်းကလေးငယ်ငယ်ကလေးနှင့် ပိုတူနေသည်။ အချိုးအဆစ်ပြေပြစ်သော သူ့ကိုယ်လုံးကမူ လှမြဲ လှနေသည်။ သူ့ရှေ့နားမှာ ကျွန်တော် ရပ်လိုက်သည်။

“မင်းက ဘာကို စောင့်နေခဲ့ရလို့လဲ”

သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို ပြန်စိုက်ကြည့်သည်။

“အစ်ကို တယ်လီဖုန်းဆက်မလားလို့ စောင့်နေရတာပေါ့။ အစ်ကို မဆက်တဲ့အဆုံးကျတော့မှ အစ်ကို ပြောသွားတာကို ကျွန်မ ပြန်သတိရတော့တယ်။ ဘာစဉ်းစားရမယ်ဆိုတာ ကလေးငယ်တွေကိုပဲ ပြောပြဖို့လိုတယ်။ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမတွေကတော့ သူတို့ဖို့ပဲ သူတို့ စဉ်းစားတတ်ကြတယ် ဆိုတာလေ”

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းက ဘာတွေ စဉ်းစားနေသလဲ”

သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် သွေးရောင်လွှမ်းသွားသည်။

“ကျွန်မ စဉ်းစားနေတာက ...”

သူ ဆက်မပြောဘဲ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်သွားသည်။ မျက်နှာလည်း အောက်သို့ ငုံ့သွားပြီး မြေပြင်ပေါ်သို့ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ခဏကြာတော့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်မော့လာကာ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည်။

“ကျွန်မ စဉ်းစားနေတာက အစ်ကိုကို ကျွန်မ ချစ်မိပြီ ထင်တယ်”

ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲသို့ သူ ရောက်လာသည်။

+

ကျွန်တော်က ဆေးပြင်းလိပ် မီးညှို့နေသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လာသာဆောင်မှာ ထိုင်နေကြသည်။ သူက လာသာဆောင်လက်ရန်းကို အားပြုမှီရင်း လှပသောည၏ ကောင်းကင်ပြာကို မော့ကြည့်နေသည်။ မီးခြစ်ဆံမှ မီးတောက်ကို ယမ်းခါပြီး ကျွန်တော် ငြိမ်းသတ်လိုက်ချိန်တွင် ကျွန်တော့်ဆီသို့ သူ ပြန်လာသည်။

“ဒီနေရာကလေးကို အစ်ကို ဘာဖြစ်လို့ သိပ်ချစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ အခုမှ သိတော့တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလဲ သိပ်သာယာတာပဲနော်။ လောကကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိနေတော့တယ်လို့ ထင်ရတယ်”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြန်ပြုံးကြည့်ရင်း လေအေးကလေးနှင့် ပြောမိသည်။

“အဲဒီထက်လဲ ပိုပါသေးတယ်ကွယ်။ ဒါဟာ အစ်ကိုအိမ်၊ အစ်ကိုအရပ်၊ အစ်ကိုလောက၊ အစ်ကိုချက်မြှုပ်တဲ့နေရာလေ။ ဟောဒီအပေါ်ထပ် လှေကားထိပ်က အခန်းထဲမှာ အစ်ကိုကို မွေးတာ။ အစ်ကိုအမေရယ်၊ အဖေရယ်၊ အစ်မရယ်ဟာလဲ အိမ်နောက်ဘက်မှာ အိပ်နေကြတယ်။ အစ်ကိုဘဝရဲ့ အခြေခံတွေ၊ အရင်းအမြစ်တွေ အားလုံး ဒီမှာပဲ ရှိနေကြတယ်”

မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ သူ လာထိုင်ပြီး ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲယူသည်။

“အစ်ကိုအဖေကို ကျွန်မအဖေက ကောင်းကောင်း သိတယ်။ အစ်ကိုအဖေဟာ အင်မတန် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလို့ ဖေဖေက အမြဲပြောတယ်”

အပြင်မှာ မှောင်နေသည်။ အဝေးဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသည်။ ညင်းညံ့သော ည၏လေအေးသည် ကွင်းထဲမှာ သာသာကလေး တိုက်ခတ်နေသည်။ လေတိုက်သဖြင့် သစ်ရွက်ကလေးများက အသံတိုးတိုး မြည်နေကြသည်။

“ကိုယ့်အဖေဟာ ...”

ကျွန်တော် ရှေ့ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ရပ်ထားမိသည်။ ဖေဖေအကြောင်းကို စကားလုံးနှင့် ပြည့်စုံအောင် မည်သို့ ပြောဆိုနိုင်ပါမည်နည်း။ ဖေဖေပုံသဏ္ဍာန်ပေါ်အောင် ဖော်ဆောင်၍ ရနိုင်ပါမည်လော။

“ကိုယ့်အဖေဟာ လူသားတစ်ယောက်ပါ။ တကယ့်ကို စစ်မှန်တဲ့ လူသားတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ကိုယ်သူက လွဲပြီး လူတိုင်းကို ခွင့်လွှတ်နိုင်တယ်။ လူတိုင်းအပေါ် နားလည်နိုင်တယ်”

“အစ်ကိုလဲ အဖေတူသားပါကွယ်”

ဘီယက်ထရစ်ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်နေမိသေးသည်။ ပြီးတော့မှ ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ကဲ ... အိပ်ရာဝင်ကြစို့။ အစ်ကိုတို့လို တောင်သူလယ်သမားတွေဆိုတာ မနက်စောစော အိပ်ရာက ထကြရတယ်”

ဘီယက်ထရစ်ကလည်း တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းနှင့် ထိုင်ရာမှထသည်။ သူ အနေရ အထိုင်ရ ခက်နေပုံရသည်။ တစ်စုံတစ်ရာအတွက်လည်း စိုးရိမ်နေပုံရသည်။ ကြိုးစား၍တော့ သူ ပြုံးရှာပါသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အမူအရာသည် ကလေးငယ်ကလေးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသည်။

“ကိုယ့်အစ်မရဲ့အခန်းမှာ မင်းအိပ်ပါ။ မင်းအတွက် ဖက်ကက်ကို ပြင်ခိုင်းထားပြီးပါပြီ”

+

အိပ်ရာပေါ်မှာ ကျွန်တော် ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲနေသည်။ အခန်းထဲမှာ မှောင်နေသည်။ တစ်ဖက်ခန်းမှ ဘီယက်ထရစ်၏ ခပ်တိုးတိုး တေးညည်းသံနှင့် ရေသံကိုလည်း ကြားနေရသည်။ ယခုတစ်ကြိမ် ကြားရသည့်အသံများသည် လူသားတစ်ယောက်၏အသံ အစစ်အမှန်များဖြစ်သည်။ အိပ်မက် မဟုတ်တော့။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကြားနေရသည့်အသံများ မဟုတ်တော့။ စိတ်ကူးနှင့် ကြားယောင်နေရသည့်အသံများ မဟုတ်တော့။ သူ့အသံကို ကျွန်တော် ဂရုတစိုက် နားထောင်နေမိသည်။ ဖက်ကက် ပြောသည်မှာ မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အိမ်ထဲတွင် ဘီယက်ထရစ်၏အသံမှလွဲပြီး အခြားအသံများကို မကြားရတော့။ ကျွန်တော့်မိသားစု၏ ဝိညာဉ်များအားလုံး အပြီးတိုင် လွတ်မြောက်သွားကြပါချေပြီ။

တစ်ကိုယ်တည်း ကျွန်တော် ပြုံးမိသည်။ ဘေးတစ်ဖက်သို့စောင်းပြီး မျက်လုံးကို မှိတ်ထားလိုက်မိသည်။ ခဏကြာတော့ ဘီယက်ထရစ်၏ တေးညည်းသံ ပျောက်သွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း အိပ်ပျော်သွားသည်။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော် လန့်နိုးသွားသည်။ အခန်းထဲသို့ တစ်ယောက်ယောက် ရောက်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ တစ်ဖက်သို့ စောင်းလိုက်သောအခါ သူ့ကိုယ်လုံးကို လက်နှင့် သွားစမ်းမိသည်။ နုပျိုလှပ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သည့် သူ့ကိုယ်လုံး။ ဘီယက်ထရစ်၏ နွေးထွေးသော အပျိုစင် ကိုယ်လုံး။

သူက တိုးတိုးကလေး ပြောသည်။

“အစ်ကိုဟာ မိန်းမတွေနဲ့ပတ်သက်လာရင် အကျင့်မကောင်းဘူး၊ အလစ်မပေးဘူးလို့ သူတို့က ကျွန်မကို သတိပေးကြတယ်။ ကျွန်မလို မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ရော အစ်ကိုကို သတိပေးတဲ့လူ မရှိဘူးလားဟင်။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း အိပ်နေဖို့ အစ်ကို့ဆီ လိုက်လာတာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ပူလောင်လာသည်။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးလည်း မီးကင်ထားသလို ပူလောင်လာသည်။ အသက်ရှူရလည်း ကျပ်လာသည်။ နပျိုတင်းရင်းသည့် အပျိုစင်ကလေး၏ကိုယ်လုံးကို ကျွန်တော် တင်းကျပ်စွာ ဝှေ့ယူမိသည်။ မွတ်သိပ်စွာ နမ်းမိသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ငိုကြွေးဖူးသည့် မိန်းကလေးများနှင့် ကျွန်တော် မကြုံဖူး၊ မဆုံဖူးဘူးချေ။ ယခုတော့ ဘီယက်ထရစ်၏ ပူနွေးသော ချစ်မျက်ရည်များ ကျွန်တော့်မျက်နှာမှာ ရွဲရွဲစိုချေပြီ။

*

(၁၀)

ရွှေရောင်ဝင်းသည့် နံနက်ခင်း နေရောင်ခြည်သည် အိပ်ခန်းထဲသို့ တိုးဝင်လာချိန်မှာပင် အိပ်ရာမှ ကျွန်တော် နိုးလာသည်။ ဘေးတစ်ဖက်သို့ ဖြည်းဖြည်းကလေး ကျွန်တော် စောင်းကြည့်သည်။ အသက်ကိုလည်း ပြင်းပြင်းမရှူ။ ကျွန်တော့်အသက်ရှူသံကြောင့် ဘီယက်ထရစ် နိုးသွားမှာ စိုးသည်။ သူ့ကို နှောင့်ယှက်သလို ဖြစ်သွားမည်။

ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ကိုယ်မစောင်းတစောင်း အနေအထားဖြင့် သူ အိပ်နေသည်။ ပိတုန်းရောင်လို နက်မှောင်သည့် ဆံပင်များသည် ဖြူဖွေးသည့် ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ ဖြန့်ခင်းနေကြသည်။ သူ့ခြေထောက်ပေါ်တွင် စောင်ပါးကလေးတစ်ထည် ရစ်ဖုံးထားသည်။ မျက်လုံးများ မှိတ်ထားသည်။ နှုတ်ခမ်းက မသိမသာ ပွင့်နေသည်။ ပြုံးနေသယောင် ထင်မှတ်ရသည်။

နပျိုသည့် သူ့ကိုယ်လုံးကလေးကို မျက်တောင်မခတ် ကျွန်တော် ကြည့်နေမိသည်။ မိုးရမည့်နေရာတွင် မိုး မောက်ရမည့်နေရာတွင် မောက်၊ ကျဉ်ရမည့်နေရာတွင် ကျဉ်၊ ချိုင့်ရမည့်နေရာတွင် ချိုင့်၊ ပန်းပုကျော်တစ်ယောက်၏ အကောင်းဆုံးသော လက်ရာကပင် အရှုံးပေးရလောက်ပါပေသည်။

“လှရဲ့လား အစ်ကို”

နူးညံ့သိမ်မွေ့သည့် လေသံကလေးနှင့် သူက မေးသည်။

သူ့မျက်နှာကို အံ့ဩတကြီး ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးများသည် အရောင်ဖိတ်ဖိတ်တောက်ကာ ရွန်းလက် စိမ်းစိုနေသည်။ ပြုံးလည်း ပြုံးနေပါသည်။ နှုတ်ခမ်းကလည်း ပြုံးနေပါသည်။

“ကျွန်မ လှရဲ့လား အစ်ကို”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“သိပ်ကို လှတာပဲ အချစ်ရယ်”

သူ့မျက်လုံးများက ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်မှိတ်သွားသည်။

“ဘာမှ၊ ဘာမှ အပြစ်အနာအဆာ မရှိဘဲ လှတာမျိုးလားကွယ်”

“အံ့ဩမကုန်နိုင်လောက်အောင်ကို လှပါတယ် ညီမရယ်”

ကျွန်တော်က တိုးတိုးကလေး ပြောသည်။ တကယ်လည်း အံ့ဩမကုန်နိုင်လောက်အောင် လှပါသည်။

“ပထမတုန်းကတော့ ကျွန်မ စိုးရိမ်မိခဲ့တယ်။ ကျွန်မအတွက် မဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကိုအတွက် စိုးရိမ်တာပါ။ အမှားတွေအများကြီး ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ အဲဒီလို အဖြစ်အပျက်မျိုးတွေလဲ ကျွန်မ အများကြီး ကြားဖူးတယ်။ အစ်ကို သိပါတယ်လေ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကြောင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံး ပျက်စီးသွားနိုင်တယ်။ ကျွန်မကြောင့်တော့ အစ်ကိုဘဝကြီး ပျက်စီးမသွားစေချင်ဘူး။ အကုန်လုံး ချောချောမောမော ဖြစ်စေချင်တယ်။ နေရာတကာမှာ မှန်မှန်ကန်ကန် တိတိကျကျ ဖြစ်စေချင်တယ်။ မောင့်ဘဝမှာ အလုံးစုံ အောင်မြင်စေချင်တယ်ကွယ်’

“ဘာမှ မမှားနိုင်ပါဘူး။ အကုန်လုံး အောင်မြင်ရမှာပါ”

သူ့မျက်လုံးများ တဖြည်းဖြည်း ပြန်ပွင့်လာပြီး ဝေးကြည့်နေပြန်သည်။

“အစ်ကို တကယ်ပြောတာလား။ မနေ့ညတုန်းက အစ်ကိုပြောခဲ့တာဟာ စိတ်ထဲမှာ တကယ်ရှိလို့ ပြောခဲ့တာလား။ အို ... မဟုတ်ပါဘူးလေ။ အစ်ကို မဖြေပါနဲ့။ ဒီမေးခွန်းကို ကျွန်မ မမေးသင့်ပါဘူး။ ကျွန်မဘက်က အခွင့်အရေးယူပြီး မတရားဖြင့် မေးသလို ဖြစ်နေတော့မှာပေါ့။ အစ်ကို စိတ်မပါဘဲနဲ့ ကျွန်မ စိတ်ချမ်းသာအောင် ညာပြီး ဖြေရတာမျိုးလဲ မဖြစ်စေချင်ပါဘူးကွယ်”

သူက လေသံကလေးဖြင့် ပြောနေသည်။

“အစ်ကို့ဝါသနာအရဆိုရင် ဒီလို ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ မေးခွန်းတွေကို အစ်ကို ဖြေလေ့ဖြေထ မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီမေးခွန်းကိုတော့ အစ်ကို ဖြေချင်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြုံးကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်နေသည့် သူ့မျက်လုံးများသည် ပိုပြီး ဝိုင်းစက်လာသည်။

“မနေ့ညက အစ်ကို ပြောခဲ့တာဟာ အစ်ကို့အသည်းနှလုံးထဲမှာ ရှိနေတဲ့အတိုင်း အပိုအလိုမပါဘဲ ပြောခဲ့တာပါ။ ယုံပါကွယ်။ ညီမကို အစ်ကို အသည်းခိုက်အောင် ချစ်မိပါပြီ”

ဘီယက်ထရစ် ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြုံးလာသည်။

ပြီးတော့ သူ့မျက်လုံးများကို ပြန်မှိတ်သွားပြန်သည်။

“မောင့်ကိုလဲ အသက်လောက် ချစ်မိပါပြီ မောင်ရယ်”

လက်တစ်ဖက်နှင့် ကျွန်တော့်ကို သူ လှမ်းဆွဲသည်။ မျက်လုံးများကိုမူ မှိတ်ထားဆဲ ရှိသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို နမ်းသည်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း သူ့မျက်လုံးများ ပွင့်လာပြန်သည်။

“ချစ်စရာ ကောင်းလိုက်တဲ့ ချစ်သည်းအစ်ကိုရယ်”

+

“ပြီးပါပြီ။ ဒါ နောက်ဆုံးပါပဲ”

နောက်ဆုံး ပန်းပင်ကလေးကို ကျွန်တော် စိုက်ပြီး အခြေရင်းမှာ မြေတောင်မြှောက်ပေးရင်း ဘီယက်ထရစ်ကို ပြန်ပြောသည်။ ပန်းပင်အခြေတွင် မြေဖို့ပြီးသောအခါ ကိုယ်ကို မတ်လိုက်ပြီး သူ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။

ခြံစည်းရိုးကို မှီရပ်ရင်း ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော့်ဆီသို့ သူ လျှောက်လာသည်။ ကျွန်တော့်ပါးပြင်ကို သူ နမ်းသည်။

“နောက်တစ်ခါဆိုရင် အစ်ကို့ကို ကူလုပ်ပေးမယ်နော်။ ဘယ်လို လုပ်ရမယ်ဆိုတာလဲ ညီမ နားလည်သွားပါပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ အစ်ကိုကိုယ်တိုင်ပဲ လုပ်ဦးမှ ဖြစ်မှာ”

“ဒီအုတ်ဂူကလေးတွေကို အစ်ကို ရှင်းလင်းပေးသင့်ခဲ့တာ ကြာပါပြီကွယ်”

“ဒါပေမဲ့ အစ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှင်းနိုင်ပါ့မလဲ။ နိုင်ငံခြားမှာချည်း အစ်ကို သွားနေရတာ မဟုတ်လား”

ဘီယက်ထရစ်က ကျွန်တော့်ကိုပြန်ပြောရင်း အုတ်ဂူကလေးများဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ကျွန်တော့်အစ်မ၏ အုတ်ဂူထိပ်မှာ ဒူးထောက်လျက် ထိုင်ချသည်။

“အသက် အငယ်ကလေးပဲ ရှိသေးတယ်နော်။ ဆယ့်သုံးနှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားရတာလဲ အစ်ကို”

ကရုဏာသံနှင့် ပြောနေပြန်သည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိသည်။

“အစ်ကိုတို့အိမ်ကို သောင်းကျန်းသူတွေ ဖြုန်းခနဲ ရောက်လာတယ်။ ပြီးတော့ အမေရယ်၊ အစ်မရယ်၊ အစ်ကိုတို့ ထမင်းချက် လာပါလာရယ်တို့ကို သတ်သွားတယ်”

“အစ်ကိုဖေဖေက အိမ်မှာ မရှိဘူးလား”

“ဖေဖေက ဒီကနေ နှစ်မိုင်လောက်ဝေးတဲ့ ရွာကလေးတစ်ရွာကို သွားသွားနေလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီတုန်းကလဲ အဲဒီရွာကို သွားနေတယ်”

“အစ်ကိုကော ရှိနေသလား”

“အစ်ကိုအစ်မက သေတ္တာကြီးတစ်လုံးရဲ့ နောက်ကို တွန်းလွှတ်လိုက်လို့ အဲဒီနောက်မှာ ပုန်းနေရတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် အစ်ကို မြင်နေရတာပေါ့”

“ဖြစ်သမျှတွေ အားလုံးကို မြင်နေရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ နောက်ဆုံးကျတော့ အစ်ကိုကို သူတို့ မြင်သွားတယ်။ အစ်ကိုလဲ တစ်ချိုးတည်း လမ်းမပေါ်ရောက်အောင် ထွက်ပြေးသွားတယ်။ သိပ်ကံကောင်းသွားတယ်။ ဖေဖေရယ်၊ ခေါင်းဆောင်ကြီးရယ်၊ သူ့စစ်သားတွေရယ် အစ်ကိုဆီကို လာနေကြတာနဲ့ သွားတိုးတယ်”

“ခေါင်းဆောင်ကြီးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“အခု ခေါင်းဆောင်ကြီးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်တုန်းက သူ အာဏာ မရသေးဘူး။ အာဏာရဖို့ အဝေးကြီး လိုသေးတယ်”

ဘီယက်ထရစ်က ထိုင်ရာမှ ထသည်။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်များ ပြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ အစ်ကိုပဲနော်။ လူလားမမြောက်သေးတဲ့ ကလေးဘဝမှာ အစ်ကို ဘယ်လောက်များ ကြောက်လိုက်လေမလဲ”

“တစ်မျိုးတစ်ဖုံတော့လဲ ကောင်းသလိုပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အစ်ကို သိပ်ငယ်သေးတယ်လေ။ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်း နားမလည်သေးဘူး။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဖေဖေအမှုအရာတွေအားလုံး ပြောင်းလဲသွားတယ်။ အလုပ်နဲ့လက် မပြတ်အောင်ဘဲ လုပ်နေတော့တယ်။ အစ်ကိုကိုလဲ ဂရုတစိုက် ထိန်းကျောင်းရသေးတယ်။ ဖေဖေဘဝမှာ တစ်ခုခု ပျက်စီးသွားသလိုပဲ။ အရင်ကနဲ့ မတူတော့ဘူး”

ဘီယက်ထရစ်သည် ကျွန်တော့်ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ ပူနွေးသည့် သူ့နှုတ်ခမ်းများနှင့် ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းကို ဖိကပ်ထားသည်။ သူ့မျက်ရည်များ၏ အငန်ဓာတ်ကို ရနေသည်။ ပြီးတော့ တိုးတိုးကလေး ပြောသည်။

“တစ်နေ့ကျရင် ဒီအိမ်ကြီးဟာ သားသမီးတွေရဲ့ အသံတွေနဲ့ ပြန်ပြီး အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာရပါစေမယ်။ မောင့်အတွက် သားတွေ သမီးတွေ မွေးပေးပါမယ်ဆိုတာ ညီမ ကတိပေးပါတယ်။ မောင်နဲ့ ညီမရဲ့ သားသမီးတွေ အသံတွေနဲ့ ဖုံးလွှမ်းနေရပါစေမယ်ကွယ်။ အဲဒီအခါကျတော့ အခုလို အသည်းနာစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်ဆိုးတွေ မေ့သွားနိုင်ပြီပေါ့ မောင်ရယ်”

ကျွန်တော်တို့နောက်ဘက်မှ ခြေသံကြားရသည်။ လှည့်ကြည့်သောအခါ ဖက်ကက်ကို တွေ့ရသည်။

“တစ်နာရီကျော်သွားပြီ။ အခုထက်ထိ မာတီနက်ဖ် ပြန်မလာသေးဘူး”

“အလုပ်တစ်ခုခုရှိနေလို့ပဲ ပြန်မလာသေးတာနဲ့ တူပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နေ့လယ်စာ စားဖို့တော့ ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ရှိတော့ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မနက်စာ စားတုန်းကဟာတွေကိုပဲ ပြန်စားရမှာ”

ဘီယက်ထရစ်နှင့် ကျွန်တော် ပြိုင်တူရယ်ကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ စားနိုင်ပါတယ်ဗျာ။ ပေါင်မုန့်ကြမ်းနဲ့ ပဲသီးကြော်ကို ကျွန်တော်တို့ ကြိုက်ပါတယ်”

ဖက်ကက် အိမ်ဘက်သို့ ပြန်သွားသောကြောင့် ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်ပစ္စည်းများကို သိမ်းသည်။ ပေါက်တူး၊ ပေါက်ချွန်း၊ ဂေါ်ပြား၊ တူရွင်းများကို စုပြီး ပခုံးပေါ်တင်ထမ်းသည်။

“သေနတ်ကိုတော့ ညီမပဲ ကူသယ်ပေးရလိမ့်မယ်”

“ရပါတယ် အစ်ကို”

ထောင်ထားသည့် သေနတ်ကို သူက ကောက်ယူသည်။ သေနတ်ပြောင်းဝက သူ့ဘက်သို့ လှည့်နေသည်။

“အဲဒီလို မကိုင်ရဘူး။ သေနတ်ကို ဘယ်အခါမှာပဲ ကိုင်ကိုင် ပြောင်းဝကို တခြားဘက် လှည့်ထားရတယ်။ မြေကြီးပေါ်ကိုစိုက်ထားပြီး စောက်ထိုးကိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ”

ကျွန်တော်က ပြောရင်း သူ့လက်ထဲမှ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ပြောင်းကို မြေကြီးပေါ်သို့ စိုက်ပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မတော့ သေနတ်တွေကို မုန်းတယ်။ ဘယ်တုန်းကမှ သဘောမကျခဲ့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီသေနတ်ကြီးကို အစ်ကို တကိုင်ကိုင် လုပ်နေရတယ်ဆိုတာတောင် ကျွန်မ နားမလည်တော့ဘူး။ အနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာ ဘယ်သူမှလဲ ရှိတာမဟုတ်ဘူး”

သူက ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ဟောဟို စားကျက်ထဲက မြက်ပင်ရှည်ရှည်ကြီးတွေကို မြင်တယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ဘီယက်ထရစ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“အဲဒီ မြက်တောထဲမှာ လူပေါင်းတစ်ရာကျော်လောက် အသာကလေး ပုန်းနေနိုင်တယ်။ အစ်ကိုတို့ ခေါင်းပေါ်ကို သူတို့ ရောက်မလာမချင်း သူတို့ကို မမြင်နိုင်ဘူး။”

“သူတို့ရှိနေမယ်ဆိုရင်လဲ ကျွန်မတို့ကို ဒီလို ဝင်တိုက်တဲ့အတွက် သူတို့မှာ ဘာအကျိုးအမြတ် ရကြမှာတဲ့လဲ”

“အစ်ကို အမေနဲ့ အစ်မကို ဝင်သတ်လိုက်တဲ့အတွက် သူတို့ ဘာအကျိုးအမြတ်တွေ ရခဲ့သလဲ”

ကျွန်တော်က အေးစက်စက် ပြန်မေးသည်။ ဘီယက်ထရစ်က ဘာမှ ပြန်မဖြေချေ။

“သူတို့ လိုချင်တာ လက်နက်ပဲ။ လက်နက်ကိုင်ထားရရင် သူတို့မှာ အာဏာတွေ ရှိနေပြီလို့ သူတို့ ခံစားကြရတယ်။ ပြီးတော့လဲ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ လက်နက်တော် သူတို့ ရနေကြတယ်။ လက်နက်ကိုင်ပြီး သောင်းကျန်းနေရရင် ပြီးရောဆိုတဲ့ လူစားမျိုးတွေပေါ့”

“ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်ကာကွယ်ဖို့ လက်နက်ကိုင်သင့်တဲ့လူတွေလဲ သူတို့အထဲမှာ ရှိနေပါသေးတယ် အစ်ကို”

“ဘယ်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ဖို့လဲ။ ဘယ်သူ့ရန်ကို ကာကွယ်ဖို့လဲ”

“အကြမ်းဖက်နေသူတွေရဲ့ အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ဖို့ပေါ့”

ဘီယက်ထရစ်က အလျှော့မပေးသည့် ပုံမျိုးနှင့် ပြောသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် ပြန်ကြည့်နေမိသည်။

“စစ်သားတွေအကြောင်းကို အစ်ကို သိသလောက် မင်း မသိပါဘူးကွယ်။ ဘယ်စစ်သားမှ စစ်မတိုက်ချင်ဘူး။ ကိုယ့်တပ်စခန်းထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး နေချင်ကြတယ်။ ဘယ်စစ်မြေပြင်ကိုမှ မသွားချင်ကြဘူး”

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ ပန်းပေါ်မှ ပစ္စည်းများကို ကျွန်တော် ချပြီး သူ့လက်ထဲမှ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို လှမ်းယူသည်။

“လက်နက်ကိုင်တယ်ဆိုတာ စစ်ဖြစ်ဖို့ တစ်ခုတည်းအတွက် မဟုတ်ဘူး။ လက်နက်တွေ အခုလို ဝင်နေတာကို အစ်ကိုတို့ ဟန့်တားနိုင်ရင် ဒီလက်နက်တွေကြောင့် ဆက်ဖြစ်ဦးမယ့် သွေးချောင်းစီးပွဲတွေကို ဟန့်တားလိုက်နိုင်တာနဲ့ အတူတူပဲ။ လက်နက်တွေ မဝင်နိုင်အောင် ဟန့်တားဖို့ အချိန် နောက်မကျသေးဘူး ဆိုရင်ပေါ့လေ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ တိတ်ဆိတ်စွာ လျှောက်လာကြသည်။ လသာဆောင်တွင် ဖက်ကက် စောင့်နေသည်။ ဖက်ကက် ဘာမှမပြောဘဲ စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ လက်ဆေးရန် ဘီယက်ထရစ် အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ထိုအခါကျမှ သူက ကျွန်တော့်ကို မျက်ရိပ်ပြသည်။

“ဟိုမှာ ကြည့်စမ်းပါဦး”

ကျွန်တော့ဘက်ဆီသို့ မှန်ပြောင်းတစ်လက် ကမ်းပေးရင်း မာတီနက်ဖ်၏ အိမ်ရှိရာဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ကျွန်တော်တော့ ဘာမှ မမြင်ဘူး”

မှန်ပြောင်းနှင့်ကြည့်ပြီး သူ့ကို ပြန်ပြောသည်။

“ကောင်းကင်ကိုကြည့်။ မာတီနက်ဖ်ရဲ့ အိမ်ပေါ်လောက်က ကောင်းကင်ကိုကြည့်”

သူပြောသည့်အတိုင်း လှမ်းကြည့်သည်။ လင်းတကြီးသုံးကောင် လေဟုန်စီးပြီး ပျံနေသည်ကို မြင်ရသည်။ မှန်ပြောင်းကို ကျွန်တော် ပြန်ချလိုက်သည်။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ။ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင် သေနေလို့ဖြစ်မှာပေါ့။ ခင်ဗျားလဲ အတွေးခေါင်ချင်လာပြီ ထင်တယ်”

“ငါတော့ သိပ်သဘောမကျဘူးကွာ”

သူကလည်း ခေါင်းမာမာနှင့် ပြန်ပြောသည်။

သူ့ကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူနှင့်ကျွန်တော် ပေါင်းခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပါပြီ။ အန္တရာယ်တစ်ခုခုနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သူ့အတွေးအခေါ်သည် မလွဲတတ်ကြောင်း ကျွန်တော် ကြုံဖူးခဲ့ပေါင်း များပါပြီ။ မိမိထံသို့ အန္တရာယ်တစ်ခုခု ရောက်မလာမီ သူ ကြိုပြီး သိနေတတ်သည်။ တောတွင်းက တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို သူ ကျွမ်းကျင်လှသည်။

“ကောင်းပြီလေ။ ကျွန်တော်တို့ နေ့လယ်စာ စားပြီးရင် သူ့ဆီ သွားကြည့်မယ်။ ဟုတ်ပြီလား” ဟု ကျွန်တော်က နောက်ဆုံး ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။

‘ဟုတ်ပြီလား’ ဟူသော စကားကို ကျွန်တော်က အင်္ဂလိပ်လို ပြောသည်။ သူက နားမလည်သလို ပြန်ကြည့်နေသည်။ စပိန်ဘာသာနှင့် ပြောနေရာမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ကျွန်တော် ပြောင်းပြောတိုင်း သည်အမူအရာမျိုးကို သူ လုပ်လေ့ရှိသည်။ ပြီးတော့မှ သူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

+

“ကျွန်မတော့ ဒီအရပ်က မပြန်ချင်တော့ဘူးကွယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က သိပ်သာယာတာပဲ။ သိပ်လဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ရှိတာပဲ။ တစ်နေ့ကျရင် ကျွန်မတို့ ဒီကို ပြန်လာပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေကြမယ်ဆိုတာ ကတိပေးပါ မောင်ရယ်”

ဘီယက်ထရစ်က ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ မျက်နှာအပ်ရင်း လေသံနှင့် ပြောနေသည်။ ဖက်ကက်က ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်းများကို ကားပေါ်သို့ တင်နေသည်။

“ကိုယ်တို့ ပြန်လာမှာပါကွယ်”

သို့သော်လည်း ထိုသို့ ကျွန်တော်တို့ ပြောခဲ့ကြသည်မှာ မာတီနက်၏အိမ်သို့ သွားမကြည့်မီအချိန်က ဖြစ်သည်။ မာတီနက်၏တစ်ယောက် မရှုမလှ အသတ်ခံသွားရသည်ကို မမြင်တွေ့မိက ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ ကျူးရေတူမြို့သို့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာကြခိုက် ကျွန်တော့်ဘေးတွင် သူ ထိုင်ရင်း အအေးဒဏ်ကြောင့် ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည်။ သူ သဘောကျပါသည်ဆိုသော ကျွန်တော့်အိမ်ကြီးသို့ သူ ပြန်သွားလိုစိတ်မှ ရှိပါသေးရဲ့လားဟုလည်း ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိသည်။

သူ့ကို ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်သည်။ မော်တော်ကားဖုံးသည့် အဝတ်ကြီးနှင့် သူ့ကိုယ်ကို ပတ်ထားသည်။ ညက အလွန်အေးနေသည်။ မော်တော်ကားရှေ့တည့်တည့်သို့ သူ စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ ဘာတွေစဉ်းစားပြီး ဘာတွေခံစားနေရသနည်းဟု ကျွန်တော် တွေးကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော့်နောက်သို့ လိုက်လာမိသည့်အတွက် စိတ်မချမ်းမသာများ ဖြစ်နေသလားဟုလည်း တွေးမိသည်။ သို့သော် သူကလည်း မပြော။ ကျွန်တော်ကလည်း မမေး။ ယနေ့ တစ်ရက်တည်းမှာပင် ကြမ်းတမ်းသည့် အတွေ့အကြုံများ၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်များကို သူ ကြုံတွေ့ခဲ့ရပြီး ဖြစ်သည်။

ဘီယက်ထရစ်၏အိမ်ရှေ့မှာ ကျွန်တော့်ကား ထိုးရပ်လိုက်သည့်အချိန်သည် နံနက် လေးနာရီဖြစ်သည်။ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး သူနှင့်အတူ အိမ်ပေါက်ဝဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“အစ်ကို သတိထားနော်”

သူက လှည့်ပြောသည်။ ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို သူ ပြောချင်နေပုံရသည်။ သို့သော်လည်း သူ့စိတ်ကို သူ ပြောင်းလိုက်ဟန် တူသည်။

“မပူပါနဲ့ကွယ်။ မင်းအဖို့ ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိစေရပါဘူး။ မင်းကို အစ်ကို ချစ်နေပြီ မဟုတ်လား”

ဘီယက်ထရစ်သည် ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်ကို ပြေးဖက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုတော့သည်။

“ဒက်ခ်စ် ... ဒက်ခ်စ်၊ ကျွန်မ ဘာမှ မပြောတတ်တော့ဘူး။ ဘာမှလဲ မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး မောင်ရယ်”

“မင်း လုပ်လိုက်တာ မှန်ပါတယ် ညီမရယ်။ လက်နက်တွေ ခိုးသွင်းနေတာ ရပ်သွားရပါစေမယ်။ ပြီးတော့ ဒီသတင်း ဘယ်က ပေါက်ကြားတယ်ဆိုတာကိုလဲ ဘယ်သူမှ မသိစေရပါဘူး”

ဘီယက်ထရစ်က ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ့မျက်လုံးများထဲမှ မျက်ရည်များ ခြောက်သွားတော့သည်။

“မောင့်ကို ကျွန်မ ယုံပါတယ်။ ကျွန်မဟာ မိန်းမသားဖြစ်လို့ မောင့်ကို ယုံမိတာလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ မောင့်ကိုချစ်မိလို့ ယုံမိတာလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင့်ကို ယုံပါတယ် အချစ်ရယ်”

“ကဲ ... သွားအိပ်လိုက်တော့နော်။ မင်း သိပ်ပြီး ခရီးပန်းနေပြီ”

ကျွန်တော်က နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ပြောရင်း သူ့ကို နမ်းသည်။ သူက ခေါင်းပြန်ညိတ်ပြသည်။

“ဒက်ခ်စ် ... အစ်ကို့ကို ကျေးဇူးတင်ဖို့ ကျွန်မ မေ့နေတယ်”

“ဘာအတွက်လဲကွယ်”

“ဦးလေးအတွက်လေ။ အစ်ကို ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ သူ ပြောပြတယ်”

“မင်းဦးလေးဟာ သိပ်ကို အသုံးမကျတဲ့လူ။ သူလုပ်ပုံက မင်း သေသွားနိုင်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ သူ ပြေးလို့ မလွတ်နိုင်ဘူးဆိုတာကို သူ စဉ်းစားမိဖို့ ကောင်းတယ်”

“သူ့အကြောင်းကို အစ်ကို မသိလို့ပါ။ ဖေဖေကို သူ သိပ်ချစ်တယ်။ ကြည်လဲ ကြည်ညိုတယ်။ ဖေဖေ မရှိတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရမယ်လို့ သူက ဆုံးဖြတ်ထားတာ။ ဒါပေမဲ့ တကယ့်တကယ်ကျတော့ ကျွန်မက သူ့ကို အကာအကွယ်ပေးလိုကရတဲ့ သဘောမျိုး ဖြစ်သွားတယ်နော်”

သူက ခပ်သာသာကလေး ရယ်သည်။ ထိုရယ်သံကို ကြားရသဖြင့် ကျွန်တော် နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသည်။

“နောက်ဆိုရင် မဟုတ်တာတွေ မလုပ်စေနဲ့တော့”

“လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်က တကယ်လား။ ဒီတစ်ကြိမ်ပေးတာဟာ လှည့်ကွက် မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို လာကိုင်ရင်း မေးပြန်သည်။

“လှည့်ကွက် မဟုတ်ပါဘူး”

ဘီယက်ထရစ်သည် ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်ပြန်သည်။
ထို့နောက် ခြေဖျားထောက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို နမ်းသည်။

“ဝွံဒ်နိုက် မောင်”

*

(၁၁)

“ဒီအထဲမှာ မီး ရှိသလား”

သဘောတစ်စီးလုံး မှောင်မည်းနေသည်။ ဆီချေးများနှင့်လည်း ပေကျဲနေသည်။ သဘောကပ္ပတိန်က ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် တစ်နေရာသို့ ထိုးပြသည်။ သဘောသားတစ်ယောက်က မီးခလုတ်ကို ဖွင့်သည်။ လျှပ်စစ်မီးသီးနှစ်လုံး လင်းလာသည်။ ကုန်ပစ္စည်းထားသည့် အခန်းထဲမှာ လေးလံသည့် သစ်သားသေတ္တာကြီးများ ပြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်က ဗိုလ်ဂျီရာဒိုဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒါတွေ ဖြစ်ရမယ်ကွ”

“သေတ္တာတစ်လုံးကို ဖွင့်စမ်းဟေ့”

ဂျီရာဒိုက အမိန့်လှမ်းပေးသည်။

စစ်သားနှစ်ယောက်က သေတ္တာတစ်လုံးကို ဆွဲချကာ သူတို့မှာပါလာသည့် လှံစွပ်များနှင့် ရိုက်ဖွင့်နေကြသည်။ သဘောဦးစီးမှူးကို ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်သည်။ သေတ္တာကို ရိုက်ဖွင့်သည့်အသံများကြားမှာ သူ့မျက်နှာအမူအရာက တည်တည်တံ့တံ့ပင် ဖြစ်နေသည်။

“သေနတ်တွေ”

စစ်သားတစ်ယောက်က ထအော်သည်။ သူ့အသံက အခန်းထဲမှာ ပဲ့တင်ရိုက်သွားသည်။ သင်္ဘောဦးစီးမှူး၏မျက်နှာ အမူအရာသည် မည်သို့မျှ မပြောင်းလဲ။ ပွင့်နေသည့် သေတ္တာဘက်သို့ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်သည်။ အမဲဆီသုတ်လိမ်းထားသဖြင့် ပြောင်လက်နေသော မောင်းပြန်ရိုင်ဖယ်များကို တွေ့ရသည်။ သေနတ်တစ်လက်ကို ကျွန်တော် ယူကြည့်သည်။ သေနတ်ပေါ်မှ အမှတ်အသားစာလုံးများသည် ခပ်သေးသေးဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရသည်။

ကင်ပင်ဖာဘင်ဂျီစယ်ရှုတ်

ထိုနာမည်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စစ်အတွင်းက နာဇီများအတွက် စစ်လက်နက်ပစ္စည်းများ အများအပြား ထုတ်လုပ်ပေးခဲ့သည့် စက်ရုံဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း စက်ရုံပိုင်ရှင်များကား စစ်အတွင်းက ပိုင်ရှင်များ မဟုတ်ကြတော့။ ပိုင်ရှင် ပြောင်းသွားပြီ။ စစ်လက်နက်ပစ္စည်းများကို ထိုနာမည်နှင့်သာ လူသိများသောကြောင့် နာမည်ဟောင်းကိုပင် ပိုင်ရှင်သစ်များက ဆက်လက် အသုံးပြုနေကြသည်။ စစ်သားတစ်ယောက်ဆီသို့ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို လှမ်းပစ်ပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တို့သေတ္တာတွေကို ဆက်ဖွင့်”

သင်္ဘောဦးစီးမှူးဘက်ဆီသို့ ကျွန်တော် ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒီပစ္စည်းတွေ တင်ခွင့်လက်မှတ် ခင်ဗျားမှာ ရှိမှာပေါ့နော်”

“ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ။ နောက်ထပ် ကျွန်တော်တို့ ကုန်ပစ္စည်းချမယ့် တခြားတိုင်းပြည်က ဆိပ်ကမ်းမှာ တခြားပစ္စည်းတွေနဲ့အတူတူ ချပေးရမှာ ဖြစ်ပါတယ်”

“ဪ ... ဒီလိုကိုး။ ကျွန်တော် ကြည့်စမ်းပါရစေဗျာ”

သဘောဦးစီးမှူး၏ မျက်နှာပေါ်မှ အမူအရာသည် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။ သူ့ဘေးမှာ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေသည့် အကောက်အရာရှိဘက်သို့ မသိမသာ မျက်လုံးစွေကြည့်သည်။

“ကျွန်တော့်ဆီမှာ မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ဒါဖြင့်ရင် ဘယ်သူ့ဆီမှာ ရှိနေသလဲ”

သူက မဖြေ။

“ပြောပါ။ ဘယ်သူ့ဆီမှာ ရှိနေသလဲ။ တစ်ယောက်ယောက် လက်ထဲမှာရှိနေရမှာပေါ့”

ကျွန်တော်က ထပ်မေးသည်။ သူ အဖြေရခက်နေပုံရသည်။

“တခြား ငွေတောင်းခံလွှာတွေနဲ့အတူတူများ ရောပြီး ပါသွားသလားလို့ ထင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အကောက်ဌာနမှာ ရောက်နေလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျား ဆိုလိုတာလား”

မဖြေချင့် ဖြေချင် အမူအရာမျိုးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အဲဒီစာရွက်တွေ မင်း မြင်ဖူးသလား”

“ကျွန်တော် မမြင်ဖူးပါဘူး ဝန်ကြီး။ ကျွန်တော်တို့လဲ ကြည့်ခွင့်မရှိပါဘူး။ အကောက်ဌာန မင်းကြီးဆီကို တိုက်ရိုက်ပို့ပေးရပါတယ်”

သူ့အမူအရာသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေပုံရသည်။ ဂျီရာဒီဘက်သို့ ကျွန်တော် လှည့်ပြန်သည်။

“မင်း ရဲဘော်တစ်ဝက် ဒီမှာ အစောင့်ထားခဲ့။ ကျန်တဲ့ ရဲဘော်တွေနဲ့အတူတူ မင်း ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့”

“ကောင်းပါပြီ ဝန်ကြီး”

စစ်ဗိုလ်ငယ်၏မျက်လုံးထဲတွင် ကျွန်တော့်ကို လေးစားသည့်အမူအရာကို ပထမဦးဆုံး အကြိမ်အဖြစ် ကျွန်တော် မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ယနေ့မနက် ခြောက်နာရီက သူ ရှိနေသည့်စစ်တပ်တွင်းသို့ ကျွန်တော် သွားစဉ်ကမူ ထိုသို့ မဟုတ်။ သင်္ဘောတစ်စီးကို တက်ရောက်ရှာဖွေခွင့် သူ့တွင်မရှိကြောင်း၊ သူ့ကို ပေးအပ်ထားသည့်တာဝန်သည် ကျွန်တော့်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့သာဖြစ်ကြောင်း အကျောက်အကန် ငြင်းခဲ့သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် မင်း ထမ်းဆောင်ရမယ့်တာဝန်ဟာ ရှင်းနေပြီပဲ။ ငါ့ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ငါ့သက်တော်စောင့်အဖြစ်နဲ့ မင်း လိုက်ခဲ့”

ကျွန်တော် ထိုသို့ ပြောသောအခါ သူက ကျွန်တော့်ကို ခဏ ကြည့်နေသေးသည်။

“ကျွန်တော့်အထက်အရာရှိကို သတင်းပို့ပါရစေ ဝန်ကြီး”

“ဘယ်သူ့ကိုမှ မင်း သတင်းပို့နေစရာ မလိုဘူး။ မင်းကိုပေးထားတဲ့ တာဝန်ဟာ ရှင်ရှင်းကလေးရယ်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးကိုယ်တိုင် ပေးထားတဲ့တာဝန်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့အမိန့်ကို မင်း ချိုးဖောက်မလား။ တောင်တန်းဒေသကို ငါ တစ်ယောက်တည်း သွားခဲ့တယ်။ မင်း မပါဘူး။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်း အရေးယူခံချင်သလား”

ထိုသို့ ပြောသောအခါကျမှ အစောင့်စစ်သားများကို ခေါ်ဆောင်ပြီး ကျွန်တော့်နောက်သို့ သူ ရှောရှောရှူရှူ လိုက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော် သင်္ဘောစစ်ဆေးရာသို့ လိုက်လာသည့်အတွက် သူ ရာထူး မပြုတ်နိုင်။ သူ မသိဘဲ တောင်တန်းဒေသသို့ ကျွန်တော် ထွက်သွားသည့်အမှုတွင် အရေးယူခံရမည်ဆိုလျက် သူ ရာထူးပြုတ်သွားဖို့ သေချာသည်။

သူ့ရဲဘော်တစ်ဝက်ကို သင်္ဘောမှာ အစောင့်ချထားခဲ့ပြီး ကျန်တစ်ဝက်နှင့် ကျွန်တော့်နောက်သို့ သူ လိုက်လာသည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်မှာရပ်ပြီး သင်္ဘောကို ကျွန်တော် ပြန်ကြည့်သည်။ မာစယ်ကင်ပီယန် သင်္ဘောကုမ္ပဏီ၏အလံသည် ကော်တီငွေးနိုင်ငံတော်အလံနှင့် တွဲဖက်ပြီး သင်္ဘောပေါ်မှာ တူတူလွင့်နေသည်။ ဤသင်္ဘောသည်လည်း မာစယ်ပိုင်သည့် သင်္ဘောပင် ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။

သင်္ဘောပေါ်တွင် လက်နက်များကို တွေ့သောအခါ ဂျီရာဒီ၏အမှုအရာသည် လုံးဝပြောင်းလဲသွားတော့သည်။ သူ့ရဲဘော်များကို လိုအပ်သည့်အမိန့်များ မဆိုင်းမတွ ပေးသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရသည်ကတော့ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်နိုင်သည်။

“အကောက်ဌာနမင်းကြီးဆီကို ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်လဲ ကျုပ်နဲ့အတူတူ လိုက်ခဲ့ပါ”

သင်္ဘောဦးစီးမှူးနှင့် အကောက်အရာရှိကို ကျွန်တော် လှည့်ပြောသည်။ သူတို့အဖြေကို စောင့်မနေတော့ဘဲ သင်္ဘောပေါ်မှ ကျွန်တော် ဆင်းခဲ့သည်။ အပြင်ရောက်သောအခါ ပင်လယ်လေအေးအေးကို တစ်ဝကြီး ရှူရှိုက်မိသည်။ ဖက်ကက်က ကျွန်တော့်ဆီသို့ ပြေးတက်လာသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီး လိုက်လာနေပြီ”

“ဒီကိုလား”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြန်ကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဆိပ်ကမ်းပေါ်ကနေ ဝန်ကြီးကို စောင့်နေတယ်”

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြော။ ပြောဖို့လည်း မလို။ ကျွန်တော် ဘာစဉ်းစားနေသည်ကို ဖက်ကက် သိသည်။ သည်မြို့ထဲမှာ ခေါင်းဆောင်ကြီးမသိဘဲနှင့် ကျွန်တော် လုံးဝ လှုပ်ရှား၍ မရ။ ကျွန်တော့်လှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို သူ သိပြီး ဖြစ်နေသည်။

ဖက်ကက်နောက်မှ ကျွန်တော် လိုက်သွားသည်။ ဆိပ်ကမ်းပေါ်သို့ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သောအခါ ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် သူ့မော်တော်ကားနားမှာ ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့ပတ်လည်မှာလည်း အစောင့်စစ်သားများ ပတ်လည်ဝိုင်းနေသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ပြီး လက်ဝှေ့ယမ်းပြသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း လက်ပြန်ပြကာ သူ့ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ စစ်သားများက ကျွန်တော့်ကို လမ်းဖယ်ပေးကြသည်။

“ဘာတွေများ တွေ့နေလို့လဲ”

ကျွန်တော် အဖြေပြန်မပေးသေးဘဲ သူ့ကို အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေမိသေးသည်။

“ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားတာတွေကိုပဲ တွေ့ရပါတယ်။ လက်နက်တွေ၊ ကွန်မြူနစ် လက်နက်တွေ၊ တောင်တန်းဒေသက ခေါင်းဆောင်ကြီး ဖမ်းမိတဲ့ လက်နက်တွေနဲ့ အမျိုးအစားတူတဲ့ လက်နက်တွေ”

ခေါင်းဆောင်ကြီးကလည်း ကျွန်တော့်ကို အတန်ကြာ ပြန်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားသည်။

“ဟိုယော့စ်”

လျှို့ဝှက် ရဲတပ်ဖွဲ့၏ အကြီးအကဲ ဟိုယော့စ်သည် ကားနောက်မှ ကမန်းကတန်း ထွက်လာသည်။ သူ ယူနီဖောင်းဝတ်သည်ကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ကျွန်တော် မြင်တွေ့ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့် တံဆိပ်များသည် သူ့ပခုံးပေါ်မှာ အရောင်တောက်နေကြသည်။

“အမိန့်ရှိပါ ခေါင်းဆောင်ကြီး”

“လက်နက်တွေကို ထိန်းသိမ်းဖို့ သင်္ဘောပေါ်မှာ အစောင့်တပ်တစ်တပ် ချထားလိုက်ပါ”

“မလိုတော့ပါဘူး ခေါင်းဆောင်ကြီး။ ဗိုလ်ကြီးဂျီရာဒိုရဲ့ ရဲဘော်တွေကို ကျွန်တော် အစောင့်ချထားပြီးပါပြီ”

ကျွန်တော်က ခပ်သွက်သွက် ဝင်ပြောသည်။

“သားနဲ့အတူတူ ဂျီရာဒိုကို ခေါ်လာခဲ့တာလား။ ကောင်းတယ်”

“အကောက်ဌာနမင်းကြီးဆီကို ကျွန်တော် သွားမလိုပါ။ လက်နက်တွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သင်္ဘောတင်ခွင့် စာရွက်စာတမ်းတွေ သူ့ဆီမှာ ရှိနေပါတယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောကြပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ဘကြီးလဲ လိုက်ခဲ့မယ်။ ဘကြီးရဲ့ ညီဝမ်းကွဲပါပဲ။ သူ ကောင်းကောင်း ရှင်းပြပါလိမ့်မယ်”

အကောက်ဌာနအဆောက်အအုံရှိရာသို့ ကျွန်တော်တို့ လျှောက်လာကြသောအခါ သင်္ဘောဦးစီးမှူးနှင့် အကောက်အရာရှိလည်း ကျွန်တော်တို့နောက်မှ လိုက်လာကြသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ဆွဲယူပြီး အခြားသူများ မကြားအောင် တိုးတိုးတိတ်တိတ် မေးသည်။

“ဒီသင်္ဘောနဲ့ လက်နက်တွေ ပါလာတဲ့အကြောင်း သား ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ။ ဟိုမိန်းကလေးက ပြောတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ မာတီနက်စ်ဆီက ကြားလာတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဥယျာဉ်အစပ်မှာနေတဲ့ လယ်သမား အဘိုးကြီးလေ။ သူဟာ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့အတွက် သောင်းကျန်းသူတွေက သူ့ကိုနှိပ်စက်ပြီး ထားပစ်ခဲ့ကြတယ်။ သောင်းကျန်းသူတွေအချင်းချင်း ပြောတာကို သူ ကြားလိုက်တာ။ ဒီအကြောင်း ကျွန်တော့်ကိုပြောပြပြီး သူလဲ ဆုံးရှုတာပါပဲ”

မုသားမပါ လင်္ကာမချော ဆိုသည့်အတိုင်း ကျွန်တော် မုသားသုံးလိုက်ရတော့သည်။ ကျွန်တော်ပြောသည့်စကား မှန်၊ မမှန် အဘိုးကြီး၏အလောင်းကိုဖော်ပြီး စစ်လျှင်လည်း သူတို့အဖို့ အကြောင်းထူးတော့မည် မဟုတ်ပေ။

“မာတီနက်စ်ဆိုတာ ဟို တိရစ္ဆာန်တွေ အများကြီးမွေးထားတဲ့ အဘိုးကြီးလား”

ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ကျွန်တော် မော့ကြည့်သည်။ သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး အံ့ဩစရာများကို ကျွန်တော် ကြုံတွေ့၍ ဆုံးနိုင်ပါဦးတော့မည်လောဟုလည်း စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ မာတီနက်စ်နှင့် သူ ဆုံခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်ခန့်လောက်ပင် ရှိလောက်ပြီ။ သို့သော်လည်း သူ ချက်ချင်း မှတ်မိသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီအချိန်အထိ ဒီအဘိုးကြီး အသက်ရှင်နေလိမ့်မယ်လို့ ဘကြီး မထင်မိခဲ့ဘူး။ သူ မွေးထားတဲ့ကြက်တွေ ဘကြီးတို့ အမြဲတမ်းဖမ်းပြီး ချက်စားခဲ့ကြတာပဲ။ အခုလောက်ဆိုရင် သူ သိပ်အသက်ကြီးနေရောပေါ့”

ယခင်က အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်စဉ်းစားနေရင်းက ပြောသည်။

အကောက်ဌာနဝင်းအနီးသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားကြသည်။ ဟိုယော့စ်က ဝင်းတံခါးကြီး ပြေးဖွင့်ပြီး ခေါင်းဆောင်ကြီးနှင့် ကျွန်တော် ဝင်သာအောင် ဘေးဖယ်ထားသည်။ ရုံးတွင်းသို့ရောက်သောအခါ စာရေးနှစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ကို မော့ကြည့်ပြီး အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေကြသည်။

“မင်းတို့ မင်းကြီး အထဲမှာ ရှိသလားဟေ့”

“ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် မသိပါဘူး ခေါင်းဆောင်ကြီး။ ကျွန်တော် သွားကြည့်ပေးပါမယ် ခေါင်းဆောင်ကြီး”

စာရေးတစ်ယောက်က ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် ပြောသည်။ ထိုင်ရာမှ ထရန်လည်း ကြိုးစားသည်။

“နေပါစေကွာ။ ငါ့ဟာငါ သွားကြည့်ပါမယ်”

စာရေးက သူ့နေရာမှာပင် သူ ပြန်ထိုင်နေသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးက အကောက်မင်းကြီး ရုံးခန်းတံခါးကို ဖွင့်ဝင်သွားသည်။ စားပွဲမှာထိုင်နေသည့် အကောက်မင်းကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ဝင်သွားသည်ကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ခုန်ထသည်။ သတိအနေအထားနှင့် တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေသည်။

“ကမ်းကပ်ထားတဲ့ သင်္ဘောပေါ်မှာ လက်နက်တွေ ရှိနေတယ်”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျားဟိန်းသလို ဟိန်းလိုက်သည်။

အကောက်မင်းကြီး၏မျက်နှာ သွေးဆုတ်သွားသည်။

“ကျွန်တော် မသိပါဘူး ခေါင်းဆောင်ကြီး ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို ယုံပါ”

“လူလိမ်၊ သစ္စာဖောက်၊ စာရွက်စာတမ်းတွေ အကုန်လုံး မင်းဆီမှာ ရှိနေတယ်။ ငါ့ကိုပေးစမ်း”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက သူ့စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ဖြန့်ကားထားသည့် သူ့လက်နှစ်ဖက်သည်လည်း တလှုပ်လှုပ် တယမ်းယမ်း ရှိနေသည်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းဆောင်ကြီးနောက်မှ လျှောက်လိုက်သွားသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ပန်းချင်းယဉ်လျက် ဟိုယော့စ် ပါလာသည်။ အကောက်မင်းကြီးက အံ့ဆွဲတစ်ခုကို ဖွင့်သည်။ ရုတ်တရက် မပွင့်။ ခဏကြာတော့ ပွင့်သွားသည်။ အံ့ဆွဲကိုဖွင့်ပြီး အထဲမှ စာရွက်များကို ထုတ်ယူနေသည်။ သံနှင့်တူသော အရာဝတ္ထုတစ်ခု အရောင်လက်သွားသည်။ သေနတ်သံတစ်ချက် ကျွန်တော့်နားထဲမှာ ပေါက်ကွဲသွားသည်။ အကောက်မင်းကြီးသည် အုတ်နံရံဘက်သို့ လွင့်သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးများက အံ့ဩသွားဟန်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပုံကျသွားသည်။

ဟိုယော့စ်ကို ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့လက်ထဲမှ သေနတ်ပြောင်းဝတွင် မီးခိုးများထွက်နေဆဲ ရှိသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများ တွန့်လိမ်သွားသည်။

“သေနတ်ဆွဲထုတ်တာ မြင်လိုက်ရလို့”

ကျွန်တော်က သူ့ကို အဖြေမပေးတော့ဘဲ စားပွဲ၏နောက်သို့ သွားသည်။ အကောက်မင်းကြီး၏အလောင်းကို ကျော်ပြီး အံ့ဆွဲထဲမှ စာရွက်ထပ်ကို ဆွဲထုတ်သည်။ ပြောင်လက်သည့် သံကလစ်တစ်ခုနှင့် စာရွက်များကို စုညှပ်ထားသည်။

“ခင်ဗျား မြင်လိုက်ရတဲ့ သေနတ်က ဟောဒီဟာပဲ”

သံကလစ်ကို ယူပြရင်း ကျွန်တော်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ဟိုယော့စ်နှင့် ခေါင်းဆောင်ကြီးတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှုပ်ပြက်သလို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။ ဟိုယော့စ်၏အပြုအမူနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် ဘာမှ ပြောစရာမလိုတော့ပေ။ အကောက်မင်းကြီး ဆွဲထုတ်သည့် စာရွက်ညှပ်သောကလစ်နှင့်လည်း ဘာမှ မဆိုင်တော့ပေ။ ကျွန်တော်တို့သည် ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်မလာမီကတည်းက သူသည် သေပြီးသော လူတစ်ယောက်ဘဝသို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်မိ ပါတော့သည်။

လက်ထဲမှ စာရွက်များကို ကျွန်တော် အလျင်အမြန် စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ကုန်တင်ခွင့် ပါမစ်များ၊ ငွေတောင်းခံလွှာများ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း လက်နက်နှင့် ပတ်သက်သည့် စာရွက်ဟူ၍ကား တစ်ရွက်မျှ မတွေ့ရပေ။

လက်နက်များနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် သိစေလိုသော အကြောင်းများထက် ပိုသည့် အခြား အခြားသော
ဇာတ်လမ်းများ ရှိနေပါလိမ့်ဦးမည်ဟုသာ ကျွန်တော် ကောက်ချက်ချလိုက်မိတော့သည်။

*

(၁၂)

“ငါ့ညီ ... ငါ့သွေး ... အသားထဲက လောက်ထွက်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကို ပြောတာပေါ့”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက တတွတ်တွတ် ရွတ်နေသည်။

ကျွန်တော်က သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ သူ့လက်မောင်းပေါ်တွင် ဝမ်းနည်းသည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် အဝတ်နက်ကလေးတစ်စကို ပတ်ထားသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အမူအရာသည် ဝမ်းနည်းဟန် မရှိ။ မနေ့တုန်းက အမူအရာမျိုးအတိုင်းပင် ဖြစ်နေသည်။

“သားပြောတာ မှန်တယ်။ လက်နက်တွေဟာ သဘောတရားတွေနဲ့ဝင်နေတာ။ ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ ဘကြီး မတွေးမိခဲ့ဘူး။ ယုံလဲ မယုံနိုင်ဘူး။ ဆိပ်ကမ်းအုပ်ချုပ်ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘကြီးရဲ့ ညီတစ်ဝမ်းကွဲကို ပုံအပ်ထားတာ။ တစ်ဝမ်းကွဲညီ တစ်ယောက်လုံးကိုမှ မယုံကြည်ရတော့ဘူးဆိုရင် ဘယ်သူ့ကို ဘကြီး သွားယုံရတော့မှာလဲ”

ကျွန်တော်က ငြိမ်မြဲ ငြိမ်နေသည်။ သူ ယခုပြောသည့် စကားကိုတော့ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီးဖြစ်သည်။ မည်သူ့ကိုမျှ မယုံကြည်ပါ။ သူ့ကိုယ်သူကလွဲပြီး မည်သူ့ကိုမျှ သူ မယုံကြည်ပါ။

“ဆိပ်ကမ်းအုပ်ချုပ်ရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဟိုယော့စ်ကို တာဝန်ပေးထားလိုက်ပြီ။ အခုအချိန်ကစပြီး စစ်တပ်က အုပ်ချုပ်သွားတော့မယ်”

“အကောက်ဌာနက လူတွေရော ဘာဖြစ်ကုန်ပြီလဲ”

“အားလုံး ထောင်ထဲ ရောက်ကုန်ပြီ။ သူတို့အားလုံးလဲ အလိုတူ အလိုပါတွေပဲ”

“သက်သေခံ အထောက်အထားတွေ ရလို့လား”

“သေနတ်တွေ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မိနေပြီပဲ။ ဒါထက် ပိုပြီး ဘယ်လိုအထောက်အထားမျိုး ရှာရဦးမှာလဲ။ ဆင်ကောင်ကြီး တွေနေပြီးမှ ဆင်ခြေရာ ရှာရဦးမှာလား။ သဘောပေါ်က ဒီလက်နက်တွေ ချမယ်ဆိုရင် အားလုံး သိကြမှာပဲ”

“သဘောဦးစီးမှူးရော။ သူ့ကိုရော ဘာလုပ်လိုက်သလဲ”

“သူ့ကိုတော့ လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ တခြား ဘာလုပ်နိုင်တော့မှာလဲ။ အမေရိကန် သံရုံးကို သူ တိုင်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ဒေါ်လာ သန်းနှစ်ဆယ်ချေးဖို့ ဘကြီးတို့ ကြိုးစားနေတာတွေအားလုံး ပျက်စီးသွားမှာပေါ့”

အဘိုးကြီး၏အတွေးအခေါ်သည် ခပ်ကြောင်ကြောင်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုင်ရာမှ ထပြီး ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ ကျွန်တော် လျှောက်လာသည်။

လက်နက်တင်လာသည့် သဘောသည် ဆိပ်ကမ်းမှာကပ်ထားဆဲရှိသည်။ ညနေပိုင်း ဒီရေအတက်နှင့် ကမ်းကမ္ဘာမည် ဖြစ်သည်။ ကင်ပီယန်သဘောကုမ္ပဏီအလံသည် တလူလူ လွင့်နေဆဲရှိသည်။ အခြားသဘောကုမ္ပဏီကသာ ယခုလို လက်နက်တင်လာမည်ဆိုလျှင် ထိုသဘောများအားလုံး ဝင်ထွက်ခွင့်ကို ကျွန်တော်တို့ ရပ်ဆိုင်းပစ်လိုက်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ယခုတော့ ကျွန်တော်တို့ပိုင်နေသည့် သဘောကုမ္ပဏီဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လက်နက်များ ဆက်လက်ဝင်နေဦးမည်သာဖြစ်သည်။ သည်နေရာမှာ သူတို့ကို ပိတ်လိုက်မည်ဆိုလျှင် တခြားလမ်းပေါက်တစ်ခုကို ရှာကြဦးမည်သာ ဖြစ်ချေသည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် ကျွန်တော်ရပ်နေသည့် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ယှဉ်ရပ်သည်။

“ဒီကိစ္စတွေကတော့ ဘယ်တော့မှ လွယ်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘကြီး အသက်ငယ်တုန်းက အခက်အခဲတိုင်းရဲ့အဖြေကို သိတယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး အာဏာရပြီး နိုင်ငံအကြီးအကဲလဲ ဖြစ်လာရော ဘယ်အရာမဆို ထင်သလောက် မလွယ်ပါလားဆိုတာ သိလာရတယ်။ ဘာမှ မပြောပလောက်တဲ့ ကိစ္စအသေးကလေးကလဲ ဖြေရှင်းလို့ မရနိုင်တော့တဲ့ ဧရာမ ပြဿနာကြီးတွေအထိ ကြီးထွားလာနိုင်တယ်။ အဲဒီလိုအချိန်မျိုးမှာပဲ ပြည်သူတွေကလဲ အကျပ်ကိုင်လာတတ်တယ်။ ဟိုဟာကို လုပ်ပါ။ ဒီဟာကို မလုပ်ပါနဲ့ ဆိုတာမျိုးတွေပေါ့။ ပထမက နည်းလမ်းတစ်ခုကို လုပ်ခိုင်းတယ်။ နောက်တစ်ခါကျတော့ တခြားနည်းလမ်းကိုပြောင်းပြီး လုပ်ခိုင်းတယ်။ ဒါကြောင့် တစ်ခါတစ်ခါမှာ အမှတ်မထင်ပြောမိခဲ့တဲ့ စကားမျိုးကို ပြန်ပြီး ရုပ်သိမ်းရတာမျိုးလဲ ရှိတယ်။ အာဏာရှိနေတာတော့ မှန်ပါရဲ့။ အဲဒီအာဏာကုလားထိုင်ကြီးမှာ ထိုင်ပြီး အထီးကျန်ဘဝ ရောက်တော့မှပဲ လောကကြီးမှာ ကိုယ်သိတာ နည်းနည်းကလေး ရှိပါလားလို့ သဘောပေါက်ကြတော့တယ်”

“နယူးယောက်ကို ရောက်တဲ့အခါမှာ ကင်ပီယန်ကို ကျွန်တော် ပြောပြပါမယ်။ သူ့သဘောတွေနဲ့ လက်နက်တွေ တင်ပေးနေတာကိုတော့ သူ ဟန့်တားနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“ကြိုးစားကြည့်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အကြောင်းတော့ ထူးမယ်ထင်ဘူး။ သဘောတင်တဲ့ပစ္စည်းတိုင်းကို ကင်ပီယန်ကိုယ်တိုင်က စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေနိုင်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ။ တင်ရမယ့်ပစ္စည်းတိုင်းကိုရော သူကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးကြည့်ပြီး ခွင့်ပြုချက်ပေးနေလို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ဒီအတိုင်းသာ သူလုပ်နေမယ်ဆိုရင် သူ့လုပ်ငန်းကြီးကို ဘယ်လောက်ကြာကြာ သူ ထိန်းထားနိုင်တော့မှာတဲ့လဲ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ။ သူ့ကိုတော့ ကျွန်တော် ပြောကြည့်ရဦးမယ်”

“ဒီပြဿနာကို ဖြေရှင်းနိုင်မယ့် နည်းလမ်းတစ်ခုကိုလဲ ဘကြီး စဉ်းစားနေတယ်။ တောင်တန်းဒေသကို စစ်တပ်လွှတ်ရမယ်။ သောင်းကျန်းသူတွေရှိနေတဲ့ နေရာတွေကို ရှင်းပစ်ရမယ်။ အဲဒီဒေသမှာရှိနေတဲ့လူတွေ အကုန်လုံးကို အပြတ်ရှင်းပစ်ရမယ်”

“ဒါဟာ အဖြေမှန် မဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းမတွေရော ကလေးတွေရော အကုန်လုံးကို ဘကြီး သတ်ပစ်ရတော့မှာပေါ့။ ဒီအလုပ်မျိုးကိုတော့ ဘယ်လုပ်သင့်မလဲ။ တစ်ကမ္ဘာလုံးက ကျွန်တော်တို့ကို ဝိုင်းပြီး ဆန့်ကျင်ကြလိမ့်မယ်”

“ဘကြီးလဲ သိပါတယ်။ အရင်းရှင်အုပ်စုက ဘကြီးတို့ကို အာဏာရှင်လို့ စွပ်စွဲပြီး ရှုတ်ချကြလိမ့်မယ်။ ကွန်မြူနစ်အုပ်စုကတော့ အရင်းရှင်နယ်ချဲ့ဝါဒကို ဘကြီးတို့ ကျင့်သုံးနေကြပြီလို့ ပြောကြလိမ့်မယ်”

အဘိုးကြီးက သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို လေးလေးပင်ပင် ချနေသည်။

“မလွယ်ပါဘူးကွာ။ ဘကြီးကတော့ ဒီနေရာမှာ လက်ပိုက်ပြီး ထိုင်နေရတယ်။ သောင်းကျန်းသူတွေကတော့ လူသတ်ပွဲတွေ ကျင်းပချင်တိုင်း ကျင်းပနေကြတယ်။ ဘကြီးတို့က ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ ကာကွယ်နေကြရတယ်။ သူတို့ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ထွက်တိုက်လို့မရတဲ့ ဘဝမျိုး။ ဘာအဖြေမှ ပေါ်မလာနိုင်မယ့်စစ် ဖြစ်နေရတဲ့ ဘဝမျိုး”

“လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်က ...”

သူက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ငေးကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်က ဆက်မပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

“လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ဆိုတာကလဲ ဘယ်မှာ အောင်မြင်တော့လို့လဲ။ သောင်းကျန်းသူ တစ်ကောင်တစ်မြီးများ ဘကြီးတို့ဆီ ရောက်လာလို့လား။ အတိုက်အခံတစ်ယောက်တလေများ ဘကြီးနဲ့ လာတွေ့လို့လား။ ဝေးပါသေးတယ်။ ဘယ်တော့မှ သူတို့ လာမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကို သား လက်ခံပါ”

“လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့် ကြေညာတာ နှစ်ပတ်ပဲ ရှိသေးတာပဲ။ အခုအချိန်လောက်မှ သူတို့အားလုံး ဒီအကြောင်းကို သိစပဲ ရှိဦးမှာပေါ့”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျွန်တော့်ဘေးမှ ပြန်ထွက်သွားပြီး သူ့ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ထို့နောက် သူ စကားပြောသောအခါ သူ့အသံမှာ ခြောက်သွေ့နေသည်။

“သူတို့ကို အထင်ကြီးချင်သေးသပဆိုရင် ကြီးပါ။ ဘကြီးကတော့ တော်ပြီ။ လက်တွေ့ကိုပဲ ယုံတော့မယ်။ သား လွတ်ပေးလိုက်တဲ့လူကိုပဲ ကြည့်ပါ။ သူ့ဆီက ဘာစကားများ ကြားရလို့လဲ။ သူ့အစ်ကိုဆီကရော ဘာစကားများ ကြားရလို့လဲ။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဟိုမိန်းကလေးဆီကရော ဘာများ ကြားရလို့လဲ”

ကျွန်တော်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မဖြေတော့ချေ။ လက်နက်များ သွင်းလာသည့်သတင်းကို ဘီယက်ထရစ်ထံမှ ကျွန်တော် ရရှိခဲ့သည်။ ထိုအကြောင်းကိုလည်း သူ့ကို ပြောပြနေရန် အကြောင်းမရှိတော့ပေ။ ကျွန်တော်တို့ ထုတ်ပြန်ကြေညာထားသည့် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့်နှင့် ပတ်သက်၍မူ သူတို့ တန်ဖိုးထားပြီး ဆွေးနွေးကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်က ယုံကြည်ထားသည်။ သူ့ရှေ့မှာ ကျွန်တော် သွားရပ်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ဘကြီးရဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို ဘကြီး ပြန်ပြီး ရုပ်သိမ်းတော့မှာလား”

“ဒီလို ပြန်ရုပ်သိမ်းဖို့လဲ မလိုဘူးလေ။ တိုင်းသိပြည်သိ ကြေညာထားတာကို ပြန်ရုပ်သိမ်းလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ သူတို့ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာသာ ကိုယ် သိထားရမှာပေါ့။ ဒါမှသာလျှင် ဒီအမိန့် မအောင်မြင်တာဟာ သူတို့တာဝန်သာ ဖြစ်တယ်လို့ လုပ်နိုင်မှာပေါ့”

ထိုစကား ပြောပြီးသောအခါ အကြောင်းအရာကို သူကပင် ပြောင်းလဲပစ်လိုက်သည်။

“ကလေးမလေးရော။ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး သားမှာ ဘာလုပ်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိသလဲ”

“မသိသေးပါဘူး ခင်ဗျာ။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် ဘာမှ မစဉ်းစားထားသေးဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင်လဲ ဒီကိစ္စကို သား အခု စဉ်းစားဖို့ ကောင်းပြီ။ သူနဲ့ တွေ့တဲ့အချိန်ကစပြီး သား ပြောင်းလဲသွားပြီလို့ ဘကြီး ထင်နေတယ်”

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ ခင်ဗျာ”

“ကော်တီဇွေးနိုင်ငံကို သား ပြန်ရောက်နေတာ တစ်လလုံးလုံးရှိသွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ အခု အချိန်အထိ သားမှာ ဘာပြဿနာမှ မပေါ်သေးဘူး။ ဘယ် မိန်းကလေးရှင်ရဲ့ မိဘ မောင်ဘွားကမှ သားကို လာပြီး သူတို့သမီးနဲ့ ရှုပ်တဲ့အကြောင်းကို တိုင်သံ တောသံ မကြားရသေးဘူး။ ဒါကြောင့် သား ပြောင်းလဲသွားပြီလို့ ဘကြီးက ပြောတာပါ”

အဘိုးကြီးက ပြောရင်း မသိမသာ ပြုံးသည်။

+

“အင်ပါရီ ... မနက်ဖြန် ကိုယ်သွားတော့မယ်။ မင်းကို လာနှုတ်ဆက်တာ”

သူ့အခန်းထဲသို့ ကျွန်တော် ဝင်သွားသောအခါ ထုံးစံအတိုင်း ပြတင်းပေါက်ခန်းဆီးများအားလုံးကို အပြည့်ချထားသည်။ သူ့ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ မော့ကြည့်သည်။ သူ စကားပြောသောအခါတွင်လည်း သူ့အသံက သေးသေးကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသည်။ အဝေးကြီးမှ လှမ်းပြောနေသည့် အသံကို နားထောင်နေရသလို ရှိသည်။

“ကျွန်မအပေါ်မှာ ရှင် သိပ်အလိုက်သိတတ်တာပဲကိုး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒါလောက် ဒုက္ခခံဖို့ မလိုပါဘူး။ တကူးတက လာပြီး နှုတ်ဆက်နေဖို့ မလိုပါဘူး”

“ဒုက္ခရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ကိုယ်ကလဲ မင်းကို နှုတ်ဆက်ချင်လို့ပါ။ မင်းအတွက် တခြား ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲ ဆိုတာလဲ ကိုယ် စဉ်းစားနေမိပါတယ်”

ကျွန်တော်က သူ့ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ကျွန်မအတွက်လား။ ကျွန်မအတွက် ရှင်က ဘာများ လုပ်ပေးစရာ ရှိသေးတော့လို့လဲ”

သူ့အသံက အံ့အားသင့်သွားသည့်အသံ ဖြစ်သည်။

“အကြောင်းတွေ အများကြီး ရှိတာပေါ့ကွာ။ ဘယ်လိုအကြောင်းတွေလဲဆိုတာ မင်း သိပါတယ်။ အထူးသဖြင့်တော့ မင်း အခုလို ဖြစ်နေတာကို ကိုယ် မကြည့်ရက်ဘူး”

အင်ပါရိုက ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကို တည့်တည့် စိုက်ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း သူပျက်လုံးများသည် သူနှင့် မဆိုင်သလို ရှိနေသည်။ အခြားသူတစ်ယောက်၏အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပြောဆို ဆွေးနွေးကြသကဲ့သို့ ရှိချေသည်။

“မူးယစ်ဆေးဝါးအကြောင်းကို ရှင် ပြောနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်။ မင်းကို အကူအညီပေးနိုင်တဲ့နေရာတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဒီဆေးစွဲနေတာကို ပျောက်သွားအောင် လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်”

“ကျွန်မ ဆေးစွဲနေတာကို ဘာဖြစ်လို့ ပျောက်သွားစေချင်တာလဲ ဒက်စ်စ်။ ကျွန်မ ဘဝမှာ ငြိမ်းချမ်းမှုဆိုလို့ ဒါလေးတစ်ခုပဲ ရှိပါတော့တယ်။ ဒီငြိမ်းချမ်းမှုလေးထဲကနေပြီး ကျွန်မကို ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်ချင်လို့လား”

“ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ စစ်မှန်တဲ့ တကယ့်ငြိမ်းချမ်းမှု မဟုတ်ပါဘူး အင်ပါရိုရယ်။ ဒါကို မင်းကိုယ်တိုင်လဲ သိပါတယ်။ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ပြန်ပြီး လှည့်စားနေတာပါ”

သူက ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ပြန်သည်။ ထူးဆန်းသော တည်ငြိမ်မှုတစ်မျိုးကို သူ့အမူအရာထဲမှာ ကျွန်တော် မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“အရင်တုန်းက ကျွန်မ ဘဝဟောင်းကို ပြန်ရောက်သွားစေချင်လို့လား။ ကျွန်မကို ကျွန်မ ပြန်ပြီး နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းနေရတဲ့ ဘဝမျိုးကို ပြန်ပို့ချင်တာလား။ ကျွန်မ ဘာတွေ လိုချင်တယ်ဆိုတာ သိလျက်သားနဲ့ မရနိုင်တဲ့ ဘဝမျိုး။ ကျွန်မ ဘာတွေဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာ သိလျက်သားနဲ့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ဘဝမျိုး။ ဘာတွေလုပ်ချင်တယ်ဆိုတာ သိလျက်သားနဲ့ မလုပ်နိုင်တဲ့ ဘဝမျိုး။ အရူးတစ်ပိုင်း အဖြစ်မျိုးနဲ့ ပြန်ရောက်သွားစေချင်လို့လား။ နေပါစေတော့ မောင်ရယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အခုဖြစ်နေရတာဟာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်လှည့်စားနေရတာ ဆိုရင်လဲ ရှိပါစေတော့။ ဒီအတိုင်းပဲ ကျွန်မ ဆက်ပြီး နေပါရစေတော့ ဒက်ခ်စ်ရယ်”

“ဒါပေမဲ့ မင်းဘဝဟာ တစ်ဝက်သေနေရသလို ဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား”

“လုံးလုံး သေသွားတာနဲ့စာရင် တစ်ဝက်သေနေရတဲ့ဘဝက တော်သေးတာပေါ့ မောင်”

သူ့ရှေ့မှာ ရှိနေသည့် စာရေးစားပွဲပေါ်သို့ သူက ငုံ့ကြည့်သည်။ ထိုနောက် ထိုစားပွဲပေါ်မှ စာတစ်စောင်ကို ကောက်ယူသည်။

“ဒီမှာကြည့်ပါဦး မောင်။ ကျွန်မ ဘာလုပ်နေရတယ်ဆိုတာ သိသလား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“ဝမ်းနည်းကြောင်း သဝဏ်လွှာရေးဖို့ ကြိုးစားနေတာလေ။ သေသွားတဲ့ ကျွန်မဦးလေးရဲ့ မိသားစုတွေဆီကို ကျွန်မ စာရေးဖို့ ကြိုးစားနေတာ နှစ်ရက် ရှိသွားပြီ။ ကျွန်မအဖေရဲ့ အာဏာယစ်မူးမှုကြောင့် ကျွန်မဦးလေး သေသွားရတဲ့အတွက် ကျွန်မ စိတ်မကောင်းမကောင်း ရှင်းပြဖို့ ကျွန်မ ကြိုးစားပြီး စာရေးနေတာ နှစ်ရက်တောင် ရှိသွားပြီ”

အင်ပါရီ၏လေသံသည် စိတ်မနံ့သူတစ်ယောက်၏လေသံမျိုးသို့ မသိမသာ ပြန်ပြောင်းလဲလာပြန်သည်။

“ကျွန်မ အဖေ လက်ချက်နဲ့ သေသွားရသူတွေရဲ့ မိသားစုတွေဆီကို ကျွန်မ စာရေးတောင်းပန်ခဲ့ရတာ ဘယ်လောက်များသွားပြီလို့ မောင် ထင်သလဲ။ မရေတွက်နိုင်တော့ဘူး။ သိပ်ကိုများလှပြီ”

“အခုဟာက မတော်တဆဖြစ်ရတာပါ။ မင်းအဖေကို အပြစ်တင်ဖို့ မသင့်ပါဘူး”

“မတော်တဆဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင် မသိစေချင်လို့ ဖုံးဖိထားကြတာကို ရှင် သိသွားတာကသာ မတော်တဆဖြစ်တာပါ။ ရှင် သိသွားတဲ့အချိန်ကစပြီး ကျွန်မဦးလေးဟာ သေလူဖြစ်သွားပါပြီ။ မနေ့ညက သူတို့အိမ်ကို ကျွန်မ သွားတယ်။ ဦးလေးမိန်းမက အဝတ်နက်ကို ဝတ်လို့။ ကလေးတွေကတော့ မျက်လုံးအဝိုင်းသာနဲ့။ သူတို့အဖေဟာ မပြန်လမ်းကို သွားပြီဆိုတာ သူတို့ မသိရှာကြဘူး။ အဖြစ်အပျက်မှန်တွေကို သိထားတဲ့ ကျွန်မအနေနဲ့ သူတို့အိမ်ထဲကို မဝင်ရဲတော့ဘူး။ ဝင်သွားနိုင်စွမ်းလဲ ကျွန်မမှာ မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်မလဲ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ပြီး ပြန်လာခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ဝမ်းနည်းကြောင်း သူတို့ကို ပြောပြဖို့ ကြိုးစားပြီး ဒီစာ ရေးနေတာ”

အင်ပါရီသည် ဒေါသတကြီး လက်ထဲမှစာရွက်များကို လုံးခြေပြီး အမှိုက်ခြင်းထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည့် လက်များဖြင့် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို လှမ်းယူကာ မီးညှိဖွာရှိုက်နေသည်။ ခဏကြာတော့ သူ့လက်မှာ အတုန်ရပ်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်သည်။ သူ စကားဆက်ပြောသောအခါ သူ့အသံသည် အေးစက်မာကျောနေသည်။

“ရှင်ဟာ ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်တောင် မိုက်တွင်းနက်နေရတာလဲ ဒက်ခ်စ်။ ရှင် ရှာဖွေနေတဲ့အဖြေတွေ အားလုံးဟာ ရှင်လက်ထဲမှာပဲ ရှိနေတာပဲ။ သူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်ပါ။ ဒုက္ခတွေအားလုံး ချုပ်ငြိမ်းသွားလိမ့်မယ်။ ရှင်လိုချင်တဲ့အဖြေတွေအားလုံး ရှင် ရလိမ့်မယ်။ သူကလဲ သူ့ကို ရှင် သတ်မယ့်အချိန်ရောက်အောင် စောင့်နေတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်။ ရှင် သတ်မယ်ဆိုရင်လဲ သူက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံမှာပါ”

+

ထိုနေ့ညနေပိုင်း ဘီယက်ထရစ်၏အိမ်ပေါက်မှာ ကျွန်တော်ရပ်နေသည်။ ဘီယက်ထရစ်သည် သူ့ဦးလေးနှင့်အတူ ခရီးဝေးတစ်နေရာသို့ ထွက်သွားကြပြီဖြစ်ကြောင်း အိမ်ဖော် အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသည်။ မည်သည့်အရပ်သို့ သွားကြကြောင်း သူကလည်း မသိလိုက်ဟု ဆိုသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်ပိုင်းတွင် ခေါင်းဆောင်ကြီးရုံးသို့သွားပြီး ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်သည်။ ထိုအခါကျတော့မှပင် ဘီယက်ထရစ်တို့ တူဝရီးနှစ်ယောက် မည်သည့်အရပ်သို့ သွားကြကြောင်း ကျွန်တော် သိရတော့သည်။

မနေ့မနက်က မီယာမီမြို့သို့ လေယာဉ်ဖြင့် လိုက်ပါသွားကြောင်း ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသည်။

*

(၁၃)

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အခုလာတာဟာ တရားဝင်မဟုတ်ဘူးနော်။ ဒါကိုတော့ ကျုပ်ကျုပ် သတိထားပါ။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဒီအကြောင်းကိုမေးလာရင် အထက်လွှတ်တော်အမတ်ကြီးအနေနဲ့ ခင်ဗျားကို တစ်ခါမှ လက်ခံ မတွေ့ဖူးပါဘူးလို့ ဖွတ်ငြင်းမှာပဲ”

ကျွန်တော်တို့ ကားပေါ်မှ ဆင်းသည့်အချိန်တွင် ဂျရယ်မီက ပြောသည်။

“ကိုယ် သဘောပေါက်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကို လက်ခံတွေ့ချင်သေးတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက် ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာကိုပဲ ကိုယ် ဝမ်းသာလှပါပြီကွာ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။ ထိုစကား မှန်ပါသည်။ ဂျော့ဘော်လ်ဒွင်ကလည်း သူ့အစိုးရက တရားဝင် တုံ့ပြန် လက်ခံလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ထင်ထားသည်။

ယခုလို တွေ့ခွင့်ရဖို့ကို ရက်သတ္တသုံးပတ်လုံးလုံး ကျွန်တော် ကြိုးစားခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်လည်း ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရ ဖြစ်မိခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်တိုင်းပြည်မှ သတင်းများကလည်း မကောင်းလှ။ တောင်တန်းဒေသရှိ ကျေးရွာတစ်ရွာကို သောင်းကျန်းသူများက သိမ်းပိုက်ထားသည်။ အစိုးရဘက်က တပ်ရင်းတစ်ဝက်လောက် အင်အားရှိသည့်တပ်များနှင့် ဝင်တိုက်သည်။ သောင်းကျန်းသူများကို မောင်းထုတ်သည်။ ရွာထဲသို့ သူတို့ ရောက်သောအခါ ဘာမှမကျန်တော့။ ရွာသူရွာသားအားလုံး သေဆုံးနေကြသည်ကို တွေ့ရတော့သည်။ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေးများအပါအဝင် စုစုပေါင်း (၅၇) ယောက် ဖြစ်သည်။

အဖြစ်အပျက်က ဆိုးလွန်းသောကြောင့် သတင်းစာများတွင် မပါအောင် ခေါင်းဆောင်ကြီးကိုယ်တိုင် ကြိုးစားနိုင်စွမ်း မရှိတော့။ သတင်းစာများက ဝိုင်းဝန်းရေးသားကြသည်။ သူတို့ အကြောင်းပြချင်သည်မှာ တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ သောင်းကျန်းသူအပေါ် ပုံချချင်သည်။ သို့သော်လည်း မအောင်မြင်။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အစိုးရအဖွဲ့မှာသာ တာဝန်လုံးလုံးရှိကြောင်း ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးက ဝိုင်းဝန်းဝေဖန်နေကြသည်။

လက်ဝဲနိုင်ငံ၏ သတင်းစာများက ပိုပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝေဖန်သည်။ ယခု အဖြစ်အပျက်သည် သောင်းကျန်းသူအားပေးသည့် ရွာသူရွာသားများကို အစိုးရက လက်စားချေခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုတာဝန်ကို ခေါင်းဆောင်ကြီး ယူရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းပြဿနာကို ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂသို့ တင်ပြပြီး ဆွေးနွေးသင့်ကြောင်းများအထိ တောင်းဆိုလာကြလေသည်။

အမှန်တော့ ကုလသမဂ္ဂသို့ သူတို့ တင်မည်မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော်တို့အားလုံး သိကြပါသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့၏ ဝေဖန်ရေးသားချက်များ၊ ခြိမ်းခြောက်မှုများသည် ကျွန်တော်တို့အတွက် ကောင်းသောလက္ခဏာ မဟုတ်ပါ။ အမေရိကန်ဘက်ကလည်း ကျွန်တော်တို့အပေါ်တွင် အမြင်မကောင်းလှ။ ယင်းအဖြစ်အပျက်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှင့် မပတ်သက်သလို လက်ရှောင်ပြီး နေချင်ကြသည်။

ထိုသို့ ဝေဖန်တိုက်ခိုက်မှုများကို ခံနေရသည့် အခိုက်အတန့်မှာပင် ခေါင်းဆောင်ကြီးထံမှ လျှို့ဝှက်အကြောင်းကြားစာတစ်စောင် ကျွန်တော့်ထံသို့ ရောက်လာသည်။ သောင်းကျန်းသူများသည် ကျွန်တော်တို့ စစ်တပ်ကို ပင်လယ်ကမ်းစပ် တစ်နေရာတွင် ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့ကာ သုံးရက်တိုင်တိုင် တိုက်ခိုက်ကြောင်း၊ လက်နက်ကြီးများနှင့် တရစပ် ဖိတိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ တပ်ဘက်တွင် အထိအခိုက် များပြားလှကြောင်း၊ စစ်တပ်ခြေကုပ်ယူခဲ့သည့် ရွာတစ်ရွာကို သောင်းကျန်းသူများက ဝင်ရောက်ချေမှုန်းပစ်ရာ စောစောက တောင်တန်းဒေသရှိ ရွာတစ်ရွာထက် ပိုမို ဆိုးရွားကြောင်းနှင့် သောင်းကျန်းသူများသည် အခြားရွာများကိုလည်း အလားတူ ဆက်လက် တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းရန် အလားအလာရှိနေကြောင်းများ ဖော်ပြထားသည်။

ထိုအကြောင်းကြားချက်ကို ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ကျွန်တော်သည် အဘိုးကြီးနှင့် အငြင်းအခုံ ပြန်လုပ်မနေတော့ဘဲ လုပ်သင့်လုပ်ရာကို လုပ်တော့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။ မာတီနက်စ်ကို သတ်ပြီး သူ့မွေးထားသည့် တိရစ္ဆာန်များကိုပါ အကြောင်းမဲ့ ဖျက်ဆီးသွားကြသည်ကို ကျွန်တော့်မျက်စိနှင့် တပ်အပ် မြင်ဖူးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်းပင် တယ်လီဖုန်းကောက်ကိုင်ပြီး ဝါရှင်တန်မှာရှိနေသည့် ဂျရယ်မီကို လှမ်းဆက်သည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီး၏စာကို ဖတ်ပြလိုက်သည်။

ကျွန်တော် စာဖတ်၍ ဆုံးသွားသောအခါ တစ်ဖက်မှ အသံတိတ်သွားသည်။ ခဏကြာတော့မှ ဂျရယ်မီ၏အသံ ပြန်ပေါ်လာသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အစိုးရအဖွဲ့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို အဲဒီစာ ခင်ဗျား ပြပြီးပြီလား”

“ဘယ်သူ့ကို ပြရမှာလဲကွာ။ တို့ကို သူတို့ အမြင်မှားနေပြီပဲ။ တို့ကို အပြစ်တင်ဖို့၊ ရှုတ်ချဖို့လောက်ပဲ သူတို့ စဉ်းစားနေကြပြီပဲ။ ဘော်လ်ဒွင်ကလဲ သူတို့ဆီကို အစီရင်ခံစာ ပို့ပြီးရောပေါ့။ ဒါနဲ့တောင်မှ ဘယ်သူကမှ ငါ့ကို မေးဖော် မြန်းဖော်တောင် မရပါဘူး”

“ပင်လယ်အငူက အရင် အိမ်ဟောင်းကို ခင်ဗျား မှတ်မိသေးသလား”

ဂျရယ်မီက ပြန်မေးသည်။ သူ့အသံသည် ပုံမှန်အသံမျိုး၊ ရိုးရိုးမေးသလို အသံမျိုး ဖြစ်သည်။

“မှတ်မိတယ်။ ဒီအိမ်ကို မင်းတို့ အခုအထိ ပိုင်နေသေးတယ်ဆိုတာ ကိုယ် မသိဘူး”

ကျွန်တော် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ ပထမဦးဆုံး ရောက်သည့်အချိန်က ထိုအိမ်ကလေးမှာ ဂျရယ်မီတို့မိသားစုနှင့် သွားနေဖူးသည်။ ထိုအချိန်က ဂျရယ်မီသည် ကောလိပ်ကျောင်းသို့ ရောက်စ မောင်သစ်လွင် ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ပိုင်တုန်းပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ မကြာခဏ သွားတတ်ပါတယ်။ အခု စနေ တနင်္ဂနွေကျရင် သွားဦးမယ်။ ခင်ဗျားရော ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ကောင်းသားပဲ”

ဂျပန်မီဒီယံစိတ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခု ရှိနေပေလိမ့်မည်။ သို့တည်းမဟုတ် ကျွန်တော့်ကို အမေးရ ခက်နေသောကြောင့်လည်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ကောင်းတယ်။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် လာခေါ်မယ်။ မော်တော်ကားနဲ့ သွားကြရင် ကောင်းမယ်”

“လေယာဉ်ပျံနဲ့ သွားရင် ပိုကောင်းမယ် ထင်တယ်ကွ”

“ခင်ဗျားမှာ လေးယာဉ်ပျံရှိနေတာ ကျွန်တော် မသိပါလား”

“မင်း သတင်းစာကိုတောင် မင်း ပြန်မဖတ်ဘူးလား။ စူအန်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ကွာရှင်းပြတ်စဲကြတော့ စူအန်းက သူ့လေယာဉ်ပျံကို ရက်ရက်ရောရော ပေးခဲ့တယ်လေကွာ”

ကျွန်တော်က ခြောက်ကပ်သည့် လေသံဖြင့် သူ့ကို ပြန်ပြောသည်။

ထိုနေရာသို့ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် အထက်လွှတ်တော်အမတ်နှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံကြမည်ဖြစ်ကြောင်း ဂျပန်မီဒီယံ ကျွန်တော့်ကို လုံးဝပြောပြမထားခဲ့ချေ။ ထိုနေရာကလေးသည် လူသူ အလွန် နည်းပါးသည့်နေရာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားတော့ အမတ်မင်းက သူ့ကိုယ်တိုင် တံခါး လာဖွင့်ပေးသည်။ အဝတ်အစား ရိုးရိုးကလေးဝတ်ထားသည်။ သူ့အသက် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း သူ့ရုပ်ရည်သည် ပိုပြီး နပျိုနေသည်။ သူက လက်ဆန့်တန်းပေးရင်း ကျွန်တော့်ကို လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

“ဟယ်လို ... ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ချင်နေတာ ကြာလှပြီဗျာ။ ကျွန်တော့်ညီနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားအကူအညီပေးခဲ့တာတွေကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောဖို့ အခွင့်ကို မသာခဲ့ဘူး”

ဂျပန်မီကို ကျွန်တော် မသိမသာလှမ်းကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်မကောင်းသည့် အမူအရာ ရှိနေသည်။ သူ့ညီငယ် သေဆုံးခြင်းသည် သူ့အမှားဖြစ်သည်ဟု သူ ထင်သည်။ ပိုပြီး ဂရုစိုက်ခဲ့လျှင် ထိုအဖြစ်မျိုးနှင့် မကြုံတွေ့နိုင်ဟု သူ ထင်နေသည်။ မည်နည်းမည်ပုံ ဂရုစိုက်ရမည်ကိုမူ ကျွန်တော် မပြောတတ်။

“ကျွန်တော် တတ်နိုင်တာကို ကျွန်တော် ကူညီခဲ့တာပါဗျာ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည်။

အမတ်မင်း ဦးဆောင်ပြီး ခေါ်သွားရာနောက်သို့ ကျွန်တော်တို့ လိုက်လာခဲ့ကြသည်။ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ မည်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ ရှိနေပုံ မရ။

“တစ်ခုခု သောက်လိုပါသလား”

“ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဒုက္ခမရှာပါနဲ့တော့ ခင်ဗျာ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

စကော့စီစကီနှင့် ရေကို ဂျရယ်မီနှင့် သူ့အတွက် သူကပင် ရောစပ်ပေးနေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“အခုလို အလည်လာတာဟာ လုံးဝ တရားမဝင်ဘူးဆိုတာရယ်၊ ဘယ်သူမှလဲ အသိမခံနိုင်ဘူးဆိုတာကိုတော့ ဂျရယ်မီက ပြောပြပြီးရောပေါ့။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဘာကူညီနိုင်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ လုံးလုံးကို မသိပါဘူး။ သို့သော်လည်း မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ခင်ဗျား ပြောပြမှာတွေကိုတော့ ကျွန်တော် နားထောင်ချင်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က ဂျရယ်မီကို လှမ်းကြည့်သည်။

“အကုန်လုံး ပြောပြလိုက်ပါ” ဟု သူက ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။

ထို့ကြောင့် အမတ်မင်းကို ကျွန်တော် ရှင်းပြသည်။ ဇာတ်လမ်းအစမှနေ၍ အဆုံးတိုင် ရှင်းပြလိုက်သည်။ ခြွင်းချက်ထားသည့်အချက်ဟူ၍ လုံးလုံးမရှိ။ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံ၏ သမိုင်းအကျဉ်းကိုလည်းကောင်း၊ လက်ရှိ ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် တောင်တန်းဒေသတွင် တော်လှန် ပုန်ကန်နေရာမှ အာဏာရလာသည့် အကြောင်းများကိုလည်းကောင်း၊ ထိုအချိန်မှစပြီး ကော်တီဂွေးနိုင်ငံအတွင်း၌ ဖြစ်ပျက်လာခဲ့သည့်အကြောင်းများ၊

ယနေ့တိုင် ဖြစ်ပျက်နေဆဲအကြောင်းများကိုလည်းကောင်း မခြွင်းမချန်ဘဲ ကျွန်တော် ပြောပြသည်။ သူက တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် စိတ်ဝင်တစား နားထောင်သည်။ သူ မရှင်းလင်းသည့် အချက်များလောက်ကိုသာ ဖြတ်မေးသည်။ အလုံးစုံကို ကျွန်တော် ပြောပြပြီးသွားသောအခါ အချိန် နှစ်နာရီလုံးလုံး ကြာမြင့်သွားချေတော့သည်။

“ကျွန်တော် စကားကြော တော်တော်ရှည်သွားတယ်ဗျာ”

“မရှည်ပါဘူး။ ကျွန်တော် သိပ်ကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်” ဟု ဆီးနိတ်လွတ်တော်အမတ်က ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် အရက်သောက်လိုက်ချင်ပါပြီ ခင်ဗျာ’

ထိုင်ရာမှ သူ ထသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးအတွက် ဝီစကီ စပ်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

“ခင်ဗျားတို့ တိုင်းပြည်မှာ သောင်းကျန်းသူတွေ အမြဲတမ်း ရှိနေတယ်လို့ ခင်ဗျား ပြောခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု သောင်းကျန်းသူတွေကိုတော့ ကွန်မြူနစ်တွေက အထောက်အပံ့ ပေးနေတယ်လို့ ခင်ဗျားပြောတယ်။ သေကော သေချာရဲ့လား။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ အကူအညီလာတောင်းတဲ့ လူတိုင်းက ကွန်မြူနစ် အန္တရာယ်ကိုချည်းပဲ လက်ညှိုးထိုးထိုး ပြတတ်ကြလွန်းလို့ပါ”

“ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်ထဲ ခိုးသွင်းလာတဲ့လက်နက်တွေကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မြင်ရတာပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လက်နဲ့ကိုင်တွယ်ပြီး စစ်ဆေးကြည့်တာပါ။ အရင်တုန်းက ဗွန်ကပ်ပင်ပိုင်ခဲ့တဲ့ စက်ရုံက ထုတ်လုပ်တဲ့လက်နက်တွေ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးကြည့်ခဲ့တာပါ”

အမတ်မင်းက ခေါင်း တဆတ်ဆတ်ညိတ်နေသည်။

“ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး လူတချို့ ပြောနေကြတာကို ကျွန်တော် ကြားဖူးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီစက်ရုံက စက်မှုပစ္စည်းတွေကို ထုတ်လုပ်နေတယ်လို့ ဟန်ပြထားကြတယ်”

စီးကရက်တစ်လိပ်ကို သူ လှမ်းဆွဲသည်။ ပြီးတော့ စီးကရက်ကို မယူတော့ဘဲ ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို ယူသည်။ ပါးစပ်ထဲမှာ ခဲထားသည်။ မီးညှို့ခြင်းကာ မပြု။

“ခင်ဗျားတို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးဟာ အလိမ္မာ လွန်လွန်းနေတယ်ဗျာ။ ဒါကိုလဲ ခင်ဗျား သိပါတယ်။ အမှန်တော့ သူကိုယ်တိုင် လူဆိုးတစ်ယောက်၊ လူရမ်းကားတစ်ယောက် ဘဝမှာပဲ ရှိနေသေးတယ်”

“ဘယ်ခေါင်းဆောင်ကရော အလိမ္မာ မလွန်ကြလို့လဲ။ ရိုးရိုးသားသားနဲ့ မှန်ရာကို ပြောကြစတမ်းဆိုရင် ခင်ဗျားတို့သမ္မတလဲ ဒီအတိုင်းပဲမဟုတ်လား။ အပါးခတ်နေကြတဲ့ လူတွေချည်းပါပဲ။ တစ်ချိန်တုန်းက စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ စစ်သားကောင်းကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကိုပဲ ကျွန်တော်တို့ လက်ခံကြရမှာပါ”

ကျွန်တော် ထိုသို့ ပြန်ပြောသောအခါတွင် သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် မသိမသာ ပြုံးသွားသည်။ ကျွန်တော့်စကားကို သူ သဘောကျကြောင်းနှင့် ထင်မြင်ချက် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပေးခြင်းကိုကား သူ မပြု။ သူ့ပါးစပ်မှ ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှို့ရန် မီးခြစ်ကို သူ မြှောက်ပြလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့တော့ ဒါလောက်ပဲပြောနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးဟာ အရင်အစိုးရကို ပုန်ကန်ခြားနားနေတုန်းက တိုင်းသူပြည်သားအားလုံးကို သူ ကိုယ်စားပြုခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်က အကူအညီကိုမှ မယူခဲ့ပါဘူး။ အမေရိကန်ရဲ့အကူအညီကိုလဲ မယူခဲ့ပါဘူး။ အမှန်တော့ ခင်ဗျားတို့အစိုးရဟာ ပြုတ်ကျသွားတဲ့ အစိုးရနဲ့သာ ပတ်သက်ခဲ့တာပါ။ အကူအညီပေးခဲ့တာပါ။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ အခု လက်ရှိ ခေါင်းဆောင်ကြီးဟာ သူ လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကိုပဲ သူ စိုက်လိုက်မတ်တတ် လုပ်ခဲ့တယ်။ ကော်တီဂွေးပြည်သူတွေရဲ့ အကူအညီကိုပဲ ယူခဲ့တယ်”

“သူ့ကို ပြည်သူ့အများစုက အခုထက်ထိ ထောက်ခံနေတုန်းပဲလို့ ထင်သလား။ ပြည်သူ့အများရဲ့ ဆန္ဒကို သူ ကိုယ်စားပြုနေသေးတယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလား”

အမတ်မင်းက ရုတ်တရက် မေးချလိုက်သည်။

အဖြေပြန်မပေးမီ သူ့ကို ကျွန်တော် ခဏကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော့်တိုင်းသူပြည်သားတွေထဲမှာလဲ ဒီကိစ္စကို ပြောပြနိုင်တဲ့လူ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ဘူး။ ပြည်သူတွေ အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်ကြဖို့အတွက် အထွေထွေရွေးကောက်ပွဲ လုပ်ပေးမယ်လို့ သူ ကြေညာထားပြီပဲ။ သူနဲ့ယှဉ်ပြိုင်ပြီး အရွေးခံဖို့ကိုလဲ ဖိတ်ခေါ်နေတာပဲ။ ဒီကနေ့အထိ ယှဉ်ပြိုင်မယ့်လူ တစ်ယောက်မှ ထွက်မလာသေးဘူး။”

“ငွေယာနေ့စွဲဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် ခင်ဗျား ကြားဖူးသလား။”

သူက ကျွန်တော့်ကိုမေးရင်း အကဲခတ်နေသည်။

“ဒေါက်တာငွေယာနေ့စွဲကို လူကိုယ်တိုင် မသိဖူး မကြုံဖူးဘူးပေမယ့် သူ့ကို ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့သမီးနဲ့တော့ လူချင်း ကျွန်တော် သိပါတယ်။”

ဂျရယ်မီက ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးဝင့်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်ကို သတိထားမိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်သည်။

အမတ်မင်းကမူ အလေးအနက် အမူအရာနှင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဒေါက်တာငွေယာနေ့စွဲကိုရော၊ သူ့သမီးကိုရော ကျွန်တော် မမြင်ဖူးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အောက်လွှတ်တော်နဲ့ အထက်လွှတ်တော်အမတ်တွေကတော့ သူနဲ့ တွေ့ဖူးကြပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ ပြောတာကိုလဲ ယုံကြည်နေကြပုံပေါက်ပါတယ်။ အခု ခင်ဗျားတို့ ထုတ်ပြန်ကြေညာထားတဲ့ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ဟာ လှည့်ကွက်တစ်ခုကို လုပ်နေတာပဲလို့ သူတို့က ပြောတယ်။ ဒါကို ယုံကြည်ပြီး ကော်တီဂွေနိုင်ငံကို သူ ပြန်သွားရင် သူ့ကို ချက်ချင်း ဖမ်းလိမ့်မယ်တဲ့။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လဲ ချက်ချင်း သတ်ပစ်လိမ့်မယ်တဲ့။”

ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကျွန်တော့်ဒေါသကို ကျွန်တော် မထိန်းနိုင်အောင် ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ကျွန်တော့်တိုင်းပြည်ထဲက ရွာကလေးတစ်ရွာမှာရှိနေတဲ့ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေး လူကြီး (၅၇)ယောက် အသတ်ခံလိုက်ကြရတာ နှစ်ပတ်တောင် မကြာသေးပါဘူးဗျာ။ သူတို့ကို သောင်းကျန်းသူတွေက သတ်တာလို့ ပြောတဲ့လူက ပြောတယ်။ အစိုးရတပ်က သတ်တာလို့ ဆိုတဲ့သူက ဆိုကြတယ်။ သတင်းစာတွေက ဝိုင်းရေးနေကြတာ ခင်ဗျားလဲ တွေမှာပေါ့။ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ဘယ်သူသတ်တယ်ဆိုတာ အကြောင်းမဟုတ်တော့ဘူး။ သေတဲ့လူတွေ သေကုန်ကြပြီပဲ။ ဘယ်သူသတ်တယ်ဆိုတာ သူတို့အတွက် ဘာအရေးကြီးတော့မှာလဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး တာဝန်ရှိသူဟာ သောင်းကျန်းသူတွေကို လက်နက်နဲ့ငွေကြေး ထောက်ပံ့နေသူတွေသာ ဖြစ်တယ်။ ကျေးရွာထဲမှာ အေးအေးချမ်းချမ်းနေနေကြတဲ့ မိန်းမတွေနဲ့ ကလေးတွေကို တိုက်ခိုက်ဖို့ ကျွန်တော်တို့စစ်တပ်ကို လွှတ်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ သောင်းကျန်းသူတွေရဲ့ လက်အောက်က ကျေးရွာသူကျေးရွာသားတွေ လွတ်မြောက်အောင် ကယ်တင်ပေးဖို့ ကျွန်တော်တို့ စစ်တပ်ကို လွှတ်လိုက်တာသာဖြစ်တယ်။ သွေးချောင်းစီးပွဲကြီးတွေ ကျင်းပပြီးမှ အာဏာသိမ်းယူတဲ့ အစဉ်အလာ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်မှာ အမြစ်တွယ်နေကြတာ ကြာပါပြီ။ ဝေယာနော့စ်ဟာ သူ့ပါးစပ်က ပြောနေတဲ့အတိုင်း တကယ်ပဲ ငြိမ်းချမ်းလိုပါတယ်။ ပြည်သူတွေ လွတ်မြောက်စေချင်ပါတယ်ဆိုရင် ပါးစပ်က ပြောမနေဘဲ သမ္မတရွေးကောက်ပွဲမှာ ဝင်ပြီးပြိုင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ကြေညာထားတဲ့ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်နဲ့ ရွေးကောက်ပွဲဟာ လှည့်ကွက်လား၊ အတုအယောင်လား၊ အစစ်အမှန်လား၊ ရိုးရိုးသားသားလားဆိုတာ တစ်ကမ္ဘာလုံးက သိရပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်နေတာ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ ဝေယာနော့စ်ဟာလဲ တခြားလူတွေနဲ့ ဘာမှ မထူးဘူးလို့ပဲ ထင်ပါတယ်။ ရွေးကောက်ပွဲမှာ ဝင်ပြိုင်ပြီး ရှုံးနိုင်သွားရမှာမျိုးထက် ပိုပြီးသေချာတဲ့ အာဏာရနည်းကိုပဲ လိုလားနေတဲ့လူလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်”

“သူ့အသက်အန္တရာယ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ကော” အမတ်မင်းက ဖြတ်မေးသည်။

“သူ့အသက်အန္တရာယ်အကြောင်းကိုပဲ ကျွန်တော်တို့ အဓိကထားပြီး စကားပြောနေကြရတာပေါ့။ တခြားလူတွေရဲ့ အသက်ထက်ပဲ သူ့အသက်က ပိုတန်ဖိုးရှိနေသလား။ တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံးကိစ္စထက်ပဲ သူ့အသက်က ပိုပြီး အရေးကြီးနေသလား”

ကျွန်တော်က သူ့ကို စေ့စေ့ပြန်ကြည့်ရင်း မေးသည်။

အထက်လွှတ်တော် အမတ်က ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။ ထို့နောက် သူ ပြန်ပြောသည်။ လေသံသည် အလွန်နူးညံ့သိမ်မွေ့နေသည်။

“ဒီကမ္ဘာကြီးဟာ သူရဲဘောကြောင်တဲ့ လူတွေနဲ့ ပြည့်နေတာပါပဲဗျာ။ သူတို့ကိုယ်စား သူရဲကောင်းတွေ သေပေးဖို့ တောင်းဆိုနေကြတဲ့ သူရဲဘောကြောင်တဲ့ လူတွေချည်းပါပဲ”

ခဏကြာတော့ ထိုင်ရာမှ ကျွန်တော် ထသည်။

“ကျွန်တော် ရည်စူးထားတဲ့အချိန်ထက် ပိုပြီး နှောင့်ယှက်သလို ဖြစ်သွားတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်။ အခုလို ခွင့်ပြုတဲ့အတွက်လဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူးဗျာ။ အဖြစ်အပျက်တွေ အခုလို စုံစုံစေ့စေ့ သိရတဲ့အတွက် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ပြောခဲ့သလိုပါပဲ။ ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် လုပ်ပေးနိုင်မယ်ဆိုတာ မပါဘူးနော်”

အမတ်မင်းကလည်း ကုလားထိုင်မှထရင်း ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ပြောပြသမျှတွေကို ခင်ဗျား ဂရုတစိုက် နားထောင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီလိုနားထောင်တဲ့အတွက် ကျွန်တော့်မှာ အများကြီး ပြောရကျိုးနပ်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အဖြစ်အပျက်တွေကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ချင်တဲ့လူ ခင်ဗျားတို့ အစိုးရထဲမှာ မရှိပါဘူး။ တခြားလူတွေ မလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်ကို ခင်ဗျား စိတ်ရှည်လက်ရှည် လုပ်ပေးခဲ့ပါပြီ”

တံခါးပေါက်ဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် ထပ်တွေ့ချင်ပါသေးတယ်။ လူမှုရေးသဘောအရ တွေတာမျိုးပေါ့ဗျာ။ ဒါမှလဲ ကျွန်တော်တို့ချင်း ပိုပြီး ရင်းနှီးလာကြမှာပါ” ဟု သူက ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ကလဲ ရင်းနှီးချင်ပါတယ်ဗျာ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော့်ညီမက ညစာစားပွဲတစ်ပွဲနဲ့ တည်ခင်းဧည့်ခံဖို့ အစီအစဉ်တစ်ခု ရှိနေပါတယ်။ ခင်ဗျားဆီကို ဖိတ်စာပို့ပေးရင် တက်နိုင်မလား”

“အင်မတန် ဝမ်းသာစရာကောင်းပါတယ်ဗျာ”

“ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော့်ညီမကလဲ ခင်ဗျားကို ရအောင် ဖိတ်ခိုင်းနေတာပါ။ ခင်ဗျားနဲ့ သိပ်တွေ့ချင်နေတယ်။ ကျွန်တော်ကသာ ဖိတ်မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို သတ်တော့မှာ”

သူက ပြောရင်း ပြုံးနေသည်။ ထိုသို့ ပြုံးသောအခါ လူငယ်လေးတစ်ယောက်နှင့် ပိုပြီး တူသွားတော့သည်။

*

(၁၄)

အမတ်မင်းနှင့် တွေ့ပြီးနောက် တနင်္လာနေ့ည ဖြစ်သည်။ ဂျရယ်မီက သူ့သတင်းဌာန ရုံးစိုက်ရာ ဝါရှင်တန်မြို့သို့ ပြန်သွားသည်။ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ကုလသမဂ္ဂဌာနချုပ်တွင် အစည်းအဝေးပေါင်းများစွာနှင့် ကျွန်တော် ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် ရှိနေခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်သံရုံးသို့ ပြန်ရောက်ပြီး နာရီကို မော့ကြည့်သောအခါ ဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးနေပြီကို တွေ့ရသည်။ လုံးဝ ကျွန်တော် နားချိန်မရခဲ့။ ထိုအခါကျမှပင် ကျွန်တော် ညစာမစားရသေးကြောင်းကိုလည်း သတိရတော့သည်။

အယ်လ်မိုရိုကို ဟိုတယ်သို့ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့သည်။ ဟိုတယ်သို့ ရောက်သောအခါ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် ဂျွန်ပါရီနာက ကျွန်တော့်ကို ဆီးကြိုသည်။ ဟိုတယ်ထဲမှာ လူများ ကျပ်ကျပ်ခဲနေသည်။ ကျွန်တော့်ကို တွေ့သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း သူက ဆီးညည်းသည်။

“ခင်ဗျားမျက်နှာကြီးကြည့်ရတာ စိတ်ညစ်နေတဲ့ပုံမျိုးပဲ”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြုံးပြသည်။

“ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဘယ်သူ ပျော်နိုင်မှာလဲ ဆရာရယ်။ ပြဿနာတွေနဲ့ချည်းပဲ။ ဒါလောက် ဧည့်သည်တွေ များနေတာ လုပ်ရကိုင်ရတာ မလွယ်ပါဘူး။ ဒီနေ့ညတော့ ဆရာ လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ စောစောကပဲ ကျွန်တော့်သားကို ပြောနေမိသေးတယ်။ ဟော ... အခု ဆရာ ရောက်လာပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို အထူးတလည် မျှော်နေရတာလဲ”

သူ့အပြောကြောင့် ကျွန်တော့်က ရယ်မိသည်။

“ဆရာမယားဟောင်းတွေ တစ်ယောက်မကျန် ဒီကို ရောက်နေကြပြီလေ။ ဆရာနဲ့ တွဲခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးတွေလဲ သုံးလေးယောက် ရှိနေကြတယ်”

သူက မပြုံးချင် ပြုံးချင် ပြုံးသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် တခြားဟိုတယ်ကို သွားကြဖို့ သူတို့ကို ကျွန်တော် ပြောပေးရမလား”

ကျွန်တော့်ကို သူ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော် နောက်ပြောင်ပြောသည်ကို သူ သဘောပေါက်ပုံ မရ။ ပြီးတော့ ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“နေပါစေတော့ ဆရာရယ်။ ဒီနေ့ညတော့ ရှိပါစေတော့။ နယူးယောက်မြို့မှာ ရှိသမျှလူတွေ အကုန်လုံး ကျွန်တော့်ဆီကို ရောက်နေကြလေရော့သလား မပြောတတ်ပါဘူး။ တစ်ကမ္ဘာလုံးကလူတွေ ဒီကို ရောက်နေကြတာလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

သူ ဦးဆောင်ခေါ်သည့်နောက်သို့ ကျွန်တော် လိုက်သွားသည်။ နံရံဘက်ရှိ စားပွဲတစ်လုံးဆီသို့ လျှောက်လာကြရင်း အခန်းထဲသို့ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်မိသည်။ သူ ပြောသည်မှာ မှန်ပါသည်။ အလီခန်နှင့် သူ့အဖွဲ့များသည် စားပွဲတစ်လုံးမှာ ရှိနေကြသည်။ မာစယ်၏ ယောက္ခမဟောင်း အေမော့စ်အဘိုင်ဒီဂျန်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ အရစ္စတိုအိုနာစစ်နှင့် သူ့ဇနီး ပြင်သစ်သူ ခပ်ငယ်ငယ်လည်း ပါသည်။ ရုပ်ရှင်လောကမှ နာမည်ကြီးများဖြစ်ကြသည့် ဆမ်စပီဂဲ၊ ဒါရိုင်းဇနပ်တို့ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ကမ္ဘာကျော်ရှေ့နေကြီး ပေါလ်ဂျစ်တ်လင်တို့ ဇနီးမောင်နှံသည်လည်း သူတို့အဖော်များနှင့် စကားပြောနေကြသည်။

စားပွဲမှာ ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်သည်။ ကျွန်တော် ဘာမှ မမှာရသေးမီ စားပွဲထိုးတစ်ယောက်က ရှန်ပီနီတစ်လုံး လာချပေးသည်။ ကျွန်တော်က ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် ဂျန်ပါရီနာကို နားမလည်သလို မော့ကြည့်သည်။

“ဒီနေ့ညတော့ ရှန်ပီနီပဲ သုံးဆောင်လိုက်ပါတော့ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်တို့ သိပ်အလုပ်များနေကြလို့ ဆရာ့အတွက် တခြား ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ လုပ်ပေးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“ဒါတော့ တော်တော်ဆိုးတာပဲ။ ကိုယ့်ဖောက်သည်အပေါ်မှာ ကိုယ့်လူတို့ တော်တော်ရိုင်းတာပဲ။ ကျုပ် သိပ်ဆာနေပြီဗျ”

“စားပွဲထိုးချုပ်ကို ကျွန်တော် ခေါ်ပေးပါ့မယ် ဆရာ။ ဆရာကြိုက်တာ မှာပါ”

ပါရီနာသည် လက်ခုပ်တစ်ချက်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ်တီးလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်အနားမှနေ၍ လှစ်ခနဲ ထွက်သွားတော့သည်။

“အမိန့်ရှိပါ ဆရာ”

စားပွဲထိုးချုပ် ရောက်လာသည်။

ညစာအတွက် ကျွန်တော် စားလိုသည်များ မှာလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကုလားထိုင်နောက်မှီပေါ်မှာ ကိုယ်ကို မှီချလိုက်ရင်း ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ထုတ်ကာ မီးညှိဖွာရှိုက်နေမိသည်။

အခန်းထဲသို့ မျက်စိကစားကြည့်မိသည်။ ဂျန်ပါရီနာပြောသည်မှာ မှန်နေသည်ဟု ဆိုရပါဦးမည်။ ကာရိုလင်းနှင့် စူအန်းတို့ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။ သို့သော်လည်း အင်ပါရီ ရှိမနေသည့်အတွက် သူ့ပြောစကား ရာခိုင်နှုန်းပြည့် မမှန်ပါ။ စားပွဲထိုးချုပ်က ကျွန်တော် မှာထားသည့် အစားအသောက်များ ယူလာပေးသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဆာဆာနှင့် စတင်စားသောက်တော့သည်။

ကျွန်တော် စားသောက်၍ ပြီးသည့်အချိန်မှာပင် ကျွန်တော့်စားပွဲရှေ့တည့်တည့်မှ အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကိုယ့်မျက်စိကိုတောင် ကိုယ် မယုံနိုင်တော့ပါလားကွယ်။ အဖြစ်အပျက်တွေအကုန်လုံး ပြောင်းလဲကုန်ပေါ့ကလား။ အဖော်မပါဘဲ မင်းတစ်ယောက်တည်း ဒီမှာလာပြီး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် စားသောက်နေရတယ်လို့”

ကျွန်တော်က ထိုင်ရာမှ ထသည်။ တည်ငြိမ်သောအသံနှင့် ပြန်နှုတ်ဆက်မိသည်။

“အာမာအင်ဒါဆင်”

“ဒက်ခ်စ် ... ငါ့တူကြီး”

အာမာအင်ဒါဆင်က ကျွန်တော့်ဆီသို့ လက်ကမ်းပေးသည်။ ကျွန်တော်က သူ့လက်ကို ယူနမ်းသည်။ ပုတိုတိုလက်ချောင်းကလေးများသည် နူးညံ့နေသည်။

“ညဉ့်နက်အောင် အလုပ်လုပ်နေရတာနဲ့ဗျာ။ အခုမှပဲ ညစာ လာစားနိုင်တော့တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ဝိုင်းဆက်လိုက်ပါဦးလား။ ရှန်ပိန်တစ်ခွက်လောက်တော့ ချီးမြှင့်သွားပါဦး”

“မလုပ်ပါရစေနဲ့ကွယ်။ အဒေါ်နဲ့ ရှန်ပိန်မတည့်တာ မင်းလဲ အသိသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့အတူတူတော့ ခဏ ထိုင်ပါ့မယ်”

စားပွဲထိုးက ပြေးလာပြီး သူ့အတွက် ကုလားထိုင်တစ်လုံး ထိုးပေးသည်။

“ပြောစမ်းပါဦး။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မင်း တစ်ယောက်တည်း အဖော်မပါဘဲ ဖြစ်နေရတာလဲ။ မင်း နယူးယောက်ကို ပြန်ရောက်လာရင် မင်းနဲ့တွေ့ရ ကောင်းမှာပဲလို့ အဒေါ် စဉ်းစားနေမိသေးတယ်”

“ပြဿနာတွေက အများကြီးပါပဲဗျာ”

“သိတယ်။ မင်းတို့တိုင်းပြည်မှာ ဖြစ်နေတာတွေကလဲ ပြဿနာမျိုးစုံနဲ့ ဒုက္ခသုက္ခမျိုးစုံ မဟုတ်လား။ မင်းတို့တိုင်းပြည်မှာ မကြာခင် တော်လှန်ရေးတစ်ခု ဖြစ်တော့မယ်လို့ လူတွေက ပြောနေကြတယ်”

ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း သူကပင် ဆက်ပြောသည်။

“လူတွေရဲ့ ပါးစပ်အကြောင်းလဲ အဒေါ် အသိသားပဲဗျာ။ ပေါက်ကရလေးဆယ် ပြောနေတတ်ကြတာ။ ဘာ တော်လှန်ရေးမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဆိုးတာပေါ့။ လူတွေပြောနေသလို မဖြစ်ဘူးဆိုရင်တော့ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်လုပ်ငန်းကို ပြန်လုပ်ဖို့ အခွင့်အလမ်းတော့ ပေါ်လာနိုင်တာပေါ့လေ။ လူတွေကလဲ နေရာသစ်ကိုပဲ ရှာနေကြတာ။ နေရာဟောင်းတွေကို ထပ်ပြန်တလဲလဲ သွားနေရတော့ ငြီးငွေ့နေကြပြီ”

အဘွားကြီးကို ကျွန်တော် ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေမိသည်။ အမှန်တော့ သူ စိတ်မဝင်စားသော စကားကို တမင်ဟန်လုပ်ပြီး ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“မင်းပြောတဲ့အတိုင်း တော်လှန်ရေးတစ်ခု ပေါ်မလာနိုင်ဘူးဆိုရင် မင်းတို့တိုင်းပြည်မှာ အခြေအနေတွေ တည်ငြိမ်လာတော့မှာပေါ့။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေးလုပ်ငန်း အစီအစဉ်သစ်တစ်ခုတော့ မင်းတို့ လုပ်ဖို့ လိုနေပြီ”

ဘယ်ယုန်မြင်၍ ဘယ်ချုံ ထွင်နေကြောင်းကို အခုမှ ကျွန်တော် သဘောပေါက်တော့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ကလည်း ခေါင်းပြန်ညိတ်ပြမိသည်။

“သိပ်မှန်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ဗျာ ဒီလို လုပ်ငန်းမျိုးကို ခင်ဗျားကလွဲပြီး ထိထိရောက်ရောက် ကျွမ်းကျမ်းကျင်ကျင် လုပ်တတ်တဲ့လူ မရှိပါဘူး။ ခင်ဗျားကလဲ အလုပ်သိပ်များနေတာ မဟုတ်လား”

သူက ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်ကြည့်ပြန်သည်။ ထို့နောက် သူ့အသံကို နိမ့်ပစ်လိုက်သည်။

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် အဒေါ်ကလဲ တခြားလုပ်ငန်းသစ်တစ်ခုကို ရှာနေတယ်။ ဆာဂျီရဲ့လုပ်ငန်းက အနည်ထိုင်သွားပြီ မဟုတ်လား။ အားလုံး အသားကျသွားပြီ။ ဒါကြောင့် အဒေါ်မှာ အချိန်ပိုတွေ ရလာတယ်”

“ဝမ်းသာစရာပေါ့ဗျာ။ ဒီလိုဆိုရင် မနက်ဖြန် ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ ထပ်တွေ့ပြီး ဆွေးနွေးနိုင်မယ့် ရက်ကို ချိန်းကြရအောင်”

“စီစဉ်ပါဦး ငါ့တူရယ်။ ဒါထက် စကားမစပ် ကာရိုလင်းဒီကွိုင်းနဲ့ စုအန်းဒါလေတို့လဲ ဒီဟိုတယ်ထဲကို ရောက်နေကြတာ သိပြီးပြီလား”

“သိတယ်။ ကျွန်တော် မြင်ပြီးပြီ”

“နောက်ပြီးတော့ မာဒီရုနေးဒါရယ်၊ ဒီးဒီးလက်စ်တာရယ်၊ ပြီးတော့ ...”

သူက ဆက်ပြောနေသေးသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်က လက်မြှောက်ပြပြီး တားလိုက်သည်။

“ဆက်မပြောပါနဲ့တော့။ သူတို့အားလုံးကိုလဲ မြင်ပြီးပါပြီ”

“ဒါနဲ့တောင်မှ မင်းတစ်ယောက်တည်း ထိုင်ပြီး စားသောက်နေတုန်းလား ငါ့တူရယ်”

“ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်မကောင်း မဖြစ်လိုက်ပါနဲ့ဗျာ။ တစ်ခါတလေကျတော့လဲ တစ်ယောက်တည်း စားချင်သောက်ချင်လို့ပါ”

ကျွန်တော်က ရယ်သည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း တာရှည်နေခွင့်မကြုံတော့။ ဒါနီယာဖားကပ်စ်သည် သူ့အလှည့် သီဆိုဖျော်ဖြေခန်း ပြီးသွားသောအခါ စားသောက်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ လာစားရန် သူ့ကို ဖိတ်လိုက်ရသည်။ ခဏကြာတော့ အားလုံး ကျွန်တော့်စားပွဲသို့ ရောက်လာကြသည်။

ပထမဆုံး ကျွန်တော့်ဆီသို့ ရောက်လာသူမှာ စူအန်းဖြစ်သည်။ ဒါနီယာနှင့်ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မည်သည့်အခြေအနေသို့ ရောက်နေကြသည်ကို သိလိုသောကြောင့် သူ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ စူအန်းပြီးတော့ ဒီးဒီး ရောက်လာသည်။ စူအန်းနှင့်ကျွန်တော် အတူထိုင်နေသည်ကို သည်အတိုင်း သူ ကြည့်မနေနိုင်။ ဒီးဒီးနှင့် မရေးမနှောင်းမှာပင် ကာရိုလင်းနှင့် မာဒီရှုနေးဒီးတို့လည်း ကျွန်တော့်စားပွဲသို့ ပြောင်းထိုင်ကြသည်။

စားပွဲမှာ လူစုံသောအခါ မည်သူကမျှ စကားမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ သူတို့အားလုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့အမူအရာများကို တိတ်ဆိတ်စွာပင် ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေမိသည်။ ကျွန်တော်တို့စားပွဲဝိုင်း၏ တိတ်ဆိတ်မှုသည် တစ်စုံတစ်ရာ မှားယွင်းနေသလို အရုပ်ဆိုးလွန်းလှသည်။ အမျိုးသမီးများသည် ကျွန်တော့်စားပွဲသို့ လာမိသည်မှာ မှားယွင်းပြီဟု သဘောရနေကြပုံ ပေါ်သည်။

ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် ပါရိုနာနှင့် စားပွဲထိုးနှစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ စားပွဲထိုးနှစ်ယောက်က ရှန်ပိန်ပုလင်းနှစ်လုံး ယူလာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ပါရိုနာ၏မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရိမ်ပူပန်သည့် အမူအရာ ပေါ်လာသည်။

“ဘာမှတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးနော်” ဟု သူက ကျွန်တော့်ကို လေသံနှင့်ပြောသည်။

ရှတ်တရက်ပင် ကျယ်လောင်စွာ ကျွန်တော် ရယ်ချလိုက်မိသည်။ အလွန်အံ့ဩစရာကောင်းသည့် အဖြစ်အပျက်ပင်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်လည်း မိုရိုကိုဟိုတယ်တွင် ဖော်သွားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီလားဟု ထင်မှတ်လိုက်မိသည်။

“မပူပါနဲ့ ကိုယ့်လူရယ်။ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးများက အမြန်ဆုံး ပြန်လည်တွေ့ဆုံပြီး သင့်မြတ်ကြဖို့လောက်ပဲ စိတ်ကူးထားကြတာပါ”

သူ စိတ်အေးသွားအောင် ကျွန်တော့်က ပြောလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်၏ရယ်မောသံကြောင့် အမျိုးသမီးတို့၏ တင်းမာမှုများသည်လည်း လျော့ပါးသွားတော့သည်။ ခဏကြာတော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရယ်ရယ်မောမောနှင့် စကားပြောနိုင်ကြတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့စားပွဲကို စိုးရိမ်ကြီးစွာ ကြည့်နေကြသည့် အခြားစားပွဲများမှ လူများလည်း သူတို့အချင်းချင်း စကားပြောကာ စားသောက်နိုင်ကြတော့သည်။

ဟိုတယ်ထဲမှ ဒါနီယာနှင့် ကျွန်တော် ထွက်လာကြသည့်အချိန်သည် သန်းကောင်ကျော် နှစ်နာရီ ဖြစ်လေသည်။

“အတော်တော့ ရယ်စရာကောင်းတယ်နော်။ ကျွန်မတို့အချင်းချင်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး သူ ဘာတွေ စဉ်းစားနေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်က တွေးကြည့်၊ ကိုယ် ဘာတွေ စဉ်းစားနေတယ်ဆိုတာ သူက တွေးကြည့်နဲ့ ဖြစ်နေကြပုံများ’

ဒါနီယာက ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ရင်း ပြုံးပြီး ပြောသည်။

“တစ်မျိုးတော့လဲ ပျော်စရာကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါမျိုးတော့ နေ့တိုင်း အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ စိတ်မောတယ်”

“ကျွန်မအိမ်ကို လိုက်ခဲ့ပါဦး။ ခဏတော့ နားလိုက်ဦးပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ ခဏပဲ နေနိုင်မယ်နော်။ မနက်ဖြန်တစ်နေ့လုံး ကိုယ် အလုပ်လုပ်ရဦးမယ်”

သူ့အိမ်မှ ကျွန်တော် ပြန်လာသည့်အချိန်သည် မနက် ငါးနာရီထိုးနေပြီ။ ဓာတ်လှေကားနှင့် ဆင်းလာရင်း ဓာတ်လှေကားအတွင်းရှိ မှန်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြန်ကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်တော့်လည်ပင်းတွင်

ဒါနီယာ၏ အချစ်ဒဏ်ရာ လက်သည်းရာကြီးနှစ်ခုက ထင်ရှားစွာ ပေါ်နေသည်။ ကျွန်တော် အိမ်ထဲမှထွက်ပြီး လမ်းပေါ်သို့ ဆင်းလာသည်ကို တံခါးစောင့်က ငြိမ်သက်စွာ စောင့်ကြည့်နေသည်။ လမ်းပေါ်တွင် မည်သည့်တက္ကဆီကားမျှ မရှိ။ ထို့ကြောင့် အနောက်ဘက်သို့ ဦးတည်ပြီး ကျွန်တော် လှမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ ပန်းခြံရိပ်သာလမ်းဘက်တွင်တော့ အချိန်မရွေး တက္ကဆီကား ရှိတတ်သည်။ ကျွန်တော့်ဘေးမှ မော်တော်ကားတစ်စီး မောင်းလိုက်လာသည်ကို သူ့ခေါ်သံကြားရတော့မှပဲ သတိပြုမိလေတော့သည်။

“ဒက်ခ်စ်”

“ဘီယက်ထရစ်”

ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဒရိုင်ဘာဘေးမှာ သူ ထိုင်နေသည်။ အစိမ်းရောင် သူ့မျက်လုံးများက စိတ်ထိခိုက်နေသည့်အမှုအရာကို ဖော်ပြနေကြသည်။

“ရှင့်နောက်က ကျွန်မတို့ တစ်ညလုံးလိုက်နေကြတာ။ ဘယ်အချိန်ကျမှ ရှင့်ကို အခုလို တစ်ယောက်တည်း တွေ့ရပါ့မလဲလို့ မျှော်လင့်တကြီးနဲ့ လိုက်နေကြရတာ”

*

(၁၅)

နယူးယောက်မြို့၏ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော အချက်များထဲတွင် နေ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ညဖြစ်ဖြစ် မည်သည့်အချိန်မဆို သွားစရာ နေရာတစ်ခုခု၊ စားစရာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်တော့ အမြဲရှိနေခြင်းပင်။ မနက် ငါးနာရီလိုအချိန်မျိုး၌ မင်ဟက်တန်၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်းသို့ ရောက်နေမည်ဆိုလျှင် ရှောင်ဆိုင်သို့ သွားနိုင်သည်။ ကော်ဖီလေးတစ်ခွက်လောက်မှ စပြီး ထမင်းစားပွဲကြီးတစ်ခုအထိ အပြည့်အစုံ ရနိုင်သည်။

ဘီယက်ထရစ်နှင့် ကျွန်တော် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားသောအခါ လူရှင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ညဘက်တွင်မှ လှုပ်ရှားသွားလာလေ့ရှိသူ တစ်ယောက်တလေကိုသာ တွေ့ရသည်။ မနက်ပိုင်း ထွက်သည့်လူများလည်း သူတို့ အိပ်ရာများထဲတွင် ကွေးကောင်းနေကြဆဲ ရှိသေးသည်။ ညစာစားပွဲတက်သည့် ဝတ်စုံကို ကျွန်တော် ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သို့သော်လည်း စားပွဲထိုးက သတိမပြုမိသည့်ပုံမျိုးဖြင့် ကြည့်နေသည်။ သူတို့အဖို့ ဒါမျိုးတွေ ရှိနေကြပြီ။

“ဘာ သုံးဆောင်မလဲ ခင်ဗျာ”

“ကော်ဖီခါးခါး လုပ်ပါ”

ဘီယက်ထရစ်ကို ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်သည်။

“ကျွန်မလဲ ကော်ဖီပဲ သောက်မယ်”

စားပွဲထိုး ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်က ဘီယက်ထရစ်၏လက်ကို လှမ်းဆွဲထားသည်။ သို့သော်လည်း စားပွဲဘေးမှာသာ လက်ကို တင်ထားသည်။

“မင်း ထွက်သွားပြီဆိုတာလဲ သိရော အစ်ကို စိတ်ပူလိုက်ရတာကွာ။ မင်းအကြောင်းကိုပဲ နေတိုင်း စဉ်းစားနေမိတယ်”

ဘီယက်ထရစ်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့အမူအရာသည် စိတ်ထိခိုက်နေသည့် အမူအရာပင် ဖြစ်နေသေးသည်။

“ရှင့်လည်ပင်းမှာ လက်သည်းနဲ့ခြစ်မိထားတဲ့ အစင်းကြောင်းကြီး ရှိနေတယ်။ အင်္ကျီကော်လာပေါ်မှာ သွေးစတွေနဲ့”

“ကိုယ့်ကို မုတ်ဆိတ်ရိတ်ပေးတဲ့ ဆံပင်ညှပ်သမားကို ပြောထားရဦးမယ်။ နောက်တစ်ခါဆိုရင် သူ ဂရုစိုက်ပြီး ရိတ်မှ ဖြစ်မယ်”

ကျွန်တော်က အေးအေးပင် ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်မ အတည်ပြောနေတာပါ။ ရယ်စရာ လုပ်မပစ်ပါနဲ့”

သူက လုံးဝ မပြုံး။ မျက်နှာထားတည်တည်ပင် ဖြစ်သည်။

“ကော်တီဇွေးက မင်း ထွက်သွားတော့မယ်ဆိုတာ အစ်ကိုကို ဘာဖြစ်လို့ ပြောမသွားတာလဲ”

သူက ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ ပြန်မဖြူ။ စားပွဲထိုးက ကော်ဖီ ယူလာပေးသည်။ စားပွဲထိုး ထွက်သွားတော့မှ သူက ပြောသည်။

“ကျွန်မအတွက် ရှင် စိတ်မပူပါဘူး”

ကော်ဖီကို သောက်ကြည့်သည်။ ပူပူနွေးနွေးဖြစ်သောကြောင့် ကိုယ်ထဲမှာ အနွေးဓာတ်ရလာပြီး အနေရ အထိုင်ရ သက်သာသွားသည်။

“မဖြစ်လောက်တဲ့ အကြောင်းကလေးအတွက်တော့ မင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့ စကားမများပါရစေနဲ့ကွာ။ ရန်ဖြစ်ချင်လို့ ကိုယ်နဲ့ မင်း လာတွေ့တာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

ဘီယက်ထရစ်က သူ့ကော်ဖီပန်းကန်ပြားကို ပြန်ငုံကြည့်နေသည်။ အမှန်တော့ သည်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့အပေါ် ပုံချသည်မှာ ကျွန်တော့်အဖို့ တရားမျှတရာ မရောက်ပေ။ သို့သော်လည်း သည်လောက်ကိစ္စလေးအတွက်တော့ သူနှင့်ကျွန်တော် စကားမများလိုပါ။ ကျွန်တော့်ကို ယခုအချိန်ကျမှ သူ လာတွေ့သည့်အကြောင်းမှာလည်း စကားများကြဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူက ကျွန်တော့်ကို ပြန်မော့ကြည့်သည်။

“ဖေဖေကို ကျွန်မ ပြောပြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက မယုံဘူး။ အားလုံး လှည့်ကွက်တွေချည်းပဲလို့ ဖေဖေက ပြောတယ်”

“မင်းအဖေက ဒီအတိုင်းပဲ ပြောသလား။ မတန်ဇာရွာက အပြစ်မဲ့ ရွာသူရွာသား ၅၇ ယောက် အသတ်ခံလိုက်ရတာဟာ လှည့်ကွက်ပဲလို့ မင်းအဖေက ထင်နေသလား”

ကျွန်တော်က ဒေါသသံနှင့် ပြန်မေးသည်။ သူက ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

မနေ့က အထက်လွှတ်တော်အမတ် ပြောလိုက်သည့်စကားကို ကျွန်တော် ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိသည်။ မိမိတို့ကိုယ်စား သူရဲကောင်းများကို အသေခိုင်းနေကြသည့် သူရဲဘောကြောင်သူများနှင့်သာ ဤကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံး ပြည့်နေသည်ဟု ကျွန်တော့်ကို သူ ပြောပြခဲ့သည်။

“မင်းက ဘာတွေ ပြောပြလို့လဲ”

ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ကျွန်တော် ပြောနေမိကြောင်း သတိမထားမိပေ။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာရှိနေသည်များကို ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြန်ပြောသကဲ့သို့လည်း ဆက်ပြောနေမိသည်။

“မင်းအဖေဟာ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာရဲ့ နောက်ဘက် မိုင်ပေါင်းများစွာဝေးတဲ့နေရာမှာ လုံလုံခြုံခြုံထိုင်နေတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ဘာခြားသလဲ။ သူ အမိန့်ပေးလို့ သွေးချောင်းစီးနေရတာတွေဟာ သူနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ သူ့ကို သွေးတစ်စက်တောင် လာမစဉ်ဘူး။ မင်းအဖေက ပြည်သူတွေ ကိုယ်စားပြုနေပါတယ်လို့ ယုံကြည်ရင် ခေါင်းဆောင်ကြီးနဲ့ လာပြီး ယှဉ်ပြိုင် အရွေးခံပါစေ။ ဒါမှမဟုတ်ရင် သူ ရုံးမှာကိုကြောက်နေလို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ သူဟာ တတ်ယောင်ကား လုပ်နေတဲ့ လူကြီး၊ လူလိမ်လူညာကြီးဆိုတာ ဘူးပေါ်သလို ပေါ်သွားမှာစိုးလို့ ဝင်မပြိုင်ရဲတာဘဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဘီယက်ထရစ်၏နှုတ်ခမ်းများ တင်းတင်းစေ့သွားသည်။

“ရှင့်ခေါင်းဆောင်ကြီးဟာ သူ ကြေညာထားတဲ့အတိုင်း လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကို တကယ်ပေးမယ်လို့ သူ ယုံကြည်ရင် ဒီ ရွေးကောက်ပွဲမှာ ဝင်ပြိုင်မှာ အမှန်ပဲ”

သူကလည်း ဒေါသသံဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးဟာ သူ ပေးပြီးဖြစ်တဲ့ ကတိကို သူ ထိန်းမှာပဲ။ ထိန်းကို ထိန်းရမှာပဲ။ တစ်ကမ္ဘာလုံးကြားအောင် သူ ကြေညာထားတာ မဟုတ်လား။ ဒီလို လူသိရှင်ကြား ကြေညာထားပြီးမှ သူ့စကားကို သူ ဖျက်မယ်လို့ မင်း ထင်သလား”

ကျွန်တော်ကလည်း သွေးပူနေသည်။

“ဒီအတိုင်း ရှင် တကယ် ယုံနေသလား”

သူက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ယုံတယ်”

ဒေါသဖြစ်နေသောကြောင့် ထို့ထက်ပိုပြီး ကျွန်တော် မပြောနိုင်တော့။ မိနစ်အတော်ကြာအောင် ကျွန်တော်တို့ ငြိမ်နေကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ ဘီယက်ထရစ်က စပြောသည်။

“ဖေဖေနဲ့တွေ့ပြီး စကားပြောကြည့်ချင်သေးသလား”

“တွေ့ချင်တယ်။ ဘယ်အချိန် တွေ့ရ တွေ့ရ တွေ့ချင်တယ်”

“ဘာ အချုပ်အနှောင်မှ မပါရဘူး။ ရှင်တစ်ယောက်တည်း လာနိုင်မလား”

“လာမယ်”

“ဖေဖေကို ကျွန်မ ပြောပြလိုက်မယ်”

ထိုင်ရာမှ သူ ထသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ထသည်။ သို့သော်လည်း သူက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ထိုင်ရန် လက်ရိပ်ပြသည်။

“ကျွန်မနောက်ကို ရှင် လိုက်မလာရဘူး”

“ဘီယက်ထရစ်”

ကျွန်တော်က သူ့လက်ကို လှမ်းခွဲသည်။ သို့သော်လည်း သူက အကိုင်မခံဘဲ ရှောင်သွားပြန်သည်။

“ကျွန်မကို မထိပါနဲ့။ ကျွန်မ အမှားတစ်ခုကို လုပ်ခဲ့မိပြီ။ ရှင်နဲ့ကျွန်မဟာ အသွင်တူတဲ့ လူတွေဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်မ ထင်ခဲ့မိတယ်။ ဒါကြောင့် ရှင့်ကို ချစ်ခဲ့မိတယ်။ ကျွန်မကို သူတို့ သတိပေးတာ မှန်နေပြီ။ ရှင်ဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲဆိုတာ အခုတော့ ကျွန်မ သိပြီ”

“ဘီယက်ထရစ် ... ကိုယ် ... ရှင်းပြပါရ ...”

သူ့အသံသည် တုန်ယင်အက်ကွဲနေသည်။

ပြီးတော့ နောက်သို့ ချာခနဲ လှည့်ကာ စားသောက်ဆိုင်၏အပြင်သို့ ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်နေရင်း ရင်ထဲမှာ နာကျင်လာသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ မော်တော်ကားပေါ်သို့ တက်ပြီးနောက် ကားထွက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ပိုက်ဆံ တွက်ရတော့မလား ခင်ဗျာ”

စားပွဲထိုးက လာမေးသည်။

“တွက်တော့”

ဆိုင်အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ အရက်ဦး၏ ရောင်နီလာနေပြီ။ သူနှင့် မည်သည့်အချိန်တွင် ပြန်တွေ့ရမည်နည်းဟု မမေးလိုက်မိသည်ကို ယခုမှ သတိရတော့သည်။

+

“မင်းလိုချင်တဲ့သတင်းတွေ ငါ ရထားပြီပြီ”

တယ်လီဖုန်းနှင့် မာစယ်က ပြောသည်။ သူ့လေသံက လျှို့ဝှက်သည့်လေသံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်။ မင်း ငါ့ဆီလာပြီး ဒီအကြောင်းကို ဆွေးနွေးကြရင် ကောင်းမယ်”

သူက ကျွန်တော့်စကားကို အဆက်မခံဘဲ ခပ်မြန်မြန်ဖြတ်ပြောသည်။ တယ်လီဖုန်းများကို သူ မယုံကြည်ပေ။ စားပွဲပေါ်မှာရှိနေသည့် ပြက္ခဒိန်ကို ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်သည်။

“ဒီနေ့ည ညစာစားပွဲတစ်ခု တက်စရာ ရှိနေတယ်။ အဲဒီကပြီးရင် ကျွန်တော် လာခဲ့လို့ ရမလား”

“ကောင်းတယ်။ ဘယ်အချိန်လောက် ရောက်မလဲ”

“သန်းခေါင်လောက် ဖြစ်မယ်။ သိပ်နောက်ကျနေမလား”

“မကျပါဘူး။ မင်းလာမယ့်အကြောင်း အစောင့်ကို မှာထားလိုက်မယ်”

တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချထားရင်း ကျွန်တော် တွေးနေမိသည်။ ကျွန်တော်လိုချင်သည့် သတင်းကို မာစယ် ပေးလိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မျှော်လင့်မထားမိပေ။ အထူးသဖြင့် လက်နက်များနှင့်ပတ်သက်၍ ထိုလက်နက်များအတွက် မည်သူထံမှ ငွေရနေကြောင်း၊ သင်္ဘောတင်ခများကို မည်သူက ပေးချေနေကြောင်းများ သူ ပြောလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

အခန်းတံခါးခေါက်သံ ကြားရသည်။

“ဝင်ခွဲ” ဟု ကျွန်တော်က လှမ်းအော်သည်။

အခန်းထဲသို့ ပရိုင့်တို ဝင်လာသည်။ သတင်းစာတစ်စောင်လည်း ပါလာသည်။

“ဒီသတင်းကို ဝန်ကြီး ဖတ်ပြီးပါပြီလား ခင်ဗျာ”

သတင်းစာ၏ တစ်နေရာကို လက်ညှိုးနှင့်ထောက်ပြသည်။ အတွင်းစာမျက်နှာ တစ်နေရာတွင် သတင်းတိုကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

ကော်တီဌေး ခေါင်းဆောင်ဟောင်း

မိန့်ခွန်းပြောမည်

ဒေါက်တာ ဂျီစီဌေးယာနော့စ်က ကိုလံဘီယာတက္ကသိုလ်တွင် ယနေ့ည မိန့်ခွန်းပြောမည် ဖြစ်ကြောင်း သတင်း ရရှိသည်။ ဒေါက်တာဌေးယာနော့စ်သည် ကော်တီဌေးတက္ကသိုလ် အဓိပတိဟောင်းဖြစ်ပြီး ကော်တီဌေးနိုင်ငံ ဒုတိယသမ္မတအဖြစ်နှင့်လည်း နိုင်ငံတာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးသူဖြစ်သည်။ ကော်တီဌေးနိုင်ငံမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာခဲ့ပြီး ယခုအခါ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအတွင်း၌ ခိုလှုံနေသည်။ သူ ဟောကြားမည့် ခေါင်းစဉ်မှာ ကော်တီဌေးနိုင်ငံအတွက် **ဒီမိုကရေစီအစိုးရ ဖွဲ့စည်းပေးရန်** လိုအပ်ကြောင်း ဖြစ်သည်ဟု ကြားသိရခြင်း ဖြစ်သည်။

ပရိုင့်တိုကို ကျွန်တော် မော့ကြည့်သည်။ ဘီယက်ထရစ်နှင့်ကျွန်တော် တွေ့ဆုံခဲ့ပြီးသည်မှာ တစ်ပတ်ကျော်သွားပြီဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဘာသံမှ မကြားရတော့။ သူတို့နှင့်ပတ်သက်သည့် အကြောင်းကို ယခု ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ပြန်လည် ကြားသိရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ ခင်ဗျာ” ဟု ပရိုင်းတိုက မေးသည်။

“ဘာမှ လုပ်စရာ မလိုဘူး”

“ဘာမှ မလုပ်ရဘူးလားခင်ဗျာ။ လူပုံအလယ်မှာ သူ ထင်တိုင်း လိမ်နေတာကို ဒီအတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေရမလား ခင်ဗျား”

ပရိုင်းတိုသည် ကျွန်တော့်စကားကြောင့် တုန်လှုပ်သွားပုံရသည်။

ကျွန်တော်က ကုလားထိုင်နောက်မှီပေါ်သို့ ကိုယ်ကို မှီချလိုက်သည်။

“ဒီနေရာဟာ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူမဆို သူ ကြိုက်တာကို သူ လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုပိုင်ခွင့် ရှိတယ်”

“ခေါင်းဆောင်ကြီးကတော့ သဘောကျမယ် မထင်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ရှာနေတာ နှစ်နှစ်ကျော်သွားပါပြီ။ အခုကျမှ လူကြားထဲကို သူ ထွက်လာရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကိုလဲ မတော်မတရား စွပ်စွဲဦးမယ်”

“ခေါင်းဆောင်ကြီး ကြိုက်တာ မကြိုက်တာကို ကျုပ် ဂရုမစိုက်ဘူး”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြန်အော်ပြောသည်။ ကြေညာထားသည့် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်သည် စစ်မှန်မှု ရှိ၊ မရှိကို ကျွန်တော် စတင် အကဲခတ်မိခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ ဘာတွေ ကြံစည်ထားကြကြောင်း ဘူးပေါ်သလို ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ကျွန်တော့်ကို လေးစားသည့်အမူအရာ ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော့်ကို စကား ပြန်ပြောသောအခါတွင်လည်း အရဲစွန့်ပြီး ပြောသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ...” သူက ကန့်ကွက်စကား ပြောရန် ဟန်ပြင်ပြန်သည်။

“ဒီကိစ္စဟာ ကျုပ်တာဝန် ဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ သူနဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ပါနဲ့။ သူ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား ဘာမှ ဝင်စွက်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

ပရိုင်တိုက ကျွန်တော့်ကို ခဏကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကောင်းပါပြီ ဝန်ကြီး”

ထိုမျှပြောပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ရန် သူ ဟန်ပြင်သည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ပြန်ခေါ်သည်။ ကျွန်တော့်လေသံက အေးစက်မာကျောနေသည်။

“ပရိုင်တို၊ ကျုပ် ပြောတဲ့စကားကို သေသေချာချာ မှတ်ထားပါ။ သူ့ဟောပြောပွဲကို ခင်ဗျား လုံးဝ မသွားရဘူး။ သူ့အနားမှာ ခင်ဗျားကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခင်ဗျား လူတစ်ယောက်ယောက်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တွေ့ရရင် ခင်ဗျားတို့ကို တိုင်းပြည်ပြန်ပို့ပြီး အရေးယူမယ်”

ပရိုင်တို၏နှုတ်ခမ်းများ တင်းတင်းစေ့စေ့နေသည်။ သို့သော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည် ပြောဆိုခြင်းကား မရှိ။

“နားလည်တယ် မဟုတ်လား”

“နားလည်ပါတယ် ဝန်ကြီး”

အခန်းအပြင်သို့ သူ ထွက်သွားသည်အထိ ကျွန်တော် စောင့်နေသည်။ ပြီးတော့ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်သည်။ အပေါ်ထပ်ရှိ ကျွန်တော့်အခန်းသို့ လှမ်းဆက်သည်။ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာရန် ဖက်ကက်ကို ခေါ်လိုက်သည်။ ဝေယာနေ့စွဲ၏ တရားပွဲကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သွားရောက်နားထောင်လိုပါသည်။ သို့သော်လည်း ကိုယ်တိုင်တက်၍ မဖြစ်နိုင်။ ပရိုင်တို သွားတက်ရန် မဖြစ်နိုင်သလို ကျွန်တော်သွား၍လည်း မဖြစ်နိုင်။ ကျွန်တော်တို့ သွားနားထောင်ခြင်းအားဖြင့် ဝေယာနေ့စွဲကို နှောင့်ယှက်သလို ဖြစ်နေလိမ့်မည်။

သို့သော်လည်း ဖက်ကက် သွားခြင်းအားဖြင့်တော့ မည်သည့်အနှောင့်အယှက်မျှ မဖြစ်နိုင်။ ကျွန်တော့်လူတစ်ယောက်ယောက်အား တက်ရောက် နားထောင်ခိုင်းသည်ကို ငွေယာနှော့စလည်း လိုလားလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော် ရွေးချယ်စေလွှတ်သူသည် အရေးကြီးသူ ဖြစ်သည်ဟုလည်း သူ ထင်လိမ့်မည်။

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဖက်ကက်ကို ရွေးချယ်ခြင်းသည် အသင့်လျော်ဆုံးဖြစ်သည်။ ဖက်ကက်သည် နိုင်ငံရေးနှင့် လုံးဝပတ်သက်သူ မဟုတ်။ သူနှင့်ကျွန်တော် ဆက်ဆံနေသည်မှာလည်း နိုင်ငံရေး လုံးဝမပါ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက် ကျွန်တော့်သက်တော်စောင့် သက်သက်သာ ဖြစ်သည်။ ထိုမျှမကသေး ဖက်ကက်ကိုလည်း ကျွန်တော် ယုံကြည်သည်။ ငွေယာနှော့စပြောသည့် စကားလုံးများအတိုင်းသာ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြီး အစီရင်ခံမည်ဖြစ်သည်။ အပို မပါ။ ဘက်လိုက်မှု မပါ။ ချဲ့ကားမှု မပါနိုင်။ ထိုမျှမကသေး ပရိုင်တို သွားနားထောင်သည်၊ မထောင်သည်ကိုလည်း ဖက်ကက်ကပင် ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောပြနိုင်ပေလိမ့်မည်။

*

(၁၆)

“ကျွန်မ အယ်ဒီစမစ်ပါ။ အခုလို လာတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်။ သူက ကျွန်မ ယောက်ျား”

အထက်လွတ်တော်အမတ်၏ညီမက အိမ်ဝမှနေပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြိုသည်။ သူ့နောက်မှာရပ်နေသည့် အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းနှင့် လူက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြသည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မစ္စတာဇနော့စ်”

သူ စကားပြောပုံမှာ အနောက်အလယ်ပိုင်းသားသံ အနည်းငယ် ဝဲနေသည်ကို သတိထားမိသည်။

“ဝမ်းသာပါတယ် မစ္စတာစမစ်”

“ဧည့်ခန်းထဲကို ကြွပါနော်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာပဲ ကျွန်မတို့ အေးအေးဆေးဆေး သောက်ကြတာပေါ့” ဟု အယ်ဒီစမစ်က ပြောသည်။

အခန်းထဲမှာ လူခြောက်ယောက်၊ ခုနစ်ယောက်လောက် မတ်တတ်ရပ်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ အထက်လွတ်တော်အမတ်၏ဇနီးမှလွဲပြီး အားလုံးကို ကျွန်တော် သိသည်။ အမတ်မင်း၏ဇနီးသည် ဆံပင်နက်နက်နှင့်

မိန်းမချောကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ သူ ထိုင်နေသည်။ ကိုယ်ဝန်နှင့် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဒီထဲမှာ ရှင် မသိသေးတဲ့လူကတော့ ကျွန်မအစ်ကိုနဲ့ သူ့ဇနီးပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်မ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ။ ပြီးရင် ကျွန်မတို့ ဧည့်ခံပွဲ စပါ့မယ်”

မစွက်စမစ်သည် နိုင်ငံရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး အလွန်လိမ္မာပါးနပ်စွာ တာဝန်ထမ်းဆောင်လေတော့သည်။ အခြားမျက်နှာစိမ်းများ ရှိနေသောကြောင့် သူ့အစ်ကို အမတ်မင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ ယခင်က သိကျွမ်းမထားလေဟန် သူက ပြောပြီး မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ကျွန်တော်တို့ကလည်း ယခုမှ တွေ့ဖူးကြသူများကဲ့သို့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ သူ့ဇနီးကိုမူ ကျွန်တော်က ကိုယ်ညွတ်ပြီး နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ အခြားသူများဘက်သို့ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်သည်။ ဂျီစယ်လီဒအာစီကို တွေ့ရသည်။ သူ့အမူအရာသည် ကျွန်တော့်ကို ရန်လိုသည့်အမူအရာမျိုး ဖြစ်နေသည်။ သူ့ဆီကို ကျွန်တော် လျှောက်သွားသည်။

“အခုလို တခြား သူစိမ်းတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ကျမှ ရှင်နဲ့ ကျွန်မတို့တွေ့ရတာ ရှင် မရှက်ဘူးလား။ ကျွန်မတို့ ဖိတ်တုန်းကတော့ ရှင် အမြဲတမ်း ငြင်းခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ရှင့်ကို ကျွန်မ နောက်ထပ် မဖိတ်တော့တာ”

ဂျီစယ်လီက ကျွန်တော့်ကို ပြင်သစ်ဘာသာနှင့် ဆီးပြောသည်။ ကျွန်တော် သူ့လက်ကို ယူပြီး နမ်းကာ နှုတ်ဆက်သည်။ ပြီးတော့ ဆာဂျီကို လှည့်ကြည့်သည်။ သူ အတော်ကလေး ဝနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့သော်လည်း ကြည့်ကောင်းနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

“မဖိတ်ဘဲတော့ မနေပါနဲ့ကွာ။ အလုပ်တွေက များလွန်းလို့ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံတော့လဲ အစားကောင်း အသောက်ကောင်းကလေးများကို ကိုယ် ကြိုက်တတ်ပါတယ်”

ဆာဂျီ၏ မျက်နှာပေါ်တွင်မူ အပြုံး မရှိတော့ချေ။

“သတင်းစာထဲမှာ ကိုယ်တို့ဖတ်နေရတဲ့ သတင်းတွေကတော့ ဆိုးတယ်ကွာ” ဟု သူက ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်း။ သိပ်ကို ဆိုးနေတယ်”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ခေါင်းပြန်ညိတ်ပြသည်။

“ရှင့်ကိုတော့ ဘာမှ အန္တရာယ် ဖြစ်လာနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူးနော်”

ဂျီစယ်လီကလည်း ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ပူသည့်အမှုအရာမျိုးဖြင့် ဝင်မေးသည်။

“ကိုယ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အန္တရာယ်နဲ့ တိုးနိုင်မှာလဲ။ ကိုယ်က ဒီတိုင်းပြည်ထဲကို ရောက်နေတာ မဟုတ်လား။”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြုံးပြသည်။

“သူ့အတွက်တော့ မပူပါနဲ့ကွယ်။ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်လို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရမယ်ဆိုတာ ဒက်ခ်စ်က ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ မောင်ရင့်အကြောင်းကို ကိုယ်တို့ မကြာခဏ ပြောဖြစ်ကြပါတယ်။ မင်းအတွက် တို့ အမြဲတမ်း စိတ်ပူနေကြတာ”

ဆာဂျီက ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်လာပြီး ပြောသည်။

“ကိုယ် သိပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်”

ဆာဂျီပြောသည့်စကားကို ကျွန်တော် ယုံပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ပေါင်းသင်းလာကြသည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ။ ထို့ကြောင့်လည်း မည်သူသည် မိတ်ဆွေစစ်၊ မည်သူသည် မိတ်ဆွေတု ဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ မှန်မှန်ကန်ကန် ခွဲခြားနိုင်ကြပြီဖြစ်သည်။ ဂျီစယ်လီက ဆာဂျီ၏လက်ကို လှမ်းကိုင်သည်။ ထိုအမှုအရာကို မြင်ရသောအခါ သူတို့ကို ကျွန်တော် မနာလိုဖြစ်သွားမိသည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရတာတော့ ကျန်းကျန်းမာမာပါပဲ။ အနာစတားရှားရော ဘယ်လိုနေသလဲ။ နေကောင်းရဲ့လား”

“သူ့ကို ရှင် မြင်စေချင်တယ်”

ဆာဂျီ မဖြေမီ ဂျီစယ်လီက ဝင်ဖြေသည်။ မိခင်တစ်ယောက်က ဂုဏ်ယူဝင်းကြားစွာ ပြောသည့်လေသံမျိုး ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ပြောပြီး သူကပင် ရယ်သည်။

“ဒါပေမဲ့လေ ... သူနဲ့ ရှင် မတွေ့တာပဲ ကောင်းပါတယ်။ အနာစတားရှားဟာ အခု သိပ်လှနေပြီ”

“ခင်ဗျားတို့သုံးယောက် သွားကြီးတွေက တဖြဲဖြဲနဲ့ ဘာတွေများ ဒါလောက်တောင် သဘောကျနေကြရတာလဲ”

ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ ဂျရယ်မီ ရောက်လာပြီး ဝင်ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ ပြန်မဖြေမီမှာပင် အမတ်မင်း၏ညီမ ရောက်လာသည်။ ဂျရယ်မီနှင့် ကျွန်တော့်ကို တစ်ဖက်စီကိုင်ရင်း ပြောသည်။

“အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်မကတော့ အခွင့်ထူးကြီးတစ်ခုကို ရလိုက်ပြီ။ ဒီည ဧည့်ခံပွဲကို တက်လာတဲ့အထဲမှာ လူပျိုဆိုလို့ ရှင်တို့နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ရှင်တို့ရဲ့ ညစာစားပွဲ အဖော်အဖြစ်နဲ့ ကျွန်မကပဲ ဆောင်ရွက်ပါ့မယ်နော်”

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရယ်ကြသည်။ ပြီးမှ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ သူ့နောက်မှ ဝင်လိုက်ခဲ့ကြသည်။ ဂျီစယ်လီနှင့် ဆာဂျီတို့ စုံတွဲကိုသာ ကျွန်တော် မကြာခဏ ကြည့်နေမိသည်။ ကျန်လူများ သတိမထားမိအောင် ကြိုးစားပြီး ကျွန်တော့်အမူအရာကို ကျွန်တော် ထိန်းနေရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် တပူးပူးတတွဲတွဲ ကြင်ကြင်နာနာ ရှိကြပေလိမ့်မည်ဟု တွေးနေမိသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့လို အေးအေးချမ်းချမ်း ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေချင်ပြီ။

ညစာ စားပြီးကြသောအခါ အမတ်မင်းက အခန်းထောင့်တစ်နေရာသို့ ကျွန်တော့်ကို မသိမသာ ခေါ်သွားသည်။

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပြောခဲ့ကြတဲ့ အကြောင်းတွေကို ကျွန်တော် မမေ့နိုင်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့်ဟာကျွန်တော်လဲ စုံစမ်းနေပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ အခုလို စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာကိုက ကျွန်တော်တို့ကို တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ကူညီရာ ရောက်နေပါပြီ”

“ဒီထက်ပိုပြီး ကျွန်တော် လုပ်ပေးနိုင်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ နောက်တစ်ပတ်လောက်ကျရင် ခင်ဗျားအတွက် သတင်းကောင်းတော့ ကျွန်တော် ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ နယူးယောက်မြို့မှာ ခင်ဗျား ရှိနေဦးမှာလား”

“ရှိနေပါလိမ့်ဦးမယ် ထင်တယ်”

“ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် အဆက်အသွယ် လုပ်ပါ့မယ်”

အခန်းထောင့်မှ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ထွက်လာကြသည်။ သူ့ဇနီးရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ သူ့ဇနီး ပြန်ထိုင်နေပြန်သည်။ အမတ်မင်းက သူ့ရှေ့မှာရပ်ပြီး ငုံ့ကြည့်သည်။

“ဘယ်လိုနေသလဲ။ ပင်ပန်းနေပြီလား”

“နည်းနည်း ပင်ပန်းသလိုပဲ”

“ဒါဖြင့်ရင် သွားကြစို့လေ။ ကျန်တဲ့လူတွေ ထားခဲ့တာပေါ့။ သူတို့ဟာသူတို့ အပျော်လွန်နေကြဦးမှာပါ”

သူက ပြုံးရင်း ပြောသည်။

အမတ်မင်းတို့ ဇနီးမောင်နှံ ပြန်သွားပြီး မကြာမီမှာပင် ကျွန်တော်တို့လည်း လူစုကွဲသွားကြလေသည်။ ကျွန်တော်က ဆာဂျီတို့လင်မယားနှင့်အတူ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ သူတို့၏ ဒရိုင်ဘာက ရိုးရွှိုက်စ် မော်တော်ကားကြီး၏တံခါးကို အသင့်ဖွင့်ပြီး စောင့်နေသည်။ သူတို့နှင့်အတူတူ သူတို့အိမ်သို့လိုက်ပြီး တစ်ခုခုသောက်ရန် ခေါ်သေးသည်။ ကျွန်တော်က ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

“မလိုက်တော့ဘူး သူငယ်ချင်းရာ။ ကိုယ် ချိန်းထားတာလေးတစ်ခု ရှိနေသေးတယ်”

ဆာဂျီက ရယ်သည်။

“ခွေးကောင်ကြီး။ အခုထက်ထိ မင်း ဒီအကျင့်တွေ မပျောက်သေးဘူး”

“မင်းတို့ တွေးထင်ထားတာလေးတွေ မှန်ပါစေလို့ ဆုတောင်းနေပါတယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ အခုကိစ္စက မာစယ်နဲ့ တွေ့စရာ ကိစ္စကလေး ရှိနေလို့”

ဆာဂျီ၏အပြောကို သဘောကျသဖြင့် ကျွန်တော် ရယ်မိသည်။

“သူ အိမ်က ဘယ်မှ မထွက်ဘူးလို့ ပြောသံ ကြားဖူးတယ်” ဟု ဂျီစယ်လီက ဝင်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒါ အမှန်ပဲ။ သူနဲ့ သွားပြီး ကိုယ် တစ်ခါတွေ့ဖူးတယ်။ သူ့အိမ်က ဘဏ်တိုက်ကျနေတာပဲ။ အစောင့်တွေ အထပ်ထပ်နဲ့”

ကျွန်တော်က ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်သေးမီ ဆာဂျီက ဝင်ပြောသည်။

“သူနဲ့ မင်း သွားတွေ့ဖူးသလား” ဟု ကျွန်တော်က သူ့ကို လှမ်းမေးသည်။ ဆာဂျီနှင့် မာစယ်သည် သာမန်အားဖြင့် ရင်းနှီးသည့် အပေါင်းအသင်းများ မဟုတ်ကြ။

“နှစ်၊နှစ်၊ သုံးနှစ်လောက် ရှိသွားပါပြီ။ ကိုယ် အမေရိကန်ကို ရောက်စတုန်းကပေါ့။ သူ့အကြောင်း မောင်ရင်လဲ သိသားပဲ။ သူတို့ကုမ္ပဏီရဲ့ အပိုင်းကလေးတစ်ခုကို သူက ရောင်းချင်လို့လေ”

“မောင်ရင်ကရော ဝယ်လိုက်သလား”

“ဝယ်လိုက်ရတာပေါ့ သူငယ်ချင်းရာ။ မာစယ်ကိုတော့ ကိုယ် သဘောမကျပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီဇာတိက ငွေ ဘယ်လိုရှာရမယ်ဆိုတာတော့ သိတယ်။ ကိုယ်ဝယ်တဲ့ ကုမ္ပဏီက ဘာတွေ လုပ်နေတယ်ဆိုတာတော့ ကိုယ် မသိဘူး။ ကိုယ့်ကို အဲဒီကုမ္ပဏီရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် သူက ခန့်ပေးတယ်။ သုံးလတစ်ကြိမ် ဒေါ်လာ နှစ်သောင်းခွဲ မှန်မှန် ကိုယ့်ဆီ ရောက်လာတယ် မောင်။ အမြတ်ငွေ ခွဲဝေပေးတာတဲ့’

ဂျီစယ်လီက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“တစ်ခါလာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းစကား၊ တစ်ခါလာ အလုပ်စကား၊ တက်ဆက်ပြည်နယ် ဒါးလတ်စ်မြို့တုန်းက ဖြစ်ခဲ့တာတွေကို ကျွန်မ သတိရ ...”

ဆာဂျီကို ပြန်ကြည့်ပြီး သူ့စကား တစ်ပိုင်းတန်းလန်း ပြတ်သွားသည်။

ကျွန်တော် လက်မှန်ရိုကို ကြည့်သည်။

“ကိုယ်လဲ သွားဦးမှပဲ”

ဂျီစယ်လီ၏ပါးကို ကျွန်တော် နမ်းပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

ဆာဂျီက ကျွန်တော့်လက်ကို လှမ်းကိုင်သည်။

“မောင်ရင် သိပ်ပန်ပန်းနေပြီ။ ဖြည်းဖြည်းသက်သာ လုပ်ပါ မောင်”

“နောက်တော့လဲ အဆင်ပြေသွားမှာပါ သူငယ်ချင်းရယ်”

“တစ်ညနေလောက် အားရင် လာခဲ့ပါဦး” ဟု ဂျီစယ်လီက ပြောသည်။

“ကိုယ် ကြိုးစားပါ့မယ်”

ရိုးလ်ရွှိက်စ် မော်တော်ကားကြီးပေါ်သို့ သူတို့ တက်သွားကြသည်ကို ကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် ကားထွက်သွားသည်။ သူတို့က လက်လှမ်းပြုကြသည်။ ကျွန်တော်လည်း အနောက်ဘက်သို့ ဦးတည်ပြီး လျှောက်လာခဲ့သည်။ မာစယ်၏အိမ်သည် မလှမ်းမကမ်းမှာရှိသည်။ နှစ်မိနစ် သုံးမိနစ်လောက် လျှောက်လိုက်လျှင် ရောက်နိုင်သည်။

မာစယ်၏အိမ်ထောင့်သို့ ရောက်သောအခါ ထိုအိမ်ထဲမှ လူတစ်ယောက် ထွက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ အသင့်မောင်းလာသည့် တက္ကစီကားထဲသို့ သူ တက်သွားသည်။ တံခါးလောင်းလောင်းကို သွားလှုပ်ရင်း ထိုသူကို ကျွန်တော် ပြန်ကြည့်နေမိသည်။ သူ့မျက်နှာကိုကား မမြင်လိုက်ရ။ သို့သော်လည်း သူ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်သည် ကျွန်တော် မြင်ဖူးသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု ထင်ရသည်။ သို့သော်လည်း အမှောင်ရိပ်ထဲမှာ ဖြစ်နေသောကြောင့် မျက်နှာကို အကဲဖမ်း၍ မရလိုက်ချေ။

ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ်မှ မီးလုံးကလေး ပွင့်သွားသည်။ တံခါးစောင့်က အတွင်းမှနေ၍ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်နေကြောင်း သိရသည်။ ခဏကြာတော့ တံခါးပွင့်သွားသည်။

“အတွင်းကိုကြွပါ မစ္စတာဇနော့စ်။ မစ္စတာကင်ပီယန် စောင့်နေပါတယ်” ဟု သူက ပြောသည်။ အိမ်တွင်းသို့ သူ့နောက်မှ ကျွန်တော် လိုက်သွားသည်။ မာစယ်၏အခန်းသို့ တက်သည့် ဓာတ်လှေကားနားသို့ ရောက်လာကြသည်။ သူက တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

“အပေါ်မှာရှိနေတဲ့ ခလုတ်ကလေးကို နှိပ်လိုက်ပါ ခင်ဗျာ”

တံခါးပိတ်သွားပြီး ဓာတ်လှေကားက အပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း တက်လာသည်။ မာစယ်နေသည့်အထပ်သို့ ရောက်သောအခါ ရပ်သွားသည်။ အပြင်သို့ ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းတွင်းမှ ထွက်လာသော မာစယ်ကို တွေ့ရသည်။

“ဒက်ခ်စ် ... ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ။ အရက်သောက်မယ်မဟုတ်လား”

သူက ဝမ်းသာအားရ အော်ပြောသည်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး သူ့နောက်မှ လိုက်သွားသည်။ မာစယ်က ဝီစကီပုလင်းကိုယူပြီး ဖန်ခွက်တစ်လုံးထဲသို့ ထည့်ပေးသည်။

“ခင်ဗျား မသောက်ဘူးလား”

“ဆရာဝန်က မသောက်ရဘူးတဲ့ကွာ။ ကိုယ့်အစာအိမ်ရောဂါနဲ့ မတည့်ဘူး”

မာစယ်က ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“ကျွန်တာတွေရော ဆရာဝန်က မတားဘူးလားဗျ”

ကျွန်တော်က အရက်ခွက်ကို မော့လိုက်သည်။ မာစယ်က ရယ်သည်။

“မတားပါဘူးကွာ။ အရက်တစ်ခုပါပဲ”

ထို့နောက် ဘားကောင်တာအောက်မှ ခလုတ်တစ်ခုကို သူ နှိပ်သည်။

“သဘောလောက် ကြည့်လိုက်ပါဦး”

ရုပ်မြင်သံကြားစက် ပေါ်လာသည်။ မြင်ကွင်းပေါ်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပေါ်လာသည်။ အခန်းတွင်းရှိ ခုတင်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ဘာမှ မရှိ။ ခုတင်ဘေးရှိ စားပွဲပေါ်တွင် ရှမ်းပိန်တစ်ပုလင်း ထောင်ထားသည်။ ကျွန်တော့်တို့ ကြည့်နေဆဲမှာပင် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို လှမ်းဆွဲပြီး မီးညှို့နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မာစယ်က ခလုတ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

“မဆိုးပါဘူးနော်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“သူက လူသစ်ကွ။ ဒီရောက်လာတာ ရက်ပိုင်းလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ အရင်ဟာတွေကိုတော့ ငြီးငွေ့သွားပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ အတူတူချည်းပါပဲကွာ။ သူတို့နားလည်တာ ငွေရဖို့ တစ်ခုတည်းပဲ”

ကျွန်တော်က ဘာမှမပြောဘဲ သူ့ကိုသာ ဝေးကြည့်နေသည်။ ဤကဲ့သို့ အမျိုးသမီးများထံမှ သူ ဘာကိုများ မျှော်လင့်နေသေးသနည်း။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုများ သူ လိုချင်နေသလား အချစ်ဇာတ်လမ်းကလေးတွေကိုများ ဖန်တီးချင်နေသလား။ မာစယ်က ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးဆီက ဘာသတင်းများ ကြားသေးသလဲ”

“မကြားဘူး။ အခြေအနေအားလုံး ယာယီတော့ ငြိမ်နေကြတယ် ထင်တာပဲ”

“အခြေအနေတွေအကုန်လုံးကို သူ ထိန်းထားနိုင်မယ်လို့ မင်း ထင်သလား”

“ထင်တာပဲ။ အထူးသဖြင့် လက်နက်တွေ ဘယ်လိုဝင်နေတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ သိပြီး ရပ်အောင် လုပ်လိုက်နိုင်ရင် ပိုပြီး ထိန်းသိမ်းနိုင်သွားမယ်”

“မင်းလိုချင်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ ကိုယ့်မှာ ရှိနေပြီ”

ဘားကောင်တာ၏နောက်ဘက်မှထွက်လာပြီး စားပွဲတစ်လုံးဆီသို့ သွားသည်။ ထို့နောက် အံဆွဲကိုဖွင့်ပြီး စာရွက်အချို့ကိုထုတ်ယူကာ ကျွန်တော့်ဆီသို့ ပြန်လာပေးသည်။

သူ့စာရွက်များကို ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်သည်။ ကုန်ပစ္စည်းများ သဘောတင်ခွင့် လက်မှတ်များ ဖြစ်သည်။ ကုမ္ပဏီနာမည်ကလည်း မမှန်မကန် လုပ်ကြံထားသည့်နာမည်ပင် ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျွန်တော့်အတွက် မည်သို့မျှ အသုံးဝင်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပေ။ သို့သော်လည်း ကုန်ပစ္စည်းတင်ခွင့် ထုတ်ပေးသည့် ငွေစာရင်းများကတော့ တရားဝင် စာရွက်စာတမ်းများဖြစ်နေသည်။ စာရွက်များကို တစ်ရွက်စီ ကျွန်တော် လှန်ကြည့်သည်။ ချက်လက်မှတ်နံပါတ်၊ ငွေစာရင်းအမည်၊ ဘဏ်တိုက်အမည်များကို စာရွက်များ၏ နောက်ကျောဘက်တွင် ရေးထားသည်။

ငွေစာရင်းပိုင်ရှင်၏အမည်ကို ကျွန်တော် မကြားဖူးဘူးချေ။ သို့သော်လည်း ဘဏ်တိုက်အမည်ကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေသည်။ **စီဇက်အိုင်။** ကျွန်တော် သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ ဒီကွိုင်းတို့ပိုင်သည့် ဘဏ်တိုက်တစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

“မင်းအတွက် အသုံးဝင်နိုင်ရဲ့လား”

မာစယ်က လှမ်းမေးသည်။

“သိပ်တော့ မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မနက်ကျရင် သေသေချာချာ ထပ်ကြည့်ဦးမယ်လေ။ တစ်ခုခုတော့ အသုံးဝင်နိုင်ကောင်းပါရဲ့။”

ကျွန်တော်က တိကျသော ထင်မြင်ချက်ကို မပေးဘဲ စာရွက်များကိုခေါက်ပြီး အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

“ကိုယ်ရှာလို့တွေ့တာထက် ပိုပြီးသဲလွန်စတွေ့ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်ကွာ။ ကိုယ်တော့ ဘာတစ်ခုမှ သဲလွန်စရှာလို့ မရဘူး။ ဆွစ်ဇာလန်ဘဏ်တိုက်တွေအကြောင်းလဲ မင်း အသိသားပဲ”

“ခင်ဗျားကိုတော့ တစ်ခု ပြောရဦးမယ်။ ခင်ဗျား သင်္ဘောဦးစီးမှူးတွေကို သေသေချာချာ သတိပေးထားပါ။ သင်္ဘောပေါ်တင်တဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေကို ဂရုစိုက်ပြီး စစ်ခိုင်းပါ။ ခင်ဗျားသင်္ဘောတွေနဲ့ လက်နက်တွေ ထပ်ပို့နေတာကို ခေါင်းဆောင်ကြီးကိုယ်တိုင် မိမသွားစေချင်ဘူး”

“သူတို့အားလုံးကို ငါ ပြောထားပါတယ်။ အားလုံး အလစ်မပေးဘဲ စောင့်ကြည့်နေကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြောရတာတော့ ခက်တယ်ကွာ။ ဒီကောင်တွေက ကြားပေါက်ဝင်ငွေကလေးတွေလဲ လိုချင်ကြတယ် မဟုတ်လား”

သူက ခပ်သွက်သွက် ပြန်ပြောသည်။

“ခင်ဗျား အကျိုးအတွက်တော့ သူတို့လောကဘာကို သူတို့ ထိန်းသိမ်းကြဖို့ လိုလိမ့်မယ်။ နောက်ထပ် သဘောတစ်စီးကို ဖမ်းမိပြီဆိုရင် ခင်ဗျား သဘောတွေဝင်ခွင့်ကို အဘိုးကြီးက ပိတ်ပစ်လိုက်လိမ့်မယ်”

“ကိုယ် အတတ်နိုင်ဆုံးတော့ လုပ်နေတာပဲကွာ”

သူ့အရိပ်အကဲကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်စကားကို ကြားရသော်လည်း သူ တုန်လှုပ်ပုံမရ။ နောက်တစ်ကြိမ် ဖမ်းမိလျှင် ကော်တီဂွေးနိုင်ငံသို့ သူ့သဘောများ ဝင်ခွင့်၊ ထွက်ခွင့် ပိတ်ပင်ခြင်းခံရမည်။ ထိုသို့ဖြစ်ပြီဆိုလျှင် သူ့စီးပွားရေး လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံး ရပ်ဆိုင်းသွားတော့မည်။ သို့သော်လည်း သူ အရေးစိုက်ပုံမပေါ်။ စိတ်ချရသည့် စစ်ဆေးမှုများကို ပြုလုပ်ထားပြီး သူကိုယ်တိုင် ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် လုပ်ကိုင်နိုင်ပြီဖြစ်သောကြောင့် ယခုလို အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ကောက်ချက်ချလိုက်မိသည်။

“ကဲ ... ကျွန်တော် သွားတော့မယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ကြာကြာ စကားပြောနေရင် ခင်ဗျား သူငယ်ချင်း အမျိုးသမီးလေး အိပ်ပျော်သွားလိမ့်မယ်”

အရက်ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ကျွန်တော် ပြန်တင်လိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှပင် စောစောက မာစယ်၏အိမ်ထဲမှထွက်ပြီး တက္ကစီပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားသူ မည်သူဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိတော့သည်။ ကျွန်တော်သောက်နေကျ ဆေးပြင်းလိပ်တိုကလေးတစ်တိုသည် ဆေးလိပ်ပြာခံခွက်ထဲမှာ ရှိနေသည်။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက်တုန်းက ထိုဆေးပြင်းလိပ်ကလေး အတော်များများကို ပရိုင်တိုအား ကျွန်တော် ပေးခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော့် ဆေးပြင်းလိပ်များကို ကြိုက်လှချည်ရဲ့ဆိုသောကြောင့် ကျွန်တော် ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မာစယ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့သည်။ အသင့်တွေရသည့် တက္ကစီကားကို တားပြီး စီးလာခဲ့သည်။

ကားထိုင်ခုံပေါ်မှာ ကျွန်တော် မှီပြီး လိုက်လာခဲ့သည်။

ပရိုင်တို ... ။ သူနှင့် မာစယ်တို့ မည်သည့်အကြောင်းနှင့် အဆက်အသွယ်ပြုလုပ်နေကြသနည်းဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော် ခန့်မှန်းတွက်ဆ၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ တစ်ခုပဲ ပြောနိုင်သည်။ ကျွန်တော် သတိပေးသည့်အတိုင်း ဒေါက်တာဂွေယာနော့စ်၏ ဟောပြောပွဲသို့ သူ မသွားကြောင်းမှာမူ သေချာသည်။

ဖက်ကက်က မအိပ်ဘဲ ကျွန်တော် ပြန်အလာကို စောင့်နေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ။ အဆင်ပြေရဲ့လား” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။ ပုံနှိပ်ထားသည့် စာရွက်များကို ဖက်ကက်က လှမ်းပေးသည်။

“အားလုံး ရခဲ့တယ်။ သတင်းစာတိုက်တွေကို ဝေဖို့ အသင့် ပုံနှိပ်ပြီးသား သူတို့မှာ ရှိနေတာကိုး”

“တခြား ဘယ်သူလာသေးသလဲ”

ကျွန်တော်က စာရွက်များကို မကြည့်။

“ပရိုင်တိုကိုတော့ မမြင်မိဘူး”

ကျွန်တော် ငြိမ်နေသည်။

“ဪ ... အမျိုးသမီးကိုတော့ တွေ့ခဲ့တယ်”

“ခင်ဗျားကိုရော သူ မြင်သလား”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ခင်ဗျားကို တစ်ခုခု ပြောသေးသလား”

“ပြောတယ်”

ထိုသို့ ပြန်ဖြေပြီးနောက် သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အမူအရာတစ်မျိုး ပြောင်းသွားသည်။ ကျွန်တော့်ကို သရော်လိုသည့် အမူအရာမျိုး ဖြစ်နိုင်သည်။

“ဒါပေမဲ့ သူ ပြောတာ ငါ နားမလည်ဘူး။ မနက်ဖြန် ညသန်းခေါင်ကျရင် သူ့ကို ရှောင်မှာ လာတွေ့ပါလို့ ပြောတယ်။ ဒီနာမည်မျိုးနဲ့ လူတစ်ယောက်မှ ငါ မသိသေးဘူး။ မင်းရော သိသလား။”

*

(၁၇)

“ဒက်ခ်ခ် ... ဒါ ကျွန်မ အဖေပဲ”

မျက်နှာ ခပ်သွယ်သွယ်၊ အသားဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့် အဘိုးကြီးသည် စားပွဲဟောင်းကြီးတစ်လုံးနောက်တွင် ထိုင်နေရာမှ ထလာသည်။ ကျွန်တော့်ဆီသို့ လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းပေးသည်။ သူ့လက်သည် ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းပင် ဖြစ်သော်လည်း နှုတ်ဆက်ပုံကမူ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရှိလှသည်။

“ဒေါက်တာဂွေယာနော့စ်”

“ဆီညော်ဇနော့စ်”

သူ့နှုတ်ခမ်းများ လှုပ်ရှားပုံမှာ မာမာတောင့်တောင့်ရှိနေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို အာရုံစိုက်နေရသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကို တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် အကဲခတ်ကြည့်နေကြသည့် အခန်းထဲမှ အခြားသူများကို မသိမသာ သူ လှမ်းကြည့်သည်။

“ကျုပ်ညီနဲ့တော့ မောင် တွေဖူးပါပြီ။ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ကျုပ်ရဲ့ လူယုံတော်ပါပဲ”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထိုသူ၏အမည်ကို ထုတ်ဖော်မပြောခြင်းကိုမူ ကျွန်တော် နားလည်သဘောပေါက်ပါသည်။ နာမည်ကို သူ မပြောသော်လည်း အရေးမကြီးပါ။ ကျွန်တော် ချက်ချင်းသိလိုက်ပြီးဖြစ်သည်။ ထိုသူသည် အယ်လ်ဘတ်တိုမင်ဒိုဇာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့စစ်တပ်တွင် တစ်ကြိမ်က အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုတွင် ကျွန်တော်နှင့် တစ်ကြိမ်ဆုံဖူးသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် မှတ်မိကြောင်း သူ သတိထားမိလေမည်လားဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ခဏကြာအောင် အခန်းထဲမှာ ခပ်ကြောင်ကြောင် ရပ်နေကြသေးသည်။ ပြီးတော့မှ ဒေါက်တာဂွေယာနော့စ်က ကျန်လူများကို လှည့်ကြည့်ပြီးပြောသည်။

“ခင်ဗျားတို့ စိတ်မရှိကြပါနဲ့နောက်။ ဆီညော်ဇနော်စ်နဲ့ ကျုပ် နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောချင်တယ်”

မင်ဒိုဇာက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်နေသေးသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဆီညော်ဇနော်စ်က ကျုပ်ကို ဘာဒုက္ခမှ ပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ဂွေယာနော့စ်က ပြောသည်။

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ကားနောက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက် လိုက်လာနိုင်ပါတယ်။ ပရိုင်တိုကို ကျွန်တော် မယုံ ...”

မင်ဒိုဇာက ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ နောက်ကို ဘယ်သူမှ လိုက်မလာပါဘူး။ သေချာပါတယ်”

ဂွေယာနော့စ်၏ညီက ဝင်ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မှာလဲ။ ခင်ဗျားက ကားမောင်းလာတာပဲ”

မင်ဒိုဇာက ပြန်မေးသည်။

ကျွန်တော်က ဘာမှဝင်မပြော။ ပြောစရာ အကြောင်းလည်းမရှိ။ ဘီယက်ထရစ်၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်အရ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကို အဝတ်နှင့်ပိတ်ပြီး ခေါ်လာကြသည်။ ယခု ကျွန်တော် မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်နေသည်ကိုပင် မသိရချေ။

“ကျွန်မတို့နောက်ကို ဘယ်သူမှ လိုက်မလာပါဘူး။ တစ်လမ်းလုံး ကျွန်မ နောက်ကို ကြည့်ပြီး လိုက်လာတာပါ”

ဘီယက်ထရစ်က သံပြတ်နှင့် ဝင်ပြောသည်။

မင်ဒိုဇာက ကျွန်တော့်ကို မယုံသင်္ကာသလို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သေးသည်။ ပြီးတော့မှ အခန်းတွင်းမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထွက်သွားသည်။ ဘီယက်ထရစ်နှင့် သူ့ဦးလေးကလည်း နောက်မှ လိုက်သွားကြသည်။ တံခါးပိတ်သွားသောအခါကျမှ ဒေါက်တာဂွေယာနေ့စွဲက ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

“ထိုင်ပါ မောင်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကုလားထိုင်မှာ ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်သည်။

“မောင့်အဖေနဲ့ ကျုပ် ရင်းနှီးပါတယ်။ စိတ်ထားနှလုံးထား အင်မတန် မြင့်မြတ်ပြီး လေးစားထိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါ။ ပြည်ချစ်မျိုးချစ်စိတ်လဲ အင်မတန် ထက်သန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူ့ကုလားထိုင်မှာ သူ ထိုင်သည်။

“မောင့်အဖေလိုပဲ ကျုပ်လဲပဲ ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ ထောင်ချောက်ထဲကို ရောက်ခဲ့ရသေးတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ ကျုပ်လဲ အလှည့်စားခံနေရတာတွေကို သဘောပေါက်လာတော့တယ်။ မောင့်အဖေဟာ ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ဘာဖြစ်လို့ မဆန့်ကျင်နိုင်ခဲ့တာလဲဆိုတာကို ကျုပ်တော့ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်”

ကျွန်တော်က သူ့မျက်လုံးများကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်သည်။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကော်တီဌေးတိုင်းပြည်မှာ သွေးချောင်းစီးပွဲတွေဖြစ်ရတာဟာ တော်လောက်ပြီလို့ သူ ယုံကြည်လို့ပါပဲ။ နောက်ထပ် သွေးချောင်းစီးတဲ့အဖြစ်မျိုးတွေ ထပ်ဖြစ်မှာကို သူ မလိုလားပါဘူး။ ပထမဆုံး တိုင်းပြည်ကို ပြန်လည်ထူထောင်ရမယ်လို့ သူ ယုံကြည်ပါတယ်။ အဲဒီယုံကြည်ချက်အတွက် သူဟာ အဆုံးစွန်ဆုံးကာလအထိ သူ့တစ်ဘဝလုံးကို နှစ်မြှုပ်ပြီး ကြိုးစားလုပ်ကိုင်သွားတာ ဖြစ်ပါတယ်”

“ကျုပ်တို့လဲ ဒီအတိုင်း လုပ်ခဲ့ကြတာပါပဲ။ နောက်ဆုံးကျတော့ ကျုပ်တို့ လုပ်နေကြတာတွေဟာ ခေါင်းဆောင်ကြီး အာဏာသက်တမ်းရှည်ဖို့ ဝိုင်းလုပ်ပေးနေကြပါကလားလို့ သဘောပေါက်လာကြတာချည်းပဲ။ ကျုပ်တို့ လုပ်သမျှတိုင်းအပေါ်မှာ သူကချည်းပဲ နာမည်ကောင်း ယူသွားတာ”

“ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ မှားတယ် မထင်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိရှိသမျှ နိုင်ငံအကြီးအကဲတိုင်းဟာ ဒီအတိုင်းပဲ ကျင့်ကြံကြတာပါပဲ။ တစ်ခုတော့ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါ ဒေါက်တာ။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ ခေါင်းဆောင်ကြီးသာ မရှိခဲ့ရင် ဘယ်လို အကောင်းတရားမျိုးတွေ ပေါ်ပေါက်လာမလဲ။ ဘယ်လို အကျိုးကျေးဇူးတွေ ပေါ်ပေါက်လာမလဲ”

ဂွေယာနော့စ် ငြိမ်နေသည်။

“ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်မှာရှိနေတဲ့ ကလေးတွေဟာ အသက်ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ်အထိ ပညာသင်ကြားခွင့်ရနေကြပြီ။ ခေါင်းဆောင်ကြီး အာဏာမရလာခင်တုန်းက ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသူတွေရဲ့

သားသမီးတွေလောက်သာ ပူညာသင်ကြားနိုင်ခဲ့ကြတယ်။ အခု ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူလူထု လေးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းဟာ စာတတ်နေကြပြီ။ ဟိုတုန်းက သုံးရာခိုင်နှုန်းလောက်ပဲ”

ငွေယာနေ့စွဲက ကျွန်တော့်ကို လက်လှမ်းပြသည်။ ပြီးတော့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည့် လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ကိန်းဂဏန်းတွေကို ကျုပ် သိပြီးပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးကိုယ်တိုင် ပြည်သူလူထုရဲ့ ငွေကြေးတွေနဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝနေတာနဲ့ စာရင် တရားမျှတတယ်လို့ မပြောနိုင်ပါဘူး”

“ကျွန်တော် သဘောတူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုတုန်းကနဲ့စာရင် အများကြီး တိုးတက်လာတာကို ကြည့်ရပါမယ်။ နိမ့်ကျသွားတာ မရှိသလောက်ပါပဲ”

ကျွန်တော်က အိတ်ထဲမှ စီးကရက်ကို ထုတ်သည်။

“ကျွန်တော် ဆေးလိပ်သောက်ပါရစေနော်”

“သောက်ပါ ... သောက်ပါ”

သူလည်း နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပုံရသည်။

စီးကရက်ကို ကျွန်တော် မီးညှို့သည်။

“အမှန်တော့ ပြီးခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေကို ကျွန်တော်တို့ ပြန်ဆွေးနွေးနေကြလို့လဲ ဘာမှ အကျိုးမရှိနိုင်တော့ပါဘူး။ အနာဂတ် ကောင်းကျိုးအတွက်ပဲ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ကြရတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးမှာလဲ ဒီသဘောထားမျိုးရှိနေပြီလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်”

“ဒီအချိန်ကျမှ ဘာဖြစ်လို့ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားရတာလဲ။ ဟိုတုန်းကတော့ ဒီလို သဘောထားမျိုးတွေ မရှိခဲ့ပါလား။ ဟိုတုန်းကတော့ သူ့အာဏာ တည်မြဲရေးအတွက်ပဲ သူ အာရုံစိုက်ပြီး လုပ်ခဲ့တယ်”

“ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ ကျွန်တော် အဖြေမပေးနိုင်ပါဘူး။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေ စဉ်းစားနေတယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် ဝင်ကြည့်လို့ ရနိုင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ပြောနိုင်တာကတော့ အမှန်တရားကို သူ လိုလားလာပြီဆိုတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ တိုင်းပြည်အတွက် အကြီးမားဆုံးနဲ့ အကောင်းဆုံး လုပ်ငန်းကြီးတွေကိုပဲ လုပ်ခဲ့တယ်လို့ လူတွေ ပြောစမှတ်ဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့အောင် လုပ်ချင်နေပြီလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်”

ဒေါက်တာ ဂွေယာနော့စ် ခေတ္တငြိမ်နေသည်။

“ကျုပ်ကတော့ မယုံဘူး။ အမှန်တော့ သူ ကြောက်နေပြီ။ ပြည်သူတွေက ဒေါသပေါက်ကွဲလာကြတာကို သူ ကြောက်နေပြီ။ သောင်းကျန်းသူတွေဘက်ကို ပြည်သူတွေက ယိုင်နေပြီ။ နောက်ထပ် တော်လှန်ရေးသစ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်တော့မယ်ဆိုတာကိုလဲ သူ သိနေပြီ။ ဒါတွေကြောင့် သူ ကြောက်လာပြီး အခုလို ပြောင်းလဲသွားတာပဲလို့ ကျုပ် ထင်တယ်”

“ဒီအတိုင်း ဒေါက်တာ တကယ်ယုံကြည်နေတယ်ဆိုရင် အမှားတစ်ခုကို ဒေါက်တာ လုပ်နေပြန်ပြီ။ ကျွန်တော် သိသမျှ လူတွေထဲမှာ ခေါင်းဆောင်ကြီးဟာ ကြောက်တယ်ဆိုတဲ့ စကားရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်တဲ့ လူစားမျိုးပါ။ နောက်ပြီးတော့ သူကိုယ်တိုင်က အင်မတန် ထက်မြက်ပြီး ဘာမဆို အကုန်လုံးကိုလဲ သူ သိထားပါတယ်။ အခု ထကြွနေတဲ့ သောင်းကျန်းသူတွေဆိုတာလဲ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာတုန်းက ထကြွဖူးခဲ့တဲ့ သောင်းကျန်းသူတွေနဲ့ ဘာမှ မထူးခြားပါဘူး။ လူမယ်၊ တိုက်မယ်၊ သတ်မယ်၊ မုဒိမ်းကျင့်မယ် ဆိုတာမျိုးတွေကိုပဲ ကျူးလွန်နေကြတာပါ။ သူတို့ကို ကွန်မြူနစ်တွေက နိုင်ငံရေးအရ အသုံးချဖို့ ကြိုးစားနေတာကိုလဲ သူ သိထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေဟာ ပိုပြီး ဆိုးလာတာပဲ အဖတ်တင်မယ်။ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနဲ့ ရယူဖို့ မကြိုးစားဘဲ အကြောင်းမဲ့ တိုင်းသူပြည်သားတွေ သေကျေပျက်စီးကုန်ရတာမျိုးတော့ မကြိုးစားသင့်ပါဘူး”

ဂွေယာနော့စ် ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မောင် စကားပြောပုံဟာ မောင့်အဖေနဲ့ တစ်ထပ်တည်းပဲ”

“မတူရင် ကျွန်တော်ဟာ အဖေ့သား ဘယ်ဖြစ်ပါတော့မလဲ ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြန်ပြုံးပြသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ခေါင်းဆောင်ကြီးဟာ ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ရွေးကောက်ပွဲလုပ်ပေးမယ်လို့ ကြေညာထားတယ် ထင်သလား။ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကို တကယ်ပေးမယ်လို့ မောင် ထင်သလား”

“အဲဒီအတိုင်းပဲ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။ နောက်ထပ် သွေးချောင်းစီးပွဲတွေကို ဘာဖြစ်လို့ သူ ကြည့်ချင်တော့မှာလဲ။ တိုင်းပြည် မငြိမ်မသက်မှုဟာ တိုင်းပြည်ရဲ့ တိုးတက်မှုတွေကို အဟန့်အတားဖြစ်စေပြီး နောက်ပြန်ဆွဲနေတယ်ဆိုတာ သူ သိနေပြီပဲ။ သောင်းကျန်းမှုတွေ မရှိလို့ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွားလုပ်ငန်းကို ကျွန်တော်တို့ အေးအေးချမ်းချမ်း လုပ်ကိုင်ခွင့်ရရင် အဲဒီလုပ်ငန်းတစ်ခုတည်းက တစ်နှစ်ကို ဝင်ငွေ ဒေါ်လာသန်းပေါင်း ငါးဆယ်လောက် ရနိုင်နေပြီ”

“ရွေးကောက်ပွဲလုပ်မယ့် ရက်ကိုကော သတ်မှတ်ပြီးပြီလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သတ်မှတ်နိုင်မှာလဲ ခင်ဗျာ။ ခေါင်းဆောင်ကြီးနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်အရွေးခံဖို့ ဘယ်သူကမှ စာရင်းလာမသွင်းဘဲ ပြိုင်ဘက်မရှိ တစ်ယောက်တည်း ရွေးကောက်ပွဲလုပ်ရမယ် ဆိုတာကတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

သူက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။

“တိုင်းပြည်အတွင်းမှာ ကျုပ်သွားချင်တဲ့နေရာကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာလှုပ်ရှားခွင့် ပေးရမယ်။ သတင်းစာနဲ့ အသံလွှင့်ဌာနတွေကို ချုပ်ကိုင်ထားရဘူး။ လွတ်လပ်စွာ ရေးသားခွင့်နဲ့ လွတ်လပ်စွာ ကြေညာခွင့်တွေ ပေးရမယ်။ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ကာကွယ်ဖို့အတွက် ကျုပ်ကြိုက်တဲ့သူကို ရွေးချယ်ခွင့်ပေးရမယ်။ အဲဒီလူတွေထဲမှာ တချို့ဟာ နိုင်ငံခြားသားတွေ ပါကောင်းပါနိုင်ပါတယ်။ ရွေးကောက်ပွဲကို ကမ္ဘာက ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုခုရဲ့”

ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲမှုအောက်မှာ ကျင်းပပေးရမယ်။ ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂဖြစ်ဖြစ်၊ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု အဖွဲ့အစည်းဖြစ်ဖြစ် သင့်လျော်တဲ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ ကြီးကြပ်မှုနဲ့လုပ်ပေးရမယ်”

“ကျွန်တော့်အမြင် ပြောရရင်တော့ ဒီတောင်းဆိုချက်တွေဟာ တရားနည်းလမ်းကျတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဒီတောင်းဆိုချက်တွေ ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ကျွန်တော် တင်ပြပေးပါမယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော့်ဘက်ကလဲ ပြန်မေးခွင့်ပြုပါဦး”

သူက ပင်ပန်းသည့်အမူအရာဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အစိုးရအပေါ်မှာ တရားမဝင်တဲ့ ဆန့်ကျင်မှုတွေ မလုပ်ပါဘူးလို့ ဒေါက်တာဘက်က အာမခံချက် ပေးနိုင်မလား”

“ဒီလို အာမခံချက်မျိုးကိုတော့ ကျုပ် မပေးနိုင်ဘူး။ မောင်လဲ သိပါတယ်။ လောလောဆယ် လက်နက်ကိုင် သောင်းကျန်းနေကြတဲ့ အုပ်စုတွေနဲ့ ကျုပ်နဲ့က ဘာအဆက်အသွယ်မှ မရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ကျုပ် ပြောနိုင်တယ်။ ကျုပ် အုပ်စုအနေနဲ့ကတော့ တရားမဝင်တဲ့ ဆန့်ကျင်မှုမျိုးကို နောက်ထပ်မလုပ်စေရဘူး။ တခြားအုပ်စုတွေကိုလဲ ကျုပ် အတတ်နိုင်ဆုံး ဖျောင်းဖျာပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ကြားချင်နေတာက ဒီစကားပါပဲ”

“ကျုပ်ကလဲ မဖြစ်စေချင်ပါဘူး မောင်ရယ်။ နောက်ထပ် သွေးထွက်သံယိုမှုတွေကို မမြင်ချင်ပါဘူး”

ထိုင်ရာမှ ကျွန်တော် ထသည်။

“ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည် ကောင်းစားရေးအတွက်တော့ နောက်ထပ် ဒါမျိုးတွေ မဖြစ်ပါစေနဲ့တော့လို့ ဆုတောင်းရတော့မှာပါပဲ ခင်ဗျာ”

ငွေယာနေ့စွဲသည် စားပွဲကိုပတ်၍ လျှောက်လာပြီး ကျွန်တော်နှင့်အတူ တံခါးဆီသို့ လျှောက်လိုက်လာသည်။ တံခါး မဖွင့်သေးမီ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“ကျုပ်ညီကို မောင် ကယ်တင်လိုက်တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်ကတော့ မောင့်ကို ကျေးဇူး မတင်နိုင်ဘူး။ သူဟာ အင်မတန် စိတ်တိုတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အင်မတန်မိုက်မဲတဲ့ အလုပ်မျိုးတွေကိုလဲ လုပ်တတ်တယ်”

“ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘီယက်ထရစ်ကလဲ ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြပြီးပါပြီခင်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ မှန်တယ် ထင်တာကို ကျွန်တော် လုပ်လိုက်တာသာ ဖြစ်ပါတယ်”

ငွေယာနေ့စွဲသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောရန် ကြံစည်နေသည်။ သို့သော်လည်း သူ့စိတ်ကို သူ ပြောင်းလဲလိုက်သည့် ပုံမျိုးဖြင့် တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

“ကဲ ... ဝင်ခဲ့ကြပါ။ ဆီညော်ဖုန်းနဲ့ ဆွေးနွေးလို့ ပြီးသွားပါပြီ” ဟု အပြင်မှ လူများကို လှမ်းခေါ်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ စိတ်မကောင်းသည့် အမူအရာဖြင့် လှည့်လာပြန်သည်။

“မောင့်မျက်နှာကို ပြန်အုပ်ပြီး ခေါ်သွားရဦးမယ်ဆိုရင်တော့ စိတ်မရှိတန်ကောင်းပါဘူးနော်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

ဘီယက်ထရစ်က အဝတ်နက်စတစ်ခုကိုကိုင်ရင်း ကျွန်တော့်ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ သူ အလွယ်တကူစည်းနိုင်ရန် ကျွန်တော်က ကိုယ်ကို ကိုင်းပေးသည်။ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်နေသည့် မင်ဒိုဇာ၏မျက်နှာကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရပြန်သည်။ ထိုအခါကျတော့မှပင် သူ့အမူအရာကို ကျွန်တော် သတိထားမိတော့သည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို နိုင်ငံရေးအရ ဆန့်ကျင်နေခြင်းသာမဟုတ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က ဘီယက်ထရစ်ကို မေတ္တာသက်ဝင်နေသောကြောင့် ပြိုင်ဘက်အနေနှင့်ပါ မလိုတမာ ဖြစ်နေခြင်းပါတကား။

ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်မှ အဝတ်ကို ဖယ်လိုက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရှုဘင်ဆိုင်ရှေ့သို့ ပြန်ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ရုတ်တရက် ပြန်တွေ့ရသည့် အလင်းရောင်ကြောင့် မျက်လုံးများကို ဖွင့်ချည် မှိတ်ချည် လုပ်ရင်း ဘီယက်ထရစ်ကို ကြည့်နေမိသည်။

“ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက်တော့ ဝင်သောက်လိုက်ပါဦးလား”

ကျွန်တော့်ကို သူ ပြန်ငေးကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“ကျွန်မ ပြန်တာ ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

သူ့လက်ကို ကျွန်တော် လှမ်းဆွဲသည်။ လက်ကိုတော့ အကိုင်ခံသည်။ သို့သော်လည်း တုံ့ပြန်မှုကား မရှိ။

“မင်းနဲ့ကိုယ် တွေ့ဦးမှ ဖြစ်မယ်။ အခုလိုတွေ့ပုံမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ချင်တာ”

သူက ဘာမှ ပြန်မပြော။

“ဘီယက်ထရစ် ... မင်းကို ကိုယ်ပြောခဲ့တာတွေဟာ အသည်းနှလုံးထဲက ပြောခဲ့တာတွေပါ။ မင်းအပေါ်မှာ ကိုယ် လှည့်စားနေတာ မဟုတ်ပါဘူး”

ကျွန်တော့်ကို သူ ပြန်ကြည့်နေသည်။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းများတွင် မျက်ရည်များပြည့်နေကြပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော့်ကို သူ မြင်ပုံမရတော့။ သူ့လက်ကိုလည်း ပြန်ရုပ်သွားသည်။ နောက်သို့လည်း ပြန်လှည့်သွားသည်။

“ကျွန်မ ရှင့်ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ နားလည်လို့ မရတော့ဘူး။ ကဲ ... ရှင် သွားပါတော့လေ”

ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

“ဒက်ခ်စ် ... ကျွန်မအဖေမှာ ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိနိုင်ပါဘူးနော်။ ရှင် အမှန်အတိုင်း ပြောခဲ့တာလား။”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘီယက်ထရစ်။ ကိုယ် အမှန်အတိုင်း ပြောခဲ့တာပါ။”

“တကယ်လို့ ဖေဖေသာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ပြန်ပြီး အပြစ်တင်လို့ ဆုံးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။”

“ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။”

ခဏကြာတော့ မော်တော်ကား ထွက်သွားသည်ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ်နှင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာမိသည်။ ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင်လည်း ခွန်အားသတ္တိများ မရှိတော့။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အချုပ်အနှောင်တွေ ရှိနေသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။ ဒေါသတကြီးနှင့် ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်မိသည်။ ဘာကြောင့် ဒီအတွေးမျိုး ငါ့ခေါင်းထဲ ရောက်ရမည်နည်း။

စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာပြီး အရက်မှာလိုက်သည်။ လည်ချောင်းထဲသို့ ဝီစကီ ပူခနဲ လျှောတိုက်ဆင်းသွားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ပြန်လည် ပေါ့ပါးလာသည်။ သို့သော်လည်း ပုံမှန် ပေါ့ပါးခြင်းမျိုးကား မဟုတ်။ ဝေးကွာသည့် အနာဂတ်ကို ကျွန်တော် မြင်နိုင်စွမ်းမရှိ။ ထိုကြားထဲက ကျွန်တော် ဘာအတွက်ကြောင့် ကတိစကားများကို ပြောမိသနည်း။ ကျွန်တော့်ကတိကို ကျွန်တော် တည်အောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းမရှိဘဲနှင့် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ကတိပေးလိုက်မိသနည်း။

*

(၁၈)

ဒေါက်တာဂွေယာနော့စ်နှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးသည့်အကြောင်းများကို ကျွန်တော်က တယ်လီဖုန်းနှင့် အစီရင်ခံသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသည်။ သူတောင်းသည့် စည်းကမ်းချက်များကိုလည်း ပြည့်စုံအောင် ပြောပြလိုက်သည်။ ခဏကြာအောင် ငြိမ်နေပြီးမှ ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ ဟိန်းဟောက်သံကို ကြားရတော့သည်။

“အလကား လူကြီး။ သူ့မဲ့ပုံးထဲကို ငါ့မဲပါ ထည့်ပေးရမယ်လို့ မတောင်းတာကလွဲပြီး ကျန်တာတွေ အကုန် တောင်းတော့တာပဲ”

ကျွန်တော် ရယ်ချင်သွားသည်။

“အဲဒီလောက်အထိကို သူ တောင်းတယ်ထင်တာပဲ။ ပြောဖွင့်မပြောတာဘဲ ရှိပါလိမ့်မယ်”

“မင်း ဘယ်လို ထင်သလဲ။ ဘကြီးက သဘောတူလိုက်ရင် သူ ဒီကို ပြန်လာပါ့မလား”

“ပြန်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“ဘကြီးတော့ သိပ်မကြိုက်ဘူးကွာ”

“ဒီလိုအခြေအနေ ရောက်သွားတော့ရော ဘာထူးမှာလဲ။ ဒီရွေးကောက်ပွဲမှာ သူ နိုင်မယ်လို့ ဘကြီး ထင်နေလို့လား။ ရွေးကောက်ပွဲမှာ ဘကြီး နိုင်လိုက်ရင် ပြည်သူ့အများစုက ဘကြီးကို ထောက်ခံနေကြောင်း ထင်ရှားသွားတာပေါ့”

“အင်း ... ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ။ ကောင်းပြီလေ။ သူ တောင်းဆိုသမျှတွေအားလုံးကို ဘကြီး သဘောတူတယ်။ ဒါပေမဲ့ စည်းကမ်းချက်တစ်ခုတော့ ထပ်ဖြည့်ရမယ်။ အဲဒီစည်းကမ်းချက်ဟာ သူနဲ့မဆိုင်ဘူး။ သားနဲ့ ဆိုင်တယ်”

“ဘာများလဲ ခင်ဗျာ”

“သားက ဒုတိယသမ္မတအဖြစ်နဲ့ ဘကြီးနဲ့တွဲပြီး ရွေးကောက်ပွဲ ဝင်ရမယ်။ ဒီကိစ္စကို ဘကြီး စိတ်ကူးထားတာ ကြာပြီ။ ဘကြီးလဲ အမြဲတမ်း အသက်ရှင်နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘကြီး အစိုးရအဖွဲ့ကို လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲမှာ စိတ်ချလက်ချ လွှဲအပ်ခဲ့ချင်တယ်”

သည်ကိစ္စကိုတော့ ကျွန်တော် အထွေအထူး စဉ်းစားနေစရာ မလိုတော့။ အဘိုးကြီးသည် ကျွန်တော့်ကို တဖြည်းဖြည်း ကျုံးသွင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်ရောက်မှတော့ ကျွန်တော် ပြောခဲ့သည့်စကားများကို ကျွန်တော် တကယ် ယုံကြည်ခဲ့သည်ဆိုလျှင် သူပြောသည့်အတိုင်း လိုက်နာရပေတော့မည်။ ကျွန်တော် ပြောခံသည်များကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ယုံကြည်ကြောင်း အများက လက်ခံလာအောင် သူတိုက်တွန်းချက်ကို လက်ခံရပေတော့မည်။ သူ တိုက်တွန်းသည်ကို လက်ခံလိုက်မည်ဆိုလျှင်လည်း ကျွန်တော့်ကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ ချောင်ထိုးဦးမည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် သူ၏အနာဂတ် အတိုက်အခံတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လာနိုင်သေးသည်။

“သား ဘာဖြစ်ချင်လို့ ချက်ချင်း ပြန်မဖြေတာလဲ”

သူက ခပ်ပြတ်ပြတ် မေးသည်။

“ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားပါတယ် ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ဂုဏ်ယူမဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘကြီး အခုလို ဆုံးဖြတ်တာဟာ မှန်တယ်လို့ ထင်ပါသလား။ ကျွန်တော့်ကြောင့် ဘကြီးမှာ ခဲပိုဆွဲပေးသလို ဖြစ်နေပါမယ်။ ကျွန်တော့်ကို လက်မခံနိုင်တဲ့လူတွေ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်ထဲမှာ အများကြီး ရှိနေပါတယ်”

အကြောင်းအချက်များကိုတော့ ကျွန်တော် တိတိကျကျ ပြောမနေတော့ပေ။ သူလည်း နားလည်ပါသည်။ ဘာသာရေးကို ကြည်ညိုလေးစားသူများ အသိုင်းအဝိုင်းက ကျွန်တော့်ကို မလိုလားကြပေ။ ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီးများကြားတွင်သာ အချိန်ကုန်ခံကာ အကုသိုလ် လုပ်ငန်းတွေကို လုပ်နေသည့် ကမ္ဘာကျော် လူစွဲကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် သူတို့ မြင်ထားကြသည်။ စွဲသည် မစွဲသည်မှာ အကြောင်းမဟုတ်။ ဘာသာရေးက တားမြစ်ထားသည့် ပြစ်မှုများကိုသာ ကျွန်တော် ကျူးလွန်နေသည်ဟု သူတို့က မြင်နေကြသည်။

“ဒီကိစ္စအတွက် ဘကြီးကတောင် မပူဘဲနဲ့ သားက ဘာဖြစ်လို့ ပူနေရတာလဲ”

“ခေါင်းဆောင်ကြီးခင်ဗျား။ ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ ဂုဏ်ယူမဆုံးနိုင်အောင် ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် လက်ခံလိုက်ပါပြီ”

“ကောင်းပါတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ဟိုသစ္စာဖောက်ကို အကြောင်းကြားလိုက်ပါ။ သူ့တောင်းဆိုချက်တွေကို လက်ခံတယ်။ ရွေးကောက်ပွဲကို လာမယ့် အိစတာပွဲတော်နေ့ကို သတ်မှတ်လိုက်တယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခေါင်းဆောင်ကြီးခင်ဗျား။ ကျွန်တော် သူ့ကို အကြောင်းကြားလိုက်ပါ့မယ်”

“အကြောင်းကြားပါ။ သူနဲ့သား ပြောပြီး ဆိုပြီးတဲ့အထိ ဘကြီး စောင့်နေမယ်။ သတင်းစာတွေကိုလဲ ကြေညာချက်ထုတ်ပေးလိုက်ပါ။ သား လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေဟာ အင်မတန် ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သား လက်ထဲကို ဟိုကလေးမ ရောက်မလာသေးတာတော့ နားမလည်နိုင်ဘူး”

သူက ခပ်သာသာရယ်ရင်း တယ်လီဖုန်း ပြန်ချသွားသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း စိတ်တိုတိုနှင့် ဖုန်းပြန်ချလိုက်မိသည်။ ဒေါက်တာဂွေယာနော့စ်ကို ဖုန်းဆက်ရန် ပြန်ကောက်ကိုင်လိုက်မိပြန်သည်။ ပြီးတော့မှ သူတို့ကို မည်သို့ အဆက်အသွယ် လုပ်ရမည်ဆိုသည်ကို ကျွန်တော် မသိကြောင်း သတိရတော့သည်။ သူတို့က အဆက်အသွယ်လုပ်မှသာ ဆက်သွယ်ခွင့် ရနိုင်သည်။

စားပွဲပေါ်မှ ပြက္ခဒိန်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဇန်နဝါရီလ ရှစ်ရက်နေ့ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် သူ အမြန်ဆုံး ဆက်သွယ်မှုဖြစ်တော့မည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ရွေးကောက်ပွဲ ရက်လွန်သွားတော့မည်။ သမ္မတလောင်းအဖြစ် သူ့အမည်စာရင်း တင်သွင်းခွင့် ရလိုက်တော့မည် မဟုတ်။

+

ကုလသမဂ္ဂတွင် အစည်းအဝေးများ ဆက်တိုက်ထိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ရုံးသို့ ပြန်ရောက်လာသောအချိန်သည် ညနေ လေးနာရီဖြစ်သည်။ အထက်လွှတ်တော်အမတ်က ဖုန်းပြန်ဆက်ရန် အကြောင်းကြားသည့် စာတိုကလေးကို စားပွဲပေါ်မှာ တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်က ဖုန်းကောက်ကိုင်သည်။ သူ့အတွင်းရေးမှူးကလည်း သူ့ထံသို့ တိုက်ရိုက်ဆက်ပေးသည်။

“ခင်ဗျားအတွက် ကျွန်တော့်မှာ သတင်းကောင်းရှိနေပြီ။ ဒီကိုရောက်အောင် အမြန်ဆုံး ဘယ်တော့လောက် လာနိုင်မလဲ” ဟု သူက မေးသည်။ ကျွန်တော်က နာရီကို လှမ်းကြည့်သည်။

“အခု ညနေထွက်မယ့် လေယာဉ်ပျံနဲ့ ကျွန်တော် လိုက်လာခဲ့ပါ့မယ်။ နောက်များကျနေလား”

“မကျပါဘူး။ ဒါလောက်ဆိုရင် အတော်ပါပဲ။ ဒီကို ရှစ်နာရီလောက် ခင်ဗျား ရောက်လာမှာပေါ့။ ကျွန်တော့်အိမ်ကို တန်းလာပြီး ညစာ စားပါ”

သူတို့ဆီသို့ ကျွန်တော် ရောက်သွားအေသာအခါ အခြား လူစိမ်းသုံးယောက်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ညစာမစားမီ အရက်သောက်ကြသည့်အချိန်တွင်သာ သူ့ဇနီးက ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းမှာ လာထိုင်သည်။ ထို့နောက် အပေါ်ထပ်သို့သွားပြီး အနားယူနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ချည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

စားပွဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ဝင်ထိုင်ကြသည်။ ကျွန်တော့်ညာဘက်တွင် လက်တင်နိုင်ငံများဆိုင်ရာ နိုင်ငံခြားရေးဌာန ဒုတိယဝန်ကြီးက လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်တို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံများတွင် အထက်လွှတ်တော်နှင့် အောက်လွှတ်တော် နိုင်ငံခြားရေးရာကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌများက လည်းကောင်း အသီးသီး နေရာယူကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ညစာစားပြီးမှ ဆွေးနွေးကြမလား။ ဒါမှမဟုတ် စားရင်းနဲ့ပဲ ဆွေးနွေးကြမလား။ စားနေရင်း ဆွေးနွေးတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ကိုတော့ အားနာဖို့ မလိုဘူးနော်”

အထက်လွှတ်တော်အမတ်က ပြောသည်။

“လူကြီးမင်းတို့ သဘောအတိုင်းပါပဲ ခင်ဗျာ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် အခုပဲ စကြဖို့ရဲ့။”

ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ထိုင်နေသည့် အမတ်က ဝင်ပြောသည်။

“လက်ရှိ ကော်တီဌေးနိုင်ငံရဲ့ အခြေအနေတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အခု ဒီမှာ ရောက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ် ဆွေးနွေးပြီးပါပြီ။ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် ဆွေးနွေးခဲ့တာတွေကို အသေးစိတ် ကျွန်တော် ပြန်ပြောပြပါတယ်။ သူတို့လဲ ကျွန်တော့်လိုပဲ စိတ်ဝင်စားကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရှင်းတာကလေးတွေကို ထပ်မေးကြဖို့ လိုသေးတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ သဘောကြပါတယ်”

အိမ်ရှင်အမတ်မင်းကပင် စကားဆက်သည်။

“ကြိုက်တာကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် မေးနိုင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ထိုအချိန်မှစပြီး နောက်ထပ် မိနစ်နှစ်ဆယ်မျှကြာအောင် မေးခွန်းများကြားမှာ ကျွန်တော် နှစ်မွန်းသွားသည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော် ထင်ထားသည်ထက်ပင် အချက်အလက်စုံကို ပိုသိနေကြသည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အတွင်း ကော်တီဌေးနိုင်ငံတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် အလွန်သေးငယ်သည့် အဖြစ်အပျက်ကလေး တချို့လောက်သာ ကျန်တော့သည်။

မေးခွန်းများ မေးပြီးသွားသောအခါ ကျွန်တော်တို့အားလုံး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ပိုမိုလေးစားလာကြသည်။ သူတို့ကလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖြေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အမတ်မင်းက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကျန်လူများကို လှည့်ကြည့်သည်။ သူ စကားပြောရန် ခွင့်တောင်းသည့် သဘောမျိုးဖြစ်သည်။ ကျန်လူများက တစ်ယောက်ချင်း ခေါင်းညိတ်ပြုကြသည်။

“ခင်ဗျားတို့သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဒေါ်လာ သန်းပေါင်း နှစ်ဆယ်ချေးဖို့ ခင်ဗျား တင်ပြထားတာတွေဟာ စောစောပိုင်းကတော့ ချောင်အထိုးခံနေခဲ့ရတယ်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြုသည်။

“ဒီလိုဖြစ်ရတာဟာလဲ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိလို့ ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ ကွန်မြူနစ်က ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံကို ခြိမ်းခြောက်နေကြောင်း ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလဲ ကူညီချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ ထင်ရာလုပ်နေကြတယ်ဗျာ”

ကျွန်တော်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြော။

“အဲဒီလို အကြောင်းတွေကြောင့် ဘယ်လမ်းကို ရွေးရမလဲဆိုတာ ကျွန်တော်တို့အတွက် အဖြေပေးဖို့ ခက်ခဲကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ဒီအစည်းအဝေးမှာ တက်လာကြတဲ့ လူကြီးမင်းအားလုံးရဲ့ သဘောတူညီချက်အရ ကျွန်တော် အကြံပေးစရာတစ်ခု ရှိနေပါတယ်”

ကျွန်တော်က သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့အမူအရာသည် လေးနက်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများကလည်း တောက်ပြောင်နေကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့တင်ပြမယ့် အချက်တွေကို လိုက်နာနိုင်မယ်ဆိုရင် ကော်တီဂွေးနိုင်ငံကို ကျွန်တော်တို့ ငွေချေးချင်ပါတယ်။ တိုင်းသူပြည်သားတွေရဲ့အကျိုးအတွက် ခင်ဗျားတို့ ခေါင်းဆောင်ကြီး ရာထူးက ဖယ်ပေးပြီး ခင်ဗျားကို သမ္မတအဖြစ် တင်မြှောက်ပေးမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံက အခက်အခဲမရှိဘဲ ရနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က ငြိမ်နေသည်။ စားပွဲမှာ ထိုင်နေကြသူများကို ဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်ကြည့်သည်။ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်နေကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ ကျွန်တော် ပြန်ပြောရမည့် စကားလုံးများကို ကျွန်တော် ရှာတွေ့တော့သည်။

“လူကြီးမင်းများခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျိုးအတွက် ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ အခုလို ယုံကြည်စိတ်ချမှုထားရှိတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်တိုင်းပြည်အတွက် ငွေကလေးထုတ်ချေးတာနဲ့ ကျွန်တော့်တိုင်းပြည်ရဲ့ ပြည်တွင်းရေးမှာ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ပိုင်ခွင့် ရှိနေပြီလို့ ယူဆထားကြတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းမဆုံး ဖြစ်ရပါတယ်။ နောက်ဆုံး ပြောရမယ့်အချက်က ကျွန်တော့်ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ ကိုယ်စား ဖြစ်ပါတယ်။ သူ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် မပြောနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် အဖြေပေးနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့မနက် သူ ဘာလုပ်လိုက်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် ပြောပြနိုင်ပါတယ်”

သူတို့က ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားလာကြသည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော်ထောင်ထားသည့် ထောင်ချောက်ထဲသို့များ ဝင်သွားပြီလားဟု တွေးနေကြပုံရသည်။

“လာမယ့် အိစတာပွဲတော် ပထမနေ့မှာ ကျင်းပမယ့် ရွေးကောက်ပွဲမှာ ဒုတိယသမ္မတအဖြစ်နဲ့ သူနဲ့အတူတူ တွဲဖက်အရွေးခံဖို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဒီနေ့မနက်ပဲ ကျွန်တော့်ကို ကမ်းလှမ်းပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလဲ လက်ခံလိုက်ပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်အရွေးခံမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ဒေါက်တာဂွေယာနေ့စွဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ရွေးကောက်ပွဲ စည်းကမ်းချက်တွေကိုလဲ ဒေါက်တာဂွေယာနေ့စွဲနဲ့ ကျွန်တော်တို့ခေါင်းဆောင်ကြီး သဘောတူညီချက် ရပြီးကြပါပြီ”

အထက်လွှတ်တော်အမတ်က ကျွန်တော့်ကို စိတ်မကောင်းသည့်အမှုအရာဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

“တယ်လီဖုန်းနဲ့ စကားပြောကြတုန်းကတော့ ခင်ဗျား ဒီအကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ပြောမပြဘူးဗျာ”

“ကျွန်တော့်ကိုမှ ပြောခွင့်မပေးဘဲနဲ့”

“ငွေယာနှော့မှာ နိုင်ခြေရှိတယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလား”

သူက လေးနက်သည့်အမူအရာဖြင့် မေးပြန်သည်။ ကျွန်တော်က ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“ဆောက်ဖြစ်မှ ကျောင်းဒါယကာလို့ ဆိုရိုးစကားရှိတယ် မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သူ့အတွက်မှ ကြိုပြီးမှန်းလို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဖြစ်လာတော့မှပဲ ဒီလို ဖြစ်သွားတာပါပေါ့လားလို့ ပြောနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်”

“နိုင်ငံရေးဆိုတာ ဘာကိုမှ ရေရေရာရာ ပြောလို့ မရနိုင်ပါဘူး”

စားပွဲတစ်ခြမ်းရှိ အောက်လွှတ်တော်အမတ်က လှမ်းပြောသည်။

“ငွေယာနှော့သာ နိုင်သွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တော့ သဘောမကျပါဘူး။ သူဟာ ကွန်မြူနစ်တွေနဲ့ ပလူးလွန်းတယ်။ ဥပမာပြောရရင် မင်ဒိုဇာ ဆိုပါတော့ဗျာ။ ဒီလူက ကွန်မြူနစ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူနဲ့ သူ တပူးပူးတတွဲတွဲ လုပ်နေတယ်”

နိုင်ငံခြားရေးဌာန ဒုတိယဝန်ကြီးက ဆက်ပြောသည်။

ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့မမြင်အောင် ဣန္ဒြေဆည်ထားလိုက်သည်။ မင်ဒိုဇာသည် ကွန်မြူနစ်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် မသိခဲ့ချေ။ သို့သော်လည်း ယခုတော့ အယ်လ်ကွန်ဒိုနှင့် ငွေယာနှော့တို့၏ကြား ဆက်သွယ်မှုကို ကျွန်တော် ခန့်မှန်းနိုင်ပြီ။ သူတို့နှစ်ဦးကို ကျွန်တော် ဆက်စပ်ပြီး မတွေးမိခဲ့ချေ။

“ဒါပေမဲ့ ပြောကြစတမ်းဆိုရင်တော့ လက်ရှိခေါင်းဆောင်ကြီးပဲ နိုင်မှာပါဗျာ” ဟု ကျွန်တော်က လှမ်းပြောသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား ဒုတိယသမ္မတ ဖြစ်လာမှာပေါ့”

“ဒါ မှန်ပါတယ်”

“လူကြီးမင်းများ ဘယ်လို သဘောကြပါလဲ”

ဆီးနိတ်လွတ်တော်အမတ်က သူ့လူများကို လှည့်ကြည့်ပြီး မေးသည်။

ကျွန်တော်က ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“လူကြီးမင်းများ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆွေးနွေးနိုင်ကြအောင် ကျွန်တော် အပြင်ထွက်ပေးပါမယ် ခင်ဗျာ”

အထက်လွတ်တော်အမတ်က ကျွန်တော့်ကို ကုလားထိုင်မှာ ပြန်ထိုင်ရန် လက်ပြသည်။

“ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကြတာပါ။ ဒီအခြေအနေရောက်မှတော့ လျှို့ဝှက်ထားစရာ အကြောင်း ဘာမှ မရှိတော့ပါဘူးဗျာ”

“ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်းအနေနဲ့တော့ မစ္စတာနေ့ခွစ် ပြောသွားတာတွေကို သဘောကျပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ဘက်က ကျွန်တော် ရှိပါတယ်”

ဒုတိယဝန်ကြီးက ပြောသည်။ ကျန်လူအားလုံးကလည်း သဘောတူကြောင်း ဆန္ဒပေးကြသည်။

“ကောင်းပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး သဘောတူပါပြီ။ ခင်ဗျားတို့ ရွေးကောက်ပွဲ ကျင်းပမယ့်အကြောင်းကို တရားဝင် အတည်ပြုတာနဲ့တစ်ပြိုင်တည်း ကျွန်တော်တို့ ငွေချေးမယ်”

အိမ်ရှင် အမတ်က ကြေညာလိုက်သည်။

ယခုမှပင် အသက်ကို ဝအောင် ရှုနိုင်ပေတော့သည်။ နေ့ပေါင်းများစွာ မနားမနေ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသည်။ ယခုမှပင် အောင်မြင်မှုကို ရတော့သည်။ သို့သော်လည်း နောက်နေ့မနက်သို့ ရောက်သောအခါ အားလုံး ပျက်စီးသွားရတော့သည်။ အိပ်မက်ကောင်းများ အားလုံး ပျက်စီးရတော့သည်။ ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်ရှိ တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းမြည်လာသည်။ နားထောင်သောအခါ ဘီယက်ထရစ်၏ တိုးတိတ် ပျော့ပျောင်းသော အသံကို ကြားရသည်။

ဝမ်းသာစိတ်ကို ကျွန်တော် မထိန်းနိုင်တော့။ စကားလုံးများ ဗလုံးပထွေး ထွက်သွားသည်။

“မင်း ဖုန်းဆက်တာ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ။ ခေါင်းဆောင်ကြီးနဲ့ ကိုယ် စကားပြောပြီးပြီ။ မင်းအဖေရဲ့ တောင်းဆိုချက်တွေကို ခေါင်းဆောင်ကြီးက အားလုံး သဘောတူတယ်။ မင်းအဖေကို ပြောပြလိုက်ပါ”

တစ်ဖက်က ငြိမ်နေသည်။

“ဘီယက်ထရစ်၊ ကိုယ်ပြောတာ နားလည်တယ် မဟုတ်လား”

ထူးဆန်းစွာ ငြိမ်မြဲ ငြိမ်နေသည်။

“ဘီယက်ထရစ်”

သို့သော်လည်း ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ သူက ကျွန်တော့်စကားကို ဖြတ်ပြောသည်။ အလွန်ထိန်းသိမ်းပြီး ပြောနေရပုံ ပေါ်သည်။

“ရှင် သတင်းစာတွေ မဖတ်ရသေးဘူးလား။ ဒါမှမဟုတ် ဒီနေ့မနက် ရေဒီယို နားမထောင်လိုက်ဘူးလား”

“မဖတ်ရသေးဘူး။ ရေဒီယိုလဲ နားမထောင်ရသေးဘူး။ မနေ့ညက ဝါရှင်တန်ကို သွားနေတာ။ ညဉ့်နက်မှ ရထားနဲ့ အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်။ တစ်လမ်းလုံး ရထားပေါ်မှာ အိပ်လိုက်လာတာ။ ကိုယ့်အခန်းကို အခုကလေးပဲ ပြန်ရောက်တယ်။ အဝတ်အစားတောင် မလဲရသေးဘူး”

“အခုအချိန်ထိ ရှင် ဘာမှ မသိသေးဘူးလို့ ဆိုချင်တာပေါ့”

သူ့အသံသည် အနည်းငယ် တုန်လှုပ်နေသည်။ ပြီးတော့မှ တည်ငြိမ်လာသည်။

“ဘာအကြောင်း သိရမှာလဲ။ ကလေးတစ်ယောက်လို နောက်တီးနောက်တောက် လုပ်မနေစမ်းနဲ့ကွာ”

ကျွန်တော်က ဒေါသဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဒီနေ့မနက် နှစ်နာရီလောက်တုန်းက လေညင်းခံဖို့ ဖေဖေ အပြင်ထွက်သွားတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း မင်ဒီဇာလဲ သူနဲ့ပါသွားတယ်။ ကားအနက်ကြီးတစ်စီးက သူတို့ဘေးက ဖြတ်မောင်းသွားတယ်။ အဲဒီကားထဲက သေနတ်နဲ့ လှမ်းပစ်တယ်။ မင်ဒီဇာရဲ့လက်မောင်းကို တစ်ချက် မှန်တယ်။ ဖေဖေကတော့ လူနာတင်ကားနဲ့ ဆေးရုံကိုအပို့ လမ်းမှာပဲ ဆုံးသွားတယ်”

ဘီယက်ထရစ်၏အသံသည် ချက်ချင်း ဒေါသသံသို့ ပြောင်းသွားပြန်သည်။

“ဒက်ခိစ်၊ ရှင် ကတိပေးခဲ့တယ်။ ဖေဖေ ဘာမှ မဖြစ်စေရပါဘူး။ လုံခြုံရပါစေမယ်လို့ ရှင် ကတိပေးခဲ့တယ်”

“ဘီယက်ထရစ်၊ ကိုယ် ဘာမှမသိရပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ့်ပဲ။ ကိုယ် ဘာမှမသိရပါဘူး”

ဤကမ္ဘာလောကတွင် အခြား မည်သည့်အရာကိုမျှ ကျွန်တော် မလိုချင်တော့ပေ။ ဘီယက်ထရစ်၏ ယုံကြည်မှုတစ်ခုကိုသာ ကျွန်တော် ရယူလိုပါတော့သည်။

“မင်း အခု ဘယ်မှာလဲ။ ကိုယ် မင်းနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ ဒက်စ်စ်။ ကျွန်မကို ထပ်ညှာဖို့လား။ တခြားကတိတွေကို ရှင် စိတ်မပါဘဲ ထပ်ပြီး ပေးချင်သေးလို့လား။ ဆက်ပြီးတော့ ကျွန်မ အလိမ်မခံနိုင်တော့ပါဘူး”

သူ့အသံသည် အလွန်တရာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သွားပုံ ရပြန်သည်။

“ဘီယက်ထရစ်”

သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ တယ်လီဖုန်းသည် အသံတိတ်သွားလေတော့၏။ ခဏကြာအောင် ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိသေးသည်။ ထို့နောက် ဒေါသနှင့် ပစ်ချလိုက်မိသည်။ ကုလားထိုင်မှ ထပြီး အခန်းတံခါးဆီသို့ ကျွန်တော် လျှောက်သွားသည်။

“ပရိုင်တိုကို လွှတ်လိုက်စမ်း”

စိတ်ဆိုးလွန်းသဖြင့် အသံကုန်အော်မိသည်။ တံခါးကိုလည်း ဆောင့်ပြီး ပြန်ပိတ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်စားပွဲသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းက မြည်ပြန်သည်။ ကျွန်တော် ကောက်ကိုင်သည်။

“ပြောပါ”

ကျွန်တော့်အတွင်းရေးမှူး၏အသံသည်လည်း တုန်လှုပ်နေသည်။

“ဝန်ကြီး သိထားပြီးပြီ ထင်လို့ပါ။ ဒီနေ့မနက် ကိုးနာရီ ထွက်တဲ့ လေယာဉ်ပျံနဲ့ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံကို ဆီညော်ပရိုင်တို ပြန်လိုက်သွားပါပြီ”

ကုလားထိုင်မှာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ကျွန်တော် ပြန်ထိုင်သည်။ ကျွန်တော့်နားထင်ကြောများ ပေါက်ထွက်ကြတော့မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိသည်။ ခေါင်းကိုလည်း ပြုတ်တူတစ်ခုဖြင့် တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီး ညှပ်ထားသလို ခံစားရသည်။

သွားပါပြီ။ အားလုံး ပျက်စီးကုန်ပါပြီ။ လုပ်ငန်းစဉ်အားလုံး၊ မျှော်လင့်ချက်အားလုံး ပျက်စီးကုန်ပါပြီ။ စားပွဲပေါ်သို့ မျက်နှာ မှောက်ချလိုက်သည်။ နားထင်ကြောများကို လက်နှင့် ဖိနှိပ်ထားမိသည်။ တစ်ခေါင်းလုံး အံ့ခဲနေသော်လည်း စဉ်းစားရတော့မည်။ အကြောင်းအရာပေါင်းများစွာကို စဉ်းစားရတော့မည်။ မဖြစ်မနေ စဉ်းစားရတော့မည်။

ငွေယာနေ့စွဲ မည်သည့်အရပ်တွင် ရှိနေသည်ကို ရှာဖွေရန်မှာ ပရိုင်တို၏တာဝန်ဖြစ်သည်။ ထိုတာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ရန်မှာ ကျွန်တော်မှတစ်ဆင့် စုံစမ်းခြင်းသာလျှင် ဖြစ်သည်။ သူ ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ တွေ့အောင် ရှာနိုင်သည်ကိုမူ ကျွန်တော် မသိ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်ကို ခြေရာခံပြီး တစ်နည်းနည်းနှင့် သူ တွေ့အောင် ရှာဖွေနိုင်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်။ ဖလော်ရီဒါပြည်နယ်တွင် ဟိုယော့စ်နှင့် ပရိုင်တိုတို့နှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့သည်။ သူတို့၏ အမူအရာများကို ကျွန်တော် ပြန်သတိရနေသည်။ အမှန်တော့ အခုလို အဖြစ်ဆိုးကြီးများ ပေါ်ပေါက်မလာမီကတည်းက သူ့ကို တိုင်းပြည်သို့ ကျွန်တော် ပြန်ပို့သင့်ခဲ့သည်။

သို့သော် ကျွန်တော် မလုပ်ခဲ့။ ကျွန်တော်သည် အလွန်တော်သူဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်လိုချင်သည့်အတိုင်း၊ ဖြစ်ချင်သည့်အတိုင်း အရာရာတို့သည် ပုံမှန်ဖြစ်ပျက်နေကြရမည်ဟု ကျွန်တော် အလွန် ယုံကြည်ခဲ့သည်။ ပရိုင်တိုသည် ကျွန်တော့်ကိုဆန့်ကျင်ပြီး လုပ်ရဲလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ကိုယ့်ဟာကိုယ် အထင်ကြီးခဲ့မိသည်။ ယခုတော့ ကျွန်တော် အလွန်တော်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်း သိပါသည်။ ဘယ်လောက်များ မိုက်မဲလိုက်ပါသလဲ။ ဘယ်လောက်များ တုံးလိုက်၊ အလိုက်ပါသလဲ။ ဘယ်လောက် အသုံးမကျလိုက်ပါသလဲ။ ခေါင်းဆောင်ကြီးအကြောင်း ကျွန်တော် မစဉ်းစားမိခဲ့။ ကျွန်တော် မသိသော ကိစ္စများကို သူ သိသည်။ သူ ခိုင်းချင်သည့် အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်နိုင်ရန် ပရိုင်တိုကို သူ လွှတ်ထားခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ရင်ထဲမှာ ပျို့လာသည်။ ထို့ကြောင့် ရေချိုးခန်းဆီသို့ ကမန်းကတန်း ပြေးခဲ့ရသည်။ ရေချိုးခန်းထဲမှာ စိတ်ရှိလက်ရှိ အန်ပစ်လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ ဘာမှ မကျန်တော့သည်အထိ အန်ပစ်လိုက်သည်။ မျက်နှာသစ်ပြီး စားပွဲသို့ ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့သည်။ ကုလားထိုင်မှာ ပြန်ထိုင်ပြီး အသက်ကို ပြင်းပြင်း ရှူနေမိသည်။

ကျွန်တော်၏ မိုက်မဲမှုများအတွက် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြန်ပြီး အပြစ်တင်မဆုံး ရှိတော့သည်။ သို့သော်လည်း ထိုသို့ အပြစ်တင်ရုံနှင့် မပြီးသေး။ အရေးကြီးဆုံး အလုပ်တစ်ခုသည် မည်သို့မျှ မလုပ်ကိုင်ရသေးဘဲ သည်အတိုင်း ကျန်သေးသည်။ လက်နက်များ ဝင်နေခြင်းကို ရပ်တန့်သွားအောင် ပိတ်ပင်ရဦးမည်။

*

(၁၉)

“လွှတ်တော်အမတ်ကြီးတော့ အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးနေလေရဲ့။ သူ့ကို ခင်ဗျား အသုံးချပြီး အရူးလုပ်သွားတယ်လို့ ထင်နေတယ်။ ဒါမျိုးကိုတော့ သူ မကြိုက်ဘူး”

ဂျရယ်မီက တယ်လီဖုန်းဖြင့် လှမ်းပြောသည်။

စိတ်ပင်ပန်း ထိုခိုက်စွာဖြင့် ကျွန်တော် နားထောင်နေမိသည်။ ဖြေရှင်းချက်တွေ ထုတ်မဆုံးဖြစ်နေရသည်ကို ကျွန်တော် စိတ်ကုန်ခန်းလာပြီ။ ဖြေရှင်းချက်များကိုလည်း မည်သူကမျှ နားမထောင်ကြတော့ နားထောင်သည့်တိုင်အောင်လည်း ကျွန်တော့်ကို မယုံကြည်ကြတော့။ သံတမန်လောကတွင်လည်း ဂယက်ရိုက်ချင်တိုင်း ရိုက်နေတော့သည်။ သံတမန်သဘောအရ မေးရ မြန်းရမှာလည်း ခက်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ ကြိုက်သလို စဉ်းစားနိုင်ကြသည်။ ကောက်ချက်ချနိုင်ကြသည်။ ကျွန်တော် ဘာတတ်နိုင်တော့မည်နည်း။

“မနေ့တုန်းက မင်းကို ကိုယ် ပြောပြတဲ့အတိုင်း သူ့ကို ပြောပြလိုက်ရဲ့လား”

“ပြောပြတယ်”

“ဒါပါပဲကွာ။ တခြားလူတွေ အတိုင်းပါပဲ။ ကိုယ့်ကို ဘယ်ယုံနိုင်ကြတော့မှာလဲ”

“ဒီလုပ်ကြံမှုကြီး ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ အမတ်မင်းရဲ့အိမ်ကို ခင်ဗျား ရောက်မနေဘူးဆိုရင် ဒါလောက် အခြေအနေဆိုးမှာ မဟုတ်ဘူး။ အခုတော့ ဒီအမှုထဲမှာ ခင်ဗျား မပါကြောင်း သူ့ကို သက်သေထူနိုင်အောင် ခင်ဗျားက အသုံးချလိုက်တယ်လို့ သူက ထင်နေတယ်။ ဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ ခင်ဗျားက သူ့ဆီ ရောက်နေတယ် မဟုတ်လား” ဟု ဂျရယ်မီက ဆက်ရှင်းပြသည်။

ကျွန်တော်က ဘာမှ ပြန်မပြော။ ပြောစရာလည်း မလိုတော့။

“ခင်ဗျားတိုင်းပြည်အတွက် ငွေချေးဖို့အခွင့်အရေး မရှိတော့ဘူးဆိုတာတော့ ခင်ဗျား သိပါတယ်နော်”

“သိပါတယ်”

အတွင်းရေးမှူး ဝင်လာသည်။ ကျွန်တော်၏ခရီးဆောင်အိတ်ကို စားပွဲပေါ် တင်ပေးသည်။

“လေယာဉ်ပျံကွင်း ပို့ပေးဖို့ အပြင်မှာ ကားစောင့်နေပါပြီရှင်” ဟု သူက လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ဘာတွေ စီစဉ်ထားသလဲ” ဂျရယ်မီက ဆက်မေးသည်။

ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် လူများကို ကျွန်တော် မယုံကြည်နိုင်တော့။ ကျွန်တော့်အစီအစဉ်များလည်း အောင်မြင်သည်ဟု မထင်ရတော့။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်ကို လူလိမ်လူညာအဖြစ် မြင်နေကြသူများကိုလည်း အပြစ်မဆိုသာတော့။

“ပါရီမြို့ကို အခုပဲ လေယာဉ်ပျံနဲ့ လိုက်သွားတော့မလို့”

“ပါရီမြို့ကို သွားမယ်။ အစ်ကို ရူးသွားပြီလား။ ဒီလိုလုပ်လိုက်ရင် လူတွေက ဘယ်လို တွေးကုန်ကြလိမ့်မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိပါတယ်ဗျာ”

“ဘယ်သူတွေ ဘာထင်ထင်ကွာ။ ဂရီမစိုက်ဘူး”

“ခင်ဗျား အရူးလို လျှောက်လုပ်နေတာပဲ။ ဘယ်သူဘာပြောပြော ဂရီမစိုက်တော့ဘူးလား”

“မစိုက်ဘူး”

ကျွန်တော်က တုံးတိတိ ပြန်ဖြေသည်။ ဂျရယ်မီက ခဏကြာအောင် ငြိမ်နေသေးသည်။

“ကျွန်တော်တော့ မယုံနိုင်တော့ဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားအကြောင်းကို ကျွန်တော် သိပါတယ်။ အခု ပါရီကို ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

“ကောင်မတွေနဲ့ မဟုတ်တာ သွားလုပ်မလို့ကွာ။ ပါရီကို သွားပါတယ်ဆိုမှ ဘာလုပ်ဖို့ သွားရဦးမှာလဲ”

ကျွန်တော်က ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းပြောပြီး ဖုန်းကိုလည်း ဒေါသတကြီး ပစ်ချလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ ဂျရယ်မီကို ကျွန်တော် ယခုလို မဆက်ဆံသင့်။ သူသည် ကျွန်တော့်ဘက်မှာရှိနေသူ ဖြစ်သည်။ အနည်းဆုံး ကျွန်တော့်ကိုတော့ စကားလက်ခံ ပြောဖော်ရသေးသည်။

သူ့ကို ပြန်တောင်းပန်ရန် ဖုန်းကို ကျွန်တော် ကောက်ကိုင်လိုက်မိသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် အတွင်းရေးမှူးက အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြန်သည်။

“အပြေးအလွှားမောင်းမှ လေယာဉ်ပျံမိရုံပဲ ရှိတော့မယ်လို့ ဒရိုင်ဘာက ပြောပါတယ်ရှင်”

ခရီးဆောင်အိတ်ကို ဆွဲယူပြီး တံခါးပေါက်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ပြန်ရောက်လာတော့မှပဲ ဂျရယ်မီကို တောင်းပန်ရတော့မည်။

+

ရောဘတ်သည် သူ့အဖေ၏ရုံးခန်းထဲမှာ ထိုင်နေသည်။ သူ့အဖေ ထိုင်နေကျ ကုလားထိုင်မှာ အခန့်သားထိုင်နေသည်။ သည်လို ပုံပန်းကို မြင်ရတော့ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထူးဆန်းသလို စိတ်မှာထင်မိသည်။ ကြည့်နေရင်းမှာပင် ထူးဆန်းသည့်အမြင်မျိုး ပျောက်ကွယ်သွားပြန်သည်။ ထိုနေရာသည် သူ့နေရာမှန်ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာတွင် ထိုင်ဖို့အတွက် သူ လူဖြစ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဥပဒေကို သူငယ်ချင်းသိပါတယ်။ နောက်ပြီး ဆွစ်ဇာလန်အစိုးရကလဲ စည်းကမ်းသိပ်ကြီးတယ်။ မင်းကို ဒီသတင်းပေးလိုက်ရင် ကိုယ်တို့ လိုင်စင် အသိမ်းခံရနိုင်တယ်”

“ဥပဒေကို ကိုယ် သိပါတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ မင်းဆီကို လာတာပေါ့ သူငယ်ချင်းရယ်”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြန်ငေးကြည့်နေရင်း ပြောသည်။

ရောဘတ်က ငြိမ်နေပြန်သည်။ သူ စိတ်ဒုက္ခရောက်သွားသည့် အမှုအရာကိုလည်း မြင်ရသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို အကျပ်မကိုင်တော့ပါ။ သူနှင့် ကျွန်တော် မည်မျှ ရင်းနှီးကြသည်ကို သူ သိပါသည်။

“ဒယ်နီစွန်ဒီနဲ့ ကလေးတွေ နေကောင်းကြလား”

“ကိုယ့်ကို တခြားနည်းနဲ့ မခြောက်ပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရာ”

သူက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြသည်။

“ခြောက်တာမဟုတ်ပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ။ ကဲ ... ဒီလိုဆိုရင် သူတို့ နေကောင်းကြတယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို ပြန်ပြုံးပြသည်။ သူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မင်းကိုယ်တိုင် သားသမီးတွေ မရမချင်းတော့ သားသမီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုခံစားရတယ်ဆိုတာ မင်း သိဦးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ပထမတုန်းက ဆာဂျီ၊ ယခု ရောဘတ်ကို တွေ့ရပြန်ပြီ။ သူတို့အားလုံး လူ့ဘဝတွင် အခြေကျနေကြပြီ။ သားနှင့် သမီးနှင့် ဖြစ်နေကြပြီ။ သူတို့မှာ မျိုးဆက်များ ပြန့်ပွားနေကြပြီ။ ကျွန်တော့်ဘဝသည် သူတို့လို မဟုတ်။ အညွန့်အခက်များ အဖြတ်ခံထားရသည့် သစ်ပင်တစ်ပင်နှင့် တူနေသည်။ ကြီးထွားမှုကို သင်းသတ်ထားခံရသလို ဖြစ်နေသည်။

“မင်းတို့ကို မနာလိုဘူးကွာ”

ကျွန်တော်ကလည်း ရိုးရိုးသားသားပင် ပြန်ပြောမိသည်။

“မင်း ပြောလိုက်ပုံကြီးက တစ်မျိုးပါလား”

သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားပုံရသည်။

“ကိုယ် သိပါတယ်။ ကိုယ့်ဘဝက ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ အမျိုးသမီးတွေကြားထဲမှာ စွဲပါတယ်ဆိုပြီး ဘာမှ ရေရာတဲ့ဘဝ မဟုတ်ဘူး”

“မင်း စိတ်ထိခိုက်သွားစေချင်လို့ ကိုယ် ပြောလိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး ဒက်ခ်စ်’

“ကိုယ် သိပါတယ်။ ဒါကလဲ ကိုယ့်အမှားပါ။ ကိုယ် ဘာတွေပဲ လုပ်နေလုပ်နေ နောက်ဆုံးကျတော့ ဘာမှ မအောင်မြင်ဘဲ လမ်းဆုံးကို ရောက်ရောက်သွားတယ်”

ကျွန်တော်က စီးကရက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။

“ဘာတွေဖြစ်လာမယ်လို့ မင်း ထင်သလဲ”

ကျွန်တော် စီးကရက် မီးညှိနေသည်ကို ကြည့်ရင်း သူက မေးသည်။

“ကိုယ်လဲ မပြောတတ်တော့ဘူး။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ထဲကို လက်နက်တွေ သွင်းပေးနေတာ ရပ်အောင် မလုပ်နိုင်ရင် အပြစ်မဲ့တဲ့ ပြည်သူတွေ အများကြီး သေကုန်ကြရလိမ့်မယ်”

ရောဘတ်က ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျပြီး စားပွဲပေါ်သို့ ငေးကြည့်နေသည်။

“ကိုယ့်အကျိုးစီးပွားတွေ ပျက်သွားမှာစိုးလို့ ကိုယ် ငြင်းနေတယ်လို့တော့ မထင်ပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရယ်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထိုအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို သူ ရှင်းပြနေဖို့ အကြောင်းမရှိပါ။ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီးဖြစ်သည်။ ကော်တီဝွေးနိုင်ငံ၏ ငွေပင်ငွေရင်းများကို သူ စွန့်လွှတ်ပြီး သူ့ဦးလေးဝမ်းကွဲလက်သို့ ပြန်လွှဲပေးခဲ့ပြီးဖြစ်သည်ကိုလည်း ကျွန်တော် သိပြီးဖြစ်သည်။

“ကိုယ့်မှာက တာဝန်သိပ်ကြီးနေပြီ။ ကိုယ့်အပေါ်မှာ မှီခိုနေရတဲ့လူတွေက အများကြီး ဖြစ်နေပြီ”

ကျွန်တော်က ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“ဒါကိုလဲ ကိုယ် နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘက်က ကြည့်ရင်တော့ ဒီလို မမြင်ဘူး။ ကိုယ် တာဝန်ယူနေရတာက လူတွေရဲ့ စားဝတ်နေရေး မဟုတ်ဘူး။ အပြစ်မဲ့တဲ့ ပြည်သူတွေရဲ့ အသက်ကို တာဝန်ယူနေရတာ။ သူတို့ မသေအောင်လုပ်ရမယ့် တာဝန်ကို ယူနေရတာ”

သူက တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည် ဖြေကြားခြင်း မပြု။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မင်း အချိန်တွေကို အနှောင့်အယှက်ပေးသလို ဖြစ်နေပြီ”

“သူငယ်ချင်း ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ”

“ဘာမှ လုပ်စရာမရှိတော့ဘူး။ ဘာလုပ်မှာလဲ မရတော့ဘူး။ ကောင်မတစ်ကောင်လောက်ရှာပြီး စိတ်ချမ်းသာသလိုပဲ နေတော့မယ်ကွာ”

ကျွန်တော်က နောက်ပြောင်သလိုမဟုတ်ဘဲ အတည်ပေါက် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

+

မာလင်းဗွန်ကပ်ပင်။ ဘာကြောင့် သူ့အမည် ပေါ်လာသည်ကို ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့။ အာမာအင်ဒါဆင်၏ ဆောင်းပါးထဲတွင် ဖတ်မိသောကြောင့်လော။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြောသောကြောင့်လော။ ကျွန်တော် သတိမထားမိတော့။ ပါရီမြို့တွင် မာလင်း ရှိနေသည်ဟု သိထားမိသည်။

နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာခဲ့သည်မှာတော့ မှန်သည်။ သို့သော်လည်း မာလင်းဗွန်ကပ်ပင်သည် သူ့ခင်ပွန်းဟောင်း၏ အသိုင်းအဝိုင်းထဲတွင် မိတ်ဆွေများတော့ ရှိတန်ကောင်းသည်။ ဗွန်ကပ်ပင် မိသားစုထံမှ သတင်းအစအနကလေးလောက်တော့ ရကောင်း ရနိုင်ပေလိမ့်မည်။

သတင်းစာတိုက်မှ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က မာလင်း၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို ပေးသည်။ တစ်နေ့ခင်းလုံး ကျွန်တော် ထိုင်ဆက်နေသည်။ သို့သော်လည်း မည်သူမျှ ပြန်မထူး။ ကျွန်တော်ကလည်း ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် မရမချင်း ဆက်သည်။ ညနေ ငါးနာရီထိုးတော့မှ တယ်လီဖုန်း ပြန်ထူးသည်။ သူ့အသံသည် အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်နေပုံရသည်။

“ဟယ်လို”

“မာလင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အခုပြောတာ ဘယ်သူလဲ”

“ဒိုင်အိုဂျန်ကပ်စ်ဇနော့စ်”

“ဘယ်သူ”

“ဒက်ခ်စ်”

“ဒက်ခ်စ် ... စာရေးစားပွဲနာမည်တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

သူ့လေသံသည် ရွတ်နောက်နောက် လေသံသို့ ပြောင်းသွားပြန်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး။ လူနာမည် ဒက်ခ်စ်ပါ”

“ဘာအကြောင်းရှိလို့ ဖုန်းဆက်ရတာပါလဲ”

“ခင်ဗျား ပါရီမြို့မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကြားလို့ပါ။ ဒီနေ့ ညစာအတူတူစားကြရင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားမိတာနဲ့”

“ကျွန်မမှာ ချိန်းထားပြီးသား ရှိနေပြီ။ ဒါလောက် နောက်ကျတဲ့အချိန်ကြီးကျမှ ရှင် ဆက်ရသလား”

စူးစမ်းသလို သူက ပြန်မေးသည်။ သည်တစ်ချိတော့ ကျွန်တော့်ဘက်က ပြန်ပြီး အပါးခတ်ရတော့မည့်အလှည့် ဖြစ်သည်။

“တစ်နေ့ခင်းလုံး ကျွန်တော် ထိုင်ပြီး ဖုန်းဆက်နေတာ။ ဘယ်သူမှ ပြန်မထူးတော့ ခင်ဗျား အပြင်ထွက်နေတယ် ထင်လို့”

“နေစမ်းပါဦး။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ သိခဲ့တာ ကြာပြီပဲ။ ဟိုတုန်းကတော့ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘဲ အခုမှ တပြုန်းပြုန်း တဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ ဘာစိတ်ကူးပေါက်လာတာလဲ”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ရိုးရိုးသားသား ဖုန်းဆက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု သူ ပြန်မေးသည့် မေးခွန်းက မရိုးမသားဖြစ်နေသည်။ မုတ်ဆိတ်ပျားစွဲလာသည်ကို ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

“ဟိုတုန်းကတော့ မင်းက ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတာကိုး”

“ရှင့်အကြောင်း ကျွန်မ ကြားဖူးထားတာကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလို စည်းကမ်းမျိုးတွေကို ရှင် မထိန်းသိမ်းတတ်ဘူးလို့ပဲ ကြားဖူးပါတယ်”

“လူတိုင်းကိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဂျရယ်မီဟာ ကိုယ်နဲ့ သိပ်ကိုရင်းနှီးတဲ့သူငယ်ချင်း ဖြစ်တယ်။ ဒီလို သူငယ်ချင်းမျိုးအပေါ်မှာတော့ ကိုယ် သစ္စာစောင့်ထိန်းတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ပထမဆုံး စမြင်ကတည်းက ကိုယ် သဘောကျခဲ့တာပါ။ စိန့်ထရီပက်ကမ်းခြေက ကိုယ့်အိမ်ကြီးကို ညကြီး မင်းတို့ရောက်လာပါရောလား။ အဲဒီ ညကတည်းက တစ်နေ့နေ့ကျရင် ... လို့ ကိုယ် စိတ်ကူးထားခဲ့တာပါ”

မာလင်း၏အသံ ပျော့ပျောင်းသွားသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် ရပြီဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်း သဘောပေါက် နားလည်လိုက်သည်။

“ခက်တာပဲရှင်။ ကျွန်မ စောစောက ပြောသလိုပဲ ဒီနေ့ညတော့ ချိန်းထားတာ ရှိနေတယ်။ မနက်ဖြန်မှ တွေ့ရင်ကော မဖြစ်ဘူးလားဟင် ...”

“တစ်နေ့နေ့ကျရင်လို့ ဟိုတုန်းက စိတ်ကူးထားခဲ့တဲ့နေ့ဟာ ဒီနေ့ပါပဲ။ ဒီနေ့ကို ရောက်ဖို့ ကိုယ် စောင့်နေခဲ့ရတာ နှစ်ပေါင်း မနည်းတော့ဘူး။ မင်း ချိန်းထားတာကို ဖျက်လိုက်ပါလား။ မနက်ကျရင် ကိုယ် ဘယ်ရောက်နေမယ်ဆိုတာ ပြောနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး”

မာလင်းသည် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်းပင် သူ အလျှော့ပေးလိုက်လေတော့သည်။

“ကျွန်မလဲ ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးရှင်။ ကောင်းပါပြီလေ”

တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ကျွန်တော် ခြေပစ်လက်ပစ် မှီချလိုက်မိတော့သည်။

*

(၂၀)

ကလေးဘားရိပ်သာရှိ မာလင်း၏အိပ်ရှေ့တွင် တက္ကဆီကား ထိုးရပ်လိုက်သည့်အချိန်သည် နံနက် သုံးနာရီ ထိုးနေပြီ။ ကားထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ခဏငြိမ်နေကြသေးသည်။ ထို့နောက် သူက ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်သည်။

“အိမ်ပေါ်တက်ပါဦးလား”

“ကောင်းပြီလေ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ခဏတော့ လိုက်ခဲ့ပါဦးမယ်”

ကျွန်တော်ကလည်း ထုံးတမ်းစဉ်လာ သဘောလောက် ပြန်ပြောသည်။

ကားဒရိုင်ဘာကို ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံထုတ်ပေးလိုက်သည်။ လမ်းဘေးတစ်လျှောက်တွင် သစ်ပင်များ တန်းစီစိုက်ထားသည့် လမ်းအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ တိတ်ဆိတ်စွာ လျှောက်လာကြသည်။ ကွက်လပ်တစ်ခုတွင် မော်တော်ကားများ အပြတ်အသိပ် ညအိပ်ရပ်နားနေကြသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဇန်နဝါရီလကုန်ပိုင်း မိုးရွာထားသဖြင့် လမ်းပေါ်မှာ ရေများ စိုနေသည်။ သစ်ရွက်များလည်း ကြွေကျနေသည်။

သူ့အိမ်အဝမှာ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကြသည်။ မာလင်းက ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ သော့နှိုက်ယူပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပေးသည်။ တံခါးဖွင့်ပြီး အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ သူ့အခန်းသည် တတိယထပ်တွင် ဖြစ်သည်။ ဓာတ်လှေကားနှင့် ကျွန်တော်တို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ တတိယထပ်သို့ရောက်သောအခါ စောစောက သော့နှင့်ပင် အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“တစ်ခုခု သောက်ဦးမယ် မဟုတ်လား”

ဧည့်ခန်းသို့ ဖြတ်လျှောက်လာရင်း မာလင်းက ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်မေးသည်။ ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ အရက်ပုလင်းများထားသည့် နေရာသို့ ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“အဲဒီထဲမှာ အစုံရှိတယ်။ ကြိုက်တာသာ ယူသောက်ပေတော့။ ကျွန်မ အခု ပြန်လာခဲ့မယ်”

အခြား အခန်းတစ်ခုထဲသို့ သူ ဝင်သွားသည်။ ဘရန်ဒီထည့်ပြီး ခုံရှည်တစ်ခုပေါ်တွင် ကျွန်တော် ပြန်ထိုင်သည်။ ခဏကြာတော့ မာလင်း ပြန်လာသည်။ သူ အဝတ်အစားလဲလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ယခုဝတ်ထားသည့် အဝတ်များသည် အနက်ရောင်ဖြစ်လေရာ သူ့အသား သူ့ငွေ့ရောင်ဆံပင်များနှင့် လိုက်ဖက်နေသည်။

“တစ်ခုခု သောက်ပါဦးလား”

သူက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ဘရန်ဒီပုလင်းကိုယူကာ သူ့ဟာသူ ထည့်သောက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်မှာ လာထိုင်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။

“ကျွန်မ စိတ်ဆိုးလို့ မေးတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို ရှင် တယ်လီဖုန်းဆက်တာလဲ”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေမိသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်း မပြုမိ။ ဘာကြောင့် သူ့ကို တယ်လီဖုန်း ဆက်မိသည့်အကြောင်းကိုလည်း ပြန်စဉ်းစားနေမိသည်။ အမှန်တော့ သည်ကိစ္စ စ,ကတည်းက ကျွန်တော် မိုက်မဲခြင်းသက်သက်သာ ဖြစ်သည်။ ဘာအကျိုးကျေးဇူးမှ ထူးလာနိုင်စရာလည်း အကြောင်းမရှိချေ။

“ရှင် တယ်လီဖုန်းထဲကနေ ပြောသလိုတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မလဲ ကလေးမှ မဟုတ်တော့ဘဲ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်က ကျွန်မကို စိတ်ဝင်စားရိုးမှန်ရင် ကျွန်မ သိတာပေါ့”

ထိုစကားလည်း မှန်သည်။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမည်ကို မသိ။ ဘာမျှော်မှန်းရမည်ကို မသိ။ လွန်ခဲ့သည့် ခုနစ်နှစ်လောက်တုန်းက စိန်ထရိုပက်ရို ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ထိတ်လန့်တကြီးဖြစ်နေသည့် အမျိုးသမီးကလေးတစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့ဖူးသည်။ ယခုလည်း ထိုမိန်းကလေးသည် ထိုစဉ်ကအတိုင်းပင် ရှိနေလိမ့်ဦးမည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ခဲ့မိသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် ယခု လာတွေ့နေရသည့် မိန်းကလေးသည် ဟိုစဉ်တုန်းကလို မိန်းမငယ်ကလေး သက်သက် မဟုတ်တော့။ ကောင်းစွာ အရွယ်ရောက်ပြီးဖြစ်သည့် အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်နေပြီ။ သူ့ကိုယ်သူ ကောင်းစွာ ထိန်းသိမ်းနိုင်သည့် အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော် တွေးထင်ထားသည့် အမျိုးသမီးကလေးတစ်ယောက်နှင့် လုံးဝ မတူတော့ပေ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဘာရှိနေသည်ကိုပင် သိနိုင်စွမ်းသော အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်နေပြီ။

“ကိုယ် စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ။ ကိုယ့်မှာ ပြဿနာပေါင်းစုံ ရှိနေပါတယ်။ အဲဒီ ပြဿနာတွေကို ဘယ်လိုလုပ် ဖြေရှင်းရမယ်ဆိုတာလဲ ကိုယ် မသိတော့ဘူး။”

ကျွန်တော်က အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နှင့် ပြန်ဖြေမိသည်။

“ကျွန်မ သိပါတယ်။ သတင်းစာထဲမှာ ကျွန်မ ဖတ်လိုက်ရတယ်။ အမှန်တော့ ရှင်နဲ့ မဆိုင်ဘူးမဟုတ်လား။ ရှင်က သက်သက် အထင်မှားခံရတာ မဟုတ်လား။ လူတိုင်းက ရှင့်ကိုပဲ မယုံသင်္ကာနဲ့ ကြည့်နေကြတာ မဟုတ်လား။”

မာလင်းက ဘရန်ဒီကို တစ်ဝိုင်းဝိုင်း ပြန်ပြောသည်။

“ဒါလဲ အမှန်ပါပဲ”

“ကျွန်မလဲ ဒီအတိုင်းပဲထင်ပါတယ်။ အဲဒီနေရာတွေကိုလဲ ကျွန်မ ရောက်ဖူးပါတယ်။ ဘာတွေဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ ရှင် ဒီလို စိတ်ဒုက္ခရောက်နေရတဲ့အချိန်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ အချိန်ဖြုန်းလိုက်ရင် အထိုက်အလျောက်တော့ စိတ်သက်သာရာ ရသွားမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ပါရီမြို့ကို ရောက်လာတော့ ကျွန်မကို ရှင် သတိရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မကို ဖုန်းဆက်တယ်။ အခု ကျွန်မနဲ့ တွေ့ပြန်တော့လဲ ထင်သလို စိတ်ချမ်းသာမှုကို မရဘူး မဟုတ်လား။”

“မရပါဘူး”

“ကျွန်မ သိတာပေါ့။ ဂျရယ်မိက ကျွန်မကို ခွာသွားတုန်းက ကျွန်မလဲ ဒီအတိုင်းပဲ ခံစားခဲ့ရဖူးတယ်။ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းတောင် မသိဘူး။ ရှင် သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ သူ့ကို ကျွန်မ တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်မတို့ချင်း ဇာတ်လမ်း စကြကတည်းက ကျွန်မ သဘောပေါက်ခဲ့ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ နိုင်ငံရေးကိစ္စတွေကို ကျွန်မ သဘောပေါက်ရမယ်။ ပြီးတော့ သူ့မိသားစုအကြောင်း သိရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ သဘောမပေါက်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်မဟာ ဂျာမန်အမျိုးသမီး ဖြစ်နေတာကိုလဲ မေ့နေခဲ့တယ်။ ဂျာမန်နဲ့ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ စစ်ကြီးပြီးတာ မှန်ပေမယ့် တချို့လူတွေက ကျွန်မတို့အပေါ်မှာ အခဲမကြေနိုင်ကြသေးဘူး”

မာလင်းက ခဏနားသည်။ ပြီးတော့ သူ့ဘဝကို သူ ပြန်လည်သုံးသပ်သည့်အနေမျိုးနှင့် ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဟိုတုန်းက ကျွန်မဟာ ကလေးပဲရှိသေးတယ်။ ဖရဇ်နဲ့ လက်ထပ်တုန်းက ဆယ့်ရှစ်နှစ်တောင် မပြည့်သေးဘူး။ ကျွန်မ စိတ်ကူးထဲမှာတော့ သူဟာ သူရဲကောင်းကြီးပဲ။ အရပ်က ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ရုပ်ကချောချော၊ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံကလဲ ချမ်းသာလိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးဖြစ်တယ် ဆိုတာကိုတော့ သဘောမပေါက်ခဲ့ဘူး။ သူ့အကြောင်းကို သေသေချာချာ မသိခဲ့ဘူး။ နောက်ဆုံး သူနဲ့ လက်ထပ်ပြီးတော့မှ သူဟာ ကျွန်မ သဘောကျတဲ့ လူစားမျိုးမဟုတ်ကြောင်း၊ ကျွန်မ အထင်ကြီးခဲ့သလို မဟုတ်ကြောင်းတွေ သိရတော့တယ်။ အိမ်ထောင်ချမ်းသာသုခဆိုတာကို လုံးလုံး မခံစားခဲ့ရဘူး။ အဲဒီလို အချိန်မျိုးမှာ ဂျရယ်မိနဲ့ သွားတွေ့တယ်။ ဂျရယ်မိကို ကျွန်မ ချစ်မိတယ်။ ကျွန်မအဖို့တော့ ဂျရယ်မိဟာ ရိုးသားတယ်။ ဖြောင့်မတ်တယ်။ ဇီဝမကြောင့်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူနဲ့နေရတာ ကျွန်မ ပျော်ခဲ့တယ်”

မာလင်းက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ထူးတော့ ထူးဆန်သလိုပဲ။ အဲဒီအချိန်အထိတော့ ကျွန်မ သဘောမပေါက်ခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။ ဖရဇ်နဲ့ မပျော်ခဲ့တာဟာ ကျွန်မဘက်က ချွတ်ယွင်းလို့လားဆိုပြီး စဉ်းစားမိခဲ့သေးတယ်”

မာလင်းက ထိုင်ရာမှထပြီး ဖန်ခွက်များထဲသို့ ဘရန်ဒီ ထပ်ထည့်ပြန်သည်။ အပြင်ဘက်မှ မော်တော်ကား သွားလာသံများကို ကြားရသည်။

“ရှင့်ဘဝကလဲ ကျွန်မလိုပဲလား”

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းကျတော့မှသာ အဖျားရှူးရှူးသွားတာ”

“အဲဒီ အမျိုးသမီးကရော ရှင့်ကို ချစ်ရဲ့လား”

သူက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို အကဲခတ်ပြီး ကြည့်နေပြန်သည်။

“ထင်တာပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် သူ ရှူးတာပေါ့။ အမှန်က ရှင်နဲ့အတူတူ လိုက်လာရမှာ”

“သတင်းစာတွေ မင်းဖတ်ရတယ်ဆို။ ဒေါက်တာဂွေယာနော့စ်ဆိုတာက သူ့အဖေလေ”

“အို ... ဒီလိုလား”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါကြောင့် မင်းကို ကိုယ် ဖုန်းဆက်ရတော့တာပေါ့။ ကိုယ်တို့ တိုင်းပြည်ထဲကို လက်နက်တွေ ခိုးသွင်းနေကြတယ်။ ဝင်လာနေတဲ့ လက်နက်တွေဟာ အရင် ဗွန်ကပ်ပင်စက်ရုံက ထုတ်လုပ်တဲ့ လက်နက်တွေဖြစ်နေတယ်။ ဒီလို လက်နက်တွေဝင်နေတာကို မတားနိုင်ရင် ကိုယ်တို့တိုင်းပြည်မှာ နောက်ထပ် စစ်ဖြစ်လိမ့်ဦးမယ်။ အပြစ်မဲ့တဲ့ ပြည်သူတွေ အကြောင်းမဲ့ သေကျေရဦးမယ်။ ဒါကြောင့် လက်နက်တွေဝင်လာတာကို တားဆီးနိုင်မယ့်နည်းလမ်းကို ကိုယ် ရှာနေရတာပါ။ ဒါပေမဲ့ လက်နက်တွေအတွက် ဘယ်သူက ငွေပေးနေတယ်ဆိုတာကို အခုထက်တိုင်အောင် ကိုယ် မသိရသေးဘူး။ ဘယ်သူက ငွေပေးနေတယ်ဆိုတာကို သိရရင်တော့ ကိုယ် တားဆီးနိုင်ကောင်းပါရဲ့။ ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်လိုချင်တဲ့သတင်းကို မင်း ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားတယ်ကွာ”

“ကျွန်မတော့ မသိဘူး။ သူတို့နဲ့ အဆက်အသွယ်မရှိတာလဲ ကြာပြီမဟုတ်လား”

မာလင်းက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသည်။

“ဘယ်လို သတင်းအစအနပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ။ မင်းသာ ကိုယ့်ကိုပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် သိပ်ကို ဝမ်းသာမှာပါ။ ကိုယ့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ စစ်ဖြစ်ခဲ့ရတာတွေနဲ့ အကြိမ်ကြိမ်ကြုံခဲ့ရပါပြီ”

“ကျွန်မလဲ စစ်တွေနဲ့ ကြုံခဲ့ဖူးတာပါပဲ။ ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံကြီးတွေ ဘာလင်ကိုလာပြီး ဗုံးကြဲတဲ့အချိန်က ကျွန်မ ခပ်ငယ်ငယ်ပဲ ရှိသေးတယ်”

သူက လေသံတိုးတိုးနှင့် ပြန်ပြောသည်။

ကျွန်တော်က ငြိမ်နေလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲလာပုံ ပေါ်သည်။ ထို့နောက် စဉ်းစားနေပြန်သည်။

“ကျွန်မ သိတဲ့လူတစ်ယောက်တော့ရှိတယ်။ ဆွစ်ဇာလန်၊ နာမည်က ဘရွန်စ်ဝေဂျာ၊ ဇူးရစ်မြို့မှာ နေတယ်။ ကျွန်မ အရင်ယောက်ျား ဖရစ်နဲ့ သူနဲ့ မကြာခဏ တွေ့တတ်ကြတာတော့ သတိထားမိတယ်။ အခု လက်ရှိစက်ရုံနဲ့တော့ ဘာမှဆိုင်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ တရားဝင် မဆိုဘူးလို့ ဆိုလိုတာပါလေ။ ဒါပေမဲ့ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကိုတော့ သူ သိနိုင်ပါတယ်။ လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အစီရင်ခံစာတွေကို သူက ဖရစ်ကို ပေးရတယ်”

ကျွန်တော် စိတ်အားထက်သန်လာသည်။

“ကိုယ့်ကို သူက ပြောပြပါ့မလား”

“ကျွန်မတော့ မပြောတတ်ဘူး။ အခုအချိန်အထိ သူ အသက်ရှင်နေသေးရဲ့လားဆိုတာကိုတောင်မှ ကျွန်မ မသိဘူး”

“ကြိုးစားကြည့်တာတော့ မမှားပါဘူးကွာ။ သူ့လိပ်စာကို သိလား”

“လိပ်စာကိုလဲ ကျွန်မ မမှတ်မိဘူး ဒက်ခ်စ်။ မတွေ့ကြတာကြာတော့ အားလုံး ရောကုန်ပြီ။ သူ့တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကိုလဲ တယ်လီဖုန်းလမ်းညွှန်စာအုပ်ထဲမှာ ရှာလို့တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ကိုတော့ ကျွန်မ မှတ်မိနေတယ်။ ရှေးဆန်တဲ့ အိမ်ကြီးတစ်လုံးပဲ။ မြင်ရင် ကျွန်မ မှတ်မိပါလိမ့်မယ်”

“အခုလို ကိုယ်နဲ့ ညစာ အတူလိုက်စားဖို့ ခေါ်ပြီးတဲ့နောက် မင်းကို နောက်ထပ် အပူမကပ်သင့်တာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်း ကိုယ်နဲ့ ဇူးရစ်မြို့ကိုများ လိုက်လာနိုင်မလား။ သူ့ကို ကူပြီး ရှာပေးနိုင်မလား”

“ကျွန်မဆီက ဘယ်လို အကူအညီမျိုးမဆို ရှင် တောင်းပိုင်ခွင့် ရှိပါတယ် ဒက်ခ်စ်။ ရှင်သာမကယ်ခွဲရင် ဖရစ်လက်ထဲက ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ လွတ်မြောက်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

သူက ကျွန်တော့်ကို တည့်တည့်လှမ်းကြည့်ရင်း ပြန်ပြောသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မနက်ဖြန် လေယာဉ်ပျံလက်မှတ် စီစဉ်ပြီးရင် ကိုယ် ဖုန်းဆက်မယ်”

ကျွန်တော်က ထိုင်ရာမှထသည်။

မာလင်းကလည်း ထိုင်ရာမှထပြီး ကျွန်တော့်ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

“ဒီနေ့ဟာ မနက်ဖြန်ဖြစ်နေပြီလေ။ နောက်ပြီးတော့ မနက်ဖြန် ရောက်ဖို့ဆိုတာလဲ အဝေးကြီး လိုသေးတာပဲ။ အခု ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်တည်း အဖော်လဲ မရှိကြဘူးမဟုတ်လား”

ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲသို့ မာလင်း ရောက်လာသည်။

*

(၂၁)

သူ့အိမ်ကိုတွေ့ဖို့ သုံးရက်လုံးလုံး ကျွန်တော်တို့ ရှာဖွေကြရသည်။ မော်တော်ကားတစ်စီးနှင့် တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် အထပ်ထပ် မွေနှောက်ရှာခဲ့ကြသည်။ ဇူးရစ်မြို့သည်လည်း အခြား အခြားသော ကမ္ဘာ့မြို့ကြီးများကဲ့သို့ပင် ပြောင်းလဲနေပြီဖြစ်သည်။ ယခင်က အမှတ်အသားဟောင်းများ ပျောက်ကွယ်ကုန်ပြီ။ အဆောက်အအုံဟောင်းများနေရာတွင် အဆောက်အအုံသစ်များ အစားထိုး ရောက်ရှိနေချေပြီ။ ထိုသို့ဖြစ်နေစဉ် နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်တို့ ရှာနေသည့်အိမ်ကို မတော်တဆ သွားတွေ့ရတော့သည်။

ညနေစောင်းလာပြီ။ အမှောင်ရိပ်လည်း သန်းလာပြီ။ ည၏ အအေးဓာတ်လည်း ကြီးစိုးလာသည်။ မာလင်း မျက်နှာမှာလည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံရသည်။

“ဟိုတယ်ကို အမြန်ဆုံးရောက်အောင် ပြန်မောင်းပါ”

ကျွန်တော်က ဒရိုင်ဘာကို လှမ်းပြောသည်။

ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ပြန်မှီထိုင်ရင်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာရိုက်နေမိသည်။ ကောက်ရိုးပုံထဲတွင် အပ်တစ်ချောင်းကို ရှာဖွေနေရသည့်အဖြစ်မျိုးနှင့် တူနေသည်။ မျက်လုံးများကို ကျွန်တော် မှိတ်ထားမိသည်။ အတော်ကလေးကြာတော့ ကျွန်တော့်ကို မာလင်းက လာကိုင်သည်။

“ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ... ဟောဒီလမ်းပဲ။ ကျွန်မ မှတ်မိပြီ”

မာလင်းက စိတ်အားထက်သန်စွာ အော်ပြောသည်။

ကျွန်တော်က ဒရိုင်ဘာကို အချက်လှမ်းပြသည်။

ထို့နောက် မာလင်းဘက်သို့ ပြန်လှည့်မေးသည်။

“မင်း သေချာပါတယ်နော်”

မာလင်းက မော်တော်ကားနောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်နေပြန်သည်။ ပြီးတော့ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းနှင့် ဖြေသည်။

“ကျွန်မလဲ မပြောတတ်တော့ဘူး။ ဒီလမ်းလိုတော့ ထင်တာပဲ”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုများ ချက်ချင်း လွင့်စဉ်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“ဝင်ကြည့်ကြတာပေါ့ကွာ”

ကားပေါ်မှ ကျွန်တော်တို့ ဆင်းကြသည်။ မော်တော်ကားဆရာက ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

“မင်း ဒီနေရာက စောင့်နေ”

ဒရိုင်ဘာကို ပြောပြီး မာလင်း၏လက်ကို ကျွန်တော် ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။

လမ်းထောင့်သို့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်သွားကြပြီး လမ်းထဲသို့ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ထိုလမ်းသည် ယခင်တုန်းက စည်ကားခဲ့သည့်လမ်း ဖြစ်ပုံရသည်။ သို့သော်လည်း ယခုတော့ ခြောက်ကပ်ကပ် ဖြစ်နေသည်။

“မင်း ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

မာလင်း၏မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်အားထက်သန်မှု ပေါ်လာပြန်သည်။

“ပြောရတာတော့ ခပ်ခက်ခက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလမ်းပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ သူ့အိမ်က တခြားအိမ်တွေထက် နောက်နားကို နည်းနည်း ပိုရောက်တယ်။ ဒါကြောင့် အထဲဝင်ကြည့်ကြရအောင်။ အိမ်က အတွင်းထဲကို ရောက်နေတာဆိုတော့ ဒီက လှမ်းကြည့်လို့တော့ မြင်ရမှာမဟုတ်ဘူး”

မာလင်းက လမ်းထဲသို့ ခပ်သွက်သွက် ဝင်သွားသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့နောက်မှ လိုက်သွားသည်။ ထိုနောက် အိမ်တစ်လုံးရှေ့တွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရပ်ပြီး ကြည့်နေမိကြသည်။ မာလင်း ပြောပြသည့် အိမ်ပုံသဏ္ဍာန်အတိုင်း ဖြစ်သည်။ အညိုရောင်ကျောက်တုံးများ ရှိသည်။ အိမ်ပုံက ရှေးဆန်သည်။

“သွားကြစို့”

သူ့လက်မောင်းကိုဆွဲပြီး ခြံထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးသို့ ရောက်သောအခါ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းခလုတ်ကို နှိပ်သည်။ တံခါးပွင့်သွားပြီး အဝတ်အစား ခပ်နွမ်းနွမ်းဝတ်ထားသည့် အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

“ဟာဘရွန်စ်ဝေဂျာ ရှိသလား”

“ဘယ်သူလို့ ပြောလိုက်ရမလဲ”

သူက ကျွန်တော်တို့ကို မသင်္ကာသလို ကြည့်နေသည်။

မာလင်း၏အသံက အပေါ်စီးယူသည့်အသံမျိုးသို့ အလိုလို ပြောင်းလဲသွားသည်။ ဂျာမန်ဆွေကြီးမျိုးကြီးများက သူတို့ အိမ်ဖော်များအား ဆက်ဆံကြသည့်လေသံမျိုး ဖြစ်သည်။

“ဖရော်မာလင်းဗွန်ကပ်ပင်လို့ ပြောလိုက်”

ဗွန်ကပ်ပင်၏အမည်ကို ကြားလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးကြီးသည် ဓာတ်လိုက်သူလို ဖြစ်သွားသည်။ အဘွားကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပို့ပေးသည်။ အပြင်မှာ ကျွန်တော်တို့ ရပ်နေရသည့်အတွက် တောင်းပန်သည်။ သူ့အိမ်ရှင်ကို သွားအကြောင်းကြားပါမည်ဟု ပြောရင်း ပြေးထွက်သွားသည်။

ဧည့်ခန်း၏အပြင်ဘက်ထောင့်တစ်ခုဆီမှ ခြေသံကြားသောအခါ ကျွန်တော်က နောက်သို့ အနည်းငယ် တွန့်မိသည်။ အခန်းတံခါးပွင့်ပြီး ဘရွန်စ်ဝေဂျာ ဝင်လာသည်။ သူ့အသက်သည် ခြောက်ဆယ်တွင်းလောက် ရှိလိမ့်မည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် ဖြစ်သည်။

“ဖရော်ဗွန်ကပ်ပင် အခုလို ပြန်တွေ့ကြရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို သတိရရှိတဲ့အတွက်လဲ ဂုဏ်ယူမိပါတယ်”

ခြေထောက်ကို စုံရပ်ရင်း ကိုယ်ကိုကိုင်ပြီး အရိုအသေပေးသည်။ ထို့နောက် မာလင်းဒလက်ကို နမ်းပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

ဟာဘရွန်စ်ဝေဂျာ ... ။

ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်တွင် မသိမသာ အပြုံးပေါ်သွားသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့ရှေ့မှာ ကျွန်တော် သွားရပ်သောအခါ မျက်နှာကို ခပ်တည်တည် လုပ်ထားလိုက်မိသည်။

“ဟာဘရွန်စ်ဝေဂျာ၊ သံအမတ်ကြီး ဇနော့စ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ။ ကုလသမဂ္ဂဆိုင်ရာ ကော်တီဌေးသံအမတ်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်”

မာလင်းက ကျွန်တော်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“လေးစားပါတယ် သံအမတ်ကြီးခင်ဗျာ”

ခြေထောက်စုံရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အလေးပြုသည်။ ထို့နောက် မာလင်းဘက်သို့ သူ လှည့်သွားသည်။

“အခုလို ရောက်လာတာ ဘာကိစ္စအတွက်လဲဆိုတာ သိပါရစေခင်ဗျာ”

“သံအမတ်ကြီး ဇနီးက ရှင်းပြပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်၏ဂုဏ်ပုဒ်ကို မာလင်း မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ထုတ်ဖော်ပြောကြောင်း သူ ကောင်းစွာ သိသည်။ ဂုဏ်ပကာသနကို လေးစားကြသည့် အသိုင်းအဝိုင်းဖြစ်သောကြောင့်လည်း ထိုသို့ ထုတ်ဖော်ပြောခြင်းသည် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပေသည်။

“ဟာဘရွန်စ်ဝေဂျာ၊ အလွန် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတွေ ဆွေးနွေးဖို့ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဒီလိုပဲ ဒီအခန်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ မတ်တတ်ရပ်နေကြမှာလား ခင်ဗျာ”

“ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး သံအမတ်ကြီး။ ကျေးဇူးပြုပြီး အပေါ်ထပ်က ကျွန်တော့်ရုံးခန်းကို ကြွပါ ခင်ဗျာ”

အပေါ်ထပ်သို့ ကျွန်တော်တို့ လိုက်သွားကြသည်။ သူ့အခန်းကြီးသည် အလွန်ကျယ်ပြောပါသည်။ သို့သော်လည်း ပြင်ဆင်ထားပုံများမှာ ရှေးဆန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ကုလားထိုင်များတွင် ထိုင်ရန် နေရာပေးသည်။ သူကမူ သူ့စားပွဲနောက်ရှိ ကုလားထိုင်မှာ သွားထိုင်သည်။

“ကဲ ... ကျွန်တော် ဘယ်လို ကူညီနိုင်မယ်ဆိုတာ အမိန့်ရှိပါ ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်ထဲကို တင်ပို့ပေးနေတဲ့ ဗွန်ကပ်ပင်စက်ရုံက ထုတ်လုပ်တဲ့ လက်နက်တွေအတွက် ဘယ်သူက ငွေပေးချေနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိချင်ပါတယ်”

ဘရွန်စ်ဝေဂျာက ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်သည်။ ထို့နောက် မာလင်းကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာပြန်သည်။

“သံအမတ်ကြီးတို့ တစ်ခုခုတော့ မှားလာပြီထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် နားလည်ထားတာကတော့ ဗွန်ကပ်ပင်စက်ရုံဟာ စက်ပစ္စည်းတွေကိုပဲ ထုတ်လုပ်နေပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ အခု သူတို့ ဘာတွေထုတ်လုပ်နေတယ်ဆိုတာကိုလဲ ကျွန်တော် မသိတော့ပါဘူး။ ဗွန်ကပ်ပင်ဖက်ဘရစ်နဲ့ ကျွန်တော် အဆက်အသွယ် မရှိတော့တာလဲ ကြာပါပြီ”

“နစ်ပေါင်း ဘယ်လောက် ကြာသွားပါပြီလဲ ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြန်စိုက်ကြည့်ရင်း မေးသည်။ သူက ပြန်မဖြေ။

“စစ်မဖြစ်ခင်ကလား။ စစ်ဖြစ်ပြီးမှလား”

“ဒီကိစ္စဟာ သံအမတ်ကြီးနဲ့ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စလို့ ကျွန်တော် မထင်မိပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ ဆက်ဆွေးနွေးနေဖို့ မလိုတော့ပါဘူး”

သူက သံပြတ်နှင့်ပြောရင်း ထိုင်ရာမှထသည်။

ကျွန်တော်က ထိုင်မြဲ ထိုင်နေသည်။ ပြီးတော့ အသံကိုလည်း ခြိမ်းခြောက်သံ ပါနိုင်သမျှ အပါဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြီး ပြန်ပြောသည်။

“ဟာဘရွန်စံဝေဂျာ ... ကျွန်တော်တို့ ကုလသမဂ္ဂဟာ ကိုယ်ရလာတဲ့သတင်းကို အများပြည်သူသိအောင် ထုတ်ပြန်ကြေညာလေ့ မရှိပါဘူး။ ယုတ်စွအဆုံး အစိုးရအဖွဲ့အစည်း တစ်ရပ်ရပ်က သိလိုပါတယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်တော်တို့ ထုတ်ဖော်ပြောရိုး ထုံးစံမရှိပါဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဟောင်း ဗွန်ကပ်ပင်ဖက်ဘရစ် အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ အများကြီး သိထားပါတယ်။ ကနေ့ထက်တိုင်အောင် ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်နေသေးတယ်ဆိုတာကိုလဲ ကျွန်တော်တို့ အများကြီး သိထားပါတယ်”

ကျွန်တော်က စီးကရက်လှမ်းယူပြီး မီးညှိဖွာရှိုက်နေလိုက်သည်။ သူ စဉ်းစားချိန်ရအောင် အချိန်ပေးသည့်သဘောလည်း ပါသည်။ မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်ရင်း သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ဒီလို နောက်ကြောင်းတွေ ပြန်ပြောနေရတာဟာလဲ ဗွန်ကပ်ပင်နဲ့ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ လူတွေကို အနှောင့်အယှက်ပေးလိုတဲ့သဘော မဟုတ်ပါဘူး။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့နဲ့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ပေးတဲ့ လူတွေကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် ကျွန်တော်တို့ လုပ်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

ကျွန်တော်က ပစ်ချပေးလိုက်သည့် ငါးများချိတ်နှင့် ငါးစာကို သူ ဟပ်လေတော့သည်။

“ကျွန်တော်ဟာ စက်ရုံရဲ့ မန်နေဂျာတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့တာ မှန်ပါတယ်။ စက်ရုံမန်နေဂျာဟာ စက်ရုံရဲ့ မူဝါဒနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘယ်လိုမှ သက်ဆိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး။ ကုန်ပစ္စည်း ထုတ်လုပ်ဖို့အတွက်ပဲ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားဟာ နာဇီပါတီဝင်တစ်ယောက်ပဲ။ အလွန်အရေးကြီးတဲ့ ပါတီဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့တာပဲ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ထုတ်လုပ်ပေးနေတဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ ဘယ်လိုနေရာမှာ ဘာအတွက် အသုံးချဖို့ ထုတ်လုပ်ပေးနေတယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျား ကောင်းကောင်း သဘောပေါက် နားလည်ခဲ့တာ သေချာပါတယ်”

ကျွန်တော်က အေးအေးဆေးဆေးလေသံနှင့် ပြောသည်။

ဘရွန်စ်ဝေဂျာ၏မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။ စစ်အတွင်းက အကျဉ်းသားများကိုသတ်သည့် ဓာတ်ငွေ့အားလုံး၏ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းကို သူတို့စက်ရုံမှ ထုတ်လုပ်ပေးခဲ့သည်ကို ကျွန်တော် သိထားကြောင်း သူ သဘောပေါက်သွားသည်။

“ကျွန်တော် ဘာမှမသိပါဘူးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်ဟာ အမိန့်ကိုနာခံရတဲ့ လခစားတစ်ယောက် သက်သက်ပါပဲ”

“ဒီအကြောင်းပြချက်ဟာ ခိုင်လုံစရာအကြောင်းရှိပါတယ်။ သို့သော်လည်း နရင်ဘတ် စစ်ခုံရုံးကို တင်စစ်တဲ့ တရားခံတိုင်းဟာ ဒီအတိုင်းပဲ ထွက်ဆိုပြီး ထုချေခဲ့ကြတယ်ဆိုတာကိုလဲ ခင်ဗျား သဘောပေါက်ပြီး ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်ဟာ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံသားအဖြစ် ခံယူထားပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံရဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအရ ကျွန်တော်ဟာ အကာအကွယ် ရရှိပြီး ဖြစ်ပါတယ်”

သူက ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားဟာ နာဇီတွေအတွက် အကျိုးပြုခဲ့တယ်ဆိုတာကို ဆွစ်ဇာလန်အစိုးရက သိသွားမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားကို ဘယ်လောက်ကြာအောင် ဆက်ပြီး အကာအကွယ်ပေးနေဦးမယ်လို့ ထင်ပါသလဲ”

ကျွန်တော်က သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“မဟာမိတ်တွေကို ကူညီခဲ့တဲ့လူတွေအပေါ်တော့ သူတို့ ဘာမှ မလုပ်ခဲ့ကြပါလား”

“ဒါကို ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကတော့ အမှားတစ်ခုကို လုပ်ခဲ့မိပါတယ်။ ဘက်မှားပြီး ခင်ဗျား ရပ်တည်ခဲ့ပါတယ်။ ခင်ဗျား ရပ်ခံတဲ့ဘက်ကလဲ စစ်ရှုံးသွားပါတယ်”

ဘရွန်စ်ဝေဂျာက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည်။ သူ့မျက်မှန်ကိုဖြုတ်သည်။ ပြီးတော့ ပြန်တပ်ပြန်သည်။

“ဒါ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သံအမတ်ကြီး လိုချင်တဲ့သတင်းကို ကျွန်တော်က ပေးချင်သည့်တိုင်အောင်တောင်မှ ကျွန်တော့်မှာ ပေးစရာ အချက်အလက် မရှိပါဘူး”

ကျွန်တော်က ထိုင်ရာမှထသည်။

“သိပ်ဆိုးတာပေါ့ဗျာ။ တစ်ခုတော့ ခင်ဗျား သဘောပေါက်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ ဒီသတင်းတွေကို ထုတ်ဖော်ပြောအောင် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ အကျပ်ကိုင်ပိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်”

ကျွန်တော်က မာလင်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး ပုံမှန်ဆက်ဆံသည့်စကားမျိုးကို လှမ်းပြောသည်။

“ဖရော်ဗွန်ကပ်ပင် ... သွားကြစို့။ ဒီမှာ တာရှည် ဆက်နေလို့လဲ ကျွန်တော်တို့အတွက် အကျိုးမရှိနိုင်ပါဘူး”

“သံအမတ်ကြီး ခင်ဗျာ။ ခဏလေး စောင့်ပါဦး”

ဘရွန်စ်ဝေဂျာဘက်သို့ ကျွန်တော် ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“သံအမတ်ကြီးလိုချင်တဲ့ သတင်းတွေ ကျွန်တော် ပေးမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အခြားအကြောင်းတွေ၊ စစ်အတွင်းက ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့တာတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ ဟိုဒင်း ...”

သူ ဆက်ပြီး အပြောရခက်နေသည်။

“အားလုံးကို ကျွန်တော်တို့ မေ့လိုက်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်သူမှလဲ မသိစေရပါဘူး”

ပြောသာပြောရသည် စစ်အတွင်းက သူ ဘာတွေလုပ်ခဲ့သည်ဆိုခြင်းကိုလဲ မည်သူကမျှ အခိုင်အမာ ပြောဆိုနိုင်ကြမည် မဟုတ်ပေ။

ဟာဘရွန်စ်ဝေဂျာက မျက်မှန်ကို ဖြုတ်ပြန်သည်။ လက်ကိုင်ပဝါနှင့်လည်း မှန်များကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်နေသည်။

“သိပ်တော့ မလွယ်နိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ရက်နည်းနည်းတော့ ကျွန်တော် အချိန်ယူဖို့ လိုပါတယ်”

“ဒီနေ့ဟာ အင်္ဂါနေ့ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဆီက ဘာသတင်းမှ မကြားရတော့ဘူးဆိုရင် သောကြာနေ့ မနက်မှာ ခင်ဗျားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မှတ်တမ်းတွေအားလုံး ကမ္ဘာကို ထုတ်ပြန်ကြေညာလိုက်ဖို့ ကျွန်တော့်ရုံးအမှုထမ်းတွေကို ကျွန်တော် ညွှန်ကြားထားခဲ့ပြီးဖြစ်ပါတယ်’

“ဒီလိုဆိုရင် သံအမတ်ကြီး လိုချင်တဲ့သတင်းကို ကြာသပတေးနေ့ ညနေပိုင်း နောက်အကျဆုံးထားပြီး ကျွန်တော် ပေးပါမယ်”

“ဂရန်ဒီဟိုတယ်မှာ ကျွန်တော် တည်းနေပါတယ်။ ကဲ ... သွားကြစို့ ဖရော်ဗွန်ကပ်ပင်”

ကျွန်တော်က မာလင်းကို လှည့်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာကြသည့်အချိန်အထိ ဟာဘရွန်စ်ဝေဂျာသည် တောင့်တောင့်ကြီးရပ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ကြာသပတေးနေ့ မနက်တွင် ဟာဘရွန်စ်ဝေဂျာ ပို့လိုက်သည့် စာရွက်စာတမ်းများကို ကျွန်တော် ဖတ်နေသည်။ မာလင်းက ကျွန်တော့်ပန်းပေါ်မှကျော်ပြီး လှမ်းကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို စူးစမ်းသည့်အကြည့်မျိုးနှင့် ငုံ့ကြည့်သည်။

“ဒါတွေက ဘာသဘောလဲ”

“ကိုယ်တို့ ပါရီမြို့ကို ပြန်သွားကြရတော့မယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

ကျွန်တော်က မျက်နှာထား ခပ်တည်တည်နှင့် ပြောသည်။ ကျွန်တော် စဉ်းစားထားသည့်အတိုင်းသာ အမှန် ဖြစ်ရမည်ဆိုလျှင် ရောဘတ်သည် ကျွန်တော် လိုချင်သည့်သတင်းကို ကျွန်တော့်အား မပေးဘဲ နေနိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။

*

(၂၂)

အော်လိုင်းလေဆိပ်တွင် ကျွန်တော်တို့ ဆင်းသောအခါ သတင်းထောက်များသည် သွေးနံ့ရသည့် မြေခွေးများကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့နောက်သို့ တရကြမ်း လိုက်ကြတော့သည်။ လျှပ်တစ်ပြက်မီးများ တဖျပ်ဖျပ်ပွင့်နေသည်။ သူတို့အုပ်ထဲမှ အတင်း တိုးထွက်ရသည်။ သတင်းထောက်တစ်ယောက်က သတင်းစာတစ်စောင်ကိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ ထိုသတင်းစာကို ကျွန်တော်တို့ ရှေ့တွင် ထိုးပြသည်။ သတင်းစာပေါ်မှ ခေါင်းစီး စာလုံးမည်းကြီးများက အထင်းသား ရှိနေသည်။

ပျိုတိုင်းကြိုက်သည့် သံအမတ်ကြီးနှင့် ဗွန်ကပ်ပင်၏ဇနီးဟောင်းတို့

ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံသို့ အတူတွဲသွားခြင်း။

ကျွန်တော်သည် မာလင်း၏လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို တင်းတင်းကိုင်ကာ အပြင်သို့ သုတ်ခြေတင်ခဲ့တော့သည်။ သူတို့ကို ဒေါသဖြစ်မိသည်ထက် မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်ပြီး ဒေါသဖြစ်နေမိသည်။ သည်လိုအဖြစ်မျိုးတွေနှင့် ကြုံလာရမည်ဟု ကျွန်တော် ကြိုတင်မျှော်မှန်းမိဖို့ ကောင်းသည်။ သူနှင့်တွဲသည့်အကြောင်း လူသိရှင်ကြား ဖြစ်ကုန်ပြီဆိုလျှင် ကျွန်တော့်ရှေ့ရေးသည် မလွယ်ကူနိုင်တော့။

နောက်ဆုံးတွင် မော်တော်ကားအနီးသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာကြသည်။ သတင်းထောက်တစ်ယောက်က ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ကို ကျားပိန်တွယ် တွယ်ထားသည်။

“သံအမတ်ကြီးနဲ့ မစ္စက်ဗွန်ကပ်ပင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ အစီအစဉ် ရှိပါသလားခင်ဗျာ”

သူ့ကို ကျွန်တော် မုန်းတီးစွာ ပြန်စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံကို သံအမတ်ကြီးတို့နှစ်ယောက် ဘာဖြစ်လို့ အတူတူသွားကြတာပါလဲ ခင်ဗျာ”

“ငါ့နာရီပျက်နေလို့ သွားပြင်တာကွ”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းပြောရင်း ဘေးသို့ တွန်းပစ်လိုက်သည်။

ကားထဲသို့ ကျွန်တော် တက်ထိုင်သည်။ မာလင်းကလည်း ကျွန်တော့်နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်လာသည်။ သတင်းထောက်များကြားမှ ကျွန်တော်တို့ မောင်းပြေးလာကြသည်။ လေဆိပ်အပြင်သို့ ရောက်သောအခါ ရှေ့ရုံမှာထိုင်နေသည့် ဖက်ကက်က ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ကြေးနန်းတစ်စောင် ရောက်နေတယ်”

သူ့လက်ထဲမှ စာအိတ်ပြာကို ကျွန်တော် လှမ်းဆွဲယူလိုက်သည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီး ရိုက်လိုက်သည့် ကြေးနန်းဖြစ်သည်။ သူသည် စကားဂုက်ကိုပင် သုံးနိုင်ခြင်းမရှိတော့ချေ။

ဥရောပကို ဘာဖြစ်လို့ သွားပြီး ထနေရတာလဲ၊

နယူးယောက်ကို ပြန်ပါ။

အလုပ်လုပ်ဖို့ အချိန် သိပ်မရှိတော့ဘူး။

ကျွန်တော်က စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ကြေးနန်းစာရွက်ကို လုံးခြေပစ်လိုက်သည်။ မာလင်းက မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်နေသည်။

“သတင်းဆိုးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ခေါင်းဆောင်ကြီးကလဲ တခြားလူတွေလိုပဲ ကိုယ့်ကို အထင်မှားနေတယ်။ မင်းနဲ့ လျှောက်ပြီးသွားနေတယ်လို့ ထင်နေတယ်”

“ဒါလဲ မှန်သင့်သလောက်တော့ မှန်သားပဲ”

သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် မသိမသာ ပြုံးသွားသည်။
ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြန်ကြည့်ရင်း ပြုံးမိတော့သည်။

“ဒါလောက်ကြီးလဲ မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

မာလင်းက အားပါးတရ ရယ်တော့သည်။

+

“မောင်ရင် ဆွစ်ဇာလန် ရောက်နေတယ်လို့ ကိုယ် ထင်နေတာ”

ကျွန်တော် ဖုန်းလှမ်းဆက်သောအခါ ရောဘတ်က အံ့အားသင့်နေသည်။

“ဟုတ်တယ်။ မောင်ရင်နဲ့ ကိုယ် အမြန်ဆုံး တွေ့ချင်တယ်”

ကျွန်တော့်အကြောင်း ရေးထားသည့် သတင်းစာများကို သူ ဖတ်ပြီးဟန်ရှိသည်။

“ဒီနေ့တော့ ကိုယ့်မှာ အစီအစဉ်တွေပြည်နေတယ်ကွာ။ အားမှာ မဟုတ်ဘူး”

ရောဘတ်က ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ပြန်ဖြေသည်။

“အခုကိစ္စက သိပ်အရေးကြီးနေတယ်”

သူ့ကို ယနေ့တွေ့ရမှ ဖြစ်ချေမည်။ ယနေ့သည် သောကြာနေ့ဖြစ်ရာ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် ဆွစ်ဇာလန်ရှိ ဘဏ်တိုက်အားလုံး ပိတ်ကြသည့်နေ့ ဖြစ်သည်။

ရောဘတ်က ခဏ စဉ်းစားနေသည်။

“ခရီးလွန်မှာ ဖေဖေနဲ့ အတူတူ နေ့လယ်စာစားဖို့ ကိုယ် စီစဉ်ထားတယ်။ မောင်ရင် လာခဲ့မလား။ အဘိုးကြီးကလဲ မောင်ရင်ကို တွေ့ရင် ဝမ်းသာမှာပါ”

“ကောင်းပြီ။ ကိုယ် လာခဲ့မယ်”

+

“ဦးကိုကြည့်ရတာ အင်မတန် ကျန်းမာနေပုံပါပဲ ခင်ဗျာ”

ဘေရွန်က ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်သည်။ အမှန်တော့ သူသည် လက်တွေ့သမားကြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်ပြောသည့်စကားမှာ အမှန်တကယ် ပြောခြင်း ဟုတ် မဟုတ်တော့ လေ့လာနေပုံရသည်။

“မောင် အခုလိုပြောတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ့်အမှန်ကတော့ ကျုပ် အသက်ကြီးပြီလေ”

သူတို့သားအဖနှစ်ယောက် အပြန်အလှန် ကြည့်လိုက်ကြသည့်အမူအရာမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က ရောဘတ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ရောဘတ်သည် အနေရအထိုင်ရ ခက်နေပုံပေါက်သည်။

“ဖေဖေက အကြောအခြင်ကိုက်ခဲ့တဲ့ရောဂါ ရှိနေတယ်။ ရောဂါသဘောတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ။ အသက်ကြီးလာလို့ ဖြစ်တာမျိုးပါ။ အဲဒါကို ဖေဖေ ယုံအောင် ပြောနေရတယ်”

“ဒီအကြောင်းကို မင်းတို့ ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မှာလဲကွာ။ ဖေဖေက ကာယကံရှင်ပဲ။ ဖေဖေ သိတာပေါ့”

ဘေရွန်က ရယ်သည်။ စားပွဲထိုးက ကော်ဖီယူလာသည်။ ဘေရွန်က ကော်ဖီပန်းကန်ကို သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ မြှောက်ယူသည်။

“ကာရိုလင်းဆီကစာ စောစောကလေးကပဲ ရတယ်။ မောင့်ကို နယူးယောက်မှာ တွေ့ခဲ့တယ်လို့ ရေးထားတယ်”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ အယ်လ်မိုရိုကို ဟိုတယ်မှာ ဆုံခဲ့ကြပါတယ်”

ဘေရွန်က ပြုံးသည်။

“အား ... အယ်လ်မိုရိုကို ... အဲဒီဟိုတယ်ကတော့ ကလပ်အတိုင်းပဲနော်။ လူတိုင်းကို အဲဒီမှာ တွေ့နိုင်တယ်။ ကဲ ... ကဲ ... မောင်တို့နှစ်ယောက် အလုပ်ကိစ္စ ဆွေးနွေးစရာရှိရင် ဆွေးနွေးကြပါ။ ဦးကတော့ လုပ်ငန်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူး။ စိတ်ဝင်စားတာလောက်ပဲ ရှိတော့တယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

အမှန်ပင် ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ နေ့လယ်စာ စားပြီးကြပြီဖြစ်သော်လည်း ရောဘတ်သည် သိပ်ပြီး စိတ်ထက်သန်ပုံမရ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း သိပ်ပြီး လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ မရှိလှ။

“အရင်က ကိစ္စပဲ ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်အဖြေက အရင်အတိုင်းပဲ ဖြစ်မှာပဲ။ ကိုယ် ဘာမှ ပြောပြနိုင်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ ကိုယ်တို့ အနေအထားကို သူငယ်ချင်း နားလည်ဖို့ ကောင်းပါတယ်”

“ဟိုတုန်းကလဲ ကိုယ် မောင်ရင့်ကို အကျပ်မကိုင်ခဲ့ပါဘူး။ အခုလဲ အကျပ်ကိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ ရပ်တည်ချက်ကို ပြန်ပြီးတော့ မသုံးသပ်နိုင်တော့ဘူးလား”

ရောဘတ်က ငြိမ်နေသည်။ သူ့အမူအရာသည် ခေါင်းမာမည့်အမူအရာမျိုးပင် ဖြစ်သည်။

ဘေရွန်က ကျွန်တော်တို့ကိုကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။ မည်သည့်အကြောင်းကို ပြောနေကြကြောင်းလည်း သူ သိချင်ပေလိမ့်မည်။ သူက ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ပြီး မီးညှို့နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ကြားမှာ တင်းမာနေသည်။

“မောင်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘယ်လိုပြဿနာပေါ်နေတယ်ဆိုတာ ဦး မသိဘူး”

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပြောရမည့်တာဝန်သည် ကျွန်တော့်တာဝန် မဟုတ်ပေ။

ရောဘတ်က သူ့အဖေကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံမှာရှိနေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဘဏ်တိုက်က လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို ဒက်စ်စ်က တောင်းနေတယ်။ ကျွန်တော်က မပေးနိုင်ဘူးလို့ ငြင်းနေတယ် ဖေဖေ”

ဘေရွန်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ပြီး လက်ထဲမှ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ပြန်ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ လေသံအေးအေးနှင့် ပြောသည်။

“ရောဘတ် ငြင်းတာ မှန်ပါတယ်။ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဥပဒေတွေအရ ငြင်းရတာတင်မဟုတ်ဘဲ လိုက်နာစောင့်ထိန်းအပ်တဲ့ စည်းကမ်းကို မချိုးဖောက်တဲ့အနေမျိုးနဲ့လဲ ငြင်းရမှာပါပဲ”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်တယ်ခင်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီသတင်း ရရှိဖို့ဟာ ကျွန်တော့်အတွက် သေရေးရှင်ရေးလောက် အရေးကြီးနေပါတယ်”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို စည်းကမ်းချက်တွေ ဖောက်ဖျက်ခိုင်းလောက်အောင် အရေးကြီးနေသလား”

“ဒါလောက်တင် မကသေးပါဘူးခင်ဗျာ။ လိုအပ်လာမယ်ဆိုရင် သူငယ်ချင်းချင်း မုန်းတီးသွားရလောက်အောင်ကို အရေးကြီးပါတယ်”

ဘေရွန်က အတန်ကြာအောင် ငြိမ်နေသည်။ ပြီးတော့ ရောဘတ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒက်စ်စ်နဲ့ သား သိခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ဘယ်လောက်ကြာပြီဆိုတာ ဖေဖေ သိပါတယ် ခင်ဗျာ”

ရောဘတ်က သူ့အဖေကို အံ့ဩတကြီး လှမ်းကြည့်သည်။

“အဲဒီလို ပေါင်းသင်းခဲ့ကြတဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ သားဆီက အကူအညီကို ဒက်ခ်စ်က တောင်းခံခဲ့ဖူးတာများ ရှိသလား”

ရောဘတ်က ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“ဘယ်လို အကူအညီမျိုးကိုမှ မတောင်းခဲ့ဖူးဘူးလား”

“မတောင်းဖူးပါဘူး”

“သူ့ဆီကရော အကူအညီ တောင်းခဲ့ဖူးသလား”

ဘေရွန်၏အသံသည် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းလျက်ပင် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ရောဘတ် အနေရအထိုင်ရ ခက်လာပြီ ဖြစ်သည်။

“သူ့အကူအညီတွေကို ကျွန်တော် ယူခဲ့ရတာ ဖေဖေ သိပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဖြစ်ခဲ့သမျှတွေအားလုံးကို ဖေဖေ ကောင်းကောင်း သတိရပါတယ်ကွယ်။ စစ်ကြီးအတွင်းတုန်းက သားတို့က အကူအညီမတောင်းဘဲနဲ့ သားညီမ ကာရိုလင်းကို သူ လာပြီး အကူအညီပေးခဲ့တယ်။ သားတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို သူ ကယ်တင်ခဲ့တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဖေဖေရဲ့ ညီဝမ်းကွဲ ဆာရောဘတ်နဲ့ ဖြစ်ရတဲ့ကိစ္စမှာလဲ ဖေဖေတို့က ဒက်ခ်စ်ဆီမှာ အကူအညီတောင်းခဲ့ရတယ်။ သူဟာ မဆိုင်းမတွ ကူညီခဲ့တယ်”

“ဒါတွေနဲ့ မတူပါဘူး ဖေဖေ။ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို အကူအညီတောင်းတာက ကိုယ့်ကို ယုံလို့ ပုံအပ်ထားတာကို ချိုးဖောက်ပေးပါလို့ အကူအညီတောင်းခဲ့တာတွေ မဟုတ်ပါဘူး”

ရောဘတ်ကလည်း ခေါင်းမာမြဲ မာနေသည်။

“ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။ တကယ့်အဖြစ်မှန်ကို ဖေဖေ မှတ်မိနေတာက ဖေဖေတို့အတွက် သူ့ကို လိမ်ခိုင်းညှာခိုင်းခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား။ လူတစ်ယောက်က တခြားလူတစ်ယောက်ကို လိမ်ညှာပြောတယ်ဆိုရင် ယုံလို့ ပုံအပ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းကို ချိုးဖောက်တာနဲ့ အတူတူပဲလို့ ဖေဖေ ယုံကြည်တယ်။ သားကရော ဒီလို သဘောမရဘူးလား။”

“ဒီလိုတွေးလို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဖေဖေ။ ဒီကိစ္စက စီးပွားရေးကိစ္စပါ။ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေတွေအရ ကျွန်တော့်တို့ ပုံမှန်လုပ်ငန်းမျိုးကိုပဲ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြပါတယ်”

ရောဘတ်က အလျော့မပေး။

“ပုံမှန်အရ ဆိုတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရတော့ ပုံမှန် မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဒီကိစ္စမှာ စိတ်ဓာတ်ရေးရာနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး ဖေဖေ။ စိတ်ဓာတ်ရေးရာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖေဖေဟာ အမြဲတမ်း ရှေ့တန်းတင်နေတာပဲ”

ရောဘတ်က သူ့အဖေကို စိတ်ဆိုးသည့် အမူအရာနှင့် ကြည့်နေသည်။

ဘေရွန်က ပြုံးသည်။

“ရှေ့တန်းတင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ငန်းမျိုးမှာမဆို စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရ မှန်ကန်တာမျိုးကိုသာ ဖေဖေ လုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်။ အကျင့်သိက္ခာကောင်းကိုသာ ရှေ့တန်းတင်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် အခုကိစ္စမှာလဲ စိတ်ဓာတ်ရေးရာနဲ့ အကျင့်သိက္ခာကောင်းကိုပဲ ရှေ့တန်းတင်ပြီး ဖေဖေ စဉ်းစားတယ်။ ဖေဖေ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖေဖေကိုယ်တိုင် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သဘောပေါက်လေ့ရှိတယ်။ အခု သားလုပ်နေသလို ဖေဖေစိတ်ကို ဖေဖေ လှည့်စားဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ မကြိုးစားခဲ့ဖူးဘူး”

ရောဘတ်က ငြိမ်နေသည်။ သူ့အဖေကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဘေရွန်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒက်ခ်စ် ... မောင့်ကို ဦး မကူညီနိုင်တော့တဲ့ဘဝမျိုးကို ရောက်နေတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်။ တကယ်လို့ မောင်လိုချင်တဲ့ သတင်းကို ပေးနိုင်တဲ့ အခွင့်အာဏာ ဦးမှာသာ ရှိမယ်ဆိုရင် မောင့်ကို ဦး မဆိုင်းမတွ ပေးပါတယ်။ ဒီစကားကို မောင် ယုံကြည်လိမ့်မယ်လို့ ဦး မျှော်လင့်မိပါတယ်”

“ဦးကို ကျွန်တော် အပြည်အဝ ယုံကြည်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဘေရွန်က ရောဘတ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်ပြန်သည်။ ထို့နောက် တိုးတိတ်သည့်လေသံနှင့် ပြောသည်။

“ငါ့သား ... အသုံးမကျတဲ့ လူကြီးတွေထက် အသုံးမကျတဲ့ လူငယ်တွေမှာ ပိုဆိုးတာ တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုရင် နောက်ထပ် လေ့လာစရာ၊ တတ်သိစရာ မရှိတော့ဘူးလို့ ထင်မှတ်မှားကြတာပဲ။ သားဟာ လေ့လာရဦးမယ်။ တတ်သိစရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ တခြားသူပြောတဲ့စကားတွေကို ကောင်းကောင်း နားထောင်တတ်ဖို့ လိုသေးတယ်”

“ကျွန်တော် နားထောင်ပါတယ် ဖေဖေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်အဖြေကတော့ မပြောင်းလဲနိုင်ပါဘူး။ ဒီအတိုင်းပါပဲ”

ရောဘတ်က ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ပြန်ပြောသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် သား နားထောင်ခဲ့တဲ့စကားတွေကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ သား မကြားလိုက်ဘူးဆိုတာ သေချာနေပြီ။ ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး သား ပြန်စဉ်းစားဖို့ အခုလဲ အကျပ်မကိုင်ပါဘူးလို့ ဒက်ခ်စ်ပြောတဲ့စကားကို ဖေဖေ ကြားတယ်။ ဒီစကားကို သား နားထောင်မယ်ဆိုရင် သူ ဘာဆိုလိုကြောင်း သား သေသေချာချာသဘောပေါက်မှာ ဖြစ်တယ်။ သူ ဆိုလိုတာက သူ သိချင်တဲ့သတင်းကို သားက မပြောဘူးဆိုရင်လဲ သူ သိနိုင်အောင် ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ သားကို အကျပ်ကိုင်ပြီး ရအောင် ယူရတော့မယ်ဆိုတဲ့သဘော ဖြစ်တယ်လို့ ဖေဖေ နားလည်တယ်”

ရောဘတ်က ကျွန်တော့်ကို လှစ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် သူ့အဖေကို ပြန်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာ နီရဲလာသည်။ ဘေရွန်က ရောဘတ်၏ပခုံးပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက်တင်လိုက်သည်။

“ငါ့သား ... တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒက်စ်စ်ရဲ့ကျေးဇူးဟာ ဖေဖေတို့အပေါ်မှာ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဆပ်မကုန်နိုင်အောင် ရှိပါတယ်။ ဒီကျေးဇူးတရားတွေဟာ သား ပြောနေတဲ့ လူတို့ စောင့်ထိန်းအပ်တဲ့ ကျင့်ဝတ်နဲ့ နှိုင်းစာရင် ဘယ်ဟာက ပိုမလဲ။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် လိုနေတဲ့ အကူအညီကို ပေးခြင်းအားဖြင့် ကိုယ့်သူငယ်ချင်းဟာ ကိုယ့်ရန်သူ ဖြစ်မသွားအောင် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ပါတယ်”

ဘေရွန်က အခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြန်ကြည့်မိကြသည်။

“ကိုယ့်အဘိုးကြီးဟာ ဘဏ်တိုက်က အနားယူလိုက်တဲ့ အချိန်ကစပြီး ပိုပြီး နူးညံ့ သိမ်မွေ့လာတယ်။ စိတ်ခံစားမှုကိုလဲ ပိုပြီး အရေးပေးလာတယ်။ ဒါဟာ အလုပ်မရှိဘဲ အငြိမ်းစားယူပြီး ထိုင်နေရတာနဲ့ အသက်ကြီးလာလို့ဖြစ်တဲ့ ရောဂါတစ်မျိုးပေါ့”

ရောဘတ်က ပြောရင်း ကြိုးစားပြီး ရယ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်းပင် ဒေါသဖြစ်မိသည်။ ရောဘတ်က သူ့အဖေကို အထင်သေးနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ကိုစွဲကို ဘေရွန်အနေဖြင့် အနည်းငယ်သာသိသော်လည်း သူ၏ တွေးခေါ်မှုများအရ အများကြီး သိနေသည်။

“မင်းလဲ နောက် သိပ်မကြာခင်မှာပဲ အသက်ကြီးသွားတော့မှာပါကွာ”

ကျွန်တော်က မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် သူ့ကို လှမ်းပြောသည်။

“ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့ကွာ။ ကိုယ့်အဘိုးကြီးအကြောင်းကို မင်း သေသေချာချာ မသိပါဘူး။ ကိုယ်က ပိုသိပါတယ်”

ရောဘတ်က ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ပြောသည်။

“မောင်ရင်က တကယ် သိတာလား။ ဒီလိုဆိုရင် ဒီကျွမ်းသင်္ဘောကုမ္ပဏီအကြောင်း မောင်ရင် တစ်ခုမကျန် သိရဲ့လား”

“သိတာပေါ့။ ကော်တီဌေးနိုင်ငံကို ကုန်ပစ္စည်းတွေ တင်ပို့နိုင်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ ကုမ္ပဏီပဲ။ ဒါဟာ တို့ငွေရင်းရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုဖြစ်တယ်။ ဒါကိုလဲ မင်း သိပြီးသားပါလေ။ မင်းအဖေကိုယ်တိုင် ကော်တီဌေးနိုင်ငံရဲ့ ကိုယ်စား လက်မှတ်ထိုးသွားတာပဲ”

“မင်းတို့ ဘဏ်တိုက်က ကနေ့ထက်ထိ အဲဒီ ကုမ္ပဏီကို ပိုင်နေတုန်းလား”

“မပိုင်တော့ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူပိုင်သလဲ”

ရောဘတ်က မပြုံးချင် ပြုံးချင် ပြုံးသည်။

“ဒါကိုလဲ ကိုယ် ပြောမပြနိုင်ပါဘူး။ ဒီကုမ္ပဏီကို ကိုယ်တို့ အသုံးမပြုဘဲထားတာ ကြာပြီ။ ဘာအလုပ်မှ မဖြစ်တော့တဲ့အချိန်မှာ တို့ ရောင်းပစ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပိုင်ရှင်သစ်အတွက် တို့ဘဏ်တိုက်ကပဲ ဆက်ပြီး အာမခံချက်ပေးနေရတယ်။ ဒီလိုလုပ်တာဟာလဲ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ အစိုးရရဲ့ တည်ဆဲဥပဒေတွေအရ တရားဝင်တယ်”

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် အများပြည်သူတွေရဲ့ အမြင်အရတော့ ဒီကုမ္ပဏီကို မင်းတို့ပဲ ဆက်ပိုင်နေသေးတာပေါ့။ ကုမ္ပဏီက လုပ်နေတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းတို့မှာသာ တာဝန်ရှိတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ ထုံးတမ်းစဉ်လာသဘောအရတော့ ကိုယ်တို့ ပိုင်နေတယ်ဆိုတဲ့သဘောပဲ”

သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ပူပင်သောကရောက်သည့် အမူအရာ ပေါ်လာသည်။

ကျွန်တော် သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှ ပူပင်သောကရိပ်သည် ပို၍ နက်ရှိုင်း ကြီးထွားလာသည်။ ခဏကြာတော့မှ ကျွန်တော်က စကားဆက်ပြောသည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် အဲဒီကုမ္ပဏီကြီးက အခု ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာကိုလဲ မောင်ရင် အကုန်လုံး သိနေမှာပေါ့နော်”

“ကိုယ် သိသင့်သလောက် သိတာ ရှိပါတယ်”

ရောဘတ်က ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သည့် အမူအရာနှင့် ပြန်ဖြေသည်။

ဟာဘရစ်စ်ဝေဂျာထံမှ ရခဲ့သည့် စာရွက်စာတမ်းများကို ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကြားရှိ စားပွဲပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်သည်။ ယခု အခြေအနေရောက်လာမှတော့ လျှော့မွေးတစ်ကောင်အတွက် ဗရာဇာသီချဲ့နေစရာ အကြောင်းမရှိတော့။

“ဒီလိုဆိုရင် ဗွန်ကပ်ပင်ဖက်ဘရစ်စ်စက်ရုံက ထုတ်လုပ်တဲ့ လက်နက်တွေကို ဒီကျိုင်းဘဏ်တိုက်က တာဝန်ယူပြီး ကော်တီဂွေးနိုင်ငံထဲကို ခိုးသွင်းပေးနေတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းအနေနဲ့ ဘာမှ မငြင်းလိုတော့ဘူးပေါ့”

ရောဘတ်၏မျက်နှာပေါ်တွင် သွေးရောင်လွှမ်းသွားသည်။

“ဘာပြောတယ် ... ဘာပြောတယ် ... မင်း ဘာပြောလိုက်တယ်”

“အဲဒီစာရွက်တွေကို ဖတ်ကြည့်ပါ”

နိုင်ငံတစ်ခု၏ အစိုးရအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့နှင့် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံရှိ ဒီကျိုင်းသဘောကုမ္ပဏီတို့ လက်နက်တင်ပို့ရေး သဘောတူညီချက် စာချုပ်များနှင့်ပတ်သက်သည့် အကျဉ်းချုပ် ရေးသားချက် စာရွက်များကို သူ

ကောက်ယူကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ထွက်လာသည်။ သူ့ပါးစပ်လည်း
ဟောင်းလောင်းပွင့်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် လူမမာကြီးတစ်ယောက်လို ဖြစ်သွားသည်။

ကျွန်တော် သူ့ကို မသနားမိပါ။ အလွန်မိုက်မဲသူဖြစ်သည့်အတွက် ရောဘတ်သည် သည်လောက် စိတ်ဒုက္ခတော့
ရောက်ဖို့သင့်သည်။ ဘေရွန် ပြောသွားသည်မှာ မှန်သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုသည် ယခုကိစ္စပေါ်မှာ
အများကြီး တည်နေသည်။ ယခုကိစ္စကို ကမ္ဘာ့က သိသွားမည်ဆိုပါက ဒီကွိုင်းဘဏ်တိုက်က လက်နက်များကို
ခိုးသွင်းနေခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ မသက်ဆိုင်ပါဟု ဆိုသော်လည်း မည်သူကမျှ ယုံကြည်ကြမည် မဟုတ်ပေ။

“မင်းကိုမင်းတော့ လူတော်လူတတ်ကြီးလို့ ထင်နေမှာပဲ ရောဘတ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ လူတော်လူတတ်ကြီးတစ်ယောက်
မဟုတ်တာ သေချာပါတယ်”

ကျွန်တော်က အေးအေးပင် ပြောနေမိသည်။

ထိုနေ့ ညနေပိုင်းတွင် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံရှိ ဒီကွိုင်းဘဏ်တိုက်ခွဲက စာရွက်စာတမ်းများကို လေယာဉ်ပျံနှင့်
တင်ပို့ပေးလိုက်သည်။ ညသန်းခေါင်တိုင်အောင် ရောဘတ်နှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ထိုစာရွက်စာတမ်းများကို
စစ်ဆေးကြည့်ရှုကြသည်။ သူ့ရုံးခန်းမှ ကျွန်တော် ထွက်လာသည့်အခါတွင် ကျွန်တော်၏ လက်ကိုင်အိတ်သည်
စာရွက်စာတမ်းများနှင့် ပြည့်နေတော့သည်။ ဇာတ်လမ်းကြီးတစ်ခုလုံး ရုပ်လုံးပေါ်လာတော့သည်။

ဇာတ်လမ်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ကြိုးကိုင်နေသူကား မာစယ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ အော်တိုပတ်စ်တစ်ကောင်ကဲ့သို့
လက်ပေါင်းများစွာနှင့် လုပ်ငန်းပေါင်းများစွာတို့ကို ကိုင်တွယ်ပြီး လက်နက်များကို တင်ပို့ပေးနေသူကား မာစယ်ပင်
ဖြစ်လေတော့သည်။

+

မနက်ပိုင်းတွင် မာလင်းကို ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်း လှမ်းဆက်သည်။ ကျွန်တော် သွားတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သူ့ကို နှုတ်ဆက်သည်။

“ရှင် သွားတော့မှာလား”

“ဟုတ်တယ်။ ကိုယ် လေဆိပ်ကနေ ပြောနေတာ”

“ဒက်ခ်စ်၊ သတင်းစာတွေက ရေးတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ရှင့်အမျိုးသမီး မယုံပါစေနဲ့လို့ပဲ ကျွန်မ ဆုတောင်းပါတယ်”

“ကိစ္စမရှိဘူးကွာ။ တကယ်ကတော့ ဒီကိစ္စဟာ မင်းကြောင့် ဖြစ်ရတာမဟုတ်ဘဲ” ဟု ကျွန်တော်က သူ စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြန်ပြောမိသည်။ အမှန်တော့လည်း ဘီယက်ထရစ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ကြားတွင် အစကတည်းက အမှားအယွင်းတွေ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီးလည်း ဖြစ်သည်။

“ဒက်ခ်စ်၊ ဘာမှ ပြဿနာ မရှိပါဘူးနော်။ ဟို ... ကျွန်မပြောတာက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာမှ ပြဿနာ မပေါ်ပါဘူးလို့ ဆိုတာပါ။ ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှင် စိတ်ချမ်းသာ ပါတယ်နော်”

မာလင်းက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း လေသံနှင့် မေးသည်။

“ဘာမှ ပြဿနာမရှိပါဘူး မာလင်း။ ကိုယ် စိတ်ချမ်းသာပါတယ်”

မာလင်းက အတန်ကြာ ငြိမ်သွားသည်။ ကျွန်တော်က သူ ဆက်ပြောမည့်စကားကို စောင့်နေသည်။ သူ ဆက်ပြောသောအခါ သူ့အသံကို ကျွန်တော် အတော်ကြိုးစားပြီး နားထောင်ရသည်။ အလွန် တိုးတိတ်သွားလေသည်။

“ရှင့်အတွက် ကျွန်မ စိတ်ပူမိတယ်။ အန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့တွေ့မှာ ကျွန်မ စိုးရိမ်မိပါတယ်ကွယ်။ နေရာတကာမှာ သတိမလစ်ပါစေနဲ့နော် ဒက်ခ်စ်”

“ဝွန်ဘိုင် မာလင်း’

*

(၂၃)

သံရုံးအတွင်းသို့ ကျွန်တော် ဝင်သွားသောအခါ ဗိုလ်ဂျီရာဒိုကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရသည်။ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကိုမြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ကမန်းကတန်း ထကာ အလေးပြုသည်။

“ဝန်ကြီးခင်ဗျာ”

“ဗိုလ်ကြီး ဂျီရာဒို၊ နယူးယောက်မြို့မှာ မင်းကို တွေ့ရတာ အံ့ဩလိုက်တာကွာ”

ကျွန်တော်က သူ့လက်ကိုဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်ရင်း ပြန်ပြောသည်။

ကျွန်တော်က တရင်းတနီး ပြောဆိုနှုတ်ဆက်သဖြင့် သူကလည်း ကျွန်တော့်လက်ကို ပြန်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

“ဝန်ကြီးကို တွေ့ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော်လဲ အံ့အားသင့်သွားပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကိုရီးယား စစ်ပွဲဖြစ်နေတုန်းက အမေရိကန်လေတပ်မတော်က ဖွင့်တဲ့ လေသူရဲသင်တန်းကို ကျွန်တော် လာတက်ဖူးတဲ့အတွက် အခု ကျွန်တော့်ကို ဉာဏ်သစ်လောင်းသင်တန်း တက်ဖို့ဆိုပြီး ဒီကို ပြန်လွှတ်လိုက်လို့ ကျွန်တော် ရောက်လာတာပါ ဝန်ကြီး”

“ဘယ်လို ဉာဏ်သစ်လောင်းသင်တန်းလဲ။ ကိုယ်တို့မှာ လေယာဉ်ပျံမှ မရှိဘဲကွ”

ကျွန်တော်က ပြုံးမိသည်။

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ဒီပြန်လွှတ်ပြီး သင်တန်းတက်ခိုင်းတာပါ” ဟု သူက ပြန်ဖြေသည်။

“လာကွာ။ ကိုယ့်ရုံးခန်းထဲ လိုက်ခဲ့ဦး”

ကျွန်တော့်နောက်မှ သူ လိုက်လာသည်။ ကျွန်တော် တံခါးပြန်ပိတ်သည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် မင်းက လေယာဉ်ပျံမောင်းတဲ့ ပိုင်းလော့ပေါ့”

“မှန်ပါတယ် ဝန်ကြီး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က စက်တစ်လုံးတပ် လေယာဉ်ပျံကိုပဲ မောင်းခဲ့ရပါသေးတယ်။ အခုဟာက ဂျက်လေယာဉ်မောင်း သင်တန်းတက်ဖို့ လာရတာပါ”

“ဂျက်လေယာဉ် မောင်းဖို့တဲ့လား”

ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် မျှော်လင့်ချက် အလွန်ကြီးမားသူဖြစ်သည်။ ဂျက်လေယာဉ်များရအောင် သူ မည်သို့မည်ပုံ လုပ်မည်ကိုတော့ ကျွန်တော် မသိပေ။ ကျွန်တော့်စားပွဲရှိ ကုလားထိုင်မှာ ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်သည်။

“တိုင်းပြည်မှာ အခြေအနေတွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ”

“အရင် အခြေအနေအတိုင်းပါပဲခင်ဗျာ။ ကောင်းတယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ သောင်းကျန်းသူတွေက ပိုပြီး အတင့်ရဲလာကြတယ်။ ရွာတွေ တော်တော်များများကိုလဲ ဝင်တိုက်နေကြတာပဲ။ သတင်းစာတွေထဲမှာတော့ မပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ကျွန်တော့်ကို ဒီလွှတ်ပြီး သင်တန်းတက်ခိုင်းတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ သောင်းကျန်းသူတွေကို ချေမှုန်းပစ်ဖို့ ဂျက်လေယာဉ်ပျံတွေ ဝယ်တော့မယ်လို့လဲ ပြောနေသံ ကြားရပါတယ်”

“လက်နက်တွေ ဝင်နေတာကရော”

“ဒီကိစ္စကိုတော့ ကျွန်တော် မသိပါဘူး ဝန်ကြီး။ ဆိပ်ကမ်းကို ဟိုယော့စ်ကိုယ်တိုင် အုပ်ချုပ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့လဲ ဘာသတင်းမှ မကြားရတော့ပါဘူး။ နောက်ထပ် ဝင်လာတဲ့ သင်္ဘောတွေကို ရှာတာတို့ ဖွေတာတို့တော့ မကြားမိပါဘူး”

ကျွန်တော် ပြိမ်နေမိသည်။ ကျွန်တော် တွက်ထားသည့်အတိုင်းသာ မှန်မည်ဆိုလျှင် လက်နက်များ ဆက်လက်ဝင်နေဆဲပင် ဖြစ်ရမည်။ ဟိုယော့စ်ကိုလည်း စိတ်ချ၍မဖြစ်။ ပိုပြီး စိတ်ချရသူကိုထားကာ ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် လုပ်ရန်လိုသည်။

“ကျူရေတူမြို့ကြီးဟာလဲ စစ်စခန်းကြီးတစ်ခုနဲ့ တူနေပြီ။ တစ်မြို့လုံး လက်နက်ကိုင်တွေနဲ့ချည်း ပြည့်နေတော့တာပဲ။ မြို့သူမြို့သားတွေကလဲ ဘာမှမပြောဘူး။ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေကြတယ်။ တစ်ခုခုဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာကို သိပြီး စောင့်နေကြတယ်။ ညရုစ်နာရီထိုးပြီးရင် ဘယ်သူမှ အိမ်ပြင် မထွက်ကြတော့ဘူး။ မြို့ကြီးနဲ့မတူတော့ဘဲ သုသာန်တစ်ပြင်အတိုင်း ဖြစ်နေပြီ”

“မကြာခင်တော့ အခြေအနေတွေ တိုးတက်လာပါလိမ့်မယ်ကွာ”

“ကျွန်တော်လဲ ဒီလိုပဲ မျှော်လင့်မိပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဒီအတိုင်း ဆက်နေဖို့ဆိုတာကတော့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ထောင်ထဲမှာ ပိတ်ပြီး အလှောင်ခံနေရသလို ခံစားနေကြရတယ်”

+

“ဒီကောင်ကြီးကို သတ်မယ်”

ဆာဂျီ၏ မျက်နှာသည် ဒေါသကြောင့် ရဲရဲနီနေသည်။

ကျွန်တော်က သူ့ရုံးခန်းထဲတွင် ထိုင်ရင်း ပြတင်းပေါက်မှကျော်၍ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ညနေပိုင်း နေရောင်ခြည်က အဆောက်အအုံများ၏ ခေါင်မိုးများပေါ်တွင် ဝင်းလက်နေသည်။ ကြည့်နေရင်းမှာပင် ကျွန်တော့်မျက်လုံးများ လေးလာသည်။ ကျွန်တော် အိပ်ရေးပျက်ရသည့် ညပေါင်း များလှပြီ။

“အမှန်တော့ စောစောကတည်းက ငါသိခဲ့ဖို့ကောင်းတယ်။ ဘယ်တုန်းကမှ ကောင်းကျိုးပေးခဲ့ဖူးတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ လူတစ်ဖက်သားကို ဒုက္ခပေးဖို့လောက်ပဲ အမြဲတမ်း စဉ်းစားနေတာ။ ဒီလိုလုပ်တဲ့အထဲမှာ ကောက်ကျစ်တာ တစ်ခုခု ပါနေလိမ့်မယ်လို့ စောစောက ကိုယ်တွက်ခဲ့မိဖို့ ကောင်းတယ်ကွာ”

ဆာဂျီသည် သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်မဆုံး ရှိတော့သည်။

“မင်းကိုယ်တိုင်ကလဲ လောဘကြီးလွန်းပါတယ် ဆာဂျီ။ အမှန်ကတော့ မဆွတ်ခင်က ညွတ်ချင်တယ်ဆိုတာ မင်းလို အကောင်စားမျိုးပဲ။ မင်းကို သူ မချဉ်းကပ်ခင်ကတည်းက သူ့ခါးပိုက်ထဲကို မင်း ရောက်နေနှင့်ပြီ”

ကျွန်တော်က အခန်းထဲသို့ ပြန်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“ကိုယ်ရနိုင်တဲ့ ငွေကလေးရဖို့ ကြိုးစားတာဟာ မှားသလားကွာ။ ဒီမှာ ကောက်နေတဲ့ အမြတ်တော်ကြေးနှုန်းနဲ့ဆိုရင် ဖြူခါပြာခါ ကျသွားမယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်နှောင်ရေးအတွက်တော့ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံကိုပို့ပြီး ငွေကလေး ဘာလေး ရင်းနှီးထားရတာပေါ့။ ဒီအလုပ်မျိုးကလဲ လူတိုင်း လုပ်နေကြတာ”

ဆာဂျီက သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ကာကွယ်သည်။

ကျွန်တော်က သူ့ရုံးခန်းကို လှည့်ကြည့်သည်။ ပစ္စမရိပ်သာတွင်ရှိနေသည့် သူ့အိမ်ကိုလည်းကောင်း၊ ကွန်နက်တီးကပ်တွင်ရှိနေသည့် ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသော သူ့အိမ်ကြီးအကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ သူ့နာမည် အမှတ်အသားပါသော ရိုးလ်ရွိုက်စ် ဇိမ်ခံကားကြီးကို လည်းကောင်း ပြန်စဉ်းစားနေမိသည်။

“မင်းမှာ ဘာမှမရှိရင် ဘာအမြတ်တော်ကြေးမှ ပေးဖို့ မလိုဘူး”

ကျွန်တော်ပြောသည့်သဘောကို သူ နားလည်နိုင်ကောင်းပါသည်။ သူ့မျက်လုံးများကို မှေးပြီး ပြန်ကြည့်နေသည်။

“မင်းဟာ အလကားကောင်ပဲ။ နည်းနည်းမှ အသုံးကျတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ နှစ်ပြားတစ်ပဲရမယ့် အလုပ်ကို မင်း စွန့်စွန့်စားစား လုပ်နေတယ်။ နှစ်ပြားတစ်ပဲ ရဖို့အတွက် သူ့ခိုးလက်ထဲကို ငွေတွေ ထည့်ပေးနေတဲ့ကောင်” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“ဒီလိုလုပ်နေကြတာ ငါတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး”

ကျွန်တော်ပြောနေသည်ကို သူ ကောင်းစွာ နားလည်ပုံမပေါက်သေးချေ။ သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်နေဆဲပင်ဖြစ်သည်။ ယခုကိစ္စသည် ရသင့်ရထိုက်သည့် အခွင့်အရေးကို သူ ရယူခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ နှစ်သိမ့်နေပြန်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့လည်း သူ ပြောသည်မှာ မှန်သလို ဖြစ်နေပြန်သည်။ ရောဘတ်၏ လောဘရမ္မက်ကြောင့် ယခု ထောင်ချောက်ကြီးထဲသို့ ဆာဂျီ ရောက်လာရခြင်းဖြစ်သည်။ ထောင်ချောက်ထဲ ရောက်နေသူတွေ မည်မျှ များကြောင်းကိုမူ ဘုရားသခင်နှင့် မာစယ်သာလျှင် သိကြပေလိမ့်မည်။

“ကိုယ်က ဘာကို သိရမှာလဲ”

အတန်ကြာမှ ဆာဂျီက ပြန်မေးသည်။

“မင်း ဘာမှ မသိဘူး။ ငါ သိတယ်”

ဇာတ်လမ်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်နေမိပြန်သည်။ မာစယ်သည် ရောဘတ်တို့၏ သဘောကုမ္ပဏီကို ဆာဂျီ၏နာမည်နှင့် ဝယ်ယူသည်။ ဆာဂျီ ထုတ်လုပ်နေသည့် ကုန်ပစ္စည်းများကို ပြင်သစ်နိုင်ငံမှ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ တင်ပို့ပေးရန်ဟု အကြောင်းပြသည်။ ဆာဂျီလုပ်ငန်းအောင်မြင်နေသည်ကိုလည်း ရောဘတ် သိသည်။ ကုန်ပစ္စည်း အမြောက်အမြားကို တင်ပို့စရာ ရှိနေကြောင်းလည်း သိသည်။ ထို့ကြောင့် မဆိုင်းမတွပင် သဘောကုမ္ပဏီကို ရောင်းချရန် သဘောတူလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် မာစယ်က ဆာဂျီကို ချဉ်းကပ်ပြန်သည်။ ဒီကွိုင်းတို့၏ သဘောကုမ္ပဏီကို ဝယ်ယူခြင်းအားဖြင့် အကျိုးမယုတ်နိုင်ကြောင်း ဆွယ်သည်။ ဆာဂျီကို ငါးရာခိုင်နှုန်း အစုဝယ်ခွင့်ပြုသည်။ ထို့နောက် ယင်းကုမ္ပဏီ၏ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဆာဂျီကို ခန့်ထားပေးသည်။ အမြတ်ငွေကလေး အသင့်အတင့်ကို မှန်မှန် ခွဲဝေပေးနေသောကြောင့် ဆာဂျီကလည်း ကျေနပ်နေသည်။

တကယ်ဆိုတော့လည်း သည်ဇာတ်လမ်းကြီးကို စောစောက မရိပ်မိခဲ့သည့် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်သာ ပြန်ပြီး အပြစ်တင်ဖို့ ကောင်းတော့သည်။ မာစယ်သည် လက်နက်အရောင်းအဝယ်များကို လုပ်ခြင်းဖြင့် ကြီးပွားလာသူဖြစ်သည်။ ထိုငွေများနှင့် ပထမဦးဆုံး သဘောကုမ္ပဏီဝယ်ကာ သဘောကုမ္ပဏီ တည်ထောင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လက်နက်ရောင်းဝယ်သည့် လုပ်ငန်းသည် ငွေရပေါက်ချောင်သည့်အကြောင်းကို သူ ကောင်းကောင်းသိပြီးဖြစ်သည်။ သို့ဆိုလျှင် သည်ကိစ္စကို သူ ဆက်မလုပ်ဘဲ နေမည်မဟုတ်ကြောင်း စောစောကပင် ကျွန်တော် သဘောပေါက်ခဲ့ဖို့ ကောင်းသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်သည် အခြားသော သူများကဲ့သို့ပင် လူမိုက်လူတုံးတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်လေသည်။

စားပွဲတစ်ဖက်မှာထိုင်နေသည့် ဆာဂျီကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။

“ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌအနေနဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကို မင်း လက်မှတ်ထိုးရသလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒီ စာရွက်စာတမ်းတွေ မင်းမှာ ရှိသလား”

“မရှိဘူး။ မာစယ် သိမ်းထားတယ်။ သူ့ဆီမှာထားတာ ပိုပြီး လုံခြုံတယ်လို့ပြောတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် မင်းမှာ ဘာရှိသလဲ”

“ငါပိုင်တဲ့ အစုလက်မှတ်တွေပဲ ရှိတယ်”

“ငါ့ပြစ်စမ်း”

ဆာဂျီက သူ့စားပွဲပေါ်က တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်သည်။

“ငါ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဖိုင်တွေတွေထားတဲ့အထဲက ဖိုင်တွေအနီလေး ယူခဲ့စမ်းပါ”

ခဏကြာတော့ သူ့အတွင်းရေးမှူး ဝင်လာသည်။

“ကိုယ်တော်ကြီး လိုချင်တဲ့ ဖိုင်တွေဆိုတာ ဒီဟာ ဟုတ်ပါသလားရှင်”

ထိုစကားကြောင့် အမျိုးသမီးကို ကျွန်တော် မော့ကြည့်သည်။ သူ အတည်ပေါက် ပြောနေသလားဟု အကဲခတ်ကြည့်သည်။ သူ အတည်ပေါက်ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျေးဇူးပါပဲ”

အမျိုးသမီး ပြန်ထွက်သွားသည်။ ရယ်ချင်စိတ်ကို ကျွန်တော် မတားနိုင်တော့ပေ။

“ငါ့ကောင်ကြီး ခုထက်ထိ ထီးဂိုက်နန်းဂိုက်တွေ ဖမ်းနေတုန်းပဲ”

“စီးပွားရေးလုပ်ငန်း လုပ်ရတဲ့နေရာမှာ မင်းသားကြီးဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်က အထောက်အကူပြုလို့ပါ သူငယ်ချင်းရာ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူ ရှက်သွားသည်။ မျက်နှာလည်း နီရဲလာသည်။ အစုလက်မှတ်များကို ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှမ်းပေးသည်။

အစုလက်မှတ်များကို ကျွန်တော် သေသေချာချာ လေ့လာကြည့်နေမိသည်။ အစိမ်းရောင်နှင့် သေသပ်ကျနစွာ ပုံနှိပ်ထားသည့် အစုလက်မှတ်များဖြစ်သည်။ ထိပ်ပိုင်းတွင် ကုမ္ပဏီအမည်ပါသည်။ အောက်ပိုင်းတွင် အစုရှယ်ယာတန်ဖိုးကို ရေးသွင်းထားသည်။ လက်မှတ်၏ အောက်ဆုံးတွင် တာဝန်ရှိသူနှစ်ဦးတို့က လက်မှတ်ရေးထိုးထားသည်။ တစ်ဦးက ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌ ဆာဂျီဖြစ်သည်။ မာစယ်၏လက်မှတ်ကို ကျွန်တော် ရှာသည်။ သို့သော်လည်း မပါချေ။ သူ့အမည်ကို လုံးဝ ထည့်သွင်းထားခြင်း မရှိပေ။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော် ရှာဖွေတွေ့ရှိနေရသည့် နောက်တစ်ဦး၏လက်မှတ်မှာ ကျွန်တော်လိုချင်သည့် အချက်များကို ကွင်းခနဲပေါ်စေသည့် လက်မှတ်ပင် ဖြစ်နေတော့သည်။ လက်နက်များ တင်ပို့ပေးနေသည့် ကိစ္စ၊ သောင်းကျန်းသူများနှင့် အဆက်အသွယ်လုပ်နေကြသည့် ကိစ္စ၊ ဒေါက်တာဝေယာနော့စ်တို့ အုပ်စုနှင့်ပတ်သက်သော ကိစ္စများအားလုံး ဘူးပေါ်သလို ပေါ်လာတော့သည်။

နောက်တစ်ဦး၏လက်မှတ်သည် ကုမ္ပဏီ၏ အတွင်းရေးမှူးအနေနှင့် ရေးထိုးထားသော အယ်ဘ်ဘတ်တို မင်ဒိုဇာ၏ လက်မှတ် ဖြစ်နေလေတော့သည်။

+

အိပ်ရာဘေးမှ တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်း မြည်နေသည်။ ခရီးဝေးမှ လှမ်းခေါ်သည့်အခါ မြည်သည့်ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။ အိပ်ချင်သည့်စိတ်ကို ဖြေဖျောက်ရင်း ဖုန်းကို လှမ်းဆွဲယူသည်။

“ပြောပါ ...”

ဖုန်းဆက်သူသည် အောက်ထပ်မှာရှိသော ကျွန်တော်တို့ သံရုံးမှ စာရေးဖြစ်သည်။

“ဝန်ကြီး တောင်းထားတဲ့သတင်း ရပါပြီ ခင်ဗျာ”

ခုတင်စွန်းမှာ ကျွန်တော် ထိုင်နေသည်။ ဘာတောင်းထားမိသည်ကိုပင် သတိမရနိုင်တော့အောင် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေသည်ကို စာရေးက ရိပ်မိလိုက်ပုံပေါ်သည်။

“အယ်လ်ဘတ်တို မင်ဒိုဇာရဲ့အကြောင်း ဖြစ်ပါတယ် ဝန်ကြီး”

“အေး ... ဟုတ်သားပဲ။ အပေါ်ထပ်ကို ပို့ပေးစမ်းပါကွာ”

ကျွန်တော်လည်း အိပ်ချင်ပြေသွားသည်။

တယ်လီဖုန်းပြန်ချပြီး စားပွဲပေါ်မှနာရီကို လှမ်းကြည့်သည်။ သန်းခေါင်အချိန် ရောက်တော့မည်။ ဆာဂျီနှင့်တွေ့ပြီး သံရုံးသို့ ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့သည်။ မင်ဒိုဇာ၏အကြောင်းများကို စုဆောင်းပေးရန် စာရေးကို ကျွန်တော် မှာထားခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်အခန်းသို့ တန်းတက်လာကာ ရေချိုးပြီး အိပ်ရာပေါ်မှာ ခဏလောက်တော့ အညောင်းဆန်ဦးမည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့သည်။ ထိုမျှသာ ကျွန်တော် မှတ်မိတော့သည်။ ယခု တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်း မြည်တော့မှ ကျွန်တော် အိပ်ရာက လန့်နိုးသည်။

ကျွန်တော့်ပါးစပ်ထဲမှာ စေးနေသည်။ ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားများလည်း တွန့်ကြေနေသည်။ အိပ်ရာပေါ်မှဆင်းပြီး အညောင်းဆန်လိုက်သည့်အချိန်မှာပင် ခပ်သာသာ တံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာသည်။ အင်္ကျီကြယ်သီးများကိုဖြုတ်ရင်း တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ဆီညော်ပီရက်& လာနေတယ်”

တံခါးအပြင်ဘက်မှ ဖက်ကက်၏အသံကို ကြားရသည်။

“အခန်းထဲကို ဝင်ခိုင်းလိုက်ပါ”

အခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး စာရေး ဝင်လာသည်။

“ဝင်လာခဲ့ပါ ပီရက်စ်။ မောင်ရင်တော့ ဒီနေ့ည အလုပ်များသွားပြီ”

“ဒီလို တာဝန်ထမ်းဆောင်ခွင့်ရတာကိုပဲ ဂုဏ်ယူမိပါတယ် ဝန်ကြီး။ ဝန်ကြီး လိုချင်တဲ့အချက်အလက်တွေက ဒါတွေပါပဲ”

လက်နှိပ်စက်နှင့်ရိုက်ထားသည့် စာရွက်တစ်ရွက်ကို ကျွန်တော့်အား လှမ်းပေးသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ပီရက်စ်”

“နောက်ထပ် ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းစရာ ရှိပါသေးသလား ဝန်ကြီး”

“မရှိတော့ပါဘူးကွာ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မင်း ကူညီတာက လိုတာထက်တောင် ပိုနေပါပြီ ဝွန်နိုက်”

“ဝွန်နိုက် ဝန်ကြီး”

သူပေးသည့် စာရွက်ကို စားပွဲပေါ်မှာ တင်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်များကို လဲရင်း ထိုစာရွက်ကို လှမ်းဖတ်နေမိသည်။

အယ်လ်ဘတ်တိုမင်ဒိုဇာ - အသက် (၃၄)နှစ်၊ ကျူးရေတူမြို့၌ (၁၉၂၁)ခုနှစ်၊ ဇူလိုင် (၂၈)တွင်မွေး။

မိဘအမည် - ဝိဒရိုမင်ဒိုဇာ၊ ကုန်သည်။ ဒိုလိုရိစ်နီဂါစီယာ။

ပညာအရည်အချင်း - ကျူးရေတူမြို့ရှိ ယေရှုကျောင်းတွင် ပညာသင်၊ (၁၉၃၉)ခုနှစ်တွင် မက်ဆီကိုတက္ကသိုလ်မှ ဂုဏ်ထူးနှင့် ဘွဲ့ရ။

(၁၉၄၃)ခုနှစ်တွင် ကိုလမ်ဘီယာတက္ကသိုလ်မှ စီးပွားရေးဘာသာ၊ နိုင်ငံရေးသိပ္ပံ ဘာသာရပ်များ အဓိကယူပြီး ဂုဏ်ထူးနှင့် ဘွဲ့ရ။

(၁၉၄၄)ခုနှစ်တွင် နိုင်ငံရေးသိပ္ပံဘာသာနှင့် မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရ။

အလုပ်အကိုင် - (၁၉၄၄)ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လတွင် ဗိုလ်အဖြစ် စစ်တပ်တွင်ခန့်။

(၁၉၄၅)ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာတွင် စစ်ခုံရုံး အတင်ခံရ။ စစ်တပ်အတွင်း၌ ကွန်မြူနစ်ဝါဒများ ဖြန့်ချိမှုအတွက် အပြစ်ပေးခံရ။ အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ်ဆယ်နှစ်ကျသည်။ (၁၉၅၈)ခုနှစ် လွန်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အမိန့်ရ ထောင်မှလွတ်။

အခြား - ကော်တီဌေးနိုင်ငံမှ ဥရောပတိုက်သို့ (၁၉၅၀)ပြည့်နှစ်တွင် ထွက်ခွာ။

(၁၉၅၄)ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလအထိ သူ့အကြောင်း ဘာမှမကြား။ ထို့နောက် ဂွေယာနော့စ်နှင့် ပေါင်းသည်။ သူ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာများအကြောင်း ဘာမှ မသိ။

ခုတင်စွန်းမှာထိုင်ပြီး ဖိနပ်များကို ချွတ်ပစ်လိုက်သည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီး ပြောသည်မှာ မှန်နေသည်။ ဂွေယာနော့စ်သည် ကွန်မြူနစ်လိုလားသူ ဖြစ်သည်။ ကွန်မြူနစ်များက အထောက်အကူပြုနေသူဖြစ်သည်ဟု ခေါင်းဆောင်ကြီးက ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ဘီယက်ထရစ်အကြောင်းကို စဉ်းစားမိသည်။ ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ နာကျင်သွားသည်။ သူတို့အုပ်စု ကျွန်တော်တို့ကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး သူနှင့်ကျွန်တော် နီးဖို့မလွယ်။ သူ့အဖေ လုပ်ကြံခံရခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ကျွန်တော် ပါနေမည်ဖြစ်ကြောင်း သူ တွေးတောမည်သာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ကျယ်လောင်စွာ ပြန်လည် ကျိန်ဆဲမိသည်။ အိပ်ချင်စိတ်များလည်း ပျောက်သွားသည်။ ကျွန်တော် ပြန်အိပ်၍ ရနိုင်တော့မည်မဟုတ်။ နာရီကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ယခုအချိန်တွင် မာစယ် အိပ်ဦးမည်မဟုတ်။ မနက်သုံးနာရီ မထိုးမချင်း သူ အိပ်လေ့မရှိ။ ကျွန်တော်လုပ်ရမည့် အလုပ်ကို လုပ်ရန် အချိန် နောက်မကျသေးပေ။

*

(၂၄)

တံခါးလာဖွင့်ပေးသော မာစယ်သည် အတော်ကလေးမူးနေပြီဖြစ်သည်။ အခန်းဝမှာ သူ ရပ်နေသည်။ သူ့ကိုယ်လုံးက ယိမ်းထိုးနေသည်။ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ယိုင်လဲကျလာသည်။ သူ့လက်များက ကျွန်တော့်အင်္ကျီကော်လာကို လာကိုင်သည်။

“ဒက်ခ်စ်၊ ကောင်လေး မင်းအကြောင်းတွေ သတင်းစာထဲမှာ ငါ ဖတ်လိုက်ရတယ်ကွ”

“သတင်းစာဖတ် ပရိသတ် ပျင်းနေမှာစိုးလို့ သူတို့ ဖတ်စရာ တစ်ခုခုရအောင် လုပ်ပေးရတာပါဗျာ”

ကျွန်တော်က သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ကိုင်ရင်း လဲကျမသွားအောင် ထိန်းပေးလိုက်သည်။

“မင်းကို ငါ မမျှော်လင့်တော့ဘူး။ ကောင်မတွေနဲ့ မင်း အလုပ်ဖြစ်နေပြီလို့ ထင်နေတာ။ မင်းအကြောင်းကို အခုမှပဲ ငါ ပိုသိတော့တယ်”

သူက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် ပြောသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ”

“မင်း အခုရောက်လာတာ အချိန်မီပဲ။ ငါ ပွဲကလေးတစ်ပွဲ လုပ်နေတာ။ ကဲ ... လာ”

ကျွန်တော့်လက်ကိုဆွဲပြီး အခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ အခန်းထဲမှာ မီးက ခပ်မှောင်မှောင်ဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာကြက်မှ မီးလုံးကြီးများကို မှိတ်ထားသည်။ အခန်းထောင့်များရှိ မီးလုံးကလေးများကိုသာ ဖွင့်ထားသည်။ ညောင်စောင်းတစ်ခုပေါ်တွင် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့မျက်နှာများက အမှောင်ရိပ်ထဲမှာ ကျနေသည်။

“အမျိုးသမီးတွေကိုတော့ မင်း သိလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဟေ့ ဘက်သ် ... ဒက်ခ်စ်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်စမ်း”

“ဟယ်လို”

ကျွန်တော်နှင့် အနီးဆုံး အမျိုးသမီးက မော့ကြည့်သည်။

“ဟယ်လို ... ဘက်သ်”

အမျိုးသမီးကို ကျွန်တော် မှတ်မိပါသည်။ ယခင်က မာစယ်နှင့်အတူ တွေ့ဖူးခဲ့သည်။

“အဲဒီနေရာမှာ ဒီလို ထိုင်မနေကြစမ်းနဲ့။ ဒက်ခ်စ်အတွက် အရက်ထည့်ပေးလိုက်”

မာစယ်က ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောသည်။

ဘက်သ်က ထိုင်ရာမှ ထသွားပြီး အရက်ထည့်နေသည်။ အခြားအမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ထိုင်မြဲထိုင်နေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် အမှောင်ထဲမှာ ရောက်နေသဖြင့် မည်သူမှန်းမသိရ။

“ဒက်ခ်စ်ကို သိရဲ့သားနဲ့ ဟိုကောင်မရော ဘာလုပ်နေတာလဲ။ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတစ်ယောက်ကို ဒီလိုပဲ ဆက်ဆံရသလား”

မာစယ်က သူ့ကို လှမ်းအော်ပြောသည်။ အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ရှည်လျားသည့် ဆံပင်နက်များသည် သူ့မျက်နှာပေါ်မှ ဘေးသို့ လျှောကျသွားသည်။

“ဒါနီယာ”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါနီယာပေါ့။ သူ ဒီမှာရှိနေလိမ့်မယ်လို့ မင်း မထင်ဘူး မဟုတ်လား”

မာစယ်က ရွတ်နောက်နောက် လေသံနှင့် ပြောသည်။

ကျွန်တော်က ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

“ဒါနီယာဖားကပ်စ် မဟုတ်ဘူးလေ။ သူက သိပ်ကို လွတ်လပ်ပြီး သိပ်ကို အရေးကြီးတဲ့ အမျိုးသမီးပေါ့”

ကျွန်တော် ငြိမ်မြဲ ငြိမ်နေသည်။

“သူလဲ တခြားကောင်မတွေနဲ့ ဘာမှမထူးဘူး။ အလကား ကောင်မ”

မာစယ်က ဒေါသတကြီးနှင့် အော်ပြန်သည်။

ဘက်သံ ပြန်လာသည်။ အရက်ခွက်နှစ်ခွက် ကိုင်လာသည်။ မာစယ်ကို တစ်ခွက်၊ ကျွန်တော့်ကိုတစ်ခွက် လှမ်းပေးသည်။ ထို့နောက် ဒါနီယာနှင့် သူ့အတွက် အရက်သွားယူပြန်သည်။

“မာစယ်၊ ဓာတ်စက်ဖွင့်ပါ။ ကကြရအောင်”

ဒါနီယာက လှမ်းပြောသည်။

“မကချင်ဘူးကွာ။ ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေ သိပ်လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့။ တို့အားလုံး သူငယ်ချင်းတွေချည်းပါပဲ”

မာစယ်က သူ့ကို ပြန်ပြောသည်။ သို့သော်လည်း ဒါနီယာက မာစယ်ဆီသို့ ထလာပြီး ကဖို့ နားပူနေသည်။ ဘက်သံက ဓာတ်စက်သွားဖွင့်သည်။ အခန်းထဲမှာ တေးသံများ လွှမ်းသွားသည်။

“လာပါ။ တစ်ချီလောက် ကလိုက်ကြရအောင်ပါ”

ဘက်သံကလည်း ဝင်ပြောကာ မာစယ်ကို ဆွဲခေါ်သည်။ မာစယ်က ဘက်သံ၏လက်ထဲမှ အရက်ခွက်ကို လက်နှင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။ နံရံဆီသို့ ဖန်ခွက်လွင့်သွားပြီး ကျကွဲသွားသည်။

ဘက်သံ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ရွံရှာမုန်းတီးသည့်အမူအရာများ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ သူ တတ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် မာစယ်ကို ထိုနေရာမှာပင် အမှုန့်ခြေပစ်လိုက်ချင်သည့် အမူအရာမျိုး ဖြစ်သည်။ ခဏကြာတော့ ဓာတ်စက် ရပ်သွားသည်။

“ဇာတ်စင်ပေါ်တက်ပြီး ပွဲကြည့်ပရိသတ်ရှေ့မှာ မင်း ကနေတာ မဟုတ်ဘူး”

မာစယ်က အေးစက်မာကျောသောလေသံနှင့် ပြောသည်။ ထို့နောက် ဒါနီယာဘက်သို့ လှည့်သွားပြန်သည်။

“မင်းလဲ ဒါမျိုးလုပ်လို့မရဘူး။ ငါ့ကိုလဲ လုပ်လို့မရဘူး။ ဒက်ခ်စ်ကိုလဲ လုပ်လို့မရဘူး။ မင်းအကြောင်းကို တို့နှစ်ယောက်စလုံး ကောင်းကောင်းသိပြီးသား။ လောကကြီးမှာ ရှိသမျှကိစ္စအားလုံးကို ငါ သိတယ်။ တစ်ညတုန်းက

အယ်လ်မိုရိုကိုမှာ ထမင်းစားပြီး ဒက်ခ်စ်က မင်းကို အိမ်လိုက်ပို့ပေးတယ်မဟုတ်လား။ မနက်ငါးနာရီကျမှ မင်းအိမ်က ဒက်ခ်စ် ပြန်သွားတာကို ငါသိတယ်”

မာစယ်က ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။

ဒါနီယာက ထိုင်ရာမှ တိတ်ဆိတ်စွာ ထသည်။

“ဒက်ခ်စ် ... ကျွန်မကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးပါနော်”

“ဒက်ခ်စ် ... ကျွန်မကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးပါနော်”

မာစယ်က ဒါနီယာပြောသည့် စကားအတိုင်း လိုက်ပြောပြီး ရွတ်နောက်နောက် လုပ်နေပြန်သည်။

“ဒါလောက်ဖြစ်နေရင် ပြန်ပို့ပေးလိုက်စမ်းပါ ဒက်ခ်စ်ရာ။ ဒီကောင်မက မောင်ရင်နဲ့ တွေ့ချင်နေတာ။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ အသုံးကျတဲ့ ကောင်မ မဟုတ်ဘူး”

မာစယ်က သူ့ကို စိုက်ကြည့်ရင်း အော်ပြောသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်လာပြန်သည်။

“အလကားကောင်မ။ ဒီကို ဘာဖြစ်လို့ သူ လာနေတာလဲ မင်း သိသလား ဒက်ခ်စ်။ ငါက သူ့ကို လက်ထပ်ယူလိမ့်မယ်လို့ အခုအထိ သူက ယုံစားနေတုန်းပဲလေ။ သူ့အသက်က ကြီးလာပြီ။ သူ့အသံကလဲ အရင်တုန်းကလို ကောင်းတော့တာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ဘဝမှာ ဘာမှ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဘူး”

မာစယ်က ရယ်ပြန်သည်။ ပြီးတော့ ဒါနီယာဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွားပြန်သည်။ သူ့အသံက အရူးတစ်ယောက်၏ အသံမျိုး ဖြစ်နေပြန်သည်။

“ငါ ဒါလောက် နွားမကျပါဘူးကွာ။ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံရှိတယ်။ ငါကြိုက်ရာ လုပ်နိုင်တယ်။ ပိုက်ဆံရှိရင် ဒါနီယာလို ကောင်မမျိုးတွေ ဒီကမ္ဘာမှာ ဘယ်နှစ်ကောင် ယူမလဲ။ ငွေသာရှိပေစေ။ ကြိုက်ရာ လုပ်လို့ရတယ်”

“ဒက်ခ်စ် ... ကျေးဇူးပြုပြီးတော့”

ဒါနီယာ၏မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လာလေပြီ။

“သွားကြစို့ ဒါနီယာ”

ကျွန်တော်ကလည်း ထိုင်ရာမှထသည်။ ဒါလောက် အစော်ကားခံရလျှင် တော်လောက်ပြီ။

“သွားကြပါ ... သွားကြပါ ... မောင်ရင် ဆွစ်ဇာလန်မှာ ဘာတွေလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါ မသိဘူးများ အောက်မေ့လို့လား။ ဟိုကောင်မတစ်ကောင်နဲ့ မင်း ရှုပ်ချင်တိုင်းရှုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ မင်းဟာ အမြဲတမ်း ကောင်မတွေနဲ့ရှုပ်ဖို့လောက်ပဲ စိတ်ကူးနေတဲ့အကောင်။ မင်းလဲ အလကားကောင်ပဲ”

သူက ကျွန်တော့်ခြေထောက်ဆီသို့ တံတွေး လှမ်းထွေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော် ဒေါသ ပေါက်ကွဲသွားတော့သည်။ သူ့လက်မောင်းကို ချုပ်ကိုင်ပြီး ခုံရှည်ဆီသို့ ဆောင့်တွန်းယူသွားသည်။

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် သတ်ဖို့ ကောင်းတာ ကြာလှပြီ”

“မင်းမှာ သတ္တိမရှိပါဘူးကွာ”

သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို ပြန်စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် စိတ်ရှိလက်ရှိ လှုပ်ခါနေမိသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တိရစ္ဆာန်လို စိတ်ရိုင်းများ ဝင်လာသည်။ ဒါနီယာက ကျွန်တော့်ကို လာဆွဲသည်။

“ဒက်ခ်ခ် ... ဒက်ခ်ခ် ... တော်ပါတော့”

ခုံပေါ်သို့ သူ့ကို တွန်းချလိုက်သည်။ သူ ပက်လက်လန်ပြီး ကျသွားသည်။

“ကဲ ... ငါပြောတာ မမှန်ဘူးလား။ မင်းဟာ မိန်းမတွေကိုသာ ဦးစားပေးတဲ့ အကောင်ပါလို့။ မင်းမှာ ဘာသတ္တိမှ မရှိဘူး။ ဟိုတုန်းကတော့ မင်းဟာ သတ္တိရှိတဲ့အကောင်လို့ ငါ ထင်ခဲ့တယ်။ ဒက်ခ်ခ် ... မင်းမှာရှိတဲ့သတ္တိတွေ ကုန်သွားပြီကွ။ မင်းမှာ ဘာသတ္တိမှ မရှိတော့ဘူး။ မင်းဦးနှောက်တွေဟာ မင်းခေါင်းထဲမှာ မရှိတော့ဘူး။ မင်းချက်အောက်ကို ရောက်သွားပြီ”

သူ့ကို ကြည့်နေရင်းမှာပင် မုန်းတီးစက်ဆုပ်သည့်စိတ်များ ပိုမို များပြားလာသည်။

မာစယ်က ရယ်ပြန်သည်။

“ဒီလိုအကြည့်မျိုးနဲ့ ငါ့ကို မကြည့်စမ်းပါနဲ့ကွာ။ ဒီအကြည့်မျိုးကို ငါက နှောကျနေပါပြီ။ မင်းက မှန်တယ်၊ မင်းဟာ မြင့်မြတ်တယ်ဆိုတဲ့အကြည့်မျိုး မဟုတ်လား။ မင်းအကြောင်းကို ငါ သိပါတယ်ကွာ။ မင်းဟာ သူများခိုင်းတာကို လုပ်နေရတဲ့ အကောင်ပါ။ ခေါင်းဆောင်ကြီး ခိုင်းတာကို လုပ်နေရတယ်။ မင်းယူခဲ့တဲ့ မယားတွေခိုင်းတာကို လုပ်ခဲ့ရတယ်။ ငါခိုင်းတာကို လုပ်ခဲ့ရတယ်။ ဒက်ခ်ခ် ... မင်းဟာ အလကားအကောင်။ မိန်းမတွေဆီက ငွေကြေးယူပြီး စားသောက်နေတဲ့ အကောင်”

မာစယ်က အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူလိုက်သည်။

“ဆွစ်ဇာလန်ကို သွားရင် မင်း သိချင်တာတွေ သိရပြီလို့ မင်း ထင်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ အခု မင်း ဘာသိရသလဲ။ မင်းသိတာတွေနဲ့ မင်း ဘာလုပ်လို့ ရမလဲ။ ဘာမှ မင်း လုပ်လို့မရဘူး။ မင်း လုပ်ချင်တယ်ဆိုရင် မင်းကိုယ်မင်း ဖျက်ဆီးပစ်ရမယ်။ မင်းသူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးရဲ့ ဘဝပျက်သွားအောင် မင်း လုပ်ပစ်ရမယ်။ မင်း ဘာမှ လုပ်လို့မရဘူး”

မာစယ်ကို ကျွန်တော် ကြည့်နေမိသည်။ ကြည့်နေရင်းလည်း စိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ သူသည် သွက်သွက်လည်အောင် ရူးနေသူဖြစ်နေပါပေါ့ကလား။ မာစယ်က အရက်ခွက်ကို ကောက်ယူသည်။ ပြီးတော့ သူ့အသံ တည်ငြိမ်လာသည်။

“ဒက်ခ်စ် ... မင်းက လက်နက်တွေဝင်နေတာကို တားလို့ရမယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဒီကုမ္ပဏီထဲမှာ ဘယ်သူ အစုရှယ်ယာပါနေတယ်ဆိုတာကိုရော မင်း သိသလား။ ခေါင်းဆောင်ကြီးကွ၊ ခေါင်းဆောင်ကြီး၊ သူ့အကူအညီမပါဘဲနဲ့ အခုလို အောင်မြင်အောင် ငါလုပ်လို့ ရမယ်များ မင်းက ထင်နေသလား။ သူက ပိုက်ဆံလိုချင်တယ်။ သူလိုချင်တဲ့ ပိုက်ဆံကို ငါ ပေးတယ်။ ပိုက်ဆံရရင် တိုင်းပြည်ကို စည်းလုံးညီညွတ်အောင် လုပ်လို့ရပြီလို့ သူ ထင်တယ်။ ကြိုက်သလိုထင်၊ ကြိုက်သလိုလုပ်။ ဘယ်ဘက်ကပဲ အနိုင်ရရ ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး။ ငါလိုချင်တာက ငွေပဲ။ ငါလိုချင်တာရရင် ပြီးတာပဲ”

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာသည်။ သူ အမှန်များကို ပြောပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“သွားကြစို့” ဒါနီယာဘက်သို့ ကျွန်တော် လှည့်ပြောသည်။

“ခဏနေဦး။ ငါ မင်းနဲ့ စကားပြောလို့ မပြီးသေးဘူး။ အဲဒီကောင်မနဲ့ မင်း ကိစ္စပြီးရင် ပြန်လာခဲ့ဦး။ တို့နှစ်ယောက်ကြားက ပြဿနာတွေကို ပြီးအောင် ရှင်းရဦးမယ်”

သူက အိတ်ထဲမှသော့ကို နှိုက်ယူပြီး ကျွန်တော့်ဆီသို့ လှမ်းပစ်ပေးသည်။ ကျွန်တော်က ဖမ်းယူပြီး အိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်သည်။

“မင်းပါ လိုက်သွား။ မင်းတို့အားလုံးကို ငါ စိတ်ကုန်နေပြီ”

မာစယ်က ဘက်သံကိုပါ လှမ်းအော်ပြောသည်။ မာစယ်က ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ဓာတ်လှေကားဆီအထိ လျှောက်လိုက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲမှာလည်း အရက်ခွက်ကို ကိုင်ထားဆဲပင် ဖြစ်သည်။

“ဒက်ခိမ် ... ပြန်လာဖြစ်အောင် ပြန်လာခဲ့ဦးနော်။ တကယ်လို့များ ငါ အိပ်ပျော်နေရင် ရအောင်နှိုး” ဟူသောစကားကို သူက နောက်ဆုံး ပြောလိုက်သေးသည်။

ဓာတ်လှေကား တံခါးပွင့်သွားသည်။ မာစယ်၏ ဘဏ္ဍာစိုးက ကျွန်တော်တို့ကို အပြင်သို့ ပို့ပေးသည်။

“ငါ ပြန်လာခဲ့မယ်”

ကျွန်တော်က ဘဏ္ဍာစိုးကို ပြောခဲ့သည်။ ကျွန်တော် အမှန်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ကင်ဆာရောဂါဖြစ်ပြီဆိုလျှင် ဖြစ်သည့်နေရာကို ဖြတ်ထုတ်ပစ်ရန်သာ အကြောင်းရှိသည်။ မာစယ်ကိုလည်း ထိုအတိုင်းသာ ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်သည်။ ကင်ဆာရောဂါဖြစ်သည့်နေရာကို ဖြတ်တောက်မထုတ်ခြင်းအားဖြင့် အခြားနေရာများကိုပါ လှည့်ပြီး စားကုန်မည်။

ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကျွန်တော် တုံးတုံးချလိုက်သည်။

မာစယ် သေကို သေရမည်။

အခြားနည်းလမ်းလည်း မရှိတော့ပြီ။

*

(၂၅)

“ကျွန်မကတော့ မော်တော်ကားနဲ့ မလိုက်တော့ဘူး။ လမ်းဟိုဘက်ခြမ်းမှာတင် ကျွန်မက နေတာ။ မာစယ်က သူနဲ့ နီးနီးနေမှ ကြိုက်တာလေ။ လမ်းလျှောက်သွားတော့မယ်”

ဘက်သံက ကျွန်တော်တို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသည်။

တစ်ဖက်ခြမ်းသို့ ကူးသွားပြီး အဆောက်အအုံတစ်ခု၏ ဓာတ်လှေကားထဲ ဝင်သွားသည့် ဘက်သံကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လှမ်းကြည့်နေလိုက်ကြသည်။ တက္ကစီတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည်။ ကျွန်တော်က တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ ဒါနီယာက အလျင်ဝင်သည်။ ကားထဲသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော့်ကိုမိုထားသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး နတ်ကျသလို တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ အသံမထွက်ဘဲလည်း ငိုနေသည်။ ရိုက်သံသဲ့သဲ့သာ ပေါ်ထွက်နေသည်။

“မေ့ပစ်လိုက်စမ်းပါ။ သူ့ဆီကို ပြန်မသွားဘဲ နေလိုက်ရုံပေါ့။ သူနဲ့ နောက် မဆက်ဆံနဲ့တော့ပေါ့”

ဒါနီယာက ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှ အမူအရာကို ကျွန်တော် အကဲခတ်၍မရပေ။ ကားထဲမှာ မှောင်နေသည်။

“သူပြောတာတွေ မှန်တယ်ဆိုရင်တော့ သူ့ဆီကို မသွားဘဲ နေနိုင်ပါတယ်”

“မင်းကလဲ သူနဲ့ ပတ်သက်နေပြီလား”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေမိသည်။

ဒါနီယာက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူက ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာလဲ”

“အကုန်လုံး လုပ်ပေးနိုင်တယ်။ ကျွန်မ ဓာတ်ပြားတွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကန်ထရိုက်စာချုပ်က ရှိနေသေးတယ်။ ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီတစ်ခုကို အခု သူ ပိုင်နေပြီလေ”

“ဒီအကြောင်းကို မင်း ဘယ်တုန်းက သိတာလဲ”

“ဒီနေ့ညမှ သိတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ဆီ ကျွန်မ ရောက်နေတာပေါ့။ ကျွန်မကို ဖုန်းလှမ်းဆက်တယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး စကားပြောစရာရှိလို့ သူ့ဆီကို လာပါတဲ့။ ကျွန်မ သိပ်ပင်ပန်းနေကြောင်းပြောတော့ သူ စိတ်ဆိုးတော့တာပဲ။ သူ့ကို ကျွန်မ လာမတွေ့ရင် ကျွန်မ ဓာတ်ပြားတွေကို ထုတ်ခွင့်မပေးတော့ဘူးလို့ ပြောတယ်”

“ကန်ထရိုက်စာချုပ်က သက်တမ်း ဘယ်လောက်လဲ”

“သက်တမ်းက အများကြီး။ ခုနစ်နှစ်တောင်”

“ဒါပေမဲ့ ကန်ထရိုက်စာချုပ်အရဆိုရင် မင်းကို သူ ပိုက်ဆံပေးနေရဦးမှာပဲမဟုတ်လား”

“အနည်းဆုံးနှုန်းကို ပေးတာပါ။ ကျွန်မ သီချင်းတွေအပေါ်က သူ ပိုက်ဆံ အများကြီးရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ သဘောမတူဘဲ ကျွန်မ ဘယ်ပြဇာတ်မှာမှ ဝင်ဆိုပေးလို့ မရဘူး။ ကျွန်မကို ဘယ်လောက်ပဲ လိုချင်လိုချင် သူ သဘောမတူရင် ကျွန်မ ဆိုခွင့် မရှိဘူး”

“သီချင်းတွေ ဓာတ်ပြားသွင်းတဲ့လုပ်ငန်းက ဘယ်လိုနေသလဲ”

“ငွေရပေါက် သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ ပြဇာတ် တော်တော်များများက ဓာတ်ပြားတွေ ထုတ်ပြီး ရောင်းနေကြတာ။ ပြဇာတ်ကလို့ ရှုံးပေမယ့် ကိစ္စမရှိဘူး။ ဓာတ်ပြားရောင်းရတဲ့ငွေက အမြတ်ကောင်းကောင်းရတယ်။ အသံလွှင့်တဲ့အတွက်လဲ ငွေထပ်ရသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မာစယ်ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ သူ သဘောမတူရင် ဘာမှ မလုပ်ရဘူးလို့ ချုပ်ကိုင်ထားတော့ ကျွန်မမှာ ဒုက္ခဖြစ်နေတယ်”

“ခုနစ်နှစ်ဆိုတာလဲ ဒါလောက်တော့ မကြာပါဘူးကွာ”

ဒါနီယာက ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်သည်။

“ကျွန်မအတွက်တော့ ကြာလွန်းတာပေါ့။ ကျွန်မ ကလေးလဲမဟုတ်တော့ဘူး။ အသက် သုံးဆယ်ကျော်လာပြီ။ မကြာခင် ကျွန်မ အသံလဲ ပျက်တော့မယ်။ အသံပျက်တဲ့အခါကျတော့ ကျွန်မကို ဘယ်သူက အလုပ်ပေးဦးမှာလဲ။ အသက်ငယ်တဲ့၊ အသံကောင်းတဲ့ အဆိုတော်သစ်တွေက အများကြီး။ နောက်ထပ်လဲ ပေါ်လာဦးမှာပဲ။ အဲဒီအခါကျတော့ ဒါနီယာဖားကပ်စ် ဆိုတာကို ဘယ်သူကမှ သတိရကြတော့မှာတောင် မဟုတ်ဘူး”

သူ့အိမ်ရှေ့မှာ တက္ကဆီကား ရပ်သောအခါ ဒါနီယာသည် တုန်လှုပ်နေသေးသည်။

“အိမ်ပေါ်တက်ပါဦးလား။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း နေရမှာ ကြောက်နေပြီ”

သူ့ကို ကျွန်တော် ပြန်ငေးကြည့်နေမိသေးသည်။ ပြီးတော့ မော်တော်ကားခ လှမ်းပေးပြီး သူ့နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ သူ့မျက်လုံးများ နီနေသည်ကို အလင်းရောင်အောက်မှာ မြင်ရသည်။

“ကော်ဖီ သောက်ဦးမလား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဒါနီယာက အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ဧည့်ခန်းထဲရှိ ဓာတ်စက်အနီးတွင် သူ့ဓာတ်ပြားများ ရှိနေသည်။ အပေါ်ဆုံးမှ ဓာတ်ပြားကို ငုံ့ကြည့်သောအခါ ဒါနီယာ၏ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သွင်းထားသည့် ဓာတ်ပြားဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဓာတ်စက်ထဲသို့ ထည့်ပြီး ဖွင့်လိုက်သည်။ အခန်းထဲမှာ တေးသံများ ပျံ့နှံ့သွားသည်။

ခဏကြာတော့ ဒါနီယာ ပြန်လာသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် ကော်ဖီ ပါလာသည်။

“ကော်ဖီတော့ သိပ်ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး။ ပျော်လွယ်တဲ့ ကော်ဖီမူန့်ကိုပဲ ဖျော့ခဲ့တယ်”

“ပူရင် တော်ပါပြီကွာ”

“ပူပါတယ်။ ခဏထိုင်ဦးနော်။ ကျွန်မ အဝတ်သွားလဲလိုက်ဦးမယ်”

နောက်ထပ် ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ကျွန်တော် သောက်နေချိန်၊ ဓာတ်ပြား နောက်တစ်ဖက်ကို လှန်လိုက်ချိန်မှာပင် ဒါနီယာ ပြန်လာသည်။ ကော်ဖီ ထည့်သောက်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ သွေးရောင် ပြန်လွှမ်းလာသည်။

“အခု ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီကိုရဖို့ အချိန်အကြာကြီး ကြိုးစားခဲ့ရတယ်လို့ မာစယ်က ပြောတယ်”

ကျွန်တော်က ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေသည်။

“ဟိုတုန်းက မာစယ်ကို ကျွန်မ အထင်ကြီးခဲ့မိတယ်။ တကယ် အထင်ကြီးခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုယ်သူပဲ ချစ်တယ်။ သူ့ကိုယ်ကျိုးအတွက် သူလုပ်ဖို့ လူဖြစ်လာတဲ့လူ”

ဓာတ်ပြားတစ်ဖက် ဆုံးသွားသည်။ ကျွန်တော် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေမိသည်။ ကျွန်တော့်နားထဲမှာ သီချင်းသံ စွဲနေသည်။ ခဏကြာတော့ ထိုင်ရာမှ ကျွန်တော် ထသည်။

“ကိုယ် သွားဦးမှပဲ”

“ရှင် သူ့အိမ်ကို ပြန်သွားမှာလား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဒါနီယာက ကျွန်တော့်ဆီသို့ ထလာပြီး ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ခေါင်းလာမှီထားသည်။

“ရှင်လဲ သနားစရာကောင်းတာပါပဲ။ တခြားလူတွေကို သူ အသုံးချခဲ့သလို ရှင့်ကိုလဲ သူ အသုံးချခဲ့တာပဲနော်”

သူက လေသံနှင့် ပြောနေသည်။

“သူ ဘယ်သူ့ကိုမှ အသုံးချလို့ မရပါဘူး။ ဒီအကြောင်းကို မကြာခင် သူ သိရတော့မှာပါ”

ကျွန်တော်က အသံကိုညှစ်ပြီး ပြောသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော် ဘာဆုံးဖြတ်ထားသည်ကို သူ အကဲခတ်မိပုံပေါက်သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ ဒက်ခ်စ်ရယ်။ လက်သနပါတယ်။ ဒီလိုလုပ်လောက်အောင် တန်ဖိုးရှိတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး”

ဒါနီယာက လေသံတိုးတိုးနှင့် ပြောသည်။

သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

+

ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ထဲသို့ ကျွန်တော် ယမ်းတောင့်ထည့်နေချိန်တွင် အခန်းထဲသို့ ဖက်ကက် ဝင်လာသည်။
ကျွန်တော် လုပ်နေသည်ကိုမြင်သောအခါ သူ့မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားတော့သည်။

“မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ကျွန်တော်က သေနတ်ဆုံလည်ကို အတွင်းသို့ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

“ဟိုတုန်းကတည်းက လုပ်ဖို့ကောင်းခဲ့တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို ဒီနေ့ည လုပ်တော့မလို့”

“ကင်ပီယန်ကိုလား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဖက်ကက်က ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

“ဒီအလုပ်မျိုးဆိုရင် ငါက ပိုလုပ်သင့်ပါတယ်။ ငါက ပိုပြီး အတွေ့အကြုံများတယ် မဟုတ်လား”

“မဖြစ်ဘူး”

ကျွန်တော်က သေနတ်ကို အိတ်ထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်သည်။

“မင်းကိုယ်တိုင် လုပ်တယ်ဆိုတော့ မင်းအတွက်ရော၊ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံအတွက်ရော မသင့်လျော်ပါဘူး။ ဂွေယာနော့စ်နဲ့ပတ်သက်ပြီးလဲ အပြောအဆိုတွေ ခံခဲ့ရပြီ မဟုတ်လား”

“အခုလိုဖြစ်ရင် ပိုပြီး ပြောကြပါစေဦးပေါ့ဗျာ။ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်က သံတမန် ဖြစ်နေတဲ့အတွက် မတော်တဆ ဖြစ်တာပါလို့ပြောရင် ရဲက ခင်ဗျားထက်ပိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ယုံမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ သေနတ်ကို ကိုင်ကြည့်နေကြရင်း ကျည်ထွက်သွားပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ရုံပဲ”

ဖက်ကက်က ကျွန်တော့်ကို မယုံကြည်သလို ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော်က သံအမတ်ကြီး မဟုတ်လား”

ခဏကြာတော့ ဖက်ကက်က သူ့ပခုံးများကို တွန့်ပြသည်။ နောက်တီးနောက်တောက် အမူအရာနှင့်လည်း ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောသည်။

“မှန်ပါတယ် သံအမတ်ကြီးခင်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ သေနတ်ကို ဘယ်လိုကိုင်ရမယ်ဆိုတာတော့ သတိရပါတယ်နော်”

“သတိရပါတယ်ဗျာ”

“ဒီလိုဆိုရင် သတိတော့ထားပါ။ ကိုယ့်ရင်ဝ ကိုယ်ပြန်ပစ်မိတာမျိုးလဲ ဖြစ်နေဦးမယ်”

+

မာစယ်၏အိမ်မှ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် သုံးနာရီခန့်ကြာသောအခါ သူ့အိမ်သို့ တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်သွားသည်။ နံနက်လေးနာရီထိုးပြီး၍ မိနစ်အနည်းငယ် စွန်းနေပြီ ဖြစ်သည်။ ဘဏ္ဍာစိုးက ကျွန်တော့်ကို တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူ အိပ်ရသေးပုံ မပေါ်။

“ဓာတ်လှေကားသော့ ကျုပ်ဆီမှာရှိတယ်” ဟု ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြောသည်။

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ။ မစ္စတာကင်ပီယန်ကလဲ ပြောထားပါတယ်။ အပေါ်ရောက်လို့ ဓာတ်လှေကားထဲကထွက်ရင် သော့ကို ပြန်လှည့်လိုက်ဖို့ မမေ့ပါနဲ့နော်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး အပေါ်သို့ ဓာတ်လှေကားနှင့် တက်ခဲ့သည်။ မာစယ်၏ အခန်းတံခါး ပွင့်နေသည်။ ဓာတ်လှေကားတံခါးကို ပြန်ပိတ်ခဲ့ပြီး သူ့အခန်းထဲသို့ ကျွန်တော် လျှောက်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲမှာ မည်သူမျှမရှိ။ သို့သော်လည်း မီးများကိုမူ ဖွင့်ထားဆဲပင် ရှိသည်။

မာစယ်၏ အိပ်ခန်းတံခါးလည်း အနည်းငယ် ဟနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ တံခါးနားသို့ ကပ်သွားပြီး အတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့ကို အော်ဟစ်မခေါ်မိအောင်လည်း စိတ်ကို ထိန်းထားရသည်။ အမှန်တော့ သတ်တော့မည်ဟု ပိုင်းဖြတ်ထားပြီး သူတစ်ယောက်အပေါ် မည်သို့မျှ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့နေစရာ မလိုတော့။ အခန်းထဲမှာ မှောင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် မီးဖွင့်ကြည့်သည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင် မည်သူမျှမရှိ။ မည်သူမျှ အိပ်ခဲ့ပုံမပေါ်။ အဝတ်အစားလဲသည့် အခန်းထဲသို့ ဝင်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ရေချိုးခန်းထဲသို့ သွားကြည့်သည်။ မည်သူမျှ မရှိ။

နားနေသည့်အခန်းထဲသို့ ကျွန်တော် ပြန်လာသည်။ ဧည့်သည်များအတွက်ထားသည့် အခန်းကို သွားဖွင့်သည်။ သို့သော်လည်း အတွင်းမှ သော့ခတ်ထားပုံရသည်။ မာစယ်သည် အခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး ထိုအခန်းထဲမှာ အိပ်နေပုံရသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် စောင့်မနေနိုင်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် တံခါးကို ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်ပြီး အော်ခေါ်မိသည်။

“မာစယ်”

ခဏစောင့်ကြည့်နေသည်။ ဘာသံမှ မကြားရသည့်အတွက် တံခါးကို ထပ်ထုပြီး ထပ်အော်ခေါ်သည်။ အထဲက တိတ်မြဲတိတ်နေသည်။ အရက်ပုလင်းများရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး အရက်တစ်ခွက် ထည့်သောက်သည်။ သူတစ်ယောက်တည်းရှိနေသည်မှာ သေချာသွားပြီ။ သူနှင့်အတူ အခြားတစ်ယောက် ရှိနေမည်ဆိုပါက ထိုသူက ပြန်ထူးမည်သာဖြစ်သည်။ သူကိုယ်တိုင်မှာမူ အရက်အမူးလွန်နေပုံရသည်။

အရက်ကို သောက်ရင်း ဘားကောင်တာကို ကြည့်နေမိသည်။ ထိုအချိန်ကျမှပင် သူ၏ လျှို့ဝှက်ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကို သတိရတော့သည်။ လက်တန်း၏နောက်သို့ ဝင်သွားပြီး သူ တစ်ခါ ပြထားဖူးသည့် ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။

လျှို့ဝှက်အံ့ဖုံးကလေး ပွင့်သွားသည်။ မြင်ကွင်းပေါ်တွင် အခန်းတွင်းမှ မြင်ကွင်းများ တဖြည်းဖြည်း ပေါ်လာသည်။ ပထမဆုံး ခုတင်ပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ မည်သူမျှ မရှိ။ ထို့နောက် မာစယ်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော် သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော့်ကို အနိုင်ယူသွားချေပြီ။ မာစယ်ကား သေဆုံးနှင့်ပြီ ဖြစ်၏။

သူသည် ခုတင်ဘေး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ မှောက်လျက်ကျနေသည်။ သူ့ခေါင်း လည်နေပုံမှာ အရပ်ဆိုးလွန်းလှသည်။ ရှုပ်အင်ကြီးကြယ်သီးများ ပြုတ်နေသည်။ အနက်ရောင်ပိုးကြီးတစ်ချောင်းက သူ့လည်ပင်းမှာ ပတ်နေသည်။

သူ့ကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိသည်။ လက်ထဲမှ အရက်ဖန်ခွက်ကိုပင် မေ့သွားသည်။ အရက် တစ်ကျိုက်သောက်ပြီး တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်သည်။ ဘဏ္ဍာစိုးဟု စာရေးထားသည့် ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။

“အမိန့်ရှိပါ မစ္စတာကင်ပီယန်” ဘဏ္ဍာစိုးက ပြန်ထူးသည်။

“မစ္စတာကင်ပီယန် မဟုတ်ဘူး။ မစ္စတာနေ့စွဲ စကားပြောနေတာ။ ငါ အပြင်သွားနေတုန်း မစ္စတာကင်ပီယန်ဆီကို တစ်ယောက်ယောက်များ လာသေးသလား”

ဘဏ္ဍာစိုးက ခဏ စဉ်းစားနေသည်။

“မလာပါဘူးခင်ဗျာ။ မစ္စတာဇနော့စ် ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ အိမ်ရှေ့တံခါးကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျွန်တော် သွင်းမပေးခဲ့ရပါဘူး”

ကျွန်တော်က ရုပ်မြင်သံကြားကို လှည့်ကြည့်မိပြန်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ရဲကို ဖုန်းဆက်ခေါ်တော့။ မစ္စတာကင်ပီယန် သေနေပြီနဲ့တူတယ်”

တယ်လီဖုန်းကို ကျွန်တော် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြန်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်ပြီး မီးညှိဖွာရှိက်သည်။ ဆေးလိပ်သောက်လိုက်၊ အရက်သောက်လိုက်နှင့်ပင် ရဲအလာကို စောင့်နေသည်။ ဘဏ်တိုက်များကို မားပြတိုက်လေ့ရှိသူ ပီလီစပ်တန်၏ စကားများကို ကျွန်တော် ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိသည်။ သူ့အကြောင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပြန်ပြီး စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးခဲ့ဖူးသည်။

လူသားတို့ လုပ်ကိုင်ထားသည့် အာမခံသေတ္တာ၊ ဘဏ်တိုက်၊ အကျဉ်းထောင် ဆိုသည့် အရာများသည် အခြား လူသားတစ်ယောက်က မရမနေ ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်လိုသည် ဆိုပါက လုံခြုံမှု မရှိနိုင်ပေ ဟု သူက ရေးသားခဲ့ဖူးသည်။

*

(၂၆)

မာစယ် အသတ်ခံရသည့်အကြောင်းသည် သတင်းစာအားလုံးတို့၏ သည်းခြေကြိုက် သတင်း ဖြစ်သွားတော့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ထိုအကြောင်းကိုပင် အသားပေး ရေးသားကြတော့သည်။ အစောင့်များ ထူထပ်စွာ ချထားသည့်အိမ်၊ ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်ရန် ခက်သောအခန်း၊ သော့ခတ်ထားသည့်အိပ်ခန်း၊ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အချမ်းသာဆုံးပုဂ္ဂိုလ်များထဲတွင် ပါဝင်သူတစ်ယောက်၊ လူအများ၏ မုန်းတီးစက်ဆုပ်ခြင်းကို ခံနေရသူ စသည်ဖြင့် သူ့ဂုဏ်ပုဒ်များကို ဖော်ပြကြသည်။ အမျိုးသမီးပေါင်းများစွာတို့၏ ဓာတ်ပုံများကိုလည်း ရှာဖွေတွေ့ရှိသည့်အကြောင်း၊ ကြေးအကြီးဆုံးသော အမျိုးသမီးများနှင့် အမြဲတမ်း ပျော်ပါးနေသည့်အကြောင်း၊ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများကို ကျင်းပနေသည့် အကြောင်းများကို ရေးသားကြသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့ မရေးနိုင်သည့် အကြောင်းအရာမှာ လူသတ်သမားအကြောင်း ဖြစ်လေသည်။

မာစယ် အသတ်ခံရသည့်အမှုကို ကိုင်သော ရဲအရာရှိသည် နောက်တစ်ပတ်ကြာသောအခါ ကျွန်တော့်ရုံးခန်းသို့ ရောက်လာသည်။ သူနှင့် ကျွန်တော်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကောင်းစွာ သိကျွမ်းနေကြပြီ။ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားပြီးသည့် အချိန်မှစပြီး ကျွန်တော်တို့ချင်း မဆုံသည့်ရက် တစ်ရက်မှ မရှိခဲ့ချေ။

ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်တွင်ရှိသည့် ဆေးလိပ်ပြာခံခွက်ထဲသို့ သူက ဆေးတံကို ခေါက်ပြီး ပြာရွှေနေသည်။

“မစ္စတာဇနော့စ်၊ ဒီအမှုကို ပြည့်စုံအောင် စုံစမ်းရမယ်ဆိုရင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို ပြည့်စုံသွားတဲ့အခါမှာ လူသတ်တရားခံအစစ်ဟာ ဘယ်သူဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်တို့ ပြောနိုင်ဖို့ ပိုပြီး ခက်ခဲသွားပါလိမ့်မယ်။ မသင်္ကာစရာကောင်းတဲ့ လူတွေကို ရှာမတွေ့လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ မာစယ်ကို သတ်ပစ်ဖို့အတွက် လုံလောက်တဲ့ အကြောင်းပြချက် ရှိနေသူ အနည်းဆုံး ငါးဆယ်လောက်ရဲ့ နာမည်ကို ကျွန်တော် ဖော်ပြောပြနိုင်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က ပြုံးမိသည်။ ရဲအရာရှိသည် ခပ်တုံးတုံးထဲကတော့ မဟုတ်။ မသင်္ကာရမည့်သူများထဲတွင် ကျွန်တော်လည်း တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်နေကြောင်းကို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ပြောပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“သူ့အိမ်ကို ရောက်တိုင်း ကျွန်တော်တို့ အထပ်ထပ်အခါခါ စစ်ဆေးကြည့်ကြပါတယ်။ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် လေ့လာတယ်။ စေ့စေ့စပ်စပ် ရှာကြည့်တယ်။ ရှေ့နောက် ဆက်စပ် စဉ်းစားကြည့်တယ်။ လူမသိဘဲနဲ့ သူ့အိမ်ထဲကို ဘယ်လို လူသတ်သမားမှ မဝင်နိုင်ဘူး။ အထူးသဖြင့် သူ နေနေတဲ့အပေါ်ထပ်ကို ရောက်ဖို့ဆိုတာ ပိုပြီး ခက်ခဲပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်ကတော့ အထဲကိုရအောင် ဝင်သွားပြီးပြီလေ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။ ရဲအရာရှိက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မှန်ပါတယ်။ တစ်ယောက်ကတော့ အထဲကိုရောက်အောင် ဝင်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။ သူ့အိမ်ဖော်တွေလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘဏ္ဍာစိုးလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူတို့အားလုံး အဲဒီအချိန်က ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်သူနဲ့ ရှိနေကြပါတယ်ဆိုတာကို ခိုင်လုံတဲ့သက်သေ အထောက်အထားတွေ ပြနိုင်ကြပါတယ်”

ရဲအရာရှိက ထိုင်ရာမှထသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ မသိမသာ အပြုံးကလေးတစ်ခု ရှိသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ဆီသို့ လက်ကမ်းပေးသည်။

“ကျွန်တော် ရည်စူးထားတာထက်တောင် အချိန်ပိုကြာသွားပြီ။ အားနာပါတယ် မစ္စတာဇနော့စ်။ ဒီနှစ်ကုန်ရင် ကျွန်တော်လဲ ပင်စင်ယူပါတော့မယ်။ နောက်ထပ် ကျွန်တော်တို့ချင်း ထပ်မဆိုနိုင်တော့ဘူးလို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်မိပါတယ်”

ကျွန်တော်ကလည်း သူ့လက်ကိုဆွဲယူသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို နားမလည်သလို ကြည့်နေမိသည်။

“ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက အခု တွေ့ရတဲ့ပုံမျိုး ထပ်ပြီး မတွေ့နိုင်တော့ဘူးလို့ ဆိုလိုတာပါ။ နှစ်လအတွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် နှစ်ခါဆုံခဲ့ကြတယ်။ နှစ်ခါစလုံး လူသတ်မှုအတွက် ဆုံခဲ့ကြရတာ ဖြစ်ပါတယ်”

ထိုအခါကျမှ ကျွန်တော် သတိရတော့သည်။ မှန်ပါသည်။ ငွေယာနှော့စ် အသတ်ခံရတုန်းကလည်း ကျွန်တော့်ဆီကို သူ
ရောက်လာဖူးသည်။ ကျွန်တော်က သူ့လက်ကို လှုပ်ယမ်းရင်း ရယ်မိသည်။

“နေပါဦးဗျာ။ ခင်ဗျားပြောတဲ့စကားက တခြားလူများ ကြားသွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်အတွက် အန္တရာယ်ရှိနိုင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် ဒီလို မဆိုလိုပါဘူး။ ကျွန်တော်ဆိုလိုတဲ့သဘောကို သံအမတ်ကြီး သိပါတယ်”

“ရှင်းပြမနေပါနဲ့တော့ဗျာ။ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ဒါထက် စကားမစပ်၊ ကျွန်တော်ကို
အကူအညီတစ်ခုလောက်များ ပေးနိုင်မလား”

“ကျွန်တော် တတ်နိုင်တာဆိုရင် ကူညီပုံမယ်”

“ဒေါက်တာငွေယာနှော့စ်သမီးနဲ့ ကျွန်တော် အဆက်အသွယ်လုပ်လိုပါတယ်။ သူ့ကို ဘယ်မှာဆက်သွယ်ရင်
ရမယ်ဆိုတာများ သိပါသလား”

“သံအမတ်ကြီး မသိသေးဘူးလား”

သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ဩသည့်အမူအရာ ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော်က ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

“သူ့အဖေရဲ့အလောင်းကို ကျွန်တော်တို့ ပြန်အပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပဲ သူနဲ့ သူ့ဦးလေးက
အဘိုးကြီးအလောင်းကိုယူပြီး သံအမတ်ကြီးတို့တိုင်းပြည်ကို ပြန်သွားကြပါတယ်။ ဟိုမှာ ပြန်သင်္ဂြိုဟ်ဖို့
ယူသွားကြတာပါ”

“ကော်တီဂွေးနိုင်ငံကိုလား”

“မှန်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သံအမတ်ကြီး သိပြီးဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ထားတာပေါ့။ သံအမတ်ကြီးရဲ့ သံရုံးကပဲ လိုအပ်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ ထုတ်ပေးလိုက်ပါတယ်”

ထိုအကြောင်းကို ကျွန်တော် မသိနိုင်ပါ။ ထိုရက်လောက်တုန်းက ကျွန်တော် ဥရောပသို့ ရောက်နေသည်။

“မင်ဒိုဇာဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရော သူတို့နဲ့ ပါသွားသလား”

“ပါသွားမယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ အဲဒီလေယာဉ်ပျံနဲ့တော့ အတူတူလိုက်သွားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ လေယာဉ်ပျံက မီယာမီကို ဆင်းဦးမယ်။ အဲဒီမှာပဲ သူ ဆင်းချင်လဲ ဆင်းသွားနိုင်ပါတယ်။ သံအမတ်ကြီး သိချင်ရင် ကျွန်တော် စုံစမ်းပေးပါ့မယ်”

“နေပါစေတော့ဗျာ။ ဒါလောက်လဲ အရေးမကြီးလှပါဘူး”

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

ရဲအရာရှိ ပြန်သွားသည်။ ထိုအကြောင်းများကို ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားနေမိသည်။ သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး မည်သည့်သတင်းစကားကိုမျှ မကြားရသည်မှာ ထူးဆန်းနေသည်။ အမှန်တော့ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံမှ သတင်းတစ်ခုခုကိုတော့ ကြားရဖို့ ကောင်းသည်။ မင်ဒိုဇာသည် ဟိုယော့စ်အနေနှင့် အလစ်ပေးသင့်သော သူ တစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။ သူတို့ ထွက်ခွာသွားကြသည့် ရက်လောက်က ကျူရေတူလေဆိပ်တွင် ဆင်းသည့် ခရီးသည်များ အမည်စာရင်းကို ကျွန်တော် တောင်းယူကြည့်သည်။

ဘီယက်ထရစ်နှင့် သူဦးလေး၏အမည်များကို တွေ့ရသည်။ သို့သော်လည်း ဆင်းသည့် ခရီးသည်များစာရင်းထဲတွင် မင်ဒိုဇာ၏အမည် မပါချေ။ စာရွက်များကို ကျွန်တော် ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ခေါက်လိုက်သည်။ စာရင်းထဲမှာ

ပါသည်ဖြစ်စေ၊ မပါသည်ဖြစ်စေ မင်ဒိုဇာသည် ကော်တီဂွေးနိုင်ငံထဲသို့ ပြန်ရောက်နေမည်မှာ သေချာနေသည်။ ကြေးနန်းရိုက်ဖို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသေးသည်။ သို့သော်လည်း ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကျွန်တော် ပြန်ပြင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် လျှို့ဝှက်ပုလိပ် မဟုတ်။ ဟိုယော့စ်နှင့် ပရိုင်တိုတို့နှစ်ယောက်သာ သူတို့အလုပ်ကို သူတို့ ဆက်လုပ်ကြပါစေတော့။

+

တော်လှန်ရေးကြီးသည် နောက်ထပ် နှစ်လမျှကြာသည့်တိုင်အောင် ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်လာခြင်း မရှိသေးချေ။ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်၏ မငြိမ်သက်မှုသတင်းများကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ်ဖြင့် ကျွန်တော် စတင် ကြားရသည့်နေ့သည် အီစတာပွဲတော် စသည့် ပထမနေ့ မနက်ပိုင်းတွင် ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့တွင် ရွေးကောက်ပွဲကျင်းပရန် စောစောတုန်းက ကျွန်တော်တို့ ကြေညာခဲ့ဖူးသည်။

ထိုနေ့တုန်းက ဒါနီယာ၏အိမ်မှာ ကျွန်တော် ရှိနေသည်။ နံနက်စာကို အိပ်ရာထဲသို့ပင် ကျွန်တော်တို့ ယူစားကြသည်။ ခဏကြာတော့ ဒါနီယာက ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကို သွားဖွင့်သည်။

“နေ့လည်ပိုင်းသတင်း နားထောင်လို့ ရပါတယ်နော်” ဟု သူက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမေးသည်။

“နေ့လယ်ပိုင်းသတင်းက ဝတ်စုံအပြည့်နဲ့ နားထောင်မှ ရမှာတဲ့လား” ဟု ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်မေးသည်။

ဒါနီယာက ရယ်မောရင်း မိတာခလုတ်များကို ရွှေ့နေသည်။ ခဏကြာတော့ အရုပ်များ ပေါ်လာသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဆပ်ပြာကြော်ငြာ ဖြစ်သည်။ ကြော်ငြာ ပြီးသွားသောအခါ ယောက်ျားတစ်ယောက် ပေါ်လာသည်။

“ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးများနှင့် လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျာ။ နယူးယောက်မြို့မှာရှိတဲ့ စိဘီအက်စ် သတင်းကြေညာတဲ့ အခန်းထဲကနေ အစီရင်ခံနေပါတယ်။ အခုအချိန်ကစပြီး သတင်းများကို ကြေညာပါတော့မယ် ခင်ဗျာ”

အစီအစဉ် ကြေညာသူ၏မျက်နှာ ပျောက်သွားသည်။ စားပွဲတစ်လုံး၏နောက်တွင် ထိုင်နေသည့် သတင်းကြေညာသူ ပေါ်လာသည်။ သူ့မျက်နှာက ပုပိုင်းပိုင်းဖြစ်သည်။ နှာခေါင်းက ကြီးလွန်းလှသည်။ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များက ရှုပ်ပွနေသည်။ သူ့မျက်နှာက အလွန် အရေးကြီးသည့်ပုံမျိုး ဟန်လုပ်ထားသည်။ သူပြောသည့်စကားများသည် ရေးကြီးခွင်ကျယ်များ ဖြစ်သည်ဟူသော ပုံမျိုးဖြစ်သည်။ အမှန်ကတော့ သူ့ဘဝကို သေသေချာချာ လေ့လာကြည့်လျှင် သူများရေးပေးသည်ကို အော်ဖတ်ပြနေရသည့် လူမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်က စားစရာ တစ်ခုကို ကောက်ဝါးရင်း လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

"ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးများနဲ့ လူကြီးမင်းများခင်ဗျာ။ ကောင်းသောနံနက်ခင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဝေါလ်တာကျွန်ဆင်က သတင်းများကို ကြေညာနေပါတယ်။ အခုအချိန်ကစပြီး ပထမပိုင်းကို ကြေညာပါတော့မယ်ခင်ဗျာ။ ကော်တီဌေးနိုင်ငံအတွင်းမှာ ဖြစ်ပွားနေတဲ့ တိုက်ပွဲများနဲ့ပတ်သက်ပြီး နောက်ထပ်ရရှိတဲ့ သတင်းလွှာကို ဖတ်ကြားအစီရင်ခံပါမယ်"

သူ ဆက်မကြေညာခင် ဒါနီယာ၏မျက်နှာကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ထိတ်လန့်ဟန်သို့ ပြောင်းသွားသည်။

"အစိုးရတပ်များနဲ့ သောင်းကျန်းသူတွေဟာ တောင်တန်းဒေသမှာ တစ်ညလုံး ဆက်ပြီး တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပွားနေပါတယ်။ သောင်းကျန်းသူများက နောက်ထပ် ကျေးရွာနှစ်ရွာကို ထပ်ပြီး သိမ်းပိုက်လိုက်ကြပါတယ်။ အစိုးရတပ်ဘက်မှာ အကျအဆုံးတွေ များတယ်လို့ သူတို့က ကြေညာပါတယ်။ သောင်းကျန်းသူတွေ တည်ထောင်ထားတဲ့ အသံလွှင့်ဌာနက ကြေညာချက်အရဆိုရင် သူတို့ဟာ ကျူရေတူမြို့တော်နဲ့ မိုင်မြောက်ဆယ်လောက်အကွာကို ရောက်နေကြပြီး တစ်နိုင်ငံလုံးလိုလိုကို သူတို့က ထိန်းချုပ်ထားလိုက်နိုင်ကြပြီဖြစ်ကြောင်း သိရှိရပါတယ်။

ကျူရေတူမြို့မှာတော့ စစ်မိန့်ထုတ်ပြန် ကြေညာထားပါတယ်။ မြို့တော်ရဲ့လမ်းတွေအားလုံး လူသွားလူလာ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကြိုကြားကြိုကြား သေနတ်သံများကိုတော့ အမြဲမပြတ် ကြားနေရပါတယ်။ အထူးသဖြင့် စစ်တပ်က အာရိုက်ပိုက်ပြီး အကာအကွယ်ပေးနေရတဲ့ ဆိပ်ကမ်းဘက်က ပိုပြီး ကြားရတတ်ပါတယ်။ မြို့တော်ထဲကို

ရေကြောင်းကနေပြီး ချဉ်းကပ်လာမှာ စိုးရိမ်ရတဲ့အတွက် ဆိပ်ကမ်းဒေသကို အထူးအာရုံစိုက်ပြီး ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နေကြပါတယ်။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မြင်သမျှကိုလဲ သေနတ်နဲ့ လှမ်းပစ်နေကြတယ်လို့ အဆို ရှိပါတယ်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဒီကော်ဒိုဘာက ဒီနေ့မနက် ရေဒီယိုကနေပြီး အကြိမ်ကြိမ် အသံလွှင့်ကြေညာသွားတာကိုလဲ ဖမ်းယူနားထောင်ရပါတယ်။ အခု အဖြစ်အပျက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တိုင်းသူပြည်သားများ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အေးအေးချမ်းချမ်းနေကြဖို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက တိုင်းပြည်ကို မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ခင်ဗျာ။ အရာထမ်း အမှုထမ်းများနဲ့ စစ်တပ်ဟာ အစိုးရအဖွဲ့နဲ့အတူတူ သစ္စာရှိရှိ လက်တွဲပြီး သောင်းကျန်းသူများကို ချေမှုန်းနေကြကြောင်းကိုလဲ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဆက်လက် ကြေညာပါတယ်။ တောင်ပိုင်းနဲ့မြောက်ပိုင်းမှာ ခိုး၊ ဆိုး၊ သောင်းကျန်းနေကြတဲ့ ကွန်မြူနစ်များကို အောင်အောင်မြင်မြင် ချေမှုန်းနေပါပြီလို့လဲ သူကပဲ ဆက်လက်ကြေညာပါတယ်။ လတ်တလောဖြစ်နေတာကို တော်လှန်ရေးတစ်ရပ်လို့ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဒီကော်ဒိုဘာက ထုတ်ဖော်သုံးနှုန်း ပြောဆိုခြင်းမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လက်တင်အမေရိကနိုင်ငံတွေထဲကို ကွန်မြူနစ်တွေ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ပြီလို့တော့ ကြေညာသွားပါတယ်။ အခု ဆူပူမှုတွေကို နိုင်ငံခြားက စီမံကိန်းချပြီး စနစ်တကျ အကူအညီပေးနေကြောင်းကိုလဲ ထုတ်ဖော်ပြောကြားသွားပါတယ်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ဆက်လက်ကြေညာတာကတော့ အစိုးရအဖွဲ့ထဲမှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်သွားဖို့ လိုအပ်တဲ့ တာဝန်ခွဲဝေမှုတွေ လုပ်ပြီးတာနဲ့တစ်ပြိုင်တည်း မနက်ဖြန်ကစပြီး စစ်တပ်ကို သူကိုယ်တိုင် ဦးစီးခေါင်းဆောင်တော့မယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ သောင်းကျန်းသူ လူဆိုး၊ သူခိုးတွေကို သူတို့ ကျော်ဖြတ်လာရာ နယ်ခြားဒေသများနဲ့ ပင်လယ်ပြင်များဆီကို ပြန်မောင်းထုတ်ပြီးသည်အထိ စစ်တပ်ကို သူ ကိုယ်တိုင် ဦးစီးတော့မယ်လို့ ထုတ်ဖော် ကြေညာသွားပါတယ်။

ကင်မရာက တစ်ဖက်သို့ နေရာရွေ့ပြီး သတင်းကြေညာသူကို ဆက်ရိုက်ပြသည်။ သတင်းကြေညာသူက စာရွက်တစ်ရွက်ကို ကောက်ကိုင်သည်။

"ကော်တီတွေနိုင်ငံမှာရှိနေတဲ့ အမေရိကန်အမျိုးသားများကို လုံခြုံစွာ ပြန်လည်ခေါ်ယူနိုင်ဖို့အတွက် လိုအပ်တဲ့ အစီအစဉ်တွေကို အမြန်ဆုံး ဆောင်ရွက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း အမေရိကန် နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးဌာနက ကြေညာပါတယ်"

သူက ထိုစာရွက်ကို ချပြီး နောက်တစ်ရွက်ကို ကောက်ကိုင်ပြန်သည်။

"ကော်တီဌေးနိုင်ငံမှာဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အခြေအနေတွေကြောင့် ကျွဲရေတူမြို့ကို လေယာဉ်ပျံသန်း ဆင်းသက်မှုများ ယာယီ ရပ်ဆိုင်းထားမည့်အကြောင်း ပင်အမေရိကန်လေကြောင်းကုမ္ပဏီက ထုတ်ပြန်ကြေညာလိုက်ပါတယ်။ နေ့စဉ် ပျံသန်းနေကျ ခရီးစဉ်ဖြစ်တဲ့ နယူးယောက်၊ မီယာမီ၊ ကျွဲရေတူ၊ ဘာဂိုတာ ခရီးစဉ်ကို ဖျက်သိမ်းပြီး နယူးယောက်၊ မီယာမီ၊ ဘာဂိုတာ ခရီးစဉ်ပဲ ပျံသန်းတော့မယ့်အကြောင်းကို ထုတ်ပြန် ကြေညာထားပါတယ်"

ကင်မရာက နေရာရွှေ့သွားပြန်သည်။ သတင်းကြေညာသူသည် မည်သည့်စာရွက်ကိုမျှ မကိုင်တော့ဘဲ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် အလွတ်ပြောသည်။

"နယူးယောက်မြို့မှာရှိနေတဲ့ ကော်တီဌေးနိုင်ငံ သံအမတ်ကြီးနဲ့ အဆက်အသွယ်ရဖို့ ကြိုးစားနေတာတွေဟာ အခုအချိန်အထိ အောင်မြင်မှု မရရှိသေးပါဘူး။ ဒီနေ့မနက် စောစောပိုင်းက စပြီး ကော်တီဌေးသံရုံးအတွင်းကို မည်သည့်သတင်းစာဆရာကိုမျှ ဝင်ခွင့်မပေးပါဘူး။ ဒါကြောင့် သံအမတ်ကြီး ဆီညော်ဇနော့စ် ဘယ်မှာရှိနေတယ်ဆိုတာကို အတည်ပြုလို့ မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီနယူးယောက်မြို့ထဲမှာပဲ ရှိနေသလား။ တခြား တစ်နေရာရာကို ရောက်နေသလားဆိုတာ အတည်ပြုလို့ မရပေးပါဘူး ခင်ဗျာ။ အခုအချိန်ကစပြီး အခြားသတင်းများကို ဆက်လက် ကြေညာပါဦးမယ်။ နယူးယောက်မြို့မှာ ဒီကနေ့ စတင်ကျင်းပတဲ့ အိစတာပွဲတော်မှာ ..."

ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကို ပိတ်လိုက်သဖြင့် အရုပ်ရောအသံပါ ပျောက်သွားတော့သည်။ ခုတင်အောက်သို့ ကျွန်တော် ဆင်းလိုက်သည့်အချိန်မှာပင် ဒါနီယာက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

"ဒါက ဘာဖြစ်တဲ့ သဘောလဲဟင်"

ဒါနီယာက မေးသည်။

အကျိုးကြယ်သီးတပ်ရင်း သူ့ကို ကျွန်တော် ပြန်ကြည့်နေမိသည်။ ဒါ ဘာသဘောလဲ။ အတွေးပေါင်း အထောင်အသောင်းတို့ ကျွန်တော့်စိတ်အာရုံထဲသို့ အလှအယက် ပြေးဝင်လာကြသည်။ မာစယ် ပြောခဲ့သည်မှာ မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ညပေါင်းများစွာ သံရုံးကို ကျောခိုင်းပြီး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏အခန်းထဲမှာ အချိန်ဖြုန်းနေခဲ့မိသည်။ ယခုလို အချိန်မျိုးသည် ပေါက်ကွဲမှုများ ဖြစ်ပေါ်နိုင်ကြောင်း ကျွန်တော် သိဖို့ ကောင်းသည်။ ကျွန်တော့်ဦးနှောက်များ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီကို ကျွန်တော် ပြန်ပြီး မေးစရာလည်း မလိုတော့။ ဖြေစရာလည်း မလိုတော့။ မာစယ်က မေးခဲ့ပြီးပြီ။ ဖြေခဲ့ပြီးပြီ။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ ဦးနှောက်များ မရှိတော့။

ပြစ်မှုတစ်ခုခုကို ကျူးလွန်ထားမိသူလို ကျွန်တော် ခံစားလိုက်ရသည်။ ဖေဖေ ကွယ်လွန်သည့် အချိန်မှစ၍ ကျွန်တော် မသိနားမလည်ခဲ့သော ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းနှင့် ဆုံးရှုံးခြင်းကို ယခုမှ ကျွန်တော် နားလည်သဘောပေါက်တော့သည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်လာသည်။ မျက်ရည်ပူများ ကျွန်တော့်ပါးပြင်ပေါ်သို့ တရဟော စီးကျသွားသည်။

“အခုဟာက ဘာသဘောလဲဟင်”

ဒါနီယာက ထပ်မေးပြန်သည်။

“ဘာသဘောလဲဆိုရင် အကုန်လုံး ကိုယ်လုပ်ခဲ့သမျှတွေအားလုံး၊ ကိုယ် ကြိုးစားခဲ့သမျှတွေအားလုံး ဆုံးရှုံးသွားပြီ။ သဲထဲရေသွန် ဖြစ်သွားပြီဆိုတဲ့ သဘောပဲပေါ့ကွာ”

ကိုယ်စိတ်နှလုံး ညှိုးချိုးစွာဖြင့် ကျွန်တော် ပြန်ဖြေလိုက်မိသည်။

*

(၂၇)

သံရုံးသို့ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်သွားသည့်အချိန်တွင် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ပြန်ပြီး အပြစ်တင်နေချိန် မရတော့ချေ။ သံရုံးကို သတင်းထောက်များ ဝိုင်းထားကြသည်။ သူတို့ကြားမှ အတင်းတိုးပြီး အတွင်းသို့ ရောက်အောင် ဝင်ခဲ့ရသည်။ မေးခွန်းပေါင်းစုံနှင့် ကျွန်တော့်ကို သတင်းထောက်များက ဆီးကြိုပစ်ခတ်ကြသည်။

“ဘာထင်မြင်ချက်မှ ပေးစရာ မရှိပါဘူး”

ဟူသော အဖြေကို တွင်တွင်ပေးရင်း အတွင်းသို့ ကျွန်တော် ရောက်လာသည်။ တံခါးကို သော့ခတ်ထားသည်။ သို့သော်လည်း ဖက်ကက်နှင့် စာရေးတစ်ယောက်သည် ပို၍ စိတ်ချရစေရန် တံခါးကို သူတို့ကိုယ်လုံးများနှင့် အတွင်းမှ တွန်းကန်ထားကြသည်။

“ရဲကိုခေါ်ပါ။ ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက်က သတင်းထောက်တွေကို ရှင်းခိုင်းပါ။ ခင်ဗျား ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့”

ကျန်လူများကို ကျွန်တော်က အမိန့်ပေးပြီး တစ်ဆက်တည်း ဖက်ကက်ကို လည့်ပြောသည်။ ကျွန်တော့်အတွင်းရေးမှူးက သူ့စားပွဲမှနေပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ယခုမှ စိတ်ချမ်းသာသွားသည့် အမူအရာကို တွေ့ရသည်။

“တယ်လီဖုန်းဆက်တဲ့လူတွေ အများကြီးပါပဲ။ ခေါင်းဆောင်ကြီးကိုယ်တိုင်လဲ ဝန်ကြီးနဲ့ စကားပြောဖို့ ဆက်ပါတယ်။ အမေရိကန်နိုင်ငံခြားရေးဌာနကလဲ ဆက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ...”

“စာရင်းတွေယူပြီး ငဲ့ရုံးထဲ လိုက်ခဲ့”

ကျွန်တော်က တိုတိုတုတ်တုတ်ပင် ပြန်ပြောခဲ့သည်။ အခန်းထဲသို့ ရောက်ပြီးသောအခါ တံခါးကို သေချာစွာပိတ်သည်။
ထို့နောက် ဖက်ကက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ရုပ်မြင်သံကြားက ကြေညာသွားသလောက် အခြေအနေ ဆိုးသလား”

ဖက်ကက်က ပခုံးများကို တွန့်လိုက်သည်။
သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် မည်သို့သော ခံစားချက်မျှ မရှိပေ။

“ဘယ်သူပြောနိုင်မှာလဲ။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ဘယ်သူကမှ အမှန်ကို ပြောကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။
သေချာတာတစ်ခုကတော့ အခြေအနေ မကောင်းဘူး”

“ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ဂျီရာဒီ ရှိသလား”

“ရှိတယ်။ အပေါ်ထပ်မှာ ရေဒီယို ဖမ်းနေတယ်”

“ဒီကို ခေါ်လိုက်ပါ”

ဖက်ကက်သည် မည်သည့်စကားမျှ မပြောဘဲ အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ အတွင်းရေးမှူးပေးသည့်
တယ်လီဖုန်းဆက်သူများစာရင်းကို ကျွန်တော် ကောက်ကိုင်သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးကို အရင်ဆက်”

စာရင်းစာရွက်ကို မကြည့်သေးဘဲနှင့် ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“ကောင်းပါပြီ ဝန်ကြီး”

ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ပြီး တယ်လီဖုန်းဆက်သူများစာရင်းကို စစ်ဆေးကြည့်မိသည်။ ကော်တီဌေးနိုင်ငံအပေါ် တစ်ကမ္ဘာလုံးက စိတ်ဝင်စားလာသည်မှာ ယခုအကြိမ်သည် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဖြစ်ဟန်တူသည်။ လူတိုင်းက ဖုန်းလှမ်းဆက်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကုလသမဂ္ဂနိုင်ငံပေါင်းများစွာတို့၏ သံအမတ်ကြီးများနှင့် သတင်းစာတိုက်များက ဆက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံခြားရေးဌာနသာ မဟုတ်၊ ကျွန်တော်နှင့် ဝါရှင်တန်တွင် ညစာအတူစားခဲ့ကြသည့် အထက်လွတ်တော်အမတ်နှင့် ကွန်ဂရက်လွတ်တော်အမတ် နှစ်ဦးတို့ကလည်း ဆက်ကြသည်။

တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်း မြည်လာသည်။ ကျွန်တော်က ကောက်ကိုင်သည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်သံကို ကြားရသည်။

“မင်း ဘယ်သင်္ချိုင်းမှာ သွားသေနေတာလဲ။ တစ်ညလုံး မင်းကို ငါ ဖုန်းဆက်နေတာ မရဘူး”

ကျွန်တော်က တောင်းပန်မနေတော့။ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“ငါ့အနားမှာသာ မင်း ရှိနေရင် တစ်ထိုင်တည်း ပစ်သတ်ပစ်တယ်”

သူက အသံကုန်အော်သည်။ ဒါလောက်ဆိုလျှင် တော်ပြီ။ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းနေရုံနှင့် လိုရင်းသို့ ရောက်နိုင်ကြမည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က တည်ငြိမ်သောလေသံနှင့် ပြန်ပြောသည်။

“နောက်တစ်ပတ်ကျမှ ကျွန်တော့်ကို ပစ်သတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးလက်ထဲမှာ အာဏာရှိနေဦးမယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ။ အခုလောလောဆယ်တော့ ဘာဖြစ်တာလဲဆိုတာ အခြေအနေကို အတိအကျ ပြောပြပါဦး”

ခေါင်းဆောင်ကြီးဘက်က ငြိမ်သွားသည်။ ကျွန်တော်ပြောသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို သူ ကောင်းကောင်း နားလည်လိုက်ပုံ ပေါက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့အသံ တည်ငြိမ်လာသည်။

“အခြေအနေကတော့ ဆိုးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျန်နေသေးတဲ့ စစ်တပ်က အစိုးရအပေါ်မှာ သစ္စာရှိနေဦးမယ်ဆိုရင် ဆက်ထိန်းထားလို့ ရနိုင်ဦးမယ် ထင်တယ်”

“သူတို့ကရော သစ္စာရှိပါ့မလား”

သူ့အသံသည် အလွန်တရာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျနေပြီဖြစ်ကြောင်းကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကျွန်တော် သတိထားမိတော့သည်။

“မပြောတတ်တော့ဘူး။ တချို့ကတော့ သေတဲ့အချိန်အထိ ဘကြီးနဲ့အတူတူ လက်တွဲ တိုက်ကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။ ဗတ်စ်ကွေးဖ်၊ ပါဒိုနဲ့ မော့စ်ကွေရာတို့ကတော့ သူတို့ တပ်ရင်းတွေနဲ့အတူတူ သူပုန်ဘက်ကို ပါသွားပြီ။ သူပုန်နဲ့ အစောဆုံးပြေးပေါင်းမယ့် အကောင်တွေလို့ ဘကြီး ထင်ထားတဲ့ စစ်ဗိုလ်တွေကတော့ အခုထက်တိုင်အောင် ဘကြီးအပေါ်မှာ သစ္စာရှိနေကြသေးတယ်။ ဇူလွာဂါနဲ့ ကျူလီယာနစ်ယောက် ဘကြီးဘက်မှာပဲ ရှိနေတယ်။ ဘကြီးတို့ဘက်က အနိုင်ရမယ်ဆိုတာကို သူတို့ ယုံကြည်အောင် ဘယ်လောက်ကြာကြာ လုပ်ထားနိုင်မလဲဆိုတာပေါ်မှာ တည်နေတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ရော နိုင်မှာလား”

“ဘကြီးတို့ အကူအညီရရင်၊ နောက်ပြီးတော့ အချိန်ဆွဲပြီး တိုက်နိုင်ရင် နိုင်ခြေရှိတယ်။ အခုလို သောင်းကျန်းသူတွေက ပြုန်းခနဲ ထတိုက်တာဟာ သူတို့အတွက် လက်နက်တွေ အဝင်ရပ်သွားတာကို သိသွားလို့ ထတိုက်တာနဲ့ တူတယ်။ သူတို့ဘက်က မတိုက်သေးဘဲ စောင့်ကြည့်နေမယ်ဆိုရင် အကူအညီတွေ တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးသွားတော့မယ်။ ဒါကြောင့် အခုအချိန်မှာ သူတို့မတိုက်ရင် နောက်ဘယ်တော့မှ တိုက်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကို သူတို့ တွေးမိပုံပေါ်တယ်”

အခြေအနေတို့သည် ထင်ထားသလို တစ်ခုမျှဖြစ်မလာ၊ မာစယ် သေသွားလျှင် ဤသို့သော အဖြစ်အပျက်မျိုး ဖြစ်ပေါ်မလာနိုင်တော့ဟု ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားခဲ့မိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လိုအပ်သည့်အစီအစဉ်များကို ကျွန်တော် စီစဉ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ကျွန်တော် မျှော်မှန်းထားသည်နှင့် ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်း ဖြစ်နေတော့သည်။

“ဘယ်လို အကူအညီမျိုးတွေ ကျွန်တော်တို့ လိုပါသလဲ”

“ဘယ်လို အကူအညီမျိုးပဲရရ၊ ရတာကို ယူရတော့မယ်။ လူတိုင်းဆီမှာ အကူအညီတောင်းပါ။ ကုလသမဂ္ဂမှာတောင်းပါ။ အမေရိကန်ဆီမှာတောင်းပါ။ ရနိုင်မယ်ထင်တဲ့ တိုင်းပြည်တိုင်းဆီမှာ တောင်းပါ။ လူလိုမယ်။ လက်နက်လိုမယ်။ ငွေလိုမယ်။ သူတို့ ဘာပဲပေးပေး လက်ခံရမယ်။ ဒီအချိန်မှာ ဘကြီးတို့ကို သူတို့ ဝိုင်းမကယ်ရင် ကွန်မြူနစ်တွေ သိမ်းသွားတော့မယ်ဆိုတာကို သူတို့ သဘောပေါက်ကြပါစေ”

“ကွန်မြူနစ်ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲလို့ သူတို့ သိချင်ကြလိမ့်မယ်။ ပြဿနာတွေပေါ်တိုင်း ကွန်မြူနစ်တွေလို့ သိမ်းကျုံး ပြောတာမျိုးကိုတော့ သူတို့ သံသယကင်းကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

“နာမည်စာရင်းတွေကို ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းနဲ့ တစ်နာရီအတွင်း ပို့ပေးလိုက်မယ်။ အယ်လ်ကွန်ဒိုတို့၊ မင်ဒိုဇာတို့ ...”

“မင်ဒိုဇာ အဲဒီကို ပြန်ရောက်နေပြီလား”

“ရောက်နေပြီ။ သူ့မှတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးသိုင်းမွေးတွေရိတ်ပြီး တို့လူတွေကြားထဲကနေပြီး ခပ်တည်တည် ဝင်သွားတာပဲ။ တို့လူတွေက မင်းကောင်မလေးကို ဖိစစ်ပြီး အလုပ်ရှုပ်နေကြတာလေ”

“အမျိုးသမီးကလေး ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးနော်”

“လုံခြုံပါတယ်ကွ။ အဲဒီမှာ ဘယ်လို ဂယက်ရိုက်နေသလဲ။ အကူအညီရဖို့ မျှော်လင့်ချက်ရော ရှိသလား”

အမျိုးသမီးနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် မေးသောအခါ သူ တိုတိုတုတ်တုတ် ပြန်ဖြေသည်။

“မပြောနိုင်သေးဘူး။ ထင်မြင်ချက်ပေးဖို့ သိပ်စောနေသေးတယ်။ တယ်လီဖုန်းဆက်တဲ့ လူတွေလဲ သိပ်များနေတယ်။ အကုန်လုံးကို လက်ခံပြီး စကားမပြောနိုင်သေးဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် မြန်မြန် ဆက်လုပ်ပါ”

“ကြေညာချက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သတင်းစာတွေကလဲ ဝိုင်းတွယ်နေကြတယ်”

“ဘကြီးပြောတဲ့ မိန့်ခွန်းတွေကို သူတို့ ထည့်ကြသလား”

“ထည့်တယ်။ ရုပ်မြင်သံကြားကလဲ ကောက်နုတ်ချက်တွေ ကြေညာသွားသေးတယ်”

“ဒီအချိန်မှာတော့ သူတို့ ဒါလောက် သိသင့်သေးတယ်။ နောက်ထပ် ကြေညာချက် ထုတ်ဖို့ရှိရင် လှမ်းပြောမယ်”

ခေါင်းဆောင်ကြီး၏လေသံသည် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သွားပုံရသည်။ တယ်လီဖုန်းကို ကျွန်တော် ပြန်ချလိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ ဖက်ကက်နှင့် ဂျီရာဒီတို့နှစ်ယောက် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုနေသလဲ” ဟု ဖက်ကက်က မေးသည်။

“အခုအချိန်ထိတော့ ထိန်းထားနိုင်သေးတယ်”

“တော်ပါသေးရဲ့”

“ဝန်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့” ဂျီရာဒိုက မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်။ မင်း လေယာဉ်ငယ်မောင်းသင်တန်း တက်ခဲ့ပြီးပြီလို့ ဆိုတယ်။ စက်နှလုံးတပ် လေယာဉ်ပျံကို မောင်းနိုင်ပါ့မလား”

“မောင်းနိုင်ပါတယ် ဝန်ကြီး”

“ကောင်းတယ်။ ဖက်ကက်၊ လေဆိပ်ကို သူ့ကို ခေါ်သွားပါ။ ကျွန်တော့်လေယာဉ်ပျံကို စစ်ဆေးကြည့်။ သူ မောင်းလို့ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကို ဖလော်ရီဒါကို လွှတ်ချင်တယ်”

“ကျွန်တော် မောင်းလို့ဖြစ်ပါတယ် ဝန်ကြီး”

“ကောင်းပြီ။ မီယာမီမြို့ပြင်ဘက်က လော်ဒါဒေးခံတပ်မှာရှိတဲ့ ဘရောဝင်ဒ်လေဆိပ်ကို မောင်းသွားပါ။ မီယာမီကိုသွားရင် လူတွေက သိပ်ပြီး အာရုံစိုက်သွားမိလိမ့်မယ်။ မင်းတို့ ဟိုရောက်ရင် ငါ့ကို ဖုန်းပြန်ဆက်ပါ။ ကော်တီဌေးနိုင်ငံကို ငါ အမြန်ဆုံးပြန်ဖို့ လိုချင်လို့လာလိမ့်မယ်။ ပင်အမေရိကန်လေကြောင်းကုမ္ပဏီက လေယာဉ်ပျံတွေ မဆင်းတော့ဘူး”

“ကောင်းပါပြီ ဝန်ကြီး”

ဂျီရာဒိုသည် ထိုမျှပြောပြီး ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

“မင်း အခုသွားရင် အရူးပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ကွ။ မင်းသွားတော့ရော ဘာလုပ်နိုင်မှာတဲ့လဲ”

ဖက်ကက်က ကျွန်တော့်ကို ခပ်ထန်ထန် ပြောသည်။

“အခု ချက်ချင်းသွားဖို့ ကျွန်တော် မစီစဉ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်သွားဖို့ လိုအပ်မယ်ဆိုရင် လေယာဉ်ပျံကို ဟိုမှာ အဆင်သင့် ဖြစ်နေစေချင်လို့ လုပ်တာပါ”

“ဒီလိုဆိုရင် မင်း ပိုတောင် ရှားသေးတယ်။ အကောင်းဆုံး မင်းလုပ်ရမှာက ဒီမှာပဲ မင်း ဆက်နေသင့်တယ်။ မင်း ဟိုကို ပြန်သွားရင် ကိုယ့်သေတွင်းထဲ ကိုယ် ခုန်ဆင်းတာနဲ့ အတူတူပဲ”

သူပြောသည်မှာ မှန်နိုင်စရာအကြောင်းရှိပါသည်။ သို့သော်လည်း ထိုအလုပ်မှတစ်ပါး အခြား ဘာမှ မလုပ်နိုင်တော့။ ပြဿနာတွေနှင့် ဝေးရာတွင် ကျွန်တော် နေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။

“ကျွန်တော့်နေရာမှာ ကျွန်တော့်အဖေသာဆိုရင် ဒီလိုနေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုရောက်အောင် ပြန်ပြေးနေပြီ”

ဖက်ကက်သည် ကျွန်တော့်ကို တိတ်ဆိတ်စွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ ဘာတွေ စဉ်းစားနေသည်ကို ကျွန်တော် အကဲခတ်၍မရသည့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်လည်း သူ ဘာစဉ်းစားနေသည်ကို ကျွန်တော် အကဲခတ်၍မရပေ။ နောက်ဆုံးတွင် သူက ပခုံးကို တွန့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာကမူ တည်တည်ပင် ဖြစ်သည်။

“တားမရလို့ သွားချင်သပဆိုရင်လဲ သွားပေါ့လေ”

ဖက်ကက် တံခါးပိတ်ပြီး ထွက်သွားသည်ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်နေလိုက်သည်။ ပြီးတော့ စားပွဲပေါ်ရှိ တယ်လီဖုန်းဆက်သူများစားရင်းကို ပြန်ကြည့်သည်။ ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး စာရင်းအတိုင်းခေါ်ပေးရန် အတွင်းရေးမှူးကို ပြောလိုက်သည်။ လူတိုင်းကို အခြေအနေများ ရှင်းပြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ထောက်ထားပါရန်လည်း ပြောပြသည်။ သို့သော်လည်း မည်သူကမျှ အကူအညီပေးမည့်စကားကို မပြော။ သူတို့အားလုံးက စောင့်ကြည့်ချင်ကြသေးသည်။

ကုလသမဂ္ဂ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးချုပ်သည် အယဉ်ကျေးအသိမ်မွေ့ဆုံး ပြန်လည် ဆက်ဆံသည်။ သို့သော် သူလည်း မသေချာ မရေရာပင်ဖြစ်သည်။ ယခုကိစ္စသည် လုံခြုံရေးကောင်စီနှင့် မည်သို့မျှ မဆိုင်ပါဟု ဆိုသည်။ ကုလသမဂ္ဂ နိုင်ငံတိုင်းနှင့် သက်ဆိုင်သည်မှာ မှန်သော်လည်း ယခုကိစ္စသည် တိုင်းပြည်တစ်ပြည်၏ ပြည်တွင်းရေးသက်သက် ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် မည်သည့်နိုင်ငံ၏ ပြည်တွင်းရေးကိုမျှ သူတို့ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နိုင်ခြင်း မရှိပါဟု ဆိုသည်။

သို့သော်လည်း သူ ဆောင်ကြဉ်းပေးနိုင်သည့် အရာတစ်ခုရှိသည်။ မနက်ဖြန်တွင် အထွေထွေညီလာခံကြီး ကျင်းပစရာရှိသည်။ ကိုယ်စားလှယ် အစုံအလင်တက်မည်။ ထိုညီလာခံတွင် မိန့်ခွန်းပြောလိုသပဆိုလျှင် သူ စီစဉ်ပေးနိုင်သည်ဟု ပြောသည်။ ထို့ထက်ပို၍ မည်သည့် အာမခံချက်ကိုမျှ သူ မပေးနိုင်ပါဟု ပြောသည်။

နိုင်ငံခြားရေးဌာနကို ဆက်သည်။ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံတွင်းမှာရှိနေသော အမေရိကန် လူမျိုးများ၏ လုံခြုံရေးနှင့်ပတ်သက်၍ သူတို့ဘက်က မည်သို့သောအစီအစဉ်များ ချမှတ်ဆောင်ရွက်နေကြောင်း ပြောပြသည်။ ကမ်းလွန်တစ်နေရာတွင် သူတို့၏ တိုက်သင်္ဘောတစ်စီး အသင့်စောင့်နေသည်။ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံတွင်းမှာ ရှိနေသည့် အမေရိကန်လူမျိုးများကို ဝင်ရောက်ကယ်တင်ဖို့ လိုအပ်ပါက ကယ်တင်မည်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း လိုအပ်သည့် လုံခြုံရေးအစီအစဉ်များကို ချမှတ်ဆောင်ရွက်ထားပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ နောက်ထပ် တစ်စုံတစ်ရာ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ဖို့ လိုမည်ဆိုလျှင် အကြံပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ရှင်းပြရသည်။

လက်တင်အမေရိကနိုင်ငံ အားလုံးတို့က ကျွန်တော်တို့ကို ကရုဏာသက်ကြပါသည်။ သို့သော် သူတို့ကလည်း ကူညီရေးကိစ္စကို လေသံပင် မဟာကြ။ ဥရောပမှ နိုင်ငံများကမူ သူတို့ တန်ခိုးအာဏာ ဝင်ပြနိုင်မည့်အကွက်ကိုသာ ချောင်းနေကြသည်။ အနောက်အုပ်စုနှင့် အရှေ့အုပ်စုတို့ အာဏာ အားပြိုင်ပွဲဟု သူတို့က သဘောထားကြသည်။

ဖွံ့ဖြိုးစနစ်များဖြစ်ကြသည့် အာဖရိကနိုင်ငံများ၊ အာရှနိုင်ငံများကလည်း မည်သို့သော အကူအညီကိုမျှ မပေးနိုင်ကြ။ သူတို့မှာလည်း ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ ကြုံတွေ့နေရသည့် ပြဿနာများနှင့် ထပ်တူထပ်မျှပင် ကြုံကြိုက်နေကြရသည်။

နောက်ဆုံး ကျွန်တော်ဆက်သူမှာ အထက်လွတ်တော်အမတ် ဖြစ်သည်။ သူက လိုရင်းကိုသာ တောက်လျှောက်ပြောသည်။

“မနက်ဖြန်ကျရင် ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ချင်တယ်။ ဒီကို လာနိုင်ပါ့မလား”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ။ မနက်ဖြန် ညနေပိုင်းမှာ လုပ်မယ့် ကုလသမဂ္ဂအထွေထွေ ညီလာခံမှာ ကျွန်တော် မိန့်ခွန်းပြောဖို့ ရှိနေပါတယ်”

သူ့ဘက်က ဆိုင်းသွားသည်။

“ကွန်ဂရက်လွှတ်တော်အမတ်နှစ်ယောက်နဲ့ရော ခင်ဗျား စကားပြောပြီးပြီလား”

“မပြောရသေးဘူး။ ကျွန်တော့်ဆီကိုဆက်တဲ့ တယ်လီဖုန်းတွေကို အကုန်လုံး ပြန်မဆက်နိုင်သေးဘူး”

“မဆက်နဲ့တော့လေ။ မနက်ဖြန်ကျရင် ကျွန်တော်တို့ နယူးယောက်ကို လိုက်လာခဲ့မယ်။ ဘယ်သူမှ မမြင်အောင် ကျွန်တော့်ညီမအိမ်ကို ခင်ဗျား လာနိုင်မယ်လို့ ထင်သလား”

“ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ်”

“ဘယ်အချိန် လာနိုင်မလဲ”

“မနက်ပိုင်း စောနိုင်သမျှ စောတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ သတင်းထောက်တွေ အိပ်ရာက နိုးကုန်ရင် သိပ်လွယ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် မနက်ခြောက်နာရီမှာ မနက်စာ အတူတူ စားကြရအောင်”

“ကောင်းပြီ။ ကျွန်တော် အရောက်လာမယ်”

တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချပြီး ခဏကြာအောင် ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိသည်။ အထက်လွှတ်တော်အမတ်၏စိတ်ထဲတွင် မည်သည့်အကြောင်းအရာတွေ ရှိနေသနည်းဟု ကျွန်တော် တွေးကြည့်နေသည်။ သူ့အစိုးရအဖွဲ့က ကျွန်တော့်ကို အေးတိအေးစက် ဆက်ဆံနေသည့်အချိန်မျိုးတွင် သူကရော ဘာလုပ်ပေးနိုင်မည်နည်း။ လောလောဆယ်တော့ ဘာအဖြေကိုမှ ပေးနိုင်ကြဦးမည် မဟုတ်။ တယ်လီဖုန်းကို ကျွန်တော် ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

ဖုန်းခေါ်နေသည်ကို စောင့်နေခိုက် ဖက်ကက် ဝင်လာသည်။

“ဂျီဒိုရာနဲ့ ငါက ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ရမှာလဲ။ လေယာဉ်ပျံအကြောင်း ငါမှ နားမလည်တာ”

“ဒါပေမဲ့ သူ့ကို စောင့်ကြည့်နိုင်တာပေါ့ဗျာ”

ဖက်ကက်က ငြိမ်နေသည်။

“သူ့ကို မင်း မယုံဘူးလား”

“မပြောတတ်ဘူးလေဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အလစ်ပေးထားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်ကို ပြန်ဖို့ လိုအပ်လာရင် ကျွန်တော်တို့ကို ပို့ပေးနိုင်တာ ဒီလေယာဉ်ပျံတစ်စီးပဲ ရှိတာမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ဒီလေယာဉ်ပျံကို တစ်ခုခုဖြစ်သွားတာမျိုး ကျွန်တော် မခံနိုင်ဘူး”

“ကောင်းကင်ပေါ် ရောက်တော့မှ သူက မတော်တရော်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရင် ငါက ဘာသွားလုပ်ရမှာလဲ”

ကျွန်တော်က သူ့ကို မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ဘုရားသခင်ဆီမှာ ဆုတောင်းပေါ့ဗျာ။ ကဲ ... သွားတော့။ ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်ပါစေ”

တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်း မြည်လာသည့်အချိန်တွင် ကျွန်တော်က သူ့ကို လှမ်းပြောလိုက်တော့သည်။

*

(၂၈)

သံရုံး၏ နောက်ဖေးပေါက်မှ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့သည်။ နောက်ဖေးလမ်းကြားမှ တစ်ဖက်သို့ ဖြတ်ထွက်လိုက်သည်။ ထိုနေရာမှ ကားစီးလျှင် အထက်လွှတ်တော်အမတ်ညီမ၏အိမ်သို့ မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း ရောက်သွားမည်ဖြစ်သည်။ မက်ဒီဆင်ရိပ်သာလမ်းသို့ လျှောက်သွားပြီး တက္ကဆီကားတစ်စီးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

မနေ့ညတုန်းက ခေါင်းဆောင်ကြီးနှင့် နှစ်ကြိမ် စကားပြောခဲ့ရသေးသည်။ အခြေအနေများသည် မည်သို့မျှ မပြောနိုင်သေး။ မြောက်ပိုင်းမှာရှိနေသည့် သောင်းကျန်းသူများသည် ကျူးရေတူမြို့နှင့် မိုင်လေးဆယ်အကွာလောက်အထိ ဖိဆင်းလာသည်။ မြို့တော်ထဲသို့ ဝင်သည့်လမ်းမကြီးကို သိမ်းပိုက်ထားလိုက်နိုင်ကြပြီဟု ဆိုသည်။ အရန်တပ်များကို စန်တာကလာရာမြို့သို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ပို့ပေးလိုက်သည်။ အသေခံပြီး ခုခံပိတ်ဆို့ထားရန်လည်း အမိန့်ထုတ်ထားသည်။ စန်တာကလာရာမြို့သည် လေဆိပ်အလွန်တွင်ရှိပြီး ကျူးရေတူမြို့နှင့် ဆယ့်ရှစ်မိုင်မျှသာ ကွာဝေးသည်။

တောင်ဘက်ပိုင်းတွင်ရှိနေသည့် တပ်များသည်လည်း အခြေအနေများ ရှုပ်ထွေးနေသည်။ မြောက်ပိုင်းနှင့်တောင်ပိုင်းကို မဆက်မိအောင် ဖိတိုက်ပေးနေရသည်။ အကယ်၍ မြောက်ပိုင်းနှင့်တောင်ပိုင်းရှိ သောင်းကျန်းသူအချင်းချင်း ဆက်သွယ်မှု ရသွားပြီဆိုလျှင် စစ်ပြီးသွားပြီဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။

အထက်လွတ်တော်အမတ်၏ညီမက ကျွန်တော့်ကို ဆီးကြိုသည်။ သူ့မျက်နှာအမူအရာသည်လည်း အရေးကြီးကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။ သူ့အစ်ကိုကဲ့သို့ပင် သူကလည်း အပိုစကားများကို ပြောမနေ။

“ထမင်းစားခန်းထဲမှာ သူတို့ စောင့်နေကြပါတယ်”

စားပွဲထိပ်တွင် အထက်လွတ်တော်အမတ် ထိုင်သည်။ ကျန်လူများက သူ့ကို ဝိုင်းထိုင်သည်။ ထိုအထဲတွင် ကျွန်တော် မမျှော်လင့်သူတစ်ယောက်လည်း ပါနေသည်။ သူကား ကော်တီဇွေးနိုင်ငံဆိုင်ရာ အမေရိကန်ကောင်စစ်ဝန် ဂျော့ဘော်လ်ဒွင် ဖြစ်လေသည်။ ဘာကြောင့် သည်နေရာသို့ သူရောက်နေသနည်းဟု ကျွန်တော် တွေးကြည့်မိသည်။

သူ ဘာကြောင့် ရောက်နေသည်ကို ကျွန်တော် ချက်ချင်းပင် သိပါသည်။ လွန်ခဲ့သည့် အပတ်ကတည်းက ဝါရှင်တန်သို့ သူ ပြန်ရောက်နေသည်။ နောက်ဆုံး ဖြစ်ပျက်နေသည့် အခြေအနေများကို လာရောက် အစီရင်ခံခြင်း ဖြစ်သည်။

“တစ်နေ့ကျရင် အခုလို အဖြစ်အပျက်တွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ဟိုတုန်းကတည်းက မျှော်လင့်ထားပြီးသားပါ။ ဘယ်နေ့ဖြစ်မလဲဆိုတာ တစ်ခုပဲ ကျွန်တော်တို့ ခန့်မှန်းလို့ မရခဲ့ကြတာပါ”

ကျွန်တော်က ကော်ဖီသောက်ခွင့် တောင်းသည်။ အမတ်မင်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်ပြီး ကျွန်တော် အားပါးတရ သောက်မိသည်။

“ကဲ ... လူကြီးမင်းများခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်ကြတယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် လာပါတယ်။ အခု လူကြီးမင်းတို့ရှေ့မှာ ကျွန်တော် ရောက်နေပါပြီ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။ အမတ်မင်းကလည်း ဆိုင်းမနေဘဲ ချက်ချင်း ပြန်ဖြေသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အထင်မှားမိခဲ့တဲ့အတွက် ဒီမှာရှိနေကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့အားလုံးက ဝမ်းနည်းကြောင်း ပြောလိုပါတယ်။ ဒီလို အထင်မှားမိခဲ့လို့ပဲ အမှားတွေ ဖြစ်လာရတာပါ”

ကျွန်တော်က သူတို့ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဘာကို မှားခဲ့ကြတာလဲ”

အမတ်မင်းက ဘော်လ်ဒွင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ဘက်ကို ပြန်လှည့်လာသည်။

“ဒေါက်တာဂွေယာနော့စ် အသတ်ခံရတဲ့ကိစ္စထဲမှာ ခင်ဗျား ပါနေတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ကောက်ချက်ချခဲ့ကြတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ဘော်လ်ဒွင် ရောက်လာတော့မှ အဖြစ်မှန်ကို ကျွန်တော်တို့ သိတော့တယ်”

“ဒါ မှန်ပါတယ်။ ဒေါက်တာဂွေယာနော့စ်ကို မင်ဒိုဇာ သတ်တာပါ” ဟု ဘော်လ်ဒွင်က ဝင်ပြောသည်။

“မင်ဒိုဇာ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို ဂွေယာနော့စ်က လက်ခံလိုက်ရင် သူ့ဩဇာနဲ့ အရှိန်အဝါတွေ ကျဆုံးသွားမယ်ဆိုတာ သူ သဘောပေါက်သွားတယ်။ နောက်ပြီးတော့ သူ့နောက်မှာ ကွန်မြူနစ်တွေ

ကျောထောက်နောက်ခံ ရှိနေတယ်ဆိုတာလဲ ပေါ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ငွေယာနှော့ကို လုပ်ကြံဖို့ အစီအစဉ်တွေ သူလုပ်တယ်။ ဒီလိုလုပ်ကြံမှုဟာ ခင်ဗျားကသော်လည်းကောင်း၊ ခင်ဗျားရဲ့ခေါင်းဆောင်ကြီးကသော်လည်းကောင်း အမိန့်ပေးလို့ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်လို့ လူတိုင်းက တွက်ကြလိမ့်မယ်ဆိုတာလဲ သူ သဘောပေါက်ပြီး ဖြစ်တယ်။ သူ့ကို သေနတ်မှန်ရတာကတော့ မြေပြင်ပေါ်ကို လှဲအချလိုက်မှာ မတော်တဆ လက်ကို မှန်သွားတာ ဖြစ်တယ်”

“ခင်ဗျားကို ဘယ်သူ ပြောတာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့မှာလဲ သတင်းရနိုင်တဲ့ဌာနတွေ ရှိပါတယ်။ နယူးယောက်မှာ ခင်ဗျား ရနိုင်တဲ့သတင်းထက် ကျွန်တော်တို့က ပိုပြီး ရတော့မှာပေါ့”

ကျွန်တော် အငြင်းမပွားလိုတော့ပါ။ ဘီယက်ထရစ်သည် သူ့အဖေ အသတ်ခံရသည့်ကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်းပြီး ကျွန်တော့်ကို မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော့်အပေါ် အပြစ်ပုံချနေသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်က လူသတ်ကောင် လွတ်မြောက်ရေးကို ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ချေပြီ။ အမတ်မင်းဘက်သို့ ကျွန်တော် ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“အကောင်းဘက်ကို ရောက်လာတာပါပဲဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဦးတည်ချက်ဟာ ဘယ်လိုများ ပြောင်းလဲလာပါသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိပ်ကို သိချင်နေပါပြီ”

သို့သော်လည်း ကျွန်တော် ပြောသောစကားထက် ကျွန်တော် မပြောဘဲနေသောစကားက ပိုပြီး အရေးကြီးကြောင်းကို သူတို့ နားလည်ကြပေသည်။ သူတို့ ဘာတွေပြင်ဆင်နေကြပြီနည်းဟု ကျွန်တော် အရေးတကြီး မေးလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ အမတ်မင်းကပင် ပြန်ဖြေသည်။

“ဂျော့ အပါအဝင် ကျွန်တော်တို့အားလုံးက ကော်တီဝွေးနိုင်ငံကို ငွေချေးဖို့ အမြန်ဆုံး လုပ်သင့်ကြပြီလို့ သဘောရပါတယ်”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြန်ငေးကြည့်နေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ငြင်းပယ်နိုင်တဲ့အခြေအနေမှာ မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ အစိုးရအနေနဲ့ ဟုတ်ဟုတ်ညားညား ကူညီဖို့တော့ သိပ်ကို အချိန်နောက်ကျနေပြီလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့က ဘယ်လို ကူညီနိုင်မှာလဲ”

“စစ်တပ်လွှတ်ပြီး အခြေအနေတွေ တည်ငြိမ်သွားအောင် ထိန်းသိမ်းပေးဖို့ ခင်ဗျားတို့အစိုးရကို ခင်ဗျားတို့ တိုက်တွန်းပေးနိုင်ပါတယ်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ အာဏာသက်တမ်း ပိုရှည်အောင် လုပ်ပေးဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ တရားမျှတတဲ့ ရွေးကောက်ပွဲလုပ်ပြီး ပြည်သူတွေက သူတို့အတွက် အစိုးရကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရွေးကောက်တင်မြှောက်ပေးနိုင်ဖို့ အခွင့်အရေး ရှာပေးသင့်ပါတယ်”

အမတ်မင်း၏အသံသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒါမျိုး မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား သိပါတယ်ဗျာ။ သူများ ပြည်တွင်းရေးမှာ ကျွန်တော်တို့ ဝင်စွက်တဲ့အတွက် တစ်ကမ္ဘာလုံးက ကျွန်တော်တို့ကို ရှုတ်ချလို့ ဆုံးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်က ဘာမှပြန်မပြောသေးဘဲ ကော်ဖီကို ကုန်အောင် သောက်လိုက်သည်။

“လူကြီးမင်းများခင်ဗျာ။ ဟောဒီ မေးခွန်းလေးတစ်ခုကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်မေးကြည့်ကြစမ်းပါ။ **ကျွန်တော်တို့ ပြည်တွင်းရေးမှာ ဝင်စွက်ဖက်ဘူးဆိုရင် ကုန်ဆုံးသွားတဲ့ အချိန်တွေ တစ်လျှောက်လုံး လူကြီးမင်းတို့ ဘာတွေများ လုပ်လာခဲ့ကြပါသလဲ** ခင်ဗျာ။ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့ကြပါဘူး။ ယုတ်စွအဆုံး ကျွန်တော်တို့ အစိုးရကိုတောင် အသိအမှတ်မပြုခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့အစိုးရကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ကျောခိုင်းထားလို့ မရတော့ဘူး။ အသိအမှတ်မပြုလို့ မရတော့ဘူးဆိုတဲ့ အချိန်မျိုးကျမှ အသိအမှတ်ပြုကြတာ မဟုတ်ပါလားခင်ဗျာ။ နောက်ပြီးတော့ ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ဖြုတ်ချပြီး ကျွန်တော်က သမ္မတရာထူး တက်ယူနိုင်ရင် ငွေချေးပုံမယ်လို့ ပြောတာဟာ ဘာသဘောပါလဲခင်ဗျာ။ ဒါတွေဟာ ကျွန်တော့်ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ပြီး စွက်ဖက်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ လူကြီးမင်းများက

သတ်မှတ်ကြပါသလား။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဒါဟာ အင်မတန် ကောင်းမွန်မှန်ကန်တဲ့ နိုင်ငံရေးကို လူကြီးမင်းတို့ လုပ်ကိုင်နေကြပါတယ်လို့ လက်ခံထားကြပါသလား”

သူတို့အဖြေကို ကျွန်တော် မစောင့်တော့ပါ။ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရတာ တစ်ခုကိုလဲ လူကြီးမင်းတို့ကို ပြောပြလိုပါတယ်။ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာရှိနေတဲ့ အင်အားကြီးနိုင်ငံတွေဟာ သူတို့ထက် အင်အားငယ်တဲ့ နိုင်ငံလေးတွေရဲ့ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ပြီး စွက်ဖက်နေကြတာပါပဲ။ လူကြီးမင်းတို့နိုင်ငံလဲ အပါအဝင် ဖြစ်ပါတယ်။ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်း ထားကြပါတယ်ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော် မြင်တာကတော့ ဝင်ပြီး စွက်ဖက်နေကြတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

သူတို့အားလုံး ငြိမ်နေကြသည်။ ခဏကြာတော့ ဂျော့က မော့ကြည့်သည်။

“ဒီနေ့မနက် အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိနေသလဲ”

“မကောင်းပါဘူး။ အစိုးရတပ်တွေဟာ လေဆိပ်အလွန်က စနစ်တကလာရာမြို့မှာ ခြေကုပ်ယူပြီး နောက်ဆုံး ခုခံနေကြပြီ။ ကျူရေတူမြို့တော်နဲ့ဆိုရင် ဆယ့်ရှစ်မိုင်ပဲ ကွာပါတော့တယ်။ လူကြီးမင်းများက ကူညီဖို့ တိုက်တွန်းပေးပါ့မယ်လို့ ပြောတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

အိမ်ရှေ့တံခါးဆီသို့ ကျွန်တော် လျှောက်လာခဲ့သည်။ အမတ်မင်းက ကျွန်တော်နှင့် အတူတူ လျှောက်လိုက်လာသည်။

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး ဒက်ခ်စ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတောင်းတဲ့အကူအညီကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုမှ မပေးနိုင်ပါဘူး။ ခင်ဗျားလဲ သိပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ အစိုးရက တောင်းဆိုသည့်တိုင်အောင် ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံထဲကို ကျွန်တော်တို့ စစ်တပ်တွေ မပို့ရဲပါဘူး။ နယ်ချဲ့ဝါဒကို ကျင့်သုံးတယ်ဆိုပြီး တစ်ကမ္ဘာလုံးက ကျွန်တော်တို့ကို ဝိုင်းတွယ်ကြမှာပါ”

ကျွန်တော်က သူ့မျက်နှာကို တည့်တည့် ပြန်ကြည့်သည်။

“တစ်နေ့ကျရင် ခင်ဗျားတို့ ဒီလိုအလုပ်မျိုးကို လုပ်ကို လုပ်ရပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားတို့ တိုင်းပြည်ရဲ့ အာဏာစက်အတွင်းမှာ ဒီလိုအခက်အခဲမျိုးနဲ့ ကြုံတွေ့လာရပါလိမ့်မယ်။ အခုတစ်ကြိမ် ခင်ဗျားတို့ မလုပ်သေးဘူးထားပါ။ နောက်တစ်ကြိမ်လဲ မလုပ်သေးဘူး ထားပါ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ အာဏာစက်အောက်က တိုင်းပြည်တစ်ပြည် ကွန်မြူနစ်လက်ထဲကို ရောက်သွားကြည့်ပါ။ အဲဒီအချိန်ကျရင်တော့ အခု ကျွန်တော် ပြောတာမျိုးကို ခင်ဗျားတို့ လုပ်ကိုလုပ်ရတော့မှာပါ”

“ကျွန်တော်တော့ ဒီလိုဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်ပါဘူး။ ဒီလို ဆုံးဖြတ်ချက်မျိုးကိုလဲ ချမှတ်လိမ့်မယ် မဟုတ်ပါဘူး”

သူက လေးလေးနက်နက် ပြန်ပြောသည်။

“အာဏာ ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းနိုင်ဖို့အတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်ဆိုတာ ချရစမြဲပါပဲ”

သူ့အမူအရာသည် အနေရအထိုင်ရ ခက်သည့် အမူအရာမျိုး ဖြစ်လာပြန်သည်။

“ဒက်ခ်စ် ... အမှားတစ်ခုကို ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့မိတယ်ဗျာ။ ဒီအတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး”

"ကျွန်တော့် အဖေက ပြောဖူးတယ်။ အမှားတွေကို လုပ်မိတာဟာ အတွေ့အကြုံရဲ့ အစပဲတဲ့။ အတွေ့အကြုံဟာ ပညာဉာဏ်ကြီးမားမှုရဲ့ အစပဲတဲ့"

တိတ်ဆိတ်စွာပင် ကျွန်တော်တို့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ သံရုံးသို့ ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့သည်။ စားပွဲပေါ်တွင် အကြောင်းကြား စာတိုကလေးတစ်ခု ရှိနေသည်။ ဖလော်ရီဒါသို့ လေယာဉ်ပျံ ချောချောမောမော ရောက်သွားပြီဆိုသည့်အကြောင်း။

+

ကျွန်တော့်မေးခွန်းကို နိဂုံးချုပ်လိုက်သောအခါ ကိုယ်စားလှယ်တော်ကြီးများ၏ အပေါ်ဘက်ရှိ အများပြည်သူများအတွက် သတ်မှတ်ထားသည့် အဆောင်ဆီမှ ခပ်သာသာ ဩဘာပေးသံကို ကြားရသည်။ စကားပြောစင်မြင့်ပေါ်မှ ဖြည်းညင်းစွာ ဆင်းလာပြီး ကျွန်တော့်ထိုင်ခံရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အခမ်းအနား ပြီးဆုံးကြောင်း ကြေညာသံကို နောက်ဘက်ဆီမှ ကြားရသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်ဘဲ ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ အခြားကိုယ်စားလှယ်များ အနေရ အထိုင်ရ ခက်ကုန်ကြမည် စိုးသောကြောင့် သူတို့ကို မကြည့်မိအောင် တမင် မျက်နှာလွှဲနေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ညီလာခံခန်းမကြီးထဲမှ ကိုယ်စားလှယ်များ စတင် ထွက်ခွာသွားကြပြီ။ အခါတိုင်းဆိုလျှင် စကားပြောသံများနှင့် ဆူညံနေတတ်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း လာရောက်နှုတ်ဆက်တတ်ကြသည်။ သို့သော်လည်း ယနေ့မှာမူ ထူးထူးခြားခြား တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သူတို့ချင်းလည်း စကားပြောဆိုကြခြင်း မရှိ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း လာရောက်နှုတ်ဆက်ခြင်း မရှိ။ ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြည့်ရမည်ကိုလည်း သူတို့ ဝန်လေးကာ မျက်နှာလွှဲပြီး တိုးတိတ်စွာပင် အသီးသီး ထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။

ပင်ပန်းနွမ်းရီစွာဖြင့် ကုလားထိုင်မှာ ကျွန်တော် ထိုင်နေမိသည်။ ကောင်းသော အဖြစ်အပျက်များ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် မည်မျှပင် ကြိုးစားသော်လည်း ဆုံးရှုံးမှုနှင့် ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်ရပြန်သည်။

အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို သူတို့ သိပြီးဖြစ်ကြသည်။ မည်ကဲ့သို့ ရပ်တည်ရမည်ကိုလည်း သူတို့ သိပြီးဖြစ်ကြသည်။ ထိုသို့သော ကိုယ်စားလှယ်များကို ကျွန်တော်က မည်သို့ ရှင်းပြနိုင်ပါဦးမည်နည်း။ ကျွန်တော်သည် အဟောအပြောနှင့် အကျွမ်းတဝင်ရှိသူလည်း မဟုတ်။ ထိုကြားထဲက စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ရသည်။ စင်မြင့်ပေါ်မှနေ၍ ကျွန်တော် ပြောနေသည့်စကားများကို စောစောပိုင်းတွင် ကျွန်တော်ပင် ပြန်မယုံမိအောင် ဖြစ်နေမိသေးသည်။ စာရွက်စာတမ်းများကို စုစည်းကာ လက်ကိုင်အိတ်ထဲသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထည့်နေမိသည်။

ကုလသမဂ္ဂ အထွေထွေညီလာခံသို့ ကျွန်တော် ရောက်မလာမီ ကြားခဲ့ရသည့် ကျွန်တော့်တိုင်းပြည်၏ အခြေအနေသတင်းများသည် ကောင်းလှသည် မဟုတ်။ သို့သော် ကျွန်တော် အများဆုံးရနေသည့် သတင်းများသည် ရေဒီယိုနှင့် ရုပ်မြင်သံကြားတို့၏ သတင်းကြေညာချက်များသာ ဖြစ်နေသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးနှင့် တစ်နေကုန် အဆက်အသွယ် မရခဲ့ပေ။ သံရုံးမှ ထွက်လာခါနီး ကြားခဲ့ရသော သတင်းကမူ စန်တာကလာရာမြို့အနီးတွင် တိုက်ပွဲများ အပြင်းအထန် ဖြစ်နေသည်ဟု ဆိုသည်။ အစိုးရတပ်များ နောက်ဆုတ်ပေးနေရသည်။

“အင်မတန်ကောင်းတဲ့ မိန့်ခွန်းပဲ”

ကျွန်တော့်နောက်မှ အသံတစ်သံ ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော် မော့ကြည့်သောအခါ ဂျရယ်မီကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် ကရုဏာသက်သည့် အမူအရာများကို သူ့မျက်လုံးထဲတွင် မြင်နေရသည်။

“မင်း ကြားလိုက်ရလို့လား”

“စကားလုံးတိုင်းကို ကြားလိုက်ရပါတယ်ဗျာ။ ဧည့်သည်ဆောင်ထဲမှာ ကျွန်တော် ထိုင်နေတာ။ အစအဆုံး နားထောင်လိုက်ရပါတယ်။ သိပ်ကောင်းတာပဲဗျာ”

“ဒါလောက်လဲ မကောင်းပါဘူးကွာ။ မိန့်ခွန်းကောင်းတစ်ခုပဲလို့လဲ သူတို့က ထင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ညီလာခံ ခန်းမအတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားနေကြသည့် ကိုယ်စားလှယ်တော်ကြီးများကို ကျွန်တော်က မေးခေါ်ပြလိုက်သည်။

“သူတို့လဲ ခံစားရပါတယ်ဗျာ။ အခုလို တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ ထွက်သွားကြတာကို ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ။ ခင်ဗျား မိန့်ခွန်းကြောင့် သူတို့အားလုံး စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်ပြီး ရှက်နေကြတယ်”

နာကြည်းလွန်းသဖြင့် ကျွန်တော် ရယ်မိသည်။

“အလကားပါ ငါ့ညီရာ။ မနက်ဖြန်လောက်ဆိုရင် ဒီအကြောင်းတွေကို မေ့ကုန်ကြမှာပါ။ သူတို့အတွက် ဘာမှအဓိပ္ပာယ် ရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ပြောခဲ့တဲ့ စကားလုံးတွေဟာလဲ တခြားမိန့်ခွန်းတွေနဲ့ အတူတူ မှတ်တမ်းတွေထဲမှာပဲ နစ်မြုပ်ကုန်ကြမှာပါ”

“ခင်ဗျား မှားနေပြီ။ ဒီကနေ့ ဒီနေရာမှာ ခင်ဗျားပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို နောက်နှစ်ပေါင်း များစွာကြာအောင် သူတို့ မေ့နိုင်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“သူတို့ မမေ့ဘူးဆိုပေမယ့် ဒီနေ့အတွက်တော့ ဘာမှ အကြောင်းမထူးတော့ပါဘူးကွာ။ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံအဖို့ ဒီကနေ့ဆိုတာ သေရေးရှင်ရေး ဖြစ်နေပြီ။ မနက်ဖြန်ဆိုတာ မရှိနိုင်တော့ဘူး”

စာရွက်စာတမ်းများအားလုံး ထည့်ပြီးသွားပြီ။ ထို့ကြောင့် လက်ဆွဲအိတ်ကို ပိတ်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အတူတူ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“အစ်ကို ဘာတွေလုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားသလဲ”

“ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို ပြန်တော့မယ်”

“ကော်တီဂွေးကိုလား”

“ဟုတ်တယ်။ ဒီနေရာမှာ ကိုယ်လုပ်နိုင်သမျှ အလုပ်တွေအားလုံးကို ကိုယ် လုပ်ပြီးပြီလေ။ ကိုယ်သွားရမယ့် နေရာ လုံးဝ မရှိတော့ပါဘူး ညီလေးရယ်”

“ဟိုကို ပြန်ဖို့ဆိုရင် သိပ်အန္တရာယ်ကြီးနေမှာပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော်က ဘာမှ ပြန်မဖြေတော့။

“ဟိုကို ပြန်သွားပြီးတော့ရော ပိုကောင်းအောင် ခင်ဗျား ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ။ ဇာတ်လမ်းသိမ်းသွားပြီ မဟုတ်လား”

ဂျရယ်မီက စိတ်ထိခိုက်သည့်လေသံမျိုးနှင့် ပြောနေသည်။ ကျွန်တော့်အတွက်လည်း သူ ပူပင်သောကရောက်နေပုံရသည်။

“ကိုယ် မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်သိတာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ဘာလဲဆိုရင် ကိုယ် ဒီမှာ ဆက်မနေနိုင်တော့ဘူး။ တခြား ဘယ်နေရာမှာမှလဲ ကိုယ် မနေနိုင်တော့ဘူး။ ကိုယ့်နိုင်ငံကလွဲပြီး ကိုယ်နေလို့ရတဲ့အရပ် ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ မရှိတော့ဘူး။ ကိုယ်လုပ်သမျှတွေ တစ်ခုမှ မအောင်မြင်တဲ့အတွက် မအောင်မြင်မှန် သိသိကြီးနဲ့ ကိုယ် ဆက်မနေနိုင်တော့ဘူး ငါ့ညီရာ”

ကျွန်တော့်ကို လေးစားသောအကြည့်မျိုးနှင့် သူက ကြည့်နေသည်။

“အစ်ကိုအကြောင်းကို ကျွန်တော် သိတယ်လို့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုအကြောင်းကို ကျွန်တော် နည်းနည်းကလေးပဲ သိတာပါ”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြန်မဖြေ။ လူသူကင်းမဲ့တိတ်ဆိတ်နေပြီဖြစ်သော ညီလာခံခန်းမကြီးကို လှည့်ကြည့်သည်။ မျှော်လင့်ချက်ပေါင်း မြောက်မြားစွာထားရှိသည့် လူပေါင်းများစွာတို့သည် ဤနေရာတွင် မွေးဖွားခဲ့ကြသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်လိုပင် လူပေါင်းများစွာတို့သည် ဤနေရာမှာပင် မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် သေဆုံးကြပေဦးမည်။

ကျွန်တော် စဉ်းစားနေသကဲ့သို့ ဂျရယ်မီလည်း စဉ်းစားနေလိမ့်မည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် ပြန်လှည့်ကြည့်သောအခါ သူ့မျက်နှာ အလွန်တရာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူက လက်ကမ်းပေးသဖြင့် ကျွန်တော်က ဆွဲသည်။

“ဒက်ခ်စ် အစ်ကို ပြောနေကျစကားနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင် ဘုရားသခင်ရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုကို ခံယူ ရရှိနိုင်ပါစေဗျာ”

*

(၂၉)

ကော်တီဌေးနိုင်ငံ ကမ်းရိုးတန်းပေါ်သို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာသည့်အချိန်သည် နံနက်လေးနာရီ ထိုးပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မှောင်နေဆဲပင် ရှိသေးသည်။ ပန်းမားနိုင်ငံ မှ ကျွန်တော်တို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်မှာ အချိန် လေးနာရီ ကျော်ကျော်လောက် ကြာမြင့်သွားချေပြီ။ မြေပြင်ပေါ်သို့ ကျွန်တော် ဝင်ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း မည်းမှောင်နေသောကြောင့် ဘာကိုမှ မမြင်တွေ့ရ။ အခါတိုင်းတုန်းက မီးရောင်တထိန်ထိန် ရှိနေခဲ့သည့် မြို့များ၊ ရွာများသည် ယနေ့ ညနေတွင် ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေကြသည်။

ဓာတ်ဆီမီတာကို လှမ်းကြည့်သည်။ တစ်ဝက်ကျော်ကျော် ကျန်သေးသည်။ အပိုဆောင်ထားသည့် တိုင်ကီကို လုံးဝ မတို့ရသေး။ ကျေနပ်စွာဖြင့် ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်မိသည်။ ပြန်လှည့်ဖို့ လိုအပ်မည်ဆိုပါက ဆီ ကောင်းစွာ လုံလောက်ပေမည်။

“ရေဒီယိုဖွင့်စမ်းကွာ။ ဘာသံကလေးများ ကြားရမလဲ မသိဘူး”

ဂျီရာဒိုကို ကျွန်တော် လှမ်းပြောသည်။ သူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ လေယာဉ်မှူးအခန်းထဲမှာ ဖွင့်ထားသည့် အစိမ်းရောင်မီးပွင့်ကလေးကြောင့် သူ့မျက်နှာ စိမ်းနေသည်။ ရေဒီယိုခလုတ်ကို သူ လှမ်းဖွင့်သည်။ ဆမ်ဘာတေးသံများ ပေါ်လာသည်။

“ဘရာဇီးလ်ရေဒီယိုကို မင်း မိနေပြီ”

ဂျီရာဒိုက အသံလှိုင်းများကို ရှာနေသည်။
ထို့နောက် မီဂါဆိုင်ကယ် (၁၂၀)တွင် ရပ်ထားလိုက်သည်။

“ဒါဟာ ကျူရေတူရေဒီယိုရဲ့ အသံလှိုင်းပဲ။ ဘာသံမှ မကြားရဘူး”

ကျွန်တော် ခဏစောင့်နေသေးသည်။ ကျူရေတူအသံလွှင့်ရုံသည် ထုံးစံအတိုင်းဆိုလျှင် တစ်ညလုံး အသံလွှင့်လေ့ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ယခု ဘာသံကိုမှ မကြားရတော့။

“စစ်တပ်နဲ့ ရဲတပ်ဖွဲ့က ရေဒီယိုတွေကို ဖွင့်ကြည့်စမ်းပါဦး”

ဂျီရာဒိုက မီတာခလုတ်ကို ခပ်သွက်သွက် ရွှေ့ပြောင်းနေသည်။ သို့သော်လည်း နှစ်ခုစလုံး တိတ်မြဲ တိတ်နေသည်။

“အလင်းရောင်ကလေးများ ရှိမယ်ဆိုရင်တော့ လယ်ကွင်းထဲကို ငါ ဆင်းလို့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာတစ်ခုမှ မမြင်ရတာက ခက်နေတယ်”

“တစ်ပတ် နှစ်ပတ်လောက် ကျွန်တော်တို့ ဝဲလိုက်ကြသေးတာပေါ့။ အရုဏ်တက်ဖို့ သိပ်မလိုတော့ပါဘူး”

“မလုပ်နဲ့။ ဆီမဖြုန်းနိုင်ဘူး။ မလိုသော်ရှိ လိုသော်ရှိ လှည့်ပြန်ဖို့အတွက်ပါ ချန်ထားရဦးမယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ဘာလုပ်ကြမလဲ”

နောက်ပိုင်းတွင် ထိုင်နေသည့် ဖက်ကက်က လှမ်းမေးသည်။ ကျွန်တော် ခဏ စဉ်းစားနေသေးသည်။

“လေဆိပ်ကို တွေ့အောင်ရှာရမယ်”

“စန်တာကလာရာမြို့ သူပုန်လက်ထဲ ကျသွားပြီဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ လေဆိပ်ပါ သူတို့လက်ထဲ ရောက်နေတော့မှာပေါ့”

“အခုအချိန်မှာတော့ ဘာမှ ပြောနိုင်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။ မြေပြင်ကို ဆင်းမိတော့မှပဲ သေသေချာချာ ပြောနိုင်တော့မယ်။ စက်မသတ်ဘဲ ထားတာပေါ့။ အခြေမဟန်ရင် ချက်ချင်း ပြန်တက်မယ်”

“ဘုရားပဲ အာရုံပြုရတော့မှာပါကွာ”

ဖက်ကက်က တိုးတိုးရေရွတ်နေသည်။ ပင်လယ်ပြင်ကိုဖြတ်ပြီး မြောက်ဘက်သို့ ကျွန်တော် မောင်းခဲ့သည်။
မြေပြင်ပေါ်သို့ဖြတ်ပြီး ပျံ၍ မဖြစ်နိုင်သေးပါ။

“ရေဒီယိုနဲ့ ဝါယာလက်စက်တွေ ဒီအတိုင်း ဖွင့်ထားလိုက်”

ဂျီရာဒိုက ခလုတ်များကို ဖွင့်သည်။ နောက်သုံးမိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ အနောက်ဘက်သို့ ကျွန်တော် မောင်းဝင်ခဲ့သည်။
ရုတ်တရက် ရေဒီယိုမှ အသံများ ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာသည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် ပြောနေသည့်အသံ ဖြစ်သည်။
စိုးရိမ်တကြီးနှင့် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေသည်။

“ငါပြန်ပြောမယ်”

ကျွန်တော်က ခပ်မြန်မြန် လှမ်းပြောလိုက်ရသည်။ သာမန် ကော်တီဂွေးလူမျိုးများထက် အင်္ဂလိပ်စကားကို ကျွန်တော်က
ပိုပြီး ပီသအောင် ပြောနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်ကို နိုင်ငံခြားသားဟု အထင်ရောက်နိုင်စရာ
အကြောင်းရှိသည်။ အထူးသဖြင့် တယ်လီဖုန်းနှင့် ရေဒီယိုများမှ စကားပြောလျှင် ကော်တီဂွေးလူမျိုးဟု ထင်မှတ်နိုင်စရာ
အကြောင်းမရှိ။ စကားပြောခွက်ပေါ်မှာရှိသည့် ခလုတ်ကို ကျွန်တော် နှိပ်လိုက်သည်။

“အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု လိုင်စင်နံပါတ် (စီ-၃၁၀၃၉၅) ကိုယ်ပိုင်လေယာဉ်ပျံက စကားပြောနေပါတယ်။
ကျူးရေတူလေဆိပ်ကို ဆင်းခွင့်ပေးပါ။ ကွင်းပေါ်ကို ဆင်းရမယ့်ညွှန်ကြားချက်များ ဆက်ပေးပါ။ ဒါပဲ”

“ဘယ်က လေယာဉ်ပျံဆိုတာ ပြန်ပြောပါ။ ဒါပဲ” ကွင်းက အသံ ပြန်ပေါ်လာပြန်သည်။ သူ့အသံသည် စိုးရိမ်တကြီး
ဖြစ်နေဆဲပင် ရှိသည်။

ကျွန်တော်က ထပ်ပြောသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ စောစောကထက်ပိုပြီး ခပ်လေးလေး တစ်လုံးချင်း ပြောသည်။ ခဏ ငြိမ်သွားသည်။ ပြီးတော့မှ ဆက်မေးသည်။

“လေယာဉ်ပျံပေါ်မှာ ဘယ်နှယောက်ပါသလဲ။ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့လာတယ်ဆိုတာ ပြောပါ။ ဒါပဲ”

“သုံးယောက်ပါတယ်။ လေယာဉ်မှူး တွဲဖက်လေယာဉ်မှူးနဲ့ ခရီးသည်တစ်ယောက် အမေရိကန်သတင်းဌာနက ငှားလာတဲ့ လေယာဉ်ပျံ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပဲ”

ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ တစ်မိနစ်လုံးလုံးကြာအောင် အောက်ဘက်က တိတ်သွားသည်။

“လေယာဉ်ကွင်းရဲ့ အနောက်ဘက် ငါးမိုင်၊ တောင်ဘက် သုံးမိုင် ဝေးတဲ့နေရာမှာ ခင်ဗျား လေယာဉ်ပျံ ရောက်နေတယ်။ မြောက်ဘက်ကိုဦးတည်ပြီး မောင်းနေတယ်။ တောင်ဘက်ကို ပြန်ကွေ့ဖို့ မြေပြင်က အချက်မပေးမချင်း အခုအတိုင်း ဆက်မောင်းပါ။ ကြားကြောင်းနဲ့ နားလည်ကြောင်း ပြန်ပြောပါ။ ဒါပဲ”

ကြားကြောင်းနှင့် နားလည်ကြောင်း ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“ဘယ်လို ထင်သလဲ” ဟု ဖက်ကက်က မေးသည်။

“ဆုံးပုံမရဘူး။ သူပုန်ကို တပ်က နိုင်ထားပြီနဲ့တူတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မကြာခင် သိရတော့မှာပါ”

အမြန်နှုန်းကို ညှိနေစဉ်မှာပင် ရေဒီယိုမှ ညွှန်ကြားချက် ပေါ်လာသည်။ ကွင်းပေါ်သို့ ဆင်းရန် လိုအပ်သည့် မီးရောင်ထက် လျော့နည်းပြီး မီးထွန်းကာ အချက်ပြပေးသည်။ ပြေးလမ်းကြောင်းနှင့် လေယာဉ်ဘီး ထိလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း အချက်ပြမီးများအားလုံးကို ငြိမ်းပစ်လိုက်ကြသည်။ လေဆိပ်အဆောက်အအုံရှိရာသို့ လေယာဉ်မှ မီးကိုထိုးပြီး မောင်းယူလာခဲ့ရသည်။

“ဘာတွေမြင်သလဲ”

ဖက်ကက်က မေးသည်။

“အခုထိတော့ ဘာမှ မမြင်ရသေးဘူး”

ဂျီရာဒိုက ပြန်ဖြေသည်။

ခဏကြာတော့ လေယာဉ်ရပ်နားရမည့်နေရာသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာကြသည်။ လေယာဉ်ကို ပြေးလမ်းကြောင်းဘက်သို့ ကျွန်တော် ပြန်လှည့်သည်။ စက်ကိုလည်း နှိုးမြှန်းထားသည်။ သို့မှသာ လိုအပ်မည်ဆိုပါက အလျင်အမြန် ပြန်လည် ထွက်ခွာနိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။

ရှုတ်တရက်ဆိုသလို လေးဖက်လေးတန်မှ စစ်သားများ ပြေးထွက်လာကြသည်။ ထို့နောက် လေယာဉ်ကို ဝိုင်းထားကြသည်။ လက်နက်အပြည့်အစုံ ကိုင်ထားသည့် စစ်သားပေါင်း လေးဆယ်လောက်တော့ အနည်းဆုံး ရှိပေလိမ့်မည်။

“တို့လူတွေလား။ ရန်သူလား”

ဖက်ကက်က မေးသည်။ ကျွန်တော်က အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်သည်။ ဗိုလ်ကြီးရာထူးတံဆိပ်နှင့် ယူနီဖောင်းဝတ်ထားသော လူပုပုတစ်ယောက်သည် ဆောင့်ကြားကြားအမူအရာနှင့် လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်က အားပါးတရ ရယ်လိုက်မိပြီး စက်များကို ပိတ်လိုက်လေတော့သည်။

“ကျွန်တော်တို့လူတွေပါ”

“မင်း ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ”

“ဟိုမှာ ကြည့်လေ”

ကျွန်တော်က လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မမှားနိုင်ပါ။ ထိုသူမှာ ပရိုင့်တိုဖြစ်သည်။ အရာရှိဝတ်စုံကို အပြည့်အစုံဝတ်ဆင်ထားသည်။ ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးမိပါသည်။ ကျွန်တော့်တစ်သက်တွင် ပရိုင့်တိုကို ပြန်လည်တွေ့ဆုံရသည့်အတွက် ယခုလို ဝမ်းသာစိတ် ဖြစ်ပေါ်ရလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ ကျွန်တော် မထင်မိခဲ့ဘူးချေ။

+

“အခြေအနေတွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ”

လေဆိပ်ထဲသို့ ရောက်လာကြသောအခါ ကျွန်တော်က စတင် မေးသည်။ ပရိုင့်တို၏ စားပွဲပေါ်တွင် အလွန်အားနည်းသည့် မီးပွင့်ကလေးတစ်ပွင့်ကိုသာ ဖွင့်ထားသည်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် သူက ကော်ဖီများ ထည့်ပေးနေသည်။

“စန်တာကလာရာမှာတော့ တိုက်နေကြတုန်းပဲ”

ကျွန်တော်က ကော်ဖီပန်းကန်ကို အငမ်းမရ ကောက်ယူသည်။

“စန်တာကလာရာမြို့ ကျသွားပြီလို့ ကိုယ်တို့က ကြားနေတာ”

“မကျသေးပါဘူးခင်ဗျာ။ သောင်းကျန်းသူတွေက မြို့အပြင်ဘက်တစ်မိုင်လောက်မှာ နေရာယူထားကြပါတယ်။ တောင်ဘက်ပိုင်းက တက်လာမယ့် သူတို့တပ်တွေနဲ့ပေါင်းဖို့ စောင့်နေကြတယ်”

အပြင်ဘက်က ဆူညံသံကို ကြားရသည်။ ထို့နောက် သေနတ်သံနှင့် အော်ဟစ်မေးသံကို ကြားရသည်။ ပြီးတော့ ငြိမ်သွားသည်။ ကျွန်တော်က ပရိုက်တိုကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒီမှာရှိနေတဲ့လူတွေအားလုံး စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်နေကြပါတယ်။ မည်းမည်းမြင်ရာကို လှမ်းပစ်နေကြတယ်။ သစ်ကိုင်းလှုပ်တာကိုတောင် ပစ်တယ်။ ပစ်ပြီးတော့မှ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မေးတယ်”

“သူပုန်ကရော ဒီဘက်ကို ဝင်ဖို့ ကြိုးစားဖူးလို့လား”

“နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အားလုံး သေတာပါပဲ”

ပရိုက်တိုက စီးကရက်ကို လှမ်းယူသည်။ သူ့လက်ချောင်းကလေးများ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။

“ဝန်ကြီးရဲ့ လေယာဉ်ပျံကို မိုင်ငါးဆယ်လောက် ဝေးကတည်းက ကျွန်တော်တို့ ရေဒါမှာ ဖမ်းမိနေတယ်။ ဝန်ကြီးပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ တွက်ထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တွေ့ရတော့မှပဲ ယုံတော့တယ်”

“ကိုယ် လာမယ်ဆိုတာ မောင်ရင်တို့ သိနေကြလို့လား”

“ဝန်ကြီး ထွက်သွားပြီဆိုတဲ့ သတင်း နယူးယောက်မြို့က ရောက်လာတယ်။ အဲဒီသတင်းအရ ဝန်ကြီးပိုင်တဲ့ လေယာဉ်ပျံနဲ့ ဝန်ကြီး ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ခန့်မှန်းပါတယ်။ ဝန်ကြီးကို ကြိုဖို့လဲ မနေ့ညနေကတည်းက မော်တော်ကားတစ်စီး ခေါင်းဆောင်ကြီးက ပို့ပေးထားပါတယ်”

ကျွန်တော်က ကော်ဖီကို လက်စသတ် သောက်ပြီး ပန်းကန်ကို ပြန်ချလိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်။ ကိုယ်တို့သွားဖို့ အသင့်ဖြစ်ပြီ”

ပရိုင်တိုကလည်း ထိုင်ရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထသည်။

“ငွေယာနှော့စ်ကို ကျွန်တော် သတ်ပစ်တယ်လို့ ဝန်ကြီး ထင်ခဲ့တယ် မဟုတ်ပါလား”

ကျွန်တော်က သူ့ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“တကယ်လို့ ကျွန်တော်သာ သတ်ရိုးမှန်ရင် မင်ဒိုဇာကို ဘယ်အလွတ်ပေးပါ့မလဲ ခင်ဗျာ။ သူက အရေးကြီးဆုံးလူပါ။ ဒီအကြောင်းကို စောစောက ဝန်ကြီး သိခဲ့ဖို့ ကောင်းပါတယ်”

+

နောက်ထပ် အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာကို ကျွန်တော် ထပ်မပေးမချင်း လေယာဉ်ပျံနှင့်အတူနေရန် ဂျီရာဒိုကို ကျွန်တော် ပြောခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဖက်ကက်နှင့်အတူ ဂျစ်ကားပေါ်သို့တက်ပြီး မြို့တော်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကားပေါ်တွင် ထိုင်ခုံ ခြောက်ခုံရှိသည်။ ဖက်ကက်နှင့် ကျွန်တော်က အလယ်ခုံများတွင် နေရာယူသည်။ ရှေ့မှ ဒရိုင်ဘာဘေးတွင် စစ်သားတစ်ယောက်၊ ကျွန်တော့်တို့ နောက်ခုံတွင် စစ်သားနှစ်ယောက်တို့က နေရာယူကြသည်။ သူတို့ လက်ထဲတွင်လည်း မောင်းပြန်သေနတ်များကို အသင့်အနေအထားနှင့် ကိုင်ထားကြသည်။

မြို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်သည်အထိ မော်တော်ကားကို မီးပိတ်ပြီး မောင်းလာကြသည်။ ဒရိုင်ဘာသည် လမ်းကို မမြင်ရသဖြင့် မည်သို့များ မောင်းလေမည်နည်းဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ သို့သော်လည်း လမ်းကို ကောင်းကောင်းသိနေသည်။ မော်တော်ကားမီးများကို သူ ဖွင့်သည့်အချိန်သည် မလိုအပ်တော့သောအချိန် ဖြစ်သည်။ အရှေ့ဘက်မှ အရုဏ်ဦး၏ ရောင်ခြည်လာနေချေပြီ။

မြို့ပြင်တွင် တစ်နေရာ၊ မြို့သို့ အဝင်တွင် တစ်နေရာ နှစ်နေရာမှ ကားကိုတားပြီး စစ်ဆေးကြသည်။ စစ်သားများက ကားတွင်းသို့ ကြည့်ရုံကြည့်ပြီး ဆက်လက်မောင်းနှင်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ကျွန်တော် ရောက်လာတော့မည်ကို

သူတို့လည်း သိနေကြပုံရသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ အိမ်တော်ဝင်းအတွင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ကား ဝင်လာသည့်အချိန်တွင် နေ၏အလင်းရောင် ကောင်းကောင်းရနေပြီဖြစ်သည်။ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး အတွင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ ဝင်သွားကြသည်။

တံခါးအတွင်း ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက် စောင့်နေသည်။

“ဝန်ကြီး ရောက်ရောက်ချင်း သူ့ဆီပို့ပေးဖို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက အမိန့်ရှိထားပါတယ်” ဟု သူက ဆီးပြောသည်။ သူ့နောက်မှ ကျွန်တော် လိုက်သွားသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ ရုံးခန်းဝသို့ ရောက်သောအခါ သူက တံခါးကို ခပ်သာသာခေါက်သည်။ ထို့နောက် အတွင်းမှ အဖြေကို စောင့်မနေတော့ဘဲ တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ကျွန်တော် ဝင်သာအောင် ဘေးသို့ဖယ်ပေးသည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် သူ့စားပွဲမှာ ရပ်နေသည်။ အရာရှိကြီးများက သူ့စားပွဲကို ဝိုင်းပြီး ရပ်နေကြသည်။ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည့် သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးတစ်ခု ချက်ချင်း ပေါ်လာသည်။ စားပွဲကိုပတ်ပြီး ကျွန်တော့်ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကိုလည်း ဆန့်တန်းထားသည်။

“ဒက်ခ်စ် ... ငါ့သားကြီး၊ ဇာတ်သိမ်းကြရတော့မယ့်အချိန်မျိုးမှာ အချိန်မီ ပြန်ရောက်လာတဲ့အတွက် ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်” ဟုလည်း ဝမ်းသာအားရ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောသည်။

သူက ကျွန်တော့်ကို အားပါးတရဖက်ပြီး ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကိုလည်း နမ်းသည်။ အံ့ဩသည့်စိတ်နှင့် ကျွန်တော် ကျောက်ရုပ်လို ရပ်နေမိသည်။ သည်လို အပြုအမူမျိုးနှင့် ကျွန်တော့်ကို ကြိုဆိုလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မျှော်လင့်မထားမိခဲ့ချေ။

သူ အလွန် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေသည်။ အလွန် ရွှင်မြူးနေသည်။

ကိုယ့်သေတွင်းထဲသို့ ကိုယ်ဆင်းနေရသည့် လူတစ်ယောက်အဖို့ ဤသို့သော အမူအရာမျိုး မပြုလုပ်သင့်ပေ။

*

(၃၀)

စားပွဲပေါ်မှာဖြန့်ထားသည့် မြေပုံကို ခေါင်းဆောင်ကြီးဘေးမှနေ၍ ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်နေမိသည်။ မြေပုံပေါ်တွင် ကြက်ခြေခတ်များ၊ အမှန် အမှတ်အသားများ ပြည့်နေသည်။ အားလုံး အရောင်ကွဲများချည်း ဖြစ်သည်။ ရှင်းမပြေချင်း ကျွန်တော် ဘာမှ နားမလည်။

“အမြန်ဆုံး နိုင်အောင်တိုက်နိုင်မှ သူတို့ဘက်မှာ အခွင့်အလမ်းရှိတယ်။ သုံးရက်၊ လေးရက် အများဆုံးပဲ။ ဒီအတွင်း သူတို့နိုင်အောင် မတိုက်နိုင်ရင် သူတို့ အခြေမလှတော့ဘူး”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက လက်ဖြောက်တစ်ချက် တီးလိုက်ရင်း ပြောနေသည်။ စားပွဲပတ်လည်မှာ ရှိနေကြသည့် လူများကလည်း သဘောတူညီကြောင်း ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်နေကြသည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သည့် လေသံမျိုးနှင့် ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဒီအကြောင်းကို ကျုပ် ချက်ချင်း သဘောပေါက်ခဲ့တယ်။ သူတို့လက်ထဲမှာ လက်နက်တွေ အများကြီးရှိနေတယ်။ ခဲယမ်းမီးကျောက်တွေ အလုံအလောက်ရှိနေတယ်။ ဒီလို အင်အားမျိုးနဲ့ဆိုရင် အချိန်ခွဲပြီး သူတို့ထင်တိုင်း နှောင့်ယှက်နေနိုင်တယ်။ စစ်ရယ်လို့တော့ ဟုတ်ဟုတ်ညားညား ပီပီပြင်ပြင် ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ နာတာရှည်ရောဂါကြီးလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့် ကျုပ် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို အမြန်ဆုံး ချမှတ်ခဲ့တယ်။ တောင်တန်းဒေသကနေပြီး ပြန်ဆုတ်ပေးရမယ်။ ဒီလို ဆုတ်ပေးခြင်းအားဖြင့် ရန်သူက လိုက်လာလိမ့်မယ်။ သူတို့ အနိုင်ရနေပြီလို့လဲ ထင်မှတ်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို လိုက်လာတဲ့အခါမှာ သူတို့ရဲ့ ထောက်ပံ့ရေးလမ်းကြောင်းဟာ ပိုပြီး ရှည်လျားသွားလိမ့်မယ်။ ရှေ့တန်းမှာရှိနေတဲ့ သူတို့တပ်တွေကို နောက်ပိုင်းကနေပြီး လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက် ပို့ပေးရာမှာ အခက်အခဲ ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့ ဆုတ်ပေးလိုက်တဲ့အခါမှာ ကျုပ် ခန့်မှန်းထားတဲ့အတိုင်း သူတို့က ဖိလိုက်လာတယ်။ တောင်တန်းဒေသကနေပြီး မိုင်ပေါင်း နှစ်ရာလေးဆယ်လောက် အကွာအထိ ဆင်းလိုက်လာကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ ထောက်ပံ့ရေးလမ်းကြောင်းအတွက် ကျကျနန သူတို့ မစီစဉ်ခဲ့ကြဘူး။ မော်တော်ကားအစုတ် နည်းနည်းပါးပါးနဲ့ မြင်းတွေ လားတွေပဲရှိတယ်။ ဒီလိုခေတ်ကြီးမှာ မြင်းနဲ့ လားကို အားကိုးပြီး စစ်တိုက်ချင်တဲ့ကောင်တွေ အကြောင်းကို စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး။ ဟား ... ဟား ... ဟား”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ရယ်သည်။ အခန်းထဲမှာရှိနေကြသည့် အခြားအရာရှိများကလည်း သံပြိုင် ရယ်လိုက်ကြသည်။ သို့သော်လည်း ခေါင်းဆောင်ကြီး စကားဆက်ပြောသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း အားလုံးတိတ်သွားသည်။

“ကျုပ်တို့အနေနဲ့ စန်တာကလာရာမြို့ကနေပြီး ခံထားနိုင်တယ်။ စန်တာကလာရာမြို့ဟာ မြို့တော်နဲ့ နီးတဲ့အတွက် သူတို့ အနိုင်ရကြတော့မယ်လို့ သူတို့ဘက်က စိတ်ကူးယဉ်နိုင်တယ်။ အဲဒီမြို့နားမှာ သူတို့ တန်နေကြလိမ့်မယ်။ နောက်ပိုင်းမှာရှိနေတဲ့ စစ်ကူကို ခေါ်လိမ့်မယ်။ တောင်ပိုင်းမှာရှိနေတဲ့ သစ္စာဖောက်တပ်တွေက သူတို့နဲ့ပေါင်းဖို့ သွားလိမ့်မယ်။ သူတို့နဲ့ ပေါင်းပြီးတော့ ကျူးရေတုမြို့ကို တိုက်ဖို့ ပြင်ကြလိမ့်မယ်။

ဒါပေမဲ့ တောင်ပိုင်းမှာရှိနေတဲ့ သစ္စာဖောက်တပ်တွေအဖို့ သွားစရာလမ်း တစ်လမ်းပဲရှိတယ်။ မြောက်ပိုင်းမှာ ကျုပ်တို့ရဲ့ တပ်တွေက ပိတ်ထားတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ နောက်ဘက်ကို လှည့်ပြီး ချီတက်ရမယ်။ အနောက်ဘက်ဆိုရင် ကျွန်းဆွယ်ဘက်ကနေ လှည့်ရမယ်။ ကျုပ် တွက်ထားတဲ့အတိုင်း တောင်ပိုင်းမှာရှိနေတဲ့ သစ္စာဖောက်တွေဟာ မနေ့ကစပြီး မြောက်ပိုင်းကို စစ်ကူပေးဖို့ စပြီး ချီတက်ကြတယ်။ ညပိုင်းကျတော့ သစ္စာဖောက်တပ်ရင်း သုံးရင်းနဲ့ သောင်းကျန်းသူတပ်အချို့ဟာ ကျွန်းဆွယ်ထဲကို ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျုပ်တို့တပ်တွေက တန်ပြန် လှုပ်ရှားကြတယ်။ ခြေလျင်တပ်ရင်း သုံးရင်းနဲ့ သံချပ်ကာ ယန္တရားတပ်ခွဲ နှစ်ခုနဲ့ သူတို့ကို ပိတ်ထားလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့အဖို့ ထွက်ပေါက် မရှိတော့ဘူး။ သူတို့ သွားနိုင်တဲ့လမ်း တစ်လမ်းပဲ ရှိတော့တယ်။ အဲဒီလမ်းကတော့ ပင်လယ်ထဲကို ဆင်းကြဖို့ လမ်းပဲ ဖြစ်တယ်”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက အောင်မြင်စွဲကြားသည့် အမူအရာနှင့် ကျန်လူများကို လှမ်းကြည့်သည်။

“သစ္စာဖောက် တပ်ရင်း သုံးရင်းက ဗိုလ်မှူးကြီး သုံးယောက်ဟာ ထောင်ချောက်ထဲကို သူတို့ ဝင်လိုက်မိပြီဖြစ်ကြောင်းနဲ့ ထွက်ပေါက်မရှိတော့တဲ့ အကြောင်းကို အခုမှ သဘောပေါက်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့မနက် စောစောပိုင်းက လက်နက်ချဖို့ကိစ္စကို သူတို့က ကမ်းလှမ်းလာကြပြီ။ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာက အစီရင်ခံစာတွေအားလုံးလဲ ကျုပ် ရပြီးပြီ။ စန်တာကလာရာမြို့ကို တိုက်နေတဲ့ သောင်းကျန်းသူတွေကလဲ စစ်ကူပေးနေကြတယ်။ သူတို့ကို ကူဖို့လာတဲ့ တပ်တွေ ကျွန်းဆွယ်ထဲမှာ ပိတ်မိနေကြပြီဆိုတာကိုလဲ သူတို့ သိသွားကြပြီ။ ဒါကြောင့် သူတို့ နောက်ပြန်ဆုတ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြပြီလို့ ကျုပ်တို့ ထောက်လှမ်းရေး သတင်းပေးတွေအရ သိရှိရတယ်။ ရန်သူတွေအဖို့ စစ်မျက်နှာဟာ သိပ်ပြီး ကျယ်ပြန့်နေပြီ။ အနောက်ဘက် စစ်မျက်နှာမှာရှိနေတဲ့ သံချပ်ကာ ယန္တရားတပ်ရင်းနှစ်ခုကို မြောက်ပိုင်းကို ကျုပ် ရွှေ့ထားလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် စန်တာကလာရာမှာရှိနေတဲ့ သောင်းကျန်းသူတွေဟာ တောင်ပေါ်ဒေသကို ပြန်ဆုတ်လို့ မရနိုင်တော့ဘူး။ သူတို့နဲ့ တောင်တန်းဒေသကြားထဲမှာ ကျုပ်လွှတ်ထားတဲ့ ယန္တရားတပ်တွေက

နေရာယူပြီး သူတို့ကို အဆက်အသွယ် ဖြတ်ထားလိုက်ကြပြီ။ မကြာခင် အချိန်အတောအတွင်းမှာ ရန်သူအားလုံး အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကြေသွားကြတော့မှာ ဖြစ်တယ်”

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ အံ့လာသည်။ မျက်လုံးများလည်း လေးလာသည်။ သို့သော်လည်း အိပ်ချင်စိတ်ကို ကြိုးစားဖြေဖျောက်ရင်း ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ပြန်မေးမိသည်။

“ဒါပေမဲ့ သတင်းတွေကတော့ တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော် ကြားခဲ့ရတာက သောင်းကျန်းသူတွေဘက်က ဆက်တိုက် အောင်ပွဲခံနေတယ်လို့ ကြားခဲ့ရပါတယ်”

“မှန်တယ်။ စောစောပိုင်းတုန်းက သူတို့ အောင်ပွဲရခဲ့တာ မှန်တယ်။ စစ်ဆင်ရေးအစီအစဉ်တွေကို ဘကြီးကိုယ်တိုင် သေသေချာချာ ရေးဆွဲခဲ့တယ်။ အစိုးရတပ်တွေ ရှုံးနေပြီဆိုတဲ့ သတင်းတွေ များများထွက်လေ ဘကြီးတို့ဘက်ကလဲ ရှုံးချင်ယောင်ဆောင်ပြီး နောက်ဆုတ်ပေးလေ၊ သူတို့ဘက်က ပိုအတင့်ရဲလေ ဖြစ်လာမှာပဲ။ ဒီလိုနည်းနဲ့ စစ်မြှူခဲ့တယ်။ အခုတော့ သူတို့ အတင့်ရဲပြီး ဘကြီးတို့ထောင်ထားတဲ့ ထောင်ချောက်တွေထဲကို ရောက်ကုန်ပြီ။ တောင်ပိုင်းမှာရှိတဲ့ သစ္စာဖောက် အစိုးရတပ်တွေနဲ့ သောင်းကျန်းသူတွေဟာ ကျွန်းဆွယ်ထဲမှာ ပိတ်မိနေပြီ။ လက်နက်ချဖို့ ကမ်းလှမ်းနေကြပြီ။ စန်တာကလာရာမြို့ကို ပိုင်းတိုက်နေတဲ့ မြောက်ပိုင်းက သောင်းကျန်းသူတွေဟာ စစ်ကူမရနိုင်တော့မှန်း သိလာကြပြီဖြစ်တဲ့အတွက် တောင်တန်းဒေသဘက်ကို ပြန်ဆုတ်ဖို့ ကြိုးစားနေကြပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဘကြီးတို့ရဲ့ သံချပ်ကာ ယန္တရားတပ်တွေက တောင်ပေါ်ပြန်ဖို့လမ်းမှာ ဖြတ်တောက်ပိတ်ဆို့ထားပြီးဖြစ်တယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူတို့အဖို့ လုံးဝ ထွက်ပေါက် မရှိတော့ဘူး။ ဘကြီးဟာ အစိုးရဖြစ်ကြောင်း၊ ဘကြီးဟာ ကော်တီဌေးနိုင်ငံတော်ဖြစ်ကြောင်း ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သူတို့ ကောင်းကောင်း သိကြရတော့မယ်”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ကျန်လူများဘက်သို့ လှည့်သွားသည်။

“ကဲ ... လူကြီးမင်းများခင်ဗျာ။ အခုအချိန်မှာတော့ ဒါလောက်ပဲ ရှင်းပြဖို့ရှိပါသေးတယ်”

ကျန်အရာရှိများအားလုံး အခန်းအပြင်သို့ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးက အခန်းတံခါး မပိတ်မချင်း ကျွန်တော့်ကို စကားမပြောသေးချေ။ ပြီးတော့ ပိတ်သွားသည့် တံခါးဆီသို့ တံတွေးနှင့် လှမ်းထွေးသည်။

“အလကား၊ သူရဲဘောကြောင်တဲ့ ဝက်မျိုးတွေ၊ ဘယ်ဘက်က နိုင်မလဲလို့ သူတို့ စောင့်ကြည့်နေကြတာကို ဘကြီး မသိဘူးလို့ ထင်နေကြတယ်။ သာရာစီးမယ့် အကောင်တွေ”

အဘိုးကြီးကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သည်။ သူ ပိုပြီး နပျိုသွားသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။ ငယ်စဉ်တုန်းကကဲ့သို့ပင် အားမာန်အပြည့်နှင့် ပြန်ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော့်ပန်းပေါ်သို့ လက်လာတင်သည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကိုလည်း သူ တည့်တည့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဒီလောကမှာ ဘကြီး လုံးဝ သံသယမဖြစ်တဲ့လူဆိုလို့ သားတစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ ဘယ်လိုပြဿနာတွေပဲ ပေါ်ပေါ် သား ပြန်လာပြီ။ ဘကြီးနဲ့အတူတူ လက်တွဲ ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုတာ ဘကြီး အစကတည်းက သိတယ်။ သား ပြန်လာနေပြီဆိုတာကိုလဲ ဘကြီးကို ပြောပြဖို့ မလိုဘူး။ ဘကြီး အလိုလို သိနေတယ်”

ကျွန်တော်က ဘာမှပြန်မဖြေ။ သူ့ကုလားထိုင်သို့ ပြန်သွားပြီး ထိုင်သည်။

“သားလဲ ခရီးပန်းလာရောပေါ့။ ဘကြီးအခန်းမှာ သွားပြီး ရေချိုးလိုက်ပါ။ ပြီးတော့ အနားယူလိုက်ပါ။ သား အိပ်ရာက နိုးတဲ့အချိန်ကျရင် သားအတွက် ယူနီဖောင်းအသစ်တစ်စုံ အသင့်ရောက်နေလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လိုလဲ။ ယူနီဖောင်းတစ်စုံ ဆိုတာ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ သားဟာ ဘကြီးတို့ စစ်တပ်ထဲမှာ အခုအချိန်အထိ ဗိုလ်မှူးကြီးပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ သားကို တာဝန်တစ်ခု ပေးစရာရှိနေတယ်။ ဘကြီးကတော့ ဒီမှာ အလုပ်များနေဦးမယ်။ တောင်ပိုင်းမှာရှိနေတဲ့ သစ္စာဖောက်အစိုးရတပ်တွေ လက်နက်ချဖို့ကို သားပဲ ဘကြီးကိုယ်စား သွားစီးစဉ်ပြီး လက်ခံလိုက်ပါ”

“တောင်ပိုင်းကို သွားရမှာလား”

ကျွန်တော်က ပြန်မေးမိသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ။ မြောက်ပိုင်းမှာရှိနေတဲ့ သောင်းကျန်းသူတွေကတော့ လက်နက်ချကြဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ကို အပြီးတိုင် ချေမှုန်းပစ်ရမယ်”

+

နောက်တစ်နေ့မနက် ဆယ်နာရီခန့်တွင် ဖြစ်သည်။ လယ်သမားတစ်ဦး၏ အိမ်တစ်လုံးထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေကြသည်။ အပြင်တွင် မိုးသည်းထန်စွာ ရွာနေသည်။ မိုးရေစက်များက အဆောက်အအုံ၏နံရံကို ပြေးလာထိမှန်နေကြသည်။ လက်နက်ချမည့် သစ္စာဖောက် အစိုးရတပ်များမှ ဗိုလ်မှူးကြီးများကို ကျွန်တော်တို့ စောင့်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စားကျက်ထဲမှာ သိုးနှင့် ဆိတ်များ အစာစားနေကြသည်ကို မြင်ရသည်။

အိမ်ထဲသို့ ဗိုလ်မှူးကြီး ကျူလီယာ ပြန်ဝင်လာသည်။

“သူတို့ လာနေကြပြီ”

ကျွန်တော်က ထိုင်ရာမှ ထသည်။ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ သူ လာရပ်ရင်း တံခါးပေါက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေမိကြသည်။ သေနတ်မြောက်ပြီး အလေးပြုသံကိုကြားရသည်။ ခဏကြာတော့ အခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး သူတို့ ဝင်လာကြသည်။ သူတို့ကိုယ်ပေါ်မှ ယူနီဖောင်းများသည် ရေစိုနေပြီး ရွံ့များနှင့် ညစ်ပတ်ပေရေနေသည်။ သူတို့ မျက်နှာများသည်လည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြပုံရသည်။ တံခါးနားမှာရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။

သူတို့ကို ကျွန်တော် သိပြီးဖြစ်ပါသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးကျူလီယာကတော့ သူတို့နှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ပေါင်းသင်းလာခဲ့သူ ဖြစ်သောကြောင့် ပိုမို ရင်းနှီးပါသည်။ ငယ်နာမည်များကိုပင် သိနေသည်။ ထိုမျှသာမကသေး၊ သူတို့မိသားစုများနှင့်လည်း ရင်းနှီးပြီး ဖြစ်မည်မှာ သံသယ ဖြစ်စရာမလိုပေ။

ထုံးစံအတိုင်း အခမ်းအနားသဘောမျိုးကို စတင် ကျင်းပသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးကျူလီယာ၏ တပ်မှ ဗိုလ်ကြီးတစ်ဦးက မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီး ဗတ်စ်ကွေး၏ ဗိုလ်မှူးကြီး ပါဒါ၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ဇနော့စ်နဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး ကျူလီယာ”

ဗိုလ်မှူးကြီးနှစ်ဦးက ရှေ့သို့တိုးလာပြီး ကျွန်တော်တို့ကို အလေးပြုသည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း အလေးပြန်ပြုသည်။ စစ်ဗိုလ်ငယ်က အခန်းအပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားသည်။

“ထိုင်ကြပါ ခင်ဗျာ”

စားပွဲရှေ့မှာ ချထားသည့် ကုလားထိုင်များကို ကျွန်တော်က ညွှန်ပြသည်။ ထို့နောက် အခန်းထဲမှာရပ်နေသည့် ဖက်ကက်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ကော်ဖီသွားယူပါ”

ကျွန်တော်က သူ့ကို လှမ်းပြောသည်။ ဖက်ကက်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး တစ်ဖက်သို့ လှည့်သည်။ ထို့နောက် သတိပြန်ရသည့်အနေနှင့် နောက်သို့ပြန်လှည့်ပြီး မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် အလေးပြုသည်။ သူ အလေးပြုပုံမှာလည်း အကြည့်ရဆိုးလွန်းလှသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ယူနီဖောင်းက ဝလွန်းသော သူ့ကိုယ်လုံးကြီးကို ထုပ်ထားသလိုဖြစ်နေသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် အလေးပြန်ပြုရင်း မပြုံးမိအောင် ကြိုးစားထိန်းနေရသည်။ ထို့နောက် ကျန်လူများဘက်သို့ ကျွန်တော် ပြန်လှည့်လာသည်။

“အခုရောက်လာတာ လူကြီးမင်းတို့နှစ်ယောက်တည်းလား ခင်ဗျာ။ နောက်ထပ် ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်လို့ ကျွန်တော် ကြားထားပါတယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီး မော့စ်ကွေရာလို့ ထင်ပါတယ်”

ဗိုလ်မှူးကြီးနှစ်ယောက်က သူတို့ချင်း ပြန်ကြည့်ကြသည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီးမေ့စရာ ဒီနေ့မနက်ပဲ သေနတ်ပြောင်းတိုက်ရင်းနဲ့ ကျည်ထွက်လို့ ကွယ်လွန်သွားပါပြီ” ဟု ဗတ်စ်ကွေးဇ်က ပြောသည်။

ကျွန်တော် ကျူလီယာကို လှမ်းကြည့်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်ကြပါသည်။ မတော်တဆ ကျည်ဆန်ထွက်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ပြီး အဆုံးစီရင်လိုက်သည်ကို စစ်တပ်အသုံးအနှုန်းနှင့် ပြောကြားခြင်းဖြစ်သည်။

ဖက်ကက် ပြန်ဝင်လာသည်။ မတ်ခွက်လေးလုံးနှင့် ကော်ဖီထည့်ယူလာသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးနှစ်ယောက်က ကော်ဖီခွက်များကို ကောက်ယူသောက်ကြသည်။ သူတို့မျက်နှာပေါ်တွင် အနေရ အထိုင်ရ သက်သာသွားသည့်အမူအရာကို မြင်တွေ့ရသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးပွဲ စကြမလား” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။ သူတို့အားလုံးက ခေါင်းညိတ်ပြကြသည်။ ကျွန်တော်က လက်ကိုင်အိတ်ကိုဖွင့်ပြီး လက်နှိပ်စက်နှင့် ရိုက်နှိပ်ထားသည့် ပုံစံများကို ထုတ်ယူသည်။ ထို့နောက် စားပွဲပေါ်မှာ ချထားလိုက်သည်။

“စည်းကမ်းချက်တွေနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ မနေ့ညက ကျွန်တော်ပို့လိုက်တဲ့ မူကြမ်းကို ဖတ်ပြီးတဲ့အတွက် ဗိုလ်မှူးကြီးတို့ သိပြီး ဖြစ်ကြပြီလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီစည်းကမ်းချက်တွေကိုလဲ လက်ခံပြီး ဖြစ်ကြပြီလို့ ယူဆပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ စည်းကမ်းချက်တစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ ဗိုလ်မှူးကြီး ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ဆွေးနွေးလိုပါတယ်”

ဗတ်စ်ကွေးဇ်က ပြောသည်။

“ဆွေးနွေးပါ”

“စည်းကမ်းချက် အပိုဒ်(၆) ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအပိုဒ်မှာ ဘာဖော်ပြထားသလဲဆိုတော့ စစ်ခုံရုံးမှ စီရင်ချက်ချမှတ်သည့်အတိုင်း တစ်ဦးချင်း ရာထူးအဆင့်အလိုက်၊ တာဝန်ထမ်းဆောင်မှုအလိုက် ပြစ်ဒဏ်များပေးခြင်း ခံရမည် လို့ ဆိုထားပါတယ်”

“မှန်ပါတယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီးက ဘာမေးချင်ပါသလဲ”

“မေးချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ကို ပေးမယ့်အပြစ်ဒဏ်နဲ့ပတ်သက်လို့ ဗိုလ်မှူးကြီး ပါဒိနဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ကျေကျေနပ်နပ် ခံယူကြမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြစ်ဒဏ်ဟာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်နဲ့သာ သက်ဆိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ သဘောရကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လက်အောက်မှာရှိနေတဲ့ အရာရှိတွေနဲ့ အကြပ်တပ်သားတွေကတော့ သူတို့ကို ပေးအပ်တဲ့တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ကြတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ခေါင်းဆောင်ရဲ့ အမိန့်ကို နာခံကြတာပဲဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့တွေဟာ စစ်သားကောင်းများ ဖြစ်ကြပါတယ်။ သူတို့ ခေါင်းဆောင်က ပေးတဲ့တာဝန်ကို ပြန်လည်စောဒကတက်ခြင်း လုံးဝမပြုဘဲ ကျိုးကျိုးနွံနွံ ထမ်းဆောင်ကြသူတွေသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့ပြဿနာနဲ့ပတ်သက်လို့ သူတို့အနေနဲ့ မျှဝေခံစားကြဖို့အကြောင်း မရှိပါဘူး”

“ဒါ မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ခေါင်းဆောင်မှု မှားယွင်းတဲ့အတွက် တပ်ရင်းကြီး သုံးရင်းစလုံးကို အပြစ်ပေးရမယ်ဆိုတာကတော့ မမှန်နိုင်ပါဘူး”

ဗိုလ်မှူးကြီး ပါဒိက ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီလို မရည်စူးပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့လူတွေဟာ အစိုးရကို ပုန်ကန်ခြားနားကြတဲ့အတွက် အပြစ်ရှိနေပါတယ်။ သူတို့တပ်တွေဟာ ဘယ်သူ့ကို ခုခံတိုက်ခိုက်နေတယ်ဆိုတာကိုတော့ သူတို့ သိကြပြီးဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့နဲ့ တိုက်ဖော်တိုက်ဖက် ရဲဘော်ရဲဘက်တွေကို ပြန်ပြီး တိုက်ခဲ့ကြတဲ့လူတွေ ဖြစ်ပါတယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်က ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

“ဒီအပိုဒ်(၆)ကို ကျွန်တော် သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးမှ ထည့်ထားတာဖြစ်ပါတယ်။ တရားမျှတမှု မရှိနိုင်တာတွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ကြဉ်မှာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီစည်းကမ်းချက်ထဲမှာ တစ်ဦးချင်း ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ဗိုလ်မှူးကြီးတို့ သတိပြုမိကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ ဒီစကားလုံးဟာ အားလုံးကို သိမ်းကျုံးပြီး တရားစီရင်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတဲ့သဘော ဖြစ်ပါတယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေ ပြစ်မှုကျူးလွန်တဲ့အတွက် သူပါ ရောပြီး ခံရမှာမဟုတ်ဘူး ဆိုတဲ့သဘောဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ဦးချင်းကို စိစစ်ပြီး သူ့လုပ်ရပ်အပေါ်မှာ အဆုံးအဖြတ်ပေးမှာ ဖြစ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် တောင်းဆိုချင်တာက ကျွန်တော့်လူတွေအတွက် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ...”

ဗိုလ်မှူးကြီး ဗတ်စ်ကွေး၏အသံသည် ဆို့နှစ်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ မျက်လုံးအစုံမှာလည်း မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းနေပြီ။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ကရုဏာသက်စွာနှင့် လှမ်းကြည့်မိသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး။ ဒီစည်းကမ်းချက်တွေကို ပြောင်းလဲဖို့ ကျွန်တော့်မှာ အခွင့်အာဏာမရှိပါဘူး။ ခေါင်းဆောင်ကြီးကိုယ်တိုင် ဖတ်ကြည့်ပြီး အတည်ပြုထားတဲ့ စည်းကမ်းချက်တွေ ဖြစ်ပါတယ်”

ဗိုလ်မှူးကြီး ပါဒိုသည် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသည်။

ထို့နောက် ဖောင်တိန်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် လက်မှတ်ထိုးမယ်”

ပြီးတော့ ဗတ်စ်ကွေး၏ ထိုးသည်။ သူတို့ ပြီးတော့မှ ကျူလီယာနှင့် ကျွန်တော် ထိုးသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ထိုင်ရာမှ ထကြသည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီးတို့ အပါအဝင် ဗိုလ်မှူးကြီးတို့ရဲ့ တပ်အားလုံးကို ဗိုလ်မှူးကြီးပါဒိုရဲ့ ထိန်းသိမ်းမှုအောက်ကို လွှဲပြောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။ လိုအပ်တဲ့ ညွှန်ကြားချက်တွေကို သူ ထပ်ပြီး ထုတ်ပေးပါလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပါပြီ ဗိုလ်မှူးကြီး”

သူတို့နှစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို အလေးပြုကြသည်။ ကျွန်တော်က သူတို့ကို အလေးပြုပြန်သည်။ အခန်းအပြင်သို့ သူတို့ ထွက်ကြသည့်အချိန်တွင် ဗတ်စ်ကွေးဇ်က လိုက်မသွားသေးဘဲ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ လာရပ်သည်။

“ကျွန်တော် မျက်ရည်ကျမိတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး”

ဝမ်းနည်းကြေကွဲပြီး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည့် သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော် ဝေးကြည့်နေမိသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ ရိုးသားဖြောင့်မတ်မှုကို ခင်ဗျားရဲ့မျက်ရည်က သက်သေထူလိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

ဗတ်စ်ကွေးဇ်သည် အခန်းအပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။
တောင်ပိုင်းတွင် ဖြစ်ပွားနေသည့် စစ်ပွဲကား ပြီးဆုံးသွားချေပြီ။

*

(၃၁)

သို့သော်လည်း မြောက်ပိုင်းတွင် ဖြစ်ပွားနေသည့် စစ်ပွဲကား မပြီးဆုံးနိုင်သေးချေ။ သောင်းကျန်းသူတို့သည် စစ်သားကောင်းများ မဟုတ်ကြ။ စစ်စဉ်ကမ်းများအတိုင်း တိုက်ခိုက်နေခြင်းမဟုတ်။ မိမိဘက်မှ ရုံးခြေမြင်လျှင် နောက်ဆုတ်ပေးကြမည့် လူစားများမဟုတ်။ တစ်ယောက်မကျန် ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းသည်အထိ အသေခံပြီး တိုက်ခိုက်ကြမည့်သူများ ဖြစ်သည်။

သေလည်း သေဆုံးကြရပြီ။ ရာပေါင်းများစွာ ကျဆုံးနေကြပြီ။ ထိုအခါတွင် သွေးရူးသွေးတန်း ဖြစ်လာကြသည်။ သူတို့ချီတက်ရာ လမ်းတစ်လျှောက်ရှိ မြင်မြင်သမျှကိုလည်း စစ်ဦးဘီလူး ဆိုသကဲ့သို့ သတ်ဖြတ်ဖျက်ဆီးပစ်နေကြသည်။ ပလိပ်ရောဂါဆိုးလို အနယ်နယ်သို့ ပြန့်သွားသည်။ တရားလက်လွတ်ပြုမှုများသည်လည်း ကူးစက်ရောဂါလို ပျံ့နှံ့သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က စစ်သားများကလည်း စဉ်းကမ်းပျက်လာကြသည်။ ရန်သူရှိရာသို့ ချီတက်ရာလမ်းကြောင်းတစ်လျှောက်တွင် မြင်မြင်သမျှကို သတ်ဖြတ်ကြသည်။ ဖျက်ဆီးကြသည်။

လမ်းများအားလုံးလည်း တိုင်းသူပြည်သား စစ်ဘေးဒုက္ခသည်များနှင့် ပြည့်နေသည်။ မိန်းမများ၊ ကလေးများသည် ခြေဦးတည့်ရာသို့ ပြေးလွှားနေကြသည်။ ပထမ တောင်ဘက်သို့ ပြေးသည်။ နောက် မြောက်ဘက်သို့ ပြန်ပြေးပြန်သည်။ နောက်တစ်ဖန် အရှေ့ဘက်သို့ ပြန်ပြေးသည်။ ထိုနည်းအားဖြင့် ဦးတည်ရာမရှိကြတော့။ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ ပြန်လည်ပြောပြသဖြင့် ကျူးရေတူမြို့တွင် ကြားသိနေရသည့် သတင်းများသည်လည်း အကောင်းတစ်ခုမျှ မရှိ။

သတ်ဖြတ်ခြင်းနှင့် အမျိုးသမီးများကို မတရား ပြုကျင့်ခြင်းများသည် နေရာတကာမှာ ထမင်းစား ရေသောက် လုပ်ငန်းလို ဖြစ်နေသည်။ သတ်ဖြတ်ညှင်းပန်းခြင်း ခံရမှုများသည် ပြည်သူတို့၏ဘဝ ဖြစ်နေသည်။ သောင်းကျန်းသူရော အစိုးရတပ်များကပါ တရားလက်လွတ် ပြုမှုနေကြသည်။ စစ်ကို အကြောင်းပြုပြီး ရွာလုံးကျွတ် အချေမှုန်းခံနေကြရသည်။ ပြည်သူအားလုံး မြေစာပင် ဖြစ်နေကြရရှာသည်။

သောင်းကျန်းသူနှင့် အစိုးရတပ်များကလည်း အပြန်အလှန် သတ်ဖြတ်နေကြသည်။ အင်အားကြီးသူက အင်အားငယ်သူကို အပြီးတိုင် ချေမှုန်းနေကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စစ်ဖြစ်နေသည်နှင့်မတူတော့။ လူလူချင်း လူသတ်ပွဲကြီးများ ဆင်နွှဲနေကြသကဲ့သို့ ရှိချေသည်။

တောင်ပိုင်းဒေသတွင် ကျင်းပခဲ့သည့် လက်နက်ချပွဲမှ ကျွန်တော် ပြန်လာပြီး ငါးရက်အကြာတွင် ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာများသို့ လေယာဉ်ပျံနှင့် လှည့်လည်စစ်ဆေးကြည့်ရှုရန် ခေါင်းဆောင်ကြီးက ပြောသည်။ စစ်ရေးအခြေအနေတိုးတက်မှုများကို သူ့ကိုယ်တိုင် မြင်ချင်နေသည်။

စစ်မြေပြင်သို့ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပျံနှင့် လျှောက်ကြည့်သည့်အချိန်တွင် နေကလည်းကောင်းစွာ သာနေသဖြင့် မြင်ကွင်းက ရှင်းနေသည်။ မြေပြင်တစ်ခုလုံးသည် မြင်းမကောင်းအောင် ဖြစ်နေသည်။ စိုက်ပျိုးထားသည့် လယ်ကွင်းများကို မရိတ်သိမ်းနိုင်တော့ဘဲ ပျက်စီးနေသည်။ ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန် အသေကောင်းများလည်း ပွစာကျဲနေသည်။ ရွာလုံးကျွတ် အဖျက်ဆီးခံထားရသည့် အဆောက်အအုံအနည်းငယ်တို့တွင်မူ လူသူ တိတ်ဆိတ်ကင်းမဲ့နေသည်။ မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးတွင် သက်ရှိသတ္တဝါဆို၍ လုံးဝ မရှိတော့။

ကျွန်တော်တို့အောက်ရှိ လမ်းမများပေါ်တွင် မြောက်ဘက်သို့ ချီတက်နေကြသည့် အစိုးရစစ်တပ်မှ ထရပ်ကားများ၊ ခြေကျင်ချီတက်နေကြသည့် တပ်ဖွဲ့ဝင်များကို မကြာခဏ မြင်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း ရရာ အထုပ်အပိုးများကိုဆွဲကာ ခြေဦးတည့်ရာသို့ ပြေးလွှားနေကြသည့် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များကို မြင်တွေ့ရတတ်သည်။ သူတို့လည်း လုံခြုံမည်ထင်ရသော ကျူရေတူမြို့တော်ဆီသို့ ပြေးနေကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော့်ခြံနှင့် အိမ်ရှိရာ တောင်တန်းဒေသသို့ မရောက်မီမှာပင် တကယ့်စစ်မြေပြင်ကြီး၏ အနေအထားကို ကျွန်တော်တို့ မြင်တွေ့ကြရလေတော့သည်။

ရွာငယ်လေးတစ်ရွာကို စစ်တပ်ကြီးတစ်တပ်က ဝိုင်းထားသည်။ ရွာတွင်းသို့ စက်အမြောက်များ၊ မော်တာများနှင့် အညှာအတာကင်းမဲ့စွာ ပစ်သွင်းနေကြသည်။ သတ္တဝါနှင့် လက်နက် မမျှဖြစ်နေရာ ရွာအတွင်း၌ သက်ရှိသတ္တဝါ ကြွင်းကျန်စရာ အကြောင်းမရှိတော့။ ခေါင်းဆောင်ကြီး မည်သို့ တုံ့ပြန်မည်နည်းဟု ကျွန်တော်က လှည့်ပြီး အကဲခတ်ကြည့်သည်။

အောက်သို့ သူ ငုံ့ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် မည်သို့သော ခံစားချက်မျိုးမျှ မရှိ။ ကျွန်တော်က ထိုရွာပေါ်မှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပျံဝဲပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကြည့်နေဆဲမှာပင် အိမ်တစ်လုံးထဲမှ လက်နက်ကိုင် စစ်သားနှစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ သူတို့နောက်မှ ကလေးချီထားသည့် မိန်းမတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ ခဏနေတော့ ထိုအမျိုးသမီးက အိမ်တစ်အိမ်ဆီသို့ ထွက်ပြေးသည်။ စစ်သားများက လိုက်ကြသည်။ နောက်ထပ် လက်နက်ကိုင်များ ပေါ်လာပြန်သည်။ အပြန်အလှန် ပစ်ကြသည်။ ရွာသားနှစ်ယောက် သေနတ်မှန်ပြီ လဲကျသွားသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ အိမ်တစ်လုံး၏ဘေးတွင် ထိုင်ပုန်းနေသည့် ကလေးနှင့် အမျိုးသမီးကို စစ်သားများ တွေ့သွားသည်။

ကျွန်တော်က လေယာဉ်ပျံကို ပြန်ကွေ့သည်။ အမျိုးသမီးကို စစ်သားများ ဝိုင်းနေကြသည်။ စစ်သားတစ်ယောက်က အမျိုးသမီးကို သေနတ်နှင့်ချိန်ပြီး အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ခိုင်းနေသည်။

လက်ထဲမှ ကလေးကိုလည်း လှမ်းဆွဲနေသည်။ အမျိုးသမီးက ကလေးကိုမပေးဘဲ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကလေးကို ရင်ခွင်မှာပိုက်ရင်း အိမ်ထဲသို့ ဝင်ပြေးသည်။ စစ်သားများသည် သူ့နောက်မှနေ၍ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သွားကြသည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်သည်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားသည်။ သူ့မျက်လုံးများ အရောင်တောက်နေကြသည်။ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ သူလှည့်သည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် အကဲခတ်နေကြောင်း ရိပ်မိသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အချိန်အတော်ကြာ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် မည်သို့သော ခံစားချက်ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

“သူတို့ သင်ခန်းစာ ကောင်းကောင်း ရကြပြီ။ သောင်းကျန်းသူကိုအားပေးရင် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာကို သူတို့ သဘောပေါက်သွားကြပြီ။ ဒါမှပဲ အစိုးရကို ဆန့်ကျင်တဲ့ စစ်ပွဲတစ်ပွဲ နောက်ထပ် တော်တော်နဲ့ မဖြစ်တော့မှာ”

“တကယ်လို့ လက်ထဲက ကလေး အသက်ရှင်နေမယ်ဆိုရင် အစိုးရအပေါ်မှာ သူတစ်သက်လုံး မုန်းတီးနေတော့မှာပေါ့။ အခုတော့ ကလေးပဲရှိသေးတယ်။ သူလဲ လူလားမြောက်ရော တောင်ပေါ်ဒေသကို ပြန်သွားပြီး သူပုန်ထဦးတော့မှာပေါ့”

ကျွန်တော် ပြန်ပြောသည့်စကားကို ခေါင်းဆောင်ကြီး နားလည်ပါသည်။ ကလေးများ ကျန်ရှိနေသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး နောက်ထပ် အကြမ်းဖက်မှုများလည်း ထပ်မံ ပေါ်ပေါက်နေဦးမည်သာ ဖြစ်သည်။ သူတို့ လူလားမြောက်လျှင် ပြန်တိုက်ကြဦးမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကလေးများသည် အကြမ်းဖက်မှုများ၏ မျိုးစေ့ ဖြစ်နေသည်။

“အခုဟာက စစ်ဖြစ်နေတာပဲ။ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး”

တုန်လှုပ်မှုမရှိသော အသံနှင့် သူက ပြန်ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ စစ်သားတွေ မဟုတ်လား။ တိရစ္ဆာန်တွေမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူတို့ကို အုပ်ချုပ်တဲ့ အရာရှိတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။ သူပုန်ဘက်က စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ လုပ်နေသလို ဘကြီး တပ်က လူတွေကပါ လိုက်လုပ်နေတာကို ဘကြီး သဘောကျနေသလား”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ဟုတ်တယ်။ သူတို့ဟာ စစ်သားတွေပဲ။ နောက်ပြီးတော့ လူသားတွေလဲဖြစ်တယ်။ လူသားဆိုတာ အောင်ပွဲခံရင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင် သေရမှာကို ကြောက်တယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ မသေရအောင် အောင်ပွဲခံနိုင်ဖို့ လုပ်နေကြတာ ဖြစ်တယ်”

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မဖြေတော့ပေ။ ဖြေစရာ အဖြေလည်း မရှိတော့ချေ။

“ဘကြီးတို့ ပြန်လှည့်ကြရအောင်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး လက်ဝဲဘက်သို့ ပြန်ကွေ့ခဲ့သည်။ ထိုသို့ ကွေ့ရင်းမှာပင် ကျွန်တော့်ခြံပေါ်မှဖြတ်ပျံရန် စိတ်ကူးမိသည်။ ဆယ်မိနစ်ခန့် ပျံသန်းမိသောအခါ ကျွန်တော့်ခြံကြီးပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ ပေတစ်ထောင်လောက် ကျွန်တော် နိမ့်ဆင်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော့် အိမ်ကြီးသည် ပြာပုံကြီး ဖြစ်နေပြီ။ စပါးကျီကြီးများလည်း ပြာကျနေကြပြီ။

ဥယျာဉ်ခြံကြီးတစ်ခုလုံး အချေမှုန်းခံထားရလေပြီ။ အိမ်နောက်ဘက်မှာရှိသည့် ကျွန်တော့်မိဘများနှင့် ကျွန်တော့်အစ်မ၏ အုတ်ဂူကလေးများသာ ကျန်သည်ကိုတွေ့ရသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်သည်။ သူလည်း အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်နေသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ မည်သည့်အရပ်သို့ ရောက်နေကြသည်ကို သူ သိနိုင်မည်မဟုတ်ဟု ထင်မိသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် မည်သည့်အမူအရာမျှ မရှိချေ။

ကျူးရေတူမြို့သို့ဦးတည်ပြီး တိုက်ရိုက်ပျံသန်းလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်လာသည်။ ကျွန်တော့်တိုင်းပြည်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ ဘီယက်ထရစ်ကို ကျွန်တော် လုံးဝသတိမရခဲ့။ ယခုပြာကျနေသည့် ကျွန်တော့်အိမ်ကြီးကို မြင်ရသောအခါကျမှပင် ဘီယက်ထရစ်ကို ကျွန်တော် သတိရတော့သည်။

သူ့ကို သတိရလိုက်သောအခါ တစ်နည်းတစ်ဖုံအားဖြင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးသွားပြန်သည်။ ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ဘီယက်ထရစ်ကို ခေါ်သွားခဲ့ဖူးပြီဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော် ဝမ်းသာမိပါသည်။ ကျွန်တော့်မိဘများနှင့် အစ်မတို့၏ ဝိညာဉ်များသည် သူတို့အိမ်ကြီး မီးလောင်ပြာကျသွားခြင်းကို မမြင်တွေ့လိုက်ရမီကတည်းက ကျွတ်တန်းဝင်သွားကြချေပြီ။ ထို့အတွက် ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာမိပါသည်။

လေယာဉ်ကွင်းထဲမှာ ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ မော်တော်ကားက ကျွန်တော့်တို့ကို အသင့် စောင့်နေသည်။ ထိုမော်တော်ကားနားသို့ လေယာဉ်ပျံကို မောင်းယူသွားပြီး ရပ်သည်။ စက်ကိုလည်း သတ်လိုက်သည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးက အောက်သို့မဆင်းသေးဘဲ ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“သားရဲ့ လေယာဉ်ပျံကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးပြင်ဆင်ထားပါ။ မနက်ဖြန် နယူးယောက်မြို့ကို သား ပြန်သွားရမယ်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒီနေ့ည သားနဲ့ စကားပြောချင်တယ်။ သားနဲ့ ဘကြီးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းပြောချင်တယ်။ တိုင်ပင်စရာအကြောင်းတွေ အများကြီး ရှိနေတယ်။ အမေရိကန်တွေက ဘကြီးတို့ကို ငွေချေးတော့မယ်လို့ထင်တယ်။ ညဆယ့်တစ်နာရီကျရင် ဘကြီးအိမ်ကို လာခဲ့ပါ။ အစောင့်တွေကို မှာထားမယ်။ တကယ်လို့ ဘကြီး ပြန်ရောက်မလာသေးရင် စောင့်နေပါ”

“ကောင်းပါပြီ”

အဘိုးကြီးက တံခါးကိုဖွင့်ပြီးမှ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်ပြန်သည်။ ယခုမှပင် သတိရသည့်အနေမျိုးဖြင့် ပြောသည်။

“စကားမစပ်၊ အခုတစ်ခါ နယူးယောက်မြို့ကို သား ပြန်သွားရမှာက သံအမတ်ကြီးအဖြစ်နဲ့ သွားရတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီအကြိမ်မှာတော့ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံရဲ့ ဒုတိယသမ္မတကြီးအဖြစ်နဲ့ သား ပြန်သွားရမှာဖြစ်တယ်။ သားကို

ဒုတိယသမ္မတကြီးအဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်ကြောင်း သတင်းကို နေ့လယ်ပိုင်း သတင်းကြေညာတုန်းက ရေဒီယိုက ကြေညာသွားပြီ။ တောင်တန်းဒေသက သားရဲခြံကြီးပေါ်မှာ ဘကြီးတို့ ဖြတ်ပျံနေကြတုန်းကပေါ့”

စကားမပြောနိုင်လောက်အောင် ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူက အနည်းငယ် ပြုံးပြသည်။ ထို့နောက် လက်မြှောက်ပြပြီး နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားတော့သည်။ သူ့မော်တော်ကား မောင်းထွက်သွားသည်ကို ကျွန်တော် လှမ်းငေးကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် လေယာဉ်ပျံကို စက်ပြန်နှိုးပြီး ရုံထဲသို့ မောင်းသွင်းခဲ့သည်။

နယူးယောက်မြို့အကြောင်းကို ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည်။ တစ်ခေါက် ပြန်သွားရမည်ဆိုသည့်အတွက် အလွန်ကောင်းပါသည်။ သည်တိုင်းပြည်ထဲမှာ ကျွန်တော် လုပ်စရာအလုပ် မရှိတော့။

တစ်ခုပဲ ကျန်သည်။ ဘီယက်ထရစ် ကိစ္စ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်း ပြန်မသွားနိုင်။

သူနှင့်အတူ ပြန်ရမည်။

ကျွန်တော့်ဇနီး အဖြစ်ဖြင့် ပြန်ခေါ်သွားရမည်။

*

(၃၂)

ဂိုဒေါင်ထဲမှာ လေယာဉ်ပျံထားပြီး အောက်သို့ ကျွန်တော် ဆင်းလိုက်သည့်အချိန်မှာပင် ကျွန်တော်၏ရာထူး အပြောင်းအလဲနှင့်ပတ်သက်၍ သတိထားမိတော့သည်။ ဂျီရာဒိုသည် ကျွန်တော်နှင့် တပူးတွဲတွဲနေရသောကြောင့် ရင်းနှီးနေပြီဖြစ်သည်။ ထုံးတမ်းစဉ်လာများအတိုင်း ဆက်ဆံမှုများကိုပင် သိပ်မလုပ်တော့ဘဲ ရင်းနှီးပြီးဖြစ်သည့် ရဲဘော်ရဲဘက် ဆက်ဆံရေးအသွင်သို့ ပြောင်းလဲခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ယခု ကျွန်တော် လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ဆင်းလာသောအခါတွင် သူသည် ယူနီဖောင်းကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်ကာ သတိအနေအထားနှင့်ရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြိုနေသည်။ သူ့နောက်မှာရပ်နေကြသည့် စက်ပြင်ဆရာနှစ်ယောက်ကလည်း သတိ အနေအထားနှင့် ရပ်နေကြသည်။ ဖက်ကက်သည်ပင်လျှင် ခြေစုံရပ်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည်လည်း အရောင်တောက်နေကြသည်။ ကျွန်တော် ထင်ထားသည်ထက်ပင် လေးစားသည့် အမူအရာများကို မြင်နေရသည်။

“ဗိုလ်ကြီးဂျီရာဒို”

“အမိန့်ရှိပါ ခေါင်းဆောင်ကြီး”

ကျွန်တော် စကားမဆက်ရသေးခင်မှာပင် ဂျီရာဒိုက ပြန်ဖြေသည်။ ယခုအချိန်မှစပြီး ကျွန်တော်ပြောလိုသည့် စကားများကို မြန်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံး ပြောရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်မိပါသည်။ ထိုသို့မှ မဟုတ်လျှင် ပြောလိုသည့် စကားတစ်ခွန်းကို နှစ်ပိုင်းခွဲပြီး ပြောရချေတော့မည်။

“လေယာဉ်ပျံကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ပြီး လိုအပ်တဲ့ ပြင်ဆင်မှုတွေကို လုပ်ထားပါ”

“ကောင်းပါပြီ ခေါင်းဆောင်ကြီး”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြန်ကြည့်မိသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ ငါ့စကား မဆုံးသေးပါဘူးကွာ”

ကျွန်တော်က လေသံပျော့ပျော့နှင့် ပြန်ပြောရတော့သည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါ ခေါင်းဆောင်ကြီး”

ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးမိတော့သည်။ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သူတို့ကို တား၍ ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်။

“ဆီအပြည့်ထည့်ထား။ အားလုံး အဆင်သင့်လုပ်ထား။ မကြာခင်မှာ နယူးယောက်မြို့ကို ငါတို့ ပြန်သွားကြရမယ်”

“စိတ်ချပါ ခေါင်းဆောင်ကြီး”

ဂျီရာဒိုက အလေးပြုသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး သူ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေပြန်သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ ရာထူးအသစ်အတွက် ကျွန်တော် ဂုဏ်ယူမဆုံးရှုံးကြောင်းနဲ့ ဝမ်းသာမဆုံးရှုံးကြောင်းကို အစီရင်ခံခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျာ။ ခေါင်းဆောင်ကြီးအပေါ်မှာ ကျွန်တော် အကြွင်းမဲ့ သစ္စာခံကြောင်းကိုလဲ တင်ပြပါရစေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဂျီရာဒို”

သူက အလေးပြုပြန်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ ကျွန်တော်ကလည်း အလေးပြန်ပြုလိုက်သည်။ ဂိုဒေါင်အပြင်သို့ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့သည်။ စက်ပြင်ဆရာများကို လိုအပ်သည်များ သူ ဆက်လက် ညွှန်ကြားရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဂျီရာဒိုသည် ဒုတိယသမ္မတ၏ သစ္စာတော်ခံ အမှုထမ်းဘဝသို့ ရာထူးမြင့်တက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ သိနေလေပြီ။

ကျွန်တော့်နောက်နားမှ ဖက်ကက် လိုက်လာကြောင်း မျက်လုံးစွေကြည့်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော် သိရသည်။ သူ့အမူအရာသည် စောစောတုန်းကလိုပင် တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ အကြည့်ရဆိုးနေသည်။

“နေသာသလို နေစမ်းပါကွာ။ ခင်ဗျား ဒါလောက် ဟန်လုပ်နေရင် ခင်ဗျား ကိုယ်လုံးကြီး နှစ်ပိုင်းပြတ်ထွက်သွားလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်က သူ့ကို ခပ်တိုးတိုး လှမ်းပြောလိုက်ရသည်။

အားလုံး ပုံမှန် ပြန်ဖြစ်သွားသည်။ မောက်နေသည့် သူရင်ဘတ်ကြီး ပြန်ကျသွားသည်။ ရှပ်ထားသည့် သူ့ဗိုက်ကြီးလည်း ပုံမှန် အနေအထားသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျေးဇူးတော် ကြီးမားလှပါပေတယ်။ ငါတစ်သက်လုံး ဒီပုံကြီးနဲ့ နေရတော့မှာလားလို့ စဉ်းစားနေရတာ”

ဂျစ်ကားနားမှာ စစ်သားနှစ်ယောက် ရပ်နေသည်။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ဆီးပြီး အလေးပြုကြသည်။ အနီးအနားတွင် ရှိနေသမျှအားလုံးက အလေးပြုကြသည်။ ကျွန်တော်က သူတို့ကို အလေးပြန်ပြုသည်။ သူတို့က ထပ်ပြီး အလေးပြုကြပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကားပေါ်သို့ တက်ထိုင်ကြသည်။ ခဏနေတော့ မြို့ဘက်သို့ ပြန်မောင်းလာကြသည်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုနေသလဲ”

ဖက်ကက်က လေသံနှင့် မေးသည်။

“မကောင်းဘူး။ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်ကို ပြန်ထူထောင်ဖို့ နှစ်အတော်ကြာအောင် အချိန်ယူရလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်အိမ်နဲ့ ကျွန်တော့်ခြံကြီးလဲ သွားပြီ။ ဘာမှမကျန်တော့ဘူး။ မီးသွေးတုံးနဲ့ ပြာပုံပဲ ကျန်တော့တယ်”

“ထပ်ဆောက်ကြတာပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော်က ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“မဖြစ်ပါဘူးဗျာ။ နောက်အိမ်တစ်လုံး။ အင်းလေ ... ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်တော့ မဟုတ်နိုင်တော့ဘူး။”

ဆုံးရှုံးမှုကို ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိတော့သည်။ ကျွန်တော့်ဘဝ၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းသည် ပျောက်ပျက်သွားချေပြီ။ ကျွန်တော် မည်သို့ ခံစားနေရပြီဖြစ်ကြောင်း ဖက်ကက် သိသည်။ ထို့ကြောင့် အကြောင်းအရာကို ပြောင်းပစ်လိုက်သည်။

“ရေဒီယိုက သတင်းကြေညာတုန်းက လေကြောင်းထိန်းသိမ်းရေး မျှော်စင်ပေါ်မှာ ငါ ရှိနေတယ်။ ဒါဟာ ဘာသဘောလဲဆိုတာကို လူတိုင်းက သိချင်နေကြတယ်”

ကျွန်တော်က ဘာမှ ပြန်မဖြေလိုက်ချေ။

“နောက်ဆုံးတော့ အဘိုးကြီးက ဘေးဖယ်ပေးပြီး မင်းလက်ထဲကို အာဏာတွေ အကုန်လုံး လွှဲပြောင်းပေးတော့မယ်လို့ တချို့က ထင်နေကြတယ်။ ဒါလောက်တော့ သူတို့က ငါ့ကို ပြောပြကြတယ်”

“ခင်ဗျားကရာ ဘာပြန်ပြောလိုက်သလဲ”

“ငါက ဘာပြန်ပြောလို့ ဖြစ်မှာလဲ။ ငါဟာ ဘာမှမသိတဲ့ ငတုံးလို့ သူတို့ထင်သွားအောင် လုပ်ရမှာလား။ သူတို့ အံ့အားသင့်နေကြသလို ငါကလဲ အံ့အားသင့်ပြရမလား”

သူ့ကို ကြိုတင် အသိမပေးထားရကောင်းလားဟု ကျွန်တော့်ကို အပြစ်တင်လိုသည့် လေသံပါနေသည်ကို သတိထားမိသည်။

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လဲ သိပ်ကို အံ့အားသင့်သွားတာပါဗျာ”

သူက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် အမှန်ပြောနေကြောင်း သူ ယုံကြည်သွားပုံရသည်။ အပြစ်တင်သည့် အမူအရာလည်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ကျွန်တော်၏ ရာထူးသစ်ကြောင့် အခွင့်အရေးများ ပိုရလာသည်ကို လေယာဉ်ကွင်းမှ မြို့တွင်းသို့ အပြန်မှာပင် သတိပြုမိတော့သည်။ မော်တော်ကားများကို ရပ်တန့်စစ်ဆေးသည့် ဂိတ်တိုင်းက ကျွန်တော့်ကို အစစ်အဆေးမရှိ ဆက်လက်မောင်းနှင်ခွင့် ပြုလိုက်သည်။ အိမ်တော်သို့ ရောက်သွားသောအခါတွင်လည်း ကျူရေတူမြို့သို့ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်စဉ် အသုံးပြုနေရသည့် ရုံးခန်း မဟုတ်တော့။ ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ရုံးခန်းနှင့် ကပ်လျက် ကြီးမားကျယ်ပြန့်သည့် ရုံးခန်းကြီးကို ကျွန်တော့်အတွက် အသင့် ပြင်ဆင်ထားနှင့်ကြချေပြီ။

အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး ကုလားထိုင်မှာ သွားထိုင်သည်။ ကုလားထိုင်နောက်မှီပေါ်မှာ မှီပြီး သက်သာသလို နေလိုက်မိသည်။

“မင်းဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဒီနေရာမှာ အမြဲထိုင်ခဲ့တဲ့ပုံမျိုး ပေါ်နေပြီ” ဟု ဖက်ကက်က ပြောသည်။

“မထင်ပါနဲ့ဗျာ”

ဖက်ကက် ဘာမှ ပြန်မပြောတော့။

“ကျွန်တော့်အခန်းကို သွားပြီး အဝတ်အစား ယူပေးစမ်းပါဗျာ။ ဒီယူနီဖောင်းကြီး ဝတ်ထားရတာ ကျွန်တော် မနေတတ်တော့ဘူး”

အမှန်ပင် ကျွန်တော် မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်လာတော့သည်။

ဖက်ကက်ထွက်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ ဒုတိယသမ္မတ၏ ပထမဦးဆုံးသော တရားဝင်ဧည့်သည်တစ်ဦး ဝင်လာသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ကျူလီယာ ဖြစ်လေသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးကို လာပြီး အနှောင့်အယှက်ပေးရတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ် ခင်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အရေးကြီးတဲ့ စာရွက်တွေပေါ်မှာ ခေါင်းဆောင်ကြီး လက်မှတ်ထိုးပေးဖို့ ရှိနေလို့ပါ”

သူ့ကို ကျွန်တော် သဘောကျသည်မှာ ထိုအချက်တစ်ချက်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ လက်တင်အမေရိကန်နိုင်ငံသားများသည် အပိုစကားများကို အလွန် ပြောတတ်ကြသည်။ သို့သော်လည်း ကျူလီယာကား ထိုသို့မဟုတ်။ လိုအပ်သည့် စကားထက်ပိုပြီး မပြော၊ ယခုလည်း ကျွန်တော်၏ ရာထူးသစ်နှင့်ပတ်သက်၍ ဝမ်းသာကြောင်း ဂုဏ်ပြုကြောင်းများကို ပြောမနေ။

“ကျွန်တော့်လက်မှတ်လား”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဒုတိယသမ္မတအနေနဲ့ လက်မှတ်ထိုးရမှာပါ”

“ဘာတွေလဲဗျ”

သူက လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ စာရွက်များကို ထုတ်ပြီး ကမ်းပေးသည်။

“သေဒဏ်ပေးတဲ့အမိန့်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီးပါဒိုနဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးဗတ်စ်ကွေးဖ်တို့ အတွက်ပါ”

အံ့အားသင့်ပြီး သူ့ကို ကျွန်တော် မော့ကြည့်မိသည်။

“သူတို့ကို စစ်ခုံရုံး တင်လိုက်တာလဲ ကျွန်တော် မသိရပါလား”

“စစ်ခုံရုံးနဲ့ မစစ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ပထမခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ အမိန့်နဲ့ သူတို့ကို အပြစ်ပေးလိုက်တာပါ”

ကျူလီယာ၏မျက်နှာပေါ်တွင် မည်သည့်အမူအရာမျှ မရှိချေ။

သူ့ကို ကျွန်တော် ပြန်ငေးကြည့်နေမိသည်။ ယခု အပြုအမူသည် လက်နက်ချရေး သဘောတူညီချက်ပါ အပိုဒ်(၆)နှင့် ဆန့်ကျင်ကြောင်း ကျွန်တော် သိသကဲ့သို့ သူလည်း သိပါသည်။ နှစ်ဖက်သဘောတူညီထားချက်အရ မည်သူ့ကိုမှ ရုံးတင် မစစ်ဆေးဘဲ အပြစ်ပေးနိုင်ခွင့်မရှိပေ။

“ဒီလိုဆိုရင် အဘိုးကြီးက သူ့ကိုယ်တိုင် ဘာဖြစ်လို့ လက်မှတ်မထိုးတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအရ နိုင်ငံတော်သစ္စာဖောက်မှုကြီးတွေမှာ ဒုတိယသမ္မတကသာ နောက်ဆုံး ပြစ်ဒဏ်ပေးရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ပထမခေါင်းဆောင်ကြီးဆိုတာ အစိုးရ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ထိုးပေးရမယ်ဆိုရင် အစိုးရအပေါ်မှာ အာဇာတထားမှာ စိုးရပါတယ်။ ဒုတိယသမ္မတက ခေါင်းဆောင်ရဲ့တာဝန်ကိုပါ ပူးတွဲထမ်းဆောင်နေချိန်မှာသာ လက်မှတ်ထိုးပိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်။ အခုတော့ နိုင်ငံအကြီးအကဲအပြင် ဒုတိယသမ္မတတစ်ဦး သီးခြား ရှိနေပါပြီ ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော့်ကို ကျူလီယာအနေနှင့် ရှင်းပြနေဖို့ မလိုတော့ပါ။ အမှန်ကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်စပြုလာပြီ ဖြစ်သည်။ စာရွက်များကို ပြန်ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ နိုင်ငံအကြီးအကဲကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ထိုးမည်ဆိုလျှင် တစ်ကမ္ဘာလုံးက ကျွတ်ကျွတ်ညံ့အောင် ဝိုင်းဝန်းရှုတ်ချကြလိမ့်မည်။ လက်နက်ချသည့် သဘောတူညီချက်များအရ ခံစားရမည့် ရပိုင်ခွင့်များ ရုပ်သိမ်းခြင်းခံကြရပေပြီ။ အကယ်၍ ကျွန်တော် လက်မှတ်ထိုးမည်ဆိုလျှင် ဝိုင်းဝန်းအပြစ်တင်ခြင်းကို ကျွန်တော်သာ စုပြုံခံရမည်ဖြစ်သည်။ ပေါ်ပေါက်လာသည့် တာဝန်များကို ကျွန်တော် ယူရတော့မည်။

ကျူလီယာကို ကျွန်တော် မော့ကြည့်သည်။

“ဒီလူတွေကို စစ်ခုံရုံးတင် စစ်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုပြစ်ဒဏ်မျိုး အပေးခံရမယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလဲ”

“တခြားလူတွေက ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ကြမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မခန့်မှန်းနိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ”

“စစ်ခုံရုံး သဘာပတိတာဝန်ကို ခင်ဗျား ယူရမယ်ဆိုရင် သူတို့မှာ အပြစ်ရှိတယ်လို့ ခင်ဗျား ဆုံးဖြတ်မလား”

“မဆုံးဖြတ်ပါဘူး”

ကျူလီယာက ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်နေပြီးမှ ပြန်ဖြေသည်။

“ကိုယ့်အစိုးရ ကိုယ်ပြန်တိုက်ဖို့ တပ်တွေကို သူတို့ ခေါင်းဆောင်ကြတာတောင် ခင်ဗျား အပြစ်မပေးဘူးလား”

ကျူလီယာသည် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေပြန်သည်။

“မှန်ပါတယ်။ ဒီလိုဆုံးဖြတ်လိုက်ရတဲ့ အကြောင်းကိုလဲ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သိပါတယ်”

“အဖြစ်မှန်ကို သိထားတာလား”

ကျူလီယာက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒီအကြောင်းကို ကျုပ် သိချင်တယ်”

ကျူလီယာ အသက်ရှူကျပ်လာပြီဖြစ်ကြောင်း ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ်နှင့် ကျွန်တော် သတိထားမိသည်။ သူ့နဖူးပေါ်တွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ သီးလာသည်။ သူ သတ္တိရှိလာအောင် လုပ်ပေးဖို့လိုပြီဖြစ်ကြောင်းလည်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်သည်။ သူ့ပါးစပ်မှ ထွက်လာမည့် ထိုစကားများ ပေါက်ကြားသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း သူလည်း အခြားတရားခံများနှင့် အတူတူ ဖြစ်သွားပေတော့မည်။

“ထိုင်ပါ ဗိုလ်မှူးကြီး။ မိတ်ဆွေတွေလို ကျွန်တော့်ကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြနိုင်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က အလွန်ချိုသာသည့် လေသံဖြင့်ပြောသည်။ ကျူလီယာက ဝမ်းသာ ကျေးဇူးတင်သည့်အမူအရာနှင့် ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ သူ နေသားတကျရှိသွားအောင် အချိန်ပေးဖို့လိုသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ထုတ်ပြီး သူ့ကို ကမ်းပေးသည်။ သို့သော်လည်း သူက ခေါင်းယမ်းပြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် ပြန်ပြီး မီးညှို့နေသည်။ ထို့နောက် ကုလားထိုင်နောက်မှီမှာ မှီထိုင်ရင်း သူပြောမည့်စကားများကို စောင့်နေလိုက်သည်။

“တိုက်ပွဲတွေ စဖြစ်တဲ့အချိန်တုန်းက စစ်မြေပြင်မှာ ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်း ခုနစ်ရင်း ရှိပါတယ်။ တပ်ရင်းခုနစ်ရင်းနဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး ခုနစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ အခု ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်တဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးမော့စ်ကွေရာလဲ အပါအဝင်ဖြစ်ပါတယ်။ သူပုန်တွေ ကျွန်တော်တို့ကို စတိုက်တဲ့ အချိန်တုန်းက သူတို့ တိုက်ပုံတိုက်နည်းဟာ အင်မတန် ခေတ်မီပါတယ်။ ပိုလန်နိုင်ငံကို ဂျာမန်တွေ ဝင်တိုက်သလို၊ ပုလဲဆိပ်ကမ်းကို ဂျပန်တွေ ဝင်တိုက်သလို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုမှ သတိမထားလိုက်မိတဲ့အချိန်မှာ အလစ်ဝင်တိုက်တာကို ခံလိုက်ရပါတယ်။

မြောက်ပိုင်းမှာ တိုက်ပွဲတွေစတာဟာ စနေနေ့မနက်ဖြစ်ပါတယ်။ ခါတိုင်းလို သူပုန်တွေက အားစမ်းတာပဲလို့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ထင်ခဲ့ကြပါတယ်။ အားစမ်းတာမဟုတ်ဘဲ အထွေထွေ ထိုးစစ်ကြီးကို သူပုန်တွေက ဆင်နွဲ့လာပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်တို့ သတိထားမိတဲ့အချိန်မှာ တောင်ပိုင်းမှာလဲ တိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်နေကြပါပြီ။

အဲဒီလို တိုက်ပွဲသတင်းတွေ ရောက်လာတဲ့အချိန်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်မှူးကြီး ခုနစ်ယောက်စလုံး ကျွန်တော့် တပ်ရင်းဌာနချုပ်မှာ ညစာအတူတူစားနေကြခိုက် ဖြစ်ပါတယ်။ အခြေအနေတွေကလဲ ရှုပ်ထွေးနေပါတယ်။ ကောလာဟလသတင်းတွေကလဲ အမျိုးမျိုး ဖြစ်နေပါတယ်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးဟာ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေလိုက်ပြီး သူပုန်တွေက အစိုးရအာဏာကို သိမ်းပိုက်လိုက်ပြီဆိုတဲ့ သတင်းကိုတောင် ကျွန်တော်တို့ ကြားခဲ့ကြရပါတယ်”

ကျူလီယာက စကားဖြတ်ပြီး သူ့အိတ်ထဲမှ စီးကရက်နှိုက်ယူသည်။

“အဲဒီလိုအချိန်မျိုးမှာပဲ ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင် မင်ဒိုဇာဆီက ကမ်းလှမ်းချက် ကျွန်တော်တို့ဆီကို ရောက်လာပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ တော်လှန်ရေးမှာ လက်တွဲပါဝင်ကြဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ တောင်ပိုင်းကနေပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ညီရင်းအစ်ကိုတွေလို လက်ကမ်းကြိုဆိုနေကြောင်းလဲ သူက ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။

သူ ကမ်းလှမ်းချက်ကို ကျွန်တော်တို့ ခုနစ်ယောက် ပိုင်းပြီး စဉ်းစားကြပါတယ်။ ဒီအချိန်က ကျူရေတူမြို့တော်နဲ့လဲ အဆက်အသွယ် ပြတ်နေကြပြီ။ တယ်လီဖုန်းလိုင်းတွေ လဲကျနေတယ်။ ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းနဲ့ ဆက်သွယ်လို့လဲ မရပါဘူး။ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်က ကြေညာနေတဲ့ သတင်းတွေကလဲ အခြေအနေသိပ်ဆိုးနေကြောင်း ဖော်ပြနေကြပါတယ်။ အစိုးရ ပြုတ်ကျသွားပြီလို့ ဘရာဇီးလ်နိုင်ငံနဲ့ ကိုလံဘီယာရေဒီယိုတွေက ကြေညာကြပါတယ်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးဆီကလဲ ဘာသတင်းမှ မကြားရဘူး။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေကြရပါတယ်။

အစိုးရအဖွဲ့ ပြုတ်ကျသွားရိုးမှန်ရင် ကျွန်တော်တို့ ဆက်တိုက်နေတာဟာ လူတွေအကြောင်းမဲ့ သေကုန်အောင်လုပ်တာနဲ့ အတူတူပဲဖြစ်မယ်။ အစိုးရအဖွဲ့ ပြုတ်မကျသေးဘဲ သူပုန်နဲ့ပေါင်းလိုက်မယ်ဆိုရင် သူတို့ အောင်ပွဲခံနိုင်ဖို့အတွက် ပိုပြီး အားဖြည့်ပေးရာပဲရောက်မယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ အဲဒီလို ဘာလုပ်ရမှန်း မသိနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြတဲ့အချိန်မှာ ဒီပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေးလိုက်သူကတော့ ဗိုလ်မှူးကြီးဗတ်စ်ကွေးဇ် ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ အင်မတန် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး ပညာဉာဏ်ရှိသူလဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့အကြံပေးချက်အရ စစ်အုပ်စုကလေးတစ်ခုကို ကျွန်တော်တို့ ဖွဲ့စည်းလိုက်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ထဲမှာရှိနေတဲ့ အင်အားအပျော့ဆုံးဖြစ်တဲ့ တပ်ရင်းသုံးရင်းက သူပုန်တွေဘက်ကိုသွားပြီး ပူးပေါင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ အခြေအနေတွေ ရှင်းလင်းပြတ်သားလာတဲ့အချိန်အထိ သူပုန်တွေကို အချိန်ဆွဲထားဖို့လဲ စီစဉ်ကြပါတယ်”

ကျူလီယာက စီးကရက်တို့ကို ပြာခံခွက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

“အင်အားအပျော့ဆုံး တပ်ရင်းသုံးရင်း ဆိုတာကတော့ ဗိုလ်မှူးကြီးပါဒို၊ ဗိုလ်မှူးကြီးမော့စ်ကွေရာနဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး တော်စ်ကွေးဇ်တို့ရဲ့ တပ်ရင်းသုံးရင်း ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ သူတို့တပ်ရင်း သုံးရင်းစလုံးကို ကျွန်းဆွယ်ထဲကို ချီတက်ပြီး နေရာယူကြပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ သူတို့ ပိတ်မိနေနိုင်တယ်ဆိုတာ ကြိုတင်သိထားပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ အချိန်ဆွဲလို့ရအောင် တမင် ထောင်ချောက်အမိခံလိုက်ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ မင်ဒိုဇာက သူတို့ကို အပြစ်တင်ပါတယ်။ မိုက်မဲ့တယ်၊ အသုံးမကျဘူးပေါ့ခင်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ သူလဲ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါဘူး။ အချိန်က သိပ်နောက်ကျသွားခဲ့ပါပြီ”

ကျူလီယာက ခေတ္တနားသည်။ ထို့နောက် သူ ဆက်ပြောသည့်လေသံမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ခန့်မှန်းကြည့်နေသည့် လေသံမျိုး ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီလို လှည့်ကွက် တမင် လုပ်တယ်ဆိုတာကို မင်ဒိုဇာများ ရိပ်မိသွားလေသလားလို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိပါတယ် ခင်ဗျာ”

“မင်ဒိုဇာကို ဖမ်းမိထားပြီ မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မနေ့ညကပဲ ပြန်လွတ်သွားပါတယ်”

သူသည် အမြဲတမ်း လွတ်လွတ်သွားတတ်သည်။ ပြီးတော့ ပလိပ်ရောဂါဆိုးကို နေရာတကာသို့ သူ လျှောက်သယ်လေတော့သည်။ စာရွက်များကို ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။

“လက်မှတ်ထိုးရမယ့် သေဒဏ်အမိန့်တွေဟာ ဒါ ပထမဆုံး စာရွက်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်ခင်ဗျာ။ တပ်ရင်းသုံးရင်းစလုံးမှာ ရှိနေတဲ့ အရာရှိ အားလုံးကို သေဒဏ်ပေးရမှာပါ။ လက်နှိပ်စက်စာရေးတွေကို အချိန်ပိုပေးပြီး ခိုင်းထားပါတယ်”

ကျူလီယာက ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သည်။

“အရာရှိ အားလုံးကိုလား”

ကျွန်တော်က မယုံသလို ပြန်မေးသည်။

“မှန်ပါတယ်။ အားလုံးပေါင်း တစ်ရာလောက် ရှိပါလိမ့်မယ်”

စာရွက်များကို ကျွန်တော် ပြန်နဲ့ကြည့်နေမိပြန်သည်။

မင်ဒိုဇာလို လူစားမျိုးက အကြိမ်ကြိမ် လွတ်မြောက်ထွက်ပြေးနေပြီး အဆိပ်များကို ကြံချနေသည့်အချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကိုယ့်အရာရှိများကို သတ်ဖြတ်ချင်နေပေပြီ။ ထိုင်ရာမှ ကျွန်တော် ဖြည်းဖြည်းချင်း ထရပ်သည်။

“ဒီစာရွက်တွေ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ထားခဲ့ပါ ပိုလ်မှူးကြီး။ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား ပြောပြတဲ့ အဖြစ်အပျက်အတိုင်းဆိုရင်တော့ ခေါင်းဆောင်ကြီးအနေနဲ့ ဒီကိစ္စကို ပြန်ပြီး စဉ်းစားဖို့ လိုလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်”

*

(၃၃)

ဘီယက်ထရစ်၏ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကားပေါ်မှ ကျွန်တော် ဆင်းခဲ့သည်။ အိမ်တံခါးများ အားလုံး ပိတ်ထားသည်။ ပြတင်းပေါက်များလည်း ပိတ်ထားသည်။ အိမ်ထဲတွင် မည်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ ရှိပုံ မရ။

“မင်းတို့ အိမ်နောက်ဘက်ကိုသွား”

စစ်သားနှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်က အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ ခေါင်းဆောင်ကြီး”

အိမ်နောက်ဘက်သို့ သူတို့နှစ်ယောက် လှစ်ခနဲ ထွက်သွားကြသည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော်နဲ့လိုက်ခဲ့”

ဖက်ကက်ကိုပြောပြီး အိမ်တံခါးဆီသို့ ကျွန်တော် လျှောက်သွားသည်။ တံခါးကို ခေါက်သည်။ အိမ်ထဲမှာ ပဲ့တင်သံ ရိုက်သွားသည်။ ခဏ စောင့်နေသေးသည်။ ထို့နောက် ဆက်ခေါက်ပြန်သည်။ အိမ်ထဲမှာ ဘာသံမှ မကြားရ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေသည်။ မင်ဒိုဇာ လွတ်ပြေးပြီဆိုလျှင် သည်အိမ်ထဲမှာသာ သူ ရှိနေရပေလိမ့်မည်။

“အိမ်ထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး ထင်တယ်။ ပြတင်းပေါက်တွေက တရုတ်ကတ်ကလေးတွေတောင် ပိတ်ထားတာပဲ”

ဖက်ကက်က နောက်ဘက်သို့ ပြန်ဆုတ်ရင်း ပြောသည်။ အိမ်ထဲတွင် လှုပ်ရှားသံကလေးလောက်ကိုမျှ မကြားရ။ အိမ်ဘေးဘက်သို့ ကျွန်တော်တို့ လျှောက်လာကြသည်။ ပြတင်းပေါက်များကို တစ်ခုချင်း စစ်ဆေးကြည့်သည်။ အားလုံး

ပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့သော်လည်း အပေါ်ထပ်မှ ပြတင်းပေါက်ကလေးတစ်ခုရှိ တရုတ်ကတ်များ ပွင့်နေသည်။ ရေချိုးခန်းမှ ပြတင်းပေါက် ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ကျွန်တော် မှန်းကြည့်မိသည်။

“မင်းတို့ ဘာမြင်သလဲ”

စစ်သားများကို ကျော်လာရင်း ကျွန်တော်က မေးသည်။ သူတို့က ခေါင်းခါပြသည်။ ဖက်ကက်နှင့်ကျွန်တော်က အိမ်ကို တစ်ပတ်ပတ်ကြည့်သည်။ စောစောက မြင်ခဲ့ရသည့် ပြတင်းပေါက်ကလေးရှိ တရုတ်ကတ်မှတစ်ပါး အားလုံးပိတ်ထားသည်။ ထိုနေရာသို့ ပြန်သွားပြီး ပွင့်နေသည့် အပေါက်ကလေးကို ကျွန်တော် မော့ကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်တော် မမှားနိုင်ပါ။

ဖက်ကက်ကလည်း ကျွန်တော် ကြည့်နေသည့် ပြတင်းပေါက်ကိုပင် မော့ကြည့်နေသည်။

“သစ်ပင်ပေါ်ကို ငါတက်ပြီး အဲဒီပြတင်းပေါက်က ဝင်ရင် ရနိုင်မယ်”

ဖက်ကက်ကို ကျွန်တော် ပြန်ကြည့်ပြီး ပြုံးမိသည်။

“ခင်ဗျားကိုယ်လုံးကြီး နောက်ထပ် ပေါင်ငါးဆယ်လောက် လျော့သွားရင်တောင် ခင်ဗျား ဝင်လို့ရဦးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“စစ်သားတစ်ယောက်ကို ဝင်ခိုင်းလိုက်မယ်လေ”

“မဖြစ်ဘူး”

အိမ်ထဲမှာ ဘီယက်ထရစ် ရှိနေမည်ဆိုလျှင် အန္တရာယ်တစ်ခုခုဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်မိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကန့်ကွက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တက်မယ်”

အနိမ့်ဆုံးသစ်ကိုင်းကို ကျွန်တော် ခုန်ဆွဲလိုက်သည်။ သစ်ကိုင်းကိုခိုပြီး အပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း တက်ခဲ့သည်။ ငယ်ငယ်တုန်းကလောက်တော့ လွယ်လွယ်ကူကူ မတက်နိုင်တော့ပေ။ အပေါ်သို့ ရောက်သွားသောအခါ မောနေသည်။

ပြတင်းပေါက်နားသို့ရောက်သောအခါ သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ပြတင်းပေါက်ကို ကလန့်ထိုးထားပုံ မပေါ်။ ပြတင်းပေါက်ဘောင်ကို လက်သီးနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ထုလိုက်သည်။ ဘောင်များ ပြုတ်ကျသွားသည်။ အတွင်းသို့ ကိုယ်လုံးကို လျှိုသွင်းလိုက်သည်။

“သတိထားနော်” ဟု ဖက်ကက်က လှမ်းအော်ပြောသည်။ ဖက်ကက်ကို ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ထင်သည်မှာ မှန်ပါသည်။ ရေချိုးခန်းတံခါး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ တံခါးဆီသို့ သတိနှင့် လျှောက်သွားသည်။ အဝရောက်သောအခါ ရပ်ပြီး နားထောင်နေမိသည်။

အိမ်ထဲတွင် ဘာသံကိုမှ မကြားရချေ။

“ဘီယက်ထရစ်”

အော်ခေါ်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်အသံက အိမ်ခန်းများဆီသို့ ပဲ့တင်ရိုက်သွားသည်။ အပြင်ခန်းသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထွက်ခဲ့သည်။ အခန်းလေးခန်းကို တွေ့ရသည်။ သုံးခန်းက အိပ်ခန်းများဖြစ်နိုင်သည်။ လှေကားထိပ်နားတွင် ရှိနေသည့် အခန်းကိုမူ ဘာခန်းဟူ၍ မပြောနိုင်ပေ။ ပစ္စည်းထားသည့်အခန်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒိုင်းတစ်ခုချိတ်ထားသည်။ နံရံကပ်ဗီရိုလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ကျွန်တော်နှင့် အဝေးဆုံးမှာရှိနေသည့် အိပ်ခန်းကို ပထမဦးဆုံးစစ်ဆေးကြည့်သည်။ ရေမွှေးနံ့က ထောင်းခနဲ ထွက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဘီယက်ထရစ်၏ အိပ်ခန်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိလိုက်သည်။ အတွင်းသို့ ခပ်သွက်သွက် ဝင်လိုက်သည်။ ဗီရိုထဲမှာ သူ့အဝတ်အစားများ ရှိနေကြသည်။ မှန်တင်ခုံသည်လည်း နေသားတကျပင်ရှိနေသည်။ တစ်နေရာရာသို့ ဘီယက်ထရစ် သွားနေသည်ဆိုလျှင်လည်း ထွက်သွားသည်မှာ

ရက်ကြာဦးမည်မဟုတ်ပေ။ ပစ္စည်းများအားလုံး စနစ်တကျ ရှိနေသည်။ အဝတ်အစားသေတ္တာများလည်း အားလုံး ရှိနေသည်။

ဒုတိယအခန်းကို ဝင်ကြည့်သည်။ သူဦးလေး၏အခန်း ဖြစ်ပုံရသည်။ ထိုအခန်းထဲတွင် ပစ္စည်းများ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသည်။ အိပ်ရာကလည်း တစ်စုံတစ်ယောက် အိပ်ထားသကဲ့သို့ တွန့်ကြေနေသည်။ သို့သော်လည်း ဗီရိုများ၊ အံဆွဲများနှင့် မှန်တင်ခုံတို့ပေါ်တွင်မူ မည်သည့်ပစ္စည်းမှ မရှိချေ။ အားလုံး အခွံချည်း ဖြစ်နေသည်။

အပြင် ခန်းမကြီးထဲသို့ ကျွန်တော် ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ အခြေအနေကို အလေးအနက်လည်း စဉ်းစားနေမိသည်။ မဆုံးဖြတ်တတ်အောင်လည်း ဖြစ်နေမိပြန်သည်။ အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးသည် သူပိုင် အသုံးအဆောင်များကိုယူပြီး တစ်ရပ်တစ်ကျေးသို့ သွားနေသည်ဆိုလျှင် သူ့အိပ်ရာတစ်ခုတည်းက မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ပွရှုပ်နေသနည်း။ ထိုအိပ်ရာတွင် မည်သူအိပ်ခဲ့သနည်း။

အောက်ထပ်သို့ဆင်းရန် လှေကားဆီသို့ ကျွန်တော် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်စိတ်ကို ပြန်ပြောင်းလိုက်သည်။ အိမ်ဖော်အမျိုးသမီး၏အခန်းသည် ဘာကြောင့် ပွနေသနည်း။ လှေကားထိပ်ရှိ အခန်းကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် မယုံသင်္ကာဖြစ်နေသည်မှာ မှန်ပါပြီ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်အသက်နှင့် ရင်းလိုက်ရတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။

မင်ဒိုဇာသည် ဒိုင်းချိတ်ထားသည့် တံခါးနောက်ကွယ်မှ ကျည်ဆန်တစ်တောင့်ကဲ့သို့ ခုန်ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကိုဆီးဖမ်းသည်။ အရှိန်နှင့် နှစ်ယောက်စလုံး နောက်ပြန်လဲကျသွားသည်။ ထို့နောက် လုံးထွေးရင်းနှင့် လှေကားထစ်များအတိုင်း အောက်ထပ်သို့ရောက်အောင် တစ်လိုမ့်ချင်း လိုမ့်ဆင်းသွားသည်။ အောက်ထပ်က ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်က အောက်မှ၊ သူက အပေါ်က ရောက်နေသည်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းလည်း မူးနောက်နောက် ဖြစ်သွားသည်။ အသက်ကို ဝအောင်ရှူလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် အရောင်လက်သွားသည့် ဓားမြှောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဓားကိုင်ထားသည့်လက်ကို ကြောက်အားလန့်အားနှင့် လှမ်းဆွဲသည်။

“ဖက်ကက် ... ဖက်ကက်” ဟုလည်း ကျွန်တော် လှမ်းအော်ခေါ်သည်။

မင်ဒိုဇာက ကျွန်တော့်ပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်တွင် ဖိထားသည့် ကိုယ်အလေးချိန်က အနည်းငယ် ပေါ့သွားသလိုရှိသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် လက်ကိုလိမ်ပြီး သူ့ကို တွန်းပစ်လိုက်ကာ တစ်ဆက်တည်း ကျွန်တော်ကလည်း တစ်ဖက်သို့ လှိမ့်ထွက်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ပြိုင်တည်းလိုပင် မတ်တတ်ရပ်မိကြပြီး သူက ကျွန်တော့်ကို ခုန်အုပ်သည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ဓားမြှောင်ကိုင်ထားဆဲပင်ရှိသည်။ ဘေးသို့ အလျင်အမြန် ရှောင်ပေးလိုက်ရသည်။ နောက်ကျောဘက်ရှိ တံခါးကို ဝိုင်းတွန်းနေကြသည့်အသံကိုလည်း ကြားရသည်။ သူက တံခါးဘက်သို့ လှစ်ခနဲ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာပြန်သောကြောင့် တံခါးကို သွားဖွင့်ပေးချိန် မရလိုက်ပေ။

“မင်းကို ငါ ဂရုစိုက်နေတာမဟုတ်ဘူး မင်ဒိုဇာ။ ဘီယက်ထရစ် ဘယ်မှာလဲ”

မောဟိုက်နေသည့်လေသံနှင့် ကျွန်တော်က မေးသည်။

“မသိချင်ယောင် ဆောင်မနေစမ်းနဲ့”

သူက ကျွန်တော့်ကို ခုန်အုပ်ပြန်သည်။ ကျွန်တော်က ဘေးသို့ခုန်ပြီး ရှောင်လိုက်ရပြန်သည်။

“ဘီယက်ထရစ် ဘယ်မှာလဲ ဘီယက်ထရစ်”

ထိုသို့ ကျွန်တော် မေးသောအခါ မင်ဒိုဇာက အားပါးတရရယ်မောတော့သည်။ သူ ရူးသွားပြီလားဟု ထင်ရသည်။ လက်ထဲမှ ဓားမြှောင်နှင့်လည်း ကျွန်တော့်ကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း တိုက်ခိုက်တော့သည်။

“မင်းတို့ အောင်ပွဲများ ရမယ်လို့ ထင်နေသလား။ တစ်နေ့ကျရင် မင်းတို့အားလုံးကို ငါ သတ်ပြမယ်။ မင်း နိုင်မယ်လို့များ ထင်နေသလား” ဟုလည်း သူက အော်သည်။ သူ့ဓားကိုလွတ်အောင် ရှောင်နေရသဖြင့် ကျွန်တော် အလွတ်မပေးရဲအောင် ရှိလာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မရှောင်နိုင်တော့ဘဲ လူချင်းပူးလိုက်ကြရသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး

ကြမ်းပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။ သို့သော်လည်း ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်တော်က သူ့ထက်ပိုပြီး မြန်သည်။ သူ့ကိုယ်လုံးဘေးသို့ လက်ကို ပြန်လိမ်ထားလိုက်သည်။

ရှေးခေတ်လူဆိုးများ တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးသည့် ကိုယ်ခံသိုင်းပညာနည်းအတိုင်း ဒူးတစ်ဖက်ကိုထောက်သည်။ ဓားကိုင်ထားသည့် သူ့လက်ကို လက်တစ်ဖက်နှင့်ဖိပြီး ချုပ်ထားလိုက်သည်။ ကျန်လက်တစ်ဖက်ကိုကွေးပြီး သူ့လည်ပင်း စလုတ်တည့်တည့်လောက်ဆီသို့ တံတောင်ဆစ်နှင့် ဖိချထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော့် ကိုယ်အလေးချိန်ရှိသလောက် အားစိုက်ပြီး ဖိထားမိသည်။

လွတ်နေသည့် သူ့လက်တစ်ဖက်နှင့် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ဖမ်းဆွဲရန် သူကြိုးစားသည်။ ခေါင်းကိုယမ်းပြီး သူမမိနိုင်အောင် မော့ထားရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး၏အလေးချိန်ကို တံတောင်ဆစ်ပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။ တယမ်းယမ်းလှုပ်နေသည့် သူ့လက် ငြိမ်ကျသွားသည်အထိ ဖိမြဲဖိထားသည်။ သူ သေသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိလိုက်သည်။

ထိုအခါကျမှ သူ့ဘေးသို့ ကျွန်တော် လိုမ့်ချလိုက်သည်။ မင်ဒိုဇာ၏ဘေး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်ပြီး ကျွန်တော် လှဲနေမိသည်။ အသက်ရှူမှန်အောင် ပြန်ကြိုးစားနေရသည်။ တံခါးကို လူအားနှင့် ဖိတွန်းနေကြသည့်အသံများ ရပ်သွားသည်။ ခဏကြာသော် သော့လှည့်ဖွင့်သံကို ကြားရသည်။ လဲနေရာမှ ကျွန်တော် ထဖို့ ကြိုးစားသည့်အချိန်မှာပင် တံခါးပွင့်သွားသည်။

အိမ်တွင်းသို့ ပထမဦးဆုံး ဝင်လာသူမှာ ဖက်ကက် ဖြစ်သည်။ မင်ဒိုဇာ၏ကိုယ်လုံးကို ခုန်ကျော်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဆွဲထူသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြီး တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ဟိုယော့စ် ရပ်နေသည်။ အိမ်တံခါးဖိသည့်သော့ကို သူ့လက်ထဲမှာကိုင်ထားသည်။ သူ့ဘေးမှာ ဘီယက်ထရစ် ရပ်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်နေကြသည်။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသည်။

မည်သည့်အရပ်သို့ ဘီယက်ထရစ် ရောက်နေသည်ကို မည်သူကမျှ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြဖို့ မလိုတော့ပေ။ သူ့လက်မှာခတ်ထားသည့် လက်ထိတ်က သူ ဘယ်ရောက်နေကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ပြောပြနေပြီဖြစ်သည်။ ဘီယက်ထရစ် လုံလုံခြုံခြုံကြောင်း ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ပြောခဲ့ဖူးသည်။ သူ့စကား မမှားပါ။ ဘီယက်ထရစ်သည် အလွန်လုံခြုံသည့်နေရာမှာ ရောက်နေခဲ့သည်။ အလွန်လုံခြုံစိတ်ချရသည့် ထောင်ထဲမှာ ထည့်ထားခြင်း ခံနေခဲ့ရသည်။

+

ခုံရှည်ကလေး၏အစွန်းမှာ ဘီယက်ထရစ် ထိုင်နေသည်။ ယခုတိုင် ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုကြွေးနေဆဲဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် မော့ကြည့်သောအခါ အပေါက်ဝမှနေ၍ ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်နေသည့် ဟိုယော့စ်ကို တွေ့ရသည်။ မင်ဒိုဇာ၏အလောင်းကို အပြင်သို့ သယ်သွားကြပြီ။ ထိုင်ရာမှထပြီး တံခါးသွားပိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဘီယက်ထရစ်ဆီသို့ ပြန်လာပြီး သူ့ရှေ့မှာ ရပ်ကာ ငဲ့ကြည့်နေမိသည်။

“ဒါလောက် ငိုရရင် တော်ရောပေါ့”

ကျွန်တော်က ခြောက်ကပ်ကပ်လေသံနှင့် ပြောသည်။ ကျွန်တော့်အသံကြောင့် သူ အံ့အားသင့်သွားပုံရသည်။ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်နေသည်။ အစိမ်းရောင် သူ့မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များ ပြည့်နေသည်။

“မင်း ငိုတာ များပြီ။ မင်းကိုယ်မင်းလဲ ပြန်သနားပါဦး။ ဒါလောက်ဆို တိတ်ဖို့ကောင်းပြီ”

“သူ့ကို ရှင် သတ်ပစ်လိုက်ပြီ။ ကျွန်မဦးလေးလဲ တိုက်ပွဲမှာ ကျသွားပြီ။ တစ်လောကလုံးမှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းပဲ ကျန်တော့တယ်”

“သူ့ကို ငါ သတ်မပစ်ခင်ကတည်းက မင်းတစ်ယောက်တည်း ကျန်တော့တာပါ။ မင်းအဖေကို သတ်ပစ်တာ သူပဲ”

“မယုံဘူး”

ဘီယက်ထရစ်၏မျက်လုံးများထဲမှာ မျက်ရည်များ ပြန်ပြည့်လာပြန်သည်။ ကျွန်တော် သည်းမခံနိုင်တော့။
ထို့ကြောင့်လည်း ဒေါသတကြီးနှင့် သူ့မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်လိုက်သည်။

“မငိုနဲ့လို့ ပြောနေတယ် မဟုတ်လား”

ရုတ်တရက် တုန်လှုပ်သွားသောကြောင့် သူ့မျက်ရည်များ ခန်းသွားသည်။ ပြီးတော့ ထိုင်ရာမှထပြီး ကျွန်တော့်ကို
လက်သည်းများနှင့် ကုတ်ခြစ်သည်။

“နင့်ကို ငါ မုန်းတယ်။။ နင့်ကို ငါ မုန်းတယ်”

သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ကျွန်တော် ချုပ်ကိုင်သည်။ ပြီးတော့ ရင်ခွင်ထဲသို့ဆွဲသွင်းပြီး တင်းတင်းကျပ်ကျပ်
ပွေဖက်ထားမိသည်။ ဒေါသကြီးနေသည့် သူ့မျက်လုံးများကို ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော် ရယ်ချလိုက်သည်။
တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲမှာ သူ ငြိမ်သွားသည်။ သို့သော်လည်း တောင့်တောင့်ကြီးရှိနေသည်။
ဒေါသကမပြေနိုင်သေး။ သူ မောနေသောကြောင့် အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူနေသည်။

“ကျွန်မ တခြားကို ထွက်သွားချင်ပြီ။ ကော်တီဝွေးနိုင်ငံမှာ ကျွန်မ မနေချင်တော့ဘူး။ ကျွန်မကို
ရှူးအောင်လုပ်တဲ့တိုင်းပြည်၊ ကျွန်မ ဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်တဲ့ တိုင်းပြည်”

သူ့လေသံကို သူကြိုးစားထိန်းပြီး ပြောသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲမှ ထွက်ကာ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့
လျှောက်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ကိုကျောခိုင်းပြီး အပြင်သို့ ဝေးကြည့်နေသည်။

“ဒီတိုင်းပြည်အတွက် ကျွန်မ စွန့်လွှတ်လိုက်ရတာတွေ သိပ်များနေပြီ။ ကျွန်မ ပေးလှူနေရတာတွေ သိပ်များနေပြီ။
ကျွန်မဆီမှာ ဘာမှမကျန်တော့ဘူး။ ဒီတိုင်းပြည်အတွက် ကျွန်မ အဖေ ဆုံးခဲ့ရတယ်။ ဒီတိုင်းပြည်အတွက် ကျွန်မ
ဦးလေး ...”

“မင်းဦးလေးဟာ သောက်သုံးကျတဲ့လူ မဟုတ်ဘူးလို့ ကိုယ်ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ သူ့ကို ဘယ်သူက သူပုန်တွေနဲ့ သွားပေါင်းခိုင်းတာလဲ။ မင်ဒိုဇာ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က သူ့စကားကို အဆက်မခံတော့ဘဲ ဖြတ်ပြောသည်။ ဘီယက်ထရစ်က ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာပြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ရှင့်ကိုယ်ရှင် ဂုဏ်ယူလို့မဆုံး ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။ ပြည်သူတွေအားလုံး သူတို့ရဲ့ နေရာမှန်ကို သူတို့ ပြန်ရောက်ကုန်ကြပြီပေါ့။ ရှင် ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်ရပြီမဟုတ်လား။ တန်ဖိုးမရှိတဲ့ ရှင့်ကောင်မတွေဆီကို ရှင် ပြန်နိုင်ပြီလေ။ ရှင့်ဆီက ဘာတစ်ခုမှ မတောင်းဆိုကြတဲ့ ကောင်မတွေဆီ ပြန်နိုင်ပြီလေ။ ကျွန်မတို့ ပြည်သူတွေအတွက် ဘာမှ မပူပါနဲ့တော့။ ဒုက္ခလဲ မရှာပါနဲ့တော့။ ကျွန်မတို့ပြည်သူတွေကို ခေါင်းဆောင်ကြီးက စောင့်ရှောက်တော့မှာပါ။ ပြည်သူတွေလိုတာကို ခေါင်းဆောင်ကြီးက ပေးတော့မှာပါ။ ကျွန်မတို့အတွက် ထောင်တွေ၊ လူသတ်ပွဲတွေ ပေးတော့မှာပါ”

“ဒါမျိုးတွေ နောက်ထပ် မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူးကွာ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော် ပင်ပန်းမောဟိုက်လာတော့သည်။

“မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလို့ ရှင်က ပြောတုန်းလား။ အပြစ်မဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ သွေးတွေ ရှင့်လက်မှာ ပေနေတုန်းပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ဒီသွေးဟာ ရှင့်လက်မှာ မခြောက်သေးဘူး။ ဒီလို အချိန်မျိုးမှာ ရှင်က ဒီစကားမျိုး ပြောတုန်းပဲလား။ တိုင်းသူပြည်သားတွေ လွတ်မြောက်ဖို့ကလွဲပြီး ဘာမှ မလိုချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့သွေးတွေ ရှင့်လက်မှာ ပေနေတုန်းပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ဒီလူဟာ ဒီလိုလူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလူဟာ တစ်လျှောက်လုံး မင်းကို လိမ်ခဲ့တယ်။ မင်းအဖေကို လိမ်ခဲ့တယ်။ လူတိုင်းကို လိမ်ခဲ့တယ်။ ပြည်သူတွေ ကြားထဲမှာ အဆိပ်အတောက်တွေကို ဖြန့်ခဲ့တယ်။

မင်းအဖေ သေရတာ တစ်ခုတည်းအတွက် သူ့မှာ တာဝန်ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ တိုင်းသူပြည်သားတွေ ထောင်နဲ့ချီပြီး သေခဲ့ကြရပြီ။ အဲဒီအတွက်လဲ သူ့မှာ တာဝန်ရှိတယ်။ သူ့ကြောင့်

သေကြရတာတွေ၊ သူ့ကြောင့် ဒုက္ခရောက်ကြရတာတွေ၊ ဒီလိုလူစားတစ်ယောက် အကြောင်းကို မင်းက အကောင်းပြောနေသေးတယ်။ သူ့ကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် သတ်လိုက်ရတဲ့အတွက် ကိုယ် ဝမ်းသာတယ်”

“ဪ ... ရှင်က သိပ်ကို ပီတိဖြစ်နေတာကိုး။ ကျွန်မ အသည်းကွဲအောင် ရှင် လုပ်နေတာကိုး”

မုန်းတီးသည့်အသံများ ပါလာပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရပ်ပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။ ထို့နောက် သူ့အမူအရာသည် ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားလေတော့သည်။

“ဘုရား ... ဘုရား၊ အနေရ ဆိုးလိုက်တာ”

ဘီယက်ထရစ်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကျွန်တော့်ဘေးမှဖြတ်ပြီး မီးဖိုခန်းဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ ထို့နောက် နောက်ဘက်တံခါးဆီသို့ ကပ်သွားသည်။

ခဏကြာတော့ ပျို့အန်သည့်အသံကို ကြားရသည်။ ကျွန်တော် ဝင်လိုက်သွားသောအခါ အိမ်နံရံကိုမှီပြီး ပျော့ခွေနေသည့် ဘီယက်ထရစ်ကို တွေ့ရသည်။

“ဘီယက်ထရစ်”

ကျွန်တော်က သူ့ကိုယ်လုံးကို ဖွေယူထားမိသည်။

“ကျွန်မကို မကိုင်ပါနဲ့ ဒက်စ်စ်။ ကျွန်မကို ထားခဲ့ပါတော့။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း နေပါရစေတော့”

ခြောက်ကပ်အက်ကွဲသည့် အသံနှင့် ပြန်ပြောသည်။

သူ ဘယ်လောက်အားနည်းပြီး ဘယ်လောက် ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားကြောင်းကို ယခုမှပင် ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သတိထားမိတော့သည်။ ယခင်က မရှိခဲ့ဖူးသည့် အရေးအကြောင်းများ သူ့မျက်လုံးအိမ်များအောက်တွင် ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော့်ကို သူ မော့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ခြောက်ကပ်အက်ကဲ့နေသည့် အသံနှင့်ပင် ဆက်ပြောသည်။

“တခြားတိုင်းပြည်ကို ကျွန်မ ထွက်သွားပါရစေတော့ရင်။ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံထဲက ကျွန်မ ထွက်သွားနိုင်အောင် ကူညီပါ။ ရှင့်ဆီက ဒီအကူအညီတစ်ခုကိုပဲ ကျွန်မ တောင်းပါရစေတော့”

ခဏကြာအောင် ကျွန်တော် ငြိမ်နေမိသည်။ ထို့နောက်တော့ ဒေါသဖြစ်နေသည့်အသံကို ကျွန်တော် မထိန်းနိုင်တော့ပေ။

“မနေနိုင်တော့ဘူးဆိုရင် အထုပ်အပိုးပြင်ထား။ နိုင်ငံခြားကိုထွက်တဲ့ ပထမဆုံးလေယာဉ်ပျံနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ပထမဆုံးသင်္ဘောနဲ့ဖြစ်ဖြစ် မင်းကို ငါ တင်ပေးလိုက်မယ်”

ထို့နောက် အိမ်အတွင်းခန်းဘက်သို့ ကျွန်တော် ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းကို ဖြတ်လျှောက်လာခိုက်မှာပင် ကျွန်တော့်ဒေါသစိတ်များ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားကြပြန်သည်။ တစ်ကိုယ်တည်းလည်း ပြုံးမိသည်။

ကော်တီဂွေးနိုင်ငံထဲမှ ပထမဆုံး ထွက်ခွာမည့် လေယာဉ်ပျံသည် ကျွန်တော့် လေယာဉ်ပျံဖြစ်ပြီး ထိုလေယာဉ်ပျံပေါ်တွင် သူ လိုက်ပါလာရသည်ကို မြင်သောအခါ မည်သည့် စကားကိုမျှ ပြောလေဦးမည်နည်းဟု ကျွန်တော် တွေးကြည့်မိသည်။

*

(၃၄)

အိမ်တော်ရှိ ကျွန်တော့်ရုံးသို့ ပြန်ရောက်သွားသောအခါ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်စောင့်နေသည့် ဗိုလ်မှူးကြီး ကျူလီယာကို တွေ့ရသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ကျွန်တော် လာစောင့်နေတာပါခင်ဗျာ”

“သေဒဏ်ပေးထားတဲ့ကိစ္စကို အဘိုးကြီးနဲ့ ကျွန်တော် ဆွေးနွေးဖို့ အချိန်မရသေးဘူး”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်ခင်ဗျာ။ မင်ဒိုဇာ သေသွားတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော် သတင်းကြားပြီးပါပြီ။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီခွဲလောက်ကပဲ အဘိုးကြီးက ကြေညာလိုက်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ဟိုယော့စ်သည် သူ့အလုပ်ကို သူ ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်သေးသည်။ ဘီယက်ထရစ်ကို ထောင်မှလွတ်ရန် ကျွန်တော် အမိန့်ပေးသည်ကိုလည်း အဘိုးကြီးအား အစီရင်ခံပြီးလောက်ပြီဟု တွေးကြည့်မိသည်။

“အမိန့်တွေအားလုံး လက်နှိပ်စက်ရိုက်လှိုပြီးသွားပါပြီ။ သူနဲ့ သွားမဆွေးနွေးခင် ကျန်တဲ့ သေဒဏ်အမိန့်တွေကို ခေါင်းဆောင်ကြီး ကြည့်ချင်လိမ့်ဦးမယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်လို့ပါ”

ကျွန်တော်က ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ကျူလီယာက သူ့လက်ကိုင်အိတ်ကို ဖွင့်သည်။ စာရွက်ထပ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် တင်ပေးသည်။ အပေါ်ဆုံးမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ကောက်ယူကြည့်သည်။ ထိုစာရွက်ပေါ်တွင်ရှိနေသည့် လူနာမည်သည် ကျွန်တော့်အတွက် မည်သို့သောအဓိပ္ပာယ်မျှ မရှိချေ။ သူ့နာမည်ကို ဘယ်တုန်းကမှ ကျွန်တော်

မကြားဖူးဘူးခွဲ။ အသက်ငယ်ငယ်သာရှိသေးသော စစ်ဗိုလ်ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်သာ ရှိသေးသည်။

သေဒဏ်အမိန့်စာရွက်ကို ပြန်ချပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုယူကာ မီးညှို့ဖွာရှိုက်နေမိသည်။ စာရွက်ပုံကြီးပေါ်မှ မျက်လုံးကို ခွာ၍မရ။ သေဒဏ်ပေးဖို့ စီစဉ်ရသည်မှာ အလွန်တရာ လွယ်ကူကြောင်း ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ်နှင့် သဘောပေါက်မိတော့သည်။ ကျွန်တော့် လက်မှတ်ကလေးကို ထိုးလိုက်ရုံနှင့် စာရွက်များပေါ်တွင် ရေးထားသည့် အမည်ပါသောသူများသည် အလွယ်ကလေး အသတ်ခံကြရပေတော့မည်။

ကျွန်တော့်လက်မှတ် ... ။

အသက်ကို လေးလေးပင်ပင် ရှူမိသည်။ မီးခိုးများကို အဆုတ်တွင်းသို့ရောက်အောင် ရှူရှိုက်သွင်းမိသည်။ ကျွန်တော့်ကို မည်နည်းမည်ပုံ ထပ်ပြီး အသုံးချရန် ခေါင်းဆောင်ကြီး စဉ်းစားနေသနည်းဟုလည်း တွေးကြည့်နေမိသည်။ ရင်ထဲမှာ နာကျင်လာသည်။

စစ်သားများ သောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်းနေကြသည့် ရွာကလေးပေါ်မှာ ကျွန်တော့်လေယာဉ်ပျံကို ပြန်ကွေ့လိုက်ရသည့်အချိန်တွင် သူ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြောခဲ့သည့် စကားလုံးများကို ကျွန်တော် ပြန်လည် ကြားယောင်နေမိသည်။

'သူတို့ သင်ခန်းစာကောင်းကောင်း ရသွားကြပြီ။ သောင်းကျန်းသူကို အားပေးရင် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာကို သူတို့ သဘောပေါက်သွားကြပြီ။ ဒါမှပဲ အစိုးရကို ဆန့်ကျင်တဲ့ စစ်ပွဲတစ်ပွဲ နောက်ထပ် တော်တော်နဲ့ မဖြစ်တော့မှာ'

ထိုစကားကို ပြန်လည်ကြားယောင်ရင်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ချက်ချင်း အဖြေပေါ်လာသည်။ သည်အကြောင်းတွေကိုသာ စောစောက ကျွန်တော် သိရှိနားလည်သဘောပေါက်ထားခဲ့မည်ဆိုလျှင် သည်ရာထူးများကိုလည်း ကျွန်တော် လက်ခံခဲ့မည်မဟုတ်ချေ။ သည်လို သင်ခန်းစာမျိုးကိုလည်း ကျွန်တော် ရခဲ့ဖို့ကောင်းသည်။ အင်္ဂလိပ် ဆိုရိုစကားတစ်ခုကိုလည်း ကျွန်တော် သတိရနေမိသည်။

"အာဏာသည် ဖောက်ပြန်မှုကို ဦးတည်သည်။"

အလုံးစုံသော အာဏာ ရရှိခြင်းသည် အလုံးစုံသော ဖောက်ပြန်မှုကို ဖြစ်စေတတ်သည်" ဟူသော စကား။

ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် သူ့အကျိုးကျေးဇူးကို ကျွန်တော်ပြုနေသည်ထက် ပိုပြီး သဘောပေါက် နားလည်နိုင်သူဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို မည်သို့ ကိုင်တွယ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း သူ သိသည်။ ကျွန်တော့်လက်ထဲသို့ အာဏာ များများစားစား ထည့်ပေးလိုက်ခြင်းအားဖြင့် မည်သို့သော တုံ့ပြန်မှုများကို သူ ပြန်လည် ရရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း သူ သိသည်။ ယခု သေဒဏ်အမိန့်များကို ကျွန်တော် လက်မှတ်ထိုးလိုက်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ကျွန်တော်သည် မည်သို့ပင် လူသူတော်ကောင်းကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေစေကာမူ အာဏာက ကျွန်တော့်ကို ဝါးမျိုအနိုင်ယူသွားသည့်သဘောပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ အာဏာရှိပြီဆိုသောအခါတွင် ကျွန်တော်သည် မလွဲမသွေ ဖောက်ပြန် ပျက်စီးရပေတော့မည်သာတည်း။

အာဏာနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ကြားထိုင်၍ရနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော့်အဖေ သိမသွားရှာ၊ မြင်မသွားရှာပေ။ အာဏာနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အညှီရောင်ဟူ၍ မရှိ။ ဖြူချင်ဖြူ၊ မဖြူချင် မည်းရပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော် မော့ကြည့်သောအခါ ဗိုလ်မှူးကြီး ကျူလီယာက ကျွန်တော့်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ အသက်ကို ဝအောင်ရှူလိုက်သည်။ အနှောင်အဖွဲ့အားလုံးမှ လွတ်မြောက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သိလိုက်သည်။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် ယခုလို လွတ်လပ်သည့်စိတ်ကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ခံစားလိုက်ရခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော့်ခြေထောက်ပေါ်တွင် ကျွန်တော် ရပ်မိပြီ။ ကျွန်တော့်ယုံကြည်ချက်ကို ကျွန်တော် စွဲကိုင်မိပြီ။ ကျွန်တော်သည် ဖေဖေနှင့်မဆိုင်တော့။ ခေါင်းဆောင်ကြီးနှင့်လည်း မဆိုင်တော့။ ကျွန်တော့်ဘဝကို ကျွန်တော် ပိုင်သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကျွန်တော် ပိုင်သည်။ ကျွန်တော့်ယုံကြည်ချက်ကို ကျွန်တော် ပိုင်သည်။ ကျွန်တော် ကောင်းစွာ သဘောပေါက်ပါပြီ။

"ဗိုလ်မှူးကြီး ကျူလီယာ ... အခု ကျူရေတူမြို့တော်မှာ စစ်ဦးစီးအရာရှိ ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိပါသလဲ"

“ဗိုလ်မှူးကြီးငါးယောက် ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ။ လျှို့ဝှက်ရဲအဖွဲ့ရဲ့ အကြီးအကဲ ဗိုလ်မှူးကြီးဟိုယော့စ်၊ အခု အကျဉ်းသားတွေဖြစ်နေတဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးပါဒိုနဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး ဗတ်စ်ကွေးဖ်၊ နောက်ပြီးတော့ ဗိုလ်မှူးကြီးလူလွာဂါနဲ့ ကျွန်တော် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျန်တဲ့ ဦးစီးအရာရှိတွေအားလုံး စစ်မြေပြင်ကို ရောက်နေကြပါပြီ”

“စစ်ခုံရုံးဖွဲ့ပြီး ရုံးထိုင်လို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဗိုလ်မှူးကြီးဟိုယော့စ်ကို ထည့်ရင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ဝင်သုံးယောက်ပဲ လိုပါတယ်”

သူ့မျက်လုံးထဲမှာ အလင်းရောင်ကလေး ပေါ်သွားသည်ကို ကျွန်တော် မြင်ရသည်။ ကျွန်တော် ဘာဆိုလိုသည်ကို သူ သဘောပေါက်ပါသည်။

“နောက်ပြီးတော့ အကျဉ်းသားတွေရော၊ သူတို့အားလုံး ကျူးရေတူမြို့မှာပဲ ရှိနေသလား”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ပြီးတော့ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွားပြန်သည်။

“အခက်အခဲတစ်ခုတော့ ရှိပါတယ် ခေါင်းဆောင်ကြီး။ စစ်ခုံရုံးမှာ သဘာပတိလုပ်ဖို့ နောက်ထပ် ဦးစီးအရာရှိတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ လိုပါသေးတယ်”

ကျွန်တော်က ထိုင်ရာမှထသည်။

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာပြဿနာမှ မရှိပါဘူး ဗိုလ်မှူးကြီး။ ကျွန်တော်ဟာ အခုအချိန်အထိ တပ်မတော် ယူနီဖောင်းကို ဝတ်ထားနေတုန်းပဲ မဟုတ်လား”

လက်ပတ်နာရီကို ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်သည်။

“အခု ခုနစ်နာရီထိုးပြီ။ တစ်နာရီအတွင်း လူစုံအောင် ခေါ်ထားနိုင်မယ်လို့ ထင်ပါသလား”

+

အပေါ်ထပ်ရှိ ကျွန်တော့်အခန်းသို့တက်ခဲ့ပြီး မုတ်ဆိတ်မွေး ပါးမြိုင်းမွေးရိတ်သည်။ ထို့နောက် ရေချိုးသည်။ အောက်ထပ်သို့ ကျွန်တော် ပြန်ဆင်းလာသောအခါ ရှစ်နာရီထိုးရန် မိနစ်အနည်းငယ် လိုသေးသည်။ ကျွန်တော့်ရုံးခန်းထဲမှာ လူစုံနေပြီ။ သူတို့အားလုံးထဲတွင် ဟိုယော့စ် တစ်ယောက်သာလျှင် မနေတတ် မထိုင်တတ်နှင့် အနေရခက်နေပုံရသည်။

ကျွန်တော့်စားပွဲ၏ နောက်သို့ သွားပြီး ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဒီနေရာမှာ ဘာအတွက် လာပြီး စုဝေးကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့အားလုံး သိပြီး ဖြစ်ကြပါတယ် လူကြီးမင်းများခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်း စလိုက်ကြရအောင်”

ဗိုလ်မှူးကြီး ကျူးလီယာက ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

“စစ်ခုံရုံးရဲ့ သဘာပတိအဖြစ် ကျွန်တော်တို့ထဲက တစ်ယောက်ကို ပထမဦးဆုံး ရွေးကောက်တင်မြှောက်ကြဖို့ ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ခဏကြာတော့ ခုံရုံးသဘာပတိအဖြစ် ကျွန်တော့်ကို ရွေးကောက် တင်မြှောက်လိုက်ကြသည်။

“ဒုတိယအစီအစဉ်အရ ဆက်လက် လုပ်ဆောင်ရမှာကတော့ တရားခံတွေကို ရုံးတော်မှာ စွဲချက်တင်ဖို့ ဖြစ်ပါတယ်”

ဗိုလ်မှူးကြီး ကျူလီယာက ရှေ့သို့တိုးလာပြီး ကျွန်တော့်စားပွဲပေါ်မှာ စာရွက်များကို တင်ပေးသည်။ ပြီးတော့ သူ့နေရာမှာသူ ပြန်ထိုင်သည်။ ကျွန်တော်ပြောမည့်စကားများကို အချိန်မီ မှတ်တမ်းတင်နိုင်ရန် ဖြစ်သည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီး ဗတ်စ်ကွေးဇ်၊ အခု စစ်ခုံရုံးကို ဒီအမှုတင်ပြီး စစ်ဆေးရတာကတော့ တပ်မတော်ရဲ့ စစ်ဥပဒေများနဲ့ လက်နက်ချအပ်ရေး သဘောတူညီချက် အပိုဒ်(၆)အရ ဖြစ်ပါတယ်”

မိနစ်အနည်းငယ် အတွင်းမှာကပင် ဗိုလ်မှူးကြီးနှစ်ယောက်၏ အမှုကို စစ်ဆေးပြီးဆုံးသွားသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးကို တရားသေလွှတ်လိုက်သည်။ ထောက်ခံမဲနှစ်မဲ၊ ကန့်ကွက်မဲ တစ်မဲ ဖြစ်သည်။ ကန့်ကွက်သည့်မဲမှာ ဟိုယော့စ်ဖြစ်သည်မှာ သံသယဖြစ်ဖွယ် အကြောင်းမရှိချေ။ ကျွန်တော်က ခုံရုံးသဘာပတိအဖြစ်နှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးပါဒီနှင့် ဗိုလ်မှူးကြီး ဗတ်စ်ကွေးဇ်တို့အား အမှုမှ တရားသေလွှတ်ရုံသာမက မူလရာထူးများမှာပင် မူလ လစာ၊ မူလ အခွင့်အရေးများအတိုင်း ပြန်လည် ပေးအပ်လိုက်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်၏ စီရင်ချက်အမိန့်ကို ကျူလီယာက အလျင်အမြန်လိုက်ရေးသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့အားလုံး လက်မှတ်ရေးထိုးကြသည်။ ကျွန်တော်က နှစ်ကြိမ် လက်မှတ်ထိုးရသည်။ စစ်ခုံရုံးသဘာပတိအနေနှင့် တစ်ကြိမ်၊ ဒုတိယသမ္မတအနေနှင့် တစ်ကြိမ် ဖြစ်သည်။

ဗတ်စ်ကွေးဇ်က စားပွဲကိုကျော်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ သူ့လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပုံမှာ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ရှိလေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သဘာပတိကြီး ခင်ဗျား”

ဟိုယော့စ်က ထိုင်ရာမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဆောင်ရွက်ရမယ့် တာဝန်တွေ အားလုံး ပြီးဆုံးသွားပါပြီ လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ထမ်းဆောင်ရမယ့် တာဝန်တွေကို ကျွန်တော် ပြန်လည်ထမ်းဆောင်ဖို့ ရှိပါတယ်”

“ခင်ဗျား ဘယ်မှ မသွားနဲ့”

ကျွန်တော်က သံပြတ်နှင့် လှမ်းပြောသည်။

ဟိုယော့စ်က ကျွန်တော့်ကို နားမလည်သလို လှမ်းကြည့်နေသည်။ အခန်းထဲမှာ ရှိနေကြသူများအားလုံး တိတ်သွားသည်။ ဟိုယော့စ်က ကျန်လူများကို လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ပြန်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော့်မှာ အရေးကြီးတဲ့တာဝန်တွေ ထမ်းဆောင်စရာ ရှိနေပါတယ် ခင်ဗျာ”

သူက ပျော့ပျောင်းသည့် လေသံနှင့်ပြောသည်။

“ကိစ္စမရှိဘူး။ ထားလိုက်”

ဟိုယော့စ်သည် ကျွန်တော့်အလျင် ဦးအောင် ပြေးပြီး ခေါင်းဆောင်ကြီးကို အစီရင်ခံမည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ခဲ့ကြသည်ကို သူက ပြောပြနှင့်ပေးလိမ့်မည်။ ယခုကိစ္စကတော့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ပြောပြမှ ဖြစ်တော့မည့်ကိစ္စ ဖြစ်ချေသည်။

“ခင်ဗျား ဒီကုလားထိုင်မှာ ကျန်တဲ့အရာရှိတွေနဲ့အတူတူ ထိုင်နေပါ။ ဘယ်မှ မသွားရဘူး။ ကျုပ် ပြန်လာတဲ့အချိန်အထိ ခင်ဗျား ဒီနေရာက ထိုင်စောင့်နေရမယ်။ ဒီစစ်ခုံရုံးက ဆုံးဖြတ်ချက်တွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခေါင်းဆောင်ကြီးကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သွားပြီး တင်ပြမယ်”

“ကျွန်တော့်ကို ထိန်းသိမ်းထားဖို့ ခင်ဗျားမှာ အခွင့်အရေးမရှိဘူး။ အာဏာလဲ မရှိဘူး။ ကျွန်တော့်ကို အမိန့်ပေးနိုင်တဲ့ အာဏာဟာ ပထမခေါင်းဆောင်ကြီးဆီမှာပဲ ရှိတယ်”

သူက ကန့်ကွက်စကား ပြန်ပြောသည်။

“စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ခင်ဗျားဟာ ဒုတိယသမ္မတရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာ တိုက်ရိုက်ရှိနေတယ်”

ဟိုယော့စ်က ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူ့ကုလားထိုင်မှာ ပြန်ထိုင်သည်။

“ကောင်းပါပြီ ခေါင်းဆောင်ကြီး ခင်ဗျာ”

သူပြောသည့်လေသံကို ကျွန်တော် မကြိုက်လှ။ တစ်စုံတစ်ရာကို မမှန်မကန် လုပ်ထားပြီဟု ကျွန်တော် သံသယဖြစ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ရုံးကို စစ်ဆေးကြည့်ခိုင်းသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ကျွန်တော့်တစ်ရုံးလုံးကို အသံဖမ်းထားကြောင်း စစ်ဆေးရှာဖွေတွေ့ရှိရတော့သည်။ အသံဖမ်းစက်ကလေးတစ်ခုကို ကောက်ယူကြည့်ပြီး သူ့ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သူ့မျက်နှာ အလွန်ပျက်နေသည်။ ဖြူဖပ်ဖြူရော်လည်း ဖြစ်နေသည်။

တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည် ပြောကြားခြင်းကား မရှိ။

“ကျုပ်ရုံးကို အသံဖမ်းထားတဲ့အကြောင်း ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ စောစောက မပြောတာလဲ။ ခင်ဗျား အသံဖမ်းထားကြောင်းကို စောစောက ကျုပ်တို့ သိထားရရင် အလကားသက်သက် အချိန်ကုန်ခံပြီး မှတ်တမ်းတွေကို လိုက်ရေးဖို့ မလိုဘူး” ဟု ကျွန်တော်က သူ့ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

*

(၃၅)

နောက် တစ်နာရီခန့် ကြာသောအခါ ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ရုံးသို့ ကျွန်တော် ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုကြား တစ်နာရီအတွင်း၌ ကျွန်တော့်တွင် အခြား အလုပ်တစ်ခု ရှိနေခဲ့သည်။ အစောင့်တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

“ဆယ့်တစ်နာရီမှာ ဒုတိယသမ္မတကြီး လာမယ့်အကြောင်းကို ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို မှာထားပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဒါက အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကွ။ သူနဲ့ ငါ ချက်ချင်း တွေ့မှဖြစ်မယ်”

ကျွန်တော်က ခပ်ထန်ထန် ပြန်ပြောသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီး သူ့သမီးနဲ့ အတူတူ ရှိနေပါတယ် ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ နှောင့်ယှက်လို့ မဖြစ်ပါဘူး”

“ကောင်းပြီ။ ငါ သွားတွေမယ်”

လှေကားပေါ်မှ ကျွန်တော် ပြန်ဆင်းခဲ့ပြီး ခြံ၏ တစ်ဖက်စွန်းသို့ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့သည်။ အိမ်တော်အသေးတွင် အင်ပါရီ နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ အစောင့်စစ်သားများက ကျွန်တော့်ကို ဆီးကြို အလေးပြုကြသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးနဲ့ ငါ တွေ့စရာ ရှိတယ်ဟေ့”

အစောင့်များက အလေးပြုပြီး တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

အတွင်းသို့ ကျွန်တော် ဝင်ခဲ့သည်။ ထိုအဆောက်အအုံသည် ဘာမှ မပြောင်းလဲသေး။ သည်အဆောက်အအုံသို့ ကျွန်တော် နောက်ဆုံး ရောက်ခဲ့သည်မှာ ကလေးဘဝက ဖြစ်သည်။ ဗုံးကွဲပြီး ဖေဖေ ဒဏ်ရာရစဉ်က သည်အထဲမှာ ကျွန်တော် နေခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်တုန်းကအတိုင်း အပြောင်းအလဲ သိပ်မရှိလှပေ။ အပြင်ဧည့်ခန်းတံခါးကို ကျွန်တော် ခပ်သာသာ ခေါက်လိုက်သည်။

အတွင်းမှ ဘာသံမှမကြားရ။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ခေါက်လိုက်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် စောစောကထက်ပိုပြီး ကျယ်ကျယ်ခေါက်သည်။ အတွင်းမှ တိတ်မြဲ တိတ်နေသည်။

တံခါးဖွင့်ပြီး အတွင်းသို့ ကျွန်တော် ဝင်ခဲ့သည်။ အခန်းထောင့်တွင် မီးလုံးတစ်လုံးသာလျှင် ခပ်မှိန်မှိန်လင်းနေသည်။ ထို့ကြောင့် မီးခလုတ်များ ရှိရာသို့သွားပြီး ကျန်မီးလုံးများကိုပါ ဖွင့်လိုက်သည်။ အတွင်းအိပ်ခန်းဘက်မှ လူသံ ကြားရသည်။ အိပ်ခန်းဆီသို့ ကျွန်တော် ကပ်သွားသည်။ အသံက ပိုကျယ်လာသည်။

ယောက်ျားအစေခံတစ်ယောက်နှင့် အင်ပါရီ အလုပ်ရှုပ်နေပြန်ပြီဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ ဤအခန်းထဲတွင် ခေါင်းဆောင်ကြီး မရှိနိုင်။ အိမ်တော်မှ အစောင့်များက မှားပြီး ပြောလိုက်ကြဟန်တူသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်သို့ ကျွန်တော် ပြန်လှည့်သည်။ ထိုသို့ အလှည့်လိုက်မှာပင် အိပ်ခန်းတွင်းမှ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံကို ကြားရပြန်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ် အော်ဟစ်သည့်အသံသည် နာကျင်သဖြင့် အော်ဟစ်သည့်အသံမျိုး ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်မှတ်မထင်ပင် အိပ်ခန်းတံခါးကို ကိုယ်လုံးနှင့် ဆောင့်တွန်းပြီး ဝင်လိုက်မိသည်။

တံခါးက ဖြုန်းခနဲ ပွင့်သွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း အရှိန်လွန်ပြီး အခန်းအလယ်နားလောက်သို့ ရောက်သွားသည်။ တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်တော် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားမိသည်။ အင်ပါရီသည် ခုတင်ပေါ်မှာ အိပ်လျက်ရှိနေသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ လက်ထဲတွင် မြင်းရိုက်ဇာတိတုတ်တစ်ချောင်း ကိုင်ထားသည်။ ထိုတုတ်နှင့်ရိုက်ရန် မြှောက်နေသည့်အချိန် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်အသံ ကြားသောအခါ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက လှည့်ကြည့်ကြသည်။

“ဒက်ခ်စ်၊ မင်း အချိန်မီရောက်လာတယ်။ သူ့ကို အပြစ်ပေးဖို့ ဘကြီးကို ကူညီပါဦး။”

ထိုအသံကို ကြားရတော့မှပင် ကျွန်တော် သတိပြန်လည်လာသည်။ ရှေ့တိုးသွားပြီး ခေါင်းဆောင်ကြီးကိုဆွဲကာ အင်ပါရီနှင့်ဝေးသည့်နေရာသို့ တွန်းပစ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကြီး ရှားနေပြီလား။ ဟိုမှာ သေတော့မယ်”

အဘိုးကြီးက လဲရာမှထပြီး ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်က အင်ပါရီကို ပြန်ကြည့်သည်။ ခေါင်းထောင်လာပြီး လေသံသဲ့သဲ့နှင့် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြောသည်။

“ဒက်ခ်စ် ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ။ ရှင့်ကို ဖေဖေ စိတ်ဆိုးတော့မယ်”

ထိုအခါကျမှပင် အင်ပါရီ၏မျက်လုံးများကို ကျွန်တော် သတိထားမိတော့သည်။ သူ့မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်နေသည်။ ဘိန်းဖြူအရှိန်နှင့်လည်း ရောင်ကိုင်နေကြသည်။ စောင်တစ်ထည်ကို ကျွန်တော် လှမ်းဆွဲပြီး ကြည့်ပျော်ရုံပျော် ရှိသွားအောင် သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ဖုံးပေးလိုက်ရသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးဘက်သို့ ကျွန်တော် ပြန်လှည့်လာသောအခါ သူလည်း ပုံမှန်အနေအထားသို့ ပြန်ရောက်နေပုံရသည်။ သူ့အင်္ကျီကို လှမ်းဆွဲယူသည်။

“ဒက်ခ်စ်၊ သေဒဏ်အမိန့်တွေ လက်မှတ်ထိုးပြီးပြီလား” ဟုလည်း လှမ်းမေးသည်။ လေသံကလည်း ပုံမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သည့် ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

“မထိုးဘူး။ လက်မှတ်ထိုးဖို့ ဘာသေဒဏ်မှ မရှိတော့ဘူး။ သူတို့အားလုံးကို စစ်ခုံရုံးက တရားသေလွှတ်ပစ်လိုက်ပြီ”

“စစ်ခုံရုံး ... ဟုတ်လား”

သူက ပြန်မေးသည်။ သူ့အင်္ကျီကို လက်ထဲမှာပင် ကိုင်ထားသည်။

“ဟုတ်တယ်။ နောင်ကို ကြိုးဒဏ်ပေးဖို့ မလိုတော့ဘူး။ တိုင်းသူပြည်သားတွေကို အကြောင်းမဲ့ သတ်ဖြတ်ပစ်နေဖို့ မလိုတော့ဘူး။ အပစ်အခတ်ရပ်စဲဖို့ အမိန့်ကိုလဲ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်က ကျွန်တော် ထုတ်ပြန်ပေးလိုက်ပြီ။ စစ်မြေပြင်အားလုံးကိုလဲ အမိန့်ပို့ခိုင်းလိုက်ပြီ။ ရန်သူက လာတိုက်တော့မှပဲ ကျွန်တော်တို့ စစ်တပ်ကလဲ မိမိကိုယ်မိမိ ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့ ပြန်တိုက်တော့မယ်”

ကျွန်တော့်ကို မယုံကြည်နိုင်သလို သူ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“သစ္စာဖောက်”

ရုတ်တရက် သူ အော်လိုက်သည်။ သူ့လက်ထဲမှအင်္ကျီ အောက်သို့လွတ်ကျသွားသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ကိုင်ထားသည်။ သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“သစ္စာဖောက်”

သူက ထပ်အော်လိုက်ပြန်သည်။ ထို့နောက် ခြောက်လုံးပြူးမောင်းကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော် ကြက်သေသေသွားသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲသို့ ကျည်ဆန်ဝင်လာတော့မည်ဟု ထင်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း မောင်းတံက ကျည်ဆန်ထည့်ထားသည့် ပြောင်းတွင်းသို့ သွားရိုက်မိသည်။ နောက်တစ်ချက် သူ ထပ်မပ်နိုင်မိမှာပင် သူ့ကို ကျွန်တော် ခုန်အုပ်ပြီး ဖြစ်နေတော့သည်။ သူ့လက်ထဲမှ သေနတ်ကို ခတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ သူက ကျွန်တော့်ဆီသို့ ပြေးဝင်လာသည်။ ပါးစပ်မှလည်း ရုန်ရင်းကြမ်းတမ်းသည့် စကားလုံးများနှင့် ဆဲဆိုသည်။ သူ့လက်ချောင်းများနှင့် ကျွန်တော့်မျက်နှာနှင့် မျက်လုံးကို ကုတ်ခြစ်သည်။ သူ့လက်များကို ချုပ်ကိုင်နိုင်ရန် ကျွန်တော် ကြိုးစားသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို နောက်သို့

ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သောကြောင့် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်သို့ ဖင်ထိုင်လျက် ကျသွားသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကျနေသည့် သေနတ်ဆီသို့ သူ ရောက်သွားသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားရာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားကြသည်။

“ဒက်ခ်စ် ... သူ့ကို သတ်တော့။ သတ်ပစ်လိုက်တော့”

စောစောက ခုတင်ပေါ်တွင်ရှိနေသည့် အင်ပါရီသည် ကျွန်တော်တို့အနားသို့ ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် စိတ်အားထက်သန်စွာနှင့် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အော်ဟစ်ရင်း ကျွန်တော်တို့ကို လှည့်ပတ်ပြီး ကနေသည်။

ကြမ်းပေါ်မှ သေနတ်ကို ခေါင်းဆောင်ကြီးက လှမ်းဆွဲနေသည်။ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည့်အမှုအရာကို မြင်သောအခါ ယခင် ကျွန်တော်ကလေးဘဝတုန်းက မြင်ခဲ့သည့် အမှုအရာကို ပြန်လည် အမှတ်ရမိသည်။ အမေနှင့် အစ်မကို သတ်သည့် စစ်သားများအား စက်သေနတ်နှင့် ကျွန်တော် ပစ်ရန် သေနတ်ကို သူ ကိုင်ပေးစဉ်က အမှုအရာမျိုးပင် ဖြစ်သည်။ ဟိုတုန်းကတော့ ကလေးမို့ နားမလည်ခဲ့။ အမေနှင့်အစ်မ ပြန်ရှင်လာလိမ့်မည်ဟုပဲ ထင်ခဲ့မိသည်။

ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ်ဖြင့် ကျွန်တော် ဒေါသပေါက်ကွဲမိတော့သည်။ မိုက်ရိုင်းယုတ်မာသော အမှုအရာရှိသည့် ထိုမျက်နှာကြီးကို ကျွန်တော် ဖြတ်ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ နောက်ဘက်သို့ သူ လွင့်သွားပြီး ကြမ်းပြင်နှင့်သူ့ခေါင်း သွားဆောင့်မိသည်။ ကြမ်းပေါ်မှ သေနတ်ကို ကျွန်တော် ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ဒက်ခ်စ် ... သတ်ပစ်လိုက်တော့။ အခုအချိန်မျိုးမှာ သတ်ပစ်လိုက်တော့။ ဒီအချိန်ဟာ ရှင့်အဖို့ အကောင်းဆုံး အခွင့်အရေးပဲ။ သတ်ပစ်လိုက်တော့”

အင်ပါရီက ကျွန်တော့်နားသို့ကပ်ပြီး လေသံနှင့်ပြောသည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ငြိမ်သက်စွာ လဲနေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် ခြောက်လုံးပြူးကို ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်မိပြန်သည်။ သူ့ကြောင့် လူပေါင်းများစွာတို့ သေကျေပျက်စီးခဲ့ကြပြီ။ သူ အာဏာတည်မြဲရေးအတွက် အသက်ပေါင်းများစွာ သူ စတေးခဲ့ပြီ။ သူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်ခြင်းသည်သာလျှင် တရားမျှတရာ ကျပေတော့မည်။

“ပစ်တော့ ဒက်ခ်စ်။ ပစ်တော့။ အခုနေတုန်း ပစ်သတ်လိုက်တော့”

အင်ပါရီ၏အသံက နားထဲသို့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဝင်လာပြန်သည်။ လက်ထဲမှ သေနတ်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း မြှောက်ယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို တည့်တည့်ချိန်ထားလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများ ပြန်ပွင့်လာသည်။ သေနတ်နှင့် ကျွန်တော် ချိန်ထားသည်ကို သူ မြင်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

အင်ပါရီ၏ ရူးကြောင်ကြောင်နှင့် တခစ်ခစ်ရယ်သံ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။

“သတ်တော့ ... သတ်တော့ ... သတ်လိုက်ပါတော့။ သတ်ပါတော့။ သတ်လိုက်ပါတော့။ သတ်ပါတော့”

ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို အေးဆေးတည်ငြိမ်သောလေသံနှင့် ပြောသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သည့် အမူအရာ လုံးဝ မရှိချေ။

“ဘကြီးကို မင်း သတ်ပစ်လိုက်မယ်ဆိုရင် မင်းဟာလဲ ဘကြီးလို လူစားမျိုးပဲ ဖြစ်သွားတော့မှာပေါ့။ ဘကြီးလို လူသတ်သမားပဲ ဖြစ်သွားတော့မှာပေါ့။ ဘကြီးနဲ့ ဘာထူးတော့မှာလဲ”

သူက အေးအေးသက်သာပင် ဆက်ပြောသည်။

ဖြုန်းခနဲ သေနတ်ကို အောက်သို့ ကျွန်တော် စိုက်ချလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သတ်ဖြတ်လိုစိတ်များ ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ရာထူးမက်မောသည့်စိတ်များ လွင့်စဉ် ထွက်ပြေးသွားကြသည်။ ကျွန်တော့်ပန်းစွန်းကို ဒေါသတကြီးနှင့် အင်ပါရီက ထုနေကြောင်း သတိထားမိသည်။ ကျွန်တော်သည် စိတ်ပန်းလူပန်းဖြင့် အင်ပါရီကို တွန်းပစ်လိုက်မိသည်။

“အိပ်ရာထဲမှာ ပြန်သွားနေစမ်း အင်ပါရီ”

အင်ပါရီသည် နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်သွားရင်း ချက်ချင်းပင် ပါးစပ်ပိတ်သွားတော့သည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲနေသည့် ခေါင်းဆောင်ကြီးက မတ်တတ်ထရပ်သည်။ ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့မှ ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် ကြည့်နေရင်းမှာပင် အရိုးပေါ် အရေတင်နေသည့် လူအိုကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားတော့သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေသည့် အဘိုးအိုကြီး ဖြစ်သွားတော့သည်။ ကြည့်နေရင်းမှာပင် အလွန်တရာ အိုမင်းရင့်ရော်သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ သူ ပြုလဲကျမသွားအောင် ကျွန်တော်က သွားထိန်းပေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်ကို သူ မော့ကြည့်သည်။ ကျေးဇူးတင်သည့်အကြည့်မျိုး ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ပြီးသွားပြီ မဟုတ်လား” ဟု သူက မေးသည်။ မေးသည့် သဘောမျိုးထက် ပြီးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံလိုက်သည့် သဘောမျိုး ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ပြီးသွားပြီ”

ခဏကြာအောင် သူ ငြိမ်နေသည်။

“လူလောကကြီးရဲ့ အတတ်ပညာတွေကို သား ကောင်းကောင်းတတ်အောင် ဘကြီး သင်ပေးခဲ့ပြီးပါပြီ။ အခု ဘာလုပ်ရတော့မှာလဲ”

အင်ပါရီဘက်သို့ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်သည်။ ခုတင်ပေါ်မှာ သူထိုင်နေသည်။ ဒူးနှစ်ဖက်ကို လက်နှင့် သိုင်းဖက်ထားသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများ ကြည်လင်လာသည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။ ဘိန်းဖြူရိုးများ ပြယ်သွားပုံပေါက်သည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီးဘက်သို့ ကျွန်တော် ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားရမယ်”

သူက စဉ်းစားရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေသည်။

“သားဟာ ဘကြီးရဲ့ သားအရင်းနဲ့ ဘာမှ မခြားပါဘူးကွယ်။ ဘကြီးရဲ့ သားအရင်းခေါက်ခေါက်တွေ သေဆုံးသွားကြတဲ့အချိန်ကစပြီး ဘကြီးရဲ့ အသည်းနှလုံးထဲမှာ သူတို့အစား သားကို နေရာပေးခဲ့ပါတယ်။ သားအရင်းနဲ့မခြား ဘကြီး ချစ်ခဲ့ရပါတယ်”

ကျွန်တော်က ဘာမှ ပြန်မဖြေ။ သူက အင်ပါရီကို လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။

“ဘကြီးတို့ ဘယ်တော့ သွားကြရမလဲ”

“အခု သွားရမယ်။ အဝတ်အစားလဲပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း သွားရမယ်”

“ဘယ်ကို သွားရမှာလဲ” ဟု အင်ပါရီက လှမ်းမေးသည်။

“ပထမဆုံး ပနားမားကို သွားရမယ်။ ဟိုရောက်ပြီးရင် ဥရောပတိုက်မှာ ကြိုက်တဲ့နိုင်ငံကို သွားနိုင်ပြီ။ မသွားခင် ဒီစာရွက်တွေကို ဘကြီး လက်မှတ်ထိုးသွားဦး”

“ဘာစာရွက်တွေများလဲ”

“နိုင်ငံအကြီးအကဲအဖြစ်က နုတ်ထွက်ကြောင်းရယ်၊ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်မှာ ရာသက်ပန် နေပါတော့မယ်ဆိုတဲ့ ကြေညာချက်ရယ်”

“ဖောင်တိန်တစ်ချောင်း ပေးပါ”

စာရွက်များကို သူ ဖတ်ကြည့်မနေတော့ဘဲ လက်မှတ်ကိုသာ တန်းထိုးတော့သည်။

“အဝတ်အစားလဲနေတုန်း ကျွန်တော် အပြင်က စောင့်နေမယ်”

အပြင်ဧည့်ခန်းထဲသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ရုံးကို လှမ်းဆက်သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ကျူလီယာက ပြန်ထူးသည်။

“အိမ်တော်ကလေးကို မော်တော်ကား လွှတ်လိုက်ပါ။ သူတို့သွားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ”

ကျွန်တော်က မောပန်းတကြီးနှင့် ပြောသည်။

တယ်လီဖုန်းကိုပြန်ချထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ယနေ့မနက်စောစောပိုင်း ဘီယက်ထရစ်ကို ကျွန်တော် ပေးထားခဲ့သည့် ကတိကို သွားသတိရသည်။ ထို့ကြောင့် ဖုန်းကိုပြန်ကိုင်ပြီး သူ့အိမ်ကို လှမ်းဆက်သည်။

“မင်း ကော်တီဝွေးနိုင်ထဲကနေ ထွက်သွားချင်နေတုန်းပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီလိုဆိုရင် နာရီဝက်အတွင်း အဆင်သင့် ပြင်ထားပါ။ မင်းကို ကိုယ် လာခေါ်မယ်”

အိပ်ခန်းထဲမှ အင်ပါရီ ထွက်လာသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် အဝတ်အစားများ ဝတ်ထားပြီးဖြစ်သည်။

“ဖေဖေက ယူနီဖောင်းအသစ် လိုချင်လို့တဲ့။ ရှင် သိတယ်မဟုတ်လား။ သူ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေက ကြေမွကုန်ပြီ”

ကျွန်တော်က တယ်လီဖုန်းကို မေးခေါ်ပြသည်။

သူက ခေါင်းဆောင်ကြီး၏အိမ်တော်သို့ လှမ်းဆက်သည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးအတွက် ယူနီဖောင်းတစ်စုံ ယူလာရန် အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ကို ပြောပြနေသည်။ ပြီးတော့ ဖုန်းကို ပြန်ချပြီး အိပ်ခန်းသို့ ပြန်လှည့်သွားသည်။

“အင်ပါရီ”

သူက ပြန်လှည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ သူ နှိပ်စက်တာကို ခံနေရတာလဲ”

အင်ပါရီသည် တစ်ဖက်သို့ ပြန်လှည့်သွားပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေတော့သည်။

အပြင်ဘက်မှ မော်တော်ကား ဝင်လာသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

*

(၃၆)

ဘီယက်ထရစ်က အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲမှအိတ်ကို ကျွန်တော်က လှမ်းဆွဲယူလိုက်သည်။ သူက အိမ်တံခါးကို သော့ပြန်ခတ်သည်။ ထို့နောက် ဂျစ်ကားဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ လျှောက်လာကြသည်။ အခြားသူများ လေယာဉ်ကွင်းသို့ သွားနှင့်နေကြပြီဖြစ်သည်။

“ပထမဆုံးထွက်တဲ့လေယာဉ်နဲ့ မင်း လိုက်ပါရစေမယ်လို့ ကိုယ် ကတိပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဘယ်တော့မှ ကိုယ် ကတိမဖျက်ပါဘူးကွာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စကို မင်း ပြန်စဉ်းစားပါဦး။ နောက်အပတ်ကစပြီး လေကြောင်းကုမ္ပဏီက လေယာဉ်တွေ ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဝင်တော့မယ်”

ကားပေါ်သို့ တက်ထိုင်ပြီးသောအခါ ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“ကျွန်မ ပြန်မလာတော့ဘူး။ ကျွန်မစိတ်ကို ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ”

ဘီယက်ထရစ်က ကျွန်တော့်ကို ပြန်မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။

“မင်းဟာ တော်တော်ခေါင်းမာတာပဲ။ ပြောရဆိုရ သိပ်ခက်တယ်”

သူက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်သည်။ ဘာစကားကိုမှတော့ မပြော။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်တော်တို့ ငြိမ်ပြီး လိုက်လာကြသည်။ လေဆိပ်သို့ ရောက်လုခါနီးအချိန်ကျမှ သူက စကားပြောသည်။

“ဒက်ခ်စ် ... ရှင် နားမလည်သေးဘူးနော်။ ကျွန်မဟာ ...”

“ဘာကို နားမလည်တာလဲ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ ဒီတိုင်းပြည်မှာ ကျွန်မ မနေနိုင်တော့ဘူး။ မမေ့နိုင်တဲ့ အကြောင်းတွေက အများကြီး ဖြစ်နေပြီ။ အဟောင်းတွေဟာ အသစ် ပြန်ဖြစ်ရတော့မယ်”

“ကောင်းပြီလေ။ ကိုယ့်ကို ရှင်းပြမနေပါနဲ့တော့။ တစ်ခုပဲ ကိုယ့်ကို ကတိပေးပါ”

“ဘာကတိပေးရမှာလဲ”

“အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို မင်း ရောက်သွားရင် ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ဂျရယ်မီနဲ့ တွေ့ပါ။ နိုင်ငံခြားရေးဌာနကို လိုက်ပို့ခိုင်းပါ။ မင်းအဖေ ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး အဖြစ်မှန်ကို သူတို့ ပြောပြနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ဘီယက်ထရစ်သည် အတန်ကြာ ငြိမ်နေ၏။ သူ ပြန်ပြောသောအခါတွင် သူ့အသံက အလွန်တိုးနေသည်။ မယုံသင်္ကာသလိုလည်း ဖြစ်နေသည်။ မျက်ရည်ကျပြီဟုလည်း ထင်ရသည်။

“ကျွန်မ ကတိပေးပါတယ်”

+

နောက်ဆုံးအချိန်ကျမှ ခရီးသည်တစ်ယောက် ထပ်တိုးလာသည်။ ဟိုယော့စ် ဖြစ်သည်။ ခရီးသည်များ လေယာဉ်ပျံပေါ်သို့ တက်ခါနီးအချိန်မှာပင် ကျွန်တော့်ထံသို့ ဟိုယော့စ် ရောက်လာသည်။

“အဘိုးကြီးကို ကျွန်တော် ပြောပြီးပါပြီ။ လေယာဉ်ပျံပေါ်မှာ နေရာရှိသေးတယ်ဆိုရင် သူက ကျွန်တော့်ကိုလဲ လိုက်ခဲ့စေချင်တယ်”

ကျွန်တော်က သူ့ကို နားမလည်သလို ပြန်ကြည့်နေမိသည်။

“နောက် အစိုးရအပေါ်မှာ သစ္စာတော်ခံပြီး အလုပ်ဆက်လုပ်ဖို့ဟာ ကျွန်တော့်အသက်က သိပ်ကြီးနေပါပြီ။ ဒီတိုင်းပြည်မှာလဲ ကျွန်တော် နေလို့ ထိုင်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

“ကောင်းပြီ။ ခင်ဗျား လိုက်သွားနိုင်တယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခေါင်းဆောင်ကြီးခင်ဗျာ”

လေယာဉ်ဘက်သို့ သူ သုတ်ခြေတင်တော့သည်။

လေယာဉ်ပေါ်သို့ ပထမတက်သူများမှာ ခေါင်းဆောင်ကြီးနှင့် အင်ပါရီဖြစ်သည်။ မည်သူ့ကိုမျှ သူတို့ စကားမပြော။ သူ့မျက်နှာကိုလည်း ကျွန်တော် မမြင်ရ။ ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီး၏ ကော်လံကိုထောင်ပြီး လည်ပင်းကို ဖုံးထားသည်။ သို့သော်လည်း နောက်ဆုံးအချိန်တွင် နောက်ဘက်သို့ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေနေသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။ ခဏကြာတော့ လေယာဉ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

သူတို့နောက်မှ ဟိုယော့စ် တက်လိုက်သွားသည်။ နောက်ပိုင်းသို့ လုံးဝ ပြန်လှည့်မကြည့်တော့။ နောက်ဆုံးမှ တက်သူသည် ဘီယက်ထရစ် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ဆီသို့ သူ အရင် လျှောက်လာသည်။ ခြေဖျားထောက်ပြီး ကျွန်တော့်ပါးပြင်ကို ခပ်မြန်မြန် နမ်းသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒက်ခ်စ်”

ထို့နောက် လေယာဉ်လှေကားဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားသည်။

ထိုနေရာမှာပင် ရပ်ရင်း သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာရာရသွားသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ရက်အနည်းငယ်ကြာလျှင် နယူးယောက်မြို့သို့ ကျွန်တော် လိုက်သွားတော့မည်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ
ပြီးမြောက်ပြေလည်ပေတော့မည်။

ပေါ်ပေါက်နေသည့်

ပြဿနာများအားလုံး

ထိုအချိန်တွင်

လေယာဉ်တံခါး ပိတ်သွားသည်။ ခဏကြာတော့ ဂျီရာဒိုက စက်နိုးသည်။ စက်သံကို ကျွန်တော် နားထောင်ကြည့်သည်။ အလွန်ညင်သာစွာ လည်ပတ်နေသည်။ ဂျီရာဒိုက ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို လက်မထောင်ပြသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်ထောင်ပြလိုက်သည်။

“သူတို့ကို ပနားမားမှာ ချပြီးရင် ပြန်လာဖို့ မမေ့နဲ့”

လေယာဉ်စက်သံများကြားမှ ကျွန်တော် လှမ်းအော်ပြောသည်။

သူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူ ပြုံးနေသည်။ ထို့နောက် လေယာဉ်ပြင်းပေါက်ကို သူ ပိတ်သည်။ ပြေးလမ်းဆီသို့ မောင်းယူသွားသည်။ လေယာဉ် နေရာ အသင့်ယူထားသည်ကို ကျွန်တော် ကြည့်နေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ထိန်းသိမ်းရေးမှော်စင်က အချက်ပြသည်။ ပြေးလမ်းအတိုင်း ပြေးသွားပြီး ကောင်းကင်ပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ မှိတ်ချည် လင်းချည် ဖြစ်နေသည့် မီးနီနှင့် မီးစိမ်းကလေးများ ကြယ်များကြားတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် ကျန်လူများဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး ပက်စ်ကွေးဇ်က သူ့စိတ်ထဲမှာရှိနေသည့် စိတ်ကူးများကို ထုတ်ဖော် ပြောဆိုနေသည်။

“သူလိုလူစားမျိုးဟာ နှစ်ပေါင်းငါးဆယ် တစ်ရာလောက်ကြာမှ တစ်ယောက်လောက် ပေါ်လာတတ်တယ်။ သူ့ရဲ့ ကောင်းမှု ဆိုးမှုတွေဟာ သာမန်လူတွေ နားလည်နိုင်တာထက် ပိုပြီး ကြီးမားကျယ်ပြန့်လွန်းတယ်။ သူ့လို လူစားမျိုးကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်ကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ ကောင်းတာ လုပ်ခဲ့တာတွေကိုရော၊ မကောင်းတာ လုပ်ခဲ့တာတွေကိုရော ကျွန်တော်တို့ အမြဲ သတိရနေတော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ သူလုပ်ခဲ့တဲ့ အကောင်းတရားတွေက နည်းလွန်းတော့ သူ့အတွက် စိတ်မကောင်းစရာပါပဲ။ ဒီလိုဘဝမျိုးကို သူ ပြန်မရောက်ပါစေနဲ့တော့လို့ဘဲ ဘုရားသခင်ဆီမှာ ဆုတောင်းမိတော့တယ်”

+

မနက်လေးနာရီအချိန် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် လက်ရှိ နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီး ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကျွန်တော့်ရုံးခန်းထဲမှာပင် ရှိနေကြသေးသည်။ လုပ်ငန်းပေါင်းများစွာကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ လုပ်ဆောင်ပြီးကြပြီ။ အပစ်အခတ် ရပ်စဲရေးအမိန့်ကိုလည်း အတည်ပြုလိုက်ကြပြီ။ သောင်းကျန်းသူများဘက်ကလည်း လက်ခံကြပြီ။ အထွေထွေ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပေးရန်ကိုလည်း နိုင်ငံတော် သမ္မတကြီးအနေဖြင့် ကျွန်တော် သဘောတူလိုက်သည်။ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် တစ်တိုင်းပြည်လုံးသို့ ထုတ်ပြန် ကြေညာပေးတော့မည်။

“လူကြီးမင်းများခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ စစ်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့အနေနဲ့ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ဖို့ တာဝန်တစ်ခု ရှိနေသေးတယ်။ ဒါက ဘာလဲဆိုရင် ရွေးကောက်ပွဲ ကျင်းပပေးတဲ့အချိန်အထိ တိုင်းပြည်ကို ဆက်လက် အုပ်ချုပ်သွားဖို့ ယာယီသမ္မတကြီးတစ်ဦး ရွေးချယ်တင်မြှောက်ကြဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ စောစောက သဘောတူညီထားကြတဲ့အတိုင်း မဲအရေအတွက်ချင်း တူညီနေတယ်ဆိုရင် သဘာပတိအနေနဲ့ ကျွန်တော်ကလဲ အဆုံးအဖြတ် မဲပေးပျံ့မယ်။ အခု လူကြီးမင်းများဘက်မှ မဲပေးနိုင်သူ လေးယောက် ရှိပါတယ်”

ကျွန်တော့်စကား ဆုံးသောအခါ ဗိုလ်မှူးကြီး ကျူလီယာက ထိုင်ရာမှ ထသည်။

“စစ်မြေပြင်မှာရှိနေတဲ့ တပ်မှူးတွေနဲ့ ကျွန်တော် ဆက်သွယ်ပြီး သူတို့ရဲ့ ဆန္ဒတွေကိုပါ ရယူပြီးပါပြီခင်ဗျာ။ ရွေးကောက်ပွဲကျင်းပနိုင်တဲ့ အချိန်အထိ ခေါင်းဆောင်ကြီးသာလျှင် ကျွန်တော်တို့ အစိုးရအဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင်သွားနိုင်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ကြောင်း တပ်မှူးအားလုံးက တညီတညွတ်တည်း သဘောတူညီကြပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ အခုလို ယုံကြည်မှုထားကြတဲ့အတွက် ဂုဏ်ယူမိပါတယ် လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျား။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အဖြေကတော့ ညနေပိုင်းစောစောက ပြောခဲ့တဲ့ အဖြေအတိုင်းပါပဲ။ ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ပါဘူး။ လူကြီးမင်းများရဲ့ ယုံကြည်မှုအတွက် ကျွန်တော် အများကြီး ဂုဏ်ယူမိတာ မှန်ပါတယ်”

“နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်ဟာ ဒီတိုင်းပြည်ထဲမှာ အနေနည်းတဲ့ လူတစ်ယောက်လဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြည်ပနိုင်ငံတွေမှာသာ တစ်လျှောက်လုံး ကျွန်တော် နေခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တိုင်းသူပြည်သားတွေ ဘာလိုချင်တယ်၊ ဘာတွေလိုအပ်နေတယ်ဆိုတာကိုလဲ ကျွန်တော် များများစားစား မသိပါဘူး။ ဒီတိုင်းပြည်ကို

အုပ်ချုပ်သွားမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကော်တီဂွေးနိုင်ငံသူနိုင်ငံသားများ အားလုံးကို ကျောသားရင်သား မခွဲခြားဘဲ ချစ်ခင်လေးစားသူ ဖြစ်ရပါမယ်။ တိုင်းသူပြည်သားများက ပြန်လည်ပြီး လေးစားကြည်ညိုတဲ့ သူလဲ ဖြစ်ရပါမယ်။ တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးအတွက် ဘာတွေ လုပ်ဆောင်ပေးဖို့လိုနေပြီဆိုတာကိုလဲ တိတိကျကျ သိရှိနားလည်ထားတဲ့သူဖြစ်ဖို့ လိုပါတယ်။ အဲဒီအထဲက တစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်စေချင်ပါတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ လက်အောင်မှာပဲ ပေးရာတာဝန်ကို ကျွန်တော် ထမ်းဆောင်လိုပါတယ် ခင်ဗျာ”

ကျူလီယာက ကျန်လူများကို လှည့်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီးကိုယ်တိုင်က အကျောက်အကန်ငြင်းနေတယ်ဆိုရင်တော့ နောက်ထပ်တစ်ယောက်ကိုပဲ ကျွန်တော်တို့ ရွေးချယ်ကြရတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဗိုလ်မှူးကြီး ဗတ်စ်ကွေးဇ်က ထိုင်ရာမှထသည်။ သူ စကားပြောသောအခါ သူ့အသံသည် နာကြည်းဆွေးမြည့်သံ ပါနေသည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီးကျူလီယာ ... ကျွန်တော့်ကို ကမ်းလှမ်းဖို့ ခင်ဗျား မေ့နေပြီ”

ကျန်လူများအားလုံး ပြုံးလာကြသည်။ ကျူလီယာလည်း တဖြည်းဖြည်းချင်း ပြုံးလာသည်။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ တောင်းပန်စကားကို လက်ခံစေချင်ပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီးဗတ်စ်ကွေးဇ် ခင်ဗျား”

+

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ ရုံးအဆောက်အအုံရှိရာသို့ လျှောက်လာကြသည်။ သည်အဆောက်အအုံကြီးကို သူ မပိုင်တော့။ သူနှင့်မဆိုင်တော့။ လောလောဆယ်မှာတော့ ကျွန်တော့်ရုံး ဖြစ်နေသည်။ အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး နေသားထိုင်သား ကျသွားကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီး ကိုယ်ကို နောက်သို့ ယှိပေးလိုက်သည်။

“မနက်ဖြန် မနက်ကစပြီး ဒီရုံးဟာ ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့ရုံး ဖြစ်ပါတော့မယ် ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်က ဗတ်စ်ကွေးဖိုကို ပြောသည်။

ဗတ်စ်ကွေးဖိုက ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။ ထို့နောက် အခန်းတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဘက် ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“မနက်ဖြန်မနက်ဆိုရင် ဒီရုံးဟာ ကျွန်တော့်ရုံး ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ညအတွက်တော့ ဒါဟာ ခေါင်းဆောင်ကြီးပိုင်တဲ့ရုံး အဖြစ်နဲ့ပဲ တည်ရှိနေပါသေးတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခေါင်းဆောင်ကြီးဟာ မနက်ဖြန်အထိ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရဲ့ နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီး ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။ ခေါင်းဆောင်ကြီးမရှိဘဲနဲ့တော့ မနက်ဖြန်ဆိုတာလဲ မရှိနိုင်တော့ပါဘူးခင်ဗျာ”

သူက လေအေးကလေးနှင့် ပြောသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ကို ရုံးခန်းအတွင်းသို့ အသာအယာ တွန်းပို့ပေးသည်။

“မနက်ဖြန်မနက်ကျရင် ကျွန်တော် ပြန်လာပါမယ်။ ကောင်းသောညပါ ခေါင်းဆောင်ကြီးခင်ဗျာ” ဟု သူက ပြောသည်။

သူတို့အားလုံး တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ကို လာနှုတ်ဆက်ကာ အပြင်မှစကြိုအတွင်းသို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ အစွန်ဘက်ရှိ အစောင့်များနေရာသို့ သူတို့ ရောက်သွားသည်အထိ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ သူတို့ ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ ဖက်ကက်ဘက်သို့ ကျွန်တော် ပြန်လှည့်ခဲ့သည်။ ဖက်ကက်သည် တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် အုတ်နံရံကိုမှီပြီး ရပ်နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ရုံးခန်းထဲ ဝင်ကြမလား”

“မဝင်ချင်ဘူး။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ စိတ်လေးနေတယ်”

ဖက်ကက်က ခေါင်းယမ်းရင်း ပြန်ဖြေသည်။

“ခင်ဗျားဟာခင်ဗျားပဲ စိတ်လေးနေပေတော့ဗျာ”

ကျွန်တော်က ရယ်ပြီး ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီး၏စားပွဲကို ပတ်ပြီး သူ့ကုလားထိုင်မှာ ကျွန်တော် သွားထိုင်သည်။ ဤကုလားထိုင်သည် သူ့အပေါ်တွင် ထိုင်သောသူကို တန်ခိုးကြီးခြင်း၊ အာဏာကြီးခြင်း၊ မြင့်မြတ်ခြင်းတည်းဟူသော စိတ်ခံစားမှုမျိုးကို ဖြစ်စေသည်။ ထိုကုလားထိုင်၏နောက်ဘက်ကို ကျွန်တော် မှီချလိုက်သည်။ အိတ်နှစ်လုံးထဲသို့ လက်နှစ်ဖက်ကို ထည့်ထားလိုက်သည်။ အဘိုးကြီး၏ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို သွားစမ်းမိသည်။ အိတ်ထဲမှ နှိုက်ယူပြီး ဖက်ကက်ဆီသို့ ပစ်ပေးလိုက်သည်။ သူက အလွန်ကျင်လည်စွာ ဖမ်းယူထားလိုက်သည်။

“ဒီသေနတ် မင်း ဘယ်က ရလာတာလဲ”

“အဘိုးကြီးဆီက။ ဒီသေနတ်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို သူ သတ်ဖို့ကြိုးစားသေးတယ်။ ကျည်ဆန်မထွက်လို့”

ဖက်ကက် မျက်နှာ အနည်းငယ် ပျက်သွားသည်။

“ဒီနေ့ တစ်နေ့တည်းမှာကို သေဘေးက မင်းလွတ်တာ နှစ်ခါ ရှိသွားပြီ။ တတိယအကြိမ်ဆို လာဘ်မကောင်းဘူးနော်။ ကဲ ... လာပါကွာ။ တို့ ဒီနေရာကြီးက ထွက်သွားကြရအောင်ပါ”

ကျွန်တော် ရယ်သည်။

“ကော်ဖီလေးတစ်ခွက်လောက်တော့ သောက်ချင်သေးတယ်ဗျာ။ သောက်ပြီးရင် ခင်ဗျား မနေစေချင်တော့တဲ့ နေရာကြီးမှာ မနေတော့ပါဘူး။ နောက်ဘက်မှာ မီးဖိုချောင်ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် ကော်ဖီကလေးတစ်အိုးလောက် သွားဖျော်ဗျာ”

ဖက်ကက်က တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်နေပြန်သည်။ ကျွန်တော့်ကို သူ ပြန်ကြည့်နေသည်။

“မင်းတစ်ယောက်တည်း ငါ မထားခဲ့ချင်ဘူး”

“ကော်ဖီလေးတစ်အိုးလောက် ကျိုနေတဲ့အချိန်ကလေးအတွင်းမှာ ကျွန်တော့်ဆီကို ဘယ်သူရောက်လာနိုင်မှာလဲဗျာ။ ဟိုမှာ ကြည့်ပါဦး။ အလင်းရောင်တောင် လာနေပြီ” ဟု ကျွန်တော်က အပြင်သို့ လှမ်းပြရင်း သူ့ကို ပြန်ပြောပြသည်။

ဖက်ကက်က ရပ်မြဲရပ်နေသည်။ ကျွန်တော်က ထိုင်ရာမှထသည်။ နံရံတွင် အဘိုးကြီး ချိတ်ထားသည့်ဓားကို ကျွန်တော် သွားဖြုတ်ယူသည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့ စားပွဲပေါ်မှာ ချထားလိုက်သည်။

“ကဲ ... ကျွန်တော့်မှာ လက်နက်ရှိနေပြီဗျာ”

ဖက်ကက်က စိတ်မချမ်းသာသည့်အမူအရာနှင့် ခေါင်းကိုယမ်းခါနေသည်။ ထို့နောက် တစ်ဖက်သို့ လှည့်ထွက်သွားသည်။ မည်သည့်စကားကိုမျှ မပြောတော့။ မီးဖိုချောင်ဘက်မှ အိုးချင်းထိသံကို ကြားရသည်။ တစ်ဆက်တည်း ရေဘုံပိုင်မှ ရေကျသည့်အသံကို ကြားရသည်။

ထိုင်ရာမှထပြီး ရုံးခန်းတွင်းသို့ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်သည်။ အဘိုးကြီးကို အမှတ်ရစရာများနှင့် ပြည့်နေသည်။ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်သည့်နေရာတိုင်းတွင် သူ့ဓာတ်ပုံများကို တွေ့ရသည်။ သူ့နာမည်များ ရေးထိုးထားသည့် တံဆိပ်ကြီးငယ်များ၊ ဖလားကြီးငယ်များ၊ စာချွန်တော်များ၊ အလံတော်များကိုလည်း တွေ့ရသည်။

နံနက်ခင်းအရက်ဦးရောင်ခြည်သည် အခန်းတွင်းသို့ တိုးဝင်လာသည်။ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး မြို့ကြီးများကို မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆိပ်ကမ်းဘက်မှာရှိသော လမ်းမီးများသည် မကြာမီမှာပင် ငြိမ်းကြပေတော့မည်။ အရှေ့ဘက်မှာရှိသည့် တောင်တန်းများကို ကျော်ပြီး နေရောင်ခြည်ကလေးကလည်း မကြာမီ ကျရောက်လာပေတော့မည်။ တံခါးမကြီးကို ကျွန်တော် ဖွင့်သည်။ နံနက်ခင်း၏ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သည့်လေကို ရှူရှိုက်ရန် ပန်းခြံထဲသို့ ကျွန်တော် ဆင်းလာခဲ့သည်။

လေပြည်လေးညင်းက အလွန်သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်နေသည်။ ပန်းခြံကိုဖြတ်ပြီး အုတ်တံတိုင်းဘက်ဆီသို့ ကျွန်တော်လျှောက်သွားသည်။ အရှေ့ဘက် တောင်တန်းများကို ကျော်ပြီး ထွက်လာသည့် နံနက်ခင်း၏နေရောင်ခြည်ကို ကျွန်တော် ဦးဦးဖျားဖျား ထိတွေ့ကြည့်ချင်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်တော့်နောက်ဘက်နားဆီမှ ခပ်တိုးတိုးအသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရသည်။ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် သံမဏိ ပြုတ်တူနှင့် အညှပ်ခံလိုက်ရသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ လက်တစ်ဖက်က ကျွန်တော့်လည်ပင်းကို နောက်ဘက်မှနေပြီး သိုင်းဖက်ချုပ်ကိုင်ထားသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်လုံး နောက်ဘက်သို့ ယိုင်သွားသည်။ ခြေထောက်နှင့်မြေကြီး လွတ်လုလုဖြစ်သွားသည်။ နားထဲသို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း လေသံတစ်ခုလည်း တိုးဝင်လာသည်။

“မအော်နဲ့ သေသွားမယ်”

နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လည်း ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို ချုပ်ကိုင်ထားသလို ထိုလက်က သန်မာလွန်းလှသည်။ ထိုလေသံပင် ကျွန်တော့်နားထဲသို့ ခပ်တိုးတိုး ဝင်လာပြန်သည်။

“ခေါင်းဆောင်ကြီး ဘယ်မှာလဲ”

ကျွန်တော် ဖြေနိုင်ရန် ချုပ်ထားသည့်လက်ကို နည်းနည်း လျှော့ပေးသည်။

“မရှိတော့ဘူး။ နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားပြီ”

“မင်း ညာတာ” လက်က ပိုတင်းလာပြန်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သူ့ကို မိတာလဲ ကောင်းတာပါပဲ”

ကျွန်တော့်နောက်ဘက်မှ အခြားအသံတစ်ခု ပေါ်လာပြန်သည်။

နောက်ဘက်မှလူက ရှေ့ဘက်သို့ ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ မြင်ဖူးခဲ့သမျှသော လူသားများထဲတွင် အရုပ်အဆိုးဆုံးသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ နှုတ်ခမ်းများက တွန့်လိမ်ရှုံ့တွနေသည်။ ပါးစပ်ထဲမှာစိုက်ထားသည့် သံမဏိသွားများ ပေါ်နေသည်။ ညာဘက်လက်က ကျိုးကြေနေသည်။ လက်ချောင်းကလေးများက တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးနေသည်။ ဘယ်ဘက်လက်နှင့် နှစ်လုံးပြူးသေနတ်တိုကလေးတစ်လက်ကို ကိုင်ထားသည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိသလား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြသည်။

“ကျွန်တော့်အဖေဟာ တောင်ပေါ်ကနေ မြေပြန့်ကိုခေါ်ပြီး သတ်ပစ်ခံခဲ့ရတယ်လေ။ ကျွန်တော့်အဖေကို ခင်ဗျား ခေါ်လာခဲ့တာလေ”

သူက စတင် ရယ်မောတော့သည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများ ဝိုင်းစက်သွားသည်ကို သူ မြင်လိုက်ရဟန် တူသည်။

“အမှန်ပဲပေါ့ဗျာ။ အယ်လ်ကွန်ဒိုလေ။ ခင်ဗျားမျက်နှာကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မေ့နိုင်ပါ့မလဲ”

ကျွန်တော်က အဖြေ ပြန်မပေး။ ကျွန်တော် ဖြေချင်သည့်တိုင်အောင်လည်း ဖြေနိုင်စွမ်းမရှိချေ။ လည်ပင်းကို ချုပ်ထားသည့်လက်က တင်းကျပ်လွန်းသဖြင့် အသက်ကိုပင် ဝအောင် မရှူနိုင်ချေ။

“သူ့ကို လွှတ်ပေးလိုက်”

ကျွန်တော့်လည်ပင်းပေါ်မှ လက်ကို ချက်ချင်းပြန်ရုပ်သွားသည်။ နောက်ဘက်ရှိ အုတ်တံတိုင်းဆီသို့ ကျွန်တော် ယိုင်သွားသည်။ လဲကျတော့မည့်ကဲ့သို့ ရှိသွားသည်။ ကိုယ်ကို အချိန်မီ ပြန်မတ်လိုက်ပြီး သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။ အခြားတစ်ယောက်ကပိုပြီး အသက်ကြီးသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သန်မာထွားကျိုင်းလွန်းလှသည်။ သူ့ခါးမှ ခါးပတ်တွင် သေနတ်နှစ်လက်ကို ဘယ်ညာ တစ်ဖက်စီ ချိတ်ထားသည်။

“ကျွန်တော့်အဖေ ထောင်ချောက်ထဲ အသွင်းခံရသလို ခင်ဗျား အခု ထောင်ချောက်ထဲမှာ အဖမ်းခံရတော့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေသလဲ”

ကျွန်တော်က ပြန်မဖြေ။

“ကျွန်တော့်အဖေကို သတ်တဲ့လူတွေထဲက အနည်းဆုံး လူတစ်ယောက်ရဲ့သွေးမှ ကျွန်တော့်လက် မစွန်းဘူးဆိုရင် ဒီတစ်ခါတော့ တောင်ပေါ်ဒေသကို မပြန်တော့ဘူးလို့ ကျွန်တော် အမိဋ္ဌာန်ပြုခဲ့တယ်”

ကျွန်တော်သည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ နှုတ်ပိတ်မြဲ ပိတ်ထားသည်။ လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားဖို့အတွက်လည်း တစ်ကိုယ်လုံးရှိ ကြွက်သားများကို အဆင်သင့်တောင့်ထားလိုက်သည်။ သူတို့နှင့် ကျွန်တော့်ကြား အကွာအဝေးကို သတိနှင့်တွက်ကြည့်နေသည်။ အနည်းဆုံး ရှစ်ပေလောက် ဝေးနေသည်။

“လူသတ်ကောင် ... သေပေတော့”

အယ်လ်ကွန်ဒိုက ရုတ်တရက် စူးစူးရှရှ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

သူ့လက်ထဲမှ သေနတ်ပြောင်းဝတွင် မီးပွင့်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် သူ့ကို ကျွန်တော် ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ သူ့ကျည်ဆန် လွဲသွားသည်ဟု ပထမက ကျွန်တော် ထင်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ့ရှေ့မြေကြီးပေါ်မှာ ကျွန်တော် လဲကျသွားသည်။ သူ့ကို မော့ကြည့်နေမိသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကျည်ဆန်မလွဲကြောင်း ကျွန်တော် သိလိုက်ရတော့သည်။ သို့သော်လည်း နာကျင်မှု လုံးဝ မရှိသည်မှာ ထူးဆန်းနေသည်။ သေနတ်မှန်လျှင် နာကျင်ပေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် အမြဲတမ်း တွေးထင်ထားခဲ့သည်။

အရာအားလုံးတို့သည် တုံ့နှေး လေးကန်လာကြသည်။ အယ်လ်ကွန်ဒို၏ အပြုံးကလည်း တုံ့နှေး လေးကန်နေကြသည်။ နောက်တစ်ချက်ထပ်ပစ်ရန် သူ့သေနတ်ကို မြှောက်ယူနေပုံကလည်း လေးကန်လွန်းလှသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ရူးကြောင်ကြောင် အဖြစ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာသည်။ အလင်းရောင်ကလေးတစ်ခု လှစ်ခနဲ လက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ သေနတ်ကိုင်ထားသည့် သူ့လက်သည် လေထဲမှာ ပျင်းရိငြိုးငွေ့ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ဖြည်းဖြည်းချင်း ဝဲပျံနေသည်။

အယ်ကွန်ဒို၏ပါးစပ် ပွင့်သွားသည်ကို ကျွန်တော် မြင်ရသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်သံကို ကြားရသည်။ သူ့လက်မောင်းရင်းမှလည်း သွေးများ တရဟော ယိုစီးကျလာသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် အလင်းရောင်ကလေး လက်သွားပြန်သည်။ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်နေသည့် သူ့အသံလည်း ချက်ချင်း တိတ်သွားတော့သည်။

သေနတ်သံများကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။ ကြားသည့်ဘက်သို့ ကျွန်တော် ခေါင်းကို ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း သေနတ်သံကို လိုက်လံ ရေတွက်ကြည့်နေမိသည်။ သုံးချက်၊ လေးချက်၊ ငါးချက်၊ ခြောက်ချက်။

အယ်လ်ကွန်ဒို လဲကျနေသည့်နေရာသို့ မှန်မှန်လျှောက်လာနေသော ဖက်ကက်၏မျက်နှာပေါ်တွင် ထိတ်လန့်ချောက်ချားသည့် အမူအရာကို မြင်တွေ့နေရသည်။ သွေးစွန်းနေသည့် ဆောင်စားကို သစ်ခုတ်သမားတစ်ယောက် ပဆိန်ကိုင်သလို လက်နှစ်ဖက်နှင့် စုံကိုင်ထားသည်ကိုလည်း မြင်ရသည်။

အယ်လ်ကွန်ဒိုနှင့် အတူပါလာသော အခြားသူပုန်တစ်ယောက်က သူ့ခါးမှာရှိနေသည့် ကျန်သေနတ်တစ်လက်ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် ဆွဲထုတ်ယူနေသည်။ သို့သော်လည်း သူ့လက်များ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေကြသည့်အတွက် သေနတ်ကို သူ ဆွဲထုတ်၍မရပေ။ စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်ရင်း တစ်ဖက်သို့ အလန်တကြား သူ လှည့်ပြေးသည်။

သူ လွတ်သွားပါပြီ။ သို့သော် ခြေလှမ်း လေးလှမ်းမျှ အကွာသို့ အရောက်မှာပင် ဖက်ကက်၏လက်ထဲမှ ဆောင်စားက သူ့နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားသည်။ သူလည်း ထိုနေရာရှိ ချုံဖုတ်ကလေးထဲသို့ အရပ်ကြီးပြတ် လဲကျသွားလေတော့သည်။

ဦးခေါင်းကိုလိမ်ပြီး ဖက်ကက်ဘက်သို့ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်ဆီသို့ သူ လျှောက်လာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းယိုင်နေသည်။ ထို့နောက် သူ လဲကျသွားသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ပေအနည်းငယ်ကွာသည့်နေရာတွင် မြေကြီးပေါ်၌ ခြေပစ်လက်ပစ် စန့်စန့် ဖြစ်နေတော့သည်။

“ဖက်ကက်”

ကျွန်တော် လှမ်းခေါ်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်အသံသည် အလွန်အားနည်းကာ တိုးနေသည်။

ပထမတော့ သူ မကြားဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ ထိုအချိန်မှာ သူ ခေါင်းထောင်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဆီသို့ လေးဖက်တွားလာသည်။ သေဘေးနှင့် ကြုံတွေ့နေရပြီဖြစ်သည့် ဝေဒနာကို ခံစားရင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း လေးဖက်တွားလာခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့တံတောင်နှစ်ဖက်ကို အသုံးပြုပြီး တွားလာသည်။ လက်သည်းများနှင့်လည်း မြေကြီးကို ကုတ်ခြစ်ပြီး ကျွန်တော့်နားသို့ ရောက်အောင် ကြိုးစားနေရှာသည်။

ကျွန်တော် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် သူ့ကို အံ့ဩတကြီး ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဖက်ကက် သေတော့မည်။ ကျွန်တော် မယုံနိုင်ပါ။ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဖက်ကက် မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဘယ်တော့မှ သူ မသေနိုင်ပါ။ ဖက်ကက်သည် ဖျက်ဆီးချေမှုန်း၍ ရသည့်လူစားမျိုး မဟုတ်။ သတ်၍ သေတတ်သည့် သတ္တဝါမျိုး မဟုတ်။

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး ဖက်ကက်ရယ်”

ကျွန်တော် ပြောချင်သည်။ သို့သော်လည်း ပါးစပ်ထဲမှ စကားလုံးများ ထွက်သွားအောင် ကျွန်တော် မတတ်နိုင်တော့ပါ။

ကျွန်တော်တို့ မျက်နှာနှစ်ခု ထိလုနီးပါး ဖြစ်သွားသည်။ ကမ္ဘာမြေကြီးသည် အိုးထိန်းစက်လို သွက်သွက်လည်နေသည်။ လည်နေသည့် ထိုမြေကြီးပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကုတ်ကပ်ချိတ်တွယ်နေကြရသည်။ တစ်ယောက်၏မျက်လုံးများကို တစ်ယောက်က ငေးကြည့်နေကြသည်။

ရေခဲပြင်ထဲမှာ နေရသလို ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်လာသည်။

“ဖက်ကက် ကျွန်တော် ချမ်းတယ်”

လေသံနှင့် ကျွန်တော်က ပြောသည်။ ကလေးဘဝကတည်းက အအေးဓာတ်ကို ကျွန်တော် မုန်းတီးခဲ့သည်။ နေရောင်ကိုသာ ကျွန်တော် ချစ်သည်။

အရှေ့ဘက်ရှိ တောင်တန်းကြီးများကို ကျော်ပြီး နေထွက်လာပါပြီ။ သို့သော်လည်း ထိုနေရောင်က ကျွန်တော့်ကို အနွေးဓာတ်ပေးနိုင်စွမ်း မရှိတော့ချေ။ အရောင်တောက်လွန်းသည့် နေရောင်က မျက်လုံးများကိုသာ လာထိုးနေကြသည်။ မြင်ကွင်းများကို ကြည့်ရန်ပင် ခက်ခဲလာသည်။ ပို၍ ပို၍ ချမ်းလာသည်။

“ဖက်ကက် ကြောက်တယ်”

ကျွန်တော် လေသံကလေးနှင့် ပြောပြန်သည်။ စူးရှသော နေရောင်ကြောင့် မျက်လုံးများကို မှေးပြီး ကြည့်ရသည်။ ထိုအခါကျမှ သူ့မျက်နှာကို ခပ်ရေးရေး မြင်ရတော့သည်။

ဖက်ကက်က သူ့ခေါင်းကို ထောင်သည်။ သူ့မျက်လုံးများကို ကျွန်တော် မြင်ရသည်။ ကျွန်တော့်တစ်သက်တွင် ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ဖူးခဲ့သော အမူအရာကိုလည်း ထိုမျက်လုံးများထဲမှာ မြင်နေရသည်။ ချစ်ခင်မြတ်နိုးသည့် အမူအရာ ဖြစ်သည်။ ထိုအမူအရာထဲတွင် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ချစ်သည့်အချစ်၊ အဖေတစ်ယောက်ကို ချစ်သည့်အချစ်၊ သားတစ်ယောက်ကို ချစ်သည့်အချစ်၊ ချစ်ခင်မြတ်နိုး ယုယကြင်နာသည့် အမူအရာများအားလုံး အပြည့်အဝ ရောထွေးပါဝင်နေပါသည်။

ထို့နောက် သူက ကျွန်တော့်လက်တစ်ဖက်ကို သူ့လက်တစ်ဖက်နှင့် အုပ်ကိုင်ထားသည်။ ကျွန်တော်က သူ့လက်ချောင်းကလေးများကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပြန်ဆုပ်ထားသည်။

“ကလေးရေ၊ မြဲမြဲ လက်ကိုင်ထား။ တောင်တန်းဒေသကို လုံလုံခြုံခြုံနဲ့ ပြန်ရောက်အောင် ငါ့သားကို လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်ကွယ်”

သူ့အသံ ပြာနေပြီ။ သို့သော်လည်း နူးညံ့ပျော့ပျောင်း သိမ်မွေ့လွန်းလှပါချေသည်။

*

ဇာတ်သိမ်းခန်း၏ ဇာတ်လမ်းပြီးသော် . . .

လေဆိပ်အကောက်ဌာနရုံးခန်းထဲမှ သူ ထွက်လာသောအခါ သူ့ဒရိုင်ဘာက အသင့်စောင့်နေသည်။ သူ့လက်ထဲမှ အဝတ်အစားသေတ္တာကို ဆီးကြိုယူသည်။

“အပြင်မှာ မော်တော်ကား ရပ်ထားခဲ့ပါတယ်။ လေယာဉ်ပျံနဲ့လာရတာ ချောချောမောမောပဲ မဟုတ်ပါလား ခင်ဗျာ”

“ချောချောမောမောပါပဲကွာ”

ဂျရယ်မီ ဟက်ဒလေက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ပြန်ဖြေသည်။

ဖိမ်ခံကားကြီးထဲသို့ သူတို့ ဝင်ထိုင်ကြသည်။ ပြီးတော့ အမှောင်ထုတွင်းသို့ အရှိန်နှင့် မောင်းထွက်လာသည်။ ညဉ့်နက်ချိန်ဖြစ်သောကြောင့် ကားအသွားအလာ ပါးနေသည်။ ကမ္ဘာ့ကုန်စည်ပြပွဲကျင်းပရာ နေရာအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ရောင်စုံမီးများ ထိန်ထိန်ညှီးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုနေရာမှကျော်လျှင် ထရိုင်ဘိုရို တံတားအနီးသို့ သူတို့ ချဉ်းကပ်လာမိကြသည်။

“ဆရာစီးလာတဲ့ လေယာဉ်ပျံ နောက်ကျမယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြားတော့ ဆရာကတော်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး ကျွန်တော် အကြောင်းကြားလိုက်ပါသေးတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အာတီ”

တံတားကိုဖြတ်ပြီး တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်လာသည်။ အရှေ့မြစ်ကမ်းပါးပေါ်တွင်လည်း ကားအသွားအလာ နည်းနေသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ မြို့လယ်ဆီသို့ဦးတည်ပြီး မောင်းလာကြသည်။ ၆၃-လမ်းသို့ ရောက်သောအခါ အတွင်းသို့ ချိုးဝင်သည်။ ထို့နောက် ဗဟိုပန်းခြံနှင့် မလှမ်းမကမ်း တစ်နေရာမှာ ကားရပ်သွားသည်။

အိမ်ဆီသို့ ဂျယ်ရမီ လျှောက်သွားသောအခါ သူ့ဇနီး ဘီယက်ထရစ် အယ်လီဘောက်ဂွေယာနော့စ် အိမ်မှာ တံခါးဖွင့်ရင်း သူ့ကို အသင့်စောင့်ကြိုနေသည်။ အိမ်ထဲသို့ သူ ဝင်သည်။ တံခါးကိုပြန်ပိတ်သည်။ ပြီးတော့ ဘီယက်ထရစ်ကို ဖွေယူသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ခဏကြာအောင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားမပြောဘဲ ဖက်ထားမိကြသည်။

ဂျယ်ရမီ ခရီးပန်းလာကြောင်း ဘီယက်ထရစ်က သိသည်။ ခရီးပန်းသည်ထက် ပိုသော စိတ်ပင်ပန်းလာကြောင်းကိုလည်း သူ သိသည်။ ဂျယ်ရမီ၏အမူအရာသည် ခါတိုင်းလို မဟုတ်။ ဘီယက်ထရစ်က သူ့ကို နူးညံ့စွာ နမ်းသည်။ ထို့နောက် သူ့လက်ကိုဆွဲပြီး အတွင်းခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

“အိမ်က အလုပ်သမားတွေအားလုံး ရက်အားပေးထားတဲ့နေ့ ဖြစ်နေတယ်။ ဆင်းဒဝ်နဲ့ ကော်ဖီ အဆင်သင့်လုပ်ထားပါတယ်။ မီးဖိုထဲမှာရှိတယ်” ဟု ဘီယက်ထရစ်က ပြောသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်။ ကိုယ် သိပ်မဆာပါဘူး”

ဂျယ်ရမီက ပြန်ပြောသည်။ ဘီယက်ထရစ်က သူ့ကို မော့ကြည့်နေသည်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုနေသလဲ။ ပြောပါဦး”

“ကြုံရတာကတော့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ပဲ ဆိုပါတော့ကွာ။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့ ကြုံရလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် လုံးဝ မထင်မိခဲ့ဘူး”

ဂျယ်ရမီက လေသံမှန်မှန်နှင့် ပြောသည်။ ယခင်က ဘီယက်ထရစ် မမြင်ဖူးခဲ့သည့် အရေးအကြောင်းများကိုလည်း သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ မြင်တွေ့နေရသည်။

ဘီယက်ထရစ်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“တခြား ဘယ်သူ လာသေးသလဲ”

“ကိုယ် တစ်ယောက်တည်းရယ်”

ဂျရယ်မီက ခေါင်းကို ခါယမ်းနေသည်။ ဘီယက်ထရစ်က ဘာမှပြန်မပြော။ သူ့ကိုသာ တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေသည်။

“တခြားတစ်ယောက်ယောက်များ ရှိနေဦးမယ်ဆိုရင် ဒါလောက် အခြေအနေဆိုးမှာ မဟုတ်ဘူး။ အခုတော့ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတယ်။ သူ အသက်ရှင်နေတုန်းကတော့ သူ့ပတ်လည်မှာ လူတွေမှ ...”

“တော်ပါတော့ကွယ်။ ဒီအကြောင်း အခု မပြောပါနဲ့ဦး။ ရေသွားချိုးလိုက်ဦးနော်။ တစ်ခုခုစားပြီးရင် မောင် အနေရ အထိုင်ရ သက်သာသွားမယ်”

ဘီယက်ထရစ်က ဂျရယ်မီ၏နှုတ်ခမ်းကို လက်ချောင်းကလေးများနှင့် ခပ်ဖွဖွ ပိတ်လိုက်ရင်း ပြောသည်။

ဂျရယ်မီက အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့ပြီး ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ခဏကြာတော့ ရေချိုးခန်းထဲမှ သူ ထွက်လာသည်။ ကလေးများ၏အခန်းထဲကို ချောင်းကြည့်သည်။ ပထမဆုံး သမီးများ၏အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ချောင်းကြည့်သည်။ သမီးတို့၏အခန်းသည် ရေချိုးခန်းနှင့် ပိုနီးသည်။

သမီးနှစ်ယောက်စလုံး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေကြသည်။ ချစ်စရာကောင်းသော သမီးများ။ သူတစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးနေမိသည်။ သမီးအငယ်က သုံးနှစ်၊ သမီးအကြီးက ငါးနှစ်ဖြစ်သည်။ အိပ်မောကျနေကြသောကြောင့် သူတို့ နိုးကြတော့မည်မဟုတ်ပေ။ ငလျင်လှုပ်သည့်တိုင်အောင် နိုးလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

သို့သော်လည်း သားလုပ်သူကတော့ ထိုသို့မဟုတ်။ အလွန် အအိပ်ဆတ်သည်။ အလွန်တိုးတိတ်သည့် သာမန်အသံကလေးကို ကြားရုံမျှဖြင့်ပင် ဆတ်ခနဲ နိုးတတ်သည့် ကလေးဖြစ်သည်။ ယခုလည်း သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ ဂျရယ်မီ ဝင်သွားသောအခါ သူက မျက်လုံးများဖွင့်ပြီး ဂျရယ်မီကို ကြည့်နေသည်။ ခြေသံလုံလုံနှင့် သူ ဝင်လာသည့်ကြားထဲက ကိုးနှစ်သားကလေးက အိပ်ရာမှ နိုးနှင့်ပြီး ထထိုင်နေတော့သည်။

“ဖေဖေလား” ဟုလည်း မေးသည်။

“ဟုတ်တယ် ဒက်ခ်စ်”

“ဒီအချိန်ကြီးမှာ ဘာလေယာဉ်ပျံနဲ့ ဖေဖေ ပြန်လာတာလဲ”

“ဘိုးအင်း (၇၀၇) လေယာဉ်ပျံကြီးနဲ့ပေါ့ သားရဲ့။”

ဂျရယ်မီက ပြန်ဖြေရင်း ခုတင်နားသို့ ကပ်လာသည်။

ပြီးတော့ ကလေးငယ်၏နဖူးကို ကုန်းနမ်းနေသည်။

“ကဲ ... ဒက်ခ်စ်၊ ပြန်အိပ်တော့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ။ ဝွဒ်နိုက်”

သားငယ် ဒက်ခ်စ်က အိပ်ရာပေါ်သို့ ပြန်လှဲချရင်း ပြန်ဖြေသည်။

“ဝွဒ်နိုက် သား”

ဂျရယ်မီက ကြင်နာသည့်လေသံနှင့် ပြန်ဖြေပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။

အောက်ထပ်သို့ သူ ဆင်းလာသောအခါ လှေကားရင်းမှ စောင့်နေသည့် ဘီယက်ထရစ်ကို တွေ့ရသည်။ ဂျရယ်မီက သူ့နောက်မှနေပြီး ထမင်းစားခန်းထဲသို့ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်လာခဲ့သည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ဆင်းဒဝစ်များ၊ ကိတ်မုန့်များနှင့် ကော်ဖီများ အသင့်ပြင်ထားပြီး ဖြစ်နေသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် သူ ဆာလာသည်။ ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး စတင်စားသောက်တော့သည်။ ဘီယက်ထရစ်က သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ကော်ဖီ ထည့်ပေးသည်။ ဆင်းဒဝစ် စားပြီးသောအခါ ကော်ဖီပန်းကန်ကို သူက လှမ်းဆွဲယူသည်။

“ဆာလိုက်တာကွာ”

ဘီယက်ထရစ်က ပြုံးနေသည်။ ဂျရယ်မီက ကော်ဖီသောက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲရိပ်များနှင့် ဖုံးလွှမ်းနေပြန်သည်။

“ဘယ်သူဆို ဘယ်သူမှ မလာကြဘူးကွာ”

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ မောင်ရယ်။ အခြေအနေတွေ ကောင်းနေမယ်ဆိုရင်တောင် လာမယ့်လူ သိပ်မရှိနိုင်ပါဘူး။ ဆယ်နှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်ဟာ ပြန်သတိရကြဖို့အတွက် သိပ်ကိုကြာသွားပြီ မဟုတ်လား။ အခုတော့ သူ့ကို မေ့ကုန်ကြရောပေါ့”

ထို့ကြောင့် ဂျရယ်မီက သူ့ကို နှစ်သိမ့်သည့်လေသံမျိုးနှင့် ပြန်ပြောသည်။

“ကောင်းပါပြီကွယ်။ ကောင်းပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကုလသမဂ္ဂ အထွေထွေညီလာခံကြီးမှာ သူ နောက်ဆုံးမိန့်ခွန်းကို ပြောသွားတုန်းက ဧည့်သည်ဆောင်မှာ ကိုယ် ထိုင်နားထောင်နေခဲ့တယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကိုတော့

ယနေ့ထက်တိုင်အောင် သတိရနေသေးတယ်။ သူ မြင်တဲ့အတိုင်း သူ ပြောခဲ့တယ်။ သူ ယုံကြည်တဲ့အတိုင်း သူ ပြောခဲ့တယ်။ မြင့်မြတ်တဲ့ စိတ်နှလုံးထားကောင်းထားကြဖို့ တစ်ကမ္ဘာလုံးကို သူ သတိပေးခဲ့တယ်။ 'မိမိတို့ ညီရင်းအစ်ကိုတစ်ယောက်အပေါ်မှာ စစ်မက်ဖက်ပြိုင်ဖို့အတွက် အကူအညီပေးနေတဲ့ လူစားမျိုးတွေ လူကြီးမင်းတို့အထဲမှာ မရှိပါစေနဲ့တော့လို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်ခင်ဗျာ' လို့ သူ နောက်ဆုံး ပြောသွားခဲ့တယ်”

ဘီယက်ထရစ်က ဂျရယ်မီကို ကြည့်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောကြားခြင်းမရှိ။

ဂျရယ်မီက သူ့အကျိုးအိတ်ထဲသို့ နှိုက်ပြီး လက်စွပ်ကလေးကို ထုတ်ယူသည်။ ပြီးတော့ ဘီယက်ထရစ်ကို လှမ်းပေးသည်။

“သူတို့က ကိုယ့်ကို ဒါကလေး ပေးလိုက်တယ်။ ဒါလောက်ကြီးကျယ်ခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်တာဆိုလို့ ဒီဟာကလေးပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဒါကလေးကိုပဲ ကိုယ် ဝယ်ခဲ့ရတော့တယ်။ ဒါလေးတစ်ခုပဲ တွေ့ရတော့တယ်”

ဘီယက်ထရစ်က သူ့လက်ထဲမှ လက်စွပ်ကလေးကို လှမ်းယူပြီး ငုံ့ကြည့်နေသည်။

“ဒီအပေါ်မှာရေးထားတဲ့ စာတန်းကလေးတွေဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲလို့ သူ ဝတ်ထားခဲ့တဲ့ ဟိုအချိန်ကတည်းက ကျွန်မ အမြဲတမ်း တွေးကြည့်နေခဲ့မိတယ်”

“ကျောင်းက အတန်းတစ်ခုရဲ့ အမှတ်တရ လက်စွပ်ကလေးပါ။ ဟားပတ်တက္ကသိုလ်တုန်းက ကိုယ့်ရဲ့ အစ်ကိုကြီး ဂျင်မီနဲ့ သူနဲ့က တစ်တန်းတည်း။ ဘွဲ့မရသေးဘဲ သူ ကျောင်းက ထွက်ရမယ့်အကြောင်းပေါ်လာတော့ ကိုယ်တို့ သူငယ်ချင်းတွေက စုပြီး ဒါကလေးကို အမှတ်တရပစ္စည်းအဖြစ် သူ့ကို ပေးခဲ့ကြတယ်”

ဘီယက်ထရစ်က လက်စွပ်ကလေးကို သေသေချာချာ ကြည့်နေသည်။

“ခုန အပေါ်မှာရှိတဲ့ သားရဲ့ အခန်းထဲကို ဝင်သွားတုန်းက မောင် စဉ်းစားနေမိခဲ့သေးတယ် ဘီယက်ထရစ်။ ကလေးဟာ သူ့အဖေနဲ့ အင်မတန်တူတာပဲ။ အစစအရာရာ တစ်ဖြတ်တည်းပဲ။ ကလေးအနေနဲ့တော့ ဒီအကြောင်းကို သိသင့်တယ်”

“သားဟာ အဖေတစ်ယောက်ကိုပဲ သိနေတာပါ။ ဒါ လုံလောက်နေပြီပဲ”

“သူဟာ ဘယ်သူရဲ့သားလဲဆိုတာ အမှန်ကိုသိရင် နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ဦးအဖြစ် အင်မတန်ကြီးကျယ်ခဲ့တဲ့ သူ့အဖေအတွက် အင်မတန် ဂုဏ်ယူရှာမှာပဲ”

“သားက မောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အင်မတန် ဂုဏ်ယူပါတယ် မောင်ရယ်”

ဘီယက်ထရစ်က ပြန်ပြောသည်။

“ကလေးဟာ တဖြည်းဖြည်း အသက်ကြီးလာပြီး တစ်နေ့မှာ အဖြစ်မှန်တွေကို သိသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဘာတွေဖြစ်လာမလဲ”

ဂျရယ်မီကလည်း ခေါင်းမာမာနှင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဒီအတွက်တော့ စွန့်စားရတော့မှာပေါ့။ ကျွန်မ တာဝန်ယူပါတယ်လေ”

ဘီယက်ထရစ်ကလည်း လျှော့မပေး။

“သူတို့အဖေအတွက် တရားသဖြင့် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားကွယ်”

“မဆိုင်ပါဘူး။ သူ့အဖေ သေသွားပြီ။ တရားသဖြင့် ဖြစ်တယ် မဖြစ်ဘူးဆိုတာ သူ့အတွက် ဘာမှ အရေးမကြီးတော့ဘူး”

ဘီယက်ထရစ်က ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောသည်။

စကားဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ဘီယက်ထရစ်သည် ထိုင်နေရာမှ ဖြုန်းခနဲထကာ မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ အမှိုက်များ စွန့်သည့်ရေပိုက်ဖွင့်ပြီး လက်စွပ် ပစ်ထည့်လိုက်သည်ကို စားပွဲမှာထိုင်နေရာမှ သူ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ရေပိုက်အတွင်း တချွင်ချွင် အသံမြည်ပြီး ကျသွားသည့်အသံကိုလည်း ကြားလိုက်ရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မင်း ဒီလို လုပ်လိုက်တာလဲ”

စားပွဲသို့ ဘီယက်ထရစ် ပြန်လာသောအခါ ဂျရယ်မီက ဆီးမေးသည်။

“အခုဆိုရင် သူ မရှိတော့ဘူး။ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဝတ္ထုပစ္စည်း အကောင်အထည်ဆိုလို့လဲ ဘာမှ မကျန်တော့ဘူး။ ကျွန်မတို့ ငယ်စဉ်တုန်းက သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး မက်ခဲ့ရတဲ့ အိပ်မက်တွေပဲ ကျွန်မတို့မှာ ကျန်တော့တယ်”

ဘီယက်ထရစ်က လေသံမာမာနှင့် ပြောသည်။

ဂျရယ်မီက စကားပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ဘီယက်ထရစ်၏ မြစိမ်းရောင်မျက်လုံးများထဲတွင် မျက်ရည်များ ရုတ်တရက် ပြည့်လျှံလာသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဘာမှမပြောတော့။ ထိုင်ရာမှ သူထသည်။ ဘီယက်ထရစ်ကိုဆွဲယူသည်။ ရင်ခွင်ထဲမှာ တင်းတင်းကြီး ဖွေထားသည်။ ဘီယက်ထရစ်၏တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် လာစိုသည့် မျက်ရည်တို့၏ အငန်ဓာတ်ကိုလည်း သူ သိရှိခံစားလိုက်ရသည်။

ဘီယက်ထရစ်၏ စကား မှားပါသည်။

ထိုသို့ မှားသည်ကို ဘီယက်ထရစ် သိကြောင်းလည်း ဂျရယ်မီ သိနေသည်။

ဒက်စ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမှမကျန်တော့ ဆိုသည်မှာ မည်သည့်နည်းနှင့် ဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း။ အပေါ်ထပ်မှာအိပ်နေသည့် ဘီယက်ထရစ် ဝမ်းနှင့်လွယ်ပြီး မွေးပေးထားသော သူ့သားငယ် ဒက်စ်သည် အမြဲတမ်း ရှိနေတော့မည်သာတည်း။

အာထောဂ်တော်လှအောင်

ခုဝတ္ထု

၂၄-ခုလိုင်၊ (၁၉၇၈)

(မြန်မာပြန်ပြီးသည်)

www.mmcybermedia.com